HẠ QUÂN CÁT
Hỏa Chủng Vạn Giới
Nhóm dịch: Thanh Thiên Tiên Vực

HOẢ CHỦNG VẠN NĂNG

Tác giả: Hạ Quân Cát

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Thể loại: Huyền Huyễn, Dị Giới, Hệ Thống, Hài Hước

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Đây là một cái thế giới Hỏa Chủng thức tỉnh, thu được dị năng.

Vương Khung từ khi sinh ra đã được định trước là không thể thức tỉnh Hỏa Chủng, lại ngoài ý muốn nhặt được một ngọn Hỏa Chủng màu đen, từ đó cuộc sống của hắn liền được đà tăng tốc!

Làm thịt một con gà trống, thu được năng lực rời giường đúng giờ.

Làm thịt một con heo nái, thu được năng lực sức ăn tăng gấp bội.

Làm thịt một con thỏ, thu được năng lực thích ăn cà rốt.

...

"Đây là thứ Hoả Chủng chó má gì!"

Vào thời điểm Vương Khung đang hùng hùng hổ hổ, hắn tát một phát, đập chết một con muỗi...

Cảnh giới : Hỏa Chủng , Bổ Nguyên , Dung Khí , Linh Lô...

Table of Contents

Chương 1: Hàng thịt Hắc Nhận
Chương 2: Đánh cược
Chương 3: Vạn Đạo Bố Tinh Đồ
Chương 4: Đột phá
Chương 5: Thúc què
Chương 6: Hắc Long
Chương 7: Hắc Giao Ngư
Chương 8: Lâm Huyền
Chương 9: Hoảng sợ
Chương 10: Mục Cửu Ca
Chương 11: Thân thể Giao Ngư
Chương 12: chương: Tinh Hà Thành
Chương 13: Song sinh năng lực
Chương 14: Chuyển vận
Chương 15: Hoả Giới
Chương 16: Hắc Thiết Trọng Thủy
Chương 17: Tam Tinh Khẩu Phục Dịch
Chương 18: Đột phá liên tiếp
Chương 19: Long Viên
Chương 20: Ngự từ
Chương 21: Nguyên Từ Địa Bạo
Chương 22
Chương 23: Sáu trăm đạo
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27: Ác ma
Chương 28: Yêu cầu vô liêm sỉ

Chương 29
Chương 30: Nội tiết tố
Chương 31: Viện nghiên cứu
Chương 32: Long Viên Khí
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36: La Tam
Chương 37: Kế hoạch vĩ đại
Chương 38: Minh Hạo Nhiên
Chương 39: Đệ tử đại tộc
Chương 40: Vân Sư
Chương 41
Chương 42: Đi cửa sau
Chương 43
Chương 44: Vòng khinh bỉ
Chương 45: Ta chính là kẻ đần
Chương 46: Nạp tiền
Chương 47: Buổi học sáng
Chương 48
Chương 49
Chương 50

HOẢ CHỦNG VẠN NĂNG

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Hàng thịt Hắc Nhận

Chương 2: Đánh cược

Chương 3: Vạn Đạo Bố Tinh Đồ

Chương 4: Đột phá

Chương 5: Thúc què

Chương 6: Hắc Long

Chương 7: Hắc Giao Ngư

Chương 8: Lâm Huyền

Chương 9: Hoảng sợ

Chương 10: Mục Cửu Ca

Chương 11: Thân thể Giao Ngư

Chương 12: chương: Tinh Hà Thành

Chương 13: Song sinh năng lực

Chương 14: Chuyển vận

Chương 15: Hoả Giới

Chương 16: Hắc Thiết Trọng Thủy

Chương 17: Tam Tinh Khẩu Phục Dịch

Chương 17: Tam Tinh Khẩu Phục Dịch

Chương 18: Đột phá liên tiếp

Chương 19: Long Viên

Chương 20: Ngự từ

Chương 21: Nguyên Từ Địa Bạo

Chương 22

Chương 23: Sáu trăm đạo

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27: Ác ma

Chương 28: Yêu cầu vô liêm sỉ
Chương 29
Chương 30: Nội tiết tố
Chương 31: Viện nghiên cứu
Chương 32: Long Viên Khí
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36: La Tam
Chương 37: Kế hoạch vĩ đại
Chương 38: Minh Hạo Nhiên
Chương 39: Đệ tử đại tộc
Chương 40: Vân Sư
Chương 41
Chương 42: Đi cửa sau
Chương 43
Chương 44: Vòng khinh bỉ
Chương 45: Ta chính là kẻ đần
Chương 46: Nạp tiền
Chương 47: Buổi học sáng
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57

Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87

Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107: Nhân cách khác
Chương 108: Tâm Ma Điển
Chương 109: Yêu Thú Cầu
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117

Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147

Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177

Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187
Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207

Chương 208: Lực lượng cấm kỵ
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213
Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219
Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235
Chương 236
Chương 237

Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249
Chương 250
Chương 251
Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267

Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282
Chương 283
Chương 284
Chương 285
Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297

Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315
Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327

Chương 328
Chương 329
Chương 330
Chương 331
Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340
Chương 341
Chương 342
Chương 343
Chương 344
Chương 345
Chương 346
Chương 347
Chương 348
Chương 349
Chương 350
Chương 351
Chương 352
Chương 353: Cây tăm
Chương 354
Chương 355
Chương 356
Chương 357

Chương 358
Chương 359
Chương 360
Chương 361
Chương 362
Chương 363
Chương 364
Chương 365
Chương 366
Chương 367: Đồ Thần Lệnh
Chương 368: Thành toàn cho ngươi
Chương 369
Chương 370
Chương 371
Chương 372
Chương 373
Chương 374
Chương 375
Chương 376
Chương 377
Chương 378
Chương 379
Chương 380
Chương 381
Chương 382
Chương 383
Chương 384
Chương 385
Chương 386
Chương 387

Chương 388
Chương 389
Chương 390
Chương 391
Chương 392
Chương 393
Chương 394
Chương 395
Chương 396
Chương 397
Chương 398
Chương 399
Chương 400
Chương 401
Chương 402
Chương 403
Chương 404
Chương 405
Chương 406
Chương 407
Chương 408
Chương 409
Chương 410
Chương 411
Chương 412
Chương 413
Chương 414
Chương 415
Chương 416
Chương 417

Chương 418
Chương 419
Chương 420
Chương 421
Chương 422
Chương 423
Chương 424
Chương 425
Chương 426
Chương 427
Chương 428
Chương 429
Chương 430
Chương 431
Chương 432
Chương 433
Chương 434
Chương 435
Chương 436
Chương 437
Chương 438
Chương 439
Chương 440
Chương 441
Chương 442
Chương 443
Chương 444
Chương 445
Chương 446
Chương 447

Chương 448
Chương 449
Chương 450
Chương 451
Chương 452
Chương 453
Chương 454
Chương 455
Chương 456
Chương 457
Chương 458
Chương 459
Chương 460
Chương 461
Chương 462
Chương 463
Chương 464
Chương 465
Chương 466
Chương 467
Chương 468
Chương 469
Chương 470
Chương 471
Chương 472
Chương 473
Chương 474
Chương 475
Chương 476
Chương 477

Chương 478
Chương 479
Chương 480
Chương 481
Chương 482
Chương 483
Chương 484
Chương 485
Chương 486
Chương 487
Chương 488
Chương 489
Chương 490
Chương 491
Chương 492
Chương 493
Chương 494
Chương 495
Chương 496
Chương 497
Chương 498
Chương 499
Chương 500
Chương 501
Chương 502
Chương 503
Chương 504
Chương 505
Chương 506
Chương 507

Chương 508
Chương 509
Chương 510
Chương 511
Chương 512
Chương 513
Chương 514
Chương 515
Chương 516
Chương 517
Chương 518
Chương 519
Chương 520
Chương 521
Chương 522
Chương 523
Chương 524
Chương 525
Chương 526
Chương 527
Chương 528
Chương 529
Chương 530
Chương 531
Chương 532
Chương 533
Chương 534
Chương 535
Chương 536
Chương 537

Chương 538
Chương 539
Chương 540
Chương 541
Chương 542
Chương 543
Chương 544
Chương 545
Chương 546
Chương 547
Chương 548
Chương 549
Chương 550
Chương 551
Chương 552
Chương 553
Chương 554
Chương 555
Chương 556
Chương 557
Chương 558
Chương 559
Chương 560
Chương 561
Chương 562
Chương 563
Chương 564
Chương 565
Chương 566
Chương 567

Chương 568
Chương 569
Chương 570
Chương 571
Chương 572
Chương 573
Chương 574
Chương 575
Chương 576
Chương 577
Chương 578
Chương 579
Chương 580
Chương 581
Chương 582
Chương 583
Chương 584
Chương 585
Chương 586
Chương 587
Chương 588
Chương 589
Chương 590
Chương 591
Chương 592
Chương 593
Chương 594
Chương 595
Chương 596
Chương 597

Chương 598
Chương 599
Chương 600
Chương 601
Chương 602
Chương 603
Chương 604
Chương 605
Chương 606
Chương 607
Chương 608
Chương 609
Chương 610
Chương 611
Chương 612
Chương 613
Chương 614
Chương 615
Chương 616
Chương 617
Chương 618
Chương 619
Chương 620
Chương 621
Chương 622
Chương 623
Chương 624
Chương 625
Chương 626
Chương 627

Chương 628
Chương 629
Chương 630
Chương 631
Chương 632
Chương 633
Chương 634
Chương 635
Chương 636
Chương 637
Chương 638
Chương 639
Chương 640
Chương 641
Chương 642
Chương 643
Chương 644
Chương 645
Chương 646
Chương 647
Chương 648
Chương 649
Chương 650
Chương 651
Chương 652
Chương 653
Chương 654
Chương 655
Chương 656
Chương 657

Chương 658
Chương 659
Chương 660
Chương 661
Chương 662
Chương 663
Chương 664
Chương 665
Chương 666
Chương 667
Chương 668
Chương 669
Chương 670
Chương 671
Chương 672
Chương 673
Chương 674
Chương 675
Chương 676
Chương 676
Chương 677
Chương 678
Chương 679
Chương 680
Chương 681
Chương 682
Chương 683
Chương 684
Chương 685
Chương 686

Chương 687
Chương 688
Chương 689
Chương 690
Chương 691
Chương 692
Chương 693
Chương 694
Chương 695
Chương 696
Chương 697
Chương 698
Chương 699
Chương 700
Chương 701
Chương 702
Chương 703
Chương 704
Chương 705
Chương 706
Chương 707
Chương 708
Chương 709
Chương 710
Chương 711
Chương 712
Chương 713
Chương 714
Chương 715
Chương 716

Chương 717
Chương 718
Chương 719
Chương 720
Chương 721
Chương 722
Chương 723
Chương 724
Chương 725
Chương 726
Chương 727
Chương 728
Chương 729
Chương 730
Chương 731
Chương 732
Chương 733
Chương 734
Chương 735
Chương 736
Chương 737
Chương 738
Chương 739
Chương 740
Chương 741
Chương 742
Chương 743
Chương 744
Chương 745
Chương 746

Chương 747
Chương 748
Chương 749
Chương 750
Chương 751
Chương 752
Chương 753
Chương 754
Chương 755
Chương 756
Chương 757
Chương 758
Chương 759
Chương 760
Chương 761
Chương 762
Chương 763
Chương 764
Chương 765
Chương 766
Chương 767
Chương 768
Chương 769
Chương 770
Chương 771
Chương 772
Chương 773
Chương 774
Chương 775
Chương 776

Chương 777
Chương 778
Chương 779
Chương 780
Chương 781
Chương 782
Chương 783
Chương 784
Chương 785
Chương 786
Chương 787
Chương 788
Chương 789
Chương 790
Chương 791
Chương 792
Chương 793
Chương 794
Chương 795
Chương 796
Chương 797
Chương 798
Chương 799
Chương 800
Chương 801
Chương 802
Chương 803
Chương 804
Chương 805
Chương 806

Chương 807
Chương 808
Chương 809
Chương 810
Chương 811
Chương 812
Chương 813
Chương 814
Chương 815
Chương 816
Chương 817
Chương 818
Chương 819
Chương 820
Chương 821
Chương 822
Chương 823
Chương 824
Chương 825
Chương 826
Chương 827
Chương 828
Chương 829
Chương 830
Chương 831
Chương 832
Chương 833
Chương 834
Chương 835
Chương 836

Chương 837
Chương 838
Chương 839
Chương 840
Chương 841
Chương 842
Chương 843
Chương 844
Chương 845
Chương 846
Chương 847
Chương 848
Chương 849
Chương 850
Chương 851
Chương 852
Chương 853
Chương 854
Chương 855
Chương 856
Chương 857
Chương 858
Chương 859
Chương 860
Chương 861
Chương 862
Chương 863
Chương 864
Chương 865
Chương 866

Chương 867
Chương 868
Chương 869
Chương 870
Chương 871
Chương 872
Chương 873
Chương 874
Chương 875
Chương 876
Chương 877
Chương 878
Chương 879
Chương 880
Chương 881
Chương 882
Chương 883
Chương 884
Chương 885
Chương 886
Chương 887
Chương 888
Chương 889
Chương 890
Chương 891
Chương 892
Chương 893
Chương 894
Chương 895
Chương 896

Chương 897
Chương 898
Chương 899
Chương 900
Chương 901
Chương 902
Chương 903
Chương 904
Chương 905
Chương 906
Chương 907
Chương 908
Chương 909
Chương 910
Chương 911
Chương 912
Chương 913
Chương 914
Chương 915
Chương 916
Chương 917
Chương 918
Chương 919
Chương 920
Chương 921
Chương 922
Chương 923
Chương 924
Chương 925
Chương 926

Chương 927
Chương 928
Chương 929
Chương 930
Chương 931
Chương 932
Chương 933
Chương 934
Chương 935
Chương 936
Chương 937
Chương 938
Chương 939
Chương 940
Chương 941
Chương 942
Chương 943
Chương 944
Chương 945
Chương 946
Chương 947
Chương 948
Chương 949
Chương 950
Chương 951
Chương 952
Chương 953
Chương 954
Chương 955
Chương 956

Chương 957
Chương 958
Chương 959
Chương 960
Chương 961
Chương 962
Chương 963
Chương 964
Chương 965
Chương 966
Chương 967
Chương 968
Chương 969
Chương 970
Chương 971
Chương 972
Chương 973
Chương 974
Chương 975
Chương 976
Chương 977
Chương 978
Chương 979
Chương 980
Chương 981
Chương 982
Chương 983
Chương 984
Chương 985
Chương 986

Chương 987
Chương 988
Chương 989
Chương 990
Chương 991
Chương 992
Chương 993
Chương 994
Chương 995
Chương 996
Chương 997
Chương 998
Chương 999
Chương 1000
Chương 1001
Chương 1002
Chương 1003
Chương 1004
Chương 1005
Chương 1006
Chương 1007
Chương 1008
Chương 1009
Chương 1010
Chương 1011
Chương 1012
Chương 1013
Chương 1014
Chương 1015
Chương 1016

Chương 1017
Chương 1018
Chương 1019
Chương 1020
Chương 1021
Chương 1022
Chương 1023
Chương 1024
Chương 1025
Chương 1026
Chương 1027
Chương 1028
Chương 1029
Chương 1030
Chương 1031
Chương 1032
Chương 1033
Chương 1034
Chương 1035
Chương 1036
Chương 1037
Chương 1038
Chương 1039
Chương 1040
Chương 1041
Chương 1042

——— o O o ———

Chương 1: Hàng thịt Hắc Nhận

Tại Tam Dương Trấn, trong hàng thịt Hắc Nhận.

Trời đã khuya, đèn vẫn còn sáng mờ, Vương Khung đứng ở trước bàn gỗ, thuần thục băm thịt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, ánh đao nhấp nháy, giống như sóng lăn tăn.

Lão bản (chủ cửa hàng) ngồi ở cách đó không xa, liếc mắt nhìn hắn.

"Nghe nói huynh đệ tốt Lâm Huyền của ngươi đã ngưng tụ Hỏa Chủng (hạt giống lửa) rồi?"

Đao trong tay Vương Khung hơi hơi dừng một chút, ngay sau đó, bỗng nhiên rơi mạnh, một đao chém thịt trên thớt thành hai đoạn.

"Thảo nào gần đây không thấy gã đến tìm ngươi, ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh dị năng, từ đó một bước lên trời, làm sao còn có thể lưu luyến chợ búa?" Lời nói của lão bản mang theo ba phần đùa cợt.

Đây là một thế giới bị yêu thú hoành hành.

Những yêu thú kia cường đại, kinh khủng, đứng ở trên đỉnh của chuỗi thức ăn, coi con người như thức ăn, tùy ý nuốt ăn.

Thẳng đến khi người đầu tiên thức tỉnh dị năng xuất hiện, mọi thứ mới có chiều hướng tốt hơn, nhân loại bắt đầu phản kháng, trải qua vô tận năm tháng, tranh đấu cho đến nay, mới hoàn toàn thay đổi cục diện.

Bởi vậy, thức tỉnh dị năng, là mục tiêu và hướng tới của tất cả nhân loại.

Nhưng xác suất thức tỉnh dị năng cực thấp, cơ hồ khiến cho người ta tuyệt vọng.

Năm nay Lâm Huyền mới 17 tuổi, ngưng tụ Hỏa Chủng, mang ý nghĩa gã có tiền đồ rộng lớn ở phía trước, mỗi ngày không biết có bao nhiêu nhà quyền quý tới cửa, làm sao có thể lại thân cận với một gã giết mổ.

"Phú quý quên xuất thân, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?" Vương Khung thờ ơ nói.

Đao trong tay của Vương Khung càng lúc càng nhanh, bay lên xuống

như một đường thẳng.

"Xem ra ngươi càng ngày càng không chịu nổi tịch mịch, thiếu niên trẻ tuổi, đều nghĩ đến việc dương danh thiên hạ."

Lão bản sờ sờ râu, hơi nhướng mày nói: "Ngươi ngưng tụ Hỏa Chủng, cũng đã được hai năm!"

Cánh tay Vương Khung lắc một cái, miếng thịt màu tím sẫm trên thớt đột nhiên vỡ vụn, toàn bộ cơ bắp miếng thịt đứt gãy.

Hỏa Chủng, là căn cơ tu hành.

Theo như lão bản nói, Hỏa Chủng là một loại vật chất đặc biệt tiết ra trong cơ thể con người kết hợp với ý thức, mở ra nguồn năng lượng thứ hai, nấp trong đan điền, nóng như lửa đốt.

So với huyết nhục, nội tạng, gân cốt...những thứ mà sinh linh sở hữu, Hỏa Chủng càng thêm thần bí, có thể thúc đẩy thân thể dựng dục ra năng lực đặc thù, cũng chính là cái gọi là dị năng.

Vương Khung, đời này được chú định là không thể thức tỉnh Hỏa Chủng.

Tuy nhiên, hai năm trước, vào một đêm, một ngọn lửa đen rơi xuống từ trên trời, ngoài ý muốn rơi vào trong cơ thể của Vương Khung, bị hắn dung hợp.

Thu hoạch được Hỏa Chủng, tất nhiên sẽ thức tỉnh dị năng.

Một thời gian dài, Vương Khung cũng đều không tìm thấy bất kỳ điểm đặc biệt nào của Hỏa Chủng màu đen này.

Cho đến một ngày, hắn giết một con gà tại hàng thịt, Hỏa Chủng màu đen vậy mà sinh ra phản ứng, từ đó Vương Khung thu hoạch được một loại năng lực.

Mỗi ngày rạng sáng năm giờ, hắn nhất định phải rời giường.

"..."

Vương Khung buồn bực không thôi, nhưng hắn lờ mờ nhận ra được chỗ đặc thù của Hỏa Chủng màu đen.

Ngày thứ hai, Vương Khung giết một con heo nái.

Hỏa Chủng màu đen quả nhiên lại sinh ra phản ứng một lần nữa.

Hôm đó, lượng cơm ăn của Vương Khung tăng lên gấp bội, nửa thùng cơm bị hắn ăn sạch sẽ, ngay cả lão bản cũng đều trợn mắt hốc mồm.

"Mẹ kiếp!" Vương Khung chửi ầm lên, người khác thức tỉnh dị năng đều là những dị năng bá đạo mạnh mẽ, đẹp đẽ mê người, quỷ dị bí ẩn.

Còn dị năng của hắn thì quả thực thật xấu hổ, thậm chí còn lãng phí lương thực.

Thế nhưng mà Vương Khung tuyệt đối không nhụt chí, hắn có thể cảm nhận được, Hỏa Chủng màu đen có thể hấp thu năng lực của sinh linh bị giết.

Trước mắt mà nói, giới hạn tại động vật.

Vương Khung bắt đầu tiến hành thử nghiệm, hắn phát hiện ra, Hỏa Chủng màu đen là có thể khống chế được, giống như là một bộ phận thân thể trên người.

Hắn có thể khống chế năng lực theo ý của chính mình.

Hơn nữa một khi hấp thu năng lực mới, trong ngày hôm đó hắn thậm chí có thể lựa chọn bỏ đi năng lực cũ.

Một ngày nọ, Vương Khung giết một con thỏ, hắn bắt đầu cảm thấy buồn nôn với thịt, cá... đồng thời lại thích ăn rau xanh và cà rốt nhất.

Đối với cái năng lực ngu xuẩn này, Vương Khung đương nhiên lựa chọn từ bỏ.

Thế là, hắn lại giết một còn lừa, kết quả là, một bộ phận nào đó trên cơ thể hắn trở nên to lớn bất thường.

...

Vương Khung tuổi trẻ vô tri, hắn cảm thấy năng lực này là vô dụng trừ khi hắn trở thành một con vịt.

Thế là hắn lại lựa chọn từ bỏ năng lực này một lần nữa.

Ngày thứ hai, Vương Khung giết một con ngựa.

Kết quả hắn phát hiện ra, chính mình chỉ có thể đứng ngủ.

Vương Khung triệt để sụp đổ, Hỏa Chủng màu đen chó má này quả

thực là đang đùa giỡn hắn, năng lực hấp thu được một lần ngu xuẩn hơn so với một lần.

Đêm hè bực bội, Vương Khung phát cuồng, hắn liền giống như một con đười ươi bị giật chuối, nhảy múa lung tung trong nhà.

Bỗng nhiên, hắn chụp chết một con muỗi.

Vô thức, Hỏa Chủng màu đen vận chuyển, một loại năng lực kinh khủng thức tỉnh khiến cho Vương Khung run rẩy.

Loại năng lực đáng sợ này được Vương Khung tôi luyện cho đến nay, cũng được hai năm rồi, trừ lão bản ra, chưa từng có người nào thấy qua nó một lần.

"Nắm giữ năng lực như vậy, lại chỉ có thể ở đây làm một gã giết mổ, cam tâm sao?" Giọng nói của lão bản vang lên một lần nữa.

Vương Khung đưa lưng về phía lão bản, con mắt hơi hơi nheo lại, hiện lên một tia hàn mang.

"Nhân vật như ngươi, không phải cũng cam tâm mở một cửa hàng bán thịt ở đây sao!" Vương Khung nói.

Lão bản rất thần bí, cho dù Vương Khung đã thức tỉnh dị năng cũng không nhìn thấu được.

Chương 2: Đánh cược

Hắn chỉ biết, ba năm trước, khi mà hắn lưu lạc đến nơi đây, cửa hàng bán thịt này đã mở cửa được rất nhiều năm.

"Người trẻ tuổi, ta không giống như ngươi, thanh danh, tài phú, nữ nhân, lực lượng ta đều đã hưởng thụ qua, thế nên hiện tại, mấy thứ đó không còn kỳ lạ, hấp dẫn ta nữa." Lão bản hút thuốc, thần sắc như là một kẻ nhìn thấu hết vạn vật, ngẩng đầu nhìn trăng, khí tức trang bức phả vào mặt, làm cho Vương Khung cảm thấy buồn nôn.

(*) Trang bức: là có tiền, có quyền, có thực lực nhưng giả nghèo giả khổ, giả ngu dại yếu ớt đến 1 lúc nào đó mới thể hiện ra để áp bức người khác.

"Mẹ nó!" Vương Khung thầm mắng.

"Trước đó, chúng ta đã nói, chỉ cần ngươi có thể thương tổn đến một sợi tóc của ta, ta sẽ để cho ngươi rời đi, thế nhưng mà với tư chất của ngươi, đến kiếp sau cũng chỉ có thể mổ thịt ở đây."

Nhìn dáng vẻ ta đây vô địch thiên hạ của lão bản, hàm răng của Vương Khung lại ngứa ngáy.

"Đừng có nói ta không tạo cơ hội cho ngươi, ta tìm đối thủ cho ngươi, nếu như có thể đánh bại gã, ngươi liền có thể rời đi." Lão bản quay đầu, nhìn Vương Khung, nhấn mạnh.

"Đồng thời...ta có thể để cho ngươi tiến vào Quang Minh học cung."

Răng rắc...

Tiếng cái thớt vỡ đôi, Vương Khung giật mình, ánh mắt rung động.

Vô tận năm tháng trước đây, nhóm nhân loại thức tỉnh dị năng đầu tiên đã sáng tạo ra Quang Minh học cung, truyền thừa cho đến nay, không biết bao nhiêu cường giả đã sinh ra từ đó.

Trong thiên hạ, mỗi một tòa thành trì đều có sắp đặt Quang Minh học cung, chỗ đó là học phủ tu hành Hỏa Chủng cao nhất.

Thế nhưng để đi vào Quang Minh học cung, điều kiện đương nhiên cũng

rất hà khắc.

Người ngưng tụ ra Hỏa Chủng, chỉ thu nhận từ 18 tuổi trở xuống, người chưa hề ngưng tụ Hỏa Chủng, chỉ thu nhận từ 15 tuổi trở xuống mà phải có tư chất cao.

"Ngươi lại có thể đề cử cho ta tiến vào Quang Minh học cung?" Vương Khung nửa tin nửa ngờ, lại càng thêm hoài nghi với thân phận của lão bản.

"Không phải ta." Lão bản cười lắc đầu.

Vương Khung khẽ giật mình, còn muốn hỏi lại.

"Đối thủ của ngươi đến rồi."

Keng... Keng... Keng...

Trong bóng đêm, truyền đến từng trận âm thanh của lục lạc, dưới ánh đèn lờ mờ, hai bóng người chậm rãi đi tới.

Một vị nam tử trung niên, thân hình cao lớn, khoác áo choàng màu đen, ngũ quan như rìu đục đao tước.

Đi theo bên cạnh hắn là một vị thiếu niên, thần sắc lạnh lùng, tuổi không chênh lệch lắm so với Vương Khung.

"Hai mươi năm không gặp, nghĩ không ra ngươi lại trốn ở nơi này." Âm thanh lạnh lẽo vang lên ở đầu con hẻm.

Bên trong con ngươi của nam tử trung niên đột nhiên bạo phát tinh mang, giống như những lưỡi đao đan vào nhau, khiến người ta lạnh sống lưng.

Lão bản hút thuốc, ngẩng đầu phun ra một vòng khói, thần sắc ngưng trọng: "Trong thiên hạ này, có ai có thể khiến cho ta trốn sao?"

Nam tử trung niên nhăn mày lại: "Hai mươi năm không thấy, ngươi vẫn còn cuồng ngạo như vậy."

Lão bản nhếch miệng cười một tiếng, quay đầu, nhìn nam tử trung niên một chút, ánh mắt khẽ chuyển, đáp xuống người thiếu niên bên cạnh.

"Đây là đệ tử ngươi mới thu sao?"

Nam tử trung niên trầm ánh mắt xuống, khẽ ừ một tiếng.

"Thời gian thật là vô tình, trước kia chúng ta cùng nhau học nghệ, thiếu

niên vô tri, khinh cuồng vô kỵ, không nghĩ tới hôm nay cũng trở thành lão sư." Lão bản cảm thán.

"Ngươi biết rõ hôm nay ta đến không phải là để ôn chuyện với ngươi."

"Tuổi đã cao, ta đã không có hào hứng động thủ, phong trần hai mươi năm, ngươi hãy để ta sống yên tĩnh một chút đi." Lão bản khẽ cười nói.

Nam tử trung niên lắc đầu: "Người như ngươi làm sao lại chịu được nhàm chán, phong mang của ngươi không giấu được."

"Ha ha ha, Long Vũ Vương, từ nhỏ đến lớn, ta còn là lần đầu tiên nghe ngươi tán dương ta." Lão bản cười to nói: "Thôi được, ngươi đường xa mà đến, ta không thể để ngươi tay không mà về, liền cược một lần đi."

"Đánh cược như thế nào?" Nam tử trung niên hỏi.

Lão bản đưa tay, chỉ về phía thiếu niên bên cạnh, cười nói: "Đệ tử của ngươi, đánh một trận cùng với đệ tử của ta."

"Thắng, ta đi với ngươi."

"Thua, liền coi như ngươi chưa từng tới."

"Đệ tử của ngươi! ?" Trung niên nam tử sắc mặt đột biến, khí tức lăng lệ phóng lên tận trời, gió nổi, cát bay.

Trong phút chốc, ánh mắt sắc bén giống như một thanh đao kia đảo qua trước hàng thịt Hắc Nhận, cuối cùng rơi ở trên người Vương Khung.

"Là hắn?" Trung niên nam tử kinh nghi bất định nói.

Lão bản khẽ gật đầu: "Là hắn!"

Lúc này, Vương Khung ngẩn người.

"Con bà nó, ta trở thành đệ tử của ngươi từ lúc nào?" Vô số dấu hỏi hiện lên trong lòng Vương Khung.

Nam tử trung niên nhìn về phía Vương Khung bằng ánh mắt khác, ánh mắt đó giống như một bàn tay to, như muốn lột sạch hắn từ trong ra ngoài, nhìn sạch sẽ.

"Nghĩ không ra người như ngươi vậy mà cũng sẽ thu đồ!" Nam tử trung niên thu hồi ánh mắt, thần sắc khôi phục như ban đầu: "Ta ngược lại là rất hiếu kì, đến cùng là dạng hạt giống gì mà lại có thể khiến cho ngươi coi

trọng."

"Cũng không có gì, hắn băm thịt rất nhanh." Lão bản nhếch miệng cười nói.

"Linh Môn, giết hắn." Trung niên nam tử thản nhiên nói.

Lời nói rơi xuống, thiếu niên ở bên cạnh đi ra, ánh mắt sắc bén, toát ra địch ý sâu đậm, khóa chặt Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, một tiếng ngâm khẽ vang lên, thấm nhuần đêm trăng.

Hàn mang lấp lóe, một thanh phi đao đột ngột xuất hiện, lơ lửng ở trước người Bạch Linh Môn.

"Phái ngự vật! ?" Vương Khung hơi hơi nheo con mắt lại.

Dị năng Hỏa Chủng, được chia thành ba trường phái chính, phái thần binh, phái ngự vật cùng với phái siêu năng.

Cái gọi là phái thần binh, chính là một bộ phận thân thể xuất hiện dị năng cường hóa, giống như binh khí, đây chính là một loại thường thấy nhất.

Chương 3: Vạn Đạo Bố Tinh Đồ

Về phần phái ngự vật thì tương đối hiếm thấy, có thể khống chế vật thể.

Bạch Linh Môn hiển nhiên là có thể thao túng đồ vật bằng kim loại.

Ông! Phi đao phá không mà đến, tốc độ cực nhanh, như xẹt qua không trung, bắn về phía Vương Khung.

Vương Khung giơ thanh đao mổ lên, vừa mới va chạm, chỉ cảm thấy phảng phất như có ngàn cân lực lượng truyền đến từ bên trên thanh phi đao kia.

Hắn hơi biến sắc mặt, bỗng nhiên hất một cái, đẩy thanh phi đao kia ra.

"Phi đao chế tạo từ Hàn Tinh Trọng Thiết, một đao liền có thể đẩy ra, đệ tử của ngươi là phái thần binh?" Ánh mắt của nam tử trung niên rơi lên trên cánh tay của Vương Khung.

Lão bản mỉm cười không bình luận.

Ông! Phi đao kia ngoặt một cái lại đâm đến một lần nữa, Vương Khung lại nâng đao lên, ngăn cản phi đao.

Hưu...hưu...

Lại là hai thanh phi đao phá không mà đến, lực lượng kinh khủng giống như cơn bão càn quét, trực tiếp thổi bay tấm bảng trước hàng thịt.

Vương Khung hơi hơi nheo con mắt lại, rốt cuộc cũng chuyển động, hắn lui về phía sau một bước, tránh khỏi phong mang, đồ đao trong tay chém xuống, liên tục khuấy động quỹ tích của ba thanh phi đao.

Lúc này, trên cánh tay của hắn, gân xanh nổi lên, thừa nhận lực lượng đáng sợ.

Phi đao kia quá nặng nề, đổi lại thành người thường đã sớm bị chém thành thịt vụn.

Thần sắc của Bạch Linh Môn vẫn lạnh lùng y như cũ.

Đột nhiên, bên cạnh gã lại có mấy đạo hàn mang xuất hiện, tăng thêm ba đạo trước đó, có khoảng chừng mười thanh phi đao treo ở trước người.

"Phái thập đạo! ?" Lão bản nheo mắt, rốt cuộc cũng động dung.

"Tuổi còn nhỏ như vậy mà lại có tài nghệ như thế ở bên trên "Vạn Đạo Bố Tinh Đồ"."

Trung niên nam tử từ chối cho ý kiến, chỉ cười lạnh nói: "Đệ tử của ngươi sắp chết!"

Ầm ầm! Mười thanh phi đao tạo nên ánh bạc nhấp nháy dưới đêm trăng, giống như sóng lớn càn quét, ầm ầm cuốn tới.

"Tiểu quỷ, đừng giấu nữa." Lão bản gầm nhẹ.

Vương Khung nghiêm mặt, đột nhiên nắm chặt đồ đao trong tay, một tiếng nổ chói tai vang lên trong đêm tối.

Ánh sáng trên đao cuộn tròn như vảy, nhẹ nhàng chém xuống, biến thành một quỹ đạo đáng sợ.

Trong khoảnh khắc, con ngươi của trung niên nam tử, cùng với Bạch Linh Môn bỗng nhiên co lại.

Ầm ầm! Tiếng vang chấn động ầm ầm.

Bên trong bụi mù, từng thanh phi đao vỡ vụn, lần lượt rơi trên mặt đất.

"Chuyện này...không có khả năng..." Bạch Linh Môn phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt chứa đầy chấn kinh cùng với không dám tin.

Từ nhỏ đến lớn, gã vẫn luôn được coi là thiên tài, thức tỉnh dị năng, một bước lên trời, càng là lĩnh ngộ phái thập đạo trong khoảng thời gian ngắn, dựa vào một chiêu này, gã không biết đã đánh bại bao nhiêu cao thủ cùng thế hệ.

Nhưng hôm nay, gã lại bại ở dưới tay một gã giết mổ vô danh.

Buồn cười nhất là, gã căn bản không biết mình là bại như thế nào.

"Ta không tin, một đao...làm sao có khả năng một đao liền bại..." Bạch Linh Môn rốt cuộc cũng không thể giữ vững tỉnh táo.

Trung niên nam tử đỡ Bạch Linh Môn lên, sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía Vương Khung.

Lúc này, cánh tay Vương Khung bốc hơi nóng, mồ hôi bốc hơi, từng tia từng tia huyết văn dần dần hiện ra trên cánh tay.

"Năng lực thật là đáng sợ, dạng tiểu quái vật này cũng có thể bị ngươi tìm ra."

"Lão sư..." Bạch Linh Môn lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

"Chỗ kinh khủng nhất của hắn không phải lực lượng, mà là tốc độ." Trung niên nam tử trầm giọng nói.

Vương Khung trầm mặc không nói, ánh mắt của nam tử này quá độc.

Tần suất con muỗi vỗ cánh mỗi giây là 400 đến 500 lần.

Ngày đó, sau khi hắn chụp chết một con muỗi, Hỏa Chủng màu đen khiến cánh tay của hắn nắm giữ tốc độ gần như biến thái.

Mới đầu hắn mỗi giây chỉ có thể rung động 30 lần, theo việc tập luyện, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.

Ngay cả lão bản cũng đều tán thưởng hắn không thôi sau khi nhìn thấy hắn, gọi đó là năng lực mà nam nhân tha thiết ước mơ, một giây đồng hồ liền đạt đến nhân sinh đỉnh phong.

"Ngươi thua!" Lão bản nhẹ giọng nói.

Bạch Linh Môn siết chặt hai tay, thân thể không nhịn được rung động, suy sụp, phẫn nộ cùng với tự trách tràn ngập thân thể của gã.

Vương Khung hờ hững quan sát, đã là tranh đấu, tất phân thắng bại, hắn không thông cảm cho sự thất bại của Bạch Linh Môn, chỉ cảm thấy may mắn vì mình thắng lợi.

"Có thể trở thành người mạnh nhất, cho tới bây giờ đều không phải là một đường vô địch, mà là trăm trận không suy sụp." Nam tử trung niên thản nhiên nói.

Ánh mắt của Bạch Linh Môn rung động, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lão sư của mình.

Lúc này, nam tử trung niên nhìn chằm chằm Vương Khung, lộ ra ý cười, chợt quay người rời đi.

"Một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi." Bạch Linh Môn nhìn Vương Khung thật sâu, dường như muốn ghi nhớ hắn vĩnh viễn.

"Người trẻ tuổi, ta chờ ngươi tại sân khấu càng lớn hơn."

Tiếng cười cuồng vọng vọng lại từ xa, vang vọng trong ngõ hẹp cùng với hai bóng người khuất dần.

"Cảm giác như thế nào?" Lão bản giương mắt hỏi.

"Có một chút thoải mái!" Vương Khung nắm thật chặt đồ đao trong tay, tâm tình thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Lão bản nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ẩn ý.

"Ngươi là một đầu dã thú, hoàn toàn chính xác không nên ở chỗ này."

Vương Khung khẽ giật mình, tỉnh táo lại: "Ta có thể rời đi sao?"

"Cái thế giới này rất lớn, ra đến bên ngoài, cũng không phải là người người đều là thịt mỡ trên thớt gỗ của ngươi, nói không chừng vào một ngày nào đó ngươi liền bị người khác làm thịt." Lão bản trêu chọc nói.

"Vậy thì ta sẽ khiến cho bọn hắn không chém nổi, chém không đứt."

Trong lúc nói chuyện, một số loại sinh vật có vỏ như rùa, cua, ốc lóe lên trong đầu Vương Khung.

"Ghi nhớ tên oắt con vừa rồi kia, gã trong tương lai sẽ rất đáng sợ." Lão bản đột nhiên nói.

Chương 4: Đột phá

"Gã sao?" Ánh mắt của Vương Khung ung dung, nhìn ngõ nhỏ hẹp dài đã sớm không có người, trong đầu óc hiện ra ánh mắt quyết tuyệt ngoan lệ sau cùng của Bạch Linh Môn.

"Cái thế giới này chính là không bao giờ thiếu thiên tài, tiểu quỷ, vào thời điểm ngươi phát hiện ra có người còn kinh khủng hơn so với ngươi, con đường của ngươi mới coi như chân chính bắt đầu."

Lão bản đi vào sau phòng.

Vương Khung suy ngẫm lời nói của lão bản.

Hắn biết rõ, bên trong cùng thế hệ có rất nhiều yêu nghiệt, dị năng phái siêu năng, huyết mạch viễn cổ, thậm chí còn có quái vật song dị năng...

Nhưng, Vương Khung không lo lắng chút nào, ngược lại là có một chút khát vọng.

Hắn có Hỏa Chủng màu đen, đối với dị năng, hắn có được vô hạn khả năng.

Răng rắc...

Đột nhiên, một âm thanh lanh lảnh đánh gãy suy nghĩ của Vương Khung.

Hắn cúi đầu xem xét, đồ đao trong tay hiện ra từng vết nứt.

"Vỡ! ?" Vương Khung nhăn mày lại.

Chuôi "Thanh Lân" này tuy là đồ đao, nhưng nó là đao được lão bản đặc biệt chuẩn bị cho hắn, dù sao thì đao bình thường cũng không thể chịu được rung động tần số cao của tay hắn.

Nhưng ứng đối với "Phái thập đạo" của Bạch Linh Môn, rốt cục vẫn là không thể chịu đựng.

"Oắt con kia quả nhiên có một chút môn đạo." Vương Khung có một chút đau lòng.

Năng lực của hắn thiên về công kích, lực phòng ngự vẫn kém một chút.

Trên thực tế, Vương Khung đã sớm muốn đạt được một loại dị năng

phòng ngự.

Nhưng "Huyết Văn Tí" (cánh tay vân máu) của hắn thực sự tiêu hao quá nhiều năng lượng, dùng cảnh giới trước mắt của hắn cũng chỉ có thể chèo chống một loại dị năng, nếu không hắn đã sớm truy sát các loại động vật có vỏ trên khắp thế giới.

Đột nhiên, Vương Khung cảm thấy lòng bàn tay phát nhiệt, từng vết từng vết máu đỏ tươi tụ đến từ mép đao.

Những vết máu kia như những xúc tu xâm nhập vào cơ thể qua lỗ chân lông.

Tại vùng đan điền, Hỏa Chủng màu đen nổi lên hào quang nhàn nhạt, tổng cộng có hai tầng, đại biểu cho cảnh giới hiện nay của Vương Khung.

Cảnh giới Hỏa Chủng được chia thành chín tầng, mỗi khi đề thăng một tầng, uy lực, thời gian, phạm vi của dị năng cũng sẽ càng mạnh.

Lúc này, một tia máu đỏ dung nhập vào Hỏa Chủng, phát ra tiếng vang "xèo xèo".

Ông! Hỏa Chủng màu đen nhảy múa, tầng "viêm quang" bên ngoài tản mát ra lực lượng nhu hòa.

Vương Khung hơi biến sắc mặt, chỉ cảm thấy huyết dịch cả người trở nên nóng bỏng, cơ bắp tứ chi kích động, gân xanh nổi lên, dường như có một cỗ lực lượng không có chỗ phát tiết, đang sôi trào bên trong cơ thể.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung kinh hãi.

Sau một khắc, cảnh tượng khó tin xuất hiện, Hỏa Chủng màu đen tại vùng đan điền giống như tách ra, diễn sinh ra tầng viêm quang thứ ba.

"Đột phá! ?" Vương Khung choáng váng.

Vào lúc này, hắn cảm giác được rõ ràng lực lượng của mình đề thăng, mệt mỏi vừa rồi tiêu tán không thấy, cảm giác cánh tay đau buốt cũng dịu đi không ít.

"Cảnh giới Hỏa Chủng đạt đến tầng ba rồi?" Vương Khung có một chút khó có thể tin.

Hỏa Chủng là mở ra nguồn năng lượng thứ hai ở bên trong thân thể,

cũng không phải là ăn cơm ngủ liền có thể trưởng thành.

Mỗi khi đề thăng một tầng cảnh giới cũng đều vô cùng khó khăn.

Chỉ có linh dược thiên địa dưỡng thành, linh bảo dựng dục trong sông núi mới có thể tẩm bổ.

"Thật sự gặp quỷ, chẳng lẽ bởi vì hút máu của tên tiểu tử kia?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Hỏa Chủng màu đen hấp thu dù sao cũng là năng lực của con muỗi.

"Chẳng lẽ cùng một sinh vật có thể hấp thụ nhiều hơn một năng lực sao?" Tâm tư của Vương Khung nóng lên.

"Ta ngược lại là từng nghe nói có loại muỗi thích săn giết đồng loại, thông qua hút máu của đối phương để tu luyện..." Vương Khung nghĩ đến ghi chép đã từng thấy trên một bản cổ tịch.

"Nhưng Huyết Linh Muỗi là yêu thú mà! ?"

"Chẳng lẽ con muỗi ta chụp chết kia là hậu đại của loại yêu thú này?"

Vô số phỏng đoán và nghi vấn nổi lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Cuối cùng, hắn cũng không nghĩ ra được nguyên cớ.

"Quan tâm làm gì, tăng thực lực lên liền được." Lòng dạ của Vương Khung lớn, đối với hắn mà nói, hết thảy lấy thực lực làm chủ, những thứ khác đều có thể bỏ lại phía sau.

"Xem ra phải kiếm một thanh đao tốt khác!" Vương Khung nhìn Thanh Lân Đao, nhớ mãi không quên.

Dị năng của hắn hơn phân nửa là phải dựa vào thanh đao này để thi triển, nếu không đao bình thường căn bản không chịu nổi loại rung động tần số cao kia.

Nhưng Vương Khung cũng không lo lắng, hắn sắp rời đi, đi tới Quang Minh học cung, lão bản sẽ không hẹp hòi.

Vương Khung thu thập một phen, đóng cửa cửa hàng, trở lại phòng của mình.

...

Ánh đèn mờ ảo dường như vô cùng ấm áp trong đêm đen.

Vương Khung tựa ở trên giường, cầm một cuốn sách được bọc bằng da cừu dày.

Sách tên là "danh sách trăm đại dị năng giả".

Đây là một danh sách tiểu sử truyền kỳ, phía trên ghi chép rất nhiều dị năng giả lợi hại, chói lọi cổ kim, nổi tiếng thiên hạ.

Mặc dù từ đầu tới đuôi đã lật rất nhiều lần, thậm chí đối với nhân vật ở bên trong, Vương Khung đều có thể đọc làu làu, nhưng mỗi ngày trước khi ngủ, hắn vẫn y như cũ muốn nhìn.

"Năng lực của Hoàng Kim Vương thực sự quá đẹp trai, mấu chốt là từ nay về sau không thiếu tiền." Vương Khung lật ra một tờ.

Phía trên vẽ một vị nam tử, người mặc chiến giáp vàng, tay cầm kích vàng, lấp lánh như vì sao.

Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước, là dị năng giả có tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử nhân loại, hắn thức tỉnh là Hỏa Chủng hi hữu nhất phái siêu năng, có thể chưởng khống nguyên tố vàng.

Khác biệt lớn nhất giữa phái ngự vật và phái siêu năng, chính là phái ngự vật có thể cảm ứng thao túng một loại vật thể nào đó.

Nhưng phái siêu năng lại có thể lăng không hóa vật, chưởng khống nguyên tố.

Chương 5: Thúc què

Giống như là Bạch Linh Môn, nếu như không có phi đao trong tay, năng lực của gã là vô dụng.

Nhưng Hoàng Kim Vương lại bất đồng, năng lực của hắn gọi là "Hoàng Kim Vực", theo lời đồn triển khai toàn bộ lực lượng, có thể đủ để trống rỗng ngưng tụ ra một tòa thành trì hoàng kim, thậm chí có thể tương dung nguyên tố vàng cùng với huyết cốt, đúc thành bất bại kim thân.

Bởi vậy, Mạnh Long Tước thu hoạch được xưng hào Hoàng Kim Vương.

"Hoàng Kim Cửu Cấm" hắn sáng tạo ra cũng trở thành bí thuật dị năng loại vàng chí cao.

"Không biết rõ Hỏa Chủng màu đen của ta đến cùng được tính là loại trường phái nào." Trong nội tâm của Vương Khung đột nhiên nổi lên một cái nghi hoặc.

Phái thần binh, phái ngự vật cùng với phái siêu năng.

Ba đại lưu phái ai cũng có sở trường riêng, không biết rõ sinh ra bao nhiêu cường giả cái thế trong lịch sử.

Hoàng Kim Vương, Nộ Đào, Hắc Kiếm Ma, Hài Khách...bản thân của từng cái tên này liền đại biểu cho từng đoạn truyền kỳ, bọn họ như sao lớn lấp lánh, chói lọi cổ kim, điêu khắc ở phía trên sử sách nhân loại, vĩnh hằng khó phai, chỉ dẫn và khích lệ kẻ đến sau.

Trở thành một vị dị năng giả cường đại, đây là nguyện vọng của Vương Khung từ lúc còn nhỏ.

"Một ngày nào đó, ta muốn để danh hào của ta vang vọng trong thiên hạ!" Trong lòng Vương Khung chôn xuống một hạt giống.

"Gọi là cái gì mới hay? Hắc Diễm? Giống như quá bình thường."

"Diễm Đế? Có thể hay không quá trâu rồi?"

"Diệt Yêu Vương? Ừm, có chút hơi ngốc!"

Vương Khung bắt đầu giải phóng suy nghĩ, đắm chìm trong những

huyễn tưởng.

Tiệm sắt Thất Hỏa!

Đao ở hàng thịt đều là đến từ nơi này, lão bản có quan hệ rất tốt với người thợ rèn què ở đây, hai người không có việc gì liền hẹn nhau đi uống rượu.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, bên trong tiệm sắt liền đốt lò.

"Thanh Lân" của Vương Khung chính là được rèn tại nơi này.

Xuyên qua làn sương sớm, Vương Khung ôm một chiếc túi vải trên tay đi đến tiệm sắt Thất Hỏa.

"Tiểu quỷ, nhìn cái gì thế?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng.

Vương Khung quay đầu lại.

Một vị thúc thúc què đang chống quải trượng, xõa tóc, vẫn như thường lệ, phong thái như ăn mày, cả người lấm lem.

"Hắc hắc..." Vương Khung toét miệng, cười nói: "Thúc què, ta tìm ngươi có chút sự tình."

"Chồn đến chúc tết gà..." Thúc què liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói.

Vương Khung nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Thúc què, sao ngươi có thể nói mình là gà? Quá không thương tiếc chính mình."

"Có chuyện mau nói, có rắm nhanh thả." Thúc què dựa vào cái đe sắt, vung vẩy quải trượng trong tay, không chịu nổi nói.

Vương Khung mở ra túi vải trong lòng, ở bên trong đặt "Thanh Lân" đứt gãy.

"Thúc què, có thể sửa không?" Vương Khung hỏi.

Thúc què hơi hơi nheo con mắt lại, bên trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vệt tinh mang.

"Ngươi đã giao thủ cùng với đệ tử Bạch gia rồi?"

"Ừm?" Lời vừa nói ra, toàn thân lông tơ của Vương Khung đều dựng lên, kinh nghi nhìn về phía Thúc què, chỉ cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

"Năng lực của vị đệ tử Bạch gia kia là 'Thiết', loại năng lực này ở bên trong phái ngự vật chỉ có thể được tính là bình thường."

"Nhưng gã hết lần này tới lần khác lại luyện thành "Vạn Đạo Bố Tinh Đồ", tuổi còn trẻ liền đạt đến "Phái thập đạo", thiên phú cực cao, khó có thể tưởng tượng." Thúc què nhếch miệng cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Vương Khung hơi thay đổi.

"Ngươi đã đánh bại gã, xem ra Lão Yên Quỷ là dự định thả ngươi đi."

"Ngươi..." Vương Khung kinh ngạc không thôi.

Ầm ầm! Thúc què trực tiếp ném Thanh Lân đứt gãy vào trong lò lửa, hỏa quang bốc lên, nhiệt độ tăng mạnh.

Y xoay người lại, đóng cửa tiệm.

"Vì công danh, thiếu niên đi xa..." Thúc què khẽ nói: "Nhớ năm đó...ta cũng là thiếu niên giống như ngươi...ừm...bộ dáng đẹp trai hơn nhiều so với ngươi!"

Vương Khung ngơ ngác, chợt lộ ra sắc mặt cổ quái nói: "Thúc què, ngươi là đang nghiêm túc sao?"

"Người trẻ tuổi, ngươi có biết ngoại hiệu lúc trẻ tuổi của ta không?"

Vương Khung lắc đầu.

Thúc què ngẩng đầu, khe khẽ thở dài, thổi bay mái tóc trên trán, lộ ra sự đơn độc.

"Thập Ức Thiếu Nữ Mộng!" (ước mơ của một tỷ thiếu nữ!)

"Phốc..." Cho dù cực kỳ gắng sức kiềm chế, nhưng Vương Khung đến cùng vẫn là không có nhịn được.

Hắn cười không tử tế.

"Thời niên thiếu không biết trân quý sắc đẹp, trẻ không chơi già hối hận...tiểu quỷ, đi đến Quang Minh học cung, nhìn thấy mỹ nữ, nhất định không thể nhân từ nương tay!" Thúc què quay người, vừa lục tung, vừa truyền thụ kinh nghiệm cuộc sống.

"Mỹ nữ phái thần binh, có kỹ năng ẩn tàng, đặc biệt là ở trong khuê phòng, có thể làm cho ngươi có niềm vui ngoài ý muốn, muốn ngừng mà không được."

"Ví dụ như?"

"Ta lúc còn trẻ đã từng gặp được một vị mỹ nữ, năng lực của nàng là cao su hóa!" Trong mắt Thúc què đều là cảm xúc mãnh liệt.

"Mỹ nữ phái ngự vật, lại là một phen thể nghiệm khác, có thể tiết kiệm không ít thể lực."

"Ta lúc còn trẻ đã từng có một vị nữ bằng hữu, danh xưng là Na Trá tám tay..."

"Đêm hôm đó..."

Thúc què thao thao bất tuyệt, Vương Khung lại là càng nghe mặt càng hồng, trợn cả mắt lên, hoàn toàn quên mục đích đến đây.

"Tìm được rồi!" Đột nhiên, chủ đề khiến người ta nhiệt huyết sôi trào này im bặt, Thúc què lấy ra một chiếc hộp sắt từ trong một chiếc hộp gỗ mục nát, có dây xích quấn quanh.

Vương Khung vẫn chưa thỏa mãn, lực chú ý bị hộp sắt hấp dẫn.

"Thúc què, đây là cái gì?"

"Tên tiểu tử ngươi đã sắp cuốn gói khỏi nơi đây, bản soái cũng không có gì tốt tặng cho ngươi, liền chế tạo cho ngươi một thanh đao mới đi, hẳn là đủ cho ngươi dùng một hồi lâu." Thúc què đứng lên, vỗ nhẹ lên hộp sắt, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Vương Khung lại là hiếu kì, chiếc hộp sắt này, dường như không chứa nổi một thanh đao.

Thúc què tháo dây xích, mở hộp sắt ra.

Chương 6: Hắc Long

Bên trong đặt một khối kim loại đen, trên bề mặt có những đường vân như vảy.

Vương Khung mở to hai mắt nhìn, khối kim loại này vậy mà ẩn ẩn có một chút hơi nóng.

Hắn vô thức đưa tay đụng, đột nhiên, khối kim loại kia phảng phất như vặn vẹo một chút.

"Con bà nó, đây là thứ quỷ gì?" Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

"Hiếm thấy nhiều quái, vạn vật có linh, món đồ vật này có thể còn đáng tiền hơn ngươi bây giờ nhiều." Thúc què nhẹ nhàng vỗ về khối kim loại đen, vảy trên đó rung động nhè nhẹ, dường như đang hưng phấn, lại phảng phất như là e ngại.

"Tiểu bảo bối, ngươi rốt cuộc cũng sắp trở thành vũ khí." Thúc què cười nói.

Vương Khung nhìn, sắc mặt càng trở nên cổ quái, giống như trông thấy kẻ tâm thần.

"Thúc què...ngươi...ngươi đang nói chuyện với người nào?"

"Chẳng lẽ là với ngươi?" Thúc què liếc mắt, lạnh lùng nói: "Nể mặt Lão Yên Quỷ, hôm nay, bản soái liền giúp ngươi chế tạo một thanh đao mới, hi vọng ngươi đừng mai một nàng."

"Thật chứ?" Vương Khung mừng rỡ.

Hắn là biết được tay nghề của Thúc què, chuôi Thanh Lân Đao kia có thể thừa nhận năng lực của hắn, đủ thấy được sự bất phàm.

"Như vậy liền phiền..." Vương Khung không nhịn được cười nói.

Ầm ầm! Đột nhiên, trong lòng bàn tay Thúc què xuất hiện một đoàn ngọn lửa màu trắng sữa, óng ánh như mặt trời, nhiệt độ trong tiệm sắt bỗng nhiên dâng cao.

Nụ cười của Vương Khung ngưng kết trên mặt, con ngươi của hắn bỗng nhiên co lại, bịch một tiếng, trực tiếp ngồi trên mặt đất.

"Ngươi...ngươi...ngươi là...dị năng giả..." Yết hầu của Vương Khung nhúc nhích.

Vào lúc này, dường như mọi nỗi kinh hoàng và bàng hoàng trong mắt hắn đều hiện ra.

Ai có thể nghĩ tới, ở bên trong Tam Dương Trấn nhỏ xíu này, ở trong tiệm rèn không đáng chú ý này vậy mà cất giấu một vị dị năng giả.

Mấu chốt nhất, đây còn là một vị phái siêu năng cực hiếm thấy.

"Khống chế lửa! ?" Vương Khung khiếp sợ cơ hồ nói không nên lời.

"Anh bạn già, đã lâu không gặp." Thúc què nhẹ giọng thở dài, trong mắt hiện lên tia sáng lấp lánh.

Y khoát tay, ngọn lửa màu trắng sữa lơ lửng trên không, kim loại đen bỗng nhiên bắn lên, bị ngọn lửa bao trùm.

Đột nhiên, một vệt chất lỏng sền sệt màu đen chảy ra từ kim loại, phát ra tiếng vang xèo xèo.

Kim loại đen co rút mạnh dưới sức nóng của ngọn lửa trắng sữa.

"Búa!"

Thúc què vẫy tay một cái, chỗ xó xỉnh, một cây búa phủ đầy bụi, loang lổ vết rỉ bay tới, bị y nắm chặt.

Keng! Một búa rơi xuống, hoa lửa văng khắp nơi, kim loại đen bắt đầu định hình ở dưới cây búa.

Lúc này, Thúc què không còn bộ dạng ăn mày như ngày thường, giơ tay nhấc chân, khí thế cuồn cuộn, như sông biển lũ cuốn, cuồn cuộn mà tới.

Vương Khung ngồi dưới đất, nhìn như si như say.

Tiếng kim loại va chạm giống như tiếng chuông chìm trong ngôi chùa trên núi, bắn phá trái tim hắn.

Mỗi một búa đều là thần kỳ mỹ diệu như vậy, hoa lửa tóe lên giống như lưu tinh rơi xuống bầu trời, để lộ ra ánh sáng rực rỡ nhất trên đời.

Hết thảy, hài hòa hoàn mỹ!

Vương Khung triệt để say mê trong đó, thời gian phảng phất như dừng lại, hắn tiến vào cảnh giới trước nay chưa từng có.

Hống! Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên, lưỡi đao màu đen thành hình ở trong ngọn lửa, trong lúc mơ hồ, vậy mà truyền đến một tiếng gầm nhẹ như dã thú.

"Máu!" Thúc què thấp giọng quát.

Vương Khung chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã lạnh ngắt, máu bắn tung tóe, rơi xuống lưỡi đao màu đen.

Làn khói trắng bốc lên, phía trên lưỡi đao màu đen kia hiện ra đường vân như lân giáp, giống như vảy rồng.

"Đao này tên là Hắc Long!"

Lưỡi đao màu đen ngâm khẽ một tiếng, hàn mang nhấp nháy, như hung quang cất giấu bên trong nộ hải, ngủ yên trong đại dương mênh mông.

Thân đao màu đen hiện ra ánh sáng như vảy, lờ mờ và dữ tợn.

Đầu ngón tay của Vương Khung nhẹ nhàng lướt qua thân đao, vậy mà có một chút cảm giác ôn nhuận, giống như chạm vào máu thịt.

"Thứ này..."

"Vạn vật có linh, nếu như không phải huyết mạch tương liên, làm sao có thể trở thành một bộ phận của ngươi?" Thúc què cười lạnh nói: "Cái gì mà khổ luyện mười năm, nhân đao hợp nhất, dạng cảnh giới này, bản soái có thể trực tiếp luyện ra."

Ánh mắt của Thúc què bỗng nghễ, vô cùng ngạo nghễ, tự tin, trái ngược hẳn với vẻ ngoài ăn mày.

Vương Khung cũng nghe không hiểu, chỉ cảm thấy lúc này Thúc què đang tỏa sáng rực rỡ.

"Thúc què, ngươi lợi hại như vậy, sao lại vùi ở loại địa phương nhỏ này rèn sắt?" Vương Khung cuối cùng vẫn là không nhịn được hiếu kì, mở miệng hỏi.

"Ta đang chờ người."

Vương Khung khẽ giật mình: "Chờ người nào?"

"Chờ người có thể khiến cho ta dùng mệnh luyện đao."

"Dùng mệnh luyện đao! ?" Sắc mặt của Vương Khung trở nên vô cùng

cổ quái, hắn đột nhiên cảm thấy Thúc què khẳng định là trang bức quá độ, đầu óc cũng đều không tốt lắm.

"Mệnh cũng đều không có, còn luyện cái gì đao." Vương Khung nhỏ giọng nói lầm bầm.

Thúc què trừng mắt, phảng phất như bị xúc phạm, cả người đều nổ tung.

"Ngươi thì biết cái gì! Nhanh chóng xéo đi cho bản soái."

Vương Khung giật nảy mình, hắn chưa từng nhìn thấy Thúc què nổi giận đến như vậy, hắn nhanh chóng im lặng, cầm Hắc Long đi ra khỏi tiệm sắt.

Thúc què nhìn lửa nóng hừng hực trong lò lửa, đưa tay chạm vào cái chân đã sớm tàn phế của mình, ánh mắt tan rã.

"Ánh sáng là bất hủ, tên tuổi của mấy người chúng ta nhất định sẽ vang dội trong toàn thiên hạ! Dùng mệnh luyện khí, vinh quang của mấy người chúng ta chắc chắn sẽ vĩnh sinh..."

Lời thề ngày xưa dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Ông! Đột nhiên, chỗ xó xỉnh vang lên một tiếng rung động nhẹ, bụi đất tung bay, mơ hồ lộ ra một tia sáng màu đỏ nhàn nhạt.

"Anh bạn già, còn chưa có đến thời điểm, đến thời điểm sinh mệnh của chúng ta ở đỉnh cao nhất...cũng không biết đời này có thể chờ đợi người có thể để chúng ta dùng mệnh luyện khí hay không." Thúc què than nhẹ.

...

Chương 7: Hắc Giao Ngư

"Thúc què đây là bị làm sao? Nổi giận đến như vậy." Trên đường trở về, Vương Khung âm thầm nói.

Hắn mặc dù buồn bực, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao thì tâm trí của hắn bây giờ cũng đều dồn vào bảo bối mới có được.

Hắc Long Đao dài khoảng một sải tay, buộc ngang hông hoặc buộc sau lưng đều rất tiện lợi.

Mấu chốt nhất là, thanh đao này cũng không biết dùng loại kim loại nào chế thành, nhẹ nhàng hơn Thanh Lân Đao không ít, nhưng lại càng thêm sắc bén, những đường vân lân giáp trên đó giống như dao móc nhỏ.

Lực sát thương tăng lên cũng không phải là một chút.

"Bề ngoài coi như không tệ! Tiếp theo, ngươi liền sẽ đi theo ta xông xáo thiên hạ." Vương Khung vuốt vuốt đao, càng nhìn càng thích.

Hắn đi qua đường phố tới ngõ hẻm, tới trước một cửa tiệm binh khí, đi thẳng vào.

"Chủ tiệm, bán cho một chiếc vỏ đao." Vương Khung nói rõ ý đồ đến.

"Chậc chậc, đao tốt."

Chủ tiệm là một người đàn ông mập mạp với cái bụng bự, trong nháy mắt y liền bị Hắc Long Đao trong lòng Vương Khung hấp dẫn.

Chất lượng của thanh đao này tuyệt đối được xưng tụng là cực phẩm, coi như là bảo vật trấn tiệm của y cũng không sánh nổi.

Chủ tiệm chấn kinh, không khỏi đánh giá Vương Khung.

Nhưng vừa đánh giá, nội tâm của y càng thêm nghi hoặc, bình thường như vậy, còn nghèo kiết xác, làm sao có thể mang theo một thanh bảo đao như vậy trong người.

Mặc dù nghi hoặc, nhưng dù sao cũng là mở cửa tiệm làm ăn.

Chủ tiệm tươi cười chào hỏi: "Bảo đao như vậy, vỏ đao bình thường cũng không chứa được."

Trong khi nói, chủ tiệm lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong quầy và mở ra,

bên trong đặt một chiếc vỏ đao.

Nó có màu đen tuyền giống như vực thẳm, trên đó có những đường kẻ màu đỏ, và một viên đá giống như nhãn cầu được khảm ở chính giữa, trông vô cùng kỳ lạ.

"Đây là vỏ đao gì?" Ánh mắt của Vương Khung sáng lên, cảm nhận được sự lạnh lẽo truyền ra từ vỏ đao.

"Đây là vỏ đao được làm từ da Hắc Giao Ngư, phóng nhãn ra toàn bộ Tam Dương Trấn, cũng chỉ có bên trong cửa tiệm của ta có." Trong mắt chủ tiệm lộ ra thần sắc đắc ý.

"Da Hắc Giao Ngư! ?" Vương Khung hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắc Giao Ngư là yêu thú, sinh hoạt ở bên trong biển lớn, có thể gây sóng gió, hung mãnh dị thường.

Nghe nói, Hắc Giao Ngư có ba thứ quý báu, da cá, con mắt cùng với xương cột sống.

"Da Hắc Giao Ngư, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó thương, chính là thứ này! ?" Vương Khung không nhịn được khẽ vuốt vuốt vỏ đao.

Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen tại vùng đan điền của hắn hơi hơi phát nhiệt, vậy mà đang tự chủ vận chuyển.

Vương Khung giật nảy mình, vội vàng áp chế, trong nội tâm lại là nổi lên gợn sóng.

"Tình huống gì đây? Đây là muốn hấp thu năng lực? Vật chết mà cũng có thể hấp thu?" Vương Khung chấn kinh.

Năng lực của Hỏa Chủng màu đen thực sự mang đến cho hắn quá nhiều ngoài ý muốn.

Rất nhanh, Vương Khung liền tỉnh táo lại, cực lực áp chế Hỏa Chủng màu đen.

Hắn không có khả năng hấp thu năng lực tại nơi này, đừng nói là có người ngoài ở trước mặt, vạn nhất hắn thức tỉnh năng lực chỉ có thể sinh tồn trong nước, như vậy sẽ rất hài hước.

Cũng không thể ở trước mặt chủ tiệm, chết ngắc tại chỗ, trước khi chết

còn lắc mông hai lần và vùng vẫy một lúc.

Sự ngu xuẩn của Hỏa Chủng màu đen, hắn đã từng lĩnh giáo quá nhiều.

"Lão bản, vỏ đao này bán như thế nào?" Vương Khung hỏi.

"Chỉ một giá, ba ngàn lượng!"

"Cái gì?" Vương Khung suýt nữa nhảy dựng lên, lộ ra chân tướng hắn nghèo kiết xác là sự thật.

Ba ngàn lượng! ? Một thanh đao thượng hạng cũng không thể được bán với giá này, đối với hắn mà nói, quả thực chính là giá trên trời.

Giá cả như vậy, mua lại cả cửa hàng thịt Hắc Nhận cũng đều còn dư.

"Chủ tiệm, cái giá tiền này quá cao." Vương Khung lắc đầu, có phần miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

Ba ngàn lượng? Cho dù loại bỏ đi một số 0, hắn cũng đều cảm thấy đắt.

Chủ tiệm mỉm cười nói: "Đây chính là vỏ đao dùng da Hắc Giao Ngư chế thành, chất liệu yêu thú, giá cả như vậy đã rất thấp."

Yêu thú, là tồn tại khủng bố nhất trên thế giới này, chỉ có người thức tỉnh dị năng mới có thể săn giết.

Bởi vậy, chỉ cần là sản phẩm dính dáng đến yêu thú, giá cả sẽ không thấp.

"Được rồi, để ta xem cái khác." Vương Khung lắc đầu, hắn là rất muốn mua chiếc vỏ đao da Hắc Giao Ngư này, nhưng toàn thân trên dưới hắn cộng lại cũng chỉ có hai mươi lượng.

Hắn chán ghét sự tình làm việc tại hàng thịt ba năm, ngoại trừ bao ăn ở, lão bản căn bản không hề trả tiền lương.

Hai mươi lượng này vẫn là do hắn làm việc tư, giúp người giết gà làm thịt dê để dành được.

"Ba ngàn lượng, ta mua."

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lớn vang lên.

Vương Khung quay người nhìn lại, một vị thiếu niên chậm rãi đi tới, bên người có một mỹ nữ xinh đẹp cùng với một đám người phía sau.

"Lâm Huyền! ?"

Nhiều ngày không thấy, thiếu niên chợ búa ngày xưa đã xưa đâu bằng nay, kết giao đều là nhà giàu hiển quí, càng là có người ôm ấp yêu thương.

Nhưng cũng khó trách, Lâm Huyền là người thức tỉnh dị năng duy nhất tại Tam Dương Trấn trong hai mươi năm qua, tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng.

"Huyền ca, chàng biết kẻ này?" Mỹ nữ dáng người cao gầy kéo cánh tay của Lâm Huyền gắt giọng.

Lâm Huyền liếc nhìn, thản nhiên nói: "Hình như là một gã mổ heo, đã từng gặp, không quen."

"Tốt cho một con sói con, quả nhiên là tiểu nhân đắc chí." Vương Khung hơi nheo mắt lại, trong nội tâm cười lạnh.

Lúc nghèo túng, xưng huynh gọi đệ cùng với hắn, bây giờ một bước lên mây, một câu không quen liền lướt đi.

Loại người này, hắn cũng đều chẳng muốn để ý, trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Chương 8: Lâm Huyền

"Đao này ở đâu ra, cũng không tệ."

Nhưng vào lúc này, Lâm Huyền lách người chặn lại, ngăn cản đường đi của Vương Khung, cùng lúc đó, bàn tay dò tới, chụp vào Hắc Long Đao trong ngực hắn.

Tất cả lực chú ý của Lâm Huyền đều bị Hắc Long Đao hấp dẫn, thân là dị năng giả, gã nguyên bản có thể cảm giác được thanh đao đen này không hề tầm thường, trực tiếp vươn tay chộp lấy.

Cử động như vậy có thể nói là bá đạo đến cực điểm, căn bản cũng không có để Vương Khung ở trong mắt.

Phải biết đoạt binh khí của người khác, tương đương với giết cha mẹ, đây chính là tính mạng của mình, sao có thể tuỳ tiện giao cho người khác?

Lúc này, hàn quang trong mắt Vương Khung đại thịnh.

"Oắt con, ngươi thật đúng là chán sống." Vương Khung nhấc cánh tay, Hắc Long Đao trong tay rung lên theo, vạch ra một độ cong quỷ dị, đao quang lấp lóe, trực tiếp chém về phía cánh tay Lâm Huyền dò tới.

Lâm Huyền sắc mặt đột biến, gã vừa mới ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh dị năng, nói cho cùng vẫn là thân thể máu thịt, làm sao dám ngạnh kháng phong mang của Hắc Long Đao.

Ngay lập tức, gã rút lui về phía sau.

Nhưng với lần rút lui này, vẻ mặt của Lâm Huyền triệt để lạnh xuống.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, gã không ngờ được Vương Khung vậy mà không biết cân nhắc như thế, khiến gã bị mất mặt.

"Vương Khung, ngươi dám chống đối ta?" Lâm Huyền trầm giọng quát.

Lập tức, ánh mắt của mọi người thay đổi, có kinh dị, có lạnh lùng, cũng có tâm thái xem kịch.

Phải biết, hiện nay Lâm Huyền như mặt trời ban trưa, là nhân vật chạm tay có thể bỏng trong toàn bộ Tam Dương Trấn, được không biết bao nhiêu nhà giàu nịnh bợ, đắc tội gã, chẳng khác gì là tự chui đầu vào rọ, sau này

khó có nơi đặt chân.

Giống như vị mỹ nữ bên cạnh gã kia, coi như là hòn ngọc quý trên tay Vương gia cao quý nhà giàu nhất Tam Dương Trấn, cũng chạy theo như vịt, chủ động ôm ấp yêu thương.

"Chuyện này phải bắt đầu nói từ đâu?" Vương Khung nhếch miệng nói: "Trước đây, vào thời điểm ngươi ăn bữa nay lo bữa mai, ta đã trộm không ít thịt nát từ cửa tiệm thịt cho ngươi."

"Ta cho ngươi ăn lớn đến như vậy, dễ dàng sao? Cho dù là con ruột cũng không thể hơn được, làm sao lại có thể chống đối ngươi chứ?"

"Ngươi...ngươi đánh rắm..." Sắc mặt của Lâm Huyền xấu hổ đến đỏ bừng, chửi ầm lên.

Hoàn toàn chính xác, lúc trước gã trà trộn trong chợ búa, căn bản không có khả năng kiếm sống, đều là dựa vào Vương Khung thường xuyên tiếp tế, nếu không đã sớm chết đói.

Lúc này, thần sắc của đám người hơi hơi xảy ra biến hóa.

Những người này đều xuất thân từ nhà giàu, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đối với những kẻ đầu đường xó chợ như Lâm Huyền, những công tử tiểu thư bọn hắn căn bản vốn là chướng mắt.

Nhưng xưa đâu bằng nay, Lâm Huyền thức tỉnh dị năng, liền chú định cao quý hơn bọn hắn.

"Huyền ca, cần gì tính toán với thứ chợ búa nói lời vô lại này, hắn căn bản không có tư cách đứng chung một chỗ cùng với chúng ta." Vương Tuyết Nghi kéo cánh tay Lâm Huyền, gắt giọng.

Lâm Huyền nghe thế cười lạnh, gã là tức đến hồ đồ, hiện nay gã thân là dị năng giả, hoàn toàn chính xác không cần thiết nói nhăng nói cuội cùng với một gã giết heo.

"Chủ tiệm, chỗ này là ba ngàn lượng, ta lấy vỏ đao." Lâm Huyền móc ra một tờ kim phiếu từ trong ngực.

Hiện nay gã tài đại khí thô, chút tiền này thật đúng là không để vào mắt.

Nhãn tình của chủ tiệm sáng lên, dâng vỏ đao da Hắc Giao Ngư lên,

món đồ này mặc dù tốt, nhưng quá đắt đỏ, người bình thường căn bản sẽ không mua.

"Da Hắc Giao Ngư, quả nhiên là đồ tốt." Lâm Huyền liếc nhìn, khẽ cười nói.

Ngay sau đó, ánh mắt của gã rơi ở trên người Vương Khung.

"Để đao lại, ta tha cho ngươi tội mạo phạm."

"Ngươi đây là muốn ăn cướp trắng trợn?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, lúc này, giao tình trong quá khứ cùng với Lâm Huyền trong nội tâm hắn đã tan thành mây khói.

"Ngươi chỉ là một gã mổ heo, làm sao có được bảo đao như thế?" Lâm Huyền lạnh lùng nói: "Chắc chắn là đồ ăn trộm, nếu ta báo quan, cả đời này ngươi sẽ sống trong tù."

"Nhưng, ta cũng lười biếng giẫm chết ngươi, bỏ đao xuống, cút nhanh lên."

"Về sau không được xuất hiện ở trước mặt ta." Lâm Huyền bá đạo vô tình, hai ~ ba câu liền định ra vận mệnh sinh tử của Vương Khung.

Sau khi nắm giữ lực lượng, liền nắm giữ quyền thế và tài phú, thậm chí có thể đủ để quyết định vận mệnh của người khác.

Từ sau khi thức tỉnh dị năng, tâm thái của Lâm Huyền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Gã rốt cuộc đã không còn là thiếu niên chợ búa khúm núm trước đây kia.

Gã hôm nay, cao cao tại thượng, liền xem như thiên kim Vương gia nhà giàu nhất, cũng chỉ là đồ chơi của gã mà thôi.

"Oắt con, ngươi đã thành công làm cho ta khó chịu." Vương Khung khẽ vỗ về Hắc Long Đao, lạnh lùng nói: "Bỏ vỏ đao xuống, ta tha cho ngươi tội mạo phạm. Bằng không mà nói, ta không ngại để cho ngươi lại chạy trở về chợ búa ăn cơm chó."

Đột nhiên, hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, kinh ngạc nhìn về phía Vương Khung.

Đôi mắt đẹp của Vương Tuyết Nghi run rẩy, cho rằng mình đã nghe

lầm.

Liền ngay cả Lâm Huyền cũng đều sửng sốt một chút, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười lạnh.

"Quả nhiên là nhà quê chưa từng gặp qua việc đời, không biết rõ sự cường đại của dị năng giả, cũng tốt, hôm nay ta liền để cho ngươi ghi nhớ thật lâu."

Vừa dứt lời, búi tóc của Lâm Huyền đột nhiên nổ tung.

Mái tóc đen bay cao lên trời, từng chiếc đếm ngược, giống như gai nhọn, vậy mà nổi lên ánh sáng như kim loại.

"Phái thần binh! ?" Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên ngưng lại.

Dị năng của Lâm Huyền ở trên tóc của gã, một khi phát động, cứng như cương châm.

Chương 9: Hoảng sợ

Đột nhiên, Lâm Huyền hất đầu, tóc giống như roi thép vụt đến, thanh âm xé gió xé rách màng nhĩ, lực lượng mạnh mẽ có thể thấy được chút ít.

Ông! Đao quang lấp lóe, Hắc Long Đao khe khẽ chém một cái.

Thanh âm kim loại va chạm vang vọng, từng cọng tóc đen rơi xuống, giống như gai nhọn, vậy mà đâm xuyên mặt đất.

"Đao tốt, vậy mà có thể ngăn trở công kích của ta." Nội tâm của Lâm Huyền càng thêm kịch liệt.

Những chiếc gai của gã có thể xuyên thủng những tấm thép, những vũ khí thông thường hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Lúc này, gã càng thêm khát vọng đối với Hắc Long Đao, hét dài một tiếng, từng cọng tóc đen đột nhiên bắn ra.

"Công kích cự ly xa!" Vương Khung khẽ giật mình.

Dị năng của Lâm Huyền ngược lại là rất đặc biệt, có thể cải biến hình thái đâm, gần như roi thép, xa giống như phi châm, quỹ tích công kích càng thêm quỷ dị.

Nhưng những chiếc gai này còn kém xa những thanh phi đao của Bạch Linh Môn.

Tốc độ này ở trong mắt Vương Khung là vô cùng chậm chạp.

Phải biết, năng lực nhận biết của con muỗi cực mạnh, chấn động nhè nhẹ cùng với hoàn cảnh biến hóa cũng đều có thể tuỳ tiện phát giác ra.

Từ sau khi hấp thu năng lực của con muỗi, Vương Khung cũng không chỉ là cánh tay trở nên biến thái, năng lực nhận biết cũng cực mạnh.

Thân thể Vương Khung nhẹ nhàng, tóc như là thép nguội gào thét mà qua từ bên tai hắn.

"A..." Một tiếng hét thảm.

Vài cọng tóc liền dễ dàng xuyên thủng thân thể của chủ cửa tiệm binh khí.

Lập tức, máu thịt của y phảng phất như trở nên hư thối, khói trắng bốc

lên, đảo mắt liền thấy xương cốt và nội tạng.

"Còn có độc! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Năng lực của phái thần binh là thể hiện thông qua bộ phận thân thể biến dị, đôi khi sẽ xuất hiện nhiều thuộc tính.

Hiển nhiên, tóc của Lâm Huyền không chỉ cường hóa độ cứng, mà chân tóc còn tiết ra độc tố.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Trong số bọn họ, cơ hồ không có ai nhìn thấy dị năng giả chân chính, lúc này nhìn thấy năng lực đáng sợ của Lâm Huyền, sắc mặt tái nhợt, càng thêm kính sợ.

"Vương Khung, đây chính là chênh lệch ở giữa chúng ta, hôm nay ngươi đắc tội ta, ta liền phế bỏ ngươi." Lâm Huyền cười lạnh.

Từng cọng tóc của gã dựng thẳng lên, trong nháy mắt, ngàn vạn cọng tóc xẹt qua không trung.

"Đồ khốn kiếp, là tự ngươi muốn chết." Vương Khung hừ lạnh một tiếng.

Đột nhiên, cánh tay phải của hắn hiện ra huyết văn, Hắc Long Đao ứng thanh mà động, phát ra tiếng gầm chói tai.

Gió mạnh nổi lên, cuốn lên gợn sóng mênh mông.

Cánh tay của Vương Khung giống như một con rồng to lớn, đột nhiên thức tỉnh.

Từng đạo huyết văn hiện lên, như giao xà quấn quanh.

Trăm đạo huyết văn, đại biểu cho mỗi hơi thở, Hắc Long Đao rung động đạt đến trăm lần!

Tầng tầng đao quang, giống như sóng lớn khuếch tán ra.

Âm thanh chói tai xé rách màng nhĩ, như thể một con rồng giận dữ gầm nhẹ.

Tất cả mọi người biến đổi sắc mặt, Vương Tuyết Nghi hoa dung thất sắc, trực tiếp bịch một tiếng ngồi bệt dưới đất.

Tình cảnh này, coi như đồ đần cũng nhìn ra được, loại lực lượng này

chỉ có dị năng giả mới có thể nắm giữ.

"Hắn...hắn cũng thức tỉnh dị năng?"

"Một gã giết mổ...chuyện này sao có khả năng?"

"Quá kinh khủng...thanh âm này...lực lượng này..."

Trong lòng của mỗi người đều sinh ra ý niệm bất đồng.

Nhưng lúc này, chấn động nhất chính là Lâm Huyền.

Loại khí tức này gã quá quen thuộc, lực lượng Hỏa Chủng.

Ầm ầm! Đao quang kinh khủng cuồn cuộn mà tới, xoắn trăm ngàn cọng tóc kia đến vỡ nát, so với phi đao của Bạch Linh Môn, những cọng tóc này quả thực không chịu nổi một kích.

Lâm Huyền chỉ cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, tóc đen đầy đầu của gã đều bị đao quang lăng lệ kia nghiền nát.

Trong nháy mắt, gã liền thành báo đốm trọc đầu.

Đao khí mãnh liệt, gợn sóng khuấy động.

Lâm Huyền bay tứ tung ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, một ngụm máu tươi dâng trào ra.

"Ngươi...ngươi làm sao..." Lâm Huyền ôm đầu, khó có thể tin nhìn Vương Khung.

"Ngươi cảm thấy mình rất mạnh sao?" Ánh mắt của Vương Khung liếc xéo, thản nhiên nói.

Câu nói này giống như một bàn tay, tát mạnh vào lòng tự ái của Lâm Huyền.

Con người hèn mọn đê tiện, bẩn thỉu không chịu nổi ngày xưa dường như lại trở về.

"Ngươi thức tỉnh dị năng, dường như không có gì khác so với trước kia." Vương Khung thản nhiên nói.

Lâm Huyền bỗng nhiên siết chặt song quyền, răng cắn đến mức kẽo kẹt rung động, máu tươi chảy dọc theo khóe miệng.

"Một ngày nào đó, ta sẽ dẫm chết những kẻ coi thường ta!"

"Vương Khung, ngươi có gì đặc biệt hơn người, tưởng rằng cho ta ăn,

liền có thể khoa tay múa chân ở trước mặt ta hay sao?"

"Mẹ kiếp, tất cả đều coi thường ta, đều chờ đó cho ta."

Ký ức ngày xưa giống như quang ảnh lấp lóe ở trong đầu óc Lâm Huyền.

Hèn mọn đến cực hạn, chính là cao ngạo.

Gã có thể tiếp nhận bố thí, nhưng gã lại khó lòng chấp nhận loại ánh mắt thương hại kia, bao nhiêu lần đêm dài không người, gã hướng về bầu trời đêm phát tiết phẫn nộ và không cam lòng của chính mình.

Rốt cuộc đến một ngày, gã thu hoạch được vận mệnh ưu ái, thức tỉnh dị năng, một bước lên trời.

Gã cho rằng, những quá khứ không chịu nổi như vậy kia đã bị chôn vùi, gã cho rằng mình đã có thể giẫm đạp những kẻ coi thường mình ngày xưa.

Nhưng hôm nay, hết thảy dường như cũng không có thay đổi.

Cái ánh mắt kia...vẫn là cái ánh mắt kia...

"Vì cái gì...vì cái gì...ngươi dựa vào cái gì mà cao cao tại thượng...dựa vào cái gì mà nhìn ta như vậy..." Lâm Huyền gầm nhẹ nói.

Móng tay của gã đâm vào trong thịt, máu tươi chảy ròng ròng.

Vương Khung hờ hững nhìn gã, nhặt lên vỏ đao trên đất, cắm Hắc Long Đao vào, rất vừa vặn.

Hắn nhặt chiếc hộp gỗ đựng vỏ đao lên, lau sạch sẽ, bọc nó vào một miếng vải rồi bước ra khỏi cửa tiệm.

Chương 10: Mục Cửu Ca

Tất cả mọi người lẳng lặng nhìn, người nào cũng không hiểu, hắn lấy chiếc hộp gỗ kia để làm gì.

"Hộp gỗ này có thể bán được không ít tiền." Vương Khung khẽ nói.

Không biết là đang nói cho chính mình nghe hay là đang nói với người khác.

Trái tim của Lâm Huyền giống như bị ai đó giữ chặt, ngơ ngác mà nhìn Vương Khung.

"Chúng ta vẫn là chúng ta, kỳ thật cũng không thay đổi." Vương Khung lắc đầu, ôm hộp gỗ xoay người rời đi.

Vừa đi hai bước, hắn đột nhiên ngừng lại.

"Lâm Huyền, kỳ thực ngươi rất thảm thương."

Lời nói rơi xuống, Vương Khung biến mất trong tầm mắt của mọi người dọc đường.

...

"Nghĩ không ra loại địa phương nhỏ này vậy mà cất giấu hai vị dị năng giả."

Nhưng vào lúc này, trên nhà cao tầng nơi xa, một vị thiếu niên lặng lẽ nhìn chăm chú mọi thứ vừa rồi.

"Phái thần binh, rất phổ biến." Bên cạnh, thiếu nữ xinh xắn vừa ăn đồ ăn vặt, vừa lãnh đạm nói.

"Đừng khinh thường người ta chỉ vì họ thuộc phái thần binh." Thiếu niên lắc đầu, có một chút cưng chiều nhìn về phía thiếu nữ.

"Ta cũng không có." Mục An Kỳ bĩu môi nói: "Ta biết rõ bên trong phái thần binh cũng có cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng xác suất như thế quá nhỏ."

Mục Cửu Ca cười khổ lắc đầu, vị muội muội này của mình cái gì cũng tốt, chỉ là tầm mắt quá cao.

"Người dùng đao vừa rồi cũng không tệ."

"Hắn?" Bánh ngọt trong tay Mục An Kỳ ngừng một chút, sau đó đưa vào

trong miệng.

"Cánh tay thu hoạch được cường hóa lực lượng, hẳn là bình thường nhất ở bên trong phái thần binh."

"Ta không nói đến năng lực của hắn." Mục Cửu Ca lắc đầu, nhìn về phía chỗ bừa bộn nơi xa kia.

"Thu hoạch được lực lượng, mà vẫn có thể giữ vững ý chí, dạng người này không đáng sợ sao?"

"Không cảm thấy." Mục An Kỳ nhếch miệng nói.

"Người như vậy tuyệt đối sẽ không mãi vô danh." Trong mắt Mục Cửu Ca lộ ra một tia thưởng thức.

Nhưng y cũng không biết, cái gọi là thu hoạch được lực lượng, giữ vững ý chí, đó là bởi vì lão bản đè ép, nếu không Vương Khung đã sớm rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Về phần ôm hộp gỗ đi, đó là bởi vì hắn thật sự nghèo.

"Ca, vì sao chúng ta muốn đi đến loại địa phương quỷ quái xa lắc này, vừa nhỏ lại vừa rách nát, ta muốn về nhà." Mục An Kỳ phàn nàn nói.

"Địa phương quỷ quái? Ngươi có biết rõ đây là nơi nào không?" Mục Cửu Ca mở to hai mắt trừng, nhếch miệng nói.

Mục An Kỳ giật nảy mình, chợt kêu ầm lên: "Trừng cái gì mà trừng, không phải là một cái thị trấn rách nát sao? Ta lớn đến thế này cũng đều chưa từng tới địa phương rách nát như vậy."

"Rách nát? Đây là nơi mà truyền kỳ bắt đầu!" Mục Cửu Ca nghiêm mặt nói.

Mục An Kỳ khẽ giật mình, chợt hồ nghi nói: "Ngươi đang nói..."

"Nam nhân mở ra vinh quang, đi đến tận cùng thế giới kia, y chính là đi ra từ nơi này." Mục Cửu Ca trịnh trọng nói.

Đó là truyền kỳ vĩ đại nhất thế gian.

Ánh hào quang của nam nhân kia chiếu rọi thời đại kia, vĩ đại mà lại ấm áp.

"Làm sao có khả năng?" Mục An Kỳ chu cái miệng nhỏ nhắn lắc đầu

không tin.

Trong mắt Mục Cửu Ca lộ ra sự hướng tới.

"Ta cũng là đọc được trong sách cổ ở trong tộc."

Mục An Kỳ lộ ra vẻ mặt hồ nghi: "Ta không tin, ta muốn về nhà..."

Mục Cửu Ca cười khổ, vội vàng trấn an: "Đừng làm rộn, ta nói thật với ngươi."

"Nơi này...cất giấu một đầu Long Viên!"

"Cái gì?" Mục An Kỳ mở to hai mắt nhìn, tràn ngập chấn kinh.

...

Tại hàng thịt Hắc Nhận.

"Thật sự là gặp quỷ, làm sao lại có cảm giác mới vừa rồi có người đang nhìn chằm chằm mình." Vương Khung lưng cõng Hắc Long Đao, ôm hộp gỗ, nói thầm trong lòng.

"Nửa ngày không thấy ngươi, không muốn làm ăn nữa?" Giọng nói của lão bản vang lên, lộ ra vẻ không hài lòng sâu sắc.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, lão bản ngồi ở trên ghế, vểnh chân lên bắt chéo, trong miệng ngậm điếu thuốc, trông giống một vị đại gia thích đi kỹ viện.

"Ta đi đến chỗ Thúc què." Vương Khung nhếch miệng nói.

Lão bản nghe vậy, lúc này mới ngẩng đầu trông lại, ánh mắt rơi trên thanh đao sau lưng Vương Khung.

"Lão người què thật đúng là cam lòng, Long Nha Thiết cũng đều lấy ra."

"Long Nha Thiết? Đó là cái gì?" Vương Khung hiếu kỳ hỏi.

"Đồ tốt." Lão bản thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần: "Hôm nay không có mở cửa, ngươi có thể trở về."

"Không làm nữa?" Vương Khung nhíu mày, không có hỏi nhiều.

Hắn vừa vặn muốn thử xem Hỏa Chủng màu đen, có thể hấp thu năng lực của da Hắc Giao Ngư hay không.

Đêm về khuya, đêm dài người tĩnh, chính là thời cơ tốt làm chuyện xấu.

Đối với Vương Khung mà nói, hấp thu dị năng, đây là thiên đại bí mật,

giống như giết người phóng hỏa, không thể để cho người bên ngoài biết.

Một mình hắn ở trong sân sau, ngược lại là không sợ có người đến quấy rầy.

Trên thực tế, coi như lão bản, cũng cơ hồ không đặt chân đến nơi này.

Thừa dịp bóng đêm, Vương Khung đi đến trước một cái thùng gỗ thông lớn, cao đến nửa người và chứa đầy nước giếng.

Dù sao thì Hắc Giao Ngư cũng sống ở trong nước, vạn nhất năng lực hắn hấp thu, thật sự chỉ có thể sinh tồn trong nước, vậy thì cũng quá xấu hổ.

Cho nên, Vương Khung cũng chuẩn bị một con thỏ thả ở bên cạnh.

Nếu tình huống không ổn, hắn vẫn có thể giết thỏ, hấp thu năng lực mới sau đó lựa chọn từ bỏ năng lực cũ.

Dù sao so với chỉ có thể sinh tồn trong nước, loại năng lực chỉ có thể ăn rau xanh cà rốt này dường như cũng không có ngu ngốc như vậy.

"Cũng không biết liệu nó có hiệu quả hay không, ấn theo lý thuyết chỉ có chém giết sinh linh, mới có thể thu được năng lực mới đúng." Vương Khung thầm nói.

Hắn đây là lần đầu tiên sử dụng năng lực đối với vật chết, cũng không biết có thể thành công hay không.

Tõm! Vương Khung nhảy vào trong thùng nước, nước giếng tràn ra bốn phía.

Chương 11: Thân thể Giao Ngư

Vỏ đao da Hắc Giao Ngư hiện ra ánh đen lấp lánh ở dưới ánh trăng, những đường vân vảy trên đó rất sống động.

Vương Khung búng nhẹ nó, trong lòng có một cảm giác khác lạ.

Vùng đan điền, Hỏa Chủng màu đen nhảy múa, tản ra hào quang hừng hực.

Ông! Đột nhiên, da Hắc Giao Ngư hơi hơi rung động, một ít ánh sáng huỳnh quang nổi lên từ da cá, như là đom đóm.

"Đây là..." Vương Khung chấn kinh.

Loại huỳnh quang này rất kỳ quái, trên thực tế cũng chỉ có hắn nhìn thấy.

Đốm đốm huỳnh quang hội tụ, một cái bóng mờ hiện ra.

Đó là một con cá đen lớn, đang bơi về phía hắn.

Vảy giáp màu đen phát sáng như sóng lớn, cái đầu to lớn có sừng màu đỏ thẫm, hai sợi râu dài xẹt qua sóng nước như roi dài.

"Hắc Giao Ngư! ?" Vương Khung bị sốc.

Loại yêu thú này, hắn tự nhiên đã nghe nói qua, Thân thể Hắc Giao Ngư dài nhiều nhất có thể đạt tới mười mét, là yêu thú cực kỳ nổi danh bên trong hải dương, săn cá mập và cá voi làm thức ăn.

"Nghe nói nếu là sinh linh, đều sẽ có tinh, khí, thần, sau khi sinh linh chết, tinh, khí, thần thất lạc, trở về thiên địa, nhưng đôi khi có một bộ phận sẽ lưu lại ở bên trong xác chết..."

Vương Khung đột nhiên nhớ tới.

Cũng có người sở hữu dị năng đi trước đề xuất lý thuyết tu hành tinh, khí, thần, bọn họ cho rằng, Hỏa Chủng ngưng tụ có liên quan cùng với tinh, khí, thần.

Tinh, khí, thần càng cường đại, xác suất ngưng tụ Hỏa Chủng thành công càng cao.

Thậm chí, bọn họ cho rằng cái gọi là linh hồn liền chính là cụ thể hoá

của tinh, khí, thần.

Tuy nhiên lý thuyết này không có cơ sở thực tế nên nó chưa bao giờ được giới học thuật chính thống công nhận.

"Chẳng lẽ Hỏa Chủng màu đen là dựa vào hấp thu tinh, khí, thần của sinh linh để thức tỉnh năng lực?" Vương Khung suy đoán.

Nếu như suy đoán của hắn là chính xác, vào thời điểm hắn chém giết động vật, tinh, khí, thần xói mòn, vừa lúc bị Hỏa Chủng màu đen tiếp nhận, từ đó thức tỉnh năng lực.

Hắc Giao Ngư bởi vì là yêu thú, sinh mệnh lực cường đại, tinh, khí, thần tràn đầy, cho nên mới có một bộ phận bám vào trên da Hắc Giao Ngư, trùng hợp bị Hỏa Chủng màu đen cảm nhận được.

"Nếu vậy thì cũng có lý." Vương Khung có một chút hưng phấn, mơ hồ biết được bí mật của Hỏa Chủng màu đen.

Hỏa Chủng màu đen liền giống như là vật chứa, có thể gánh chịu được tinh, khí, thần của sinh linh bất đồng, đồng thời thông qua thân thể của hắn biểu hiện ra chỗ đặc thù của những sinh linh này, cũng chính là cái gọi là dị năng.

Khi đẳng cấp của Hỏa Chủng màu đen tăng lên, tinh, khí, thần sinh linh hắn có thể gánh chịu cũng càng nhiều, càng mạnh.

Ông! Đốm đốm huỳnh quang giống như được cảm hoá, dung nhập vào trong cơ thể Vương Khung.

Tại vùng đan điền, Hỏa Chủng màu đen sáng rực nhảy múa, giống như vòng xoáy, đốm đốm huỳnh quang đều tràn vào trong đó.

Xuy xuy xuy! Ba ngọn lửa bùng lên, luyện hóa tất cả đốm đốm huỳnh quang, đột nhiên, một cỗ tinh hoa bốc lên, tản vào toàn thân Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, cơ bắp toàn thân Vương Khung kích động, gân cốt run rẩy, liền ngay cả cốt tủy cũng đều phảng phất như bốc cháy lên.

"Con bà nó..." Vương Khung cắn răng, không nhịn được mắng, mồ hôi to như hạt đậu thấm ra từ trên trán hắn.

Lúc này, tạp chất màu đen giống như nước bùn chảy ra từ trong lỗ chân

lông, tản ra mùi tanh hôi.

Cùng lúc đó, xương cốt của hắn phát ra tiếng vang kẽo kẹt, bề mặt làn da vậy mà hiện ra đường vân giống như lân giáp.

Trong nháy mắt, trước ngực, sau lưng, cánh tay cùng với đùi của hắn giống như bao trùm một tầng chiến giáp màu đen, thân thể dường như cũng trở nên càng thêm thon dài.

Ầm ầm! Đột nhiên, toàn bộ nước trong thùng gỗ sôi trào lên.

Vương Khung chỉ cảm thấy thân thể của mình vô cùng nhẹ nhàng, dòng nước chung quanh chẳng những không có sinh ra bất kỳ trở ngại nào đối với hắn, ngược lại còn khiến cho lực lượng của hắn được tăng cường, thậm chí lỗ chân lông của hắn cũng đều có thể tự do hô hấp.

"Thật sự thành công." Vương Khung mừng lớn nói.

Hắn tung người nhảy lên, trực tiếp tiến vào trong giếng cổ cách đó không xa.

Dòng nước giống như một phần của thân thể hắn, khiến cho gân cốt của hắn cũng hơi phát nhiệt, lực lượng kinh khủng dựng dục ở phía dưới máu thịt của hắn.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, đấm ra một quyền.

Phanh! Một quả pháo nước bắn ra, chấn động làm nứt vách đá, sóng lớn lăn lộn, nổ ra từ chỗ miệng giếng.

"Lực lượng thật mạnh!" Vương Khung kinh hãi.

Lúc này lực lượng thân thể của hắn đã vượt xa khỏi thường nhân, phỏng đoán cẩn thận cũng đều muốn đạt tới ba ngàn cân.

Trọng yếu hơn là, hắn có thể sinh tồn ở dưới nước, sức chiến đấu càng khủng bố hơn.

"Đi lên trên bờ thử xem."

Vương Khung lo lắng nhất chính là lên bờ, hắn liền không sống được, nếu như vậy thì cũng quá xấu hổ.

Ầm ầm! Vương Khung nhẹ nhàng nhảy lên, liền bay ra từ đáy giếng.

Mới vừa tiếp xúc với không khí, lân giáp bên ngoài thân thể hơi hơi nhúc

nhích, giống như làn da của hắn, hóa thành màu da, nếu như không nhìn kỹ sẽ gần như không thể phát giác.

"Không có việc gì, ha ha ha, có thể hô hấp." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, chợt cười to nói.

Đây thật sự là kiếm bộn.

Năng lực mới bất kể là trên đất bằng hay là trong nước cũng đều có thể sử dụng, chuyện Vương Khung lo lắng nhất cũng không có phát sinh.

"Cuối cùng nó cũng đáng tin cậy." Tâm tình của Vương Khung thật tốt, nhẹ nhàng thở ra.

"Vẫn có một chút khác biệt, tốc độ và lực lượng ở trên bờ ước chừng chỉ có ba thành trong nước."

Vương Khung đánh giá một chút, cỗ thân thể Giao Ngư này của hắn cũng coi như là phái thần binh, các phương diện lực lượng, tốc độ, sức chịu đựng cùng với năng lực sinh tồn trong nước cũng đều tăng lên trên biên độ lớn.

Chương 12: chương: Tinh Hà Thành

Tuy rằng trên cạn kém hơn một chút, nhưng lực lượng cũng có thể đạt đến ngàn cân, vượt xa khỏi thường nhân, phối hợp với cánh tay của hắn, chiến lực sẽ càng khủng bố hơn.

"Nghe nói da Hắc Giao Ngư thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, không biết có phải là thật hay không." Vương Khung suy tư.

Lực công kích của hắn không yếu, lực phòng ngự lại không được, thân thể Giao Ngư vừa vặn có thể bù đắp nhược điểm này.

Vương Khung cầm lấy Hắc Long Đao, suy tư, lại buông xuống.

Hắc Long Đao cũng không phải là binh khí bình thường, dùng thứ này thí nghiệm, vạn nhất không chịu được cũng quá xấu hổ.

Vương Khung đang suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, bỗng nhiên nhìn về phía một chỗ.

"Chậc chậc, năng lực nhận biết thật đúng là nhạy bén, khó trách Lâm Huyền không phải là đối thủ của ngươi."

Dưới đêm trăng, một thân ảnh nhanh nhẹn vọt tới, rơi ở phía trên tường viện.

Đó là một vị thiếu niên, khuôn mặt trắng nõn, lúc này giống như là thợ săn nhìn về phía Vương Khung, lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Ngươi là ai?" Vương Khung nhíu mày.

Dùng năng lực nhận biết của hắn, người bình thường đến gần ngoài trăm bước hắn liền có thể phát giác ra, nhưng thiếu niên trước mắt này thẳng đến năm mươi bước hắn mới phát hiện ra.

Không cần phải nói cũng biết, đây là một vị dị năng giả đã ngưng tụ ra Hỏa Chủng.

"Ngươi cho rằng thứ phế vật như Lâm Huyền vì sao có thể ngưng tụ ra Hỏa Chủng?" Thiếu niên khẽ cười nói.

"Là ngươi giúp hắn?" Vương Khung trầm giọng nói.

Thiếu niên từ chối cho ý kiến, quét mắt nhìn Vương Khung, lộ ra nụ

cười lạnh lùng: "Ta nghe tên phế vật kia nói, ngươi đã dạy gã rất nhiều thứ liên quan đến tu hành."

"Ta ngược lại là rất hiếu kì, một gã giết mổ nho nhỏ, vậy mà biết biện pháp ngưng tụ Hỏa Chủng, chuyện này không phải quá kỳ quái sao?"

Ánh mắt của thiếu niên giống như độc xà, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Sắc mặt của Vương Khung hơi trầm xuống, thật sự là hắn đã từng dạy Lâm Huyền không ít, nhưng đều là nói bóng nói gió, Lâm Huyền mặc dù đã từng hoài nghi, nhưng không có dị năng giả nào sẽ cam tâm làm một gã giết mổ tại dạng địa phương nhỏ này.

Cho nên, sự hoài nghi này cũng vào sau khi Lâm Huyền ngưng tụ Hỏa Chủng, liền tan thành mây khói.

"Cực kì trùng hợp, vào ba năm trước, ta đã từng đi đến Tinh Hà Thành."

Ông! Trong khoảnh khắc, con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Tinh Hà Thành, cái tên này phảng phất như có ma lực vô biên, nắm thật chặt trái tim hắn, khiến cho toàn thân huyết dịch của hắn cũng đều sôi trào.

Thiếu niên cười lạnh, dường như rất là hưởng thụ phản ứng của Vương Khung.

"Quang Minh học cung, tuyệt thế thiên tài, trong mười năm, chỉ có năng lực của một vị thiên kiêu được đánh giá là cấp Linh thượng phẩm!" Thiếu niên cười to, đối với lai lịch của Vương Khung, gã dường như rõ như lòng bàn tay.

"Khó trách lại có những kiến thức kia, khiến một tên phế vật chợ búa, tìm tòi đến cánh cửa ngưng tụ Hỏa Chủng." Thiếu niên trào phúng nhìn Vương Khung.

"Nhưng ta càng hiếu kỳ là, Hỏa Chủng của ngươi không phải bị phế sao?" Thiếu niên liếm liếm khóe miệng, âm lãnh cười nói.

Sắc mặt của Vương Khung băng lãnh đến đáng sợ, trong con ngươi đen nhánh đè nén nổi giận và sát cơ.

Nhưng rất nhanh, tâm tình của hắn tan rã như băng tuyết, tiêu tan như gió thoảng.

"Ngươi đã nhận lầm người."

Con mắt của thiếu niên hơi hơi ngưng tụ lại: "Thật đúng là rất bĩnh tình, tư chất quả nhiên thượng giai."

"Không thừa nhận cũng không có quan hệ, ngươi là đến thị trấn này vào ba năm trước, trùng hợp là, vị thiên tài trong miệng ta kia, cũng là chật vật đi ra ngoài vào ba năm trước đây."

Thiếu niên lạnh lùng nhìn Vương Khung, bày ra bộ dáng đã tính trước.

"Ta chỉ cần thả tin tức này ra, đối thủ cũ ngày xưa của ngươi tự nhiên sẽ tới xác nhận."

Ông! Vương Khung khẽ vỗ về Hắc Long Đao trong tay, nhếch miệng cười một tiếng.

Nụ cười này vô cùng xán lạn, giống như vào trước mỗi lần hắn mổ heo làm thịt dê, đều muốn kể chuyện cười trêu chọc những con súc sinh sắp chết này.

"Quy thuận ta, có thể sống sót." Thiếu niên rốt cuộc cũng nói ra mục đích.

Đối với gã mà nói, giá trị của Vương Khung còn muốn lớn hơn Lâm Huyền, gã cũng không để ý ân oán ở giữa hai người, điều gã cần là thủ hạ trung thành như chó.

"Ta cự tuyệt." Vương Khung lắc đầu, cầm đao trong tay.

"Ngươi dường như không có lý do cự tuyệt." Thiếu niên cười lạnh nói.

"Có."

"Cái gì?"

"Ta không bán mạng cho người chết!"

Ông! Dưới đêm trăng, đao quang không gì sánh được, giống như một đạo ánh đen lấp lóe trong bầu trời đêm, sóng khí kinh khủng cắt đứt đại địa.

Tiếng nổ đùng đoàng nhoi nhói màng nhĩ.

Thiếu niên sắc mặt đột biến, còn chưa kịp phản ứng, ánh đao màu đen

giống như một con rồng lớn, trảm đến trước người.

"Tốc độ thật nhanh, lực lượng thật mạnh!"

Ầm ầm! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, quả bầu bên hông thiếu niên vỡ ra.

Một đạo ánh đen lấp lóe, ngăn ở trước người, ngăn trở đao phong đáng sợ kia.

"Nước! ?" Sắc mặt Vương Khung hơi thay đổi.

Một dòng nước đen đang không ngừng nhúc nhích, lơ lửng ở trước người thiếu niên, cản lại Hắc Long Đao.

Nước đen giống như có linh, cuốn theo thân đao, lực siết đáng sợ tác động lên thân đao và lan đến cánh tay của Vương Khung.

Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại, cơ bắp phồng lên, gân xanh hiện ra.

Cỗ lực lượng kia vô cùng mãnh liệt cuồng bạo, nếu đổi thành binh khí bình thường đã sớm bị xoắn đến vỡ nát, liền xem như cánh tay của hắn cũng gần như bị kéo đứt.

"Trăm đạo!"

Trong giây lát!

Cánh tay phải của Vương Khung run lên bần bật, trăm đạo huyết văn hiện ra, đao quang chấn động, khoảng chừng hơn trăm đạo, như sóng lớn càn quét.

Phong mang vô song trực tiếp đánh tan nước đen.

Phản lực kinh khủng, tách hai người ra.

Chương 13: Song sinh năng lực

"Hoá ra năng lực của ngươi không phải là lực lượng, mà là tốc độ!" Thiếu niên ngưng tụ ánh mắt lại, rơi lên trên cánh tay của Vương Khung.

Gã có thể nhìn rõ ràng tại khoảng cách gần như vậy.

Cơ hồ trong nháy mắt, cánh tay của Vương Khung thông qua rung động cao tốc, thôi động lực lượng cùng với phạm vi đao phong đến cực hạn, liền ngay cả áp suất không khí xung quanh cũng bị ảnh hưởng.

Loại năng lực này rất đáng sợ, cơ hồ rất khó phòng ngự.

"Phái ngự vật! ?" Vương Khung chau mày.

Chỉ thấy nước đen không ngừng phân liệt, trong nháy mắt liền giống như một dòng suối hội tụ ở bên cạnh thiếu niên.

"Ta từ trước tới nay chưa từng gặp được phái thần binh có thể đủ để phá vỡ 'Nước đen' của ta, năng lực của ngươi gần như sắp đạt đến cấp Linh." Thiếu niên liếm liếm khóe miệng, nhìn về chiếc nhẫn màu đen trên ngón trỏ, ngọc bội khảm trên đó phát sáng, hiện lên hai chữ "Hỏa Tam".

"Hỏa Chủng tầng ba! Chậc chậc, quả nhiên mạnh hơn nhiều so với tên phế vật Lâm Huyền kia."

Ầm ầm! Nước đen cuồn cuộn, thanh âm sóng lớn va chạm như kinh lôi cuồn cuộn, lực lượng đáng sợ cuốn lên cương phong tàn phá bừa bãi.

Vương Khung hơi biến sắc mặt.

Đây tuyệt đối không phải là thuật "Ngự thủy" phổ thông, trong sát na mới vừa đụng vào, hắn liền cảm giác được dòng nước đen này nặng nề vô cùng, một khi dính vào, như có ngàn vạn cân gia thân, căn bản không phải là sinh vật bình thường có thể tiếp nhận.

"Đáng tiếc, ta là Hỏa Chủng tầng bốn, đẳng cấp năng lực là cấp Phàm cực phẩm, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, nước đen cuồn cuộn, cuồn cuộn mà tới.

Thân thể Vương Khung nhảy lên, chạy trốn về nơi xa.

Năng lực Hỏa Chủng, tổng cộng được chia làm bốn đẳng cấp Phàm,

Linh, Huyền, Vương, mỗi cái đẳng cấp lại phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm cùng với tuyệt phẩm.

Năng lực trong thiên hạ, chín thành chín đều là cấp Phàm.

Vị thiếu niên trước mắt này, đẳng cấp năng lực là cấp Phàm cực phẩm, đã là năng lực cực kì khủng bố.

"Ngươi không trốn được." Thiếu niên nhe răng cười, gã thao túng nước đen, vô cùng nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt, nước đen cuồn cuộn đã phong tỏa toàn bộ viện lạc.

"Không có góc chết."

Trong lòng Vương Khung hơi hồi hộp một chút, chỉ cảm thấy chân sau mát lạnh, nước đen từ mắt cá chân hắn quấn quanh mà tới.

"Không xong!"

Ầm ầm! Nước đen mãnh liệt trào đến, trực tiếp bao trùm Vương Khung, áp lực kinh khủng từ bốn phương tám hướng nghiền ép mà tới.

Loại cảm giác này liền giống như rơi vào biển sâu, áp lực nước kinh khủng căn bản cũng không phải là nhân loại tầm thường có thể tiếp nhận.

Trông thấy một màn này, trên mặt thiếu niên kia lộ ra ý cười tàn nhẫn.

Gã thích nhất là nhìn thấy đối thủ bị gã bắt được, sau đó bị nước đen đè chết tươi, máu thịt tản ra, dần dần dung hợp cùng với nước đen.

Loại cảnh tượng kia có thể xưng là cảnh đẹp nhân gian.

"Thật sự là không thú vị, còn tưởng rằng có thể chơi đùa nhiều một hồi." Thiếu niên liếm liếm khóe miệng, mở to hai mắt nhìn, thưởng thức niềm vui sau cuộc đi săn.

"Thân thể Giao Ngư!"

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ làn nước đen.

Cảnh tượng xương nứt thịt tan tuyệt đối không xuất hiện, trái lại, Vương Khung bình yên vô sự, bề ngoài thân thể của hắn hiện ra làn da như vảy giáp.

Ngay sau đó, Vương Khung chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thiếu niên, lộ ra một vệt mỉm cười.

"Một chút áp lực này ngay cả xoa bóp cũng không tính!"

"Song...song sinh năng lực! ?" Thiếu niên bỗng nhiên co con ngươi lại, trong đầu óc hiện ra một cái ý niệm đáng sợ.

Từ khi phương pháp tu hành Hỏa Chủng được lưu truyền đến nay, truyền thuyết về sự thần kỳ và sức mạnh liên quan đến các loại năng lực Hoả Chủng liền chưa bao giờ bị cắt đứt.

Trong số đó, song sinh năng lực tuyệt đối là một trong những chủ đề không thể bỏ qua.

Rất nhiều người nắm giữ thiên phú dị bẩm cũng không chỉ thức tỉnh một loại năng lực, nhưng loại tồn tại này vạn người không được một, cực kỳ hiếm thấy.

"Không có khả năng, ngươi làm sao lại là song năng lực!" Thiếu niên nghiêm nghị hét lên.

Lúc này, trên mặt của gã rốt cuộc cũng hiện ra vẻ kiêng dè nồng đậm, lại không giống như dáng vẻ nhẹ nhõm tự tại, giống như có thể nắm giữ hết thảy vừa rồi kia.

Ứng đối với tồn tại song năng lực, liền xem như "Nước đen" của gã cũng đều lộ rõ ra có một chút phí sức.

"Cảnh giới của ngươi là cao hơn ta. ..nhưng, năng lực của ta vừa vặn khắc chế ngươi." Vương Khung cười lạnh nói.

Nước đen nắm giữ áp lực nước biển sâu, sinh vật bình thường đúng là hoàn toàn không thể thừa nhận.

Nhưng năng lực thứ hai của hắn là thân thể Giao Ngư, tác chiến trong nước, quả thực chính là sân nhà của hắn.

Ông! Hắc Long Đao gầm một tiếng, đao quang nổi lên, giống như hung thú gào thét.

"Hai trăm đạo!" Đao quang kinh khủng đầy trời đầy đất, cứng rắn chém vỡ lồng giam nước đen.

"Cái gì...cánh tay của ngươi..." Thiếu niên bỗng nhiên co con ngươi lại.

Trong khoảnh khắc, tốc độ rung động cánh tay của Vương Khung tăng

thêm một đoạn so với vừa rồi, nói một cách khác, lực lượng, tốc độ cùng với phạm vi công kích của hắn cũng tăng thêm một đoạn.

Phải biết rằng, chiến lực Vương Khung bày ra trước đó đã tương đối kinh khủng.

"Ngươi cảm thấy ta đã đạt đến cực hạn sao?" Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng.

"Bát Lăng Sát!" Thiếu niên gầm nhẹ.

Nước đen dâng lên, hóa thành tám ngọn giáo, tấn công tới từ nhiều góc độ khác nhau.

Ông! Thân thể Vương Khung nhảy lên, lao tới như một con cá.

Sau khi phóng thích thân thể Giao Ngư, lực lượng và tốc độ của hắn đều thu hoạch được tăng cường biên độ lớn.

Một ngọn giáo nước màu đen bắn ra từ điểm mù phía sau.

Chương 14: Chuyển vận

Ông! Vảy giáp mặt ngoài thân thể của Vương Khung lưu động giống như nước chảy, triệt tiêu hơn phân nửa lực lượng đâm xuyên, cùng lúc đó, thân thể Vương Khung lách sang một bên, trực tiếp tránh đi.

"Thân thể của ngươi..." Thiếu niên kinh hãi.

Gã phát hiện ra thân thể của Vương Khung quả thực biến thái, không chỉ có thể chống cự áp lực biển sâu của nước đen, thậm chí còn có thể so với đao kiếm, ngọn giáo nước đen cũng đều không thể đâm rách.

"Phái thần binh loại hình phòng ngự!" Thiếu niên lộ ra sắc mặt khó coi.

Mặc dù hai đại năng lực của Vương Khung đều là phái thần binh, nhưng một công một thủ, một loại trong đó hết lần này tới lần khác còn khắc chế nước đen của gã.

Điều này hoàn toàn thu hẹp khoảng cách cảnh giới giữa hai người.

"Đáng chết, vậy mà gặp phải nhân vật khó chơi như vậy!" Thiếu niên cắn răng.

Lúc này, trong nội tâm của gã đã sinh ra thoái ý, tâm thần thất thủ, nước đen cuồng nộ mãnh liệt lập tức sinh ra sự không hài hòa.

"Đối chiến với ta còn dám phân tâm." Vương Khung như cá bơi xuyên qua nước đen, giết đến trước người.

"Trốn!" Sắc mặt của Thiếu niên trầm xuống, xoay người rời đi.

Nước đen cuốn tới, liền muốn ngăn cản đường truy đuổi của Vương Khung.

"Ba trăm đạo!"

Cánh tay phải của Vương Khung lắc một cái, huyết văn kinh khủng hiện ra, trong khoảnh khắc, đao quang bắn tung toé, khoảng chừng hơn ba trăm đạo đao quang, lăn tăn lấp lánh, như sóng dữ càn quét, lực lượng vỡ vụn đáng sợ trực tiếp xé rách nước đen.

"Đừng giết ta..." Thiếu niên sợ hãi, cảm nhận được nguy cơ to lớn.

Nhưng mà gã còn chưa nói xong, đao quang kinh khủng cuốn tới, trực

tiếp xoắn nát gã thành thịt vụn.

Phanh! Máu thịt tung toé, thiếu niên nước đen, chết!

"May mắn mà thu hoạch được thân thể Giao Ngư, bằng không mà nói, thật đúng là một phen khổ chiến." Vương Khung thở ra một hơi thật dài.

Mặc dù không có thân thể Giao Ngư, hắn cũng có thể dựa vào Huyết Văn Tí để phá vỡ nước đen.

Nhưng như vậy, ít nhất phải thôi động đến bốn trăm đạo huyết văn thậm chí càng nhiều hơn.

Cứ như vậy, cũng là có gánh nặng không nhỏ đối với thân thể.

"Đồng thời sử dụng hai loại năng lực thật đúng là phí sức." Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, làn da kỳ dị bên ngoài thân thể tiêu tán trong giây lát.

Cùng lúc đó, huyết văn trên cánh tay phải của hắn cũng thối lui theo đó.

Năng lực Hỏa Chủng không có khả năng liên tục duy trì, đều là cần tiêu hao năng lượng bên trong Hỏa Chủng, một khi hao hết liền có nguy hiểm tới sinh mệnh.

Hơn nữa khôi phục sau mỗi lần chiến đấu cũng rất phiền phức, có tiền ngược lại là không thành vấn đề.

Nhưng dạng quỷ nghèo như Vương Khung thì chỉ có thể khổ tu.

"Giết thằng oắt con này, không biết là có thể thu hoạch được năng lực của gã hay không." Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Nói thật, hắn đối với năng lực của phái ngự vật đúng là vô cùng hướng tới.

Nhưng mà, hắn thất vọng, Hỏa Chủng màu đen cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Kỳ quái, thằng oắt con này vừa mới chết, tinh, khí, thần xói mòn thịnh vượng nhất, làm sao lại không có phản ứng?" Vương Khung nhíu mày.

"Chẳng lẽ Hỏa Chủng màu đen chỉ có thể hấp thu năng lực của yêu thú?"

Đây chính là khả năng duy nhất, nếu không sẽ không thể nói thông.

"Được rồi, dù sao thì bằng vào cảnh giới của ta bây giờ cũng không có biện pháp đồng thời khống chế ba loại năng lực." Vương Khung cũng không quan tâm lắm.

Ông! Nhưng vào lúc này, đốm đốm huyết quang hội tụ, lan tràn mà đến dọc theo cánh tay, chợt dung nhập vào bên trong máu thịt.

"Lại tới!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Lần trước hắn đánh bại Bạch Linh Môn, đả thương gã, Huyết Văn Tí liền hấp thu tinh huyết của đối phương, bị Hỏa Chủng màu đen luyện hóa.

Lần này quả nhiên giống nhau như đúc, chỉ là tinh huyết hấp thu được càng thêm nồng đậm thuần hậu.

Ông! Hỏa Chủng màu đen nhấp nháy, luyện hóa toàn bộ tinh huyết hấp thu được.

Lập tức, lực lượng của Vương Khung khôi phục hoàn toàn, long tinh hổ mãnh, tinh lực càng thêm tràn đầy.

Mà như thế vẫn còn chưa kết thúc.

Hỏa Chủng màu đen nhấp nháy phát sáng, không ngừng dung hợp tinh hoa nồng đậm, cuối cùng diễn sinh ra tầng viêm quang thứ tư.

"Hỏa Chủng tầng bốn! ?" Vương Khung suýt nữa không có nhảy dựng lên.

Hôm nay hắn thực sự may mắn, không chỉ thu hoạch được năng lực mới, chém giết cường địch, thế mà còn đột phá cảnh giới.

Phải biết rằng, chiếu theo tốc độ hắn dự đoán, muốn đột phá đến Hỏa Chủng tầng bốn, chí ít còn phải mất hơn nửa năm.

"Ta đổi vận rồi, quá may mắn!" Vương Khung mừng rỡ.

Tấn thăng đến Hỏa Chủng tầng bốn, năng lượng Hỏa Chủng màu đen tăng lên trên biên độ lớn, cũng đầy đủ cho hắn đồng thời khống chế thân thể Giao Ngư cùng với Huyết Văn Tí.

"Sau đó lại tìm hiểu xem lai lịch của thằng oắt con này ra sao." Vương Khung cúi đầu xuống, lập tức nhếch miệng.

Uy lực của Huyết Văn Tí thực sự quá kinh khủng, hình thái của thiếu

niên nước đen hiện tại đã nhìn không ra là hình người, vung vãi đầy sân.

Liền xem như Vương Khung cũng đều có một chút buồn nôn.

"Anh bạn, ngươi đừng trách ta, năng lực của ta một khi thi triển ra thực sự không thu lại được, thật có lỗi, ngươi đợi ta một chút, ta đi lấy đồ hốt rác, quét dọn cho ngươi." Vương Khung lắc đầu bất đắc dĩ.

Đột nhiên, ánh mắt hắn sáng lên, cách đó không xa, trên mặt đất có một cái hố to, bên trong có một giọt nước màu đen sáng bóng trong suốt nổi lên, cực kỳ chói mắt.

"Nước đen! ?" trong lòng Vương Khung vui mừng.

Thứ đồ chơi này mới vừa rồi ở dưới sự thao túng của thiếu niên kia, có thể hóa thành sóng dữ cuồn cuộn, một khi mất đi khống chế liền khôi phục lại hình thái ban đầu, thế mà chỉ có một giọt.

Chương 15: Hoả Giới

"Đây hẳn cũng là bảo bối!"

Con mắt của Vương Khung tỏa ra ánh sáng, làm một tên quỷ nghèo hợp cách, đối với bất kỳ đồ vật gì có thể bán lấy tiền cũng không thể làm như không thấy.

Huống chi, giọt nước đen này vừa nhìn liền biết chính là bảo bối.

"Thật nặng, hẳn là chỉ có vật chứa đặc thù mới có thể chứa đựng!"

Vương Khung nhướng mày, nhìn cái hố lớn này, hắn biết chỉ bằng vào chính mình là không xử lý được thứ đồ chơi này.

Sau khi Vương Khung quét sạch sẽ sân sau đã là sau nửa đêm, đúng là do thiếu niên kia quá "nát".

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng rất bất đắc dĩ.

"Huyết Văn Tí" của hắn quá kinh khủng, phối hợp với Hắc Long Đao, quả thực chính là một chiếc cưa điện siêu cấp, hơn nữa còn có phạm vi công kích quá rộng, người bình thường căn bản không thể tiếp nhận.

"Ngươi nhìn đi, là ngươi tới gây sự với ta trước, cũng không nên trách ta, ta chỉ là phòng vệ chính đáng."

"Người phúc hậu như ta, liền không so đo với ngươi, ngươi cũng đừng có quá áy náy, có thể đầu thai thì hãy nhanh chóng đầu thai."

"Ngươi không nói chuyện, ta liền coi như ngươi ngầm thừa nhận."

Vương Khung lẩm bẩm, trong dĩ vãng, vào thời điểm hắn mổ heo làm thịt dê, cũng sẽ hồ ngôn loạn ngữ một trận, coi như siêu độ.

Đây cũng là bệnh nghề nghiệp!

Sau khi tưởng niệm một phen, ánh mắt của Vương Khung rơi ở bên trên chiến lợi phẩm bên cạnh, ánh mắt tỏa ánh sáng, như thể chồn nhìn thấy gà mái vậy.

"Đây là Hoả Giới (nhẫn lửa) sao! ? Đồ tốt." Vương Khung cầm một chiếc nhẫn màu đen, rất hưng phấn.

Mới vừa rồi thiếu niên nước đen chính là dùng chiếc nhẫn này dò xét ra

cảnh giới của Vương Khung.

Thứ này gọi là Hỏa Giới, có thể cảm giác Hỏa Chủng, cũng có thể dò xét ra đẳng cấp của Hỏa Chủng.

Trọng yếu nhất là, Hỏa Giới là dùng một loại vật liệu rất đặc thù luyện chế ra, ẩn chứa không gian, có thể dùng năng lượng đặc thù mở Hỏa Chủng ra.

Nhưng Hỏa Giới cực kỳ hiếm thấy, giá cả cực cao.

Giá trị của một chiếc Hoả Giới này, dùng để mua mười con đường tại Tam Dương Trấn cũng đều không đáng kể, hơn nữa cần dị năng giả thông qua con đường mua bán đặc thù.

"Xem ra địa vị của tên tiểu tử này cũng không thấp." Tần Vũ nhíu mày.

Hiện tại xem ra dường như có một chút hậu hoạn, nhưng không mấy ngày nữa hắn liền sẽ rời khỏi Tam Dương Trấn.

Coi như đối phương tìm tới cửa, hắn cũng đã sớm chạy trốn.

Về phần lão bản...

Vương Khung lại càng không lo lắng, nếu như đối phương thật sự đui mù tới tìm lão bản, như vậy cũng chỉ có thể coi như bọn hắn không may.

"Để ta xem, trong này có bảo bối gì." Vương Khung cười toét miệng, thôi động Hỏa Chủng màu đen.

Hỏa Giới hiện ra đường vân như là sóng nước, tầm mắt của Vương Khung sáng tỏ thông suốt, liền thấy không gian bên trong giới chỉ có kích thước không sai biệt lắm với sân sau hắn ở, bên trong ngoại trừ quần áo, còn có một chồng ngân phiếu.

Vương Khung đếm, có hơn năm nghìn lượng.

Đối với hắn, đây đơn giản là một gia tài trời cho.

"Phát tài."

Năm ngàn lượng đủ để mua mười cửa hàng thịt Hắc Nhận mà vẫn còn dư.

"Thứ này là linh sâm! ?"

Vương Khung đếm một phen, khoảng chừng hơn hai mươi củ, mỗi củ

to bằng ngón tay cái.

Linh sâm là một loại dược liệu quý báu, hạt giống của nó rất hiếm, cần dùng phương pháp nuôi trồng đặc biệt.

Nó thường được sử dụng làm thức ăn cho dị năng giả.

Dù sao thì dị năng giả cũng đã ngưng tụ ra Hỏa Chủng, cấu tạo sinh mệnh cũng khác người thường, thức ăn bình thường không thể đáp ứng nhu cầu tu hành Hỏa Chủng, tạp chất quá nhiều, năng lượng quá ít.

Bởi vậy, dị năng giả bình thường đều chọn một ít linh thảo hay là cây lúa dị chủng làm khẩu phần lương thực.

Đương nhiên, ngoại trừ những người nghèo như Vương Khung, có thể được ăn hai miếng thịt đã coi như không tệ.

Cho nên những năm gần đây, cảnh giới Hỏa Chủng của hắn một mực đề thăng rất chậm, ngược lại là năng lực được tôi luyện càng ngày càng tinh thuần.

"Thật muốn ăn." Vương Khung liếm miệng một cái.

Linh sâm ngọt, nước lại nhiều, tinh hoa đầy đủ, dinh dưỡng của một củ linh sâm sánh ngang với mười con trâu, đối với kinh mạch và ngũ tạng cũng có công hiệu tẩm bổ rất cao.

Hơn hai mươi củ linh sâm miễn cưỡng đủ cho khẩu phần lương thực của Vương Khung trong một tháng, tu luyện làm ít công to, thời gian tấn thăng đến Hỏa Chủng tầng năm ít nhất rút ngắn một phần ba.

"Tên tiểu tử này ngược lại là không bạc đãi chính mình."

Bên trong Hỏa Giới còn có một cái vạc lớn, bên trong đựng đầy nước suối xanh trong vắt, thủy khí dư dả, uống vào rất ngọt.

Đây cũng không phải là nước suối phổ thông, mà là nước nằm gần lõi núi, lây nhiễm linh khí, bình thường được dùng để bồi dưỡng linh dược.

"Ăn linh sâm, uống linh tuyền, đây mới là cuộc sống." Vương Khung nhếch miệng.

Bây giờ hắn cũng đã có thể sống một cuộc sống hạnh phúc như vậy, suy nghĩ một chút trong lòng liền cảm thấy vui thích.

Hai mươi củ linh sâm, một vạc linh tuyền, không sai biệt lắm cũng phải hai ~ ba chục ngàn lượng.

Đối với Vương Khung mà nói là một khoản tài phú lớn, nhưng đối với dị năng giả mà nói, cũng chỉ là chi tiêu trong một tháng.

Đương nhiên, thân phận của thiếu niên nước đen kia không thấp, điều kiện như gã đã được tính là rất tốt, dị năng giả bình thường cũng không có khả năng xa xỉ như vậy.

"Sao lại không có vật liệu bảo bối gì?" Vương Khung nhíu mày, vẫn y như cũ không vừa lòng.

Trên thực tế, hắn đạt được Hỏa Giới, nước đen, linh sâm linh tuyền, còn có ngân phiếu hơn năm ngàn lượng, đã là kiếm lời lớn.

Nhưng dị năng giả, bình thường đều sẽ cất giữ một ít vật liệu đặc thù, linh dược bảo tài, những vật kia mới gọi là đáng tiền.

"Tiểu tử, ngươi giết người."

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Vương Khung.

Chương 16: Hắc Thiết Trọng Thủy

Vương Khung bỗng nhiên cả kinh, lông tơ cả người dựng đứng, xương cốt phát ra tiếng vang kẽo kẹt, bỗng nhiên quay người.

Trông thấy người tới, ánh mắt hắn trừng một cái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có một chút nghĩ mà sợ.

"Lão bản!"

"Nhìn bộ dáng của ngươi như có tật giật mình." Lão bản ngậm điếu thuốc, có một chút khinh bỉ nói.

"Ngươi...làm sao biết?" Vương Khung trấn định nói.

"Mùi máu tanh nồng như vậy...chậc chậc...tên tiểu tử ngươi hạ thủ thật đúng là tàn nhẫn! Ngay cả toàn thây cũng không có lưu cho người ta, cẩn thận bị lệ quỷ lấy mạng."

Vương Khung nghe thế, nhãn châu xoay động, vô thức lướt qua sân sau.

"Thiên địa lương tâm, ta cũng đều đã quét dọn sạch cho gã."

"Ừm?" Lão bản khẽ híp con mắt một cái, ánh mắt rơi vào trong hố lớn trên mặt đất.

Ông! Y ngoắc ngoắc đầu ngón tay, giọt nước đen kia liền nổi lên, lơ lửng ở trong lòng bàn tay của y.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ hắn còn chưa từng thấy lão bản thi triển năng lực.

"Lão bản, ngươi cũng là phái ngự vật?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Lão bản từ chối cho ý kiến, trong miệng phun ra vòng khói, cười nói: "Phái ngự vật? Tiểu tử, con đường của ngươi còn dài mà!"

Ông! Đột nhiên, nước đen sôi trào, phát ra chấn động đáng sợ, liền ngay cả không khí chung quanh cũng đều khuấy động theo.

"Hắc Thiết Trọng Thủy! Đồ tốt, chậc chậc...tên tiểu tử này ngược lại là một hạt giống không tệ, đáng tiếc, cứ như vậy bị ngươi giết." Lão bản nói ra.

"Ngươi biết thứ đồ chơi này?"

"Thứ này là một kiện binh khí."

"Binh khí?" Vương Khung nghi ngờ nói, loại binh khí này ngược lại là rất đặc biệt.

"Binh khí dị năng giả sử dụng là không giống với binh khí người thường sử dụng."

"Ba trường phái chính, phái thần binh, phái ngự vật, phái siêu năng, vì phát huy ra năng lực của mỗi người bọn họ, binh khí luyện chế ra đều dung luyện bảo vật thiên địa."

"Binh khí như thế được gọi là bảo khí!"

"Hắc Thiết Trọng Thủy chính là một kiện bảo khí trung cấp." Lão bản nói ra.

Bảo khí tổng cộng chia thành hạ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp cùng với đỉnh cấp, cũng không phải là tất cả dị năng giả đều có thể nắm giữ bảo khí.

Dù sao thì giá cả chế tạo một kiện bảo khí cũng không ít, đối với hàng may đo, giá cả tăng gấp đôi.

"Đặc biệt như vậy mà chỉ là trung cấp?" Vương Khung không nhịn được nói.

"Phẩm cấp bảo khí không phải là nhìn hình thái, mà là phải nhìn vật liệu, độ khó luyện chế cùng với phương pháp chế tạo." Lão bản lắc đầu nói: "Thứ đồ chơi này chế tạo ra cũng không khó khăn, chỉ là ở bên trong có vật liệu tương đối ít thấy."

"Tên tiểu tử kia ngược lại là đã tốn hao không ít tâm tư và đại giới, đã nuôi dưỡng Hắc Thiết Trọng Thủy đến trình độ không tệ."

"Nuôi dưỡng?" Sắc mặt của Vương Khung cổ quái.

Lão bản liếc xéo nói: "Vạn vật có linh, liền xem như bảo khí cũng cần uẩn dưỡng, bằng không mà nói, để lâu sẽ dễ mục nát, mất đi linh tính."

"Tương phản, nuôi dưỡng càng tốt, càng có thể phát huy ra lực lượng bảo khí, thậm chí có thể làm cho nó tiến giai, giống như một người lớn lên

vậy."

"Phương pháp nuôi dưỡng mỗi một loại bảo khí cũng đều không giống nhau, vật liệu cần thiết cũng không giống."

"Giống như thanh 'Thanh Lân' trước kia của ngươi chính là không có chú ý uẩn dưỡng, cho nên mới sẽ gãy mất." Lão bản phổ cập kiến thức.

Vương Khung nghe thế, bỗng nhiên biến sắc.

"Ngươi đang nói...thanh đao mổ heo ta dùng trước đó...là một kiện bảo khí! ?"

Trái tim của Vương Khung đang nhỏ máu.

Trải qua thời gian dài, đồ đao sớm chiều ở chung cùng với hắn, ngày ngày xắt thịt, hàng đêm chặt xương vậy mà là một kiện bảo khí.

Đây quả thực là trâu đực cưới mỹ nữ, dùng dao mổ trâu giết gà!

"Ta chưa nói cho ngươi biết sao?" Lão bản ngẩng đầu, kinh ngạc nói.

Vương Khung ngơ ngác, quát: "Đương nhiên là không có, nếu không ta làm sao có khả năng đem ra chặt thịt?"

"Ừm, có thể ta quên!"

"..."

Vương Khung im lặng.

Lão bản phun ra một vòng khói, hoàn toàn thất vọng: "Ngươi coi như dùng đầu ngón chân nghĩ cũng hẳn là nên nghĩ đến, đao bình thường làm sao có thể tiếp nhận được tốc độ tay của ngươi?"

"Ách..." Vương Khung nhếch miệng.

Đúng là như thế, Huyết Văn Tí của hắn đạt đến "trăm văn", đao bình thường liền muốn vỡ ra.

"Cũ không đi, mới không đến, ngươi không phải dùng thanh đao này càng thuận tay hơn sao." Ánh mắt của lão bản rơi lên bên trên Hắc Long Đao.

Dưới ánh trăng, thân đao sâm nhiên hiện ra ánh sáng rét lạnh.

Sau lần đầu tiên uống máu, thanh đao này dường như trở nên càng thêm lộ phong mang ra ngoài, "Lân phiến" trên sống đao giống như răng nanh.

"Tiểu quỷ, thanh đao này cũng không bình thường, có thể bảo mệnh vào thời khắc mấu chốt." Lão bản ý vị thâm trường nói.

Vương Khung trừng mắt: "Có ý tứ gì?"

"Về sau ngươi sẽ biết rõ."

"Lão bản, thanh đao này của ta là đẳng cấp gì?" Vương Khung khẽ động tâm niệm, không nhịn được hỏi.

"Đẳng cấp?" Lão bản hơi hơi nâng khóe miệng lên, quay đầu, lộ ra một vệt tiếu dung không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Thật giống như cóc nhếch miệng, quái dị không nói nên lời.

"Ngươi không biết rõ thì tốt hơn!"

Ông! Trong lúc nói chuyện, lão bản phất tay một cái, giọt Hắc Thiết Trọng Thủy kia liền biến mất không thấy.

"Lão bản, đó là của ta." Vương Khung thấy thế, lập tức nóng lòng, đoạt tiền tài của hắn, như đào mộ tổ hắn, làm sao ngồi vững được.

"Gấp cái gì? Thứ đồ chơi này cho ngươi, ngươi có thể dùng sao?" Lão bản nhấc chân liền đá.

Vương Khung uốn éo thân thể, lui về phía sau mấy bước.

"Ta bán nó lấy tiền."

"Ngươi định bán cho ai trong thị trấn rách nát này?" Lão bản liếc mắt một cái nói: "Ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, ta sẽ đổi thành bảo bối ngươi cần."

"Bảo bối ta cần?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt hồ nghi cùng với cảnh giác.

Lời nói của lão bản, hắn đã nghe đến ngán, ăn thiệt thòi không ít hơn ăn cơm.

Chương 17: Tam Tinh Khẩu Phục Dịch

"Chính là thứ này."

Trong tay lão bản xuất quỷ nhập thần xuất hiện một bình thuốc nhỏ trong suốt, bên trong đựng chất lỏng màu xanh lục, thoáng lắc một cái, vẫn còn sủi bọt.

"Đây là vật gì?" Vương Khung nhận lấy xem xét, bề ngoài cũng đẹp, nhìn cũng không quá dọa người, cũng không biết bên trong đựng thứ đồ gì.

"Thứ này gọi là Tam Tinh Khẩu Phục Dịch, là bảo dược dùng ba loại tinh vẫn khoáng bất đồng luyện chế ra được, uống hết có thể đề thăng một cảnh giới." Lão bản thổi phồng nói.

"Cái gì?" Vương Khung lấy làm kinh hãi, đề thăng cảnh giới là có hàng rào, cần tiến hành theo chất lượng.

Bình thuốc nhỏ này có thể đủ để trực tiếp đề thăng một cảnh giới?

"Ngươi sẽ không phải là đang lừa ta đó chứ?" Vương Khung hồ nghi nói.

Trên đời sẽ có loại đồ tốt này?

Mà loại đồ tốt này lại còn rơi lên trên đầu hắn?

"Nếu không có hiệu quả ngươi liền trực tiếp tới tìm ta, ta trả lại giọt Hắc Thiết Trọng Thủy kia cho ngươi." Lão bản vỗ ngực nói lời bảo đảm.

Vương Khung tin.

Dị năng giả vĩ đại Hoắc Pháp Vương đã từng nói, bài học lớn nhất mà nhân loại học được bên trong lịch sử dài dằng dặc chính là nhân loại không bao giờ học được một bài học nào.

"Món đồ vật này dùng như thế nào?" Vương Khung hỏi.

"Đã là chất lỏng, đương nhiên là uống vào." Lão bản suy tư sau đó lại bổ sung: "Đúng rồi, uống hết thứ đồ chơi này, nhiệt độ cơ thể có thể sẽ tăng lên một chút, tốt hơn là ngươi nên tìm một hồ nước lạnh."

"Nhiệt độ cơ thể tăng cao?" Vương Khung cảm thấy có một chút không đúng.

"Cũng không phải là rất cao, thứ đồ chơi này dung luyện không ít đồ tốt, năng lượng mạnh mẽ một chút là rất bình thường, sau khi dùng ngươi sẽ biết rõ."

Lời còn chưa dứt, lão bản đã lật tay, xuất ra một chiếc huy hiệu cùng với một phong thư.

"Cầm đi."

"Đây lại là cái gì?"

"Giấy thông hành Quang Minh học cung!"

Trong khoảnh khắc, trái tim của Vương Khung phảng phất như bị người cầm, con mắt cũng đều tỏa ra ánh sáng.

Hắn đoạt lấy huy hiệu cùng với phong thư.

"Dựa vào thứ này liền có thể tiến vào Quang Minh học cung sao?" Vương Khung hỏi.

Lão bản khẽ gật đầu, nụ cười trên mặt cũng theo đó không thấy.

"Ra khỏi thị trấn, ngươi liền phải một mình ứng đối với thế giới bên ngoài." Lão bản trịnh trọng nói.

Vương Khung gật đầu, nhìn hi vọng trong tay, ánh mắt kiên định.

"Ta đã chờ việc này quá lâu." Vương Khung hỏi: "Có phải là tòa thành thị kia?"

Quang Minh học cung trải rộng khắp thiên hạ, Vương Khung đương nhiên phải hỏi rõ ràng.

"Xích Long Thành!"

"Không phải là Tinh Hà Thành sao? Cũng tốt!" Vương Khung có một chút thất vọng, nhưng sau khi nghĩ lại, hào quang trong mắt lại cháy lên.

Tinh Hà Thành, sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ trở về, trên người mang theo vinh quang, không thể nhìn thẳng.

Những "cố nhân" kia chỉ sợ nằm mộng cũng nghĩ không ra, đời này kiếp này, bọn hắn vẫn còn có ngày gặp lại.

"Nhanh thôi, nhanh thôi." Trong nội tâm Vương Khung mặc niệm.

"Ngươi chuẩn bị xuất phát khi nào?" Lão bản hỏi.

Vương Khung suy nghĩ một chút: "Chờ sau khi ta đột phá cảnh giới."

Thế giới bên ngoài ngọa hổ tàng long, cũng không phải là loại tiểu nhân vật như Lâm Huyền có thể đi lung tung.

Vương Khung đương nhiên phải đề thăng thực lực của chính mình tới cực hạn, như vậy cũng nhiều thêm một tầng bảo hộ.

"Tuỳ ngươi."

Vương Khung khẽ gật đầu, nhìn Tam Tinh Khẩu Phục Dịch trong tay, sải bước đi về hướng hậu sơn Tam Dương Trấn.

"Ngươi đi đâu vậy?" Lão bản ở phía sau hét lớn.

"Thử nghiệm hiệu quả dung dịch của ngươi, nếu như là giả, ta liền lật tung hàng thịt." Vương Khung một đường chạy chậm, quơ Tam Tinh Khẩu Phục Dịch trong tay.

Lão bản sờ sờ cái cằm.

"Hẳn là hữu hiệu đi, phối phương cũng không có vấn đề, mặc dù là lần đầu tiên thí nghiệm trên người, hẳn là cũng ăn không chết người." Lão bản nhỏ giọng lẩm bẩm, trên mặt lóe ra thần sắc không xác định.

...

Chương 17: Tam Tinh Khẩu Phục Dịch

Lúc này, tại Tam Dương Trấn, trong một tầng hầm chế tạo bằng tinh thiết.

A a a...

Tiếng gào thét thảm liệt truyền đến từ chỗ sâu nhất, tê tâm liệt phế.

"Lệ ca, tên tiểu tử này chịu được sao? Bát Tinh Cốt hẳn là còn chưa có nghiên cứu phát minh thành công." Lãnh Xích Luyện không nhịn được nhìn về phía phiến hắc ám sau lưng, nói ra.

Lúc này, có một vị thanh niên đứng trước người gã, quanh người quấn quanh khí đen nhàn nhạt.

"Đó chính là lựa chọn của gã, dùng tư chất của Lâm Huyền có thể ngưng tụ ra Hỏa Chủng đã là cực hạn, gã muốn thu hoạch được lực lượng, liền phải tiếp nhận thống khổ mà người thường không thể tiếp nhận." Lệ Kỳ Phong thản nhiên nói.

Dùng thân phận và địa vị của y, vốn là sẽ không đi đến loại địa phương nhỏ này.

Bởi vì duyên phận, y gặp được Lâm Huyền, cũng chỉ là thuận tay ban thưởng, liền khiến cho một tiểu nhân vật như vậy trở thành dị năng giả.

Nhưng ở trong mắt Lệ Kỳ Phong, tư chất của Lâm Huyền quá phổ thông, chú định chỉ là một tiểu nhân vật.

Nhưng lúc Lâm Huyền kiên định muốn tiếp nhận cấy ghép Bát Tinh Cốt, y phát hiện ra chính mình đã xem nhẹ tiểu nhân vật này.

Phải biết rằng, Bát Tinh Cốt là dùng yêu cốt luyện thành, muốn cấy ghép vào trong cơ thể con người, tỉ lệ tử vong cao tới hơn chín thành, mà còn cần phải chịu đựng nỗi khổ lột da vỡ xương rút gân.

Chấp niệm cùng với ý chí cỡ nào, mới sẽ tiếp nhận dạng thử nghiệm này?

"Là người liền có chín phần mệnh, sáu phần tại thiên, ba phần tại người, liền xem tạo hoá của bản thân gã." Lệ Kỳ Phong nhìn thời gian một

chút, nhíu mày.

"Tiêu Trạch đi làm việc đã lâu, làm sao vẫn chưa về? Dùng nước đen của gã giải quyết một tên tiểu tử mới vừa ngưng tụ Hỏa Chủng hẳn là dễ như trở bàn tay."

"Lệ ca, có muốn ta đi xem một chút hay không?" Lãnh Xích Luyện nói.

"Không vội, bắt Long Viên quan trọng hơn." Lệ Kỳ Phong trầm giọng nói.

Rồng là loài dâm dục, giao cấu với vạn thú, trong thiên hạ có tổng cộng mười chín loài Long Viên.

"Đầu Long Viên tại Tam Dương Trấn này vô luận như thế nào cũng đều phải rơi vào trong tay của ta."

Trong khi nói, Lệ Kỳ Phong bước ra ngoài, chỉ còn tiếng gào thét kia quanh quẩn không thôi.

Chương 18: Đột phá liên tiếp

Nghe nói trước đây thật lâu, Tam Dương Trấn có ba ngọn núi lửa, tên của thị trấn cũng bắt nguồn từ đó.

Năm tháng thay đổi, ba ngọn núi lửa kia đã sớm táng diệt, nhưng âm dương tương sinh, bên trong hậu sơn ngược lại là sinh ra rất nhiều hàn đàm (hồ nước lạnh).

Nhỏ có sâu hơn một xích, lớn có sâu trăm trượng.

Thậm chí có người nói, ở phía dưới hàn đàm kia, có Long Vương đang một mực ngủ say bên trong, không thể tuỳ tiện quấy rầy, bằng không mà nói chính là một tràng tai nạn.

Đối với những truyền thuyết này, Vương Khung đương nhiên là không tin.

Loại sinh vật Long này chỉ được ghi chép bên trong truyền thuyết, cũng không có chứng cứ thiết thực, giới học thuật chính thống cũng không quá thừa nhận sự tồn tại của loại sinh vật này.

Nhưng thiên hạ có ngàn vạn yêu thú, trong đó có không ít yêu thú có danh tự mang theo chữ Long.

Người ta thường tin rằng huyết mạch hỗn hợp của những yêu thú này có thể bắt nguồn từ cùng một sinh vật, có người đề xuất, tổ tiên chung của chúng là Long.

Nhưng vẫn không có bằng chứng xác thực.

Tóm lại, yêu thú học rất phức tạp, lúc trước khi học ở Quang Minh học cung tại Tinh Hà Thành, khiến cho Vương Khung nhức đầu nhất chính là ngành học này.

"Liền chọn nơi này đi!"

Vương Khung lựa một chỗ hàn đàm không phải quá sâu, ước chừng có thể chứa đựng tầm hai ~ ba người, vừa vặn thích hợp đột phá.

Hắn cởi áo, lộ ra thân thể, ngay sau đó liền lấy ra Tam Tinh Khẩu Phục Dịch đổi được từ chỗ của lão bản.

"Cái tên này nghe có vẻ kỳ lạ, chỉ mong đáng tin cậy một chút."

Vương Khung do dự một chút, vẫn là mở bình nhỏ ra.

Lập tức, một cỗ mùi hăng bay ra.

"Con bà nó, đây là thứ đồ gì." Vương Khung buồn nôn một hồi, suýt nữa không có phun ra.

Mùi vị kia giống như là chao thả ở hầm cầu ngâm ủ ba tháng, quả thực chua đến mức khiến tóc hắn run lên.

"Thứ này là con mẹ nó cho người uống sao?" Vương Khung không nhịn được mắng.

Mùi thối nồng như thế này, nào giống như là dược tề, nói là độc dược phỏng chừng cũng đều là cái chủng loại quá thời hạn kia.

"Quả nhiên không quá đáng tin cậy!"

Vương Khung nhìn bình nhỏ trong tay, lại nghĩ tới bộ dáng thề son thề sắt của lão bản, trong lòng rơi vào một trận chiến giữa trời và người.

Uống hay là không uống?

"Sợ cái quái gì chứ, uống đi!"

Vương Khung cắn răng một cái, nhắm mắt lại, nghiêng bình nhỏ, uống một hơi cạn sạch.

Dược tề màu xanh biếc trút xuống vào trong miệng hắn, một đường vào cổ họng.

Trong khoảnh khắc, dược tề kia phảng phất như ngọn lửa, tản ra ở trong cơ thể Vương Khung, lục phủ ngũ tạng của hắn, thậm chí kinh mạch huyết cốt cũng đều phảng phất như bị thiêu đốt, làn da nổi lên màu đỏ, cả người như thể muốn nổ tung.

"Con bà nó!" Vương Khung trợn đỏ tròng mắt, rống to một tiếng, trực tiếp nhảy vào trong hàn đàm.

Ông! Gân cốt của Vương Khung bỗng nhiên rung động, tạp chất màu đen như nước bùn chảy ra từ trong lỗ chân lông.

Mồ hôi bốc hơi, hóa thành sương mù màu trắng, bốc lên ở phía trên hàn đàm.

Lúc này, thân thể của hắn như thể lò nung, trong cơ thể cực nóng, lục phủ ngũ tạng phảng phất như triệt để thiêu đốt, phổi căng phồng, giống như ống bễ, thổi ra nhiệt khí.

Trái tim đập kịch liệt, tốc độ càng lúc càng nhanh, theo đó huyết dịch cả người cũng đều bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

"Thuốc...thuốc giả..."

Vương Khung cắn răng, nội tâm chào hỏi một lượt tổ tông mười tám đời lão bản.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen mạnh mẽ nhấp nháy, viêm quang bùng lên.

Nhiệt độ kinh khủng bắt đầu hội tụ, như một dòng nhiệt lượng bắt đầu ngược dòng mà đi về hướng Hỏa Chủng màu đen.

Trong khoảnh khắc, hàn đàm sôi trào, làn da Vương Khung phảng phất như trở nên trong suốt, kinh mạch như ẩn như hiện.

Cảm giác nóng rát đã giảm đi rất nhiều.

Hơi thở của Vương Khung dần trở nên dài và đều.

Với mỗi lần thở ra, đều giống như bị gió thiêu đốt cuốn đi, lá phổi của hắn dường như trở nên càng thêm cường đại.

Không chỉ vậy, sau khi trải qua rèn luyện như luyện ngục, lục phủ ngũ tạng của hắn dường như cũng thu hoạch được tăng cường, coi như là cốt tủy cũng đều ẩn ẩn có một chút cảm giác ấm áp.

Hống! Âm thanh khủng bố truyền ra từ vùng đan điền của Vương Khung, như dã thú rống to lên, chấn động nhân gian.

Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên khẽ động, viêm quang bên ngoài lại diễn sinh một lần nữa, biến thành năm tầng.

"Hỏa Chủng tầng năm!"

Ầm ầm! Nhưng mà, tất cả những thứ này còn chưa kết thúc.

Máu thịt của Vương Khung phảng phất như bị kích hoạt, thân thể Giao Ngư hiện ra, lân giáp sâm nhiên, lộ ra hung lệ.

Vô số huyết văn xen lẫn ở trên cánh tay phải của hắn, huyết văn hiển

hiện, rung động kinh khủng, làm cho cả hàn đàm cũng đều chấn động kịch liệt.

Ông! Trong khoảnh khắc, hàn đàm bị hơi nước bao phủ, chỗ sâu kia truyền đến khí tức hung mãnh cuồng bạo, như thể yêu thú đang ngủ yên.

Hỏa Chủng màu đen thiêu đốt sáng rực, triệt để luyện hóa tinh hoa của Tam Tinh Khẩu Phục Dịch.

Trong nháy mắt, viêm quang bên ngoài lại phân liệt một lần nữa, sinh ra tầng thứ sáu.

"Hỏa Chủng tầng thứ sáu!" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Trong nháy mắt, hắn vậy mà đánh vỡ ràng buộc, liên tục đột phá hai tầng cảnh giới.

Theo cảnh giới đột phá, đến theo đó chính là cảnh giới đề thăng.

Năng lực thân thể Giao Ngư cùng với Huyết Văn Tí lập tức thu hoạch được đề thăng.

Nước trong hàn đàm bốc hơi hầu như không còn, khí tức kinh khủng càng trở nên trầm trọng.

Rừng núi chấn động, dã thú chạy trốn, toàn bộ đều đang thoát đi, bởi vì chúng nó cảm nhận được áp bách cùng với sợ hãi từ bản năng.

Phù! Vương Khung thở phào một hơi, hắn vừa động tâm niệm, thân thể Giao Ngư và Huyết Văn Tí liền lặng lẽ thối lui.

Chương 19: Long Viên

Thân thể cũng dần dần bình phục, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh, chỉ có lực lượng ẩn tàng bên trong máu thịt của hắn, như biển lớn mãnh liệt, sóng lớn ẩn náu, chỉ có chính hắn mới có thể cảm giác được.

"Thật không ngờ được, loại đồ vất chết tiệt kia vậy mà có thể khiến cho ta đột phá hai cái cảnh giới." Vương Khung nhìn hai tay của mình, cảm thấy có một chút khó tin.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tiếp nhận sự thật này, vô cùng vui vẻ.

Phải biết rằng, hắn lập tức liền muốn rời khỏi Tam Dương Trấn, đi tới Quang Minh học cung.

Cái chỗ kia, hắn hiểu rất rõ, nói là học phủ, lại có thể nói là thiên kiêu hội tụ, không có tư chất kinh diễm, không đủ thực lực căn bản là không vào được.

Mấu chốt nhất là, bên trong những người này còn có không ít kẻ thân phận hiển hách, địa vị cao thượng.

Nếu như không có thực lực tuyệt đối, ở bên trong Quang Minh học cung là không thể đứng vững gót chân.

Hiện nay, hắn liên tục đột phá, đạt đến Hỏa Chủng tầng thứ sáu, lại thêm hai đại năng lực thân thể Giao Ngư cùng với Huyết Văn Tí, ngược lại là có đầy đủ tự tin.

"Con bà nó, suýt nữa bị hố chết." Vương Khung nắm chặt bàn tay, nghĩ đến hung hiểm mới vừa rồi liền có một chút nghĩ mà sợ.

Nếu như không phải thể chất của hắn kinh người, trải qua sự cường hóa của thân thể Giao Ngư, lại tăng thêm sự trợ giúp của hàn đàm, chỉ sợ hôm nay liền sẽ lật thuyền trong mương.

Lão bản quả nhiên vẫn là không đáng tin cậy như trước đây.

"May mắn mạng của lão tử lớn." Vương Khung gắt một cái, bò đi ra từ trong hàn đàm đã sớm khô cạn.

Nhưng vào lúc này, toàn thân lông tơ của hắn bỗng nhiên dựng lên, cả

người cảnh giác như là dã thú.

Ầm ầm! Rừng núi chấn động, cách đó không xa, mặt đất run rẩy, một đạo thân ảnh to lớn đi ra từ giữa rừng, khí tức đáng sợ tràn ngập quanh người, áp lực không khí chung quanh cũng trở nên cực thấp.

Vương Khung vô thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con vượn cất bước đi tới, lông toàn thân xanh như bầu trời, sâu trong con ngươi màu đỏ tươi có màu vàng kim nhàn nhạt lấp lóe, trên vai cõng một cây thiết bổng thô to.

Mấu chốt nhất là trước ngực của nó sinh ra lân giáp, lít nha lít nhít, thật giống như...vảy rồng.

"Đây là... Long Viên! ?" Vương Khung triệt để chấn kinh.

Vương Khung không phải là lần đầu tiên nhìn thấy yêu thú, lại là lần đầu tiên cảm nhận được khí tức hung lệ dường này.

Mấu chốt nhất là đầu yêu thú trước mắt này, hắn đã từng nhìn thấy ở trong sách vở.

"Thanh Minh Long Viên! ? Con bà nó!" Vương Khung không nhịn được cuồng hống trong nội tâm.

Theo lời đồn, Long Viên trong thiên hạ có mười chín loại, mỗi một loại đều được thiên nhiên ưu ái, là long chủng.

Thanh Minh Long Viên, danh xưng là Thương Khung Cửu Trọng Thiên, thân mang long huyết, chín lần biến đổi, cho dù ở bên trong yêu thú cũng đều được coi là khác loại.

"Tam Dương Trấn này làm sao lại cất giấu một đầu Long Viên?" Trong nội tâm Vương Khung nhấc lên cự lãng thao thiên.

Nhưng hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Lúc này, đầu Thanh Minh Long Viên kia đang nhìn hắn chằm chặp, bên trong con ngươi ẩn chứa địch ý sâu đậm.

Rất hiển nhiên, động tĩnh lúc Vương Khung vừa mới đột phá đã kinh động đầu yêu thú này.

Đặc biệt là khí tức của hắn, cuồng loạn kinh thiên, rốt cuộc đã dẫn tới

sự kiêng kị của đầu Thanh Minh Long Viên này.

Điều này giống như hai con hổ gặp nhau, tất có một phen tranh chấp.

"Con bà nó, tên gia hỏa này tưởng rằng ta đến đoạt địa bàn của nó." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn liền bắt đầu đánh giá ở trên người Thanh Minh Long Viên.

Nghe nói toàn thân Long Viên là bảo, đặc biệt là tinh huyết của nó, uẩn tàng long khí, không những có thể dùng để luyện dược, thậm chí còn có thể đưa vào thân thể tu hành, rèn luyện binh khí.

"Ta phỏng chừng đánh không lại, tốt nhất là nên chạy đi." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Bảo bối tuy tốt, nhưng không có trọng yếu bằng mệnh.

Căn cứ ghi chép trong sách vở, coi như là Long Viên con non huyết mạch mỏng manh, cũng đều có sức chiến đấu bất khả tư nghị, dị năng giả bình thường căn bản là không có cách đối phó.

Phanh! Nhưng vào lúc này, một tiếng vang thật lớn chấn động rừng núi, Thanh Minh Long Viên đã giúp Vương Khung làm ra lựa chọn.

Thiết bổng màu đen nặng nề rơi xuống đất, khiến cho đá vụn bay tán loạn.

Vương Khung liếc nhìn, nuốt nước bọt.

"Một gậy này, người nào chịu được?"

Vào thời điểm có thực lực hơn xa đương nhiên có thể cuồng ngạo, nhưng vào thời điểm không có nắm chắc, sách lược nhất quán của Vương Khung chính là điệu thấp bảo mệnh.

Ở trong loại tình huống hiện tại này, hắn hiển nhiên đã rất điệu thấp.

Đầu Thanh Minh Long Viên kia để mắt tới hắn, coi hắn là đại địch.

Đây là bản năng của yêu thú, dãy núi to như vậy, Thanh Minh Long Viên đã xem Vương Khung là tồn tại có thể uy hiếp nó.

Vương Khung không biết nên cao hứng hay là bi ai.

Ông! Sắc mặt của Vương Khung hơi trầm xuống, trong mắt lóe lên một

tia tàn nhẫn.

Đã không thể tránh thoát, cũng chỉ có thể làm, sự tình đến, hắn cũng là một người tàn nhẫn, tay phải vô thức rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

Động tác này lập tức nâng lên địch ý của Thanh Minh Long Viên.

Hống! Đột nhiên, Thanh Minh Long Viên rống một tiếng, thân hình lấp lóe, đánh giết về hướng Vương Khung.

Phanh! Biến cố nảy sinh, mấy quả cầu lửa bay tới, như là vẫn thạch nổ tung ở trên người Thanh Minh Long Viên.

Ánh lửa ngút trời, thân ảnh to lớn kia lập tức liền bị khói đen nuốt chửng, tro bụi rơi xuống đất.

"Hắc hắc, cũng thật quá dễ dàng." Tiếng cười như chuông bạc truyền đến.

Vương Khung theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nam một nữ đi tới từ chỗ xa.

Chương 20: Ngự từ

Mục An Kỳ lộ ra răng nanh nhỏ, rất là đắc ý, quả bầu đỏ thẫm trong lòng bàn tay phun ra ánh lửa.

"Tiểu tử, ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi."

Ánh mắt của Vương Khung hơi hơi ngưng tụ lại.

Không thể nghi ngờ, đây là hai vị dị năng giả, hơn nữa còn rất cường đại, khí tức hùng hồn kia cũng không có che lấp, thậm chí còn muốn mạnh mẽ hơn thiếu niên nước đen đêm đó.

"Tiểu huynh đệ, không cần sợ hãi." Mục Cửu Ca cười nói: "Ta gọi là Mục Cửu Ca, đây là muội muội của ta, Mục An Kỳ."

Ngày đó tuy chỉ nhìn liếc nhìn qua một chút, nhưng Mục Cửu Ca khá có hảo cảm đối với Vương Khung.

Trong mắt y, năng lực của Vương Khung mặc dù phổ thông, lộ ra non nớt, nhưng phẩm tính ngược lại là rất hợp khẩu vị đối với y.

"Ca, hắn đã bị dọa sợ." Mục An Kỳ thấy Vương Khung trầm mặc không nói, hì hì cười nói: "Không cần sợ, có huynh muội chúng ta tại đây, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ được bảo trụ."

Mục An Kỳ có một chút đắc ý, nghiễm nhiên xem chính mình như ân nhân cứu mạng của Vương Khung.

Dù sao thì tại loại địa phương Tam Dương Trấn này, coi như là dị năng giả ngưng tụ ra Hỏa Chủng, cũng không khác gì đồ nhà quê, chưa từng thấy qua việc đời, thậm chí cũng không biết yêu thú là vật gì, lần thứ nhất nhìn thấy loại chiến trận này, tự nhiên sẽ bị dọa đến mức nói không nên lời.

"Đến rồi!" Nhưng vào lúc này, Vương Khung quát khẽ một tiếng, lui về phía sau một bước.

Hống! Tiếng rống chấn động, đá vụn phóng lên tận trời, trong bụi mù, thân ảnh kinh khủng lại hiển hiện một lần nữa, xung phong mà tới.

"Sao lại..." Mục An Kỳ hoa dung thất sắc, trong mắt lóe lên một tia bối rối.

"Lui!" Mục Cửu Ca hơi biến sắc, trở tay đẩy một cái, Mục An Kỳ bay về phía nơi xa.

Cùng lúc đó, thân hình y lấp lóe, nhanh đến mức bất khả tư nghị, như là một đạo tàn ảnh lướt về phía Thanh Minh Long Viên.

"Tốc độ thật nhanh." Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Tốc độ của Mục Cửu Ca nhanh đến mức khó mà hình dung, hiển nhiên là tốc độ này đã vượt qua phạm trù của người bình thường.

Phải biết rằng coi như Vương Khung thôi động "Thân thể Giao Ngư" cũng không có khả năng đạt đến tốc độ nhanh như vậy, dù sao thì "Thân thể Giao Ngư" cũng thiên về phòng ngự, đề thăng tại phương diện lực lượng, tốc độ cùng với sức chịu đựng là có hạn.

Ông! Mục Cửu Ca lấp lóe đến sau người Thanh Minh Long Viên.

Hàn mang lấp lóe, một cây chủy thủ xuất hiện ở trong tay của y, đâm thẳng vào sau gáy Thanh Minh Long Viên.

Hống! Thiết bổng màu đen quét ngang mà đến, trực tiếp đánh về hướng Mục Cửu Ca, Mục Cửu Ca bỗng nhiên biến sắc, đột nhiên, thân thể của y khuấy động, máu thịt phảng phất như bị kích hoạt, giơ tay lên.

Ông! Ở dưới cỗ quái lực kia, y vậy mà dùng một tay ngăn trở thế công của thiết bổng màu đen.

Nhưng lực lượng của Thanh Minh Long Viên thực sự quá cường đại, xung lực hùng hậu, mặc dù bị Mục Cửu Ca triệt tiêu hơn phân nửa, nhưng y vẫn bay ngang ra ngoài.

"Phái thần binh! ?" Con mắt của Vương Khung hơi hơi ngưng tụ lại.

Vô luận là lực lượng hay là tốc độ, Mục Cửu Ca đều có thể xưng là kinh khủng.

Đây cũng không phải là cường hóa một bộ phận, máu thịt của y dường như cũng thu hoạch được đề thăng, điểm này ở bên trong phái thần binh cũng đều được tính là cực kỳ toàn diện.

"Hừ, ca của ta cũng không phải là phái thần binh!" Nhưng vào lúc này, giọng nói của Mục An Kỳ truyền đến từ phía sau, nàng vô thức siết chặt

nắm tay nhỏ, có một chút lo âu nhìn.

"Không phải phái thần binh?" Vương Khung có một chút kỳ quái.

Lực lượng nhục thân, tốc độ đề thăng tới loại tầng thứ này, làm sao có khả năng không phải là phái thần binh?

"Năng lực của ca ta không phải là ngươi có thể tưởng tượng, nhìn đi, có ca ta ở đây, cái mạng nhỏ của ngươi tuyệt đối sẽ không mất đi." Mục An Kỳ mặc dù lo lắng, nhưng vẫn tự tin nói.

Ở trong mắt nàng, Vương Khung chỉ là đồ nhà quê, đụng đại vận, thức tỉnh năng lực, ở trước mặt nàng cũng đều lộ rõ ra sự non nớt.

Bởi vậy, nàng cũng lười giải thích.

Hống! Thanh Minh Long Viên rống một tiếng, đột nhiên, lông tơ toàn thân của nó dựng lên.

Từng tia từng tia huyết khí nhuộm đỏ bộ lông màu xanh, khí tức hung lệ ngưng tụ như thật, phóng lên tận trời.

"Huyết mạch tăng phúc!" Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của Long Viên, có thể thông qua huyết mạch tăng phúc không ngừng tăng cường lực lượng.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, Thanh Minh Long Viên biến mất ngay tại chỗ, giống như đạn pháo bắn ra.

Mục Cửu Ca sắc mặt đột biến, thân hình lấp lóe.

Sau một khắc, Thanh Minh Long Viên đột ngột xuất hiện ở trước người y, thiết bổng màu đen bỗng nhiên rơi xuống, thanh âm xé gió khuấy động chói tai.

"Kết thúc!" Trong nội tâm Vương Khung hơi hồi hộp một chút.

Loại tình huống này tránh cũng không thể tránh, căn bản không ngăn được, coi như là thân thể Giao Ngư chỉ sợ cũng đều sẽ bị trọng thương.

Ông! Nhưng vào lúc này, thân thể Thanh Minh Long Viên chấn động mạnh một cái, thiết bổng sắp rơi xuống kia vậy mà dừng lại một chút.

Trong khoảnh khắc, Mục Cửu Ca tung người bỏ chạy, tránh thoát khỏi

một kích tất sát này.

"Ngự từ! ?" Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trừng lớn, nghẹn ngào kêu lên.

Nghe lời này, Mục An Kỳ đột nhiên quay đầu lại, hoảng sợ nhìn hắn, một nét kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Ngươi vậy mà nhận biết?"

...

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình trước đây đã từng phát biểu một loại nghiên cứu lý luận.

Thế giới tồn tại một loại vật chất nhìn không thấy, sờ không được, gọi là từ trường.

Bất kỳ trong cơ thể cùng với chung quanh sinh linh gì cũng đều tồn tại từ trường.

Chương 21: Nguyên Từ Địa Bạo

Cái gọi là "Ngự từ" chính là thao túng từ trường, loại năng lực này cực kì khủng bố, cũng rất khó khống chế, cho dù là ở bên trong phái ngự vật cũng đều rất hiếm thấy.

Mục Cửu Ca chính là thông qua khống chế từ trường trong cơ thể, cải biến hoạt tính thân thể, từ đó thu hoạch được lực lượng và tốc độ cường đại.

Ở trong sát na vừa rồi kia, Mục Cửu Ca khống chế từ trường chung quanh Thanh Minh Long Viên, từ đó ảnh hưởng đến hành động của nó.

"Năng lực thật là kinh khủng." Vương Khung thì thầm.

Năng lực ngự từ đã tiếp cận phái siêu năng, còn đáng sợ hơn "Nước đen" nhiều.

Theo lời đồn luyện loại năng lực này đến cực hạn, thậm chí có thể đột phá ràng buộc sinh mệnh, hóa thành phái siêu năng.

"Ngươi vậy mà biết rõ năng lực của ca ta?" Mục An Kỳ kinh nghi mà nhìn Vương Khung, có một chút không dám tin tưởng.

Phải biết rằng năng lực "Ngự từ" cực kỳ hi hữu, dị năng giả bình thường cũng chưa chắc đã biết, loại kiến thức này tuyệt đối không nên xuất hiện ở trên người một gã nhà quê Tam Dương Trấn.

"Thiên phú của ca ngươi quả thật là đáng sợ." Vương Khung biểu lộ cảm xúc.

Hắn có thể xác nhận, năng lực của Mục Cửu Ca tuyệt đối đạt đến cấp Linh.

"Đó là đương nhiên, thiên phú của ca ta ở trong tộc cũng đều được tính là xuất chúng." Mục An Kỳ ưỡn ngực lên, ngạo nghễ nói.

"Y họ Mục, chẳng lẽ là người Mục Vương Thành?" Trong lòng Vương Khung thầm nhủ.

Thiên hạ có bốn mươi chín thành, ở dưới sự cai quản của Tần Hoàng Đình.

Trừ cái đó ra, còn có tám đại Vương Thành, siêu nhiên ở bên ngoài, truyền thừa chí ít bảy đời trở lên, không biết sinh ra bao nhiêu cao thủ vô thượng tiếng tăm lừng lẫy.

Coi như là Tần Hoàng Đình cũng đều tôn trọng có thừa.

Mục Vương Thành chính là một trong số đó.

"Nếu như là đệ tử Mục Vương Thành, có dạng thiên phú này cũng không tính là lạ!" Vương Khung khẽ nói, trong đầu óc hiện ra một bóng người xinh đẹp.

Nữ nhân kia cũng là đi ra từ một trong tám đại Vương Thành, cũng đều kinh diễm vô song, khiến cho người ta kinh hãi.

Nhưng bây giờ cảnh còn người mất, nàng có lẽ đã thật sự cho rằng mình chết rồi.

Hống! Nhưng vào lúc này, một tiếng rống đánh gãy suy nghĩ của Vương Khung.

Bụi đất bay loạn, Thanh Minh Long Viên lại triển đấu cùng một chỗ với Mục Cửu Ca một lần nữa.

Lực lượng cuồng bạo huy sái theo thiết bổng màu đen, lực lượng cuồng loạn ngang ngược, đại địa chấn động, liền ngay cả địa hình cũng đều nứt vỡ theo.

Đó chính là Long Viên, lực lượng mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng, vượt qua yêu thú bình thường.

Cho dù Mục Cửu Ca có thể thao túng từ trường, kích hoạt máu thịt, cũng dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hai cánh tay y nổi lên màu đỏ thẫm, gân xanh hiển hiện, không ngừng run.

Thanh Minh Long Viên mang đến cho y áp lực khó có thể tưởng tượng.

Lúc này Mục Cửu Ca như thể đối mặt với một cỗ máy động cơ vĩnh cửu vĩnh viễn không biết mệt mỏi, lọt vào công kích không ngừng.

Phốc! Rốt cuộc, sắc mặt Mục Cửu Ca tái nhợt, máu tươi dâng trào ra.

"Ca..." Mục An Kỳ hoa dung thất sắc.

"Nguyên Từ Châu, tế!" Khuôn mặt của Mục Cửu Ca hiện ra một vệt thần sắc ngoan lệ.

Chín đạo lưu quang bay ra từ trong bàn tay y, phân biệt bay về các phương hướng khác nhau, nhập vào mặt đất.

Phanh! Mục Cửu Ca phi thân lui lại, chắp tay trước ngực, khóe miệng tràn ra vệt máu màu đỏ tươi.

"Ca, đừng, ngươi còn chưa thể..." Mục An Kỳ hoảng hồn.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại địa kịch liệt chấn động, từng vết nứt hiển hiện, như đại xà không ngừng lan tràn.

Bên trong phương viên năm trăm mét, đại địa nứt thành từng khối đá cực lớn, chấn động không ngừng.

"Đây là..." Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Sự cường đại của người này vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

Từ trường ở khắp mọi nơi, không chỉ là trong cơ thể, mà ở bên trong đại địa cũng tồn tại từ trường.

Năng lực của Mục Cửu Ca đã đạt đến trình độ cực kì khủng bố, mượn nhờ bảo khí, thậm chí có thể khống chế từ trường đại địa.

"Nguyên Từ Địa Bạo!" Mục Cửu Ca sắc mặt trắng bệch, khóe miệng không ngừng chảy ra máu tươi.

Hống! Thanh Minh Long Viên cảm nhận được nguy cơ to lớn, rống to một tiếng, huy động thiết bổng.

Phanh phanh Phanh! Vô số khối đá cực lớn trồi lên từ mặt đất, điên cuồng đánh về hướng Thanh Minh Long Viên.

Liền ngay cả mặt đất dưới chân nó cũng ầm ầm vỡ vụn, thân ảnh to lớn điên cuồng chìm xuống, đá vụn bay tán loạn, giống như mưa đá rơi đập.

"An Kỳ!" Mục Cửu Ca cắn răng quát.

"Viêm Bạo!" Quả bầu trong tay Mục An Kỳ bỗng nhiên mở ra, vô số hỏa quang bay ra từ bên trong, không ngừng đánh về hướng chỗ Thanh Minh Long Viên.

Trong khoảnh khắc, tia lửa gặp nhau, giống như thiên thạch, không

ngừng nổ tung.

Thanh Minh Long Viên phát ra tiếng kêu thảm kinh thiên, đảo mắt liền bị hoa lửa cùng với cự thạch nuốt chửng.

Khí tức kinh khủng hùng hậu kia cũng suy yếu theo đó.

Hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Mục Cửu Ca thấy thế, phun ra một ngụm máu tươi, rốt cuộc chống đỡ không nổi, ngồi bệt ở dưới đất.

"Ca!" Mục An Kỳ sắc mặt tái nhợt, vội vàng nhào tới.

"Ngươi không sao chứ!"

Mục Cửu Ca lắc đầu.

"Ngươi quá mạo hiểm, một chiêu này ngươi căn bản cũng chưa có triệt để nắm giữ." Mục An Kỳ có một chút đau lòng nói.

"Không hổ là Long Viên, lực lượng quá mạnh, thể lực càng là gần như vô biên, nếu như không dùng chiêu này, hôm nay chúng ta sẽ phải chết ở nơi này." Mục Cửu Ca thở dài: "Là ta đã khinh thường, sớm biết nguy hiểm như vậy liền không nên mang ngươi tới."

"Ngươi còn nói, nếu ngươi xảy ra chuyện thì ta phải làm sao?" Mục An Kỳ nói, trong mắt lấp lóe lệ quang, vậy mà không nhịn được khóc lên.

Mục Cửu Ca thấy thế, ôm nàng vào trong ngực, từ nhỏ đến lớn, hai huynh muội bọn họ có cảm tình tốt nhất.

Nghe nàng nói như vậy, Mục An Kỳ tự nhiên chịu không được.

Chương 22

"Được rồi, bây giờ không phải là không có việc gì sao, còn có người khác ở đây." Mục Cửu Ca vỗ vỗ đầu của nàng, trấn an nói.

Khuôn mặt nhỏ của Mục An Kỳ đỏ lên, giờ mới nhớ đến nơi này còn có Vương Khung, vội vàng lau khô nước mắt, quay người trừng mắt liếc, hung hăng nói: "Nhìn cái gì, ca ta thế nhưng là đã liều chết cứu ngươi."

Vương Khung ngơ ngác, chợt cười nói: "Tại hạ là Vương Khung, đa tạ ân cứu mạng."

Hắn rất là bội phục đối với năng lực của hai huynh muội này, cũng vô cùng hiếu kỳ đối với thân phận của bọn hắn.

Nếu quả thật là người Mục Vương Thành, kết giao một phen, chỉ có chỗ tốt.

"Ha ha, ngược lại đã khiến Vương huynh chê cười, vì giết con súc sinh này, lại trở thành chật vật như vậy." Mục Cửu Ca cười khổ nói.

"Chê cười cái gì chứ, vừa rồi hắn bị dọa đến mức không dám động đậy, nếu như không phải chúng ta đến, hắn đã sớm chết." Mục An Kỳ không hài lòng nói.

Ở trong mắt nàng, phái thần binh giống như Vương Khung ở bên ngoài còn có rất nhiều, đừng nói là Long Viên, coi như yêu thú bình thường cũng đều chưa từng gặp, hắn tự nhiên không thể nhìn ra sự hung hiểm trong trận chiến vừa rồi.

Vương Khung vừa muốn nói chuyện, đột nhiên, y biến sắc.

Ầm ầm! Tiếng vang kinh khủng kinh thiên động địa, đá vụn vỡ ra, thân ảnh to lớn bò đi ra.

"Nó...nó không chết?" Mục An Kỳ hoa dung thất sắc, thân thể mềm mại không nhịn được rung động.

Lúc này, trong mắt Thanh Minh Long Viên tràn ngập bạo lực, bộ lông toàn thân từ màu xanh biến thành màu đỏ thẫm, lại từ màu đỏ thẫm biến thành màu vàng óng.

Quanh người huyết khí hùng hồn, vết thương trên người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Siêu tốc tái sinh!" Trái tim Mục Cửu Ca chìm đến đáy cốc trong nháy mắt, y đến cùng vẫn đã đánh giá thấp sự cường đại của Long Viên.

"Vương huynh, hãy mang theo muội muội của ta rời đi, ta sẽ đoạn hậu cho các ngươi." Mục Cửu Ca cắn răng, miễn cưỡng chèo chống đứng lên.

"Ta không muốn đi." Mục An Kỳ lộ ra thần sắc quyết tuyệt, nhẫn nhịn nước mắt nói.

"Không nên hồ nháo, lại trì hoãn người nào cũng không đi được." Mục Cửu Ca nghiêm nghị quát.

"Lời nói sinh ly tử biệt hãy để sau này nói." Đột nhiên, Vương Khung bước ra một bước, đứng ở trước người hai huynh muội.

Mục An Kỳ khẽ giật mình, nhìn thân ảnh Vương Khung, khuôn mặt kinh ngạc hiện ra một vệt vẻ kinh dị.

"Ngươi không phải là đối thủ của nó..." Mục Cửu Ca cắn răng nói.

Y còn chưa nói xong, Thanh Minh Long Viên bỗng nhiên nheo con mắt lại, cổ họng của nó nhúc nhích, vậy mà nói chuyện.

"Nhân... Loại... Ngươi... Rốt cuộc... Muốn ra tay...!"

Bên trong yêu thú, chỉ có yêu thú linh trí siêu tuyệt mới có thể nắm giữ ngôn ngữ nhân loại.

Thanh Minh Long Viên vốn là yêu thú loại viên hầu, tại tăng thêm long khí ở trên người, mưa dầm thấm đất, hơi biết được một chút ngôn ngữ nhân loại.

Dù vậy, khi nó mở miệng nói chuyện, vẫn y như cũ là núi vỡ trời sập, chấn động tâm thần.

"Con súc sinh này đang kiêng kị hắn! ?" Mục Cửu Ca lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung.

Vị thiếu niên thường thường không có gì lạ này, ở trong mắt y thực sự quá non nớt.

Ở nơi hẻo lánh này, có thể ngưng tụ ra Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực

đã là kỳ tích to lớn, thả ở bên ngoài, chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không đáng nhắc nhắc tới.

Huống hồ, y đã từng kiến thức năng lực của Vương Khung, là phái thần binh phổ thông.

Loại tồn tại này, dạng thực lực này, coi như là y cũng đều chưa hề để ở trong lòng.

Nhưng đầu Thanh Minh Long Viên trước mắt này rõ ràng là đang kiêng kị, thậm chí có thể nói, vào lúc ban đầu chiến đấu, đầu Long Viên này liền chưa hề dùng hết toàn lực, đại bộ phận tâm thần đều đặt ở trên người Vương Khung.

"Chuyện này không có khả năng!" Mục Cửu Ca lắc đầu.

Y tin tưởng vào phán đoán của mình, thực lực của Vương Khung không đủ để tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Thanh Minh Long Viên.

"Chậc chậc, có thể không đánh được không?" Vương Khung khẽ mỉm cười.

Hắc Long Đao cũng đã ứng thanh mà ra, đao quang lăng lệ bên trong nộ hải mênh mông, nổi lên một tia gợn sóng, không khí dập dờn theo.

Ầm ầm! Thiết bổng màu đen đột nhiên rơi xuống, đánh cho đá vụn bay tán loạn.

Thanh Minh Long Viên rống một tiếng, ánh mắt màu đỏ tươi bộc phát ra sát ý lăng lệ.

Nó chuẩn bị sẵn sàng, như lâm đại địch, bộ lông màu vàng óng toàn thân dựng ngược, huyết khí kinh khủng kinh động rừng núi.

"Chuyện này..." Ánh mắt của Mục An Kỳ rung động, quả thực không thể tin được.

Lúc này Thanh Minh Long Viên so với vừa rồi giống như là hai kẻ khác nhau, cỗ hung lệ nguyên thủy nhất kia cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, ép đến mức khiến cho nàng không thở nổi.

Ứng đối với dạng khí thế này, nàng ngay cả chỗ trống động đậy cũng đều không có, trong nội tâm tràn ngập sợ hãi.

"Đây mới là thực lực chân chính của nó." Mục Cửu Ca càng thêm kinh hãi.

Dạng quái vật này, y vậy mà muốn dựa vào sức một mình săn giết, hiện tại xem ra quả thực quá buồn cười.

Ầm ầm! Thanh Minh Long Viên bay vụt mà đến như đạn pháo, thiết bổng màu đen hóa thành tàn ảnh quét ngang, lực lượng thiên quân hóa thành một đường, đánh về hướng Vương Khung.

Dạng tốc độ này, dạng lực lượng này, so với vừa rồi trọn vẹn đề thăng lên gấp đôi.

"Không xong!" Trái tim Mục Cửu Ca chìm đến đáy cốc trong giây lát.

Một kích giận dữ của Thanh Minh Long Viên lúc này, coi như là y cũng không nhất định tránh thoát được.

Huống chi là Vương Khung?

Nhưng vào lúc này, Mục Cửu Ca bỗng nhiên co con ngươi lại.

Trong tầm mắt, thân thể của nam nhân kia bỗng nhiên chấn động, khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, như hung thú bừng tỉnh, gầm thét cả rừng núi.

Chương 23: Sáu trăm đạo

Một cỗ lực lượng đáng sợ bạo phát ở trong bàn tay hắn.

Sống đao Hắc Long Đao và thiết bổng đụng vào nhau, cùng lúc đó, Vương Khung trở tay một chưởng vỗ về hướng Thanh Minh Long Viên.

Thanh Minh Long Viên nghiêm nghị rống to, đưa tay chính là một quyền.

Quyền chưởng tương giao, quái lực đáng sợ khơi dậy dư ba nổi lên như gợn sóng, cuốn lên gió mạnh.

Bỗng nhiên, hai đạo thân ảnh kia bỗng nhiên tách ra, đá vụn không ngừng rơi rụng.

Bầu trời như một bức màn, giữa núi rừng, một người một thú, quyết đấu sinh tử.

Nhưng trong lòng Mục Cửu Ca cũng đã nhấc lên sóng lớn ngập trời, một màn mới vừa rồi kia có ý vị như thế nào, chỉ sợ không có ai rõ ràng hơn so với y.

Lúc này, liền ngay cả Mục An Kỳ cũng đều mơ hồ phát giác ra được cái gì.

Thanh Minh Long Viên, lực lượng cỡ nào, há lại có thể là máu thịt thân thể nhân loại có khả năng ngăn cản.

Y biết được, năng lực của Vương Khung nằm ở trên cánh tay phải của hắn, tuy nhiên...

Mục Cửu Ca và Mục An Kỳ quay mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ chấn kinh cùng với không tin.

"Ca, hắn...hắn..."

"Song sinh năng lực, vạn người không được một!" Mục Cửu Ca hít vào một ngụm khí lạnh.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, ở loại địa phương hẻo lánh này thế mà lại cất giấu dạng thiên tài này, thiên tư cái thế, kinh khủng kinh người.

"Song sinh năng lực! ? Ca, thiên phú của hắn là không sai biệt lắm so

với Mục Thanh U?" Mục An Kỳ không dám tin nói.

Mục Cửu Ca lộ ra sắc mặt ngưng trọng, song quyền nắm chặt.

"Khó nói, song sinh năng lực, vạn người không được một, cũng phải nhìn độ khai phá của mỗi người."

"Nam nhân này thật đáng sợ, nắm giữ thiên phú như thế này, vậy mà cam tâm ẩn giấu ở nơi như thế này, giấu tài, mài dũa bản thân!"

Mục Cửu Ca xuất thân từ đại tộc, y biết rõ, thiên phú trên thế giới này có ý vị như thế nào.

Thiên phú cao siêu, đại biểu cho tài phú, tài nguyên, quyền lợi, danh vọng...không một thiên tài nào có thể rèn luyện ở bên trong vô danh.

Bọn hắn đều là một tiếng hót kinh người, quang mang chói mắt, đi theo bọn hắn chỉ có hát vang cùng với khen ngợi.

Nhưng Vương Khung lại là tồn tại phá vỡ nhận biết của y.

Song sinh năng lực, cả thế gian khó tìm, vậy mà cam tâm ở nơi hẻo lánh này, làm một gã giết mổ?

"Nam nhân này, tương lai tất nhiên sẽ dương danh thiên hạ!" Mục Cửu Ca vô cùng chắc chắn nói.

Lúc này hình tượng Vương Khung ở trong nội tâm y bỗng nhiên cao lớn, như tiên hiền tị thế, từ bỏ công danh, khí phách tràn ngập thiên địa, tầm mắt vượt qua quá khứ và hiện tại.

Ầm ầm! Tiếng vang chấn thiên, trong bụi mù, hai thân ảnh không ngừng đan xen va chạm, khí tức kinh khủng như sóng lớn lăn lộn, ép tới mức người ta thở không nổi.

Thiết bổng quét ngang, hắc đao như long.

Thanh âm Kim loại va chạm náo động lòng người.

Một người một thú, đều giết ra hỏa khí.

Thanh Minh Long Viên huyết mạch kinh người, lực lượng ngang ngược, thân thể của nó như là binh khí, giơ tay nhấc chân đều có đại uy năng.

Về phần Vương Khung, thân thể Giao Ngư của hắn vào thời điểm mới

vừa thức tỉnh liền có cự lực thiên quân, cho dù trên đất bằng cũng có thể phát huy ra lực lượng kinh khủng.

Hiện nay hắn liên tục đột phá, đạt đến Hỏa Chủng tầng thứ sáu, uy năng thân thể Giao Ngư bạo tăng gấp đôi.

Huynh muội Mục gia nhìn một màn này trong lòng không khỏi run sợ.

Có thể dùng thân thể máu thịt, đối cứng với Thanh Minh Long Viên, cho dù ở bên trong phái thần binh cũng đều được tính là hàng đầu.

"Đáng chết, rốt cuộc cũng đến cực hạn!" Vương Khung cắn răng.

Chiến đến bây giờ, thể lực của hắn dần dần chống đỡ hết nổi, toàn thân cơ bắp đều giống như rót vào dịch axit, đau nhức vô cùng.

Dù sao, đối thủ của hắn không chỉ là yêu thú, hơn nữa còn là một đầu Long Viên.

Ầm ầm! Cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, từng đạo huyết văn hiện lên, xen lẫn như đồ đằng, bao trùm cánh tay.

Chấn động kinh khủng cuốn lên không khí gợn sóng, trong nháy mắt, thân đao màu đen như đại long trùng thiên, đao quang khuấy động.

"Năm trăm đạo!" Vương Khung rống to.

Lúc này, cánh tay phải của hắn giải phóng, năm trăm đạo huyết văn chém ra đao quang như sóng triều trào lên.

"Ca, thanh âm này..." Mục An Kỳ hoa dung thất sắc, tiếng gầm của Hắc Long Đao chấn động màng nhĩ, như tiếng sấm ù ù, uy áp kinh khủng khiến nàng triệt để chấn kinh.

Lúc này, Mục Cửu Ca mặt tràn đầy kinh ngạc.

Y mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Phanh! Tần suất Hắc Long Đao chấn động quả thực bất khả tư nghị, giống như cưa điện chém xuống.

Thanh Minh Long Viên cảm nhận được uy hiếp cực lớn, giơ thiết bổng lên lên chặn.

Ông! Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, trong khoảnh khắc, hoa lửa tung tóe, lưu lại dấu vết thật sâu phía trên thiết bổng.

Lực lượng kinh khủng trực tiếp đánh bay Thanh Minh Long Viên.

"Sáu trăm đạo!" Vương Khung bốc lên sát khí, lại bạo phát một lần nữa.

"Phái thần binh cấp Linh!" Mục Cửu Ca nghẹn ngào quát, rốt cuộc khó có thể tin.

Năng lực trong thiên hạ, dùng đẳng cấp phân chia, chín thành chín đều là cấp Phàm.

Dùng trường phái mà phân, phái thần binh chính là thường thấy nhất.

Cho nên ngày đó Mục An Kỳ nhìn thấy năng lực Vương Khung thức tỉnh là phái thần binh, liền chẳng thèm ngó tới.

Nhưng mà, phái thần binh cấp Linh lại hoàn toàn là một chuyện khác.

"Phái thần binh một khi bước vào cấp Linh, liền biểu thị sinh mệnh hình thái của người nắm giữ đã bắt đầu tiến hóa, nhục thân phi phàm, nhân vật như vậy..." Mục Cửu Ca thì thào tự nói.

"Một ngày nào đó, hắn sẽ đột phá cảnh giới Hỏa Chủng!" Mục An Kỳ không nhịn được nói.

Lúc này, ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Khung đã triệt để biến đổi.

Chương 24

Vị thiếu niên này, như rồng giấu trong biển sâu, hơi lộ răng nanh, liền đã có chiến lực thao thiên.

Một ngày kia, nếu là xông ra khỏi biển sâu, phong mang kinh thế, đủ để tranh hùng cùng với thiên kiêu chân chính ở ngoại giới.

"Không ngờ được chỗ Tam Dương Trấn nho nhỏ này lại cất giấu một đầu Long Viên, còn cất giấu dạng yêu nghiệt này."

Mục Cửu Ca hơi nheo mắt lại, trong lồng ngực không thể bình tĩnh.

Song sinh năng lực, phái thần binh cấp Linh, bất kể là một loại nào thả ở bên ngoài, cũng đều là đối tượng các đại thế lực cố gắng tranh cướp.

Coi như là ở bên trong Quang Minh học cung cũng đều là hiếm thấy, sẽ bị xem như thiên tài được bồi dưỡng trọng điểm.

Nhưng dạng yêu nghiệt này vậy mà giấu ở chỗ vắng vẻ này.

Huynh muội Mục gia ngoại trừ chấn kinh, chính là cảm thấy bất khả tư nghị.

Ầm ầm! Trong bụi mù, Vương Khung như một con hung thú, toàn thân tản ra khí tức trầm trọng.

Cánh tay phải của hắn bị huyết văn quấn quanh, gân cốt rung động, tần suất kinh khủng khiến cho Hắc Long Đao hóa thành một đạo tàn ảnh, chỉ có đao quang cứng rắn kinh người.

Hống! Thanh Minh Long Viên khàn giọng rống to, đầu vai chảy ra huyết dịch đỏ thắm.

Sau một khắc, bộ lông màu vàng óng toàn thân Thanh Minh Long Viên dựng thẳng, huyết khí trùng thiên, như đại long quấn quanh, vết thương trên người nó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

Một màn này, khiến cho Vương Khung chau mày, con mắt cũng đều híp lại.

Đều nói rằng tinh huyết Long Viên là thiên hạ chí bảo, hiện nay xem xét, quả nhiên không giả, năng lực khôi phục quả thực biến thái.

"Hôm nay nhất định phải hạ gục ngươi!"

Thân hình Vương Khung lấp lóe, toàn lực thôi động thân thể Giao Ngư, đề thăng tốc độ tới cực hạn.

Cùng lúc đó, Hắc Long Đao lấp lóe như điện quang, đột nhiên chém xuống.

Ông! Không khí chấn động, nhoi nhói màng nhĩ, đao quang kinh khủng kia trực tiếp rơi xuống, va chạm với thiết bổng màu đen.

Ầm ầm! Thân thể khổng lồ của Thanh Minh Long Viên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, xé rách máu thịt trên cánh tay của nó, trực tiếp lộ ra bạch cốt lạnh lẽo.

Năng lực của Vương Khung thực sự đáng sợ.

Sáu trăm đạo huyết văn, đao của hắn rung động trong mỗi một hơi thở liền muốn vượt qua sáu trăm lần.

Tần suất công kích đáng sợ như thế, phối hợp với sự sắc bén của Hắc Long Đao, quả thực chính là một cỗ máy động cơ vĩnh cửu, đao quang như sóng, không ngừng oanh sát.

Uy năng như thế, nếu như đổi thành nhân loại tầm thường, đã sớm bị xoắn thành thịt nát.

Hống! Thanh Minh Long Viên nghiêm nghị rống to, bên trong con ngươi màu đỏ tươi kia hiện ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Nhân loại trước mặt này so với sự tưởng tượng của nó còn muốn kinh khủng hơn.

Nhất là tư thái bây giờ, quả thực càng giống như là một đầu yêu thú.

Ông! Thân hình Vương Khung lấp lóe, xuất hiện ở bên cạnh người Thanh Minh Long Viên, căn bản không cho nó cơ hội thở dốc.

Hắc Long Đao điên cuồng chấn động, đao quang như nộ hải trào lên, diệt sát hết thảy.

Huyết khí quanh thân Thanh Minh Long Viên nhộn nhạo, bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Thiết bổng màu đen đột nhiên ném một cái!

"Bảy trăm đạo!" Cánh tay phải của Vương Khung chấn động đến càng khủng bố hơn, từng đạo huyết văn hiện lên.

Hắc Long Đao cơ hồ ngưng tụ thành một đường, không khí chung quanh cũng đều biến hình theo, âm thanh nổ vang đáng sợ kia vang lên không ngớt, phảng phất giống như lôi đình.

Phanh! Thiết bổng thô to cứng rắn bị chém thành hai đoạn.

Đao quang vạch xuống, trực tiếp phá vỡ lồng ngực của Thanh Minh Long Viên, có thể thấy loáng thoáng trái tim mạnh mẽ kia nhấp nháy.

Ngay sau đó, gió mạnh Hắc Long Đao cuốn lên trực tiếp đánh bay Thanh Minh Long Viên ra ngoài.

Trong bụi mù, chỉ có Vương Khung đứng ngạo nghễ, hắn cầm Hắc Long Đao trong tay, cánh tay phải phủ đầy huyết văn, thân thể Giao Ngư thôi động cực hạn, chiến lực thao thiên, kinh khủng tuyệt luân.

Trong lòng Mục Cửu Ca giật mình, trong mắt chứa đầy vẻ kính sợ.

"Ca..." Môi của Mục An Kỳ khô khốc, ánh mắt lấp lóe.

"Thiên phú của hắn quá kinh khủng, chỗ Tam Dương Trấn nho nhỏ này không giấu được hắn." Mục Cửu Ca không nhịn được nói.

Coi như là tại Mục Vương Thành, thiên tư của Vương Khung cũng đều được tính là tài năng xuất chúng.

Bất kể là song sinh năng lực, hay là phái thần binh cấp Linh, đều đủ để cho hắn đặt chân ở cái thế giới này, thậm chí là danh hào vang vọng tại thế giới dị năng giả.

"An Kỳ, ngươi thấy thế nào? Năng lực của hắn?" Mục Cửu Ca nhìn chằm chặp Vương Khung nói.

Thiên hạ có ngàn vạn năng lực, Hỏa Chủng của mỗi người đều không hoàn toàn giống nhau.

Chỉ có một ít huyết mạch cường đại, mới có thể di truyền đặc tính năng lực của bản thân cho hậu đại, nhưng cũng sẽ có một chút chênh lệch.

Năng lực của Vương Khung thực sự quá kinh khủng, coi như y thân là đệ tử Mục Vương Thành cũng đều chưa từng nhìn thấy.

"Cánh tay của hắn..." Mục An Kỳ khàn giọng nói: "Đây không phải là lực lượng gia trì, mà là tốc độ, là tần suất công kích!"

"Không sai, hoạt tính máu thịt cánh tay phải của hắn đã đạt đến tình trạng khó có thể tưởng tượng, cho nên mới có thể thi triển ra công kích tần số cao như vậy." Mục Cửu Ca không khỏi nói.

Khi tốc độ công kích dày đặc đến trình độ nhất định, như thể hồng thủy vỡ đê, có thể yên diệt vạn vật.

Loại công kích này thực quá khó phòng ngự, hoặc giả nói là cơ hồ vô pháp phòng ngự.

"Thật đáng sợ!" Mục An Kỳ không nhịn được nói.

Rung động tần số cao như này, nhân loại bình thường căn bản không chịu nổi, coi như là một phần mười, máu thịt cũng sẽ phân liệt.

Chương 25

"Đây còn chưa phải là chỗ đáng sợ nhất của hắn!" Mục Cửu Ca lắc đầu nói.

"Chỗ đáng sợ nhất?" Mục An Kỳ nghi ngờ nói.

Mục Cửu Ca khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang.

"Năng lực của hắn còn chưa trải qua mài giũa!"

"Ngươi đang nói..." Mục An Kỳ mở to hai mắt nhìn, phảng phất như nghĩ đến điều gì.

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Vương Khung, vẻ kinh nghi hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Nếu như vậy, hắn chẳng phải là..."

"Không sai, sau khi hắn học tập chiến kỹ, thực lực của hắn sẽ triệt để thuế biến, sẽ không giống như bây giờ." Mục Cửu Ca vô cùng khẳng định nói.

Cái gọi là chiến kỹ, chính là bí thuật có thể phát huy tối đa năng lực của người tu hành, hóa năng lực thành chiến lực vô thượng.

""Tam Thiên Lôi Động Tí", "Bạo Lôi Cực Quang Kiếm", "Cửu Trọng Vũ Đao" của Mục Vương Thành chúng ta đều đặc biệt thích hợp với năng lực của hắn." Mục Cửu Ca nói.

Mục Vương Thành là quái vật khổng lồ, truyền thừa từ tám thế hệ trở lên, tàng trữ không biết bao nhiêu chiến kỹ.

Những chiến kỹ mà Mục Cửu Ca nói tới, cũng cần phải có tốc độ công kích và tố chất thân thể cực cao mới có thể tu luyện.

"Ca, ngươi muốn thu phục hắn?" Mục An Kỳ hỏi.

"Thu phục?" Mục Cửu Ca lắc đầu: "Dạng người này là có thể thu phục sao?"

Ngay cả Thanh Minh Long Viên cũng đều có thể chém rụng, đó là sức chiến đấu cỡ nào?

Không trải qua mài giũa liền nắm giữ sức chiến đấu như vậy, đó là

thiên phú cỡ nào?

Nắm giữ thiên phú như vậy, lại cam tâm sinh sống ở đây, giấu tài, mài giũa bản thân, đây là bực khí độ và tâm tính nào?

Nhân vật như vậy, há lại là có thể thu phục?

Vào giờ phút này, hình tượng Vương Khung ở trong lòng Mục Cửu Ca bỗng nhiên cao lớn, tràn ngập thiên địa, khó có thể rung chuyển.

Chỉ là y cũng không biết, chính mình đã hiểu lầm.

Thiên phú của Vương Khung thuần túy là gặp may mắn nhặt được.

Còn sức chiến đấu như hiện tại là do lão bản biến thái ma luyện đi ra.

Về phần giấu tài, chắc chắn không có chuyện này, nếu như không phải lão bản đè ép, hắn đã sớm chạy trốn.

Bầu trời như bức màn, máu nhuộm cả núi!

Trước mặt một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là đá vụn.

Bất kể là Thanh Minh Long Viên, hay là Vương Khung, lực lượng của bọn hắn đều thật sự đáng sợ, hung tợn và tàn bạo, phá hủy khu vực xung quanh đến rối tinh rối mù.

Lúc này, Thanh Minh Long Viên đang tựa ở trong vách đá, thở hổn hển, bộ lông toàn thân đã ảm đạm, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập.

Hiển nhiên, nó đã rơi vào trọng thương khó tưởng tượng nổi.

Vương Khung giận dữ mở bảy trăm đạo huyết văn, đổi thành yêu thú bình thường, đã sớm bị xoắn thành thịt vụn.

"Ngươi nhìn đi, chuyện này không thể trách ta, là ngươi công kích ta trước."

"Ta bình sinh ghét nhất chém chém giết giết, không cẩn thận giết ngươi hoàn toàn là xuất phát từ tự vệ."

"Nếu có kiếp sau, ngươi hãy tận lực làm một con khỉ ngoan không hung dữ!"

Vương Khung kéo lê Hắc Long Đao, đi về hướng Thanh Minh Long Viên.

Như là mổ heo làm thịt dê thường ngày, hắn bắt đầu nói liên miên lải nhải, giống như là siêu độ.

"Ca, vì sao hắn không động thủ?" Mục An Kỳ sững sờ nói.

Trên mặt Mục Cửu Ca hiện ra một vệt vẻ sùng kính.

"Người này chẳng những có thiên phú siêu tuyệt, chiến lực kinh người, phẩm tính càng là từ bi như thánh, lòng dạ rộng rãi, cảm niệm thương sinh."

"Nghĩ không ra bên trong cùng thế hệ còn có nhân vật bậc này, phong thái siêu tuyệt, cái thế khó tìm!"

Cho dù xuất thân từ Mục Vương Thành, đã từng nhìn thấy vô số thiên tài. Nhưng lúc này địa vị và hình tượng của Vương Khung ở trong nội tâm Mục Cửu Ca lại một lần nữa tăng lên thẳng tắp trên phạm vi lớn, đủ để tiến vào năm vị trí đầu tiên.

Mục Cửu Ca lại hiểu lầm.

Y hoàn toàn không biết, cái gì cảm niệm thương sinh, từ bi như thánh, đây chỉ là thói quen nghề nghiệp của Vương Khung.

Dù sao, hắn cũng là một gã giết mổ.

"Phát tài rồi, tinh huyết Long Viên, như thế nào cũng phải có hai ~ ba trăm cân đi!" Hai mắt Vương Khung tỏa ánh sáng.

Hống! Thanh Minh Long Viên phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Đá vụn chấn động, thân thể to lớn kia không ngừng giãy dụa.

"Giãy dụa cũng vô dụng, đây chính là số mệnh của ngươi."

Vương Khung giống như một kẻ ác ôn, ép sát từng bước, đi đến trước người Thanh Minh Long Viên.

Lúc này, Thanh Minh Long Viên dường như đã đoán được kết quả của mình, hung lệ bên trong con ngươi ít ba phần, nhiều thêm mấy phần sợ hãi cùng với bi thương.

"Tiễn ngươi đi một đoạn!" Vương Khung thi lễ một cái, giơ Hắc Long Đao lên.

"Tiểu hữu thủ hạ lưu tình!"

Đột nhiên, một thanh âm vang lên ở trong đầu óc Vương Khung.

"Người nào?" Vương Khung sợ hãi cả kinh, sắc mặt đột biến.

"Không biết tiểu hữu có thể giữ lại tính mạng của nó?" Âm thanh kia cũng không trả lời, hỏi ngược lại.

Vương Khung kinh nghi bất định, liếc nhìn bốn phía, trừ huynh muội Mục gia, ngay cả nửa điểm bóng dáng cũng đều không có.

"Gặp quỷ rồi? Chẳng lẽ xuất hiện ảo giác rồi?" Trong nội tâm Vương Khung lẩm bẩm nói.

"Huyết mạch của đầu tiểu hầu tử này trân quý, có thể còn sống đúng là không dễ, còn xin tiểu hữu thủ hạ lưu tình, ngày khác tất có thiện quả." Âm thanh kia tiếp tục nói.

Vương Khung hơi biến sắc mặt.

Lúc này, hắn có thể xác nhận, đây không phải ảo giác của hắn.

Có người dùng thủ đoạn thông thiên, truyền âm nhập mật, khiến cho hắn có thể nghe được.

"Tiền bối đang nói đùa sao?" Vương Khung cẩn thận thử dò xét nói.

"Tiểu hữu thiên phú dị bẩm, cho dù không có đầu Long Viên này, thành tựu sau này vẫn y như cũ bất khả hạn lượng, sao lại không kết thiện duyên?" Âm thanh kia cười nói.

Con mắt của Vương Khung loạn chuyển, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 26

"Ca, hắn đang chờ cái gì?" Ở nơi xa, Mục An Kỳ thấy Vương Khung đột nhiên ngừng lại, nghi ngờ nói.

Mục Cửu Ca lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi cảm thán nói: "Ta vẫn đã đánh giá thấp lòng dạ khí độ của Vương huynh."

"Ứng đối với một đầu Long Viên, hắn vậy mà cũng có thể không nổi tham niệm, phát lòng từ bi, ý chí của hắn đã đến cảnh giới bao la giống như vũ trụ, không thể dò được."

"Trên đời này lại vẫn còn có nam nhân như vậy?" Con mắt của Mục An Kỳ bắn ra kỳ quang.

Mục Cửu Ca chợt nhận ra rằng chuyến đi này của mình thực sự đúng đắn.

Mặc dù không thể săn giết Long Viên, thế nhưng lại có thể quen biết được dạng thiên kiêu cùng thế hệ thiên phú dị bẩm, chiến lực siêu tuyệt, phẩm tính như thánh như Vương Khung, y thậm chí còn cảm thấy có một chút vinh hạnh.

Nhưng Mục Cửu Ca cũng không biết, lúc này Vương Khung đang hoảng hồn, động cũng không dám động.

Bởi vì hắn biết, mình bị một vị siêu cấp cường giả để mắt tới.

"Tiểu hữu suy tính như thế nào?" Âm thanh kia vang lên một lần nữa.

"Tiền bối, ta vẫn quyết định giết nó." Vương Khung chém đinh chặt sắt, mặc niệm trong nội tâm.

"Ngươi không sợ chết?" Âm thanh kia trở nên lạnh lùng trầm trọng.

Trên trán Vương Khung thấm ra mồ hôi lạnh, khóe miệng mất tự nhiên kéo ra, trong nội tâm lại là nói: "Nếu như tiền bối có thể ra tay, còn cần thương lượng với tiểu bối như ta?"

"Ha ha ha, quả nhiên là một đứa bé lanh lợi, ngươi nhìn rất chuẩn." Âm thanh kia cũng không tức giận, ngược lại là phát ra tiếng cười.

"Được rồi, ngươi thả cho nó một con đường sống, ta tự nhiên sẽ đền bù

cho ngươi."

"Đền bù? Đền bù cái gì?" Vương Khung hồ nghi nói.

Cái gọi là mười con chim trong rừng không bằng một con chim trong tay, hắn không tin vào bất cứ hình thức hứa hẹn nào.

"Ngươi đã từng nghe nói về Giáng Hỏa Linh Đào chưa?"

"Cái gì?" Hô hấp của Vương Khung trở nên nặng nề.

Tất nhiên hắn đã nghe nói về loại bảo dược đại danh đỉnh đỉnh này.

Theo lời đồn Giáng Hỏa Linh Đào là chí bảo của Viên tộc nhất mạch yêu thú, hút nhật nguyệt tinh hoa, dung hợp địa mạch hỏa tương, dùng bí pháp đặc thù dựng dục mà thành.

Sau khi dùng, có thể phạt mao tẩy tủy, dịch cân hoán cốt, đột phá cảnh giới.

Mấu chốt nhất là, Giáng Hỏa Linh Đào có một loại công hiệu cường đại, có thể lập địa đốn ngộ vào thời điểm tu tập chiến kỹ.

"Tiền bối không nói đùa đó chứ?" Vương Khung có một chút không tin chắc nói.

Tinh huyết của Thanh Minh Long Viên đúng là rất trân quý, nhưng so sánh với Giáng Hỏa Linh Đào, Giáng Hỏa Linh Đào có tác dụng đối với hắn lớn hơn.

Ông! Đột nhiên, trong đầu óc Vương Khung hiện ra một bức tranh.

Trong các ngọn núi, tại một toà cổ động, cây cối xanh tươi, vết máu đỏ tươi quấn lấy thân cây, liên thông đại địa.

Bên trên ngọn cây, một quả đào đỏ thắm hiện ra hào quang, trên đó có hoa văn màu lam đan xen vào nhau, chung quanh mờ mịt sôi trào.

"Quả nhiên là Giáng Hỏa Linh Đào!" Nước miếng của Vương Khung suýt nữa trào ra.

Hắn ngược lại là không ngờ được vị tiền bối kia vậy mà trực tiếp nói vị trí của Giáng Hỏa Linh Đào cho hắn.

"Tiền bối không sợ ta đổi ý? Hầu tử đào tử ta đều muốn?" Vương Khung vô thức hỏi.

"Ha ha ha, nếu như ngươi có lá gan, đại khái có thể thử một lần." Âm thanh kia cười ha hả.

Vương Khung nghe thế, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gượng cười hai tiếng: "Ta chỉ nói đùa mà thôi!"

Đùa chút thôi, chỗ tốt như vậy là có thể lấy không sao? Nếu muốn nuốt hết, cũng phải xem đối phương là ai, có cân lượng như thế nào.

Đối với Vương Khung mà nói, vớt chỗ tốt không sai biệt lắm là được, so với những cái khác, mạng nhỏ vẫn trọng yếu hơn.

Còn nữa, ở loại địa phương nhỏ Tam Dương Trấn này, cất giấu cao thủ như lão bản, Thúc què đã vốn không bình thường.

Hiện nay lại toát ra một đầu Long Viên, còn có hai huynh muội Mục Vương Thành.

Bây giờ còn có một vị cao thủ vô danh ẩn tàng.

Nhìn như thế nào cũng đều lộ ra sự quỷ dị, Vương Khung đương nhiên phải vô cùng cẩn thận.

"Nhớ kỹ, đầu tiểu hầu tử này còn sống, ngươi liền có thể đạt được thứ ngươi muốn." Âm thanh kia vang lên một lần nữa, nói xong lời cuối cùng, càng trở nên yếu ớt.

"Không có vấn đề!" Vương Khung quay đầu, nhìn về phía Thanh Minh Long Viên, ánh mắt biến thành như thánh mẫu.

"Ta chỉ đáp ứng tha mạng cho ngươi, nhưng không có đáp ứng tha cho máu của ngươi!"

Nụ cười của Vương Khung khiến cho biểu tình của Thanh Minh Long Viên trở nên vô cùng sợ hãi, tại chỗ sâu tâm linh nhỏ yếu của nó lưu lại bóng ma khó mà xóa nhòa.

"Ngoan, ta rất nhẹ nhàng, sẽ không đau một chút nào!"

Tinh huyết Long Viên là chí bảo, Vương Khung đương nhiên không thể bỏ qua.

Hắn thân là người giết mổ, loại sự tình giữ mạng lấy máu này tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Lúc này, hắn cúi người đi đến trước người Thanh Minh Long Viên.

"Chậc chậc, thật là lãng phí." Vương Khung nhìn vết thương của Thanh Minh Long Viên lộ ra vẻ mặt đau lòng, chợt xuất ra một cái bát ngọc từ trong Hỏa Giới.

"Dường như hơi nhỏ một chút." Vương Khung nhíu mày, ngay sau đó lại lấy ra một cái chậu đồng.

"Vẫn còn hơi nhỏ một chút."

Lại là tìm kiếm một phen, Vương Khung xuất ra một cái thùng gỗ lớn.

Lúc này, Thanh Minh Long Viên nhìn đến mức con mắt trừng trừng, thân thể cũng không nhịn được run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là bị dọa.

Sau cùng, Vương Khung xuất ra một cái vạc lớn, thỏa mãn khẽ gật đầu.

"Ca, hắn đang làm gì?" Mục An Kỳ không nhịn được hỏi.

Theo lý thuyết, toàn thân Thanh Minh Long Viên đều là bảo, các loại máu, da, xương, tủy không chỉ có thể luyện dược, thậm chí có thể sử dụng để luyện khí, tu hành.

Lúc này, Thanh Minh Long Viên đã trọng thương, còn không ra tay, vậy còn chờ đến khi nào?

Chương 27: Ác ma

Mục Cửu Ca còn chưa kịp hồi đáp.

Vương Khung đè lên vết thương của Thanh Minh Long Viên, ép máu đọng lại một chỗ, sau đó đổ vào trong vạc.

"Tầm mắt của Vương huynh quả thật vô cùng cao, biết rõ đạo lý không thể tát ao bắt cá, cho dù là cường nhân cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt, vạn sự tất lưu một đường, am hiểu sâu xa đạo lý tự nhiên."

Mục Cửu Ca không khỏi cảm thán, bất kể là thực lực, hay là làm việc, lại hoặc là khí độ tầm mắt, y đều bị Vương Khung làm cho tin phục sát đất.

Cho dù là một tia ngạo khí xuất thân từ Mục Vương Thành kia, ở trước mặt Vương Khung cũng tan thành mây khói.

Nhưng mà, Mục Cửu Ca đã thật sự hiểu lầm.

Vương Khung không giết Thanh Minh Long Viên, thuần túy là bởi vì sợ chết.

Một lát sau, Vương Khung đã đổ đầy một vạc máu của Thanh Minh Long Viên, khoảng chừng một ~ hai chục cân.

Đổi thành những yêu thú khác, đã sớm toi.

May mắn là Thanh Minh Long Viên nắm giữ sinh mệnh lực kinh người, huyết khí mạnh mẽ to lớn, cho nên mới chống đỡ được.

"Hợp tác vui vẻ!" Con mắt của Vương Khung cũng đều híp thành một đường nhỏ, sờ sờ đầu của Thanh Minh Long Viên.

Thanh Minh Long Viên hữu khí vô lực, hận đến nghiến răng, lại cũng chỉ có thể thở hổn hển, giận mà không dám nói gì.

Lúc này Vương Khung trong mắt nó quả thực chính là một ác ma.

Khoảng chừng hai mươi cân máu Long Viên, tinh huyết đề luyện ra sau cùng phỏng chừng cũng không có nhiều.

Nhưng mỗi một giọt tinh huyết Long Viên đều là chí bảo, so với vỏ đao da Hắc Giao Ngư của Vương Khung còn đáng tiền hơn nhiều.

"Gần đây vận khí thật quá tốt."

Trong nội tâm Vương Khung vui thích, cất kỹ vạc lớn đựng đầy máu Long Viên.

"Vương huynh, ngươi dự định xử lý đầu Long Viên này như thế nào?"

Lúc này, huynh muội Mục gia đi tới.

Bọn hắn nhìn Thanh Minh Long Viên, có một chút nóng mắt, hiện nay đầu Long Viên này đã triệt để mất đi sức chiến đấu, có thể nói là chém giết dễ như trở bàn tay.

Nhưng dù sao cũng là Vương Khung chế phục nó, quyền quyết định cũng không nằm trong tay bọn hắn.

"Thả đi!" Vương Khung tùy ý nói, cũng không có giải thích nhiều.

Hắn cũng không thể nói, giết con khỉ này, ta sẽ có phiền toái lớn, ta sợ chết, cho nên không thể giết.

Nhưng hắn nói hời hợt như vậy, không làm bộ chút nào, rơi vào trong mắt huynh muội Mục gia, ngược lại càng có một loại khí độ cùng với lòng dạ thế ngoại cao nhân, không để ý vật ngoài thân, không để bất kỳ bảo vật gì ở trong mắt.

"Thiên phú, chiến lực, khí độ, lòng dạ, tầm mắt...dường như so với ca đều... !" Mục An Kỳ nhìn Vương Khung, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt, trái tim nhỏ cũng không khỏi đập càng lúc càng nhanh.

Tại Mục Vương Thành, nàng mặc dù cũng đã gặp không ít thanh niên tài tuấn, tuyệt thế thiên tài.

Nhưng cho tới bây giờ cũng không có người nào đặc biệt giống như Vương Khung, không, có thể nói là độc nhất vô nhị.

"Không ngờ được, chúng ta nhanh như vậy liền gặp mặt!"

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lùng truyền đến, vô cùng lạnh lẽo, khiến cho người ta sợ hãi.

Vương Khung nhíu mày, quay đầu nhìn lại.

Người có thể im lặng tiếp cận đến gần hắn, tuyệt đối là cao thủ.

Bên trong núi rừng, hai thân ảnh chậm rãi đi ra.

"Lệ Kỳ Phong! ?" Mục Cửu Ca hơi biến sắc mặt, nghẹn ngào kêu lên.

"Từ lúc ngươi rời khỏi Quang Minh học cung, chúng ta đã có nửa năm không gặp." Lệ Kỳ Phong khẽ cười nói.

Quang Minh học cung, truyền thừa vô tận tuế nguyệt, là học phủ tu hành Hỏa Chủng cao nhất.

Mục Cửu Ca thân là đệ tử Mục Vương Thành, tự nhiên đã từng đi vào tu hành.

"Ngày đó vào thời điểm ở trong Quang Minh học cung, ta liền nhìn ra ngươi là một nhân vật, không ngờ được ngươi lại thật sự tìm được nơi này." Mục Cửu Ca cắn răng nói.

Liên quan tới manh mối Long Viên, y cũng là lấy được tại Quang Minh học cung.

Chỉ là, lúc trước cũng không phải là chỉ có một mình y thu hoạch được, trong đó liền có Lệ Kỳ Phong.

"Xem ra ngươi đã luyện thành Nguyên Từ Địa Bạo." Ánh mắt của Lệ Kỳ Phong nhẹ nhàng rơi lên trên người Thanh Minh Long Viên đã sớm trọng thương, con ngươi hơi hơi co lại.

Hiển nhiên, y đem việc khiến cho Thanh Minh Long Viên suy tàn trọng thương tính ở trên đầu Mục Cửu Ca.

Trên thực tế, trong mắt y, nơi này cũng chỉ có Mục Cửu Ca nắm giữ dạng thực lực này.

"Ngươi muốn thế nào?" Mục Cửu Ca trầm giọng nói, trong mắt chứa đầy vẻ kiêng dè.

Ngay từ khi còn ở Quang Minh học cung, y đã từng đối đầu với Lệ Kỳ Phong mấy lần.

Nam nhân này thâm bất khả trắc, thực lực cũng là tuyệt luân vô song.

"Nể mặt Mục Vương Thành, ta cũng không muốn động thủ với ngươi, nhưng đầu Long Viên này ta muốn lấy một nửa!" Lệ Kỳ Phong bá đạo tuyệt luân, thản nhiên nói.

Y giống như quân vương nhân gian, một lời đã nói ra, không cho phản bác, không giống như thương lượng, cũng như không thể trái nghịch vương

mệnh.

"Lấy cái đầu ngươi!"

Đột nhiên, Vương Khung hét to.

Giữa rừng núi, lập tức hoàn toàn tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người đều rơi ở trên người hắn.

"Gặp mặt liền muốn chia một nửa...mặt của ngươi dày hơn so với người khác, hay là cái mông dày hơn so với người khác?" Vương Khung khó chịu nói.

Hắn liều sống liều chết, thật vất vả mới giải quyết đầu Long Viên này.

Kết quả không thể giết, chỉ có thể lấy chút máu Long Viên an ủi bản thân.

Vương Khung vốn đã khó chịu tới cực điểm.

Hiện tại thì rất tốt, con chó con mèo không biết xuất hiện từ nơi nào, gặp mặt liền muốn chia một nửa.

Không nói đến việc Vương Khung không đáp ứng!

Vạn nhất Long Viên thật sự chết rồi, vị tiền bối kia tính lên trên đầu hắn, không chỉ không chiếm được Giáng Hỏa Linh Đào, nói không chừng cái mạng nhỏ của hắn cũng không còn.

Chương 28: Yêu cầu vô liêm sỉ

Loại yêu cầu vô liêm sỉ này quả thực chính là đoạn tài lộ của hắn, hại tính mệnh của hắn.

Vương Khung hắn có thể hòa nhã sao?

"Mục Cửu Ca, ngươi liền dung túng thủ hạ của ngươi như vậy?" Lệ Kỳ Phong căn bản cũng không có để Vương Khung ở trong mắt, lạnh lùng quát.

Mục Cửu Ca lắc đầu: "Hắn cũng không phải là thủ hạ của ta."

"Xem ra ngươi là muốn động thủ." Lệ Kỳ Phong hơi nheo mắt lại, sát cơ đại động.

"Lệ ca, ngươi nhìn đi, đó là Hỏa Giới của Tiêu Trạch!" Nhưng vào lúc này, Lãnh Xích Luyện sau lưng chỉ vào ngón tay của Vương Khung, đột nhiên nói.

Sát cơ của Lệ Kỳ Phong càng sâu: "Mục Cửu Ca, ngươi dám giết thủ hạ của ta."

Ở trong mắt Lệ Kỳ Phong, nước đen của Tiêu Trạch là chỉ có Mục Cửu Ca có thể phá, khoản nợ này tất nhiên cũng đổ lên trên đầu y.

Mục Cửu Ca không khỏi ngẩn người.

"Giết thì sao? Ai bảo gã tấn công ta trước?" Vương Khung không có sợ hãi, kêu ầm lên.

"Mục Cửu Ca, ngươi là muốn khai chiến cùng với ta! ?" Lệ Kỳ Phong chợt quát lên.

Mục Cửu Ca há to miệng, lại nhìn Vương Khung một chút, một hồi lâu cũng không biết nói cái gì.

Thiên địa lương tâm, cho đến bây giờ, y một câu cũng đều không nói.

Nhưng giá trị cừu hận của Lệ Kỳ Phong đối với y lại tăng vọt!

Lệ Kỳ Phong đã hiểu lầm!

Y cho rằng Thanh Minh Long Viên là bị Mục Cửu Ca đánh bại.

Y cho rằng Tiêu Trạch cũng là chết ở trong tay Mục Cửu Ca.

Y cho rằng Vương Khung kêu gào hoàn toàn là do Mục Cửu Ca bày mưu đặt kế.

Hết thảy đều là y cho rằng.

Cho nên Lệ Kỳ Phong đã tính tất cả sổ sách lên trên đầu Mục Cửu Ca.

Loại tình huống này, Mục Cửu Ca nhếch miệng, không biết nên nói cái gì.

"Há mồm ra khoe khoang ai không làm được!" Vương Khung tiếp tục hét ầm ĩ, phát tiết sạch sẽ sự khó chịu trong nội tâm.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, Mục Cửu Ca liền một phát bắt được tay hắn, nặn ra một nụ cười lúng túng.

"Vương huynh, có thể hay không đừng nói..."

Khí tức của y yếu đuối, tác động đến vết thương, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Một màn này rơi vào trong mắt Lệ Kỳ Phong, ánh mắt y ngưng lại, lộ ra nụ cười lạnh.

"Mục Cửu Ca, ngươi thân chịu trọng thương còn dám để cho thủ hạ phách lối?"

Mục Cửu Ca sắc mặt đột biến.

Dùng trạng thái hiện nay của y, đừng nói không phải là đối thủ của Lệ Kỳ Phong, coi như là thi triển năng lực cũng đều làm không được.

"Ngươi muốn thế nào?"

"Ta đổi chủ ý, ta muốn toàn bộ đầu Long Viên này."

Lệ Kỳ Phong không có sợ hãi, tâm tình tốt tới cực điểm.

Y vốn cũng không có niềm tin tuyệt đối đối với hàng phục Long Viên, hiện tại rất tốt, trực tiếp ngư ông đắc lợi, liền ngay cả Mục Cửu Ca có tư cách tranh đoạt cùng với y cũng đều mất đi sức chiến đấu.

Quả thực chính là tặng không cho y một đầu Long Viên.

Loại sự tình bánh rớt xuống từ trên trời này, người khác cả đời cũng đều chưa chắc có thể gặp được.

"Vương huynh..." Mục Cửu Ca lộ ra sắc mặt khó coi, nhìn về phía

Vương Khung.

Lệ Kỳ Phong cũng không phải là cao thủ bình thường, ngay từ khi còn ở Quang Minh học cung, hung danh liền đã là rất cao.

Năng lực của y vô cùng đặc biệt, dị năng giả bình thường căn bản là không có cách chống lại.

Thực lực của Vương Khung là không tệ, nhưng ứng đối với Lệ Kỳ Phong cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra, huống hồ hắn đại chiến cùng với Thanh Minh Long Viên, hao tổn quá lớn, lúc này chiến lực chỉ sợ đã không bằng lúc toàn thịnh.

Mục Cửu Ca thẹn trong lòng.

Thanh Minh Long Viên là do Vương Khung đánh bại, nhưng Lệ Kỳ Phong có thể tính là do y thu hút tới, hơn nữa còn luôn nhằm vào y.

Ở trong loại tình thế này, Vương Khung được tính là bị y làm cho liên lụy.

"Ta lại nói một lần cuối cùng!" Vương Khung nhướng mày, lạnh lùng nói: "Chia con mẹ ngươi!"

Bất kể là vì cái mạng nhỏ của mình, hay là vì Giáng Hỏa Linh Đào, lại hoặc là vì nhân tình của huynh muội Mục gia.

Hắn cũng không thể lui.

"Mục Cửu Ca, ngươi muốn chết!" Lệ Kỳ Phong trầm giọng quát.

Lời còn chưa dứt, Lãnh Xích Luyện ở bên cạnh ngang nhiên ra tay.

Ứng đối với Mục Cửu Ca cùng với Mục An Kỳ trọng thương, căn bản dùng không cần Lệ Kỳ Phong đích thân ra tay.

Về phần Vương Khung, từ lúc vừa mới bắt đầu hắn liền không được để ở trong mắt.

Hơi lạnh thấu xương bắn ra từ trong tay của Lãnh Xích Luyện, chưởng phong của gã như băng tuyết, bên trong tàn nhẫn lộ ra ba phần lãnh ý.

Ông! Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm kinh khủng bỗng nhiên nổ tung giữa rừng núi, như sấm rền vang vọng tứ phía.

Trong khoảnh khắc, Lệ Kỳ Phong, Lãnh Xích Luyện bỗng nhiên co con

ngươi lại.

Loại thanh âm này quả thực như núi đổ trời sập, tâm thần kinh hãi.

Đặc biệt là Lãnh Xích Luyện, trong giây lát liền cảm thấy sát cơ nồng đậm.

Trong lúc ngơ ngác, gã liền trông thấy một đạo ánh đen như ánh chớp chém giết tới.

Ông! Nhưng mà gã còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đầu vai mát lạnh, cánh tay của gã bay lên cao cao, huyết quang bắn ra, vọt cao ba trượng.

"A..." Sau một khắc, tiếng kêu thảm của Lãnh Xích Luyện vang vọng thiên địa.

Gã ôm đầu vai, quỳ rạp xuống đất, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung.

"Thật có lỗi, ta vốn là muốn dọa lùi ngươi, ai biết được ngươi phản ứng quá chậm." Vương Khung nhếch miệng, vô cùng thành khẩn nói.

"Sao ngươi có thể..." Lãnh Xích Luyện thống khổ quát, căn bản không muốn tin tưởng.

Nguyên bản ở trong mắt gã, Vương Khung chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ là thủ hạ của Mục Cửu Ca.

Mà gã lại là cao thủ Quang Minh học cung.

Chỉ vừa đối mặt, vẻn vẹn chỉ vừa đối mặt gã liền trực tiếp bị chém đứt tay, gã thậm chí không có thấy rõ đối phương là xuất thủ như thế nào.

Chuyện này căn bản liền không có khả năng.

Chương 29

"Năng lực của ngươi quả là đặc biệt, có thể làm giảm quá trình trao đổi chất, tích súc năng lượng, giống như rắn đang ngủ đông vậy, thảo nào người lại lạnh thế." Vương Khung đánh giá Lãnh Xích Luyện, phát hiện ra miệng vết thương của gã đang cấp tốc ngừng chảy máu.

Đây chính là kết quả của việc kiểm soát quá trình trao đổi chất.

Năng lực như vậy là khá đặc biệt ở bên trong phái thần binh.

"Hoá ra là một cao thủ!" Lệ Kỳ Phong trầm giọng quát.

Lúc này, y rốt cuộc cũng nghiêm túc nhìn Vương Khung.

"Ta ngược lại là đã xem thường ngươi, không ngờ được địa phương Tam Dương Trấn nho nhỏ này lại ngọa hổ tàng long, có thể nhìn ra năng lực của gã, xem ra Tiêu Trạch là thực sự chết ở trong tay của ngươi."

Lệ Kỳ Phong không phải đồ đần, tương phản là thông minh hơn người, nếu không cũng sẽ không thể sống tốt tại Quang Minh học cung như vậy, liền ngay cả Mục Cửu Ca cũng đều kiêng kị ba phần đối với y.

Lúc này, y bén nhạy phát giác ra được răng nanh Vương Khung lộ ra kia.

Mức độ nguy hiểm của Vương Khung tăng lên thẳng tắp ở trong nội tâm y, thậm chí còn vượt qua Mục Cửu Ca lúc này.

"Ngươi rất cẩn thận, người giống như ngươi bình thường đều có thể sống cực kỳ lâu!" Vương Khung nhìn phản ứng của y, sờ sờ Hắc Long Đao, khẽ cười nói.

"Ta hỏi một lần nữa, ngươi có chắc là vẫn muốn đánh chủ ý đầu Long Viên này?"

Lệ Kỳ Phong hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt cười lạnh.

"Ngươi rất tự tin, cũng đúng, ở trong Tam Dương Trấn nho nhỏ này có thể ma luyện ra sức chiến đấu như vậy, ngươi có vốn liếng để tự tin."

"Chỉ là, ếch ngồi đáy giếng vĩnh viễn không biết thiên địa rộng rãi, ở trước mặt ta, lòng tự tin của ngươi quá buồn cười." Lệ Kỳ Phong bước ra một bước, khí tức đáng sợ phát ra từ trong cơ thể y.

Kinh khủng, âm lãnh, bí bách...cảm giác áp bách đáng sợ kia ngưng tụ như thực đánh tới.

Mục Cửu Ca sắc mặt đột biến, dạng khí thế này, thực lực của Lệ Kỳ Phong chí ít đạt đến Hỏa Chủng tầng bảy, phối hợp với năng lực của y, đủ để quét ngang tất cả mọi người ở nơi này.

Lệ Kỳ Phong không hề cố kỵ biểu lộ ra sự cường đại của bản thân, y như vương cao cao tại thượng, không ai bì nổi mà nhìn Vương Khung, trong mắt chứa đầy vẻ mỉa mai.

Thiên phú vô luận kinh diễm như thế nào, ở chỗ nghèo nàn này, cũng chỉ là bên ngoài cấm địa, y đưa tay liền có thể diệt.

Ông! Một tiếng trường ngâm vang vọng, Vương Khung chậm rãi rút Hắc Long Đao ra.

"Ngươi là Võ Viện hay là Long Viện?"

Thanh âm thờ ơ truyền ra từ trong miệng Vương Khung, chỉ một câu nói kia, Lệ Kỳ Phong bỗng nhiên co con ngươi lại, trong mắt lộ ra vô tận kinh hãi, rốt cuộc không còn trấn định thong dong giống như mới vừa rồi.

"Ngươi đang nói cái gì?" Lệ Kỳ Phong cắn răng nói.

"Sao thế? Thân là đệ tử Quang Minh học cung, chưa nghe nói qua ba đại viện sao?" Vương Khung khẽ cười nói.

Song đồng của Lệ Kỳ Phong bỗng nhiên co lại, vào lúc này, trong nội tâm của y nhấc lên thao thiên cự lãng, thậm chí còn muốn kinh hãi hơn so với vừa rồi Lãnh Xích Luyện bị thương nặng.

Y bất khả tư nghị nhìn Vương Khung, đột nhiên cảm thấy, người thiếu niên trước mắt này trở nên vô cùng thần bí, khiến cho y rốt cuộc nhìn không thấu.

Quang Minh học cung, thu nạp dị năng giả trong thiên hạ, trong đó có ba đại viện, phân biệt là Võ Viện, Long Viện cùng với Hoang Viện.

Bên trong học cung, chỉ có tinh anh trong tinh anh mới có tư cách được tiến vào ba đại viện.

Coi như là y cũng là ở dưới cơ duyên xảo hợp mới biết được sự tồn tại

của ba đại viện, về phần tiến vào, y căn bản không có tư cách.

Cơ mật như vậy, vậy mà được nói ra từ trong miệng của một kẻ vô danh tại thị trấn hẻo lánh, chuyện này quả thực bất khả tư nghị.

"Nhìn biểu tình của ngươi, ngươi hẳn là còn chưa có đủ tư cách tiến vào ba đại viện, như vậy, ta liền yên tâm." Vương Khung hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt tiếu dung.

Rừng núi tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió, không khí trở nên dị thường quỷ dị.

Lúc này, coi như là Mục Cửu Ca cũng đều kinh ngạc, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Đột nhiên, y phát hiện ra chính mình lại đánh giá thấp nam nhân trước mắt này.

Từ gã giết mổ vô danh, đến thiên phú siêu việt, thiên tài cái thế khí độ siêu phàm...hình tượng Vương Khung ở trong nội tâm của y một lần lại một lần bị phá vỡ.

Nhưng vô luận như thế nào, rung động y nhận được cũng đều không có lớn như lúc này.

Thân là đệ tử Mục Vương Thành, y đương nhiên đã nghe nói qua ba đại viện.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, mỗi một tòa thành trì đều có Quang Minh học cung, thu nạp kỳ tài trong thiên hạ.

Ba đại viện càng là tổ chức bí mật bên trong Quang Minh học cung, chỉ có kỳ tài bên trong kỳ tài mới có tư cách được thu nạp.

Lúc trước, y chính là bị cự tuyệt tiến vào Long Viện mới rời khỏi Quang Minh học cung.

Nhưng bí ẩn như thế, tuyệt đối không phải là bất kỳ một người nào cũng có thể biết, lại càng không cần phải nói đến người có xuất thân như Vương Khung.

Ở nơi sơn dã này, coi như là Quang Minh học cung, chỉ sợ cũng đều không có bao nhiêu người biết được.

"Ca, hắn làm sao lại biết rõ..." Trong ánh mắt của Mục An Kỳ cũng là không thể tưởng tượng, không nhịn được nói.

Mục Cửu Ca lắc đầu: "Nam nhân này giấu quá sâu, có lẽ, hắn là đệ tử của cao thủ ẩn thế nào đó."

Lúc này, địa vị và giá trị của Vương Khung ở trong nội tâm của huynh muội Mục gia lại đề thăng lên một cái cấp bậc.

Nếu như nói trước đó bọn hắn đối với Vương Khung chỉ có khâm phục, như vậy hiện tại thì nhiều thêm một tia kính sợ.

Ầm ầm! Đột nhiên, Lệ Kỳ Phong khí thế như trùng thiên, rung chuyển rừng núi, bên trong con ngươi lăng lệ bắn ra ánh sáng rực rỡ.

Chương 30: Nội tiết tố

"Giả thần giả quỷ, ngươi cho rằng vài ba câu liền có thể rung chuyển ý chí của ta?" Lệ Kỳ Phong chiến ý trùng thiên, sát phạt tung hoành.

"Không hổ là đệ tử Quang Minh học cung, tâm trí đủ cứng, đủ chiến một trận."

Vừa dứt lời, thân hình Vương Khung lấp lóe, xuất hiện ở trước người Lệ Kỳ Phong.

"Tìm chết!" Lệ Kỳ Phong quát to một tiếng.

Đột nhiên, toàn thân cơ bắp y căng phồng, toàn bộ thân thể không chỉ bành trướng gấp đôi, gân xanh như long, nhúc nhích ở dưới làn da.

Một quyền khinh khủng giống như bao phủ bầu trời, trực tiếp áp về hướng đỉnh đầu Vương Khung.

Y đột nhiên bạo phát, như là núi lửa dâng trào, thế mãnh như trời giáng.

Tiếng gió kinh khủng rít gào, đều bị quyền phong của y chấn nhiếp, áp thành một đoàn.

"Lực lượng thật mạnh, đây là phái thần binh?"

Trong khoảnh khắc, một cái ý niệm đáng sợ lấp lóe ở trong nội tâm Vương Khung.

Trong thiên hạ có ngàn vạn năng lực, phái thần binh đồng dạng là cũng có chỗ khác biệt.

Có thể khống chế nhục thân, ở trong giây lát bộc phát ra chiến lực kinh khủng, thậm chí là ngay cả hình thái cũng đều có thể phát sinh cải biến.

Loại năng lực này, so với Mục Cửu Ca thông qua khống chế từ trường trong cơ thể từ đó ảnh hưởng cơ năng còn muốn kinh khủng hơn nhiều.

Không kịp nghĩ nhiều, Vương Khung thôi động thân thể Giao Ngư, làn da như lân giáp nhúc nhích, bao trùm ở phía sau lưng của hắn.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn xoay chuyển, dùng lưng kháng cự một quyền này.

Ầm ầm! Lực lượng kinh khủng như lũ quét trút xuống, toàn bộ đều

oanh kích lên trên lưng Vương Khung.

Lân giáp như nước chảy nhúc nhích, không ngừng chuyển dời lực lượng.

Năng lực phòng ngự của thân thể Giao Ngư triệt để hiển lộ rõ ràng.

Nhưng dù cho là như thế, lực phản chấn kia vẫn như cũ đánh cho Vương Khung bay ra ngoài, nội tạng hắn khuấy động, khí huyết quay cuồng, sắc mặt biến thành trắng bệch.

"Lực lượng thật mạnh!" Vương Khung xoay người rơi xuống, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ lại.

Nếu như không phải có thân thể Giao Ngư, nếu như không phải hắn đột phá đến Hỏa Chủng tầng thứ sáu, một quyền mới vừa rồi này liền có thể đánh thủng hắn, cơ hồ không có nửa phần chần chừ.

"Vậy mà đỡ được! ?"

Lệ Kỳ Phong bỗng nhiên co con ngươi lại, trong nội tâm nhấc lên thao thiên cự lãng.

Uy lực của một quyền này y là biết được, năng lực bình thường căn bản không phòng ngự được.

Lại thêm, y biết năng lực của Vương Khung toàn bộ nằm trên cánh tay phải, bởi vậy cơ hồ là nắm vững thắng lợi.

"Song sinh năng lực...không ngờ được ngươi vậy mà là song sinh năng lực!" Lệ Kỳ Phong cắn răng quát.

Y là nhân vật bậc nào, nếu như lúc này còn nhìn không ra mánh khóe, như vậy y cũng quá ngu.

Nhưng chính vì vậy, trong mắt Lệ Kỳ Phong chứa đầy vẻ kiêng dè, độ nguy hiểm của Vương Khung ở trong nội tâm của y tăng lên thẳng tắp.

Vào giờ phút này, y rốt cuộc biết, vì sao nam nhân này cả gan lớn lối như thế, thậm chí liền ngay cả Mục Cửu Ca cũng đều tôn kính có thừa đối với hắn.

Đó cũng không phải là làm dáng, mà là xuất phát từ thực tình.

Song sinh năng lực, thiên phú đáng sợ như vậy đúng là hoàn toàn có thể

khiến đệ tử Mục Vương Thành cũng đều vui lòng phục tùng.

"Xem ra đầu Long Viên này là thua ở dưới tay của ngươi." Lệ Kỳ Phong trầm giọng nói.

Lúc này, y đã coi Vương Khung là đại địch, thậm chí siêu việt Mục Cửu Ca.

Ứng đối với dạng thiên tài này, y không dám có mảy may khinh địch và sơ suất.

"Như vậy, ngươi có thể để cho ta kiến thức một lần năng lực chân chính của ngươi không?" Vương Khung sờ thân đao, thản nhiên nói.

Lệ Kỳ Phong bỗng nhiên ngưng con mắt lại, vẻ kiêng dè trên mặt càng trở nên nồng đậm.

"Vẻn vẹn chỉ một lần đối mặt liền nhìn ra lai lịch của ta, không ngờ được địa phương Tam Dương Trấn nho nhỏ này vậy mà cất giấu nhân vật đáng sợ như ngươi."

"Ca, bọn hắn đang nói cái gì?" Mục An Kỳ không nhịn được hỏi.

Mục Cửu Ca lộ ra sắc mặt ngưng trọng: "Trước đó ta đã từng giao thủ với Lệ Kỳ Phong, năng lực của y rất đặc biệt, có thể cải biến hình thái thân thể, công phòng nhất thể, giống như Vương huynh, cũng là phái thần binh cấp Linh."

"Nhưng y theo Vương huynh nói, đây cũng không phải là năng lực chân chính của y."

Mục Cửu Ca có một chút kinh nghi, y cùng với Lệ Kỳ Phong đối đầu với nhau lâu như vậy cũng đều không có nhìn ra lá bài tẩy của đối phương.

Vương Khung trong nháy mắt liền có thể nhìn thấu?

Ông! Đột nhiên, thân thể Lệ Kỳ Phong hơi hơi chấn động, phát ra tiếng vang kỳ dị.

Móng tay của y bỗng nhiên biến thành giống như lưỡi đao, trong nháy mắt lại tróc ra toàn bộ.

Sau một khắc, cánh tay của y phát ra tiếng vang kẽo kẹt, chậm rãi duỗi dài, giống như một con vượn, trong chốc lát, lại khôi phục như ban đầu.

Vương Khung thấy thế, hơi biến sắc mặt.

"Quá trình trao đổi chất, sinh trưởng, phát triển, sinh sản và các hoạt động sống khác của cơ thể con người được điều khiển bởi các chất khác nhau được tiết ra trong cơ thể."

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình gọi đó là vật chất hóa học thông tin, cũng gọi là nội tiết tố!" Lệ Kỳ Phong thản nhiên nói: "Trong máu ta có thể bài tiết một loại vật chất vô cùng đặc thù, nó có thể điều tiết các loại nội tiết tố trong cơ thể ta."

"Cho nên, ta có thể khống chế đại bộ phận cơ năng của thân thể ta!"

"Đương nhiên, loại năng lực này là có rủi ro."

"Loại vật chất đặc thù này đối với ta mà nói là chìa khoá tiến hóa, nhưng đối với người khác mà nói lại là trí mạng."

"Cho nên lúc ban đầu ta không tiến vào Võ Viện, cũng không phải là thực lực của ta không đủ, mà là bọn hắn e ngại năng lực của ta."

Khuôn mặt của Lệ Kỳ Phong nở một nụ cười nhếch mép, trong mắt của y lộ ra vẻ điên cuồng vô tận.

Chương 31: Viện nghiên cứu

"Nhưng trước khi chết được kiến thức năng lực chân chính của ta, ngươi cũng coi như là cực kỳ vinh hạnh."

Ầm ầm! Tiếng nói rơi xuống, tinh lực màu đen dâng lên mà ra từ trong lỗ chân lông của Lệ Kỳ Phong, nồng đậm như mây khói, tối giống như màn đêm.

Trong nháy mắt, liền bao phủ cả rừng núi.

Hết thảy thảm thực vật, hoa lá và chim chóc, thậm chí là trùng thú ẩn tàng ở trong đất bùn, toàn bộ đều khô héo, suy tàn, tử vong, hư thối!

"Độc Vương Khí!" Tiếng cười của Lệ Kỳ Phong quanh quẩn khắp rừng núi, tấu lên âm thanh của tử vong.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình là một trong những tổ chức đặc biệt nhất thiên hạ, do đương kim bệ hạ Tần Hoàng Thiên tự mình thiết lập.

Chỉ mới sáng lập cách đây khoảng hai mươi năm, lại nghiên cứu ra rất nhiều lý luận cùng với phát minh đủ để khiến cho thiên hạ biến đổi.

Ví dụ như lý luận nội tiết tố, lý luận nhóm máu, lý luận di truyền, lý luận từ trường vân vân.

Trừ cái đó ra, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng bãi bỏ phương pháp tính giờ 12 giờ, đổi thành 24 giờ.

Còn có các loại chính sách mới lạ như đơn giản hoá văn tự, giáo dục bắt buộc.

Người ta nói rằng những thay đổi này là do đích thân đương kim bệ hạ đích thân đề ra, mà thành tựu hàng năm của viện nghiên cứu cũng trở thành điểm nhấn thu hút sự chú ý của thiên hạ.

Nội tiết tố Lệ Kỳ Phong nói tới, chính là vật chất ảnh hưởng đến cơ năng nhân thể.

Mà Độc Vương Khí của y lại có thể tác động thậm chí là ảnh hưởng đến nội tiết tố trong cơ thể.

Đối với y mà nói, Độc Vương Khí là chìa khoá khống chế nhục thân,

nhưng đối với những người khác, lại là bùa đòi mạng.

Trong khoảnh khắc, vạn vật suy tàn, sinh cơ tiêu tán.

Liền ngay cả Mục Cửu Ca, Mục An Kỳ, cùng với Lãnh Xích Luyện cũng đều lần lượt ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, thân thể biến thành bủn rủn vô lực, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

"Chậc chậc, năng lực phòng ngự của ngươi thật đúng là cường đại, lại có thể sừng sững không ngã?" Lệ Kỳ Phong nhìn Vương Khung, lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Lúc này, sắc mặt của Vương Khung tái nhợt, thân thể cũng có một chút lắc lư.

"Nhưng không có tác dụng, Độc Vương Khí của ta là độc tố thần kinh, dựa vào thân thể máu thịt căn bản không phòng ngự được, ngươi so với bọn hắn, cũng chỉ chết muộn hơn một chút."

Lệ Kỳ Phong liếc nhìn, thản nhiên nói.

"Lệ... Ca... Cứu ta..."

Lãnh Xích Luyện bị chém đứt một tay, Độc Vương Khí trực tiếp xuyên thấu qua vết thương rót vào, bởi vậy sinh cơ của gã trôi đi nhanh nhất.

Lệ Kỳ Phong ở trên cao nhìn xuống, liếc nhìn, thờ ơ nói: "Không có tác dụng, ngươi đã gãy mất một tay coi như sống sót cũng không có tiền đồ, không bằng chết đi."

"Nhưng ta... không muốn chết..." Trong mắt Lãnh Xích Luyện lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

"Ở cái thế giới này, kẻ yếu liền ngay cả sinh tử cũng không thể tự mình lựa chọn."

"Hiện tại chết rồi, tóm lại vẫn tốt hơn so với sau này lay lắt kéo dài hơi tàn, bị người khác khinh bỉ."

Khuôn mặt của Lệ Kỳ Phong hiện ra vẻ điên cuồng.

Trong nháy mắt, làn da Lãnh Xích Luyện bắt đầu co lại, khô quắt, giống như lá khô, ngũ tạng của gã cấp tốc khô héo, hóa thành máu đen, cả người giống như một bãi bùn nhão, bị Độc Vương Khí ăn mòn hầu như không

còn.

"Ha ha ha...kẻ yếu...vốn là không nên tồn tại ở trên đời này..." Lệ Kỳ Phong ngửa mặt lên trời cười to.

Cười vô cùng càn rỡ tùy tiện, cười đến điên cuồng như ma.

"Năng lực của ta, đã chú định ta là một vị cường giả, dựa vào cái gì không để cho ta tiến vào Võ Viện?"

"Bởi vì bọn hắn e ngại năng lực của ta, ở trước mắt ta, bọn hắn đều là kẻ yếu."

"Cho nên đều đáng chết!" Tiếng nói của Lệ Kỳ Phong như kinh lôi cuồn cuộn mênh mông bát phương.

Y giống như điên dại, trong mắt chỉ có sát ý và hung lệ.

Hiển nhiên là một khi phóng thích Độc Vương Khí, tâm tình của y cũng giống như ma.

"Ngươi căn bản không khống chế nổi năng lực của mình!" Vương Khung cắn răng quát.

"Ha ha ha..." Lệ Kỳ Phong bóp trán, gân xanh hiển hiện, điên cuồng cười nói: "Nói cỡ nào, các ngươi hôm nay cũng đều phải chết."

"Ca..." Mục An Kỳ rít lên một tiếng.

Nàng hoa dung thất sắc, khuôn mặt xinh đẹp giống như giấy lụa.

Mục Cửu Ca đã ngất đi, khí tức càng ngày càng yếu ớt.

Rất nhanh, thân thể mềm mại của Mục An Kỳ run rẩy, cũng mất đi tri giác.

"Chậc chậc, Mục Vương Thành, sừng sững tại thiên địa, tận hưởng vinh quang, huyết mạch của bọn hắn còn không phải bị ta giẫm ở dưới chân?" Lệ Kỳ Phong cười gằn nói.

Y lẳng lặng thưởng thức.

Ở dưới sự bao phủ của Độc Vương Khí, hết thảy sinh linh đều sẽ suy tàn, căn bản không cần y tự mình động thủ.

Việc y cần làm là thưởng thức trò hề những địch nhân này làm trước khi chết, cùng với tiếng than khóc của bọn hắn.

Thân mang Độc Vương Khí, liền phải thừa nhận những nguyền rủa cùng với oán niệm ác độc nhất này.

Đây cũng là chuyện vui sướng nhất của Lệ Kỳ Phong.

Bịch! Rốt cuộc, Vương Khung cũng xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Thân thể Giao Ngư mặc dù có lực phòng ngự kinh người, lại là nhằm vào công kích vật lý, kháng tính đối với độc tố không lớn.

Trọng yếu nhất là, tình trạng của hắn lúc này đã không đủ để thôi động năng lực.

Lân giáp trên người chậm rãi tiêu thất, liền ngay cả tay nắm chặt Hắc Long Đao cũng đều không ngăn được run rẩy lên.

"Thiên tài song sinh năng lực lại như thế nào? Còn không phải sẽ bị ta giẫm ở dưới chân, chậm rãi chết đi?" Biểu tình của Lệ Kỳ Phong càng trở nên hưng phấn khích động.

Thậm chí thân dưới của y cũng dần dần có phản ứng.

Tên biến thái này thật điên rồ!

Không, tên điên này thật biến thái!

Tinh lực màu đen quấn quanh cơ thể Vương Khung giống như một con rắn, dần dần thôn phệ hắn.

Chương 32: Long Viên Khí

Ông! Đột nhiên, một cỗ ba động kỳ dị truyền ra từ trong cơ thể của Vương Khung.

Thân thể của hắn hơi hơi chấn động, khí lưu màu vàng nhạt lộ ra từ trong lỗ chân lông, vậy mà trực tiếp đánh tan Độc Vương Khí.

"Đó là...cái gì?" Tiếng cười của Lệ Kỳ Phong im bặt mà dừng, mặt lộ ra vẻ bất khả tư nghị.

Vào giờ phút này, Hỏa Chủng màu đen tại vùng đan điền của Vương Khung điên cuồng vận chuyển, tinh, khí, thần thu hoạch được lúc chém giết với Thanh Minh Long Viên bùng cháy giống như nhiên liệu.

Một đạo ấn ký Long Viên hiển hiện ở bên trong Hỏa Chủng màu đen.

Long Viên Khí!

Đột nhiên, một cỗ huyết khí màu vàng nhạt dâng lên mà ra từ trong lỗ chân lông của Vương Khung.

Huyết khí như vàng, như là sóng lớn mãnh liệt, lộ vẻ nguyên sơ cổ xưa và thần bí.

Loại năng lực thứ ba của Vương Khung thức tỉnh!

Huyết khí thao thiên khinh khủng tràn ngập, bao trùm phạm vi mấy chục mét, bức lui Độc Vương Khí.

"Chuyện này không có khả năng!" Lệ Kỳ Phong nghiêm nghị rống to, căn bản không thể tin được.

Một màn này có ý vị như thế nào?

Y nhìn thấy được, nhưng không dám suy nghĩ.

Loại năng lực thứ ba? Làm sao sẽ có loại năng lực thứ ba.

Từ xưa đến nay, song sinh năng lực đã là hiếm thấy, một người liền có đến ba loại năng lực.

Loại tồn tại này, chỉ có ở bên trong truyền thuyết mới có, cho tới bây giờ chỉ là truyền kỳ cố sự trong sách vở mà thôi.

Làm cho y cảm thấy kinh hãi nhất chính là, loại năng lực thứ ba của

Vương Khung, vô cùng tương tự với Độc Vương Khí của y, đều là thông qua huyết khí biến dị sinh ra lực lượng đáng sợ.

"Độc tiểu tử, năng lực của ngươi quả nhiên đặc biệt! Suýt nữa liền đánh bại ta!" Vương Khung hoạt động cánh tay một chút, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra tiếu dung.

"Ta không tin!" Lệ Kỳ Phong mở to hai mắt nhìn, cơ hồ là dùng âm thanh gào thét kêu lên.

Ầm ầm! Thân thể Vương Khung chấn động, khí tức của hắn dùng tốc độ kinh người khôi phục, thương thế cũng cấp tốc khép lại, thậm chí liền ngay cả năng lượng Hỏa Chủng cũng đều đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Ta thích loại năng lực này!" Vương Khung cảm thụ được năng lực Long Viên Khí, vui mừng quá đỗi.

Loại năng lực này giống như thân thể Giao Ngư, đối với các loại lực lượng nhục thân, tốc độ, sức chịu đựng đều có cải thiện.

Chỉ là Long Viên Khí chủ khôi phục, thân thể Giao Ngư chủ phòng ngự.

Long Viên Khí uẩn tàng sinh mệnh lực kinh khủng khiến cho hắn trực tiếp miễn dịch đối với Độc Vương Khí.

"Ta hiện tại hẳn là rất mạnh!"

Huyết khí màu vàng nhạt quấn quanh ở quanh người Vương Khung.

Đột nhiên, âm thanh lạnh lùng kia vang lên ở bên tai Lệ Kỳ Phong.

Y còn chưa kịp phản ứng, lưỡi đao màu đen giống như đại long xuyên thủng lồng ngực y, mất đi sự áp chế của Độc Vương Khí, y ở trước mặt Vương Khung quả thực yếu đến mức không chịu nổi một kích.

"Tam... Sinh... Năng lực...không có khả năng..." Lệ Kỳ Phong gắt gao nhìn Vương Khung, vẫn y như cũ không thể tin được.

"Ngươi không phải nói ta là thiên tài sao? Thiên tài vốn chính là tồn tại sáng tạo những điều không có khả năng!"

Vương Khung trực tiếp rút Hắc Long Đao ra, lấy đi tính mạng của y.

Giữa rừng núi, một mảnh bừa bộn.

Từng tràng đại chiến, đã sớm phá hủy nơi này giống như đống đổ nát.

Độc Vương Khí tiêu tán giữa thiên địa sau khi mất đi người khống chế.

Vương Khung thở ra một hơi, huyết khí màu vàng nhạt quanh người cũng tiêu tán không thấy.

Long Viên Khí là năng lực thu hoạch được khi máu của hắn dị biến, cũng coi như là phái thần binh.

"Ta thật đúng là có duyên cùng với phái thần binh!" Vương Khung nhếch miệng.

Ba loại năng lực đều là phái thần binh, hắn có thể nói cái gì?

Trên thực tế, hắn hi vọng thu hoạch được một loại năng lực phái ngự vật.

Bởi vì nghe nói, phái ngự vật đạt đến cảnh giới nhất định, có thể ngự vật phi hành, đó chính là điều mà Vương Khung mơ ước.

Tuy nhiên, trong một thời gian ngắn, hắn là không có hi vọng.

Nhưng bây giờ cũng tốt, phương diện công kích có Huyết Văn Tí, phương diện phòng ngự có thân thể Giao Ngư, về phần phương diện khôi phục thì có Long Viên Khí.

Hết lần này tới lần khác hai năng lực phía sau đều có tác dụng gia trì đối với nhục thân, có thể nâng cao lực công kích của Huyết Văn Tí lên một bước.

Lại thêm tu vi Hỏa Chủng tầng thứ sáu của hắn hiện nay.

Thực lực như vậy đã đủ đi ra bên ngoài xông xáo, coi như là ở bên trong Quang Minh học cung cũng đều đầy đủ để đặt chân.

"Đúng rồi, huynh muội Mục gia!" Vương Khung vỗ trán một cái, suýt nữa quên cứu người.

Hắn phí một phen tay chân, thậm chí không tiếc chém giết cao thủ như Lệ Kỳ Phong, chính là vì nhân tình của Mục Vương Thành.

Nếu như hai huynh muội này đi đời nhà ma ở nơi này, như vậy hắn sẽ thật sự khóc không ra nước mắt!

Vương Khung vội vàng đi qua, khí tức của huynh muội Mục gia cực kỳ

yếu ớt.

Mục Cửu Ca thì còn tốt, dù sao thì y cũng có tu vi thâm hậu, nhưng Mục An Kỳ lại không có nội tình thâm hậu như vậy, mặt nhỏ trắng bệch, nhịp tim cơ hồ đình trệ.

Vương Khung đột nhiên biến sắc, Độc Vương Khí thật đúng là lợi hại.

Nếu như không phải bị Long Viên Khí khắc chế, coi như là hắn cũng rơi vào rắc rối lớn.

Ông! Một luồng huyết khí màu vàng nhạt chảy ra từ ngón trỏ của Vương Khung.

Vương Khung mở cái miệng nhỏ nhắn của Mục An Kỳ ra, do dự một chút, duỗi ngón trỏ đi vào.

Long Viên Khí màu vàng nhạt tiến vào miệng nhỏ của Mục An Kỳ.

Lập tức, nàng cau đôi mi thanh tú lại, phát ra một trận ưm ưm, không nhịn được mím miệng nhỏ lại, trực tiếp cắn ngón tay của Vương Khung, đầu lưỡi vặn vẹo.

"Cái đệch!" Vương Khung không nhịn được kêu lên một tiếng, vội vàng rút tay.

Chương 33

Sắc mặt của Mục An Kỳ thoáng hòa hoãn, máu tươi màu đen tràn ra từ khóe miệng nàng.

Cuối cùng, nàng ho khan một trận, chậm rãi tỉnh lại.

"Hữu hiệu, Long Viên Khí quả nhiên lợi hại!" Vương Khung mừng rỡ không thôi.

Thanh Minh Long Viên là long chủng bên trong truyền thuyết, sinh mệnh lực kinh người, sức khôi phục càng là khó có thể tưởng tượng.

Vương Khung thức tỉnh Long Viên Khí, trong mơ hồ chính là đánh cắp loại huyết mạch này, bởi vậy lực lượng của Long Viên Khí quả thực chính là khắc tinh của Độc Vương Khí.

Tiếp theo, hắn dùng một luồng Long Viên Khí đưa vào thân thể của Mục Cửu Ca.

Một lát sau, Mục Cửu Ca liền tỉnh lại.

Không cần Vương Khung nói nhiều, khi nhìn thấy thi thể của Lệ Kỳ Phong, cho dù là đệ tử Mục Vương Thành, y cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung có chỗ không đúng.

Trong thời gian nửa ngày, nam nhân này mang cho y quá nhiều rung động và kinh hỉ.

"Liền ngay cả Lệ Kỳ Phong cũng đều chết ở trong tay hắn? Hắn so với ta tưởng tượng còn đáng sợ hơn." Mục Cửu Ca thầm nghĩ trong nội tâm.

Địa vị cùng với giá trị của Vương Khung ở trong nội tâm của y quả thực là đề thăng thẳng tắp.

"Vương huynh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân tình hôm nay, huynh muội chúng ta sẽ ghi nhớ!" Mục Cửu Ca chắp tay nói.

Bất kể là đánh lui Thanh Minh Long Viên, hay là chém giết Lệ Kỳ Phong, Vương Khung đều được tính là cứu tính mệnh của huynh muội bọn họ.

Phần ân tình này to như trời, tự nhiên không thể không báo đáp.

"Tiện tay mà thôi, không cần để ý!" Vương Khung khách khí ngoài miệng, trong bụng lại nở hoa.

Hắn muốn chính là câu nói này của Mục Cửu Ca.

Hiện tại không cần thiết, nhưng ngày sau ở bên ngoài, mặt mũi của Mục Vương Thành sẽ rất hữu ích.

"Đầu Long Viên kia đâu?" Mục An Kỳ đột nhiên kêu lên.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, bên trong đá vụn cách đó không xa, có một chút vết máu, một đường kéo về phương xa.

Trừ cái đó ra, không còn dấu vết của Thanh Minh Long Viên nữa.

"Con súc sinh này ngược lại là chạy nhanh!" Vương Khung nhếch miệng.

Đối với con khỉ kia, hắn không có quá nhiều ý nghĩ, dù sao hắn cũng đã thu thập được khoảng chừng hai mươi cân máu Long Viên, sau khi chiết xuất chính là bảo bối.

Trừ cái đó ra, hắn còn thức tỉnh Long Viên Khí, giá trị của con khỉ kia đối với hắn cũng đã bị nghiền ép không sai biệt lắm.

Huống hồ còn có bảo vật như Giáng Hỏa Linh Đào chờ đợi hắn.

Vương Khung không để ý, huynh muội Mục gia lại là lộ ra vẻ mặt đau lòng và đáng tiếc.

"Chờ một chút, chiến lợi phẩm, suýt nữa quên!" Vương Khung vỗ trán một cái, chạy về hướng thi thể của Lệ Kỳ Phong.

"Ngươi xem, là ngươi chọc ta trước, không liên quan gì đến ta, ta chỉ là phòng vệ chính đáng."

"Vừa rồi ngươi suýt chút nữa giết ta, liền không so đo với ngươi."

"Kiếp sau nhớ làm người tốt, đừng có suốt ngày chém chém giết giết."

Vương Khung thì thầm trong miệng, giống như siêu độ.

Màn diễn xuất này rơi vào trong mắt Mục Cửu Ca, càng khiến cho trong mắt Mục Cửu Ca hiện ra dị sắc sùng kính.

"Vương huynh lòng dạ rộng lớn, cho dù đối đãi với cừu địch, cũng có thể quên đi quá khứ và xoá sạch ân oán!"

Mục Cửu Ca đương nhiên không biết rõ đây là bệnh nghề nghiệp của Vương Khung.

Thân làm người giết mổ, hắn sợ báo ứng!

Sau khi "siêu độ" hoàn tất, Vương Khung liền bắt đầu giở trò trên người Lệ Kỳ Phong, nhưng lục soát nửa ngày, lại không có bất kỳ thu hoạch nào.

"Gặp quỷ, dạng cao thủ này vậy mà ngay cả Hỏa Giới cũng đều không có?" Vương Khung nhăn mày lại, cũng không có tìm được chiến lợi phẩm hắn chờ đợi.

Mặc dù có một chút thất vọng, Vương Khung cũng chỉ có thể coi như thôi, mang theo huynh muội Mục gia rời khỏi hậu sơn, trở lại Tam Dương Trấn.

Mặt trời lặn về phía tây, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Một thân ảnh chậm rãi đi tới từ chỗ xa, gã mặc đấu bồng màu đen, cả người đều giống như đặt mình vào phía dưới bóng đen, dạo bước đến trước thi thể Lệ Kỳ Phong.

Đột nhiên, thi thể Lệ Kỳ Phong động đậy một lần, lồng ngực y bắt đầu có tiết tấu chập trùng.

"Ngươi thật đúng là mệnh lớn, Độc Vương Khí quả nhiên lợi hại, điều tiết khống chế nội tiết tố, cho dù bị trọng thương như vậy mà vẫn còn có thể sống!" Đạo thân ảnh kia nhìn xuống từ trên cao, thản nhiên nói.

"Lâm... Huyền..." Lệ Kỳ Phong khó khăn mở mắt, yết hầu nhúc nhích.

Vào giờ phút này, y thấy rõ gương mặt dưới đấu bồng, bên trong con ngươi lộ ra một tia chấn kinh cùng với sợ hãi.

"Sao thế? Không ngờ được ta sẽ gắng gượng vượt qua được sao?" Lâm Huyền cười lạnh nói, âm thanh của gã trầm trọng lạnh lẽo, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

"Cứu... Ta..." Lệ Kỳ Phong run giọng nói.

Phanh! Lâm Huyền nhấc chân đạp xuống, lực đạo kinh khủng gào thét mà tới, trực tiếp đạp nát đầu Lệ Kỳ Phong.

"Ngươi không phải nói kẻ yếu không có giá trị tiếp tục sống sao?"

Lệ Kỳ Phong hoàn toàn chết đi, tay phải của y đột nhiên sinh trưởng ra một đoạn ngón út, phía trên bất ngờ có một chiếc Hỏa Giới.

Lâm Huyền cúi người gỡ Hỏa Giới, quay đầu lại nhìn thoáng qua phương hướng Tam Dương Trấn.

"Vương Khung, một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại." Lâm Huyền lạnh lùng nói.

Gã sải bước, lựa chọn rời đi, tiêu thất ở bên trong sơn dã mênh mông.

Ầm ầm!

Dãy núi liên miên, sâu trong lòng đất, dung nham dâng lên!

Một tấm bia cổ đầy rẫy tang thương, văn tự thần bí như nòng nọc hiện ra dị sắc, xiềng xích nặng nề quấn quanh bia cổ.

"Thiếu niên kia ứng với số mệnh tam dương, gã là gợn sóng bên trong dòng sông vận mệnh, sóng lớn nổi lên, khó có thể tưởng tượng!"

"Tương lai của gã rất đáng sợ, hung uy như thiên, liền giống như nam nhân kia đã nói, sau y, sẽ còn có người đi ra từ thị trấn này, chấn động thiên hạ."

"Có lẽ sẽ như nam nhân kia, thiên hạ vô địch, đứng sừng sững ở trên đỉnh cao!"

"Cũng không hẳn vậy, vị thiếu niên gọi là Vương Khung kia chính là đại địch của gã, số mệnh dây dưa, cuối cùng sẽ có một trận chiến!"

"Có lẽ, hắn cũng ứng với số mệnh tam dương! ?"

"Mấy người chúng ta cứ yên lặng nhìn đi!"

Vài giọng nói vang lên, xen lẫn ở trước bia cổ, xiềng xích nặng nề phát sinh tiếng vang keng keng, cuối cùng mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Chương 34

Sau năm ngày!

Mục Cửu Ca trải qua tu dưỡng, thương thế đã bình phục bảy ~ tám phần, dù sao cũng là đệ tử Mục Vương Thành, trên người không thiếu bảo dược.

Huống hồ năng lực của y là "Ngự từ", mặc dù không thể giống như Lệ Kỳ Phong thông qua "Độc Vương Khí" cải biến nội tiết tố ảnh hưởng cơ năng thân thể, nhưng cũng có thể đưa đến tác dụng điều tiết đối với thân thể.

Bởi vậy Mục Cửu Ca khôi phục cực nhanh.

Đương nhiên, nếu như luận năng lực khôi phục, bất kể là người nào, cũng đều kém hơn Long Viên Khí của Vương Khung.

Vào ngày này, Vương Khung đi đến thăm.

"Các ngươi muốn đi rồi?"

Mục Cửu Ca khẽ gật đầu: "Đến Tam Dương Trấn cũng đã được mấy ngày, trong nhà nhiều quy củ, hai huynh muội chúng ta không thể lại trì hoãn."

Vương Khung nghe thế, khẽ ừm một tiếng.

Hắn vẫn hơi có hiểu biết đối với tám đại Vương Thành, đệ tử nhiều, quy củ tự nhiên cũng nhiều.

Suy cho cùng, bọn hắn cũng không giống với những người được gọi là con em nhà giàu sang, từ khi còn nhỏ đã được dạy dỗ kỹ lưỡng, bình thường mỗi cử động đều phải tuân theo yêu cầu vô cùng khắc nghiệt.

Bởi vậy, ở bên ngoài cũng hiếm khi nghe nói sự tình đệ tử Vương Thành làm xằng làm bậy.

"Vương huynh có ân cứu mạng đối với huynh muội chúng ta, các lời nói khác ta liền không nói nhiều." Mục Cửu Ca móc ra một khối ngọc bội từ trong ngực, đưa cho Vương Khung.

Phía trên khắc nổi cuồng long, trung ương khắc một chữ Mục.

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày khác Vương huynh nếu như đi ngang qua Mục Vương Thành, có thể cầm vật này tới tìm ta." Mục Cửu Ca cười nói.

"Mục Vương Thành chúng ta có một chút sản nghiệp tại các thành trong thiên hạ, cầm khối ngọc bội này, nếu có yêu cầu, ta sẽ tận lực giúp đỡ."

Trong nội tâm Vương Khung cuồng hỉ, suýt nữa liền cười thành tiếng.

Nhưng mặt ngoài, hắn vẫn là trang bức chối từ một lần.

"Ngươi cũng quá khách khí, tiện tay mà thôi, ngươi không cần phải như vậy." Vương Khung nắm thật chặt ngọc bội, lắc đầu nói.

Trong mắt Mục Cửu Ca lấp lóe tinh mang, chứa đầy khâm phục.

"Vương huynh cao thượng, nhưng ân cứu mạng to như trời, xin đừng chối từ."

"Khung ca ca, ngươi cứ nhận đi, nếu không ca ta sẽ băn khoăn." Mục An Kỳ cũng nói.

Những ngày này, nàng cùng với Vương Khung trở nên vô cùng quen thuộc, ngoại trừ khâm phục, thậm chí còn có một chút ỷ lại thân thiết.

Mục An Kỳ người đẹp tiếng ngọt, ngoại trừ tính tình có một chút nóng nảy xúc động, tâm địa rất thuần lương.

Vương Khung cũng khá có hảo cảm, chỉ là đối với xưng hô của đối phương hắn thực sự có một chút khó lòng chấp nhận.

Khung ca ca! Cùng ca ca? (Cùng = nghèo)

"Được rồi!" Vương Khung nhếch miệng, giống như cực kỳ không tình nguyện nhận lấy ngọc bội.

Nhưng trong lòng đã sớm hò hét, hận không thể lập tức đốt pháo chúc mừng, bày mười tám bàn tiệc.

"Vương huynh, với thiên phú của ngươi, chờ ở nơi này thực sự quá mai một." Mục Cửu Ca không nhịn được nói.

Song sinh năng lực, phái thần binh cấp Linh, bất kể loại nào, thả ở bên ngoài đều sẽ rực rỡ hào quang, thành tựu tuyệt đối không chỉ giới hạn tại đây.

Làm một người giết mổ tại địa phương Tam Dương Trấn nho nhỏ này, quả thực là phung phí của trời.

"Qua một thời gian ngắn, ta liền sẽ rời khỏi Tam Dương Trấn, đi tới Quang Minh học cung tại Xích Long Thành!" Vương Khung nói thẳng.

Loại chuyện này không cần phải che giấu, huống hồ hắn cùng với Mục Cửu Ca cũng coi như là có giao tình sinh tử, trong tương lai nói không chừng sẽ còn có lúc gặp lại.

"Quang Minh học cung! ?" Nhãn tình của Mục Cửu Ca sáng lên, chợt khẽ gật đầu.

"Nơi đó ngọa hổ tàng long, cao thủ xuất hiện lớp lớp, nhưng dựa vào thực lực của Vương huynh ngược lại là có thể đánh ra một khoảng trời."

"Xích Long Thành sao? Tốt, chờ ta trở về một chuyến, nhất định sẽ tranh thủ đến thăm ngươi." Mục Cửu Ca cười nói.

"Còn có ta, còn có ta!" Mục An Kỳ cũng kêu lên.

Ba người nhì nhau cười một tiếng.

Cho dù bỏ qua thân phận đệ tử Mục Vương Thành sang một bên, có thể quen biết với huynh muội Mục gia, trở thành hảo hữu, Vương Khung vẫn y như cũ cảm thấy hài lòng.

Cùng ngày, Mục Cửu Ca liền dẫn Mục An Kỳ rời khỏi Tam Dương Trấn.

"Mất hết cả hứng, nơi này dường như không có giá trị lưu niệm gì!" Vương Khung không khỏi thở dài.

Hắn thu thập hành lý, trở lại hàng thịt, chuẩn bị bái biệt lão bản, nhưng tìm nửa ngày, cũng không có gặp được bóng dáng lão bản, chỉ có một phong thư lưu lại.

Vào thời khắc trước khi đi, Vương Khung quay đầu lại nhìn hàng thịt Hắc Nhận một chút, tâm tình phức tạp.

Hắn xoay người lại, cúi đầu thật sâu.

"Đại ân ba năm, Vương Khung ta kiếp này không quên!"

Vương Khung cắn răng, hét một câu, chợt quay người, cũng không quay

đầu lại chạy về phía nơi xa.

...

Thương Sơn hang cổ, khí trời đất sôi trào.

Trước khi rời khỏi Tam Dương Trấn, Vương Khung tìm được nơi này.

Một gốc cổ mộc cắm rễ ở giữa hang cổ, sợi rễ thô to đâm sâu vào mặt đất, dung nham phun ra như kinh mạch.

Bên trên cổ thụ có từng quả đào đỏ thắm, trên đó có những đường xanh đan xen, hiện ra thải hà.

Nhưng ở trong rất nhiều quả đào, chỉ có một quả đã chín.

"Quả nhiên là Giáng Hỏa Linh Đào, ha ha, không có gạt ta!"

Vương Khung mừng rỡ, ngay sau đó, ánh mắt của hắn hiện ra dị sắc, giống như chồn hưng phấn khi nhìn thấy gà mái.

Một quả Giáng Hỏa Linh Đào liền đã có giá trị liên thành, mà cả một gốc đào, nếu như truyền đi, tất nhiên sẽ gây ra sóng lớn ngập trời.

"Người trẻ tuổi, không nên quá tham lam!" Âm thanh lạnh lùng vang lên ở trong đầu óc Vương Khung, giống như cảnh tỉnh.

"Tiền bối!" Trong lòng Vương Khung hơi hồi hộp một chút.

"Tiểu gia hỏa, ngươi cảm thấy lấy thực lực ngươi bây giờ, có thể nuốt trôi thứ nóng bỏng tay này sao?"

Vương Khung gượng cười hai tiếng: "Tiền bối hiểu lầm rồi, ta há lại là loại người thấy bảo liền nổi lòng tham lam vô độ kia?"

"Ngươi không phải sao?" Âm thanh lạnh lùng lại vang lên một lần nữa.

"Ta…"

"..."

Chương 35

"Nhanh chóng cầm thứ ngươi nên được rồi xéo đi!" Âm thanh kia có một chút im lặng, cuối cùng không nhịn được nói.

"Được!" Vương Khung phất tay, quả Giáng Hỏa Linh Đào đã chín kia, rơi vào trong tay hắn.

"Con bà nó, bỏng chết ta." Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trợn to, vung tay.

Giáng Hỏa Linh Đào liền bay ra ngoài.

"Tiểu gia hỏa, quên nói cho ngươi, Giáng Hỏa Linh Đào hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, hấp thu dung nham địa mạch, nhiệt độ cực cao, ngươi muốn phục dụng, ít nhất phải vào một tháng sau, đợi đến khi nhiệt độ tán đi."

"Con bà nó, không nói sớm." Vương Khung vô thức mắng, bàn tay của hắn đỏ một mảng lớn, làn da cũng đều bắt đầu tróc ra.

Bên trong hang cổ trống rỗng, cũng không có một tiếng đáp lại nào.

"Tiền bối..." Vương Khung kêu to hai tiếng, vẫn y như cũ không có người trả lời.

Hắn suy nghĩ một chút, cuốn Giáng Hỏa Linh Đào lên, để vào Hỏa Giới, chuẩn bị chờ đợi một tháng sau lại phục dụng.

Ngay sau đó, Vương Khung thôi động Long Viên Khí, huyết khí màu vàng nhạt dâng lên mà ra, trong nháy mắt, thương thế liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phục hồi như cũ.

"Nên đi!" Vương Khung quay đầu nhìn thoáng qua gốc linh đào, có một chút lưu luyến.

"Sớm muộn cũng sẽ là của ta."

...

Bầu trời như một bức màn, đại địa vô ngần.

Vương Khung cõng Hắc Long Đao, rời khỏi Tam Dương Trấn.

Dãy núi liên miên, phía trên đỉnh, một thân ảnh chậm rãi đi ra, nhìn bóng

lưng hắn đi xa, có vẻ hơi cô đơn.

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không đến đưa tiễn tên tiểu tử này!" Thúc què đi ra từ bên cạnh, nhìn Vương Khung đi xa.

"Thiếu niên đi xa, danh tiếng được nhắc đến trong những bài hát, tên tiểu tử này cuối cùng cũng bước lên một sân khấu lớn hơn!"

Lão bản trầm mặc không nói, phun ra một vòng khói, lộ ra vẻ mất hết cả hứng.

"Tần Hoàng Đình nếu biết rõ hắn là đệ tử của ngươi, nhất định sẽ chấn động." Thúc què cười lạnh nói.

"Biết rõ thì lại như thế nào? Quang Minh học cung cũng sẽ không tự tìm phiền phức." Lão bản thờ ơ nói.

"Thập Nhị Vương Tọa đấy!" Thúc què lắc đầu: "Giấu được sao?"

Lão bản nghe thế, chân mày hơi nhíu lại.

"Ngươi đang lo lắng cho hắn?" Thúc què cười nói.

"Đừng có nói giỡn, ta ước gì tên tiểu tử này sớm xéo đi một chút!" Lão bản hung hăng hít một hơi, nôn ra một đám khói thuốc, che dấu khuôn mặt của y.

"Thiên địa rộng rãi, tiềm long xuất uyên, tiểu quỷ, ngàn vạn lần đừng chết ở bên ngoài!"

Ánh mắt của lão bản thâm thúy, nhìn về phương xa, nhìn phương hướng Vương Khung đang rời đi!

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều có truyền thuyết.

Ví dụ như Tinh Hà Thành, địa điểm ban đầu là một khỏa vẫn thạch cực lớn, cổ lão tuế nguyệt, thậm chí còn có tông môn khai tông lập phái ở trên vẫn thạch kia, tên là Tinh Tú Phái.

Lại giống như Xích Long Thành, tương truyền rằng vào trước khi Tần Hoàng Đình thống trị thiên hạ, nơi đây là sào huyệt của một đầu Xích Long, sau đó bị Tần Hoàng chém giết.

Nghe nói, bảo sừng của đầu Xích Long kia cho đến nay vẫn còn đặt ở bên trong bảo khố Tần Hoàng Đình.

Đối với những truyền thuyết này, Vương Khung rất là thích nghe, độ ưa thích không thua kém "danh sách trăm đại dị năng giả".

"Ta thức tỉnh Long Viên Khí, hiện nay lại đi tới Xích Long Thành, thật đúng là duyên phận."

Vương Khung cõng Hắc Long Đao, trong tầm mắt, một toà kiến trúc to lớn đang thấp thoáng trong màn sương mờ của bình minh.

"Quang Minh học cung, ta đến rồi!" Vương Khung cơ hồ không ức chế nổi sự kích động trong nội tâm.

Ba năm trước đây, hắn chính là người bị Quang Minh học cung tại Tinh Hà Thành đuổi ra khỏi cửa!

Cảnh tượng lúc đó không biết đã thoáng hiện bao nhiêu lần ở trong đầu óc Vương Khung.

Những người kia, những sự tình kia, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, trong tương lai, hắn đương nhiên sẽ đi tìm từng người một.

"Chờ lâu như vậy, ta không vội, từ từ sẽ đến!" Con mắt của Vương Khung thu liễm tâm trạng.

So với ba năm trước đây, hắn càng thêm điệu thấp, ẩn nhẫn, thậm chí là tàn nhẫn.

Đông đông đông!

Đột nhiên, mặt đất chấn động, bụi bay lên cách đó không xa, một đội xe chạy tới.

Nhìn vào kiểu dáng xe, người tới không phú thì quý.

"Xích Diễm Thú Đề Câu! ?" Vương Khung khẽ giật mình, lộ ra thần sắc hâm mộ.

Đây chính là dị chủng, lông đỏ như máu, móng ngựa giống như thú trảo, có thể chạy một ngày ba ngàn dặm, cho dù là đường núi gập ghềnh cũng có thể như giẫm trên đất bằng.

Mấu chốt nhất là, Xích Diễm Thú Đề Câu chỉ có đại tộc mới có tư cách sử dụng, những người khác coi như buôn bán cũng đều vi phạm lệnh cấm, bị chém đầu theo pháp luật!

Cái gọi là đại tộc, cũng không phải là có tiền có thế.

Cái gọi là đại tộc, là tổ tiên có đại công lao, được Tần Hoàng Đình sắc phong.

Chiếu theo đẳng cấp, đại tộc chân chính phân thành bốn đẳng cấp Tinh, Nguyệt, Nhật, Vương.

Đến cấp Vương, liền có thể xây dựng thành trì, hùng bá một phương, cũng chính là cái gọi là Vương Thành.

Tần Hoàng Đình từ khi sáng lập đến nay, cũng chỉ có tám đại Vương Thành mà thôi.

Đội xe kia tinh kỳ phấp phới, tiêu ký là các ngôi sao, phía trên in một chữ "Minh".

"Minh gia! ?" Đầu óc Vương Khung xoay chuyển.

Ban đầu lúc ở trong Quang Minh học cung tại Tinh Hà Thành, hắn ngược lại là nhận thức một vị họ Minh, cũng xuất thân từ đại tộc.

"Toàn bộ tránh đường!"

Người cưỡi ngựa giơ roi da rắn lên, bỗng nhiên quất mạnh.

Bang bang! Không khí phảng phất như nổ tung, người đi đường lần lượt tránh lui, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đối với người phổ thông mà nói, đại tộc cao cao tại thượng, như hoàng thiên quý tộc, không thể tiếp xúc, cũng không thể tuỳ tiện chọc giận.

"A..."

Đột nhiên, một tiếng hét thảm vang lên.

Một đứa trẻ né tránh không kịp, bị xe ngựa đè gãy chân.

Chương 36: La Tam

"Tiểu Bảo!"

Bên cạnh, lão nhân quần áo tả tơi lao tới, ôm chặt đứa trẻ, nước mắt không ngăn được rơi xuống.

"Chân..." Đứa trẻ lẩm bẩm trong miệng, trực tiếp ngất đi.

Xương cốt của nó trực tiếp bị đè gãy, đời này coi như phế.

Nhưng mà đội xe kia cũng không dừng lại, trùng trùng điệp điệp, lái về phía Xích Long Thành.

"Ôi...sao lại thế này...cháu trai của ta...ai sẽ cứu nó..." Lão nhân ôm đứa trẻ , kêu khóc, nhất thời không biết làm gì.

"Phái đoàn thật là lớn!" Vương Khung lạnh lùng, khẽ hừ một tiếng.

Hắn mặc dù tự nhận không được tính là nhân vật chính phái đặc biệt gì, nhưng vô cùng oán giận đối với hành vi ngay cả tính mệnh của trẻ con cũng đều không để vào trong mắt này.

Trên thực tế, ở trong mắt những đệ tử đại tộc này, phần lớn người sinh ra đã thấp kém hơn bọn hắn.

"Đây chính là đại tộc, cao cao tại thượng, đã khi nào nhìn xuống phía dưới."

Một giọng nói phát ra từ bên cạnh.

Vương Khung xoay người lại nhìn, chỉ thấy một gã béo cưỡi một con lừa trắng, đang từ từ đi về phía hắn.

"Huynh đệ, không cần cảm khái, trong thiên hạ bây giờ, loại sự tình này là thường xuyên xảy ra, không hiếm lạ."

Gã béo kia lắc đầu, cưỡi con lừa đến trước người lão nhân, vứt xuống một túi bạc, xoay người rời đi, không hề nói nửa câu.

"Nhân mạng do trời định, muốn nắm giữ vận mệnh thì phải tu hành, mệnh ta do ta không do trời, đại la tiên hỗn nguyên tự tại..."

Gã béo kia có vẻ trạc tuổi với Vương Khung, nhưng những gì lẩm bẩm trong miệng, tất cả đều là lời kịch.

Vương Khung hiếu kì, cong ngón tay búng ra, một luồng Long Viên Khí bắn ra, chìm vào cơ thể đứa trẻ, sau đó rời đi.

"Huynh đệ cũng đi đến Xích Long Thành?" Không chờ Vương Khung mở miệng, gã béo kia liền lên tiếng trước.

Vương Khung liếc nhìn, thấy Hỏa Giới trên tay gã béo, hơi nheo mắt lại.

Dị năng giả! ?

"Ồ?" Gã béo phát ra một tiếng kinh nghi, cũng chú ý tới Hỏa Giới trong tay Vương Khung.

"Ngươi cũng là dị năng giả? Chậc chậc, thất kính rồi thất kính rồi!" Đôi mắt như đậu xanh của gã béo sáng rực lên.

"Ta gọi là La Tam."

"Vương Khung!"

Hai người tự báo tên tuổi, kết bạn mà đi.

Trên đường đi, gã béo phảng phất như đã nhẫn nhịn quá lâu, thật vất vả mới gặp gỡ Vương Khung, triệt để mở ra máy hát, nói liên miên lải nhải, nói chuyện không dứt.

"Nhà ngươi mở hàng thịt?" Vương Khung không khỏi thốt lên.

Như vậy cũng quá khéo rồi! Gặp được đồng nghiệp?

"Không tính là hàng thịt, cửa hàng thịt lớn nhất ở Phong Lôi Thành chính là do nhà ta mở." Gã béo rất là tự hào nói, thịt trên người gã không ngừng rung lên ở dưới sự xóc nảy của con lừa.

Vương Khung nuốt nước bọt, không khỏi nghiêm mặt.

Hắn cũng đã từng đi theo lão bản tới thành trì mua hàng, cửa hàng thịt lớn nhất trong một tòa thành trì lớn, sở hữu ít nhất 8000 hàng thịt, thật sự là nhân tài kiệt xuất trong ngành.

"Lợi hại!" Vương Khung không khỏi thở dài.

Trong giới buôn bán thịt, La gia của gã béo tuyệt đối đã trở thành kẻ đi đầu trong ngành, về phần hàng thịt Hắc Nhận so với La gia, quả thực không đáng được nhắc tới.

"Vậy ngươi đến Xích Long Thành làm gì?"

Nghe câu hỏi này, La béo lộ ra vẻ mặt suy tàn, giống như cha ruột chết vậy.

"Trên thực tế, ta là muốn kế thừa công việc kinh doanh của cha ta, nhưng cha ta lại nói nghề bán thịt thì có tiền đồ gì! ?" Gã béo lộ ra vẻ mặt hướng tới, trên khuôn mặt lộ ra niềm tự hào, như thể nghề bán thịt đối với gã mà nói là thần thánh mà vĩ đại.

"Nhưng cha của ta lại không nghĩ như vậy, bức ép ta thi vào Quang Minh Học Cung." Gã béo bất đắc dĩ nói: "Là Quang Minh Học Cung tại Phong Lôi Thành, ta thi rớt."

"Thế là cha ta bỏ ra ba mươi vạn lượng để mua cho ta một danh ngạch khảo hạch Quang Minh Học Cung tại Xích Long Thành, thật là phá của! Như vậy cần phải bán bao nhiêu thịt?" Gã béo lộ ra vẻ mặt đau lòng, phảng phất như thịt trên người bị cắt đi.

Vương Khung giật mình, không chỉ gặp đồng nghiệp, nói không chừng trong tương lai còn có thể trở thành bạn học.

Kết quả là, cả hai nói về việc bán thịt trên đường đi.

Thịt nào mềm nhất?

Thịt nào tươi nhất?

Thịt nào bổ nhất?

...

Vương Khung thao thao bất tuyệt, dường như so với dị năng, hắn ở trên con đường giết mổ này càng có thiên phú kinh diễm, cùng với tương lai rộng lớn hơn.

La béo nghe đến si mê, gã cho dù cũng vô cùng tự hào đối với gia nghiệp của chính mình, một lòng muốn kế thừa công việc kinh doanh của cha.

Nhưng dù sao gã cũng là con nhà giàu nên xét về độ chuyên nghiệp thì làm sao có thể so sánh được với Vương Khung.

Dần dần, trong ánh mắt gã nhìn Vương Khung sinh ra biến hoá, trong khiếp sợ lộ ra sùng bái, trong sùng bái lộ ra khát vọng.

"Thần tượng! Ngươi quả thực chính là ánh sáng dẫn đường trong cuộc đời ta!" La béo kích động, ôm chặt Vương Khung, bật thốt ra một câu.

"Thi vào Quang Minh Học Cung cái gì chứ, có muốn hùn vốn với ta mở một cửa hàng bán thịt không?"

Quang Minh Học Cung!

Trong những năm tháng vô tận trước đó, yêu thú hoành hành, tàn phá nhân gian, nhóm người đầu tiên ngưng tụ Hỏa Chủng khai sáng Quang Minh Học Cung, tạo ra Thánh Điện thắp sáng ngọn lửa sinh tồn của nhân loại.

Bất kể nhân gian lật úp, vương triều thay đổi như thế nào, Quang Minh Học Cung vẫn luôn sừng sững không ngã.

Theo thời gian, không biết đã sinh ra bao nhiêu cường giả.

Hoàng Kim Vương, Nộ Đào, Hài Khách, Hắc Kiếm Ma, Xích Long Chủ...

Hầu hết những cường giả chói lọi cổ kim này đều sinh ra từ Quang Minh Học Cung.

"Ta rốt cuộc cũng đã trở về!" Vương Khung đứng ở trước Quang Minh Học Cung, tâm tình vô cùng phức tạp.

Cổng của Quang Minh Học Cung vô cùng cổ kính, trên đỉnh có một biểu tượng mặt trời như ngọn lửa trôi nổi.

Chương 37: Kế hoạch vĩ đại

"Lão Vương, ta cảm thấy ngươi nên cân nhắc lại đề nghị của ta." La béo dắt lừa trắng, trên đường đi vẫn không hề từ bỏ kế hoạch vĩ đại của mình.

"Ngươi và ta liên thủ, một ngày nào đó liền có thể lũng đoạn thị trường thịt, trở thành người khổng lồ trong ngành này."

"Đệ nhất ngành bán thịt đó, hãy nghĩ về nó, đó là phong quang đến mức nào."

"Điều quan trọng nhất là chúng ta có nhiều thịt nhất và đầy đủ nhất trên thế giới."

"Chúng ta thậm chí có thể chuyên phát triển các cửa hàng thịt yêu thú, vận chuyển dây chuyền lạnh đặc biệt, giao hàng tận nơi và thiết lập các điểm giao hàng tại các thành trì lớn, chuyện làm ăn này tuyệt đối có thể thành công."

La béo nhìn thấy Vương Khung, phảng phất như tìm kiếm được mục tiêu cuộc sống, căn bản cũng không có để Quang Minh Học Cung vào mắt.

Trên đường đi thao thao bất tuyệt về kế hoạch vĩ đại của mình.

"Gã béo, ngươi thật là can đảm, còn dám mở cửa hàng chuyên bán thịt yêu thú, thật trâu bò!" Vương Khung không nhịn được nói.

Cuộc chiến giữa nhân loại và yêu quái vẫn tiếp diễn cho đến ngày nay, trên thực tế, cũng không có ưu thế tuyệt đối, luôn nằm ở bên trong thế cân bằng vi diệu.

Bởi vậy, yêu thú săn giết nhân loại, nhân loại săn giết yêu thú, tất cả đều chỉ là việc lặt vặt mà thôi.

Coi như săn giết yêu thú diễn sinh ra sinh ý khổng lồ, đó cũng chỉ là nhằm vào nội bộ dị năng giả mà thôi.

Nhưng nếu như thật sự có người dám trực tiếp mở cửa hàng chuyên bán thịt yêu thú, cung ứng cho toàn nhân loại, tuyệt đối sẽ gây chấn động, thậm chí khơi dậy sự tức giận của toàn bộ đám yêu thú.

"Truyền kỳ chính là sinh ra ở trong lúc lơ đãng!" Gã béo nhếch miệng nói: "Nói không chừng chúng ta có thể cải biến lịch sử nhân loại, đẩy sự nghiệp bán thịt vĩ đại này về hướng tuyến đầu lịch sử."

"Nói không chừng, ta sẽ trở thành vua thịt của thời đại này!" Một tia sáng xanh yếu ớt xuất hiện trong đôi mắt như hạt đậu xanh của gã béo.

Gã dường như đã thấy chính mình đội vương miệng, bước lên đỉnh cao bên trong biển thịt.

"..."

Vương Khung không thể nhịn được nữa, trực tiếp cất bước đi về hướng Quang Minh Học Cung.

"Người tới dừng bước!"

Trước cửa, hai bức tượng đá chó lớn phát ra tiếng động.

Đây chính là thủ vệ của Quang Minh Học Cung, tên là Trấn Môn Khuyển, cũng là thành quả của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Vương Khung trực tiếp lấy ra huy hiệu lão bản cho.

Hai mắt Trấn Môn Khuyển bắn ra một tia sáng, đảo qua huy hiệu, cửa tự động mở ra.

"Ồ?" La béo kinh nghi: "Lão Vương, hoá ra ngươi cũng là đến tham gia khảo hạch Quang Minh Học Cung?"

"Duyên phận!" Vương Khung cười nói.

"Vận mệnh luôn mang những nhân vật vĩ đại đến với nhau một cách tình cờ!" Gã béo dắt lừa trắng, vô cùng kích động, cũng móc ra một chiếc huy hiệu từ trong ngực.

Vương Khung liếc nhìn, huy hiệu này khác với huy hiệu của hắn.

Bình thường mà nói, muốn đi vào Quang Minh Học Cung tiến hành khảo hạch, hoặc là bởi vì thiên phú được coi trọng, được ban tặng huy hiệu.

Hoặc là bỏ ra nhiều tiền mua danh ngạch.

Nhưng huy hiệu trong tay Vương Khung dường như không giống với hai loại trên.

Hai người vừa mới tiến đến, liền có người đến ghi chép họ tên tư liệu,

dẫn bọn hắn đến một tòa cung điện.

Lúc này, bên trong đã có không ít người tụ tập, nhìn thấy có người tiến đến, cũng không để ý.

"Nhiều người tham gia khảo hạch như vậy?" La béo ôm lừa trắng, nhếch miệng.

"Quang Minh Học Cung là nơi khởi nguồn tu hành Hỏa Chủng, hàng năm có không biết bao nhiêu dị năng giả muốn đến dát một lớp vàng, coi như là đệ tử đại tộc cũng không ngoại lệ." Vương Khung nói: "Nhưng tỷ lệ trúng tuyển của Quang Minh Học Cung rất thấp, một trăm lấy một."

"1% tỷ lệ trúng tuyển! ?" La béo trừng mắt, chợt hồ nghi nói: "Lão Vương, sao ngươi biết rõ vậy?"

"Nghe nói mà thôi." Vương Khung cười cười.

Hắn đương nhiên sẽ không nói mình đã từng lăn lộn tại Quang Minh Học Cung, sau đó bị người ta đá đi ra.

"Gã béo, ngươi thật muốn mang theo con...thú cưỡi này?" Vương Khung liếc nhìn lừa trắng không nhịn được nói.

Trên đường đi, con lừa trắng này liền lộ ra vẻ mặt oán niệm mà nhìn chằm chằm vào hắn, trong con mắt tròn vo kia thậm chí có một tia cảnh giác.

Cũng không biết có phải là vào thời điểm Vương Khung nói về nghề nghiệp giết mổ của mình quá mức nhập thần.

Lại hoặc là vào thời điểm hắn kể về kinh nghiệm hành nghề của chính mình, lấy ví dụ giết lừa.

Tóm lại, trên đường đi, ánh mắt của con lừa trắng này chính là không có dời khỏi người Vương Khung, cực kỳ cảnh giác, cực kỳ oán hận.

"Tiểu Bạch không phải là thú cưỡi của ta." Gã béo lắc đầu.

"Hừ!" Lừa trắng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, dường như cực kỳ bất mãn đối với người bạn mới của gã béo.

"Con bà nó, thú cưng của ngươi có tính khí quá thất thường, nếu đổi thành ta, liền trực tiếp giơ tay chém xuống." Vương Khung hung hăng nói,

hắn làm nghề giết mổ lâu như vậy, cho tới bây giờ còn chưa có loại động vật nào dám phách lối với hắn như vậy.

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, nó thù rất dai!" Gã béo bày ra thủ thế im lặng, nhắc nhở.

"Ta còn có thể sợ một con lừa?" Sắc mặt của Vương Khung cổ quái, nhìn chằm chằm La béo.

Ông! Nhưng vào lúc này, cửa mở ra.

Lại có hai người tiến vào, một nam một nữ, mặc trang phục đẹp đẽ, nhìn thoáng qua liền biết có xuất thân bất phàm.

Ngực của người thanh niên có thêu một biểu tượng, các ngôi sao bao quanh chữ "Minh".

Về phần thiếu nữ bên cạnh, dáng người nhỏ bé lả lướt, dung mạo tuyệt sắc, vừa mới tiến vào liền thu hút một loạt ánh mắt nóng bỏng.

"Minh gia! ?"

"Bọn hắn chính là đại tộc chúng ta gặp được ở trên đường, nam tử này thoạt nhìn cũng không phải là người tốt." Gã béo thản nhiên nói.

Chương 38: Minh Hạo Nhiên

Ông! Đột nhiên, một luồng dao động kỳ dị truyền đến.

Vương Khung nhíu mày, lạnh lùng nhìn.

Chỉ thấy bên trong con ngươi thanh niên Minh gia như đang lấp lóe, như thể đom đóm, lướt qua trên người mỗi người.

"Phái thần binh! ?" Trong lòng Vương Khung sinh ra cảm giác khác thường.

Hình tượng thanh niên kia ở trong nội tâm của hắn đột nhiên trở nên vô cùng cao lớn, phong nhã và cao quý không gì sánh được.

Lúc này, ánh mắt của những người khác cũng thay đổi, bên trong sùng kính lộ ra một tia kính sợ, thậm chí có một chút tự ti mặc cảm, có một ít người trực tiếp cúi thấp đầu, không dám khinh thường, lộ ra bộ dáng khiêm tốn nhất.

Đối với sự biến hóa của đám người, Hạo Nhiên vô cùng hài lòng, y đứng trên cao, quét qua đám đông, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

"Hạo Nhiên, khí chất của ngươi quả nhiên không giống bình thường, những người này đều bị ngươi làm cho lu mờ." Lục Minh Nhi có một chút sùng bái nói.

Ở trong mắt nàng, Minh Hạo Nhiên dù sao cũng xuất thân từ đại tộc, khí chất cao quý bẩm sinh, so với những người này, tự nhiên có một cỗ áp bách vô hình, làm cho tất cả mọi người đều mất đi thần thái.

"Đây là sự tích lũy, di sản của bao thế hệ, cũng chính là vinh quang tổ tiên ban cho." Minh Hạo Nhiên nói một cách khiêm tốn, càng lộ ra phong độ.

"Tên tiểu tử này thật sự là có chút môn đạo." Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, hiện lên một vệt lãnh ý.

Năng lực của Minh Hạo Nhiên rất là kì lạ, trong lúc vô hình vậy mà có thể ảnh hưởng, thậm chí cải biến ấn tượng và cảm quan của đám người đối với y.

"Xin mọi người hãy nhường chỗ cho cô nương này nghỉ ngơi." Minh

Hạo Nhiên đi đến một góc, lịch sự nói với đám đông.

Y xuất thân từ đại tộc, lại mảy may không có chút kiêu ngạo nào, nho nhã lễ độ, lịch thiệp và tốt bụng với người khác, càng thêm chiếm được hảo cảm của Lục Minh Nhi.

Đối với điểm này, trong lòng Minh Hạo Nhiên biết rõ, chỉ cười lạnh.

Y đã chơi đùa với quá nhiều nữ nhân, vẻn vẹn chỉ có được thân thể là chưa thể thoả mãn y, chỉ có đùa bỡn lòng người, làm cho đối phương yêu thương y hết mực, như vậy mới có khoái cảm.

Đám người lần lượt đứng dậy, nhường chỗ.

"Hả?" Minh Hạo Nhiên nhíu mày.

Lúc này, chỉ có hai người một lừa không có động tĩnh, vẫn nói chuyện phiếm tại chỗ.

Gã béo thao thao bất tuyệt.

Con lừa lộ ra oán niệm.

Về phần Vương Khung, bình chân như vại, nghe kế hoạch vĩ đại của gã béo, dường như căn bản cũng không có trông thấy Minh Hạo Nhiên.

"Làm phiền..." Giọng của Minh Hạo Nhiên trở nên lạnh hơn.

"Nhiều chỗ như vậy còn không đủ ngồi? Cái mông của ngươi lớn như vậy sao?" Vương Khung nhìn cũng không nhìn, trực tiếp quát.

Tiếng nói của hắn không lớn lại truyền khắp cả đại sảnh.

Minh Hạo Nhiên hơi đổi sắc mặt, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt thần sắc ngoan lệ.

Một câu nói này khiến cho rất nhiều người thanh tỉnh, tiếng cười vang lên.

Lập tức, khuôn mặt của Minh Hạo Nhiên đỏ bừng.

"Bằng hữu, ta khuyên ngươi một câu..." Minh Hạo Nhiên đè ép lửa giận trong lòng, y vẫn bảo trì phong độ như cũ, trầm giọng nói.

"Đừng lôi kéo làm quen, ta với ngươi không quen, ai là bằng hữu của ngươi? Mặt của ngươi lớn như vậy sao?" Vương Khung khinh bỉ nói.

Hắn nói vài ba câu, không ngừng làm mất mặt Minh Hạo Nhiên.

Nhiều người cảm thấy sảng khoái trong lòng, thậm chí có cảm giác mở mày mở mặt.

Dù sao thì đệ tử đại tộc cao cao tại thượng, rất nhiều người không vừa mắt, thậm chí còn cho rằng một số hành động của bọn hắn đều là trang bức.

Nhất là ở trước mặt mỹ nữ thì giả bộ khiêm tốn lễ độ nhưng sau lưng lại hoàn toàn khác.

Hiện tại, lại là gặp phải cọng rơm cứng, hết lần này tới lần khác Vương Khung chính là không nể mặt y, chuyện này khiến nhiều người cảm thấy có hảo cảm, thậm chí là kính nể.

"Vị huynh đệ này thật trâu bò, cho dù là đại tộc cũng không nể mặt."

"Huynh đệ cố lên, chọc chết y."

"Hay lắm, cứ để y trang bức ở trước mặt mỹ nữ, sau đó bị đánh mặt."

Rất nhiều người đều đã thanh tỉnh lại, bắt đầu vui vẻ nói chuyện.

Minh Hạo Nhiên tức giận khó bình, bị mắng ở trước mặt "con mồi" như vậy, ném mặt mũi lớn như vậy, dù tâm cơ của y thâm trầm, cũng khó mà nhẫn nhịn.

Ánh mắt y lưu chuyển, nhìn chằm chằm vào Vương Khung, một luồng dao động kỳ dị truyền đến.

"Hoá ra là phái ngự vật, năng lực của ngươi thật sự rất hiếm thấy." Vương Khung xoay đầu lại, nhìn thẳng vào y, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra tiếu dung.

"Ngươi nói cái gì?" Minh Hạo Nhiên hơi đổi sắc mặt.

Năng lực của y vô cùng hi hữu, người bình thường căn bản không thể nào biết.

"Tiểu tử, năng lực của ngươi là 'Ngự niệm' phải không?" Vương Khung đi đến trước mặt y, nhỏ giọng nói ở bên tai y.

Vẻn vẹn chỉ một câu, lại như núi vỡ trời sập.

Minh Hạo Nhiên suýt nữa rơi tròng mắt ra, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Vương Khung.

Không sai, năng lực của y là phái ngự vật, có thể khống chế ý niệm của người khác.

Mặc dù dùng cảnh giới trước mắt của y, chỉ có thể ảnh hưởng sơ sơ, nhưng cũng đã cực kì kinh người.

Nhưng loại năng lực này cũng không có tác dụng lắm đối với những người có ý chí mạnh mẽ.

Bởi vậy, Vương Khung cũng không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

"Ngươi... Ngươi..." Minh Hạo Nhiên không khỏi tiến hành đánh giá Vương Khung.

Trông thì tầm thường, ăn mặc lại càng phổ thông, xem ra là một kẻ nghèo kiết xác.

Làm sao loại mặt hàng này lại có thể nhìn thấu năng lực của y?

"Người Minh gia quả nhiên đều giống nhau." Vương Khung cười lạnh.

Vị đệ tử Minh gia mà hắn nhận thức kia cũng không sai biệt lắm so với con hàng này, ỷ vào năng lực, muốn làm gì thì làm, chỉ là thực lực của người kia mạnh hơn Minh Hạo Nhiên rất nhiều.

Chương 39: Đệ tử đại tộc

"Có thể không bị năng lực của ta ảnh hưởng, có thể nhìn thấu trong nháy mắt, thậm chí còn tham gia khảo hạch Quang Minh Học Cung..." Minh Hạo Nhiên xoay chuyển tâm niệm, đại não điên cuồng liên tưởng.

Trong đại tộc, mỗi một thế hệ không biết có bao nhiêu đệ tử muốn trổ hết tài năng, thậm chí là vì sinh tồn, nếu như không có thiên phú hơn người, vậy thì nhất định phải cẩn thận chặt chẽ, ẩn nhẫn đến cực hạn.

Bởi vậy, Minh Hạo Nhiên cho tới bây giờ cũng không dám hiển lộ năng lực chân chính của mình, y một mực ẩn nhẫn, rất giỏi giả vờ trước mặt người khác.

Hiện nay, bị Vương Khung nhìn thấu trong nháy mắt, như thể bị lột sạch y phục, người đang ở trên đường cái, còn là cái chủng loại vây xem bán vé kia.

Chuyện này khiến thần kinh của y căng cứng đến cực hạn, điên cuồng suy đoán thân phận của Vương Khung.

"Xin hỏi...ngài có phải đệ tử đại tộc nào đó hay không, cải trang vi hành?" Minh Hạo Nhiên tiến đến trước người Vương Khung, nhỏ giọng hỏi.

Để có thể có được cái nhìn sâu sắc và thực lực như thế, mà còn điệu thấp như vậy, như vậy tư chất chí ít cũng phải là đại tộc cấp Nguyệt, thậm chí là đệ tử đại tộc cấp Nhật mới có.

Loại tồn tại đó cao quý hơn y rất nhiều.

Hơn nữa đừng nói là đại tộc, coi như là trong vương tộc, cũng đều không thiếu trường hợp đệ tử che giấu thân phận, tiềm ẩn trong nhân gian.

Giống như Mục Cửu Ca lúc trước chính là mai danh ẩn tích, đi tới Quang Minh Học Cung tu hành.

"Ừm?" Vương Khung khẽ giật mình, có một chút ngẩn người, thậm chí là nghe không hiểu đối phương có ý tứ gì.

Nhưng biểu tình ngây người một lúc này rơi vào trong mắt của Minh

Hạo Nhiên, lại là một phen ý tứ khác.

"Xem ra ta đã đoán đúng, vị đại nhân này chỉ sợ không ngờ được tâm tư của ta vậy mà tỉ mỉ như thế." Minh Hạo Nhiên mừng thầm trong lòng.

"Ngươi hiểu lầm rồi!" Vương Khung lắc đầu, định giải thích.

"Ừm, ta hiểu, ta hiểu hết." Minh Hạo Nhiên liền vội vàng gật đầu, trong nội tâm lại là thầm nghĩ: "Không hổ là đệ tử đại tộc, ở vị trí cao lại cam nguyện ẩn dật, không ngần ngại làm bạn với rác rưởi."

Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên đảo qua trên người gã béo cùng với lừa trắng, sự khâm phục đối với Vương Khung càng là nhiều ba phần.

Đệ tử đại tộc, lại có thể tương giao cùng với loại mặt hàng này, điều đó cho thấy người này thực sự là người có lòng dạ rộng, không phân sang hèn, không bị thế tục trói buộc.

"Ngài nghỉ ngơi đi, ta sẽ không quấy rầy nữa." Minh Hạo Nhiên cười nói.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều chết lặng.

"Đây là tình huống gì?"

"Điên rồi?"

"Cái đệch, bị chọc hai câu liền tắt ngúm rồi? Đây không giống như là diễn xuất của đệ tử đại tộc a."

Đám người ngạc nhiên, có một chút không dám tin tưởng.

Vương Khung thoạt nhìn giống như là không có thân phận bối cảnh, ứng đối với loại người này, đệ tử đại tộc làm sao lại lùi bước.

Minh Hạo Nhiên đảo qua đám người, lại là lộ ra nụ cườichế nhạo, trong nội tâm thầm nghĩ, một đám ngu xuẩn.

Vào giờ phút này, y đột nhiên có một loại cảm giác mọi người đều say một mình ta tỉnh.

"Hạo Nhiên, người này lớn lối như thế, sao ngươi lại khiêm nhượng như vậy?" Lục Minh Nhi khó hiểu hỏi.

Minh Hạo Nhiên nhìn nàng một cái, trong nội tâm lại nói, nữ nhân ngu ngốc.

Lúc này, Vương Khung lộ ra vẻ mặt mờ mịt, chuyện này có chút khác với những gì hắn dự liệu.

Đệ tử đại tộc lại có thể biết dàn xếp ổn thỏa? Có thể nhẫn như thế?

"Ngươi nói với y cái gì?" Gã béo cũng khó hiểu hỏi.

"Ta không nói gì cả!" Vương Khung có một chút ngẩn người.

Tất cả mọi người đều nhìn Vương Khung bằng ánh mắt khác.

Vốn dĩ hắn công khai châm chọc đệ tử đại tộc, rất nhiều người đều có tâm thái xem náo nhiệt.

Dù sao thì từ bề ngoài, Vương Khung cũng thuộc loại thanh niên không có bối cảnh, mới ra đời cái gì cũng không hiểu kia.

Loại người này càng là ngoi đầu lên cao, cuối cùng sẽ té càng đau.

Nhưng chuyện này cũng không có liên quan gì đến bọn hắn, dù sao thì có thể nhìn thấy đệ tử đại tộc đánh mất thể diện, bọn hắn liền cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hiện tại không giống, thái độ của Minh Hạo Nhiên đối với Vương Khung quả thực là không thể tưởng tượng.

Đây căn bản liền không giống như là phong cách của đệ tử đại tộc.

Trừ phi...

"Chẳng lẽ lai lịch của người này phi phàm, đến mức đệ tử Minh gia cũng không dám tuỳ tiện đắc tội?"

"Nhất định là như đây, phong mang nội liễm, thâm tàng bất lộ, người này nhất định là cao thủ."

"Ẩn dật, ẩn giấu công danh, đây mới chính là đệ tử đại tộc."

"Người này là kình địch, trong lần khảo hạch này có lẽ sẽ trổ hết tài năng."

Lập tức, từng đợt tiếng nghị luận vang lên, thái độ của đám người cũng từ ban đầu chẳng thèm ngó tới, dần dần trở nên ngưng trọng, thậm chí là kiêng kị.

Dù sao, mọi người đều là cùng nhau tham gia khảo hạch, coi như là mối quan hệ cạnh tranh.

Địa vị của Vương Khung càng lớn, thực lực càng mạnh, thiên phú càng cao, uy hiếp đối với người khác cũng liền càng lớn.

Rốt cuộc, đến cuối cùng, ánh mắt mọi người đều trở nên lăng lệ, thậm chí xen lẫn địch ý sâu đậm.

Biến hóa này, tự nhiên bị Vương Khung cảm giác được.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung ngẩn người.

"Chuyện này là sao, tại sao ta lại có một chút cảm giác không đúng, những người này làm sao lại nhìn ngươi như vậy?" La béo cũng trở nên cảnh giác, đôi mắt như hạt đậu đảo qua đại sảnh.

Trong góc, hai ~ ba người ma quyền sát chưởng, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Mẹ kiếp, một bên khác lại có một nam tử nhìn Vương Khung, vậy mà đang mài đao.

"Lão Vương, ngươi đã làm gì?" La béo nuốt nước bọt, xích lại gần Tiểu Bạch.

"Con bà nó, ta cái gì cũng không có làm." Vương Khung cực độ hoài nghi là Minh Hạo Nhiên đã âm thầm sử dụng năng lực đối với đám người.

Chương 40: Vân Sư

Lúc này, Minh Hạo Nhiên nghe đám người nghị luận, nhìn phản ứng của mọi người, trên mặt lộ ra một vệt tiếu dung ngạo nghễ.

"Những kẻ ngu xuẩn này, hiện tại mới phát giác được, xem ra vẫn là ta thông minh hơn một bậc, nhạy bén hơn người."

Minh Hạo Nhiên chẳng thèm ngó tới đối với việc đám người phát hiện ra, y là người đầu tiên phát giác ra được thân phận của Vương Khung, đã chiếm được tiên cơ.

Về phần những người này, chỉ xứng đáng chạy theo trào lưu, muốn nịnh bợ thì cũng đã muộn, không theo kịp sức nóng.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên.

Cánh cổng đá khổng lồ đổ xuống, đóng cổng hoàn toàn.

Đám người khẽ giật mình, còn chưa kịp phản ứng, gió nổi lên ầm ầm, khuấy động trong đại sảnh.

Cùng lúc đó, mặt đất vỡ ra, một thân ảnh to lớn bước ra.

Móng vuốt sắc như đao, lông bờm như máu, mắt như chuông đồng lắc lư dữ dội.

"Yêu...yêu thú..." Một vị thiếu niên run giọng nói.

Y bịch một tiếng xụi lơ trên mặt đất, trực tiếp bị dọa đến ngất đi.

Đầu yêu thú ở trước mặt này giống như một ngọn núi, lông bờm màu đỏ ngòm giống như mây khói bồng bềnh, khí tức đáng sợ ngưng đọng như thực chất, không ngừng khuấy động ở bên trong đại điện.

Rất nhiều người cũng đều không chịu nổi cỗ uy áp này, hai chân như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững.

"Cửu Địa Tùng Vân Sư!" Đột nhiên, một vị thiếu niên áo trắng nghẹn ngào kêu lên.

Vừa dứt lời, một cỗ tâm tình tuyệt vọng bao trùm ở bên trong đại điện.

Liền ngay cả khuôn mặt của Vương Khung cũng đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Cửu Địa Tùng Vân Sư!

Đây cũng không phải là yêu thú phổ thông, giống như đẳng cấp và năng lực của nhân loại, dựa theo phân chia, Vân Sư là yêu thú cấp Linh, huyết mạch cổ xưa và mạnh mẽ.

Về phần Cửu Địa Tùng Vân Sư càng là dị chủng ở bên trong, thực lực mạnh, đủ để quét ngang toàn bộ mọi người ở nơi này.

"Tất cả chớ động!" Một vị thiếu niên áo xám nghiêm nghị quát.

Y vô cùng tỉnh táo, cho dù là ứng đối với Cửu Địa Tùng Vân Sư, trong mắt cũng không có một vệt bối rối.

Hống! Cửu Địa Tùng Vân Sư rống to một tiếng, xoay người lại, đi về hướng vị thiếu niên áo xám kia.

Uy áp kinh khủng quét qua như một làn sóng giận dữ, đè lên người thiếu niên áo xám, y khẽ cau mày, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên, y đang thừa nhận áp lực khó có thể tưởng tượng.

Cửu Địa Tùng Vân Sư nhìn y một cái, ngóc cái đầu cao ngạo lên, đi đến nơi khác.

Đám người nhìn thấy một màn này, trong nội tâm đều hơi hồi hộp một chút, dâng lên ý niệm giống nhau.

"Đây chính là khảo hạch! ?"

Đúng, nơi này chính là Quang Minh Học Cung, làm sao sẽ có yêu thú xuất hiện.

Khẳng định chính là khảo hạch, chỉ cần có thể chịu đựng uy áp huyết mạch của Cửu Địa Tùng Vân Sư liền coi như qua cửa.

Ai cũng không phải người ngu, mặc dù là suy đoán, nhưng mọi người đều cảm thấy hẳn là như thế, đều nhẹ nhàng thở ra.

"Mới vừa rồi là Cố Thiên Trùng! ?"

Lúc này, có người chú ý tới thiếu niên áo xám vừa mới "qua cửa" kia.

Lập tức, càng ngày có càng nhiều người nhận ra thiếu niên áo xám kia, cho dù có Cửu Địa Tùng Vân Sư uy hiếp, vẫn y như cũ dẫn tới oanh động không nhỏ.

Coi như là gã béo cũng đều lộ ra dị sắc.

"Ngươi biết y?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

Vị thiếu niên gọi là Cố Thiên Trùng dường như rất có tiếng tăm này, trên thực tế, từ biểu hiện của y mà nói, tư chất đúng là rất kinh diễm.

"Ngươi ngay cả y cũng không nhận ra? Ngươi bình thường không đọc "Báo Tương Lai" sao?" Gã béo nghi ngờ nhìn về phía Vương Khung.

Vương Khung nhếch miệng.

"Báo Tương Lai" là một tờ báo được thương hội lớn nhất thiên hạ phát hành, mỗi tháng ra một kỳ.

Phía trên ghi chép các thiếu niên thiên tài ở các đại thành trì, trong đó bao quát bình dân, hào môn thậm chí là đại tộc.

Tiến hành đánh giá, xếp hạng, đưa lên bảng.

Những người có thể được liệt kê trong "Báo Tương Lai" tuyệt đối là thiên tài, thậm chí có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Đây không chỉ là sự khẳng định, mà còn là uy tín và danh dự.

Bởi vậy "Báo Tương Lai" luôn là thước đo cho kỳ khảo hạch Quang Minh Học Cung, nếu là người có tên trên bảng, tám chín phần mười đều có thể tiến vào Quang Minh Học Cung.

"Cố Thiên Trùng, thế nhưng là liên tục ba kỳ đều có mặt trong "Báo Tương Lai", có thể nói là chạm tay có thể bỏng, nghe nói nữ sinh muốn gả cho y, có thể từ Xích Long Thành một mực xếp tới Phong Lôi Thành." Gã béo nhếch miệng, có một chút ao ước.

Cố Thiên Trùng không chỉ đã từng có mặt trong "Báo Tương Lai", còn xuất hiện quanh năm trong danh sách mười người nam nhân mà nữ tử muốn kết hôn nhất Xích Long Thành.

"Chẳng trách những người này ngay cả mệnh cũng đều quên." Vương Khung không khỏi nói.

Đặc biệt là những nữ nhân kia, trợn cả mắt lên, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Cửu Địa Tùng Vân Sư.

Hống! Rất nhanh, tiếng gào thét của Cửu Địa Tùng Vân Sư kéo suy nghĩ

của đám người lại, đồng thời đánh ngã một đám.

Dù sao cũng là thượng cổ dị chủng, huyết mạch cấp Linh, loại uy áp này đã tiếp cận với Thanh Minh Long Viên.

Đương nhiên, cũng có không ít người tư chất thượng giai thông qua khảo nghiệm.

Cũng ví dụ như thiếu niên áo trắng mở miệng đầu tiên trước đó - Tiêu Ly, y cùng với Cố Thiên Trùng, cũng là khách quen trên "Báo Tương Lai".

Sự xuất hiện của y tự nhiên cũng dẫn tới dao động không nhỏ.

Đồng dạng, y cùng với Cố Thiên Trùng đều nhẹ nhõm thông qua khảo nghiệm, có thể thấy được chút ít thiên phú của y.

Làm cho Vương Khung kinh nghi nhất là, Cửu Địa Tùng Vân Sư chỉ dừng lại một lúc khi đi ngang qua gã béo, sau đó liền nhảy qua.

Suýt nữa khiến cho Vương Khung tưởng rằng gã béo là đi cửa sau.

Chương 41

"Đến phiên tên tiểu tử kia, ta ngược lại là muốn nhìn thử xem lai lịch của hắn là gì."

"Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly ở phía trước, còn có ai có thể so cùng với bọn hắn."

"Không biết rõ tên tiểu tử này có thể chịu nổi hay không."

Lập tức, từng tia ánh mắt rơi ở trên người Vương Khung theo bước chân của Cửu Địa Tùng Vân Sư.

Rất nhiều người cũng không coi trọng, bởi vì khí thế của đầu yêu thú này thực sự quá kinh khủng, chỉ trong chốc lát, những người còn lại bên trong đại điện này không còn được một phần mười ban đầu.

Bên trong đại điện, có thể kiên trì đến bây giờ đã lác đác không có mấy.

Cố Thiên Trùng bình chân như vại, dường như đối với hết thảy đều thờ ơ, vẫn luôn mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

Chỉ có giương mắt nhìn một chút vào thời điểm Cửu Địa Tùng Vân Sư đi qua Tiêu Ly.

Đại điện to như vậy, phảng phất như chỉ có một mình Tiêu Ly có thể làm cho y mở mắt nhìn.

Đột nhiên, Cửu Địa Tùng Vân Sư rống to một tiếng, thanh âm kia phảng phất như kinh lôi chấn động, so với vừa rồi còn muốn kinh khủng hơn.

Ngay cả mặt đất cũng hơi rung động.

Một tiếng rống này làm cho tất cả mọi người đều lông tơ dựng đứng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Cố Thiên Trùng cũng đều là khẽ nhướng mày, không nhịn được nhìn lại.

"Xảy ra chuyện gì thế? Cửu Địa Tùng Vân Sư làm sao lại đột nhiên nổi giận rồi?"

"Uy thế này dường như còn đáng sợ hơn so với vừa rồi a."

"Tên tiểu tử này cũng quá xui xẻo."

Đám người kinh hãi, có một chút sợ hãi.

Vào lúc này, bọn hắn có thể cảm nhận rõ ràng khí thế truyền đến từ trên người Cửu Địa Tùng Vân Sư trở nên càng hung hiểm kinh khủng hơn.

"Ừm?" Vương Khung hơi nhướng mắt, vừa vặn giằng co cùng với Cửu Địa Tùng Vân Sư.

Hống! Trong khoảnh khắc, chiếc bờm đỏ rực của Cửu Địa Tùng Vân Sư đột nhiên dựng ngược lên, toát ra địch ý sâu đậm.

Huyết khí trùng thiên, như sóng lớn càn quét, chấn động đại điện.

"Chuyện này..." Sắc mặt của tất cả mọi người trở nên tái nhợt, chỉ cảm thấy khí thế hùng hồn đập vào mặt, như là sông lớn cuộn trào, thuyền bị lật úp.

Loại áp lực này đã tăng lên gấp mấy lần so với vừa rồi.

"Chuyện này...đây mới là uy thế chân chính của nó...sao lại thế..."

Lúc này, liền ngay cả hai hạt giống lớn Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly đều cảm thấy không thích hợp.

Phản ứng của Cửu Địa Tùng Vân Sư quá không giống bình thường, vượt xa khỏi giới hạn khảo hạch, coi như là bọn hắn cũng đều có một chút không chịu nổi.

Giương cung bạt kiếm, hung uy lộ ra, dạng trạng thái này, quả thực liền giống như là...

"Nó cảm nhận được uy hiếp! ?" Cố Thiên Trùng khẽ nói, ánh mắt y ngưng tụ lại, nhìn về phía Vương Khung.

Thiếu niên không có gì lạ này, thần sắc bình tĩnh, so sánh cùng với người khác, dường như tuyệt đối không cảm nhận được bất kỳ áp lực gì.

"Người này..." Ánh mắt của Cố Thiên Trùng phảng phất như ngưng thành một điểm.

"Ồ? Đây là muốn dùng móng vuốt đập ta sao?" Vương Khung nhướng mày, tay phải không khỏi rơi lên bên trên Hắc Long Đao bên hông.

Hành động này như núi lở trời sập.

Cửu Địa Tùng Vân Sư bỗng nhiên xù lông, huyết khí nồng đậm cuồn

cuộn mà tới, giống như phong ba càn quét, kinh hãi tâm thần.

Vương Khung bước ra một bước, ánh mắt như điện.

Ở trước mắt bao người, Cửu Địa Tùng Vân Sư vậy mà lui lại một bước, bờm dựng ngược, răng nanh hoàn toàn lộ ra, lộ ra kiêng kị cùng với địch ý thật sâu.

Thân là yêu thú, nó từ trên người Vương Khung ngửi được một cỗ mùi máu tanh nhàn nhạt.

Cỗ khí tức này không có sai biệt với nó, cổ lão và hung tợn, là dị loại bên trong yêu thú.

Trực giác nói cho nó, nam nhân này rất nguy hiểm, đã từng đại chiến cùng với đồng loại không kém hơn nó, liều mạng tranh đấu, vẫn y như cũ sống tiếp được.

Những vết tích như vậy có thể bị thời gian rửa trôi, nhưng lúc này lại bị Cửu Địa Tùng Vân Sư bắt giữ được, khiến thần kinh nó như muốn nổ tung.

"Con bà nó, gặp quỷ, tên tiểu tử này có lai lịch gì, chẳng lẽ đây chính là khí tức bá vương bên trong truyền thuyết?"

"Phong mang nội liễm, lại có thể rung chuyển yêu thú?"

"Bất khả tư nghị, người này tuyệt đối có lai lịch lớn, ẩn giấu hung mang, bị Cửu Địa Tùng Vân Sư cảm nhận được."

Đám người kinh hãi, con mắt trừng đến căng tròn.

Một màn này quá bất khả tư nghị.

Cửu Địa Tùng Vân Sư uy thế cỡ nào? Yêu khí trùng thiên, đánh ngã đại bộ phận người, coi như là dạng thiên tài như Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly cũng đều là miễn cưỡng chèo chống qua.

Nhưng nam nhân trước mắt này, thường thường không có gì lạ, vậy mà khiến cho Cửu Địa Tùng Vân Sư cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

"Con bà nó, bị ta đoán đúng, quả nhiên là đại nhân vật." Minh Hạo Nhiên suýt nữa kích động đến nhảy dựng lên.

Y đã đúng, chỉ có đại tộc siêu việt Minh gia mới có thể dạy dỗ ra đệ tử như thế, thần uy nội liễm, đẩy lui yêu thú.

Hống! Con mắt của Cửu Địa Tùng Vân Sư bỗng nhiên trừng một cái, móng vuốt nện trên mặt đất, đá vụn văng tung tóe.

Trong lòng mọi người giật bắn, đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Súc sinh này đã phát cuồng, triệt để mất đi khống chế.

Hiển nhiên, nam nhân trước mắt này mang đến cho nó áp lực cực lớn, răng nanh hoàn toàn lộ ra, cuối cùng sẽ có một trận chiến.

Ông! Hắc Long Đao rung động nhè nhẹ, phát ra một trận ngâm khẽ.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, tay phải cầm chuôi đao thật chặt.

"Đủ rồi!"

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Đám người hoảng hốt, không biết từ khi nào, một vị trung niên nam tử dáng người vạm vỡ đã đứng ở trước người Cửu Địa Tùng Vân Sư.

Lập tức, cảm xúc của Cửu Địa Tùng Vân Sư lập tức bình phục, lông bờm đỏ rực rủ xuống, nhưng vẫn y như cũ lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung.

Chương 42: Đi cửa sau

"Cao thủ Quang Minh Học Cung!" Đám người thấy thế, lần lượt nhẹ nhàng thở ra.

Lần khảo hạch này cũng quá điên cuồng, vậy mà trực tiếp thả ra một đầu yêu thú, hơn nữa còn suýt nữa mất khống chế.

Nếu quả thật xuất hiện sai lầm, chỉ sợ nơi này không có mấy người có thể còn sống sót.

Nghĩ đến đây, đám người chính là một trận hoảng sợ, đồng thời, ánh mắt lần lượt nhìn về phía Vương Khung.

Hết thảy mọi chuyện vừa rồi đều quá quỷ dị, sự hiếu kì của mọi người đối với hắn cũng theo đó mà sinh, thậm chí vượt qua độ quan tâm đối với Cố Thiên Trùng cùng với Tiêu Ly.

"Ngươi chính là Vương Khung?" Trung niên nam tử vạm vỡ lạnh lùng nói.

Ngay từ trước khi mọi người bước vào đại điện, tư liệu của đám người cũng đã được đưa đến trong tay y.

Vương Khung khẽ gật đầu.

"Quả nhiên là thiếu niên nhuệ khí, ẩn náu hung tính!" Trung niên nam tử vạm vỡ hơi nheo mắt lại, thản nhiên nói.

Trong lòng Vương Khung hơi hồi hộp một chút, nghe giọng điệu này, dường như cũng không phải đang khen hắn.

"Y thật đúng là cam lòng." Ánh mắt của nam tử trung niên vạm vỡ rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

Y khẽ nhíu mày, bên trong con ngươi hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Đây không phải là cừu gia của lão bản đó chứ?" Trong lòng Vương Khung bồn chồn.

Nam tử trung niên vạm vỡ hẳn là đã nhận ra hắn qua huy hiệu, nên "y" trong miệng đối phương, đương nhiên là ám chỉ lão bản.

"Ngươi có biết kẻ thù của y có thể xếp vòng qua 49 thành phố trong

thiên hạ ba lần không?" Trung niên nam tử vạm vỡ cười lạnh nói.

"Ách..." Vương Khung nhếch miệng: "Không biết rõ."

"Vậy ngươi có biết hay không, ta chỉ cần thả ra phong thanh, ngươi sẽ tuyệt đối không sống qua ngày mai?" Trung niên nam tử vạm vỡ tiếp tục cười lạnh.

Con mắt của Vương Khung trừng trừng, lộ ra vẻ kinh nghi.

Lão sư Quang Minh Học Cung vậy mà uy hiếp học sinh?

Nhưng rất nhanh, hắn liền thu liễm cảm xúc, lắc đầu: "Ngài sẽ không làm như vậy."

"Làm sao ngươi biết ta sẽ không làm?" Trung niên nam tử vạm vỡ cười lạnh nói.

Vương Khung thấy thế, càng cảm thấy đây là cừu gia của lão bản.

"Y đã từng nói, nếu có người nào đui mù nghĩ quẩn, liền để ta giao phong thư này cho người đó." Nói xong, Vương Khung lấy ra phong thư mà lão bản giao phó.

Khóe miệng của trung niên nam tử vạm vỡ mất tự nhiên kéo ra, tiếp nhận phong thư, mở ra xem.

Dần dần, biểu tình của trung niên nam tử vạm vỡ biến đổi, ngưng trọng, chấn kinh, phẫn nộ...cuối cùng biến thành cuồng loạn.

"Con mẹ nó, vương bát đản, cặn bã đáng chém ngàn đao..." Trung niên nam tử vạm vỡ chửi ầm lên, quả thực không phù hợp với hình tượng cao lớn uy nghiêm của y.

Tất cả mọi người nhìn ngớ người.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều mở to hai mắt nhìn, hiếu kì bên trong phong thư này tới cùng viết cái gì, mà có thể làm cho vị nam nhân nhìn như quyền cao chức trọng trước mặt này phát cuồng.

Đáng tiếc, phong thư này đã bị đốt thành tro ở trong lửa giận của trung niên nam tử vạm vỡ, ngay cả cặn bã cũng đều không dư thừa.

Chỉ đảo mắt, trung niên nam tử vạm vỡ liền khôi phục bình tĩnh, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì, âm thanh không nổi sóng càng là đúng

lúc vang lên.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là học viên chính thức của Quang Minh Học Cung."

"Còn những người khác, tham gia vòng khảo hạch kế tiếp!"

Vừa dứt lời, núi lở trời sập, tất cả mọi người đều choáng váng.

"Cái gì thế? Đi cửa sau, còn mẹ nó quang minh chính đại đi cửa sau?"

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Đi cửa sau không đáng sợ, sợ nhất là đi một cách quang minh chính đại như thế này!

"Đây là tình huống gì? Trước mắt bao người vậy mà đi cửa sau? Nơi này là Quang Minh Học Cung sao? Ta có phải đến sai chỗ rồi hay không?"

"Con bà nó, từ khi Quang Minh Học Cung sáng lập đến nay, không phải một mực được biết đến với sự công bằng và nghiêm minh sao? Giữa ban ngày liền giở hành vi đen tối như vậy?"

"Chuyện quái gì thế, dựa vào cái gì mà hắn có thể trực tiếp trở thành học viên chính thức?"

Nghị luận nổi lên bốn phía, thậm chí còn có người hét lên.

Dù sao, chuyện này cũng thực sự quá khoa trương, mù lòa cũng nhìn ra được, Vương Khung chỉ dựa vào một phong thư liền được miễn khảo hạch phía sau, trực tiếp trở thành học viên chính thức.

Đi cửa sau trần trụi như thế, quả thực là đang đùa bỡn trí thông minh của đám người.

Lúc này, coi như là nhân vật như Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly cũng không khỏi nhíu mày.

"Gào thét cái gì? Không phục thì toàn bộ xéo đi cho ta!" Trung niên nam tử vạm vỡ nghiêm nghị quát.

Đệch mẹ nó, cái gì gọi là tự tin?

Như thế này chính là tự tin, đi cửa sau còn hùng hồn như vậy, giống như đại gia nghênh ngang đi kỹ viện.

Không phục thì cút.

Trâu bò!

Một hồi lâu, đại điện yên tĩnh, tất cả mọi người đều không nói chuyện.

Nhưng trong ánh mắt nhìn về Vương Khung lại tràn ngập oán niệm thậm chí là địch ý.

Vô luận là ở nơi nào, sự tình bất công cuối cùng sẽ nhận xem thường, đặc biệt là vào thời điểm dính đến lợi ích tự thân, càng là tội ác tày trời.

Lúc này, trong mắt mọi người, Vương Khung chính là một vị thiếu gia ăn chơi không có thực lực còn trang bức, đồng thời chỉ biết đi cửa sau.

"Mẹ nó, mới vừa rồi khẳng định là giả vờ giả vịt, nếu có thực lực thì sao phải đi cửa sau."

"Không sai, hắn chính là con mẹ nó trang bức, để Cửu Địa Tùng Vân Sư phối hợp diễn kịch với hắn, coi chúng ta là đồ đần?"

Trong lòng mọi người thầm mắng, lại là dám giận không dám nói.

Lúc này, Minh Hạo Nhiên lại là hai mắt tỏa ánh sáng, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung càng trở nên sùng kính.

Làm con em nhà quyền quý vô pháp vô thiên, hoành hành bá đạo, quả thực chính là ước mơ cả đời của y.

Chương 43

Ước mơ này đã được diễn giải một cách hoàn mỹ ở trên người Vương Khung.

Thiên phú cao thì thế nào? Lão tử không cần khảo hạch cũng liền có thể trực tiếp tiến vào Quang Minh Học Cung.

Hết lần này tới lần khác các ngươi còn không có biện pháp làm gì được ta.

"Thần tượng!" Trong nội tâm Minh Hạo Nhiên kích động, đột nhiên, y phát hiện ra chính mình đã tìm được mục tiêu cuộc sống.

Vương Khung như thể một ngọn đèn chỉ đường, chiếu sáng phương hướng y tiến lên.

"Một lũ ngu xuẩn, cho các ngươi ghen tỵ chết."

Minh Hạo Nhiên nghe nghị luận xung quanh, trong nội tâm cười lạnh.

Lúc này, Vương Khung sửng sốt, hắn ngược lại là không ngờ được sẽ là loại kết quả này.

Lão bản tiến cử hắn tiến vào Quang Minh Học Cung.

Nhưng không có nói, sẽ dùng phương thức như vậy để hắn tiến vào.

"Lão già kia lừa ta! ?" Vương Khung mở to hai mắt, nhìn chằm chặp trung niên nam tử vạm vỡ.

Lúc này, trung niên nam tử vạm vỡ vô cùng uy nghiêm, nhưng trên khóe miệng lại có một vệt ý cười như có như không.

"Người trẻ tuổi, ngươi phải nổi danh càng sớm càng tốt, bản tọa là đang giúp ngươi." Trung niên nam tử vạm vỡ vỗ vỗ đầu vai của Vương Khung, "quan tâm" nói.

"Xin hỏi tục danh của tiền bối!" Vương Khung kềm chế xúc động rút đao, cung kính hỏi.

"Làm sao? Còn muốn trả thù?" Trong nội tâm trung niên nam tử vạm vỡ cười lạnh: "Ta tên là Kỷ Nguyên Thần, là đại chấp giáo Quang Minh Học Cung!"

Cái gì?

Vừa dứt lời, rất nhiều người đều lần lượt lộ ra sắc mặt khác thường.

Quang Minh Học Cung đã truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt, tuy luôn tận tâm dạy dỗ, nhưng vẫn tàng long ngọa hổ như trước, cao thủ nhiều như mây.

Giảng viên, giáo quan, giáo sư, giáo thụ, chấp giáo, đại chấp giáo, hội đồng học cung.

Đây chính là chế độ đẳng cấp bên trong Quang Minh Học Cung.

Các giảng viên thường là học viên lớn tuổi hoặc học viên tốt nghiệp xuất sắc ở lại học viện sau khi tốt nghiệp.

Cấp bậc từ giáo thụ trở xuống đều là cao thủ đã đột phá cảnh giới Hỏa Chủng, cũng coi như là lực lượng vũ trang của Quang Minh Học Cung.

Đến cấp bậc chấp giáo, cơ hồ không tham dự dạy học, đồng thời nắm giữ quyền thế cùng với uy vọng cực cao.

Về phần đại chấp giáo, đó đã là tồn tại đứng đầu nhất Quang Minh Học Cung.

"Gã đô con này vậy mà lại là đại chấp giáo! ?" Vương Khung kinh hãi.

Để có thể trở thành đại chấp giáo, không chỉ cần có đầy đủ uy vọng và tư lịch, còn cần có thực lực cường đại.

Căn cứ theo Vương Khung biết, đại chấp giáo ít nhất cũng là cao thủ đạt đến cảnh giới Linh Lô.

Cảnh giới Hỏa Chủng, cảnh giới Bổ Nguyên, cảnh giới Dung Khí, sau đó mới là cảnh giới Linh Lô!

Mỗi một cảnh giới đều có chín tầng.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng so sánh tu hành với luyện dược.

Ba đại cảnh giới Hỏa Chủng, Bổ Nguyên, Dung Khí chỉ là công tác chuẩn bị luyện dược, nhóm lửa, hái thuốc, chuẩn bị dụng cụ!

Nhưng đạt tới cảnh giới Linh Lô, lửa, thuốc, dụng cụ hợp thành một, luyện thành đan dược, thu hoạch được vĩ lực vô thượng.

Lực lượng như vậy siêu việt phàm trần, đã không còn là thứ mà nhân gian có thể sở hữu.

Bởi vậy cao thủ cảnh giới Linh Lô vô cùng hi hữu, mỗi một người đều là chiến lực vô thượng, nắm giữ uy năng hủy diệt sơn hà!

Lúc này, tất cả mọi người câm như hến, không dám làm càn.

Cao thủ cảnh giới Linh Lô, coi như trong đại tộc cũng chưa chắc đã có.

Cao thủ như vậy đủ dùng để trấn áp sơn hà, coi như là Tần Hoàng Đình cũng đều sẽ tôn trọng có thừa.

"Tiểu tử, đi làm thủ tục nhập học đi." Kỷ Nguyên Thần cười híp mắt nhìn Vương Khung, khoát tay, người hầu mặc đồ đen bên cạnh đi tới, làm ra tư thế mời.

"Coi như ngươi lợi hại." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Người ta là đại chấp giáo, cao thủ cảnh giới Linh Lô, như vậy hắn cũng chỉ có thể nghe theo an bài, dùng phương thức cao điệu như thế tiến vào Quang Minh Học Cung.

Vào ngày này, một tin tức quét qua Quang Minh Học Cung như một cơn lốc.

Một thiếu niên tên là Vương Khung, dùng phương thức đi cửa sau, cao điệu tiến vào Quang Minh Học Cung, dẫn tới từ trên xuống dưới một mảnh xôn xao.

"Vương Khung? Chưa từng nghe nói!"

Tại chỗ sâu Quang Minh Học Cung, trong một cái ao lạnh lẽo, khí tức hỗn loạn dâng trào, có một vị thiếu niên để ngực trần.

Huyết mạch toàn thân y hiện ra huỳnh quang nhàn nhạt, làn da trên người giống như tinh thể băng.

"Người có thể khiến cho đại chấp giáo mở cửa sau tiến vào Quang Minh Học Cung, lai lịch của người này tuyệt đối không đơn giản." Bên cạnh, một vị thiếu nữ yêu diễm khẽ mở môi son, thản nhiên nói.

"Thì tính sao? Quang Minh Học Cung, cường giả vi tôn, cho dù là huyết

mạch Tần Hoàng Đình, nếu như không có thực lực, cũng khó có thể hoành hành." Thiếu niên hàn băng nhắm hai mắt lại, lại một lần nữa tiến vào khổ tu.

"Cũng đúng, nhưng cao điệu như vậy, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu." Thiếu nữ yêu diễm phát ra tiếng cười như chuông bạc.

...

Tại chỗ sâu Quang Minh Học Cung.

Rừng núi sừng sững, đình viện sâu thẳm.

Một con diều hâu đáp xuống trước người thiếu niên, y lấy ra một quyển trục, mở ra nhìn thoáng qua.

"Ừm?" Thiếu niên lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Có chuyện gì vậy?" Bên cạnh, một vị công tử áo trắng hỏi.

"Đại chấp giáo vậy mà để cho người không trải qua khảo hạch tiến vào Quang Minh Học Cung." Ngụy Thanh Sam cau mày nói.

Thân là nhân vật hàng đầu bên trong thế hệ trẻ tuổi Quang Minh Học Cung, y biết rõ quy củ của Quang Minh Học Cung có bao nhiêu khắc nghiệt, loại chuyện đi cửa sau này xưa nay sẽ không phát sinh, lại càng không cần phải nói đến việc huyên náo mọi người đều biết.

"Còn có loại sự tình này? Đó là người nào?" Công tử áo trắng bưng tách trà trên bàn đá lên, hỏi.

"Vương Khung!" Ngụy Thanh Sam thản nhiên nói.

Chương 44: Vòng khinh bỉ

Răng rắc!

Một âm thanh chói tai vang lên, chén trà trong tay của công tử áo trắng bị bóp vỡ nát.

Y nhíu mày, trong con ngươi đen nhánh lóe lên một tia sáng đáng sợ.

"Sao thế? Ngươi nhận biết?" Ngụy Thanh Sam không nhịn được hỏi.

Trần Thiên Hà hít một hơi thật sâu, thần sắc khôi phục như ban đầu, lắc đầu: "Cùng tên với một vị cố nhân, đáng tiếc hắn đã chết rồi."

"Cố nhân! ?" Ngụy Thanh Sam chớp mắt, chợt cả kinh nói: "Ý của ngươi là...Khung Thiên Hung Sát! ?"

Trần Thiên Hà trầm mặc không nói, trong mắt lấp lóe dị sắc.

Ngụy Thanh Sam nhìn chằm chằm vào y một lúc lâu, nhưng không nói gì nữa.

Ba năm trước, Quang Minh Học Cung tại Tinh Hà Thành sinh ra một vị tuyệt thế thiên tài, 14 tuổi liền ngưng tụ Hỏa Chủng, hơn nữa còn là phái siêu năng hi hữu nhất, danh hào là Khung Thiên Hung Sát.

Coi như là Trần Thiên Hà, hiện nay là nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Tinh Hà Thành cao quý, trước kia cũng chỉ là tiểu đệ của nam nhân kia.

Người kia cũng tên là Vương Khung, nhưng sau đó truyền ra tin tức hắn đã chết, ai cũng không biết chuyện gì đã phát sinh, liền ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều giữ kín như bưng chuyện của hắn, không bao giờ đề cập đến.

"Vương Khung..."

"Trường phong phất phơ, quét vạn dặm, cố nhân đi mất, bắt đầu nói từ đâu...đã quá xa xưa." Trần Thiên Hà thở dài.

"Ngươi có muốn gặp người cùng tên này một lần không?" Ngụy Thanh Sam hỏi.

Trần Thiên Hà lắc đầu thở dài: "Không cần, nam nhân kia đã chết rồi, huống hồ người kiêu ngạo như hắn sẽ không đi cửa sau."

Con người rồi cũng sẽ thay đổi!

Vương Khung chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở lại Quang Minh Học Cung theo phương thức này.

Nhưng hắn không quan tâm!

"Ta chỉ có thời gian không đến một năm, tiến vào ba đại viện, đại biểu cho Xích Long Thành, tham gia Sơ Vương Tế!"

Mục tiêu của Vương Khung rất rõ ràng, hắn nắm giữ Hỏa Chủng màu đen, đủ để trở nên nổi bật, làm người lãnh đạo.

Sơ Vương Tế chính là sân khấu tốt nhất, những "cố nhân" kia của hắn cũng sẽ gặp hắn một lần nữa.

Cái gọi là Sơ Vương Tế, là thịnh hội do Quang Minh Học Cung tổ chức.

Muôn hình vạn trạng, chí cường là vua.

Sơ Vương Tế, năm năm một lần, bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều sẽ tham gia, có thể nói là sóng gió tụ hợp, thiên tài tụ tập.

Trở thành người mạnh nhất bên trong những người mới, liền có thể thu hoạch được xưng hào Sơ Vương.

Liền ngay cả Tần Hoàng Đình cùng với các đại tông môn siêu cấp cũng đều sẽ điều động cao thủ quan sát, tuyển chọn hạt giống.

Trước kia, Vương Khung cũng là được ký thác kỳ vọng, nếu như không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn tất nhiên sẽ là Sơ Vương của kỳ Sơ Vương Tế năm đó.

Chỉ tiếc, hết thảy đều không có hai chữ nếu như.

"Không sao, phá rồi lại lập, hi vọng các ngươi sẽ thích sự bất ngờ này." Vương Khung thu liễm cảm xúc, giấu sát khí trong lòng.

Những cố nhân và chuyện cũ kia, hắn đương nhiên phải trở về giải quyết từng người một.

"Quang Minh Học Cung thật đúng là keo kiệt, kiểu phong cách trang trí cũ rích này cũng đều không thay đổi." Vương Khung nhìn một chút chỗ ở học cung sắp xếp cho mình, không khỏi nhếch miệng.

Năm đó khi ở Tinh Hà Thành, hắn cũng sống ở một chỗ giống nơi này

như đúc.

Nghe nói lối kiến trúc cổ xưa này đã truyền qua bao đời nay, gọi là kế thừa truyền thống, không quên sơ tâm.

Theo quan điểm của Vương Khung, chính là bảo thủ!

Vương Khung đẩy cửa!

Bụi bốc lên, mùi nấm mốc đập vào mặt.

"Thật quá thể!" Vương Khung nhìn tủ quần áo phủ đầy tro bụi, giường thiếu một chân, cùng với sàn nhà đã sắp mục nát, trợn cả mắt lên.

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe phịch một tiếng, cửa nghiêng.

"Huynh đệ, mới tới đây sao?" Bên cạnh, một thiếu niên gầy như khỉ nhảy ra.

Vương Khung liếc nhìn, khẽ gật đầu.

"Ta tên là Cận Nhất Minh! Ngươi vừa mới đến, có cần ta giới thiệu một chút tình huống của Quang Minh Học Cung không?" Cận Nhất Minh cười hì hì nâng một tay lên.

"Năm mươi lượng!"

Vương Khung nghe thế, khóe mắt giật giật một cách mất tự nhiên.

Giới thiệu một chút liền muốn năm mươi lượng, quá hãm, chừng đó tiền cần phải bán bao nhiêu thịt!

"Cảm ơn vì lòng tốt, giới thiệu thì không cần."

Vương Khung trực tiếp cự tuyệt, hắn cũng không phải là lần đầu tiên tiến vào Quang Minh Học Cung, đối với tình huống nơi này hắn biết rõ.

"Huynh đệ, ta cảm thấy ngươi đặc biệt cần, đặc biệt là phái thần binh, nghe ta giới thiệu xong sẽ có thể bảo mệnh." Cận Nhất Minh tiếp tục nói.

"Phái thần binh thì làm sao?" Vương Khung khó hiểu nói.

Cận Nhất Minh nhếch miệng cười nói: "Ngươi đã nghe về vòng khinh bỉ năng lực chưa?"

Vương Khung khẽ gật đầu.

Ba trường phái chính của tu hành Hỏa Chủng, phái thần binh, phái ngự vật cùng với phái siêu năng, vẫn luôn lưu truyền vòng khinh bỉ năng lực.

Phái siêu năng xem thường phái ngự vật, phái ngự vật xem thường phái thần binh, phái thần binh cảm thấy hai trường phái trước đều là đang trang bức.

Tóm lại chính là một câu, không thích lẫn nhau, ở bên trong vòng khinh bỉ này, phái thần binh không thể nghi ngờ là ở tầng dưới chót nhất.

Không có cách nào, ai bảo phái thần binh có số lượng nhiều, tiện tay trảo một cái liền chính là một nắm lớn!

"Ở nơi này còn khoa trương hơn, đám người phái ngự vật kia quả thực chính là mắt mọc ở trên đỉnh đầu, cuồng đến điên rồ, nếu ngươi đắc tội người không nên đắc tội, về sau muốn lăn lộn ở chỗ này chỉ sợ cũng khó." Cận Nhất Minh lắc đầu thở dài.

"Khoa trương như vậy?" Vương Khung không nhịn được nói.

Phần lớn đệ tử Quang Minh Học Cung tâm cao khí ngạo, phái ngự vật xem thường phái thần binh là chuyện rất bình thường.

Giống như lúc ở Tam Dương Trấn, Mục An Kỳ lúc mới đầu cũng không để Vương Khung vào trong mắt.

Chương 45: Ta chính là kẻ đần

"Không có một chút khoa trương nào, ta vừa mới nhận được tin tức, có một kẻ đần tên là Vương Khung vậy mà đi cửa sau, tiến vào Quang Minh Học Cung chúng ta." Cận Nhất Minh cười lạnh: "Cứ nhìn xem, mặc kệ thân phận của hắn lớn cỡ nào, chỉ cần là phái thần binh, sẽ có người cho hắn đẹp mặt."

"Ta cá với ngươi, không đến bảy ngày, hắn sẽ phải cuốn gói xéo đi." Cận Nhất Minh chính là một kẻ thích xem náo nhiệt, trong mắt thậm chí còn ẩn ẩn có một chút chờ mong.

Vương Khung nghe thế, khoé miệng giật giật một cách mất tự nhiên.

Hắn vừa mới tiến đến, thanh danh vậy mà đã truyền khắp Quang Minh Học Cung.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là kiệt tác của vị đại chấp giáo kia.

"Đúng rồi, huynh đệ, tán gẫu nửa ngày, còn chưa có biết tên của ngươi đâu!" Cận Nhất Minh đột nhiên nhớ tới, hỏi.

"Ta chính là kẻ đần mà ngươi nói kia!" Vương Khung bước vào trong phòng, đóng cửa lại.

Nụ cười trên mặt Cận Nhất Minh dần dần ngưng kết, trong mắt lộ ra chấn kinh cùng với ngạc nhiên.

...

Cùng ngày, chủ đề nóng hổi trong toàn bộ Quang Minh Học Cung tự nhiên là sự tình Vương Khung đi cửa sau nhập học.

Đến chạng vạng tối, khảo hạch triệt để kết thúc.

Cuối cùng chỉ có năm người thông qua khảo hạch, chính thức nhập học.

Ngoại trừ Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly còn có Minh Hạo Nhiên, La béo vậy mà cũng thông qua khảo hạch.

Chuyện này khiến cho Vương Khung có một chút kinh nghi.

"Bất kể lúc nào và ở đâu, người vĩ đại luôn có thể không hẹn mà gặp, lão Vương, chúng ta lại gặp mặt." Gã béo nháy mắt ra hiệu, vô cùng hưng

phấn.

Đương nhiên, con lừa trắng kia của gã dường như cũng không hài lòng.

"Người toàn thân quấn băng vải, được người ta khiêng tới là ai?" Vương Khung có một chút kỳ quái.

"Minh Hạo Nhiên, thật là cực kỳ bi thảm, khảo hạch của Quang Minh Học Cung quá biến thái." La béo cũng không muốn nhớ lại.

Gã vẫn còn tốt, Minh Hạo Nhiên thì rất thảm, năng lực của y dùng để đầu cơ trục lợi, tán gái, trang bức còn được, nếu thật sự gặp phải cao thủ liền trực tiếp xong đời.

"Thần tượng, rốt cuộc lại gặp mặt." Minh Hạo Nhiên bị người khiêng đi, trông thấy Vương Khung từ phía xa, không khỏi kích động.

Mục tiêu cuộc sống của y gần trong gang tấc, ở loại địa phương Quang Minh Học Cung này, cũng đều có thể lông tóc không hao tổn, đi cửa sau, đường hoàng nhập học.

Đây mới là con em quyền quý tối cao!

Đương nhiên trừ Minh Hạo Nhiên có suy nghĩ kỳ lạ, La béo có mưu đồ khác, những người khác không có cho Vương Khung sắc mặt tốt.

Dù sao thì tại thế giới cường giả vi tôn này, bất kể thân phận như thế nào, đi cửa sau, còn đi quang minh chính đại như vậy, tự nhiên sẽ nhận xem thường cùng với phỉ nhổ.

Dạng thiên tài giống như Cố Thiên Trùng cùng với Tiêu Ly càng là chẳng thèm ngó tới, nhìn cũng chưa từng nhìn, liền đi về phía chỗ ở của mình.

"Lão Vương, ngươi đến đây đã nửa ngày, có nhìn thấy phái siêu năng không?" La béo tiến tới: "Ta lớn đến chừng này, vẫn chưa từng nhìn thấy đâu!"

"Trên đường đi ta đã tiến hành hỏi thăm, nơi này giống như không có học viên phái siêu năng." Vương Khung hơi nheo mắt lại, lắc đầu.

Quang Minh Học Cung cũng không phải là không có học viên phái siêu năng, chỉ là bất đồng cùng với hai trường phái lớn khác, phái siêu năng một

khi tiến vào liền sẽ tự động bị Hoang Viện một trong ba đại viện thu nạp, người bình thường căn bản không thể tiếp xúc.

Phái siêu năng, mỗi một người đều là quái vật, ở trong tình huống cùng cảnh giới, cơ hồ có thể nghiền ép hai trường phái lớn khác.

"Ừm?" Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể Vương Khung hơi nhúc nhích một chút, cánh tay phải của hắn cũng hơi hơi phát nhiệt.

Ở trung tâm ngọn lửa Hỏa Chủng màu đen hiện ra hư ảnh một con muỗi.

Huyết Văn Tí là loại năng lực đầu tiên Vương Khung thức tỉnh, cũng là năng lực mạnh nhất của hắn hiện nay.

Mặc dù là phái thần binh, nhưng theo hắn phỏng chừng, hắn là đạt đến cấp Linh trung phẩm.

Năng lực đến loại cấp bậc này đã là vô cùng hiếm thấy, cho dù tại Quang Minh Học Cung cũng không có nhiều.

Còn đẳng cấp của năng lực thân thể Giao Ngư là cấp Phàm cực phẩm, về phần Long Viên Khí thì là cấp Linh hạ phẩm.

Bởi vậy, Huyết Văn Tí được tính là át chủ bài mạnh nhất của Vương Khung hiện nay, sẽ không tùy tiện bại lộ.

Dù sao, trước kia hắn liền đã từng ăn thua thiệt khi bộc lộ tài năng, cho dù hắn muốn trở thành người đứng đầu trong Quang Minh Học Cung, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không thể bộc lộ ra sát chiêu mạnh nhất này.

Lúc này, Hỏa Chủng màu đen phản ứng mãnh liệt, nhằm vào Huyết Văn Tí.

Chuyện này khiến cho Vương Khung vô cùng để ý, vừa vặn vào lúc Cận Nhất Minh đi ngang qua.

Vương Khung kéo y lại, hỏi: "Hướng kia là địa phương nào?"

Cảm ứng của Hỏa Chủng màu đen đối với góc đông nam là mãnh liệt nhất.

Cận Nhất Minh liếc nhìn, nói: "Viện nghiên cứu!"

"Viện nghiên cứu! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Cái gọi là viện nghiên cứu, là cơ cấu do đương kim bệ hạ Tần Hoàng Thiên thiết lập, trước đó, cũng không có dạng địa phương này.

Về sau, lực ảnh hưởng của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình càng lúc càng lớn, các đại gia tộc, thậm chí cả Quang Minh Học Cung cũng đều lần lượt bắt chước, thiết lập viện nghiên cứu.

Chỗ đó cất giấu các loại bảo vật quý hiếm, yêu thú dị chủng, thần binh lợi khí...

"Sao vậy?" Cận Nhất Minh hỏi.

"Không có gì, chỉ là hiếu kì!" Vương Khung cười nói.

"Ta khuyên ngươi trong khoảng thời gian này đừng có quá hiếu kỳ, cũng đừng có tiếp cận chỗ đó." Cận Nhất Minh nhắc nhở.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, hỏi: "Vì sao?"

"Gần đây viện nghiên cứu có đại sự xảy ra!" Cận Nhất Minh vô cùng linh thông tin tức, cũng không biết nhận được từ con đường nào.

Chương 46: Nạp tiền

"Đại sự gì?"

"Nghe nói gần đây viện nghiên cứu bắt được một đầu dị chủng yêu thú, vì thế mà bỏ ra giá cả to lớn, ngay cả Già Đằng Ưng nuôi dưỡng nhiều năm cũng đều chết hai con."

"Cái gì?" Vương Khung hơi đổi sắc mặt.

Hắn đã từng nhìn thấy loại yêu thú Già Đằng Ưng kia, là một loại chim săn mồi, có sức chịu đựng kinh người, đặc biệt là tốc độ nhanh chóng, phàm là con mồi bị để mắt tới, sẽ khó thoát khỏi móng vuốt của nó.

Sự cường đại của huyết mạch Già Đằng Ưng, không kém Cửu Địa Tùng Vân Sư.

Hơn nữa đại giới nuôi dưỡng một con Già Đằng Ưng cực lớn, bởi vì loại yêu thú này có sức ăn kinh người, mỗi một lần ra tay đều cần bổ sung một lượng lớn thịt sống.

Có một câu nói, Già Đằng Ưng bay lên trời, kho lúa giếng nước đều cạn sạch!

"Yêu thú nào mà lợi hại như vậy?" Vương Khung hiếu kỳ hỏi.

Cận Nhất Minh thấp giọng: "Nghe nói là...Lôi Quang Lục Sí Văn!"

Ông! Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trừng lớn, nội tâm rung động.

Lôi Quang Lục Sí Văn là yêu thú cấp Linh, trên người có sáu cánh, quanh người có lôi quang lấp lóe, uy năng mạnh, đủ để xuyên núi xẻ đất.

"Đệch, chẳng trách Hỏa Chủng màu đen có phản ứng." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Huyết Văn Tí của hắn là năng lực giết muỗi lấy được, cũng coi như là đồng nguyên với Lôi Quang Lục Sí Văn.

Lúc này, Vương Khung có một loại cảm giác, nếu hắn có thể thu hoạch được Lôi Quang Lục Sí Văn, cho dù là một tia tinh huyết, Huyết Văn Tí của hắn cũng sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Chậc chậc...thật sự là đồ tốt." Vương Khung híp mắt lại, trong nội tâm hiện ra vô số ý niệm.

Từ rất lâu vào trước khi tiến vào Quang Minh Học Cung, hắn cũng đã lên kế hoạch kỹ càng, cần phải ở trong thời gian ngắn nhất, đề thăng thực lực tới cực hạn, sớm ngày đột phá cảnh giới Hỏa Chủng.

Trước tiên, chính là học tập chiến kỹ, Quang Minh Học Cung đã truyền thừa vô số tuế nguyệt, đại bộ phận chiến kỹ Quang Minh Học Cung cất giữ đều là mở ra miễn phí, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu hấp dẫn học viên.

Tiếp đó, chính là chờ đợi Giáng Hỏa Linh Đào nguội đi, nuốt ăn luyện hóa, đột phá cảnh giới.

Hiện tại xem ra, lại nhiều thêm một con đường, chỉ cần nghĩ cách đạt được, không, thậm chí chỉ cần tiếp cận Lôi Quang Lục Sí Văn, có lẽ cũng đều sẽ có chỗ tốt cực lớn.

"Thật là ngon!"

Vào lúc ban đêm, Vương Khung cùng với La béo hưởng thụ một lần ăn uống phong phú nhất trong ba năm qua tại nhà ăn học cung.

"Linh sâm, huyết tu căn, kim tiền trư...quá đắt đỏ, một bữa cơm này cũng tốn không ít tiền..." La béo không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Đồ ăn của Quang Minh Học Cung cực kỳ tinh tế, sử dụng đều là linh thảo linh tuyền, liền ngay cả thịt, cũng là kim tiền trư nắm giữ một bộ phận huyết thống yêu thú.

Tại cửa hàng thịt nhà gã, đây chính là hàng bán chạy, những nhà giàu kia muốn mua thì phải đặt trước.

Cũng chỉ có đại tộc là có thể cung ứng nổi.

Mấu chốt nhất là, hết thảy những đồ ăn này đều là miễn phí!

"Người dân coi lương thực là trên hết, người tu hành cũng giống như thế." Vương Khung nói.

Hình thái sinh mệnh của người tu hành không giống người bình thường, vì vậy yêu cầu về bữa ăn cũng cao hơn.

Thức ăn thông thường có quá nhiều tạp chất, quá ít năng lượng, hiệu quả hấp thụ quá chậm.

Không giống những linh thảo này, năng lượng tinh thuần, đối với các phương diện huyết nhục, gân mạch, cốt tủy, ngũ tạng đều có hiệu quả tẩm bổ.

Đương nhiên, đối với Quang Minh Học Cung mà nói, những đồ ăn này chỉ là bình thường nhất, dùng nội tình của Quang Minh Học Cung, hoàn toàn có thể cung ứng nổi.

Về phần đồ ăn càng cao cấp, thậm chí là đồ ăn tùy chỉnh theo vóc dáng, khả năng và cảnh giới của mỗi người thì cần học viên tự chi trả.

Đó là một khoản chi tiêu lớn, chỉ bằng vào một chút vốn liếng trên người của Vương Khung, ăn không được mấy bữa liền sẽ phá sản.

"Thật tuyệt khi có tiền!" La béo nghe Vương Khung giới thiệu, không khỏi cảm thán nói.

"Đương kim bệ hạ đã từng tổng kết nguyên tắc đầu tiên của con đường tu hành, ngươi có biết rõ đó là gì không?" Vương Khung cắn một củ linh sâm, hỏi.

La béo ngẩng đầu hỏi: "Là gì?"

"Nạp tiền!"

"Nạp tiền? Đó là cái quái gì?" La béo nhăn mày, nghe không hiểu.

"Ta cũng không biết, hình như đó là từ do chính Tần Hoàng phát minh ra, lời giải thích chính thức của viện nghiên cứu chính là xài tiền, không ngừng xài tiền." Vương Khung nói.

Đương kim Tần Hoàng hùng tài đại lược, sáng lập viện nghiên cứu, mở ra xu thế cải cách trên thế giới, không biết có bao nhiêu ý tưởng vi diệu, lý luận mới lạ, dẫn dắt xu hướng.

Những lời nói và việc làm của y được viện nghiên cứu tập hợp và ghi chép vào sách, tiến hành giải nghĩa.

Tần Hoàng đã từng nói, nguyên tắc tu hành đầu tiên, chính là nạp tiền.

Một số người thậm chí đã viết một cuốn sách dựa trên từ mới này, gọi

là "nạp tiền luận", trong đó giải thích nhiều cách khác nhau để thành công dựa vào nạp tiền, nhấc lên một cơn sóng lớn.

Chỉ riêng bữa ăn đã tiêu tốn của cải rất lớn, ngoài ra còn có đột phá cảnh giới, tu luyện chiến kỹ, uẩn dưỡng bảo khí...chỗ nào mà không tốn tiền?

Chưa nói đến chuyện khác, Giáng Hỏa Linh Đào trong tay Vương Khung nếu dùng tiền để mua, đó chính là một con số không thể tưởng tượng.

Trừ cái đó ra, tiếp theo hắn muốn tu luyện chiến kỹ, cũng cần tài phú khổng lồ duy trì.

Cái gọi là chiến kỹ, là bí thuật vô thượng chuyển hóa năng lực thành chiến lực, thông thường quá trình tu luyện cần rất nhiều bảo vật quý giá.

Cũng giống như Độc Vương Khí của Lệ Kỳ Phong, vào thời điểm vừa mới thức tỉnh, cũng không có cường đại như vậy, cũng là sau khi thông qua các loại dược vật không ngừng rèn luyện, mới trở nên kinh khủng như vậy.

Tất cả đều tốn tiền.

Chương 47: Buổi học sáng

Từ rất lâu trước khi tiến vào Quang Minh Học Cung, Vương Khung cũng đã muốn lựa chọn chiến kỹ tốt để tu luyện.

Đó là một trong những chiến kỹ đốt tiền nhất bên trong Tàng Thư Lâu Quang Minh Học Cung.

Có tiền thiên hạ vô địch, không có tiền nửa bước khó đi.

"Không nạp tiền có phải là sẽ không chơi được?" La béo nhếch miệng nói.

"Không sai biệt lắm, trừ phi ngươi bật hack!" Vương Khung nói.

"Bật hack?"

"Chính là gian lận, cũng là từ mới do Tần Hoàng phát minh."

"Như vậy chúng ta có phải hay không nên cân nhắc việc bỏ học và bàn bạc về việc mở một cửa hàng bán thịt." La béo lộ ra vẻ mặt hài lòng, không bao giờ quên ước mơ của mình.

"Yên tâm, ta đã nghĩ ra cách kiếm tiền rồi." Vương Khung hơi nheo mắt lại, lộ ra nụ cười như lúc mổ lợn cừu.

Cơ duyên mà Hỏa Chủng màu đen mang đến vượt qua tưởng tượng, thiên phú nó đem lại cho Vương Khung cũng là vô song.

Để phát huy tối đa loại thiên phú này, tài phú cùng với tài nguyên cần thiết cũng là khó có thể tưởng tượng.

Không nói đến những thứ khác, vẻn vẹn chỉ là môn chiến kỹ Vương Khung lựa chọn kia liền cực kỳ đốt tiền.

Ngay từ ba năm trước, Vương Khung đã nhìn thấy môn chiến kỹ này, chẳng qua là lúc đó năng lực hắn thức tỉnh cũng không thích hợp tu luyện, mà đối mặt với chi phí khổng lồ cần phải bỏ ra, hắn đã lựa chọn từ bỏ.

Nhưng xưa đâu bằng nay, hắn có tự tin, có thể làm cho môn chiến kỹ này toả sáng rực rỡ trong tay hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải kiếm được một lượng lớn tài phú.

"Cách kiếm tiền là gì?" La béo hiếu kỳ hỏi.

"Hai ngày nữa ngươi sẽ biết rõ." Vương Khung ra vẻ thần bí nói.

Hai người ăn như gió cuốn, liền trở lại chỗ ở.

Quang Minh Học Cung dù sao cũng là học phủ tu hành Hỏa Chủng cao nhất, các khóa học vô cùng phong phú.

Ngoài các khóa học bắt buộc như lý luận tu hành cơ sở, ứng dụng trường phái, lý luận năng lực và chiến kỹ, còn có dược tề học, yêu thú học, luyện khí học, giới thiệu về cơ thể con người, vân vân.

Mỗi một học viên có thể lựa chọn theo sở thích và năng khiếu của mình, và sẽ tiến hành khảo hạch vào cuối mỗi năm.

Loại hình giáo dục năm học này cũng là kết quả cải cách của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, hơn nữa chiếu theo dĩ vãng, khảo hạch thất bại đều sẽ bị trục xuất khỏi Quang Minh Học Cung.

Nhưng Tần Hoàng bệ hạ lại ném ra một từ ngữ mới, ở lại lớp!

Học viên ở lại lớp liên tục hai năm, mới bị trục xuất.

Bởi vậy, đối với đệ tử Quang Minh Học Cung mà nói, con đường đến lớp cũng không thoải mái.

Coi như là Vương Khung, cũng rất là đau đầu,

...

Ngày thứ hai, trời vừa mới tờ mờ sáng.

Tiếng chuông vang vọng, truyền khắp Quang Minh Học Cung.

Đây là giờ lên lớp buổi sáng hàng ngày, tất cả mọi người phải đốt hương tế bái huy văn quang minh, ca tụng ân đức của tiền nhân, tưởng nhớ đến uy năng Hỏa Chủng.

Vào thời điểm Vương Khung chạy đến, bên trong đại điện đã chật cứng người.

Ở đây đều là những tân học viên, trừ hắn, Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly, Minh Hạo Nhiên cũng ở đây.

Bọn hắn xem như là một nhóm học viên trúng tuyển sau cùng, cộng với những đợt đầu, năm nay chỉ có khoảng 30 tân học viên.

"Tên tiểu tử kia chính là Vương Khung!"

"Hắn? Dáng vẻ thường thường không có gì lạ, không giống như là đệ tử đại tộc."

"Đây mới là chỗ âm hiểm của hắn, am hiểu ngụy trang, bằng không mà nói dựa vào cái gì có thể đi cửa sau?"

"Không sai, mỗi một công tử bột, đều là đến đây để mạ vàng."

Đám người xì xào bàn tán, sau một đêm lan truyền, hiện nay Vương Khung đã coi như là danh nhân Quang Minh Học Cung, được nhiều người biết đến.

"Ngươi đây không phải là thành danh khi còn trẻ sao?" La béo ngược lại là không cố kỵ chút nào, vẫn y như cũ rất thân cận cùng với Vương Khung.

"Lũ ngốc này, các ngươi muốn đi cửa sau mà được sao? Cho các ngươi ghen tỵ đến chết." Minh Hạo Nhiên đứng ở trong góc, lạnh lùng nhìn đám người.

Ông! Tiếng chuông vang vọng, mây khói lượn lờ, buổi học buổi sáng được tiến hành dưới sự chủ trì của giảng viên.

Vị giảng viên này rất là trẻ tuổi, tên là Lư Phi Viên, thoạt nhìn không lớn hơn đám người Vương Khung mấy tuổi.

Nhưng Vương Khung cảm giác ra được, trong cơ thể người này phát ra uy áp cường đại, mặc dù cực lực ẩn tàng, nhưng cỗ uy áp kia đã không phải là tu sĩ cảnh giới Hỏa Chủng có được.

"Cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, xem ra bên trong tân sinh năm nay có nhân vật khó giải quyết." Vương Khung nhìn lướt qua.

Giảng viên bình thường đều là cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín đảm nhiệm, có thể làm cho một vị giảng viên cảnh giới Bổ Nguyên bị điều đến giảng dạy, nói rõ bên trong tân sinh có hạt giống khó có thể áp chế.

Hơn ba mươi vị tân sinh, trừ Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly, cũng chỉ có mấy người khảo hạch chung với hắn, Vương Khung dù là ai cũng không biết.

"Thế giới bên ngoài đúng là đặc sắc hơn Tam Dương Trấn nhiều." Vương Khung có một chút chờ mong.

"Buổi học sáng kết thúc!" Lư Phi Viên không nhiều lời, nói xong, liền rời đi.

"Thật là nhàm chán, lão Vương, ngươi đã nghĩ xong nên tham gia những khóa học nào chưa?" La béo ngồi không yên, tiến tới hỏi.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, một cỗ khí tức cường đại truyền đến.

Một đoàn người đi đến, nhìn ánh mắt, tinh mang nội liễm, liền biết bọn họ đều là cao thủ.

"Tố chất tân sinh năm nay giống như chẳng ra sao cả!"

Nam tử cầm đầu, chỗ trán có một vết sẹo nhàn nhạt, gã vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón trỏ, nhìn xuống từ trên cao, đảo mắt qua, cười lạnh nói.

"Ta tên là Thành Trọng! Là sư huynh của các ngươi, dựa theo quy củ, sau này ta sẽ có trách nhiệm huấn luyện các ngươi."

Vừa dứt lời, một đoàn người sau lưng Thành Trọng không khỏi nở nụ cười, trong ánh mắt nhìn về phía tân sinh lộ ra ba phần mập mờ, bảy phần mỉa mai.

Chương 48

Đối với chuyện này, đám người một mảnh mờ mịt, chỉ có Vương Khung biết rõ trong lòng.

Đây coi như là truyền thống của Quang Minh Học Cung, học viên mới đều sẽ bị học viên cũ rèn luyện.

Nói trắng ra, chính là làm tay sai, làm việc nặng.

Dù sao, Quang Minh Học Cung ngoại trừ các khóa học lý thuyết, còn có các khóa thực chiến, học viên mới tự nhiên là trở thành mặt hàng bồi luyện kiêm đống cát giá rẻ nhất.

Ngoài ra, học cung sẽ còn tổ chức cho học viên săn giết yêu thú, học viên mới cũng là đá dò đường và tiên phong có sẵn.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả học viên cũ đều sẽ tham gia vào việc chèn ép và bóc lột học viên mới.

Nhưng sẽ luôn có người ra mặt làm loại chuyện này, những người này tu hành nhiều năm, lại lập bè phái, bởi vậy học viên mới bình thường đều là ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Hiển nhiên, bên trong học viên mới, cũng có người nghe nói qua dạng truyền thống này, biểu tình không giống nhau, có phẫn nộ, có sợ hãi, cũng có mờ mịt...

Nhưng mà, không ai dám nói nhiều.

Đây là truyền thống, thậm chí là được học cung ngầm đồng ý.

Dù sao, có thể tiến vào Quang Minh Học Cung, không thiếu đệ tử nhà giàu, huyết mạch đại tộc, những người này sống an nhàn sung sướng đã quen, khó tránh khỏi có một chút ngạo khí, bị mài giũa một lần là chuyện tốt.

Tình thế bức bách, tăng thêm học cung ngầm đồng ý, những người mới cũng chỉ có thể thuận theo.

"Tốt, rất tốt, giới học viên mới này ngược lại là không có cứng đầu." Thành Trọng cười lạnh.

Giới trước cũng từng xuất hiện tình huống có người không phục, nhưng ứng đối với học viên cũ, những người mới tự nhiên nhưng không có vốn liếng đối kháng, kết cục là có thể tưởng tượng được.

"Trước tiên đều đi qua đây, từng người đăng ký cho ta." Thành Trọng cười lạnh nói.

Đây chính là quá trình bắt buộc, bọn hắn không chỉ cần biết bối cảnh tư liệu của mỗi người, thậm chí còn muốn nắm giữ cảnh giới cùng với năng lực của mỗi người.

Nói xong, những học viên cũ kia nối đuôi nhau mà ra, bắt đầu đăng ký cho từng học viên mới này.

Đối mặt với trận thế như vậy, các học viên mới cũng biết xem xét thời thế, lần lượt lựa chọn thỏa hiệp.

"Tên là gì?" Một vị học viên cũ đi đến trước người Vương Khung, khinh thường liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói.

"Tên là cha ngươi!"

Âm thanh không lớn vang vọng ở trong đại điện, khiến cả đại sảnh vốn dĩ khá yên tĩnh hoàn toàn im lặng.

Từng ánh mắt lần lượt quăng tới, rơi ở trên người Vương Khung, lộ ra kinh ngạc cùng với chấn kinh.

"Là hắn? Con em quyền quý đi cửa sau kia? Hắn điên rồi?"

"Thật sự cho rằng chỉ dựa vào cái gọi là thân phận cùng với bối cảnh của hắn liền có thể hoành hành? Nơi này chính là Quang Minh Học Cung đấy."

"Nếu như truyền đến trong tộc hắn, hắn chỉ sợ là sẽ bị xoá tên."

Đám người kinh hãi, có một chút khó có thể tin.

Cái gọi là thân phận bối cảnh đòi hỏi phải có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, đặc biệt là đại tộc, vốn coi danh tiếng là cực kỳ quan trọng.

Không có thực lực, lại khoe khoang thân phận, đây là làm mất uy tín trong tộc, không muốn để người bên ngoài ra tay, trong tộc liền sẽ không tha thứ.

Lúc này, trong mắt mọi người, Vương Khung không chỉ có là công tử bột, hơn nữa còn là công tử bột không có đầu óc.

"Tiểu tử, ta biết rõ ngươi là ai, đi cửa sau vào đây, còn dám sĩ diện ở trước mặt ta?"

Thành Trọng cười lạnh, hiển nhiên vào trước khi đến, gã cũng đã tìm hiểu một phen, dù sao, vạn nhất thật sự có học viên mới lai lịch lớn, bọn hắn cũng không tiện bức bách quá mức.

"Ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp, bằng không mà nói thì đừng trách ta dạy cho ngươi một bài học." Thành Trọng lãnh đạm nói.

Lời nói rơi xuống, những học viên cũ kia từng người cười lạnh, chế nhạo nhìn về phía Vương Khung.

"Tình hình như vậy ta đã rất lâu không gặp."Ánh mắt của Vương Khung ung dung, đảo qua đám người, lộ ra mỉm cười.

"Đám nhóc con, hãy để ta tới ước lượng cân lượng của các ngươi một chút đi."

Ầm ầm! Vừa dứt lời, một cỗ uy áp kinh khủng từ trong cơ thể Vương Khung tản ra, dao động như sóng lớn cuồng loạn, giống như yêu thú gào thét trong hoang dã.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều biến sắc, lộ ra ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung.

"Chuyện này...cỗ uy áp này...là chuyện gì đang xảy ra?"

"Hắn...khí tức của hắn...sao lại trở nên..."

"Nam nhân này...không có khả năng! ?"

Đám người kinh hãi, quả thực là không thể tin được.

Lúc này, trong mắt bọn hắn, khí chất cả người Vương Khung đều biến đổi, kiêu căng ngạo mạn, đặc biệt là khí tức trầm trọng phát ra trên người, hoang dã, thật giống như đối mặt với yêu thú.

Không khí bên trong đại điện dường như cũng trở nên vô cùng dồn nén và ngột ngạt.

Bịch!

Rốt cuộc, có người không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống.

Đặc biệt là học viên mới, lúc này, bọn hắn liền giống như là đối mặt với Cửu Địa Tùng Vân Sư ngày đó, nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Hắn làm sao sẽ có khí thế như thế?"

Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly còn có mấy vị đệ tử thiên tài thì còn tốt, ảnh hưởng nhận phải không tính quá lớn, nhưng trong lòng vẫn y như cũ vô cùng chấn động.

Khí tức Vương Khung phát tán ra vượt qua nhận biết của bọn hắn, hung lệ trầm trọng như thế này, căn bản không giống như là nhân loại có khả năng có.

Bọn hắn rất khó tưởng tượng, dạng khí thế này vì sao sẽ xuất hiện ở trên người một người cùng thế hệ.

"Ồ? Tố chất cũng không tệ, yêu cầu Quang Minh Học Cung tuyển sinh vẫn còn rất cao." Ánh mắt của Vương Khung quăng tới, khẽ cười nói.

Những học viên cũ kia từng người đứng thẳng, không có một ai đổ xuống.

Nhưng trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Vương Khung lại triệt để biến đổi, trong khiếp sợ lộ ra ngưng trọng, hoàn toàn tương phản cùng với thái độ khinh thường vừa rồi.

Chương 49

"Nhưng loại trình độ này chưa đủ khiến ta phải cúi đầu!" Vương Khung khẽ nói.

Ầm ầm! Huyết khí màu vàng nhạt quấn quanh ở quanh người hắn, gió mạnh gào thét liên tục, chấn động nhân gian.

Cỗ khí thế kinh khủng kia càng thêm trầm trọng kinh hãi.

Trong lúc hoảng hốt, đám người chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, bên trong cỗ huyết khí dâng lên kia dường như có một cái bóng mờ lấp lóe, giống như vượn vương giận dữ gầm thét trong núi rừng.

Long Viên Khí là năng lực có được nhờ hấp thu máu của Thanh Minh Long Viên.

Khí thế cường hãn, giống như Long Viên đích thân tới, uy áp như thế tự nhiên không phải là người bình thường có thể tiếp nhận.

Bịch bịch! Từng học viên mới lần lượt ngã xuống, căn bản không chịu nổi dạng uy áp này.

Thậm chí có một ít người sắc mặt tái nhợt, trực tiếp ngất đi.

Uy thế của Long Viên kinh khủng bực nào, há lại là thân thể máu thịt phàm tục có khả năng chống cự.

"Hoá ra hắn không phải công tử bột, phong mang nội liễm, chấn động sơn hà, vậy mà kinh diễm đến tình trạng như thế?"

"Thật đáng sợ, người này tuyệt đối lớn có lai lịch, thiên tư cực cao, có một không hai trong cùng thế hệ, chẳng trách thu hoạch được tư cách miễn khảo hạch."

"Chưa từng nghĩ trời cao tàng long, ta thực sự đã quá xem thường anh kiệt thiên hạ, người này quá kinh khủng, nhỏ tuổi như vậy liền có tư thái bá đạo?"

Đám người chấn kinh, cảm quan đối với Vương Khung phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc này hình tượng của Vương Khung trong lòng bọn hắn bỗng nhiên

cao lớn, như mây gió trên trời, tràn ngập thiên địa.

"Phái thần binh cấp Linh! ?" Thành Trọng cắn chặt hàm răng, bằng vào tầm mắt của gã làm sao còn không nhìn ra thực lực của Vương Khung.

Khí thế như vậy, uy áp như vậy, nhất định là đã đạt đến phái thần binh cấp Linh.

"Những người ngươi mang đến này dường như không chịu được sức nặng của ta." Vương Khung thờ ơ nói.

Câu nói này, liền giống như là một bàn tay, tát ở Thành Trọng trên mặt, cả khuôn mặt gã đỏ bừng, chỉ cảm thấy nóng rát.

"Ta ngược lại là đã xem thường ngươi, vốn tưởng rằng chỉ là con em quyền quý bất tài, không ngờ được lại là cao thủ thâm tàng bất lộ." Thành Trọng kềm chế sát khí trong nội tâm, trầm giọng nói.

Gã nhìn Vương Khung, trong mắt tràn ngập kiêng kị.

Nếu như là con em quyền quý không có thực lực, gã còn không để ở trong mắt.

Nhưng hết lần này tới lần khác năng lực của Vương Khung quá làm cho gã chấn kinh.

Phái thần binh cấp Linh, dạng thiên phú này cho dù ở trong đại tộc cũng đều được tính là tài năng xuất chúng.

Mấu chốt nhất là nam nhân này quá biết ẩn nhẫn, phong mang nội liễm, không phát một tia, ứng đối với áp bách, lại dâng lên như núi lửa, bạo phát thực lực, trực tiếp uy áp, khiến cho gã cũng đều choáng váng.

"Tốt, rất tốt, hôm nay ta tạm thời coi như thôi, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại cũng không có kết cục tốt, ngươi không cõng nổi phần cừu oán này."

Thành Trọng vung tay lên, làm thủ thế rút lui.

Sau khi cân nhắc, gã cảm thấy phải làm rõ ràng thân phận của Vương Khung rồi mới thực hiện các động thái tiếp theo.

"Ta cho rằng ngươi đã hiểu sai ý, hôm nay không ai có thể rời đi." Trong mắt Vương Khung hiện ra dị sắc, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra tiếu

dung.

Vào lúc này, tất cả mọi người sửng sốt.

Bọn họ cũng đều đã rút lui, hắn đây là muốn làm gì?

"Ngươi còn muốn làm gì?" Thành Trọng nhíu mày, lạnh lùng nói.

"Các ngươi yếu như vậy, đánh cũng không dám đánh, còn không phải rất dễ bị bắt nạt?" Vương Khung hỏi.

Đám người nghe thế, đều là khẽ giật mình.

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Các ngươi đã nghe nói về một thứ gọi là phí bảo hộ chưa?"

Vừa dứt lời, Thành Trọng bỗng nhiên trừng lớn con mắt, dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn về phía Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, một luồng dao động đáng sợ truyền đến.

Quang mang màu trắng bắn ra như một mũi tên, đâm thẳng vào lồng ngực Vương Khung.

Đó là một quả trứng trùng, vừa mới tiếp xúc vào máu thịt liền bỗng nhiên nở ra, trăm ngàn con côn trùng giống như xương khô chui vào trong cơ thể Vương Khung.

"Đây là...ngự trùng?"

Đám người kinh hãi, ở bên trong phái ngự vật, ngự trùng được tính là một loại năng lực vô cùng quỷ dị.

Tế luyện chủng loại côn trùng bất đồng, uy lực cũng sẽ chênh lệch rất nhiều.

Trọng yếu nhất là, loại năng lực này khó lòng phòng bị, có một chút trứng trùng còn nhỏ bé hơn hạt bụi, căn bản không thể phát giác, một khi tiến vào cơ thể, sinh tử liền không thể khống chế được.

"Hừ, tiểu quỷ, ta cho ngươi một chút sắc mặt, ngươi liền thật sự cho rằng ta sợ ngươi." Thành Trọng cười lạnh: "Ngươi là cái thá gì? Còn dám thu phí bảo hộ của ta."

Gã tu luyện chính là Hóa Cốt Trùng, một khi xuyên qua máu thịt, chất nhầy mà côn trùng bài tiết có thể ăn mòn xương cốt, tàn khốc đến kinh

người.

"Ngu xuẩn!" Thành Trọng khẽ động tâm niệm, liền muốn làm tan chảy một cánh tay của Vương Khung, nếu không sẽ không đủ lập uy.

Ầm ầm! Đột nhiên, thân thể Vương Khung hơi hơi chấn động, huyết khí màu vàng bành trướng như nước thủy triều, uy áp kinh khủng chấn động đại điện.

Chỉ thấy từng con côn trùng nhỏ bé chảy ra từ miệng vết thương của hắn, trong nháy mắt liền hóa thành khói đen.

Cùng lúc đó, thương thế trước ngực Vương Khung lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Siêu tốc tái sinh, năng lực loại chữa trị?" Thành Trọng nghẹn ngào quát, căn bản không thể tin được.

Ầm ầm! Huyết khí màu vàng tuôn ra, nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, một bàn tay to lớn trực tiếp bắt lấy cổ của gã, giống như bóp gà con, nhấc gã lên giữa không trung.

"Mỗi người năm vạn lượng coi như lễ gặp mặt."

"Bắt đầu từ tháng sau, mỗi người mỗi tháng ba vạn lượng, ta sẽ phụ trách bảo hộ các ngươi." Vương Khung cười lạnh nói.

Chương 50

Cảnh tượng này thật kinh ngạc và sửng sốt.

Mọi người đều bị sốc.

Quang Minh Học Cung từ khi sáng lập đến nay, vẫn chưa từng nghe nói có ai dám thu phí bảo hộ ở trong học cung, hơn nữa còn là học viên mới thu phí bảo hộ của học viên cũ.

"Chuyện này...chuyện này gọi là bắt nạt sao?"

"Ngươi đã bao giờ thấy học viên mới bắt nạt học viên cũ chưa? Trâu bò, hắn là người có công đi đầu, sáng tạo ra tiền lệ mới học viên mới bảo hộ học viên cũ, còn là loại thu lệ phí kia."

"Đây không phải là tống tiền sao?"

Từng đạo ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Vương Khung, chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt kỳ lạ vô cùng.

Thiên phú như thế, xuất thân như thế, còn thiếu chút tiền này?

"Không hổ là đệ tử đại tộc, hắn đây là dùng bạo lực khống chế bạo lực, dùng phương thức như vậy nói cho những học viên cũ này, chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt. Thời đại bắt nạt học viên mới đã trôi qua."

Có người kinh hô, nhìn ra dụng tâm lương khổ của Vương Khung.

"Ngươi...ngươi..làm sao..." Thành Trọng cảm thấy áp lực vô tận.

Vào lúc này, gã ngẩn người.

Gã xuất thân từ nhà giàu có, cho dù nghiền ép học viên mới, cũng chỉ là sử dụng như đá dò đường, khổ sai.

Chứ chưa từng gặp qua thủ đoạn chợ búa như này.

Thu phí bảo hộ? Loại chuyện này từ khai thiên tịch địa đến nay, liền chưa từng xuất hiện tại Quang Minh Học Cung.

Về phần học viên mới trấn áp ngược lại học viên cũ, doạ dẫm trần trụi, càng là chưa từng nghe thấy.

Trong ánh mắt Thành Trọng nhìn về phía Vương Khung triệt để biến

đổi.

Học viên mới này trong mắt gã rốt cuộc đã không còn là con em quyền quý dựa vào quan hệ, đi cửa sau nhập học.

Phong mang nội liễm, không phát một tia, đột nhiên bạo khởi, một tiếng hót kinh người, trọng yếu nhất là, thủ đoạn của hắn tàn nhẫn âm độc, giết người tru tâm.

Thu phí bảo hộ? Đây quả thực là đang đánh bọn hắn mặt, thân là học viên cũ, cần bảo hộ sao?

"Ta...chúng ta không cần...bảo hộ..." Thành Trọng thống khổ giãy giụa nói.

Lực lượng trong tay Vương Khung lập tức đề thăng một chút, Long Viên Khí điên cuồng nghiền ép.

Thân thể của gã thật giống như bị vùi vào trong đất, gân xanh hiển hiện, làn da sung huyết, giống như sẽ nổ tung vào bất cứ lúc nào.

"Ngươi nhìn đi, hiện tại không phải liền cần được bảo hộ sao?"

Trong mắt Thành Trọng tràn đầy sợ hãi.

Gã cảm nhận được uy hiếp sinh tử, tên tiểu tử này dường như thật sự muốn trở thành kẻ thù không đội trời chung với gã, nhưng ánh mắt lại không có mảy may dao động.

"Hắn...hắn thật sự sẽ giết người?" Thành Trọng run rẩy, gã mặc dù vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng dù sao vẫn còn là học viên, chưa từng gặp qua loại chiến trận này.

Gã cũng không biết rõ quá khứ của Vương Khung, càng không biết trước đây hắn là một gã giết mổ, thậm chí ngay cả cao thủ như Lệ Kỳ Phong cũng đều chết ở trong tay hắn.

So sánh với nhau, Thành Trọng lộ ra vẻ quá non nớt.

Về phần những người khác, đã nhìn ngốc.

Dùng bạo lực uy hiếp, lại thu phí bảo hộ, người cũng là hắn, ma cũng là hắn, còn có loại thao tác này?

"Ngươi xác định không cần bảo hộ?" Vương Khung lại quan tâm hỏi

một lần nữa.

"Ta trả!" Thành Trọng chống đỡ không nổi, năng lực của gã không có tác dụng đối với Vương Khung.

Nắm giữ năng lực chữa trị và khôi phục như thế, coi như Hóa Cốt Trùng của gã tiến thêm một bước cũng đều không thể uy hiếp được Vương Khung

Mà sự bá đạo cùng với uy áp của Long Viên Khí đã khiến gã không thở nổi, nếu lại không cúi đầu, có khả năng liền thật sự toi đời ở đây.

"Ngươi thấy đấy, ở giữa đồng học liền hẳn nên hòa hòa khí khí!" Vương Khung cười nói.

Thành Trọng nhìn nụ cười của hắn, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Kẻ này là ác ma sao?

Gã móc ra ngân phiếu năm vạn lượng từ trong ngực, gã không muốn ở lại đây nữa, chỉ muốn lập tức trốn đi.

Các học viên cũ khác thấy thế, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Đối mặt với uy áp của Long Viên Khí, đại bộ phận bọn hắn đều không chịu nổi, năng lực khó mà thi triển.

Thành Trọng còn có lực đánh một trận, nhưng đã bại.

"Chậc chậc, vốn liếng thật dày." Vương Khung nhìn một xấp ngân phiếu thật dày trong tay Thành Trọng, hận không thể trực tiếp động thủ cướp.

Nhưng, hắn cũng biết đạo lý thu hoạch lâu dài, dù sao về sau mỗi tháng đều có hiếu kính, cũng không cần vội vã nhất thời.

Rất nhanh, tiền đều đã được thu xong.

Mỗi người năm vạn lượng, tổng cộng có một trăm hai mươi vạn lượng.

Đây quả thực là một khối tiền tài khổng lồ , về sau mỗi tháng nếu như đều có thể thu được, cũng có 72 vạn, đầy đủ cho Vương Khung tiêu xài.

"Chúng ta có thể đi rồi sao?" Thành Trọng cắn răng nói.

Hôm nay đối với gã mà nói, quả thực là một ngày sỉ nhục nhất bên trong nhân sinh, chỗ bẩn trong cuộc đời.

"Sư huynh, ngươi đang nói gì đấy? Ngươi là tự do, đương nhiên có thể đi!" Vương Khung nói.

"Về sau nếu có người khi dễ ngươi, liền báo tên của ta, ta sẽ bảo hộ các ngươi."

Vương Khung lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp.

Thành Trọng thì chỉ muốn đánh hắn.

Bọn hắn là một đám cao thủ, còn cần một vị học viên mới bảo hộ? Đây quả thực là đang nhục nhã bọn hắn.

Thành Trọng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lúc này, bên trong đại điện, hoàn toàn yên tĩnh.

Trong ánh mắt đám người nhìn về phía Vương Khung đều không giống nhau, ba phần chấn kinh, bảy phần sùng kính.

Coi như là dạng thiên tài như Cố Thiên Trùng, Tiêu Ly, cũng đều thu liễm lại ngạo khí, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung nhiều thêm một tia dị sắc.

"Thân là đệ tử đại tộc, phong mang nội liễm, điệu thấp ẩn nhẫn, cho dù gánh vác tiếng xấu cũng có thể vô cùng thản nhiên, vẻn vẹn là phần khí độ này cũng không phải là chúng ta có khả năng so."

Chương 51

"Đệch, hôm qua ngươi là người mắng hung nhất, nói người ta đi cửa sau, sinh nhi tử không có lỗ đít, hôm nay nếu không phải có Vương Khung, ngươi liền chờ đợi bị học viên cũ bắt nạt đi."

"Không mang thù oán, chủ trì chính nghĩa, giữ gìn nhỏ yếu, đối kháng bạo lực...quá đẹp trai!"

Đám người nghị luận ầm ĩ, đặc biệt là có một số nữ sinh, trong ánh mắt nhìn Vương Khung tỏa ánh sáng.

Con người là vậy, thích dựa dẫm vào kẻ mạnh, nhất là khi đối phương mang lại lợi ích cho mình, lời ca ngợi nối tiếp nhau mà tới.

"Không hổ là thần tượng của ta, tiến là con em quyền quý, lui chính là hào cường...quá trâu bò..." Minh Hạo Nhiên kích động đến run rẩy.

Mới đầu, y chỉ là muốn nịnh bợ Vương Khung.

Nhưng càng về phía sau, y càng phát hiện ra, Vương Khung quả thực chính là hình mẫu trong giấc mộng của y.

"Lão Vương, chẳng lẽ đây chính là con đường phát tài của ngươi?" La béo tiến tới, chỉ có gã nhìn ra mánh khóe bên trong.

Cái gì mà điệu thấp ẩn nhẫn, không mang thù oán, chủ trì chính nghĩa, tất cả đều là nói nhảm.

Chính là nghèo, chính là vì tiền!

"Người sợ nổi danh heo sợ mập, ta không sợ, thanh danh chính là tài phú." Vương Khung cười nói.

"Ngươi liền không sợ bọn hắn trả thù? Sau này đổi ý?" La béo hỏi.

"Trả thù?" Vương Khung cười lạnh, trở tay một cái, một viên đá hình lăng trụ màu đen bay lên cao cao, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

"Ảnh Quang Thạch! ?" Gã béo liền nhận ra được trong nháy mắt.

Thứ đồ vật này có thể ghi chép hình ảnh âm thanh, cũng có thể chiếu ra lại, cũng là sản phẩm của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Ở bên trong Hỏa Giới Vương Khung lấy được liền có.

"Gã dám trả thù, ta liền in một ngàn bản bộ dáng gã bị đánh cầu xin tha thứ, truyền khắp Quang Minh Học Cung, xem thử gã còn có mặt mũi gặp người hay không?" Vương Khung cười lạnh.

"Giết người tru tâm, chỉ là phong cách làm việc tàn nhẫn này, lão Vương, ngươi không làm nghề giết mổ là quá đáng tiếc." La béo nhếch miệng nói: "Sự tình mở hàng thịt, ngươi nên suy nghĩ một chút."

Vương Khung im lặng, lườm gã một cái.

Hắn hiện tại có hơn một trăm vạn lượng bạc, đương nhiên là phải đi tu luyện chiến kỹ.

...

Lúc này, trong một tòa tĩnh thất.

Gương nước như sóng, phản chiếu cảnh vật trong đại sảnh.

"Phái thần binh cấp Linh, ngược lại là mầm mống tốt, chẳng trách đại chấp giáo lại cho phép hắn miễn khảo hạch vào học!" Lư Phi Viên cung kính nói.

"Giấu thật đúng là sâu, ngay cả ta cũng đều không thăm dò được." Kỷ Nguyên Thần vung tay lên, hình ảnh trên gương nước biến mất không thấy gì nữa.

Lư Phi Viên khẽ giật mình, không nhịn được nói: "Đại chấp giáo có ý tứ là, tên tiểu tử này vẫn đang giấu dốt?"

Phái thần binh cấp Linh đã là thiên phú tuyệt cao, cho dù ở trong đại tộc cũng đều được tính là tài năng xuất chúng.

Nếu như vậy vẫn được coi là đang giấu dốt, vậy Lư Phi Viên thực sự không tưởng tượng ra được ở phía sau còn là thiên phú kinh người cỡ nào.

Kỷ Nguyên Thần trầm mặc không nói, trong nội tâm lại là hừ lạnh, thiên phú như này có lẽ không tệ, những vẫn không đủ để làm cho nam nhân kia coi trọng.

"Đệ tử của y không nên chỉ có chút cân lượng này, tên tiểu tử này hơi lộ răng nanh, lại ẩn giấu phong mang chân chính, quả nhiên là rất cẩn thận!" Trong nội tâm Kỷ Nguyên Thần thầm nghĩ.

"Trước kia con trai của Hư Vương kinh diễm cỡ nào? Muốn bái nhập làm đệ tử của y cũng đều bị từ chối ngay lập tức. Tên tiểu tử này rốt cuộc có điểm đặc biệt gì, có thể làm cho y phá lệ thu làm đệ tử?"

Kỷ Nguyên Thần rơi vào bên trong trầm tư.

...

Lúc này, Vương Khung lại là đi đến Tàng Thư Lâu!

Lịch sử của Quang Minh Học Cung so với Tần Hoàng Đình còn cổ xưa hơn.

Theo lời đồn, tổng bộ của Quang Minh Học Cung tàng trữ hàng vạn cuốn sách, không chỉ nắm giữ chiến kỹ cổ xưa nhất, mà còn có sách sử từ khi nền văn minh tu hành Hỏa Chủng sinh ra, nhiều loại bí mật trên đại lục cùng với rất nhiều sách cổ.

Luận nội tình, coi như là Tần Hoàng Đình cũng khó sánh vai cùng.

Quang Minh Học Cung trong mỗi tòa thành trì đều thiết lập Tàng Thư Lâu, chiến kỹ cất giữ đều là mở ra miễn phí.

Đương nhiên, chiến kỹ cũng có phân chia đẳng cấp.

Dùng màu sắc Hỏa Chủng là tiêu ký, phân thành Hoàng Viêm, Xích Viêm, Tử Viêm cùng với Hắc Viêm!

Mỗi một đẳng cấp lại phân thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm cùng với tuyệt phẩm.

Phẩm cấp càng cao, độ khó tu luyện cũng liền càng lớn, đại giới hao phí cũng sẽ tăng theo.

Vương Khung mượn thân phận huy hiệu, rất dễ dàng liền tiến vào.

Tàng Thư Lâu có tổng cộng bảy tầng, học viên cảnh giới Hỏa Chủng chỉ có thể tiến vào tầng thứ nhất.

Vương Khung có mục tiêu rõ ràng, đi thẳng tới khu chiến kỹ!

Trên giá sách, các loại bí tịch, cuộn da, giấy, gấm lụa, đồ ngọc, đồ đồng...chất liệu gì cũng đều có.

Phía trên những bí tịch này đều in tiêu ký ngọn lửa màu vàng.

Không sai, Tàng Thư Lâu tầng thứ nhất, cơ hồ tất cả đều là chiến kỹ

cấp Hoàng Viêm.

Dù vậy, tu luyện vẫn y như cũ có nhiều rào cản.

Dù sao, chiến kỹ là vì phát huy ra uy lực lớn nhất của năng lực, cũng không phải là đẳng cấp càng cao càng tốt, cần cân nhắc độ khó cùng với đại giới tu luyện.

"Ta nhớ rõ là có chiến kỹ cấp Xích Viêm." Vương Khung tìm kiếm.

Chiến kỹ tại Quang Minh Học Cung đều là được uỷ thác từ tổng bộ, mỗi một tòa thành trì đều giống nhau, nhưng vị trí sắp đặt lại không có khả năng giống nhau.

"Tìm được rồi!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, tìm được một quyển chiến kỹ cấp Xích Viêm.

Hắn lấy ra xem xét, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

"Vạn Từ Quán Địa Thuật"! ?

"Không phải chứ! ?" Vương Khung nhếch miệng.

Đây là chiến kỹ mà năng lực "Ngự từ" có thể tu luyện, ngược lại là thích hợp với Mục Cửu Ca.

Chương 52

Trên thực tế, Mục Cửu Ca đúng là đã tu luyện môn chiến kỹ này.

Nguyên Từ Địa Bạo của y chính là một chiêu bên trong môn chiến kỹ này, chỉ là chiến kỹ cấp Xích Viêm quá khó tu luyện.

Coi như y là đệ tử Mục Vương Thành, hao phí đại giới cực lớn, cũng chỉ miễn cưỡng tu luyện một chiêu trong này tới nhập môn mà thôi.

Vương Khung buông "Vạn Từ Quán Địa Thuật" xuống.

"Xin hỏi, ngươi là tìm quyển này sao?"

Đột nhiên, một âm thanh nhát gan truyền đến từ phía sau.

Vương Khung xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vị thiếu niên gầy yếu có một chút câu nệ đứng ở sau lưng hắn, cầm trong tay một quyển sách cổ, trên đó viết năm chữ lớn —— Cửu Long Bàn Thiên Ấn!

"Chính là nó!" Vương Khung mừng rỡ.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn, là chiến kỹ cấp Xích Viêm có số lượng không nhiều tại tầng thứ nhất, cũng là chiến kỹ hắn muốn tu luyện.

Vương Khung tiếp nhận bí tịch, đột nhiên, biểu tình ngưng trọng.

"Làm sao ngươi biết ta đang tìm thứ này?" Vương Khung mang theo vẻ kinh nghi đánh giá thiếu niên gầy yếu trước mắt.

Làn da của y trắng nõn, con mắt rất lớn, nhưng dường như có một chút khiếp đảm, một mực không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ta...ta chính là biết rõ..." Thiếu niên gầy yếu ấp úng nói.

Vương Khung nhíu mày, có một chút hồ nghi: "Ngươi có thể nhìn thấu ý nghĩ của người khác?"

Loại năng lực này hắn đã từng nghe nói, cũng là một loại phái thần binh, là một loại đại não biến dị, nhưng cũng không phổ biến.

Thiếu niên gầy yếu ngẩng đầu kinh dị nhìn Vương Khung, chợt lắc đầu nói: "Ta không có loại năng lực kia..."

"Nhưng ta chính là biết rõ ngươi muốn cái gì!"

"Ừm?" Vương Khung càng trở nên hiếu kì: "Năng lực của ngươi là..."

Hắn còn chưa nói xong, thiếu niên gầy yếu liền hốt hoảng quay người chạy ra khỏi Tàng Thư Lâu.

"Thật sự là một quái nhân!" Vương Khung nhếch miệng, đặt toàn bộ lực chú ý ở trên bí tịch trong tay.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hai ta thật đúng là có duyên!" Vương Khung nhẹ nhàng vuốt ve bí tịch.

Năm đó ở Tinh Hà Thành, hắn liền đã từng nhìn thấy môn chiến kỹ này.

Chỉ là Cửu Long Bàn Thiên Ấn bất đồng cùng với chiến kỹ bình thường, tu luyện nó không cần năng lực đặc biệt, thậm chí đối với trường phái cũng đều không có yêu cầu.

Bất kể là phái thần binh, phái ngự vật, hay là phái siêu năng cũng đều có thể đủ tu luyện.

Loại chiến kỹ không có bất kỳ yêu cầu tu luyện nào như thế này cũng không hiếm thấy, đều có một điểm giống nhau.

Hoặc là vô cùng gân gà, hoặc là rất khó tu luyện.

Hiển nhiên, Cửu Long Bàn Thiên Ấn thuộc về loại sau.

Chỗ khó khăn nhất tu luyện môn chiến kỹ này liền là cần bảo vật " thuộc tính Long ", hấp thu luyện hóa "Long khí" bên trong, quán thông kinh mạch toàn thân, kích hoạt huyết khí, cuối cùng đạt đến cảnh giới cửu long hợp nhất.

Bảo vật " thuộc tính Long " quá hi hữu, mỗi một kiện đều có giá trị liên thành.

Một khi tu hành môn chiến kỹ này, tài nguyên hao phí chính là một con số trên trời.

Bởi vậy, Cửu Long Bàn Thiên Ấn cơ hồ là chiến kỹ đốt tiền nhất ở trong tầng này.

"Năm đó ở Tinh Hà Thành, một khỏa Long Huyết Thạch liền có giá tám mươi vạn lượng bạc, mấy người có thể mua?" Vương Khung nói lầm bầm.

Long Huyết Thạch được tính là bảo vật " thuộc tính Long ", nghe nói là long huyết ngấm sâu vào trong lòng đất, lâu ngày hoá thạch, hình thành

khoáng thạch.

Thật giả không biết, nhưng đúng là có hiệu quả, tăng thêm số lượng thưa thớt, bởi vậy giá cả không rẻ.

Tu luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn, một khỏa Long Huyết Thạch là còn thiếu rất nhiều, nhiều nhất chỉ có thể đủ nhập môn.

Thử nghĩ xem, muốn tu luyện tới cảnh giới cửu long hợp nhất, cần tốn hao bao nhiêu tài phú?

Bởi vậy, Cửu Long Bàn Thiên Ấn mặc dù cường đại, vẫn y như cũ bị thả tại tầng thứ nhất, qua nhiều năm như vậy, cơ hồ không có người hỏi thăm.

Cho dù có người tu luyện, nhưng cũng không lâu lắm liền từ bỏ.

Bởi vì không kịp chờ nhập môn, đã phá sản trước.

Nhưng mà Vương Khung bất đồng, hắn thức tỉnh Long Viên Khí, bản thân liền mang theo máu Long Viên mạch.

Nói một cách khác, bản thân hắn liền là một kiện bảo vật " thuộc tính Long ", trời sinh liền thích hợp tu luyện môn chiến kỹ này.

Huống hồ, hắn còn có hơn hai mươi cân máu Long Viên, tăng thêm toàn bộ tài sản, hắn là có thể tu luyện môn chiến kỹ này đến đại thành.

"Cửu long hợp nhất, nếu quả thật luyện thành, dựa vào môn chiến kỹ này cũng đủ để hoành hành tại Quang Minh Học Cung." Vương Khung tự tin hơn gấp trăm lần.

Luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, xem hai loại năng lực khác như át chủ bài, sáng có thể giương oai đặt chân, tối có thể bảo mệnh âm người.

Đêm đó, trong phòng luyện công.

Bên trong phòng luyện công chế tạo từ kim cương truyền đến tiếng gào thét trầm thấp.

Huyết khí như hoàng kim sôi trào, phảng phất như là một bộ phận thân thể của Vương Khung.

Xương sống của hắn kịch liệt chập trùng, uốn lượn nhúc nhích, giống như một đầu đại long, muốn phóng lên tận trời.

Xương sống như bàn long, muốn sống trong thiên cung!

Đây là một đoạn mật ngữ bên trong "Cửu Long Bàn Thiên Ấn".

Xương sống của cơ thể con người giống như đại long, hạ hợp địa mạch, ấn quần tinh, một khi kích hoạt, liền có thể phi thăng vào thiên, thu hoạch được vĩ lực vô lượng.

Lúc này, Long Viên Khí triệt để kích hoạt, kích thích xương sống của Vương Khung.

Huyệt vị của hắn giống như tinh vị, lưu quang lấp lóe, tinh khí dâng trào.

Đột nhiên, xương sống rung động kẽo kẹt, huyết khí tuôn ra, giống như đại long ngẩng đầu, uy năng kinh khủng triệt để khôi phục ở trong cơ thể hắn.

"Đại quyền giống như đại long ngẩng đầu, từng bước một gõ cửu trọng lâu!"

Vương Khung bước ra một bước, song quyền quán thông, lực lượng kinh khủng bỗng nhiên áp súc không khí chung quanh thành một đoàn, bỗng nhiên nổ tung.

Lưu lại hai đạo quyền ấn thật sâu ở phía trên vách tường kim cương kia, nhìn thấy mà giật mình!

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê.

"Lúc này đã có thể đi ngang!"

Chương 53

Nắng sớm xuyên thấu qua sương mù, dát lên Quang Minh Học Cung một tầng màu vàng nhạt.

Vương Khung đi ra khỏi cửa phòng, duỗi lưng một cái.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn" nhập môn, khiến tinh thần hắn toả ra sinh cơ càng cường đại, ý chí dường như cũng trở nên càng thêm cường đại.

Đây là hiệu quả khi kích hoạt Long Viên Khí.

Nắm giữ năng lực như này, hắn căn bản không cần các bảo vật " thuộc tính Long " khác, không cần phải lo lắng thiếu Long khí.

Dựa vào Long Viên Khí, hắn liền có thể tu luyện "Cửu Long Bàn Thiên Ấn" tới đại thành, cái hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Nhưng, trên người hắn còn có hai mươi cân máu Long Viên, khoảng thời gian này có thể rút ngắn hơn phân nửa.

Nếu như lại mua một ít những bảo vật phụ trợ khác, lại có thể rút ngắn thêm.

""Cửu Long Bàn Thiên Ấn" dù sao cũng là chiến kỹ cấp Xích Viêm, dựa vào nó hẳn là có thể tiến vào Võ Viện." Vương Khung tính toán.

Trước khi tiến vào Võ Viện, hắn cũng không muốn bộc lộ ra các năng lực át chủ bài khác hắn nắm giữ.

Ba đại viện mới là chỗ nội tình của Quang Minh Học Cung, nếu muốn tham gia Sơ Vương Tế, liền cần phải tiến vào ba đại viện.

Phái thần binh là Võ Viện, phái ngự vật là Long Viện, về phần phái siêu năng thì là Hoang Viện.

Ba đại viện tàng long ngọa hổ, đều ẩn chứa một ít yêu nghiệt.

Đương nhiên, mục tiêu của Vương Khung không chỉ như thế.

Hắn không những chỉ muốn đi vào ba đại viện, còn muốn áp đảo từng yêu nghiệt kia.

"Ta ngược lại là thật lâu không có giao thủ với phái siêu năng, cũng không biết chất lượng Hoang Viện tại Xích Long Thành như thế nào?"

Vương Khung rất là để ý.

Lực lượng của phái siêu năng không giống với hai trường phái lớn khác, nếu không, Quang Minh Học Cung cũng không sẽ thiết lập Hoang Viện, trực tiếp thu nạp học viên phái siêu năng.

Về phần những người phái thần binh và phái ngự vật có thiên tư trác tuyệt, thông qua tuyển chọn mới có cơ hội tiến vào ba đại viện.

Trước kia, tại Tinh Hà Thành, hắn chính là học viên Hoang Viện, bởi vậy hắn biết rõ chỗ đáng sợ của những yêu nghiệt kia.

"Sau khi tiến vào Võ Viện ngược lại là có thể nghĩ biện pháp tiếp xúc Lôi Quang Lục Sí Văn một chút."

Trong lòng Vương Khung vẫn luôn nhớ mong đầu yêu thú kia!

Chỉ là dùng thân phận của hắn bây giờ, muốn hái quả đào nhất định là không thực tế.

Nhưng đệ tử Võ Viện thì không giống, đó là tài phú chân chính của Quang Minh Học Cung, địa vị cao thượng, có thể tiếp xúc đến rất nhiều đồ vật tầng thứ cao.

"Người trẻ tuổi, dậy sớm thế!" Nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua truyền đến từ phía sau.

Vương Khung quay người nhìn lại, cách đó không xa có một vị lão giả đang quét sàn, lúc này đang cười nhẹ nhàng nhìn hắn, chào hỏi.

Vị lão giả này người mặc áo vải, tóc rất ngắn, khuôn mặt hiền lành hòa ái.

"Lão gia tử cũng dậy thật sớm." Vương Khung cười nói.

Nói xong, liền đi tới nhà ăn.

Bữa sáng là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày, tự nhiên không thể bỏ bữa sáng.

"Cửu long bàn thiên, đại long đã sống, quả nhiên là mầm mống tốt." Vị lão giả kia nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, hơi nheo mắt lại.

"Thấy sao?" Nhưng vào lúc này, Kỷ Nguyên Thần đi ra từ bên cạnh.

"Hắn chính là đệ tử của Hắc Nhận?" Lão giả cũng không quay đầu lại,

thản nhiên nói.

"Không sai, nam nhân kia đi hai mươi năm, đột nhiên xuất hiện một vị đệ tử, thực sự không thể tưởng tượng." Kỷ Nguyên Thần trầm giọng nói.

"Có gì mà không thể tưởng tượng!" Lão giả lắc đầu nói: "Thập Nhị Vương Tọa, đó là tổ chức mạnh nhất trăm năm qua, mười hai người kia cơ hồ đứng trên đỉnh thế gian...bọn hắn làm ra chuyện gì cũng đều sẽ không kỳ quái!"

"Sự tồn tại của bọn hắn phá hư cân bằng của thế giới này!" Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

"Chỉ có nắm giữ thực lực tuyệt đối, mới có thể bảo trì các phe cân bằng, bọn hắn tồn tại, vừa vặn là vì duy trì cân bằng." Lão giả thở dài với vẻ mờ mịt: "Có lẽ có một ít sự tình ngươi không rõ lắm, Tần Hoàng trước kia, cũng là một thành viên của Thập Nhị Vương Tọa."

"Cái gì?" Sắc mặt của Kỷ Nguyên Thần đột biến.

Thập Nhị Vương Tọa, đó là tổ chức kinh khủng nhất thế gian, cũng là tổ chức thần bí nhất.

Thành viên chỉ có mười hai người, nhưng mà chỉ là mười hai người này, không biết lưu lại bao nhiêu truyền kỳ cùng với rung động chói lọi tuế nguyệt.

Thời đại kia, đề cập đến Thập Nhị Vương Tọa, bất kể là đại tộc truyền thế, hay là siêu cấp tông môn, hoặc là Tần Hoàng Đình, đều giữ kín như bưng, kiêng kị như vực sâu.

Liên quan tới lai lịch của mười hai người này, có rất ít người biết, chỉ có danh hiệu lan truyền.

Tính cách của bọn hắn khác lạ, lối làm việc cũng là khác biệt ngày đêm, có một số người hướng tới quang minh, hành tẩu trên thế gian.

Lại có một số người giống như hắc ám, thủy chung giấu kín trong vực sâu, không cho người ngoài biết.

Kỷ Nguyên Thần không ngờ được, đương kim bệ hạ, vị Tần Hoàng cao cao tại thượng kia, vậy mà cũng đã từng là một thành viên của Thập Nhị

Vương Tọa.

"Lão sư..."

"Thập Nhị Vương Tọa, như phù dung sớm nở tối tàn, bọn hắn đúc thành truyền kỳ, ẩn giấu công danh, phảng phất như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện, nhưng, ở phía dưới sóng ngầm kia, tất cả mọi người đều đang phòng bị...sợ bọn hắn vào một ngày nào đó sẽ lại càn quét." Lão giả thì thầm.

"Có lẽ sẽ không có một ngày như vậy."

"Đương kim bệ hạ đã triệt để siêu việt người đi trước, mở ra lối riêng, tiếp nối quá khứ mở ra tương lai, lĩnh hội thiên nhân, đại thế của bệ hạ đã thành, đã thành xu thế chung, không ai có thể lay chuyển được nữa." Lão giả thở dài.

Chương 54

Đương kim Tần Hoàng là một đoạn truyền kỳ.

Nghe nói trong những năm đầu, y chỉ là một vị hoàng tử thất bại mà thôi, căn bản không được chào đón.

Nhưng đột nhiên vào một ngày, phảng phất như khai khiếu, phong mang tất lộ, kinh động thế gian, đến hiện nay, càng là hùng bá thiên hạ, nắm quyền lực trong tay, cửu địa thập phương, không dám không theo.

Tần Hoàng hiện diện, thiên hạ có thể định, tổ chức như Thập Nhị Vương Tọa tự nhiên sẽ không lại xuất hiện.

"Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sau khi trông thấy thiếu niên này, ta lại cảm thấy có lẽ còn có một chút biến cố." Lão giả hơi nheo mắt lại.

"Cũng bởi vì hắn là đệ tử của Hắc Nhận?" Kỷ Nguyên Thần hỏi.

Lão giả lắc đầu: "Ngươi nhìn thấy thanh đao bên hông hắn kia không?"

"Hắc đao chế tạo từ Long Nha Thiết?" Kỷ Nguyên Thần nói.

Ngày đó, y trong nháy mắt liền nhận ra chất liệu của Hắc Long Đao.

Long Nha Thiết, đó chính là tài liệu hiếm thấy, tương truyền là răng rồng chôn sâu trong lòng đất, trải qua tháng ngày, hình thành cổ mỏ kỳ dị.

Thiên hạ khó tìm, người có thể luyện nó thành binh khí, càng là lác đác không có mấy.

"Dùng thủ đoạn của Hắc Nhận, luyện chế một thanh đao Long Nha Thiết cũng không khó khăn." Lão giả lắc đầu nói.

"Nhưng đó cũng không phải binh khí phổ thông."

"Không phải binh khí phổ thông?" Kỷ Nguyên Thần ngạc nhiên nói.

Thanh đao kia ẩn giấu rất sâu, dùng cảnh giới của y chỉ nhìn ra được đó là dùng Long Nha Thiết chế tạo thành, chẳng lẽ còn có bí ẩn khác.

Bên trong con ngươi đục ngầu của lão giả lấp lóe một vệt tinh mang, nhìn phương hướng Vương Khung rời đi.

"Nếu như mắt ta còn chưa mù, như vậy đó hẳn là..."

"Hoạt Tính Binh Trang!"

"Cái gì?" Kỷ Nguyên Thần bỗng nhiên co con ngươi lại, quả thực không thể tin được.

"Đó là không có khả năng!" Kỷ Nguyên Thần cắn răng lắc đầu.

"Không có gì là không có khả năng!" Lão giả thì thầm: "Hoạt Tính Binh Trang, trong thiên hạ bây giờ, người có năng lực luyện chế cũng không hơn một bàn tay."

"Ý của ngài là..."

"Phía sau tên tiểu tử này không chỉ có một mình Hắc Nhận!" Lão giả thản nhiên nói.

"Năng lực của hắn là phái thần binh, chủ khôi phục, nhục thân cũng có thể thu được cường hóa nhất định, lại dùng dạng đao này, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?" Lão giả tiếp tục nói.

Kỷ Nguyên Thần lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Có thể luyện chế ra dạng đao này, vì sao không nhằm vào năng lực của hắn, tuỳ chỉnh theo năng khiếu?" Lão giả hỏi ngược.

"Ngài đang nói..."

"Tên tiểu tử này đã giấu đi răng nanh chân chính, một khi triển lộ, sẽ sắc bén kinh người!"

Lúc này nếu như Vương Khung có ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ đến mức nói không ra lời, con mắt của lão nhân này quá độc.

"Từ nay về sau, đừng có nhằm vào hắn, đối đãi bình thường là được rồi, bằng không dẫn xuất người sau lưng tên tiểu tử này, tuyệt đối không phải là phúc khí của Quang Minh Học Cung chúng ta!" Lão giả quay người, lo lắng nói.

Sau đó, Vương Khung mỗi ngày trừ tu luyện "Cửu Long Bàn Thiên Ấn", liền là pha trộn cùng một chỗ cùng với La béo.

Trong khoảng thời gian này, Minh Hạo Nhiên cũng chủ động đi đến lôi kéo làm quen.

Mặc dù, ấn tượng của Vương Khung đối với y không phải quá tốt, nhưng sự chân thành của Minh Hạo Nhiên đã đả động hắn.

Chủ yếu nhất là mỗi lần ăn cơm, thái độ đối phương trả tiền quá tích cực, làm cho Vương Khung cũng đều không đành lòng cự tuyệt.

Một tới hai đi, quan hệ của ba người cũng càng ngày càng thân cận.

Về phần "Cửu Long Bàn Thiên Ấn", Vương Khung có tiến triển thần tốc, đối với kẻ nắm giữ Long Viên Khí như hắn mà nói, môn chiến kỹ này quả thực là may đo riêng cho bản thân.

Lại thêm phục dụng máu Long Viên, trong mười ngày thời gian, hắn liền tu luyện "Cửu Long Bàn Thiên Ấn " tới cảnh giới ngũ long quán tí (năm rồng nhập tay).

So với thời điểm mới vào Quang Minh Học Cung, thực lực tăng lên rất nhiều.

Trong quá trình này, Long Viên Khí của hắn cũng càng trở nên tinh thuần cường đại, uy năng của nó trọn vẹn đề thăng gấp đôi.

Đối với dạng tốc độ tu luyện này, Vương Khung vẫn là không hài lòng lắm.

Hắn người mang tài sản lớn, tự nhiên không thể lãng phí.

Vì thế, Vương Khung tại Vạn Bảo Lâu của Quang Minh Học Cung, mua một lượng lớn dược tề cùng với thiên tài địa bảo.

Long Tu Thảo, Cửu Diệp Linh Chi, Thanh Mạch Bổ Nguyên Diệp, Luyện Huyết Dược, Hóa Cốt Thông Tủy Đan...

Tất cả đều là đồ tốt lớn mạnh huyết khí, thông mạch luyện thể.

Hơn một trăm vạn lượng tiêu xài sạch trơn.

Vương Khung không có một chút đau lòng nào, dù sao cũng không phải là bạc của hắn.

Tiêu xài tiền mới coi như là chính mình.

Cũng bởi vì như thế, tốc độ tu luyện của hắn lại đề thăng một lần nữa, giống như khỉ lên trời, thực lực cơ hồ mỗi ngày đều sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Lão Vương, ngươi gần đây có phải là đang cắn thuốc? Khí sắc càng ngày càng tốt." La béo không nhịn được nói.

"Có sao? Lão tử đang trưởng thành? Không được sao?" Vương Khung ngạo nghễ nói.

"Bớt đi!" La béo trợn trắng mắt: "Ngươi trưởng thành hay không ta còn không biết?"

Nói xong, lướt qua ở trên người Vương Khung.

"Bảo sao, hai ngày này, khí tức của thần tượng dường như càng ngày càng mạnh, "ngự niệm" của ta cũng đều không chịu nổi." Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Năng lực của y có thể khống chế ảnh hưởng ý niệm của người khác.

Hai ngày trước, Vương Khung từng nhờ Minh Hạo Nhiên đến thí nghiệm uy lực của Long Viên Khí.

Vào thời điểm vừa tiến vào học cung, "ngự niệm" của Minh Hạo Nhiên còn có thể trong lúc vô hình, ảnh hưởng đến Vương Khung.

Nhưng hiện nay, một khi y thi triển năng lực đối với Vương Khung, liền sẽ gặp phải phản phệ.

Uy áp kinh khủng phô thiên cái địa kia nghiền ép đến, khiến tâm thần y rung động kịch liệt, suýt nữa ngất đi.

Chương 55

Đến một bước này, Long Viên Khí mới coi như là chân chính đại thành.

Thần ý biến hóa, như sơn như hải, rộng lớn rộng rãi, ngoại tà khó xâm.

"Tiểu Minh, năng lực của ngươi kỳ thực được tính là hi hữu, nếu như có thể tiến thêm một bước, sẽ rất khủng bố!" Vương Khung không nhịn được nhắc nhở.

"Ngự niệm" của Minh Hạo Nhiên ở bên trong phái ngự vật cũng đều được tính là hiếm thấy.

Chỉ là, địa vị của y ở trong tộc không cao, một mực khúm núm, kiếm sống sống tạm, tâm tư cũng đều lãng phí vào trên bàng môn tà đạo, bởi vậy mới không thể phát huy ra uy lực của loại năng lực này.

"Ta ngược lại là muốn luyện, nhưng vẫn một mực chưa tìm được phương pháp." Minh Hạo Nhiên lắc đầu nói.

Ởtrong đại tộc, muốn trở nên nổi bật, kỳ thực càng khó hơn, nếu như không có tư chất kinh tài tuyệt diễm, vậy thì nhất định phải điệu thấp.

Nếu không chỉ cần hơi bộc lộ tài năng, chẳng những không dẫn đến coi trọng quá lớn, ngược lại sẽ dẫn tới kiêng kị cùng với phiền phức.

Bởi vậy, y ở bên trên tôi luyện năng lực của mình, y chưa bao giờ nỗ lực.

"Ngươi hãy đi đến Tàng Thư Lâu xem một chút đi."

""Thập Niệm Pháp", "Nhân Loại Đồng Thuật Đại Quan", " quan tưởng tinh thần và ý niệm", ba bản bí tịch này đều thích hợp với ngươi, nếu như có thể lĩnh ngộ đôi chút, năng lực của ngươi đủ để rực rỡ hào quang tại Quang Minh Học Cung." Vương Khung nhắc nhở.

Hắn mở miệng nhắc nhở, không chỉ là bởi vì giao tình cùng với Minh Hạo Nhiên.

Mà là hắn nhìn ra tiềm năng của Minh Hạo Nhiên, năng lực "Ngự niệm" của y nếu thật sự khai phát ra, tuyệt đối được xưng tụng là kinh khủng.

Chỉ là, Minh Hạo Nhiên ngơ ngơ ngác ngác, căn bản không có ý thức

được tiềm năng cực lớn của chính mình.

Nếu như y thật sự có thể đốn ngộ, một bước lên trời, sẽ là chiến lực hiếm thấy bên cạnh Vương Khung.

"Tốt, từ nay về sau, ta nhất định sẽ khổ tu, không cô phụ kỳ vọng của thần tượng." Minh Hạo Nhiên cắn răng.

Những ngày gần đây, y ở chung với Vương Khung, phát hiện ra, đối phương chẳng những không có một chút kiêu ngạo, hơn nữa còn thực tình xem y như bằng hữu.

Thậm chí vào thời điểm đàm luận một ít tâm đắc tu hành, đều sẽ không e dè, chủ động chỉ dẫn.

Chuyện này khiến cho Minh Hạo Nhiên vô cùng cảm động, trong lúc mơ hồ từ bỏ ý niệm nịnh bợ trước đó, mà là kết giao thực tình.

"Gã béo, qua thời gian dài như vậy, ta còn chưa biết năng lực của ngươi là gì đâu!" Vương Khung đột nhiên nói.

La béo sắc mặt trì trệ, chợt cười khan nói: "Ha ha ha, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới..."

"Ừm?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía La béo.

"Ngươi chột dạ cái gì?"

"Ta là sợ hù doạ các ngươi." La béo ánh mắt lấp lóe, cười khan nói.

"Dọa chúng ta?" Vương Khung càng thêm hiếu kì.

"Cũng không phải là hù doạ các ngươi, mà là năng lực của ta một khi xuất ra, các ngươi nhất định sẽ tự ti mặc cảm, hổ thẹn vì sinh ra làm người." La béo không khỏi thở dài.

"Trang bức!"

Vương Khung cùng với Minh Hạo Nhiên trăm miệng một lời.

Có một số người nắm giữ năng lực đúng là hoàn toàn rất đặc biệt, không nguyện ý bại lộ người mặt trước khác.

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng không truy vấn.

...

Chạng vạng tối, Vương Khung như thường ngày, đi đến phòng luyện

công.

ở nơi xa...

Bóng cây mông lung, dưới ánh trăng, một đạo thân ảnh thon dài chậm rãi đi ra, chặn đường đi của hắn lại.

"Bên trong học viên mới, danh tiếng của ngươi lớn nhất, hôm nay ta muốn lĩnh giáo một lần."

Một giọng nói trong trẻo và dễ nghe vang lên dưới đêm trăng.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ dạo bước đi tới, đùi ngọc thon dài lộ ra trắng noãn chói mắt ở dưới ánh trăng, tư thái lả lướt vô cùng sống động, dưới bộ chiến phục tinh xảo, khiến người ta miên man bất định.

"Là ngươi?" Vương Khung khẽ giật mình, nhận ra được.

Ngư Niệm Nhất, nữ giới có số lượng không nhiều ở bên trong học viên mới, cũng là một người xuất chúng nhất.

Không chỉ là bởi vì nhan sắc của nàng, khí thế và thực lực của nàng cũng đồng dạng xuất chúng.

Nghe nói, mới nhập môn không bao lâu, Ngư Niệm Nhất liền bị không ít học viên cũ truy cầu, kết quả là đều bị nàng thu thập không có một ngoại lệ nào.

Với thành tích như vậy, danh tiếng của Ngư Niệm Nhất dần lan rộng, thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả Vương Khung.

"Đều là đồng học, không tốt lắm đâu, huống hồ bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, động thủ động cước..." Vương Khung khẽ cười nói.

Hắn mới không có nhàm chán như vậy, cũng không có nhiều thời gian rỗi luận bàn với người khác.

Huống hồ, trong mắt hắn, bên trong học viên mới, cũng không có ai có tư cách để hắn động thủ.

"Từ nhỏ đến lớn, ta đều là đệ nhất, tiến vào Quang Minh Học Cung cũng đều không ngoại lệ." Ngư Niệm Nhất khẽ mở môi son, trong mắt sáng

chớp động lên một vệt tự tin cùng với ngạo nghễ.

"Ta đã từng gặp không ít nữ nhân tự cho mình là siêu phàm, nữ nhân cao cao tại thượng ta cũng đã gặp không ít, nhưng nữ nhân có thể đứng nói chuyện ở trước mặt ta, dường như còn chưa có." Vương Khung cười nói.

Dạng nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, thiên phú cũng cao này, hắn đã gặp nhiều, phần lớn đều coi trọng bản thân cực cao, không để nam nhân vào mắt.

Trước kia, dạng nữ nhân này không biết đã bị Vương Khung đánh ngã bao nhiêu.

Nhưng mà, câu nói này rơi ở trong tai Ngư Niệm Nhất, lại là một phen ý tứ khác.

"Ngươi...tên đại sắc lang nhà ngươi, vậy mà...lại khinh bạc ta..." Hai gò má của Ngư Niệm Nhất ửng hồng, tức giận nói. (Ngư Niệm Nhất hiểu lầm rằng không có nữ nhân đứng nói chuyện tức là quỳ hay nằm nói chuyện =))

"Cái quái gì thế?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt kịp phản ứng.

"Có thể đứng nói chuyện mà ta nói, không phải ý tứ kia..."

Chương 56

Ầm ầm!

Đột nhiên, một cỗ khí thế bén nhọn bạo phát ra từ trong cơ thể của Ngư Niệm Nhất, con ngươi sáng ngời lóe ra ánh sáng phẫn nộ.

"Ta làm sao có thể để cho kẻ khốn nạn như ngươi đứng ở trước mặt của ta." Ngư Niệm Nhất thật sự giận.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn là đệ nhất, cao cao tại thượng, được người ngưỡng mộ, đã lúc nào bị nam tử khinh bạc như này.

Đương nhiên, Vương Khung cũng không có ý tứ kia.

Nhưng nàng mặc kệ, cảm giác vượt trội bẩm sinh của nàng đã trực tiếp coi Vương Khung là kẻ thấp kém và tầm thường.

Ông! Đột nhiên, thân thể mềm mại của Ngư Niệm Nhất run rẩy, hai chân của nàng nổi lên ánh sáng, một tầng ánh trắng như làn da mỏng kéo dài ra.

Ngay sau đó, một dòng chất lỏng màu đỏ như làn da nhô ra từ ngực nàng, bao trùm toàn thân trong nháy mắt.

Lúc này Ngư Niệm Nhất như là mặc vào một tầng chiến giáp, thân hình càng thêm thon dài, đường nét uyển chuyển khiến tim người ta đập thình thịch.

Ngay cả những đường nét trên khuôn mặt của nàng dường như cũng trở nên tinh xảo hơn.

"Xích Vũ Thân!" Ngư Niệm Nhất dạo bước đi tới, các luồng không khí xung quanh nhảy múa như thủy triều!

"Ách, đây là năng lực gì?" Vương Khung ngẩn người.

Không thể nghi ngờ, năng lực của Ngư Niệm Nhất tuyệt đối là phái thần binh, bề mặt thân thể dị biến, khiến nàng giống như mặc vào chiến giáp.

Loại năng lực này có chút giống thân thể Giao Ngư của Vương Khung.

Nhưng ngoại hình này đẹp hơn bất cứ thứ gì khác, chỉ riêng về mặt

hiệu ứng và ngoại hình, tuyệt đối là sang chảnh và ngầu nhất mà Vương Khung từng gặp.

"Mỹ nữ biến thân! ?" Vương Khung nuốt nước bọt.

Lúc này Ngư Niệm Nhất như là một nữ chiến binh mặc quân phục, đầy lực lượng và cám dỗ.

"Ngươi vẫn còn nhìn?" Ngư Niệm Nhất cáu giận nói.

"Mẹ kiếp, ngươi cũng đã sắp động thủ, ta có thể không nhìn chằm chằm vào ngươi sao?" Vương Khung trực tiếp nói tục.

Đầu óc của cô nàng này có bệnh, vừa đến liền muốn động thủ, liếc nhìn nàng nhiều một chút, giống như chính là muốn chiếm hữu nàng vậy.

Ông! Đột nhiên, thân hình của Ngư Niệm Nhất lấp lóe tiêu thất ở trong tầm mắt của Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, cảm giác lạnh như băng kéo tới.

Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

"Tốc độ thật nhanh!"

Cuồng phong cuồng bạo dâng lên như dã thú gầm thét, tiếng quyền phong lăng liệt truyền đến từ sau đầu.

Ầm ầm! Long Viên Khí thấu thể mà ra, vàng rực như thủy triều, chặn lại nắm đấm.

Lực lượng đáng sợ cơ hồ đánh tan Long Viên Khí, dư ba mãnh liệt, lực phản chấn mạnh mẽ, Vương Khung cấp tốc lui lại, trong mắt hiện ra một vệt kiêng dè.

"Tốc độ thật nhanh, lực lượng thật mạnh!"

"Vừa rồi chỉ là cảnh cáo!" Ngư Niệm Nhất hoạt động cổ tay một chút, trong mắt dạt dào tự tin, phát ra giọng nói mỉa mai nhìn về phía Vương Khung.

"Dù sao cũng là Quang Minh Học Cung, có thể thấy phái thần binh cấp Linh khắp nơi!" Vương Khung thản nhiên nói: "Năng lực của ngươi rất đặc biệt."

Ngư Niệm Nhất thi triển ra "Xích Vũ Thân", tốc độ quả thực là nhanh

như chớp, mấu chốt nhất là lực lượng của nàng cũng thu hoạch được đề thăng cực lớn.

Cỗ thân thể này, dường như trong nháy mắt liền biến thành lợi khí chiến đấu.

"Đặc biệt?" Ngư Niệm Nhất hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt chế giễu: "Ta không nhớ rõ đã cho ngươi kiến thức năng lực của ta."

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, Ngư Niệm Nhất lại lấp lóe một lần nữa, một giây sau liền xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Quyền phong bạo phát giống như búa nặng bổ tới, cuồng phong gào thét, ập thẳng vào mặt.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại, huyết khí màu vàng dâng trào, tạo thành một bức tường khí trước mặt.

"Ngây thơ!" Ngư Niệm Nhất khẽ cười nói.

Ông! Đột nhiên, "quần áo" Trên bề mặt cơ thể nàng nhúc nhích như nước, không khí chung quanh bởi vì thế mà biến hóa.

Khí lưu kinh khủng điên cuồng dâng trào, như là từng đạo đao gió, cuồng bạo gào thét.

"Đây là..." Vương Khung hơi biến sắc, phi thân lui lại.

Đao gió hình thành quanh người Ngư Niệm Nhất giống như là một bộ phận thân thể của nàng, nhảy múa theo quyền cước.

Ông! Đột nhiên, cuồng phong gào thét, như một làn sóng đao, đâm rách Long Viên Khí, lưu lại một đạo đạo vết máu ở trên người Vương Khung.

"Chậc chậc, thật là chật vật!" Ngư Niệm Nhất nhìn xuống từ trên cao, nhìn Vương Khung, lộ ra nụ cười lạnh.

"Lợi hại, năng lực của ngươi lại có thể thay đổi áp suất không khí chung quanh, hình thành đao gió." Vương Khung không khỏi thở dài.

Đao gió vô hình, tương đương với nhiều ra thêm vô số binh khí.

Lại thêm tốc độ cùng với lực lượng của Ngư Niệm Nhất, loại năng lực này có thể xưng là kinh khủng.

Nữ nhân này xác thực không đơn giản, qua một thời gian nữa, tất nhiên

sẽ dương danh ở bên trong Quang Minh Học Cung.

"Vương Khung, ta thấy ngươi cũng là một nhân vật, thần phục ta, ta có thể tha cho ngươi tội mạo phạm." Ngư Niệm Nhất thản nhiên nói.

"Thần phục ngươi?" Vương Khung cười, hắn lắc đầu.

Long Viên Khí dâng trào, thương thế trên người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Siêu tốc tái sinh! ?" Ngư Niệm Nhất cau lại đôi mi thanh tú, lạnh lùng nói: "Vô dụng, vừa rồi ta đã nương tay, nếu như ta vận dụng toàn lực..."

"Ta cũng không có thời gian chơi với ngươi!"

Ầm ầm! Vừa dứt lời, Long Viên Khí phóng lên tận trời, triệt để bạo phát.

Khí thế kinh khủng phô thiên cái địa mà tới.

Ngư Niệm Nhất bỗng nhiên co con ngươi lại.

Trong hoảng hốt, nàng phảng phất như trông thấy bên trong khí lưu màu vàng kia, có một cỗ hư ảnh, Viên Vương nổi giận, chấn thiên động địa.

Cảm giác áp bách nguyên thủy khiến cơ thể nàng run lên.

"Chuyện này...chuyện này là...cái gì...vì cái gì...thân thể của ta...không...động được!" Trong mắt Ngư Niệm Nhất có nước mắt lấp lóe.

Vào giờ phút này, nàng thậm chí không cách nào khống chế tâm tình của mình.

Chương 57

Đây là uy áp thuần túy, trải qua nhiều ngày khổ tu, Long Viên Khí của Vương Khung đã sớm bước vào cảnh giới hoàn toàn mới, phong mang ma luyện, hung uy đại thịnh.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng phát biểu một loại lý luận, nói là cảm xúc có quan hệ cùng với nhục thân, trong đó có một đoạn lời nói, nói rằng khi con người sợ hãi và căng thẳng, khả năng kiểm soát cơ thể của họ sẽ giảm dần, điều này liên quan đến việc tiết nội tiết tố và chuyển hóa cơ năng."

Vương Khung cất bước đi tới, đi đến bên cạnh Ngư Niệm Nhất đã sớm xụi lơ quỳ xuống đất.

"Ngươi còn quá non!"

Lời nói lạnh như băng giống như một cái tát vang dội đánh vào trên người Ngư Niệm Nhất.

Đột nhiên, loại cảm giác áp bách kinh khủng kia biến mất.

Nhưng thân thể của Ngư Niệm Nhất vẫn là không ngăn được run rẩy, dường như loại áp bách cùng với sợ hãi vừa rồi kia, đã hóa thành lạc ấn, khắc sâu ở bên trong bản năng của nàng.

Nước mắt trong suốt không hề hay biết trượt xuống từ hai gò má của nàng.

Ngư Niệm Nhất vẫn còn sợ hãi, quay đầu nhìn lại.

Dưới bóng đêm, lưu lại cho nàng, chỉ có bóng lưng Vương Khung đi xa.

"Hắn...hắn..." Ngư Niệm Nhất cố gắng hết sức xoa dịu cảm xúc của mình, run run rẩy rẩy đứng lên.

So sánh cùng với Vương Khung, nàng đích xác quá non.

Không nói đến việc trước đây Vương Khung đã trải qua nhiều lần tai hoạ, vượt qua sinh tử, thay đổi rất nhanh, ý chí trải qua tẩy luyện, vô cùng cứng cỏi.

Vẻn vẹn chỉ là uy áp của Long Viên Khí nàng liền không chịu nổi.

Đây không phải là chênh lệch về lực lượng cảnh giới, mà là chênh lệch về ý chí tinh thần.

Chiến đấu chân chính, trừ năng lực cùng với cảnh giới, so đấu ý chí tinh thần cũng rất trọng yếu.

Cao thủ chém giết, tranh đoạt chính là một đường sinh cơ kia, còn lại chính là dựa vào tinh thần, tâm thái cùng với ý chí.

Kém một đường, chính là lằn ranh sinh tử.

Ở trước mặt Vương Khung, Ngư Niệm Nhất đúng là hoàn toàn lộ ra quá non.

"Vương Khung...ta nhớ kỹ ngươi!" Ngư Niệm Nhất nghiến răng ngà, ánh mắt phức tạp xoay người rời đi.

...

Lúc này, Vương Khung bước vào phòng luyện công, vừa mới tiến vào đại sảnh, lông mày giật giật, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Là y! ?"

Trong góc, một đạo thân ảnh gầy yếu chiếu vào ánh mắt của Vương Khung.

Đó là thiếu niên gầy yếu hắn gặp được tại Tàng Thư Lâu ngày đó, làn da trắng nõn, con mắt rất lớn, nhưng bộ dáng rất là nhát gan.

Lúc này, một thân một mình ở nơi đó, cúi đầu, không nói một lời.

Đột nhiên, thiếu niên gầy yếu kia dường như phát giác được điều gì, ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vặn đụng vào nhau cùng với Vương Khung.

Trong lúc kinh ngạc, bên trong con ngươi sáng ngời của y hiện lên một chút hoảng hốt.

"Thật là đúng dịp, ngươi cũng là học viên ở nơi này?" Vương Khung hỏi.

Thiếu niên lắc đầu, không nói gì.

"Ngươi tên gì?" Vương Khung tiếp tục hỏi.

"Diệp...Diệp Mặc!" Thiếu niên cúi đầu, nhỏ giọng báo ra tên của mình.

"Ta tên là Vương Khung!"

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, sững sờ nhìn Vương Khung, dường như có một chút kinh nghi.

"Sao vậy?" Vương Khung ngơ ngác nói.

"Tên của ngươi...nói cho ta biết?" Trong mắt Diệp Mặc lóe dị sắc.

"Có chỗ nào không đúng sao?" Vương Khung kỳ quái nói.

Thiếu niên này thật sự có một chút cổ quái.

Diệp Mặc không nói gì, cứ như vậy nhìn chằm chằm Vương Khung, chằm chằm đến mức trong lòng hắn sợ hãi.

"Như vậy..ta...ta đi luyện công trước, hẹn gặp lại!" Vương Khung lúng túng lên tiếng chào, liền tiến vào phòng luyện công.

Như thường ngày, Vương Khung tiếp tục khổ tu "Cửu Long Bàn Thiên Ấn".

Có máu Long Viên tương trợ, lại thêm các loại dược tề trân bảo, hắn đã có tu vi khá cao đối với môn chiến kỹ cấp Xích Viêm này.

Nếu không cũng sẽ không có khả năng chỉ dựa vào khí thế liền áp chế Ngư Niệm Nhất.

Dù sao, vào trước khi tu luyện "Cửu Long Bàn Thiên Ấn ", sức chiến đấu của Long Viên Khí cũng có hạn, chủ yếu là năng lực khôi phục cường đại.

Nhưng hôm nay, uy năng Long Viên Khí triệt để kích phát đi ra, thậm chí chỉ cần dựa vào uy áp, hắn liền có thể quét ngang một mảnh.

Ầm ầm! Bên ngoài có bảo huyết, bên trong có đan dược.

Xương sống như đại long chập trùng, phun ra nuốt vào tinh nguyên, huyết khí màu vàng óng tràn ngập, kích thích các đại huyệt khiếu toàn thân.

Toàn thân Vương Khung phát ra tiếng vang kẽo kẹt, mồ hôi bốc hơi, hóa thành sương mù màu trắng.

Hiện nay, Vương Khung đã tu luyện tới cảnh giới ngũ long quán tí.

Phía sau ngũ long quán tí chính là lục long thông lưng, huyết khí màu vàng triệt để kích hoạt, cô đọng như long, quán thông lưng, thu hoạch được uy năng vô thượng.

Tiến thêm một bước, chính là thất long cái đỉnh, thẳng tới thiên linh.

Sau đó chính là bát long tụ huyệt, Long Viên Khí kích thích các đại huyệt khiếu, hoạt tính nhân thể đạt đến đỉnh phong.

Một chiêu cuối cùng, chính là cửu long hợp nhất.

Mạch lạc toàn thân quán thông toàn bộ, huyết khí như long, hợp lại làm một, đăng thiên nhân cung, siêu phàm tuyệt đại.

Cấu tạo của cơ thể con người rất huyền bí và bí ẩn, tu luyện "Cửu Long Bàn Thiên Ấn" không chỉ cần có thể phách cường đại cùng với bảo vật "Thuộc tính Long", mà còn là cả quá trình tìm hiểu những bí ẩn của cơ thể con người, lĩnh ngộ biến hóa ảo diệu thiên nhân.

Bởi vậy, đối với ngộ tính cũng có yêu cầu khá cao.

Lúc này, Vương Khung đã đạt đến bình cảnh, muốn tiến thêm một bước, nhưng không được.

Ông! Đột nhiên, một tràng dao động kỳ dị truyền đến.

Thân thể Vương Khung run rẩy, đầu óc của hắn nổ vang, tầm mắt trước mặt dường như rõ ràng hơn rất nhiều.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung khẽ động tâm thần, tưởng rằng chính mình luyện công quá mức khắc khổ, xuất hiện ảo giác.

Chương 58

Nhưng mà, sức chấn động kia càng ngày càng mãnh liệt, đại não hắn ông ông tác hưởng, không chỉ ánh mắt càng trở nên rõ ràng, liền ngay cả thính giác, khứu giác cũng trở nên càng thêm nhạy bén.

Dần dần, huyết khí toàn thân hắn giống như sôi trào, hoạt tính nhục thân bắt đầu khôi phục.

Cùng lúc đó, ý nghĩ của hắn trở nên linh hoạt, lộ tuyến và sự huyền bí của thân thể dường như rốt cuộc không còn là mê vụ mênh mông, không thể nắm bắt.

"Đốn ngộ! ?"

Trong lòng Vương Khung hơi hồi hộp một chút.

Hắn biết, loại trạng thái của chính mình lúc này này chính là đốn ngộ bên trong truyền thuyết.

Trong cổ thư, lập địa đốn ngộ, có thể tham quỷ thần.

Đây chính là cơ hội khó được, thiên nhân hợp nhất, lĩnh ngộ huyền diệu, phần lớn người cả đời cũng không nhất định có thể tiến vào dạng trạng thái này một lần.

Vương Khung không dám lười biếng, nắm chắc thời cơ, lĩnh hội tầng tầng huyền diệu của "Cửu Long Bàn Thiên Ấn", xác minh các loại phỏng đoán ở trong lòng.

Bảo huyết luyện thể, huyền đan vào bụng.

Long Viên Khí sôi trào như nước thủy triều, trào dâng!

Ầm ầm! Sau lưng Vương Khung bốc hơi, sáu luồng khí lưu quấn quít như rồng, quán thông sau lưng, lực lượng kinh khủng phun ra nuốt vào ở trong bàn tay hắn.

"Tán!" Vương Khung rống to một tiếng, Long Viên Khí đột nhiên tán đi.

Yên lặng như tờ, như về bụi đất.

Khí tức kinh khủng dần dần thu liễm ở trong cơ thể hắn, ánh mắt hắn lấp lóe, ở sâu trong con ngươi, thoáng qua một tia kim quang.

Thông lưng như long, thu phóng tự nhiên.

Đến bước này, Vương Khung đã triệt để đột phá bình cảnh, bước vào cảnh giới mới.

"Quả nhiên không phải vô duyên vô cớ!"

Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại, trạng thái đốn ngộ còn chưa tiêu tán.

Trong đầu của hắn bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh, dường như ở ngay trước mắt, dần dần trở nên vô cùng rõ ràng.

Đó là một thiếu niên, gầy yếu khiếp đảm, đương nhiên đó là Diệp Mặc.

"Hoá ra là y! ?" Vương Khung kinh ngạc.

Lúc này, hắn phảng phất như có thể xuyên thấu qua phòng luyện công, trông thấy Diệp Mặc vẫn y như cũ còn ở đại sảnh.

Diệp Mặc ngồi xếp bằng ở chỗ kia, trán của y hiển hiện gân xanh, thân thể, không, nói đúng ra là đầu óc của y tản mát ra ra dao động kỳ dị.

"Năng lực của y...lại có thể điều tiết sóng não tự thân?" Vương Khung kinh hãi, chấn kinh đến mức nói không ra lời.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng phát biểu một loại lý luận —— "mối quan hệ giữa sóng não cùng với nhân thể".

Lý luận này chỉ ra rằng bộ não, với tư cách là trung tâm của cơ thể con người, mỗi giờ mỗi khắc đều đang phát ra một loại dao động, giống như dòng điện.

Nó không màu không mùi, không thể cảm giác, cũng không thể bắt giữ, lại ảnh hưởng đến mọi chức năng của cơ thể.

Sóng não dài ngắn của não bộ mỗi người là khác nhau.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình suy đoán, những bí ẩn của bộ não có liên quan mật thiết đến sóng não, thậm chí nếu như có thể khống chế sóng não, có lẽ liền có thể hiểu được bí ẩn cuối cùng của cơ thể con người.

Đương nhiên, đây đều là suy đoán, viện nghiên cứu làm một lượng lớn thí nghiệm thân thể, cũng không có bất kỳ kết luận thiết thực gì.

Nhưng dù cho như thế, năng lực của Diệp Mặc vẫn y như cũ được

xưng tụng là hiếm thấy, thậm chí là kinh khủng.

"y điều chỉnh sóng não của chính mình phù hợp với sóng não của ta, trong lúc vô hình tăng cường sóng não của ta, cho nên ta mới có thể tiến vào đốn ngộ?" Vương Khung suy đoán, khiếp sợ trong lòng càng trở nên mãnh liệt.

Nếu quả thật là dạng này, như vậy Diệp Mặc quả thực là một cỗ máy tăng cường tu luyện!

Vương Khung kềm chế rung động cùng với kích động trong nội tâm, đi ra khỏi phòng luyện công.

Lúc này, quần Diệp Mặc áo đã bị mồ hôi thấm ướt, trông thấy có người đến, y giật cả mình, bỗng nhiên ngẩng đầu.

"Ngươi có thể nhìn thấy đồ vật ta nhìn thấy, thậm chí có thể biết rõ ta đang suy nghĩ gì?" Vương Khung trực tiếp hỏi.

Đồng bộ sóng não, thậm chí có thể sinh ra cảm ứng tâm hồn, hoặc có thể nói là cộng hưởng phương diện cảm quan.

Thậm chí có người còn nói rằng ngay từ thuở sơ khai của con người, sóng não của mọi người đều giống nhau.

Vì vậy, giao tiếp thời đó không cần lời nói, ngôn ngữ, gọi là tiếng lòng, ai cũng có thể biết người khác nhìn, nghĩ, nghe gì.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Khung, Diệp Mặc nhát gan gật gật đầu.

"Loại năng lực này của ngươi đều có tác dụng với mỗi người sao?" Vương Khung hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ...chỉ đối với...ngươi, ta ngay từ đầu...chỉ là hiếu kì...mới thử nghiệm."

"Chỉ có tác dụng đối với ta! ?" Vương Khung suy tư.

Xem ra năng lực của Diệp Mặc còn không khai phá triệt để, bởi vì sóng não của y cùng với Vương Khung vừa vặn gần giống, cho nên hơi điều tiết liền có thể đồng bộ.

"Huynh đệ, ta thương lượng với ngươi một sự tình!" Vương Khung cúi thấp thân thể, mỉm cười nhìn về phía Diệp Mặc, hai mắt tỏa ánh sáng.

Năng lực của Diệp Mặc quá kì lạ.

Dường như trời sinh chính là sinh ra vì Vương Khung, bọn hắn phù hợp lẫn nhau, sóng não cộng minh, không nói mỗi lần đều có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ, nhưng cũng có thể làm cho tốc độ tu luyện của Vương Khung tăng lên trên biên độ lớn.

Lúc này Diệp Mặc ở trong mắt Vương Khung quả thực chính là cỗ máy tăng tốc tu luyện, vạn kim khó cầu!

"Ta và ngươi mới quen đã thân, ta mời ngươi ăn cơm...nếu không thì trực tiếp kết bái đi!" Vương Khung có một chút kích động nói.

Bảo bối quý giá như vậy, hắn vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Chết cũng không thể thả!

"Ăn...ăn cơm? Kết bái?" Diệp Mặc kinh nghi mà nhìn Vương Khung, trong mắt lộ ra nghi hoặc cùng với chấn kinh thật sâu.

"Ai cho phép ngươi nói chuyện phiếm cùng với người khác?"

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền tới từ phía bên cạnh.

Chương 59

Diệp Mặc giật cả mình theo bản năng, trong mắt lộ ra sợ hãi vô hạn, như thể thú nhỏ chấn kinh vậy, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

"Ta... Ta..." Diệp Mặc hoảng loạn nói.

Vương Khung nhíu mày, nghiêng người nhìn lại, chỉ thấy một vị thanh niên chậm rãi đi tới.

Khuôn mặt gã tuấn lãng, người cao thon rắn chắc, ánh mắt băng lãnh, toàn thân tản ra khí chất cao cao tại thượng.

"Ngọc thiếu gia, loại ngu xuẩn này, ngươi muốn y làm cái gì, nô bộc cơ linh hơn y còn có rất nhiều."

Nữ tử yêu diễm ở bên cạnh kéo tay thanh niên, cọ xát bộ ngực to vào người gã.

"Y mặc dù là một kẻ ngốc, nhưng lại có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, nhớ được tất cả điển tịch, ngược lại là có thể thuận tiện cho ta hỏi." Thanh niên thờ ơ nói.

Từ đầu đến cuối, gã đều không có nhìn Vương Khung một lần nào.

Đó cũng không phải là cố ý như vậy, mà là ngạo nghễ và lạnh lùng bẩm sinh.

"Nô bộc?" Trong lòng Vương Khung hơi hồi hộp một chút.

Hoá ra Diệp Mặc cũng không phải là đệ tử Quang Minh Học Cung, chỉ là nô bộc của vị thanh niên trước mặt này.

Hơn nữa vị thanh niên này hiển nhiên cũng không có phát giác được tiềm năng kinh khủng của Diệp Mặc, năng lực Diệp Mặc biểu hiện ra ngoài cũng chỉ là đã gặp qua là không quên được mà thôi.

Phanh! Đột nhiên, một tiếng động lớn rơi xuống.

Diệp Mặc giống như đống cát bay ngang ra ngoài, đâm vào trên vách tường.

Y quỳ rạp xuống đất, khóe miệng tràn ra máu tươi, trong mắt tràn ngập sợ hãi, lại không ngừng dập đầu.

"Thật... thật xin lỗi...ta... ta sai rồi..."

Diệp Mặc hoảng sợ giống một con thú nhỏ chấn kinh, không nhịn được run rẩy.

"Ngươi làm gì vậy?" Vương Khung chấn kinh, nghiêm nghị quát.

Thanh niên nghe thế, quăng ánh mắt tới, lúc này mới chú ý tới Vương Khung.

"Ta giáo huấn nô bộc, mắc mớ gì tới ngươi?"

"Nô bộc cũng là người!" Vương Khung cắn răng nói.

"Nô bộc cũng là người?" Thanh niên cười: "Đây là ai nói?"

"Hửm?" Vương Khung khẽ giật mình.

"Trong mắt ta, y chẳng qua chỉ là một con súc sinh biết nói chuyện mà thôi, tính mạng cũng đều là của ta, động thủ thì lại như thế nào?" Thanh niên thờ ơ nói.

"Ta không cho phép y nói chuyện với người khác, y còn dám làm trái ý tứ của ta, loại nô bộc cứng đầu này không nên giáo huấn sao?"

Ông! Lời còn chưa dứt, một bóng đen lấp lóe, quất vào trên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc hét thảm một tiếng, cả người bay vọt ra ngoài, máu thịt phần lưng của y tràn ra, hoàn toàn mơ hồ.

Nhưng Diệp Mặc vẫn đang không ngừng nói lời xin lỗi.

"Phái ngự vật!" Trong mắt Vương Khung hiện ra một vệt sát khí.

"Tiểu tử, đừng có bày ra tinh thần trọng nghĩa ở trước mặt ta, ngươi không xứng!" Thanh niên thản nhiên nói: "Trong mắt ta, ngươi không thể cải biến được vận mệnh của y, thậm chí ngay cả vận mệnh của chính ngươi cũng vô pháp nắm giữ."

Thanh niên cao cao tại thượng, từ đầu đến cuối tâm tình của gã đều không có mảy may dao động.

Gã trời sinh cao quý, hờ hững thế gian, dường như không để bất luận kẻ nào ở trong mắt.

"Tiểu tử, mới tới? Ngươi ngay cả Ngọc Mãn Đường, Ngọc thiếu gia

cũng không nhận ra?" Nữ tử yêu diễm bên cạnh cười nói: "Chẳng trách lại lơ ngơ như vậy!"

"Cút về, ba ngày không cho phép ăn cơm." Ngọc Mãn Đường ra lệnh một tiếng, chợt nhấc chân liền muốn rời khỏi.

"Chờ một chút!" Vương Khung lãnh đạm nói.

"Y là nô bộc của ngươi...ta muốn mua y từ ngươi..."

"Mua từ ta?" Ngọc Mãn Đường dừng lại bước chân, cười lạnh nói: "Ngươi dựa vào cái gì?"

"Ta ra ba mươi vạn lượng!" Vương Khung cắn răng.

Nô bộc bình thường khẳng định là không có đáng nhiều tiền như vậy, ba mươi vạn lượng, mua một ngàn nô bộc cũng đều có dư.

Nhưng Diệp Mặc dù sao cũng đã thức tỉnh năng lực, cho dù thân phận thấp, nhưng cũng đáng cái giá này.

Ngọc Mãn Đường cười lạnh, căn bản không động tâm chút nào.

"Năm mươi vạn lượng!" Vương Khung cắn răng, lại báo giá một lần nữa.

Lúc này, Diệp Mặc sững sờ nhìn hắn, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt lấp lóe.

"Ngươi cảm thấy ta thiếu tiền sao?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh, trong mắt chứa đầy vẻ mỉa mai.

"Ta dùng đồ vật này mua y, ngươi hẳn là sẽ không cự tuyệt."

Nói xong, Vương Khung lấy ra một phương hộp ngọc từ bên trong Hỏa Giới, mở ra, khí tức cực nóng trào ra.

Nhãn tình của Ngọc Mãn Đường sáng lên, thất thanh nói: "Giáng Hỏa Linh Đào! ?"

Vừa dứt lời, liền ngay cả thiếu nữ yêu diễm kia cũng không khỏi hô hấp dồn dập.

Giáng Hỏa Linh Đào, đó chính là dị bảo hiếm thấy, một bảo vật quý hiếm của loài vượn, phục dụng luyện hóa, không chỉ có thể đột phá cảnh giới, thậm chí có thể thiên nhân hợp nhất, lập địa đốn ngộ.

Nữ tử yêu diễm lộ ra ánh mắt kinh nghi, nhìn về phía Vương Khung.

Dùng loại bảo vật này đổi lấy một nô bộc?

Người này không phải là điên rồi?

Vương Khung vội vàng đậy hộp ngọc lại, để vào bên trong Hỏa Giới.

Bảo vật trời sinh, không thể tuỳ tiện để cho người khác thấy!

"Xem ra tinh thần trọng nghĩa của ngươi khiến cho đầu óc ngươi cũng đều không được minh mẫn." Ngọc Mãn Đường khẽ cười nói, sinh ra hứng thú.

Cho dù địa vị gã cao thượng, xuất thân bất phàm, nhưng loại bảo vật như Giáng Hỏa Linh Đào vẫn y như cũ làm gã động tâm.

"Đổi hay không?" Vương Khung chân thành nói.

"Đổi, dù sao dạng đồ đần như ngươi cũng không có nhiều." Ngọc Mãn Đường cười to nói: "Xéo đi đi, từ nay về sau, hắn chính là chủ mới của ngươi."

Ngọc Mãn Đường ngoắc ngón tay nói.

Diệp Mặc ngơ ngác, có một chút kinh nghi nhìn về phía Vương Khung.

"Văn tự bán mình đâu?" Vương Khung lạnh lùng nói.

"Ha ha, quá cao hứng, ta suýt quên!" Ngọc Mãn Đường móc ra một tờ khế ước từ bên trong Hỏa Giới, giơ lên.

Ánh mắt của Vương Khung đảo qua, xác nhận không sai, đưa tay cầm.

Ngọc Mãn Đường rụt tay trở về: "Một tay giao tiền, một tay giao hàng."

Chương 60

"Cho ngươi!" Vương Khung xuất ra hộp ngọc từ bên trong Hỏa Giới, đưa tới, thuận tay tiếp nhận văn tự bán mình.

"Ha ha ha...rất tốt, phi thường tốt!" Con mắt của Ngọc Mãn Đường tỏa ánh sáng, không kịp chờ đợi mở hộp ngọc ra.

Nhưng mà, ở giữa một sát na này, nụ cười trên mặt gã ngưng kết.

Trong hộp ngọc rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

"Giáng Hỏa Linh Đào đâu?" Ngọc Mãn Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêm nghị quát.

"Cái gì là Giáng Hỏa Linh Đào?" Vương Khung kinh ngạc nói.

"Chúng ta đã thoả thuận xong..."

"Đúng vậy, dùng hộp ngọc này đổi Diệp Mặc, có vấn đề gì sao?" Vương Khung nhìn gã, nhếch miệng cười nói.

Ngọc Mãn Đường trì trệ, trong mắt hiện ra một vệt chấn kinh.

Hoàn toàn chính xác, từ đầu tới đuôi, Vương Khung cũng đều không có nói, sẽ dùng Giáng Hỏa Linh Đào để giao dịch, hắn chỉ là xuất ra một chiếc hộp ngọc chứa Giáng Hỏa Linh Đào.

"Ngươi xem đi, chiếc hộp ngọc dùng chất liệu đặc biệt, chế tác tinh xảo, một trăm lượng ba chiếc, mua ba tặng một, ngươi đã kiếm lời rồi." Vương Khung giơ lên văn tự bán mình trong tay, cười nói.

"Ngươi con mẹ nó dám lừa ta?" Ngọc Mãn Đường không nhịn được, nói tục.

"Lão tử lừa ngươi thì đã sao?" Vương Khung ngẩng đầu ưỡn ngực.

Ngọc Mãn Đường xuất thân từ đại tộc, địa vị cao thượng, đã khi nào gặp được loại thủ đoạn chợ búa vô lại trộm long tráo phượng này?

Lúc này không khỏi ngẩn người, trong lòng dâng lên tức giận vô hạn.

Gã có xuất thân cỡ nào, cho dù tiến vào Quang Minh Học Cung, cũng là nhất hô bách ứng, uy danh rất cao, không người nào dám tuỳ tiện trêu chọc.

"Cẩu nô bộc, cũng dám cấu kết với người bên ngoài, xem ta có đập bể

cái đầu chó của ngươi không!" Ngọc Mãn Đường nghiêm nghị nói.

Thân thể Diệp Mặc khẽ run, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này, Vương Khung động thân ngăn ở trước người y, cười lạnh nói: "Sợ cái chim, gã hiện tại đã không phải là chủ nhân của ngươi."

"Tiểu tử, ngươi chắc là không biết ta là người nào, liền dám can thiệp vào?" Ngọc Mãn Đường hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt ý cười tàn nhẫn.

"Ngọc Mãn Đường ta hôm nay liền muốn ngươi quỳ rời khỏi Quang Minh Học Cung!"

Hồng âm cuồn cuộn, giống như sấm nổ.

Trong khoảnh khắc, cả phòng luyện công, thậm chí là những chỗ lân cận đều nghe được.

"Ngọc Mãn Đường? Là người nào gan to bằng trời, dám trêu chọc Ngọc Mãn Đường?"

"Con mẹ nó, chuyện này thật đáng giận? Ngọc thiếu gia có địa vị tôn sùng, người nào dám chọc gã?"

"Mau đi xem, sắp xảy ra chuyện lớn rồi, đã lâu không có nhìn thấy Ngọc thiếu gia tức giận."

Xung quanh truyền đến âm thanh ồn ào, danh tiếng của Ngọc Mãn Đường thực sự quá lớn.

Không chỉ là bởi vì gã xuất thân từ đại tộc, là huyết mạch Ngọc gia, càng trọng yếu là thiên phú của gã cực cao, năng lực thức tỉnh tên là "Nghiệt Âm Tử", ở bên trong phái ngự vật có thể xưng là kinh khủng tuyệt đối.

Lập tức, bên trong phòng luyện công đầy ắp người.

Từng ánh mắt ùn ùn kéo đến, muốn nhìn một chút rốt cuộc là người nào đui mù như vậy, vậy mà trêu chọc Ngọc Mãn Đường.

"Là hắn! ? Vương Khung... ?"

"Cái đệch, tại sao lại là hắn? Trêu chọc học viên cũ coi như thôi, hắn

thậm chí ngay cả Ngọc Mãn Đường cũng đều dám chọc?"

"Thật sự là vô tri không sợ a, Ngọc Mãn Đường cũng không phải là loại mặt hàng như Thành Trọng kia có thể so sánh với."

Có người khẽ nói, nhận ra được Vương Khung, dù sao hiện nay Vương Khung ở trong Quang Minh Học Cung cũng coi như là có một chút danh tiếng.

Nhưng bên trong ngôn ngữ của những người này lại là tràn ngập giọng mỉa mai cùng với thương hại.

Ngọc Mãn Đường cũng không phải là loại nhân vật tam lưu như Thành Trọng kia có thể so sánh, Thành Trọng như kiến, Ngọc Mãn Đường như long, căn bản không thể đánh đồng.

"Xem ra cũng là một nhân vật!" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Hắn tự nhiên đã nghe qua danh hào Ngọc gia, đại tộc cấp Nguyệt, thậm chí còn thông gia với rất nhiều đại tộc cấp Nhật, thế lực mạnh, khó có thể tưởng tượng, so với gia tộc của Minh Hạo Nhiên không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Tiểu tử, bây giờ ngươi hẳn đã biết rõ ngươi đã trêu chọc người nào." Ngọc Mãn Đường cười lạnh nói.

Gã ở trên cao nhìn xuống, không ai bì nổi, dùng một loại ánh mắt nhìn người chết nhìn chằm chằm Vương Khung.

Theo chiều hướng phát triển, gã nội tình thâm hậu, coi như là dùng uy áp trên người cũng đủ để đè chết loại tiểu nhân vật này.

Lúc này, đám người nhìn chăm chú, có một chút cười trên nỗi đau của người khác, có một chút thì là lắc đầu thương hại...

"Hắn?" Ngư Niệm Nhất đi ra từ trong đám người, trông thấy Vương Khung, trong đôi mắt sáng tỏ hiện lên một vệt dị sắc.

"Thần tượng, ngươi làm sao lại trêu chọc Ngọc thiếu gia! ?" Minh Hạo Nhiên cùng với La béo đi đến, nhìn thấy nhiều người như vậy, sắc mặt rõ ràng có một chút không dễ nhìn.

Minh Hạo Nhiên dường như quen biết cùng với Ngọc Mãn Đường, vội

vàng tiến lên trước hoà giải.

"Ngọc thiếu gia, đây đều là hiểu lầm, không bằng..."

"Hiểu lầm con mẹ ngươi, ngươi thì tính là cái gì? Cút cho ta." Ngọc Mãn Đường nghiêm nghị quát.

Minh Hạo Nhiên mặt đỏ bừng đứng đó.

"Ngươi là cái thá gì? Một kẻ không có não, sủa loạn ở trước mặt ta giống như chó, đây chính là người Ngọc gia?" Vương Khung quát.

Đột nhiên, bên trong đại sảnh có một sự im lặng chết chóc.

Bao lâu rồi? Ở bên trong Quang Minh Học Cung này, cho tới bây giờ chưa có người nào dám nói như vậy với Ngọc Mãn Đường.

Lúc này khuôn mặt của Ngọc Mãn Đường hiện ra thần sắc nổi giận, hai con mắt hung tợn, nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi muốn chết?"

"Làm sao? Muốn động thủ?" Vương Khung cười lạnh.

Ầm ầm! Đột nhiên, một hạt giống màu xanh hiện lên ở trước người Ngọc Mãn Đường.

Mơ hồ lấp lóe, hạt giống rời đi, từng sợi dây leo mọc ra, không ngừng lan tràn, trong nháy mắt, liền có chín sợi.

Chương 61

Dây leo kia giống như đại xà chập chờn, khí tức kinh khủng tràn ngập theo đó.

"Nghiệt... Nghiệt Âm Tử..." Có người kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ông! Từng sợi dây leo quấn quanh Ngọc Mãn Đường, trong nháy mắt liền dính vào người gã như một bộ chiến giáp màu xanh ngọc bích.

Đột nhiên, thân hình Ngọc Mãn Đường lấp lóe, xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Sau khi dung hợp cùng với Nghiệt Âm Tử, hoạt tính nhục thân của gã thu hoạch được đề thăng cực lớn.

Lực lượng kinh khủng nở rộ trong quyền phong của gã, áp về hướng khuôn mặt của Vương Khung.

"Một chút thực lực ấy cũng dám khoe khoang ở trước mặt ta?"

Long Viên Khí bỗng nhiên bạo phát, vàng như nước thủy triều, chấn động đại địa.

Đám người bỗng nhiên biến sắc, chỉ cảm thấy cả đại sảnh đều bị cỗ khí thế này nhét đầy, nặng như núi không thể lay chuyển, điên cuồng giống như nộ hải sóng trào.

Vương Khung vươn bàn tay to tới, trực tiếp bắt lấy cánh tay của Ngọc Mãn Đường, ném gã ra ngoài.

"Đồ không biết chết sống."

Vương Khung như bóng với hình, còn không có đợi Ngọc Mãn Đường rơi xuống, hắn đạp một cước xuống, trực tiếp giẫm Ngọc Mãn Đường ở trên mặt đất.

Đại địa vỡ ra, Ngọc Mãn Đường giống như bùn nhão rơi vào hố đất.

Hết thảy còn chưa kết thúc, Vương Khung nâng lên chính là một cước.

Ngọc Mãn Đường giống như đống cát bay tứ tung ra ngoài, trùng điệp đụng vào tường, giống như vừa rồi gã đối đãi với Diệp Mặc.

Một màn này, nủi lở trời sập, cả phòng luyện công lặng ngắt như tờ.

Từng ánh mắt kinh dị lần lượt rơi ở trên người Vương Khung.

"Làm sao lại mạnh như vậy? Phái thần binh? Hắn không phải loại hình chữa trị sao?"

"So với thời điểm vừa mới đến, hắn giống như mạnh hơn."

"Trời đất, ta còn chưa từng thấy Ngọc Mãn Đường bị ai đánh như vậy."

Đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Ầm ầm! Ngọc Mãn Đường bò lên từ bên trong đống đá vụn, sắc mặt gã dữ tợn, giống như điên cuồng.

Từ khi tiến vào Quang Minh Học Cung đến nay, gã cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt nhiều người ném đi mặt mũi lớn như vậy, quả thực chính là sỉ nhục của gã.

"Chậc chậc, thực sự là năng lực không tồi, phái ngự vật cũng có thể như phái thần binh, cường hóa nhục thân." Vương Khung liếc nhìn, không khỏi nói.

Trải qua khổ tu ma luyện, Long Viên Khí của hắn đã xưa đâu bằng nay, một đợt công kích vừa rồi kia, đổi thành những người khác, xương cốt toàn thân đều sẽ đứt gãy bảy ~ tám phần.

Nhưng Ngọc Mãn Đường vậy mà cơ hồ không sao, có thể thấy lực phòng ngự dây leo trên người gã quả thực kinh người.

"Ta muốn ngươi chết... Ta muốn ngươi chết..." Ngọc Mãn Đường nghiêm nghị rống to.

Đột nhiên, dây leo trên người gã bắt đầu bong ra, từng sợi điên cuồng tách ra sinh trưởng.

Nguyên bản chỉ có chín sợi, trong nháy mắt liền lít nha lít nhít, giống như tiểu xà điên cuồng nhảy múa, chỉ có rễ là nối liền như gân mạch, nối liền với lồng ngực Ngọc Mãn Đường.

Cùng lúc đó, ngọn của từng sợi dây leo kia bỗng nhiên tách ra, phảng phất như mọc ra một cái miệng, hoàn toàn lộ ra răng nanh, phát ra tiếng gào thét kinh khủng.

"Nghiệt... Nghiệt Âm Tử..."

"Hình thái chân chính...rốt cuộc cũng xuất hiện!"

"Tên tiểu tử này xong đời rồi!"

Đám người kinh hãi, có người thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi, bất cứ người nào đã nhìn thấy hình thái chân chính của Nghiệt Âm Tử đều biết...

Ngọc Mãn Đường rốt cuộc đã không giữ lại chút nào, vận toàn lực!

Vương Khung chết chắc!

Ầm ầm! Dây leo màu xanh giống như mọc mắt, bắn vọt về phía Vương Khung.

Vương Khung phi thân lui lại.

Dây leo không ngừng sinh trưởng, phạm vi tấn công đủ để bao phủ bán kính 30 mét, gần như bao phủ toàn bộ phòng luyện công.

Trong khoảnh khắc, dây leo bay múa, kình phong gào thét.

Đám người lần lượt lui ra ngoài.

Phòng luyện công to như vậy, chỉ còn lại Vương Khung cùng với Ngọc Mãn Đường.

"Ta xem ngươi trốn chỗ nào?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh.

Dây leo màu xanh không ngừng từ mọc ra trong cơ thể gã, khoảng chừng ba mươi sáu sợi.

Mỗi một sợi đều phảng phất như tay chân của gã, nhận sự điều động.

Phanh! Khí lưu màu vàng quấn quanh, Vương Khung đấm ra một quyền, đánh bay một sợi dây leo bắn tới.

Trong giây lát đụng vào, huyết khí màu vàng trên đầu quyền trôi mất hơn phân nửa, tất cả đều bị miệng máu trên ngọn dây leo kia thôn phệ.

Trong nháy mắt, cho dù Vương Khung không ngừng né tránh, vẫn như cũ lọt vào dây leo công kích.

Từng cái miệng máu kia như giòi trong xương, thôn phệ huyết khí của hắn.

Đám người rõ ràng cảm giác được, khí thế của Vương Khung suy yếu không ít.

"Quả nhiên, Nghiệt Âm Tử vẫn đáng sợ như vậy."

"Tên tiểu tử này chết chắc rồi, năng lực khôi phục lại mạnh hơn cũng sẽ bị mài chết."

Có người khẽ nói, thuyết minh sự cường đại của Nghiệt Âm Tử.

Loại thực vật này, có thể không ngừng nuốt chửng huyết khí của nhân loại, cho dù không đụng vào, ở bên trong không gian thu hẹp kia, vẫn sẽ như cũ bị xâm chiếm từng bước từng bước.

Huống chi, Nghiệt Âm Tử ở dưới sự thao túng của Ngọc Mãn Đường có lực công kích kinh người, đủ để nứt đá thủng vàng.

Cho dù sức khôi phục của Long Viên Khí kinh người, vẫn y như cũ sẽ bị nuốt chửng từng bước, thoạt nhìn, thắng bại đã định.

"Thần tượng..." Minh Hạo Nhiên trừng mắt muốn nứt, gấp đến độ song quyền nắm chặt.

"Lão Vương gặp rắc rối rồi!" La béo hơi nheo mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì!

Ầm ầm! Một tiếng động lớn rơi xuống, kéo suy nghĩ của mọi người trở lại.

Lúc này, những dây leo rậm rạp quấn quanh Vương Khung, nâng ở giữa không trung.

Khí lưu màu vàng ảm đạm vô quang, tan rã như mây khói.

Ngọc Mãn Đường mặt chứa đầy vẻ mỉa mai nói: "Ngu xuẩn, dạng sâu kiến như ngươi còn muốn đấu với ta?"

"Hôm nay ta liền phế bỏ Hỏa Chủng của ngươi!" Ngọc Mãn Đường lớn tiếng cười, thưởng thức giãy dụa sau cùng của Vương Khung.

Chương 62

"Ngọc gia có bảy đại kỳ chủng, Nghiệt Âm Tử chỉ xếp thứ năm, so sánh cùng với Cốt Vương Chủng, ngươi thật đúng là yếu đến thảm thương!"

Bên trong dây leo rậm rạp truyền ra âm thanh của Vương Khung.

Ngọc Mãn Đường bỗng nhiên co con ngươi lại, biểu tình trên mặt bỗng nhiên ngưng kết.

Bảy đại kỳ chủng là tuyệt mật của Ngọc gia, đó là bảy hạt giống kỳ dị do các đời tiền bối hao phí tâm huyết nghiên cứu ra, chỉ có đệ tử ưu tú thức tỉnh năng lực "Ngự chủng" mới có thể kế thừa.

Nghiệt Âm Tử của gã ở bên trong bảy đại kỳ chủng chỉ có thể xếp thứ năm.

Về phần Cốt Vương Chủng thì chính là xếp thứ ba.

Nhưng mà chuyện này là bí mật bất truyền của Ngọc gia, lúc này truyền ra từ trong miệng Vương Khung, quả thực chính là nủi lở trời sập, chấn động lòng người.

Dù là trong nội tâm của Ngọc Mãn Đường cũng đều mơ hồ sinh ra bất an.

"Oắt con, ta cũng không có thời gian đùa với ngươi!"

Ầm ầm! Lời nói lạnh như băng vang vọng phòng luyện công!

Đột nhiên, một cỗ khí tức kinh khủng phảng phất như giống như hung thú tỉnh lại, từ bên trong dây leo lít nha lít nhít kia phóng lên tận trời.

Huyết khí kinh thiên, hoang dã như long!

Đám người hoảng hốt, chỉ nhìn thấy ở giữa đống dây leo, huyết khí tuôn trào, giống như một đầu đại long chập trùng, sông núi liền nhau, tung hoành không dứt.

Ngay sau đó, một tiếng ngâm khiếu vang vọng, kinh thiên động địa.

"Đây là...Long ngâm! ?"

Phanh! Nghiệt Âm Tử bỗng nhiên nổ tung, dây leo vỡ vụn bay tung toé.

Vương Khung dạo bước đi tới, huyết khí màu vàng quấn quanh quanh

người hắn, khí tức kinh khủng nặng nề vô cùng.

Xương sống chập trùng, truyền ra tần suất đáng sợ, cùng lúc đó, toàn thân máu thịt hắn giống như kích hoạt, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy một cái bóng mờ, giống như nghiệt long, uốn lượn nhúc nhích ở trong cơ thể hắn.

"Chuyện này...chuyện này là...không có khả năng...sao lại thế..."

"Không thể nào! Làm sao sẽ có người thật sự luyện thành..."

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn!"

Đám người ngạt thở, cho dù có người nhìn ra, cũng căn bản không thể tin được.

"Không có khả năng, Cửu Long Bàn Thiên Ấn...ngươi làm sao có thể luyện thành..." Ngọc Mãn Đường nghẹn ngào quát.

Gã là nhân vật bậc nào, tự nhiên nhìn ra sát chiêu của Vương Khung.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn, bá đạo như vương!

Đây chính là chiến kỹ cấp Xích Viêm! Cho dù ở bên trong Tàng Thư Lâu cũng đều thuộc về nhất lưu đỉnh tiêm!

Tu luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn, không chỉ cần có tài nguyên khổng lồ duy trì, còn cần thể phách kinh người, cùng với thiên phú hơn người, ba cái thiếu một cũng không thể.

Từ xưa đến nay, người tu luyện môn chiến kỹ này lác đác không có mấy, chớ đừng nói chi là tu luyện nó thành công.

Vào giờ phút này, Ngọc Mãn Đường rốt cuộc cũng biết, nam nhân trước mắt gã này căn bản cũng không phải là tiểu nhân vật gì, thiên tư tuyệt đại, che đậy quần hùng.

"Ngày đó ta liền nhìn ra được người này bất phàm, không ngờ được còn kinh diễm hơn so với ta tưởng tượng!"

"Con bà nó...con bà nó...người này. .còn là người sao? Ngay cả Cửu Long Bàn Thiên Ấn cũng đều luyện thành rồi?"

"Quả thực chính là quái vật! Trong lịch sử của Quang Minh Học Cung cũng đều lác đác không có mấy người luyện thành môn chiến kỹ này."

Đám người kinh hô, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung không khỏi biến đổi.

Tuổi tác như vậy, tài năng liền đã không che giấu được, vừa mới nhập học cung, thanh danh liền đã che đậy người cùng thế hệ.

Ai cũng biết, Vương Khung quật khởi dường như là không thể ngăn cản, phong mang như này, tất nhiên sẽ óng ánh trên thế gian.

"Không hổ là thần tượng của ta." Minh Hạo Nhiên hai mắt tỏa ánh sáng.

"Xem ra sự tình mở hàng thịt không có hi vọng." La béo lắc đầu.

"Hắn mới tiến vào học cung bao lâu? Vậy mà liền đã luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn?" Ngư Niệm Nhất nhận thức được một cái sự thực đáng sợ.

"Ta..." Ngọc Mãn Đường cảm nhận được ánh mắt hung lệ của Vương Khung, vừa muốn nói chuyện.

"Ngươi cảm thấy tính mạng của ngươi cao quý hơn người khác sao?" Thân ảnh bàng bạc kia cũng đã xuất hiện ở trước người gã.

Đấm ra một quyền, như kinh long gào thét, cho dù có Nghiệt Âm Tử hộ thân, vẫn y như cũ khó có thể cản uy thế của Cửu Long Bàn Thiên Ấn.

Toàn bộ dây leo màu xanh nổ tung, dây leo nát tung toé khắp nơi.

Ngọc Mãn Đường như chó nhà có tang bay tứ tung ra ngoài, âm thanh xương cốt đứt gãy vang lên không ngừng.

Lồng ngực của gã triệt để lõm vào, máu thịt tràn ra, hoàn toàn mơ hồ, khí tức suy bại đến cực hạn, cả người triệt để ngất đi.

Trước phòng luyện công, hoàn toàn tĩnh mịch.

Đám người hoảng sợ nhìn Vương Khung, trong mắt đầy tràn kính sợ.

Không chỉ chỉ là bởi vì hắn luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, càng bởi vì hắn bá đạo hung lệ, tàn nhẫn vô tình.

Cường thế như Ngọc Mãn Đường cũng đều bị hắn trấn áp tàn khốc, ngang ngược đến không có giới hạn.

Lúc này, hình tượng Vương Khung trong lòng mọi người trở nên phức tạp, rộng lớn cao lớn, lại không tiếc sát phạt, tàn khốc vô tình, lộ ra hung uy.

"Ngọc Mãn Đường ngày thường hoành hành bá đạo, lần này rốt cuộc cũng đá trúng thiết bản."

"Ai có thể nghĩ tới? Chuyện này...đây không phải là học viên mới sao, quá nghịch thiên đi!"

"Từ lúc bắt đầu nhập môn, người này mỗi lần đều làm ra chuyện kinh thiên động địa, thành danh thừa tảo (trở nên thành danh sớm), cổ nhân thật sự không lừa ta."

Đám người cảm thán, thậm chí là có một chút ao ước.

Từ khi bắt đầu tiến vào Quang Minh Học Cung, khảo hạch Vân Sư kinh động, quang minh chính đại đi cửa sau, trấn áp học viên cũ thu phí bảo hộ, luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, đánh Ngọc Mãn Đường tơi bời...

Mỗi một chuyện trong những chuyện này cũng đều kinh thiên động địa, cũng làm cho danh hào Vương Khung triệt để nóng hổi tại Quang Minh Học Cung.

Chương 63

Sự kiện lớn!

Ngọc Mãn Đường bị người hành hung, một quyền đánh ngã, không rõ sống chết, liền ngay cả Nghiệt Âm Tử mà Ngọc gia ban thưởng cũng đều bị đánh nổ!

Phải biết rằng, bảy đại kỳ chủng Ngọc gia, mỗi một loại đều vô cùng thần kỳ, luyện chế một hạt giống cũng đều hao phí một lượng lớn thiên tài địa bảo.

Hơn nữa cần phải thức tỉnh năng lực "Ngự chủng" và có độ phù hợp rất cao mới có thể thực sự kế thừa , tế luyện Hỏa Chủng.

Hiện nay, Nghiệt Âm Tử của Ngọc Mãn Đường triệt để bị Long Viên Khí của Vương Khung nghiền ép vỡ nát, cho dù có thể chữa trị, thực lực của gã cũng sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

"Mau cứu người, nhanh, nếu như Ngọc Mãn Đường chết, tất cả sẽ gặp xui xẻo!" Lúc này, bên trong đám người có người vọt ra, ra sức cứu giúp.

Hiển nhiên, Ngọc Mãn Đường có địa vị cao quý, phía sau gã có không ít người đi theo.

Ngoại trừ dạng nô bộc như Diệp Mặc, thậm chí còn có đệ tử Quang Minh Học Cung.

Oà! Có người bỗng dưng oà khóc, những giọt nước mắt màu xanh lam rơi xuống vết thương của Ngọc Mãn Đường.

Hiển nhiên đây cũng là năng lực chữa trị, hơn nữa còn là năng lực chữa trị thuần tuý.

Ngoài ra, còn có người làn da nứt ra, gân mạch trên người kéo dài, thăm dò vào trong cơ thể Ngọc Mãn Đường, sắc mặt của Ngọc Mãn Đường lập tức hòa hoãn hơn không ít.

Càng có người tóc dựng thẳng, giống như kim châm thăm dò vào trong cơ thể Ngọc Mãn Đường, sắc mặt của người này dần dần tái nhợt, khí tức của Ngọc Mãn Đường càng ngày càng tràn đầy.

...

Những người này đều có quan hệ ngàn tơ vạn sợi cùng với Ngọc Mãn Đường.

Lúc này, đều là cực lực cứu chữa, bằng không nếu Ngọc Mãn Đường thật sự chết, bọn hắn cũng sẽ gặp xui xẻo.

Rất nhanh, Ngọc Mãn Đường bị người khiêng đi.

Ánh mắt của mọi người lấp lóe, kính sợ mà nhìn chằm chằm vào Vương Khung, không dám nói một câu.

"Đi thôi!" Vương Khung đi đến trước người Diệp Mặc, nói.

Diệp Mặc lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhìn Ngọc Mãn Đường biến mất ở trong màn đêm, bị người khiêng đi, có một chút không biết làm sao.

"Chủ nhân, hắn..."

"Ngươi đã tự do!" Vương Khung khoát tay nói.

Hắn xuất ra văn tự bán mình, đưa cho Diệp Mặc.

"Tự do..." Diệp Mặc hoảng hốt nhìn văn tự bán mình trong tay, lại nhìn Vương Khung một chút, có một chút mờ mịt.

Đối với kẻ từ nhỏ đã là nô bộc như y mà nói, ý nghĩa của tự do dường như vô cùng xa lạ.

"Từ nay về sau, ngươi hãy đi theo ta." Vương Khung nói thẳng.

Hắn mảy may không có che giấu ý đồ của mình.

Đánh Ngọc Mãn Đường, là bởi vì hắn không quen nhìn đối phương phách lối độc đoán, chà đạp phẩm giá của con người.

Nhưng chủ yếu nhất vẫn là bởi vì năng lực đáng sợ và tiềm lực ẩn náu của Diệp Mặc.

"Ngài là...chủ nhân mới của ta?" Diệp Mặc nhát gan hỏi.

Ánh mắt của y có một chút lấp lóe e ngại, mặc dù Vương Khung mang đến cho y một cảm giác rất dễ chịu.

Nhưng y nhìn ra được, vị chủ nhân mới này dường như còn đáng sợ hơn so với Ngọc Mãn Đường, còn muốn lợi hại hơn.

Diệp Mặc không biết vận mệnh của mình sau này sẽ là như thế nào.

"Không phải chủ nhân, là bằng hữu." Vương Khung lắc đầu.

"Bằng hữu! ?" Diệp Mặc kinh nghi mà nhìn Vương Khung, trong mắt lóe ra dị sắc.

Sống mười sáu năm, y không biết rõ ý nghĩa của bằng hữu là cái gì!

"Lão Vương, ngươi thật muốn thu nhận kẻ...ngớ ngẩn này?" La béo tiến tới, thấp giọng nói.

"Yên tâm, y về sau tuyệt đối sẽ cơ linh hơn so với ngươi!" Vương Khung cười nói.

Tiềm năng của Diệp Mặc có bao nhiêu đáng sợ, hắn cũng đều nói không rõ ràng.

Ngưng tụ Hỏa Chủng, đại não dị biến...buồn cười cho tên ngu xuẩn Ngọc Mãn Đường kia, cũng chỉ coi y như sổ tay ghi chép để sử dụng.

Quả thực phung phí của trời.

Vương Khung mang theo Diệp Mặc rời đi.

Đám người rất tự giác nhường ra một con đường.

Đêm đó, trận chiến tại phòng luyện công liền truyền khắp Quang Minh Học Cung.

Dù sao Ngọc Mãn Đường cũng không phải tiểu nhân vật, gã bị đánh bại tự nhiên dẫn tới chấn động to lớn.

Dù sao thì Cửu Long Bàn Thiên Ấn - môn chiến kỹ uy danh hiển hách này, đã rất lâu không có người luyện thành.

...

"Quả nhiên là một tiểu quái vật, hắn mới tiến vào học cung bao lâu? Vậy mà liền luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn?" Kỷ Nguyên Thần nhìn hình ảnh chiếu lại, ánh mắt sâm nhiên, ngưng trọng đến đáng sợ.

"Đại chấp giáo, thiên phú của tên tiểu tử này quả thật là đáng sợ, từ lúc Vũ Thiên Thu đại nhân luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn đến nay, đã thật lâu không có người chạm qua môn chiến kỹ này." Lư Phi Viên nhìn từ bên cạnh, cũng là nhìn thấy mà giật mình.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hung lệ cỡ nào, coi như là có đầy đủ tài

nguyên, người bình thường cũng khó khống chế.

Vừa vào học cung, liền luyện thành chiến kỹ bá đạo như vậy, thiên tư của Vương Khung cao tuyệt, khó có thể tưởng tượng, thậm chí đã đuổi sát đệ nhất thiên tài Quang Minh Học Cung trước kia, Vũ Thiên Thu.

"Ngươi chỉ thấy một góc của băng sơn!" Kỷ Nguyên Thần lắc đầu.

Cảnh giới của y cao hơn quá nhiều so với Lư Phi Viên, ánh mắt sắc bén, tự nhiên xem ra rất nhiều đồ vật mà Lư Phi Viên không nhìn thấy.

"Đại chấp giáo có ý tứ là..."

"Tạo nghệ của tên tiểu tử này ở trên Cửu Long Bàn Thiên Ấn đã tương đối cao."

"Ngài đang nói, hắn còn giữ lại thực lực?" Lư Phi Viên trừng lớn con mắt, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"Ta nói làm sao đệ tử của nam nhân kia lại sẽ thường thường không có gì lạ...quả nhiên là tư chất kinh người..." Ánh mắt của Kỷ Nguyên Thần ngưng trọng, trầm giọng nói.

...

"Cái gì? Cửu Long Bàn Thiên Ấn! ? Thật sự có người luyện thành rồi?"

Tại chỗ sâu học cung, trong hàn đàm sóng biếc, một vị thiếu niên bỗng nhiên mở mắt ra, sắc bén kinh người, giống như sao lớn trong đêm tối.

Chương 64

"Phong Vô Tướng, ngươi tự phụ thiên tư, hẳn là cũng không ngờ được bên trong học viên mới có yêu nghiệt như thế?" Bên hàn đàm, nữ tử xinh đẹp khẽ nói.

"Quả nhiên là thiên ngoại hữu thiên, Cửu Long Bàn Thiên Ấn, coi như ở bên trong chiến kỹ cấp Xích Viêm, cũng đều thuộc về một loại rất khó tu luyện." Phong Vô Tướng lắc đầu nói.

"Người này ở bên trong phái thần binh cũng đều là khác loại."

"Sao thế? Động tâm rồi?" Nữ tử xinh đẹp khẽ nói.

"Thật muốn giao thủ cùng với hắn!" Trong mắt Phong Vô Tướng lấp lóe dị sắc: "Chỉ tiếc, ta đã tiến vào Võ Viện, không thể tùy ý ra tay đối với đệ tử bên ngoài ba đại viện."

Nữ tử xinh đẹp cười nói: "Ngươi nhịn được sao?"

"Không sao, Cửu Long Bàn Thiên Ấn cũng đều có thể luyện thành, dùng tư chất của người này, không được bao lâu liền sẽ được Võ Viện thu nạp!" Phong Vô Tướng vô cùng tự tin nói.

"Không qua bao lâu, ta liền sẽ gặp được hắn."

Nói xong, Phong Vô Tướng nhắm hai mắt lại, mặc cho hàn khí kia cọ rửa.

...

Trăng tròn ngả về tây, đêm khuya như nước thủy triều!

Tại chỗ sâu Quang Minh Học Cung, trong một toà viện lạc cổ xưa rách nát.

Ngọc Mãn Đường bị người nhấc đến, miệng vết thương của gã đã được kiềm chế, khí tức đã bình phục, chỉ là nguyên khí đại thương, thực lực hao tổn.

"Ngọc Mãn Đường, ngươi quá vô dụng, vốn là dùng Nghiệt Âm Tử của ngươi, nếu như tiến thêm một bước, ngược lại là có thể miễn cưỡng đạt đến trình độ tiến vào cánh cửa Long Viện."

"Nhưng hiện tại đã vô vọng!" Âm thanh băng lãnh truyền đến từ bên trong viện lạc, cuồng phong nổi lên, cuốn lên lá rụng.

"Ta...muốn hắn chết..." Ngọc Mãn Đường nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn, thua ở trong tay dạng người này, ngươi cũng không oan!" Âm thanh băng lãnh vang lên một lần nữa.

"Ta...yêu cầu ngươi ra tay...giúp ta giết hắn...hơn nữa còn là ở trước mặt tất cả mọi người..." Trong mắt Ngọc Mãn Đường tràn ngập cừu hận.

"Ngươi hẳn phải biết rằng, đệ tử ba đại viện tử không thể ra tay đối với học viên phổ thông."

"Ta nguyện ý dâng lên nguyên chủng nghiệt âm!" Ngọc Mãn Đường cắn răng nói.

Âm thanh băng lãnh đột nhiên yên lặng: "Ngươi đã nhập ma, dâng ra nguyên chủng nghiệt âm, cuộc đời này của ngươi sẽ vô pháp đột phá cảnh giới Hỏa Chủng!"

"Không sao, ta chỉ cần hắn chết, chết ở trước mắt nhiều người!"

"Thôi được, dùng tư chất của người này sớm muộn cũng sẽ tiến vào Võ Viện, ra tay với hắn cũng không tính là phá hư quy củ." Âm thanh băng lãnh vang lên: "Nhưng ta chỉ có thể giúp ngươi phế Hỏa Chủng của hắn, không thể lấy tính mệnh của hắn, bằng không mà nói, Quang Minh Học Cung cũng sẽ không bỏ qua cho ta."

"Được, chờ hắn trở thành phế nhân, ta tự nhiên có biện pháp hành hạ hắn chết!" Ngọc Mãn Đường gằn giọng nói.

Vào ngày này, danh hào của Vương Khung chấn động Quang Minh Học Cung.

Dù sao thì uy danh của Cửu Long Bàn Thiên Ấn cũng quá thịnh, đây không phải là một môn chiến kỹ cấp Xích Viêm phổ thông, mà là một trong những môn chiến kỹ đốt tiền nhất.

Ngoài ra, yêu cầu đối với thể phách và tư chất của người tu luyện cũng cực cao.

Bởi vậy, Vương Khung dùng Cửu Long Bàn Thiên Ấn nghiền ép Ngọc

Mãn Đường, tự nhiên dẫn tới chấn động tại Quang Minh Học Cung.

Trừ học viên mới, những học viên cũ đã tu hành nhiều năm kia cũng không thể không để ý tới cái tên này.

Bởi vì ai cũng đều biết, tư chất như vậy, sớm muộn cũng sẽ đứng đầu trong đám người, sánh vai, tranh hùng cùng với những thiên kiêu chân chính kia.

"Không ngờ được tên tiểu tử này lại lợi hại như vậy, ngay cả Ngọc Mãn Đường cũng đều bị hắn đánh bại, may mắn lúc đó ta hiểu được xem xét thời thế." Vào thời điểm Thành Trọng biết rõ chuyện này, trừ chấn kinh, chính là cảm thấy may mắn.

Dạng yêu nghiệt này, gã vậy mà cũng đều đi dám trêu chọc, may mắn là sau cùng đã dừng cương trước bờ vực, nếu không hiện tại kết cục phỏng chừng không thể tốt hơn bao nhiêu so với Ngọc Mãn Đường.

"Tu luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn, như vậy sẽ tiêu xài hết bao nhiêu tiền? Người này nhìn qua thường thường không có gì lạ, hẳn là có lai lịch lớn."

"Nói nhảm, nếu như không có tài nguyên khổng lồ duy trì, coi như thiên phú lại tốt, có thể tu luyện môn chiến kỹ này hay sao? Hắn hẳn là một vị đệ tử đại tộc ẩn tàng."

"Ta đã sớm nhìn ra thân phận của người này không tầm thường, nhưng ta nghe nói, lần này là bởi vì hắn âm thầm chơi lừa gạt, chơi xỏ Ngọc Mãn Đường, mới dẫn tới xung đột."

"Thực lực vi tôn, đánh không lại liền giội nước bẩn? Loại lời này ngươi cũng tin?"

"Không sai, Vương Khung sư huynh đại nghĩa cỡ nào, lúc trước đứng ra, lực kháng học viên cũ bắt nạt, làm sao sẽ làm loại sự tình này?"

"Ngọc Mãn Đường cũng quá không muốn mặt, ngay cả tôn nghiêm của tu sĩ cũng đều không để ý."

...

Có đủ loại tin đồn ở bên ngoài, cái gì cũng nói.

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng không thèm để ý.

Sau đêm này, hắn liền trở nên càng thêm điệu thấp, mỗi ngày ngoại trừ tham gia lớp học, chính là cùng với gã béo, Minh Hạo Nhiên còn có Diệp Mặc pha trộn cùng một chỗ.

Những lúc rảnh rỗi, liền mang theo Diệp Mặc đi tới phòng luyện công tu hành.

Mặc dù không có lại một lần nữa tiến vào trạng thái đốn ngộ, nhưng tốc độ tu luyện của hắn vẫn y như cũ đề thăng mấy lần.

Trải qu một đoạn thời gian ở chung, Diệp Mặc cũng dần dần trở nên quen thuộc cùng với Vương Khung, đối với hắn cũng biến thành tín nhiệm cùng với ỷ lại.

Ngoài ra, Ngư Niệm Nhất cũng tới tìm Vương Khung mấy lần, muốn luận bàn, nhưng bị Vương Khung kiên quyết từ chối.

Chênh lệch giữa hai người liếc qua liền thấy ngay, Vương Khung cũng không có tâm tư bồi luyện với vị đại tiểu thư này.

Đối với chuyện này, ngược lại đã kích thích sự hứng thú của Ngư Niệm Nhất, quấn chặt lấy, giống như ỷ lại Vương Khung, không có việc gì liền đi đến chỗ của hắn.

Chương 65

Đã có lúc khiến mọi người tò mò, thậm chí truyền ra chuyện xấu.

Phanh! Vào một ngày, trong phòng luyện công truyền đến tiếng vang.

Minh Hạo Nhiên giống như đống cát bay ngang ra ngoài.

"Ngự niệm của ngươi được Vương Khung chỉ điểm không tệ, lại có thể ảnh hưởng đến ta." Ngư Niệm Nhất cười nhẹ nhàng nhìn y, dần dần cởi ra Xích Vũ Thân.

Minh Hạo Nhiên có một chút suy yếu bò lên, biểu tình thống khổ, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp bị chia rẽ.

Ngư Niệm Nhất là người bồi luyện Vương Khung tìm đến cho y, nói là bồi luyện, nhưng y lại chỉ có ăn đòn. Dù sao thì Xích Vũ Thân của Ngư Niệm Nhất thực sự quá cường đại, mà ngự niệm của y đánh với loại cao thủ này liền có vẻ hơi gân gà.

"Không đánh, ta căn bản đánh không lại ngươi." Minh Hạo Nhiên khoát tay áo.

Ở dưới dạng tình hình này, y phỏng chừng cũng không thể sống tới ngày tốt nghiệp.

"Thần tượng của ngươi đã nói, muốn khống kỳ niệm, phải rèn giũa ý chí." Ngư Niệm Nhất khoanh hai tay chặn ngang trước ngực, môi son khẽ mở: "Không tra tấn thân thể ngươi, tôi luyện ý chí của ngươi, năng lực của ngươi làm sao mới có thể phóng xuất ra?"

"Vậy cũng không thể dạo chơi trên bờ vực tử vong." Ánh mắt Minh Hạo Nhiên nhìn về phía Ngư Niệm Nhất có một chút lấp lóe, dường như e ngại.

"Ha ha, Tiểu Minh, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì tốt hơn." La béo nhìn có một chút hả hê nói.

"Gã béo, ngậm miệng!" Minh Hạo Nhiên hung hăng trừng mắt liếc.

"Ngư tỷ, thần tượng mỗi lần tu luyện, đều chỉ mang theo Tiểu Diệp Tử, ngươi không hiếu kỳ sao?" Minh Hạo Nhiên liền vội vàng dời chủ đề đi chỗ

khác.

Nhấc tới Vương Khung, Ngư Niệm Nhất lập tức trở nên hứng thú.

Ánh mắt nàng ung dung, nhìn về phía phòng luyện công bên cạnh.

"Hắn gần đây giống như càng ngày càng cường đại, ta thậm chí đã không cảm giác được khí tức của hắn." Ngư Niệm Nhất lộ ra ánh mắt ngưng trọng.

Mấy ngày nay, nàng rất thân cận cùng với Vương Khung, phát hiện ra khí tức của đối phương ngược lại không có cường đại như lúc mới quen.

Ngư Niệm Nhất nghĩ rằng, đây cũng không phải là là bởi vì Vương Khung thụt lùi.

Tương phản, hắn càng trở nên kinh khủng, phản phác quy chân, đã có thể triệt để khống chế lực lượng của mình.

...

Lúc này, trong phòng luyện công bên cạnh.

Chỉ có Vương Khung cùng với Diệp Mặc.

Khí tức cực nóng tràn ngập cả phòng, Vương Khung cầm Giáng Hỏa Linh Đào.

Trải qua một tháng làm nguội, món bảo vật này đã có thể phục dụng luyện hóa.

"Chờ một tháng, hôm nay liền ăn ngươi."

Vương Khung ngồi xếp bằng, mở miệng nuốt Giáng Hỏa Linh Đào.

Diệp Mặc ở trong góc thấy thế, liền điều chỉnh sóng não của mình, sinh ra cộng minh cùng với Vương Khung.

Lập tức, thân thể Vương Khung khẽ run.

Giáng Hỏa Linh Đào vừa rơi vào miệng, như thể một đoàn hỏa diễm, mặc dù cực nóng, lại không có bất kỳ cảm giác cháy rát, từ yết hầu, trực tiếp tản vào toàn thân.

Ầm ầm! Năng lượng kinh khủng Giáng Hỏa Linh Đào uẩn tàng giống như núi lửa phun trào, cọ rửa nhục thân Vương Khung.

Màng da, máu thịt, kinh mạch, cốt tủy, ngũ tạng...

Thân thể của hắn mỗi một chỗ đều thu hoạch được tẩy lễ, năng lực tinh thuần dần dần dung hợp, tạp chất giống như nước bùn xuyên thấu qua lỗ chân lông thẩm thấu ra.

Trong khoảnh khắc, Hỏa Chủng màu đen nhấp nháy mạnh mẽ, tầng lửa bên ngoài kia lại tách ra một lần nữa, hoá thành tầng thứ bảy.

Hỏa Chủng tầng bảy!

Tất cả những thứ này còn chưa kết thúc!

Năng lượng ẩn chứa trong Giáng Hỏa Linh Đào thực sự quá cường đại, năng lượng kinh khủng giống như hồng thủy vỡ đê tràn vào bên trong Hỏa Chủng màu đen, bị nó luyện hóa.

Rốt cuộc, viêm quang cực nóng lại phát sinh tách ra.

Tầng thứ tám!

"Hỏa Chủng tầng tám!" Vương Khung mừng rỡ.

Hắn không ngờ được Giáng Hỏa Linh Đào vậy mà đáng sợ như thế, phải biết rằng, cảnh giới Hỏa Chủng càng đi về phía sau, năng lượng cần thiết để đột phá liền càng khổng lồ.

Năng lượng ẩn chứa trong Giáng Hỏa Linh Đào, tinh thuần hơn quá nhiều so với Tam Tinh Khẩu Phục Dịch của lão bản.

Mấu chốt nhất là, dễ chịu!

"Hỏa Chủng tầng tám, dựa vào thực lực của ta bây giờ, coi như chỉ mượn nhờ Long Viên Khí, cũng đủ để tiến vào ba đại viện!" Vương Khung tự tin nói.

Năng lực cường đại nhất hắn tự nhiên là Huyết Văn Tí.

Nhưng dùng cảnh giới của hắn hiện nay, cho dù chỉ có Long Viên Khí cùng với Cửu Long Bàn Thiên Ấn, cũng có tư cách tiến vào Võ Viện.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen chấn động kịch liệt, tại trung ương Hỏa Chủng, một cái bóng mờ hiển hiện.

Đó là một con cá lớn màu đen, lân giáp như sóng lớn nổi lên ánh sáng, trên cái đầu to lớn có một cái sừng thú màu đỏ thẫm, hai sợi râu thật dài giống như roi tiên.

Hắc Giao Ngư!

Năng lượng bàn bạc tụ ở bên trong Hỏa Chủng màu đen.

Dần dần, hình thái Hắc Giao Ngư sản sinh biến hóa, đuôi cá biến đổi, trở nên thon dài, giống như đuôi rắn, cái đầu cũng trở nên càng thêm dữ tợn kinh khủng, trong lúc mơ hồ, một tiếng rống to truyền đến, vảy quang nổi lên, nộ hải nhấc lên sóng lớn.

"Đây là...tiến hóa! ?"

Vương Khung chấn kinh, hắn không ngờ được Hỏa Chủng màu đen lại còn có loại năng lực này.

Cổ tịch ghi lại rằng, trong tứ hải đại dương mênh mông, có loài cá lạ sinh ra, trên người mang dòng máu rồng, tên là Giao Ngư.

Giao Ngư thuế biến thành xà, Giao Xà thuế biến thành mãng, Giao Mãng thuế biến thành long, Giao Long thuế biến thành Giao Vương!

Hắc Giao Ngư tại trung ương Hỏa Chủng triệt để thuế biến, hình thái như là một con đại xà (rắn lớn), vảy đen nhấp nháy, lộ ra hung uy.

Lực lượng đáng sợ dựng dục ở trong cơ thể Vương Khung.

Lúc này, Vương Khung triệt để chấn kinh.

Hắn hoàn toàn không ngờ được, Hỏa Chủng màu đen ngoại trừ hấp thu năng lực yêu thú, lại còn có thể khiến năng lực hấp thu tiến hóa.

Chương 66

Ông! Hắc Giao Ngư tiến thêm một bước, từ một loại góc độ nào đó mà nói chính là Giao Xà.

Giao Xà cũng là long chủng, giống như Long Viên.

Thân thể Giao Ngư của Vương Khung tự nhiên cũng tiến hóa theo đó.

Thân Thể Giao Xà!

Một loại năng lực càng khủng bố hơn thức tỉnh!

Thân Thể Giao Xà cũng từ năng lực cấp Phàm cực phẩm, tiến hóa nhảy lên thành năng lực cấp Linh hạ phẩm, giống như Long Viên Khí.

Ba đại năng lực phái thần binh cấp Linh ở trên người, thực lực của Vương Khung lại tăng vọt một lần nữa.

"Ta rốt cuộc cũng biết vì sao Hỏa Chủng màu đen lại sinh ra cảm ứng đối với Lôi Quang Lục Sí Văn!" Trong nội tâm Vương Khung đang reo hò.

Không thể nghi ngờ, Lôi Quang Lục Sí Văn là mấu chốt khiến Huyết Văn Tí tiến hóa.

Phải biết rằng, đây chính là sát chiêu mạnh nhất của hắn, năng lực cấp Linh trung phẩm, nếu như lại tiến hóa một lần nữa, dù là chỉ đề thăng một cái cấp bậc, uy năng cũng không thể so sánh nổi.

"Hỏa Chủng màu đen, quả nhiên là cơ duyên lớn nhất của ta!" Vương Khung nắm thật chặt song quyền.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại não của hắn nổ cang, ngũ giác biến thành vô cùng nhạy bén, thiên địa không linh, tịch mịch không có gì.

Giáng Hỏa Linh Đào không chỉ đẩy cảnh giới của hắn tới Hỏa Chủng tầng tám.

Thậm chí còn khiến cho hắn lại tiến vào đốn ngộ một lần nữa.

Phương pháp tu luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn trôi nổi trong nội tâm Vương Khung, hắn vận chuyển Long Viên Khí, không muốn bỏ qua cơ hội này.

"Cửu long hợp nhất, là cảnh giới cao nhất của môn chiến kỹ này, bằng

vào nội tình hiện tại của ta, cho dù tiến vào đốn ngộ, cũng khó có thể tu luyện đến viên mãn." Vương Khung cảm thấy đáng tiếc.

Cơ hội đốn ngộ quá mức hiếm thấy, lúc này dùng hết, khó tránh khỏi có một chút lãng phí.

Ông! Đột nhiên, huyết dịch toàn thân hắn cuồn cuộn sôi trào, giống như bốc cháy lên.

Xương sống chập trùng, như đại long uốn lượn.

Trừ huyết khí màu vàng lộng lẫy, một cỗ khí đen hiển hiện, vậy mà có một chút thuộc tính tương tự như Long Viên Khí, nhưng càng thêm hung lệ thâm thúy, giống như nghiệt long nấp trong nộ hải mênh mông.

"Thân Thể Giao Xà! ?" Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trừng lớn.

Đúng, giao cũng thuộc về long chủng, hiện nay hắn thức tỉnh Thân Thể Giao Xà, thuộc tính Long lại tăng cường một lần nữa.

Hai cỗ long khí nấp trong trong cơ thể, luyện thành Cửu Long Bàn Thiên cũng là nước chảy thành sông.

Năng lượng bàng bạc của Giáng Hỏa Linh Đào, khí cơ Long Viên Khí giống như Thân Thể Giao Long, lại thêm cơ hội đốn ngộ...

Sự hợp nhất của cả ba chắc chắn có thể đẩy Cửu Long Bàn Thiên Ấn tới cảnh giới viên mãn.

"Tốt, nếu như ngay cả thế này cũng đều không luyện được cửu long hợp nhất, vậy ta liền có thể đi chết!" Lòng tin của Vương Khung tăng mạnh.

Khống chế hai đại năng lực Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Xà, vận chuyển Hỏa Chủng màu đen.

Long ngâm vang vọng, khí tức kinh khủng như mây khói kinh thiên, đánh thẳng vào vách tường phòng luyện công.

"Chuyện này là..."

Trong khoảnh khắc, Ngư Niệm Nhất, Minh Hạo Nhiên, La béo bỗng nhiên chấn động, đều sinh ra cảm ứng.

Bọn hắn nhìn về phía phòng luyện công, trong mắt lộ ra chấn kinh và kinh hãi.

"Thần tượng đây là đang làm gì?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

"Khí tức thật là khủng khiếp, hắn đang xông quan? Đây chính là Cửu Long Bàn Thiên Ấn? Quả nhiên bá đạo, cho dù đã rời khỏi phòng luyện công vậy mà cũng đều có thể cảm ứng được."

Ngư Niệm Nhất cau lại đôi mi thanh tú, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Nàng nhìn ra được, Vương Khung đang tu luyện tới thời khắc mấu chốt, cho nên hắn rốt cuộc không khống chế nổi khí tức.

Một tia khí tức tiết lộ, kinh thiên động địa, làm cho nàng cảm thấy run sợ giống như sợ hãi.

"Chậc chậc, thật đúng là trùng hợp, tuổi trẻ thành danh, thiên tư tuyệt đại, nhưng con đường này cũng không dễ đi như vậy."

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng cười khẽ truyền đến, lộ ra ý mỉa mai thật sâu.

Trong lòng mọi người hơi hồi hộp một chút, đi ra ngoài.

Ngọc Mãn Đường dạo bước đi tới, phía sau có một đám người đi theo, trên người gã quấn băng trắng, xem ra thương thế đã tốt bảy ~ tám phần.

Lộ ra vẻ mặt mỉa mai, nhìn chằm chằm chỗ phòng luyện công của Vương Khung.

"Ngươi muốn làm gì?" Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc đề phòng nói.

"Làm gì? Đương nhiên là trả thù? Chuyện này còn phải hỏi? Loại đồ đần như ngươi là thế nào đi vào Quang Minh Học Cung?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh nói.

Gã vênh mặt hất hàm sai khiến, khí phách ngày xưa dường như lại trở về.

"Ta biết rõ các ngươi đi lại thân cận cùng với Vương Khung, nói thật cho ngươi biết, đắc tội ta, chú định sẽ không có kết cục tốt, hôm nay, Vương Khung nhất định sẽ bị xoá tên." Ngọc Mãn Đường cường ngạnh bá

đạo, không kiêng nể gì cả.

Khí thế của gã nhét đầy phòng, sắc nhọn kinh người.

"Ta cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi phân rõ giới hạn cùng với hắn, mắng hắn một tiếng đồ cặn bã, ta liền bỏ qua cho các ngươi." Ngọc Mãn Đường cười lạnh nói.

Gã không chỉ nghĩ muốn mệnh của Vương Khung, còn muốn khiến hắn mất đi hết thảy, thiên phú, tu vi, thực lực, thậm chí là bằng hữu, thanh danh.

"Ngươi bị đánh đến mức hoang tưởng rồi à?" Gã béo cười lạnh nói.

Ngư Niệm Nhất cũng là hờ hững nhìn Ngọc Mãn Đường.

Ngọc Mãn Đường mỉm cười, dường như đã sớm liệu được phản ứng của bọn hắn.

"Minh Hạo Nhiên, ngươi nhìn một chút đây là cái gì?" Trong khi nói, Ngọc Mãn Đường khoát tay.

Một phong thư lưu loát rơi ở trước người Minh Hạo Nhiên.

Minh Hạo Nhiên mở ra xem, sắc mặt đột biến.

"Ngươi vậy mà khiến trong tộc tạo áp lực cho ta?" Minh Hạo Nhiên cắn răng nói.

Ở trước mặt Ngọc gia, Minh gia đúng là hoàn toàn không được tính là gì, đặc biệt là Ngọc Mãn Đường có địa vị cao quý, vận dụng quan hệ, lấy được phong thư này là rất dễ dàng.

Chương 67

"Nếu như ngươi không làm theo, không chỉ sẽ bị Minh gia xoá tên, phụ mẫu huynh đệ của ngươi, thậm chí nhất mạch kia của ngươi cũng đều sẽ bị liên luỵ!" Ngọc Mãn Đường cười lạnh nói.

"Ngươi..." Con mắt của Minh Hạo Nhiên như muốn nứt, hai tay nắm chặt.

Phụ mẫu là yếu điểm của y, ở đại tộc, tranh đấu càng thêm tàn khốc, đặc biệt là giống như nhất mạch của hắn, địa vị vốn là không cao.

Nhưng cha mẹ của y vẫn đang tranh đấu vì y, hi vọng đánh ra một con đường ra tốt cho Minh Hạo Nhiên y, từ đó trốn thoát khỏi vận mệnh bình thường như bọn họ.

Bởi vậy, y mới có thể đến Quang Minh Học Cung, thậm chí là mang theo một lượng lớn tài phú cùng với tài nguyên.

Đây là những hy vọng và tương lai mà cha mẹ y để lại cho y.

Nhưng hôm nay, một câu của Ngọc Mãn Đường, liền có thể làm cho sự cố gắng của cha mẹ y hóa thành hư không, thậm chí làm cho nhất mạch bọn họ cũng đều rơi vào liên luỵ.

"Còn có ngươi, Ngư Niệm Nhất, ta đã sai người cầu hôn gia tộc ngươi, gả ngươi cho ta làm tiểu thiếp!"

"Nếu như ngươi dám vi phạm, Ngư gia các ngươi đều sẽ gặp tao ương!" Ngọc Mãn Đường tuyên bố một cách vô tình.

Cái gì gọi là thế lớn, đây chính là thế lớn!

Cao quý hiển hách, thế tới cuồn cuộn, không thể trái nghịch, không thể ngăn cản.

Sự cường thế và bá đạo của Ngọc Mãn Đường hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, gã ép sát từng bước, giết người tru tâm, bắt lấy yếu điểm của mấy người Minh Hạo, lạnh lùng hạ sát thủ, không chút lưu tình.

Gã muốn phá huỷ mọi thứ của Vương Khung, xóa sạch mọi hy vọng của những người xung quanh.

"Thế nào? Giữ hay bỏ? Là chết chung cùng với Vương Khung, hay là cùng với phân rõ giới hạn với hắn?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh nói.

"Chỉ cần một câu, các ngươi liền có thể cải biến vận mệnh của cha mẹ các ngươi, thậm chí là gia tộc."

"Mà các ngươi mất đi chỉ là một người bạn sắp trở thành người chết." Trong mắt Ngọc Mãn Đường chứa đầy khoái cảm.

Gã nhìn thần tình thống khổ giãy dụa của Minh Hạo Nhiên, Ngư Niệm Nhất, trong nội tâm thống khoái không nói nên lời.

"Lão Vương nói, lúc đứng tại ngã tư đường thanh xuân, cái gì cũng không cần nghĩ, chính là một chữ."

"Làm!"

Nhưng vào lúc này, La béo chậm rãi đi ra, gã toét miệng, lộ ra ý cười, nhìn chằm chằm Ngọc Mãn Đường.

"Hôm nay, ta liền đánh ngã ngươi!"

Thanh âm của gã béo không lớn, nhưng lại vang vọng trong phòng luyện công, vang vọng bên tai mọi người.

Lúc này, ánh mắt của Ngọc Mãn Đường mới chú ý tới gã béo.

So với Minh Hạo Nhiên, gã béo khuyết thiếu ánh sáng đại tộc gia trì.

So với Ngư Niệm Nhất, gã béo khuyết thiếu bề ngoài kinh diễm vô song.

So với Vương Khung, gã béo càng thiếu khuyết thực lực kinh thiên động địa.

Ngoại trừ một thân mỡ, gã béo cơ hồ là một kẻ vô dụng, được coi là một người bình thường và thấp kém nhất trong số những người ở đây.

Nhưng vào lúc này, gã lại đứng ra, hiên ngang lẫm liệt, nhìn chằm chằm vào Ngọc Mãn Đường, đôi mắt đậu xanh nhấp nháy tinh mang.

"Tiểu tạp binh cũng học người xuất đầu sao?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh.

Từ đầu đến cuối gã cũng đều không có liếc mắt nhìn qua gã béo.

Dù sao thì Minh Hạo Nhiên, Ngư Niệm Nhất cũng có thân phận bối

cảnh đại tộc.

Vương Khung có thiên phú cùng với thực lực hơn người.

Về phần gã béo, cái gì cũng không có.

Như loại người này, Ngọc Mãn Đường thậm chí khinh thường ra tay đối với gã, một cách tự nhiên liền coi nhẹ.

"Gã béo, ngươi đừng có làm liều..." Minh Hạo Nhiên cắn răng nói.

Ngọc Mãn Đường thế lớn, gã vốn có không chỉ có thực lực, còn có thân phận địa vị, cùng với quyền thế Ngọc gia.

"Ta sẽ chủ động rời khỏi Quang Minh Học Cung!" Minh Hạo Nhiên nắm chặt song quyền, oán hận nói.

"Thú vị, vì cái gọi là tình hữu nghị, liền tình nguyện từ bỏ tương lai sao?" Ngọc Mãn Đường cười lạnh, hứng thú nhìn Minh Hạo Nhiên.

"Rời khỏi Quang Minh Học Cung, trở lại Minh gia, liền giống như chó nhà có tang, ngươi biết đó là ý vị như thế nào không?"

Minh Hạo Nhiên lộ ra sắc mặt đau thương, trầm mặc không nói.

Xoẹt! Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang lên.

La béo xé rách quần áo, để lộ phần thân trên đầy đặn và trắng như tuyết.

Cơ thể mập mạp run lên nhịp nhàng theo từng động tác thô bạo của gã.

"Gã béo...ngươi định làm gì?" Ngư Niệm Nhất cau lại đôi mi thanh tú, khẽ kêu nói.

"Các ngươi không phải vẫn luôn muốn nhìn năng lực của ta một chút sao?" Gã béo nhếch miệng cười một tiếng.

Đột nhiên, khí chất của gã biến đổi, rốt cuộc không còn lười biếng ngây ngô giống như ngày thường.

Ông! Trên bề mặt của thân thể mập mạp nổi lên những đường gân xanh đen, đan xen không ngừng.

Trong nháy mắt, đồ đằng thần bí hiển hiện trước mặt, hung lệ quái đản, như là một đầu hung thú đáng sợ.

"Chuyện này...chuyện này là..."

Trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức kinh khủng từ trong cơ thể gã béo

phóng lên tận trời, hổ khiếu long ngâm, chấn động tứ phương.

Đám người hoảng hốt, phảng phất như trông thấy phía sau gã béo có một cái bóng mờ hiển hiện, chống trời đạp đất, hung tàn sát phạt!

"Cỗ khí thế này, đã tương xứng cùng với Vương Khung ngày đó...tên tiểu tử này..."

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

Liền ngay cả nụ cười trên mặt của Ngọc Mãn Đường cũngđều ngưng kết, thay vào đó là một vệt ngưng trọng.

"Hoá ra là một cao thủ, cũng được, trước hết phế bỏ ngươi." Trong mắt Ngọc Mãn Đường lóe lên một vệt tàn nhẫn.

"Lui ra đi, bây giờ ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn."

Đột nhiên, thanh âm lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Ngọc Mãn Đường nghe thế, sắc mặt trì trệ, lạnh lùng nhìn gã béo trong nháy mắt, cung kính thối lui.

Đám người kinh nghi bất định.

Chỉ thấy bên trong đám người, một vị thiếu niên chậm rãi đi ra, thần sắc y bình tĩnh, sau lưng đeo một thanh đại kiếm màu bạc.

Chương 68

"Thường...Thường Kiếm Chu! ?"

Một tiếng cảm thán vang lên, có người nhận ra thân phận của thiếu niên này.

Cái tên này, giống như có ma lực vô biên, lập tức dẫn tới từng mảnh chấn động giống như xôn xao.

"Là y! ?" Ngư Niệm Nhất cau lại đôi mi thanh tú, lộ ra vẻ kiêng dè

Cho dù thân là học viên mới, nàng cũng đã từng nghe nói đến cái danh hiệu này.

Thiên kiêu vô thượng Quang Minh Học Cung, trước đó đã liên tục bảy kỳ leo lên "Báo Tương Lai", cho dù là vào sau khi tiến vào Quang Minh Học Cung, phong mang cũng khó che dấu, một thân tu vi càng là đạt đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín.

Chỉ là sau khi đến, y liền biến mất, tất cả mọi người đều cho rằng y đã tốt nghiệp rời khỏi Quang Minh Học Cung.

Cũng rất ít có người biết, y tiến vào Long Viện!

"Tố chất của học viên mới đợt này cũng không tệ, ngoại trừ một cái Cửu Long Bàn Thiên Ấn, lại còn cất giấu cao thủ như ngươi!" Thường Kiếm Chu thờ ơ nói.

"Dạng khí thế này ngược lại là đáng cho ta xuất kiếm!"

Vừa dứt lời, một tiếng kiếm ngân vang vọng, nhoi nhói màng nhĩ.

Đám người sắc mặt đột biến, chỉ cảm thấy áp suất không khí bên trong đại sảnh trở nên dị thường cuồng bạo, kiếm ý kinh người, cứng rắn đè ép khí thế của gã béo xuống.

"Gã béo!" Minh Hạo Nhiên nghẹn ngào kêu lên, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Khí tức của Thường Kiếm Chu thực sự quá kinh khủng.

Nếu như nói gã béo giống như là một đầu hung thú, như vậy Thường Kiếm Chu chính là thần kiếm chém giết hung thú, phong mang cái thế,

không thể ngăn cản.

"Không thể lui!" Trong mắt gã béo bộc phát ra chiến ý nồng đậm.

Đột nhiên, đồ đằng mặt ngoài thân thể của gã bắt đầu nhúc nhích, giống như mở ra miệng lớn dính máu.

Ngay sau đó, thân thể gã béo dùng tốc độ mà mắt trần cũng có thể thấy trở nên gầy gò.

Một lượng lớn hơi nước phát ra từ trong cơ thể gã, khí thế kinh khủng không ngừng tăng cao.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, trong nháy mắt, hơi nước tán đi, một thân ảnh thon dài xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người.

"Gã... gã béo..." Minh Hạo Nhiên trợn to mắt, quả thực không thể tin được.

Gã béo lúc này, dáng người cơ hồ hoàn mỹ, đường nét góc cạnh như điêu khắc, cơ bắp cuồn cuộn truyền ra xung lực.

Trọng yếu hơn là, ngũ quan của gã cũng trở nên thẳng tắp, mái tóc đen suôn dài như thác nước, quả thực là đẹp trai bức người.

Những nữ sinh có mặt đều nhìn si mê, hai mắt tỏa ánh sáng, hai gò má ửng hồng.

"Chín giây!" Gã béo cúi đầu khẽ nói.

Ầm ầm! Đột nhiên, gax như là như đạn pháo bắn ra, một quyền khinh khủng như núi lớn ép xuống.

Không khí nhanh chóng áp súc, phát ra tiếng nổ vang chói tai.

Thường Kiếm Chu bỗng nhiên biến sắc, giơ đại kiếm lên ngăn chặn.

Phanh! Quái lực đáng sợ mãnh liệt như cuồng triều gào thét, trực tiếp đánh bay Thường Kiếm Chu ra ngoài.

Hết thảy còn chưa kết thúc.

Gã béo như bóng với hình, tốc độ của hắn đã đạt đến cực hạn, như là huyễn ảnh, lực lượng trầm trọng ép tới khiến cho người ta không thở nổi.

Một chưởng vỗ ra, trực tiếp rơi vào sau lưng Thường Kiếm Chu.

Thường Kiếm Chu lại một lần nữa bay ngang ra ngoài.

Lúc này gã béo kinh khủng giống như một cỗ máy, trong mắt chỉ có chiến ý giống như sát khí, không ngừng không nghỉ.

"Thật...thật đáng sợ..."

"Đuổi đánh Thường Kiếm Chu? Đây là lực lượng của nhân loại sao?"

"Năng lực của gã...đã xảy ra chuyện gì thế? Hung lệ không dứt, vậy mà có thể áp chế Thường Kiếm Chu?"

Tất cả mọi người đều cảm thấy có một chút không chân thực, đây căn bản không phải là chiến đấu, mà là nghiền ép trần trụi, bọn hắn nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

Liền ngay cả Minh Hạo Nhiên, Ngư Niệm Nhấ, t sắc mặt đều biến đổi.

Lúc này gã béo so với người ở trong nhận thức của bọn hắn ngày bình thường kia, quả thực khác biệt ngày đêm.

"Đây...đây thật sự là gã béo sao! ?" Khóe miệng của Minh Hạo Nhiên khô nứt!

Phanh! Một tiếng vang thật lớn kéo suy nghĩ của mọi người trở lại.

Đại địa nứt ra, một mảnh phế tích, trong bụi mù, chỉ có một thân ảnh đứng lặng.

"Ai vậy?" Tất cả mọi người nín thở.

"Thật đáng tiếc, năng lực của ngươi chỉ có thể duy trì chín giây!" Giọng nói lạnh lùng của Thường Kiếm Chu vang lên.

Trong lòng Minh Hạo Nhiên hơi hồi hộp một chút.

Cuồng phong nổi lên, cả người gã béo bay ngược ra, trên người có một vết kiếm.

Khí tức của gã suy yếu đến cực hạn, đồ đằng mặt ngoài thân thể cũng dần dần tiêu thất.

Thường Kiếm Chu cầm đại kiếm trong tay, chậm rãi đi tới.

Bên trên thân kiếm, từng chuôi lưỡi đao nhỏ giống như sóng ánh sáng nhấp nháy, truyền ra uy năng đáng sợ.

"Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu!"

Sắc mặt đám người khẽ run, lộ ra vẻ kính sợ.

Đây là sát chiêu của Thường Kiếm Chu, dựa vào một chiêu này, y liền đứng ở phía trước mọi người, đạt đến đỉnh cao nhất.

Lúc này, y giống như một vị vương giả, cầm kiếm mà đến, đi đến trước người gã béo.

"Phế gã!" Ngọc Mãn Đường gằn giọng nói, trong mắt đều là vẻ điên cuồng.

Thường Kiếm Chu vừa muốn động thủ, đột nhiên, tâm niệm y khẽ động, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về một phương hướng.

Tại phòng luyện công, cửa chính rộng mở, một thân ảnh cất bước đi tới, hổ khiếu long ngâm, khí thế kinh thiên động địa.

"La béo, ngươi thật sự rất lợi hại!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra tiếu dung.

Huyết khí màu vàng chấn động như triều dâng!

Vương Khung phá quan mà ra, khí thế của hắn càng trở nên trầm trọng, giơ tay nhấc chân cũng đều lộ ra sự bá đạo.

"Tuổi trẻ điên cuồng!" Thường Kiếm Chu ngưng ánh mắt lại, phun ra bốn chữ.

Bốn chữ này hình dung Vương Khung lúc này là không có gì thích hợp bằng.

Hắn lúc này không hề cố kỵ phóng thích ra Long Viên Khí, cảm giác áp bách trầm trọng kia như núi lớn, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngạt thở.

So với ngày đó, hắn càng thêm kinh khủng.

Chương 69

Long Viên Khí nguyên thủy, bá đạo, hoang dã...toàn bộ đều hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Cũng chỉ có dạng khí thế này mới có thể làm cho cao thủ như Thường Kiếm Chu kiêng kị, đình chỉ động tác, hết sức đề phòng.

"Vương Khung, hôm nay ta muốn ngươi trả lại tất cả!" Trong mắt Ngọc Mãn Đường chỉ có cừu hận.

Là Vương Khung đoạn tuyệt con đường tu hành của y, khiến gã mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người.

Đại hận như thế, coi như uống máu ăn thịt, cũng khó có thể lắng lại lửa giận trong lòng gã.

"Ta muốn ngươi, còn có người bên cạnh ngươi vĩnh viễn thống khổ, không thoát thân được!" Ngọc Mãn Đường tàn nhẫn nói.

Ánh mắt của gã đảo qua gã béo, đảo qua Minh Hạo Nhiên, đảo qua Ngư Niệm Nhất...

"Thần tượng..." Minh Hạo Nhiên lộ ra sắc mặt đau thương.

"Ta xem ai dám động các ngươi." Vương Khung cười lạnh.

Hắn tay giơ lên, bên trong tay nhiều lộ ra một khối ngọc bội, long phượng cuồng vũ, ở giữa bất ngờ có một chữ lớn: Mục!

Nhìn khối ngọc bội thường thường không có gì lạ này, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Đây...đây là... Mục Vương Thành..." Đột nhiên, có người kinh hô, nhận ra được.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, cảm xúc chấn kinh ấp ủ khuấy động ở trong đám người.

Trong thiên hạ có tám đại Vương Thành, truyền thừa lâu đời, liên miên bất tuyệt, mạnh như Tần Hoàng Đình cũng đều coi đó là trụ cột quốc gia.

Đó là đỉnh phong thế gian, ngạo nghễ thiên địa, tung hoành bất bại.

Mỗi một tòa Vương Thành đều là biểu tượng quyền thế cùng với địa vị

cực hạn trong nhân gian.

Mục Vương Thành là một trong đó, phân lượng rất nặng, như nhật như nguyệt, quang mang cái thế.

Danh hào của nó, không phải là bất kỳ một đại tộc nào có khả năng so sánh.

Bởi vậy, vào thời điểm nhìn thấy khối ngọc bội này, biểu tình trên mặt Ngọc Mãn Đường ngưng kết, thậm chí, trong mắt của gã lộ ra một chút sợ hãi.

Ngọc gia ở trước mặt Minh gia là quái vật khổng lồ, nhưng ở trước mặt Mục Vương Thành, lại chỉ là giun dế mà thôi.

"Hoá ra hắn là người Mục Vương Thành!"

"Không đúng, hắn họ Vương, sao lại là người Mục Vương Thành?"

"Nói nhảm, chẳng lẽ không thể dùng tên giả? Lại nói, coi như không phải người Mục Vương Thành, cũng có quan hệ mật thiết cùng với Mục Vương Thành, nếu không lám sao có được ngọc bội tộc văn của Mục Vương Thành?"

Trong ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Vương Khung đại biến, bên trong kính sợ lộ ra một tia hiểu ra.

Chẳng trách có thực lực cùng với thiên phú như thế, hoá ra lại dường như có quan hệ rất mật thiết với Mục Vương Thành.

Nếu thật sự là như thế, vậy hết thảy đều giải thích được.

"Con bà nó, thật lợi hại, ta biết ngay là thần tượng có lai lịch lớn." Thân thể Minh Hạo Nhiên rung động.

Đây là kích động đến run rẩy.

Y đã thành công, đánh cược tiền đồ của mình, quyết định đánh bạc vận mệnh một lần, y thắng.

"Có ta ở đây, người nào cũng không thể động các ngươi!" Vương Khung nói năng rất khí phách.

Lúc này, liền ngay cả Ngọc Mãn Đường cũng đều không dám nói chuyện.

Mục Vương Thành, ba chữ này nặng như thiên quân, đừng nói là gã không có lá gan này, coi như cho gã đảm lượng, gã cũng đấu không lại.

Ánh mắt của Vương Khung lạnh lùng, nhìn về phía gã béo suy yếu đến cực hạn.

"Lão Vương...ngươi...chẳng lẽ không thể ra sân sớm một chút sao?" Gã béo hữu khí vô lực nói.

Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Nếu ra sớm làm sao có thể thấy được phong thái của ngươi?"

Nói xong, ánh mắt của Vương Khung nhìn về phía Thường Kiếm Chu.

Thường Kiếm Chu thần sắc bình tĩnh như trước, dường như ngay cả ba chữ Mục Vương Thành cũng không thể làm dòng suy nghĩ của y nhấc lên nửa phần gợn sóng.

Ánh mắt hai người đụng vào nhau, sâu trong con ngươi chỉ có chiến ý dạt dào, bay lên trời cao.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn, có tư cách làm đối thủ của ta!" Thường Kiếm Chu thờ ơ nói.

"Đệ tử Long Viện! ?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Hắn nhìn ra được, nam nhân trước mắt này có thực lực rất mạnh, có một không hai trong cùng thế hệ, là kình địch.

Trọng yếu hơn là, thân thủ như thế nhất định đi ra từ ba đại viện!

"Chiến!" Thường Kiếm Chu quát to một tiếng.

Đột nhiên, đại kiếm trong tay y lơ lửng ở trước người, thân kiếm ngâm dài bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số thanh tiểu kiếm.

Kiếm quang dâng trào, giống như sóng lớn lăn lộn, vẩy tới.

Khí tức kinh khủng trào lên không dứt, thanh âm kiếm ngân vang kinh thiên động địa.

"Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu!"

Đám người kinh hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Một chiêu này có hung danh quá sâu, có một không hai trong Quang Minh Học Cung.

Từ xưa đến nay, không biết rõ có bao nhiêu cao thủ nuốt hận, táng mệnh ở phía dưới kiếm triều cuồn cuộn kia.

Hung danh coi như so với Cửu Long Bàn Thiên Ấn cũng không kém bao nhiêu.

"Ta chỉ có một chiêu!" Trong mắt Thường Kiếm Chu bộc phát ra tinh mang sắc bén.

Kiếm quang trùng thiên, sát phạt hoành hành, kiếm triều cuồn cuộn khuấy động mà ra, như trường hà mênh mông, ập thẳng về phía trước.

"Ngũ Long Quán Tí!" Vương Khung bước ra một bước, Long Viên Khí cuồn cuộn sôi trào, năm hư ảnh vàng tụ tập trên người, như là đại long cuộn ngồi, tụ hợp ở hai tay.

Ầm ầm! Lực lượng kinh khủng nổ tung tại chỗ quyền phong của Vương Khung.

Không khí áp súc, như đạn pháo bắn về phía trước!

"Mẹ nó...hắn vậy mà đã đạt đến cảnh giới Ngũ Long Quán Tí! ? Đây là người sao?"

"Hắn mới tiến vào Quang Minh Học Cung được bao lâu?"

"Người này thiên tư tuyệt đại, quả thực như yêu."

Đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Liền ngay cả Thường Kiếm Chu cũng đều lộ ra thần sắc ngưng trọng, trong mắt sát cơ đại thịnh.

Ầm ầm! Sóng kiếm trào lên, nhấp nháy sắc bén, phong mang cuồn cuộn trực tiếp chém nát quyền ấn.

Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu cũng là chiến kỹ cấp Xích Viêm, cho dù là Ngũ Long Quán Tí cũng khó có thể ngăn cản.

Chương 70

"Quá mạnh, Thường Kiếm Chu thiên tư tuyệt đại, tiến vào Quang Minh Học Cung ma luyện nhiều năm, Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu của y đã sớm viên mãn."

"Một kiếm hóa thiên, thiên lãng như khói! Sát chiêu này quả nhiên không thể ngăn cản!"

Ánh mắt của mọi người lấp loáng, trong mắt lộ ra kính sợ vô hạn.

Uy danh của Thường Kiếm Chu quá thịnh, môn chiến kỹ cấp Xích Viêm y này càng là rực rỡ hào quang trong tay y, không biết đã chém ngã bao nhiêu thiên kiêu.

Loại tồn tại này, cũng chỉ có cao thủ ba đại viện mới có thể cùng đối kháng.

So sánh với y, Vương Khung đã đầy đủ kinh diễm, chỉ là khiếm khuyết thời gian ma luyện.

"Đáng tiếc!" Có người than nhẹ, không nhịn được lắc đầu.

"Ngươi còn quá non!" Thường Kiếm Chu cũng nói.

Y khống chế sóng kiếm, không lưu tình chút nào, đâm thẳng về hướng Vương Khung.

"Thần tượng!"

"Lão Vương!"

Minh Hạo Nhiên cùng với gã béo kinh hô, sắc mặt đau thương đến cực hạn.

Ầm ầm! Đột nhiên, một trận dao động bàng bạc thật lớn truyền ra từ trong cơ thể Vương Khung.

Long Viên Khí như hoàng kim phảng phất như bốc cháy, chín cỗ hư ảnh ở trong cơ thể Vương Khung bốc lên, dùng xương sống làm trung tâm.

Chín cỗ hư ảnh giống như đại long chậm rãi hợp nhất, một cỗ lực lượng vô cùng sống động trước nay chưa từng có.

"Đây là...Cửu long hợp nhất! ?"

Lúc này, cây cỏ sợ hãi, hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người rơi vào bên trong rung động thật sâu.

Cửu long hợp nhất thượng thiên cung, một quyền hoành thiên muôn đời không.

Đầu quyền của Vương Khung kịch liệt chấn động, giống như Kinh Long gào thét, Long Viên Khí điên cuồng thiêu đốt.

Hắn đấm ra một quyền, đánh về phía kiếm triều cuồn cuộn mà tới kia.

Huyết khí màu vàng như cuồng long gào thét, răng nanh kinh thế.

Lực lượng kinh khủng như mênh mông giang hà, nghiêng trời lệch đất.

Đấm ra một quyền, yên lặng như tờ.

Không khí chung quanh dường như cũng vì đó ngưng kết, tiếng nổ vang không ngừng bên tai.

Kiếm triều cuồn cuộn ở dưới một quyền kia, vỡ vụn như kén sâu.

Cửu long hợp nhất, bàn thiên hóa khí!

Ở dưới sát chiêu này, coi như là Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu cũng là phong mang ảm đạm, khó mà đối kháng.

Thường Kiếm Chu hét thảm một tiếng, thân thể của y giống như cái sàng không ngừng chấn động.

Long Viên Khí tàn phá bừa bãi, đánh bay y ra ngoài.

Âm thanh xương cốt đứt gãy không ngừng vang lên, nội tạng vỡ vụn, máu tươi tuôn ra, so với Ngọc Mãn Đường ngày đó còn thê thảm hơn.

Lặng ngắt như tờ, hoàn toàn tĩnh mịch!

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên người Vương Khung, đôi mắt rung động, lộ ra rung động giống như e ngại.

"Cửu long hợp nhất...hắn...hắn vậy mà luyện thành rồi? Sát chiêu mạnh nhất trong Cửu Long Bàn Thiên Ấn! ?"

"Ta đang nằm mơ sao? Thường Kiếm Chu vậy mà bại rồi?"

"Trời ơi! Hắn thật sự là học viên mới sao? Hắn mới tiến vào bao lâu? Chiến kỹ cấp Xích Viêm liền trực tiếp viên mãn? Dạng thiên phú này cũng quá kinh khủng đi."

"Thật kinh diễm vô song! Trong vòng mười năm, Xích Long Thành còn chưa từng sinh ra dạng yêu nghiệt này!"

Đám người thán phục, các loại cảm xúc xen lẫn, cuối cùng hóa thành kính sợ giống như thần phục.

Ứng đối với người cường đại hơn mình có lẽ còn sẽ đố kị, nhưng vào thời điểm đối mặt với người cường đại hơn mình quá nhiều, thì chỉ có một loại cảm xúc, đó chính là kính sợ, thậm chí là muốn phụ thuộc.

Vương Khung hiện tại chính là như thế.

Hắn dựa vào thực lực tuyệt cường cùng với thiên phú thu hoạch được sự công nhận và kính sợ của tất cả mọi người, cao cao tại thượng, không thể leo tới, sừng sững ở phía trên tất cả mọi người.

"Thần tượng chính là thần tượng, quang mang vạn trượng!" Hai mắt Minh Hạo Nhiên tỏa ánh sáng.

Lần này, y đi ra từ trong tộc, tiến vào Quang Minh Học Cung, thu hoạch lớn nhất chính là quen biết Vương Khung.

Y thường xuyên bội phục ánh mắt của mình.

Thậm chí, ở trong tương lai sau này, y cũng đều sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định ngày đó.

"Đồ chó hoang lão Vương, danh tiếng đều bị hắn cướp hết!" Gã béo hữu khí vô lực nói, mặt lại tràn đầy ý cười.

Ngư Niệm Nhất lộ ra ánh mắt phức tạp, si ngốc nhìn Vương Khung, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Về phần Ngọc Mãn Đường, bịch một tiếng xụi lơ trên mặt đất.

Vào giờ phút này, gã đã triệt để không còn vốn liếng chống lại Vương Khung.

Luận thực lực, mạnh như Thường Kiếm Chu cũng đều thua ở trong tay Vương Khung.

Luận quyền thế, sau lưng Vương Khung càng là có loại quái vật khổng lồ như Mục Vương Thành.

Minh tranh ám đấu, gã cũng không phải là đối thủ.

Mấu chốt nhất là, thiên phú của Vương Khung đã vượt qua một loại giới hạn nào đó, chỉ vẻn vẹn hơn một tháng, liền luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, thậm chí là tu luyện nó tới cảnh giới viên mãn.

Thiên phú khủng bố như vậy, không, là bất khả tư nghị, đủ để cho độ coi trọng của Quang Minh Học Cung đối với hắn đạt đến độ cao nhất định.

Ở trong dạng độ cao này, sự cừu thị của gã hiển nhiên là không được cho phép.

Không cần Vương Khung ra tay, không qua bao lâu, gã liền sẽ bị đuổi ra khỏi cửa, đến lúc đó, kết cục của gã sẽ vô cùng thê thảm, thậm chí còn thống khổ hơn so với chết.

Bởi vậy, Vương Khung nhẹ nhàng thoáng nhìn, thậm chí không có để gã vào trong mắt.

Ông! Vương Khung cong ngón tay búng ra, một luồng Long Viên Khí tiến vào trong cơ thể gã béo.

Sắc mặt của gã béo lập tức hồng nhuận, thân thể dần dần đẫy đà, thương thế trên người cũng chậm rãi khép lại.

Một màn này, đồng dạng làm cho ánh mắt chấn động.

Không chỉ nắm giữ lực công kích cường đại, mà còn có năng lực khôi phục nghịch thiên như thế.

Mọi người càng trở nên kinh nghi đối với năng lực của Vương Khung.

"Chậc chậc, năng lực này của ngươi dùng để mở cửa tiệm xem bệnh cũng không tệ." Gã béo cười nói.

Chương 71

"Gã béo, ngươi ngược lại là khiến ta có một chút ngoài ý muốn!" Vương Khung hình như có thâm ý nói.

Người khác nhìn không ra, nhưng hắn lại nhìn ra được, năng lực của gã béo đã không thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Chỉ là loại năng lực này quá cường đại, quá thần bí, bởi vậy gã còn chưa thể khống chế hoàn toàn.

"Lão Vương, làm người không thể quá ưu tú, xem ra, mộng tưởng của hai ta đều kéo dài thời hạn." Gã béo chậm rãi đứng lên, trong đầu óc lúc nào cũng đều là sự nghiệp mở hàng thịt vĩ đại của gã kia.

Vương Khung liếc một cái nói "Đó là giấc mộng của ngươi, không phải của ta."

"Toàn bộ giải tán!"

Nhưng vào lúc này, một tiếng quát to vang lên.

Kỷ Nguyên Thần cất bước đi tới, ánh mắt sắc bén, quét về phía Thường Kiếm Chu, lại nhìn về phía Vương Khung.

Cùng lúc đó, hai vị giảng viên đi tới, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh, nhấc lên Thường Kiếm Chu rời đi.

Đám người thấy thế, cũng lần lượt tán đi, không dám ở lại.

"Lão Vương..."

"Các ngươi trước đi." Vương Khung lắc đầu nói.

La béo cùng với Minh Hạo Nhiên quay mặt nhìn nhau, cũng đều rời đi.

"Cửu long hợp nhất, quả nhiên là tư chất tốt!" Kỷ Nguyên Thần nhìn Vương Khung thật sâu, trầm giọng nói.

"Đại chấp giáo quá khen!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Kỷ Nguyên Thần hừ lạnh một tiếng: "Ta biết ngay, đệ tử của y tuyệt đối không phải người lương thiện, ngươi mới tiến vào Quang Minh Học Cung bao lâu? Liền faya ra động tĩnh lớn như vậy?"

"Đại chấp giáo, chuyện này cũng không nên trách ta, là y tìm tới cửa

khiêu khích trước, ta cũng không thể để mặc cho người chém giết."

Con mắt của Kỷ Nguyên Thần hơi hơi ngưng tụ lại: "Cửu Long Bàn Thiên Ấn của ngươi đã viên mãn, đối phó với y, cần dùng cửu long hợp nhất sao?"

"Hắc hắc, làm chuyện sai, luôn luôn cần phải trả giá đắt!" Vương Khung lộ ra vẻ mặt người vật vô hại.

Khóe mắt Kỷ Nguyên Thần khẽ run: "Tuổi trẻ tàn nhẫn, không gì kiêng kị...quả nhiên là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối!"

"Cho ngươi ba ngày thời gian, ba ngày sau, liền đi đến Võ Viện đăng ký!"

Vương Khung nghe thế nhãn tình liền sáng lên, cho dù đã sớm có suy đoán.

Nhưng vào thời điểm chân chính thu hoạch được tư cách tiến vào Võ Viện, hắn vẫn là không nhịn được có một chút kích động.

Tiến vào Võ Viện, liền biểu thị hắn có thể tham gia Sơ Vương Tế.

Ngoài ra, tài nguyên và hoàn cảnh tu luyện trong Võ Viện cũng là bên ngoài khó có thể với tới.

"Nhanh chóng cuốn xéo ở trước mặt ta!" Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

"Được!" Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, tâm tình thật tốt, hấp tấp xoay người rời đi.

Kỷ Nguyên Thần nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, ánh mắt thâm thúy, cũng không biết lại nghĩ thứ gì.

"Đại chấp giáo, ngài thật sự muốn để hắn tiến vào Võ Viện?" Lư Phi Viên đi tới từ bên cạnh.

"Cửu long hợp nhất, tư chất như thế, đủ để tiến vào Võ Viện!" Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

"Nhưng tính tình của tên tiểu tử này..." Lư Phi Viên không nhịn được nói.

Kỷ Nguyên Thần hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt tiếu dung:

"Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng là có thể lý giải."

"Tiến vào ba đại viện, hắn liền sẽ biết rõ cái thế giới này chính là không bao giờ thiếu thiên tài."

"Chỗ đó vốn chính là địa phương mài giũa nhuệ khí!"

"Tiểu tử, ngươi tự cầu phúc đi!"

...

Trên đường trở về, Vương Khung lòng tin dạt dào.

Chỉ cần đi vào ba đại viện, hắn có thể thu hoạch được càng nhiều bảo vật, càng trọng yếu là hắn có thể tiếp xúc đến yêu thú, dựa vào Hỏa Chủng màu đen, đủ để thức tỉnh càng nhiều năng lực cường đại.

Vào trước Sơ Vương Tế, thực lực của Vương Khung tuyệt đối có thể đạt đến một cái cảnh giới cực kì khủng bố.

Răng rắc...

Gỗ mục nứt gãy, một thân ảnh kéo thật dài dưới ánh mặt trời.

Vương Khung đột nhiên có cảm giác, ngừng chân nhìn lại.

Một người mặc áo xanh chậm rãi đi tới, hai mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có chấn kinh.

"Ngươi quả nhiên không chết! ?" Trần Thiên Hà thất thanh nói.

Thân làm nhân vật đứng đầu bên trong thế hệ trẻ tuổi Tinh Hà Thành, trái tim y lạnh như hàn đàm, thâm bất khả trắc.

Nhưng lúc này cũng không nhịn được nổi lên gợn sóng, sóng lớn dâng trào, khó có thể tin.

Vương Khung đã trăm ngàn lần nghĩ đến trùng phùng cùng với "cố nhân".

Nhưng đến lúc chân chính nhìn thấy cố nhân, hắn vẫn y như cũ cảm xúc chập trùng, gần như không thể tự tin.

Trần Thiên Hà, trước kia ở bên trong đám người đi theo ở bên người kia, y giống như là ẩn nhẫn điệu thấp nhất.

Ba năm qua đi, sự ngây thơ của y đã sớm bị ma luyện không còn, trở nên trưởng thành, lãnh tụ quần hùng, có uy danh hiển hách ở bên trong Tinh Hà

Thành, là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ tuổi trẻ, thực lực có một không hai tại Quang Minh Học Cung.

"Trần Bì, đã lâu không gặp!" Vương Khung tận lực duy trì bình tĩnh, hắn mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn.

Nhưng một câu nói kia, lại làm cho thân thể Trần Thiên Hà không nhịn được rung động.

Đôi mắt của y lấp lóe, ẩn ẩn có nước mắt.

Trần Bì, cái tên này đã nhiều năm không có người gọi, thậm chí liền ngay cả người biết được cũng đều không có.

Trên thực tế, dùng địa vị cùng với uy vọng của gã vào giờ phút này, cũng không người nào dám xưng hô y như vậy.

Trần Thiên Hà bước nhanh tới, đi đến trước người Vương Khung, bỗng nhiên ôm chầm hắn.

"Khung Thần, những năm này...những năm này..." Trần Thiên Hà cắn răng, lời đến khóe miệng, nhưng lại không nói được.

"Ha ha ha, mạng của lão tử lớn, không chết!" Vương Khung cười to.

Cười vui cởi mở, lại lộ ra một hơi khí lạnh.

"Hỏa Chủng của ngươi không phải bị phế sao?" Trần Thiên Hà hỏi.

"Hắc hắc, ta có cơ duyên khác!" Vương Khung cười nói.

Hỏa Chủng màu đen là bí mật lớn nhất của hắn, tự nhiên không thể nói được.

Chương 72

Trần Thiên Hà lui lại hai bước, đánh giá Vương Khung, cảm xúc ngổn ngang trăm mối một lúc lâu.

Nam nhân trước mắt này hoàn toàn chính xác là Vương Khung, chỉ là so với ba năm trước đây, hắn ít đi một phần ngây thơ cùng với cuồng ngạo, nhiều hơn một phần thâm thúy cùng với nặng nề.

"Ngươi thay đổi quá lớn!" Trần Thiên Hà không nhịn được nói.

Ba năm trước đây, ở trong Quang Minh Học Cung tại Tinh Hà Thành.

Vương Khung lúc đó, liền giống như mặt trời, óng ánh chói mắt, thiên phú của hắn quá mức kinh diễm.

14 tuổi liền ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực, năng lực kinh thế.

Năng lực của hắn coi như là đệ tử ba đại viện cũng vì đó mà kinh hãi, thế nhân xưng là Khung Thiên Hung Sát!

Không tới ba năm, hắn liền dương danh thiên hạ, đủ để tranh đoạt đại vị Sơ Vương!

Lúc đó, trên dưới Quang Minh Học Cung đều cho hắn đánh giá cùng với kỳ vọng cực cao.

Vương Khung cũng là khí phách phấn chấn, ma luyện năng lực, tiến bộ dũng mãnh.

Bên cạnh hắn cũng tụ tập rất nhiều tùy tùng.

Trần Thiên Hà chính là một người trong số đó.

Nhưng mà, lấy ngày đó làm bước ngoặt, mọi thứ đều thay đổi.

Vương Khung phạm phải trọng tội.

Hắn bị nhốt vào cấm địa Quang Minh Học Cung, hắn giải trừ phong toả, trốn khỏi cấm địa!

Vì thế, Quang Minh Học Cung tức giận!

Vương Khung lọt vào truy sát điên cuồng nhất, cuối cùng, Hỏa Chủng của hắn bị phế, chết ở dưới Vẫn Tinh Hà!

"Khung Thần, trước kia..." Trần Thiên Hà muốn nói lại thôi.

"Ta nói ta là bị người hãm hại, ngươi tin hay không tin?" Vương Khung nói thẳng.

"Hãm hại? Người nào?" Trong mắt Trần Thiên Hà lóe lên một vệt tinh mang.

"Diệp Thiên!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, báo ra một cái tên.

"Cái gì? Hắn?" Trần Thiên Hà chấn kinh, có một chút khó có thể tin.

Diệp Thiên, trước kia ở bên cạnh Vương Khung cơ hồ là một kẻ tầm thường nhất.

Nam nhân kia quá bình thường, bình thường đến mức làm cho người ta vô pháp chú ý, gã thủy chung luôn mỉm cười, ôn tồn lễ độ, dường như tranh đấu thế gian vĩnh viễn không có quan hệ gì với gã.

Nam nhân thường thường không có gì lạ như vậy, vậy mà lại thiết kế hãm hại Vương Khung?

"Chúng ta đều nhìn sai rồi, người này thực lực cao cường, thâm bất khả trắc, ngày đó Hỏa Chủng của ta chính là bị gã phế bỏ." Vương Khung cắn răng nói.

"Cái gì?" Trần Thiên Hà sợ hãi nói.

Trước kia y là biết được thực lực của Vương Khung, Khung Thiên Hung Sát, loại năng lực này quả thực kinh khủng, coi như bây giờ y nhớ tới cũng đều không rét mà run.

Diệp Thiên vậy mà có thể đánh bại hắn?

"Hắn ẩn giấu quá sâu, ta có thể nói cho ngươi, nam nhân này tuyệt đối có lai lịch lớn, năng lực của gã khó có thể tưởng tượng." Vương Khung lạnh giọng nói: "Gã không chỉ phế bỏ Hỏa Chủng của ta, thậm chí còn đánh cắp năng lực của ta."

"Loại sự tình này mà cũng có thể làm được sao?" Trần Thiên Minh lại một lần nữa chấn kinh.

Lời nói của Vương Khung đã phá vỡ nhận biết của y.

"Năng lực của Diệp Thiên rất đặc biệt, ta đến nay cũng không thể nghĩ rõ ràng, nhưng có một chút có thể khẳng định, gã hôm nay tuyệt đối đã đạt

đến cảnh giới ngươi tưởng tượng không đến."

Vương Khung nắm hai tay thật chặt, ứng đối với nam nhân kia, hắn cũng không có bất kỳ nắm chắc nào.

Nhưng hắn vẫn y như cũ có một chút hi vọng, bởi vì hắn còn có Hỏa Chủng màu đen.

"Ngươi là muốn..." Trần Thiên Hà ngước mắt nhìn hắn.

"Thanh toán hết thảy!" Vương Khung bình tĩnh nói.

Trần Thiên Hà thở dài nói: "Chỉ sợ có một chút khó khăn, không nói thực lực của hắn, hiện nay Diệp Thiên đã sớm xưa đâu bằng nay."

"Nói như thế nào?"

"Gã hiện nay là đại sư huynh tổng bộ Quang Minh Học Cung, từng được Tần Hoàng Đình triệu kiến, thậm chí không lâu sau đó sẽ trở thành con rể Thừa Long của La Vương Thành - một trong tám đại Vương Thành trong thiên hạ."

Trần Thiên Hà thở dài: "Hiện nay Diệp Thiên có địa vị cao quý, bối cánh phía sau của gã quá phức tạp, cũng quá cường đại."

"Coi như trước kia thật sự là gã hãm hại ngươi, phỏng chừng ngươi cũng rất khó lật lại bản án."

Thiên hạ đại thế chính là như vậy, cái gọi là chân tướng vĩnh không chịu nổi một kích ở trước mặt lực lượng cùng với quyền thế tuyệt đối.

"Nếu như ta thu hoạch được xưng hào Sơ Vương, như vậy liền bất đồng." Trong mắt Vương Khung lấp lóe tinh mang.

Sơ Vương, là danh hào truyền thừa vô số tuế nguyệt tại Quang Minh Học Cung, nhận được thiên hạ chú mục.

Trừ phần thưởng phong phú, bản thân cái danh hiệu này liền đại biểu cho vinh dự cùng với quyền thế.

Thậm chí Tần Hoàng cũng đều sẽ đích thân triệu kiến, ban tặng tước vị.

Một khi Vương Khung thu hoạch được danh hào Sơ Vương, như vậy hắn liền rốt cuộc không phải là tiểu nhân vật có thể tùy ý nhào nặn, nếu muốn lật lại bản án, thậm chí sẽ kinh động Tần Hoàng Đình.

Đến thời điểm đó, cũng không phải là Diệp Thiên có thể một tay che trời.

Huống hồ, Vương Khung còn có một cái ý nghĩ điên cuồng khác.

"Thiên hạ phân tranh, quần hùng chém giết, nếu muốn đăng lâm tuyệt đỉnh, cướp đoạt danh hào chí cao vô thượng kia, khó khăn cỡ nào" Trần Thiên Hà không nhịn được nói.

Các đời Sơ Vương đều là kinh diễm vô song, chỉ cần không nửa đường chết yểu, nhất định sẽ là một trong những quang mang lộng lẫy nhất cái thế giới này.

"Trần Bì, nếu như ngươi tin tưởng ta, chúng ta hãy gặp nhau tại Sơ Vương Tế." Vương Khung lắc đầu nói.

Trần Thiên Hà nhìn hắn, một chút do dự, chợt cắn răng nói: "Được, nếu như ngươi thật sự có thể tham gia Sơ Vương Tế, ta liền điên với ngươi một lần!"

Nhưng muốn tham gia Sơ Vương Tế, nhất định phải là nhân tài kiệt xuất bên trong ba đại viện.

Nếu như Vương Khung thật sự có thể trổ hết tài năng ở bên trong ba đại viện Xích Long Thành, có lẽ thật sự có thể lại một lần nữa sáng tạo kỳ tích.

...

Chương 73

Ngày đó, Trần Thiên Hà liền rời khỏi Xích Long Thành.

Y không có ở lại, cũng không có nói thêm cái gì cùng với Vương Khung!

Điều Trần Thiên Hà cần phải làm là lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi lại gặp gỡ một lần nữa tại Sơ Vương Tế, từ đó trở thành trợ lực của Vương Khung.

Mà việc Vương Khung cần làm, chính là trổ hết tài năng ở bên trong ba đại viện, tăng cường thực lực.

"Diệp Thiên, biết được tin tức tốt ngươi còn sống này, ta liền yên tâm!"

"Trèo càng cao, té càng đau, rơi xuống mà vẫn còn sống, chính là cơ hội làm người thứ hai, đây chính là câu nói trước kia ngươi nói với ta."

Bóng đêm mông lung, Vương Khung nhìn trời xanh không mây, yên lặng nói.

"Nhanh thôi, chúng ta rất nhanh liền sẽ gặp mặt!"

Ba đại viện, vào trước khi Quang Minh Học Cung sáng lập liền đã tồn tại.

Nó vẫn như cũ tồn tại ở bên trong Quang Minh Học Cung, chỉ là bị kết giới bao phủ, chỉ có đệ tử ba đại viện mới có thể tự do ra vào.

Nhìn chung trong lịch sử, những cường giả vô thượng uy danh hiển hách, chói lọi cổ kim kia, đại bộ phận đều đi ra từ ba đại viện.

Thần bí nhất trong đó đương nhiên phải là Hoang Viện.

Sáng sớm, tại Võ Viện!

Giữa rừng tràng đầy tiếng chim hót, một tiếng nổ vang đánh vỡ sáng sớm yên tĩnh.

Cốt tiên màu trắng phun ra nuốt vào, giống như linh xà, lực lượng kinh khủng cuốn lên không khí sóng trào, không ngừng truyền đến thanh âm vỡ nát.

"Long ca, nghe nói hôm nay có một học viên mới sẽ tới, có phải là thật hay không?" Cốc Dương không nhịn được hỏi.

Cốt tiên màu trắng cùng dung hợp lại cùng với cánh tay của y, phảng

phất như là mọc ra.

Ông! Long Càn sừng sững bất động, nửa thân trên ở trần của y đột nhiên nổi lên ánh sáng như kim loại, mặc cho trường tiên màu trắng kia nện đập ở trên người mình.

Trong khoảnh khắc, hoa lửa tung té, nhưng y lại không có bất kỳ biểu tình gì.

"Tin tức của ngươi thật linh thông, đúng là có một học viên mới, nghe nói tư chất kinh người, nhập môn hơn một tháng, liền luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn."

Con mắt của Long Càn dâng lên một vệt thần sắc ngưng trọng.

"Một tháng? Cửu Long Bàn Thiên Ấn? Đến cùng có phải thật hay không?" Cốc Dương đình chỉ động tác.

Cốt tiên màu trắng chậm rãi rụt trở về từ dưới làn da, ẩn vào cánh tay không thấy.

"Không biết, ta còn nghe nói Thường Kiếm Chu Long Viện cũng đều thua ở trong tay hắn." Long Càn trầm giọng nói.

"Cái gì?" Cốc Dương thất thanh nói.

Ba đại viện cũng không có bao nhiêu người, tất cả đều biết lẫn nhau.

Thanh danh của Thường Kiếm Chu không yếu, đặc biệt là Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu của y, uy danh hiển hách.

"Chuyện này hẳn là có chút giả! Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu của Thường Kiếm Chu cũng không phải ăn chay, coi như là 'Cốt Vương Vũ Trang' của ta cũng đều cảm thấy phí sức, y sẽ thua ở trong tay một người mới?" Cốc Dương có một chút không tin.

Y cũng đã từng giao thủ cùng với Thường Kiếm Chu, thực lực của tên gia hỏa kia cũng không phải là thổi phồng đi ra.

Học viên mới sẽ tuyệt đối không có khả năng đánh bại y.

Huống hồ, đệ tử ba đại viện ngày thường đều tu hành ở bên trong kết giới, ở dưới tình huống bình thường, là không cho phép tiếp xúc với đệ tử bên ngoài.

"Không biết, nếu như hắn thật sự luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, có lẽ là có khả năng."

"Khẳng định là giả, đệ tử ba đại viện làm sao sẽ động thủ với đệ tử bên ngoài?" Cốc Dương lắc đầu.

Chuyện này nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng, rất nhiều chỗ đều nói không thông.

"Ta cũng nghĩ như vậy, mặc kệ như thế nào, học viên mới gọi là Vương Khung kia chẳng mấy chốc sẽ đến, đến thời điểm đó liền sẽ biết rõ." Long Càn nói.

"Nói cũng đúng, ta ngược lại muốn xem xem là dạng học viên mới gì!" Cốc Dương khẽ cười nói.

Y ma quyền sát chưởng, đã có một chút không kịp chờ đợi, muốn dạy dỗ người mới này một lần.

"Xin hỏi...nơi này là Võ Viện sao?"

Một âm thanh truyền đến từ phía sau.

Long Càn, Cốc Dương bỗng nhiên co con ngươi lại, hai người bỗng nhiên quay người, ánh mắt lộ ra sự hoảng sợ.

Có người tiếp cận, bọn hắn vậy mà không có cảm thấy được.

Cách đó không xa, một vị thiếu niên cất bước đi tới, tiếu dung dào dạt, bên hông treo một thanh đao màu đen.

"Ngươi là ai?" Long Càn hơi nheo mắt lại, cảnh giác nói.

"Ta tên là Vương Khung!"

Cái tên này như sấm sét trong trời trong, sắc mặt của Long Càn, Cốc Dương hơi đổi.

"Ngươi chính là Vương Khung! ?"

"Ta đến đăng ký." Vương Khung cười cười, trong nội tâm lại đang thầm mắng

Hắn đến Võ Viện đăng ký, sau khi người dẫn đường đưa hắn vào kết giới liền biến mất, hắn đứng ở trong cánh rừng nửa ngày, kết quả liền nghe được có người nhắc đến tên của hắn.

"Quả nhiên có chút môn đạo." Cốc Dương hơi nheo mắt lại, xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang kẽo kẹt.

Vương Khung liếc nhìn, nụ cười trên mặt dần dần thu liễm.

Khí tức của nam nhân trước mắt này đã triệt để thay đổi, vừa rồi còn trầm tĩnh như hồ nước trong nháy mắt, sát phạt hưng khởi, thế như hung lệ.

"Bên trong Võ Viện, quả nhiên tàng long ngọa hổ!" Vương Khung có một chút cảm giác hưng phấn, tay phải không tự chủ thả ở bên trên đao.

"Ở trong Võ Viện cũng đã nghe được danh hào của ngươi, từ xưa trước nay, học viên mới giống như ngươi là không nhiều." Cốc Dương nhếch miệng cười nói.

Khí tức của y càng trở nên cường đại, áo bào quanh người y không gió mà bay.

"Nghe nói ngươi đã luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn! ?" Trong mắt Cốc Dương hiện ra một vệt chiến ý.

"Ngươi muốn thử một chút sao?" Đối với sự khiêu khích, Vương Khung cười nói.

Ầm ầm! Chỉ một câu nói kia, lại như thuốc nổ triệt để nhen nhóm chiến ý của Cốc Dương.

Trường tiên màu trắng từ bên trong cánh tay của y bắn ra.

Lực lượng mãnh liệt trực tiếp chấn vỡ cây cối chung quanh.

Chương 74

"Lực lượng thật mạnh mẽ!" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Gió chung quanh trường tiên giống như lưỡi đao, bất kể là lực lượng, tốc độ hay là phạm vi công kích, so với "Xích Vũ Thân" của Ngư Niệm Nhất cũng cường đại hơn rất nhiều.

Ầm ầm! Long Viên Khí tràn ra, phóng lên tận trời.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn!"

Xương sống Vương Khung chập trùng, khí tức kinh khủng tràn ngập quanh người.

Hắn đấm ra một quyền, đụng vào thanh trường tiên kia.

Hai cỗ lực lượng cuốn lên sóng khí lăn lộn.

Song phương cùng nhau lui một bước.

Trường tiên màu trắng kia cứng rắn khó có thể tưởng tượng, ứng đối với Cửu Long Bàn Thiên Ấn oanh kích vậy mà cũng chỉ là cải biến phương hướng, điều này làm cho trong nội tâm Vương Khung nổi lên gợn sóng.

Nhưng mà hắn cũng không biết, lúc này Long Càn cùng với Cốc Dương cũng không kinh ngạc ít hơn hắn.

"Thật sự là Cửu Long Bàn Thiên Ấn! Quả nhiên là yêu nghiệt!"

"Mới một tháng? Tư chất thật sự là kinh khủng."

Long Càn đi đến chính giữa hai người, giơ tay lên một cái nói: "Được rồi, muốn so tài về sau còn có rất nhiều cơ hội, hôm nay Vương Khung vừa tới, đừng có thất lễ."

"Hắc hắc, ta cũng chỉ là nhất thời ngứa tay, về sau mọi người đều là huynh đệ, Võ Viện chúng ta thế nhưng là rất đoàn kết." Cốc Dương cười cười, thu trường tiên, ngay sau đó, hai người tự báo danh tính.

Vương Khung cảm nhận được thành ý của đối phương, cũng thu hồi Long Viên Khí.

"Năng lực của ngươi rất đặc biệt."

"Hắc hắc, năng lực của ta gọi là 'Cốt Vương Vũ Trang', có tổng cộng

mười ba loại hình thái." Cốc Dương đắc ý nói.

"Mười ba loại! ?" Con mắt của Vương Khung trừng lớn.

Vẻn vẹn chỉ là trường tiên vừa rồi hắn cũng đã cảm nhận được một tia uy hiếp, nếu như không phải luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hắn cũng không dám ngạnh kháng.

"Đây chính là chỗ tốt của Võ Viện, hoàn cảnh tu luyện ở nơi này cùng với bên ngoài là không giống nhau, các loại tài nguyên, chiến kỹ, dược tề đều là không thiếu." Cốc Dương toét miệng nói.

Vào thời điểm ban đầu, "Cốt Vương Vũ Trang" của y cũng chỉ có năm loại hình thái mà thôi.

Nhưng vào Võ Viện, thực lực lại là đột nhiên tăng mạnh.

Trên thực tế, năng lực của mỗi người đều có không gian trưởng thành cực lớn, giống như Long Viên Khí của Vương Khung cũng cường đại hơn nhiều so với lúc ban đầu, chỉ là không có sinh ra bay vọt về chất như Cốc Dương.

"Đi thôi, chúng ta mang ngươi vào viện." Long Càn vui vẻ nói.

Võ Viện bọn hắn đã thật lâu không có học viên mới tới, dù sao thì phái thần binh mặc dù có số lượng khổng lồ, nhưng chân chính muốn thu hoạch được tư cách tiến vào Võ Viện, ngược lại là càng thêm khó khăn so với hai viện khác.

Giống như Hoang Viện, chỉ cần là phái siêu năng, liền có thể trực tiếp đi vào.

Nhưng Võ Viện thì không giống, phái thần binh cấp Linh là điều kiện tối thiểu nhất!

Đi ra khỏi rừng không bao lâu, chính là một quảng trường to lớn.

Có ba con đường nối với nhau bằng những bậc thang dài dẫn đến các hướng khác nhau, bên cạnh bậc thang dựng bia đá, trên đó có khắc ba chữ Vũ, Long, Hoàng.

Trung ương quảng trường thì đứng sừng sững một pho tượng đá cực lớn.

Đó là một vị nam tử, y phục như bay, khí chất lăng tuyệt cổ kim, chỉ là khuôn mặt của y lại là không rõ ràng, không có điêu khắc ngũ quan.

Dường như bất luận một người thợ điêu khắc nào trên đời cũng khó có thể khắc ra phong thái của y.

"Nam nhân này..." Vương Khung ngừng bước chân, không khởi động dung.

"Cường giả đệ nhất thiên hạ!" Long Càn mặt lộ vẻ cung kính, không nhịn được nói.

Cường giả đệ nhất thiên hạ!

Cái danh hiệu này nặng hơn thiên quân, từ xưa đến nay, người đỉnh thiên lập địa như hằng hải sa số, không thể đếm hết, bọn họ sừng sững tại đỉnh cao nhất thế gian, ngạo nghễ thiên địa, ngạo nghễ chúng sinh, cơ hồ đi đến tận cùng con đường tu hành.

Nhưng người đạt được danh hiệu này, lại lác đác không có mấy.

Vô địch thiên hạ, cần không chỉ là thực lực áp đảo quần hùng, còn có khí phách cao cao tại thượng, không sợ khiêu chiến.

Thiên hạ rộng lớn, anh hào lớp lớp, tinh không mênh mông, duy chỉ có ta.

Quét ngang ngàn năm, có thể đạt được loại danh hiệu này, chỉ có nam nhân này.

Đây cũng là cường giả mạnh nhất được công nhận đương thời.

"Nam nhân này đi đến chân trời, thành tựu uy danh cái thế thiên hạ đệ nhất." Cốc Dương cũng không nhịn được nói.

Mỗi lần đi đến nơi này, y đều sẽ bị khí thế của pho tượng đá như có như không kia chấn nhiếp, giống như tượng thần trong chùa, cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Vương Khung trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn chăm chú.

Vào thời điểm ở Tinh Hà Thành năm đó, hắn đã từng nhìn thấy pho tượng đá này.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, coi như là tám đại Vương Thành

cũng đều xây dựng pho tượng đá này.

Những tượng đá này đều chỉ là bản sao chép, bản chính đặt tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, tương truyền, là cố nhân ở bên cạnh vị cường giả đệ nhất thiên hạ này trước kia tạo thành.

"Từ cổ chí kim, cũng chỉ có y làm được." Vương Khung cảm thán.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều thuộc về sự cai quản của Tần Hoàng Đình.

Mà ở bên ngoài, còn có vùng cát dài vô tận, sa mạc tuyết ở phía bắc, đại dương bao la, hàng vạn hòn đảo, mười vạn ngọn núi...

Thiên hạ rộng lớn, sao mà bao la?

Những địa phương này không chỉ vô tận, mà từ xưa tới nay chưa từng có ai khám phá ra nguồn gốc.

Lại càng không cần phải nói còn có cấm địa vô thượng phương tây.

Theo truyền thuyết, con sông Phù Tang xưa kia rộng lớn, hùng vỹ, từ đông sang tây, băng qua vùng đất cấm, đến cuối trời.

Nơi đó có cái gì, ai cũng không biết, cũng không có người có thể đến.

Nhưng vào một ngàn năm trước, nam nhân kia hoành không xuất thế.

Y đi đến cuối trời, nắm giữ chân lý vạn vật, trở thành đệ nhất cường giả dưới tinh không, hào quang của y chiếu rọi thời đại kia, vĩ đại mà lại ấm áp.

Chương 75

"Tồn tại như thế, lại không có danh hào truyền thế, thực sự kỳ quái!" Vương Khung lắc đầu thở dài.

Hắn thích nhất chính là những cường giả truyền kỳ bí ẩn này.

Cường giả đệ nhất thiên hạ, còn lợi hại hơn nhiều những vị bên trong "danh sách trăm đại dị năng giả" của hắn kia, nhưng ngay cả một cái danh tự cũng đều không có, thực sự làm cho người ta thổn thức.

"Ta ngược lại đã từng nghe một vị giáo thụ già nhắc qua trong lúc vô tình, dường như là họ Lâm!" Cốc Dương hồi ức nói.

"Kỳ thực là có, chỉ là Tần Hoàng Đình vô cùng kiêng kị." Long Càn nói.

"Vì sao?"

"Các ngươi chưa đọc một bộ tiểu thuyết, gọi là "Hải Đại Vương" sao?" Long Càn hỏi ngược.

Vương Khung cùng với Cốc Dương liếc nhìn nhau, đều mê mang.

"Đó là cái gì?"

"Là một bộ tiểu thuyết đặc biệt có ý tứ." Con mắt của Long Càn tỏa ánh sáng, hiển nhiên là y rất thích đọc tiểu thuyết.

"Bên trong bộ tiểu thuyết này cũng có một nhân vật vô cùng lợi hại, hắn chinh phục đại hải, tìm được bảo tàng, đồng thời lưu bảo tàng tại chỗ sâu đại hải, sau đó tuyên cáo với thế giới, từ đó mở ra thời đại đại hàng hải."

"Người của toàn thế giới đều tuôn về hướng đại hải." Long Càn giảng giải: "Tần Hoàng Đình khẳng định cũng là sợ xảy ra chuyện như vậy."

"Nói không chừng nam nhân kia cũng phát hiện ra bảo vật khó lường gì tại chân trời, nếu như thiên hạ biết rõ, như vậy sẽ không thể tránh được bạo loạn!"

Vương Khung nghe thế, không khỏi im lặng.

Đừng nói là chân trời có không có bảo vật, cho dù có, người nào có lá gan cùng với thực lực đi lấy?

Chỉ sợ ngay cả cấm địa cũng không vào được, liền trực tiếp toi đời.

"Long ca, về sau ít xem tiểu thuyết một chút, ngươi đã tẩu hỏa nhập ma." Cốc Dương nhếch miệng, nói.

"Thật sự đặc biệt có ý tứ, ngươi đọc liền biết rõ, nhân vật nam chính rất phong cách, đúng, hắn còn có một câu thường nói."

"Ta là muốn trở thành vua của biển cả." Long Càn thao thao bất tuyệt

Vương Khung cũng đã cùng với Cốc Dương đạp lên cầu thang tiến về Võ Viện.

"Uy, đừng đi, nếu như các ngươi không yêu thích, ta có thể đề cử bộ khác."

Long Càn đuổi theo.

Trên đường đi, Long Càn phảng phất như mở ra máy hát, toàn bộ đều là đang quán thâu cho Vương Khung từng bộ tiểu thuyết đặc sắc mà y yêu thích kia.

"Tháng trước ta còn đọc một bộ, càng trâu bò hơn, nhân vật chính cùng họ với ta, tên là Long Ngạo Thiên..."

"Đúng, đó là một bộ tiểu thuyết ta thích nhất, cũng nói về tu hành, nhân vật chính là thiên tài tuyệt thế, đột nhiên có một ngày tu vi lùi lại, còn bị hôn thê từ hôn..."

Vương Khung nhếch miệng, thực sự không biết rõ nên nói cái gì cho phải.

Độ si mê của Long Càn đối với tiểu thuyết, đủ để sánh vai cùng với mộng tưởng vĩ đại gã béo mở hàng thịt, hôm nào đó sẽ giới thiệu bọn hắn với nhau, nói không chừng sẽ có thể lập địa kết bái.

Chậm rãi leo cầu thang, rốt cuộc cũng ở dưới sự "Ồn ào" của Long Càn đi đến phần cuối.

Ở trước sơn môn to lớn, một cánh cửa đứng sừng sững, viết hai chữ to Võ Viện.

"Dường như không có người nào!"

Vương Khung đi vào Võ Viện, phát hiện ra, nơi này có rất nhiều lầu các, nhưng cơ hồ không nhìn thấy người.

Mặc dù điều kiện tiến vào ba đại viện vô cùng hà khắc, nhưng vào thời điểm ở Tinh Hà Thành, cũng không đến nỗi thưa thớt như này.

"Hôm nay là ngày thí luyện, đại bộ phận người đều đi tới phế tích yêu thú." Long Càn giải thích.

Vương Khung hơi nheo mắt lại, huyết dịch không khỏi có một chút sôi trào lên.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa ba đại viện cùng với ngoại giới chính là thực chiến.

Đối với nhân loại bình thường mà nói, yêu thú là tồn tại khủng bố nhất trên đời.

Thậm chí ở bên trong lịch sử nhân loại dài dằng dặc, yêu thú vẫn luôn là ác mộng không thể xóa nhòa, tràn ngập máu cùng với nước mắt.

Bởi vậy coi như là đệ tử Quang Minh Học Cung, khóa thực chiến trong ngày thường tối đa cũng chỉ là luận bàn với nhau mà thôi.

Nhưng đệ tử ba đại viện lại bất đồng, bọn hắn được bồi dưỡng như là tinh anh nhân loại.

Bởi vậy, Quang Minh Học Cung mới cố ý mở phế tích yêu thú.

Chỗ đó là giường êm của yêu thú, tràn ngập các loại yêu thú.

Mỗi tháng sẽ có ba lần ngày thí luyện, từng nhóm đệ tử ba đại viện lần lượt tiến vào phế tích yêu thú tiến hành thực chiến.

Đây mới thực là liều mạng tranh đấu.

Một khi vẫn lạc, liền sẽ thật sự chết.

Nhưng chỗ tốt tiến vào phế tích yêu thú cũng rất rõ ràng.

Liều mạng tranh đấu, ngoại trừ có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có thể cấp tốc tăng thực lực lên.

Toàn thân yêu thú đều là bảo, cho nên có thể bán đi với giá tiền rất lớn.

Bởi vậy, đệ tử ba đại viện từng người đều tài đại khí thô, tối thiểu nhất, bọn hắn là không thiếu tài nguyên.

Đương nhiên, tu hành bình thường là không thiếu, trừ phi tu luyện loại chiến kỹ biến thái như Cửu Long Bàn Thiên Ấn.

Tiến vào ba đại viện, địa phương Vương Khung khát vọng nhất chính là phế tích yêu thú.

Bởi vì hắn nghèo, hắn không có tiền, hắn thực sự khát khao săn giết yêu thú, đổi lấy tài nguyên.

Phải biết rằng, hắn hiện nay chỉ tu luyện một môn chiến kỹ, dành riêng cho Long Viên Khí.

Huyết Văn Tí và Thân Thể Giao Xà cũng đều chưa có tu luyện chiến kỹ.

Mặt khác, Vương Khung bây giờ là Hỏa Chủng tầng tám, nếu muốn tiến thêm một bước, đạt đến đỉnh phong, cũng cần tài nguyên khổng lồ.

Những việc này đều cần săn giết yêu thú, đổi lấy tài nguyên để thực hiện.

Mấu chốt nhất là Hỏa Chủng màu đen của hắn yêu cầu thông qua tinh, khí, thần của yêu thú để thức tỉnh năng lực.

Đây mới là địa phương làm hắn động tâm nhất.

Phải biết rằng, ba loại năng lực Vương Khung thức tỉnh hiện nay, đã mang đến cho hắn quá nhiều kinh hỉ, còn có sức mạnh.

Hắn hoàn toàn có thể thức tỉnh càng nhiều năng lực.

Chương 76

"Khi nào chúng ta có thể tiến vào phế tích yêu thú?" Vương Khung hỏi.

Nhân loại trải qua tuế nguyệt dài dằng dặc chống cự, cơ hồ đã đuổi yêu thú ra khỏi cương vực.

Bởi vậy, đối với người phổ thông mà nói, yêu thú cũng không phổ biến.

Tiến vào phế tích yêu thú, mang ý nghĩa là có thể tiếp xúc với yêu thú, có thể thu hoạch được một lượng lớn tài phú, thức tỉnh càng nhiều năng lực.

Vương Khung tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Không nên gấp gáp, ngươi vừa tiến vào Võ Viện, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội, huống hồ săn giết yêu thú, đó chính là liều mạng tranh đấu chân chính, không giống như đồng môn luận bàn." Long Càn cười nói.

Mỗi một người tiến vào Võ Viện đều là kinh tài tuyệt diễm, hạng người lòng cao khí ngạo.

Đối với những tu sĩ phổ thông vừa nhìn thấy yêu thú liền chân như nhũn ra mà nói, bọn hắn càng khát vọng chiến đấu hơn.

Nhưng mà, khát vọng là một chuyện, liều mạng tranh đấu chân chính lại là một chuyện khác.

Coi như là đệ tử ba đại viện, vẫn lạc ở bên trong phế tích yêu thú, hàng năm cũng không ít.

Dù sao, tuế nguyệt yêu thú tồn tại càng thêm dài dằng dặc so với nhân loại, chúng nó đã từng thống trị phiến thiên địa này một thời gian dài.

Bên trong yêu thú, cường giả xuất hiện lớp lớp, huyết mạch cũng vô cùng phức tạp.

Dạng dị chủng giống như Thanh Minh Long Viên, Cửu Địa Tùng Vân Sư, Lôi Quang Lục Sí Văn, trời sinh liền cường đại hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới.

Bởi vậy, coi như là thí luyện, đệ tử ba đại viện cũng cần phải tổ đội mới có thể tiến vào phế tích yêu thú.

"Năm ngày sau, chính là ngày thí luyện của nhóm đệ tử tiếp theo." Cốc

Dương hồi đáp vấn đề của Vương Khung.

"Vương Khung, ngươi liền tổ đội với chúng ta đi, chúng ta vừa vặn có một đồng đội rời khỏi." Long Càn thở dài.

"Rời khỏi?" Vương Khung nói.

Long Càn khẽ gật đầu: "Vào ngày thí luyện lần trước, có một vị đồng đội bị trọng thương, để lại một cái chân tại phế tích yêu thú."

Nói đến đây, tiếng nói của Long Càn im bặt mà dừng.

Vương Khung lại là trầm mặc.

Đứt mất một cái chân, ảnh hưởng cực lớn đối với thực lực tự thân, đặc biệt là phái thần binh.

Coi như là còn sống sót, cũng không có tư cách ở tại ba đại viện.

"Y cũng là không may, gặp phải một đầu Trọng Giáp Tê Vương!" Cốc Dương cắn răng nói.

"Trọng Giáp Tê Vương! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Đây cũng không phải là yêu thú phổ thông, đồng dạng là huyết mạch cấp Linh, ở bên trong yêu thú loại tê cũng đều được tính là hi hữu.

Đặc biệt là một thân da dày kia, coi như là bảo khí cũng rất khó công phá.

Bất kể là người nào, gặp phải loại yêu thú như vậy, cũng đều sẽ cảm thấy khó giải quyết, bình thường đều là lựa chọn né tránh.

"Con bà nó, chính là do tên vương bát đản Hàn Kỳ kia cho tin tức giả, dẫn chúng ta đi qua, gã khẳng định biết rõ chỗ đó là địa bàn của Trọng Giáp Tê Vương!" Cốc Dương tức giận nói.

Long Càn nhíu mày, trầm giọng nói: "Không có chứng cứ, loại lời này chớ có nói lung tung."

Cốc Dương nhếch miệng, không có tiếp tục nói.

Vương Khung nghe, trong lòng lại là có một chút minh ngộ, xem ra trong chuyện này cũng liên quan đến một ít minh tranh ám đấu.

Nhưng cũng không kỳ quái, cạnh tranh tại ngoại viện Quang Minh Học Cung cũng đều vô cùng kịch liệt, huống chi nơi này là ba đại viện.

Hắn mới đến, cũng không có hỏi nhiều.

"Vương Khung, trước tiên ta dẫn ngươi đi nhận phúc lợi!" Long Càn dời chủ đề sang chỗ khác.

Vương Khung nghe thế, nhãn tình sáng lên.

Tiến vào ba đại viện, tự nhiên có không ít chỗ tốt.

Đến nơi đăng kí, Vương Khung xuất ra lệnh bài thân phận, lão đầu toạ trấn mở ra đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ liếc nhìn.

"Vương Khung! ?"

"Phí lão, đây là học viên mới vừa mới tới, học cung cũng đã đưa tư liệu tới."

Ở trước mặt vị lão giả này, biểu hiện của Long Càn vô cùng cung kính, không dám lười biếng chút nào.

Vương Khung ngược lại là cảm thấy lão giả này vô cùng phổ thông, dường như cũng không phải tu sĩ.

"Tiểu gia hỏa, ngươi cảm thấy người phổ thông sẽ canh cổng tại ba đại viện sao?" Phí lão nhếch miệng, lộ ra một cái răng vàng cười lạnh nói.

"Con bà nó, lão gia hỏa này đây là tình huống gì?" Vương Khung giật nảy mình, toàn thân lông tơ đều dựng lên.

"Tiểu gia hỏa, tên tiểu tử kia không có dạy ngươi tôn sư trọng đạo sao?" Phí lão hừ lạnh một tiếng.

Vương Khung càng trở nên kinh nghi, như là gặp ma.

Tên tiểu tử trong miệng lão nhân này, tám ~ chín phần mười là chỉ lão bản.

"Bao nhiêu năm rồi, chậc chậc, Cửu Long Bàn Thiên Ấn, trước kia vào thời điểm Tiểu Vũ Tử vừa tới, cũng là ngơ ngơ ngác ngác, từ sau y, đã rất nhiều năm không có người nhúng chàm môn chiến kỹ này."

Phí lão quay người, tìm kiếm nửa ngày, lấy ra một chiếc Hỏa Giới.

"Tiểu gia hỏa, nếu có cơ hội, nhớ rõ chọn "Long Quyết"." Phí lão không đầu không đuôi nói một câu.

Vương Khung lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Có ý gì?"

"Đi thôi!" Phí lão cầm Hỏa Giới trong tay đưa cho Vương Khung, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Vương Khung còn muốn hỏi lại, Long Càn làm ra thủ thế im lặng, lui ra ngoài.

"Vị vừa rồi có lai lịch gì?" Đi ra ngoài đường, Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Nghe nói là một vị tiền bối Quang Minh Học Cung, bối phận to đến dọa người." Long Càn nói.

"Ta trước đó đã từng đọc một bộ tiểu thuyết, nhân vật chính thu hoạch được một chiếc nhẫn, bên trong liền có một vị lão gia gia, tồn tại đặc biệt lợi hại..."

"Lão gia gia bình thường đều đặc biệt lợi hại, cho nên ngươi đừng có lãnh đạm."

Long Càn lại một lần nữa thao thao bất tuyệt, bật hết hỏa lực.

Đi đến chỗ ở, Long Càn vẫn chưa thỏa mãn, bị Cốc Dương lôi kéo rời đi.

Không thể không nói, đãi ngộ của đệ tử ba đại viện chính là tốt hơn so với ngoại viện.

Chương 77

Mỗi người đều có thể thu hoạch được một tòa viện lạc đơn độc, đình đài lâu các, đầy đủ mọi thứ.

Ngoài ra còn có phòng luyện công đơn độc.

Đồng thời viện lạc của mỗi người, cũng chỉ có lệnh bài thân phận của mình mới có thể mở ra, vô cùng thuận tiện.

"Để ta xem thử có phúc lợi gì!" Vương Khung không kịp chờ đợi.

Hắn mở ra Hỏa Giới, phát hiện ra không gian bên trong còn muốn lớn hơn Hoả Giới lúc đầu, lúc này liền vui mừng.

Bên trong thật sự có không ít bảo bối.

Một bộ Hắc Kim Tơ Tằm Giáp, một đôi Giày Gió Tấn Phong, một thanh Bạch Hổ Tinh Đao.

Tất cả đều là bảo khí hạ phẩm.

Hắc Kim Tơ Tằm Giáp, nhẹ nhàng mềm mại, với đôi cánh ve mỏng, luận lực phòng ngự có thể so sánh cùng với Thân Thể Giao Ngư lúc trước.

Giày Gió Tấn Phong có thể đề thăng tốc độ di chuyển.

Về phần Bạch Hổ Tinh Đao, luận phẩm chất, tương đương cùng với "Thanh Lân" Vương Khung sử dụng trước đó.

"Không hổ là ba đại viện, vẫn là tài đại khí thô như vậy." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Trước kia vào thời điểm hắn ở Tinh Hà Thành, tự nhiên cũng có phúc lợi nhập viện.

Nhưng phúc lợi Hoang Viện có một chút bất đồng so với Võ Viện.

"Đao không tệ, lát nữa liền bán đi."

Vương Khung có Hắc Long Đao, tự nhiên không cần đao khác.

Trừ một bộ bảo khí hạ phẩm, bên trong Hỏa Giới còn có ba chiếc vạc đồng lớn, bên trong tràn đầy gạo.

Những hạt gạo kia hiện ra màu vàng óng, mỗi một hạt đều là dài ba tấc, tính chất giống như mỹ ngọc, sung mãn đầy đà, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

"Đây là... Hoàng Thiên Ngọc Đạo! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Người dân coi lương thực là bầu trời, đối với tu sĩ mà nói, đồ ăn còn trọng yếu hơn.

Bởi vậy, tu sĩ bình thường đều là ăn bảo dược, uống linh tuyền.

Tại thời cổ, có đại năng mở linh điền, trồng trọt cây lúa, truyền bá tứ phương, nâng cao tu sĩ trong thiên hạ.

Những hạt gạo này không phải là từ cây lúa phổ thông, mà là cây lúa dị chủng, liền giống với là tu sĩ bên trong nhân loại.

Cây lúa dị chủng hấp thu lực lượng thiên địa, uẩn tàng tinh hoa, thôi diễn nhật nguyệt, xảo đoạt tạo hoá, là lương thực thích hợp tu hành nhất.

Chỉ là, cây lúa dị chủng trân quý hi hữu, quá trình trồng trọt cũng vô cùng phức tạp.

Cho đến ngày hôm nay, cây lúa dị chủng cơ hồ tuyệt tích, chỉ có trong tay siêu cấp tông môn là còn có.

Hoàng Thiên Ngọc Đạo, là một loại cây lúa dị chủng kiểu mới do đương kim bệ hạ Tần Hoàng Thiên nghiên cứu ra.

Hoàng Thiên Ngọc Đạo!

Ban đầu vào thời điểm ở Tinh Hà Thành, Vương Khung cũng chỉ là nghe thấy, nói rằng viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đang ở vào giai đoạn khai sáng.

Ba năm qua đi, loại cây lúa dị chủng này vậy mà đã thật sự nghiên cứu ra.

"Tần Hoàng có khí phách quá lớn, quán đỉnh thiên hạ, cổ kim hiếm thấy." Vương Khung không nhịn được nói.

Cái gọi là người dân coi lương thực là bầu trời, như vậy có giá trị đối với tu sĩ chính là cây lúa dị chủng, tại thời cổ, đây cũng chính là mệnh mạch của tu sĩ thiên hạ.

Coi như đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, có thể thu thập thiên địa linh khí cho bản thân sử dụng, nhưng luận tốc độ và hiệu quả vẫn y như cũ kém hơn cây lúa dị chủng.

Theo cổ tịch ghi chép, chi đạo tu hành, có đại năng giả có thể ăn gió uống sương, ích cốc không ăn, nói đến chính là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên.

Cái gọi là ăn gió uống sương, trên thực tế chính là mượn nhờ Hỏa Chủng, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí.

Loại phương thức tu hành này, so với phục dụng linh thảo dược tề, đương nhiên mạnh hơn không ít, đại giới thấp hơn.

Nhưng so sánh với cây lúa dị chủng, vẫn là kém hơn một bậc.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, con đường tu hành, cũng là đẳng cấp ẩm thực tiến hóa.

"Người phổ thông ăn cây lúa dị chủng, thọ nguyên cũng đều có thể vượt qua trăm tuổi." Vương Khung không nhịn được động tâm.

Quang Minh Học Cung đúng là thật sự tài đại khí thô, vậy mà ban thưởng cho mỗi người ba vạc lớn Hoàng Thiên Ngọc Đạo.

Tính toán một chút, ba vạc lớn khoảng chừng ba trăm cân.

Vương Khung cầm lên một nhúm Hoàng Thiên Ngọc Đạo, trực tiếp nuốt ăn.

Loại cây lúa dị chủng này, căn bản không cần chưng nấu, có thể trực tiếp dùng ăn, vào miệng liền tan đi, năng lượng tinh thuần tản vào toàn thân, tẩm bổ máu thịt.

Ông! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên chấn động.

Tại trung ương Hỏa Chủng, một cái bóng mờ hiển hiện.

"Giao Xà! ?" Vương Khung chấn kinh.

Cỗ hư ảnh này là từ Thân Thể Giao Ngư tiến hóa ra.

"Chẳng lẽ có thể tiến hóa?" Vương Khung suy đoán.

Ngày đó, hắn là vào sau khi luyện hóa Giáng Hỏa Linh Đào, Thân Thể Giao Ngư mới xảy ra tiến hóa.

Như thế mà nói, muốn làm năng lực tiến hóa, liền cần thiên tài địa bảo cung cấp năng lượng khổng lồ.

Vương Khung bốc Hoàng Thiên Ngọc Đạo lên liền bắt đầu nuốt ăn.

Chiếu theo đạo lý, dùng tu vi Hỏa Chủng tầng tám của hắn, coi như mỗi ngày ăn nửa bát cũng đã đầy đủ.

Nhưng đảo mắt công phu, hắn đã ăn nửa vạc Hoàng Thiên Ngọc Đạo, quả thực chính là thùng cơm.

Nhưng thật sự là có hiệu quả, Hỏa Chủng màu đen nổi lên hào quang óng ánh.

Hư ảnh Giao Xà ở trung ương Hoả Chủng trọn vẹn lớn hơn gấp đôi, vảy giáp màu đen nổi lên gợn sóng, lực lượng kinh khủng dâng trào ở trong cơ thể hắn.

Ầm ầm! Vương Khung rốt cuộc áp chế không nổi, Thân Thể Giao Xà triệt để phóng thích.

Làn da nguyên bản giống như lân giáp triệt để biến thành màu đen, diện tích che phủ tích cũng từ 50% đề thăng tới 70%.

Vương Khung cảm giác được, mật độ lân giáp trên người trở nên càng ngày càng kinh khủng, lực phòng ngự đề thăng thẳng tắp.

"Đây mới là hình thái chân chính của Thân Thể Giao Xà!" Vương Khung nhìn bản thân biến hóa, quả thực không thể tin được.

Chương 78

Năng lực phòng ngự của Thân Thể Giao Xà, đã trực tiếp vượt qua Hắc Kim Tơ Tằm Giáp.

Trên bầu trời, mây đen tụ tập, áp suất không khí chung quanh thấp đến mức làm cho người ta không thở nổi.

Độ ẩm trong không khí bỗng nhiên đề thăng.

Nhưng vào lúc này, lân giáp trên người Vương Khung rung động.

Trong nháy mắt, bên trong phương viên mười dặm, hết thảy thân ảnh sinh vật dần dần rõ ràng ở trong đầu hắn.

"Chuyện này là..." Con mắt của Vương Khung trừng lớn.

Thân Thể Giao Xà ngoại trừ năng lực phòng ngự kinh khủng, lại còn có năng lực phụ gia.

"Bên trong truyền thuyết, long có thể hành vân bố vũ, Giao Xà cũng là long chủng, xem ra ta có thể tại ngày mưa không khí ẩm, thông qua độ ẩm không khí cảm giác sinh vật." Vương Khung suy đoán.

Hắn đi đến bên hồ, thả người nhảy vào.

Lập tức, năng lực Thân Thể Giao Xà bỗng nhiên đề thăng, hắn như là như đạn pháo bắn thẳng đến đáy hồ.

Tốc độ đáng sợ cơ hồ hóa thành một đường.

Kinh khủng nhất là, hết thảy tình huống trong phương viên mười dặm hồ nước đều hiển hiện ở trong đầu hắn.

"Quả nhiên, trong nước, loại cảm giác này càng khủng bố hơn." Vương Khung mừng rỡ.

Sau khi tiến hóa thành Thân Thể Giao Xà, năng lực sinh tồn trong nước của hắn lại tăng mạnh.

Ầm ầm! Thân hình Vương Khung lấp lóe, như là một vệt đen, bắn ra tại chỗ sâu đáy hồ.

Chỉ trong chớp mắt, hắn liền bơi ra khoảng cách mấy trăm mét.

Rất nhanh, một con cá lớn xuất hiện trước người.

Đây cũng không phải là yêu thú, mà là một đầu quái ngư sống dưới đáy hồ, mọc ra sợi râu thật dài.

Phanh! Tốc độ của Vương Khung quả thực kinh người, trực tiếp đâm xuyên đầu quái ngư này.

Hỏa Chủng màu đen rung động, một lượng lớn tinh, khí, thần bị nó thôn phệ luyện hóa.

Lập tức, ở chính giữa Hỏa Chủng, hư ảnh Giao Xà càng trở nên chân thực, ánh sáng trên lân phiến cũng càng trở nên óng ánh.

"Ta hiểu rồi!" Vương Khung thông qua thử nghiệm đi thử nghiệm lại phát hiện ra, muốn làm năng lực tiến hóa chỉ cần hai cái điều kiện.

Một là tinh, khí, thần của yêu thú đồng loại.

Hai là năng lượng tinh thuần khổng lồ.

Liền giống như ngày đó sau khi hắn luyện hóa tinh, khí, thần da Hắc Giao Ngư lưu lại, thức tỉnh Thân Thể Giao Ngư.

Nhưng bởi vì năng lượng không đủ, tinh, khí, thần không thể bị luyện hóa hoàn toàn.

Sau đó hắn thôn phệ Giáng Hỏa Linh Đào, rốt cuộc làm cho Thân Thể Giao Ngư lại tiến hóa một lần nữa.

Hiện nay, sau khi Vương Khung ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, rốt cuộc đã triệt để luyện hóa tinh, khí, thần Hắc Giao Ngư còn lại ngày đó.

"Tốt, thức tỉnh Thân Thể Giao Xà, năng lực phòng ngự của ta tăng lên rất nhiều, cho dù tiến vào phế tích yêu thú cũng đủ để tự bảo vệ mình." Vương Khung mừng rỡ.

Thân Thể Giao Xà ngoại trừ năng lực phòng ngự, năng lực sinh tồn cùng với tốc độ trong nước cũng vô cùng kinh người.

Trong lúc nguy cấp, nhảy vào bên trong nước, hắn liền vô địch.

Huống chi, ở bên trong ngày mưa dầm không khí ẩm, hắn còn có năng lực nhận biết trong phạm vi mười dặm, đủ để cho hắn bảo mệnh.

"Nói như vậy, Long Viên Khí cùng với Huyết Văn Tí của ta cũng đều có thể tiến hóa." Vương Khung lơ lửng trong hồ nước.

Hắn tâm tâm niệm niệm tự nhiên là ở trên người Lôi Quang Lục Sí Văn giấu tại viện nghiên cứu.

Có thể trăm phần trăm kết luận, đầu yêu thú này tuyệt đối có thể làm cho Huyết Văn Tí của hắn lại một lần nữa tiến hóa.

Đây chính là năng lực mạnh nhất của Vương Khung, tôi luyện trọn vẹn hai năm, bản thân chính là cấp Linh cực phẩm.

Nếu như tiến thêm một bước, nói không chừng có thể đạt đến huyền cấp.

Như vậy liền kinh khủng!

Không nói có thể dành hạng nhất trong Sơ Vương Tế, tối thiểu nhất là tiến vào trước năm vị trí đầu, đó là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Hỏa Chủng màu đen, quả nhiên là cơ duyên của ta!" Con mắt của Vương Khung hiện ánh sáng.

Quanh người hắn bị vảy giáp màu đen bao bọc, phát tán ra khí tràng kinh khủng, làm đám cá xung quanh điên cuồng chạy trốn về nơi xa.

"Chậc chậc, trong nước vẫn rất thú vị." Vương Khung thỏa thích bơi trong đáy hồ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới nổi lên mặt nước.

Lân giáp dưới lòng bàn chân hắn nổi lên gợn sóng, khiến cho hắn có thể đứng trên mặt nước.

Trên mặt hồ mênh mông, vụ khí mông lung, cách đó không xa, một thân ảnh như ẩn như hiện, lơ lửng ở phía trên mặt hồ.

Sóng lớn dâng trào, dòng nước chung quanh hóa thành vụ khí, dung nhập vào bên trong đạo thân ảnh kia, lực lượng đáng sợ chấn động không khí.

"Phái siêu năng! ?" Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Loại khí tức này hắn quá quen thuộc, thiên tượng từ lâm, diễn hóa tự nhiên, cơ hồ hòa làm một thể cùng với hồ nước này.

Cho nên năng lực nhận biết của hắn mới không có phát giác được sự tồn tại của đối phương.

Ầm ầm! Đột nhiên, mặt hồ nổi lên gợn sóng, sóng trào mãnh liệt, vụ khí

mông lung đột nhiên tán đi, hiện ra đạo thân ảnh kia.

Đó là một vị nữ tử, mặc váy dài màu lam, tư sắc tuyệt lệ, khí chất xuất trần.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, hiện ra lãnh ý, chú ý tới sự tồn tại của Vương Khung.

Khí tức lăng lệ bạo phát đi ra từ trong cơ thể nữ tử kia, như hàn băng vạn trượng, xâm nhập tứ phương.

Bất luận kẻ nào vào thời điểm tu hành bị người quấy rầy đều sẽ dâng lên sát cơ.

Huống chi, đây còn là một vị thiên chi kiêu nữ, cao thủ phái siêu năng Hoang Viện.

Mấu chốt nhất là, lúc này Vương Khung phóng thích ra Thân Thể Giao Xà, toàn thân bị vảy giáp màu đen bao bọc, phát ra khí thế cường đại, trong giây lát liền nâng lên cảnh giác cùng với chiến ý của đối phương.

"Đừng hiểu lầm, ta không có..." Vương Khung vừa muốn giải thích.

Ông! Trong tay của nữ tử, dòng nước hội tụ, một đoàn thủy cầu lơ lửng bất định.

Sắc mặt của Vương Khung đột biến.

Chương 79

Điểm khác biệt lớn nhất giữa phái siêu năng cùng với phái ngự vật chính là, lực lượng của phái siêu năng đến từ tự thân, phái siêu năng lại đến từ ngoại vật.

Thủy cầu chấn động, phát ra âm thanh chói tai.

Đột nhiên, vô số kim châm bắn ra từ bên trong thủy cầu kia, tất cả đều là từ giọt nước hóa hình mà thành.

Tốc độ khủng khiếp đảo mắt liền đến trước người.

"Con bà nó, ta đang nói thật!" Vương Khung cắn răng, thân thể đứng thẳng, vảy giáp màu đen quanh người chấn động.

Ầm ầm! Lực xung kích cực lớn không ngừng oanh sát thân thể của Vương Khung.

Lực xuyên thấu đáng sợ kia cho dù có lân giáp màu đen chống cự, Vương Khung vẫn y như cũ có thể cảm nhận được.

Nếu như không có Thân Thể Giao Xà, đợt công kích này liền có thể xé hắm thành từng mảnh nhỏ.

"Quá ác." Vương Khung cắn răng, trong mắt lóe lên một vệt hung lệ.

Hắn chỉ là vô ý xâm nhập, cô gái này vậy mà trực tiếp lạnh lùng hạ sát thủ, quả thực còn muốn tàn nhẫn vô tình hơn so với hắn.

"Ừm?" Minh Thanh Sa cau lại đôi mi thanh tú, khuôn mặt lạnh lẽo hiện ra thần sắc chấn kinh.

"Phái thần binh! Phòng ngự thật mạnh, Võ Viện dường như không có dạng người này." Minh Thanh Sa thì thào khẽ nói.

Cao thủ Võ Viện nàng đều biết, phái thần binh loại hình phòng ngự cũng chỉ có vài người kia.

Trong đó, "Kim Cương Thân" của Long Càn có danh khí khá lớn, cũng không có khả năng dễ dàng ngăn chặn "Thiên Mang Thứ" của nàng như vậy.

Ông! Thủy cầu tiêu hao hầu như không còn, hơi nước bốc hơi quanh

người Vương Khung, vảy giáp màu đen rung động nhè nhẹ, truyền ra khí tức hung lệ.

Công kích đáng sợ như thế, vẫn y như cũ không thể phá vỡ phòng ngự của Thân Thể Giao Xà.

"Ngươi là ai?" Minh Thanh Sa khẽ nói.

Có đầy đủ thực lực mới có thể khiến cho nàng nhìn thẳng.

Nhưng lúc này, Vương Khung đã tức giận, thân hình lấp lóe, trực tiếp giết tới.

"Tốc độ thật nhanh!" Khuôn mặt của Minh Thanh Sa có một chút động.

Ầm ầm! Nước hồ lăn lộn, sóng lớn mãnh liệt.

Lấy Minh Thanh Sa làm trung tâm, đạo đạo thủy kiếm bắn ra từ chỗ sâu hồ nước, lực lượng kinh khủng đề thăng trọn vẹn mấy lần so với "Thiên Mang Thứ" vừa rồi.

Vương Khung vận động tốc độ cao ở trong nước.

Tốc độ của hắn cực nhanh, như là cá chuồn, tránh khỏi từng đạo thủy kiếm đầy trời bắn tới.

Nhưng mà, thủy kiếm kia thực sự quá mức dày đặc.

Một đạo thủy kiếm đâm trúng ngực Vương Khung, đánh hắn bay ra khỏi mặt hồ.

Ông! Vảy giáp màu đen rung động, trực tiếp đẩy ra lực lượng xuyên thủng đáng sợ.

"Vẫn không phá được?" Minh Thanh Sa hơi biến sắc.

Lực phòng ngự của Vương Khung đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng, vảy giáp màu đen kia giống như bất diệt, cho dù là "Thủy Kiếm Chi Trận" cũng khó có thể công phá.

Nhưng lúc này, Vương Khung đã thoát ly hồ nước, cả người tung bay ở giữa không trung, mắt thấy là sắp rơi xuống, triệt để biến thành bia ngắm sống.

Ông! Sóng nước tụ tập, hóa thành một mũi tên.

Mũi tên kia điên cuồng chuyển động, xé rách không khí, vậy mà sinh ra

hoa lửa, lực lượng kinh khủng chấn động mặt hồ.

"Bạo Phá Tiễn!" Lời nói lạnh như băng quanh quẩn phía trên mặt hồ.

Mũi tên nước đang "bùng cháy" kia dùng tốc độ kinh người bắn về hướng Vương Khung.

Một chiêu này, là sát chiêu của Minh Thanh Sa, uy lực cường đại hơn mười lần so với "Thủy Kiếm Chi Trận".

Uy năng như thế, đủ để nứt đá thủng vàng, cho dù có bảo khí hộ thể, không chết cũng phải trọng thương.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tiếng long ngâm vang vọng, huyết khí màu vàng phóng lên tận trời.

Minh Thanh Sa bỗng nhiên co con ngươi lại.

Trong tầm mắt, quyền ảnh hoành thiên, như là Kinh Long gào thét, chấn động mặt hồ.

Quyền phong kinh khủng kia đụng vào nhau cùng với Bạo Phá Tiễn, hơi nước bạo liệt, bao phủ một phương.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn! Song sinh năng lực! ?" Minh Thanh Sa chấn kinh đến nói không ra lời.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cái mông của mình khẽ run lên, một bàn tay lớn phất qua, còn thuận tay bóp một lần.

"Nuôi dưỡng không tệ, có nguyên liệu sinh con tốt." Âm thanh của Vương Khung truyền đến, lộ ra một tia trêu chọc cùng với băng lãnh.

Thân thể mềm mại của Minh Thanh Sa cứng ngắc, trên hai gò má dâng lên một vệt ửng hồng.

Nàng bỗng nhiên quay người, nhưng Vương Khung cũng đã xâm nhập xuống đáy hồ, giống như đạn pháo, bắn ra, biến mất không thấy gì nữa.

"Đồ khốn nạn..." Minh Thanh Sa nắm chặt tay ngọc, nghiến hàm răng ngà.

Nàng lạnh lùng nhìn mặt hồ dần dần khôi phục lại bình tĩnh, cảm xúc cũng cấp tốc bình phục, hiện ra lực khống chế cường đại của nàng.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn! Hắn hẳn là học viên mới vừa mới tiến vào

Võ Viện kia." Minh Thanh Sa tự nói, ánh mắt nàng ngưng tụ lại, lộ ra một tia kiêng kị.

"Nghĩ không ra vậy mà là song sinh năng lực, giấu thật sâu."

Liên quan tới sự tình Vương Khung tiến vào Võ Viện, tự nhiên đã sớm truyền ra tại ba đại viện.

Dù sao cũng hiếm khi có học viên mới gia nhập.

Nhưng trước đó, Minh Thanh Sa tuyệt đối không coi trọng, dù sao đệ tử Hoang Viện cũng đều là phái siêu năng, từng người mắt cao hơn đầu, trong ngày thường cũng không quá quan tâm đến Long Viện cùng với Võ Viện.

Nhưng hôm nay, cái tên Vương Khung này lại chân chính tiến vào giữa tầm mắt Minh Thanh Sa.

Dù sao, phái siêu năng mặc dù hi hữu, cao cao tại thượng, nhưng cũng không phải là vô địch.

Tối thiểu nhất là bàn về đồ hi hữu, song sinh năng lực cũng không hề kém hơn so với phái siêu năng bao nhiêu.

Hơn nữa nàng nhìn ra được, Vương Khung cũng đã tu luyện hai đại năng lực tới tình trạng lô hỏa thuần thanh, nếu không sẽ không có khả năng đối kháng cùng với nàng.

Phải biết rằng, giống như phái siêu năng đối phó với phái thần binh bình thường, cơ hồ đều là nghiền ép.

"Lần sau gặp lại, ta liền sẽ không nương tay!"

Minh Thanh Sa khẽ nói, nàng quay người rời đi, tiêu thất ở bên trong sương mù mênh mông.

...

Chương 80

Theo đường cũ, Vương Khung trở về Võ Viện, thu hồi Thân Thể Giao Xà, xụi lơ ở trên bờ.

"Con bé kia thật là khó nhằn!"

Vương Khung chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều sắp tan ra thành từng mảnh.

Mấy đợt công kích vừa rồi kia, trên thực tế lực lượng đều tương đối kinh khủng, luận uy năng ở xa xa phía trên Thiên Lãng Ngự Kiếm Lưu của Thường Kiếm Chu.

Nếu không phải có Thân Thể Giao Xà, hắn ngay cả toàn thây cũng không được.

Dù vậy, từng tầng từng tầng lực xung kích kia vẫn khiến cho toàn thân hắn cảm thấy đau nhức.

Thậm chí ở những nơi không được vảy giáp màu đen bao trùm, đều bị thuỷ kiếm phá.

"Con mẹ nó, nước đủ nhiều!" Vương Khung cắn răng, vận chuyển Long Viên Khí.

Từng vết máu rỉ ra từ bên trong vết thương, ngay sau đó, thương thế của hắn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Không hổ là phái siêu năng, thật là biến thái!" Vương Khung gắt một cái.

Đối phó với loại cao thủ này, trừ phi Long Viên Khí hoặc là Thân Thể Giao Xà lại tiến hóa một lần nữa.

Lại hoặc là sử dụng Huyết Văn Tí.

Nhưng không có thù hận sinh tử, hắn cũng không cần thiết vận dụng át chủ bài, huống hồ đây chính là ba đại viện, nếu thật sự chơi chết một đệ tử phái siêu năng, hắn cũng đừng hòng lăn lộn nữa.

"Nhưng xúc cảm là thật sự tốt, hắc hắc, ta cho ngươi kiêu ngạo." Vương Khung cười lạnh.

Hắn rất rõ ràng tâm thái của những tu sĩ phái siêu năng này, cao cao tại thượng, không để bất luận kẻ nào vào mắt, cảm thấy mình chính là không giống bình thường.

Phát vỗ sau cùng của hắn trông như hời hợt, lại có thể lưu lại một dấu ấn không thể phai nhoà ở bên trong nội tâm của Minh Thanh Sa.

"Lần sau gặp lại, ta có thể sẽ không lại nương tay!"

Sau đó, Vương Khung chính là điên cuồng tu luyện mỗi ngày.

Có Hoàng Thiên Ngọc Đạo tẩm bổ, thân thể của hắn thu hoạch được lợi ích cực kỳ lớn, liền ngay cả năng lực nhận biết của Thân Thể Giao Xà, cũng từ phạm vi mười dặm tăng thành ba mươi dặm.

Duy nhất không được hoàn mỹ là, loại năng lực nhận biết này chỉ có ở dưới điều kiện độ ẩm không khí đầy đủ mới có hiệu quả.

Nói một cách khác, chỉ có trời đầy mây trời mưa, hoặc là ở trong nước, năng lực nhận biết của hắn mới có thể hiển lộ uy lực rõ ràng.

Nhưng cũng không quan trọng, Vương Khung nhìn trúng là năng lực phòng ngự của Thân Thể Giao Xà, cùng với năng lực sinh tồn ở trong nước.

Ngoài ra, Long Viên Khí cùng với Huyết Văn Tí của hắn cũng không có bị bỏ lại, có Hoàng Thiên Ngọc Đạo tương trợ, càng thêm lô hỏa thuần thanh.

Đặc biệt là Huyết Văn Tí, phối hợp với Hắc Long Đao, uy năng kia quả thực kinh khủng.

Dù sao, đây cũng tuyệt đối là lực phá hoại ngang ngược!

Không có bất luận năng lực phụ thuộc gì, chỉ có phá hư!

"Hoàng Thiên Ngọc Đạo thật sự là đồ tốt."

Năm ngày thời gian, một vạc lớn Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng đã thấy đáy.

Nếu như đổi lại thành người khác, cho dù là cường giả phái siêu năng cũng sẽ không tiêu hao nhanh đến như vậy.

Tuy nhiên, Vương Khung lại sở hữu ba đại năng lực, năng lực nhiều, tiêu hao cũng lớn, mấu chốt nhất, ba đại năng lực của hắn đều là cấp Linh.

Bởi vậy bất kể là tu luyện, khôi phục hay sử dụng đều cần năng lượng khổng lồ.

"Phỏng chừng hai vạc lớn này cũng không trụ được bao lâu." Vương Khung nhếch miệng.

Hắn đã nghe qua, nếu như Hoàng Thiên Ngọc Đạo mua tại Quang Minh Học Cung, mười vạn hai một cân.

Vào thời điểm nghe cái giá tiền này, Vương Khung suýt nữa nổ tung, phản ứng kia khiến Long Càn giật nảy mình, giống như là có người đào mộ tổ hắn vậy.

Mười vạn hai một cân, nhìn như là giá trên trời.

Trên thực tế, đây là giá ưu đãi của Quang Minh Học Cung, bản thân Quang Minh Học Cung cũng đều đã phụ cấp không ít.

Dù sao, Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng chỉ có Tần Hoàng Đình có, coi như là Quang Minh Học Cung cũng phải thông qua con đường đặc thù để mua sắm.

Loại bảo bối này, thuần túy là vật tư loại hình chiến lược, hạt giống, thổ nhưỡng, nguồn nước đều là độc nhất vô nhị, liền ngay cả phương pháp trồng trọt cũng đều nằm ở trong tay viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Bởi vậy, trong nội bộ Quang Minh Học Cung, cũng chỉ có đệ tử ba đại viện có thể xuất tiền mua.

Những người khác coi như quyền lợi được biết cũng không có.

Đây chính là chỗ tốt của đệ tử ba đại viện.

Huống hồ, vừa nhập viện liền xài sạch ba vạc lớn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, coi như dùng giá cả nội bộ để mua, cũng cần ba ngàn vạn lượng bạc trắng.

Đối với Vương Khung mà nói, quả thực là một khoản tiền cực lớn, coi như bán hắn cũng không được nhiều tiền như vậy.

"Nguyên tắc tu hành thứ nhất quả nhiên là nạp tiền, Tần Hoàng bệ hạ thật sự không lừa ta." Vương Khung nhìn thấy đáy vạc lớn, không nhịn được nói.

Hắn thậm chí còn tự hỏi liệu mình đã chọn tên mình đúng cách chưa.

Vương Khung, thật sự chẳng lẽ nhất định nghèo một đời! ?

"Ta vẫn nên chờ đến khi tiến vào phế tích yêu thú đi."

Mấy ngày nay, Vương Khung đã sớm nghe ngóng rõ ràng, săn giết yêu thú quả thực chính là nghề nghiệp kiếm lợi lớn, giá cả tài liệu yêu thú hiện nay cao hơn gấp mấy lần so với trước đây.

Thi thể của một đầu yêu thú cấp chín phổ thông, phân tách ra bán, giá trị không sai biệt lắm khoảng chừng hai ba trăm vạn.

Nếu như là huyết mạch cấp Linh, giá cả có thể tăng gấp đôi.

Bởi vậy, tài nguyên của đệ tử ba đại viện cơ hồ đều là chính mình liều mạng mang trở về.

Ở dưới tình huống bình thường, một lần thí luyện, nếu như có vận khí tốt, mỗi người có thể được chia mấy ngàn vạn.

Đương nhiên phải bài trừ các loại tiêu hao, ví dụ như dược tề, bảo khí hao tổn.

Chương 81

Dù vậy, cũng là một khoản tiền lớn, bình thường mua các loại Hoàng Thiên Ngọc Đạo, chiến kỹ, bảo khí, dược tề cũng đều có thể duy trì.

Nhưng yêu thú chân chính rất đáng sợ.

Giống như trước đó, Thanh Minh Long Viên Vương Khung gặp phải mặc dù là huyết mạch cấp Linh, nhưng chỉ là gian đoạn mới sinh, thực lực xa xa chưa có thành hình.

Còn có Cửu Địa Tùng Vân Sư, cũng chỉ là tiểu yêu thú, bị Quang Minh Học Cung nuôi nhốt thuần hóa.

So với yêu thú hoang dại chân chính, bọn nó chỉ có thể nói là tiềm năng cực lớn, lực uy hiếp thì lại xa xa không bằng.

Vào một ngày, ngày thí luyện rốt cuộc cũng đến.

"Tiểu Diệp Tử, ngươi liền ở trong nhà an tâm tu luyện đi."

Vương Khung đã sớm thu nhận Diệp Mặc, Diệp Mặc vốn chính là dùng thân phận nô bộc tiến vào Quang Minh Học Cung, bởi vậy không được tính là đệ tử ba đại viện, cho nên cũng có thể ở chỗ này.

Vào thời điểm trước khi đi, Vương Khung còn để lại nửa vạc Hoàng Thiên Ngọc Đạo cho y.

Đối với Diệp Mặc, Vương Khung hết sức coi trọng, ký thác kỳ vọng.

Năng lực của Diệp Mặc vạn người không được một, nếu quả thật triệt để khai phá ra, tuyệt đối không chỉ có như vậy, vẻn vẹn chỉ sử dụng để tăng cường tốc độ tu luyện cho Vương Khung thật sự là có một chút lãng phí.

Bởi vậy, hắn không tiếc hao phí đại giới cực lớn, ngay cả Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng đều phân ra gần một nửa.

Kỳ thực, Vương Khung là muốn để cho gã béo cùng với Minh Hạo Nhiên cũng đều có thể tiến đến.

Dù sao, tài nguyên cùng với điều kiện tu luyện tại ba đại viện cũng tốt hơn quá nhiều so với phía ngoài.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung muốn bồi dưỡng lực lượng của mình,

năng lực của La béo rất khủng bố, coi như là hắn cũng đều không thể nhìn thấu.

Dùng tư chất của gã béo, không qua bao lâu, hắn là cũng có thể đi vào Võ Viện.

Chỉ có Minh Hạo Nhiên, năng lực của y mặc dù đặc biệt, tiềm năng cực lớn, nhưng thủy chung vẫn không phát huy ra được, muốn đi vào Long Viện, đường phải đi còn rất dài.

Loại sự tình này, không vội vàng được.

"Chủ nhân...ta gần đây..." Diệp Mặc nhỏ giọng nói lầm bầm.

"Tiểu Diệp Tử, ta đã nói với ngươi rất nhiều lần, gọi tên ta là được."

Vương Khung rất là bất đắc dĩ, Diệp Mặc bị nghiền ép quá ác, đã dưỡng thành tính cách nhút nhát.

"Được rồi, chậm rãi sửa đi, có chuyện gì?" Vương Khung hỏi.

"Ta gần đây giống như có chút biến hóa."

"Biến hóa?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên: "Biến hóa gì?"

"Ta không biết nói thế nào, luôn cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, có thời điểm sẽ nhìn thấy rất nhiều hình ảnh kỳ quái." Diệp Mặc đột nhiên hờ hững nhìn về phía Vương Khung: "Hỏa Chủng của ngươi...sẽ mang đến điềm gở!"

Ông! Trong lòng Vương Khung giật mình, khí thế bén nhọn phóng lên tận trời, trong mắt lóe lên một vệt sát cơ.

Diệp Mặc giật nảy mình, sắc mặt tái nhợt, vô thức lui về phía sau một bước.

"Ngươi nói cái gì?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

Diệp Mặc kinh nghi bất định, lắc đầu: "Ta không biết rõ...chỉ là trong đầu óc có rất nhiều hình ảnh kỳ quái."

Vương Khung nhíu mày, đại não dị biến sinh ra năng lực đúng là hoàn toàn rất thần bí, liền ngay cả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều một mực đang nghiên cứu.

"Được rồi, chờ ta trở lại rồi nói sau."

Vương Khung không muốn suy nghĩ nhiều, để Diệp Mặc ở trong viện.

Tại quảng trường to như vậy, Long Càn, Cốc Dương đã đang đợi.

Trừ bọn hắn, còn có hai người.

Du Cảnh Chiến, thân hình gầy yếu, so sánh cùng với La béo, quả thực một trời một vực.

Đây cũng là người có cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín duy nhất trong tiểu đội năm người ngoại trừ Long Càn.

Thẩm Tử Nghê, nữ sinh duy nhất bên trong tiểu đội năm người.

Trải qua mấy ngày ở chung, Vương Khung phát hiện ra, cô gái này vô cùng cao ngạo, hơn nữa dường như đối với học viên mới gia nhập như hắn, vô cùng phản cảm.

Tiến vào phế tích yêu thú, là liều mạng tranh đấu chân chính, yêu cầu phó thác tính mệnh cho lẫn nhau.

Làm một học viên mới gia nhập không có kinh nghiệm thực chiến, chẳng những không có trợ lực, ngược lại sẽ kéo chân sau cả tiểu đội.

Trọng yếu nhất là, còn phải chia một chén canh.

"Vương Khung, chỉ đợi mỗi ngươi." Long Càn nhiệt tình chào hỏi.

Y thích xem tiểu thuyết nhiệt huyết nhất, bởi vậy làm người cũng vô cùng nhiệt tình.

"Học viên mới lại còn đến trễ, thật sự là không có giác ngộ." Thẩm Tử Nghê liếc xéo nói.

"Thật có lỗi, ta tới trễ." Vương Khung nói.

"Trước khi tiến vào phế tích yêu thú, đầu tiên phải nói trước phân chia lần này như thế nào!" Thẩm Tử Nghê đột nhiên nói.

Phân phối dính đến lợi ích của mỗi người.

Bình thường mà nói, đều là cảnh giới cao, thực lực mạnh cầm nhiều, cảnh giới thấp, thực lực yếu thì cầm ít một chút.

Tiểu đội Long Càn, chỉ có Long Càn cùng với Du Cảnh Chiến là cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, những người khác là Hỏa Chủng tầng tám.

Trong loại tình huống này, bình thường là chia sáu bốn.

Cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín sẽ cầm sáu thành, những người khác sẽ chia đều bốn thành còn lại.

Nhưng, tiểu đội Long Càn có một chút bất đồng, tất cả mọi người đều là giao tình sinh tử, vẫn luôn là chia đều, mỗi người hai thành, không có bất kỳ chênh lệch gì.

"Tử Nghê, trước đó không phải đều là..."

"Trước đó Nhậm Bằng là đồng bọn của chúng ta, ta tự nhiên không có dị nghị, nhưng hắn là người mới, không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nào, có lẽ còn cần chúng ta chiếu cố, liền muốn cầm hai thành, cũng không thể nào nói nổi." Thẩm Tử Nghê lạnh lùng nói.

Nhậm Bằng trong miệng nàng chính là người bị mất một chân trước kia.

Phái thần binh mất đi một cái chân, một thân thực lực liền mất đi hơn phân nửa, rốt cuộc không còn tác dụng.

Chương 82

"Chúng ta đã nhất trí, ở trong năm lần thí luyện sau này, mỗi lần đều sẽ xuất ra một thành cho Nhậm Bằng, các ngươi đều đã quên rồi?" Thẩm Tử Nghê lạnh lùng nói: "Nếu như không có y, hôm nay chúng ta có thể có mấy người đứng ở chỗ này?"

Đám người trầm mặc không nói, hoàn toàn đúng như vậy, nếu như ngày đó không phải Nhậm Bằng xả thân.

Những người bọn hắn căn bản không có khả năng toàn thân trở ra.

"Vậy ý của ngươi là..." Cốc Dương không nhịn được hỏi.

Thẩm Tử Nghê lạnh lùng nhìn Vương Khung, nói: "Ý của ta là, lần này hắn không được chia, xem thử thực lực ra sao rồi lại nói."

Vừa dứt lời, đừng nói là Vương Khung, liền ngay cả Long Càn cũng cau mày.

Phế tích yêu thú, cũng không phải là thí luyện phổ thông, mà là một cuộc chiến sinh tử thực sự, trong toàn bộ quá trình, trừ phi ngoài ý muốn, trong viện là sẽ không can dự.

Coi như Vương Khung là học viên mới, không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nào, nhưng nếu ngay cả một chút lợi ích cũng đều không được chia, điều này cũng hơi quá đáng.

"Vương Khung, ngươi muốn thế nào?" Long Càn hỏi.

Vương Khung suy tư: "Như vậy đi, ta cầm một thành."

Lần này đi vào vốn chỉ là để thăm dò tình huống, về phần thức tỉnh năng lực, hắn chỉ cần một bộ phận thi thể yêu thú là đủ.

Nếu muốn săn giết, về sau còn có rất nhiều cơ hội, thậm chí hắn cũng đều không cần tổ đội cùng với những người này, chính mình liền có thể âm thầm đi vào.

"Một thành? Ngươi thật đúng là không khách khí!" Thẩm Tử Nghê cười lạnh nói.

Vương Khung liếc nàng một cái: "Ta đã rất khách khí."

"Hửm?" Thẩm Tử Nghê nhíu mày, trong mắt dâng lên một vệt lãnh sắc: "Học viên mới, ngươi cho rằng đây là nơi nào?"

"Nơi này là Võ Viện, thiên phú của ngươi ở bên ngoài có lẽ có thể được xưng là kinh tài tuyệt diễm, nhưng ở nơi này..."

Nói xong lời sau cùng, ánh mắt của Thẩm Tử Nghê ngưng thành một đường, khí thế bàng bạc thấu thể mà ra.

"Làm sao nữ tử ở nơi này lại một người bá đạo hơn một người!" Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ, tay phải không tự giác rơi ở trên đao bên hông.

"Được rồi, đều là đồng bạn, đừng có tổn thương hòa khí." Long Càn động thân, ngăn ở phía trước hai người.

"Vương Khung cầm một thành, những người khác cầm hai thành, còn lại một thành lưu cho Nhậm Bằng."

Thẩm Tử Nghê hơi biến sắc, vẫn còn muốn lên tiếng.

"Quyết định như vậy." Long Càn trầm giọng nói.

Y thân là đội trưởng, nhất ngôn cửu đỉnh, đã quyết định coi như xong, Thẩm Tử Nghê nhíu mày, không có nói thêm cái gì.

Đám người cưỡi thuyền lớn, đi tới phế tích yêu thú.

"Ba đại viện là được kiến tạo chung quanh hồ nước này, chúng ta ở phía đông, phế tích yêu thú ở phía tây." Đứng ở mũi thuyền, Long Càn nói.

"Cái hồ này thật lớn, như là biển." Dùng nhãn lực hiện tại của Vương Khung, nhìn một cái, vẫn y như cũ không nhìn thấy biên giới.

"Ngươi đã từng nghe về truyền thuyết Xích Long Thành chưa?"

Vương Khung khẽ gật đầu.

Tương truyền, Xích Long Thành vào trước khi được sáng lập, vốn là sào huyệt của một đầu Xích Long.

"Nghe nói, sào huyệt của đầu Xích Long kia ở dưới đáy hồ nước này!"

"Thật hay giả?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, không nhịn được nói.

"Ha ha ha, đương nhiên là truyền thuyết." Long Càn cười to.

Loại sinh vật Long này vốn là có một chút hư vô, coi như đã từng thật sự tồn tại, cũng đã tuyệt tích từ lâu.

Rất nhiều truyền thuyết, thậm chí yêu thú cũng đều thích dính lấy chữ Long.

"Long Càn, đây chính là học viên mới của tiểu đội các ngươi? Nghe nói rất lợi hại! Ha ha ha!"

Một tràng tiếng cười truyền đến, lộ ra giọng mỉa mai.

Bên cạnh, một chiếc thuyền đi đến từ phía sau.

"Đằng Trùng, ngươi câm miệng cho ta!" Long Càn có một chút tức giận nói.

"Xem ra tiểu đội các ngươi lần này sẽ có thu hoạch lớn, ha ha ha, tự cầu phúc đi." Đằng Trùng cười to, điều khiển lâu thuyền tiến về phía trước hết tốc độ.

"Vương Khung, ngươi đừng để ý, người này liền là một kẻ miệng thối." Long Càn cười xấu hổ nói.

Vương Khung nhún vai, biểu thị không quan trọng.

Những ngày này, các loại phao tin đồn liên quan tới hắn đã sớm truyền ra tại ba đại viện.

Học viên mới vừa mới tiến vào học cung vẻn vẹn một tháng, liền luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn tới viên mãn, còn đánh bại Long Viện Thường Kiếm Chu ở bên ngoài.

Loại lời đồn này nghe như thế nào cũng đều cảm thấy quá giả.

Thậm chí có người tiến đến Long Viện chứng thực, kết quả nhận được đáp án là lời đồn.

Vì thế thanh danh không hay đều rơi ở trên người Vương Khung.

Dù sao thì trận chiến ngày đó, đệ tử ba đại viện cũng không có bất kỳ người nào nhìn thấy.

Liền ngay cả mấy người Long Càn cũng là ôm thái độ hoài nghi, thái độ lạnh lùng của Thẩm Tử Nghê, còn có một bộ phận nguyên nhân chính là bởi vì Vương Khung không thực tế.

Tạo ra dạng lời đồn này, làm lớn mạnh thanh thế cho chính mình, chỉ sẽ làm cho người ta chế nhạo.

"Không bị người ghen ghét thì chỉ là người tầm thường, đám ngu xuẩn này!" Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh, ngoài miệng lại nói: "Không sao, ở giữa đồng môn, có một chút hiểu lầm là chuyện rất bình thường, cứ mặc kệ đi."

"Thời gian sẽ chứng minh hết thảy!"

Vương Khung nở nụ cười ấm áp, ngôn ngữ chân thành, trong nội tâm lại là nói: "Để ta xem có kẻ ngu xuẩn nào dám trang bức ở trước mặt ta."

"Ở bên trong ba đại viện, người khiêm tốn giống như ngươi cũng không nhiều đâu." Long Càn không khỏi cảm thán.

Có thể tiến vào Quang Minh Học Cung đã là thiên chi kiêu tử, bị ba đại viện chọn trúng càng là nhân tài kiệt xuất.

Những người này ai mà không có chút ngạo khí, không có lòng thắng bại?

Coi như là y, cả ngày được tiểu thuyết hun đúc, nhưng lòng dạ vẫn y như cũ cực cao.

Ngược lại là người điệu thấp khiêm tốn như Vương Khung có thể gọi là hi hữu.

Chương 83

Lại thêm trước đó, sự tình Vương Khung tự mình mang Diệp Mặc vào Võ Viện.

Long Càn thế nhưng là biết rõ, Diệp Mặc là nô tịch, Vương Khung là chủ nhân, hắn tiến vào Võ Viện cũng đều không quên nô bộc, thậm chí không tiếc tự hạ thấp địa vị, mang y tiến vào.

Trọng tình trọng nghĩa, khiêm tốn bình đẳng như vậy, quả thực thế gian ít có.

Lúc trước vào thời điểm Long Càn biết chuyện này vẫn là rất cảm động, bởi vì loại người này, bình thường chỉ có ở bên trong tiểu thuyết mới có.

Đương nhiên, y cũng không biết rõ Diệp Mặc là công cụ tăng cường tốc độ tu luyện của Vương Khung.

Cọc cọc kiện kiện, từng li từng tí, làm cho Long Càn khá có hảo cảm đối với Vương Khung.

"Sư huynh quá khen, tranh cường hiếu thắng không quá thích hợp với ta." Vương Khung lộ ra nụ cười như ánh sáng mặt trời, rất là chân thành nói.

Hắn đối đãi với địch nhân cho tới bây giờ đều không tranh cường hiếu thắng, bình thường đều là trực tiếp băm.

"Ừm, tính tình của ngươi quá ôn hòa, như vậy sẽ dễ dàng bị người khi dễ, nhưng ngươi yên tâm, về sau ta sẽ giúp đỡ ngươi." Long Càn rất là chân thành nói.

Nói đến đây, Long Càn nhìn hai bên một chút, tiến đến nói nhỏ vào tai Vương Khung.

"Tiếp theo sẽ tiến vào yêu quái phế tích, ngươi đừng lại nổi lên xung đột với Tử Nghê, tính tình của nàng thẳng thắng, thực lực lại là mạnh nhất trong chúng ta..."

"Cái gì?" Lời còn chưa dứt, Vương Khung liền kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Tử Nghê cũng chỉ mới là Hỏa Chủng tầng tám, thực lực lại là

mạnh nhất? So với đội trưởng Long Càn còn mạnh hơn?

"Không có gì quá kỳ quái, năng lực của mỗi người thiên về phương hướng bất đồng, năng lực của Tử Nghê rất đặc biệt."

"Năng lực của nàng là gì?" Vương Khung hiếu kì hỏi.

Long Càn lại nhìn trái phải một chút, giảm thấp thanh âm nói.

"Điện Quang Độc Long Toản!"

Vào thời điểm tiến vào phế tích yêu thú, Vương Khung liền thu hoạch được một phần bản đồ, phía trên phân phế tích yêu thú ra thành 1000 khu vực.

Ngoại trừ chín khu vực nguy hiểm được cố ý đánh dấu ở bên trên, những địa phương khác đều có thể tiến vào.

Nhưng, tâm tư của hắn ngược lại là không ở phía trên, trên đường đi, hắn nhìn Thẩm Tử Nghê nhiều lần.

Hắn thực sự không tưởng tượng ra được Điện Quang Độc Long Toản là năng lực gì.

"Ngươi có phải hay không là coi trọng ta rồi?" Thẩm Tử Nghê đột nhiên dừng bước, quay người hỏi.

Sắc mặt của Vương Khung trì trệ, mặt mo đỏ ửng.

"Không!"

"Vậy vì sao ngươi cứ nhìn chằm chằm ta." Thẩm Tử Nghê mảy may không giữ mặt mũi cho hắn, trực tiếp chọc thủng nói.

"Bởi vì..." Vương Khung nhìn về phía Long Càn.

Long Càn nhìn thiên, nhìn địa, phảng phất như mảy may không cảm giác được ánh mắt của hắn.

Hống! Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến, ngay sau đó, mặt đất chấn động.

"Yêu thú!"

Đám người bỗng nhiên biến sắc, tất cả đều trở nên cảnh giác.

"Lui!" Vương Khung rống to một tiếng.

Trong khoảnh khắc, đao quang lăng lệ, như thủy ngân hắt vẫy.

Thân hình đám người lấp lóe, tan tác như chim muông.

Phong mang kinh khủng trực tiếp chém phòng ốc phế tích cũ nát bên cạnh thành hai đoạn.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh to lớn hiện lên ở trong tầm mắt của mọi người.

"Đao Phong Tứ Tí Đường!" Long Càn lộ ra sắc mặt khó coi.

Đó là yêu thú giống như bọ ngựa có bốn tay, mỗi một tay đều giống như loan đao, vô cùng sắc bén, hiện ra ánh sáng như kim loại.

Loại yêu thú này bất kể là tốc độ, hay là lực phá hoại đều vô cùng kinh người.

"Động thủ!" Long Càn nghiêm nghị quát.

Vào giờ phút này, không thể có nửa phần do dự.

Ông! Trong tay Du Cảnh Chiến nhiều thêm một chiếc kèn lệnh, miệng mở ra, âm thanh khủng bố truyền ra từ bên trong kèn lệnh.

Như là âm ba đánh thẳng vào Đao Phong Tứ Tí Đường.

Thân thể yêu thú kia bỗng nhiên lắc mạnh, đầu chuyển động ong ong.

Nhưng vào lúc này, tám cánh tay xương mọc ra từ sau lưng Cốc Dương, bắt lấy bốn cánh tay giống như lưỡi đao kia.

Hống! Đao Phong Tứ Tí Đường rống to một tiếng, bốn cánh tay bỗng nhiên chấn động, phong mang đáng sợ trực tiếp chém đứt tám cánh tay xương.

Cốc Dương lộ ra sắc mặt tái nhợt, bay ngang ra ngoài, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Phanh! Áo của Long Càn nổ tung, thân thể như là như kim loại, ngăn ở trước người Cốc Dương, đao phong đáng sợ kia vạch qua lồng ngực y hỏa lửa bắn tung toé.

Kim Cương Thân là chủ phòng ngự, nhưng cho dù ngăn trở phong mang sắc bén kia, quái lực kinh khủng vẫn y như cũ đánh bay y ra ngoài.

"Chế trụ!" Long Càn cắn răng quát.

Âm thanh của Du Cảnh Chiến bỗng nhiên biến đổi, giống như cá voi

khổng lồ, con mắt của Đao Phong Tứ Tí Đường hơi hơi chìm xuống, dường như liền muốn mê man.

"Cốc Dương!" Long Càn kêu lên.

Một sợi trường tiên thật dài duỗi ra, trói con súc sinh kia lại.

Ông! Đột nhiên, một trận tiếng nổ vang chói tai truyền đến.

Vương Khung hơi biến sắc, chỉ thấy Thẩm Tử Nghê đứng tại chỗ, lấy tốc độ cực kỳ khoa trương nhanh chóng xoay tròn.

Trong nháy mắt, nàng giống như là mũi khoan, trực tiếp phá vỡ mặt đất, chui vào.

"Cái đệch, đó là Điện Quang Độc Long Toản! ?" Vương Khung nhìn đến choáng váng, hắn còn chưa từng nhìn thấy loại năng lực vừa kỳ quái vừa kinh khủng này.

Ầm ầm! Mặt đất trước người Đao Phong Tứ Tí Đường bỗng nhiên vỡ vụn, Thẩm Tử Nghê phóng lên tận trời, trực tiếp xuyên qua cơ thể của Đao Phong Tứ Tí Đường.

Máu tươi chảy xuôi, quái vật khổng lồ kia bỗng nhiên đổ xuống.

Đám người thấy thế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Con bà nó, vừa mới tiến đến liền đụng phải kẻ khó giải quyết này." Quần áo của Cốc Dương đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

Y xuất ra một bình dược tề, ừng ực ừng ực, ngửa mặt lên trời uống hai ngụm, sắc mặt mới hòa hoãn một chút.

"Ngươi vừa rồi chỉ đứng ở nơi đó..." Thẩm Tử Nghê xoay người lại, lạnh lùng nhìn Vương Khung.

Chương 84

"Cẩn thận!"

Ông! Cánh tay đao sắc bén đâm xuyên bụng dưới của Thẩm Tử Nghê, nâng nàng lên cao cao, bỗng nhiên ném về phía nơi xa.

Đao Phong Tứ Tí Đường ngửa mặt lên trời gào thét, cánh tay đao quét ngang, đánh bay đám người.

"Cẩn thận, nó không chết!"

"Vương Khung, mau lui lại!" Long Càn rống to.

Cánh tay đao sắc bén kia đã chém về phía đầu hắn.

Ầm ầm! Huyết khí màu vàng phóng lên tận trời, khí tức kinh khủng tràn ngập thiên địa, làm cho Đao Phong Tứ Tí Đường nguyên bản đang điên cuồng dừng một chút.

"Đây là..."

Đám người kinh hãi, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh vô biên.

Chỉ thấy xương sống của Vương Khung chập trùng, huyết khí màu vàng giống như đại long trùng thiên, lực lượng hung lệ nở rộ trên quyền phong của hắn.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn! ? Lời đồn là thật!"

"Mẹ nó, thật sự chính là một chiêu này, hắn thật sự là...quái vật! ?"

Tất cả mọi người chấn kinh.

Những tin đồn khác nhau về Vương Khung từ lâu đã được coi là tin đồn nhảm thất thiệt.

Nhưng một màn trước mắt này, lại làm cho tất cả mọi người biết rõ, lời đồn là thật.

Coi như là Long Càn, Cốc Dương đã từng thấy qua, vào thời khắc này vẫn khiếp sợ tột đỉnh.

Bởi vì bọn hắn nhìn ra được, Cửu Long Bàn Thiên Ấn của Vương Khung không chỉ chỉ đã luyện thành, hơn nữa còn đạt đến cảnh giới cực cao.

Như vậy, Thường Kiếm Chu thua ở trong tay của Vương Khung cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột, không có bất kỳ chỗ trống tranh luận gì.

"Thật đúng là một kẻ lợi hại."

"Thiên phú của hắn thật đáng sợ, loại năng lực này đơn giản là..."

"Ba đại viện từ nay sẽ náo nhiệt!"

Trong nội tâm của tất cả mọi người đều sinh ra ý nghĩ bất đồng, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung bất đồng.

Ầm ầm! Quyền phong ngang ngược trực tiếp xuyên qua thân thể tàn phế của Đao Phong Tứ Tí Đường.

Thân ảnh khổng lồ lại đổ xuống một lần nữa, nhấc lên tro bụi đầy trời.

"Lúc này là thật sự chết!"

Đám người nhẹ nhàng thở ra, lực chú ý cũng đã không còn ở trên người Đao Phong Tứ Tí Đường.

So với đầu yêu thú này, lúc này Vương Khung mới là làm cho bọn hắn kinh dị nhất.

"Vương Khung, thật lợi hại, ta còn tưởng rằng lời đồn là giả." Cốc Dương có một chút hưng phấn nói.

Thực lực của Vương Khung càng mạnh, sức chiến đấu của tiểu đội bọn hắn cũng liền càng cao.

"Đám khốn kiếp Long Viện kia, mất mặt mũi còn giội nước bẩn." Long Càn có một chút không cam lòng.

Rất hiển nhiên, Thường Kiếm Chu thua ở trong tay Vương Khung, người Long Viện không những không nhận thua, còn đổi trắng thay đen.

Nghĩ tới đây, Long Càn càng thêm bội phục lòng dạ của Vương Khung, cho dù bị chỉ trích, cũng có thể thản nhiên, tấm lòng rộng mở, giống như bầu trời rộng lớn.

Lúc này, hình tượng của Vương Khung ở trong nội tâm của y đột nhiên cao lớn.

Trên thực tế, trước đó Vương Khung cũng đã từng hỏi, rốt cuộc là tên vương bát đản nào bịa chuyện ra, đáng tiếc không biết là ai, nếu không hắn

sẽ tháo đối phương thành tám khối, băm nát.

Không có cách nào, hắn chính là một người yêu ghét rõ ràng.

"Ta xin lỗi vì trước đó đã vô lễ đối với ngươi!"

Nhưng vào lúc này, Thẩm Tử Nghê che miệng vết thương, khó khăn đi đến trước mặt Vương Khung, bái thật sâu.

Cái thế giới này chính là như vậy, cường giả tự nhiên sẽ nhận được tôn trọng.

Huống chi, Thẩm Tử Nghê vốn cũng không có lòng nhằm vào, thuần túy là tính tình thẳng thắng, lại thêm lời đồn giả tạo.

Hiện nay kiến thức được thực lực của Vương Khung, tự nhiên là vui lòng nhận lỗi.

Nàng trịnh trọng như vậy, ngược lại là làm cho Vương Khung có một chút xấu hổ.

"Không sao, ngươi xử lý vết thương trước đi." Vương Khung cong ngón tay búng ra.

Một luồng Long Viên Khí bám vào trên vết thương của Thẩm Tử Nghê, lập tức, máu tươi của nàng ngừng lại, da thịt tràn ra lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Mẹ nó, năng lực của ngươi lại còn có thể chữa trị! ?"

Lập tức, một tràng thốt lên, trong ánh mắt mọi người nhìn Vương Khung lại biến hóa một lần nữa, thậm chí cũng đều lộ ra ánh sáng.

Cái loại cảm giác này, giống như là một đám chồn nhìn gà mái.

Mê người kinh động tâm phách!

Năng lực loại chữa trị vốn là hi hữu, huống chi còn có thể đi vào ba đại viện?

Đối với tiểu đội tiến vào phế tích yêu thú mà nói, nắm giữ năng lực loại chữa trị, không những có thể bảo mệnh vào thời khắc mấu chốt, thậm chí có thể tiến vào càng nhiều khu vực nguy hiểm, săn giết yêu thú càng thêm trân quý hi hữu.

Tóm lại một câu, ba đại viện một khi xuất hiện loại năng lực này, tất

nhiên sẽ dẫn tới tranh đoạt điên cuồng.

"Tiểu đội chúng ta vậy mà có một vị vú em siêu cấp, nếu để cho người khác biết, khẳng định sẽ đỏ mắt chết." Cốc Dương không nhịn được nói.

"Nói không chừng sẽ có người tới đào chân tường."

"Loại hình chữa trị có thể đi vào ba đại viện, ở trong ba trăm năm, ngươi là người thứ ba." Long Càn cũng không nhịn được nói.

Muốn đi vào ba đại viện, ngoại trừ thiên phú, thực lực trọng yếu nhất.

Năng lực loại chữa trị thiên về phụ trợ, bình thường mà nói, năng lực bản thân cũng không mạnh, bởi vậy muốn đi vào ba đại viện quá khó.

"Vương Khung, ngươi sẽ không có khả năng bị người khác đào đi." Cốc Dương ôm lấy bả vai Vương Khung, nói.

"Ha ha ha, ta sẽ không đi." Vương Khung cười nói.

Những người đầu tiên hắn gặp khi mới vào Võ Viện chính là Long Càn cùng với Cốc Dương.

Hơn nữa hai người cũng cực tốt đối với hắn, mấu chốt nhất là tính cách không tệ, hợp với khẩu vị của Vương Khung.

"Phương án phân phối trước đó coi như bỏ qua, thu hoạch lần này ta sẽ không lấy, cấp cho Vương Khung." Thần sắc của Thẩm Tử Nghê thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng nói.

Kể từ đó, tương đương với Vương Khung có thể được chia đến ba phần thu hoạch lần này.

Kỳ thực Thẩm Tử Nghê cũng đang sợ, sợ Vương Khung thật sự rời khỏi tiểu đội bọn hắn.

Chương 85

Dù sao thì dạng đồng đội có thực lực mạnh, thiên phú cao, còn có năng lực loại hình chữa trị giống như Vương Khung, tuyệt đối là đối tượng mà tiểu đội nào cũng muốn tranh đoạt.

Đừng nói là tại Võ Viện, coi như là Long Viện thậm chí là Hoang Viện cũng đều sẽ sinh ra hứng thú đối với hắn.

"Cũng không cần, liền giống như phương án phân phối trước đó là được." Vương Khung cự tuyệt.

Nói không động tâm là giả, hắn ước gì toàn bộ thu hoạch đều cho hắn.

Nhưng đây không phải là phong cách của hắn.

Nếu như bởi vì hắn triển lộ thực lực cùng với tiềm năng, liền tăng giá ngay tại chỗ, đó là sinh ý.

Đối với Long Càn, Cốc Dương, hắn là xem bọn hắn như bằng hữu, bởi vậy cũng không cần như vậy.

Đám người nhìn nhau, thấy Vương Khung kiên trì, liền không nói thêm gì nữa.

Sau đó, tự nhiên là xử lý chiến lợi phẩm.

Thân thể yêu thú quá mức khổng lồ, cũng không phải là mỗi một bộ vị đều có thể bán được giá cao.

Công dụng của Yêu Thú Học vào thời khắc này liền hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Đao Phong Tứ Tí Đường đáng tiền nhất đương nhiên là bốn cánh tay đao kia, có một cánh tay bị Vương Khung trọng thương, có một chút tàn khuyết.

"Đáng tiếc, thứ này không bán được giá tốt." Cốc Dương lắc đầu.

Giá cả một cánh tay đao không sai biệt lắm ở giữa mười vạn đến ba mươi vạn.

Nếu như tàn khuyết tổn hại, giá cả chỉ có thể bán được một phần mười giá gốc.

Sau một phen xử lý, Vương Khung thu hoạch được một cánh tay đao, còn có giáp lưng, trái tim cùng với tinh huyết sau khi chắt lọc chiết xuất.

Tính toán kỹ, không sai biệt lắm cũng có khoảng chừng năm mươi vạn, nếu như đổi thành Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cũng được năm cân.

Một trận chiến này, mọi người đều tổn thương nguyên khí, cho dù có Long Viên Khí chữa trị, nhưng Hỏa Chủng tiêu hao cũng phải hao phí thời gian khôi phục.

Bởi vậy, đám người không có tiếp tục tiến lên, mà lựa chọn chỉnh đốn một đêm tại phụ cận phế tích.

...

Đêm khuya!

Vương Khung lặng yên rời khỏi trại, lao về phía một phương hướng.

Sau khi di chuyển khoảng ba mươi dặm, Vương Khung mới dừng lại, tìm một vùng đổ nát, trốn vào đó.

Đã thu hoạch được thi thể yêu thú, hắn đương nhiên phải mau chóng hấp thu tinh, khí, thần bên trong để thức tỉnh năng lực.

Lấy cánh tay đao to lớn từ trong Hỏa Giới ra, cánh tay dính đầy máu, dưới ánh trăng, vẫn y như cũ hiện ra ánh sáng sắc lạnh.

Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng, đốm đốm huỳnh quang hội tụ, hóa thành chất dinh dưỡng, đắm chìm vào bên trong Hỏa Chủng màu đen.

Ông! Đột nhiên, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, một cỗ hư ảnh con muỗi hiển hóa.

Đốm đốm huỳnh quang dung nhập vào hư ảnh.

Trong khoảnh khắc, hình thái của con muỗi kia phát sinh cải biến, đôi cánh ban đầu như cánh ve biến thành hai cánh hình liềm.

"Đây là..." Vương Khung kinh hãi, mở to hai mắt nhìn, có một chút không dám tin tưởng.

Đột nhiên, cánh tay phải của hắn phát nhiệt, đạo đạo huyết văn xen vào nhau.

Huyết khí bàng bạc hình thành một tầng bình chướng ở chung quanh

cánh tay của hắn, tầng bình chướng kia vô cùng sắc bén, lạnh lẽo giống như đao.

"Con bà nó, năng lực dung hợp! ?" Vương Khung chấn kinh.

Hắn không có thức tỉnh năng lực mới, ngược lại là năng lực của Đao Phong Tứ Tí Đường bị Huyết Văn Tí hấp thu.

Ầm ầm! Vương Khung vận chuyển Huyết Văn Tí mới.

Chấn động kinh khủng phát ra âm thanh chói tai, cánh tay của hắn hóa thành màu máu, phong mang đáng sợ được trao cho tốc độ kinh người.

Vương Khung nhẹ nhàng vung lên, cánh tay phải của hắn như là kiếm quang nổ tung, toàn bộ đống đổ nát bỗng nhiên nổ nát vụn, bụi bặm ngập trời, bao phủ một phương.

"Con bà nó, lợi hại như vậy! ?" Vương Khung chấn kinh.

Nguyên bản, Huyết Văn Tí của hắn chỉ có thông qua Hắc Long Đao mới có thể phát huy ra uy lực.

Hiện nay, sau khi dung hợp năng lực, bản thân cánh tay của hắn liền là một thanh đao, đồng dạng có thể bộc phát ra uy năng không gì so sánh nổi.

"Vẫn có một chút khác biệt!" Vương Khung đưa ra phán đoán.

Hiện nay Huyết Văn Tí mặc dù cũng có thể phóng thích đao phong, nhưng luận độ sắc bén lại không sánh được với Hắc Long Đao.

Nhưng có thể làm ám chiêu, vào thời khắc mấu chốt cũng có thể thu hoạch được kỳ hiệu.

"Hiện tại xem ra, Hỏa Chủng màu đen có ba loại năng lực." Vương Khung phỏng đoán.

Năng lực thức tỉnh, năng lực tiến hóa, năng lực dung hợp.

Năng lực thức tỉnh, Hỏa Chủng màu đen có thể hấp thu tinh, khí, thần của yêu thú, từ đó thức tỉnh năng lực.

Long Viên Khí, Thân Thể Giao Ngư, Huyết Văn Tí chính là ba đại năng lực Vương Khung thức tỉnh sớm nhất.

Năng lực tiến hóa, chỉ cần nắm giữ năng lượng khổng lồ, cùng với đầy đủ tinh, khí, thần của yêu thú đồng loại, liền có thể khiến cho bản thân năng

lực tiến hóa.

Thân Thể Giao Ngư chính là thông qua loại năng lực này, tiến hóa thành Thân Thể Giao Xà.

Sau cùng chính là năng lực dung hợp, năng lực đã thức tỉnh sẽ tiến hóa như là sinh linh, có thể dung hợp đối với năng lực có lợi mà thích hợp với bản thân.

Bất kể là tiến hóa hay là dung hợp, không thể nghi ngờ đều sẽ khiến cho lực lượng của Vương Khung càng ngày càng mạnh.

Thay vì nói Hỏa Chủng màu đen của hắn có thể thức tỉnh năng lực.

Không bằng nói Hỏa Chủng màu đen của hắn đang sáng tạo năng lực, thức tỉnh chỉ là đang thu thập tài liệu, thông qua dung hợp cùng với tiến hóa, từ đó sáng tạo ra năng lực cuối cùng kia.

Vương Khung giống như là vật chứa, hay là người sử dụng.

Hắn thậm chí có một loại cảm giác, vào một ngày nào đó, ba đại năng lực trong cơ thể hắn cũng đều sẽ dung hợp làm một.

Sau đó, thức tỉnh thành năng lực càng cường đại hơn, tiến hóa từng bước, dung hợp từng bước.

Thẳng cho đến một ngày, hoàn thành thuế biến chân chính.

Về phần con đường sau cùng như thế nào, sẽ hoàn toàn được quyết định bởi Vương Khung.

Chương 86

"Dùng ba đại năng lực làm cơ sở, chỉ có tiến hóa hoặc là dung hợp."

Vương Khung định ra con đường tu hành của mình.

Chiếu theo suy nghĩ của hắn, nếu như so sánh con đường tu hành năng lực của hắn với tiến hóa.

Ba đại năng lực được tính là trổ hết tài năng, tiến hóa tốt nhất.

Hắn cần phải làm là không ngừng làm lớn mạnh chúng nó, làm chúng nó tiến hóa dung hợp đến trình độ càng thêm hoàn mỹ cường đại, thẳng cho đến một ngày, bị năng lực mới thay thế, dung hợp.

Dần dần, Vương Khung mơ hồ phát hiện ra công dụng chân chính của Hỏa Chủng màu đen.

"Đêm về khuya, cũng dám một thân một mình ở trong phế tích yêu thú này, đệ tử Quang Minh Học Cung thật đúng là to gan."

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng lóe sáng ở dưới đêm trăng.

Vương Khung bỗng nhiên quay người, chỉ thấy cách đó không xa, ở phía trên đỉnh một toà nhà đổ nát, một đạo nhân ảnh nhanh nhẹn lao tới.

Tại phế tích yêu thú!

Dưới đêm trăng.

Đạo thân ảnh kia như bóng tối vô biên hàng lâm, khí tức lãnh liệt tràn ngập bầu trời.

"Ngươi là ai?" Vương Khung trầm giọng nói.

Khí tức của nam nhân trước mắt này cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng, hắn có thể kết luận đây cũng không phải là khí thế cảnh giới Hỏa Chủng có thể có được.

Mấu chốt nhất là, hắn cảm nhận được sát ý thật sâu, vô biên vô tận, áp bách về phía hắn.

Nhân vật như vậy, tám ~ chín phần mười không phải là cao thủ Quang Minh Học Cung.

"Tiểu quỷ, ngươi rất thông minh." Nam tử mặc quần áo màu đen cười

lạnh: "Tư chất rất tốt, dạng hạt giống này hẳn là nên bóp chết từ trong trứng nước."

Ông! Lời còn chưa dứt, Vương Khung tung người nhảy lên, nhảy vào bên trong hồ sâu thăm thẳm bên cạnh.

Hắn cố ý chọn dạng địa phương này, chính là để đề phòng vạn nhất.

Thân Thể Giao Xà triển khai toàn bộ, vảy giáp màu đen lan tràn, bao trùm thân thể.

Vương Khung như là như đạn pháo, bơi vào sâu trong đáy hồ.

"Ngươi có thể trốn thoát sao?" Nam tử đồ đen cười lạnh, gã vỗ tay phát ra tiếng.

Mặt hồ lập tức nổi lên sóng lớn mãnh liệt, từng tiếng gào thét kinh khủng truyền đến từ tám hướng.

"Ngự thú! ?" Vương Khung bỗng nhiên biến sắc.

Một đầu Thiết Nhận Vương Sa thoát ra từ đáy hồ, đánh giết về phía hắn.

"Tìm chết!" Vương Khung nghiêm nghị quát.

Toàn thân lân giáp màu đen rung động, giống như là sóng dữ đẩy tốc độ của hắn lên cực hạn.

Ông! Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, nở rộ phong mang ở trong tay Vương Khung.

Tốc độ đáng sợ như này, thêm phong mang của Hắc Long Đao, trực tiếp cắt Thiết Nhận Vương Sa thành hai nửa từ bên trong, máu tươi nhuộm đỏ nước hồ.

"Long Nha Thiết! ? Tốt, xem ra thân phận của tên tiểu quỷ này không đơn giản." Nam tử đồ đen cười lạnh, sát cơ trong mắt càng trở nên nồng đậm.

Vẻn vẹn chỉ là cảnh giới Hỏa Chủng, liền nắm giữ bảo khí luyện chế mà thành từ Long Nha Thiết, loại đãi ngộ này, coi như là đệ tử đại tộc đích truyền cũng không thể nắm giữ.

"Thú triều!"

Nước hồ mãnh liệt, phát ra tiếng vang ù ù, vô số vòng xoáy cuốn lên ở trên mặt hồ.

Trong khoảnh khắc, từng đạo từng đạo thân ảnh màu đen tụ tập mà đến từ bốn phương tám hướng, lít nha lít nhít, khoảng chừng trăm ngàn đầu yêu thú.

Coi như là yêu thú cấp chín cũng đều có không ít, đồng thời số lượng còn đang tăng nhiều.

Bọn chúng tụ tập cùng một chỗ, chỉ có một cái mục đích, chính là tiêu diệt kẻ nhân loại phía trước kia.

"Con mẹ nó!" Sắc mặt của Vương Khung tái nhợt, ứng đối với số lượng yêu thú như này, coi như hắn triển khai chiến lực toàn bộ, chỉ sợ cũng khó có thể toàn thân trở ra.

"Móng vuốt của Hắc Ám Giáo Hội thật là dài!"

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Hàng loạt lôi quang màu tím rơi xuống, giống như trụ trời, đánh vào trong hồ nước.

Những yêu thú kia đều phát ra tiếng gào thét kinh thiên, trong nháy mắt liền bị oanh sát, biến thành cháy đen.

Vương Khung khiếp sợ nhìn, cảm nhận được uy lực vô tận.

Lôi điện kinh khủng giống như mọc mắt, vậy mà trực tiếp vòng qua hắn, thậm chí còn hình thành một lớp màng bảo hộ ở quanh người hắn.

"Cao thủ, đây tuyệt đối là cao thủ!"

Vương Khung kinh hãi, chỉ thấy ở nơi chân trời, một đạo thân ảnh bàng bạc đạp không mà tới.

Quanh người y cuồn cuộn lôi điện, khí tức kinh khủng vô cùng sống động.

"Cao thủ cảnh giới Dung Khí! ?"

Ngự không phi hành, đó là năng lực mà chỉ có cao thủ cảnh giới Dung Khí mới có.

Ở phía sau cảnh giới Hỏa Chủng, chính là cảnh giới Bổ Nguyên.

Hỏa Chủng đột biến, có thể cảm nhận được thiên địa linh khí, hấp thu lực lượng thiên địa, rèn luyện Hỏa Chủng, sau khi trải qua cửu chuyển, liền có thể đột phá tới cảnh giới Dung Khí.

Dạng cảnh giới này đã là cực kỳ cường đại, nhục thân đã khó có thể dung nạp chưởng khống. Cho nên cần phải tế luyện thần binh, dung hợp cùng với Hỏa Chủng, từ đó thu hoạch được vĩ lực vô thượng, phi thiên độn địa, không gì không làm được.

Thần binh ở đây cũng không phải bảo khí bình thường, mà cần phải căn cứ vào năng lực cùng với đặc tính Hỏa Chủng của chính mình, thu thập thiên tài địa bảo, tự mình tế luyện, mới có thể thành công.

Phương thức tế luyện thần binh, cùng với vật liệu cần thiết đều vô cùng hi hữu, yêu cầu bí truyền.

Bởi vậy, phóng nhãn ra toàn thiên hạ, cao thủ cảnh giới Dung Khí cũng đều là tồn tại phượng mao lân giác.

Mỗi một người đều có uy năng vô thượng không thể địch nổi, vẻn vẹn chỉ ở phía dưới cảnh giới Linh Lô.

"Lôi Quân, đã lâu không gặp, không ngờ được ngươi vẫn còn ở lại Quang Minh Học Cung." Nam tử đồ đen lạnh lùng nói.

Trên bầu trời, thân hình đáng sợ kia bước ra một bước, đi đến mặt hồ, phất tay một cái, Vương Khung liền bay ra khỏi mặt hồ, rơi ở phía sau y.

Chương 87

"Trì Nguyên Dạ, ngươi mưu phản Quang Minh Học Cung, còn dám trở về?" Lôi Quân nghiêm nghị quát, trong mắt đều là sát ý.

"Quang Minh Học Cung đã sớm mục nát, vốn là không nên tồn tại trên thế gian, Lôi Quân, dùng thực lực của ngươi, nếu như gia nhập Hắc Ám Giáo Hội theo ta, thành tựu tuyệt đối không chỉ tại đây." Trì Nguyên Dạ trầm giọng nói.

Vương Khung nghe thế, trong nội tâm cũng đã nhấc lên thao thiên cự lãng.

Hắn cũng không biết rõ Hắc Ám Giáo Hội là bực tồn tại nào, thậm chí cũng đều chưa có nghe nói qua.

Nhưng nghe hai người đối thoại, Hắc Ám Giáo Hội dường như là một cái tổ chức vô cùng khổng lồ, lớn đến mức đủ để đối kháng với Quang Minh Học Cung, thậm chí là sinh ra uy hiếp.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Khung nhất định sẽ cảm thấy đó là nằm mơ nói mộng, bất khả tư nghị.

"Ngươi đã nhập ma, chấp niệm chìm sâu, khó mà quay đầu lại." Giọng nói của Lôi Quân rét lạnh, lôi quang lấp lóe quanh người.

"Ồ? Bát Cực Lôi Nguyên Công của ngươi đã đại thành rồi sao?" Trì Nguyên Dạ cười lạnh nói.

Trước ngực của gã lấp lóe huyết quang, ngay sau đó, hai cái đầu thú hiển hiện trên đầu vai, toát ra sức mạnh dữ tợn vô tận.

"Thú Quyết! ? Ngươi..." Trong mắt Lôi Quân hiện ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Thú Quyết, là bí thuật cấm kỵ của Quang Minh Học Cung, từ trước nay cũng đều lác đác không có mấy người luyện thành.

Không có lý do nào khác, bởi vì hoàn cảnh đương thời đã chú định không thể luyện môn bí thuật này thành công.

Nhưng hiện nay...

"Ngươi hẳn phải biết rằng vị đại nhân sáng lập Hắc Ám Giáo Hội kia là bực tồn tại nào, từ sau Lâm La Thiên, luận thiên phú, y là đệ nhất thiên hạ." Trì Nguyên Dạ cười lạnh nói: "Có y chỉ điểm, chỉ là Thú Quyết thì tính là cái gì?"

"Lâm La Thiên là cường giả đệ nhất thiên hạ, ai có thể sánh vai cùng! ?" Lôi Quân trầm giọng quát, trong mắt lại là tràn ngập vẻ kiêng dè.

Lâm La Thiên quả thực là cường giả đệ nhất thiên hạ, nhưng đó là nhân vật ngàn năm trước.

Nhưng mà người sáng lập Hắc Ám Giáo Hội lại vẫn y như cũ sống tại đương thời, y là đại địch của Quang Minh Học Cung, cũng là một trong những tồn tại khủng bố nhất thiên hạ.

"Nói nhiều vô ích, hôm nay ta đến chỉ là cầm lại đồ vật vốn thuộc về ta, vừa vặn nhìn thấy tên tiểu tử thú vị này, nếu ngươi đã ở đây, ta sẽ không quấy rầy." Trì Nguyên Dạ cười lạnh.

Y hiển lộ rõ ràng thực lực, xoay người rời đi.

Ầm ầm! Lôi điện đáng sợ hóa thành một thanh trường thương, phá vỡ trường không, truy sát mà tới.

"Ngươi quên rồi sao, ta nguyên bản cũng là một thành viên Quang Minh Học Cung!"

Trì Nguyên Dạ cười lạnh, trước người gã, một cánh cửa kết giới hiển hiện, đánh tan trường thương lôi điện, mắt thấy là sắp bước vào.

Ầm ầm! Mặt đất rung chuyển, dao động khủng bố từ bốn phương tám hướng nghiền ép mà đến, hóa thành một bàn tay lớn rơi xuống.

Thân hóa linh lô, tụ linh thành hình.

"Đại chấp giáo, đã chờ lâu." Trì Nguyên Dạ cười lạnh, dường như đã sớm dự liệu được.

Nhưng vào lúc này, một con quạ màu đen đen bay ra từ cánh cửa kết giới, dao động khủng bố trực tiếp quét tan bàn tay lớn.

"Thập Nhị Vương Tọa, Thiên Nha!"

Thanh âm tức giận truyền khắp thiên địa, theo việc Trì Nguyên Dạ bước

vào cánh cửa kết giới, dần dần tiêu tán.

Kỷ Nguyên Thần đạp không mà đến, ánh mắt lạnh đáng sợ, sâu trong con ngươi nổi lên nộ hỏa thao thiên.

"Đại chấp giáo!" Lôi Quân tiến lên trước, lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

"Vừa rồi là..."

"Không trách ngươi, đó là người ngươi không thể đối phó, Thập Nhị Vương Tọa, quả nhiên lợi hại, lại có thể tiếp người đi từ bên trong Quang Minh Học Cung của chúng ta." Kỷ Nguyên Thần điềm nhiên nói.

Lôi Quân nghe thế, sắc mặt đột biến.

Y tự nhiên đã nghe qua danh hào Thập Nhị Vương Tọa.

Ở trong thiên hạ, nếu là cường giả, tự nhiên sẽ không có ai không biết danh hào.

Tổ chức mạnh nhất trăm năm qua, thành viên chỉ có tổng cộng mười hai người, mỗi người bọn họ đều vô cùng thần bí, sừng sững ở trên đỉnh dị năng giả.

Chỉ là, chẳng biết tại sao, đột nhiên có một ngày, Thập Nhị Vương Tọa biến mất khỏi thế gian, phảng phất như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

Về phần mười hai người kia, cũng chìm vào phong trần, ẩn tàng công danh.

"Dừng rêu rao chuyện này, ta sẽ bẩm báo cho tổng bộ, tự nhiên sẽ có người xử lý." Kỷ Nguyên Thần dặn dò.

"Ta đã hiểu." Lôi Quân khẽ gật đầu.

Lúc này, Kỷ Nguyên Thần đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Khung, trong con ngươi đen nhánh kia lộ ra một tia chấn kinh, con mắt ngưng lại một cách mất tự nhiên.

"Song sinh năng lực, giấu đủ sâu."

Vương Khung nghe thế, thân thể trì trệ, vội vàng thu hồi Thân Thể Giao Xà, lộ ra một vệt tiếu dung lúng túng.

"Ta làm người rất điệu thấp!"

Chỉ một câu nói này, Kỷ Nguyên Thần liền suýt nữa không có cười ra tiếng.

Hiện nay Vương Khung mặc dù đã tiến vào Võ Viện, nhưng độ nóng thanh danh của hắn ở bên ngoài một chút cũng không có giảm xuống, trong lúc mơ hồ, đã bị phủ lên thành truyền kỳ, các phiên bản khác nhau đang nổi lên không ngừng.

Trong mười năm tới, cái tên Vương Khung sẽ lan truyền không dứt tại Quang Minh Học Cung.

Thành tựu như thế, Vương Khung cũng chỉ phí một tháng liền làm được.

Dạng chuyện này có thể tính là điệu thấp?

Quả thực chính là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

"Phong cách da mặt dày này của ngươi là giống nhau như đúc với lão sư của ngươi, ngươi sẽ không phải là con ngoài giá thú của y đó chứ?" Kỷ Nguyên Thần đột nhiên hỏi.

Vương Khung ngạc nhiên, hắn không ngờ được vị đại chấp giáo cao cao tại thượng này lại nhiều chuyện như vậy.

Liền ngay cả Lôi Quân ở bên cạnh cũng đều là sửng sốt một chút, nhìn thiên, nhìn địa, dường như cái gì cũng không nghe thấy.

Chương 88

"Song sinh năng lực, hơn nữa cũng đều là phái thần binh cấp Linh, tư chất như vậy cũng không thấy nhiều, đủ để so sánh với đệ tử Hoang Viện." Kỷ Nguyên Thần hơi nheo mắt lại, đánh giá trên dưới Vương Khung.

Y hiện tại rốt cuộc cũng biết, vì cái gì Hắc Nhận thân là Thập Nhị Vương Tọa, sẽ thu tên tiểu tử này làm đệ tử.

"Đại chấp giáo quá khen." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Ta có sao nói vậy, tư chất của ngươi là không tồi, nhưng cũng đừng có quá tự ngạo, cái thế giới này chính là không bao giờ thiếu thiên tài." Kỷ Nguyên Thần nói.

"Đại chấp giáo nói đúng." Vương Khung liên tục gật đầu, bày ra bộ dáng học viên ngoan.

Kỷ Nguyên Thần nhìn cảnh này ở trong mắt lại là cười lạnh: "Người trẻ tuổi đều là mắt cao hơn đầu, tự cho mình là nhân vật chính trong thời đại, ngươi ngoài miệng đáp ứng, chỉ sợ trong lòng đang mắng ta ngu xuẩn."

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ kém hô to một câu, con bà nó, làm sao ngươi biết?

"Song sinh năng lực, mặc dù hi hữu, nhưng phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ cũng có thể tìm được không ít." Kỷ Nguyên Thần cũng không có so đo, ngược lại là đề điểm: "Tổng bộ Quang Minh Học Cung liền có mấy vị, trong đó còn có quái vật song sinh năng lực phái siêu năng."

Vương Khung nhíu mày, song sinh năng lực, còn có một người là phái siêu năng.

Loại tồn tại này rất là kinh khủng.

"Không biết rõ ngươi đã nghe qua cái tên Diệp Thiên hay chưa." Kỷ Nguyên Thần hình như có thâm ý, nhìn hắn, đột nhiên nói một câu.

Đột nhiên, trái tim của Vương Khung giống như bị người cầm, trong mắt lộ ra kinh hãi vô tận.

"Không sợ nói cho ngươi biết, gã có thể là tuyệt thế thiên tài nắm giữ

bảy đại năng lực."

"Cái gì?"

Không chỉ Vương Khung, liền ngay cả Lôi Quân cũng đều biến sắc.

Bảy đại năng lực, quả thực chưa từng nghe thấy, y mặc dù biết Diệp Thiên là đệ tử tổng bộ bồi dưỡng trọng điểm, nhưng mọi chuyện liên quan tới gã đều là bí ẩn, cũng chỉ có cường giả cấp bậc như Kỷ Nguyên Thần mới có tư cách biết.

Vương Khung chấn kinh đến tột đỉnh, mặc dù hắn đã đã nâng Diệp Thiên lên một cái độ cao mới, lại không có ngờ được thực lực chân chính gã vậy mà kinh khủng như thế.

Kỷ Nguyên Thần khẽ mỉm cười, dường như rất hài lòng với phản ứng của Vương Khung, đi về phía trước một bước, tiến đến bên tai của hắn, thấp giọng nói: "Trong đó có Khung Thiên Hung Sát của ngươi! ?"

Biểu tình trên mặt Vương Khung ngưng kết, hắn không có chấn kinh, không có kinh hãi, trong đại não chỉ có trống rỗng.

Sau một khoảng thời gian cứng đờ ngắn ngủi, hắn dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn về phía Kỷ Nguyên Thần.

Bốn mắt nhìn nhau, hết thảy đều không nói lời nào.

"Tiểu quỷ, cố gắng lên, ngươi muốn trổ hết tài năng tại Sơ Vương Tế, còn có một đoạn đường phải đi." Kỷ Nguyên Thần vỗ vỗ bờ vai của hắn, rời đi.

Lôi Quân cũng đi theo.

Vương Khung thật lâu không nói chuyện.

Y là có ý gì? Lời nói này cho thấy, Kỷ Nguyên Thần đã điều tra qua thân phận của chính mình, thậm chí biết ý đồ chính mình muốn tham gia Sơ Vương Tế.

"Không có chọc thủng, hắn là muốn bảo vệ ta! ?" Vương Khung làm ra suy đoán.

Tính toán kỹ, hắn là tội nhân của Quang Minh Học Cung tại Tinh Hà Thành, mặc dù ngoại giới vẫn cho rằng hắn đã chết rồi.

Nhưng một khi sự việc đã bại lộ, Tinh Hà Thành nhất định sẽ không bỏ qua hắn.

Dù vậy, Kỷ Nguyên Thần vẫn y như cũ lựa chọn đứng ở bên cạnh hắn, đã nói rõ, đối phương đang nâng đỡ hắn.

"Xem ra giá trị của ta làm cho y động tâm." Vương Khung hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt tiếu dung, tất cả sầu lo trong nội tâm đều thối lui.

Sơ Vương Tế nhìn như là tranh đấu ở giữa thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng cũng là đấu tranh ở giữa Quang Minh Học Cung bốn mươi chín thành cùng với tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Môn hạ đệ tử của Quang Minh Học Cung thành nào lấy được xếp hạng càng cao, năm năm kế tiếp, tài nguyên có thể lấy được cũng sẽ càng nhiều, thậm chí những cao tầng cũng đều có thể thu hoạch được không ít chỗ tốt.

"Thành danh phải càng sớm càng tốt, nếu Thân Thể Giao Xà đã bại lộ, vậy ta cũng không cần thiết điệu thấp." Vương Khung quay người, tiêu thất ở trong bóng đêm mịt mờ.

...

"Đại chấp giáo, hắn thật sự là vào ba năm trước đây, tên tiểu tử bị Tinh Hà Thành truy nã kia?" Tại Quang Minh Học Cung, Lôi Quân rốt cuộc không nhịn được nghi vấn trong lòng, hỏi.

"Đúng thì thế nào, không đúng thì lại như thế nào?" Kỷ Nguyên Thần thản nhiên nói.

"Nếu như đúng, thân phận của hắn chỉ sợ là có một chút phiền phức, một khi bị Tinh Hà Thành, bị tổng bộ biết..."

"Biết rõ thì như thế nào? Người đã chết rồi, chuyện này là chính Tinh Hà Thành nói, chẳng lẽ bọn hắn muốn tự vả mặt mình?" Kỷ Nguyên Thần cười lạnh nói: "Coi như bọn hắn không thèm đếm xỉa, chính mình tự vả mặt, chẳng khác gì là lại lật ra sự tình giết người."

"Hắc hắc, chuyện này dây dưa có thể biến thành lớn chuyện, đến thời điểm đó cũng không phải là tùy tiện đẩy ra một tên tiểu quỷ gánh tội thay là

có thể giải quyết được."

Lôi Quân suy nghĩ một chút: "Ta nghe nói trước kia Hỏa Chủng của tên tiểu tử này đã bị phế, làm sao..."

"Người nào còn không có chút bí mật, chuyện này không có quan hệ đến đại cục."

Kỷ Nguyên Thần lắc đầu, tư chất của Vương Khung càng cao, thực lực càng mạnh, liền càng có lợi đối với Xích Long Thành.

Về phần thông qua phương pháp gì, y cũng mặc kệ.

"Đại chấp giáo, thân phận của tên tiểu tử này chung quy là quá mẫn cảm, nếu quả thật tham gia Sơ Vương Tế, chỉ sợ rằng sẽ bị để mắt tới, dẫn xuất sóng to gió lớn." Lôi Quân lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ngươi không cần phải để ý đến hắn!" Kỷ Nguyên Thần khoát tay áo, trong nội tâm cười lạnh.

Chương 89

Đám người Tinh Hà Thành kia liền náo đi, huyên náo càng lớn càng tốt, tốt nhất có thể đủ để náo ra người ở sau lưng Vương Khung kia, như thế mới gọi là việc vui.

Hắc Ám Giáo Hội, cường giả cảnh giới Dung Khí, thân phận bại lộ...

Một đêm này đối với Vương Khung mà nói là thực sự có quá nhiều kinh lịch, trở lại trại, hắn dần dần ngủ say trong vô số chuyện.

Ngày thứ hai, đám người tiếp tục đi tới ở bên trong phế tích yêu thú.

Yêu thú gặp được cũng càng ngày càng nhiều.

Vương Khung không còn điệu thấp, triển khai toàn bộ Long Viên Khí, so với nhân vật vú em, hắn dường như càng thích cảm giác giết chóc.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn thi triển khắp nơi, đánh đâu thắng đó.

Lực lượng kinh khủng kia bá đạo hung lệ, bản thân liền có một loại áp chế huyết mạch đối với yêu thú phổ thông, quyền phong của hắn đánh nát thân thể của một đầu lại một đầu yêu thú.

Yêu thú bình thường chết ở trong tay hắn, ngũ tạng đều nứt, xương cốt cũng khó có thể bảo toàn.

Đồ Tể! Toái Thi Cuồng Ma!

Đây là danh hiệu mọi người đặt cho hắn.

"Quá kinh khủng, loại tư chất này ở bên trong Võ Viện cũng đều là vô cùng óng ánh."

"Nơi này đối với hắn mà nói căn bản cũng không phải là thí luyện, hắn dường như rất hưởng thụ loại cảm giác săn giết này."

"Thật biến thái, hắn không biết mệt sao? Làm sao lại hưng phấn như vậy?"

Cảm quan của đám người đối với Vương Khung dần dần cải biến.

Trong ngày thường, hắn là người thân thiết ôn hòa, khiêm tốn điệu thấp, nhưng đến khi chiến đấu chân chính, quả thực giống như biến thành người khác, cuồng bá hung lệ, bá đạo kinh người, khí tức trầm trọng kia, làm cho

bọn hắn cũng đều cảm thấy áp lực.

"Ca, ngươi là thân ca ca của ta, về sau ngươi đừng động thủ nữa." Cốc Dương nhìn một chỗ thi thể nát bét có một chút đau lòng.

Thi thể yêu thú hoàn chỉnh cùng với thi thể yêu thú vỡ vụn, giá tiền chính là ngày đêm khác biệt.

Năng lực của bọn hắn thì còn tốt, có thể chém giết yêu thú ở dưới điều kiện tiên quyết tận lực bảo toàn thi thể, nhiều nhất chỉ là hao phí một chút thời gian mà thôi.

Nhưng nếu Vương Khung ra tay, tất sẽ không toàn thây.

"Vương Khung, ngươi hoàn toàn có thể nghỉ ngơi, loại việc nặng này cứ để cho chúng ta làm là được." Long Càn cũng cười khan nói.

Lực lượng của Vương Khung quá ngang ngược.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn cảnh giới viên mãn, yêu thú bình thường căn bản chịu không được mấy quyền.

"Ha ha ha, lần sau sẽ chú ý, lần sau nhất định sẽ chú ý." Vương Khung cười nói.

Trải qua hai ngày này, thu hoạch của Vương Khung khá phong phú.

Vẻn vẹn chỉ là thi thể yêu thú, ước tính cẩn thận có thể bán được hơn ba trăm vạn.

Mặt khác, tại phương diện năng lực, hắn cũng thu hoạch được không ít chỗ tốt.

Thân Thể Giao Xà tiếp theo liền dung hợp hai loại năng lực, một loại trong đó khiến cho năng lực nhận biết của hắn từ phạm vi ba mươi dặm tăng thành phạm vi trăm dặm.

Còn có một loại năng lực khiến cho vảy giáp màu đen của Thân Thể Giao Xà kháng hỏa, nói một cách khác hiệu quả của năng lực thuộc tính hoả đối với hắn cũng giảm đi hơn phân nửa.

Đương nhiên, còn có một chút năng lực ngu xuẩn, hắn liền trực tiếp xóa đi.

Ví dụ như trước đó, bọn hắn gặp được một đầu Tượng Thạch Thú.

Toàn thân loại yêu thú này giống như nham thạch, chỉ thích ở yên một chỗ không nhúc nhích.

Sau khi Vương Khung chém giết, lấy được năng lực vậy mà là không thể ngủ, hơn nữa mí mắt còn không thể nháy.

Loại năng lực này quả thực đã không thể dùng hai chữ ngu xuẩn để hình dung, hắn thậm chí có thời điểm rất hoài nghi Hỏa Chủng màu đen đến cùng có phải là bảo bối hay không.

Đương nhiên, dùng năng lực của hắn hiện tại hoàn toàn có thể thao túng Hỏa Chủng màu đen xóa đi loại năng lực này, tinh, khí, hóa thành chất dinh dưỡng, uẩn dưỡng Hỏa Chủng.

Ngày thứ ba tiến vào phế tích yêu thú.

Vương Khung rốt cuộc đã chém giết đủ nhiều yêu thú thuộc tính thuỷ, tinh, khí, thần khổng lồ làm cho Thân Thể Giao Xà lại tiến hóa một lần nữa.

Mật độ cùng với cường độ của vảy giáp màu đen tăng lên trên biên độ lớn, diện tích che phủ tích cũng từ 7% đề thăng tới 90%.

Thậm chí hai tay của hắn cũng được một tầng lân giáp dữ tợn quấn quanh, như là long trảo, phong mang đáng sợ uẩn tàng hiệu quả xuyên thủng cùng với xé rách.

Phá phòng thủ tuyệt đối!

Thân Thể Giao Long!

Năng lực sinh tồn cùng với tốc độ của Vương Khung ở trong nước cũng đề thăng mấy lần.

Mấu chốt nhất là, hắn thu hoạch được năng lực chém giết, cặp long trảo kia khiến cho Vương Khung cũng đều cảm thấy vui mừng.

Thân Thể Giao Long tiến hóa đến trình độ càng ngày càng toàn diện, uy năng cũng càng ngày càng mạnh.

Nhảy lên từ năng lực cấp Linh hạ phẩm, đề thăng tới cấp Linh trung phẩm.

"Xem ra ta đoán không sai, Hỏa Chủng màu đen trên thực tế là đang sáng tạo năng lực, không ngừng thu thập tài liệu, từ đó dung hợp tiến hóa ra năng

lực thích hợp nhất với mình." Lòng tin của Vương Khung càng đầy.

Hiện nay, ở bên trong ba đại năng lực của hắn, Thân Thể Giao Long đã triệt để vượt qua Long Viên Khí.

Ở dưới tình huống không sử dụng chiến kỹ, Thân Thể Giao Long dựa vào lực phòng ngự cường đại cùng với lực phá hoại của long trảo liền hơn xa Long Viên Khí.

Đương nhiên, xếp tại đệ nhất vẫn y như cũ là Huyết Văn Tí biến thái.

"Nếu như ta đoán không sai, Thân Thể Giao Long còn có một loại hình thái biến hóa." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Vảy giáp màu đen chỉ bao trùm toàn thân hắn 90%, vẫn y như cũ có nhược điểm, cũng không hoàn mỹ.

Nếu quả thật là tiến hóa, loại năng lực này nhất định sẽ đạt tới cực hạn cuối cùng, lân giáp bao trùm toàn thân trăm phần trăm.

Đó mới là hình thái cuối cùng của loại năng lực này.

Chương 90

"Xem ra cần phải trở về."

Vương Khung săn giết một lượng lớn yêu thú thuộc tính thuỷ mới thành công làm cho Thân Thể Giao Xà tiến hóa.

Nếu như muốn lại tiến hoá một lần nữa, tinh, khí, thần cần thiết sẽ càng nhiều, mà thời gian thí luyện chỉ còn lại hai ngày, hiển nhiên là không đủ.

Nhưng cũng không có quan hệ, lần thí luyện này, hắn đã thu hoạch được một lượng lớn thi thể yêu thú.

Trở về bán đi toàn bộ, Vương Khung liền có thể mua các loại bảo vật từ Quang Minh Học Cung.

Đến thời điểm đó, liền có thể làm cho Thân Thể Giao Long lại tiến hoá một lần nữa.

Vào ngày này, tiểu đội Long Càn đi đến khu vực 502.

Căn cứ theo tình báo bản đồ cung cấp, phiến khu vực này tương đối an toàn, yêu thú sinh hoạt ở đây cơ hồ không có đặc biệt cường đại.

"Mọi người cẩn thận một chút, khu vực 502 mặc dù không có yêu thú đặc biệt mạnh, nhưng lại kỳ lạ cổ quái." Long Càn nhắc nhở mọi người.

Yêu thú có quá nhiều chủng loại, coi như là chủng loại yêu thú nhân loại đã phát hiện ra cũng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Rất nhiều yêu thú nắm giữ năng lực không thể tưởng tượng.

Trước đó liền có một vị đệ tử, kết thúc thí luyện, đang trên đường trở về, các loại xúc tu đột nhiên mọc ra từ trong cơ thể, trực tiếp xé rách thân thể.

Sau đó một đoàn viên thịt máu me nhầy nhụa chạy ra, trực tiếp nhảy vào trong hồ.

Cho đến bây giờ, mọi người cũng không biết được rõ ràng, đó rốt cuộc là cái gì.

Đám người không có ở lại, trực tiếp lựa chọn xuyên qua phiến khu vực này.

So với yêu thú không biết, bọn hắn càng tình nguyện chiến đấu cùng với những yêu thú cường đại đã biết kia.

Trên đường đi gió êm sóng lặng, ngẫu nhiên gặp phải yêu thú, cũng nhẹ nhõm bị giải quyết.

Đối với những yêu thú kỳ quái này, Vương Khung cũng không dám tùy tiện thử nghiệm thức tỉnh năng lực.

Chỉ có một đầu yêu thú, làm cho hắn cảm thấy rất thú vị.

Đó là một loại yêu thú giống như bùn nhão, tên là Dinh Dính Thú.

Dinh Dính Thú đặc biệt mẫn cảm đối với nhân loại, thích dính người, hơn nữa còn thông qua một loại dịch thể phun ra để tiến hành công kích.

Loại dịch thể này có tính dính cực mạnh, coi như là bảo khí, một khi dính vào, căn bản là không có cách tách ra.

Bởi vậy, Dinh Dính Thú mặc dù không mạnh, lại khiến người ta đau đầu.

Đây là một đầu yêu thú duy nhất Vương Khung chém giết tại khu vực 502.

Đêm khuya người tĩnh, hắn lặng lẽ rời đi, tìm một nơi yên tĩnh, lấy ra thi thể Dinh Dính Thú, như là bùn nhão vậy.

Kỳ thực, loại thi thể yêu thú này cũng không đáng tiền, đáng tiền là dịch thể nó phun ra.

Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, hấp thu tinh, khí, thần còn lại ở phía trên.

Lập tức, ở chính giữa Hỏa Chủng hiện ra một đạo ấn ký, như là bùn đất.

Vương Khung nâng tay lên, thử nghiệm thi triển năng lực mới.

Lập tức, lòng bàn tay của hắn bài tiết ra dịch mồ hôi, trong suốt như pha lê, thậm chí còn có mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Hắn ném dịch mồ hôi lên bên trên một khối đá vụn, lại dán một khối đá vụn khác lên.

Kỳ tích xuất hiện, hai khối đá hoàn mỹ dán vào cùng một chỗ, thậm chí

ngay cả khe hở cũng đều không có.

"Con bà nó!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, không khỏi trở nên kích động.

Hắn vội vàng từ bên trong Hỏa Giới, lấy ra cánh tay đao vỡ vụn trước đó.

Dịch mồ hôi trong suốt nhỏ vào chỗ cánh tay đao đứt gãy.

Hai đoạn vốn vỡ vụn, lại hoàn mỹ dán vào cùng một chỗ, không có bất cứ dấu vết gì.

Vương Khung dùng sức kéo mạnh, kiên cố giống như là kim cương, cường độ dường như còn cứng hơn ban đầu.

"Ha ha ha, ta phát tài rồi!" Vương Khung cười to, một con đường tài phú hiển hiện ở trong đầu hắn.

Năng lực mới Vương Khung thức tỉnh không có bất kỳ sức chiến đấu gì, công dụng duy nhất chính là có thể dán lại vạn vật.

Mấu chốt nhất là, vật thể sau khi dán không có bất cứ dấu vết gì, thậm chí càng thêm kiên cố so với trước kia.

"Ta phát tài rồi!" Mắt Vương Khung sáng lên.

Hắn thấy được con đường phát tài trước nay chưa từng có.

Thi thể yêu thú tổn hại cùng với thi thể yêu thú hoàn chỉnh, giá cả chênh lệch mấy lần thậm chí là mấy chục lần.

Nếu như hắn dùng giá cả cao thu mua thi thể yêu thú tổn hại, lại dùng loại năng lực này dán lại, đến thời điểm đó kiếm chênh lệch giá ở giữa đủ để cho hắn giàu đến chảy mỡ.

"Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Ha ha ha..." Vương Khung không nhịn được vỗ đùi, cười ra tiếng heo kêu.

Loại hình kinh doanh này đúng là lợi nhuận khổng lồ.

Hắn chỉ cần thu mua thi thể yêu thú tổn hại cao hơn giá trên thị trường hai ~ ba mươi phần trăm, sau khi sử dụng năng lực dán lại, lợi nhuận đạt được sẽ là gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần.

Chữa Trị Sư, một cái nghề nghiệp vĩ đại.

Đương nhiên, trên thế giới này cũng không có dạng nghề nghiệp này.

Chỉ là, năng lực mới của Vương Khung, hoàn toàn có thể chống lên tiền đồ vĩ đại của hắn.

Thậm chí, hắn không chỉ có thể chữa trị những thi thể yêu thú này, liền ngay cả bảo khí cũng có thể.

"Loại keo này cũng quá lợi hại."

Vương Khung nhìn lòng bàn tay của mình, nếu như không có vận chuyển Hỏa Chủng, không thôi động năng lực, mồ hôi hắn bài tiết ra chỉ là phổ thông.

Chỉ khi nào thi triển năng lực, mồ hôi liền lại sẽ biến thành keo dính trong suốt sáng long lanh, tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt kia.

"Keo dính vạn năng, cái tên này không tồi." Vương Khung suy tư, rất là đắc ý: "Cũng có thể gọi là keo dính 502."

Dinh Dính Thú là yêu thú tại khu vực 502, cũng có thể đặt tên như vậy.

Chương 91

Vương Khung tốn hao một buổi tối, dán lại toàn bộ thi thể yêu thú tổn hại, không có vết tích có thể tìm ra, hơn nữa thi thể yêu thú sau khi bị keo dính vạn năng dán lại, phẩm chất dường như càng tốt hơn.

"Thi thể này nhất định có thể bán được với giá cao." Hai mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng.

Giá trị thi thể yêu thú hoàn chỉnh trong tay hắn cũng liền hơn ba trăm vạn, thi thể yêu thú tổn hại ước chừng chiếm một phần ba, cũng chính là một trăm vạn.

Trải qua một đêm vất vả, giá trị của nhóm hàng này trực tiếp tăng vọt đến hơn năm trăm vạn.

"Mỗi lần thí luyện, thu hoạch ta đạt được còn muốn nhiều hơn so với bọn hắn cộng lại." Trong lòng Vương Khung tính toán.

Tiền vốn ở trong người hắn hiện tại chưa đến sáu trăm vạn, nếu như tiến hành thu mua, vận chuyển một phen, chí ít có thể biến thành bốn ~ sáu ngàn vạn.

Sáu trăm vạn, biến thành bốn ~ sáu ngàn vạn.

Đến thời điểm đó, đừng nói là Hoàng Thiên Ngọc Đạo, hắn còn có thể mua một lượng lớn bảo vật, thậm chí có thể trợ giúp Diệp Mặc tăng cường thực lực.

Còn có La béo, Minh Hạo Nhiên, tiềm năng của bọn hắn cực lớn, nhưng muốn biến phần tiềm lực này thành tu vi cùng với chiến lực, cũng phải cần một lượng lớn tài nguyên đắp lên.

Trước đây có lẽ rất khó, nhưng đối với người nắm giữ keo dính vạn năng như Vương Khung mà nói, việc này chẳng là gì cả.

Chữa trị thi thể yêu thú một đêm, năng lượng Hỏa Chủng cũng tiêu hao không ít.

Nhưng hắn hiện nay đã là Hỏa Chủng tầng tám, năng lượng hùng hậu, thêm năng lực khôi phục của Long Viên Khí vốn là mạnh mẽ hơn so với

người bình thường, chỉ trong chốc lát công phu, hắn liền long tinh hổ mãnh, lặng yên trở lại doanh trại.

...

Vào ngày cuối cùng thí luyện.

Lần này, thu hoạch của mọi người cũng không tệ, đặc biệt là bổ sung thêm chiến lực như Vương Khung, đồng thời trở thành siêu cấp vú em, khiến cho lần thí luyện này vô cùng dễ dàng.

"Long sư huynh, ngươi quen biết nhiều người như vậy, có thể giúp ta một việc được không?" Vương Khung âm thầm nói.

"Giúp việc gì?" Long Càn hiếu kì.

Những ngày này, nhận thức của y đối với Vương Khung càng ngày càng khắc sâu.

Thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, tính tình cũng vô cùng điềm đạm, nhân vật như vậy bất kể khiêm tốn bao nhiêu, trong nội tâm nhất định là cao ngạo.

Long Càn không biết rõ Vương Khung có chuyện gì muốn yêu cầu y hỗ trợ.

"Ta muốn ngươi giúp ta hỏi xem có ai nguyện ý bán thi thể yêu thú tổn hại trong tay mình không. Ta sẵn sàng trả thêm ba thành so với giá thị trường." Vương Khung giơ lên ba ngón tay.

"Cái gì? Ba thành?" Long Càn hơi biến sắc.

Đây đã là giá cả rất cao, coi như là tại chợ đen, cũng không hề thấp hơn so với cái giá tiền này.

Y biết, đối với người trong thành trì mà nói, yêu thú rất là hiếm thấy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, toàn thân yêu thú là bảo, bởi vậy diễn sinh ra từng món lợi ích khổng lồ.

Rất nhiều thành trì đều có chợ đen trong lòng đất, vận chuyển và buôn bán yêu thú.

Nhưng người bình thường cũng không hiểu biết loại con đường này, huống hồ, Tần Hoàng Đình cũng nghiêm cấm nó.

Giá trị của thi thể yêu thú tổn hại giảm bớt đi nhiều, nhưng tại chợ đen ở trong lòng đất vẫn y như cũ có thể bán được giá tiền không tệ.

Nhưng mà cũng sẽ không quá cao, so với giá thị trường nhiều thêm một ~ hai thành mà thôi.

Ba thành, đã là giá tiền rất cao.

"Ngươi muốn làm gì? Cao hơn ba thành so với giá thị trường, như vậy cần phải có bao nhiêu tiền vốn?" Long Càn nói một cách nghiêm túc.

"Giiá trị của thi thể yêu thú tổn hại cũng không có cao như vậy, rất nhiều đều là dùng để luyện khí, hoặc là làm vật liệu buôn bán, một khi tổn hại, không nói bề ngoài xấu, công dụng cũng sẽ chịu hạn chế." Long Càn giải thích.

Nếu như không có con đường chợ đen, dùng giá cả cao hơn giá thị trường ba thành để thu mua, hoàn toàn chính là thâm hụt tiền mua bán.

"Long sư huynh, ngươi đừng quan tâm đến chuyện này, chỉ cần giúp ta hỏi là được." Vương Khung đương nhiên sẽ không bại lộ bí mật của mình.

Long Càn thấy hắn quyết tâm như vậy, liền nói: "Nếu như ngươi thật sự muốn thu mua, trong tay chúng ta cũng có không ít hàng."

Lần thí luyện này, giá trị thi thể yêu thú tổn hại ở trong tay cả tiểu đội, không sai biệt lắm cũng có tám ~ chín trăm vạn.

So với bán giá rẻ cho người bên ngoài, không bằng vỗ béo người của chính mình.

"Ha ha ha, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua các ngươi!" Vương nghèo cười nói: "Ta muốn mua toàn bộ hàng hoá trong tay các ngươi."

"Thật sao?" Long Càn kinh nghi nói.

Hàng hoá giá trị tám ~ chín trăm vạn, nếu như cao hơn ba thành so với giá thị trường, liền cần hơn một ngàn vạn.

Đây chính là một khoản tiền lớn, so với tổng cộng thu hoạch lần thí luyện này cũng đều muốn nhiều hơn.

"Đương nhiên là thật, nhưng phải đợi trở về, hơn nữa ta sẽ thu mua từng nhóm."

Trên người Vương Khung hiện tại không có nhiều tiền vốn như vậy, bán đi toàn bộ hàng hoá hơn sáu trăm vạn trong tay đi, lại thu mua từng nhóm, dán lại, bán đi.

Tài phú trong tay hắn liền sẽ giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

"Vương Khung, vậy thì chúng ta sẽ chiếm tiện nghi lớn." Long Càn không nhịn được nói, không thể không nhìn Vương Khung nhiều hơn.

Liền ngay cả đương kim bệ hạ cũng đều nói, nguyên tắc tu hành đầu tiên là nạp tiền.

Ai sẽ ngại nhiều tiền?

Bọn hắn liều sống liều chết đến phế tích yêu thú này, cũng là vì tài nguyên, vì tài phú.

Hiện tại Vương Khung thể hiện rõ là để cho bọn hắn chiếm tiện nghi, ai sẽ không muốn loại chuyện tốt này?

"Long sư huynh, ta sẽ tiếp tục mua hàng của các ngươi, tin tức ngươi cũng hãy lan truyền ra." Vương Khung cười nói.

Chương 92

"Cái gì?" Hàng hoá giá trị tám ~ chín trăm vạn còn chưa đủ?" Long Càn không khỏi động dung.

"Đây là thu mua lâu dài, bảo bọn hắn có hàng chớ nóng vội bán cho người khác, đều giữ lại cho ta."

Lúc này, trong ánh mắt Long Càn nhìn về phía Vương Khung nhiều thêm một tia ngưng trọng cùng với kính sợ.

Nếu như nói hàng hoá giá trị tám ~ chín trăm vạn chỉ là việc cỏn con, như vậy thu mua trường kỳ, trong tay cần có bao nhiêu tài lực? Phía sau cần bao nhiêu lực lượng để vận chuyển?

Điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

"Chẳng trách có thiên phú cùng với thực lực như thế, xem ra thân phận của hắn không phải chuyện đùa, trước đó nghe nói hắn có một chút liên quan cùng với Mục Vương Thành, chỉ sợ không chỉ như thế." Trong nội tâm Long Càn cấp tốc có phán đoán.

Đại nhân vật, Vương Khung trước mắt tuyệt đối là một đại nhân vật, là cái chủng loại lai lịch phi phàm, rung động lòng người kia.

Lần thí luyện này, thu hoạch của tất cả mọi người khá phong phú.

Đặc biệt là Vương Khung dùng giá trị cao hơn giá thị trường ba thành, thu mua thi thể yêu thú tổn hại trong tay bọn hắn.

Chuyện này làm cho mấy người Cốc Dương, Thẩm Tử Nghê rất là kinh hỉ.

Giá trị của Vương Khung trong lòng bọn hắn lại đề thăng một lần nữa, không chỉ gia tăng năng suất và làm vú em cho đoàn đội, thậm chí còn nhảy lên trở thành người cung cấp tài phú.

"Chúng ta nên trở về." Chiều hôm đó, Long Càn hô.

Ầm ầm! Trên bầu trời, mây đen dâng trào, cuồng phong nổi lên, giống như sắp có mưa.

Đột nhiên, Vương Khung cảnh giác, nhìn về phía nơi xa.

Hắn âm thầm vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, lực cảm giác cường đại khiến cho hết thảy trong phạm vi trăm dặm đều hiển hiện ở trong đầu hắn.

Một cỗ dao động khủng bố truyền đến từ phía nam, nóng như lửa, sáng rực thiêu đốt, nương theo đó là lực lượng hung lệ thần bí.

Cùng lúc đó, mấy cỗ khí tức cường đại đang tụ tập về hướng đó.

"Bảo bối! ?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Dùng lực cảm giác của hắn cũng đều không thể thấy rõ diện mục chân chính của cỗ dao động kia, chỉ thấy được một đoàn ngọn lửa cực nóng, nhiệt độ cao đến dọa người, không khí chung quanh cũng đều biến hình theo.

Hiển nhiên, món đồ vật này dẫn tới sự chú ý của rất nhiều cao thủ.

"Qua đó xem một chút." Thân hình Vương Khung khẽ động, trực tiếp lướt ra ngoài.

Đám người thấy thế, không chút do dự đi theo sát.

Trải qua những ngày này, địa vị của Vương Khung ở trong tiểu đội hiển nhiên đã phát sinh biến hóa, thậm chí mơ hồ vượt qua đội trưởng Long Càn.

Ý kiến của hắn, cơ hồ sẽ không bị phản bác.

Liền ngay cả thái độ của Thẩm Tử Nghê đối với hắn cũng đều phát sinh biến hóa kinh thiên, ngoại trừ khâm phục, tín nhiệm, thậm chí còn có một chút ỷ lại.

...

Một đống đổ nát, giống như một cái tổ bằng pha lê, chung quanh đã sớm hóa thành đất khô cằn.

Sóng khí cực nóng truyền ra từ bên trong đống đổ nát kia, làm cho miệng lưỡi khô không khốc.

Lúc nhóm người Vương Khung chạy đến, chung quanh đống đổ nát đã sớm tụ tập mấy cái tiểu đội, từng tiểu đội tản ra khí tức cường đại.

Trong đó có hai tiểu đội khá mạnh.

Bọn hắn đang đối chọi với nhau, khí thế cường đại làm cho người chung quanh đều tránh lui ra, không dám trêu chọc.

"Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ!" Long Càn thất thanh nói.

Vương Khung nghe thế, hơi nheo mắt lại, ngược lại là đã nghe nói qua.

Ba đại viện mặc dù không có nhiều đệ tử, nhưng ở giữa lẫn nhau cũng có khoảng cách.

Đặc biệt là loại năng lực khuynh hướng phụ trợ giống như Long Càn, Du Cảnh Chiến, chỉ có thể khuất ở phía dưới.

Nắm giữ năng lực như Thẩm Tử Nghê, cũng chỉ là nhị ~ tam lưu mà thôi.

Thật sự có một ít người, năng lực cường đại, thiên phú dị bẩm, chiến lực có một không hai, cho dù ở bên trong ba đại viện cũng đều được coi là siêu quần bạt tụy.

Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ liền được coi như là cao thủ đệ nhất.

Người có tên, cây có bóng.

Nơi bọn hắn đối chọi với nhau, chính là chiêu bài sống, không có ai dám đối chọi.

"Nơi này có bảo bối sắp xuất thế! ?" Cốc Dương hơi biến sắc, thất thanh nói.

"Hàn Kỳ!" Thẩm Tử Nghê nghiến chặt hàm răng, khóa chặt nam nhân kia, trong mắt lộ ra hào quang cừu hận.

Lúc này, đám người cũng chú ý tới nhóm người Vương Khung.

Nhưng có Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ ở đây, những người khác nhất định sẽ trở thành vật làm nền.

"Các ngươi cũng tới tham gia cuộc vui?" Hàn Kỳ mỉm cười nói, ánh mắt rơi ở trên người Thẩm Tử Nghê, về phần những người khác thì gã không hề để tâm.

Ông! Quanh người Thẩm Tử Nghê không gió mà bay, thân thể mềm mại của nàng run rẩy, lực lượng đáng sợ truyền ra theo không khí.

"Ngươi muốn động thủ với ta?" Hàn Kỳ lạnh nhạt nói: "Ta đã sớm muốn thử xem Điện Quang Độc Long Toản của ngươi, chỉ tiếc là ngươi quá non nớt."

Trong lúc nói chuyện, trong mắt của gã hiện lên một vệt dâm tà.

"Ngươi tính toán chúng ta, hại Nhậm Bằng, thù này không báo, ta tình nguyện tự phế Hỏa Chủng." Trong mắt Thẩm Tử Nghê lộ ra cừu hận cùng với quyết tâm thật sâu.

Mấy người Long Càn cũng là sắc mặt lạnh dần.

Ngày đó, bọn hắn chính là tin vào tình báo giả của Hàn Kỳ, mới làm Trọng Giáp Tê Vương tức giận, Nhậm Bằng còn mất đi một cái chân.

"Nếu như ngươi không nghe theo ta, lần tiếp theo, cũng không phải một cái chân là có thể giải quyết." Hàn Kỳ cười lạnh nói.

Gã thậm chí ngay cả giảo biện cũng đều không có, trực tiếp nói lời uy hiếp.

"Ngươi..." Thẩm Tử Nghê đại nộ.

Nàng vừa muốn động thủ, một thân ảnh ngăn trước người, chính là Vương Khung.

"Thẩm sư tỷ, ngươi không phải là đối thủ của gã, tốt hơn hết là đừng hành động hấp tấp." Vương Khung nhẹ giọng nói.

Vừa dứt lời, ánh mắt của Hàn Kỳ không khỏi rơi ở trên người Vương Khung.

Chương 93

Dạng gương mặt lạ này, không cần phải nói đều biết, nhất định là học viên mới gần đây danh tiếng đang được chú ý kia.

"Vương Khung! ?" Hàn Kỳ khẽ nói.

"Ta hiện tại đã là người nổi danh sao?" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Lập tức, từng ánh mắt lần lượt quăng tới, liền ngay cả Phong Vô Tướng cũng không nhịn được nhìn lại.

Thực sự là trong mấy ngày này gần đây, thanh danh của Vương Khung quá vang dội.

"Hắn chính là Vương Khung?"

"Kẻ khoác lác nói rằng đã luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, còn đánh bại Thường Kiếm Chu? Có tiếng không có miếng!"

"Loại người này mà cũng có thể đi vào ba đại viện? Đi cửa sau sao? Ta nghe nói lúc hắn tiến vào Quang Minh Học Cung cũng đều là đi cửa sau."

Có người khẽ nói, lộ ra vẻ khinh thường.

Những tin đồn khác nhau về Vương Khung ở dưới tình huống bị Long Viện giội nước bẩn, đã sớm bị bóp méo đến khó coi.

Vương Khung cũng trở thành thiếu gia ăn chơi lừa đời lấy tiếng, không có thực lực, chỉ biết nói dối tạo thế.

"Hoá ra là sau khi tên phế nhân kia bị đuổi đi, ngươi lấp vào vị trí của y." Hàn Kỳ cười lạnh: "Học viên mới, ta khuyên ngươi tốt nhất nên cách xa nàng một ít, đừng có giẫm lên vết xe đổ."

Trong mắt Hàn Kỳ lộ ra lãnh sắc, ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

Thẩm Tử Nghê hoa dung thất sắc, không nhịn được lộ ra lo lắng.

Hàn Kỳ là cao thủ Long Viện đỉnh tiêm, coi như là Thường Kiếm Chu cũng không thể so sánh cùng với gã, nếu như bị gã để mắt tới, cơ hồ sẽ bị dồn vào ngõ cụt.

"Ta không có hứng thú đối với ân oán của các ngươi." Vương Khung

lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía dao động càng trở nên mãnh liệt ở phía trên đống đổ nát.

"Ta chỉ muốn đồ vật ở trong đó."

Vừa dứt lời, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Liền ngay cả Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ cũng đều mở to hai mắt nhìn, giống như nghe không rõ ràng.

"Người này là một kẻ ngốc? Có hai đại cao thủ Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ ở đây, nào còn có phần cho người khác nhúng tay? Huống chi là một người mới như hắn! ?"

Đám người lộ ra sắc mặt cổ quái, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Liền ngay cả Long Càn cũng đều há to miệng, dường như muốn nói điều gì.

Ầm ầm! Đột nhiên, một ngọn lửa bùng lên bầu trời, toàn bộ đống đổ nát hóa thành đất khô cằn.

Tại chỗ sâu kia, một quả trứng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Trên vỏ trứng màu vàng đất, có những luồng lửa đan xen vào nhau, hiển lộ một bức tranh kỳ dị, giống như Giao Long bay lên từ trong đất, chung quanh có chín tia lửa.

"Đây là..."

"Trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng! ?"

Có người kinh hô, vừa dứt lời, hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên dồn dập, trong mắt hiện ra vẻ tham lam nồng đậm.

Đại Địa Viêm Lân Mãng, đó chính là thượng cổ dị chủng, huyết mạch cổ lão xếp hạng thứ 193 trên "Kỳ Thú Bảng".

"Kỳ Thú Bảng" là bảng xếp hạng do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình thu thập huyết mạch yêu thú trong thiên hạ, tiến hành xếp hạng, có tổng cộng 273 loại yêu thú lên bảng.

Mạnh như Thanh Minh Long Viên cũng đều không đủ tiêu chuẩn lọt vào bảng xếp hạng này.

Từ chuện này có thể thấy, Đại Địa Viêm Lân Mãng rất cường đại.

Nếu như thu hoạch được quả trứng này, bất kể là ấp trứng thuần dưỡng, hay là luyện thành đại dược, tu luyện kỳ công cũng đều có thần hiệu to lớn.

"Vậy mà lại là trứng của Đại Địa Viêm Lân Mãng! ?" Ánh mắt của Vương Khung đại động, trong lòng dâng trào lửa nóng.

Loại yêu thú này, hắn tự nhiên đã nghe nói qua, thượng cổ dị chủng.

Tương truyền, tổ tiên của Đại Địa Viêm Lân Mãng là Thôn Thiên Mãng, đây chính là yêu thú bên trong truyền thuyết có thể đánh đồng cùng với Long.

Về phần Đại Địa Viêm Lân Mãng, trời sinh dùng lửa làm thức ăn, cả đời có chín lần thuế biến, mỗi một lần dục hỏa trùng sinh, huyết mạch đều sẽ tiến hóa.

Toàn thân nó đều là bảo, đặc biệt là lân giáp lột ra mỗi lần trọng sinh, càng là kỳ trân quý hiếm.

Loại yêu thú này một khi trưởng thành, đủ để so sánh với cao thủ cảnh giới Linh Lô, thậm chí càng mạnh hơn.

"Con bà nó, nếu như ta thu hoạch được tinh, khí, thần của nó, nói không chừng sẽ có thể thức tỉnh năng lực phái siêu năng!" Vương Khung trợn cả mắt lên.

Hắn dù sao cũng đã từng đứng ở loại độ cao kia, là tuyệt thế thiên tài của Hoang Viện Tinh Hà Thành.

Sự kinh khủng của phái siêu năng chỉ có tự mình trải nghiệm mới sẽ biết rõ.

Liền giống như ngày đó, hắn cần phải sử dụng hai đại năng lực phái thần binh cấp Linh, mới có thể miễn cưỡng đối kháng với Minh Thanh Sa.

Dùng huyết mạch của Đại Địa Viêm Lân Mãng, nói không chừng thật sự có thể kích thích Hỏa Chủng màu đen, trợ giúp hắn thức tỉnh năng lực phái siêu năng.

"Món bảo bối này nhất định phải là của ta!" Trong mắt Vương Khung

toát ra quang mang khát vọng.

Lúc này, không chỉ là Vương Khung, tất cả mọi người nhìn ra giá trị của quả trứng kia, đều lần lượt lộ ra vẻ tham lam.

Nhưng khi nhìn thấy hai thân ảnh phía trước.

Vẻ tham lam kia lại dập tắt theo đó.

Bảo vật tuy tốt, nhưng cũng phải có thực lực đi cầm, nếu không tất sẽ thành bia nhắm, thân tử đạo tiêu cũng đều có khả năng.

Có Phong Vô Tướng cùng với Hàn Kỳ ở đây, trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng không tới phiên bọn hắn.

Ầm ầm! Khí tức kinh khủng phóng lên tận trời từ trong cơ thể hai đạo thân ảnh kia, huy hoàng như giang hải trào lên, không thể ngược dòng.

Đám người kinh hãi, lần lượt lui lại.

Bọn hắn biết rõ, một trận chiến này nhất định sẽ kinh thiên động địa, dù sao, ở bên trong ba đại viện, dạng chiến đấu cấp bậc này cũng không thấy nhiều.

"Phong Vô Tướng, xem ra món bảo bối này sẽ thuộc về một trong hai ta." Hàn Kỳ trầm giọng nói.

Trong mắt của gã hiện ra một vệt thần sắc ngưng trọng.

Chương 94

Ở trong mắt phái ngự vật, phái thần binh căn bản không có tư cách tranh hùng cùng với bọn hắn, nhưng mà sự tình có ngoại lệ, có một số năng lực phái thần binh có thể xưng là kinh thế, coi như là phái ngự vật cũng có kiêng kị.

Phong Vô Tướng chính là một trong số đó.

"Ta cũng đã thật lâu không có lĩnh giáo Bát Tí Kim Luân của ngươi!" Nhục thân của Phong Vô Tướng chấn động, trong mắt toát ra hào quang cực nóng.

Y khát vọng chiến đấu.

Càng khát vọng chiến đấu cùng với cao thủ.

Thực lực của Hàn Kỳ có tư cách làm đối thủ của y.

Hai đại cao thủ giằng co, long tranh hổ đấu, hết sức căng thẳng.

"Ngươi...ngươi làm gì thế?"

Đột nhiên, một tiếng kinh hô, kéo lại toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Ở phía trên đống đổ nát đã sớm hóa thành đất khô cằn kia, một thân ảnh không biết đã bò lên từ khi nào, hai tay tham lam, trực tiếp ôm lấy trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng.

"Vương Khung! ?"

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm vào đạo thân ảnh kia.

Con hàng này vậy mà vào thời điểm hai đại cao thủ giằng co, vô thanh vô tức liền đi lấy trứng ra.

"Hắn...hắn có phải đầu óc không được tốt hay không! ?"

Tất cả mọi người sửng sốt, không thể nào hiểu được mạch suy nghĩ của Vương Khung.

Ở trước mặt hai đại cao thủ, coi như lấy được trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng thì thế nào? Có thể toàn thân trở ra sao?

Không những sẽ trở thành mục tiêu bị nhằm vào, đứng trước nộ hỏa

của hai đại cao thủ, nói không chừng ngay cả mệnh cũng đều phải bỏ lại ở nơi này.

"Con mẹ nó, thật quá nóng, sẽ không bị nướng chín đó chứ!" Vương Khung ném trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng lên trên cao, tay trái ném qua tay phải, cuối cùng trực tiếp thu vào Hỏa Giới.

Nhìn một màn này, mí mắt của mọi người nhảy lên, vô thức nhìn về phía hai đại cao thủ.

Tên tiểu tử này chết chắc!

Đây là nhận thức chung của tất cả mọi người.

"Can đảm lắm!" Phong Vô Tướng xoay người lại, khí thế kinh khủng thao thiên tràn ngập, đè ép mà tới.

"Ngươi làm sao lại không chạy?" Hàn Kỳ cười lạnh, trong mắt lóe lên sát ý nồng đậm.

Trong khoảnh khắc, đầu mâu của hai đại cao thủ nhắm thẳng vào Vương Khung.

Long Càn, Thẩm Tử Nghê sắc mặt đột biến, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm.

"Thành danh phải càng sớm càng tốt, ta bị áp chế ba năm, bây giờ đã đến thời điểm ngẩng đầu ưỡn ngực." Vương Khung nhếch miệng, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê: "Còn chưa có đánh ngã các ngươi, vì sao phải chạy?"

Ầm ầm! Vừa dứt lời, một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên tận trời từ trong cơ thể Vương Khung.

Huyết khí màu vàng như đại long gào thét, gào thét tàn phá bừa bãi ở phía trên đống đổ nát.

Khí thế kinh khủng kia làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

"Đây...đây là..."

"Xương sống chập trùng giống như sông núi, đại long đã sống giang hải lật... Cửu Long Bàn Thiên Ấn! ?"

"Lời đồn là thật? Người mới này thật sự chỉ hao phí một tháng liền

luyện thành môn tuyệt học này?"

Đám người trợn to mắt, trong mắt tràn ngập thần sắc chấn kinh.

Dạng khí thế bá đạo hung lệ này, chỗ nào giống như một người mới.

Phong Vô Tướng ngưng tụ ánh mắt lại.

Hàn Kỳ lộ ra sát cơ.

Làm đệ nhất cao thủ, bọn hắn tự nhiên biết rõ, lời đồn là thật, người mới trước mặt này, nhìn như mới đến, trên thực tế răng nanh đã lộ, phong mang kinh thế.

"Loại ánh mắt kia!" Hàn Kỳ lạnh lùng.

Ánh mắt của Vương Khung làm cho gã cảm thấy không thoải mái, loại cao cao tại thượng, coi trời bằng vung điên cuồng kia, tạo thành tương phản mãnh liệt so với khiêm tốn ôn hòa vừa rồi.

Ở bên trong loại ánh mắt này, dã tâm muốn đăng lâm tuyệt đỉnh kia lộ rõ, thậm chí, nam nhân trước mắt này còn không chỉ muốn như thế.

"Hôm nay, ta muốn áp đảo toàn bộ các ngươi." Vương Khung nâng khóe miệng lên, lộ ra vẻ hưng phấn.

Ầm ầm! Kim quang trùng thiên, đẩy ra yên vân.

Hàn Kỳ rốt cuộc cũng động.

Phía sau lưng của gã đột nhiên vươn ra tám cánh tay, như kim cương đúc thành, xen lẫn bí văn, lực lượng kinh khủng khuấy động trên tám cánh tay kim cương kia.

"Bát Tí Kim Luân! ?"

Đám người kinh hãi.

Loại năng lực này chính là sát khí Hàn Kỳ xưng hùng tại ba đại viện.

Ông! Thân hình Hàn Kỳ lấp lóe, giống như một vệt kim quang, trong nháy mắt liền đã đi tới trước người Vương Khung.

Tám cánh tay kim cương vung lên, như là như đạn pháo bắn đến, quyền ảnh đầy trời, rung chuyển lòng người.

"Cửu long hợp nhất!" Xương sống của Vương Khung chập trùng, Long Viên Khí gào thét.

Hắn vừa ra tay liền vận toàn lực, không hề giấu dốt, quyền kình kinh khủng gào thét mà tới, như đại long trùng thiên.

"Ta cũng không phải là tên phế vật Thường Kiếm Chu kia!" Hàn Kỳ lạnh lùng nói.

Tám cánh tay kim cương mang theo lực lượng vạn quân, quyền ảnh mãnh liệt mà tới, vậy mà cứng rắn xé rách Long Viên Khí.

Lực lượng kinh khủng như Hải Vương giận dữ nện lên trên người Vương Khung.

Phanh! Vương Khung giống như lưu tinh bay vọt ra ngoài, đụng vào bên trong đống đổ nát.

Trong khoảnh khắc, bụi đất nâng lên, bao phủ một phương.

Tất cả mọi người nín thở, trong mắt chỉ có kính sợ.

"Bát Tí Kim Luân! Đây chính là Bát Tí Kim Luân, thực sự quá kinh khủng!"

Hình dạng của Hàn Kỳ bây giờ còn chưa phải hình thái chân chính của loại năng lực này, cũng đã có thể đủ phá vỡ Cửu Long Bàn Thiên Ấn.

Tương truyền, Bát Tí Kim Luân là bảo khí Hàn Kỳ căn cứ vào năng lực của chính mình chế tạo ra, cắm vào trong cơ thể, tương dung cùng với máu thịt, chém giết cận thân liền đã đứng ở thế bất bại.

Một khi triển khai toàn bộ chiến lực, chỉ có cao thủ như Phong Vô Tướng mới có thể chống cự.

"Ngu xuẩn!" Hàn Kỳ cười lạnh nói.

Phía trên Bát Tí Kim Luân của gã có vô số lỗ nhỏ, chuyên môn khắc chế những loại năng lực huyết khí dị biến này.

Chương 95

Cửu Long Bàn Thiên Ấn ở trong mắt người khác là bá đạo hung ác, trong mắt gã lại không chịu nổi một kích.

"Vương Khung!" Thẩm Tử Nghê hoa dung thất sắc, muốn xông lên phía trước, lại bị khí thế kinh khủng của Hàn Kỳ đẩy lui.

Gã cất bước đi hướng bụi mù phía trước, trong mắt chứa đầy thần sắc mỉa mai.

"Không hổ là Cao thủ Long Viện, năng lực không tồi."

Đột nhiên, trong bụi mù, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Hàn Kỳ bỗng nhiên co con ngươi lại, sau một khắc, trên mặt của gã hiện ra thần sắc chấn kinh.

Vương Khung chậm rãi đi tới, bụi mù tán đi, lộ ra thân thể bị vảy giáp màu đen bao trùm kia của hắn.

Một màn này, đơn giản như là như núi lở trời sập, chấn động ánh mắt.

Tất cả mọi người kinh hãi.

"Song...song sinh năng lực! ?"

Vảy giáp màu đen giống như thủy triều nhúc nhích lan tràn tại mặt ngoài thân thể của Vương Khung, trong nháy mắt liền bao trùm toàn thân hắn.

Khí tức hung lệ bá đạo ban đầu biến đổi, càng thêm băng lãnh thần bí.

Lúc này, tất cả mọi người chấn kinh.

Bọn hắn đứng tại chỗ, đại não nổ vang, quả thực không thể tin được hết thảy mọi chuyện trước mắt.

Hình thái của Vương Khung phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lớp vảy màu đen kia hiện ra ánh sáng như kim loại, lộ ra lạnh lẽo cùng với cô tịch, khiến cho đường nét của hắn trở nên hoàn hảo hơn.

"Song sinh năng lực...hắn vậy mà là song sinh năng lực..." Có người kinh hô, ánh mắt không nhịn được rung động.

Mấy người Long Càn, Thẩm Tử Nghê sững sờ xuất thần, một lúc lâu cũng đều không có lấy lại tinh thần.

Song sinh năng lực, đây là bực tồn tại cỡ nào?

Thiên phú như vậy, hoàn toàn không thua kém phái siêu năng.

"Bất khả tư nghị, lần này ở bên trong Võ Viện vậy mà có một người nắm giữ song sinh năng lực! ?"

"Chẳng trách hắn dám lớn lối như vậy, vừa vào Võ Viện liền dám cứng rắn đối chọi với hai đại cao thủ."

"Vẻn vẹn chỉ một tháng liền luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hơn nữa còn là song sinh năng lực? Loại thiên phú này, làm sao có thể sinh ra?"

Trong ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Vương Khung đều không thích hợp.

Vẻ khinh thường trước đây biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một vệt kính sợ cùng với ngưng trọng.

Coi như là Phong Vô Tướng cũng không khỏi nhăn sâu lông mày.

"Hoá ra ngươi là song sinh năng lực!" Hàn Kỳ cắn răng.

Loại thiên phú này đã vượt xa gã, thậm chí làm cho gã cũng đều cảm thấy có một chút đố kị.

Trong nội tâm của gã sát cơ đại thịnh, muốn bóp chết hạt giống đáng sợ như vậy từ trong trứng nước.

"Tuyệt đối không nên nương tay." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Ầm ầm! Thân hình Hàn Kỳ lấp lóe, như kim quang độn địa, vọt thẳng về hướng Vương Khung.

Tám cánh tay kim cương vung lên quyền ảnh đầy trời.

Vương Khung đứng bất động tại chỗ, Long Viên Khí gào thét, chống đỡ chính diện.

Quyền ảnh kim quang không ngừng xé rách Long Viên Khí, oanh kích ở phía trên vảy giáp màu đen.

Hoa lửa tóe lên, nhuộm đỏ một phương.

Năng lực phòng ngự đáng sợ của Thân Thể Giao Long triệt để hiển lộ rõ ràng.

Lực xung kích kinh khủng như sóng lớn càn quét, không ngừng bị vảy

giáp màu đen triệt tiêu.

Lực lượng cuồng bạo kia oanh kích ở trên người Vương Khung, như đá ném vào biển rộng, lặng yên im ắng.

Đám người nhìn mà hãi hùng khiếp vía, trong mắt để lộ ra kính sợ vô biên.

"Con mẹ nó, hắn còn là người sao? Dùng thân thể máu thịt ngạnh kháng Bát Tí Kim Luân! ?"

"Hắn đây là năng lực gì? Lực phòng ngự biến thái như vậy?"

"Mẹ nó, đánh không chết."

Lúc này, liền ngay cả Phong Vô Tướng cũng đều lộ ra dị sắc.

Bát Tí Kim Luân hung danh quá sâu, coi như là năng lực loại phòng ngự bên trong ba đại viện, có thể ngăn cản cũng đều lác đác không có mấy.

Coi như có thể ngăn trở, cũng không có khả năng dễ dàng tự nhiên giống như Vương Khung.

Giống như "Kim Cương Thân" của Long Càn, chỉ sợ là không đến mười giây, liền sẽ bị Bát Tí Kim Luân đánh phá.

"Lực phòng ngự của hắn quá kinh người." Phong Vô Tướng chau mày, rất nhanh liền có phán đoán.

Năng lực thứ hai của Vương Khung lấy phòng ngự làm chủ, giáp đen như ngọn đèn, phảng phất như bất diệt.

"Bát Tí Hóa Bánh xe vàng!" Đột nhiên, Hàn Kỳ rống to một tiếng, chấn thiên động địa.

Tám cánh tay màu vàng óng phân ly từ thân thể của gã, cuộn mình biến hình trong không trung, cuối cùng hóa thành tám bánh xe vàng, điên cuồng xoay tròn, phát ra tiếng nổ đùng đoàng chói tai.

"Hình thái chân chính Bát Tí Kim Luân!"

Đám người kinh hô, nín thở.

Đây mới là lực lượng chân chính của Bát Tí Kim Luân, hình thái cực hạn của phái ngự vật.

"Chết đi cho ta!" Hàn Kỳ rống to.

Bát Tí Kim Luân điên cuồng vận chuyển, xé rách không khí, hoa lửa tung toé, lấy tốc độ cực kỳ kinh người, đánh về hướng Vương Khung.

"Thân Thể Giao Long! Long Viên Khí!"

Vương Khung đứng bất động tại chỗ.

Huyết khí màu vàng quấn quanh người, vảy giáp màu đen chấn động kịch liệt.

Tám bánh xe lửa đập tới.

Bụi mù tóe lên, bao phủ một phương, dư ba kinh khủng giống như gợn sóng khuếch tán bốn phía.

Cỗ lực lượng mãnh liệt kia làm cho người ta ngạt thở.

Đám người lần lượt lui lại, mở to hai mắt nhìn, nhìn bụi mù kia.

Bát Tí Kim Luân, bật hết hỏa lực, lực lượng đáng sợ như này đủ để quét ngang hết thảy.

Mạnh như Phong Vô Tướng cũng không dám ngạnh kháng chính diện.

"Ở bên trong phái ngự vật mà ta từng thấy, ngươi được xem như là xuất chúng." Thanh âm bình tĩnh truyền đến từ trong bụi mù.

Ánh mắt của mọi người cũng vì đó mà rung động.

Hàn Kỳ trợn to mắt, căn bản không thể tin được.

Vương Khung cất bước đi tới, tám bánh xe vàng triệt để mất đi quang mang, rơi ở dưới chân hắn.

Vảy giáp màu đen dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lạnh lùng, làm người ta không rét mà run.

Chương 96

"Như vậy...như vậy cũng đều không phá nổi phòng ngự của hắn! ? Quá không thật!"

"Con mẹ nó, người này tuyệt đối là phòng ngự đệ nhất trong ba đại viện."

"Đây chính là đứng yên cho ngươi đánh cũng có thể làm cho ngươi bại bên trong truyền thuyết?"

Vào giờ phút này, tâm lý của Hàn Kỳ triệt để sụp đổ.

Gã bắt đầu hoài nghi năng lực của mình có phải là xảy ra vấn đề, thậm chí còn có ý niệm trực tiếp thôi động Bát Tí Kim Luân đập lên trên người mình, nhìn xem có phải là không có uy lực thật hay không.

"Không có khả năng...chuyện này không có khả năng..." Hô hấp của Hàn Kỳ trở nên gấp rút, trong mắt lộ ra bối rối cùng với tuyệt vọng.

Bên trong ba đại viện có không ít năng lực, nhưng năng lực lấy phòng ngự làm chủ, bức đối phương đến sụp đổ, chỉ có một mình Vương Khung.

"Vừa rồi ngươi không phải rất ngang tàng sao? Còn có tuyệt chiêu gì không, đừng có cất giấu." Vương Khung thờ ơ nói.

"Ta không tin, ngươi làm sao có thể phòng thủ được!" Hàn Kỳ gần như điên cuồng quát ầm lên.

Lòng tin của gã triệt để sụp đổ, thậm chí ngay cả dũng khí tiếp tục chiến đấu cũng đều không có.

Năng lực đáng tự hào nhất của gã, ở trước mặt Vương Khung lại không chịu nổi một kích, quả thực liền giống như là không có sức chiến đấu.

Lực phòng ngự biến thái như thế, trực tiếp làm cho Hàn Kỳ bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Phốc! Hàn Kỳ phun ra một ngụm máu tươi, cả người quỳ rạp xuống đất, tóc dài rối tung, con mắt trở nên đỏ bừng.

Đám người thấy thế, lần lượt lắc đầu, có một chút thổn thức.

"Tâm lý của Hàn Kỳ đã triệt để sụp đổ!"

"Gã đã phế, ảnh hưởng của một trận chiến này đối với gã quá lớn, rất có thể trở thành bóng ma, không thoát khỏi bóng ma này liền phế bỏ."

"Giết người tru tâm, chuyện này so với giết gã còn muốn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần."

Đường đường là thiên kiêu, niềm kiêu hãnh, sự tự tin của gã bị Vương Khung dẫm đến vỡ nát trong nháy mắt.

Hơn nữa còn là dùng phương thức như vậy, dùng thân thể ngăn cản, một bước cũng không nhường, ngang ngược trực tiếp như thế, làm cho lòng tin của Hàn Kỳ sụp đổ ầm ầm.

Vào lúc này, lòng gã xám xịt như chết, trong mắt không còn thần thái cuồng ngạo như ngày xưa.

Tất cả mọi người cảm giác được, tinh, khí, thần của Hàn Kỳ dường như suy yếu đến cực hạn, gã rốt cuộc đã vô pháp lấp lánh óng ánh giống như trước kia.

"Người này thật đáng sợ, thiên phú dị bẩm, tung hoành vô địch, lựa chọn dùng phương thức như vậy đánh bại Hàn Kỳ, quá tàn nhẫn."

"Đứng yên để cho ngươi đánh cũng đều có thể thắng, như vậy về sau Hàn Kỳ còn làm người như thế nào?"

"Thật sự là một kẻ hung ác, tâm cơ thâm trầm, không kiêng kị gì, hắn cũng không phải là học viên mới gì đó."

Đám người cảm thán, trong nội tâm lại nhiều thêm một tia kính sợ, thậm chí ánh mắt của bọn hắn còn run rẩy, cũng không dám nhìn thẳng Vương Khung.

Ầm ầm! Vương Khung khí phách kinh người, xoay người lại, nhìn về phía Phong Vô Tướng.

"Ngươi cũng muốn thử một lần sao?"

Da mặt Phong Vô Tướng giật một cái, thần sắc có vẻ hơi không tự nhiên.

Thực lực của y tiếp cận cùng với Hàn Kỳ, Bát Tí Kim Luân cũng đều không phá nổi phòng ngự của Vương Khung, coi như y ra tay, phỏng chừng

cũng quá sức.

Nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, không chiến liền lui, vậy y về sau còn đặt chân tại ba đại viện như thế nào?

"Thân hóa huyền binh diễn võ công, ngự vật thông huyền hóa chân long, đại hoang mênh mông địch ở đâu, cái thế vô địch chín vạn trọng!" Ánh mắt của Vương Khung như kiếm, hét dài một tiếng như thần chung mộ cổ, rung động tâm linh của mỗi người.

Ba đại viện từ lúc sáng lập cho đến nay, câu này đã được khắc trên quảng trường trung tâm, lưu truyền cho đến nay.

Đám người kinh hãi, khó có thể tin.

Trong lúc hoảng hốt, giống như nhìn thấy tiền bối ba đại viện, san bằng phong vân, dáng người ngang nhiên cử thế vô địch.

"Trên đời này không có năng lực vô địch, chỉ có nhân tâm vô địch."

"Trong lòng ngươi đã có thoái ý, không phải là đối thủ của ta." Vương Khung khẽ nói.

Lời nói của hắn, giống như một cái tát vang dội bạt lên trên mặt Phong Vô Tướng.

Trong một sát na vừa rồi kia, y đã kiến thức năng lực kinh khủng của Vương Khung, quên đi sơ tâm, chỉ có tính toán cùng với thể diện, chiến ý đã lui, khó mà địch lại.

Lúc này khí phách của Vương Khung giống như biển lớn, dùng một trận chiến áp đảo Hàn Kỳ.

Hiện nay chỉ vài ba câu, càng là làm cho ý chí của Phong Vô Tướng dao động, lòng có thiếu hụt, khó có thể chiến một trận.

Trong lúc hoảng hốt, khí thế của Vương Khung không ngừng tràn đầy, như trời như biển, càng trở nên cao lớn hơn.

"Lòng người khó dò, ai có thể bất động như núi, cử thế vô địch! ?"

Nhưng vào lúc này, một giọng nói khẽ truyền đến, như hoa lan trong cốc vắng, làm cho tất cả mọi người đều thấy được một tia sáng, áp lực bản tâm ban đầu cũng vì đó mà buông lỏng.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người xinh đẹp nhanh nhẹn đi tới, nàng mặc một bộ váy sam bồng bềnh, như vầng trăng sáng trên bầu trời, không nhiễm trần thế.

Loại khí chất đó, độc lập với thế giới, làm người ta khó quên.

"Minh Thanh Sa! ?"

Có người kinh hô, nhận ra được, thần sắc trở nên vô cùng kích động.

Cao thủ Hoang Viện vô thượng, vậy mà xuất hiện tại địa phương này.

Phải biết rằng, đệ tử phái siêu năng, từ trước đến nay xuất quỷ nhập thần, không tương giao cùng với người khác, cho dù cùng là ba đại viện, Hoang Viện vẫn y như cũ lộ ra vô cùng thần bí.

Về phần Minh Thanh Sa, không chỉ là đệ tử Hoang Viện, sắc đẹp của nàng càng là danh chấn ba đại viện, không biết có bao nhiêu người truy cầu.

Người trời như vậy, vậy mà xuất hiện ở đây, lập tức dẫn tới oanh động không nhỏ.

"Minh Thanh Sa! ?" Vương Khung mỉm cười, trong giây lát liền nhận ra được.

Xuân quang kiều diễm bên hồ ngày đó vẫn còn tươi nguyên trong trí nhớ của hắn, đặc biệt là loại xúc cảm tay kia, thực sự chỉ nên có trên trời, nhân gian cũng chỉ có thể bóp mấy lần.

Chương 97

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, không dùng phong vân luận anh hùng!" Minh Thanh Sa thần sắc lạnh nhạt, dường như không hề hay biết đối với tiếu dung mập mờ kia của Vương Khung.

Chuyện này cũng thể hiện ra tâm tính cùng với lực khống chế cường đại của nàng.

"Tư chất của ngươi đúng là rất khó tìm!" Minh Thanh Sa khẽ mở môi son: "Đại Địa Viêm Lân Mãng là dị chủng, ta ngược lại là muốn nhúng chàm một chút."

"Nói như vậy, ngươi là muốn động thủ?" Vương Khung thu liễm tiếu dung, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn biết, nữ nhân trước mặt này có thể xưng là kình địch, không thể có mảy may sơ suất.

"Như ngươi mong muốn!"

Ầm ầm! Trên bầu trời, mây mù tụ tập, áp suất không khí trở nên càng ngày càng thấp.

Gió mạnh nổi lên, như long hổ gào thét.

Tầng tầng hơi nước tụ tập, phun ra nuốt vào ở trên tay ngọc của Minh Thanh Sa.

Trong nháy mắt, đoàn hơi nước kia trở nên vô cùng trong suốt, một cỗ hư ảnh kinh khủng hiện ra ở giữa.

Cỗ hư ảnh kia như là một con tiểu long, tụ tán vô hình, ly hợp vô tướng.

Lục Hợp Linh Tượng Thủy!

"Đây...đây là cái gì..."

Đôi mắt của đám người rung động, cảm thấy tim đập nhanh một trận.

Dao động đoàn hơi nước kia truyền ra làm bọn hắn cảm thấy ngạt thở, thậm chí là bị đè nén.

Dường như ở trong đó trấn áp một đầu hung thú, nếu như dính vào, liền gặp tai nạn.

"Phái siêu năng! ?" Sắc mặt của Vương Khung ngưng trọng.

Hắn trước đây chính là cường giả phái siêu năng, tự nhiên biết rõ loại lực lượng này có ý vị như thế nào.

Năng lực phái siêu năng chân chính, đi đến sau cùng đều có thể diễn hóa ra lực lượng thuộc về mình.

Cũng ví dụ như Khung Thiên Hung Sát của hắn lúc trước.

Lại ví dụ như Lục Hợp Linh Tượng Thủy của Minh Thanh Sa!

Lục Hợp là hung thú cổ xưa, theo lời đồn, loại hung thú này sống trong nước đen, thôn phệ sinh linh, tiêu diệt mọi thứ.

Ầm ầm! Hơi nước trong tay Minh Thanh Sa biến mất không thấy gì nữa.

Thiên địa trầm trọng, tất cả mọi người cảm thấy ngạt thở, bọn hắn mặt đầy tràn vẻ hoảng sợ, chỉ cảm thấy không khí chung quanh trở nên vô cùng ẩm ướt, khí lực của bọn hắn dường như cũng càng ngày càng giảm.

Ông! Hơi nước tụ tập, giống như lao tù, thôn phệ Vương Khung.

Toàn bộ quá trình diễn ra không quá một tích tắc, trong chớp mắt, dòng nước dữ dội đã ập đến.

Sóng nước kinh khủng cuộn trào, cuốn lấy thân ảnh Vương Khung, Long Viên Khí trong cơ thể hắn lướt qua với tốc độ điên cuồng.

Sinh mệnh lực hùng hồn thật lớn như thế, trong nháy mắt liền trở thành chất dinh dưỡng của dòng nước dữ dội kia.

Sự kinh khủng của Lục Hợp Linh Tượng Thủy hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

"Chẳng trách có thể luyện thành Cửu Long Bàn Thiên Ấn, huyết khí tràn đầy như vậy..." Minh Thanh Sa khẽ nói, bên trong con ngươi sáng ngời của nàng không có bất kỳ tâm tình dao động gì.

Trong nháy mắt, Long Viên Khí bị thôn phệ hầu như không còn.

Vảy giáp màu đen bỗng nhiên chấn động, chống cự Lục Hợp Linh Tượng Thủy xâm chiếm từng bước.

"Phái siêu năng, đây chính là lực lượng của phái siêu năng sao?"

"Loại lực lượng này đúng là hoàn toàn không thể tưởng tượng, thôn phệ sinh mệnh lực, coi như là năng lực phòng ngự của Vương Khung đều lộ rõ là không chịu nổi một kích."

"Đệ tử Hoang Viện thật sự vô địch sao?"

Đám người kinh hãi, so với năng lực của Vương Khung, năng lực của Minh Thanh Sa càng lộ ra quỷ dị vô địch.

Vào giờ phút này, liền ngay cả Phong Vô Tướng, Hàn Kỳ cũng đều lộ ra kiêng kị thật sâu.

Nữ nhân này quá cường đại, cường đại đến mức làm cho phòng ngự gần như không thể phá vỡ của Vương Khung kia cũng đều biến thành thùng rỗng kêu to.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tiếng long ngâm vang vọng.

Đám người kinh hãi, chỉ thấy ở trung ương lao tù nước bàng bạc thật lớn kia, một luồng phong mang triển lộ, hung lệ bá đạo, lộ ra băng lãnh cùng với cô tịch.

"Đây là..." Minh Thanh Sa cau lại đôi mi thanh tú, con ngươi xinh đẹp rung động nhè nhẹ.

Lục Hợp Linh Tượng Thủy điên cuồng ngưng tụ, hóa thành một quả cầu, bị giáp đen kia bao trùm, nằm trong lòng bàn tay giống như long trảo kia.

"Không thể nào!" Minh Thanh Sa nghiến chặt hàm răng, rốt cuộc cũng động dung.

Lục Hợp Linh Tượng Thủy của nàng vậy mà mất đi khống chế, bị Vương Khung trấn áp.

"Năng lực của ngươi vừa vặn bị ta khắc chế!" Vương Khung cười khẽ.

Năng lực Thân Thể Giao Long tiến hóa đi ra chính là song long trảo này, phong mang của nó có thể xé rách hết thảy.

Mấu chốt nhất là, hắn khắc chế hết thảy năng lực thuộc tính thuỷ.

"Sư tỷ, ngươi có duyên với ta!" Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, hai tay của hắn nhẹ nhàng bóp.

Lục Hợp Linh Tượng Thủy ở trong bàn tay hắn nổ tung, hơi nước đáng sợ như gợn sóng tán đi bốn phía.

Đám người kinh hãi.

Một màn này có ý vị như thế nào?

Đệ tử Hoang Viện thua! ?

Lục Hợp Linh Tượng Thủy của Minh Thanh Sa lại bị phá! ?

Đây quả thực là sự tình bất khả tư nghị!

"Sự kiện lớn, tuyệt đối là sự kiện lớn, hoành không xuất thế, không thể ngăn cản!"

"Thật là gặp quỷ, vị học viên mới này xuất hiện từ chỗ nào? Vốn là không tên không tuổi, một tiếng hót vang liền kinh thiên động địa."

"Phái siêu năng cũng đều thua rồi? Ta có thể tưởng tượng, ngày mai ba đại viện nhất định sẽ chấn động."

Mọi người đều rất phấn khích, tầm ảnh hưởng của trận chiến này sâu rộng đến mức nào, bọn hắn dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

Vào ngày mai, cái tên Vương Khung này nhất định sẽ ồn ào huyên náo, râm ran trong ba đại viện.

"Vương Khung, ta nhớ kỹ ngươi." Đôi mắt sáng của Minh Thanh Sa run rẩy, thản nhiên nói.

Khuôn mặt xinh xắn của nàng không hề thay đổi một chút nào, và dường như cả chiến thắng hay thất bại đều không thể để lại dấu ấn trong lòng nàng.

Thân ảnh nàng phiêu hốt, xoay người rời đi, tiêu thất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Thật sự là một cô nàng thú vị." Vương Khung thu hồi Thân Thể Giao Long, trên mặt hiện ra một tia vẻ mệt mỏi.

Chương 98

Liên tiếp chiến đấu với cao thủ Long Viện, cao thủ Hoang Viện, cho dù là Vương Khung cũng đều cảm thấy mệt mỏi, Hỏa Chủng màu đen hao tổn hơn phân nửa năng lượng.

Đặc biệt là Lục Hợp Linh Tượng Thủy của Minh Thanh Sa, nếu như không phải vừa lúc bị Thân Thể Giao Long khắc chế, Vương Khung chỉ sợ liền phải bộc lộ ra át chủ bài sau cùng của hắn.

"Loại cảm giác này thật tuyệt!" Vương Khung thở ra một hơi thật dài, trong nội tâm tỏa ra hào khí.

Hắn trở lại ba đại viện, rốt cuộc cũng đã đủ để so sánh hơn thua với cao thủ đỉnh tiêm.

Loại nhiệt huyết lúc chiến đấu đã lâu kia làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

"Ngươi không sao chứ." Thẩm Tử Nghê đi đến trước người hắn, quan tâm hỏi.

Ánh mắt của nàng phức tạp, thậm chí run rẩy.

Lúc trước, vào thời điểm Vương Khung vừa mới gia nhập tiểu đội, đối với nam nhân này, trong lòng của nàng chỉ có khinh thị.

Nhưng một đường đi tới, sự cường đại, thần bí, kinh diễm của Vương Khung mang cho nàng một lần lại một lần rung động.

Bát Tí Kim Luân, Lục Hợp Linh Tượng Thủy, năng lực nào mà không phải uy chấn ba đại viện, vậy mà đều thua ở trong tay Vương Khung, đúc thành uy danh cái thế khó địch nổi của hắn.

"Phong mang của hắn, một ngày nào đó, sẽ lấp lánh trên thế gian." Thẩm Tử Nghê tự nhủ.

"Không có việc gì, nghỉ ngơi một hồi liền tốt." Vương Khung lắc đầu, bốc một nhúm Hoàng Thiên Ngọc Đạo từ trong Hỏa Giới, nuốt ăn luyện hóa.

Hắn ngồi xếp bằng, điều tức khôi phục ở trước mắt bao người.

Nhưng mà, không có người nào dám ra tay với hắn.

Đây chính là đại thế mênh mông, một trận chiến này đã triệt để đặt vững uy danh cùng với thực lực của hắn.

"Chúng ta đi thôi, người này không thể địch, ngày mai, danh hào của hắn nhất định sẽ chấn động ba đại viện."

"Công danh uy vọng, thiên vận rơi ở trên người học viên mới. Vương Khung, ta sẽ ghi nhớ cái tên này."

"Hoành không xuất thế, sợ rằng sẽ dẫn xuất những yêu nghiệt ẩn tu kia, về sau sẽ rất náo nhiệt."

Đám người cảm thán, lần lượt rời đi.

Cho dù biết rõ quả trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng kia ở bên trong Hoả Giới của Vương Khung, cũng không có ai dám vọng động tâm tư, bọn hắn cấp tốc rời đi, truyền ra tin tức.

Chuyện này là một kiện đại sự, mạnh như Hoang Viện Minh Thanh Sa cũng đều bại.

"Chúng ta cũng đi!" Phong Vô Tướng nhìn Vương Khung thật sâu, bên trong con ngươi chỉ có hối hận cùng với cô đơn.

"Lão đại!" Tâm tình của y không thể ức chế, làm đồng đội chung quanh đều lộ ra vẻ lo lắng.

"Có lẽ hắn nói rất đúng, lòng ta có thiếu hụt, sao có thể vô địch?" Phong Vô Tướng thở dài.

"Từ hôm nay trở đi, ta sẽ rời khỏi Quang Minh Học Cung." Phong Vô Tướng nắm chặt song quyền, làm ra một cái quyết định kinh người.

Vừa dứt lời, đám người xôn xao, liền ngay cả Vương Khung cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại.

"Lão đại!"

"Vương Khung, tạ ơn ngươi đã làm cho ta nhận rõ hiện thực, một ngày nào đó, ta sẽ có tư cách đứng ở trước mặt ngươi." Phong Vô Tướng rống to một tiếng, quay người rời đi.

Vương Khung nhìn bóng lưng đi xa kia, ánh mắt thâm thúy.

"Nam nhân này trong tương lai sẽ rất đáng sợ."

Có thể quên đi tất cả, chém đứt quá khứ, chỉ có cô tịch làm bạn, dạng ý chí này, dạng quyết tâm này...

Luôn sẽ có một ngày, thành tựu của y sẽ khiến cả thế giới phải ghé mắt.

"Thiên hạ lớn, khó chứa lòng người, quả nhiên không thể coi thường bất luận kẻ nào." Vương Khung tự xét lại nói.

Hàn Kỳ nhìn Phong Vô Tướng đi xa, lại nhìn Vương Khung một chút, gã nắm chặt song quyền, quay người rời đi.

Gã không có khí phách như Phong Vô Tướng, càng không có thiên phú như Vương Khung.

Vương Khung nhìn gã, lắc đầu, không nói thêm gì.

Người này đời này, đã chú định thành tựu có hạn.

Vận mệnh huyền bí, một cái quyết định, kể từ đó ngày đêm khác biệt.

...

Vào ngày này, ba đại viện chấn động cái tên. Vương Khung này như gió lốc cấp tốc truyền ra.

"Song sinh năng lực, dạng thiên phú này, ta tưởng rằng hắn còn phải tôi luyện một phen mới có thể đạt đến độ cao như thế, không ngờ được..." Kỷ Nguyên Thần ánh mắt thâm thúy: "Ta rốt cuộc vẫn đã xem thường hắn."

"Đại chấp giáo, tên tiểu tử này cho dù nắm giữ hai đại năng lực phái thần binh cấp Linh, lại có thể đánh bại Minh Thanh Sa? Chuyện này có một chút không quá có khả năng đi." Lư Phi Viên không nhịn được nói.

"Không có gì là không có khả năng, năng lực của hắn không phải chuyện đùa, uẩn tàng long uy, còn có không gian trưởng thành rất lớn." Kỷ Nguyên Thần hơi nheo mắt lại, thần sắc biến ảo.

"Nghĩ không ra, dạng hạt giống này vậy mà lại đưa đến chỗ của ta, Hắc Nhận, ta không có khả năng cô phụ lòng tốt của ngươi." Kỷ Nguyên Thần hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt tiếu dung lén lút.

"Ta nhớ hình như Hắc Thuỷ Long Cung đã sắp mở ra!" Kỷ Nguyên Thần đột nhiên nói.

Lư Phi Viên hơi biến sắc: "Đại chấp giáo, danh ngạch đã sớm định ra, ngài là muốn..."

"Thêm tên tiểu tử này vào."

"Cái gì?" Lư Phi Viên trừng mắt, kinh ngạc nói: "Đại chấp giáo, Hắc Thuỷ Long Cung đối với hắn có phải là quá sớm rồi hay không?"

"Huống hồ danh ngạch đã sớm được định ra, nếu như đột nhiên thêm vào một người, ở phía tổng bộ..."

"Ở phía trên nếu là có trách cứ, ta sẽ gánh chịu, năng lực của tên tiểu tử này quá thích hợp với chỗ kia." Kỷ Nguyên Thần nhếch miệng cười nói.

"Đại chấp giáo, Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, cũng không chỉ là một nhà chúng ta, Tinh Hà Thành khẳng định cũng sẽ có người đi, vạn nhất..." Lư Phi Viên muốn nói lại thôi.

Thân phận của Vương Khung quá mẫn cảm, nếu quả thật đi tới Hắc Thuỷ Long Cung, nhiều người phức tạp, khó tránh khỏi gặp phải cố nhân.

"Hắc hắc, ta chính là muốn cho tất cả mọi người một kinh hỉ." Kỷ Nguyên Thần cười lạnh nói.

...

Chương 99

Tại Hoang Viện!

"Thanh Sa, ngươi thật sự thua trong tay một học viên mới! ?" Thanh niên áo trắng chấn kinh.

Y xuyên thấu qua hơi nước mông lung, nhìn bóng người xinh xắn dưới thác nước kia, có một chút khó có thể tin.

"Ta thua." Minh Thanh Sa thản nhiên nói, ngữ khí bình tĩnh như nước, dường như đang nói cũng không phải là chính mình.

"Sao có khả năng? Lục Hợp Linh Tượng Thủy của ngươi làm sao sẽ bại bởi phái thần binh, bại trong tay một vị học viên mới?" Trong mắt yhanh niên áo trắng hiện ra một vệt sát khí.

Phảng phất như thất bại như vậy là không được cho phép.

"Thắng bại vô thường, ngươi không thể bởi vì hắn là phái thần binh, liền khinh thị hắn." Minh Thanh Sa thản nhiên nói: "Ôm dạng tâm thái này, một ngày nào đó, ngươi sẽ rơi xuống vũng bùn."

"Vương Khung! ?" Thanh niên áo trắng trầm mặc không nói, suy ngẫm cái tên này nhiều lần.

...

Tại phế tích yêu thú.

Vô số thi thể chồng chất giống như núi nhỏ.

Đột nhiên, khí tức bàng bạc phóng lên tận trời, trong huyệt động thâm thúy, một vị thiếu niên chậm rãi đi ra, trên người y trần trụi, toàn thân tản ra khí tức bá đạo.

"Thanh Minh, ngươi rốt cuộc đã xuất quan." Cách đó không xa, nhãn tình của một vị trung niên nam tử sáng lên, thản nhiên nói.

"Bế quan ba năm, cuối cùng cũng có thành tựu." Thiếu niên khẽ nói, ánh mắt y bình tĩnh, khí tức quanh người đột nhiên tiêu tán, thường thường không có gì lạ, phản phác quy chân.

"Ba năm trước đây, ngươi bại ở dưới Khung Thiên Hung Sát, khổ tu cho

đến nay, cuối cùng cũng không có uổng phí." Trung niên nam tử vui vẻ nói.

"Chỉ tiếc là nam nhân kia đã chết rồi." Hoắc Thanh Minh lộ ra thần sắc cô đơn, lộ ra một tia hoài niệm.

"Thiên hạ rộng lớn, chính là không bao giờ thiếu thiên tài, những kẻ còn sống mới là đối thủ của ngươi." Trung niên nam tử cười to nói.

"Ở trong đoạn thời gian gần đây, bên trong Võ Viện xuất hiện một vị học viên mới, thiên phú dị bẩm, ngay cả đệ tử Hoang Viện cũng đều thua ở trong tay hắn." Trung niên nam tử khẽ nói.

"Phái thần binh đánh bại phái siêu năng?" Khuôn mặt của Hoắc Thanh Minh có một chút động: "Người nào?"

"Cực kì trùng hợp, vị học viên mới kia cũng tên là Vương Khung."

Thân thể của Hoắc Thanh Minh trì trệ, con ngươi vốn bình tĩnh nổi lên một tia gợn sóng.

Trong vòng một đêm, Vương Khung triệt để thành danh.

Hỏa Chủng tầng tám, song sinh năng lực, phái thần binh cấp Linh, giẫm nát Bát Tí Kim Luân, đánh bại Minh Thanh Sa...

Tất cả các loại tin đồn về hắn lan truyền nhanh chóng.

"Có nghe nói hay không, Vương Khung vào thời điểm ở ngoại viện là một kẻ ác bá, đã từng bắt nạt qua không ít học viên cũ, còn thu phí bảo hộ."

"Đừng nói mò, ta nghe nói hắn là vì giúp đỡ đại nghĩa, đối kháng tà ác, bảo hộ học viên mới, dùng phương thức như vậy khuyên bảo người khác, chính nghĩa tuy đến trễ, nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt."

"Có lời đồn nói, quan hệ giữa Vương Khung cùng với Minh Thanh Sa không phải bình thường, trận chiến ngày đó kia là trận chiến định tình của bọn họ."

"Trách không được ta thấy thần sắc của hai người bọn họ mập mờ, hoá ra là đã sớm cấu kết."

"Nghe nói Vương Khung có một chút quan hệ cùng với Mục Vương Thành."

"Cái gì? Vương Khung là con tư sinh của Mục Vương Thành?"

"Ngươi nói cái gì? Vương Khung là huyết mạch của Tần Hoàng bệ hạ lưu lạc tại dân gian?"

Các loại lời đồn ồn ào náo động, dạng phiên bản gì cũng đều có.

Thậm chí "Báo Tương Lai" phiên bản nội bộ của ba đại viện, cũng mở chuyên mục riêng cho Vương Khung.

"Phái thần binh không thể không đọc! Bí quyết tu luyện của bậc thầy quản lý thời gian Vương Khung"

"Đạo đức suy đồi? Nhân tính vặn vẹo? Thăm dò bí mật Vương Khung không muốn người biết"

"Chấn kinh! Thân thế Vương Khung lộ ra ánh sáng, hắn vậy mà là..."

" Thật đáng sợ, tỷ lệ tử vong là 100%, Vương Khung đích thân vạch trần những sai lầm trong tu luyện, có rất nhiều người đang làm như vậy"

...

"Đệch mẹ..." Nhìn tờ báo mới nhất trong tay, Vương Nghị trực tiếp nói tục.

Từ khi hắn dương danh, tin tức ngầm bay đầy trời, tin đồn nhảm mỗi ngày đều có, chỉ cần dính vào tên của hắn, kỳ báo đó liền sẽ sốt xình xịch.

Tần Hoàng bệ hạ đã từng miêu tả loại hiện tượng này, gọi là "cọ xát nhiệt độ" (kiểu như bú fame, câu view) .

"Sao thế? Không phải bài báo này viết rất hay sao!" Thẩm Tử Nghê mở ra tờ báo đã bị Vương Khung bóp thành một cục giấy lộn, trêu chọc nói.

Phía trên trang đầu bất ngờ viết một tiêu đề bắt mắt: «Vương Khung phất lên sau một đêm, chân tướng phía sau đúng như Tần Hoàng nói..."

"Những người viết báo hiện tại này đều không có điểm mấu chốt sao?" Vương Khung im lặng nói.

"Ta thực sự thích những bài báo viết bởi vị "bình xịt không tên" này, y chính là người viết bài nổi danh của "Báo Tương Lai"." Thẩm Tử Nghê cười nói: "Y có thể viết ngươi, thuyết minh ngươi thật sự nổi danh, chí ít là tại Xích Long Thành, tại ba đại viện, ngươi rất nổi danh."

"Cả nhà của y đều là con ngoài giá thú." Vương Khung liếc mắt một cái

nói.

"Đây không phải là những gì y nói." Thẩm Tử Nghê nói: "Tần Hoàng đã nói, nếu như yêu nghiệt hoành không xuất thế, chỉ có ba loại tình huống."

"Hoặc là khí vận nghịch thiên, hoặc là bật hack trong bóng tối, hoặc là thân thế phi phàm."

Vương Khung im lặng, ngôn ngữ mới lạ của Tần Hoàng thực sự quá nhiều.

Trong số rất nhiều câu nói của Tần Hoàng, đúng là chính xác có một câu như vậy, thậm chí viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình còn từng đưa ra chú giải.

Người có khí vận nghịch thiên, rơi xuống vách núi, ngộ nhập cổ động, thu hoạch được truyền thừa, từ đó đi đến nhân sinh đỉnh phong.

Người bật hack trong bóng tối, thân mang dị bảo, tu hành gia tốc, thực lực nghịch thiên, từ đó vô địch trong cùng thế hệ.

Người thân thế phi phàm, lưu lạc dân gian, trông như phế nhân, nhưng một khi thức tỉnh, kể từ đó nắm giữ huyết mạch kinh người.

Chương 100

Tần Hoàng bệ hạ còn từng nói, những người đột nhiên hoành không xuất thế này, tất có bàn tay vàng.

Cái gọi là bàn tay vàng, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chú giải là, đó là bảo bối ta có ngươi không có, làm ta lợi hại, khiến cho ngươi ngu xuẩn.

"Những lời nói của Tần Hoàng khá bất công, ta có thể đi đến ngày hôm nay, hoàn toàn là dựa vào sự cố gắng cùng với chăm chỉ của mình, còn có nhiệt tình đối với tu hành." Vương Khung vô cùng chân thành nói.

"Cái gì mà bàn tay vàng, những thứ đó căn bản sẽ không có bất kỳ trợ giúp gì đối với tu hành, chỉ có làm đến nơi đến chốn, mới có thể có thành tựu."

"Nói hay lắm."

Một tràng tiếng cười cởi mở truyền đến.

Long Càn sải bước đi đến, trong mắt lấp lóe tinh mang: "Tử Nghê, Tần Hoàng bệ hạ mặc dù hùng tài đại lược, nhưng không phải lời nào nói ra cũng đúng tuyệt đối."

"Vương Khung chính là ví dụ sống sờ sờ, nếu như nói hắn thật sự có bàn tay vàng, hắn vẫn rất chăm chỉ khắc khổ." Long Càn nhìn về phía Vương Khung, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng khâm phục.

Lúc trước y đã nói chuyện với Vương Khung về con đường tu luyện, mới nhận ra rằng, đối phương tu luyện khắc khổ tuyệt đối không phải là y có thể so sánh.

Trong mấy năm qua, Vương Khung mỗi ngày đều là thức dậy lúc ba ~ bốn giờ sáng, gió mặc gió, mưa mặc mưa, ngày đêm không ngừng.

Phải biết rằng con đường tu luyện không phải một sớm một chiều, kiên trì một lúc thì dễ dàng, nhưng mà tích lũy tháng ngày lại yêu cầu nghị lực lớn

Chuyện này càng làm cho sự kính nể của Long Càn đối với Vương Khung tăng thêm một đoạn.

Dạng người này làm sao sẽ không thành công?

Đương nhiên, Long Càn cũng không biết, trải qua ba năm, Vương Khung đều dậy lúc ba bốn giờ sáng để đi đến cửa hàng bán thịt.

Về phần chăm chỉ khắc khổ, hắn ngược lại là phải dùng mánh lới để trộm thời gian nghỉ ngơi, nếu không thì sẽ không thể thoát khỏi đòn roi của lão bản, điều kiện căn bản không cho phép.

"Sư huynh, chớ khen ta, ta cũng chỉ là người bình thường." Vương Khung mặt không đỏ, tim không nhảy.

"Không kiêu ngạo cũng không nóng nảy."

Long Càn khẽ gật đầu, liền ngay cả ánh mắt của Thẩm Tử Nghê ở bên cạnh cũng đổi thay đổi, bên trong tán thưởng khâm phục lộ ra một tia tình cảm không nói rõ được cũng không tả rõ được.

"Sư huynh, chúng ta vẫn nên nói chính sự đi." Vương Khung chuyển hướng chủ đề, lôi kéo Long Càn tiến vào trong phòng.

"Sự tình đã làm xong."

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi trở về, chính là bán toàn bộ thi thể yêu thú trong tay, thu được 580 vạn.

Sau đó, hắn dùng khoản bạc này làm làm tiền vốn, dùng giá cả cao hơn giá thị trường ba thành, thua mua thi thể yêu thú tổn hại trong tay mấy người Long Càn.

Sau mấy phen vận chuyển, hắn liền góp nhặt được khoản tài phú kếch xù ba ngàn hai trăm vạn.

Sau đó, hắn liền nhờ Long Càn giúp đỡ hắn thu mua thi thể yêu thú tổn hại ở bên trong ba đại viện.

Long Càn móc ra một chiếc Hỏa Giới từ trong ngực: "Trong này là hàng hoá trị giá một ngàn vạn."

"Đã đủ!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hàng hoá trị giá một ngàn vạn, hắn coi như chữa trị toàn bộ cũng phải hao phí thời gian rất dài, đối với hắn mà nói cũng là phụ tải không nhỏ.

Huống hồ, loại năng lực này của hắn nếu như truyền đi, tất nhiên sẽ

dẫn tới chấn động, thậm chí là ngấp nghé trong bóng tối.

Hiện nay hắn đã rất là đáng chú ý, tiếp đó, vẫn phải điệu thấp một chút thì tốt hơn.

"Vương Khung, lô hàng lớn này, ngươi ăn được sao?" Long Càn quan tâm nói.

Nếu như thông qua con đường chợ đen, nước bên trong quá sâu, đặc biệt là sinh ý buôn bán thi thể yêu thú, dính đến rất nhiều bí mật cùng với thế lực, bởi vậy y cũng không tiện hỏi nhiều.

Trong mắt hắn, Vương Khung có thân phận, có bối cảnh, có lai lịch.

Bình thường dạng người này đều không thích người khác hỏi quá nhiều.

"Sư huynh yên tâm." Vương Khung móc ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực, phía trên có đóng ấn vàng, đưa tới.

"Vất vả cho sư huynh rồi, đây là một chút tâm ý của ta."

"Một trăm vạn! ?" Long Càn mở to hai mắt nhìn, vừa ra tay liền là một trăm vạn, coi như với y mà nói, cũng đều là một con số không nhỏ.

Vương Khung lại là cười cười, nếu như là trước kia, một trăm vạn liền có thể làm cho hắn vui đến phát điên.

Nhưng hiện tại, đều chỉ là món tiền nhỏ.

Một khi lô hàng trong tay được chữa trị hoàn thành, bán ra ít nhất cũng được bốn ~ năm ngàn vạn, hắn cũng không quan tâm số tiền nhỏ này.

"Hắc hắc, đây là thời điểm mua bảo vật." Trong bụng Vương Khung đã sớm nở hoa.

Hắn nhớ thương nhất tự nhiên là khiến cho Thân Thể Giao Long tiến hóa thành hình thái cuối cùng.

Mặt khác ấp trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng cũng cần dùng tiền, nhưng những chuyện này cũng không đáng kể, đối với Vương Khung hiện tại mà nói, sự tình có thể sử dụng tiền để giải quyết đều không được tính là sự tình.

Mười ngày sau, Vương Khung rốt cuộc cũng sử dụng keo dính vạn năng kết dính hoàn thành toàn bộ thi thể yêu thú trong tay, xoay tay một cái

bán bốn ngàn tám trăm vạn lượng.

Thêm số tiền trong tay hắn, chuyến này hắn tổng cộng kiếm được bảy ngàn vạn.

Loại năng lực này đối với hắn mà nói, quả thực chính là máy in tiền, chữa trị thi thể yêu thú, loại kỹ thuật này đối với người trước đó đã làm nghề giết mổ như hắn mà nói, quả thực là một bước đột phá trong sự nghiệp.

"Ha ha ha, quả thực là lãi khủng a." Vương Khung nằm mơ cũng đều suýt nữa cười tỉnh.

Chương 101

Sự thần kỳ của keo dính vạn năng vượt qua dự đoán của Vương Khung, đương nhiên, nhưng cũng có tính hạn chế. Thi thể dán lại nhất định phải là vừa mới bị chém giết không lâu, nếu không tinh, khí, thần trôi qua hầu như không còn, cho dù ngoại hình có thể phục hồi như cũ, nhưng bên trong trống không, cũng triệt để mất đi giá trị.

Trong nháy mắt liền có thể nhìn ra sự chuyên nghiệp.

Trừ phi, keo dính vạn năng tiến thêm một bước, dung hợp cùng với Long Viên Khí.

Kể từ đó, cho dù là thi thể yêu thú đã sớm chết nhiều năm, hắn cũng đều có thể tiến hành chữa trị, làm cho nó toả ra sinh cơ một lần nữa.

Nếu như thành công, đừng nói là thi thể động vật, coi như là vật sống hắn cũng đều có thể khôi phục, chẳng hạn như tái sinh một chi bị cắt rời.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều chỉ là ý tưởng của Vương Khung mà thôi.

Ngoài ra, những thứ keo dính vạn năng có thể chữa trị không chỉ giới hạn tại thi thể yêu thú.

Vương Khung cảm thấy chữa trị bảo khí cũng là một loại sinh ý không tồi.

Nhưng dùng năng lực hiện tại của hắn là còn chưa làm được, bởi vì ở bên trong nội bộ rất nhiều bảo khí có kết cấu phức tạp, giống như các tĩnh mạch của cơ thể con người, dẫn năng lượng.

Vẻn vẹn chỉ là dán lại, sẽ khó làm cho bảo khí chân chính phục hồi như cũ.

Ngoài ra, các bảo khí khác nhau, vật liệu sử dụng cũng không giống nhau, chẳng hạn như kim loại, kỳ thạch, gỗ, vân vân.

Trừ phi keo dính vạn năng có thể có được đặc tính gần giống với vạn vật, nếu không thì ý tưởng này tạm thời không thể thành hiện thực.

Bất kể như thế nào, cho dù dùng năng lực hiện tại của keo dính vạn

năng, cũng có thể mang đến tài phú kếch xù cho Vương Khung.

"Bảy ngàn vạn, hẳn là đã có thể mua được không ít đồ tốt."

Trong lòng Vương Khung tràn đầy chờ mong, đi đến Vạn Bảo Lâu.

Vạn Bảo Lâu trong ba đại viện, có nhiều bảo bối hơn ngoại viện rất nhiều.

Rất nhiều bảo vật cấm mua bán, đều có thể mua được tại nơi này.

Đây cũng là phúc lợi của đệ tử ba đại viện.

"Phí lão! ?" Vương Khung ngơ ngác, nhìn thấy người quen.

Ngày đó tọa trấn chỗ đăng ký cũng là Phí lão.

"Quang Minh Học Cung quá keo kiệt, một người lại kiếm đến mấy việc." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ, bên ngoài lại là vô cùng cung kính, thi lễ một cái.

"Kể từ sau Tiểu Vũ Tử, bên trong phái thần binh đã rất ít thấy dạng hạt giống như ngươi." Phí lão liếc nhìn Vương Khung, ở trên bàn đặt một kỳ "Báo Tương Lai" mới nhất.

Vương Khung nhìn thoáng qua, khóe miệng giật một cái không tự nhiên.

Hóa ra vị lão giả trước mặt này vậy cũng thích xem những tin tức lá cải này.

"Tiểu Vũ Tử là người nào?" Vương Khung hỏi.

Phí lão khẽ nhướng mí mắt, bên trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vệt tinh mang.

"Thiên Thu Kiếp Chủ!"

"Cái gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, lộ ra thần sắc chấn kinh.

Thiên Thu Kiếp Chủ, là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy ở bên trong "danh sách trăm đại dị năng giả", đó chính là truyền kỳ nổi danh như Hoàng Kim Vương, Nộ Đào.

Thân phận của y thần bí, chỉ có xưng hào truyền thế, cơ hồ không ai có biết tục danh của y.

"Y cũng là đệ tử Quang Minh Học Cung?" Mắt Vương Khung sáng rực lên.

Thiên Thu Kiếp Chủ là phái thần binh có số lượng không nhiều bên trong "danh sách trăm đại dị năng giả", tương truyền năng lực của y tên là Kiếp Vũ Huyền Thể.

"Vũ Thiên Thu, ai có thể nghĩ tới, một đứa con hoang bị Võ Vương Thành vứt bỏ, vậy mà trong tương lai sẽ phát triển đến cảnh giới như vậy, ngạo nghễ thiên địa, sơn hà tận phục." Phí lão cười lạnh, trong mắt đều là trào phúng.

Vương Khung nghe thế, không khỏi biến sắc.

Vũ Thiên Thu, tên thật của Thiên Thu Kiếp Chủ gọi là Vũ Thiên Thu, y vậy mà là huyết mạch Võ Vương Thành, hơn nữa thân thế dường như có một chút phức tạp.

Nghĩ đến đây, Vương Khung không dám hỏi nhiều, hắn vốn không nên nghe loại sự tình này.

"Nghe nói ngươi thu hoạch được một quả trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng tại phế tích yêu thú?" Phí lão hỏi.

Vương Khung khẽ gật đầu, lấy trứng ra.

"Đã chôn vùi nhiều năm như vậy, lại vẫn có thể toả sáng sinh cơ, thật sự là tạo hoá." Phí lão cảm thán.

"Đại Địa Viêm Lân Mãng bắt nguồn từ Thôn Thiên Mãng, huyết mạch mạnh, không thua kém long chủng, nhưng nếu ngươi muốn ấp nó, còn cần phải hao phí một phen công phu cùng với tâm huyết." Phí lão trả trứng lại.

Vương Khung cung kính tiếp nhận, vội vàng nói: "Còn xin Phí lão chỉ điểm."

"Thôi được, tên tiểu tử ngươi nhìn khá thuận mắt." Phí lão vỗ tay phát ra tiếng, một cuộn da dê phất phới, rơi ở trên bàn.

Vương Khung cầm lên xem xét, phía trên lít nha lít nhít, viết đầy các loại vật liệu.

Long Huyết Thảo, Nhật Quang Thạch, Tinh Nguyệt Hàn Phách Thủy, Cửu Mạch Thanh Linh Trấp, Địa Mạch Nham Hỏa Khoáng...

"Ở phía trên có ba loại phương án, đều có thể đủ để ấp ra Đại Địa Viêm

Lân Mãng."

"Khác nhau ở chỗ nào?"

"Loại phương án thứ nhất, có thể làm cho huyết mạch của nó khôi phục 30%, trưởng thành, có thể đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh phong."

"Chỉ 30%?" Vương Khung nhíu mày.

Cảnh giới Bổ Nguyên đương nhiên là hiếm thấy và cường đại, nhưng loại yêu thú cấp bậc như Đại Địa Viêm Lân Mãng nếu chân chính trưởng thành, thành tựu tuyệt đối không chỉ tại đó.

Nhưng giá thành của loại phương án thứ nhất là nhỏ nhất, chỉ cần tốn hao một ngàn ba trăm vạn lượng để mua các loại vật liệu.

"Loại phương án thứ hai, có thể làm cho huyết mạch của nó khôi phục 60%, trưởng thành, có thể đạt đến cảnh giới Dung Khí đỉnh phong."

Mắt Vương Khung sáng rực lên, cảnh giới Dung Khí đỉnh phong, ngày đó hắn đã từng kiến thức lực lượng của cao thủ cấp bậc này, quả thực kinh thiên động địa.

Nếu như hắn có một đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng cảnh giới Dung Khí, vậy đơn giản là có thể đi ngang.

Chương 102

Loại phương án thứ hai, yêu cầu tốn hao ba ngàn tám trăm vạn lượng để mua các loại vật liệu.

"Cũng là có thể thừa nhận nổi." Vương Khung suy tư, tiếp tục hỏi: "Loại thứ ba thì sao?"

Phí lão ngẩng đầu nhìn hắn trong nháy mắt, nếp nhăn trên mặt khẽ run, khóe miệng tách ra, lộ ra một hàm răng vàng.

"Người trẻ tuổi, dã tâm cũng không nhỏ."

"Loại phương án thứ ba, có thể làm cho huyết mạch của nó khôi phục 100%, trưởng thành, có thể đạt đến cảnh giới Linh Lô, thậm chí có hi vọng đột phá cảnh giới Linh Lô." Phí lão nói.

"Cái gì?" Hô hấp của Vương Khung trở nên dồn dập.

Cảnh giới Linh Lô, đó chính là loại cường giả cấp bậc đại chấp giáo kia, tồn tại như thế, coi như là đại tộc Vương Thành cũng đều phải tôn trọng có thừa.

Nếu như hắn thật sự có một đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng cảnh giới Linh Lô, coi như bóp chết Diệp Thiên cũng chỉ là sự tình vài phút.

"Năm ngàn tám trăm vạn! ?" Trong lòng Vương Khung nhảy loạn.

Cái giá tiền này hắn hoàn toàn có thể chịu đựng nổi, so với dụ hoặc của cảnh giới Linh Lô, hắn thậm chí còn cảm thấy cái giá tiền này quả thực quá tiện nghi.

Quả thực chính là đang làm từ thiện.

"Nhưng loại phương án này có một điểm hạn chế." Phí lão nhắc nhở.

"Hạn chế? Hạn chế gì?" Vương Khung cấp tốc tỉnh táo lại, hỏi.

"Chỉ có 5 thành xác suất thành công." Phí lão duỗi ra một bàn tay, mở ra năm ngón tay.

"5 thành! ?" Vương Khung ngạc nhiên: "Nếu như thất bại thì sao?"

"Nếu như thất bại, như vậy quả trứng này liền phế, không chiếm được bất cứ thứ gì."

Lời nói của Phí lão làm cho khóe mắt của Vương Khung giật mạnh.

Thành công hay không, chính là 50 50, chẳng khác gì là cầm năm ngàn tám trăm vạn lượng ra đánh cược, không, không chỉ là bạc, còn có trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Nếu như thành công, Vương Khung có thể thu hoạch được một đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng thức tỉnh huyết mạch hoàn toàn.

Nếu như thất bại, hắn không chiếm được bất cứ thứ gì, mất cả chì lẫn chài.

"Quyết định như thế nào, tuỳ thuộc vào chính ngươi." Phí lão nhếch miệng cười cười, khá hứng thú nhìn Vương Khung.

Ba loại phương án, loại thứ nhất tự nhiên trực tiếp bỏ qua.

Đường đường là Đại Địa Viêm Lân Mãng, nếu như chỉ đạt tới cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh phong, thực sự quá lãng phí huyết mạch của nó.

Loại thứ hai, tỉ suất chi phí - hiệu quả cao nhất, cũng an toàn nhất, Đại Địa Viêm Lân Mãng cảnh giới Dung Khí, đã là cực kì khủng bố.

Nhưng Vương Khung không cam tâm, cảnh giới Linh Lô, tồn tại như thế mới đủ để chấn nhiếp các phương.

Nhưng nếu thất bại...

"Sao rồi? Nghĩ được chưa?" Phí lão toét miệng, khá hứng thú nhìn Vương Khung.

Vương Khung suy tư, cắn răng một cái: "Ta chọn loại thứ ba."

"Người trẻ tuổi, dã tâm của ngươi không nhỏ, chuyện này hoàn toàn là đang đánh cược."

"Liều ăn nhiều!" Ánh mắt của Vương Khung vô cùng kiên định.

"Ta chỉ sợ ngươi lãng phí thời gian." Phí lão nhếch miệng cười nói, quay người lấy ra một chiếc Hỏa Giới từ phía sau.

"Bên trong có một chiếc hộp thủy tinh, ở trong đó tất cả các nguyên liệu và dược liệu đã được phối chế xong, ngươi chỉ cần bỏ trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng vào là được."

"Mất bao lâu để ấp ra?" Vương Khung hỏi.

"Nhanh thì một tháng, chậm thì ba tháng."

Vương Khung khẽ gật đầu, lấy ra ngân phiếu bảy ngàn vạn.

"Ta còn muốn một trăm cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo."

"Như vậy tổng cộng là sáu ngàn tám trăm vạn, người trẻ tuổi, ngươi trái lại là rất giàu có." Phí lão cười nói: "Ngươi còn thừa lại hai trăm vạn."

Vương Khung nghe thế, da mặt không khỏi run một cái.

Bảy ngàn vạn đấy, đó chính là một khoản tiền lớn, lúc mới đầu hắn còn cảm thấy mình một đêm chợt giàu.

Không ngờ được trong nháy mắt liền chỉ còn lại hai trăm vạn.

"Phí lão, có tinh huyết yêu thú hay không, tốt nhất là ẩn chứa thuộc tính Long." Vương Khung hỏi.

Trừ ấp trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng, hắn cấp thiết nhất tự nhiên là làm cho Thân Thể Giao Long lại tiến hoá một lần nữa.

"Ha ha ha, hai trăm vạn liền muốn mua tinh huyết yêu thú thuộc tính Long?" Phí lão cười to nói.

Vương Khung nhếch miệng, xấu hổ cười một tiếng.

Yêu thú thuộc tính Long thực sự quá mức hãn hữu, giá cả tinh huyết của bọn chúng cơ hồ là gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần yêu thú cùng cảnh giới.

"Vậy ngài hãy cho ta thiếu nợ." Vương Khung cung kính nói.

Phí lão liếc mắt nhìn hắn: "Chờ một chút."

Một lát sau, Phí lão đi ra từ phía sau, cầm một chiếc Hỏa Giới trong tay.

"Trong này có tổng cộng năm loại tinh huyết, phân biệt là Bích Ba Xích Diễm Sa, Hắc Giao Ngư, Thiết Lân Hải Mãng, Hàn Băng Đồn cùng với Lưu Quang Diêu."

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Năm loại yêu thú này đều không phổ biến, đặc biệt là Hắc Giao Ngư, được tính là mang theo thuộc tính Long, lúc trước hắn cũng là dựa vào tấm da Hắc Giao Ngư kia mới thức tỉnh năng lực.

"Đa tạ Phí lão." Vương Khung cung kính nói.

Hắn biết hai trăm vạn là không đủ mua tinh huyết của bất cứ loại nào trong năm loại yêu thú này, trong này có nhân tình của Phí lão.

"Đi đi thôi." Phí lão phất phất tay nói.

Vương Khung cầm Hỏa Giới, đẩy cửa rời khỏi Vạn Bảo Lâu, không kịp chờ đợi trở lại chỗ ở của chính mình.

"Tiểu Diệp Tử, đi theo ta." Vương Khung kêu gọi Diệp Mặc đến phòng luyện công.

Từ sau khi tiến vào Võ Viện cùng với Vương Khung, mỗi ngày ăn đều là Hoàng Thiên Ngọc Đạo, thể chất của Diệp Mặc thu hoạch được biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cảnh giới cũng đề thăng cực nhanh, đã là Hỏa Chủng tầng thứ sáu.

Mặt khác, tàng thư trong Võ Viện cũng nhiều hơn so với ngoại giới rất nhiều.

Tri thức dự trữ của Diệp Mặc càng ngày càng tăng, thậm chí liền ngay cả đầu óc của y cũng đều sinh ra biến hóa bất khả tư nghị.

Có đôi khi đang so chiêu cùng với Vương Khung, thậm chí có thể bắt giữ được quỹ tích vận động của hắn.

Chương 103

Về phần phương diện tăng phúc tu luyện, y cùng với Vương Khung cũng càng ngày càng phù hợp, so với lúc vừa mới bắt đầu, hiệu quả đề thăng hơn ba lần.

"Tiểu Diệp Tử, lần này ta vốn muốn mua cho ngươi chút bảo vật bổ não, đáng tiếc đã tiêu sạch tiền." Vương Khung có một chút bất đắc dĩ.

Tần Hoàng nói quá đúng, nguyên tắc tu hành đầu tiên quả nhiên là nạp tiền.

Bảy ngàn vạn, nháy con mắt một lần liền không còn.

"Ngươi đã rất tốt đối với ta."

Hiện nay Diệp Mặc đã vô cùng ỷ lại đối với Vương Khung, thậm chí ở dưới gầm trời này, chỉ sợ có thể làm cho y tin tưởng cũng chỉ có một mình Vương Khung.

Dù sao liền ngay cả đồ tốt như Hoàng Thiên Ngọc Đạo, Vương Khung cũng đều cam lòng chia sẻ cho y.

Chuyện này so với trước kia, căn bản chính là sự tình ngay cả nằm mơ cũng đều sẽ không phát sinh.

Vương Khung không chỉ đối xử với y như một con người, mà thậm chí còn đối xử với y tốt hơn nhiều so với người bình thường.

"Ngươi yên tâm, qua một thời gian ngắn nữa, ta lại góp nhặt ít bạc, khẳng định sẽ mua chút đồ tốt cho ngươi." Vương Khung vỗ vỗ đầu vai của Diệp Mặc.

Hắn tràn ngập chờ mong đối với Diệp Mặc.

Đặc biệt là gần đây, hắn phát hiện ra năng lực của tên tiểu tử này dường như bắt đầu có một chút biến hóa, không chỉ chỉ là cộng hưởng cùng với sóng não của hắn, mà y còn có thể bắt giữ được quỹ tích động tác của hắn, thay vì nói y là bắt giữ, không bằng nói là...dự báo!

Chuyện này làm cho Vương Khung rất là kinh nghi.

Hắn luôn cảm thấy năng lực của Diệp Mặc cũng không phải là đơn giản

như vậy, trên người y còn có tiềm lực cực lớn có thể khai quật, cho nên cái giá phải trả cho việc này là xứng đáng.

Nhưng đó cũng đều là chuyện sau này.

"Con bà nó, quên để lại tiền vốn, chỉ có thể chờ đợi lần thí luyện tiếp theo."

Vương Khung hiện tại chính là một nghèo hai trắng, nhưng đợi thêm nửa tháng, liền lại đến thời gian thí luyện.

Mỗi lần thí luyện, hắn hầu như đều có thể kiếm được bảy, tám ngàn vạn.

Ông! Hắn mở ra Hỏa Giới, trước tiên bỏ trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng vào trong hộp thủy tinh, bên trong đựng đầy dịch thể màu đỏ tươi, tản ra mùi gay mũi, sôi trào cuồn cuộn, giống như dung nham.

Trứng vừa tiến vào dịch thể, liền nổi lên một đống bọt khí.

Bề ngoài bắt đầu chập trùng giống như hô hấp.

"Hi vọng đừng để cho ta thất vọng."

Ngay sau đó, Vương Khung liền bắt đầu tu luyện, hắn xuất ra năm cái bình thủy tinh, bên trong đựng đầy tinh huyết năm loại yêu thú.

Ông! Hỏa Chủng màu đen vận chuyển, đốm đốm huỳnh quang bốc lên từ bên trong tinh huyết, hội tụ như hỏa diễm, tiến vào trong cơ thể Vương Khung.

Đây chính là tinh, khí, thần yêu thú lưu lại ở bên trong tinh huyết.

Hỏa Chủng màu đen coi đó là chất dinh dưỡng, nuốt chửng toàn bộ.

Lập tức, chính giữa Hỏa Chủng hiện ra năm cỗ hư ảnh, Bích Ba Xích Diễm Sa, Hắc Giao Ngư, Thiết Lân Hải Mãng, Hàn Băng Đồn cùng với Lưu Quang Diêu.

Năm loại yêu thú đều đến từ đại dương mênh mông.

Nếu như hấp thu tinh, khí, thần của bọn chúng, Vương Khung có thể lại thức tỉnh năng lực mới một lần nữa.

Nhưng hắn không có làm như thế.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen chấn động, ở nơi trung ương

hiện ra một cỗ hư ảnh cực lớn, răng nanh lộ ra hoàn toàn, thân hình kinh khủng chập trùng bất định bên trong nộ hải.

Giao Long! Đầu Giao Long kia vừa xuất hiện, liền mở cái miệng rộng, chiếm đoạt năm cỗ hư ảnh nho nhỏ.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa đen kịt đầy hào quang, lực lượng kinh khủng bốc lên, tản mát ra tứ chi, hòa vào máu thịt.

Đầu Giao Long kia bắt đầu biến hóa, ở trên đầu, mào hiện lên, như là vương miện đế vương, lợi trảo của nó càng trở nên kinh khủng thon dài, lân phiến trên người cũng triệt để hóa thành màu đen.

Giao Vương!

Theo cổ tịch ghi chép, trong đại dương mênh mông, có kỳ ngư sinh ra, thân mang long huyết, tên là Giao Ngư.

Giao Ngư thuế biến thành Giao Xà, Giao Xà thuế biến thành Giao Long, trăm Giao Long tranh chấp, kẻ sống là vua.

Một trăm đầu Giao Long chém giết với nhau, chỉ có đầu sống sót cuối cùng kia nuốt chửng tinh huyết người chết, mới có thể lột xác thành vương ở bên trong đại dương mênh mông.

Cũng chính là Giao Vương chân chính.

Lập tức, khí chất của Vương Khung triệt để thuế biến, bên trong huyết mạch của hắn truyền lại khí chất thần bí hung lệ.

Vào lúc này, hắn dường như đạp vào bên trong một loại tầng thứ sinh mạng khác.

Một đêm này, Xích Long Hồ sóng lớn mãnh liệt, thủy triều mênh mông như ngược dòng.

Một đạo thân ảnh kinh khủng lẻn vào phế tích yêu thú.

Quanh người hắn bị vảy giáp màu đen bao bọc, phát ra khí tức yêu dị, đáng sợ, cường đại, hung lệ, thần bí.

"Ừm? Đó... đó là cái gì?"

Thần Trấn Nam bỗng nhiên biến sắc, con ngươi của y đột nhiên biến thành màu đỏ thẫm, giống như hỏa diễm sáng rực thiêu đốt, nhìn về một cái

phương hướng, trong mắt đầy tràn vẻ hoảng sợ.

Không chỉ là y, thậm chí đồng đội của y, bao gồm cả Trọng Lô Kim Giác Tích đang khổ chiến với bọn hắn cũng đều đình chỉ chiến đấu, lần lượt nhìn về một cái phương hướng.

"Thần sư huynh, đó là âm thanh gì" Thân thể mềm mại của Kiều Tiểu Linh run rẩy.

Thân là đệ tử Long Viện, nàng cũng không phải là học viên mới, tiến vào phế tích yêu thú thí luyện đã được mười lần, có thể nói là thân kinh bách chiến.

Tối nay gặp phải Trọng Lô Kim Giác Tích, đám người rơi vào khổ chiến, lúc này nàng mặc dù thụ thương, vẫn như trước tự tin hơn gấp trăm lần, có thể chém giết đầu yêu thú trước mặt này.

Nhưng mà, vào lúc này, âm thanh chói tai kia kinh động bát phương, làm cho nàng cũng đều mơ hồ cảm thấy bất an.

"Thanh âm kia đang hướng về phía chúng ta." Sắc mặt của Thần Trấn Nam đột biến.

Chương 104

Lực cảm giác của y vượt mức bình thường, âm thanh đáng sợ kia là tiếng xé gió.

Nói một cách khác, có một sinh vật không rõ, đang dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp, xé rách không khí, đang lao về phía bọn hắn.

"Nhanh như vậy!" Da mặt của Thần Trấn Nam run rẩy.

Tốc độ của sinh vật không rõ kia vượt qua sự tưởng tượng của y, nguyên bản còn ở ngoài trăm dặm, trong nháy mắt, khoảng cách kia liền rút ngắn một nửa.

Hống! Lúc này, liền ngay cả Trọng Lô Kim Giác Tích cũng đều cảm thấy nguy hiểm thật sâu, ngửa đầu gào thét, vung vẩy đuôi dài, muốn trốn khỏi nơi đây.

"Đáng chết, đi mau!" Thần Trấn Nam nghiêm nghị quát.

Y không biết rõ đó là vật gì, nhưng mà cỗ khí tức hung lệ kia càng ngày càng gần, cơ hồ là dùng tốc độ y không thể đo lường, tồn tại như thế bất kể là cái gì, cũng đều không phải là bọn hắn có thể đối phó.

Ầm ầm! Nhưng mà, hết thảy đều đã quá trễ, gió mạnh gào thét.

Đám người bỗng nhiên co con ngươi lại, quay đầu lại nhìn.

Cách đó không xa, ở phía trên phế tích, một bóng người như bóng đen rơi xuống đất, thân ảnh kinh khủng che đậy ánh trăng, bộ dáng kinh người khiến bọn hắn kinh ngạc đến ngây người.

Trước mặt, sinh vật hình người được bao phủ bởi bộ giáp vảy đen, dưới ánh trăng, lân giáp dữ tợn hiện ra ánh sáng lấp lánh như pha lê, trên đầu có mũ giáp giống như vương miện đế vương.

"Đó...đó là cái gì..." Đôi mắt của Kiều Tiểu Linh rung động, trên khuôn mặt xinh xắn tràn ra một chút sợ hãi.

Sinh vật hình người này phát ra khí tức thật đáng sợ, phô thiên cái địa, thậm chí nàng cũng hoài nghi, đây cũng không phải là nhân loại.

Hống! Trọng Lô Kim Giác Tích rống to một tiếng, cảm thấy uy hiếp cực

lớn, xoay người rời đi, chui vào trong lòng đất.

Ầm ầm! Thân ảnh màu đen giống như ánh điện, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực của Trọng Lô Kim Giác Tích.

Máu tươi bắn tung tóe, tràn ngập khắp mặt đất.

Đầu yêu thú cấp chín này liền chết như thế.

Ông! Sinh vật hình người vung tay lên, Trọng Lô Kim Giác Tích liền biến mất không thấy. Bóng dáng hắn vụt qua, nhanh đến khó tin, biến mất trong màn đêm.

Mấy người Thần Trấn Nam, Kiều Tiểu Linh đưa mắt nhìn nhau, vẻ sợ hãi trong mắt vẫn chưa lui, mặt lộ ra vẻ hoảng hốt, như thể họ đang ở trong một giấc mơ.

"Thần...Thần sư huynh...vừa rồi đó là cái gì?" Kiều Tiểu Linh run giọng nói.

Thần Trấn Nam cau mày, lắc đầu: "Không biết, người kia...vật kia quá kinh khủng, nếu như hắn ra tay, chúng ta một người cũng không thể sống."

"Hắn là người sao?"

Thần Trấn Nam trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Nhìn không giống, cỗ khí tức kia quả thực liền giống như là yêu thú, nhưng sau cùng hắn giống như là sử dụng Hỏa Giới, nhưng mà ta không nghe nói bên trong ba đại viện có ai có năng lực là loại hình thái này."

"Trước đó có lời đồn đãi, Võ Viện có một vị học viên mới đến, gọi là Vương Khung, song sinh năng lực, trong đó có một loại năng lực chính là bị vảy giáp màu đen bao bọc, có phải là hắn hay không?" Kiều Tiểu Linh không nhịn được nói.

Thần Trấn Nam lắc đầu: "Ta cũng đã xem trận chiến kia, năng lực kia mặc dù cũng là vảy giáp màu đen, hình thái lại không giống nhau, lân giáp của Vương Khung là kim loại, mà lân giáp của sinh vật vừa rồi lại có một chút giống tinh thể, hơn nữa khí tức cũng khác hẳn."

"Bất kể như thế nào, người kia đối với chúng ta hẳn là không có địch ý, hắn chỉ là đang săn giết yêu thú mà thôi." Thần Trấn Nam an ủi đám người.

May mắn là như vậy, nếu như vừa rồi người kia thật sự ra tay, bọn hắn cho dù là ai cũng trốn không thoát.

...

Xích Long Hồ to như vậy, thân ảnh màu đen đi ra từ trong nước, thu hồi lân giáp, lộ ra chân dung, đương nhiên là Vương Khung.

"Thân Thể Giao Vương quả nhiên lợi hại, săn giết một đêm, thu hoạch cũng không nhỏ." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Phóng nhãn ra toàn bộ ba đại viện, trừ mấy vị cao thủ Hoang Viện, chỉ sợ cũng chỉ có Thân Thể Giao Vương của hắn là có thể không chút kiêng kỵ xuyên qua phế tích yêu thú, hơn nữa còn là đơn thương độc mã, lại có thể toàn thân trở ra.

So sánh với lúc trước, hình thái Thân Thể Giao Vương đã đạt đến cực hạn, vảy giáp màu đen biến thành như là tinh thể, có thể bao trùm toàn thân trăm phần trăm.

Bất kể là tốc độ, phòng ngự, hay lực lượng đều thu hoạch được đề thăng cực lớn.

Mấu chốt nhất là, Thân Thể Giao Vương thức tỉnh một cái năng lực bổ sung, cũng là bởi vì đây, Vương Khung mới dám một mình tiến vào phế tích yêu thú.

Hiện nay, Thân Thể Giao Vương là năng lực cấp Linh thượng phẩm, chỉ thua Huyết Văn Tí.

"Ngày mai, giúp Tiểu Diệp Tử nhìn xem có bảo bối gì thích hợp với y."

Nghỉ ngơi một đêm.

Ngày thứ hai, Vương Khung đi đến Vạn Bảo Lâu, bán ra toàn bộ thi thể yêu thú trong tay hắn, không sai biệt là khoảng chừng hơn năm trăm vạn.

"Phí lão, ngài hãy cho ta một cái giá." Vương Khung không nhịn được thúc giục.

Phí lão nhấc mí mắt, hình như có thâm ý mà nhìn chằm chằm vào hắn: "Người trẻ tuổi, lá gan đúng là hoàn toàn không nhỏ, dám lẻn vào phế tích yêu thú một mình, ngươi cũng biết, đây là chuyện vi phạm quy định."

Vương Khung hơi biến sắc: "Phí lão, ngài có địa vị cao thượng, vu khống ta là không tốt lắm đâu."

Phí lão liếc nhìn Vương Khung, lại là cười lạnh nói: "Những yêu thú này chết không đủ hai mươi bốn giờ, ngoại trừ phế tích yêu thú, ngươi lấy ở đâu ra?"

"Dám giở trò khôn vặt ở trước mặt ta?"

Vương Khung lộ ra biểu tình ngưng trọng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Lão gia hỏa này quả nhiên rất tinh minh, hắn cũng đều quên mất việc này.

"Người trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, muốn phát tiết là có thể lý giải." Phí lão đột nhiên nói.

Vương Khung ngơ ngác, há to miệng.

Chương 105

"Đệ tử phái thần binh đều có tinh lực tràn đầy! Dù sao thì thân thể cũng còn ở đó." Phí lão thản nhiên nói.

Vương Khung trợn tròn mắt, lão gia hỏa này là thật sự biết nghĩ.

"Phí lão, ta không có..."

"Thực lực của ngươi lại đề thăng." Ánh mắt của Phí lão như kiếm, nhìn về phía Vương Khung.

Tim Vương Khung bỗng nhiên đập mạnh, sinh ra cảnh giác.

"Phế tích yêu thú cất giấu đại hung hiểm, ngươi cũng không phải là mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Phí lão thu hồi ánh mắt, thu hồi những thi thể yêu thú kia.

"Năm trăm tám mươi vạn."

Vương Khung nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói: "Phí lão, ở chỗ ngài có bảo bối kích thích não bộ không?"

Phí lão nhíu mày, ánh mắt trở nên sắc bén.

"Ngươi cần thứ này để làm gì?"

Bộ não là cơ quan tinh vi và bí ẩn nhất của cơ thể con người.

Ngay cả những cái gọi là tĩnh mạch, tinh, khí, thần, các loại bí ẩn khác của thân thể con người cũng có mối liên hệ lớn lao với bộ não.

Bởi vậy, con đường tu hành, bình thường là nghiêm cấm tìm tòi nghiên cứu tu luyện não bộ.

Trừ phi cảnh giới đạt đến độ cao nhất định, hoặc là quái vật khổng lồ giống như viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Trên thực tế, những năm này, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vẫn luôn không ngừng nghiên cứu não bộ, chỉ là không công bố kết quả với thế giới bên ngoài, chỉ có đại tộc cùng với một số ít người Quang Minh Học Cung biết được.

"Không có việc gì, ta cảm thấy gần đây đầu óc không đủ dùng, nhìn xem thử có bảo bối gì hay không, khai phá một chút." Vương Khung toét miệng

nói.

"Bớt đi!" Phí lão trừng mắt liếc: "Là vì người hầu nhỏ kia của ngươi?"

"Con bà nó!" Vương Khung gần như nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn chằm chằm Phí lão, không nhịn được nói tục.

Phí lão thấy phản ứng của Vương khung, nhìn chằm chằm Vương Khung, dò xét từ trên xuống dưới.

Vương Khung bị lão nhìn run rẩy, loại cảm giác này như thể lột sạch một mỹ nữ, ném vào ổ lưu manh, vừa thấp thỏm vừa khẩn trương.

"Phí lão, ngài tốt xấu cũng phải nói một câu."

"Tên tiểu tử ngươi có vận khí cũng không tệ, đã nhặt được bảo bối."

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, vội vàng hỏi: "Chuyện này nói như thế nào?"

"Người hầu nhỏ kia của ngươi cũng không bình thường, tiềm năng cực lớn, như đại dương mênh mông, nói không chừng thành tựu trong tương lai còn ở phía trên ngươi."

"Cái gì?" Vương Khung lấy làm kinh hãi.

Hiện nay bí mật song sinh năng lực của hắn đã sớm truyền khắp ba đại viện, thiên phú như vậy, cho dù ở bên trong Quang Minh Học Cung cũng không thấy nhiều.

Ở dưới loại tình huống này, Phí lão thế mà có thể nói như vậy.

"Ta ngược lại là đã xem thường y." Vương Khung trầm giọng.

Rất hiển nhiên, tiềm năng và giá trị của Diệp Mặc so với sự tưởng tưởng của hắn còn lớn hơn, chỉ là lấy tầm mắt cùng với thực lực của hắn căn bản nhìn không ra.

"Còn xin Phí lão chỉ điểm, cho y một phen tạo hoá." Vương Khung vô cùng thành khẩn nói.

Phí lão nhìn hắn chằm chằm, bên trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vệt tinh mang.

"Cái thế giới này cho tới bây giờ đều không thiếu kẻ đố kị người tài, các thế hệ đồng trang lứa cạnh tranh lẫn nhau, mỗi người đều là nhân tài kiêu

ngạo, nhìn không nổi nhất chính là người khác có tài hoa cái thế, ngươi không sợ y siêu việt ngươi trong tương lai?"

"Phí lão nói đùa." Vương Khung nhếch miệng: "Ta là một người không có dã tâm gì cả, nếu như y có thể vô địch thiên hạ, như vậy ta liền có thể ôm đùi y, đi ngang."

Phí lão hơi nheo mắt lại: "Khí phách của ngươi thật là lớn, chính là chủ tử đệ nhất thiên hạ, lòng cao hơn trời, quả nhiên không phải thường nhân có khả năng với tới."

"Ách..." Vương Khung ngạc nhiên, nhất thời im lặng.

Thiên địa lương tâm, hắn căn bản không có ý tứ này, vừa rồi nói ra chính là lời trong lòng, hắn chính là cái gì cũng không muốn làm, tốt nhất vẫn là có người bảo bọc, hoành hành bá đạo, làm xằng làm bậy, trời sụp xuống cũng đều có người cõng nồi cho hắn, như vậy mới thống khoái.

"Tuổi còn nhỏ, tiềm long giấu uyên, ta ngược lại là không có nhìn lầm ngươi." Phí lão thở dài.

"..."

Vương Khung trầm mặc không nói.

Phí lão suy tư, nhân tiện nói: "Não bộ quá mức tinh vi, dược tề hoặc là bảo vật bình thường chỉ có thể đưa đến tác dụng tẩm bổ, cũng không có hiệu quả nhanh chóng."

Đạo lý này Vương Khung tự nhiên cũng biết.

Giống như Thất Bảo Tuỷ Não, Dung Tâm Nhũ, Thiên Linh Bảo Đan, đây đều là những bảo vật có tiếng có thể tẩm bổ lớn mạnh não bộ, chỉ là phục dụng những bảo vật này, nhanh thì một năm, chậm thì ba năm đến năm năm mới có thể có hiệu quả, chuyện này tuỳ thuộc vào thể chất của mỗi người.

Không nói đến việc tiêu tốn rất nhiều tài phú, vẻn vẹn chỉ là thời gian tiêu tốn, Vương Khung liền chờ không kịp.

Sơ Vương Tế vào ít ngày nữa liền sẽ mở ra, Vương Khung cần nhanh chóng mở rộng thực lực của chính mình.

Cũng bởi vậy, hắn mới coi trọng tiềm lực của La béo, Minh Hạo Nhiên.

Về phần Diệp Mặc, kỳ vọng của Vương Khung đối tiềm lực của y thậm chí còn ở phía trên hai người kia, dù sao thì não bộ dị biến, loại năng lực này thực sự là quá khan hiếm.

"Phí lão, ngài khẳng định là có đồ tốt, đúng không." Vương Khung tiến tới, cung kính nói.

Quang Minh Học Cung truyền thừa không biết bao nhiêu năm tháng, nếu như nói không có chút đồ tốt, đánh chết hắn cũng đều không tin.

Chỉ là những thứ đồ tốt này, cho dù là đệ tử ba đại viện cũng không nhất định có thể tiếp xúc được đến.

"Tư chất của tên tiểu tử kia nếu như rơi vào trong tay ngươi đúng là có một chút mai một." Phí lão liếc nhìn, thở dài: "Thôi được rồi!"

Nói xong, Phí lão lấy ra một bình thủy tinh màu tím từ bên trong Hỏa Giới, bên trong đựng một loại dịch thể vàng óng ánh, vô cùng sền sệt, lắc nhẹ một cái, liền sôi trào.

Chương 106

"Đây là vật gì?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

"Não Chân Kim!"

Vương Khung đánh giá, lại là chưa nghe nói qua.

"Ngươi đương nhiên là chưa từng nghe qua, đây là đồ chơi mới nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, không thể mua được ở bên ngoài."

"Tốn bao nhiêu tiền!" Vương Khung lập tức cảnh giác.

Ở trong tay hắn hiện tại cũng chỉ có năm trăm tám mươi vạn, thêm một cắc cũng đều không có.

"Món bảo bối này ngươi có tiền cũng không mua được, coi như tiện nghi cho ngươi." Phí lão cầm bình thủy tinh nói.

"Bộ não con người có tổng cộng một nghìn chín trăm sáu mươi huyệt đạo, được kết nối với nhau thông qua sóng não, và có vô số thay đổi mỗi giây, điều này tạo nên sự bí ẩn và kỳ diệu của cơ thể con người."

"Coi như là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng không thể hiểu hết sự thay đổi này."

Những gì Phí lão nói là một ít kết quả mới nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, Vương Khung chưa bao giờ nghe nói về nó.

"Nhưng, bọn họ phát hiện ra, một nghìn chín trăm sáu mươi huyệt đạo này thông qua kết nối sóng não khác nhau, tổ hợp khác nhau, não bộ sẽ thể hiện những phản ứng khác nhau và tiết ra những vật chất khác nhau, trong đó có một loại vật chất có thể làm cho não bộ cùng với Hỏa Chủng sinh ra liên hệ."

"Mối liên hệ này vô cùng vi diệu, giống như thuỷ triều mặt trăng, trăng có sáng đục tròn khuyết, đồng thời thay đổi theo ánh sáng, cách nhau rất xa, lại có thể ảnh hưởng tới sinh diệt trong biển cả."

"Một khi não bộ cùng với Hỏa Chủng sinh ra mối liên hệ này, cơ thể con người và năng lực cũng sẽ thay đổi theo."

"Loại vật chất này chính là Não Chân Kim."

Vương Khung nghe như lọt vào trong sương mù, kiến thức nửa vời, nhưng có một chút hắn có thể xác định, loại đồ vật này đúng là hoàn toàn có thể giúp Diệp Mặc, kích hoạt năng lực não bộ của y.

"Phí lão, nói như vậy, đây chính là bảo bối hiếm thấy." Hai mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng.

"Hiện nay loại bảo bối này chỉ có đại tộc cùng với Quang Minh Học Cung có thể thông qua con đường nội bộ mới có thể mua từ viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình."

"Vì lý do này, Tần Hoàng bệ hạ còn đặc biệt đưa ra một thông điệp để giải thích sự quý giá của bảo vật này."

"Tần Hoàng đưa ra thông điệp! ?" khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, không nhịn được hỏi: "Tần Hoàng nói cái gì?"

Phí lão nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

"Năm nay tu hành không tặng lễ, tặng lễ chỉ tặng Não Chân Kim!"

"Tần Hoàng đúng là đại tài!"

Năm nay tu hành cái gì cũng đừng tặng, muốn tặng cũng chỉ nên tặng Não Chân Kim, thử hỏi thiên hạ còn có bảo vật gì có thể sánh bằng?

Chỉ một câu liền hạ thấp tất cả các bảo vật khác, phản ánh sự độc đáo của bảo vật này.

Tần Hoàng tài hoa cái thế, phong thái của y đúng là hoàn toàn vượt qua cổ kim.

Phí lão tiếp tục giảng giải: "Não Chân Kim, có thể xưng là một trong mười đại dược tề mới nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình trong năm nay, nó có thể kích thích hoạt động của não, sinh ra liên hệ cùng với Hỏa Chủng, từ đó khiến cho năng lực thuế biến. Tuy nhiên, não là cơ quan mỏng manh nhất của cơ thể con người, vì vậy sẽ có nhiều rủi ro khi dùng loại thuốc này."

"Rủi ro, rủi ro gì?" Vương Khung lộ ra sắc mặt hồ nghi hỏi.

"Chậc..." Phí lão muốn nói lại thôi.

Vương Khung càng trở nên hoài nghi, truy hỏi: "Phí lão, ngươi đừng nói

với ta thứ này cũng giống như dịch nuôi cấy Đại Địa Viêm Lân Mãng, cũng có tỉ lệ thất bại nhất định."

Vương Khung tràn đầy một bụng oán niệm.

Dịch nuôi cấy kia đã tiêu tốn của hắn hơn 5000 vạn, nếu như thất bại, chính là cả người cả của cũng đều không còn, Đại Địa Viêm Lân Mãng không những không thể ấp ra, trứng cũng đều sẽ hỏng, tương đương với tử vong.

Phí lão cười khan nói: "Ngược lại cũng không đến nỗi đó, phục dụng Não Chân Kim coi như thất bại, cũng sẽ không đến mức chết, nhiều nhất chỉ là biến thành ngớ ngẩn."

"Con bà nó...phí tâm phí sức mới kiếm được thứ đồ chơi này, kết quả sẽ biến ngớ ngẩn? Đây rốt cuộc là bảo dược hay là độc dược?" Vương Khung không nhịn được nói tục.

Biến thành ngớ ngẩn, vậy thà chết còn hơn.

Thứ đồ nát này còn không bằng cả dịch nuôi cấy Đại Địa Viêm Lân Mãng.

"Cho nên thứ này cần phải do những tu sĩ nắm giữ năng lực trí não phục dụng, như vậy xác suất thành công mới có thể tăng lên rất nhiều." Phí lão kịp thời nói bổ sung.

"Có thể tăng lên bao nhiêu?"

"Gấp ba lần người bình thường."

Vương Khung nghe thế, sắc mặt hòa hoãn lại.

"Có muốn hay không?" Phí lão hỏi.

"Có loại nào tác dụng ôn hòa hơn, rủi ro ít hơn không?" Vương Khung vẫn là có một chút không yên lòng.

"Không có!" Phí lão đặt Não Chân Kim lên trên bàn: "Muốn thì cứ lấy đi, không cần trả tiền."

Thần sắc của Vương Khung biến ảo, cuối cùng cắn răng một cái, cầm Não Chân Kim rời đi.

Phí lão nhìn bóng lưng hắn đi xa, khóe miệng nâng lên, lộ ra một vệt nụ

cười như ý.

"Lão phu làm sao có thể buông tha cho một tiểu quái vật như vậy? Không biết y có thể sống sót hay không."

...

Trở lại chỗ ở, Vương Khung lấy ra Não Chân Kim, đồng thời nói tất cả lợi hại được mất cho Diệp Mặc.

Phục dụng Não Chân Kim có rủi ro quá lớn, quan hệ đến cả đời Diệp Mặc, hắn không có khả năng giấu diếm.

"Phục dụng hay không phục dụng, ngươi hãy tự quyết định." Vương Khung hỏi.

Lời còn chưa dứt, Diệp Mặc trực tiếp cầm lấy Não Chân Kim, mở cái nắp ra, ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch.

Một màn này, làm cho Vương Khung cũng đều chấn kinh, hắn thậm chí còn không kịp ngăn cản.

"Ngươi làm gì thế?" Vương Khung thất thanh nói.

Loại chuyện này không phải hắn là nên cân nhắc một phen mới làm ra quyết định sao?

"Ta nghĩ chuyện này có hữu ích với ngươi." Diệp Mặc nhỏ giọng nói.

Chương 107: Nhân cách khác

Vương Khung khẽ giật mình, trong lòng có một chút cảm động, chợt cắn răng nói: "Chứ không phải là ngươi ngu ngốc sao?"

Hắn mở to hai mắt nhìn, quan sát Diệp Mặc.

"Có phản ứng gì không?" Vương Khung hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu: "Chẳng qua là cảm thấy thân thể hơi nóng."

"Còn gì nữa không?"

"Không có." Diệp Mặc có một chút mờ mịt.

Bịch!

Đột nhiên, Diệp Mặc quỳ rạp xuống đất, toàn bộ thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

"Thế nào rồi?" Sắc mặt của Vương Khung đột biến, vội vàng tiến lên trước.

Hắn vừa đụng vào thân thể Diệp Mặc, liền cảm giác được một làn sóng nhiệt truyền tới.

"Thật nóng!"

Một lượng lớn mồ hôi bốc hơi, hóa thành sương mù bao phủ Diệp Mặc.

Y cúi đầu, trong miệng phát ra tiếng gào thét thống khổ, trên trán hiện ra gân xanh, như là tiểu xà nhấp nháy.

"Đáng chết!" Vương Khung cắn răng, hắn dùng một tay bắt lấy Diệp Mặc liền muốn đi ra ngoài.

Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy cánh tay trầm xuống, quay đầu nhìn lại, Diệp Mặc bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nguyên bản nhát gan ôn hòa trở nên vô cùng hung lệ âm trầm.

Ầm ầm! Diệp Mặc lắc cánh tay một cái, vậy mà trực tiếp ném Vương Khung ra ngoài.

Vương Khung như đống cát nặng nề đụng vào tường, bụi mù chấn động, hắn hoảng sợ nhìn Diệp Mặc.

"Ngươi cảm thấy ngươi có thể khống chế ta? Ngươi dựa vào cái gì mà

muốn khống chế ta? Thứ đồ vật như côn trùng, ngươi cũng xứng sao?"

Diệp Mặc ôm đầu, ánh mắt của y, tư thái của y triệt để thay đổi, tự ý tùy tiện, lộ ra nụ cười điên cuồng.

"Ha ha ha...thứ phế vật này làm sao có thể kiểm soát cỗ thân thể này...ha ha ha..." Diệp Mặc cười to, tràn ngập khoái ý.

Huyệt thái dương của y hơi nảy lên, mọi thứ xung quanh trôi nổi, đồng thời xoay tròn ở quanh người y, giống như rơi vào trong một cơn bão vậy.

Đồng thời, cỗ lực lượng này càng ngày càng mạnh, phạm vi cũng càng lúc càng lớn.

"Phái siêu năng! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Sóng não cường đại của Diệp Mặc ảnh hưởng đến vật chất hiện thực, vậy mà sinh ra một loại bão.

Loại lực lượng này quả thực vượt qua tưởng tượng.

"Y thay đổi rồi! ?" Sắc mặt của Vương Khung khó coi.

Lực lượng cường đại, đi kèm theo đó là một nhân cách khác.

Lúc này, Diệp Mặc kiêu ngạo và độc đoán, đầy hung hãn cùng với sức mạnh hủy diệt.

"Vương Khung, thiên phú của ngươi ở trước mặt ta không đáng giá được nhắc tới!" Diệp Mặc ở trên cao nhìn xuống, tràn ngập khinh miệt.

"Tiểu Diệp Tử, đừng trách ta thô bạo."

Ầm ầm! Vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân trong giây lát, thân hình Vương Khung lấp lóe, giống như một tia chớp màu đen, xuất hiện ở sau lưng Diệp Mặc.

Nhưng mà, cặp con mắt đáng sợ kia, ánh mắt bén nhọn kia lại đã sớm nhìn về phía vị trí Vương Khung rơi xuống.

"Có thể nhanh hơn không?" Diệp Mặc cười khẽ.

Ông! Phong bạo kinh khủng quét về phía Vương Khung, trực tiếp ập vào trong sân.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn!" Vương Khung rống to.

Long Viên Khí điên cuồng thiêu đốt, quyền ấn kinh khủng phô thiên cái địa, áp về hướng Diệp Mặc.

"Lực lượng buồn cười!" Diệp Mặc đột nhiên rời khỏi mặt đất, phiêu phù ở giữa không trung.

Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Ngự không phi hành, là năng lực mà cường giả cảnh giới Dung Khí mới có, cho dù là ở bên trong phái siêu năng, có thể mượn nhờ năng lực tự thân phi hành trong thời gian ngắn cũng là không thấy nhiều.

"Vương Khung, lực lượng ngươi liều mạng tu hành mới thu hoạch được, ở trước mặt ta là không chịu nổi một kích."

Giọng nói của Diệp Mặc tà mị điên cuồng, phong bạo kinh khủng khuấy động ở trước người y, như là nghiệt long trùng thiên, trực tiếp nuốt chửng những quyền ấn kia.

Ầm ầm! Vương Khung dựa vào lực phản chấn, lướt về phía nơi xa, kéo dài khoảng cách cùng với Diệp Mặc.

"Đây chính là thiên tài?" Diệp Mặc cười lạnh nói: "Ngươi vì sao lại kéo dài khoảng cách với ta? Sợ sao?"

"Phải kéo y vào trong nước mới được." Vương Khung cấp tốc tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía hồ nước cách đó không xa.

"Ngươi muốn kéo ta vào trong nước?" Diệp Mặc cười lạnh.

Sắc mặt của Vương Khung bỗng nhiên trầm xuống.

"Đừng quên, ta hiểu rõ đối với năng lực của ngươi." Trong mắt Diệp Mặc chứa đầy vẻ mỉa mai: "Không có ta, ngươi có thể đi đến một bước như ngày hôm nay sao?"

"Dạng côn trùng như ngươi, vậy mà dám tự cho mình là chủ nhân, thật là đáng chết."

Âm thanh khủng bố như tử thần nguyền rủa, vang lên từ bên trong vực sâu.

Diệp Mặc đạp không mà đến, phong bạo đáng sợ càn quét như nghiệt long thức tỉnh.

Vương Khung nhíu mày, hắn chậm rãi đứng dậy, tay phải rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

Ông! Một tiếng đao ngâm vang vọng, đao quang lăng lệ như là thiên địa nhất tuyến, làm cho ánh mắt của Diệp Mặc cũng vì thế mà run lên.

"Ngươi đối với năng lực của ta cũng không phải là hiểu rõ." Vương Khung thờ ơ nói.

Hắc đao ngâm dài, đường vân phía trên hiện ra ánh sáng băng lãnh cô tịch giống như lân phiến.

Đao quang lăng lệ kia làm cho Diệp Mặc cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

"Hoá ra ngươi còn giấu lực lượng!" Diệp Mặc điềm nhiên nói.

"Tiểu Diệp Tử, cẩn thận, ngươi sẽ chết."

Ông! Lời còn chưa dứt, một tiếng đao ngâm vang vọng, chấn động thiên địa.

"Thanh âm gì thế! ?"

Trong khoảnh khắc, bên trong Võ Viện, từng vị cao thủ mạnh mẽ ngẩng đầu, đồng thời nhìn về một cái phương hướng.

Âm thanh chói tai kia mang theo hồi hộp cùng với réo vang, làm cho trong lòng tất cả mọi người cũng run lên.

Huyết quang trùng thiên, giống như một đầu đại Long cuồn cuộn, ánh sáng kinh khủng ngập trời.

"Vương Khung, là chỗ ở của Vương Khung."

"Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?"

"Nhanh, nhanh đi xem một chút."

Mấy người Long Càn, Cốc Dương, Thẩm Tử Nghê hơi biến sắc, lần lượt vọt về phía chỗ ở của Vương Khung.

Vào thời điểm bọn hắn chạy đến, bụi mù đầy trời, viện lạc nguyên bản xa hoa đã sớm hóa thành một vùng đổ nát, tổn hại hơn phân nửa.

Chương 108: Tâm Ma Điển

"Vương Khung! ?" Thẩm Tử Nghê hoa dung thất sắc, nghẹn ngào kêu lên, khuôn mặt xinh xắn hiện ra vẻ lo lắng nồng đậm.

Bụi mù tán đi, Vương Khung ngồi ở phía trên đống đổ nát, tay phải chống trường đao màu đen, thở hổn hển.

Diệp Mặc thì nằm ở trước người hắn, quần áo đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Vương... Vương Khung..." Ánh mắt của Thẩm Tử Nghê run rẩy, nhất thời không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này, toàn thân Vương Khung toát ra khí thế hung hãn, nặng nề khiến ai cũng khiếp sợ không dám lại gần.

Ánh mắt hắn băng lãnh, hiện ra sát khí.

"Chết tiệt!"

Vương Khung cắn răng, tra Hắc Long Đao vào trong vỏ, đứng dậy, xách theo Diệp Mặc đã ngất đi đi về hướng Vạn Bảo Lâu.

Mọi người thấy bóng lưng hắn đi xa, ai cũng không dám hỏi tới cùng đã phát sinh chuyện gì.

...

"Phí lão, ngươi lừa ta?" Vừa tới Vạn Bảo Lâu, Vương Khung chính là nổi giận đùng đùng, buông Diệp Mặc xuống.

Phí lão đi ra từ phía sau, khẽ liếc mắt nhìn, vào thời điểm ánh mắt rơi lên trên người Diệp Mặc, con ngươi đục ngầu kia hiện lên tinh mang.

"Thật đúng là thông suốt, thật sự là tạo hoá."

"Ngươi có biết hay không ta suýt nữa bị y giết." Vương Khung mơ hồ có nộ khí.

Trước đó, Phí lão cũng không có nói phục dụng Não Chân Kim sẽ xuất hiện loại biến hóa kinh khủng này.

Diệp Mặc thức tỉnh lực lượng vượt qua tưởng tượng, y căn bản là không có cách khống chế.

Chỗ chết người nhất chính là, trong cơ thể của y vậy mà nhiều ra thêm một nhân cách khác, thuần túy hủy diệt, hung hãn và độc đoán.

Diệp Mặc như vậy thật quá đáng sợ, cũng quá nguy hiểm.

Nếu như không phải Vương Khung có thủ đoạn thông thiên, căn bản không thể khuất phục được Diệp Mặc đã biến thành quái vật.

Phí lão nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu: "Không phải ngươi vẫn không có chết sao, người trẻ tuổi, xem ra thực lực của ngươi còn mạnh hơn ta tưởng tượng."

Sắc mặt của Vương Khung xiết chặt, nếu như không phải Huyết Văn Tí quá mức nghịch thiên, hắn căn bản không ép được Diệp Mặc.

Đây là bí mật của hắn, tự nhiên không thể nói nhiều.

Lúc này, Vương Khung liền nói sang chuyện khác, nói lại một lần những biến hoá của Diệp Mặc.

"Dạng lực lượng này nếu như không có ý chí và nội tâm cường đại, tự nhiên không thể khống chế." Phí lão nhíu mày, thản nhiên nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động: "Có ý tứ gì?"

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng phát biểu một loại lý luận, vào thời điểm thân thể hoặc là tinh thần con người bị tổn thương hoặc tác động nghiêm trọng, một nhân cách khác sẽ được hình thành." Phí lão thờ ơ nói.

"Loại nhân cách này thường thường có liên quan rất lớn cùng với hoàn cảnh hoặc là tao ngộ lúc ấy."

"Trong nhiều trường hợp do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cung cấp, có đề cập đến việc có một cô bé bị cha nuôi xâm hại khi còn rất nhỏ mà trầm mặc lâu ngày, trong cơ thể đã phát sinh ra một nhân cách khác, tính cách này vô cùng tự tin, cởi mở, thích ra vẻ nam nhân đùa giỡn nữ nhân."

Rất nhiều nghiên cứu của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đều là siêu việt thời đại, tất cả những thứ này đều nhờ vào đương kim bệ hạ Tần Hoàng.

Y đã hỗ trợ rất nhiều và đề ra ý tưởng đằng sau hậu trường.

Nghiên cứu đa nhân cách là một trong số đó.

"Ngài đang nói là, năng lực của Diệp Mặc thức tỉnh quá mức nhanh chóng, dẫn đến thân thể không thể thừa nhận, mới thúc đẩy sinh trưởng ra một loại nhân cách khác?" Vương Khung hồ nghi nói.

"Loại nhân cách này là sinh ra nương theo lực lượng thức tỉnh vừa rồi, nếu muốn ức chế loại nhân cách này, phương pháp đơn giản nhất chính là phong ấn lực lượng của y." Phí lão thản nhiên nói.

"Cũng giống như một số người, sau khi bị chấn thương, cơ năng bảo hộ thân thể sẽ tiến hành lựa chọn mất trí nhớ, nhưng một khi ký ức này khôi phục, nhân cách mới sẽ xuất hiện." Phí lão giải thích.

Vương Khung nhíu mày: "Như vậy Tiểu Diệp Tử cả đời này chẳng phải là không thể tu hành?"

Phí lão lắc đầu nói: "Tu hành cũng là tu tâm, bất kể lực lượng cường đại cỡ nào, năng lực kinh diễm bao nhiêu, chỉ có nắm giữ ý chí cường đại mới có thể phát huy ra uy năng lớn nhất."

"Cái gọi là đa nhân cách, ngươi có thể coi như là tâm ma, nằm ở trong tâm, vượt qua tâm ma, mới có thể trở thành cường giả! Đây chính là con đường siêu phàm nhập thánh."

Phí lão nhìn về phía Diệp Mặc, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn cùng với vui mừng.

"Chuyện này đối với y mà nói, vừa là kiếp số, vừa là cơ duyên, nếu như có thể hàng phục một cái "bản thân" khác, thành tựu của y sẽ là vô hạn."

Vương Khung hồ nghi nói: "Phí lão, ngài đừng có lừa ta, thật sự có thể chứ?"

"Quang Minh Học Cung có một bộ bí truyền, gọi là "Tâm Ma Điển", thích hợp nhất cho y tu hành." Phí lão toét miệng, giống như nhặt được bảo bối.

" Tâm Ma Điển" là một bộ kỳ thư của Quang Minh Học Cung, trải qua mấy thế hệ cũng chưa có người luyện thành.

Phí lão là một trong số không nhiều người tu luyện.

Chỉ tiếc, thể chất của lão cũng không phải là nhân tuyển tốt nhất tu luyện môn tuyệt học này, nhưng dựa vào thiên phú cường đại cho nên vẫn có thành tựu.

Nhưng Diệp Mặc thì không giống, ở trong mắt của Phí lão, bộ này tuyệt học quả thực chính là may đo riêng cho bản thân y.

Dạng truyền nhân này, quả thực là mộ tổ tiên bốc khói, lão mới có thể gặp được.

"Ồ! ! !" Vương Khung bừng tỉnh đại ngộ, đến lúc này nếu như hắn còn chưa hiểu được, như vậy liền thật sự là kẻ ngu.

"Phí lão, ngài cũng quá không tử tế, vì tìm truyền nhân, tính toán tiểu bối, cũng quá không thể nào nói nổi." Vương Khung nhếch miệng, có một chút bất mãn nói.

"Hắc hắc, tên tiểu tử ngươi cũng không mất mát gì, ta dạy dỗ y, nói cho cùng vẫn là bồi dưỡng thế lực cho ngươi." Phí lão cười nói.

Chương 109: Yêu Thú Cầu

Vương Khung lắc đầu, đoạt lấy Diệp Mặc: "Tiểu Diệp Tử nhà ta nhát gan, ta cũng không yên lòng giao y cho người khác, ta tình nguyện để y bình an sống hết đời cũng được."

Phí lão nghe thế, lập tức nóng nảy: "Chết tiệt, Khung tiểu tử, lời mà ngươi nói ra này, chính ngươi tin sao?"

"Ta không tin."

"..."

Câu trả lời của Vương Khung, làm cho Phí lão nhất thời cũng không biết tiếp thế nào.

"Ngươi muốn như thế nào?" Khuôn mặt già nua của Phí lão nghẹn đến đỏ bừng, một hồi lâu sau mới nói.

Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, vươn tay ra, ngoắc ngoắc.

"Làm gì?"

"Chỗ tốt đâu!"

Phí lão nghe thế, dựng râu trừng mắt, tức giận miệng mắng to: "Ta hao tâm tổn trí phí sức bồi dưỡng thế lực cho ngươi, ngươi còn muốn đòi hỏi chỗ tốt của ta?"

"Cáo từ!" Vương Khung không nói hai lời, cõng Diệp Mặc trên lưng liền muốn rời khỏi.

Phí lão thấy thế, lập tức ngăn lại, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, nặn ra một nụ cười.

"Mọi việc đều có thể thương lượng, người trẻ tuổi, sao ngươi lại xúc động như vậy! ?"

"Ngươi muốn cái gì?" Phí lão trực tiếp hỏi.

Lão biết rất rõ Vương Khung mặt dày bao nhiêu.

Người khác là nhổ lông nhạn, hắn chính là phân nhạn cũng đều sẽ không bỏ qua.

Dạy dỗ Diệp Mặc, rõ ràng là có lợi đối với Vương Khung, hết lần này

tới lần khác giống như là hắn ăn thiệt thòi lớn vậy.

Nhưng, Phí lão cũng lười tính toán cùng với một tên tiểu bối, so với tìm được truyền nhân thích hợp, bất kỳ sự tình gì cũng đều có thể nhượng bộ, có thể bỏ qua không tính.

"Lôi Quang Lục Sí Văn!" Vương Khung cũng không khách khí, nói thẳng.

"Ngươi thật đúng là dám mở miệng." Phí lão lạnh lùng nói.

Lôi Quang Lục Sí Văn là thượng cổ dị chủng, xếp hạng thứ 213 tại "Kỳ Thú Bảng", mặc dù không thể so sánh với Đại Địa Viêm Lân Mãng, nhưng cũng thực sự không kém nhiều.

Vương Khung nhếch miệng cười, cũng không nói chuyện.

Lôi Quang Lục Sí Văn, hắn từ thời điểm tiến vào Quang Minh Học Cung cũng đã nhớ thương.

Hắn cũng không cần nhiều, chỉ cần vài ba giọt tinh huyết, hắn liền có lòng tin làm cho Huyết Văn Tí lại tiến hoá một lần nữa.

Vương Khung tin tưởng, dùng thân phận của Phí lão, coi như lấy được một bình tinh huyết Lôi Quang Lục Sí Văn cũng không phải là việc khó.

"Được rồi, ta liền cho ngươi một đầu Lôi Quang Lục Sí Văn."

"..."

Nụ cười trên mặt Vương Khung ngưng kết, hắn mở to hai mắt nhìn, nhìn Phí lão, nhất thời cho là mình không có nghe rõ.

"Cái gì cơ! ?"

"Người trẻ tuổi, không nên quá tham lam, đó dù sao cũng là thượng cổ dị chủng, cho ngươi một đầu đã là không tồi, đừng có giở công phu sư tử ngoạm." Phí lão thờ ơ nói.

Vương Khung kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện này...đây coi như là xảy ra chuyện gì thế?

Thiên địa lương tâm, hắn thật sự không có hi vọng xa vời, cũng là chưa từng nghĩ tới, hắn chỉ cần mấy giọt tinh huyết mà thôi.

"Thật sự là hiểu lầm, ta thật không có tham lam." Trong nội tâm Vương

Khung đang reo hò, trong bụng cũng đã nở hoa.

"Phí lão nói đúng, làm người đúng là hoàn toàn không thể quá tham lam, một đầu liền một đầu đi, ta đành ăn chút thiệt thòi." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Phí Lão Bạch trợn mắt, hừ lạnh một tiếng, càng nhìn Vương Khung, càng muốn tát hắn một cái.

"Phí lão..." Vương Khung xoa xoa tay, ra hiệu nói.

"Gấp cái gì? Lôi Quang Lục Sí Văn, ít nhất cũng là cảnh giới Bổ Nguyên, hiện tại cho ngươi, ngươi đè ép được sao?" Phí lão trầm giọng nói.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, đúng là như thế, nếu là yêu thú ở trên "Kỳ Thú Bảng", huyết mạch mạnh, coi như vừa mới sinh ra, ít nhất cũng là cảnh giới Bổ Nguyên.

Dùng thực lực của hắn bây giờ, thật đúng là không nhất định có thể đè ép được.

"Ta sẽ sẽ chế tạo cho ngươi một khoả Yêu Thú Cầu, đưa cho ngươi trong vòng bày ngày nữa."

"Yêu Thú Cầu! ?" Vương Khung mừng rỡ như điên, suýt nữa liền muốn nhào tới, ôm Phí lão hôn một cái.

Yêu Thú Cầu chính là một trong mười phát minh của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình được "Báo Tương Lai" đánh giá là mười đại bảo bối hàng đầu.

Cách sử dụng Yêu Thú Cầu rất đơn giản, bên trong có không gian giống như Hỏa Giới, chỉ cần ném ra ngoài, giam giữ yêu thú đã bị thu phục, bản thân liền sẽ nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của yêu thú, yêu thú liền sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh của chủ nhân.

Đương nhiên, đầu tiên ngươi phải làm cho yêu thú đã bị thu phục bất tỉnh.

Mặt khác, yêu thú nắm giữ thuộc tính khác nhau, phương pháp luyện chế Yêu Thú Cầu cũng không giống nhau, công nghệ tiên tiến này luôn nằm trong tay của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Vẻn vẹn chỉ dựa vào Yêu Thú Cầu, thu nhập hàng năm của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình liền trọn vẹn tăng mấy lần, quả thực là một khoản lợi nhuận khổng lồ.

"Nếu không có Yêu Thú Cầu, chỉ sợ ngươi sẽ bị Lôi Quang Lục Sí Văn xé xác!" Phí lão tức giận nói.

Lôi Quang Lục Sí Văn là một loại yêu thú tương đối kinh khủng, có khả năng nuôi dưỡng sấm sét trong cơ thể, loại sức mạnh này cực kỳ bá đạo, cộng với tốc độ kinh khủng kia, cho dù là cường giả phái siêu năng ứng đối với nó, cũng rất là khó giải quyết.

"Phí lão, ta nghe nói một khỏa Yêu Thú Cầu trị giá mấy ngàn vạn, có phải là thật hay không?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Yêu Thú Cầu, hắn cũng chỉ từng nhìn thấy trên báo.

Loại bảo bối này, người bình thường cho dù có tiền cũng không mua được.

"Không kém bao nhiêu, hiện nay Yêu Thú Cầu còn chưa thể sản xuất hàng loạt." Phí lão thản nhiên nói.

Nếu như Yêu Thú Cầu có thể sản xuất hàng loạt, như vậy chắc chắn sẽ có ý nghĩa trọng đại, có thể thay đổi hoàn toàn trạng thái công thủ ở giữa nhân loại cùng với yêu thú.

Chương 110

"Việc nghiên cứu này luôn do chính Tần Hoàng chủ trì và xúc tiến." Phí lão nói: "Nghe nói Tần Hoàng có chấp niệm rất sâu đối với Yêu Thú Cầu."

"Sau khi khoả Yêu Thú Cầu đầu tiên được tạo ra, Tần Hoàng không tiếc tự mình ra tay, còn nhất định phải bắt giữ một đầu yêu thú thuộc tính lôi điện."

"Tại sao lại như vậy?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

Phí lão lắc đầu: "Tài năng của Tần Hoàng chấn động cổ kim, cử động này của y tất có thâm ý, cũng không phải là chúng ta có thể phỏng đoán lung tung."

Vương Khung rất để ý.

Trong suốt ngàn năm, thế giới náo động, cao thủ chói lọi như vì sao trên trời.

Mấy người Hoàng Kim Vương, Hắc Kiếm Ma, Xích Long Chủ vô cùng kinh diễm. Thực lực của bọn hắn chấn động cổ kim, tài năng của bọn hắn chói lọi tuế nguyệt, câu chuyện truyền kỳ của bọn hắn mãi cho đến nay cũng không suy.

Nhưng cho tới bây giờ không có người nào có thể giống như Tần Hoàng, lực lượng thông thiên triệt địa, trí tuệ siêu việt thiên nhân, bỏ cũ lập mới, dẫn đầu trào lưu, mở ra tương lai.

Nhân vật như vậy, chỉ có nam nhân kia mới có thể so sánh.

"Từ ngàn năm nay, nếu như nói Lâm La Thiên đã đi đến cuối trời, cho người trong thiên hạ hi vọng tu hành, bắt đầu những năm tháng vinh quang, vậy thì Tần Hoàng bệ hạ chính là vì sao rực rỡ nhất dưới ánh hào quang này, y tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, quang mang mơ hồ có thể sánh vai cùng với nam nhân kia." Phí lão không khỏi thở dài.

Đó là thời đại tuyệt thế, mây gió tụ hội, sinh ra những tồn tại vĩ đại như vì sao ở trên bầu trời, mọi người đều có thể được tắm rửa trong sự rực rỡ này.

"Có thể được tận mắt chứng kiến những truyền kỳ kia, cũng để nói khoác cả một đời rồi."

Liền ngay cả lão bản cũng đều thường xuyên vào thời điểm đêm khuya người tĩnh, nhìn lên bầu trời, thì thào khẽ nói.

Y nói, thời đại bất đồng liền giống như bầu trời vậy.

Có thời điểm mây mù che đậy, tinh quang ảm đạm.

Nhưng có thời điểm, những ngôi sao lớn tranh đua trên bầu trời, óng ánh chói mắt, bọn hắn chính là tồn tại đứng đầu nhất và truyền kỳ trong thời đại này.

Người bình thường tắm mình trong ánh sáng của bọn hắn, đó là vinh quang, cũng là bất hạnh.

"Vương Khung, thời đại của ngươi chính là bầu trời đầy sao này, quần tinh óng ánh, hàng ngàn vì sao tranh đua."

Quang ảnh ngày xưa quay lại bên trong ký ức của Vương Khung.

"Ngươi là muốn tắm mình trong vinh quang của họ, hay là giống như họ, tranh ánh sáng với bầu trời, trở thành truyền kỳ của thời đại này?"

Nghĩ đến đây, Vương Khung siết chặt tay mình.

Lúc đó Vương Khung không có tư cách để trả lời câu hỏi của lão bản, hắn chỉ là một gã giết mổ ở hàng thịt Hắc Nhận, sống lưu lạc, tương lai vô cùng mịt mù.

Nhưng hiện nay, hắn lại có đầy đủ tự tin cùng với khát vọng.

"Ta cũng muốn tranh ánh sáng với bầu trời, nhìn thử hào quang của mình có thể chiếu rọi bao xa!" Trong nội tâm Vương Khung yên lặng nói.

"Trẻ tuổi nhuệ khí, liền nên dương danh thiên hạ, nếu không có phong mang, chỉ sẽ sống uổng phí!" Phí lão nhìn Vương Khung, cảm thụ được tâm tình của hắn chập trùng, không khỏi thở dài.

Bất kể là cường giả cái thế, hay là Thiên Đế, bọn hắn đều là một đường đi tới từ thiếu niên, phong mang của bọn hắn vào một ngày nào đó, sẽ trở thành quang huy phổ chiếu thiên hạ vạn dân, chói lọi ở bên trong dòng sông năm tháng, hóa thành truyền kỳ, trở thành ước mơ của hậu nhân.

"Người trẻ tuổi, ta chờ ngày ngươi dương danh thiên hạ." Phí lão khẽ nói, trong mắt bao hàm chờ mong.

Có Phí lão bảo bọc, Vương Khung tự nhiên không cần lo lắng cho Diệp Mặc, y tất nhiên sẽ có tương lai rộng lớn.

Phí lão nói rằng khi Diệp Mặc xuất hiện ở trước mặt Vương Khung một lần nữa, nhất định sẽ làm cho hắn giật nảy cả mình.

Đối với chuyện này, Vương Khung rất lạc quan.

Tiềm năng của Diệp Mặc quá kinh người, giống như đại dương bao la, không thể dò được.

Nhưng Vương Khung không có chút đố kị nào, ràng buộc ở giữa hắn cùng với Diệp Mặc là khó có thể hình dung, thực lực của Diệp Mặc càng mạnh, trợ giúp đối với hắn sẽ càng lớn, có lẽ, hai người có thể cùng nhau tham gia Sơ Vương Tế.

Mặt khác, Vương Khung có Hỏa Chủng màu đen, bởi vậy hắn cũng không cảm thấy tiềm năng của mình sẽ thua Diệp Mặc.

Sau khi trở về, Vương Khung thay đổi chỗ ở.

Có Phí lão, trận chiến đấu không thể để cho người khác biết này trực tiếp bị ép xuống, cũng không có ai nhắc tới nữa.

Kể từ ngày đó, Vương Khung đóng cửa không ra, bắt đầu khổ tu.

Một lượng lớn thi thể yêu thú tích lũy ở trên người hắn, dùng để thí nghiệm Hỏa Chủng màu đen.

Trong ba đại năng lực, bản thân Huyết Văn Tí chính là năng lực cấp Linh cực phẩm.

Vương Khung tôi luyện ba năm muốn làm cho nó lại tiến hoá một lần nữa là vô cùng khó khăn.

Nhưng, chỉ cần Lôi Quang Lục Sí Văn đến tay, hắn có lòng tin nhất định có thể làm cho Huyết Văn Tí thuế biến.

Về phần Thân Thể Giao Vương, từ cấp Phàm cực phẩm ban đầu, đề thăng tới cấp Linh thượng phẩm hiện nay.

Môn năng lực này dường như đã đạt đến cực hạn, ngoại trừ sau đó

dung hợp thêm một vài năng lực, đã không còn dấu hiệu tiến hóa.

Chỉ có Long Viên Khí, hiện nay còn là cấp Linh hạ phẩm, đến nay vẫn chưa hề dung hợp hoặc là tiến hóa, có tiềm năng khai phá đáng kể.

Vì đây, Vương Khung đã rất chăm chỉ học tập môn Yêu Thú Học.

Chỉ có hiểu đặc tính của các loại yêu thú, hắn mới có thể thiết kế ra phương án tốt nhất để Long Viên Khí tiến hóa.

Dù sao thì khả năng của Hỏa Chủng màu đen cũng quá ngẫu nhiên.

Vương Khung chỉ có thể dùng tri thức để đền bù.

"Địa Long Xà, Bạo Huyết Long Viên, Bàn Long Trư...mấy đầu yêu thú này ngược lại là có thể thử xem."

Chương 111

Năng lực dung hợp yêu cầu thời cơ.

Mấy ngày nay Vương Khung vẫn luôn muốn dung nhập keo dính vạn năng vào bên trong Long Viên Khí.

Nếu như thành công, hắn không chỉ có thể chữa trị thi thể yêu thú vừa mới chém giết, còn có thể chữa trị thi thể "cũ", thậm chí ngay cả cơ thể sống cũng đều có thể thử một lần.

Nhưng lúc bắt đầu, keo dính vạn năng tuyệt đối không bị Long Viên Khí dung hợp, bởi vậy cần phải đợi thời cơ, hoặc nói là chất môi giới.

Địa Long Xà, Bạo Huyết Long Viên, Bàn Long Trư...mấy loại yêu thú đều có thuộc tính Long, mà lại đều có thể bài tiết dịch thể kỳ dị.

Đặc biệt là Địa Long Xà, vào thời điểm mỗi lần lột xác, da ngoài của nó liền sẽ biến thành vật chứa, máu thịt bài tiết một lượng lớn dịch thể, như là dịch dinh dưỡng.

Địa Long Xà nằm ở trong dịch thể này, trải qua bảy ngày, kết xuất da mới, liền sẽ phá xác mà ra, càng thêm cường đại.

"Địa Long Xà hẳn là tài liệu thích hợp nhất để dung hợp Long Viên Khí cùng với keo dính vạn năng." Vương Khung lắc đầu thở dài.

Địa Long Xà là dị chủng, phần lớn sinh ra tại Vô Tẫn Sa Vực, Xích Long Thành hiện nay cũng không có thi thể của loại yêu thú này.

"Qua hai ngày nữa chính là ngày thí luyện, cần phải kiếm một khoản tiền, thử nghiệm các loại tài liệu khác trước."

Vương Khung làm ra quyết định, keo dính vạn năng là công cụ kiếm tiền của hắn, nếu như có thể đề thăng tự nhiên không thể bỏ qua.

Ngoài trừ nghề giết mổ, Chữa Trị Sư tuyệt đối là nghề nghiệp có tương lai sáng lạn.

Đương nhiên, trong thiên hạ hiện nay cũng chỉ có một mình hắn làm nghề này.

Nhưng, có thể vào một ngày nào đó trong tương lai, loại nghề này thực

sự có thể vượt lên trên những nghề khác, được công nhận và truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

"Ừm?" Đột nhiên, Vương Khung ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, lộ ra một vệt vẻ mừng rỡ.

"Ha ha, gã béo đến rồi!" Vương Khung cười to.

Từ sau khi tiến hóa thành Thân Thể Giao Vương, năng lực nhận biết của hắn càng trở nên cường đại, cho dù không thôi động năng lực, ngũ giác của hắn cũng vô cùng nhạy bén, đặc biệt là cảm giác đối với khí tức.

Phải biết rằng, cơ năng thân thể được tăng cường đáng kể chỉ có vào sau khi bước vào cảnh giới Bổ Nguyên mới có thể xuất hiện.

Điều này có nghĩa là Thân Thể Giao Vương đã mang lại những thay đổi đáng kinh ngạc cho cơ thể của Vương Khung.

"Tiểu Minh cũng tới rồi? Y dường như tới hơi sớm." Trong lòng Vương Khung khẽ động, liền bắt giữ được khí tức của hai người.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt của hắn hơi trầm xuống.

"Hừ!" Vương Khung hừ lạnh một tiếng, thân hình lấp lóe, hóa thành một đạo tàn ảnh, bay lượn ra ngoài.

...

Tại trung ương quảng trường, có không ít người tụ tập.

Một thân ảnh bay ngang, nặng nề rơi trên mặt đất.

"Tiểu Minh!" Gã béo kinh sợ, trong mắt bắn ra sát khí, nhìn chằm chặp thanh niên trước mắt.

"Phế vật như ngươi vậy mà cũng có thể đi vào ba đại viện, thật là bất khả tư nghị." Thanh niên thờ ơ nói.

Từ đầu đến cuối, gã chỉ đứng ở nơi đó, ngay cả bước chân cũng đều chưa hề xê dịch.

Minh Hạo Nhiên run run rẩy rẩy đứng dậy, quần áo đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, song quyền của y rung động, con mắt cơ hồ sưng thành một đường.

"Người này xảy ra chuyện gì thế? Điên rồi sao? Học viên mới vừa tới

mà cũng dám khiêu khích Vân Chiếu Quân! ?"

Đám người xì xào bàn tán, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Minh Hạo Nhiên.

Vân Chiếu Quân là huyết mạch đích hệ Vân gia - đại tộc cấp Nhật tiếng tăm lừng lẫy, lại thêm năng lực của gã là phái siêu năng, thiên phú dị bẩm.

Từ khi xuất sinh chính là hiển hách phi phàm, sau khi tiến vào Hoang Viện, càng là thanh danh dậy sóng, ở bên trong ba đại viện cũng đều cực kỳ có uy vọng.

Cao cao tại thượng như thế, người bình thường căn bản không dám tùy tiện trêu chọc.

"Ngươi điên rồi, ngươi bây giờ còn chưa phải là đối thủ của gã." Gã béo gầm nhẹ nói.

"Tránh ra!" Minh Hạo Nhiên cắn răng nói.

"Ngươi sẽ bị gã đánh chết!" Gã béo cả giận nói.

Minh Hạo Nhiên hôm nay quả thực giống như hai người so với thường ngày, khi nhìn thấy thanh niên kia, y liền giống như chó dại, liều mạng đánh giết.

Nhưng mà, nam nhân kia quá cường đại, cường đại đến mức đủ để khiến cho Minh Hạo Nhiên tuyệt vọng.

Dù vậy, Minh Hạo Nhiên vẫn một lần lại một lần đứng lên.

Y giống như điên dại, trong mắt chỉ có giết chóc.

"Tránh ra cho ta!" Minh Hạo Nhiên quát ầm lên, ánh mắt của y trở nên vô cùng đáng sợ, như ác quỷ đi ra từ địa ngục.

Một Minh Hạo Nhiên như vậy, gã béo chưa bao giờ thấy qua.

Y dường như rốt cuộc không còn là thiếu gia ăn chơi nịnh nọt, có những tính toán nhỏ nhặt của riêng mình kia nữa.

"Gã béo, ngươi tránh ra cho ta!" Minh Hạo Nhiên nghiêm nghị quát.

Tròng mắt của y nổi lên hào quang kì dị, loại ánh mắt kia, làm cho thân thể to béo của gã béo khẽ run lên, cả người cứng đờ.

Lợi dụng sơ hở này, Minh Hạo Nhiên giống như giống như điên vọt tới.

"Không biết sống chết!" Vân Chiếu Quân hờ hững nói.

Gã cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu liền định ra sinh tử, giống như nhìn một con côn trùng.

Vô tận cát bụi cuốn lên, phảng phất như đại mạc sa mạc, sự chết chóc hoang tàn cuốn lấy trái tim mọi người.

Trong những ánh mắt nhìn chằm chằm, thân thể Minh Hạo Nhiên phảng phất như bị lưỡi dao cắt, đạo đạo vết thương hiển hiện, da thịt bong tróc, trong khoảnh khắc, y liền biến thành người máu.

Nhưng mà trên mặt của y không có nửa phần dao động, trong mắt chỉ có cừu hận cùng với giết chóc, y cắn răng, trong miệng phát ra tiếng gào thét như là dã thú, khó khăn đi đến trước mặt nam nhân kia.

"Chết tiệt!" Gã béo kinh sợ, muốn cứu viện cũng đã không kịp.

Chương 112

"Tiểu Minh, ngươi cứ như vậy sẽ chết đấy."

Nhưng vào lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở trung tâm quảng trường.

Tầm nhìn trước mắt Minh Hạo Nhiên loé lên, một thân ảnh nhanh nhẹn vọt tới, huyết khí màu vàng dâng trào, như thủy triều cuồn cuộn, đánh bay cát bụi đầy trời.

"Vương Khung!"

Cát bụi hóa thành màu đỏ máu, ở dưới sự xung kích của huyết khí màu vàng bỗng nhiên tán đi.

Thân ảnh thẳng tắp kia đứng ngăn ở trước người Minh Hạo Nhiên, lộ ra vẻ cao lớn như núi.

"Thần...thần tượng..." Minh Hạo Nhiên sửng sốt, ánh mắt hắn lấp lóe, sát ý điên cuồng rút lui một tia.

"Lão Vương!" Gã béo vội vàng đi tới, nhẹ nhàng thở ra.

"Chờ một chút lại nói." Vương Khung đưa tay ra hiệu, mí mắt khẽ nhướng.

Vào lúc này, toàn bộ trung tâm quảng trường đều sôi trào.

Người có tên, cây có bóng.

Ba đại viện chính là nòng cốt hạch tâm của Quang Minh Học Cung, cho tới bây giờ cũng đều không khuyết thiếu thiên tài.

Nhưng luận hoành không xuất thế, hót một tiếng kinh thiên động địa, lấy tư thái hắc mã tuyệt thế tung hoành ba đại viện, nhìn chung trong mười năm, chỉ có Vương Khung.

Cái danh hiệu này thực sự quá vang dội, học viên mới vừa đến, song sinh năng lực, liên tiếp đánh bại hai đại cao thủ Long Viện, Hoang Viện, thiên phú cực cao, danh tiếng vô song.

Hiện nay, hắn được tính là danh tiếng đang thịnh.

Bởi vậy, Vương Khung vừa mới xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều

trở nên nóng rực, muốn kiến thức phong thái của vị hắc mã bên trong truyền thuyết này một lần.

"Hắn chính là Vương Khung? Nghe nói hắn là song sinh năng lực, thiên phú cực cao, đủ để đánh đồng cùng với những yêu nghiệt Hoang Viện kia."

"Nghe nói hắn là con tư sinh của Mục Vương Thành."

"Chớ nói nhảm, ta nghe nói hắn là huyết mạch của Tần Hoàng Đình, đang cải trang vi hành mà thôi."

Đột nhiên, nghị luận nổi lên bốn phía.

"Vương Khung! ?" Vân Chiếu Quân hơi nheo mắt lại.

Cái tên này, gã tự nhiên đã nghe nói qua, liền ngay cả Minh Thanh Sa cũng đều thua ở trong tay nam nhân này, cùng là đệ tử Hoang Viện, gã không có khả năng thờ ơ.

Dù sao, phái thần binh có thể đánh bại phái siêu năng, nghe thế nào cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng.

Cho dù đối phương là song sinh năng lực.

"Tiểu Minh, bất kể các ngươi có thù oán gì, ngươi bây giờ...cũng không thể làm gì." Vương Khung cũng không quay đầu lại, thờ ơ nói.

Minh Hạo Nhiên nghe thế, trong lòng run lên, hai tay của y chạm đất, đầu ngón tay khảm vào trong bụi đất, cắn răng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vào giờ phút này, một đoàn nộ hỏa dâng trào ở trong ngực Minh Hạo Nhiên.

Y chưa bao giờ thống hận sự nhỏ yếu và vô năng của mình như lúc này.

Hoá ra, nhỏ yếu thật sự là một loại tội lỗi, loại tội lỗi này làm cho y giống như ở luyện ngục, điên cuồng cào xé nội tâm của y, trầm luân vạn thế, không thể tha thứ.

"Gã...gã đáng chết...tỷ tỷ là vì ta...vì ta mới đến Vân gia...cho dù chỉ là thiếp thất..."

"Nhưng gã căn bản không có xem tỷ tỷ như là người...mà là đồ chơi...đồ chơi trong tay gã...có thể tùy ý tặng người khác..."

Minh Hạo Nhiên cúi đầu lầm bẩm, từng chữ từng câu lộ ra cừu hận thấu xương.

Vương Khung trầm mặc không nói.

Đây là nỗi bi ai của đệ tử đại tộc, không thể tiến vào hạch tâm, cũng chỉ có thể trở thành phụ thuộc, trở thành chất dinh dưỡng để gia tộc lớn mạnh, thông gia cùng với các đại tộc khác, thậm chí là hi sinh như pháo hôi.

Lúc đó, vận mệnh của bọn hắn đã sớm không nằm ở trong lòng bàn tay của mình.

"Ngươi bây giờ đã biết rõ, ta vì sao muốn giết ngươi rồi chứ." Minh Hạo Nhiên cắn răng, nhìn chằm chặp Vân Chiếu Quân.

"Ta không nhớ ra được." Vân Chiếu Quân lắc đầu.

Biểu tình trên mặt Minh Hạo Nhiên ngưng kết: "Ngươi nói cái gì?"

"Ta không nhớ ra được nữ nhân ngươi nói kia rốt cuộc là người nào?"

Ông! Hai mắt của Minh Hạo Nhiên tức đến đỏ bừng, y nắm chặt song quyền, run rẩy bò dậy từ trên mặt đất, mặt mũi dữ tợn đến đáng sợ.

"Ngươi không nhớ ra được, ngươi vậy mà không nhớ ra được, ngươi đã ném nàng vào thú quật, ngươi vậy mà nói không nhớ ra được..." Minh Hạo Nhiên quát ầm lên.

Trong mắt của y hiện ra lệ quang.

Cái gọi là thú quật, là địa phương đại tộc nuôi nhốt yêu thú, có thời điểm sẽ ném tộc nhân phạm phải trọng tội vào thú quật, nhận hình phạt vạn thú cắn xé.

Thậm chí có một số thú quật chuyên môn chăn nuôi yêu thú giống đực, cho ăn tình dược, nếu có nữ tử phạm phải trọng tội, một khi bị ném vào trong đó, trước khi chết còn phải chịu sự tàn phá không thể tưởng tượng.

Ngày đó, tỷ tỷ của Minh Hạo Nhiên chính là như đây, vào thời điểm được đưa ra ngoài, thân thể thậm chí đều đã không còn hoàn chỉnh.

"Ta có rất nhiều đồ chơi, cho dù vứt bỏ một hai món, cũng không cần thiết phải nhớ rõ toàn bộ." Vân Chiếu Quân thờ ơ nói.

"Ta giết ngươi." Minh Hạo Nhiên cơ hồ sụp đổ.

Đây là thâm cừu đại hận, cơ hồ khắc sâu ở trong xương tủy y, vĩnh viễn không thể nào quên được.

Y sẽ không bao giờ quên được cái ngày mà tỷ tỷ xuất giá kia, ánh mắt nàng vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng đến lúc y gặp lại, lại chỉ là một bộ thân thể tàn phế cơ hồ khó coi.

Liền ngay cả thịt trên mặt cũng đều đã bị gặm nuốt hầu như không còn.

Một màn kia như là bóng ma, in sâu vào trong lòng Minh Hạo Nhiên.

Từ đó về sau, y trở nên cẩn thận chặt chẽ, luôn đeo mặt nạ, y muốn sống sót, sống sót...

Tất cả hận thù, lại một mực giấu ở trong nội tâm của y, chưa bao giờ quên.

Nhưng mà, vào thời điểm y chân chính nhìn thấy Vân Chiếu Quân, đối phương vậy mà căn bản không nhớ rõ tỷ tỷ của y.

Hết thảy thù hận, thống khổ, sợ hãi, hoá ra từ đầu đến cuối đều là một mình y đang tiếp nhận, đối phương đừng nói là áy náy nửa phần, gã thậm chí cũng đều không nhớ rõ đã từng có nữ nhân này.

Chuyện này làm cho Minh Hạo Nhiên triệt để sụp đổ, y giống như phát điên xông tới.

Chương 113

Phanh! Đột nhiên, Vương Khung ngang nhiên ra tay, huyết khí màu vàng dâng trào, trực tiếp đánh về phía bụng dưới của Minh Hạo Nhiên.

Minh Hạo Nhiên rên lên một tiếng, giống như đạn pháo bay ra, đụng vào mặt đất, ngất đi.

"Lão Vương!" Gã béo nghẹn ngào kêu to.

Vương Khung lắc đầu, nhấc Minh Hạo Nhiên lên, ném y sang một bên.

"Quá yếu, yếu như vậy còn kêu gào, đây là tự tìm cái chết."

"Thật là tiểu tử ngu xuẩn." Vương Khung tự mình thở dài.

"Ngươi rất thông minh, nếu như ngươi lại không ra tay, y hôm nay liền thật sự phải chết ở chỗ này." Vân Chiếu Quân cười lạnh nói.

Ánh mắt của Vương Khung quăng tới, lắc đầu: "Sự tình giữa các ngươi, ta sẽ không quan tâm, đây là thù oán của y."

Đám người nghe thế, lần lượt lộ ra sắc mặt khác thường.

Vương Khung trong truyền thuyết vậy mà cũng biết sợ?

"Nhưng đó chính là Vân Chiếu Quân, gã không chỉ là đệ tử Hoang Viện, hơn nữa còn là huyết mạch trực hệ Vân gia." Có người khẽ nói, trong mắt lộ ra sự kính sợ.

Vân gia, thế nhưng là đại tộc cấp Nhật, là tồn tại chỉ ở dưới tám đại Vương Thành.

Thậm chí, Vân gia cùng với mấy đại Vương Thành cũng đều có giao tình tốt.

Huyết mạch của gã quả thực được xưng tụng là thiên chi kiêu tử, vinh quang cùng với uy thế như thế là thường nhân không thể đuổi kịp.

Cho dù là tuyệt thế thiên tài cũng phải tránh né mũi nhọn.

Ở trong mắt của rất nhiều người, lựa chọn của Vương Khung mặc dù có một chút hèn nhát, nhưng lại vô cùng sáng suốt.

Đây mới là phương pháp của người thông minh.

"Coi như ngươi thức thời." Vân Chiếu Quân cười lạnh, quay người rời

đi.

"Chờ một chút." Đột nhiên, Vương Khung mở miệng nói.

"Còn có chuyện gì?" Vân Chiếu Quân ngừng chân quay người, khinh miệt nhìn hắn.

"Ta mặc kệ ân oán giữa ngươi cùng với y, nhưng nên tính sổ sách ở giữa hai chúng ta."

"Hửm?" Vân Chiếu Quân nhíu mày: "Chúng ta có sổ sách gì?"

"Y là do ta bảo kê, ngươi đánh cho y thành như vậy, chuyện này truyền đi, vậy về sau ta còn lăn lộn như thế nào?"

Vừa dứt lời, cả trung tâm quảng trường sôi trào.

Từng ánh mắt kinh nghi rơi ở trên người Vương Khung, lộ ra một tia chấn kinh cùng với khó có thể tin.

Vương Khung cất bước đi tới, hổ khiếu long ngâm, khí tức bàng bạc thật lớn làm cho người ta ngạt thở.

Ánh mắt của hắn cũng biến đổi, không còn ôn hòa như lúc vừa rồi, lăng lệ như gió, sát khí lộ ra ngoài.

"Đây là tình huống gì? Làm sao nói trở mặt liền trở mặt?"

"Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Xem ra lời đồn là thật, người này không kiêng kị gì cả, dù là người nào cũng đều dám trêu chọc."

"Hắn có vốn liếng để tự tin, song sinh năng lực, dạng thiên phú này không thua kém phái siêu năng."

"Nhưng Vân Chiếu Quân không phải là người bình thường, hắn là dòng chính Vân gia, ở bên trong Hoang Viện cũng đều được xem là loại xuất chúng."

Tình huống xoay chuyển thực sự quá nhanh, làm cho tất cả mọi người cũng không biết làm sao.

Liền ngay cả gã béo cũng không khỏi ngơ ngác.

"Lão Vương!"

"Mối thù của y, đương nhiên phải tự mình báo, nhưng người của ta không thể bị đánh như vậy." Vương Khung thờ ơ nói.

Khí phách của hắn hùng hậu như biển, thế lớn kinh thiên.

"Khẩu khí thật lớn, ta ngược lại là nhìn không ra, hoá ra ngươi lại là một kẻ váng đầu." Vân Chiếu Quân cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia sát cơ.

Gã là nhân vật bậc nào, cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu định sinh tử, chưa từng để những người khác vào trong mắt.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, khiêu khích gã, đây đã là tội chết.

"Ngươi cho rằng đánh bại Minh Thanh Sa liền vô địch sao?"

"Thu thập ngươi nữa là đủ."

Ầm ầm! Huyết khí màu vàng phóng lên tận trời, như đại long gào thét, quấn quanh ở trên hai tay Vương Khung.

Long Viên Khí! Cửu Long Bàn Thiên Ấn!

Quyền kình kinh khủng giống như cối xay nghiền ép mà đến, thanh âm xé gió như bình địa kinh lôi, làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

Trong mấy ngày này, Long Viên Khí của Vương Khung lại đề thăng một lần nữa, trở nên càng thêm trầm trọng, một tia một luồng, như là lực lượng thiên quân, ở dưới sự thôi động của Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hóa thành sát khí vô thượng.

Ầm ầm! Vô tận cát bụi bốc lên, như là phong bạo quét ngang, ngăn ở trước người Vương Khung.

"Hoang Trần!"

Đám người kinh hô, đây chính là năng lực của Vân Chiếu Quân, thao túng cát bụi, vạn vật hoang vu.

Phanh! Quyền ảnh đầy trời đánh lên phía trên cát bụi cuồn cuộn, mặt đất rung chuyển, dư ba kinh khủng như là gợn sóng khuếch tán ra bốn phía.

"Bị cản rồi? Cửu Long Bàn Thiên Ấn bị ngăn cản rồi?" Có người kinh hô, cảm nhận được áp lực vô tận.

Nhưng mà, bọn hắn còn chưa hết chấn kinh, một tiếng long ngâm vang vọng kinh động bát phương.

Huyết khí màu vàng phảng phất như bốc cháy, quấn quanh ở trên hai tay

Vương Khung.

"Cửu long hợp nhất!"

Vương Khung bước ra một bước, đại địa nứt vỡ, chín cỗ hư ảnh tụ hợp, từ xương sống thẳng tới thiên linh của hắn, sinh ra lực lượng đáng sợ bắn đến chỗ song quyền.

"Không biết sống chết!" Trong mắt Vân Chiếu Quân bắn ra sát khí nồng đậm.

"Vô Tẫn Trần Thuẫn!" Cát bụi cuồn cuộn, tạo thành một tấm chắn giống như mai rùa xung quanh Vân Chiếu Quân.

Cửu long hợp nhất đánh lên trên tấm chắn bụi, khuấy tung cát bụi, lại không thể rung chuyển mảy may.

"Vương Khung, phái siêu năng không phải là ngươi có thể tưởng tượng, ngươi thật sự cho rằng chính mình nắm giữ song sinh năng lực liền có thể hoành hành không sợ? Hôm nay ta liền để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là nghiền ép." Âm thanh băng lãnh truyền ra từ bên trong hộ thuẫn.

Ầm ầm! Mặt đất rung chuyển, vô tận cát bụi bắn ra khỏi mặt đất.

Trong nháy mắt, trung tâm quảng trường phảng phất như biến thành sa mạc.

"Đại Địa Thương Sát!"

Lời còn chưa dứt, cát bụi tụ hợp, hóa thành từng thanh trường thương bắn ra, cả trung tâm quảng trường phảng phất như biến thành bệ phóng.

Chương 114

Mật độ như thế đủ để diệt sát hết thảy.

Đám người kinh dị, điên cuồng chạy trốn.

Từng thanh trường thương kia bắn về phía Vương Khung, mỗi một thanh đều ẩn chứa lực phá hoại cực mạnh.

Huyết khí màu vàng dâng trào, một quyền đánh tới, trường thương vỡ vụn, cát bụi rơi vào trong biển cát, lại tiếp tục tụ hợp, phảng phất như không ngừng không nghỉ.

Dần dần, uy lực của trường thương càng ngày càng mạnh, mật độ công kích cũng càng ngày càng cao.

"Thật đáng sợ, dạng công kích mật độ cao này, ai có thể ngăn lại?"

"Không hổ là phái siêu năng, một khi ra tay, quả thực kinh thiên động địa."

Đám người kinh dị, trong mắt đầy tràn vẻ sợ hãi.

Bọn hắn tự hỏi, nếu như đổi thành chính mình, ở dưới dạng thế công này không tới 3 giây, khẳng định sẽ bị bắn thành thịt nát.

Phanh! Đột nhiên, một cỗ khí tức hung lệ phóng lên tận trời.

Vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân Vương Khung, bá đạo kinh thiên, như là một đầu hung thú.

"Hắn...đây này là năng lực gì?"

"Song sinh năng lực! ? Đây là năng lực thứ hai của hắn sao? Làm sao lại không giống như ngày đó?"

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, lộ ra thần sắc chấn kinh, đặc biệt là người có mặt ở phế tích yêu thú ngày đó, đã từng tận mắt nhìn Vương Khung đánh một trận với Minh Thanh Sa, ánh mắt run rẩy, khó có thể tin.

So với ngày đó, khí tức lân giáp trên người Vương Khung càng thêm hùng hậu to lớn, cũng càng thêm hung lệ bá đạo, đồng thời hình thái của nó đã phát sinh biến hóa, bao trùm toàn thân, chỉ có một đôi tròng mắt xuyên thấu qua tinh thể, liếc nhìn đám người.

Thân Thể Giao Vương!

Sau khi tấn thăng thành cấp Linh thượng phẩm, loại năng lực này lần đầu tiên hiển hiện trước mặt người khác.

Phanh phanh Phanh! Vương Khung cất bước mà đi, mặc cho trường thương cát bụi kia đâm lên trên người.

Lực lượng đâm xuyên kinh khủng bị vảy giáp màu đen đẩy ra, tròng mắt của hắn băng lãnh rét lạnh, không có bất cứ dao động gì.

"Mẹ kiếp...đây là người sao? Vậy mà có thể ngạnh kháng?"

"Lực phòng ngự mạnh đến như thế? Ta tưởng rằng trên báo chí chỉ nói hươu nói vượn!"

"Trời ạ, quả thực chính là lá chắn bằng thịt, công kích của phái siêu năng cũng đều không thể phá vỡ!"

Thanh âm kinh hô nổi lên bốn phía, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, có một chút hoảng hốt.

Trực diện tiếp nhận tất cả công kích và bước đi như đi trên mặt đất như thế này, cảnh tượng kiểu này thực sự gây sốc.

Đừng nói là người đứng xem, liền ngay cả Vân Chiếu Quân cũng không khỏi nhíu mày.

Đây quả thực là đang vả vào mặt gã.

"Bụi Bạo!" Vân Chiếu Quân cắn răng hô.

Cát bụi cuốn lên, giống như một bàn tay lớn, cuốn lấy Vương Khung, như là kén tằm.

Ngay sau đó, dao động khủng bố truyền ra, chấn động kịch liệt.

Đoàn bụi đất kia giống như lựu đạn bỗng nhiên nổ tung, bụi mù đầy trời, bao phủ hết thảy, cuốn lên cuồng phong gào thét tàn phá bừa bãi.

"Chết rồi! ?"

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, uy lực như thế, so với "Đại Địa Thương Sát" vừa rồi càng khủng bố hơn.

Nhưng mà, bên trong cát bụi, một đạo nhân ảnh dạo bước mà đến, bước chân nặng nề như là nổi trống đụng chạm vào dây cung trong lòng

của mỗi người.

"Mẹ kiếp, như vậy cũng đều không chết! ?"

"Vậy mà vẫn lông tóc không thương? Sao có khả năng!"

"Phòng ngự tuyệt đối, mẹ kiếp, có dạng phòng ngự như vậy còn đánh thế nào?"

Đám người hít vào một hơi thật sâu, ngơ ngác mà nhìn một màn không thể tưởng tượng trước mắt này.

"Hắn lại trở nên mạnh mẽ hơn!" Minh Thanh Sa không biết đến từ khi nào, lập tức dẫn tới không ít ánh mắt.

Nàng cau lại đôi mi thanh tú, toàn bộ ánh mắt rơi ở trên người Vương Khung, trong nội tâm đã nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Mới được bao nhiêu ngày, nam nhân này đã phảng phất như biến thành người khác, trở nên càng thêm cường đại kinh khủng.

"Năng lực của hắn dường như có khác biệt!" Minh Thanh Sa run rẩy đôi mắt đẹp, khuôn mặt xinh xắn hiện ra một vệt bất khả tư nghị.

"Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!" Vương Khung bá đạo kinh người, từng bước ép sát.

"Đồ điên!" Vân Chiếu Quân cắn răng, trong mắt lộ ra kiêng kị thật sâu.

"Lực phòng ngự mạnh thì lại như thế nào, ngươi cũng không thể làm gì ta."

"Nhóc con, ta sẽ phá mai rùa của ngươi!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê, tay phải rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

Đao!

Khuôn mặt của Minh Thanh Sa có một chút động, nàng biết rõ năng lực của Vương Khung.

Bất kể là Long Viên Khí hay là Thân Thể Giao Vương, đều là thiên về nhục thân.

Nắm giữ năng lực như này, bình thường sẽ rất ít tiêu phí tâm tư trên một kiện binh khí.

Không chỉ là nàng, tất cả mọi người đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Nhất tâm nhị dụng, chuyện này là tối kỵ, ở trong tình huống bình thường, mọi người đều sẽ tập trung tâm tư cùng với tài nguyên ở phía trên năng lực của mình.

"Lúc này dùng đao chẳng khác gì là từ bỏ ưu thế năng lực!"

"Hắn cảm thấy dựa vào bảo khí là có thể phá vỡ tấm chắn bụi của Vân Chiếu Quân?"

Rất nhiều người đều lần lượt nhíu mày.

Ông! Hắc đao như long, tiếng ngâm kinh thiên, đường vân trên thân đao giống như lân phiến chập trùng.

Đột nhiên, Vương Khung động.

Tốc độ của hắn nhanh đến bất khả tư nghị, như là một cái bóng đen.

Đao quang cuồng bạo chém tới, ở dưới sự gia trì của tốc độ cực nhanh, trực tiếp chém xuống phía trên tấm chắn bụi.

Ầm ầm! Xung kích kinh khủng cuốn lên dư ba mênh mông, quét qua mọi hướng.

Phong mang sắc bén cắt sâu vào tấm chắn bụi.

Nhưng mà cát bụi nhúc nhích, không ngừng hội tụ.

Đao tiến vào ba tấc, liền bỗng nhiên dừng lại.

"Ngu xuẩn!" Vân Chiếu Quân cười lạnh.

Quan Tài Bụi!

Vô tận cát bụi cuồn cuộn, nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng.

Ở khoảng cách gần như thế, căn bản tránh cũng không thể tránh.

Chương 115

Cát bụi đầy trời chấn động, vây quanh Vương Khung, dần dần biến thành một chiếc quan tài đầy bụi.

Từng hạt bụi cọ xát lẫn nhau, dao động khủng khiếp hướng vào bên trong, ngọn lửa nóng rực thiêu đốt trong quan tài.

"Lão Vương!" Gã béo đang ôm Minh Hạo Nhiên, đôi mắt tròn xoe như hạt đậu bỗng nhiên trừng lớn.

Cho dù cách nhau thật xa, gã vẫn y như cũ cảm nhận được khí tức tử vong từ bên trong chiếc quan tài bụi kia.

Loại lực lượng kia tuyệt đối không phải là thường nhân có thể gánh chịu.

Quan Tài Bụi! Đúng như tên gọi, mọi thứ trở về cát bụi, sinh tử một chiếc quan tài!

Đây chính là sát chiêu của Vân Chiếu Quân, vì tu luyện một chiêu này, gã thậm chí còn thay xương ức của mình bằng một kiện bảo khí để tăng cường sức mạnh.

Nhưng sử dụng một chiêu này vạn phần hung hiểm, cũng chỉ có ở dưới tình huống vừa rồi, giằng co với nhau, thi triển ở trong thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc kia.

"Năng lực của Vân Chiếu Quân quá kinh khủng."

"Chiêu này sẽ rất khó có hiệu quả trong khi di động, hết lần này tới lần khác tự hắn tìm chết, vậy mà dùng đao."

"Sức mạnh xuyên thấu được tạo ra bởi sự cọ xát giữa cát bụi quá khủng khiếp, còn là ở bên trong không gian bịt kín như vậy."

Đám người kinh hãi, chiếc quan tài bụi kia đại biểu cho tử vong, một khi bị giam ở trong đó, bất kỳ sinh linh gì cũng đều không thể đào thoát.

Sóng chấn động đáng sợ có thể phân giải hết thảy, cho dù là cương thiết cũng phải biến hình.

Ông! Đột nhiên, lưỡi đao màu đen xuyên ra từ trong quan tài, phong

mang đáng sợ trực tiếp chém rách thân quan tài.

Vương Khung bước ra một bước, khí tức vẫn hung lệ không dứt như cũ.

"Giết không chết! ?" Vân Chiếu Quân ngưng tụ ánh mắt lại.

Lực phòng ngự của Vương Khung đúng là hoàn toàn kinh khủng, gã đã sử dụng hết mọi thủ đoạn, thế mà cũng đều không thể giết chết hắn.

Nhưng đối phương cũng không làm gì được chính mình.

Trận chiến đấu này dường như cũng không có kết quả.

Lúc này, mọi người đều đã trừng to mắt nhìn, dù sao thì loại quy cách chiến đấu này cũng không phổ biến.

"Giống nhau như đúc so với những gì trên báo viết, quá kinh diễm, song sinh năng lực, thiên phú dị bẩm, Xích Long Thành chúng ta đã sinh ra một vị cao thủ khó lường."

"Hắn mới tiến vào Quang Minh Học Cung được bao lâu? Liền có thể đánh ngang tay cùng với cao thủ như Vân Chiếu Quân? Chẳng trách Minh Thanh Sa sẽ thua ở trong tay hắn."

"Lực phòng ngự của người này quả thực nghịch thiên, như vậy cũng đều không thể đánh chết, chỉ sợ là chỉ có Hoắc Thanh Minh mới có thể vượt qua hắn."

Đám người cảm thán, không nhịn được sinh ra kính sợ.

Song sinh năng lực đối đầu với phái siêu năng.

Năng lực của hai người đều được xưng tụng là tài năng xuất chúng, đổi lại thành bất kỳ người nào trong bọn hắn, chỉ sợ cũng đều không duy trì được mười chiêu.

"Vương Khung, thực lực của ngươi thật là không tệ, nhưng hôm nay dừng ở đây." Vân Chiếu Quân lạnh lùng nói.

Gã thực sự là còn có sát chiêu, nhưng cũng không muốn bại lộ ở trước mặt nhiều người như vậy.

Bất kể lúc nào cũng đều cần giữ lại át chủ bài, đây là tố chất của đệ tử đại tộc.

Đều đã không làm gì được đối phương, tiếp tục chiến đấu cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Dừng ở đây! ?" Vương Khung khẽ vỗ Hắc Long Đao, ánh mắt lạnh lùng.

"Có thể, nhưng ngươi phải bỏ ra đại giới."

Vân Chiếu Quân nghe thế cười lạnh: "Ngươi xứng sao, chỉ là lực phòng ngự mạnh mà thôi, ta muốn đi, ngươi ngăn được sao?"

Lá chắn phòng ngự của Vô Tẫn Trần đúng là rất kinh khủng, ngay cả Hắc Long Đao cũng đều khó mà chém hết.

lực phòng ngự như vậy mặc dù kém hơn Thân Thể Giao Vương của Vương Khung, nhưng cũng không kém nhiều.

"Hôm nay không chặt ngươi, ta sẽ rời khỏi Quang Minh Học Cung." Vương Khung nói.

Lời còn chưa dứt, Hắc Long Đao đột nhiên chấn động.

Từng vết nứt hiện lên ở bên trên thân đao, trong nháy mắt, thân đao Hắc Long Đao liền trở nên giống như trăm ngàn lưỡi đao tổ hợp mà thành, hàn mang lóe sáng, như vảy rồng.

Ầm ầm! Hắc Long Đao đột nhiên phân giải, vô số lưỡi đao nhỏ dung hợp cùng với cánh tay phải long trảo của Vương Khung.

Hai cái giống như một thể, không ngừng tổ hợp sinh trưởng.

"Đó...đó là cái gì..."

Đám người mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Cánh tay phải của Vương Khung triệt để dung hợp cùng với Hắc Long Đao, trong nháy mắt, dường như triệt để biến thành một thanh hắc đao dài hơn hai mét.

Nhấp nháy sắc bén, náo động lòng người.

"Loại tư thái kia, loại sát khí kia, loại khí tượng kia...tốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Thanh đao của hắn làm sao có thể di chuyển? Còn có thể dung hợp với nhục thân?"

"Đây là tình huống gì? Phái ngự vật! ?"

"Không thể nào, trên người hắn đã có hai loại năng lực, còn có thể có loại năng lực thứ ba?"

"Không phải phái ngự vật, Hỏa Chủng của hắn không có bất cứ dao động gì, đây không phải là năng lực, là thanh đao này có vấn đề."

Tất cả mọi người lộ ra thần sắc kinh hãi.

Lúc này hình thái của Vương Khung lại phát sinh biến hóa một lần nữa, trọng yếu nhất là, khí tức của hắn cũng biến đổi, không còn có dao động sinh mệnh, sát phạt kinh thiên, trong lúc hoảng hốt, hắn đã không còn là nhân loại, mà là một kiện binh khí.

"Hoạt Tính Binh Trang! ?" Minh Thanh Sa hoa dung thất sắc, rơi vào trong khiếp sợ thật sâu.

Trong toàn bộ trung tâm quảng trường, chỉ sợ cũng chỉ có nàng biết rõ sự biến hoá của Vương Khung có ý nghĩa như thế nào, cũng chỉ có nàng biết rõ, loại biến hóa này khủng bố đến mức nào.

"Sao có khả năng? Hắn...hắn làm sao có được loại binh khí này! ?" Trong lòng Minh Thanh Sa nổi lên sóng lớn ngập trời.

Hoạt Tính Binh Trang, đây là vũ khí cấm kỵ, nàng chỉ là nghe trưởng bối đề cập đến trong lúc vô tình, đồng thời đã từng xem qua ghi chép trên sách cổ.

Chương 116

Theo lý thuyết, ở trong thiên hạ bây giờ, đã không còn ai có thể luyện chế loại vũ khí đáng sợ này.

Trong lịch sử, Hoạt Tính Binh Trang đã từng gây ra náo loạn, bị các đại năng liệt vào cấm kỵ, bởi vì, bởi vì loại binh khí này là vật sống, căn bản không phải là nhân loại có thể khống chế.

Bởi vậy Hoạt Tính Binh Trang còn được xưng là vũ khí cấm kỵ, Ma Binh!

Trên thực tế, Vương Khung căn bản không biết rõ Hắc Long Đao là Hoạt Tính Binh Trang bên trong truyền thuyết.

Nhưng vào ngày đó, sau khi Thân Thể Giao Vương tiến hóa, khí tức phát ra vậy mà dẫn tới Hắc Long biến hóa.

Vào thời điểm đó, Vương Khung mới hiểu được bí mật của thanh đao này.

Hắc Long Đao, có thể dung hợp cùng với Thân Thể Giao Vương của hắn, làm hắn hóa thành loại tồn tại giống như binh khí.

Vương Khung lúc này, sát phạt vô song, uy năng kinh thiên.

"Oắt con, ngàn vạn lần đừng chết!"

Âm thanh lạnh lùng giống như bùa đòi mạng, quanh quẩn ở phía trên trung tâm quảng trường.

Trong nội tâm Minh Thanh Sa rốt cuộc cũng nổi lên gợn sóng thao thiên.

Cho dù ngày đó Vương Khung hoành không xuất thế, song sinh năng lực lấp lánh tại phế tích yêu thú, rung động mang đến khi hắn phá vỡ Lục Hợp Linh Tượng Thủy cũng đều không có cường liệt như hôm nay.

"Hoạt Tính Binh Trang, thật sự là Hoạt Tính Binh Trang! Hắn làm sao sẽ nắm giữ loại vật này, hơn nữa cơ hồ là dung hợp hoàn mỹ! ?" Minh Thanh Sa chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hoạt Tính Binh Trang được xưng vì vũ khí cấm kỵ không phải là không có nguyên nhân.

Loại đồ vật này là sống, cũng không phải là người người đều có thể khống chế, kết quả dung hợp thất bại chỉ có một cái, đó chính là chết, hơn nữa từ lúc Hoạt Tính Binh Trang sinh ra cho đến nay, đều không có một ngoại lệ.

Trong lịch sử, người có thể dung hợp hoàn mỹ với Hoạt Tính Binh Trang còn muốn hi hữu hơn phái siêu năng.

"Mau lui lại!" Ánh mắt của Minh Thanh Sa rung động, nghẹn ngào kêu lên.

Cùng là đệ tử Hoang Viện, nàng không có khả năng nhìn thấy Vân Chiếu Quân chết ở chỗ này mà đứng nhìn không để ý tới.

Những người khác có lẽ không rõ ràng, nhưng nàng biết rõ, Hoạt Tính Binh Trang, không phải là những người này có thể ngăn cản.

Ông!

Hết thảy đều không kịp!

Đao quang kinh khủng như nghiệt rồng cuộn lên trời, rơi xuống từ cửu tiêu chỗ.

Ánh sáng đen bùng lên, lấp đầy tầm nhìn của mọi người.

Tấm chắn bụi gần như không thể phá vỡ đột nhiên vỡ tan, cát bụi tán loạn đầy trời, cuốn lên cuồng phong gào thét, tạo thành tiếng rít khủng khiếp.

Vân Chiếu Quân hét thảm một tiếng, bay ngang ra ngoài.

Vết thương dữ tợn từ đầu vai một mực kéo dài đến bụng dưới, máu thịt rách nứt, có thể thấy xương trắng, liền ngay cả trái tim đang đập cũng đều lộ ra ngoài không khí.

Loại khí tức sát phạt này, căn bản là nằm ngoài khả năng ngăn cản của nhân lực.

Vương Khung lúc này triệt để khác biệt, trên người hắn thậm chí đã không có khí tức nhân loại, như là hiển thế hung binh, uy năng náo động thiên địa.

Tất cả mọi người sửng sốt, bị cỗ khí tức sát phạt đáng sợ kia chấn

nhiếp, đầu óc của bọn hắn trống rỗng, thậm chí là mất đi năng lực suy tư.

"Đáng chết, ngăn hắn lại!" Có người kinh hô.

Ầm ầm! Lục Hợp Linh Tượng Thủy phóng lên tận trời, ngăn cản ở trước người Vương Khung.

Cùng lúc đó, đốm đốm huỳnh quang tụ hợp, hóa thành tinh trụ sáu cạnh ngăn ở phía trước đường đi của hắn.

Hai đại cao thủ Hoang Viện đồng thời ra tay, năng lực đồng thời bộc phát, nghiền ép về hướng Vương Khung.

Nam nhân này thực sự quá đáng sợ, lúc này sát phạt kinh thế, nếu như lại tiến lên một bước, Vân Chiếu Quân hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên bọn hắn chỉ có thể đồng thời ra tay, hy vọng có thể chặn được bước chân của Vương Khung.

Ông! Ở dưới vảy giáp màu đen, ánh mắt lạnh lẽo quăng tới, giống như vực sâu vạn trượng.

Minh Thanh Sa đối mặt với hắn, thân thể mềm mại run rẩy.

Cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên chém xuống, đao quang bắn tung toé, chém tan hết thảy.

Lục Hợp Linh Tượng Thủy vỡ nát tán loạn, tinh trụ sáu cạnh cũng ở bên trong tiếng nổ hóa thành từng mảnh vụn, bay lơ lửng tứ phía.

"Không ngăn được! ?"

Trong lòng mọi người chấn động, trong mắt đầy tràn vẻ sợ hãi.

Lúc này Vương Khung quả thực đã cường đại đến trình độ không giống như nhân loại, ứng đối với hai đại cao thủ Hoang Viện chặn đánh, vậy mà cũng không hề nhượng bộ.

Đao phong vô địch, phá tan hết thảy.

"Bên trong Võ Viện vậy mà sinh ra kẻ tàn bạo như vậy! ?" Ngọc Kinh Hồng lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Nàng chính là thiên kiêu Hoang Viện, liên thủ cùng với Minh Thanh Sa, vậy mà cũng không ngăn nổi bước chân của một vị học viên mới.

Lúc này, nàng ở trung ương chiến trường, khí tức sát phạt phát ra trên

người Vương Khung cơ hồ làm cho nàng ngạt thở, Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều không ức chế nổi bập bùng.

"Vương Khung, ngươi thật sự muốn đại khai sát giới sao?" Minh Thanh Sa nghiến chặt hàm răng, trầm giọng quát.

Ông! Đao phong kinh khủng bỗng nhiên đình chỉ!

Trên trán mọi người đều thấm ra mồ hôi lạnh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi cùng với sợ hãi.

Nơi này chính là Quang Minh Học Cung, là ba đại viện.

Nếu quả thật đại khai sát giới, đây tuyệt đối là sự kiện lớn, tổng bộ Quang Minh Học Cung cũng đều sẽ trách phạt.

Hơn nữa dùng uy thế cùng với thực lực của Vương Khung lúc này, chỉ sợ muốn chém giết một người cũng không thành vấn đề, trong lúc nhất thời thật đúng là không ai có thể ngăn được.

"Đi ra!" Vương Khung lạnh lùng nói.

Đột nhiên, thân trước hắn run rẩy, đao trên cánh tay phải đột nhiên co rút lại, hóa thành từng mảnh tiểu lưỡi đao, một lần nữa tụ hợp, hóa thành bộ dáng Hắc Long Đao, bị hắn cầm trong tay.

Chương 117

Lập tức, khí tức sát phạt trên người Vương Khung tiêu tán không ít.

Đám người có thể cảm giác được rõ ràng, cỗ khí tức nhân loại kia đang trở về, ấm áp nhiệt liệt.

"Lão Vương thật sự điên rồi!" La béo cau mày, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang.

Liền ngay cả lừa trắng bên cạnh gã cũng không ngừng đá chân sau, con mắt trừng đến căng tròn.

Ở phía trên trung tâm quảng trường, hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người nín thở, sững sờ nhìn Vương Khung, trong mắt đầy tràn vẻ sợ hãi.

Một màn vừa rồi kia thực sự quá hung hiểm.

Một đao chém bay Vân Chiếu Quân, đánh tan sự ngăn cản của hai đại cao thủ Hoang Viện, đao phong vô song, không thể chiến thắng.

Nhân vật như vậy đã thật lâu không xuất hiện tại Quang Minh Học Cung, xuất hiện ở bên trong ba đại viện.

Lúc này, Vân Chiếu Quân nằm trên mặt đất, máu tươi chảy đầy đất, không rõ sống chết.

Mặc dù đã có người ra tay, chữa thương cho gã. Nhưng một đao vừa rồi thực sự quá kinh khủng, nếu như không phải có lá chắn bụi ngăn ở trước người, Vân Chiếu Quân đã sớm bị chém thành hai khúc.

Dù vậy, gã vẫn y như cũ nhận trọng thương khó tưởng tượng nổi.

Minh Thanh Sa, Ngọc Kinh Hồng toàn thân giới bị, cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung.

Nam nhân này còn đáng sợ hơn vẻ bề ngoài nhiều, một khi ra tay chính là lôi đình vạn quân, không kiêng kị gì, coi như các nàng thân là thiên chi kiêu nữ, cũng đều cảm nhận được áp lực vô tận.

Loại áp lực này là người cùng thế hệ khó có thể tạo ra.

Xoạt! Vương Khung thu hồi năng lực, cởi vảy giáp màu đen ra, lộ ra

chân dung.

Sắc mặt hắn có một chút tái nhợt, trong mắt có một chút mệt mỏi.

Hiển nhiên, vận dụng Hoạt Tính Binh Trang đối với hắn là có phụ tải cực lớn, đặc biệt là phụ tải trên tinh thần, quá nặng nề, quá kiềm nén.

"Mỹ nữ, không cần khẩn trương như vậy, đã kết thúc." Vương Khung mỉm cười nói.

Hắn lúc này so với vừa rồi tưởng như hai người, nụ cười vô cùng xán lạn, giọng nói vô cùng ấm áp.

Minh Thanh Sa cùng với Ngọc Kinh Hồng quay mặt nhìn nhau, cũng không dám có mảy may sơ suất.

"Thật sự không cần giương cung bạt kiếm, ta là một người yêu thích hòa bình, không yêu thích động thủ động cước." Vương Khung nhếch miệng nói.

"..."

Quảng trường vang lên một mảnh thốt lên, từng ánh mắt bất khả tư nghị rơi ở trên người Vương Khung, phảng phất như không có nhận ra hắn.

"Hắn...hắn mất trí nhớ rồi?"

"Là ta nhìn lầm rồi? Hay là nghe lầm rồi? Vân Chiếu Quân không phải do hắn đánh ngã?"

Lúc này, đừng nói là những người qua đường này, liền ngay cả gã béo cũng đều nhếch miệng, rất tự nhiên cúi thấp đầu.

"Quá ưu tú chính là dễ dàng bị người hiểu lầm." Vương Khung nhún vai, cắm Hắc Long Đao vào trong vỏ, quay người rời đi.

Minh Thanh Sa ngơ ngác, cứ như vậy liền đi?

Hắn hao tâm tổn trí phí sức đánh bại Vân Chiếu Quân là vì cái gì? Người đã nằm xuống rồi? Không phải hắn là sẽ không buông tha, hái thành quả thắng lợi sao?

"Nói cho thằng nhóc kia, thù của Minh Hạo Nhiên, sẽ do đích thân y đến báo." Âm thanh của Vương Khung truyền đến.

Minh Thanh Sa sững sờ, lập tức nói: "Y không có loại thực lực này,

ngươi là muốn để cho y chịu chết?"

"Hãy chờ xme!"

Vương Khung cũng không quay đầu lại, xách theo Minh Hạo Nhiên, mang theo La béo cùng với lừa trắng của gã liền rời đi.

Mọi người thấy thân ảnh hắn đi xa, sau khi trầm tĩnh một lát, trung tâm quảng trường liền sôi trào.

Trở lại Võ Viện, sau khi thu xếp tốt Minh Hạo Nhiên, Vương Khung cũng không nhịn được nữa, cả người xụi lơ trên mặt đất.

"Lão Vương!" La béo hô to, thần sắc khẩn trương.

"Đáng chết, suýt nữa liền bị hút khô." Bàn tay của Vương Khung hơi hơi có một chút run rẩy.

Vừa rồi kích hoạt Hắc Long Đao, dung hợp với nó, cơ hồ đã hao hết toàn bộ năng lượng Hỏa Chủng của hắn, nếu như giằng co tiếp nữa, tất nhiên sẽ lộ ra sơ hở.

Hắc Long Đao so với hắn tưởng tượng còn muốn kinh khủng hơn, cơ hồ mỗi giây đều sẽ thiêu đốt năng lượng to lớn.

Thể chất bình thường căn bản không chịu nổi.

"Thúc què rốt cuộc đã luyện chế cho ta thứ đồ gì! ?" Vương Khung cười khổ.

Hắc Long Đao đúng là cực kỳ kinh khủng, nhưng lại quá tà tính, vạn nhất gặp gỡ đối thủ ngang cơ, căn bản không cần giằng co đến cuối cùng, hắn liền sẽ bị Hắc Long Đao hút khô.

"Ngươi quá làm loạn, thanh đao này..." Gã béo muốn nói lại thôi.

Lừa trắng nhỏ ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung, rất có một loại xúc động một lời không hợp liền muốn dùng một móng giẫm chết hắn.

"Ngươi cũng nhìn ra sự bất phàm của thanh đao này! ?" Vương Khung hữu khí vô lực nói.

Gã béo liếc một cái: "Trừ phi ta mù!"

Nói đến chỗ này, gã béo có một chút dừng lại, trên mặt lộ ra một tia

ngưng trọng.

"Rất giống với một thanh kiếm ta từng thấy!"

Vương Khung nghe thế, không khởi động dung, quay đầu nhìn về phía gã béo.

"Chủ nhân của thanh kiếm đó trạc tuổi với chúng ta, nhưng thực lực...cao hơn rất nhiều." Gã béo nắm chặt hai tay, cắn răng nói: "Gã đã bước vào cảnh giới Bổ Nguyên, thanh kiếm đó trong tay gã lại càng khủng bố hơn."

"Cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên! ?" Vương Khung nhíu mày.

Dạng cảnh giới này cũng không phải dễ dàng bước vào, cho dù có một lượng lớn tài nguyên cũng đều chưa chắc đã đạt đến, cần phải lĩnh ngộ đường trở về cội nguồn của thân thể con người, cảm nhận được sự kỳ diệu của trời đất thì mới có thể đặt chân đến.

Chỉ riêng điểm này, không biết đã ngăn cản bao nhiêu thiên kiêu cái thế.

Bởi vậy cường giả cảnh giới Bổ Nguyên vô cùng hiếm thấy, đạp vào một bước, liền trở nên siêu phàm, toàn bộ cơ năng thân thể, cấu tạo khí quan đều sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, coi như không sử dụng năng lực, cũng nắm giữ lực lượng không thể tưởng tượng.

Chương 118

Hí! Lừa trắng nhỏ ngửa đầu hí, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời, ánh mắt nó như kiếm, vô cùng hung tợn.

Vương Khung sợ hãi cả kinh, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh.

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, nó không thể nghe chuyện này, vừa nghe liền sẽ có phản ứng." Gã béo hơi hơi biến sắc, vội vàng ngậm miệng.

"Gã béo, con lừa này của ngươi..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực khó mà tin được.

Cỗ khí thế vừa rồi kia, mênh mông như đại dương, vô tận như biển sao, hung tợn như bạo chúa, khiến hắn cảm nhận được sự áp bách.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, dạng khí thế này là phát ra từ trên người một con lừa.

"Đừng nói nữa, nó đã không cao hứng." Gã béo liền nháy mắt.

Vương Khung kinh nghi bất định, chỉ cảm thấy thiên địa xoay tròn, nằm mơ nói mộng, trong nội tâm đã sớm nhấc lên mưa to sóng lớn, khó có thể bình phục.

"Mẹ kiếp, đây không phải là lừa bình thường! ? Chưa từng nghe nói qua bên trong yêu thú còn có con lừa lợi hại như vậ." Vương Khung không hiểu thấu.

Lúc này, lừa trắng nhỏ lộ ra sắc mặt khó coi, con mắt trừng to như chuông đồng, đảo qua trên người Vương Khung.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, con lừa này liền vô cùng không chào đón Vương Khung.

Hiện nay, thành kiến dường như càng sâu, đã mơ hồ có một chút địch ý.

"Tiểu Bạch, lão Vương là người một nhà, đừng xúc động, đừng xúc động!" Gã béo cực lực an ủi con lừa, móc ra thịt khô từ trong ngực giơ lên.

ánh mắt của lừa trắng nhỏ lúc này mới bị hấp dẫn, miệng rộng mở ra, bắt đầu nhấm nháp.

Vương Khung ngẩn ra, chỉ cảm thấy một người một lừa trước mặt này

vô cùng quỷ dị.

Ông! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, viêm quang tán loạn, cơ hồ không ức chế nổi.

Vương Khung hơi biến sắc, vội vàng áp chế.

Nhưng mà Hỏa Chủng màu đen xao động bất an, trận trận dao động thần bí truyền đến, như sóng lớn cuồn cuộn, gần như không thể ức chế.

Loại biến hóa này, từ lúc Vương Khung dung hợp Hỏa Chủng màu đen cho đến nay, cũng đều chưa từng xuất hiện lần nào.

"Sẽ không phải là do...con lừa này đó chứ! ?" Sắc mặt của Vương Khung cổ quái, nhìn chằm chằm vào Tiểu Bạch đang ăn.

Hỏa Chủng màu đen vậy mà có phản ứng lớn như vậy đối với con lừa này! ?

Thật là như gặp quỷ!

Vương Khung kinh nghi bất định, lừa hắn cũng đã từng giết, năng lực thức tỉnh thực sự không có tác dụng lớn, trừ phi hắn tham gia vào ngành dịch vụ, chuyên môn phục vụ các quý bà...

Nhưng Vương Khung cũng không muốn trở thành trai bao vương.

Bởi vậy loại năng lực này đối với hắn mà nói, quả thực chính là ngu xuẩn.

"Gã béo!" Vương Khung giật giật góc áo La béo, kéo gã sang một bên.

"Làm gì thế?"

"Ngươi đã từng ăn thịt lừa nướng chưa! ?"

Lời còn chưa dứt, Tiểu Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu, đằng đằng sát khí, một tiếng lừa hí chấn động Võ Viện!

"Con mẹ ngươi!" Một câu nói tuôn ra từ miệng của Tiểu Bạch một cách không kiểm soát được.

Lúc này, Vương Khung chấn kinh!

...

Bên trong căn phòng bí mật làm bằng pha lê đen.

Diệp Mặc đặt mình vào bên trong một cái thùng cực lớn, quanh người bị

chất lỏng màu xanh lục bao bọc, bong bóng không ngừng trào ra từ miệng và mũi.

"Nhiều năm như vậy, ngươi cuối cùng cũng tìm được truyền nhân." Thanh âm già nua truyền đến từ phía sau.

Phí lão đầu cũng không quay đầu lại nhìn, bên trong con ngươi đục ngầu lóe ra tinh mang, ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa hề rời đi từ trên người Diệp Mặc.

"Thiên phú của tiểu gia hỏa này không dưới 'Vong Linh'!" Phí lão thở dài.

Sau lưng, một vị lão giả râu tóc bạc trắng chậm rãi đi tới, chính là vị lão giả quét rác Vương Khung gặp phải tại Quang Minh Học Cung ngày đó.

"Vong Linh là một trong Thập Nhị Vương Tọa, ngươi thật sự muốn chọn tên tiểu gia hỏa này! ?" Lão giả tóc trắng không khỏi nói.

"Thân là viện trưởng, ngươi tới nơi này làm gì?" Phí lão bỗng nhiên quay người, vô cùng cảnh giác nói.

"Yên tâm, ta không phải đến cướp đồ đệ của ngươi, chỉ là đã rất lâu không gặp, đến ôn chuyện mà thôi." Lão giả thờ ơ nói.

Với tư cách là viện trưởng Quang Minh Học Cung, sự tình có thể làm cho y ra mặt đã không nhiều, về phần người có thể nhìn thấy y càng là lác đác không có mấy.

Đại chấp giáo Kỷ Nguyên Thần được tính là một cái, Phí lão tự nhiên cũng được tính là một cái.

"Hẳn cũng không chỉ đơn giản là ôn chuyện!" Phí lão hơi nheo mắt lại, thờ ơ nói: "Ngươi là vì tên tiểu tử Vương Khung kia mới tới."

Sắc mặt của viện trưởng lạnh dần: "Hoạt Tính Binh Trang!"

"Một trận chiến trên Thiên Đồ Sơn trước đây kia, có bao nhiêu huyết mạch Tần Hoàng Đình đã thiệt mạng? Nếu như không phải 'Binh Vương' ra tay, vậy sẽ gây ra nhiễu loạn bao lớn! ?"

Phí lão cười lạnh: "Hoạt Tính Binh Trang ở trong thế gian không chỉ có một kiện này, liền ngay cả Tần Hoàng trước kia, cũng đều là dùng Hoạt

Tính Binh Trang tế tự Dung Khí, đạp vào cảnh giới toàn mới."

"Coi như là ở bên trong Quang Minh Học Cung cũng có, đây cũng không đáng là tội lỗi gì."

"Nhưng hắn không giống!" Viện trưởng lắc đầu nói.

"Có cái gì không giống?" Phí lão thản nhiên nói.

"Kiện binh khí ở trong tay hắn kia...là Nhân Binh!"

"Ngươi xác định sao! ?" Biểu tình trên mặt Phí lão dần dần ngưng kết.

Hoạt Tính Binh Trang, giống như sinh linh, có thể thay đổi hình dạng, kết hợp với năng lực của vật chủ, dung hợp với vật chủ.

Loại binh khí này cực kỳ cường đại, có thể phát huy ra lực lượng cực hạn siêu việt vật chủ.

Nhưng trong đó còn tồn tại một loại cực kỳ đặc biệt, được xưng là Nhân Binh.

Loại Hoạt Tính Binh Trang này, ngoại trừ nắm giữ những năng lực trên, nó còn có thể căn cứ theo cảnh vật chung quanh hoặc là tu vi của vật chủ mà tiến hóa, thậm chí...có thể sinh ra ý thức tự chủ.

Đây mới là chỗ đáng sợ nhất!

Từ trước đến nay, đều không thiếu ví dụ Nhân Binh tu hú chiếm tổ, tiêu diệt ý thức của vật chủ, từ đó khống chế nhục thân.

"Kiện Nhân Binh kia nắm giữ sức mạnh cực kỳ đáng sợ, trước mắt còn chưa thức tỉnh!" Giọng nói của viện trưởng trở nên lạnh lùng.

Chương 119

Từ khi Hoạt Tính Binh Trang sinh ra đến nay, không biết đã gây ra bao nhiêu lần nhân gian đại hoạ.

Đặc biệt là Nhân Binh, có thể đủ tự chủ tiến hóa, dựng dục ý thức, quả thực là bá thiên tuyệt địa, hung hiểm kinh thiên, từ trước đến nay, nếu như Nhân Binh hiển thế, nhất định sẽ càn quét phong vân, thiên địa chấn động.

"Cho dù là Nhân Binh, cũng không chắc chắn không thể khống chế." Phí lão lộ ra ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói.

Viện trưởng nhíu mày: "Ngươi cảm thấy tên tiểu tử kia sẽ đè ép được?"

"Trời cao cũng không tính cao, cao nhất chính là lòng người, nếu có ý chí cao cường, tất nhiên có thể trấn áp hung hiểm." Phí lão trầm giọng nói: "Phong mang của tên tiểu tử kia là không thể che dấu, ý chí của hắn cũng không thể lay động, nếu như đè ép được, thành tựu của hắn là không thể tưởng tượng."

"Sơ Vương Tế đã sắp tới, đến thời điểm đó nếu như Nhân Binh thức tỉnh, đại sát tứ phương, hậu quả sẽ khó có thể tưởng tượng." Viện trưởng thở dài.

Tham gia Sơ Vương Tế đều là thiên kiêu của các đại Quang Minh Học Cung, quần long gặp gỡ, tranh giành chém giết, nếu như Nhân Binh thức tỉnh, đồ sát bốn phía, chỉ sợ cũng không có mấy kẻ có thể chống đỡ được.

"Yên tâm, Sơ Vương Tế lần này không chỉ là tổ chức tại tổng bộ, còn có Tần Hoàng Đình áp trận, sẽ không xảy ra nhiễu loạn." Phí lão lắc đầu nói: "Đó là cơ duyên của tên tiểu tử kia, không thể bởi vì sợ đầu sợ đuôi mà tước đoạt của hắn, huống hồ, ngươi cũng phải cân nhắc đến hậu quả."

"Ngươi đang nói..." Trong lòng viện trưởng khẽ động, không khỏi nói.

"Đứng ở phía sau hắn có thể là một vị Thập Nhị Vương Tọa." Phí lão trầm giọng nói.

Thập Nhị Vương Tọa, cái tổ chức kia mặc dù chỉ có mười hai người, lại là mười hai người thần bí nhất, cường đại nhất đương thời, bọn hắn ẩn

mình trong sương mù, bá thiên tuyệt địa, cho dù đã mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng hung danh vẫn y như cũ có thể làm nhân gian sợ hãi.

"Hắc Nhận! ?" Viện trưởng nhăn mày lại.

Thập Nhị Vương Tọa, lực lượng, tính cách, tác phong làm việc của mỗi người đều không giống nhau.

Hắc Nhận, không phải là thần bí nhất trong đó, cũng không phải tà ác nhất, lại là bao che nhất.

"Y đưa Khung tiểu tử đưa tới, là vì giao tình trong quá khứ, trong này có tín nhiệm nhất định, nhưng nếu như chúng ta làm quá mức, y tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ." Phí lão trầm giọng nói.

"Ngươi dám động đến đệ tử của y, chiếm binh khí đệ tử của y, ta có thể nói cho ngươi biết, dùng tính cách của nam nhân kia, chuyện này tuyệt đối không thể tốt."

Bên trong con ngươi của Phí lão lấp lóe tinh mang, cũng không muốn đối mặt với cục diện bết bát như vậy.

Một khi Hắc Nhận ra tay, dây dưa đến cũng quá nhiều.

Huống hồ, lão cũng không muốn làm cho Vương Khung sinh ra oán hận đối với Quang Minh Học Cung, dù sao thì đồ đệ bảo bối lão vừa mới thu cũng là người của Vương Khung.

Nếu quả thật bức Vương Khung rời đi, Diệp Mặc trăm phần trăm cũng sẽ đi theo.

Đây mới là điều mà Phí lão không muốn thấy nhất.

Cho nên, về công về tư, lão cũng đều phải ủng hộ Vương Khung.

Viện trưởng khẽ nhướng mày, y làm sao không biết rõ tâm tư của Phí lão, chỉ là những gì đối phương cố kỵ cũng quả thực nằm trong phạm vi lo nghĩ của y.

Thập Nhị Vương Tọa, đây là một cỗ lực lượng không thể coi nhẹ, đừng nói là Quang Minh Học Cung Xích Long Thành, coi như là tổng bộ Quang Minh Học Cung, Tần Hoàng Đình cũng phải ước lượng một hai.

Mấu chốt nhất là, thanh Hắc Long Đao trong tay Vương Khung này, là

mới đúc ra.

Trong thiện hạ bây giờ, người có thể luyện chế Hoạt Tính Binh Trang, bấm tay là có thể đếm được.

Bất kể là người nào, loại tồn tại này cũng là tuyệt đối không thể tuỳ tiện trêu chọc.

"Hắn nhìn như không có bối cảnh, không có cô cũng không có chú?" Phí lão cười lạnh: "Trên thực tế, tên tiểu tử này có lai lịch rất lớn."

Vương Khung lấy ra đại kỳ của Mục Vương Thành, rất nhiều người đều bị mê hoặc, nhưng mà cũng có người đoán được nội tình, cho rằng hắn đang cáo mượn oai hùm, mượn danh nghĩa thanh thế mà thôi.

Nhưng trên thực tế, lực lượng ở sau lưng Vương Khung sâu không thấy đáy, Quang Minh Học Cung cũng đều giữ kín như bưng, những người khác làm sao có thể nhìn ra?

"Công danh đã lâu, thiên vận giáng xuống học viên mới, sóng gió thời đại mới đã sắp đến, chúng ta cứ yên lặng chờ xem đi." Phí lão khẽ nói.

Viện trưởng im lặng, nhìn Diệp Mặc bên trong thùng thuỷ tinh, thần sắc biến ảo, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

...

Tại Hoang Viện!

Ở phía trước một căn nhà tranh, hơn mười thân ảnh tụ tập ở đây, ánh mắt của bọn hắn đều rơi ở phía trên cánh cửa cũ nát kia, lẳng lặng chờ đợi.

Minh Thanh Sa, Ngọc Kinh Hồng cũng bất thình lình xuất hiện.

"Vương Khung, người này hoành không xuất thế, liên tiếp đánh bại hai đại cao thủ của Hoang Viện chúng ta, chuyện này tuyệt đối không thể tính như thế." Có người khẽ nói, trong mắt bạo phát tinh mang.

Sự gắn kết của Hoang Viện bền chặt hơn so với hai viện khác.

Bởi vì phái siêu năng thực sự quá mức hi hữu, có thể tụ tập cùng một chỗ, sẽ khó tránh khỏi sinh ra cộng minh, bọn hắn đều có cảm giác vinh dự cùng với cảm giác tự hào trời sinh.

Phái siêu năng độc bộ thiên hạ, bởi vậy, những cao thủ như bọn hắn có

rất ít người tương giao cùng với hai viện khác, thậm chí có một chút xem thường.

Nhưng mà lần này, Vương Khung hoành không xuất thế, liên tiếp đánh bại Minh Thanh Sa, Vân Chiếu Quân, chấn động ba đại viện.

Chuyện này làm cho cả Hoang Viện đều cảm thấy mất hết mặt mũi.

Nhưng không có người nào dám tùy tiện ra tay, thực lực của những người này tiếp cận Minh Thanh Sa, Vân Chiếu Quân, coi như ra tay, phần thắng cũng không lớn.

Chương 120

Huống hồ, ở phía trên trung tâm quảng trường, uy năng của Vương Khung, tất cả mọi người đều trông thấy.

Phòng ngự tuyệt đối, khó có thể giết chết tại chỗ, một đao sau cùng, càng là thủ đoạn thông thiên, quỷ thần kinh dị.

Tìm khắp cả Hoang Viện, e rằng cũng khó có người địch nổi.

Bởi vậy, tất cả mọi đều thả hi vọng tại nơi này.

Cao thủ đệ nhất Hoang Viện.

"Hoắc Thanh Minh, ngươi bế quan đến nay, cũng nên hiện thân!" Có người khẽ nói, trong mắt lộ ra kính sợ.

Hoắc Thanh Minh, cao thủ đệ nhất xứng đáng của Hoang Viện.

Năng lực của y quỷ thần khó lường, thực lực của y bá đạo kinh thiên.

Đối với những người khác mà nói, Hoắc Thanh Minh có thể nghiền ép bọn hắn một cách tuyệt đối, bởi vậy nhiều năm qua, địa vị của y là không thể lay động.

Nếu như không phải vào ba năm trước đây, y đã bị đánh bại trong một trận chiến bên ngoài và trở về với tâm thần có thiếu hụt, nói không chừng đã sớm đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

"Ta đã sớm nói, ba đại trường phái trong thiên hạ, cũng không có phân chia mạnh yếu, khinh thị trường phái khác, tương đương với giậm chân tại chỗ, thành tựu có hạn, khó thấy đỉnh cao."

Một giọng nói điềm đạm truyền ra từ trong nhà tranh.

Đám người đều im lặng, ánh mắt ngưng trọng.

Những người biết rõ Hoắc Thanh Minh kia càng là nội tâm rung động, một hồi lâu không thấy, nam nhân này dường như đã trở nên khác biệt, tâm tình của y không có một chút gợn sóng nào, nhưng trong vô hình khí thế lại tràn ngập thiên địa.

"Hoắc Thanh Minh, ngươi là cao thủ đệ nhất Hoang Viện, chuyện này ngươi tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến." Có người không nhịn

được nói.

"Con đường tu hành dài dằng dặc bát ngát, tranh đấu vô vị là không có bất cứ ý nghĩa gì."

"Song sinh năng lực, dạng thiên phú này đã không thua kém các ngươi, thậm chí, các ngươi ngay cả dũng khí chiến đấu cũng đều không có, nơi nào còn có một tia tôn nghiêm của phái siêu năng! ?"

Âm thanh kia vang lên một lần nữa.

Trong lòng mọi người trầm xuống, chỉ cảm thấy vô cùng chán chường.

Quả thực, sau khi chứng kiến năng lực của Vương Khung, trong lòng của bọn hắn đã lưu lại lạc ấn không thể xoá nhoà, nam nhân kia cơ hồ là không thể chiến thắng.

Loại thanh âm này giống như nguyền rủa, quanh quẩn trong lòng mọi người.

Ở bên trên con đường tu hành, đây chính là tâm ma.

Tâm ma đã sinh, kiếp số sẽ đến, muốn tu đại thuật, khó mà tinh tiến.

Lúc này, lời nói của Hoắc Thanh Minh giống như cảnh tỉnh, làm cho tất cả mọi người thanh tỉnh.

"Vương Khung, cái tên này có ý nghĩa phi phàm đối với ta, cũng được, cố nhân đã mất, liền dùng hắn để tế."

Khẽ thở dài một tiếng cô đơn, cánh cửa cũ nát kia từ từ mở ra, một vị thiếu niên đi ra.

Hoắc Thanh Minh, vị cao thủ đệ nhất Hoang Viện này, rốt cuộc cũng xuất quan!

Tại Võ Viện!

Lúc này, Vương Khung đang dùng một loại ánh mắt giống như trông thấy xác chết tổ sư gia vùng dậy nhìn chằm chặp Tiểu Bạch, biểu tình trên mặt liên tục biến ảo.

Chuyện này quá dọa người!

Một con lừa, vậy mà nói tiếng người, còn chỉ vào cái mũi của hắn chửi đổng.

Nếu như không phải gã béo ngăn cản, phỏng chừng sẽ muốn nhào tới cắn hắn.

"Chẳng lẽ ta gần đây luyện công tẩu hỏa nhập ma rồi?" Vương Khung nhéo nhéo chính mình, không dám chắc nói.

La béo giống như đang dỗ dành tổ tiên, xuất ra thịt khô giống như núi nhỏ, mãi mới nguôi ngoai cơn giận của Tiểu Bạch, vểnh hai cái vó lên, ăn như gió cuốn, ánh mắt phách lối thỉnh thoảng bay về hướng Vương Khung, giống như một tên giang hồ đường phố.

Gã béo nhẹ nhàng thở ra, kéo Vương Khung sang một bên.

"Đây là tình huống gì? Nó là lừa sao?" Vương Khung nhỏ giọng hỏi: "Sao lại nhìn giống tổ tiên của ngươi."

La béo nhếch miệng, lắc đầu thở dài: "Không nên hỏi nhiều!"

Vương Khung không thể bình tĩnh, bất kể là "Kỳ Thú Bảng" của Tần Hoàng Đình, hay là "Vạn Thú Lục" của Quang Minh Học Cung, lại hoặc là "Thiên Hạ Yêu Thú Tổng Tập" do Báo Tương Lai xuất bản, dường như cũng không có ghi chép liên quan tới chủng loại lừa này.

Dù sao, yêu thú miệng nói tiếng người cũng vô cùng hi hữu, trừ phi đạt đến cảnh giới nhất định, ít nhất cũng phải là cảnh giới Dung Khí trở lên.

Cho dù là yêu thú giống như Thanh Minh Long Viên, cũng chỉ là nói một câu đơn giản mà thôi, cho dù là một câu cũng đều nói không nên lời, tuyệt đối sẽ không giống như Tiểu Bạch, chửi mắng cũng đều rất lưu loát, một câu chửi con mẹ nó kia, xem xét liền biết là lão thủ, đủ thấy hỏa hầu cùng với công lực.

"Nó có lai lịch gì?" Vương Khung hỏi, trong nội tâm vô cùng hiếu kì.

Bây giờ nghĩ lại, Hỏa Chủng màu đen nổi lên phản ứng cũng không phải là không có nguyên nhân.

La béo nhìn bốn bề vắng lặng một chút, lại quay đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch đang ăn thịt.

Sau đó mới kéo cổ Vương Khung, ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói: "Nó là sư phụ của ta!"

"Cái quái gì cơ! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, phảng phất như nhìn thấy xác chết tổ sư gia vùng dậy lần thứ hai.

"Ngươi điên rồi sao! ?"

"Ta không điên, nó thật sự là sư phụ của ta!" La béo nhếch miệng.

Loại sự tình này cho dù nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Năm ấy, mùa xuân đến, lại đến mùa vạn vật giao...mùa vạn vật giao hòa.

Thân là người thừa kế cửa hàng thịt lớn nhất ở Phong Lôi Thành, La béo trái ôm phải ấp, đạp xuân quang đi chơi trong tiết thanh minh, ai có thể nghĩ, lại gặp phải một con lừa màu trắng.

Lúc đó gã sinh ra ý tưởng giống như Vương Khung, thịt lừa nướng.

Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu.

Gã không chỉ bị một con lừa đánh cho chạy trối chết, thậm chí còn bị cưỡng bách bái sư, ba dập đầu chín bái, quả thực là sỉ nhục trong cuộc đời.

"Ngươi bái một con lừa làm sư phụ?" thần sắc của Vương Khung càng trở nên cổ quái.

Chương 121

"Ngươi chớ nói lung tung, Tiểu Bạch cũng không phải là lừa phổ thông, vào ngày đầu tiên ta gặp ngươi, nó liền nhắc nhở ta cách xa ngươi một chút." Gã béo nhỏ giọng nói.

Vương Khung nhếch miệng: "Vì sao?"

"Tiểu Bạch nói ngươi rất nguy hiểm, trước đây đã từng phá chủng!"

"Cái gì gọi là đã từng phá chủng?" Vương Khung hỏi.

"Chính là Hỏa Chủng đã từng bị dập tắt!"

Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía con lừa trắng đang ăn như gió cuốn kia.

Mắt của con lừa này dài như thế? Ngay cả loại chuyện này cũng có thể nhìn ra?

"Tiểu Bạch nói, từ trước đến nay, Hỏa Chủng tắt sau đó cháy lại, đều không phải là người bình thường, cần tránh càng xa càng tốt." Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại: "Thật sự có Hỏa Chủng tắt sau đó cháy lại?"

Nghiêm chỉnh mà nói, Vương Khung hắn cũng không thuộc về loại phạm trù này, Hỏa Chủng của hắn không phải là dựa vào chính mình nhen nhóm một lần nữa, mà là dung hợp ngoài ý muốn.

Hỏa Chủng màu đen, nguyên bản cũng không thuộc về hắn.

La béo khẽ gật đầu: "Tiểu Bạch nói, Hỏa Chủng uẩn tàng ngàn vạn diệu pháp, cái gọi là năng lực chỉ là da lông."

"Hỏa Chủng dập tắt, nhen nhóm một lần nữa, loại người này có đại khí vận trên thân, lĩnh hội kiếp số, rình mò đan hỏa chi đạo, thành tựu khó có thể tưởng tượng."

"Nhưng loại người này, mệnh cách quá cứng, trời sinh chẳng lành, không phải là người bình thường có thể tới gần."

La béo được Tiểu Bạch đích thân dạy dỗ, mưa dầm thấm đất, kiến thức tự nhiên bất phàm.

Trên thực tế, gã béo mặc dù một mực điệu thấp, nhưng thực lực cùng

với tiềm năng của gã lại là thâm bất khả trắc.

Trước đó tại Quang Minh Học Cung, gã đã từng ra tay, loại năng lực kia, coi như là Vương Khung hiện tại cũng đều khó mà nhìn thấu.

"Hỏa Chủng lại cháy lên, những người như vậy đều rất thần bí, trong lịch sử không thiếu thân ảnh của bọn hắn, thậm chí tại thời đại Lâm La Thiên, đã liên tục xuất hiện mấy người." La béo nói.

Những bí ẩn này, tự nhiên đều là Tiểu Bạch nói cho gã.

Vương Khung trầm mặc không nói, nói như vậy, cho dù Hỏa Chủng dập tắt, cũng là có hi vọng nhen nhóm một lần nữa.

"Chẳng phải nói, ta có thể nhen nhóm Hỏa Chủng một lần nữa! ?"

Trong khoảnh khắc, linh quang thoáng hiện, trong lòng Vương Khung sinh ra một cái ý niệm vô cùng cổ quái.

Hỏa Chủng lại cháy lên, đây chẳng phải là sẽ nắm giữ hai đại Hỏa Chủng?

Loại chuyện này có thể làm được sao?

Ầm ầm! Đột nhiên, âm thanh nổ vang truyền đến, như thiên lôi cuồn cuộn, mênh mông bát phương.

"Vương Khung, cút ra đây!"

Từng đạo âm thanh xen lẫn, quanh quẩn trên bầu trời Võ Viện, đánh vỡ sự yên tĩnh nguyên bản.

Tất cả mọi người đều có cảm ứng, thậm chí là cả ba đại viện đều bị đạo thanh âm này làm cho bừng tỉnh.

"Xảy ra chuyện gì thế? Loại lực lượng này! ?"

"Là Hoang Viện, bọn hắn quả nhiên không kìm nén được, không ngờ được nhanh như vậy liền ra tay."

"Đây không phải là thanh âm của một người, toàn thể Hoang Viện xuất động rồi?"

"Nói nhảm, Vương Khung hoành không xuất thế, liên tiếp đánh bại hai đại cao thủ Hoang Viện, nếu như không phải xuất động toàn thể, làm sao có thể đè ép được?"

Đám người chấn kinh, không ai ngờ được cuộc phong ba này vậy mà còn chưa kết thúc, gợn sóng càng lớn hơn đã ập tới.

Toàn thể Hoang Viện xuất động, kể từ đó, cho dù là Vương Khung cũng khó có thể ứng phó.

Từng vị cao thủ nối đuôi nhau mà ra, tiến về hướng Võ Viện, đây là sự kiện lớn, người nào cũng không muốn bỏ qua.

Lúc này, Vương Khung đi ra từ trong viện, hơn mười đạo thân ảnh đi tới, từng người khí tức cường đại, tất cả đều là cao thủ Hoang Viện.

"Nhiều người đến tìm cái chết như vậy! ?" Vương Khung liếc nhìn, cười lạnh nói.

Những kẻ gọi là cao thủ phái siêu năng này, mắt cao hơn đầu, một khi tôn nghiêm bị xâm phạm, nào còn có cái gì gọi là nhìn thể diện, toàn thể xuất động, lấy thế đè người.

"Vương Khung, ngươi không cần dùng nói lời khiêu khích, Hoang Viện chúng ta từ khi Quang Minh Học Cung thành lập cho đến này, cho tới bây giờ chưa bao giờ lấy nhiều thắng ít!"

"Hôm nay sẽ đánh một trận chiến công bằng, áp đảo ngươi!" Cao thủ Hoang Viện trầm giọng quát.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biến sắc.

Một trận chiến công bằng! ?

Thực lực của Vương Khung mọi người đều biết, ở dưới loại tình huống này, dám nói một trận chiến công bằng, áp đảo hắn, chuyện này cần lực lượng mạnh bao nhiêu?

Chẳng lẽ...

Trong lòng mọi người run lên, không hẹn mà cùng nghĩ đến một người.

Hoắc Thanh Minh!

Nếu như nói, bên trong ba đại viện, còn có ai có thể có thực lực triệt để áp đảo Vương Khung, như vậy cũng chỉ có nam nhân này, tuyệt đối không có người thứ hai.

Cao thủ đệ nhất Hoang Viện, Hoắc Thanh Minh tuyệt đối có loại thực

lực này.

"Nếu quả thật là Hoắc Thanh Minh, như vậy Vương Khung liền xui xẻo."

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, đột nhiên chỉ cảm thấy lồng ngực trì trệ, một cỗ uy áp kinh khủng giáng lâm.

Từng người quay đầu nhìn lại.

Cách đó không xa, một vị thiếu niên cất bước đi tới, hổ khiếu long ngâm, khí tức cường đại làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

"Quả nhiên là Hoắc Thanh Minh, y vậy mà xuất quan! ?"

"Vương Khung xong đời rồi! Cao thủ đệ nhất Hoang Viện, cũng là cao thủ đệ nhất ba đại viện!"

Hoắc Thanh Minh ở bên trong ba đại viện có được uy vọng khó có thể tưởng tượng, danh hào của y đại biểu cho bất bại.

Lúc này, trên mặt của nhóm người Hoang Viện đều lộ ra tiếu dung.

Kết cục của một trận chiến này, dường như đã chú định.

Vương Khung giương mắt, bốn mắt nhìn nhau cùng với Hoắc Thanh Minh, thần sắc khẽ giật mình.

"Tiểu Hoắc Hoắc! ?"

Vẻn vẹn chỉ ba chữ, liền làm cho biểu tình trên mặt tất cả mọi người đều ngưng kết!

Tiểu Hoắc Hoắc! ?

Ba chữ này nói ra từ trong miệng Vương Khung, nhất thời, không khí cũng đều phảng phất như ngưng kết.

Chương 122

Biểu tình của tất cả mọi người đều trì trệ, lộ ra ánh mắt quỷ dị.

Hoắc Thanh Minh, đó chính là tuyệt thế thiên tài của Quang Minh Học Cung, cao thủ đệ nhất Hoang Viện.

Tồn tại như thế, làm sao sẽ có liên hệ với loại danh xưng này?

Mập mờ như vậy, không đứng đắn như vậy.

"Đây là tình huống gì? Bọn hắn quen biết nhau?"

"Mẹ kiếp, hai mắt của Hoắc Thanh Minh là như thế nào? Làm sao lại giật giật?"

"Tiểu Hoắc Hoắc cũng đều gọi, quan hệ của hai người này thế nào?"

Đám người kinh nghi bất định.

Đệ tử Hoang Viện đều choáng váng, bởi vì phản ứng của Hoắc Thanh Minh đã thuyết minh hết thảy, khí tức sát phạt trên người y tan biến, khí thế tiêu tán, ngược lại là mơ hồ có một chút kích động, cảm xúc cũng đều khó mà tự điều khiển.

Lúc này, liền ngay cả gã béo, Minh Thanh Sa cũng đều là dùng ánh mắt quái dị nhìn hai người.

Hoắc Thanh Minh tăng tốc bộ pháp, đi đến trước mặt Vương Khung, con ngươi rung động, di động trên dưới, dường như có một chút hoảng hốt.

"Vương bát đản, làm hại lão tử vì ngươi mà say mèm một trận." Hoắc Thanh Minh cắn răng, đánh một quyền vào ngực Vương Khung.

Y chửi ầm lên, duy chỉ có Vương Khung biết rõ, câu nói này cất giấu bao nhiêu sự đồng cảm và bất bình.

Lúc này, tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh, như là gặp ma.

Đường đường là cao thủ đệ nhất Hoang Viện, Hoắc Thanh Minh từ trước đến nay luôn điềm tĩnh, vậy mà lại nói tục rồi?

"Mẹ kiếp, đây là tình huống gì? Tên Vương Khung này rốt cuộc có lai lịch gì? Xem ra, quan hệ giữa hắn cùng với Hoắc Thanh Minh không tầm thường."

"Hiện tại ta hơi tin những gì trên báo viết, người này quả thực thâm bất khả trắc, tuyệt đối có lai lịch lớn."

"Qua nhiều năm như vậy, ta còn là lần đầu tiên thấy Hoắc Thanh Minh thất thố như vậy!"

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, ánh mắt có một chút hoảng hốt.

Ngay cả Minh Thanh Sa cùng với Ngọc Kinh Hồng cũng đều là quay mặt nhìn nhau, trên khuôn mặt xinh xắn hiện ra một vệt thần sắc chấn kinh.

Thân là đệ tử Hoang Viện, không có ai hiểu rõ Hoắc Thanh Minh hơn so với các nàng.

Nam nhân này có thực lực cường đại, lòng dạ cực cao, cho dù là ở bên trong Hoang Viện, người có thể làm cho y dùng con mắt nhìn thẳng cũng không nhiều, trong ngày thường đều là bộ dáng điềm tĩnh, không một gợn sóng.

Dường như không có gì trên đời có thể khiến cảm xúc của y chập trùng.

Mà thất thố như hôm nay, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Lúc này, hình tượng Vương ở trong lòng các nàng lại càng trở nên thần bí.

"Lại có thể làm cho Hoắc Thanh Minh đối đãi như thế! ?" Đôi mắt sáng của Minh Thanh Sa rung động, nhìn Vương Khung, trong lòng dâng lên vô tận hiếu kì.

"Giải tán đi!" Hoắc Thanh Minh vung tay lên, thản nhiên nói.

"Hoắc sư huynh! ?"

Đệ tử Hoang Viện trở nên nóng nảy, bọn hắn tụ hợp nhiều người như vậy đến mời Hoắc Thanh Minh xuất sơn, là để tìm người đòi về mặt mũi, hiện tại đây là đã xảy ra chuyện gì thế?

"Ừm! ?" Hoắc Thanh Minh nhướng mày, hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt y lạnh lùng, không giận tự uy.

Đối với Vương Khung, y vừa là địch cũng là bạn, cùng chung chí hướng, cố hữu trùng phùng, tự nhiên cần phải ôn chuyện.

Nhưng đối với những người này, y cũng không có hoà nhã.

Đám người sắc mặt trì trệ, cảm thấy khí thế cường đại phô thiên cái địa kia, đều không dám nói gì, nhìn nhau, chỉ có thể mang theo không cam lòng quay người rời đi.

Đệ tử ba đại viện, quay mặt nhìn nhau, phảng phất như đang ở trong mộng.

Bọn hắn nghĩ rằng lại sẽ có một trận đại chiến, không ngờ được vậy mà dùng kết cục như vậy kết thúc.

Nhưng vào giờ phút này, ai cũng biết, Vương Khung quật khởi đã là thế không thể đỡ, địa vị của hắn ở bên trong ba đại viện cũng đã triệt để vững chắc.

Không nói thực lực của bản thân hắn đã là kinh thiên động địa, Long Viện, Hoang Viện liên tiếp có cao thủ thua ở trong tay hắn.

Song sinh năng lực, thiên phú dị bẩm!

Vẻn vẹn chỉ là quan hệ giữa hắn cùng với Hoắc Thanh Minh, sau này sẽ không có người dám cả gan trêu chọc hắn.

"Quả nhiên là hoành không xuất thế! Về sau vẫn nên tận lực giao hảo với hắn, trước khi tốt nghiệp, người này nhất định sẽ ngồi hưởng vinh hoa."

"Từ nay về sau, bên trong ba đại viện, Vương Khung tuyệt đối coi như là người đứng đầu."

"Hắn mới tiến vào ba đại viện bao lâu? Một tháng không đến vậy mà đã leo đến đỉnh phong rồi?"

"Nói nhảm, thực lực của hắn bày ra ở đó, hơn nữa cùng với Hoắc Thanh Minh cũng đều có quan hệ, ngươi không phục?"

Đám người nghị luận không dứt, lần lượt rời đi.

Có thể đoán được, kỳ "Báo Tương Lai" nội bộ ba đại viện trong mấy ngày kế tiếp, lại tất cả đều là danh tự Vương Khung.

Người nổi danh thị phi nhiều, đặc biệt là hắn cùng với Hoắc Thanh Minh đều là nhân vật chạm tay có thể bỏng bên trong ba đại viện.

Bằng vào liên hệ giữa hai người này, đủ để chế tạo ra rất nhiều tin tức.

Vương Khung thậm chí đã có thể tưởng tượng ra những tiêu đề gây tò mò và bắt mắt kia.

...

Đám người giải tán, Võ Viện khôi phục bình tĩnh.

Tại hậu viện, chỉ còn lại Vương Khung cùng với Hoắc Thanh Minh.

"Ngươi không chết, ta rất vui mừng."

Không có lời thừa thãi, thậm chí, Hoắc Thanh Minh cũng đều không có truy vấn Vương Khung tao ngộ trong những năm này.

Y và Vương Khung cùng chung chí hướng, rất nhiều chuyện, cũng không cần biết rõ.

Hoắc Thanh Minh chỉ cần biết, nam nhân trước mắt này, phong mang của hắn chưa hề ma diệt, quang mang vẫn lấp lánh y như cũ, không thể nhìn gần.

Như vậy, liền đã đầy đủ.

"Ngươi không hỏi xem mấy năm nay ta đi nơi nào sao?" Vương Khung cười nói.

Hắn hiểu rất rõ Hoắc Thanh Minh, tỉnh táo, đối bất cứ chuyện gì cũng đều thờ ơ, quá chú tâm vào trên tu hành.

Chương 123

Loại người này rất đơn giản, bởi vậy vào lúc ở Tinh Hà Thành năm đó, hắn mới sẽ thủ hạ lưu tình đối với Hoắc Thanh Minh.

Cũng bởi vậy, hai người kết xuống giao tình thâm hậu.

"Bất kể ngươi đi nơi nào, trở về mới là trọng yếu nhất." Trong mắt Hoắc Thanh Minh lấp lóe tinh mang, sâu trong con ngươi là một mảnh phiến khát vọng.

"Ngươi muốn giao thủ cùng với ta! ?" Vương Khung cười nói.

"Trận chiến trước kia là ta bại, những năm này, ta vẫn một mực chưa quên." Hoắc Thanh Minh hơi nheo mắt lại, tràn ngập kiêng kị đối với Vương Khung.

"Như vậy sao vừa rồi ngươi không động thủ?" Vương Khung hỏi.

Hoắc Thanh Minh cười lạnh: "Giao thủ giữa chúng ta, làm sao có thể để cho một đám khỉ nhìn."

"Ha ha ha, ngươi vẫn là kẻ cao ngạo kia." Vương Khung cười to, vỗ vỗ đầu vai của Hoắc Thanh Minh, nói: "Tiểu Hoắc Hoắc, ta đã không phải như trước kia, luận bàn vẫn là chờ sau này đi."

"Có ý tứ gì?" Hoắc Thanh Minh nhíu mày.

Nụ cười trên mặt Vương Khung dần dần thu liễm, trong mắt lóe lên một vệt lãnh sắc.

"Ta đã mất đi Khung Thiên Hung Sát! ?"

"Cái gì? Năng lực của ngươi! ?" Hoắc Thanh Minh sắc mặt đột biến.

"Trước kia Hỏa Chủng của ta bị phế, có thể trùng tu đã là may mắn, ngươi hẳn là nghe được, hai đại năng lực hiện nay của ta đều là phái thần binh." Vương Khung thở dài.

Thần sắc của Hoắc Thanh Minh thay đổi liên tục.

"Như vậy cũng quá đáng tiếc!"

"Không có cái gì để đáng tiếc, trên đời này không có năng lực vô địch, chỉ có nhân tâm khó địch nổi, coi như là phái thần binh, cũng có thể đạt đến

đỉnh phong." Vương Khung vô cùng tự tin nói.

Hoắc Thanh Minh lắc đầu: "Khung Thiên Hung Sát, năng lực như vậy một khi mất đi..."

Nói đến đây, Hoắc Thanh Minh giật quần áo ra, lộ ra lồng ngực.

Vương Khung nhíu mày, chỉ thấy ở chỗ ngực của Hoắc Thanh Minh, có lấy một vết thương dữ tợn, màu đen vô tận như là đêm dài đằng đẵng tàn phá bừa bãi lan tràn tại miệng vết thương, ở sâu bên trong, còn có đốm đốm huỳnh quang lấp lóe.

"Còn chưa có lành soa?" Vương Khung cau mày nói.

"Ngươi hẳn phải biết rằng, Khung Thiên Hung Sát, vĩnh viễn khó lành!" Hoắc Thanh Minh trầm giọng nói.

Khung Thiên Hung Sát!

Loại năng lực này vô cùng bá đạo, không thuộc về bất kỳ nguyên tố nào đã được biết đến, là lực lượng đặc thù đản sinh trong cơ thể Vương Khung.

Loại lực lượng này đối với sinh mệnh máu thịt có được lực phá hoại không thể tưởng tượng.

Chiếu theo lý luận của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mà nói, loại lực phá hoại này là tại phương diện tế bào, đồng thời cơ hồ khó có thể khép lại khôi phục.

Mấu chốt nhất là Khung Thiên Hung Sát, từ một loại góc độ nào đó mà nói có thể áp chế năng lực của đối phương.

Cái gọi là sát, là lực lượng phá diệt hết thảy từ trường, sinh linh, khí vận, năng lượng.

Nắm giữ năng lực như này, trước kia Vương Khung kinh diễm vô song, có một không hai tại Hoang Viện Tinh Hà Thành.

"Đó là năng lực của ngươi, ngươi hẳn là rất rõ ràng!" Hoắc Thanh Minh nói: "Loại lực lượng này giống như có ý thức của bản thân."

"Những năm gần đây, ta đang cực lực áp chế nó, bằng không mà nói, đã sớm toi đời."

Vương Khung nhếch miệng, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Đúng là như thế, trước kia Khung Thiên Hung Sát của hắn vô cùng bá đạo, bởi vậy, coi như hắn thủ hạ lưu tình, cũng có rất ít người có thể vượt qua.

"Ngươi có thể mời cao thủ Quang Minh Học Cung cứu chữa cho ngươi." Vương Khung nói.

Dù sao thì vào thời điểm Hoắc Thanh Minh trúng Khung Thiên Hung Sát, cảnh giới Vương Khung còn thấp, ấn theo lý thuyết là có thể trị tận gốc.

"Ngươi dường như không có ý thức được biến hóa của Khung Thiên Hung Sát!" Hoắc Thanh Minh dường như có thâm ý nói.

"Loại lực lượng này phảng phất như nắm giữ ý thức của bản thân, sinh ra từ bên trong bản thể, nếu như bị xoá đi, bản thể tất sẽ có cảm ứng, thậm chí còn có thể lọt vào tổn thương." Hoắc Thanh Minh nói: "Ta không biết rõ vì sao sư trưởng Quang Minh Học Cung không muốn ra tay."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, trong đầu óc hiện ra một cái tên.

Diệp Thiên!

"Oắt con kia chiếm năng lực của ta, nếu có người thật trừ trừ tận gốc Khung Thiên Hung Sát trong cơ thể Tiểu Hoắc Hoắc, tất nhiên sẽ tạo thành một ít tổn thương đối với gã. Dùng địa vị của gã vào giờ phút này, chỉ sợ là không có người nguyện ý làm chuyện này." Vương Khung trong giây lát liền nghĩ ra được nguyên nhân bên trong.

Đương nhiên những chuyện này, Hoắc Thanh Minh khẳng định không biết rõ.

"Để ta thử một chút!" Vương Khung khoát tay, Long Viên Khí dâng trào.

Loại lực lượng này vốn là để khôi phục tăng trưởng, tái sinh máu thịt, tự có thần diệu.

Ông! Huyết khí màu vàng như tiểu long chui vào trong cơ thể Hoắc Thanh Minh thông qua vết thương.

Vết thương dữ tợn như là nhúc nhích, đốm đốm huỳnh quang tán loạn, hắc ám kia điên cuồng tàn phá bừa bãi, trong nháy mắt, xu thế khép lại đột nhiên dừng lại.

Long Viên Khí phát ra một trận than nhẹ, trong giây lát liền bị hắc ám kia thôn phệ.

"Thất bại! ?" Vương Khung nhíu mày, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Khung Thiên Hung Sát, cho dù trải qua nhiều năm như vậy, vẫn y như cũ kinh khủng, từng bước xâm chiếm rất nhiều tinh khí của Hoắc Thanh Minh, cho dù là Long Viên Khí cũng khó có thể chữa trị.

"Vô dụng, ngươi hẳn là rõ ràng năng lực của mình nhất, cơ hồ khó có thể trừ tận gốc." Hoắc Thanh Minh lắc đầu nói.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân y nhiều năm qua chưa hề đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

"Cũng không phải là hoàn toàn không có hi vọng." Vương Khung thì thầm.

Khung Thiên Hung Sát cực kỳ đáng sợ, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp khắc chế, nếu không gặp phải Diệp Thiên trong Sơ Vương Tế, tất nhiên sẽ vô cùng bị động.

Chương 124

Nếu đã không có người nào dám đắc tội Diệp Thiên, như vậy hắn liền sẽ thử một lần, coi như là đọ sức vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra.

Một khi Khung Thiên Hung Sát trong cơ thể Hoắc Thanh Minh bị xoá bỏ, Diệp Thiên chắc hẳn cũng sẽ cảm ứng được.

"Ta sẽ so chiêu với ngươi một chút." Vương Khung lạnh lùng.

Dùng cấp bậc hiện tại của Long Viên Khí đúng là hoàn toàn vô pháp đối kháng với Khung Thiên Hung Sát.

Nhưng nếu như có thể làm cho Long Viên Khí dung hợp cùng với keo dính vạn năng, nói không chừng có thể triệt để chữa trị thương thế cho Hoắc Thanh Minh.

"Ta đi tìm một ít vật liệu đặc biệt." Trong lòng Vương Khung đã có kế hoạch.

"Tiểu Hoắc Hoắc, ngươi yên tâm, chuyện này bao ở trên người ta." Vương Khung vỗ bộ ngực.

"Ngươi có lòng tin như vậy?" Hoắc Thanh Minh hồ nghi nói.

Những năm này, y đã hao phí không ít tâm tư lực, cũng đều không thể triệt để áp đảo Khung Thiên Hung Sát.

Phải biết rằng, y chính là phái siêu năng, còn bất lực.

Vương Khung thân là phái thần binh, dường như ở phương diện này càng thêm không thể trông cậy.

"Cứ yên tâm!" Vương Khung cười lạnh.

Vào trước Sơ Vương Tế, hắn sẽ so chiêu với Diệp Thiên một chút, thăm dò một lần, chuyện thú vị như vậy, hắn đương nhiên phải dốc toàn lực.

Nếu như Long Viên Khí có thể tiến hóa thành công, đúng là hoàn toàn có hi vọng thành công.

"Nhưng...ngươi phải giúp ta một chuyện!"

"Chuyện gì?" Hoắc Thanh Minh hỏi.

Vương Khung tiến tới, ôm lấy bả vai Hoắc Thanh Minh, nhếch miệng cười nói: "Ta có một huynh đệ, tiềm năng không tệ, ngươi hãy dành thời gian huấn luyện y một phen."

"Ngươi đang nói đến Minh Hạo Nhiên! ?" Hoắc Thanh Minh thản nhiên nói.

Lần phân tranh này chính là bởi vì Minh Hạo Nhiên mà ra, y tự nhiên biết rõ tiền căn hậu quả.

"Tên tiểu tử này có tiềm lực không tệ, thao túng nhân tâm, khống chế ý niệm, một khi trưởng thành, tuyệt đối là cao thủ tuyệt cường bên trong Quang Minh Học Cung." Vương Khung rất là chân thành nói.

Quang Minh Học Cung hắn nói tới cũng không phải là giới hạn tại Xích Long Thành, mà là bốn mươi chín thành trong thiên hạ.

"Kỳ vọng của ngươi đối với y rất cao." Hoắc Thanh Minh nói.

Vương Khung khẽ gật đầu: "Ta có một đại địch, thực lực cường đại, ta cần có lực lượng thuộc về mình."

"Y có thể trở thành trợ lực của ta."

Hiện nay Diệp Thiên đã sớm xưa đâu bằng nay, thân phận hiển hách, có một không hai.

Không chỉ là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, còn thu hoạch được sự ưu ái của tiểu công chúa La Vương Thành, thậm chí ngay cả đối với Tần Hoàng Đình cũng đều có ngàn tơ vạn sợi quan hệ.

Dạng thân phận này, nhất định có một đám tùy tùng thực lực cường đại đi theo.

Vương Khung nếu muốn chống lại, ngoại trừ thực lực bản thân, đương nhiên cũng cần một đội ngũ mạnh.

Đây chính là nội tình, thiếu niên xưng vương, trấn áp quần hùng, nếu như không có tuyệt thế thiên tài đi theo, làm sao có thể thể hiện bản lĩnh bá đạo của mình?

"Được, ta giúp ngươi!" Hoắc Thanh Minh không do dự chút nào.

Dùng giao tình giữa y cùng với Vương Khung, một chút chuyện nhỏ này

là không đáng kể.

Huống hồ, năng lực của y đúng là hoàn toàn rất thích hợp huấn luyện Minh Hạo Nhiên.

"Nếu như ngươi thật sự muốn mau chóng tăng thực lực lên, ta sẽ tiết lộ cho ngươi một cái tin tức nội bộ." Hoắc Thanh Minh đột nhiên nói.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên: "Cái gì?"

"Ngươi hẳn phải biết, vào trước khi Sơ Vương Tế bắt đầu, các đại bí cảnh đều sẽ mở ra, để cho người dự thi tiến hành lần bắn vọt sau cùng." Hoắc Thanh Minh nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, các đại bí cảnh đều là văn minh cổ xưa còn sót lại, bên trong cất giấu các loại cơ duyên.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, ngoại trừ đế đô, được xếp thành mười hai nhóm, tương ứng với mười hai đại bí cảnh.

Đây cũng có thể coi là màn khởi động trước Sơ Vương Tế.

Có tư cách tiến vào bí cảnh, đều là người dự thi Sơ Vương Tế các đại thành trì tuyển ra.

"Lần này, bí cảnh mà Xích Long Thành chúng ta, Phong Lôi Thành, Thần Hoàng Thành còn có...Tinh Hà Thành tiến vào chính là Hắc Thuỷ Long Cung!"

"Tinh Hà Thành! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Nếu như vậy, đến thời điểm đó khẳng định sẽ gặp được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, trước kia ở phía sau Diệp Thiên cũng có không ít người giúp đỡ.

Trong số những người này cũng không thiếu chí hữu của Vương Khung ngày xưa.

"Sơn thủy thay phiên, nhanh như vậy liền muốn gặp mặt sao?" Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh.

"Trước đó ta đã nhận được phong thanh, ngươi xác nhận nằm trong danh sách hàng ngũ." Hoắc Thanh Minh nói.

"Ý của ngươi là, ta có thể giúp gã béo cùng với Tiểu Minh kiếm thêm

hai cái danh ngạch?" Vương Khung chợt hiểu ra.

Hoắc Thanh Minh nghe thế, thân thể chấn động, biểu tình trở nên vô cùng quái dị, y thực sự có một chút không thể lý giải mạch suy nghĩ của Vương Khung.

"Ngươi đang suy nghĩ gì thế? Nhân tuyển của mỗi tòa thành trì đều có số lượng cố định, ngươi nói kiếm liền có thể kiếm?" Hoắc Thanh Minh im lặng nói: "Ý của ta là, chuyện này đối với ngươi mà nói là một cơ hội, trước khi lên đường, hãy chuẩn bị kỹ càng, thu hoạch hẳn là sẽ không nhỏ."

"Nếu còn dư thời gian, ngươi có thể giúp người bên cạnh kiếm chút bảo vật cùng với trang bị."

"Ta giúp bọn hắn kiếm, không bằng để cho chính bọn hắn đi." Vương Khung dường như căn bản không có nghe Hoắc Thanh Minh đang nói cái gì, vẫn y như cũ đắm chìm trong ý nghĩ của chính mình.

"Đã rồi rồi, danh ngạch đều đã được định ra, ngươi căn bản không có quyền hạn." Hoắc Thanh Minh im lặng nói.

"Nếu có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có phải sẽ được tính là tự động rời khỏi không? Ví dụ như Vân Chiếu Quân!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra một nụ cười không có ý tốt.

Hoắc Thanh Minh mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Dạng ý nghĩ này cũng thực quá mới lạ, không, là quá nguy hiểm.

Chương 125

"Ta khuyên ngươi đừng nên làm như vậy, đừng coi Quang Minh Học Cung là đồ đần, nhiều khi, không phải là chúng ta thông minh, chỉ là phía trên không tính toán với chúng ta mà thôi." Hoắc Thanh Minh nhắc nhở.

"Ngươi náo ra động tĩnh lớn như vậy tại trung tâm quảng trường, thật sự cho rằng phía trên không rõ ràng?"

"Ta có thể nói thật cho ngươi biết, nếu như ngươi thật sự lạnh lùng hạ sát thủ đối với Vân Chiếu Quân, tuyệt đối sẽ có người ra mặt ngăn cản."

Hoắc Thanh Minh lắc đầu, cho dù ba năm đã qua đi, cho dù tao ngộ kiếp số, phá rồi lại lập. Vương Khung vẫn y như cũ giống như trước kia, phong mang sắc bén, chỉ là bây giờ hắn đã biết cách che giấu sự sắc bén này.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, hắn vẫn là điên cuồng như vậy.

"Ta chỉ là thuận miệng nói một chút, Tiểu Hoắc Hoắc, ngươi đúng là không có tính hài hước." Vương Khung cười nói.

Cho dù hắn thật sự đánh cho những người nắm giữ danh ngạch tham dự Hắc Thuỷ Long Cung kia tàn phế, chỉ sợ cũng không tới phiên gã béo cùng với Minh Hạo Nhiên.

Học viên bình thường chính là không có tư cách nhúng chàm vào những bí cảnh này.

Coi như là Vương Khung, cũng là biểu hiện quá mức chói mắt, cộng thêm thực lực thiên phú của bản thân, cùng với lực lượng sau lưng của hắn, mới khiến cho Kỷ Nguyên Thần nhìn với con mắt khác, phá lệ nhả ra một cái danh ngạch.

Nếu không, coi như là Vương Khung cũng sẽ không nhận được danh ngạch.

"Đừng có suy nghĩ viển vông, danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung, ngươi không thể nhúng tay vào." Hoắc Thanh Minh nhắc nhở một lần nữa.

"Cũng không nhất định, chỉ cần có đầy đủ vốn liếng, hết thảy đều có thể nói." Trong mắt Vương Khung lóe lên một vệt tinh mang.

Hoắc Thanh Minh khẽ giật mình, kinh nghi bất định: "Ngươi muốn làm gì?"

"Tiểu Minh liền giao cho ngươi! Cứ tùy tiện thu thập, chỉ cần đừng chơi chết là được." Vương Khung quay người khoát khoát tay, vô cùng thản nhiên nói điểm mấu chốt cho Hoắc Thanh Minh.

...

Vào lúc Vương Khung xuất hiện trước mặt Kỷ Nguyên Thần, vị đại chấp giáo này cũng đều không thể không có một chút ngoài ý muốn.

"Từ lúc ngươi tiến vào Quang Minh Học Cung đến nay, dường như một khắc cũng đều không có yên tĩnh." Kỷ nguyên thành đánh giá Vương Khung.

Người nào cũng sẽ không ngờ được kẻ nhìn như vô hại, vẻ ngoài ôn hoà lại cất giấu hung lệ cùng với bá đạo như thế.

Đây chính là một đầu hung thú giỏi nguỵ trang.

"Đại chấp giáo nói đúng, một học viên tốt tuân thủ luật pháp, tuân thủ nghiêm ngặt nội quy học cung giống như ta, đúng là thực sự làm cho những người khác khó chịu, sự đố kị sẽ thường xuyên làm cho một ít người mất đi đầu óc, nhưng những phiền toái này ta có thể tự mình giải quyết, đa tạ đại chấp giáo quan tâm." Vương Khung nói vô cùng thành khẩn.

Kỷ Nguyên Thần giật giật khoé miệng một cách không tự nhiên, thật sự, nếu như không phải biết rõ cách làm việc của Vương Khung, y suýt nữa liền tin.

Quét ngang ba đại cao thủ Long Viện, Hoang Viện, mạnh như Vân Chiếu Quân cũng đều bị hắn đánh đến sinh tử không rõ, nằm liệt giường.

Kỷ Nguyên Thần y đã nhiều năm không thấy một học viên ngoan ngoãn tuân thủ luật pháp và nội quy học cung như vậy.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng!" Kỷ Nguyên Thần phất phất tay nói.

"Ta muốn hai cái danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung." Vương Khung cũng không khách khí.

Vừa dứt lời, Kỷ Nguyên Thần đầu tiên là khẽ giật mình, y nằm mơ cũng không ngờ được Vương Khung sẽ dám mở miệng nói chuyện này, sau

khi ngây người trong giây lát, ánh mắt y trừng trừng, suýt nữa liền trực tiếp nói tục.

"Ngươi cho rằng danh ngạch tiến vào bí cảnh là rau cải trắng sao? Nói muốn liền muốn?"

Danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, tổng cộng do đệ tử của bốn đại thành trì chia đều, Xích Long Thành tổng cộng cũng chỉ có bảy cái danh ngạch mà thôi.

Vương Khung há miệng liền muốn hai cái, nếu là người không biết còn tưởng rằng Hắc Thuỷ Long Cung chính là do ông nội của hắn xây!

Kỷ Nguyên Thần thực sự không thể nào hiểu được mạch não của Vương Khung.

Y ngay từ đầu chẳng qua là cảm thấy Vương Khung thiên phú dị bẩm, hiểu được giấu dốt, ẩn nhẫn vào thời điểm nên ẩn nhẫn, vào thời điểm nên xuất thủ lại là lôi đình vạn quân, bá đạo kinh người.

Dạng hạt giống này trừ phi thủ đoạn hơi tàn nhẫn một chút, tâm cơ hơi thâm trầm một chút, có thời điểm làm người quá hống hách một chút, những phương diện khác đều không tệ.

Thậm chí những cái được gọi là khuyết điểm, cũng làm cho y rất là thưởng thức.

Nhưng bây giờ xem ra, Vương Khung thực sự là có một chút không biết rõ phân tấc.

Danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung trân quý cỡ nào? Hắn không biết sao?

Đó chính là cơ duyên sau cùng để bọn hắn tăng cường thực lực vào trước Sơ Vương Tế, thực lực của bọn hắn có thể thu hoạch được một mảng lớn đề thăng, chuyện này rất có thể sẽ cải biến thứ tự cùng với thành tích của bọn hắn ở bên trong Sơ Vương Tế.

Chuyện này cũng liên quan đến vinh dự cùng với đãi ngộ năm sau của Xích Long Thành.

Trọng yếu như vậy, nhưng lời nói tuôn ra từ trong miệng của Vương Khung lại là quá trẻ con.

"Danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung không phải là ngươi có thể đòi hỏi lung tung, ngươi đã có thể trở về." Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

Trên thực tế, cử động này của Vương Khung đã coi như là đã đi quá giới hạn, nói trắng ra chính là quá mức làm càn.

Nếu như không phải Kỷ Nguyên Thần quý tài, dùng tính tình của y, đã sớm dùng một bàn tay tát bay ra khỏi Quang Minh Học Cung.

"Đại chấp giáo, tiến vào bí cảnh, vốn chính là vì lấy được thứ tự tốt ở bên trong Sơ Vương Tế, nếu như ta có lòng tin đoạt được quán quân Sơ Vương Tế lần này, có thể cho ta hai cái danh ngạch hay không?" Vương Khung nói thẳng.

Chương 126

Kỷ Nguyên Thần liếc nhìn, cười lạnh nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi trải qua nhiều biến cố như vậy, sẽ ổn trọng một ít, không ngờ được cũng sẽ nói những loại lời nói vô căn cứ này."

Đoạt quán quân Sơ Vương Tế?

Sơ Vương Tế chính là thịnh hội của Quang Minh Học Cung, có không biết bao nhiêu thiên kiêu hội tụ, cao thủ nhiều như mây, hắc mã cũng không ít.

Từ trước đến nay, cũng không có người nào dám cả gan lớn tiếng chính mình nhất định có thể đoạt giải quán quân.

Loại lời này thực sự là quá trẻ con, cũng quá buồn cười.

"Ta biết rõ loại lời này là lục bình không rễ, không có bất kỳ sức thuyết phục gì." Vương Khung cũng không khó chịu, thản nhiên nói: "Đại chấp giáo cảm thấy Sơ Vương Tế lần này, ta có thể lấy được dạng thứ tự gì?"

Kỷ Nguyên Thần cười, khá hứng thú đánh giá Vương Khung.

Y đột nhiên phát hiện ra, Thập Nhị Vương Tọa Hắc Nhận vì sao lại chọn một người trẻ tuổi như vậy làm truyền nhân.

Ngoại trừ thiên phú kinh người, loại khí phách, đảm lượng còn có tỉnh táo này, đúng là ít có trong cùng thế hệ.

"Tiến vào một trăm người đứng đầu là không có bất cứ vấn đề gì, nếu có vận khí tốt nói không chừng còn có thể tiến vào năm mươi vị trí đầu." Kỷ Nguyên Thần không có giấu diếm nói.

Dựa vào thực lực và thiên phú mà Vương Khung bày ra, đây đã là đánh giá rất cao.

Phải biết rằng, vào lần Sơ Vương Tế trước đó, ngoại trừ thiên tài do các đại Quang Minh Học Cung bồi dưỡng, còn có rất nhiều cao thủ được bồi dưỡng bí mật, cùng với hắc mã hoành không xuất thế.

Sau khi xem xét hết tất cả các loại nhân tố, có thể tiến vào một trăm người đứng đầu, đã tuyệt đối được xem là xuất chúng.

Dù sao, các đệ tử Quang Minh Học Cung cộng lại cũng có đến mấy vạn.

Dùng ngôn ngữ của Tần Hoàng bệ hạ, loại học viên như Vương Khung tuyệt đối được coi như là học bá, là học viên khá giỏi.

"Là dạng thứ tự nào, sẽ có thể làm cho đại chấp giáo phá lệ vì ta, làm xằng làm bậy một lần." Vương Khung không có bất kỳ che dấu nào, nói vô cùng trực tiếp, thậm chí có thể nói là cực kỳ rõ ràng.

Kỷ Nguyên Thần cười, y phát hiện ra, người trẻ tuổi này càng ngày càng có ý tứ.

"Trước mười, nếu như ngươi có thể tiến vào trước mười, làm xằng làm bậy như thế nào cũng đều không quá phận, thế nhưng..." Nói đến đây, Kỷ Nguyên Thần có một chút dừng lại: "Đó là chuyện tương lai, ai cũng không biết, cũng vô pháp nghiệm chứng."

"Cũng không nhất định!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra hai hàm răng trắng: "Ta có hay không có tiêu chuẩn tiến vào trước mười, vẫn là có một cái biện pháp có thể nghiệm chứng."

"Biện pháp gì! ?" Trong lòng Kỷ Nguyên Thần khẽ động, trong đầu óc dường như đã hiện ra đáp án.

"Thiên Võng!"

Thiên Võng được "Báo Tương Lai" đánh giá là một trong mười đại phát minh của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Đương nhiên, chỉ có giới thượng lưu mới biết đến sự tồn tại của Thiên Võng, bởi vì loại đồ vật này thực sự quá mức thần kỳ.

Cái gọi là Thiên Võng, là thế giới giả tưởng do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình xây dựng, chỉ cần thông qua bảo vật đặc thù, liền có thể tiến vào tòa thế giới giả tưởng này.

Tại nơi này, hết thảy đều giống như chân thực, tu hành, chiến đấu, thưởng thức, giao dịch, thậm chí là giết chóc cũng đều có thể thực hiện.

Ở trong tòa thế giới giả tưởng này, ngươi có thể dùng thân phận khác nhau xuất hiện, đây chính là Thiên Võng.

Đây cũng là phát minh yêu thích và tâm huyết nhất của Tần Hoàng.

Mỗi ngày Tần Hoàng đều sẽ hao phí thời gian dài ở bên trong Thiên Võng.

Người bình thường, cho dù thu hoạch được quyền hạn tiến vào Thiên Võng, cũng chỉ có thể có một thân phận, nhưng nghe nói, Tần Hoàng bệ hạ có mấy trăm cái thân phận ở bên trong Thiên Võng, cực kỳ thần bí.

Tần Hoàng bệ hạ đã trìu mến gọi hành vi vào Thiên Võng này là lên mạng!

"Ngươi muốn tiến vào Thiên Võng, khiêu chiến Quang Minh Bảng! ?" Kỷ Nguyên Thần ngạc nhiên nói.

Bên trong Thiên Võng, có một phần bảng danh sách, tên là Quang Minh Bảng.

Chỉ có đệ tử Quang Minh Học Cung mới có thể khiêu chiến, một khi tiến vào, cảnh giới của tất cả mọi người đều sẽ bảo trì tại cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín.

Kết quả khiêu chiến sẽ xuất hiện ở phía trên bảng danh sách, thực lực càng mạnh, xếp hạng càng cao.

"Không sai, Thiên Võng bao trùm Quang Minh Học Cung bốn mươi chín thành trong thiên hạ, nếu là người có một chút thực lực đều sẽ khiêu chiến qua Quang Minh Bảng, nếu như ta có thể tiến vào trước mười, chênh lệch Sơ Vương Tế lần này cũng sẽ không quá lớn." Vương Khung đã sớm suy nghĩ kỹ.

Thiên Võng là phát minh vượt thời đại, tiện lợi lớn nhất của nó chính là đánh vỡ ngăn trở địa vực.

Cho nên, vào thời điểm ban đầu Thiên Võng xuất hiện, chính là dùng để giao dịch.

Địa vực bất đồng, có thể ở phía trên Thiên Võng, tiến hành giao dịch tiền hàng, vừa an toàn, vừa thuận tiện, có thể giảm bớt rất nhiều thời gian cùng với phiền phức.

Tần Hoàng bệ hạ gọi đó là mua sắm trực tuyến.

Mua sắm trực tuyến xuất hiện, làm cho hoạt động lưu thông của các

thương gia trên thế giới trở nên hiệu quả hơn, trình độ kinh tế cả nước được nâng lên rất nhiều.

Tần Hoàng Đình cũng bởi vậy mà kiếm được đầy bồn đầy bát.

Đương nhiên, đây là chuyện ngoài lề.

Thiên Võng, có thể làm cho các đệ tử Quang Minh Học Cung luận bàn tranh tài, trong lúc vô hình có thể tính ra xếp hạng đại khái của bản thân ở bên trong cùng thế hệ.

"Biện pháp của ngươi ngược lại là có thể thực hiện, mặc dù bên trong Quang Minh Học Cung cũng có đệ tử không lên Thiên Võng, nhưng cũng sẽ không quá chênh lệch, cũng được coi là một loại biện pháp." Y nhướng mày, trầm giọng nói: "Nhưng bây giờ một cái thân phận Thiên Võng cũng đáng giá không ít tiền."

Loại tồn tại lợi hại như Thiên Võng, tự nhiên không phải là người nào cũng đều có thể tiến vào.

Chương 127

Coi như ở trong đại tộc, cũng phải thu hoạch được công nhận đệ tử hạch tâm, mới có thể được ban cho cho một cái thân phận Thiên Võng.

Dùng ngôn ngữ của Tần Hoàng bệ hạ, thứ này gọi là tài khoản, hơn nữa còn là tài khoản rất đáng tiền.

"Ta trước đó ngược lại là có một cái tài khoản, nhưng cũng đã bị gạch bỏ!" Vương Khung nhếch miệng.

Chiếu theo thuyết pháp của Tinh Hà Thành, hắn là một người chết.

Tài khoản của người chết tự nhiên sẽ bị gạch bỏ.

"Coi như có thể dùng, ngươi dám dùng sao?" Kỷ Nguyên Thành lắc đầu nói.

Nếu như Vương Khung thật sự dùng tài khoản trước đó tiến vào Thiên Võng, chỉ sợ, trong cùng ngày Tinh Hà Thành liền sẽ vỡ tổ, không cần đến ngày thứ hai, liền sẽ có cao thủ tuyệt đỉnh đi khắp thế giới tìm hắn.

"Sợ cọng lông, dù sao sớm muộn cũng đều sẽ chạm mặt." Vương Khung bày ra bộ dáng lợn chết không sợ bỏng nước sôi: "Lại nói, có ngài bảo hộ, ta cần phải sợ sao?"

Vương Khung nhếch miệng cười, hắn đã nhìn chuẩn, Kỷ Nguyên Thần là đứng ở phía hắn.

Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, chí ít vị đại cao thủ cảnh giới Linh Lô trước mắt này là bảo vệ hắn.

Với mối quan hệ này, dũng khí của Vương Khung đương nhiên lớn hơn rất nhiều, cũng không cần thận trọng như trước.

"Ngươi ngược lại là đánh chủ ý lên trên người ta." Kỷ Nguyên Thần tức giận nói.

Vương Khung nói như vậy là muốn dùng y để cõng nồi, hơn nữa còn không che giấu chút nào, quả thực không thể nói nổi.

Nhưng Kỷ Nguyên Thần cũng lười tính toán cùng với hắn, mọi người hiện tại cũng là ngầm hiểu lẫn nhau.

"Như vậy đi, ta chuẩn bị cho ngươi một cái thân phận mới."

Kỷ Nguyên Thần suy tư, thân là đại chấp giáo Quang Minh Học Cung, một cái thân phận Thiên Võng là vẫn có thể kiếm được.

Y từ bên trong Hỏa Giới, lấy ra một chiếc kính mắt, kính mắt phảng phất như được rèn thành từ những viên pha lê, xung quanh được bao bọc bởi một lớp kim loại kỳ lạ.

"Đây là một tài khoản mới, còn chưa bị ràng buộc với bất kỳ ai, cũng khó bị theo dõi, trước tiên cho ngươi sử dụng." Kỷ Nguyên Thần ném kính mắt qua.

Muốn đi vào Thiên Võng, liền cần phải nắm giữ chiếc kính mắt kỳ dị này.

Có nó, liền có thể thông qua tín hiệu bên trong hư không, kết nối với đầu mối tại viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Vương Khung đeo kính mắt lên, bắt đầu tiến hành chứng nhận cùng với ràng buộc thân phận.

Trên Thiên Võng, sẽ chỉ biểu hiện thân phận Quang Minh Học Cung của hắn, chứ không bộc lộ ra vị trí cụ thể của hắn.

"Họ tên!"

Trong đầu óc của Vương Khung vang lên một tràng thanh âm giống như máy móc.

"Nên dùng tên gì mới hay?" Vương Khung suy tư, khóe miệng chợt khẽ mở, phun ra hai chữ: "Đồ Phu!"

Sau khi trải qua một loạt chứng nhận, Vương Khung chính thức nắm giữ thân phận mới ở bên trong Thiên Võng.

Đồ Phu!

Danh tự này nghe giống như là danh hiệu, nhưng không quan trọng, rất nhiều người bên trong Thiên Võng đều sẽ không dùng tên thật, như vậy coi như kết xuống cừu oán gì cũng không cần sợ hãi đối phương trả thù. Tính an toàn tăng lên rất nhiều.

Thậm chí trong Thiên Võng, có thể căn cứ theo tâm nguyện của chính

mình để thiết lập dung mạo.

Nhưng bất kể là danh tự hay là bề ngoài, mỗi người chỉ có một lần cơ hội thiết lập, nếu như muốn sửa đổi lại một lần nữa liền phải tốn tiền.

Không sai, sửa danh tự cũng phải bỏ tiền, một lần một vạn lượng.

Về phần sửa chữa dung mạo, giá cả càng cao, rất nhiều người xấu xí đã tiêu tốn một số tiền lớn, thiết lập chính mình là mỹ nam tuyệt thế, mỹ nữ khoáng thế, không biết đã mê hoặc bao nhiêu người khác phái.

Tóm lại, Thiên Võng quán triệt lý niệm nhất quán của Tần Hoàng bệ hạ, đó chính là muốn lợi hại, liền nạp tiền.

Chỉ cần dùng tiền, tại nơi này, hết thảy dục vọng đều có thể thu hoạch được thỏa mãn.

"Không biết rõ lão bản tại Thiên Võng có tài khoản hay không, nếu như có, về sau tiến hành liên hệ ngược lại là thuận tiện." Vương Khung đang suy nghĩ, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng.

Đường đi, cửa tiệm, thành trì...từng cái hiển hiện, giống nhau như đúc với hiện thực.

"Ta đã trở về!" Vương Khung nắm chặt song quyền.

Tiến vào Thiên Võng, liền mang ý nghĩa một lần nữa trở lại cái vòng này.

"Tiểu huynh đệ, ta nhìn ngươi cốt cách kinh kỳ, chỗ này của ta có một bản tuyệt thế bí tịch, ngươi có muốn hay không?"

Nhưng vào lúc này, một tràng âm thanh truyền đến từ phía sau.

Vương Khung nhìn lại, chỉ thấy một vị lão giả trông như ăn mày đang cầm một cuốn sách nát không biết đã bao nhiêu năm, đang mỉm cười nhìn hắn.

Cùng lúc đó, một cỗ mùi chua xộc tới.

Hết thảy đều giống như chân thực, Vương Khung suýt nữa ói ra.

Theo lý thuyết, có thể tiến vào Thiên Võng đều không phải là người bình thường, nhưng vẫn có một số kẻ kỳ quặc thích tạo ra một số thân phận đặc biệt.

Thậm chí có nam nhân thiết lập chính mình là nữ tính, sau đó chuyên môn tiếp khách ở trong kỹ viện, lại còn nổi tiếng xa gần, được gọi là hoa khôi, cũng không biết là loại tâm thái gì.

"Không cần!" Vương Khung lạnh lùng cự tuyệt.

Bên trong Thiên Võng, không phú thì quý, nhưng cũng có kẻ xấu xa, người mới bị lừa đảo là chuyện thường xuyên xảy ra, duy trì sự lạnh lùng cần thiết sẽ có thể giảm bớt không ít phiền phức.

"Người trẻ tuổi, loại cơ hội này cũng không nhiều, cơ hội trở thành người mạnh nhất đang bày ở trước mặt ngươi." Lão ăn mày toét miệng, lộ ra một cái răng vàng, cỗ mùi chua kia càng nồng.

Axit trong dạ dày của Vương Khung sôi lên.

"Cuốn bí tịch cổ này có thể ngay lập tức tăng uy lực của năng lực ngươi lên gấp mười lần." Lão ăn mày ra sức chào hàng.

Đây chính là sáo lộ thông thường ở trong Thiên Võng, Vương Khung cũng không phải là gà con, hắn trực tiếp bỏ qua, xoay người rời đi.

Chương 128

"Lòng tin giữa người và người không còn sót lại chút gì a." Lão ăn mày thấy Vương Khung rời đi, cũng không đuổi theo, ngửa đầu cười to ở sau lưng.

"Duyên phận nông cạn, dừng bước nơi này!" Lão ăn mày lắc đầu, ngược lại là đi về hướng một người khác.

"Người trẻ tuổi, ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ..."

Thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau, dần dần thu nhỏ.

"Rừng lớn, thật sự là chim gì cũng đều có!" Vương Khung nhếch miệng.

Theo lời nhắc nhở, hắn đi đến Quang Minh Học Cung.

Hắn đã sớm thông qua xác minh thân phận, rất nhẹ nhàng liền đi vào.

Tại nơi này, đệ tử Quang Minh Học Cung trong thiên hạ đều có thể tiến hành giao lưu, luận bàn, giao dịch, vân vân.

Bên trong đại sảnh, một bảng danh sách vàng lơ lửng trên cùng.

Màu vàng rực rỡ vạch ra từng cái tên một, được khắc trên danh sách.

Thứ nhất: Xuyên Việt Giả

Thứ hai: Kiếm Đạo Tông

Thứ ba: Đường Môn Đại Thiếu

Thứ tư: La Kinh Cuồng

Thứ năm: Thiên Nhân Trảm

Thứ sáu: Phong Thiên Hậu

Thứ bảy: Bất Tử Miêu

Thứ tám: Cầu Tử Ngư

Thứ chín: Bát Thần

Thứ mười: Thiên Tai

...

Quang Minh Bảng chỉ hiển thị 500 người có thứ hạng cao nhất.

Nếu như có thể tiến vào một trăm người đứng đầu, liền sẽ thu hút được

sự chú ý, dù sao thì đệ tử Quang Minh Học Cung cộng lại cũng có mấy vạn người, có thể tiến vào một trăm người đứng đầu, thiên phú đã đủ cao, đủ để làm cho các thế lực lớn coi trọng.

Ánh mắt của Vương Khung rơi vào vị trí trên cùng của Quang Minh Bảng.

Chỗ đó giống như vương tọa cao cao tại thượng, sừng sững uy nghiêm, trấn áp thiên hạ, gần như không thể lay chuyển, đó là nơi cao nhất mà ai cũng phải ngước nhìn.

"Xuyên Việt Giả! ?"

Đây hiển nhiên là tên giả, giống như là cái tên Đồ Phu của Vương Khung.

Nhiều người không thích tiết lộ danh tính thật của họ trên Thiên Võng, điều này là bình thường.

Nhìn chung trong mười hạng đầu, người dùng tên thật dường như lác đác không có mấy.

"La Kinh Cuồng! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Xếp hạng thứ tư, đây chính là tên thật, hơn nữa Vương Khung còn đã từng nghe nói về người này.

La Kinh Cuồng, huyết mạch trực hệ La Vương Thành, thiên phú mạnh, thiên hạ đều biết.

"Không hổ là người La Vương Thành, lại có thể bước vào năm hạng đầu." Sắc mặt của Vương Khung ngưng trọng.

Lão bản nói đúng, trong thiên hạ này chính là không bao giờ thiếu thiên tài.

Tại Thiên Võng, cảm giác này là rõ ràng nhất.

Dựa vào loại thực lực tiêu chuẩn giống như Vân Chiếu Quân, phỏng chừng ngay cả 100 hạng đầu cũng không thể tiến vào.

Cái gọi là thiên tài, tại nơi này chính là không đáng giá tiền nhất.

"Một năm! ? Đứng đầu bảng một năm vậy mà cũng đều không có bị rung chuyển! ?" Vương Khung nhìn thời gian, có một chút chấn kinh.

Vị Xuyên Việt Giả này còn muốn kinh khủng hơn so với hắn tưởng tượng.

Có thể đủ đứng đầu bảng tại Quang Minh Bảng một năm, dường như đã phá vỡ kỷ lục, có thể lấy được thành tựu như vậy, thuyết minh thực lực của y cao hơn quá nhiều so với những người khác.

"Quang Minh Học Cung quả nhiên tàng long ngọa hổ, không biết rõ người này rốt cuộc là thân phận như thế nào." Trong lòng Vương Khung sinh cảnh giác.

Có thể có được thực lực như vậy, ở bên trên Sơ Vương Tế, tất nhiên là đại địch.

Người này cũng tuyệt đối có tư cách làm tuyển thủ hạt giống đệ nhất Sơ Vương Tế lần này.

"Sẽ là ai?" Vương Khung suy nhĩ, trong đầu óc trong giây lát liền hiện ra danh tự Diệp Thiên.

Nhưng rất nhanh hắn liền bác bỏ.

Diệp Thiên làm người vô cùng ẩn nhẫn điệu thấp, không hiện sơn không lộ thuỷ, gã sẽ không để lộ bản thân trước mặt mọi người, loại vật Quang Minh Bảng này, gã cũng sẽ không có hứng thú.

"Càng ngày càng thú vị." Vương Khung cười.

Nhìn Quang Minh Bảng, hắn nhiệt huyết sôi trào, kích động.

"Mau nhìn, thứ hạng của Mục Thanh U biến hóa." Nhưng vào lúc này, có người kinh hô.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bên trên Quang Minh Bảng, một vệt ánh vàng nhảy lên lên, từ vị trí thứ 32, nhảy lên vị trí thứ 20.

Mục Thanh U.

"Người Mục Vương Thành! ?" Vương Khung ngơ ngác.

Lập tức, khu bình luận bên cạnh Quang Minh Bảng lập tức bốc hoả.

Đây cũng là kiệt tác của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Tần Hoàng bệ hạ cho rằng Thiên Võng nên náo nhiệt sinh động, mọi người có thể phát biểu thoải mái.

"Lợi hại, Mục Thanh U đã lọt vào 20 hạng đầu! Ta đã sớm nói, thực lực của nàng rất mạnh."

"Dù sao cũng là song sinh năng lực, không gian tiến bộ lớn hơn những người khác nhiều."

"Chỉ có một tháng mà tiến bộ nhiều như vậy?"

"Ở bên trong cùng thế hệ Mục Vương Thành, thiên phú của nàng là cao nhất, trước đó có người nói, nàng thu hoạch được chân truyền của Mục Vương, được Mục Vương chỉ điểm ba tháng."

"Không hổ là nữ thần của ta, quá lợi hại, ta phải tiêu tán tài sản của mình!"

Nhất thời, khu bình luận phô thiên cái địa, tất cả đều là chủ đề liên quan tới Mục Thanh U.

Mục Thanh U nắm giữ danh tiếng nhất định tại Quang Minh Học Cung, trừ thiên phú hơn người cùng với thực lực, dung nhan tuyệt sắc cũng khiến cho nàng nắm giữ một nhóm người ủng hộ trung thành.

Trước đó, đã có người khởi xướng bảng xếp hạng mười đại mỹ nữ Quang Minh Học Cung, Mục Thanh U bất thình lình xuất hiện.

Đột nhiên, khu bình luận sôi trào.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, chỉ thấy có người bình luận, lập tức có vô số bình luận đáp lại, triệt để dẫn nổ.

"Nhan sắc là hết thảy!"

Vương Khung ngơ ngác, vô thức nhìn về phía danh tự người bình luận.

Xuyên Việt Giả! ?

"Thật lợi hại, Xuyên Việt Giả lên mạng!"

"Mẹ kiếp, nữ thần của ta đã dẫn tới sự chú ý của đại nam thần sao?"

"Không hổ là Mục Thanh U, ngay cả Xuyên Việt Giả cũng đều chú ý tới nàng, tiền đồ vô lượng a!"

"Ta phát giác ra được một tia khí tức mập mờ!"

"Mẹ kiếp, có thể hay không đừng nói mò, Mục Thanh U là của lão tử."

"Cái loại nghèo kiết xác như ngươi, còn nghĩ yêu đương? Cho dù xách

dép cho Mục Thanh U cũng không xứng! Rác rưởi!"

Chương 129

Khu bình luận bởi vì một câu của Xuyên Việt Giả liền triệt để dẫn nổ.

Thậm chí còn gây ra những cuộc chiến mắng mỏ điên cuồng.

Dù sao, đó cũng là người đứng đầu Quang Minh Bảng, mọi lời nói và việc làm sẽ được vô số người khen ngợi.

Trên thực tế, có thể lọt vào 20 hạng đầu, đều có lượng người ủng hộ cực kỳ đông đảo, bình thường phát biểu một câu tuỳ tiện, ở phía dưới liền có vô số trả lời.

Vương Khung mở ra chủ đề liên quan đến Mục Thanh U.

Thiên phú của nữ nhân này đúng là cực kỳ đáng sợ, song sinh năng lực, đồng thời nắm giữ phái thần binh cùng với phái ngự vật, chuyện này làm cho nàng cơ hồ không có nhược điểm.

Thậm chí có người bình luận, vào trước khi Sơ Vương Tế bắt đầu, Mục Thanh U có lẽ sẽ có thể tiến vào mười hạng đầu.

Mặc dù người khịt mũi coi thường rất nhiều, nhưng cũng có không ít người ủng hộ.

Từ đó có thể thấy, Mục Thanh U có thiên phú cao cỡ nào, có bao nhiêu đáng sợ.

"Ta đi thử một chút!" Vương Khung không kịp chờ đợi, hướng về phía Quang Minh Học Cung đưa ra thỉnh cầu khiêu chiến.

Rất nhanh, thỉnh cầu của hắn liền thông qua xét duyệt.

"Mời Đồ Phu tiến vào phòng khiêu chiến số ba!"

Nửa giờ sau, thanh âm giống như máy móc vang lên ở trong đầu óc Vương Khung, hắn hít vào một hơi thật sâu, tiến vào phòng khiêu chiến.

Không gian đen kịt như màn đêm vĩnh hằng, chỉ có một chút ánh sao lấp lánh.

Không khí yên tĩnh làm cho Vương Khung cảm thấy có một chút kiềm nén.

Ông! Đột nhiên, điểm điểm tinh quang tụ hợp, hóa thành một thân ảnh,

mặc áo giáp màu đỏ, như ngọn lửa thiêu đốt, chỉ có một đôi mắt lộ ra trong không khí.

Người khiêu chiến: Đồ Phu.

Tổng số lượng người khiêu chiến: 48673 người.

Thanh âm giống như máy móc vang lên trong không gian tối tăm.

Cho đến nay, nhân số khiêu chiến Quang Minh Bảng đã nhảy vọt đến 48673 người, nhưng chỉ có năm trăm người đứng đầu có thể lưu danh trên bảng.

Điều kiện để có tên trên bảng rất đơn giản, đó là đánh bại chiến binh áo giáp đỏ trước mặt.

Đương nhiên, ở bên trong 48673 người kia, có thể đánh bại chiến binh áo giáp đỏ khẳng định không chỉ có 500 người, tính theo thời gian phân thắng bại, người chiến thắng càng nhanh, thứ hạng đương nhiên sẽ càng cao.

Chiến binh áo giáp đỏ phảng phất như không có cảm tình, đôi con ngươi đen nhánh nổi lên ánh sáng màu đỏ tươi, phóng thích ra sát ý giống như thực chất.

Tại Thiên Võng, một khi bị đánh giết, liền sẽ tự động rời đi, không thể vào lại trong vòng bảy ngày.

Về phần loại cảm giác tử vong kia cũng là chân thật.

"Bắt đầu rồi sao?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, chiến ý dạt dào trùng thiên.

Ầm ầm! Đột nhiên, chiến binh áo giáp đỏ động, thân hình gã giống như thiên thạch xẹt qua bầu trời, quyền kình kinh khủng bỗng nhiên bắn vọt, hiện ra hoa lửa tung toé.

"Cửu Long Bàn Thiên Ấn!"

Huyết khí màu vàng phóng lên tận trời, cuồn cuộn như trường hà mênh mông.

Không có bất kỳ lời nói nhảm gì, Vương Khung vừa ra tay liền sử dụng chiến kỹ.

Long Viên Khí chập trùng tại chỗ xương sống của hắn, giống như đại long trùng thiên, chín cỗ hư ảnh tụ hợp, thiêu đốt trên quyền phong.

Một quyền dữ dội kia bỗng nhiên đánh ra, như kinh long niết bàn.

Va chạm với nắm đấm của chiến binh áo giáp đỏ.

Ầm ầm! Lực lượng đáng sợ bốc lên gió mạnh phần phật, dư ba giống như sóng trào gầm thét, chấn động bát phương.

Long Viên Khí triệt để thiêu đốt, phát ra tiếng rống kinh thiên.

Cửu long hợp nhất đăng thiên cung, một quyền hoành thiên mãi muôn đời!

Lực lượng bá đạo hung lệ cuốn tới theo đầu quyền, tàn phá bừa bãi ở trên người chiến binh áo giáp đỏ.

Cỗ sóng trào này đã vượt qua người cùng thế hệ quá nhiều.

Răng rắc...

Chỉ nghe một âm thanh lanh lảnh vang lên.

Từng vết nứt hiển hiện ở trên người chiến binh áo giáp đỏ, không ngừng khuếch tán, càng ngày càng nhiều.

Hào quang rực rỡ lộ ra từ bên trong khe hở, chiếu sáng không gian tăm tối.

Phanh! Trong nháy mắt, chiến binh áo giáp đỏ triệt để nổ tung, hóa thành đốm đốm tinh quang tản mát.

"Người thắng trận, Đồ Phu!"

"Chúc mừng ngươi tấn cấp 500 hạng đầu Quang Minh Bảng, xếp hạng thứ 403!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Lúc này, tại đại sảnh Quang Minh Học Cung, bảng danh sách lơ lửng kia phát sinh biến hóa.

Một vệt ánh vàng nhảy lên, lên thẳng 500 hạng đầu, cuối cùng dừng lại tại vị trí 403.

Đồ Phu! ?

Cái tên này trong giây lát liền tiến vào trong tầm mắt của rất nhiều

người.

Quang Minh Bảng luôn được các đệ tử Quang Minh Học Cung chú ý, thậm chí các đại thế lực cũng đều sẽ quan tâm.

Dù sao, phàm là có thể leo lên bảng danh sách này, thiên phú đều có thể xưng là kinh diễm, trổ hết tài năng, thành tựu trong tương lai khó có thể tưởng tượng, nói không chừng liền sẽ đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành thuỷ triều của thời đại mới.

"Là tài khoản mới, người này không phải gương mặt quen, trước đây chưa từng xuất hiện."

"Vừa mới đến liền trực tiếp tấn thăng 500 hạng đầu? Chẳng lẽ là cao thủ ẩn tu, hắc mã núp trong bóng tối?"

"Không thể nào, cao thủ các đại thành trì cũng chỉ có những người kia, cơ hồ đều đã từng khiêu chiến Quang Minh Bảng, đây là học viên mới sao?"

"Không chỉ là tiến vào 500 hạng đầu đơn giản như vậy, mau nhìn xếp hạng của hắn!"

Khu bình luận lập tức xuất hiện chủ đề liên quan tới Đồ Phu.

Người lần đầu tiên khiêu chiến Quang Minh Bảng liền có thể tấn thăng 500 hạng đầu cũng không hiếm thấy.

Nhưng xếp hạng của Đồ Phu lại dẫn tới oanh động không nhỏ.

Hạng thứ 403, thuyết minh rằng thời gian đánh bại chiến binh áo giáp đỏ rất ngắn, trên cơ bản chỉ một chiêu liền phân ra thắng bại, cơ hồ là miểu sát.

Dạng thực lực này, tuyệt đối sẽ không dừng bước tại đây.

Chương 130

Lập tức, khu bình luận hiện ra không ít chủ đề liên quan tới Đồ Phu.

Thân phận của hắn, năng lực của hắn, thực lực của hắn, cùng với thứ hạng cuối cùng của hắn cũng đều trở thành chủ đề nóng sốt.

Cơ hồ chỉ chốc lát, Quang Minh Bảng lại phát sinh biến hóa một lần nữa.

"Thứ hạng của hắn quả nhiên lại thay đổi! Mẹ nó, ta có phải đã nhìn lầm rồi không?"

"Hạng thứ 235! ? Làm sao lại tăng lên nhiều đến như vậy?"

"Mẹ kiếp, đây là tình huống gì? Trực tiếp đề thăng gần hai trăm bậc! ?"

"Không có khả năng? Không gian khiêu chiến đã xảy ra vấn đề!"

"Đừng nói lời ngu ngốc, nơi này chính là Thiên Võng, làm sao sẽ xảy ra vấn đề."

Lập tức, khu bình luận bị triệt để dẫn nổ, chủ đề liên quan tới Đồ Phu tăng vọt trong giây lát.

Phải biết rằng, một khi tiến vào 500 hạng đầu, xếp hạng càng gần phía trước, cạnh tranh liền càng kịch liệt, thực lực sai biệt ở giữa mỗi người đều cực nhỏ.

Lần đầu khiêu chiến liền bước vào 500 hạng đầu, trong giây lát liền đề thăng hơn hai trăm bậc!

Đây là khái niệm gì?

Điều này có ý vị gì?

...

Tại không gian khiêu chiến.

Tất cả những tàn tích xung quanh đều biến mất, thi thể yêu thú trên đất cũng biến thành hư vô.

Cửa ải vừa rồi kia ngược lại là đơn giản

Chỉ cần càng không ngừng chém giết những yêu thú không ngừng chui ra ngoài từ lòng đất này là được.

Trong thời gian quy định, chỉ cần không chết, liền coi như qua cửa.

Căn cứ vào số lượng yêu thú chém giết để tiến hành xếp hạng.

Dùng thực lực của Vương Khung muốn giữ mạng không chết thực sự quá đơn giản, Long Viên Khí của hắn vốn chính là chủ khôi phục, coi như thụ thương cũng có thể chữa trị.

Chỗ đáng tiếc duy nhất là, năng lực của hắn cũng không phải là quần công.

Bởi vậy, chỉ có thể chém giết từng đầu, bằng không mà nói, xếp hạng sẽ càng cao.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn y như cũ thu hoạch được tư cách khiêu chiến cửa ải tiếp theo.

Ông! Tràng cảnh chung quanh lại biến hóa một lần nữa, núi xanh nước trắng, một mảnh tường hòa.

Ở bên cạnh hồ nước, một thân ảnh tụ hợp.

Lần này là nhân loại, mặc trường bào, mái tóc đen suôn dài như thác nước, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, tựa hồ không giống một tu sĩ, mà giống như một vị tiên nhân thời xưa.

"Lần đầu khiêu chiến Quang Minh Bảng liền có thể thu hoạch được dạng xếp hạng này." Nam tử trường bào khẽ cười nói: "Người trẻ tuổi, ngươi rất không tồi."

"Có thể nói chuyện! ?" Vương Khung khẽ giật mình.

Không gian khiêu chiến còn thần kỳ hơn hơn so với hắn tưởng tượng, chiến binh áo giáp đỏ trước đó, còn có yêu thú trong lòng đất đều lộ rõ vô cùng máy móc, dường như cũng không có ý thức.

Nhưng nam tử trường bào trước mắt lại giống như người sống, vậy mà có thể trò chuyện cùng với hắn.

"Đao của ngươi rất không tệ!" Ánh mắt của nam tử trường bào rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

Vừa rồi Vương Khung chính là dùng Hắc Long Đao, giống như thái rau cắt dưa chém giết yêu thú.

Thân là Đồ Phu, có binh khí trong tay như thế, càn quét những yêu thú kia quả thực là rất dễ dàng, vừa vặn hợp khẩu vị.

"Có thể bắt đầu chưa?" Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn cũng không có thời gian nói chuyện tào lao ở nơi đây.

"Ngươi thật đúng là nóng vội, ta cũng đã rất lâu không có gặp được người trẻ tuổi thú vị như ngươi." Nam tử trường bào cười nói.

Lập tức, nước hồ phía sau y nổi lên gợn sóng, sóng lớn càn quét, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Thần sắc của Vương Khung đột biến, cảm thấy nguy cơ nồng đậm.

Đột nhiên, khí chất của nam tử trường bào biến đổi, không còn ôn hoà hiền lành như vừa rồi, mà là sôi trào mãnh liệt, như là hồng thủy thao thiên.

"Đánh bại ta, liền có thể bước vào 100 hạng đầu!" Giọng nói băng giá vang lên ở ven hồ.

Ầm ầm! Toàn bộ nước hồ triệt để sôi trào, sóng lớn càn quét, phóng lên tận trời, uy năng đáng sợ như nộ hỏa tự nhiên, mang đến cảm giác áp bách nghiền ép mỗi một sợi dây thần kinh của Vương Khung.

"Đây là...phái siêu năng! ?" Vương Khung kinh hãi.

Loại năng lực này, tuyệt đối không phải phái siêu năng phổ thông.

Toàn thân khí tức của nam tử trường bào trước mặt dường như hòa thành một thể cùng với hồ nước, dường như mảnh hồ nước này chính là một bộ phận thân thể của y.

Lại hoặc là nói, bọn hắn vốn là một thể.

"Mẹ kiếp, vẻn vẹn chỉ là 100 hạng đầu, liền làm lớn đến như vậy sao?" Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Vảy giáp màu đen trong giây lát liền bao trùm toàn thân, khí tức hung lệ phát ra, như nghiệt rồng cuồn cuộn, băng lãnh doạ người.

"Song sinh năng lực! ?" Nam tử trường bào hơi ngẩn ra, chợt cười nói: "Khí tức Giao Long, xem ra năng lực của ngươi vừa vặn khắc chế ta."

Ba đại trường phái, nhìn như cao thấp có khác biệt.

Trên thực tế, uy năng chân chính được quyết định bởi người tu luyện.

Cho dù là phái thần binh, cũng có khả năng áp chế phái siêu năng.

Liền giống như ngày đó, Vương Khung dùng Thân Thể Giao Long phá Lục Hợp Linh Tượng Thủy của Minh Thanh Sa, đạo lý là giống nhau.

Ầm ầm! Nước hồ phóng lên tận trời, hóa thành màn nước, cao khoảng chừng hơn mười mét, mang theo uy thế bài sơn đảo hải, nghiền ép mà tới về hướng Vương Khung.

Tu hành chi đạo, có câu chuyện xưa, gọi là thế lớn thao thiên!

Thuỷ thế như vậy đủ để huỷ diệt hết thảy, vạn vật cằn cỗi, dưới bức màn nước này, Vương Khung nhỏ bé đến mức gần như có thể bỏ qua.

Đảo mắt, hắn liền bị thôn phệ, áp lực kinh khủng từ bốn phương tám hướng ép đến, không ngừng không nghỉ.

Vương Khung cắn răng, vảy giáp màu đen quanh người điên cuồng rung động, chống cự cỗ áp lực này.

"Long Vương Trảo!" Hai tay của hắn bị vảy giáp màu đen bao trùm, hiện ra phong mang sắc bén.

Long Vương Trảo có thể khắc chế hết thảy năng lực thuộc tính thuỷ.

Màn nước thao thiên giống như đậu hũ, trực tiếp bị xé rách.

Chương 131

"Chậc chậc, có một chút ý tứ!" Nhãn tình của nam tử trường bào sáng lên, lộ ra thần sắc hưng phấn.

Ầm ầm! Cơ hồ trong nháy mắt, lỗ hổng bị xé rách kia lại khép lại một lần nữa, thủy thế mãnh liệt, mênh mông nhân gian, điên cuồng nghiền ép Vương Khung.

Từng giọt nước giống như binh khí, ma sát cùng với vảy giáp màu đen.

Ở trong nước kia, thậm chí còn có hoa lửa bắn tung toé, áp lực kinh khủng xuyên thấu qua khe hở lân giáp khuấy động.

"Đáng chết, 100 hạng đầu liền có loại độ khó như thế này! ?" Sắc mặt của Vương Khung đột biến, có một chút khó có thể tin.

Loại năng lực này dường như đã vượt qua tiêu chuẩn đệ tử Quang Minh Học Cung tầm thường.

"Ngươi đã phá hư quy tắc!"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở giữa thiên địa, lộ ra từng tia từng tia tức giận.

"Đừng có nhỏ mọn như vậy, rất hiếm khi gặp được tiểu gia hoả thú vị như vậy." Nam tử trường bào khẽ cười nói.

Trên thực tế, dùng tiêu chuẩn của Vương Khung đã coi như là qua cửa.

Nhưng nam tử trường bào lại tự mình tăng cao độ khó, y sinh ra hào hứng, còn muốn chơi thêm một hồi.

"Đây không phải là sân chơi của ngươi!" Giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên một lần nữa, như thể sấm sét rung động.

"Có muốn chơi một lúc không?" Nam tử trường bào khẽ nâng mắt, giễu cợt nói: "Ta sẽ cho hắn qua cửa, chỉ là, ngươi muốn chơi, phải đợi bảy ngày sau."

Trong mắt của y nổi lên một vệt lãnh ý.

Một khi chết ở chỗ này, bảy ngày sau mới có thể lại tiến vào Thiên Võng một lần nữa.

Nam tử trường bào đã quyết định vận mệnh của Vương Khung, cũng không biết có phải là bị âm thanh bên trong hư không kia chọc giận hay không.

Nước hồ trào lên, hóa thành một quả cầu nước cực lớn.

Ầm ầm! Trên bầu trời, kinh lôi nổ vang, lộ ra vô tận phẫn nộ.

Nam tử trường bào nở nụ cười giễu cợt, ánh mắt tàn nhẫn rơi ở phía trên quả cầu nước.

"Tiểu gia hỏa, ta chơi rất vui vẻ, nhưng...hiện tại, ngươi đã có thể rời đi!"

Quả cầu nước điên cuồng chuyển động, lực ly tâm đáng sợ mắt thấy là sẽ xé rách Vương Khung.

"Phiên Giang Đảo Hải!"

Đột nhiên, một giọng nói thờ ơ truyền ra từ bên trong quả cầu nước.

Ầm ầm! Chấn động kinh khủng truyền đến từ bên trong quả cầu nước, cỗ dao động không giống bình thường kia giống như gợn sóng khuếch tán ra bát phương.

Vào lúc này, hình thái của Vương Khung triệt để biến đổi.

Vô số vảy giáp màu đen tụ hợp, hiện ra sau lưng hắn, giống như đuôi rồng, trên trán, mũ giáp giống như vương miện kia càng thêm dữ tợn, mọc ra vảy dài trông giống như sừng rồng.

Hình thái như vậy, làm cho khí tức của Vương Khung ngưng đọng như thực chất, quả cầu nước to như vậy cũng không thể chống đỡ, trong nháy mắt liền bốc hơi hầu như không còn.

"Chuyện này là..." Nam tử trường bào hơi nheo mắt lại, gương mặt vốn bình tĩnh hiện ra một vệt thần sắc chấn kinh.

"Thần binh hóa siêu năng! ! ?" Nam tử trường bào có một chút không dám tin tưởng.

Người bình thường không biết, nhưng y lại rất rõ ràng, bên trong phái thần binh, có một loại tồn tại khác loại, phát huy năng lực đến cực hạn, thậm chí có thể thể hiện ra lực lượng giống như phái siêu năng.

Vừa rồi, năng lực Vương Khung bày ra chính là như thế.

Đây chính là năng lực bổ sung của Thân Thể Giao Vương, Phiên Giang Đảo Hải.

Loại năng lực này có thể chưởng khống thủy thế, hồng thủy thao thiên, giang hải tràn lan, sóng lớn như hung, sóng lớn càn quét.

Năng lực như vậy, so với nam tử trường bào đã là cực kỳ tương tự.

Ầm ầm! Hình thái của Vương Khung càng thêm tiếp cận với yêu thú, đuôi dài quét ngang, sừng rồng dữ tợn, đầu đội đế quan, hung lệ kinh thiên, đứng ở phía trên hồ nước.

Dưới chân của hắn là sóng dữ cuồn cuộn, như giấu đại hung, uy thế kinh khủng chấn kinh ngoài trăm dặm.

Sóng lớn dâng trào, ép xuống toàn bộ sóng nước quanh người nam tử trường bào.

Hơi nước bốc thẳng lên trời, tràn ngập thiên địa.

"Thật là hạt giống tốt, loại thiên phú này thực sự quá hoàn mỹ."

Nam tử trường bào không có một chút thất lạc nào, ngược lại còn hưng phấn gần như không còn là chính mình, thân thể cũng không nhịn được rung động.

Hai mắt của y tỏa ánh sáng, phảng phất như hận không thể cắn Vương Khung một phát.

Nam tử trường bào tọa trấn trong không gian khiêu chiến, thực sự đã nhìn thấy quá nhiều thiên tài, thiên phú của bọn hắn xuất chúng, ngàn dặm mới tìm được một, mỗi một người đều có khí chất độc nhất vô nhị, kinh diễm như Đường Môn Đại Thiếu, thần bí giống như Xuyên Việt Giả, bá đạo như La Kinh Cuồng...lại không có một người nào có thể làm cho y động tâm giống như Vương Khung.

"Tên tiểu tử này thật thuận mắt!" Nam tử trường bào hai mắt tỏa ánh sáng, cũng không biết đang tính toán cái gì.

"Người thắng trận, Đồ Phu!"

"Chúc mừng ngươi tấn cấp 100 hạng đầu Quang Minh Bảng, xếp

hạng..."

Thanh âm giống như máy móc vang lên một lần nữa, chỉ là khi nói tới hai chữ xếp hạng liền dừng lại, dường như lại tính toán một lần nữa.

Dù sao, một trận chiến này, dựa theo quy định mà nói, là không gian khiêu chiến xảy ra sai sót, từ lúc ban đầu, Vương Khung liền đã coi như qua cửa.

...

Tại trung ương đại sảnh!

Đột nhiên, Quang Minh Bảng lại phát sinh biến hóa một lần nữa, danh tự Đồ Phu hóa thành một vệt ánh vàng từ vị trí 236 bỗng nhiên nhảy vọt, tốc độ cực nhanh, như là điện quang.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, lần lượt nhìn lại.

"100 hạng đầu! Hắn tiến vào 100 hạng đầu!"

Thanh âm kinh hô vang lên, đầu hắc mã này thực sự quá nằm ngoài ý muốn của tất cả mọi người, tốc độ nhảy vọt kia giống như thiên lôi cuồn cuộn, đánh thẳng vào thần kinh của mọi người.

Cuối cùng, vào thời điểm danh tự kia dừng lại, toàn bộ trung tâm đại sảnh đều chết lặng, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Chương 132

"Hạng thứ 33! ? Chuyện này...chuyện này sao có khả năng! ?"

Trên Thiên Võng, Quang Minh Học Cung triệt để sôi trào.

Toàn bộ trung ương đại sảnh, tất cả mọi người ngừng chân quan sát, nhìn Quang Minh Bảng kia, trong mắt đầy tràn thần sắc chấn kinh.

"Hạng thứ 33! ? Chuyện này...chuyện này sao có khả năng! ? Trong lần thứ nhất khiêu chiến Quang Minh Bảng, liền trực tiếp vào 50 hạng đầu! ?"

"Ta có phải đã nhìn lầm hay không! ? Xếp hạng hẳn là đã xảy ra vấn đề!"

"Mẹ nó, lợi hại, thật lợi hại, trực tiếp tiến vào 50 hạng đầu, đây chính là học viên mới sao?"

Sau một khoảng lặng ngắn, cả đại sảnh bùng lên như một cơn sóng thần với những cuộc thảo luận sôi nổi.

Khu bình luận triệt để nổ tung!

Chủ đề liên quan tới Đồ Phu trực tiếp vọt tới đỉnh chóp nhất, thậm chí còn che mất chủ đề của Mục Thanh U.

"Học viên mới cũng có thể thành thần! ? Đồ Phu rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Luận hàm lượng của hạng thứ 33 Quang Minh Bảng! Là dạng thực lực gì mới có thể tiến vào 50 hạng đầu!"

" Học viên mới mất bao lâu để lọt vào 50 hạng đầu? Đọc xong ngươi liền biết rõ!"

" Sự kiện lớn! Lần đầu tiên khiêu chiến Quang Minh Bảng, liền đạt được hạng thứ 33! Suy đoán năng lực của Đồ Phu"

...

Các loại chủ đề liên quan tới Đồ Phu xuất hiện tầng tầng lớp lớp, toàn bộ khu bình luận cơ hồ bị che phủ.

Lúc này, đừng nói là đệ tử tầm thường, coi như là những cao thủ trên Quang Minh Bảng đều bị thu hút, lần lượt lên mạng, bắt đầu tìm hiểu.

Dù sao, đây mới thực sự là sự kiện lớn, chỉ cần tiến vào 100 hạng đầu liền có thể dẫn tới oanh động.

Huống chi, lần đầu tiên khiêu chiến Quang Minh Bảng, trực tiếp vọt tới hạng thứ 33, đây quả thực là kỳ tích.

Từ khi Thiên Võng sáng lập đến nay, cũng đều không có xuất hiện qua mấy lần.

"Rất có ý tứ, một vị học viên mới vậy mà lấy được loại thành tích này, thiên phú khó mà dự đoán, có khả năng cao là phái siêu năng, hơn nữa còn có cảnh giới không thấp, kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, hẳn là được âm thầm bồi dưỡng đã lâu."

Khu bình luận có cao thủ phát biểu, lập tức có vô số bình luận trả lời.

"Mẹ kiếp, Ta Là Nhị Thế Chủ lên tiếng, hắn dự đoán chuyện vị Đồ Phu này rất có thể là phái siêu năng."

Có người kinh hô.

Ta Là Nhị Thế Chủ, chính là cao thủ Quang Minh Bảng xếp hạng thứ 19.

Cao thủ trong 20 hạng đầu, tại Thiên Võng, quả thực có thể xưng là ngôi sao lớn, giống như Mục Thanh U vào trước khi tiến vào 20 hạng đầu, liền đã nắm giữ rất nhiều người ủng hộ.

Sau khi tiến vào 20 hạng đầu, uy danh càng là đạt đến đỉnh phong.

Những người này tùy tiện nói một câu, liền có thể dẫn tới oanh động, trở thành chủ đề đứng đầu.

"Nói không chừng sẽ giống như Thanh U, cũng là song sinh năng lực."

Lại có một vị nhân vật nặng ký lên tiếng.

Thí Đao Khách, xếp hạng thứ 17 trên Quang Minh Bảng.

"Hôm nay thật náo nhiệt, đại thần lần lượt lên mạng!"

"Nói nhảm, vị Đồ Phu này quá lợi hại, lấy được loại thành tích này, tự nhiên có thể dẫn tới sự quan tâm của các đại thần."

"Ta quá muốn biết vị Đồ Phu này là người nào! ? Vừa ra tay liền dẫn tới oanh động, nếu ta có thể lợi hại như vậy, lập tức đi chết cũng đáng."

Chủ đề liên quan tới tới Đồ Phu tại khu bình luận tăng vọt, ở trên cùng tự nhiên là phát biểu của mấy vị đại thần, bình luận trả lời phía dưới trong chốc lát đã hơn vạn.

"Thanh U, ngươi có biết vị Đồ Phu này là ai không?"

Bên trong phòng khách quý, Mục Thanh U nhìn đại sảnh bên ngoài đã sớm ồn ào, lắc đầu.

"Đây là tài khoản mới, ấn theo lý thuyết, vị Đồ Phu này cũng hẳn là một vị học viên mới." Mục Thanh U cau lại đôi mi thanh tú.

Thiên Võng làm công bảo hộ an toàn cực tốt, không có bất kỳ người nào có thể tra được thân phận của người khác, tối đa cũng chỉ là nhìn một chút tài khoản của đối phương đã dùng được bao lâu.

Vẻn vẹn chỉ là một chút như vậy không đủ để suy đoán ra bất kỳ manh mối gì.

"Một vị học viên mới, có thể đủ mạnh mẽ trực tiếp tiến vào 50 hạng đầu! ?" Bên cạnh, một vị mỹ nữ dáng người thon dài, ăn mặc nóng bỏng, để lộ cặp đùi trắng nõn nói.

Liệt Diễm, xếp hạng thứ 35 trên Quang Minh Bảng.

Nàng là khuê mật của Mục Thanh U, cũng xuất thân từ đại tộc, một thân thực lực siêu phàm tuyệt luân.

Cũng là một trong những cường giả đỉnh cấp quan tâm đến Đồ Phu đầu tiên, coi như là Mục Thanh U, cũng là nghe Liệt Diễm hô hào, mới biết có đại sự xảy ra.

"Một vị học viên mới, trực tiếp vượt qua ngươi, cho nên cảm thấy không vui?" Mục Thanh U khẽ cười nói.

Danh tự của nàng Mục Thanh U (thanh tĩnh yên ắng), nhưng tính tình lại vô cùng ôn hòa dễ gần.

Liệt Diễm dùng hai tay chặn ngang trước ngực, khiến cho cặp ngực vĩ đại càng thêm khoa trương, con ngươi như liệt diễm cũng trở nên càng thêm khiêu khích, trong tầm mắt, chỉ có cái tên Đồ Phu bên trên Quang Minh Bảng.

"Ta chỉ là hiếu kì, vị Đồ Phu này rốt cuộc là có lai lịch gì, lại có thể nhất cử vượt qua bản tiểu thư."

Mục Thanh U cũng rất hiếu kì, nàng rất rõ ràng, muốn thu hoạch được thứ hạng này yêu cầu thực lực như thế nào.

Cho dù là người thích thanh tĩnh như nàng cũng không nhịn được, cũng muốn nhìn một chút vị Đồ Phu này rốt cuộc là người thế nào.

"Thanh U, ngươi đoán xem hắn có khả năng tiến vào 20 hạng đầu không?" Liệt Diễm hỏi.

Mục Thanh U lộ ra thần sắc khẽ giật mình, lắc đầu nói: "Không quá có khả năng!"

Liệt Diễm nghe thế, khẽ gật đầu.

Nếu Mục Thanh U cũng nói như vậy, vậy liền chính xác tám ~ chín phần mười.

Dù sao thì Mục Thanh U cũng vừa mới tiến vào 20 hạng đầu, nàng rất rõ ràng, nhìn như chỉ chênh lệch một chữ số, lại giống như là lạch trời.

Chương 133

20 hạng đầu, là một đường ranh giới, chênh lệch giữa trời và đất, giữa mây và bùn.

Một khi bước vào cấp độ này, thực lực chính là biến hóa về chất, viễn siêu cùng thế hệ.

Những người này cũng đều sẽ trở thành tuyển thủ hạt giống đứng đầu nhất Sơ Vương Tế, thành tựu như thế, ngay cả Mục Thanh U cũng đều hao phí hơn nửa năm mới miễn cưỡng đạt đến, huống chi là những người khác?

...

Lúc này, Vương Khung căn bản không biết mình xuất hiện tại Thiên Võng đã dẫn tới oanh động như thế nào.

Tại không gian khiêu chiến!

Ở phía trên hoang nguyên vô tận, trước người Vương Khung là một vị nam tử, khí tức của gã trầm trọng, trong tay chỉ có một thanh kiếm.

Một thanh thiết kiếm vết rỉ loang lổ!

Máu tươi nhỏ xuống từ trên thân kiếm, thấm vào đại địa.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng trọng, nhìn cánh tay của mình.

Vảy giáp màu đen xuất hiện vết rạn thật sâu, máu tươi rỉ ra ngoài.

"Thật sự là một thanh kiếm đáng sợ!" Vương Khung nghĩ lại mà phát sợ.

Độ khó của cửa này so với hắn tưởng tượng còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần, nam nhân trước mắt này nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng sau khi cầm thiết kiếm gã lại như thể biến thành người khác, quả thực chính là Kiếm Quỷ, Kiếm Yêu, Kiếm Ma, Kiếm Thần.

Sát phạt vô song, một kiếm quy thiên, phòng ngự mạnh như Thân Thể Giao Vương vậy mà cũng đều bị phá.

Đây là sự tình chưa từng xuất hiện kể từ khi hắn xuất đạo.

"Ngươi rất mạnh! Có thể dừng ở đây." Kiếm khách đáng sợ kia lạnh lùng nói.

Không thể không nói, thiên phú của Vương Khung đã đạt được sự công nhận của gã, nhưng là muốn qua cửa vẫn là thiếu một chút hỏa hầu.

Sức khôi phục của Long Viên Khí, lực phòng ngự của Thân Thể Giao Vương cũng không ngăn được phong mang của trường kiếm kia.

"Coi như chiến đấu trong nước, ngươi cũng không ngăn được ta." Kiếm khách trầm giọng nói, gã cất bước đi tới, không cho Vương Khung một chút hi vọng nào.

Trong cửa ải phía trước, nam tử trường bào bị đánh bại, là bởi vì năng lực của Vương Khung vừa vặn khắc chế y.

Nhưng cửa ải này lại bất đồng.

Thiên địa vạn vật, không gì không thể trảm.

Ở dưới phong mang của thanh kiếm này, bất kỳ năng lực gì cũng đều có thể bị chém đứt.

Một tràng kiếm ngân vang vọng, chấn động thiên địa.

Đạo kiếm quang kia giống như lôi đình chấn động, quét ngang nhân gian, ở phía dưới huy hoàng, chỉ có hủy diệt cùng với tử vong.

Kết thúc!

"Chưa đâu!"

Vào lúc này, vảy giáp màu đen cởi ra, tay của Vương Khung rơi lên bên trên Hắc Long Đao.

Cánh tay phải của hắn bỗng nhiên chấn động, đạo đạo huyết văn hiện lên, dệt ra hung lệ cùng với bá đạo.

"Huyết Văn Tí! Mở!"

Ở phía dưới hoang nguyên vô tận, một vệt bá đạo phóng lên tận trời.

Cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, tiếng nổ vang đáng sợ kia như lôi đình cuồn cuộn, khiến nhân gian sợ hãi.

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, náo động thiên địa.

Phong mang đáng sợ hóa thành một đường đen kịt, chém về phía kiếm quang đang lao tới chớp nhoáng kia.

"Đây là..." Kiếm khách bỗng nhiên co con ngươi lại, trên khuôn mặt xơ

cứng lộ ra vẻ kinh hãi.

Vào lúc này, gã cảm giác được áp lực trầm trọng nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng.

Đao quang kinh khủng kia càn quét thương khung, đầy trời đều là đao quang, giống như một cơn mưa.

Cánh tay của Vương Khung biến thành mơ hồ, dường như hòa thành một thể cùng với Hắc Long Đao.

Dạng sát phạt này, dạng tần suất này, căn bản không phải là nhân lực có khả năng ngăn cản.

"Ngàn văn! Triển khai toàn bộ!" Vương Khung quát to một tiếng, không còn giữ lại.

Huyết Văn Tí bật hết hỏa lực.

Nghìn đạo huyết văn xen lẫn, mỗi giây một ngàn lần rung động, không khí cũng đều bị xé nứt, vạn đạo hoa lửa, nhuộm đỏ thiên địa.

Hắc Long Đao giống như Kinh Long cuồng hống, bỗng nhiên chém xuống.

Phanh! Tiếng vang chấn thiên, bụi mù tràn ngập đại địa.

Từng vết nứt từ mặt đất lan tràn về hướng nơi xa, dao động khủng bố giống như gợn sóng khuếch tán, chấn động phương xa.

Thiên địa yên tĩnh trở lại, chỉ có hai bóng người đứng thẳng trong làn khói bụi mịt mờ.

Răng rắc...

Âm thanh vụn vỡ vang lên, thanh thiết kiếm phủ đầy vết rỉ này bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số lưỡi đao nhỏ, rơi xuống đất.

Thân hình của kiếm khách dần dần mơ hồ, thân thể của gã dường như bị chém thành vô số đoạn.

"Năng lực thứ ba!" Kiếm khách khẽ nói, dường như vẫn còn đắm chìm trong một đao vừa rồi kia.

Huyết Văn Tí bật hết hỏa lực đúng là quá kinh khủng, cho dù có lợi kiếm trong tay, cũng khó có thể ngăn cản.

Ý chí của gã, phong mang của gã, kiếm ý bất bại của gã, vào thời khắc này, đã bị đao phong của Vương Khung chém vỡ nát.

"Năng lực thật là kinh khủng! Thành tựu của ngươi đúng là hoàn toàn khó có thể tưởng tượng." Kiếm khách khẽ nói, dường như thu hoạch được sự thỏa mãn, cả người bỗng nhiên tiêu tán, biến thành vô hình.

"Hẳn là đã tiến vào được 20 hạng đầu!" Vương Khung tự nói.

Đánh bại kiếm khách, qua cửa này, liền có thể tiến vào 20 hạng đầu.

Đây chính là quy tắc.

Quả nhiên, một giây sau, thanh âm giống như máy móc vang lên.

"Người thắng trận, Đồ Phu!"

"Chúc mừng ngươi tấn cấp trên Quang Minh Bảng, xếp hạng thứ 16!"

Vương Khung nắm thật chặt hai tay, cho dù là hắn cũng không nhịn được có một chút kích động.

20 hạng đầu Quang Minh Bảng, điều này có ý vị gì?

Mang ý nghĩa hắn đã sắp dẫn tới chấn động, triệt để dương danh tại bốn mươi chín thành trong thiên hạ.

Nhưng, dã tâm của Vương Khung cũng không chỉ là như thế, hắn kềm chế tâm tình kích động, nâng cao cảnh giác.

Tràng cảnh chung quanh lại biến hóa một lần nữa.

Tại trung tâm quảng trường Quang Minh Học Cung, pho tượng Lâm La Thiên đứng sừng sững.

Một vị thanh niên chậm rãi đi tới, đầu búi tóc, dáng vẻ lười biếng.

"Thực sự là tố chất không tồi, nhanh như vậy liền ổn định cảm xúc!" Thanh niên cười nói, nhìn Vương Khung, khá có ý tán thưởng.

Chương 134

"Ngươi chính là người thủ quan! ?" Vương Khung cảnh giác nói.

Thanh niên cười cười, từ chối cho ý kiến, ngược lại là nhìn hắn từ trên xuống dưới.

"Chậc chậc, thân mang ba loại năng lực, dạng hạt giống này cũng không thấy nhiều."

"Bớt nhiều lời, động thủ đi." Vương Khung cầm Hắc Long Đao, thôi động Thân Thể Giao Vương, Long Viên Khí dâng trào, quấn quanh người.

Thân mang ba đại năng lực, hắn có được tự tin tuyệt đối, có thể trảm diệt hết thảy, bước vào 10 hạng đầu.

"Thật là nóng vội!" Thanh niên cười nói: "Được thôi, như ngươi mong muốn."

Y bước ra một bước, đột nhiên hóa thành một con cự quy.

Vương Khung giật nảy mình, lui lại một bước, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cự quy co rụt tứ chi và chui đầu vào mai.

"Đập vỡ cái mai này, ngươi liền coi như qua cửa!"

Vương Khung ngơ ngác, biểu tình trở nên vô cùng quái dị.

...

Tại Thiên Võng, trong trung ương đại sảnh Quang Minh Học Cung.

Lúc này, bên trong đại sảnh đã tụ tập không ít người, Đồ Phu xuất hiện thực sự dẫn tới oanh động không nhỏ, thậm chí là ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Nhiều người đổ xô bảo nhau, lần lượt tiến vào Thiên Võng, muốn nhìn thấy phong thái của Đồ Phu, bức thiết muốn biết thân phận cùng với lai lịch của hắn.

Khu bình luận triệt để nổ tung, chủ đề liên quan tới Đồ Phu triệt để tràn ngập.

Thậm chí, danh tự và chủ đề của Đồ Phu cũng xuất hiện ở các khu, lĩnh

vực khác.

Ầm ầm! Quang Minh Bảng chấn động, khí tức kinh khủng tiêu tán ra.

Tất cả mọi người đều cả kinh, lần lượt ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy danh tự Đồ Phu phát ra hào quang, lại một lần nữa xông lên phía trên.

"Lại tấn thăng! ?"

"Mẹ kiếp, hắn cũng đã là hạng thứ 33, vẫn còn có thể đề thăng? Có để cho người ta sống hay không! ?"

Đám người kinh hô, cũng không nguyện ý tiếp nhận hiện thực này.

Nhưng mà ánh mắt của bọn hắn vẫn y như cũ theo dõi cái tên kia, hô hấp ngưng trọng, hai mắt ngưng thần.

Cuối cùng, danh tự Đồ Phu bỗng nhiên dừng lại.

Hạng thứ 16! ?

Bên trong đại sảnh, hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng của đám người.

Bọn hắn mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Quang Minh Bảng, dường như muốn nhìn rõ ràng hơn một chút.

"Hắn...hắn tiến vào 20 hạng đầu rồi?"

Bên trong phòng khách quý, Mục Thanh U cùng với Liệt Diễm nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ bất khả tư nghị.

Thứ hạng của Đồ Phu trong nháy mắt liền vượt qua Mục Thanh U.

"Sự kiện lớn! Học viên mới phong thần, nhảy vọt đến hạng thứ 16! Có một không hai trong lịch sử Quang Minh Học Cung"

"Kết quả mới nhất! Đồ Phu lại sáng tạo kỷ lục mới, nhảy vọt đến hạng thứ 16, vượt qua Mục Thanh U"

"Đồ Phu rốt cuộc là người nào? Kỳ tích của hắn khi nào mới sẽ kết thúc?"

"Đại thần cũng đều không thể bình tĩnh! Học viên mới mạnh nhất Đồ Phu dẫn tới khủng hoảng"

...

Khu bình luận lại vỡ tổ một lần nữa, vô số đề tài giống như mưa to, phô thiên cái địa nhảy lên, nhất thời, chỉ cần là chủ đề liên quan tới Đồ Phu, liền có vô số hồi phục, trong đó không thiếu thân ảnh đại thần.

Cao thủ trong 20 hạng đầu đều nhất nhất tỏ thái độ, bọn hắn cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Lúc này không có khả năng lại giữ yên lặng.

"Đồ Phu là đệ tử đại tộc cấp Nhật, một mực đi theo tộc lão ẩn tu, gần đây vừa mới xuất quan."

"Ta nghe người ta nói, Đồ Phu hẳn là vị đại sư huynh thần bí nhất Quang Minh Học Cung kia."

"Diệp Thiên! ? Không có khả năng, ta vừa mới gặp gã, không phải gã."

Đại thần thảo luận mang đến rất nhiều tin tức.

Liên quan tới thân phận của Đồ Phu, trong giây lát liền xuất hiện rất nhiều phiên bản, đều nói một cách na ná nhau, còn có người nói vị Đồ Phu này là huyết mạch Tần Hoàng Đình.

Hiển nhiên, Đồ Phu xuất hiện, đã dẫn tới phản ứng dây chuyền.

"Báo Tương Lai" tại Thiên Võng trực tiếp tuyên bố một cái hoạt động.

Nếu có người có thể cung cấp manh mối có liên quan đến Đồ Phu, liền có thể đạt được ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo.

Đây chính là một khoản tiền lớn, phải biết rằng, một cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo trị giá mười vạn hai, ba ngàn cân, cũng chính là ba trăm triệu!

Đại thủ bút như này có thể đủ đưa tới chấn động rõ ràng.

Rất nhanh, không chỉ là Quang Minh Học Cung, danh tự Đồ Phu trong giây lát liền truyền khắp toàn bộ Thiên Võng.

Đồ Phu là người nào? Hắn rốt cuộc có lai lịch gì? Là thuộc thế lực nào?

Mọi thứ liên quan tới hắn đều là bí ẩn, trong nháy mắt, Đồ Phu, liền trở thành chủ đề đứng đầu nhất, thậm chí còn vươn lên trở thành mười chủ đề hàng đầu nóng sốt nhất.

"Mau nhìn, Đồ Phu đã ngoại tuyến!"

Tại Quang Minh Học Cung, có người thả ra tin tức, Đồ Phu đã thật sự

ngoại tuyến.

Tất cả mọi người không hẹn mà gặp, nhìn về phía xếp hạng trên Quang Minh Bảng.

Trở lại hiện thực, Vương Khung lấy kính mắt xuống, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Độ chân thực của Thiên Võng thậm chí có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Vương Khung vừa trải qua một loạt trận chiến, cảm giác kiệt sức đang tràn ngập khắp cơ thể hắn.

Hắn lui về phía sau hai bước, dựa vào cái ghế ngồi xuống.

"Mẹ kiếp, con rùa đen kia thật là cứng rắn." Vương Khung cắn răng nói.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, Huyết Văn Tí của chính mình bật hết hỏa lực, vậy mà cũng đều không phá nổi mai của con rùa đen kia, quả thực bất khả tư nghị.

Phải biết rằng, Huyết Văn Tí chính là sát chiêu mạnh nhất của hắn, cấp Linh cực phẩm, cơ hồ đạt đến phái thần binh cấp Linh đỉnh phong, phối hợp với Hắc Long Đao, sức chiến đấu cơ hồ nghịch thiên.

Công kích đáng sợ như thế vậy mà cũng đều không thể rung chuyển cái mai rùa quỷ dị kia.

Chuyện này làm cho Vương Khung căn bản là không có cách lý giải.

Chương 135

Bốp bốp bốp! Một trận tiếng vỗ tay có tiết tấu vang lên, quanh quẩn ở bên trong gian phòng trống không.

"Vương Khung, ngươi thực sự mang đến cho ta quá nhiều kinh hỉ." Kỷ Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt mỉm cười, nhìn Vương Khung, trong mắt bừng lên ánh sáng chưa từng có.

Từ lúc Vương Khung tiến vào Quang Minh Học Cung đến nay, y cho tới bây giờ cũng không có nhìn hắn thuận mắt giống như bây giờ.

Lúc này, trong nội tâm Kỷ Nguyên Thần thân là đại chấp giáo tràn ngập rung động cùng với cuồng hỉ.

Rung động là, động tĩnh Vương Khung tạo thành ở bên trong Thiên Võng vượt qua tưởng tượng của y.

Hạng thứ 16 Quang Minh Bảng, dạng xếp hạng này đủ để cho y nói khoác một lúc lâu ở trước mặt lão bằng hữu.

Dạng hạt giống này, muốn không nở rộ quang mang ở bên trong Sơ Vương Tế cũng đều cực kỳ khó khăn.

Đến lúc đó, toàn bộ Xích Long Thành đều sẽ trỗi dậy, thu hút sự chú ý của mọi người.

Vừa nghĩ tới quang cảnh kia, Kỷ Nguyên Thần liền không nhịn được mừng rỡ.

Nguyên bản, y đã đánh giá Vương Khung rất cao, tính đến át chủ bài ẩn tàng, nhiều nhất sẽ bước vào 50 hạng đầu.

Đây chính là khen ngợi cùng với mong đợi cao nhất của Kỷ Nguyên Thần.

Nhưng kinh hỉ Vương Khung mang đến cho y thực sự vượt qua quá nhiều, thậm chí làm cho y cũng đều có một chút không biết làm sao.

Bởi vậy, vượt qua cuồng hỉ, chính là rung động.

Những năm này, thiên tài yêu nghiệt Kỷ Nguyên Thần nhìn thấy cũng không ít.

Nhưng cơ hồ là không có một ai giống như Vương Khung, thâm bất khả trắc, mỗi lần cho rằng là đã nhìn thấy đáy, hắn luôn có thể đột phá cực hạn, sáng tạo được kỳ tích không tưởng.

Tên tiểu tử này, thâm bất khả trắc.

Hắn chú định sẽ có được tương lai rộng mở.

Vương Khung nhếch miệng, hắn cũng không cao hứng nổi.

Hắn cho rằng dựa vào thực lực của mình bước vào 10 hạng đầu hắn là không có vấn đề.

Cuối cùng, hắn vẫn đã xem thường yêu nghiệt trong thiên hạ.

Tính đến những thiên tài ẩn tàng cùng với hắc mã kia, dùng lực lượng hiện tại của hắn, muốn đoạt được quán quân Sơ Vương Tế dường như có một chút không hiện thực.

"Ha ha ha, đừng có bày ra bộ dáng này, người trẻ tuổi, có thời điểm không nên yêu cầu quá cao đối với chính mình." Kỷ Nguyên Thần cười to nói.

Y tự nhiên biết rõ tâm tư của Vương Khung, thiên tài thường thường đều là lòng cao hơn trời, đều muốn một bước lên trời.

Nhưng đó là chuyện không thực tế.

Phải biết rằng, Vương Khung đây là lần đầu tiên khiêu chiến Quang Minh Bảng, có thể nhất cử thu hoạch được thành tích hạng thứ 16, đã dẫn tới sóng to gió lớn tại Thiên Võng.

Dù sao thì loại ảnh hưởng này vẫn còn đang khuếch tán, thậm chí đã lan ra thế giới hiện thực.

"Đại chấp giáo có ý tứ là bằng vào thành tích bây giờ của ta, cũng có thể làm xằng làm bậy một lần? Cho ta hai cái danh ngạch kia?" Vương Khung thừa cơ vớt chỗ tốt.

Kỷ Nguyên Thần hiển nhiên là tâm tình rất tốt, y cười ha hả, khoát tay áo nói: "Bớt đi, trước đó đã thương lượng xong, tiến vào 10 hạng đầu mới có thể phá lệ vì ngươi."

Dùng miệng là không có khả năng lấy được chỗ tốt.

Y hiểu Vương Khung rất rõ, tên tiểu tử này mặt dày tâm đen, cho hắn một chút ánh sáng mặt trời, hắn liền có thể chiếu sáng cả thế giới, cho hắn một chút tăm tối, hắn có thể thó hết của ngươi ngay cả nội khố cũng đều không còn thừa.

Chỉ cần thả lỏng miệng, Kỷ Nguyên Thần dám cam đoan, Vương Khung khẳng định sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, giở công phu sư tử ngoạm.

Nhưng có thể lấy được thành tích như vậy, y thân là đại chấp giáo Quang Minh Học Cung, tự nhiên cũng không thể không có nửa điểm biểu thị.

"Về sau ngươi mua bất kỳ vật gì tại Quang Minh Học Cung cũng đều có thể hưởng thụ ưu đãi giảm 50 %."

Kỷ Nguyên Thần tỏ thái độ!

Nhìn như chỉ là một lời hứa suông, nhưng lại có phân lượng cực nặng.

Thử nghĩ xem, Vương Khung tiến vào Quang Minh Học Cung mới được bao lâu, đã tiêu hết bảy, tám triệu, về sau tiêu hao chỉ sẽ càng nhiều.

Nếu như mua bất kỳ vật gì cũng đều có thể hưởng thụ ưu đãi giảm 50 %, liền có thể tiết kiệm được ba ~ bốn triệu.

Cứ thế mãi, thì số tiền tiết kiệm được sẽ là bao nhiêu?

Vương Khung tự nhiên biết rõ phân lượng của lời hứa hẹn này, sắc mặt hòa hoãn lại, cũng không lại dây dưa.

"Đây chính là ngươi tự mình nói, đến thời điểm đó đừng trách ta tay đen!" Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh.

Hắn đương nhiên biết rõ Kỷ Nguyên Thần đang nghĩ cái gì.

Một vị đệ tử cảnh giới Hỏa Chủng, phía sau lại không có đại tộc duy trì, vậy thì sẽ có được bao nhiêu tiền?

Kỷ Nguyên Thần cũng không biết, Vương Khung thân mang keo dính vạn năng, quả thực chính là máy in tiền.

Đến thời điểm đó tay cầm khoản tiền lớn, muốn mua cái gì thì mua cái đó, khiến cho Quang Minh Học Cung thâm hụt vốn.

"Chờ đó cho ta, hai cái danh ngạch kia sớm muộn sẽ là của ta." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Chỉ cần Lôi Quang Lục Sí Văn đến tay, hắn liền có thể làm cho Huyết Văn Tí lại tiến hoá một lần nữa.

Đến thời điểm đó uy năng bạo tăng, hắn liền không tin chém không đứt cái mai rùa đáng chết kia.

"Đại chấp giáo, ta cáo từ trước!" Vương Khung quay người, lui ra ngoài.

Kỷ Nguyên Thần nhìn bóng lưng hắn đi xa, toét miệng, trong mắt hiện ra dị sắc.

...

Một ngày này, danh hào Đồ Phu chấn động Thiên Võng.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, các đại phân viện Quang Minh Học Cung đều đang thảo luận, vị Đồ Phu này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Vừa tiến vào Thiên Võng, vậy mà cấp có thể khiêu chiến Quang Minh Bảng, bước vào 20 hạng đầu.

Thiên phú như vậy, tuyệt đối không phải là là tiểu bối vô danh, các loại suy đoán ùn ùn kéo đến.

Thậm chí, các đại tộc cũng thi triển thủ đoạn, vận dụng nhân mạch cùng với tài nguyên, muốn dò xét rõ ràng thân phận của Đồ Phu.

Chương 136

Một vị yêu nghiệt cái thế như vậy, nếu như có thể sớm lôi kéo, nhất định có thể tăng thêm khí vận cùng với nội tình trong tộc.

Liền giống như Diệp Thiên ngày đó vậy, sớm bị ánh mắt sáng suốt của La Vương Thành nhận ra, hiện nay Diệp Thiên như mặt trời ban trưa, thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, những người khác muốn mượn sức cũng đã muộn.

"Viêm Vương Thành buông lời, ai có thể cung cấp manh mối có liên quan đến Đồ Phu, ban thưởng ba vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo!"

Một tin tức truyền ra, chấn động thiên hạ.

Ba vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, đó chính là ba tỷ, ròng rã gấp mười lần "Báo Tương Lai" treo thưởng.

Điều này nói rõ cái gì?

Thuyết minh Đồ Phu không chỉ dẫn tới sự chú ý của tám đại Vương Thành, mà còn là quan tâm cao độ.

Bản thân chuyện này liền là một loại tín hiệu, nếu không ngươi cho rằng Viêm Vương Thành hao phí ba vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo tìm người là để làm gì?

Vô luận như thế nào, ảnh hưởng liên quan tới Đồ Phu vẫn còn đang khuếch tán.

Về phần kết quả sau cùng như thế nào? Người nào cũng không thể biết.

Đồ Phu là người nào, hắn ở đâu, cũng không có người biết.

...

Tại Thiên Võng, trong một chỗ không gian hư vô.

Cự quy màu đen nhô ra từ trong nước, bên trên mai rùa có đạo đạo vết đao, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Đột nhiên, một vị thanh niên hiển hiện, nằm ở phía trên mai rùa, uống rượu.

Sương mù mông lung, cũng không thấy rõ khuôn mặt của y.

"Ngươi sửa chữa quy tắc, gia tăng độ khó, vì sao lại muốn làm khó thiếu niên kia, dùng thiên phú của hắn là có thể đủ bước vào 10 hạng đầu." Cự quy nói, cuốn lên sóng lớn cuồn cuộn.

"Cuộc sống tràn ngập chuyện ngoài ý muốn mới trở nên thú vị." Thanh niên cười nói, uống rượu: "Ngươi không cảm thấy sao? Kiệt Ni?"

Cự quy lắc đầu, rất là bất mãn nói: "Đừng gọi ta bằng cái tên này, rất cổ quái."

Thanh niên ngửa đầu, nhìn lên bầu trời, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra một vệt tiếu dung như có như không.

"Rùa đen không phải phải gọi là Kiệt Ni sao! ?"

Một trận chiến tại Thiên Võng, danh tiếng Đồ Phu truyền khắp thiên hạ.

Loại lan truyền này có ảnh hưởng sâu rộng, nhưng chỉ giới hạn ở giới thượng lưu, các đại Quang Minh Học Cung, các đại tộc, Tần Hoàng Đình cũng đều thu được tình báo liên quan tới Đồ Phu.

Nhưng mà, Đồ Phu là người nào?

Không có người nào biết được.

Ngày đó, Thiên Võng tuyên bố thông cáo, niêm phong toàn bộ tư liệu và hình ảnh Đồ Phu chiến đấu.

Thông cáo này vừa ra, tất cả xôn xao.

Phải biết rằng, tại dĩ vãng, chỉ cần đẳng cấp quyền hạn đủ cao, là có thể dùng tiền mua quyền hạn quan sát hình ảnh chiến đấu.

"Bình thường chỉ có tư liệu 10 hạng đầu mới bị niêm phong, Thiên Võng nhận định Đồ Phu có thực lực tiến vào 10 hạng đầu?"

"Đồ Phu lần đầu tiên khiêu chiến liền có thể bước đến hạng thứ 16 Quang Minh Bảng, ngươi cảm thấy hắn sẽ không thể tiến vào 10 hạng đầu?"

"Có tiềm lực tiến vào cùng với thật sự tiến vào là hai chuyện khác nhau! Ta còn cho rằng Mục Thanh U có thể tiến vào 10 hạng đầu đấy!"

Chủ đề liên quan tới Đồ Phu vẫn còn tiếp tục, cơn sốt như vậy, đã không xuất hiện tại Thiên Võng trong một thời gian dài.

Vương Khung cũng không biết về những việc này.

Hắn rất phiền muộn, Huyết Văn Tí đáng tự hào nhất vậy mà không thể phá mai rùa kia.

Vương Khung lại không biết, đầu cự quy kia cũng không phải là cự quy phổ thông, kim sinh thuỷ, thủy giải phóng kim.

Mai rùa kia vừa vặn khắc chế Hắc Long Đao.

Giống như Long Vương Trảo của hắn khắc chế hết thảy năng lực thuộc tính thuỷ.

"Hắc Long Đao bị khắc chế rồi?"

Vương Khung có tâm tư cỡ nào, sau khi hồi tưởng chiến đấu, rất nhanh liền lĩnh ngộ được mấu chốt bên trong.

"Thật là không may, vậy mà đụng phải quái vật khắc chế năng lực của ta." Vương Khung nhếch miệng.

Lực phòng ngự của cự quy cực kì khủng bố, bất kể là Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hay là Long Vương Trảo cũng đều không thể đánh phá.

Hết lần này tới lần khác lực công kích mạnh nhất Huyết Văn Tí của hắn lại bị đối phương khắc chế.

Điều này thật quá xấu hổ, ngoài chuyện này ra, trên thực tế, Vương Khung đã có thực lực bước vào 10 hạng đầu.

"Luôn có biện pháp." Vương Khung suy tư.

Kỳ thực biện pháp là có.

Hoặc là, hắn thay một kiện binh khí, chỉ cần không phải là kim loại liền có thể.

Nhưng binh khí bình thường lại không chịu nổi rung động tần số cao của Huyết Văn Tí.

Hoặc là, hắn thức tỉnh năng lực mới, hơn nữa còn thiên về lực công kích.

Cả hai điểm này đều có vẻ khó đạt được.

Vương Khung cân nhắc nửa ngày, vẫn quyết định thử loại phương pháp thứ hai.

Dù sao Hắc Long Đao cũng không phải là bảo khí bình thường, hắn sử dụng cũng vô cùng thuận tay, không cần thiết lại tìm các bảo khí khác.

Huống hồ, hắn cũng muốn mượn cơ hội này tìm thêm chút vật liệu, thử nghiệm lực lượng của Hỏa Chủng màu đen.

Tệ nhất, Vương Khung vẫn còn có thể chờ Lôi Quang Lục Sí Văn.

Có tinh huyết của loại yêu thú này, hắn có lòng tin, có thể làm cho Huyết Văn Tí lại tiến hoá một lần nữa, đến thời điểm đó uy năng tăng gấp bội, coi như Hắc Long Đao bị mai rùa khắc chế. Lực sát thương của hắn cũng có thể đột phá cực hạn, phá vỡ phòng ngự của mai rùa.

...

Trở lại chỗ ở, Vương Khung liền an bài Hoắc Thanh Minh mang Minh Hạo Nhiên đi.

Minh Hạo Nhiên thảm thương lộ ra vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với cuộc sống nghiệt ngã cỡ nào.

Phong cách của Hoắc Thanh Minh, Vương Khung hiểu rất rõ, chỉ cần không chết, tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

"Tiểu Minh, ta chờ đến ngày ngươi phá kén thành bướm." La béo không có hảo ý cười nói.

Chương 137

Trong lúc Minh Hạo Nhiên hôn mê, gã thông qua tiếp xúc ngắn ngủi cùng với Hoắc Thanh Minh, đã phát hiện ra, vị cao thủ đệ nhất Hoang Viện này, cũng không phải là kẻ tàn nhẫn thông thường.

Cũng chỉ có một chút hoà nhã đối với Vương Khung, về cơ bản có thể bảo trì thân phận nhân loại, nhưng đối đãi với những người khác...không, đối đãi với những vật khác không phải là con người.

"Lão Vương, làm sao lại cảm thấy ngươi đi ra ngoài một chuyến liền rất mệt mỏi?" Đưa tiễn Minh Hạo Nhiên, La béo quay đầu hỏi.

Sắc mặt của Vương Khung có một chút khó coi, trên mặt cơ hồ không có huyết sắc gì.

Vương Khung nhếch miệng, không có nói nhiều.

Từng tràng kịch chiến, thật sự có cảm giác Thiên Võng đã trực tiếp ảnh hưởng đến hiện thực.

"Vương bát chết giẫm!" Tiểu Bạch tiến tới, hít hà, chợt mắng.

Vương Khung khẽ giật mình, mặt lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

Đây là tình huống gì?

Nó đã nhìn ra cái gì rồi?

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cảm thấy cái mũi của con lừa này quá sắc bén, chẳng trách gã béo nguyện ý bái nó làm thầy.

Vương Khung đuổi theo, muốn hỏi thêm hai câu, nhưng Tiểu Bạch căn bản không để ý tới hắn.

Không có cách nào, nghề nghiệp của Vương Khung quá xấu hổ.

Hắn trước đây chính là gã giết mổ, nguyên liệu thịt lừa nướng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trên quầy hàng.

Nói một cách chính xác, hắn có thù truyền kiếp với lừa.

Tiểu Bạch có thể cho hắn một khuôn mặt tốt mới lạ.

Rất nhanh, lại đến ngày thí luyện.

Lúc này không giống ngày xưa, hung danh của Vương Khung đã sớm

chấn động ba đại viện.

Hắn rốt cuộc không cần giấu dốt như dĩ vãng, mang theo La béo, gia nhập tiểu đội Long Càn, sau khi tiến vào phế tích yêu thú, Vương Khung đại sát tứ phương, lôi kéo năng lực kinh khủng đi khắp nơi, quả thực là quét ngang vô địch.

Long Viên Khí có sức khôi phục kinh người, cơ hồ không cần nghỉ ngơi.

Thân Thể Giao Vương hung lệ cuồng bạo, Long Vương Trảo có thể xé rách hết thảy.

Hắc Long Đao phong mang kinh thế, bổ xuống một đao, có thể miểu sát bất kỳ yêu thú gì.

Hiện nay Vương Khung cơ hồ không có bất kỳ nhược điểm gì, công thủ đều đủ.

Những yêu thú kia nhìn thấy hắn, đều bị dọa đến run chân.

Về phần các đệ tử khác nhìn thấy Vương Khung, càng là kính sợ có thừa, không dám tới gần, lần lượt từ bỏ con mồi, không muốn chiến đấu với hắn.

"Uy danh của hắn mỗi ngày một lớn, càng ngày càng không thể cưỡng lại được."

"Nói nhảm, người ta có thực lực kia, chiến tích bày ra ở đó, cao thủ Long Viện, Hoang Viện lần lượt thua ở trong tay hắn, liền ngay cả Hoắc Thanh Minh cũng đều là hảo hữu chí giao của hắn, còn có ai dám chọc hắn?"

"Đại thế đã thành, khí tức của hắn lại càng trở nên kinh khủng, ta nhớ rõ vào thời điểm hắn vừa tiến vào Võ Viện, còn chưa có khí thế đáng sợ như vậy."

"Không sai, ta hiện tại đứng ở trước mặt hắn liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, như vác châm trên lưng, như giẫm trên băng mỏng."

Vương Khung triệt để xác lập địa vị cùng với uy thế ở bên trong ba đại viện, như núi cao biển rộng, không thể rung chuyển.

Đặc biệt là từng tràng chiến đấu, đã tạo nên một hình tượng bất khả chiến bại và khiếp sợ trong lòng mọi người.

Đại thế đã thành, khí thôn thiên địa, đến mức tạo cho mọi người uy áp không thể tưởng tượng trong vô hình.

Liền ngay cả bọn người Long Càn, Cốc Dương trong vô thức cũng không dám tuỳ ý giống như trước, toàn bộ tiểu đội cũng dần dần lấy Vương Khung làm hạch tâm, hắn ra lệnh một tiếng, liền không có ai dám phản bác.

Đương nhiên, bọn hắn không có bất kỳ bất mãn gì đối với loại biến hóa này, ngược lại là còn thích thú.

Bởi vì có Vương Khung, ở trong lần thí luyện này, thu hoạch của tất cả mọi người cơ hồ đều tăng mấy lần.

Không có cách nào, rốt cuộc không cần giấu dốt, mà là bật hết hỏa lực, bản thân Vương Khung liền giống như là một đầu yêu thú, căn bản không ngăn được.

Mặt khác, bởi vì có quan hệ với nghề nghiệp của hắn, giết yêu thú quả thực như cắt rau thái dưa, hiệu suất quá cao.

Những đệ tử đồng môn kia đều nhìn đến choáng váng, gọi đó là nghệ thuật.

Đặc biệt là gã béo, hai mắt tỏa ánh sáng, trên đường đi đều lảm nhảm lải nhải, công bố Vương Khung là gã giết mổ thế kỷ...không, là kỳ tài ngàn năm không gặp, nếu như không làm nghề giết mổ là quá lãng phí thiên phú lão thiên gia cho hắn.

"Sự nghiệp vĩ đại luôn thuận theo dòng chảy vận mệnh, lão Vương, đây chính là mệnh của ngươi."

"Xéo đi!"

Vương Khung cũng đều chẳng muốn để ý đến gã, toét miệng, mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đếm chồng ngân phiếu như ngọn núi nhỏ trên bàn.

Lần này, hắn đã kiếm bộn!

Lần thí luyện này, Vương Khung triển khai toàn bộ chiến lực, hiệu suất

bạo tăng gấp đôi.

Thu hoạch tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Tính cả thi thể yêu thú đã được keo dính vạn năng xử lý, một chuyến này Vương Khung tổng cộng kiếm được hai trăm lẻ sáu triệu.

"Quả thực là lợi nhuận khổng lồ!" Con mắt của Vương Khung cũng đều tỏa ánh sáng.

Đại chấp giáo hứa hẹn một câu, làm cho sức mua trong tay hắn còn muốn tăng gấp đôi, cũng chính là năm trăm lẻ hai triệu.

Như vậy có thể mua được bao nhiêu bảo bối?

Hoàng Thiên Ngọc Đạo, chiến kỹ, dược tề, bảo khí, thiên tài địa bảo...

Vương Khung muốn tất cả, hắn không kịp chờ đợi, giấu trong lòng một khoản tiền lớn, liền đi tới Vạn Bảo Lâu.

"Ngươi ngược lại là tài đại khí thô, cứ hai ~ ba ngày lại chạy đến nơi này!"

Lại nhìn thấy Vương Khung một lần nữa, Phí lão dò xét trên dưới, trong mắt lộ ra cổ quái.

Theo lý thuyết, coi như là đệ tử đại tộc, cũng không có khả năng động một chút lại xuất ra một khoản tiền lớn mua các loại bảo vật.

Mặc dù Tần Hoàng bệ hạ đã nói, nguyên tắc tu hành đầu tiên là nạp tiền.

Nhưng trên thế giới cũng chỉ có vài kẻ nhị thế tổ có khả năng tiêu tiền như nước.

Chương 138

Đệ tử đại tộc cũng không có khả năng tự ý tiêu xài tài phú, đại bộ phận đều chăm chỉ khổ tu, săn giết yêu thú, tìm kiếm tài nguyên, đặt mua sản nghiệp, tích lũy tài phú.

Giống như Vương Khung, nghiễm nhiên xem Vạn Bảo Lâu như chính mình mở, động một tí liền mấy triệu, thậm chí là tiêu xài hơn trăm triệu tài phú.

Đừng nói là Xích Long Thành, coi như là bốn mươi chín thành trong thiên hạ, cũng đều có rất ít dạng con em quyền quý như vậy.

"Phí lão, ta đây chính là đang chiếu cố sinh ý của ngài." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắn đương nhiên là có tiền, hơn nữa còn là một vốn bốn lời.

Thậm chí, Vương Khung cũng đều không cần đi săn giết yêu thú, mỗi ngày chế tác một ít keo dính vạn năng xuất ra đi bán, bán với số lượng có hạn cũng thể làm ra một phần gia nghiệp.

Loại vật này, hắn hoàn toàn chính là lũng đoạn, người khác cũng đều không thể bắt chước phục chế.

Trước tiên tìm các đại tộc hợp tác, đưa ra một ít miễn phí, sau đó tuyên truyền tạo thế, bán với số lượng có hạn, tạo thành một loại giả tượng cung không đủ cầu, ngàn vàng khó mua.

Đến thời điểm đó, Vương Khung cái gì cũng đều không cần làm, bên ngoài sẽ có một lượng lớn người đứng xếp hàng đến đưa tiền cho hắn.

Thậm chí, Vương Khung có thể sáng lập ra thương hội của chính mình, bán quyền đại diện, chia hoa hồng hàng năm cũng có thể làm cho hắn trở thành siêu cấp phú hào.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình gọi mô hình kinh doanh này là nhượng quyền thương hiệu.

Nhưng, hiện tại hắn không có tinh lực chơi những thứ này.

Huống hồ, ở trong này còn có một chỗ hạn chế, keo dính vạn năng là chỉ

có hắn có thể tạo ra, không thể cung ứng một lượng lớn.

Dù vậy, hắn ít nhất là không thiếu tài nguyên tu hành trong ngắn hạn.

"Bớt đi! Chuyện mua bán này là của Quang Minh Học Cung, tiền của ngươi cũng không tiến vào trong túi của ta." Phí lão lườm hắn một cái.

"Muốn cái gì?"

Vương Khung xuất ra một phần danh sách, phía trên đều là một ít tinh huyết yêu thú hi hữu.

Những yêu thú này mặc dù không nằm trong hàng ngũ "Kỳ Thú Bảng", nhưng cũng vô cùng hiếm thấy, bên trong phế tích yêu thú căn bản không có.

Cho dù là đối với đệ tử ba đại viện mà nói, những yêu thú này cũng đều cực kỳ nguy hiểm.

"Địa Long Xà, Hóa Cốt Cửu Tiết Trùng, Đại Địa Giáp Vương..." Phí lão nhìn lướt qua, nhíu mày.

"Nhiều như vậy! ?"

"Phí lão, có thể góp đủ không?" Vương Khung tràn đầy chờ mong.

Hắn đã cân nhắc phần danh sách này rất lâu, rất nhiều yêu thú ở phía trên cũng đều vô cùng hiếm thấy, chỉ có ở trong một ít bí cảnh mới có.

"Trừ Đại Tàng Vương Xà cùng với Thiên Chủng Tàm, ngược lại là đều có thể góp đủ." Phí lão nhìn một chút, nói.

Vương Khung nghe thế, nhẹ nhàng thở ra, Đại Tàng Vương Xà cùng Thiên Chủng Tàm được tính là trân quý nhất bên trong phần danh sách này, đã sắp tiếp cận với yêu thú trên "Kỳ Thú Bảng".

Hắn nguyên bản cũng không có ôm bao nhiêu hi vọng, thuần túy chỉ là để góp đủ số.

"Chỉ là giá tiền này..." Phí lão nói.

Bảo bối là có, đồ vật cũng có, nhưng đến cùng vẫn phải dùng tiền mua.

Vương Khung có chuẩn bị mà đến, cười nói: "Bao nhiêu tiền?"

"Tám mươi triệu!"

Vương Khung cười, tám mươi triệu, giảm 50% chỉ cần bốn mươi triệu.

Hứa hẹn của đại chấp giáo quả nhiên đáng tiền.

"Tiểu tử, đây là giá sau khi đã chiết khấu." Phí lão dường như nhìn xuyên tâm tư của Vương Khung, toét miệng, lộ ra một cái răng vàng.

Hiển nhiên, đại chấp giáo đã đến bắt chuyện, Phí lão đưa ra cũng là giá cả sau khi chiết khấu.

Lập tức, nụ cười trên mặt Vương Khung ngưng kết.

Sau khi chiết khấu còn mắc như thế?

"Ngươi hãy tự nhìn đi, những gì ngươi muốn đều không phải là hàng thông thường, bốn mươi chín thành cũng đều không có, đều là lấy hàng từ bên ngoài." Phí lão lạnh lùng nói: "Cái giá tiền này, ngươi tìm khắp thiên hạ cũng tìm không thấy."

"Nếu như ở bên ngoài, chí ít là số này." Phí lão dựng thẳng lên hai cái đầu ngón tay.

Hai trăm triệu, giá trị của nhóm hàng này ít nhất là hai trăm triệu.

Tại Quang Minh Học Cung, đệ tử mua bảo vật vốn là có ưu đãi, lại thêm hứa hẹn của đại chấp giáo, Vương Khung có thể dùng giá cả tám mươi triệu để mua sắm.

"Được thôi!" Vương Khung khẽ gật đầu, không có xoắn xuýt.

"Ta còn cần một môn chiến kỹ cấp Xích Viêm." Vương Khung tiếp tục nói.

Huyết Văn Tí cho đến nay cũng đều chưa có tu luyện chiến kỹ, uy lực của năng lực cũng chưa có chân chính phát huy ra.

"Loại hình nào?" Phí lão hỏi.

"Đao pháp!"

Khóe mắt của Phí lão hơi nhảy, nhưng không có lên tiếng, nhất thời trở nên trầm mặc, dư quang không tự chủ được đảo qua Hắc Long Đao bên hông Vương Khung.

Hoạt Tính Binh Trang, hung khí như vậy, nếu như không tu luyện chiến kỹ đúng là hoàn toàn quá lãng phí.

Nhưng dạng hung binh này, nếu được bổ sung chiến kỹ, uy năng như vậy...

"Phí lão..."

Giọng nói của Vương Khung đánh gãy suy nghĩ của Phí lão, Phí lão giương mắt, nhìn một chút, chợt quay người.

"Đợi một lát!"

Giá sách giống như một tầng lầu, cao ngất, cao tới đỉnh lầu.

Phí lão đi đến một xó xỉnh không đáng chú ý, mở ra một cái ngăn kéo bên trong.

Sau khi mở ra, bên trong đặt một quyển sách cổ, trên đó viết "Thất Trọng Đao Ý".

Phí lão đưa tay đến cầm, nhưng đi được nửa đường, cánh tay khô gầy dừng lại, sau khi do dự một lát, lão đóng ngăn kéo lại, ngược lại là mở ra một cái ngăn kéo khác.

Bên trong đặt một cuộn da màu đen, chữ ở phía trên uốn lượn cổ quái, loáng thoáng có thể nhận ra là hai chữ to.

"Lôi Đình"

"Liền tuỳ thuộc vào tạo hoá của ngươi!"

Phí lão thì thào tự nói, cầm lấy cuộn da màu đen, xoay người lại đưa cho Vương Khung.

Chương 139

"Lôi...Đình! ? Đây là chữ gì?"

Vương Khung khẽ giật mình, kiểu chữ trên quyển đao pháp này rất cổ quái, hắn mở ra xem, cơ hồ tất cả đều là hình ảnh, quanh co khúc khuỷu, những chữ kia giống như nòng nọc, khó mà phân biệt.

"Đây là chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm!"

"Cái gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm, đó chính là chiến kỹ mạnh nhất, đỉnh phong bên trong cấp Xích Viêm.

Coi như là Cửu Long Bàn Thiên Ấn so sánh với nó cũng kém hơn rất nhiều.

"Đã là chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm, đương nhiên phải tốn chút tâm tư, sao có khả năng vừa nhìn liền hiểu?" Phí lão lạnh lùng nói: "Nếu như ngươi không có lòng tin đối với ngộ tính của mình liền để xuống đi, loại chiến kỹ cấp bậc này cũng không phải là ai cũng đều có thể mua."

"Ta mua!" Vương Khung gắt gao cầm lấy sách cổ, cố nặn ra một nụ cười.

Chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm, đây chính là chiến kỹ cực kỳ hiếm thấy, cho dù là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều sẽ đỏ mắt.

Tu sĩ cảnh giới Hỏa Chủng bình thường là rất khó tiếp xúc với loại chiến kỹ cấp bậc này.

Trước tiên là quá khó tu luyện, yêu cầu cực cao đối với ngộ tính, hơn nữa còn cần hao phí một lượng lớn tài nguyên, tiếp đó là uy lực quá mạnh, trong cảnh giới Hỏa Chủng có rất ít người có thể khống chế loại lực lượng này.

Bởi vậy vô luận như thế nào, Vương Khung đều cần phải có được quyển chiến kỹ này.

"Phí lão, bao nhiêu tiền?"

Chiến kỹ cấp Xích Viêm, rẻ nhất cũng cần năm mươi triệu.

Quyển "Lôi Đình" này là chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm, đối với Vương Khung mà nói, hẳn là giá trên trời.

"Một trăm sáu mươi triệu!" Phí lão báo ra, chợt lại bổ sung: "Đây là giá cả sau chiết khấu!"

Vương Khung khẽ gật đầu, hắn biết, đối với giá cả thị trường bên ngoài mà nói, cái giá tiền này đã được coi như là bán đổ bán tháo.

Coi như là sau khi giảm 50%, cũng không nên thấp như vậy.

"Đa tạ Phí lão!" Vương Khung thi lễ một cái.

Từ trước tới giờ, Phí lão vô cùng chiếu cố đối với hắn, không ngừng giúp đỡ.

Phần nhân tình này, hắn tự nhiên khắc sâu trong lòng.

"Không cần dùng chiêu này, con đường của ngươi còn rất dài, nếu có một ngày, ngươi thật sự có thể đi đến một bước kia..." Phí lão dừng lại một chút trước khi nói.

"Hi vọng ngươi có thể ghi nhớ Quang Minh Học Cung một chút."

Vương Khung khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Nhất định."

Hắn có thể nhìn ra được, Phí lão vô cùng lạc quan và đặt nhiều kỳ vọng vào hắn.

Đó là một loại, dòng sông đang đi xuống, lại cảm thấy niềm vui và cảm xúc khi nhìn thấy mặt trời bắt đầu mọc, củi cháy lửa truyền, có lẽ đây chính là một loại tinh thần của Quang Minh Học Cung.

"Phí lão, ta còn có hai mươi triệu, toàn bộ đổi thành Hoàng Thiên Ngọc Đạo." Vương Khung nói.

Hắn mua một lượng lớn tinh huyết yêu thú, tiếp theo, Hỏa Chủng màu đen liền sẽ điên cuồng thôn phệ luyện hóa tinh huyết của những yêu thú này.

Quá trình này đòi hỏi năng lượng khổng lồ duy trì.

Bởi vậy hai trăm cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng không tính nhiều.

"Tên tiểu tử ngươi là thật có tiền." Phí lão trừng trừng con mắt.

Lão phát hiện ra, Vương Khung thật sự không phải là có tiền bình

thường, không đến mười ngày, đã tiêu hơn ba trăm triệu tại Vạn Bảo Lâu.

Coi như là dạng đệ tử đại tộc như Vân Chiếu Quân, cũng không có khả năng tiêu xài giống như hắn.

"Hắc Nhận cũng quá chiều chuộng ngươi! ?" Phí lão không nhịn được nói.

Có thể tiêu xài như thế, tự nhiên có được tài lực khổng lồ duy trì ở phía sau.

Theo quan điểm của Phí lão, số tiền này tự nhiên đều là do lão bản cho, thân làm Hắc Nhận một trong Thập Nhị Vương Tọa, tài phú đối với y mà nói chẳng qua là chữ số, muốn gì cứ lấy.

Hiển nhiên, Hắc Nhận đã quá chiều chuộng vị đệ tử này.

"Phí lão, ta chính là ăn cơm dựa vào nghề nghiệp của mình." Vương Khung nghiêm mặt nói.

Không khoa trương một chút nào, làm việc tại hàng thịt Hắc Nhận ba năm, lão bản hoàn toàn là sai sử hắn như gia súc, nào có biểu hiện một tia chiều chuộng nào?

"Nghề nghiệp! ? Ngươi có nghề nghiệp gì?" Phí lão cười lạnh.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, từ bên trong Hỏa Giới, xuất ra một cái cẳng tay yêu thú đứt gãy.

Ông! Vương Khung thôi động Hỏa Chủng màu đen, lòng bàn tay hơi hơi rung động, dịch thể trong suốt chảy ra, nhỏ lên phía trên xương gãy.

Ngay sau đó, Vương Khung dùng lực để nối chỗ gãy.

Phí lão nhìn thấy thế, lập tức, bên trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vệt tinh mang kinh hãi.

Ở dưới ánh nhìn chằm chằm của lão, cẳng tay yêu thú đứt gãy kia triệt để khép lại, không còn dấu vết của vết vỡ.

"Đây là..." Phí lão đoạt lấy cẳng tay yêu thú, nhìn trái nhìn phải, thậm chí còn búng ngón tay.

Chỗ gãy không hề động một chút nào, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ dị dạng nào.

Phí lão bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kinh hãi, có một chút khó tin mà nhìn Vương Khung: "Thâu thiên hoán nhật, xóa sạch vết tích cũ! ?"

"Đây cũng là năng lực của ngươi! ?"

Trong lòng Phí lão nhấc lên sóng lớn ngập trời, cho dù là vị cao thủ ẩn thế đã trải qua vô số tuế nguyệt, từng nhìn thấy vô số cảnh tượng hoành tráng này, lúc này cũng không thể bình tĩnh.

Nếu như đây cũng là năng lực của Vương Khung, tính cả những cái trước đó, đây đã là ba đại năng lực.

Điều này nói rõ cái gì?

Tam sinh năng lực, loại thiên phú này xưa nay ít có, đương thời càng là khó tìm.

Trọng yếu hơn là, so với hai đại năng lực trước đó, Phí lão càng thêm rung động đối với dạng năng lực này.

Mặc dù, keo dính vạn năng không có bất kỳ lực công kích, lực phòng ngự gì...thậm chí không có bất kỳ hiệu quả phụ trợ gì đối với chiến đấu.

Nhưng mà, thâu thiên hoán nhật, xóa sạch vết tích cũ, đây là thủ đoạn gì?

Chương 140

Đây chính là thủ đoạn hóa mục nát thành thần kỳ, đánh cắp tạo hoá, đùa giỡn tự nhiên!

Ở trong mắt Phí lão, giá trị của năng lực này lớn hơn nhiều so với hai năng lực khác của Vương Khung.

Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, khẽ gật đầu.

Đối với phản ứng của Phí lão, hắn rất là hài lòng, muốn chính là dạng hiệu quả này.

Phí lão có ân có tình đối với hắn, tiết lộ một chút bí mật này cho lão cũng không thành vấn đề, tương phản, còn có thể đề thăng phân lượng cùng với giá trị của hắn ở trong nội tâm Phí lão.

Mấu chốt nhất là, dùng giao thiệp cùng với tài nguyên của Phí lão, nói không chừng có thể thiệu cho hắn một ít sinh ý, làm cho Vương Khung phát huy giá trị của keo dính vạn năng đến lớn nhất.

Rất hiển nhiên, mạch suy nghĩ của Vương Khung là đúng.

Trong ánh mắt Phí lão nhìn hắn sinh ra vẻ khác biệt.

Nếu như nói, trước đó Phí lão đối với Vương Khung, là thưởng thức và dìu dắt đối với hậu bối.

Như vậy thì hiện tại đã triệt để biến thành một loại kinh hỉ, loại kinh hỉ giống như phát hiện ra bảo tàng kia.

"Ha ha ha, Khung tiểu tử, ngươi quả nhiên không có làm cho ta thất vọng...từ nơi sâu xa, quả nhiên hết thảy đều là chú định." Phí lão ngửa đầu cười to.

Âm thanh run run như kinh lôi.

"Chẳng trách ngươi có tiền như vậy!" Con mắt của Phí lão hiện ra dị sắc, giống như chồn nhìn thấy gà, ánh mắt một khắc cũng không dịch chuyển khỏi trên người Vương Khung.

Phí lão là nhân vật thế nào, chỉ cần thoáng chốc liền nghĩ ra chỗ mấu chốt bên trong, thi thể yêu thú hoàn chỉnh cùng với thi thể yêu thú tổn hại,

giá cả hai loại chênh lệch đâu chỉ mấy lần.

Vương Khung dựa vào năng lực nghịch thiên này của hắn, đúng là hoàn toàn có thể kiếm đến chảy mỡ.

"Khung tiểu tử, ánh mắt của ngươi vẫn còn hơi nhỏ một chút, nắm giữ năng lực như vậy, làm loại chuyện này, quả thực là phung phí của trời, đại tài tiểu dụng."

Phí lão lắc đầu, bày ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lên án mạnh mẽ kẻ phá của.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, Phí lão quả nhiên có cách khác.

"Còn xin Phí lão chỉ giáo!" Vương Khung giống như một học sinh ngoan.

Phí lão toét miệng, con mắt loạn chuyển, rốt cuộc không còn cứng nhắc giống như trước kia, trên mặt viết đầy nam trộm nữ điếm...không, là kỳ mưu diệu kế.

"Những xương cốt yêu thú mới này giá trị có hạn, coi như chữa trị tốt, cũng chỉ kiếm được gấp mấy lần, không có bao nhiêu lợi nhuận." Phí lão cười nói: "Muốn chơi liền chơi xương cốt yêu thú cổ!"

"Xương cốt yêu thú cổ! ?" Vương Khung lộ ra vẻ nghi hoặc.

Phí lão khẽ gật đầu: "Chính là thi thể thượng cổ yêu thú, đại bộ phận những huyết mạch này đều đã tuyệt tích, có một chút là móc ra từ bên trong di tích, có một chút là tìm được từ bên trong bí cảnh."

"Thị trường xương cốt yêu thú cổ vô cùng khổng lồ, đều là nơi giao dịch, nghiên cứu, cất giữ, tu luyện, vân vân...của giới thượng lưu, có rất nhiều công dụng, bản thân của việc sưu tầm xương cốt yêu thú cổ chính là tượng trưng cho thân phận, giá cả một mực được đẩy lên cao." Phí lão giới thiệu.

Bản thân lão cũng là một nhà sưu tập xương cốt yêu thú cổ lâu năm.

Chỉ là tài nguyên trong vòng này đều lưu thông nội bộ, không có người dẫn đường, người ngoài cũng ít biết.

"Xương cốt yêu thú cổ cơ hồ đều là yêu thú đã diệt tuyệt, niên đại xa

xưa, rất ít có hoàn chỉnh." Phí lão thở dài: "Một bộ xương cốt yêu thú cổ hoàn chỉnh, đó cũng là giá trên trời."

"Để ta nói cho ngươi biết điều này..." Phí lão suy tư, giơ cẳng tay yêu thú trong tay lên: "Thứ đồ chơi này nếu như là cổ, chữa trị tốt, liền đáng giá bằng toàn bộ số hàng ngươi mua lần này."

"Cái gì?" Vương Khung trợn to tròng mắt, quả thực không thể tin được.

Lợi nhuận...lợi nhuận như vậy cũng quá kinh khủng đi!

Xương cốt yêu thú cổ có lợi nhuận quá lớn.

Thứ nhất, đại bộ phận xương cốt yêu thú cổ đều là móc ra từ bên trong di tích, niên đại xa xưa, cơ hồ đều là yêu thú đã sớm tuyệt tích, độ trân quý khó có thể tưởng tượng.

Thứ hai, có tư cách chơi loại đồ vật này đều là giới thượng lưu, nguồn hàng có hạn, qua tay một chút, liền đạt đến giá trên trời.

Lợi nhuận trong ngành này đã không thể dùng lợi khủng để hình dung.

Rất nhiều đệ tử đại tộc đều yêu thích dùng sưu tập xương cốt yêu thú cổ để tiến hành ganh đua so sánh, các loại niên đại, huyết mạch, độ hoàn hảo, đều là những tiêu chí để xem xét giá trị của xương cốt yêu thú cổ.

Thậm chí là một đoạn xương cũng có thể được bán với giá cao ngất trời.

Về phần một bộ xương cốt yêu thú cổ hoàn chỉnh, như vậy giá trị liền không thể tưởng tượng, bình thường đều là bảo bối áp trục trên các sân đấu giá lớn.

Phí lão chìm đắm trong vòng tròn này nhiều năm, được tính là người sưu tầm lâu năm, trong nháy mắt liền nhìn ra giá trị loại năng lực này của Vương Khung.

Chữa trị xương cốt yêu thú, nghề này cũng có người đang làm.

Chỉ là đòi hỏi tay nghề cực kỳ cao, vật liệu cực kỳ đắt tiền, hơn nữa coi như chữa trị tốt, cũng có thể nhìn ra vết tích, tuyệt đối không có khả năng liền mạch giống như Vương Khung.

"Khung tiểu tử, ngươi sắp phát tài rồi." Con mắt của Phí lão tỏa ánh

sáng.

Lão còn muốn kích động hơn Vương Khung nhiều, ở trong cái vòng này, lão cũng được coi như là một nhân vật, cũng có không ít hảo hữu nguyện ý tiêu tốn rất nhiều tài phú trên phương diện sưu tầm xương cốt yêu thú cổ.

Nếu có năng lực của Vương Khung, lão tuyệt đối có thể trổ hết tài năng trong cái vòng này.

"Phí lão, chuyện làm ăn này có lợi nhuận, ngài cũng đừng quên ta." Vương Khung vui vẻ nói.

Chuyện làm ăn này nếu không có người dẫn đường, căn bản không vào được, đều là có vòng tròn đặc biệt.

Chương 141

Phí lão cười, vỗ vỗ bả vai của Vương Khung: "Yên tâm, Khung tiểu tử, ngươi coi như muốn chạy cũng đều không chạy được."

Nói xong, nụ cười trên mặt của Phí lão càng thêm xán lạn, như thể nụ cười âm hiểm trong đêm tối, bộ dáng kia, làm cho trong lòng Vương Khung cũng không nhịn được run lên một cái.

"Đây không phải là muốn bán ta đó chứ." Trong lòng Vương Khung đánh trống.

"Ngươi trở về trước đi, ta đi tìm một chút đồ tốt, qua hai ngày nữa sẽ đến tìm ngươi." Phí lão nói.

Có keo dính vạn năng của Vương Khung, lão đương nhiên muốn tìm một chút đồ tốt, một khi chữa trị tốt, giá cả tăng gấp đôi, càng trọng yếu hơn là, có thể bày ra khuôn mặt kiêu ngạo ở trước mặt đám bạn già của mình.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, trong nội tâm Phí lão cũng không nhịn được trầm bổng chập trùng.

Vương Khung giấu hi vọng trong lòng trở lại chỗ ở.

Có Phí lão dìu dắt, hắn biết chính mình sắp đổi đời, không chỉ là thoát nghèo, hắn còn muốn thể nghiệm một lần cảm giác làm nhà giàu mới nổi.

"Lão Vương, ngươi đang yêu à?" Gã béo dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào hắn.

Kể từ khi trở về, nụ cười của Vương Khung liền không hề biến mất.

"Gã béo, ta sắp phát tài!" Vương Khung không nhịn được cười to.

"Ngươi đang nói, ngươi quyết định mở hàng thịt cùng với ta rồi?" Nhãn tình của gã béo sáng lên.

"..."

Vương Khung quay người, cũng không quay đầu lại tiến vào phòng luyện công.

"Ta đều đã sắp trở thành nhà giàu mới nổi, còn phải làm người giết

mổ?" Vương Khung quệt miệng, từ trong Hỏa Giới lấy ra tinh huyết yêu thú mua từ Vạn Bảo Lâu.

Khoảng chừng hơn chín mươi loại.

Những tinh huyết yêu thú này, mạnh nhất cũng chỉ có cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, đối với Vương Khung mà nói đã đủ.

Tinh huyết yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên, hắn chỉ sợ cũng không nuốt nổi.

Vương Khung cầm lấy một bình tinh huyết yêu thú màu đỏ thẫm, vận chuyển Hỏa Chủng màu đen.

Một luồng tinh, khí, thần thẩm thấu ra từ bên trong, hội tụ như dòng nước nhỏ, chìm vào trong cơ thể Vương Khung, bị Hỏa Chủng màu đen hấp thu.

Đây chính là tinh huyết của Địa Long Xà.

Loại yêu thú này miễn cưỡng cũng có thể tính là long chủng, mỗi lần thuế biến đều sẽ bài tiết một lượng lớn dịch thể, sức khôi phục kinh người, ngược lại là có một chút giống với Long Viên Khí, hình thái thì tương tự cùng với keo dính vạn năng.

Ông! Ở giữa Hỏa Chủng màu đen hiện ra một cỗ hư ảnh rắn nhỏ.

Con rắn nhỏ này có xương nhô ra trên trán, giống như sừng, toàn thân tiết ra dịch thể, không ngừng vặn vẹo.

Lập tức, lại là hai cỗ hư ảnh hiển hiện, một cỗ hư ảnh là Long Viên, một cỗ hư ảnh là Dinh Dính Thú, đều bị đầu Địa Long Xà này hấp dẫn.

"Thuộc tính gần gũi, năng lực gần gũi đều sẽ dung hợp." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, không khỏi trở nên kích động.

Suy đoán của hắn đã đúng, Địa Long Xà quả nhiên có thể làm chất môi giới, hấp dẫn Long Viên Khí cùng với keo dính vạn năng.

Ầm ầm! Hỏa Chủng màu đen chấn động, năng lượng bàng bạc như thủy triều cuồn cuộn cuốn tới.

Trong nháy mắt, ba cỗ hư ảnh liền bị nuốt hết, dần dần hợp lại làm một.

Khí tức kinh khủng xông ra từ trong cơ thể Vương Khung, huy hoàng như lửa, chấn động bát phương.

Đột nhiên, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, một cỗ hư ảnh bàng bạc hiển hiện.

"Đây là Long Viên! ?"

Vương Khung kinh hãi, cỗ hư ảnh kia vẫn y như cũ là một đầu Long Viên, chỉ là phát sinh biến hóa kinh người so với lúc trước.

Bộ lông toàn thân hóa thành lân giáp, phía sau mọc ra một cái đuôi thật dài, giống như một con trăn khổng lồ, có sừng trên trán, móng vuốt cũng càng giống trảo rồng hơn.

"Phản tổ quy nguyên! ?" Vương Khung kinh hãi. (Phản tổ quy nguyên: trở về với tổ tiên)

Tuy nói Long Viên trong thiên hạ có mười ba chủng loại, Thanh Minh Long Viên Vương Khung gặp phải ngày đó chỉ là một trong số đó.

Nhưng vào trước khi mười ba chủng loại Long Viên này xuất hiện, cũng chỉ có một chủng loại, danh tự được gọi là Long Viên.

Mười ba chủng loại kia đều là hậu đại của nó.

Lúc này, Long Viên Khí của Vương Khung triệt để tiến hóa, phản tổ quy nguyên, diễn hóa thành thật, trở nên càng thêm bàng bạc to lớn.

Ầm ầm! Vương Khung thôi động Long Viên Khí, huyết khí màu vàng cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, mật độ đề thăng mười lần so với trước đó, càng thêm nặng nề trầm trọng.

Ngay khi huyết khí màu vàng xuất hiện, cả phòng bỗng nhiên chấn động, dường như không chịu nổi cỗ uy áp này, mặt đất xuất hiện những vết nứt.

"Có mạnh hơn không?"

Vương Khung kinh nghi bất định, hắn vừa động tâm niệm, huyết khí màu vàng bỗng nhiên tụ hợp nhúc nhích, vậy mà bắt đầu hoá lỏng.

Những giọt chất lỏng màu vàng kim cuồn cuộn như những hạt châu, tỏa ra từng đợt hương thơm.

"Đây là năng lực sau khi dung hợp keo dính vạn năng?" Vương Khung suy đoán, điều hắn lo sợ nhất là keo dính vạn năng sẽ bị che phủ sau khi dung hợp.

Hắn vội vàng xuất ra một đoạn thi thể yêu thú đứt gãy, rút ra một giọt chất lỏng màu vàng kim, nhỏ lên.

Ông! Chỗ gãy nối liền, không có bất cứ dấu vết gì, không những thế, một cỗ sinh mệnh lực cường đại bốc lên bên trong xương cốt đã sớm mất đi sức sống.

Một lát sau, xương cốt yêu thú ảm đạm nổi lên ánh sáng nhàn nhạt, tinh khí mạnh mẽ, uẩn tàng tinh hoa.

"Mẹ nó!" Vương Khung không nhịn được hoảng sợ nói.

Long Viên Khí sau khi hoá lỏng, năng lực khôi phục quả thực nghịch thiên, lại có thể cây khô gặp mùa xuân, xương chết nổi sinh cơ! ?

Kể từ đó, phẩm chất xương cốt yêu thú hắn chữa trị lại sẽ đề thăng mấy cái đẳng cấp!

Trọng yếu hơn là, ở bên trong chiến đấu, loại năng lực này quả thực có thể bảo mệnh, thậm chí có thể triệt để lật bàn, nghịch chuyển thế cục.

Chương 142

"Ha ha ha, năng lực của ta quả nhiên có thể không ngừng dung hợp, không ngừng tiến hóa!" Vương Khung không nhịn được cười to: "Mẹ nó, Diệp Thiên, ta xem ngươi đấu với ta như thế nào."

Hỏa Chủng màu đen quả thực chính là máy gian lận, không ngừng thôn phệ tinh huyết yêu thú, thức tỉnh năng lực, tiến hóa năng lực, dung hợp năng lực, cuối cùng dựng dục ra năng lực mạnh nhất.

Kể từ đó, tiềm năng của Vương Khung căn bản là không có cực hạn.

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng, bốc một nắm Hoàng Thiên Ngọc Đạo nuốt chửng, ánh mắt chợt rơi ở phía trên những tinh huyết yêu thú trước người.

"Nuốt hết!" Vương Khung cắn răng, sinh ra một cái ý nghĩ điên cuồng.

Vào ngày thứ ba Vương Khung bế quan!

"Lão Vương luyện công tẩu hỏa nhập ma rồi? Đã ba ngày mà vẫn chưa hề đi ra." La béo đi dạo ở bên ngoài phòng luyện công, có một chút hiếu kỳ, cũng có một chút lo lắng.

Bình thường mà nói, Vương Khung luyện công cũng sẽ không lâu như vậy.

Trước đó mấy người Long Càn, Thẩm Tử Nghê cũng từng tới, nhưng tất cả đều quay trở lại mà không thành công.

"Ta đã khuyên ngươi từ sớm rồi, tên tiểu tử này một đời khó khăn, ở bên cạnh hắn sẽ không có kết cục tốt." Tiểu Bạch lẩm bẩm.

La béo cười gượng hai tiếng, cũng không có phát biểu.

"Hỏa Chủng lại cháy lên, đều là quái thai, loại người này trong lịch sử trời sinh chẳng lành, khuấy động phong vân, náo động thời đại, ngươi hãy cẩn thận chết không toàn thây." Tiểu Bạch tiếp tục nhắc nhở.

"Khẳng định cũng sẽ có người tốt!" Gã béo nhếch miệng nói.

Tiểu Bạch trừng trừng hai mắt: "Tốt cái rắm! Vị Hắc Ám Giáo Hội kia chính là Hỏa Chủng lại cháy lên, Quang Minh Học Cung hận không thể liều mạng với gã."

"Cái gì?" La béo thần sắc khẽ biến.

Thân phận của Tiểu Bạch rất thần bí, tự nhiên cũng biết rất nhiều bí mật, cũng ví dụ như Hắc Ám Giáo Hội.

Nghe người ta nói, đây là một cái tông phái thần bí mới xuất hiện được mấy trăm năm, mọi thứ trong đó đều là bí ẩn, chỉ có một số ít người tu hành biết được sự tồn tại của nó.

Nhưng mà, năng lượng ẩn chứa trong Hắc Ám Giáo Hội lại vô cùng khổng lồ, ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều giữ kín như bưng, mấy lần tổ chức tiêu diệt, cũng đều không thể thành công.

"Vị Hắc Ám Giáo Hội mà ngươi nói...là ai?" Gã béo hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là giáo chủ!" Tiểu Bạch liếc mắt nói.

"Ba ngàn năm nay, Lâm La Thiên được mệnh danh là vô địch tinh không, năm trăm năm nay, thiên phú của vị Hắc Ám Giáo Hội kia có một không hai trong thiên hạ." Tiểu Bạch nhận xét.

La béo lấy làm kinh hãi, nhân vật có thể sánh vai cùng với Lâm La Thiên?

Chẳng trách Quang Minh Học Cung hao hết tâm lực cũng khó có thể tiêu diệt gã.

"Trước kia gã chính là Hỏa Chủng bị phế, lại mở ra lối riêng, phá rồi lại lập, nhen nhóm một lần nữa, thức tỉnh một loại năng lực cực kỳ đáng sợ, được xếp hạng là phái thất thần." Tiểu Bạch trịnh trọng nói.

"Phái thất thần! ? Đó là cái gì?" La béo hỏi.

Năng lực Hỏa Chủng chỉ có ba đại trường phái, phái thất thần là cái gì?

"Cái đó là..." Tiểu Bạch vừa muốn nói chuyện.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, lực lượng bá đạo như Chân Long gào thét, chấn động thiên địa.

Phòng luyện công bỗng nhiên nổ tung, bụi mù tràn ngập, bao phủ một phương.

"Đây là tình huống gì! ?" Gã béo đột nhiên biến sắc, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Cỗ khí tức kinh khủng kia như nộ kiếm cuồng triều gào thét mà đến, làm cho gã bỗng nhiên cảnh giác, Hỏa Chủng trong cơ thể tự chủ vận chuyển.

Lúc này, liền ngay cả Tiểu Bạch cũng đều biến sắc, ngửa đầu hí dài.

"Mẹ kiếp, suýt nữa toi đời!" Vương Khung thất tha thất thểu, vọt ra từ trong bụi mù.

Toàn thân quần áo của hắn đã nổ tung, rách rách rưới rưới, lộ ra thân thể thon dài rắn chắc, bên trong con ngươi lấp lóe tinh mang, như bao hàm phong mang.

Tiểu Bạch chỉ nhìn trong nháy mắt, bộ lông toàn thân dựng đứng, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

"Lão Vương, ngươi làm cái gì thế?" Gã béo kêu ầm lên.

Vương Khung cười khổ, lắc đầu: "Luyện công xảy ra chút vấn đề."

Hắn luyện hóa toàn bộ mấy chục loại tinh huyết yêu thú, có thể không xảy ra vấn đề sao?

Cỗ tinh, khí, thần khổng lồ kia suýt nữa làm cho hắn nổ tung tại chỗ, Hỏa Chủng màu đen cơ hồ gần như quá tải, Hoàng Thiên Ngọc Đạo càng là tiêu hao sạch sẽ.

Dù vậy, cũng suýt chút nữa bị hút khô.

Nhưng cuối cùng, Vương Khung vẫn đã gắng gượng vượt qua, thậm chí làm cho Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương dung hợp, từ đó tiến hóa ra một loại năng lực mới.

"Về sau cũng không thể làm như vậy nữa, thật sự suýt chết!" Vương Khung nhớ tới liền không khỏi hoảng sợ.

Cái gọi là ham hố tất mất, hành động điên cuồng như thế cơ hồ đẩy hắn vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Hỏa Chủng phát cuồng, năng lực mất khống chế, thật sự không có cơ hội đứng lên trở lại.

"Về sau vẫn nên thực hiện từng bước." Trong nội tâm của Vương Khung thầm nghĩ.

"Lão Vương, trông ngươi có vẻ khác thường." La béo nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, lộ ra nét mặt cổ quái.

Gã luôn cảm giác trong cơ thể Vương Khung dường như cất giấu một loại khí tức khác, hoàn toàn tương phản so với nhân loại.

"Ngươi nói đúng, lão tử sẽ lập tức trở nên lợi hại."

Vương Khung vỗ vỗ bả vai của mập mạp, tinh mang trong mắt đại thịnh, hùng tâm vạn trượng, có một loại khí thế quét ngang bát phương, ai cản ta, ta giết người đó.

Hắn mặc quần áo rách nát, nghênh ngang bước trở về chỗ ở.

La béo nhìn đến mức sững sờ xuất thần, xoay đầu lại, nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Hắn có phải điên rồi hay không! ?"

Luyện công tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến đầu óc xảy ra vấn đề ở nơi nào cũng có.

Tiểu Bạch lộ ra thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Hắn đã trở nên mạnh hơn!"

Chương 143

Gã béo khẽ giật mình, chợt cười nói: "Thiên phú của lão Vương mọi người đều biết, bế quan ba ngày, trở nên mạnh hơn cũng hợp tình hợp lý."

Tiểu Bạch lắc đầu: "Không, không phải là trở nên mạnh mẽ bình thường, mà là biến hóa về chất."

"Có ý tứ gì?" Gã béo nghi ngờ nói.

Ánh mắt của Tiểu Bạch xẹt qua, mang theo sát khí: "Có nghĩa là ta phải dùng mệnh luyện ngươi, nếu không ngươi tám đời cũng đuổi không kịp hắn."

Một tiếng hét vang vọng cả một góc trời, ngay sau đó toàn bộ Võ Viện cũng đều có thể nghe được tiếng kêu rên như giết heo của gã béo.

...

Tại Hoang Viện!

Thác nước chảy xiết, khơi dậy lên rất nhiều bọt nước.

Sóng nước trào lên, hai đạo thân ảnh bỗng nhiên tách ra, đứng sừng sững trên tảng đá.

"Thanh Sa, ngươi có nghe nói không? Thiên Võng gần đây đã xảy ra chuyện lớn." Ngọc Kinh Hồng có một chút hưng phấn nói.

Từ lúc thua ở dưới tay Vương Khung, Minh Thanh Sa thường xuyên bế quan, Ngọc Kinh Hồng liền không có ai để tâm sự.

"Ngươi đang nói về Đồ Phu! ?" Minh Thanh Sa hỏi.

"Ngươi biết à?" Ngọc Kinh Hồng khẽ giật mình, nàng còn tưởng rằng ngoại trừ Vương Khung, Minh Thanh Sa sẽ không quan tâm đến bất cứ thứ gì!

"Chuyện lớn như vậy, ta làm sao lại không biết?" Đôi mắt đẹp của Minh Thanh Sa hơi hơi ngưng tụ lại, trịnh trọng nói: "Thiên hạ tàng long ngọa hổ, thực sự vượt quá tưởng tượng của chúng ta."

"Một con ngựa ô như thế, không lên tiếng thì thôi, hót một tiếng kinh thiên động địa, cơ hồ chỉ mấy ngày, tên của hắn đã truyền khắp các đại

thành trì."

Minh Thanh Sa cảm thán, thiên hạ hôm nay, chỉ cần tiến vào Thiên Võng, e rằng không có người không biết Đồ Phu.

Đặc biệt là thế hệ trẻ tuổi, không ít người coi hắn như thần tượng, hao hết tâm lực, dày công đào sâu tìm hiểu thân thế của Đồ Phu.

Chỉ tiếc là, kể từ sau lần chấn động kia, Đồ Phu liền không còn trực tuyến lần nào nữa.

"Hạng thứ 16 Quang Minh Bảng đấy, ta cho dù là nghĩ cũng không dám nghĩ, thật sự không biết đó là thiên phú như thế nào." Ngọc Kinh Hồng không nhịn được nói, trong mắt của nàng hiện ra dị sắc.

Trước đây, nàng cũng đã từng khiêu chiến Quang Minh Bảng, nhưng ngay cả 500 hạng đầu cũng đều không thể tiến vào, tự nhiên không có lên bảng.

Đột nhiên có một ngày, một cái tên xa lạ đột ngột xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, đồng thời dùng tư thái cơ hồ nghiền ép xông vào 20 hạng đầu Quang Minh Bảng, sau đó cấp tốc ẩn nấp, ẩn tàng công danh.

Cường đại, thần bí, điệu thấp...như vậy quá mức bất thường, không chỉ làm cho lòng người hiếu kỳ, càng là làm cho rất nhiều nữ nhân chạy theo như vịt đối với vị Đồ Phu này, sinh ra hứng thú thật lớn.

Ngọc Kinh Hồng chính là một trong số đó, nàng thậm chí đã gia nhập vào bên trong hiệp hội người ủng hộ Đồ Phu tại Thiên Võng bốn mươi chín thành trong thiên hạ.

"Ngươi động xuân tâm! ?" Minh Thanh Sa nở một nụ cười hiếm thấy, trêu chọc.

"Nhân vật như vậy, ngươi không động tâm sao?" Ngọc Kinh Hồng ưỡn bộ ngực lên, hỏi ngược.

Minh Thanh Sa khẽ giật mình, trong đầu óc lại là hiện lên thân ảnh của Vương Khung.

"Chuyện kia...cho ta hỏi nơi ở của Hoắc Thanh Minh ở đâu?"

Một giọng nói đột ngột vang lên, hai đại mỹ nữ hoa dung thất sắc, bỗng

nhiên nhìn lại.

Ở khoảng cách gần như vậy, các nàng vậy mà không có phát giác ra! ?

Tại trọng địa Hoang Viện, hai đại cao thủ phái siêu năng vậy mà bị người khác tới gần mà không phát giác ra.

Đôi mắt đẹp của Minh Thanh Sa rung động, thấy rõ người tới, không khỏi kinh ngạc.

"Vương Khung! ?"

"Đã lâu không gặp!" Vương Khung cười nói.

"Là ngươi! ?" Khuôn mặt xinh xắn của Ngọc Kinh Hồng không khỏi động dung, lộ ra vẻ kinh nghi.

Hai đại mỹ nữ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy được một tia nghi hoặc cùng với không thể tin tưởng.

Cho dù là ai cũng đều nhìn ra được, Vương Khung trước mắt dường như bất đồng.

Bây giờ mới được bao lâu? Hắn giống như lại mạnh hơn.

"Vương Khung, nơi này là Hoang Viện, ngươi sao có thể tùy tiện xông loạn?" Ngọc Kinh Hồng có một chút bất mãn nói.

Hoang Viện vắng vẻ, có rất ít người tới thăm hỏi.

Nơi đây lại là chỗ nàng cùng với Minh Thanh Sa thường xuyên tu luyện, thậm chí có thời điểm thời tiết oi bức, hai người còn sẽ tắm rửa tại nơi này, vạn nhất thân thể bị nhìn thấy...

Nghĩ đến đây, Ngọc Kinh Hồng liền có một chút xấu hổ.

"Trùng hợp mà thôi, trông thấy người quen, đến chào hỏi cũng không được sao?" Vương Khung không biết rõ những điều này, nhếch miệng nói.

"Ngươi..."

"Được rồi." Minh Thanh Sa khoát tay, dường như không muốn tranh luận, tiện tay chỉ một cái phương hướng.

"Nơi ở của Hoắc Thanh Minh ở bên kia."

"Đa tạ!" Vương Khung cười, thân hình lấp lóe, như là một cơn gió, lao đi về nơi xa.

"Thanh Sa..." Ngọc Kinh Hồng bất mãn nói.

Minh Thanh Sa nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, thần sắc thay đổi liên tục.

"Hắn đã mạnh hơn!" Ngọc Kinh Hồng lộ ra thần sắc trì trệ, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại.

Khoảng cách trận chiến với Vân Chiếu Quân còn chưa đến nửa tháng, nhưng các nàng đã cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt của Vương Khung.

Điều này thể hiện điều gì?

Điều này nói rõ hắn không chỉ mạnh hơn, mà là biến hóa về chất.

"Thiên phú của hắn quá kinh khủng." Ngọc Kinh Hồng có một chút nổi giận nói.

Tốc độ tu luyện của Vương Khung thực sự quá biến thái, quả thực có thể dùng biến chuyển từng ngày để hình dung, loại tốc độ này, khiến cho các nàng theo không kịp, thậm chí có một chút tuyệt vọng.

Cùng thế hệ với loại người này, thậm chí là cùng viện, áp lực quá lớn.

"Coi như là phái siêu năng, cũng không có gì đặc biệt." Minh Thanh Sa thản nhiên nói.

Vương Khung xuất hiện làm cho nàng triệt để minh bạch, phân chia ba đại trường phái là chỉ cho thấy năng lực bất đồng, cũng không có nghĩa là thiên phú.

Phái thần binh vẫn có thể treo phái siêu năng lên đánh.

Chương 144

Thậm chí có một số thiên tài có thể làm đến mức nghiền ép tuyệt đối, cũng ví dụ như Vương Khung.

Chuyện này làm cho sự kiêu ngạo của Minh Thanh Sa trong dĩ vãng không còn sót lại chút gì.

Minh Thanh Sa thu hồi ánh mắt quay người rời đi.

"Thanh Sa, ngươi đi đâu vậy?" Ngọc Kinh Hồng hỏi với theo từ phía sau.

"Bế quan!"

...

Trước nhà tranh.

Trên mặt đất có những hố sâu, như thể bị lực lượng lạ nào đó nghiền nát, xé toạc tạo thành chỗ trũng.

Minh Hạo Nhiên thở hổn hển, bò ra từ trong một cái hố sâu.

Trên người y trần trụi, nổi lên những đường gân xanh, trên bề mặt có những vết thương.

So với trước đó, thiếu gia ăn chơi da mịn thịt mềm triệt để ly biệt cùng với y.

Thân thể Minh Hạo Nhiên trở nên càng thêm rắn chắc, ánh mắt cũng trở nên càng thêm sắc bén thâm trầm.

"Còn chưa đủ!" Hoắc Thanh Minh đứng trên tảng đá cách đó không xa, lạnh lùng nói.

Minh Hạo Nhiên cắn răng, thở dốc nói: "Ta không được...hãy cho ta nghỉ ngơi một lát..."

"Ngươi còn chưa có đến cực hạn, nghỉ ngơi cái gì?" Hoắc Thanh Minh nghiêm nghị gần như là máu lạnh.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ hồng lưu màu vàng nhạt giáng xuống từ trên trời, nhiệt độ chung quanh bỗng nhiên hạ xuống, cùng lúc đó, áp lực không khí cũng đột nhiên tăng cao.

Ở phía dưới sự bao phủ của cỗ hồng lưu này, toàn bộ không gian dường như trở nên càng thêm cô đọng, giống như rơi vào vực sâu.

Cơ bắp, nội tạng, thần kinh của Minh Hạo Nhiên dường như cũng nhận áp bách.

Y có cảm giác giống như là rơi vào bên trong đại dương mênh mông vô tận, sinh tử đã không thể khống chế được.

Đây chính là năng lực của Hoắc Thanh Minh.

Thanh minh mênh mông không thấy đáy!

Đó là áp chế cùng với tuyệt vọng tuyệt đối!

Lực lượng của Hoắc Thanh Minh không chỉ là nhục thân nghiền ép, tinh thần lực cũng rất kinh khủng.

Toàn thân Minh Hạo Nhiên run rẩy, chỉ cảm thấy bị bóng tối bao trùm, y dần dần trầm luân, rơi vào vực sâu vô tận, một vệt ánh sáng sau cùng dường như cũng muốn tiêu thất.

"Đáng chết!" Minh Hạo Nhiên giận dữ hét.

Con mắt y hiện ra dị sắc, ly hợp tụ biến, giống như một thanh kiếm sắc, dường như muốn phá vỡ chướng ngại hắc ám.

Hồng lưu cuồn cuộn, xuất hiện một tia không hài hòa.

Ánh mắt của Hoắc Thanh Minh khẽ run lên, gương mặt vốn bình tĩnh hiện lên một tia ngạc nhiên.

Trong một sát na vùa rồi kia, ý nghĩ của y vậy mà nhận ảnh hưởng, sinh ra ảo giác vô biên, mặc dù chỉ là trong giây lát, nhưng cũng đủ chấn động.

Phải biết rằng, cao thủ giống như hắn, ý chí kiên định, tâm ý viên mãn, không dễ lọt vào kẽ hở.

"Cuối cùng cũng có một chút thú vị!" Hoắc Thanh Minh lạnh lùng nói.

Y tay giơ lên, bỗng nhiên bóp, hồng lưu cuồn cuộn tụ hợp, như là một tòa đại ấn bỗng nhiên rơi xuống.

Ầm ầm! Đại địa vỡ ra, Minh Hạo Nhiên bị cỗ quái lực đáng sợ kia đè xuống, nện vào trong hố sâu.

Lúc này, y liền giống như là bị một tòa núi lớn đè ép, không thể động

đây, mỗi một tấc máu thịt, đều thừa nhận lực lượng đáng sợ.

"Nhất niệm sinh thị phi, thị phi chuyển hư không, hư không vào sinh tử, hai cái đều không giống nhau!"

Đột nhiên, Minh Hạo Nhiên triệt để tỉnh táo lại.

Trong lòng y dâng lên vô số ý niệm, qua trong giây lát, vô số ý niệm kia cũng hóa thành hư vô.

Một niệm một tưởng, một đúng một sai, một sinh một tử...

Suy nghĩ của Minh Hạo Nhiên như ánh lửa chuyển động, bên trong con ngươi lấp lóe dị sắc.

Đột nhiên, áp lực quanh người dường như tiêu thất, thân thể của y khôi phục như thường, huyết khí bành trướng, như long hổ giao thái...

Ầm ầm! Minh Hạo Nhiên phóng lên tận trời, bước ra từ trong hố sâu, khí tức của y bàng bạc to lớn, thần thái trong mắt hờ hững và lãnh đạm.

"Nhất niệm vào hư không, pháp thể tự nhiên sinh!"

Một tràng tiếng thốt lên truyền đến, lộ ra sự chấn kinh cùng với tán thưởng.

Hoắc Thanh Minh ngẩng đầu nhìn lại, Vương Khung cất bước đi tới, tất cả ánh mắt đều bị Minh Hạo Nhiên hấp dẫn.

"Cặp mắt kia..."

" Người ngươi xem trọng quả nhiên bất phàm." Hoắc Thanh Minh lộ ra ánh mắt ngưng trọng, nhẹ giọng nói.

Trạng thái lúc này của Minh Hạo Nhiên vô cùng đặc biệt, tâm linh của y tiến vào một loại cảnh giới vô tưởng vô niệm.

Thân như thung lũng trống trải, dung chứa vạn vật, sinh ra tư tưởng, đạo là lẽ tự nhiên.

"Có thể khống chế ý nghĩ của mình, thân thể nhất định có thể không có sơ sót, có thể nắm giữ tiên thiên bản nguyên." Vương Khung không khỏi cảm thán.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình từng nói, thân thể là cỗ máy tinh vi nhất thế giới, nhưng con người có quá nhiều suy nghĩ phức tạp, khiến cỗ

máy này không thể hoạt động, lâu ngày sẽ bị hoang phế...

Cũng giống như cơ thể con người được điều chỉnh bởi việc tiết ra nhiều loại nội tiết tố khác nhau, nhưng con người mỗi phút mỗi giây đều sẽ sinh ra vô số ý niệm, dẫn đến chính mình căn bản là không có cách kiểm soát được việc tiết ra các nội tiết tố này.

Nếu như con người có thể bài trừ hết thảy ý niệm, liền có thể chân chính nhìn thấy được bí ẩn và bản chất của nhục thân.

Lúc này, Minh Hạo Nhiên dường như đã chạm đến cảnh giới này.

Phanh! Hình bóng trong mắt Minh Hạo Nhiên đột nhiên tan rã, cả người ngã xuống, khí tức của y cũng bỗng nhiên suy yếu.

Vương Khung lách mình, đến bên cạnh y, đỡ y.

"Mặc dù còn chưa thể khống chế tốt, nhưng y đã thoát thai hoán cốt." Vương Khung vui vẻ nói.

Sau khi trải qua rèn luyện giống như địa ngục, tiềm năng của Minh Hạo Nhiên đã bị vắt kiệt, và tinh thần của y được mài sắc như một thanh kiếm sắc bén.

"Năng lực của y sẽ rất đáng sợ." Hoắc Thanh Minh không nhịn được nói.

Vương Khung khẽ gật đầu: "Năng lực của y ở bên trong phái ngự vật cũng đều là rất hiếm thấy."

Minh Hạo Nhiên một khi thần thông đại thành, chỉ cần một ánh mắt, liền có thể làm đối thủ tan tác, loại năng lực này quả thực nghịch thiên.

Chương 145

"Ngươi hôm nay tới là để đón y?" Hoắc Thanh Minh hỏi, y đã hoàn thành nhiệm vụ.

Vương Khung cười cười: "Ta tới là để phá Khung Thiên Hung Sát trong cơ thể ngươi!"

Hoắc Thanh Minh hoảng sợ nhìn Vương Khung, lộ ra nét mặt cổ quái.

Sự kinh khủng của Khung Thiên Hung Sát, Vương Khung là biết rõ, vài ngày trước, hắn liền đã từng thử, loại lực lượng này căn bản là không có cách khu trừ, chí ít lấy cảnh giới của hắn bây giờ là không có khả năng thành công.

"Ngươi hẳn phải biết rằng..." Hoắc Thanh Minh không nhịn được nói.

Lời vừa mới ra khỏi miệng, Vương Khung liền đưa tay ngắt lời y.

"Tin tưởng ta, thử một lần nữa." Vương Khung thu liễm nụ cười, trong mắt lóe lên một vệt lạnh lùng.

Hoắc Thanh Minh nhìn thần sắc trịnh trọng của hắn, chợt khẽ gật đầu.

Y giật áo ra, để lộ ra vết thương dữ tợn kinh khủng nơi ngực, vô tận khí đen nhúc nhích, huỳnh quang điểm điểm, từng bước xâm chiếm tinh khí của y.

Loại thương thế này là không thể chữa trị.

"Ngươi muốn làm thế nào?" Hoắc Thanh Minh hỏi.

Ầm ầm! Đột nhiên, nhục thân của Vương Khung chấn động, huyết khí dâng trào, bay lên từ trong cơ thể hắn.

"Đây là..." Hoắc Thanh Minh bỗng nhiên co con ngươi lại.

Chỉ thấy huyết khí nồng đậm tụ hợp, hóa thành một con tiểu long ở trước người Vương Khung.

Không sai, chính là một con tiểu long, cuộn mình, giống như đặt mình vào trong cơ thể mẹ, toàn thân tản ra khí tức thần bí kinh khủng.

"Năng lực của ngươi..." Hoắc Thanh Minh khiếp sợ không thôi, quả thực không thể tin được.

Năng lực của Vương Khung y đã từng nhìn thấy.

Bất kể là Long Viên Khí hay là Thân Thể Giao Vương cũng đều không có khí tượng như này, rộng lớn bàng bạc, như tinh hà vận chuyển, như giang hà không ngừng, mơ hồ có một tia tạo hoá tự nhiên kỳ diệu.

Vương Khung lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, cũng không nói chuyện.

Đây chính là hắn luyện hóa mấy chục loại tinh huyết yêu thú, dung hợp Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương, từ đó tiến hóa ra năng lực mới nhất.

Cửu Biến Long Khí!

Tương truyền, long có cửu biến, vạn thú đến triều, tương giao cùng nhau, long huyết truyền thế, giấu trong vạn thú.

Những tinh huyết yêu thú bề bộn kia đã kích thích Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương.

Thuộc tính Long của bọn chúng thu hoạch được sự gia trì của Hỏa Chủng màu đen, dung hợp lẫn nhau, thăng hoa đến cực điểm, từ đó biến thành long khí thuần túy nhất.

Đạo long khí này vừa mới sinh ra chính là bộ dáng một con tiểu long, quả thực liền giống như là một sinh linh thật sự.

Lúc trước, Vương Khung cũng đều khiếp sợ không thôi.

Ầm ầm! Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen.

Con tiểu long nằm trong lòng bàn tay của hắn kia, bỗng nhiên há mồm, huyết khí màu vàng dâng lên mà ra.

"Đây là..." Hoắc Thanh Minh chấn kinh.

Huyết khí màu vàng hùng hồn tụ hợp, ngưng tụ thành từng giọt chất lỏng màu vàng, nhỏ xuống ở trên vết thương của Hoắc Thanh Minh.

Xuy xuy xuy...

Đột nhiên, từng đợt khói đen nhảy lên từ miệng vết thương dữ tợn, lộ ra mùi hôi thối.

Vết thương nhúc nhích, khí đen kịch liệt chấn động, đốm đốm huỳnh quang cũng điên cuồng tụ hợp, dường như muốn hướng chui vào sâu bên

trong.

Chất lỏng màu vàng nở rộ dị sắc, như hồng lưu mênh mông, vồ giết tới.

Ông! Vào giờ phút này, tại một chỗ bí địa cách Xích Long Thành cực xa.

Một vị thanh niên bỗng nhiên mở hai mắt ra, bên trong con ngươi thâm thúy hiện ra thần sắc lạnh lùng.

"Sao thế?"

Bên cạnh, một vị tuyệt mỹ nữ tử hỏi, khí chất nàng cao quý, trên người lộ ra khí tức cực kỳ đáng sợ, hiển nhiên là cao thủ siêu việt cảnh giới Hỏa Chủng.

"Có người đang thử nghiệm phá Khung Thiên Hung Sát của ta!"

"Cái gì?" Nữ tử xinh đẹp lấy làm kinh hãi.

Khung Thiên Hung Sát, ngang ngược bá đạo, gần như không thể chữa trị.

"Chẳng lẽ là cao thủ cảnh giới Dung Khí?" Nữ tử xinh đẹp hỏi.

Thanh niên lắc đầu: "Nếu như là cao thủ cảnh giới Dung Khí sẽ không để cho ta phát giác ra được."

Ánh mắt của gã băng lãnh, thần sắc biến hóa.

"Đạo Khung Thiên Hung Sát này không phải đi ra từ trong cơ thể của ta."

"Vương Khung! ?" Nữ tử xinh đẹp cau lại đôi mi thanh tú.

Khung Thiên Hung Sát, tự động có linh, mỗi một đạo đều giống như có ý thức của chính mình, có thể khiến cho túc chủ cảm ứng được.

Khung Thiên Hung Sát trong cơ thể Hoắc Thanh Minh là bị Vương Khung gieo xuống trước kia.

Bởi vậy, Diệp Thiên cũng không thể triệt để cảm giác được, chỉ khi nào bị kích phát, đạo Khung Thiên Hung Sát này trong giây lát liền lấy được liên hệ cùng với gã.

Ầm ầm! Diệp Thiên vận chuyển Hỏa Chủng, ánh mắt gã lấp lóe, liền thấy bên trong bóng tối vô tận, một đạo huyết khí màu vàng trùng thiên vọt lên, tản mát ra uy năng đáng sợ, dường như muốn xông phá mảnh hắc ám

này.

"Lực lượng thật là bá đạo!" Diệp Thiên lạnh lùng.

Đạo Khung Thiên Hung Sát này mặc dù không phải đi ra từ trong cơ thể gã, nhưng một khi sinh ra liên hệ, liền cùng một nhịp thở.

Gã vận chuyển Hỏa Chủng, bóng đêm vô tận tụ hợp, giống như một đầu nghiệt long rống to, lao thẳng về hướng huyết khí màu vàng.

"Còn muốn phản công! ?" Lúc này, Vương Khung cảm nhận được sự biến hóa của Khung Thiên Hung Sát, hừ lạnh một tiếng.

Huyết khí màu vàng điên cuồng dâng trào, hóa thành long hình, triệt để dung nhập vào bên trong máu thịt của Hoắc Thanh Minh.

Trong khoảnh khắc, hai cỗ lực lượng quấn quýt lấy nhau, long chiến vu dã, bá đạo kinh thiên.

Bóng đêm vô tận dâng trào, huyết khí màu vàng sôi trào, bá đạo cùng với nguyên thủy, hung lệ cùng với thần bí...

Diệp Thiên ngưng tụ ánh mắt lại, gã sát cơ đại thịnh, thôi động Hỏa Chủng, Khung Thiên Hung Sát triệt để thăng hoa, như một quyền đánh ra, đè sập nhân gian.

Vương Khung một bước cũng không nhường, huyết khí màu vàng gào thét một tiếng rung trời, điên cuồng thiêu đốt, cũng giống như một quyền băng diệt, vắt ngang thiên địa.

Chương 146

Hai cỗ lực lượng triệt để va chạm.

Trong mơ hồ, Diệp Thiên liền trông thấy một bóng người, quanh người bị huyết khí màu vàng quấn quanh, bước ra một bước, giết tới.

Ầm ầm! Bóng đêm vô tận phá diệt, luồng quang mang vàng óng kia chiếu rọi thiên địa, khí tức phách tuyệt tràn ngập xung quanh.

Ánh mắt Diệp Thiên run lên, chỉ cảm thấy cỗ khí tức này vô cùng quen thuộc, lại cực kỳ quỷ dị.

Phanh! Hết thảy dị tượng đều tiêu tán, thân thể Diệp Thiên khẽ run, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

"A Thiên!" Nữ tử xinh đẹp hoa dung thất sắc, vội vàng tiến lên trước.

Diệp Thiên lộ ra thần sắc lạnh lùng, đưa tay ra hiệu.

"Sao thế?"

"Khung Thiên Hung Sát của ta đã bị hắn phá." Diệp Thiên lãnh đạm nói.

Nữ tử xinh đẹp không khởi động dung, thất thanh nói: "Là kẻ nào?"

Diệp Thiên lắc đầu: "Quá xa, cảm giác không đến, nhưng ta có thể kết luận, đó là một vị cao thủ cùng thế hệ, thiên phú cực cao, có thể phá diệt Khung Thiên Hung Sát! ?"

"Cùng thế hệ! ?" Nữ tử xinh đẹp tỉnh táo lại: "Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, có năng lực tranh hùng cùng với ngươi, bấm tay là có thể đếm được, sẽ là ai?"

Diệp Thiên lắc đầu nói: "Bất kể là ai, ta có dự cảm, người này tất nhiên sẽ trở thành đại địch của ta."

Nữ tử xinh đẹp nghe thế liền khẽ giật mình, lập tức nói: "A Thiên, ngươi quá thận trọng, Khung Thiên Hung Sát bị ngươi dựng dục nhiều năm, đã sớm không phải trước kia, đó cũng không phải là lực lượng của ngươi, coi như bị phá cũng không nói được điều gì."

"Không!" Thần sắc của Diệp Thiên khôi phục như thường, lạnh lùng nói: "Tâm có ý nghĩ, tất có nguyên do, lai lịch của người này tuyệt đối

không bình thường, ngày sau tất thành họa lớn!"

"Rốt cuộc sẽ là ai chứ?" Diệp Thiên rơi vào bên trong trầm tư.

...

Lúc này, khí đen trên miệng vết thương của Hoắc Thanh Minh triệt để bị tiêu diệt, ở dưới sự tẩm bổ của chất lỏng màu vàng tẩm, vết thương dữ tợn kia lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khép lại.

Đôi mắt y rung động, khiếp sợ nhìn mọi thứ trước mắt, quả thực có một chút không dám tin tưởng.

Khung Thiên Hung Sát, là thật sự bị phá.

Năng lực của Vương Khung quả thực nghịch thiên, cây khô gặp xuân, tái sinh siêu tốc, thậm chí còn có một loại huyết mạch bá đạo đang áp chế sự hung lệ lưu lại ở bên trong máu thịt.

"Ngươi là thật sự làm được." Hoắc Thanh Minh không nhịn được nói.

"Hắc hắc, Diệp Thiên, việc ngươi không nên làm nhất chính là cướp đoạt năng lực của ta." Vương Khung cười lạnh.

Hắn khoát tay, con tiểu long kia bay ra ngoài, ghé vào ngực Hoắc Thanh Minh, bỗng nhiên há mồm, một luồng khí đen lưu lại bị nó cắn lôi ra, nuốt một cái vào trong bụng.

"Đây...đây rốt cuộc là năng lực gì?" Hoắc Thanh Minh cả kinh nói.

Cửu Biến Long Khí, nghiêm chỉnh mà nói, đã coi như là phái siêu năng.

Con tiểu long này có thể rời khỏi thân thể Vương Khung, phảng phất như có ý thức của chính mình, mơ hồ liền giống như là một sinh linh chân thực.

Trong cơ thể của nó có thể dựng dục ra huyết khí màu vàng, ngưng tụ chất lỏng màu vàng.

Thậm chí nó có thể phân giải, hóa thành lân giáp dung hợp cùng với Vương Khung tiến hành chiến đấu.

Ngoài ra, bản thân nó cũng ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Nhưng theo ước tính của Vương Khung, con tiểu long này vẫn còn trong giai đoạn sơ sinh.

Long có cửu biến, nó hiện nay cũng chỉ có lưỡng biến mà thôi, nói một cách khác, nó vẫn còn có thể dung hợp bảy loại biến hóa, từ đó tiếp tục tiến hóa.

"Càng ngày càng có ý tứ, không biết rõ đằng sau cửu biến, sẽ có kinh hỉ gì." Trong nội tâm Vương Khung tràn ngập chờ mong.

Năng lực Hỏa Chủng màu đen sáng tạo càng ngày càng không thể tưởng tượng.

Hai đại năng lực phái thần binh cấp Linh, trực tiếp dung hợp tiến hóa thành năng lực phái siêu năng.

Theo ước tính của Vương Khung, Cửu Biến Long Khí hẳn được tính là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, trực tiếp vượt qua Huyết Văn Tí, đạt đến năng lực cấp Linh đỉnh phong.

Đây cũng là mức cực hạn mà cảnh giới Hỏa Chủng có thể chịu đựng.

Dùng nội tình của Vương Khung, thôi động Cửu Biến Long Khí cũng đều có phụ tải cực lớn, năng lượng Hỏa Chủng tiêu hao quá nhanh.

Trừ phi hắn mau chóng đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên, hấp thu lực lượng thiên địa, thay đổi cấu trúc thân thể, sinh ra thuế biến, bằng không mà nói cũng không thể chiến đấu lâu dài.

"Năng lực của ngươi rốt cuộc là cái gì?" Hoắc Thanh Minh rối rắm.

Vương Khung khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Tóm lại là rất lợi hại."

"Xem ra ngươi mất đi Khung Thiên Hung Sát, dường như cũng không phải là chuyện gì xấu." Hoắc Thanh Minh không nhịn được nói.

Đồng dạng là phái siêu năng, năng lực Vương Khung lộ ra hiện tại lại càng thêm thần bí quỷ dị, trọng yếu nhất là, năng lực của hắn có thể khắc chế Khung Thiên Hung Sát.

So sánh cả hai với nhau, tự nhiên là Vương Khung hiện nay càng thêm cường đại.

"Tiểu Hoắc Hoắc, năng lực chỉ là một phương diện, mấu chốt nhất vẫn là phải dựa vào người." Vương Khung cười nói.

"Trang bức!" Hoắc Thanh Minh lạnh lùng nói.

Lúc này, tâm tình của y vô cùng tốt, tai hoạ ngầm quấy nhiễu y nhiều năm được giải quyết, thân thể không còn bị ràng buộc.

Rất nhanh, Hoắc Thanh Minh liền có thể xung kích đến cảnh giới Bổ Nguyên.

Tất cả những thứ này đều phải cảm tạ Vương Khung.

"Được rồi, đừng có nói lời nói nhảm, hai ta liền không cần khách sáo." Vương Khung biết rõ tâm ý của y, chặn lại.

Hoắc Thanh Minh khẽ gật đầu, vẫn nói: "Đa tạ."

Hiện nay y có thể làm, chính là đặt phần ân tình này ở trong lòng, một ngày kia, núi đao biển lửa, y cũng nguyện ý đi theo.

"Thương thế của ngươi mới khỏi, ta sẽ không quấy rầy."

Mặc dù huyết khí màu vàng có thể chữa trị thương thế của Hoắc Thanh Minh, nhưng hao tổn nhiều năm vẫn cần phải chậm rãi điều trị.

Sau đợt này, Hoắc Thanh Minh sẽ vô pháp phân tâm huấn luyện Minh Hạo Nhiên.

Vương Khung rất là thức thời mang theo Minh Hạo Nhiên rời đi.

...

Chương 147

Trở lại Võ Viện, Minh Hạo Nhiên mở mắt ra trông thấy Vương Khung, suýt nữa không có kích động đến ngất đi.

Giãy dụa tại địa ngục nhiều ngày như vậy, y cuối cùng cũng đã leo ra.

"Tiểu Minh, ngươi quá khoa trương, giống như là bị một trăm đại hán luân phiên giày xéo vậy." La béo trêu ghẹo nói.

Mặt mũi Minh Hạo Nhiên tràn đầy oán niệm: "Còn thảm hơn như thế!"

"Không trải qua thống khổ trước, vui vẻ ở đâu ra?" Vương Khung hỏi ngược.

Minh Hạo Nhiên và La béo khẽ giật mình, dùng ánh mắt mập mờ nhìn về phía Vương Khung.

"Ta là nói ngươi trở nên mạnh." Vương Khung nhếch miệng nói.

Minh Hạo Nhiên nhìn hai tay của mình, chợt nắm thật chặt, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định.

Hoàn toàn chính xác, y đã trở nên mạnh mẽ.

Y hôm nay so sánh cùng với thời điểm vừa mới tiến vào Quang Minh Học Cung, có thể nói tưởng như hai người.

Minh Hạo Nhiên thời điểm kia, chỉ là thiếu gia ăn chơi sinh tồn ở bên trong kẽ hở, chỉ sẽ đầu cơ trục lợi.

Nhưng hôm nay, y thoát thai hoán cốt, tinh thần bách luyện, ý chí như phong, tiềm năng triệt để thức tỉnh, lực lượng dựng dục vô biên.

Có thể nói, gặp phải Vương Khung là kỳ ngộ lớn nhất trong đời này của y.

"Ta đích xác đã trở nên mạnh mẽ hơn!" Minh Hạo Nhiên nói với chính mình.

"Chậc chậc, Tiểu Minh, xem ra ngươi đã trở nên cứng cỏi hơn, không tầm thường." La béo híp mắt nói.

Đối với Minh Hạo Nhiên hiện nay, gã cũng hết sức tò mò.

Minh Hạo Nhiên nghe thế, song quyền nắm chặt, trong mắt nở rộ tinh

mang: "Ngươi muốn thử một chút không?"

"Thử liền thử!"

Ánh mắt hai người tương giao tại không trung, bắn ra tia lửa cực nóng, ngầm hiểu lẫn nhau đi đến phòng luyện công bên cạnh.

Vương Khung cười cười.

La béo, Minh Hạo Nhiên đều là thiên phú dị bẩm, tiềm lực kinh người, thực lực của bọn hắn càng mạnh, liền càng có lợi đối với hắn.

Ngoài ra, còn có Diệp Mặc.

Bên người Vương Khung đã tụ tập một cỗ lực lượng không nhỏ, hơn nữa cỗ lực lượng này đang không ngừng lớn mạnh.

"Hắc hắc, ta cũng đã mạnh hơn không ít."

So sánh với thời điểm vừa mới rời khỏi Tam Dương Trấn, Vương Khung hiện nay đã không thể dùng thoát thai hoán cốt để hình dung, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Hai đại năng lực, phân biệt là cấp Linh cực phẩm cùng với cấp Linh tuyệt phẩm, tu vi Hỏa Chủng tầng tám, thân mang Hắc Long Đao.

Thực lực như vậy, ở bên trong cùng thế hệ đã là vô cùng nổi bật.

Nhưng, mục tiêu của Vương Khung không chỉ như thế.

Cách không giao thủ cùng với Diệp Thiên, hắn liền phát giác ra được, nam nhân kia đã trở nên càng thêm cường đại, hơn nữa đã sớm đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên.

Nếu như không phải đạo Khung Thiên Hung Sát này là xuất phát từ tay hắn, lại thêm nguyên nhân khoảng cách, hắn chưa chắc đã có thể chiến thắng.

Hắn cùng với Diệp Thiên, còn có chênh lệch không nhỏ.

"Ta còn có thời gian!" Vương Khung nắm chặt đầu quyền.

Còn khoảng nửa năm nữa mới diễn ra Sơ Vương Tế, đầy đủ cho Vương Khung tu luyện, tăng thực lực lên.

"Ta phải đoạt hai cái danh ngạch tham gia Hắc Thuỷ Long Cung vào trong tay." Vương Khung lại tiến vào Thiên Võng một lần nữa.

Ông! Vừa tiến vào Thiên Võng, có hàng chục nghìn tin nhắn tràn vào như thủy triều.

Vương Khung ngơ ngác, nhìn thoáng qua hắn liền hiểu.

Lần khiêu chiến Quang Minh Bảng trước đây, hắn đã sớm nhấc lên sóng lớn ngập trời ở bên trong Thiên Võng, ảnh hưởng của hắn vẫn tiếp tục cho đến ngày nay.

Viêm Vương Thành, Khương Vương Thành, Mục Vương Thành, ba đại Vương Thành này đều tuyên bố treo thưởng, trưng cầu manh mối liên quan tới thân phận của Đồ Phu.

"Động tĩnh này cũng quá lớn đi." Vương Khung nhếch miệng, quả thực có một chút giật mình.

Hắn căn bản không biết, bởi vì ở trong đoạn thời gian này không có trực tuyến, thân phận của hắn liền càng truyền đi càng thêm thần bí, độ nóng chẳng những không có giảm, ngược lại càng khiến cho đám người hiếu kỳ.

Hiện nay, hắn tại Thiên Võng đã là một người vô cùng nổi tiếng.

"Đồ Phu trực tuyến!"

"Mẹ kiếp, thật sự trực tuyến, nhiều ngày như vậy hắn cuối cùng cũng đã xuất hiện."

"Lòng dạ thật là lớn, náo ra động tĩnh lớn như vậy thế mà có thể trấn định tự nhiên như vậy, trải qua vài ngày mới xuất hiện."

"Nói nhảm, nếu không tại sao mọi người lại nói cảnh giới của hắn không tầm thường!"

"Hiện tại hắn đang ở đâu?"

"Nhanh, nhanh đi đến Quang Minh Học Cung, hắn khẳng định sẽ đi đến đó."

Từng cái tin tức truyền ra, triệt để dẫn nổ Thiên Võng, đặc biệt là khu vực Quang Minh Học Cung, trực tiếp sôi trào lên.

Vào thời điểm Vương Khung chạy tới Quang Minh Học Cung, mọi người đã tụ tập từ trong ra ngoài.

Mọi người đều muốn kiến thức một lần Đồ Phu bên trong truyền thuyết

rốt cuộc là dáng dấp ra sao.

Nhưng người nào cũng chưa từng gặp qua, Vương Khung nghênh ngang đi qua ở trong bọn họ, người nào cũng không có nhận ra.

"Khiêu chiến Quang Minh Bảng." Vương Khung phát ra thỉnh cầu.

Một lát sau, thỉnh cầu của hắn liền được xét duyệt thông qua.

"Mời Đồ Phu tiến vào phòng khiêu chiến số ba!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên ở trong đầu óc Vương Khung, hắn xe nhẹ đường quen, tiến vào phòng khiêu chiến.

Cùng lúc đó, một tràng âm thanh vang lên ở bên trong đại sảnh.

"Hạng thứ 16 Quang Minh Bảng, Đồ Phu, bắt đầu khiêu chiến!"

Tại không gian khiêu chiến!

Vẫn như cũ là trung tâm quảng trường Quang Minh Học Cung.

Tượng đá của nam nhân kia sừng sững cao ngất, sừng sững không ngã, dường như bất kể thời gian thay đổi như thế nào, cũng khó có thể ma diệt quang cảnh trong mắt kia.

Dưới tượng đá, thanh niên đang nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở hai mắt ra, y quay đầu nhìn lại, mang theo ý cười.

"Mới qua vài ngày? Ngươi lại tới rồi?" Thanh niên khá hứng thú đánh giá Vương Khung, dùng thực lực hắn bày ra lần trước, trong ngắn hạn là vô pháp thông qua khảo nghiệm.

Chương 148

"Lần này ta nhất định sẽ phá mai rùa của ngươi." Tay phải của Vương Khung rơi ở bên trên Hắc Long Đao, vô cùng kiên định nói.

Thanh niên cười cười, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang.

"Như ngươi mong muốn." Thanh niên vỗ tay phát ra tiếng: "Liền chọn ngươi, Kiệt Ni."

(*) Kiệt Ni : ZeNi (con pokemon rùa nước)

Lời nói rơi xuống, một đạo thân ảnh khổng lồ trống rỗng xuất hiện, đương nhiên đó là đầu cự quy lần trước kia.

Vương Khung sửng sốt, dùng thần sắc quái dị mà nhìn thanh niên.

Lần trước, hắn cho rằng cự quy chính là thanh niên biến hóa mà thành, hiện tại xem ra dường như cũng không phải.

"Thứ quỷ gì thế?" Vương Khung âm thầm nói lầm bầm.

"Lại là ngươi?" Cự quy cũng sửng sốt một chút.

Nó không ngờ được nhanh như vậy liền lại gặp mặt.

Cự quy chuyển động đầu lâu, nhìn về phía thanh niên.

Thanh niên mở hai tay ra nói: "Ngươi nhìn ta làm gì? Chơi hắn đi."

"Không đúng, là hắn muốn chơi ngươi, hãy chịu đựng!"

Ông! Lời còn chưa dứt, một tiếng đao ngâm vang vọng, chấn động bát phương.

Cự quy sợ hãi giật mình, tứ chi cùng với đầu lâu đều rút vào trong mai rùa.

Phong mang của Hắc Long Đao kinh thế, giống như một đầu đại long thức tỉnh, phía trên lân phiến nổi lên hàn mang sâm nhiên.

"Huyết Văn Tí, triển khai toàn bộ!"

Vương Khung rống to, nghìn đạo huyết văn nổi lên xen lẫn ở bên trên cánh tay phải của hắn, rung động tần suất kinh khủng kinh hãi, làm đao trong tay quang hóa vì một đường, lăng lệ sát ý phô thiên cái địa, chấn động thập phương.

"Tốc độ tay thật nhanh, thật sự là thiếu niên lang hạnh phúc." Thanh niên không khỏi tán thưởng.

Lần trước vào thời điểm kiến thức năng lực của Vương Khung, y liền không tiếc lời ca ngợi, xưng loại năng lực này là "Hiền Giả Chi Thủ" .

Dạng ca ngợi này không có sai biệt cùng với lão bản.

Phanh! Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, phong mang đáng sợ rung động cao tốc trên cánh tay của Vương Khung giống như cưa điện, điên cuồng tàn phá bừa bãi ở phía trên mai rùa.

Hoa lửa vạn đạo, không ngừng vẩy ra.

Tiếng cọ xát chói tai giống như kinh lôi phát cuồng, xuyên qua màng nhĩ.

Từng lớp gợn sóng xuất hiện trên đường vân mai rùa, trực tiếp cản lại phong mang của Hắc Long Đao.

Phanh! Gợn sóng như sóng lớn càn quét, trực tiếp đánh bay Vương Khung ra ngoài.

Máu đỏ tươi chảy ra từ lòng bàn tay.

Huyết khí màu vàng dâng trào, thương thế kia lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Chậc chậc, tốc độ, sức khôi phục cũng không tệ, năng lực tương đối toàn diện." Thanh niên cười nói: "Chỉ tiếc, ngươi còn quá non."

Thanh niên khá hứng thú nhạo báng.

Trên thực tế, lực lượng của Vương Khung đã đủ bước vào 10 hạng đầu, hết lần này tới lần khác y lại cải biến quy tắc, lực lượng của cự quy vừa vặn khắc chế năng lực của Vương Khung.

Cho dù là Huyết Văn Tí cũng đều không thể tạo thành tổn thương đối với cự quy.

Cự quy thò đầu ra, không kiên nhẫn nhìn thoáng qua, chợt chậm rãi quay người, liền muốn rời khỏi.

"Chờ một chút." Vương Khung trầm giọng quát.

Thanh niên cười nói: "Còn không phục? Trở về luyện thêm một chút đi."

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Vương

Khung phóng lên tận trời.

Cự quy nguyên bản lười biếng chấn động mạnh một cái, trong mắt lộ ra chấn kinh vô hạn.

Vào giờ phút này, nó cảm thấy được một chút bất an, đồng thời, cỗ bất an đó giống như những gợn sóng trước khi cơn sóng dữ ập đến, đang mở rộng trong lòng nó.

Ngay sau đó, nó liền trông thấy, quanh người Vương Khung có huyết khí nhàn nhạt tụ hợp.

Dần dần, huyết khí hùng hồn kia hóa thành một thân ảnh, có vảy và móng rõ ràng, kinh thiên động địa, lại chính là bộ dáng bên trong truyền thuyết kia.

"Long...Long hình! ? Hắn..." Cự quy chấn kinh đến không thể kềm chế được, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía thanh niên.

Lúc này, ý cười trêu chọc trên mặt thanh niên đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vệt ngưng trọng.

"Ngươi mang đến cho ta quá nhiều kinh ngạc." Thanh niên thản nhiên nói, thần sắc trên mặt hoàn toàn biến mất, dường như biến thành không còn có cảm tình.

"Năng lực của ngươi...đã tiến hóa! ! !" Thanh niên hơi nheo mắt lại, nói ra một từ.

Trong lòng Vương Khung khẽ run, có một chút khó có thể tin nhìn thanh niên.

"Năng lực thật là đáng sợ...từ xưa đến nay, có thể ngưng tụ long hình đều là chẳng lành, tương lai của ngươi sẽ rất đáng sợ!"

Nói xong, thanh niên lui về phía sau một bước.

"Kiệt Ni, cẩn thận, ngươi có khả năng sẽ chết."

Vừa dứt lời, tiểu long bên cạnh Vương Khung phóng lên tận trời, phát ra một tiếng long ngâm chấn động thiên địa.

Cự quy kinh hãi, rút vào bên trong mai rùa.

Tiểu long xé rách không khí, đánh giết mà đến, long trảo kinh khủng

trực tiếp chộp vào phía trên mai rùa.

Ầm ầm! Chấn động vô tận giống như kinh lôi lóe sáng, vô số hoa lửa tàn phá bừa bãi gào thét ở phía trên mai rùa, gợn sóng tụ hợp, bị khí tức của tiểu long không ngừng chấn khai.

Đây chính là huyết mạch áp chế.

Long là chúa tể của vạn thú, là chúa tể tối cao, bất kể là loại yêu thú nào ở trước mặt nó, đều sẽ bị nó áp chế.

Đó là uy nghiêm bẩm sinh.

"Thiên địa táng diệt, vạn vật mục nát, loại sinh vật cấm kỵ này lại vẫn có thể tái hiện trong thiên địa! ?" Thanh niên hơi nheo mắt lại, tự nhủ.

"Quá...quá bá đạo!" Lúc này, Vương Khung cũng khiếp sợ không thôi.

Cửu Biến Long Khí, mặc dù là năng lực đản sinh ra trong cơ thể hắn, nhưng chân chính dùng để đối địch, đây cũng là lần đầu tiên.

Loại năng lực này quả thực liền giống như thật sự dựng dục ra một sinh linh, tự động có linh, có thể dựa vào bản năng để chiến đấu.

Khí tức phách tuyệt, long trảo lăng lệ, lực lượng ngang nhiên kia trực tiếp nghiền ép vỡ nát chân khí hộ thể của mai rùa.

Răng rắc...

Một thanh âm nứt vỡ vang lên, phía trên mai rùa kia hiện ra từng vết nứt.

Chương 149

Ở dưới công kích không ngừng của tiểu long, vết nứt càng ngày càng lớn, khuếch tán dọc theo bốn phía.

Ba...

Nhưng vào lúc này, thanh niên vỗ tay phát ra tiếng, hết thảy đều tiêu thất.

Cự quy, trung tâm quảng trường, Quang Minh Học Cung, cỏ cây...toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có bóng đêm vô tận, đốm đốm huỳnh quang chiếu sáng chung quanh.

"Ngươi đã qua cửa!" Giọng nói của thanh niên vang lên bên tai Vương Khung.

"Thiếu niên, ngươi rất không tệ, tại Sơ Vương Tế, nói không chừng chúng ta sẽ gặp mặt."

Thanh âm của thanh niên càng ngày càng yếu, cuối cùng tiêu tán không thấy.

"Sơ Vương Tế! ?" Vương Khung khẽ giật mình.

Vị thanh niên này không phải là Thiên Võng giả lập biến ảo ra hay sao? Chẳng lẽ lại là người thật?

Trong lòng Vương Khung nổi lên nghi hoặc, có thể can thiệp khống chế không gian khiêu chiến, ấn theo lý thuyết chính là một bộ phận của Thiên Võng mà thôi, làm sao sẽ có thể gặp mặt hắn tại Sơ Vương Tế?

"Người thắng trận, Đồ Phu!"

"Chúc mừng ngươi tấn cấp 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, xếp hạng..."

Thanh âm giống như máy móc kéo suy nghĩ của Vương Khung lại.

Tấn thăng 10 hạng đầu, hắn liền có thể ngoài định mức thu hoạch được hai cái danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, đến thời điểm đó dùng tiềm năng của La béo cùng với Minh Hạo Nhiên, nhất định có thể trở thành cao thủ nhất lưu.

Lúc này, tại trung ương đại sảnh, Quang Minh Bảng bỗng nhiên chấn động, một vệt kim quang vọt lên, trực tiếp nhảy vào 10 hạng đầu.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp.

Cuối cùng, cái tên kia rốt cuộc dừng lại, con số sáng óng ánh, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

"Đồ Phu, thứ năm!"

Quang Minh Bảng chấn động không thôi, xếp hạng mới xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Thứ nhất: Xuyên Việt Giả

Thứ hai: Kiếm Đạo Tông

Thứ ba: Đường Môn Đại Thiếu

Thứ tư: La Kinh Cuồng

Thứ năm: Đồ Phu

Thứ sáu: Thiên Nhân Trảm

Thứ bảy: Phong Thiên Hậu

Thứ tám: Bất Tử Miêu

Thứ chín: Cầu Tử Ngư

Thứ mười: Bát Thần

"Hạng thứ năm! ?"

Trung ương đại sảnh lặng ngắt như tờ, yên tĩnh như chết, thậm chí chỉ có thể nghe được tiếng hít thở hổn hển của đám người.

Một vệt thần sắc khiếp sợ kinh hãi lặng yên tràn đầy trên khuôn mặt của tất cả mọi người.

Cho dù đã sớm biết rõ, dùng thiên phú của Đồ Phu tấn thăng vào 10 hạng đầu chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nam nhân này như một con ngựa ô, hoành không xuất thế, không thể ngăn cản.

Tuy nhiên, ngày này đã đến quá sớm.

Mới được bao lâu từ khi hắn khiêu chiến Quang Minh Bảng lần trước?

Mười ngày? Bảy ngày?

Tính toán kỹ càng, nam nhân này lại sáng tạo kỳ tích một lần nữa, đi ngược dòng nước, hoành tuyệt thiên kiêu, sừng sững trên đỉnh chư hùng, vươn lên ngôi vị cao nhất kia.

"10 hạng đầu, đó là một đám yêu nghiệt, cao cao tại thượng, khó mà rung chuyển!"

"Tên điên này, hắn không chỉ có riêng là lọt vào 10 hạng đầu, còn đạt hạng thứ năm."

"Thứ tự của Thiên Tai giảm xuống, y bị gạt ra khỏi 10 hạng đầu."

"Hoành không xuất thế, thật sự là hoành không xuất thế, rốt cuộc có ai có thể nói cho ta biết, vị Đồ Phu này rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Ta không tin, người này bá thiên tuyệt địa, vươn lên ngôi vị cao, tuyệt đối không phải là kẻ vô danh, hắn là huyết mạch Vương Thành."

Toàn bộ khu bình luận triệt để vỡ tổ, danh tự Đồ Phu lại một lần nữa tràn ngập.

"Báo Tương Lai" dẫn dắt tiết tấu phô thiên cái địa, thao túng chủ đề, cọ xát nhiệt độ, trang bìa lớn lớn nhỏ nhỏ tất cả đều là liên quan tới Đồ Phu.

"Đệ tử Quang Minh Học Cung thần bí nhất trong lịch sử! Tất cả phân tích về thân phận của Đồ Phu!"

"Phỏng đoán năng lực của Đồ Phu! Kết quả làm cho người ta giật nảy cả mình..."

"Mười chi tiết lớn liên quan tới Đồ Phu mà ngươi không biết rõ, thật đáng kinh ngạc để suy ngẫm!"

...

Rất nhanh, độ nóng của Đồ Phu giống như một trận bão táp từ Quang Minh Học Cung khuếch tán ra toàn bộ Thiên Võng.

Dù sao, Quang Minh Bảng cũng quá nổi tiếng, đó chính là mũi tên chỉ hướng gió trong Sơ Vương Tế.

Có thể có mặt trong danh sách này, chỉ cần không chết, trong tương lai nhất định sẽ là trụ cột của thiên hạ này.

Huống chi, đó còn là tuyệt thế thiên tài bước vào 10 hạng đầu.

Đặc biệt là Đồ Phu, mọi thứ phía sau cái tên này đều là bí ẩn.

Nam nhân này thực sự quá thần bí, hắn cường đại, điệu thấp, thần thái trước khi xuất phát vội vàng, không cho người ngoài biết, cho dù thanh danh cái thế, nhưng vẫn ẩn mình trong đêm tối và không hề để lộ dấu vết.

Loại tồn tại này, quả thực làm cho trái tim người ta cồn cào, muốn biết hết thảy về hắn.

"Thân mang thần thông cái thế, lại phớt lờ khen ngợi, thờ ơ danh lợi, không ngờ được trên đời này lại vẫn có nhân vật như thế, thực sự làm cho mấy người chúng ta tự ti mặc cảm."

"Cho dù là tiên hiền thượng cổ cũng không hơn được, trẻ tuổi thành danh, lại vẫn điệu thấp như vậy, thực sự là tấm gương của chúng ta."

"Thực lực của Đồ Phu chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của thiên hạ, nhưng lợi hại nhất vẫn là lòng dạ của hắn, rộng rãi to lớn, như chín tầng trời, căn bản cũng không có để những lời khen ngợi của chúng ta ở trong mắt."

Bên trong Thiên Võng, rất nhanh liền bị âm thanh ca ngợi Đồ Phu bao phủ, hoàn toàn chính xác, cường đại đến trình độ này, lại không hiển sơn không lộ thủy, không muốn làm cho người khác thổi phồng cũng khó.

Nhưng bọn hắn đã hiểu lầm.

Nếu như không phải vì hai cái danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung kia, Vương Khung sẽ liều mạng như vậy?

Vương Khung lúc này, nhìn hàng loạt lời bình, đã vui muốn điên.

Hắn bắt đầu bay lên, thậm chí bắt đầu tin tưởng, chính mình thật sự là một nam nhân hoàn mỹ.

"Hoá ra ta lại ưu tú như vậy." Vương Khung sờ sờ khuôn mặt của mình.

Hắn thậm chí hoài nghi, nếu như hắn là nữ, đều sẽ yêu chính mình.

Trên thực tế, khu bình luận đúng là hoàn toàn có không ít nữ tử nguyện ý chủ động dâng lên, trong đó không thiếu kiều nữ đại tộc, không thiếu thiếu nữ còn trinh trắng.

Các nàng đều cam nguyện hiến thân cho Đồ Phu, chỉ vì có thể nhìn thấy phong thái của vị nam tử cái thế này.

...

Chương 150

"Thanh U, nam nhân này so với chúng ta tưởng tượng được còn đáng sợ hơn." Liệt Diễm nhìn Quang Minh Bảng, không khỏi mấp máy môi đỏ, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Đôi mắt đẹp của Mục Thanh U run rẩy, trong nội tâm cũng nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Từ lần trước, sau khi Đồ Phu khiêu chiến Quang Minh Bảng, nàng một mực đang lưu tâm.

Nàng biết rõ, loại tồn tại này, nhất định còn sẽ xuất hiện một lần nữa, xung kích đến vị trí cao tuyệt kia.

Một tháng? Hai tháng? Hay là nửa năm?

Trước đó Mục Thanh U cho rằng, dù sao, Quang Minh Bảng càng đến gần phía trước, độ khó sẽ càng lớn.

Lúc trước nàng vì lọt vào 20 hạng đầu, đã khổ luyện trọn vẹn hơn hai tháng.

Nhưng không ngờ được, mới bảy ngày thời gian mà thôi, Đồ Phu liền lại tới.

Tốc độ đề thăng của hắn quả thực bất khả tư nghị, cường đại đến mức làm cho người ta giận sôi.

Quét ngang chư địch, trực tiếp tiến vào hạng thứ năm.

"Có một không hai quần luân, thật là vô song có một không hai, hắn đã là chân chính trổ hết tài năng, bên trong cùng thế hệ có thể tranh hùng cùng với hắn cũng chỉ có vài vị kia." Mục Thanh U rơi vào bên trong trầm tư.

"Coi như là trong tám đại Vương Thành cũng khó có thể huấn luyện ra nhân vật như vậy, rốt cuộc sẽ là ai chứ?" Mục Thanh U rơi vào bên trong trầm tư.

Ánh mắt của Liệt Diễm cực nóng, môi son ẩm ướt nhẹ nhàng nhúc nhích: "Chẳng cần biết hắn là ai, ở bên trên Sơ Vương Tế, nhất định sẽ rực rỡ hào quang, đến thời điểm đó liền có thể biết rõ thân phận của hắn!"

...

Tại La Vương Thành!

Một trong tám đại Vương Thành trong thiên hạ, sừng sững uy nghiêm, như một tượng đài bất tử sừng sững ở phía trên cương vực vô tận.

Trong một căn mật thất bằng vàng, tiếng gầm khủng khiếp rung chuyển như sấm.

Tiếng gầm khủng khiếp kia truyền đến trận trận, oanh kích mật thất bằng vàng, qua một hồi lâu sau mới dần dần lắng lại.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại môn từ từ mở ra, một thân ảnh chậm rãi đi ra, hổ khiếu long ngâm, toát ra khí thế mạnh mẽ.

Đó là một thiếu niên, thân trên trần trụi lộ ra đường nét cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn truyền đến bạo lực trần trụi.

La Kinh Cuồng, được biết đến như một thiên tài cường đại nhất La Vương Thành thế hệ này.

Lúc này, ánh mắt gã lấp lóe, hung lệ giống như một đầu dã thú.

"Đồ Phu lại xuất hiện!" Bên cạnh, một vị thanh niên áo xanh nói.

La Kinh Cuồng hơi nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: "Hắn? Mới được bao lâu chứ, muốn tiến vào 10 hạng đầu là còn rất sớm."

"Không, hắn đã thành công." Người thanh niên ngước mắt lên cười nói.

La Kinh Cuồng đang nâng tay lên có một chút dừng lại, vẻ lạnh lùng cùng với khinh miệt trên mặt bỗng nhiên ngưng kết.

"Thành công! ?"

"Đúng, đã khiêu chiến thành công, xếp hạng thứ 5!" Thanh niên nói.

"Thế mà trực tiếp nhảy đến thứ năm!" La Kinh Cuồng hơi nhíu chân mày lại, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc ngưng trọng.

Bên trong cùng thế hệ, có thể rơi vào pháp nhãn của gã là lác đác không có mấy, nhưng mà một khi được gã coi trọng, gã liền sẽ trở nên vô cùng cẩn thận.

Đây chính là tố chất đáng sợ của đệ tử Vương Thành.

"Mới qua được bao lâu chứ? Vị Đồ Phu này rất đáng sợ!" La Kinh

Cuồng cho ra dạng lời bình này.

Thanh niên hơi ngẩn ra, lập tức nói: "Đáng sợ đến mức khiến cho ngươi cũng đều có một chút kiêng kị rồi?"

La Kinh Cuồng lắc đầu: "Trong 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, ngoài trừ Xuyên Việt Giả xếp hạng nhất, khoảng cách của mấy người khác kỳ thực cũng không lớn."

Nói xong, La Kinh Cuồng quay người.

"Ngươi đi đâu vậy?"

"Ta muốn gặp vị Đồ Phu này!"

Tại Thiên Võng!

Chủ đề liên quan tới Đồ Phu vẫn còn đang lên men, ngoại trừ "Báo Tương Lai", Mục Vương Thành, Viêm Vương Thành, Khương Vương Thành đều lần lượt tỏ thái độ, nếu có người có thể cung cấp có tình báo tương quan liên quan đến Đồ Phu, không những có thể thu hoạch được ban thưởng hứa hẹn trước đó, thậm chí có thể tiến vào Vương Thành, thu hoạch được bồi dưỡng.

Tin tức này vừa ra, các phương chấn động, liên quan tới thân phận của Đồ Phu càng là trở thành chủ đề nghị luận sôi nổi trong toàn bộ Thiên Võng.

Lúc này, Vương Khung đã triệt để bay lên, nhìn các loại lời khen trong khu bình luận, hắn đã có một chút không biết mình là ai.

"Quá hoàn mỹ, sống nhiều năm như vậy, ta vẫn không có nhận thức được chính mình lại ưu tú như vậy." Vương Khung vỗ đùi, cười ra tiếng heo kêu.

Đương nhiên, cũng có người phát ra thanh âm bất đồng, biểu thị chất vấn đối với thân phận của Đồ Phu.

"Cho dù đã bước vào hạng thứ 5 Quang Minh Bảng, vậy mà cũng không dám dùng diện mục thật gặp người, giấu đầu lộ đuôi, ra vẻ thần bí như vậy, chỉ sợ lai lịch sẽ không quá sạch sẽ, không thể để lộ ra ngoài ánh sáng."

Bình luận khác biệt này lập tức nổi bật lên giữa đám người tán thưởng, dẫn tới vô số hồi phục.

Vương Khung nhìn thấy, trong nội tâm liền tận lực chào hỏi mười tám đời tổ tông của người này.

Chuyện này nếu nghĩ kỹ liền có thể suy đoán ra được.

Thân phận của Vương Khung đúng là hoàn toàn có một chút không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Con mẹ ngươi, thừa nhận người khác ưu tú lại khó khăn như thế sao? Thật sự rất chua, thấy người ta điệu thấp, không ra mặt giải thích, liền giội nước bẩn, thật là rác rưởi!" Vương Khung hồi phục dưới trạng thái nặc danh, há miệng liền mắng.

So với Đồ Phu lòng dạ rộng lớn, lòng dạ Thánh Nhân như bên trong khu bình luận ca tụng quả thực tưởng như hai người.

Mắng một lần còn chưa đủ đã nghiền, Vương Khung lại tiếp tục trả lời.

"Có bản lĩnh ngươi cũng tiến vào 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, sau đó trang bức trang điệu thấp đi, rác rưởi ngay cả 100 hạng đầu cũng đều không tiến vào được, cũng chỉ có thể trốn tại Thiên Võng nói vài lời hàm hồ, quá rác rưởi!"

Chương 151

Ngôn từ sắc bén, cảm xúc chân thành, thái độ rõ ràng của Vương Khung ngay lập tức được coi là người hâm mộ cuồng nhiệt của Đồ Phu, đã khơi dậy vô số sự ủng hộ.

"Mẹ kiếp, ngươi thì tính là cái thá gì, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà nhìn chính mình, còn có mặt mũi bôi đen Đồ Phu? Chỉ là rác rưởi mà thôi!"

"Mau cuốn xéo, loại rác rưởi như ngươi cũng chỉ có thể trốn tại Thiên Võng trang bức, kỳ thực chính là một kẻ thất bại."

"Đầu năm nay, con chó con mèo cũng dám ra đây bôi nhọ đại thần, cũng không nhìn một chút xem chính mình là mặt hàng gì."

Vương Khung trốn ở phía sau, thành công dẫn dắt tiết tấu, thanh âm chửi mắng như cuồng triều càn quét, rất nhanh liền áp đảo những bình luận tiêu cực kia.

Người bình luận tiêu cực bị đánh bật, thậm chí còn có người bắt đầu điều tra lai lịch của gã, dán gã tại khu bình luận.

Tần Hoàng đã từng nói, loại hành vi này tại Thiên Võng gọi là thịt người.

Không sai, sau khi dư luận bị Vương Khung dắt mũi, gã liền bị làm thịt.

Dưới áp lực, gã đã xóa những nhận xét "không phù hợp" và chuyển sang chế độ ngoại tuyến.

"Tâm lý tố chất không tốt a!" Vương Khung núp trong bóng tối cười lạnh.

Không sai, tâm nhãn của hắn chính là nhỏ nhen như vậy, dám công khai mắng hắn, hắn còn có thể nhịn sao?

Phải đưa gã vào chỗ chết!

Vương Khung trà trộn trong Thiên Võng, cảm thụ được khen ngợi đến từ các phe, âm thầm đã nghiền, một khi gặp phải kẻ bình luận tiêu cực, hắn liền lập tức nặc danh hồi phục, cuồng oanh loạn tạc.

Không bao lâu, viện quân đến, tiếng mắng chửi như cuồng triều càn quét, trực tiếp bao phủ đối phương.

Người bình thường căn bản không duy trì được mấy hiệp, hoặc là ngậm miệng, hoặc là chuyển sang chế độ ngoại tuyến.

Vương Khung tìm được niềm vui thú vô tận từ bên trong.

Hắn thấy rằng điều này thú vị hơn nhiều so với luyện tập, chiến đấu, nghề giết mổ, nó khiến hắn thoải mái từ cọng tóc đến chân tơ kẽ tóc.

"Ha ha ha, không hổ là một trong mười đại phát minh Tần Hoàng Đình được "Báo Tương Lai" ca tụng, ta yêu Thiên Võng."

Vương Khung cười to, dường như có một chút trầm mê ở bên trong, không thể tự thoát ra được.

"Không sai biệt lắm đã được, dù sao cũng là hư huyễn."

Sau khi qua cơn nghiện, Vương Khung vẫn còn bảo trì thanh tỉnh.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đã đưa ra tuyên bố rằng cần phải kiểm soát thời gian vào Thiên Võng thời gian, đặc biệt là những người còn trẻ.

Nếu trầm mê trong Thiên Võng một thời gian dài, ngươi sẽ bị nghiện, sinh ra cảm giác ỷ lại.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình gọi đó là chứng nghiện lên mạng.

Một khi sinh ra chứng nghiện lên mạng, sẽ không phân rõ được hiện thực cùng với giả lập, trầm mê trong đó, không thể tự thoát ra được, lãng phí thời gian và gây ra vô số tác hại.

Dùng ý chí như sắt đá của Vương Khung, đương nhiên sẽ không có khả năng trở thành một thiếu niên nghiện lên mạng, lúc này hắn liền đi ra khỏi đại sảnh Quang Minh Học Cung, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, trước mặt Vương Khung lắc lư, một thân ảnh ngăn lại đường đi của hắn.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, một vị thiếu niên ánh mắt sắc bén, giống như chim ưng nhìn hắn chằm chằm.

"Đồ Phu! ?" Thiếu niên hơi hơi nâng khóe miệng lên, cười nói.

Vương Khung đại chấn tâm thần, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn đối phương, lộ ra vẻ khó có thể tin.

Nét mặt của hắn đã thuyết minh hết thảy.

Thiếu niên nhìn vào trong mắt, nụ cười trên mặt càng sâu, trong mắt bừng lên một tia khát vọng cuồng nhiệt.

"Ta tên là La Kinh Cuồng!"

Ông! Cái tên này giống như một thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào đôi mắt, làm cho đại não Vương Khung nổ vang.

La Kinh Cuồng, cao thủ xếp hạng thứ 4 trên Quang Minh Bảng, có xếp hạng trên Đồ Phu một bậc.

Trọng yếu nhất là, nam nhân này đến từ La Vương Thành.

Một trong tám đại Vương Thành trong thiên hạ, quý tộc cao sang, người được sinh ra để hưởng tôn vinh.

"Làm sao ngươi nhận ra ta?" Vương Khung cũng không giấu diếm, đối mặt với cao thủ như vậy, cũng không cần thiết phải che giấu, một ánh mắt liền đã nói lên hết thảy.

La Kinh Cuồng cười.

Mặc dù Thiên Võng niêm phong hết thảy tư liệu liên quan tới Đồ Phu, nhưng cũng không phải là không có bất kỳ biện pháp nào.

"Rất đơn giản, ta chỉ cần tiêu ít tiền, cho người tìm ra tài khoản đăng ký gần đây của Quang Minh Học Cung, sau đó căn cứ vào thời gian Đồ Phu trực tuyến sàng chọn một lần là được." Bên trong con ngươi của La Kinh Cuồng lấp lóe dị sắc.

Loại biện pháp này nhìn như đơn giản, nhưng cũng cần giao thiệp cùng với tài phú cực lớn mới có thể làm được.

"Hắn cũng không chỉ như vậy." Vương Khung thản nhiên nói.

Theo hắn biết, Thiên Võng vì ẩn tàng tin tức và tư liệu của hắn, thậm chí đã tạo ra rất nhiều tài khoản giả, vàng thau lẫn lộn, hắn cũng không phải là người duy nhất trùng khớp thời gian.

"Ngươi nói đúng, ngay cả sau khi sàng chọn, vẫn còn có rất nhiều mục

tiêu nằm trong diện nghi ngờ." La Kinh Cuồng khẽ gật đầu.

"Như vậy ngươi dựa vào cái gì mà nhận ra ta?" Vương Khung hỏi.

"Trực giác!" Ý cười của La Kinh Cuồng càng đậm, nói một cái đáp án như trò đùa: "Ở bên trong nhiều người như vậy, ta ở trong nháy mắt liền nhận định ra, ngươi chính là Đồ Phu."

Vương Khung hơi nheo mắt lại: "Trực giác của ngươi thật đúng là đáng sợ."

La Kinh Cuồng, nam nhân này có một chút không phù hợp so với La Kinh Cuồng cường đại điên cuồng bên trong truyền thuyết, nhìn như điên cuồng, kì thực lại thâm trầm, ẩn chứa nhiều mưu mô, thay đổi nhanh chóng, chỉ cần một chút manh mối, liền có thể nhìn thấy bản chất.

Dạng người như vậy quả thực rất kinh khủng.

"Hoành không xuất thế, tất là quý nhân, ta muốn đánh một trận cùng với ngươi." La Kinh Cuồng đi thẳng vào vấn đề, trong mắt dạt dào chiến ý.

Chương 152

Cùng là cao thủ 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, dạng ước chiến này là sẽ không có người cự tuyệt.

Quả nhiên, Vương Khung khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý.

"Có thể!" Nhưng rất nhanh, hắn dựng thẳng một đầu ngón tay lên.

"Phí xuất chiến, một trăm triệu!"

"Cái gì cơ! ?" La Kinh Cuồng mở to hai mắt nhìn, cho rằng mình đã nghe lầm.

Có một khoảng trống ngắn trong não của La Kinh Cuồng.

Có thể đứng trong 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, cao thủ như vậy thực sự quá hi hữu, trong ngày thường có thể chạm mặt đã là không dễ, có thể giao thủ với nhau, đó chính là kinh nghiệm quý báu hiếm thấy, cự tuyệt là tuyệt đối không có khả năng.

Vương Khung ngược lại là cũng không có cự tuyệt, nhưng phí xuất chiến là cái quỷ gì?

Dạng cao thủ như vậy không phải cần phải có khí tiết cùng với cao ngạo của chính mình sao?

Về điểm này, La Kinh Cuồng thật sự đã nghĩ nhiều.

Đối với Vương Khung mà nói, khí tiết cùng với cao ngạo đáng giá mấy đồng tiền? Tiền còn trọng yếu hơn nhiều.

"Ngươi...ngươi nói cái gì?" La Kinh Cuồng thân là đệ tử Vương Thành, khi nào đã gặp qua loại thao tác này?

Với thân phận của bọn hắn, vốn đã ngồi ở vị trí cao, sau khi bước vào 10 hạng đầu, sẽ càng thêm yêu quý danh dự của chính mình.

Huống chi, luận bàn ở giữa cao thủ cùng thế hệ đại biểu cho vinh dự cùng với tôn nghiêm, còn có sự chân thành đối với con đường tu hành.

Loại chuyện này lại vẫn có thể coi như là giao dịch! ? Có thể dùng tiền để cân nhắc?

"Đắt quá sao? Nhìn trên phân thượng xếp hạng của ta và ngươi gần

nhau, ta sẽ giảm giá cho ngươi 10%!" Vương Khung liếc mắt nhìn gã, chậc lưỡi nói.

Đệ tử La Vương Thành mà lại trả giá, khiến cho hắn có một chút xem thường.

Vương Khung đã hiểu lầm.

La Kinh Cuồng căn bản là chưa kịp phản ứng, thực sự có một chút không lý giải được loại thao tác này.

"Ngươi thật sự muốn lấy tiền của ta! ?" La Kinh Cuồng rốt cuộc cũng kịp phản ứng, bất khả tư nghị nhìn Vương Khung.

"Chớ có nói lung tung, là chính ngươi tự đưa tới cửa." Vương Khung vội vàng nói.

Sự tình này có liên quan đến danh dự, hắn là loại người thấy tiền liền sáng mắt kia sao? Quả thực buồn cười!

Vương Khung liếc nhìn, thản nhiên nói: "Ngươi nghĩ kỹ rồi hãy đến tìm ta."

"Không có tiền còn học đòi người khác khiêu chiến!"

Một giọng nói khinh thường vang lên bên tai La Kinh Cuồng, ngay sau đó, Đồ Phu ở trước mặt gã, dần dần biến mất.

Ngoại tuyến! ?

La Kinh Cuồng mở to hai mắt nhìn, như thể ở trong một giấc mơ, gã không thể tin được những gì mình vừa gặp phải.

Gã đường đường là huyết mạch trực hệ La Vương Thành, cao thủ vô thượng xếp hạng thứ tư Quang Minh Bảng, tìm người luận bàn không chỉ bị thu phí cao mà còn bị khinh thường! ?

"Đồ Phu! ? Mẹ kiếp, ngươi cũng dám mạo danh! ?" La Kinh Cuồng rống to một tiếng, rốt cuộc nghĩ đến khả năng duy nhất.

Lúc này La Kinh Cuồng quả thực là tam thi nhảy loạn, ngũ tạng câu phần, từ lúc tham gia vào Thiên Võng cho đến nay, gã còn chưa bao giờ phiền muộn như lúc này.

Gã cho rằng là bằng vào sự thông minh tài trí của chính mình, tìm tới Đồ

Phu chân chính, ai biết được lại là một kẻ giả mạo.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là gã tưởng rằng đó là kẻ giả mạo.

Dù sao, La Kinh Cuồng làm sao có thể tưởng tượng được, vị Đồ Phu được Thiên Võng ca tụng kia lại là một kẻ hám tiền như vậy!

...

Trở lại hiện thực, Vương Khung liền không ngừng không nghỉ đi tìm Kỷ Nguyên Thần.

Vào thời điểm Kỷ Nguyên Thần biết được tin tức Vương Khung đã thành công tiến vào 10 hạng đầu, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Dù sao, khoảng cách Vương Khung khiêu chiến lần trước ngay cả nửa tháng cũng chưa tới, nếu nói hắn đã trực tiến vào 10 hạng đầu, quả thực chính là không thể tưởng tượng.

Nhưng mà Vương Khung đích thân đến tìm y, sẽ không có khả năng đùa kiểu này.

Kỷ Nguyên Thần mang theo đầy bụng kinh nghi lập tức tiến vào Thiên Võng xác nhận.

Một lát sau, Kỷ Nguyên Thần gỡ kính mắt xuống, giống như gặp quỷ nhìn chằm chằm Vương Khung, dò xét trên dưới, dường như còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

"Thật sự không thể tin được, ngươi thế mà thực sự làm được! ?" Kỷ Nguyên Thần tự lẩm bẩm.

Lúc này, đầu óc y đầy dấu chấm hỏi, dùng thực lực Vương Khung bày ra, so với ước định y đưa ra, tiến vào 20 hạng đầu Quang Minh Bảng đã coi như là kỳ tích.

Nhưng mới được bao lâu, Vương Khung không ngờ lại tạo ra một kỳ tích khác, trực tiếp đạt được hạng thứ 5.

"Ngươi giấu thật là sâu!" Kỷ Nguyên Thần hơi hơi ngưng tụ con mắt lại, hình như có thâm ý nói.

Trong thời gian ngắn, có thể lấy được thành tựu như thế, chỉ có một lời giải thích.

Vương Khung đã giấu át chủ bài, giấu một con át chủ bài mà y cũng đều không thể tưởng tượng.

Tên tiểu tử này ẩn tàng quá sâu, phong mang như thế, lại vẫn còn giấu át chủ bài.

Lúc này, Kỷ Nguyên Thần thậm chí có một chút đố kỵ, đố kỵ với lão bản.

Sao y lại không thể gặp được dạng hạt giống tốt như thế này?

Thiên phú, tâm cơ, tính cách...

Kỷ Nguyên Thần càng nhìn Vương Khung, càng cảm thấy thuận mắt, thậm chí đến cuối cùng, con mắt cũng đều tỏa ra ánh sáng, xanh mơn mởn, như chồn nhìn thấy gà mái vậy.

"Có thể cho ta biết, ngươi đã làm như thế nào không?" Kỷ Nguyên Thần không nhịn được hỏi.

Y quá biết rõ độ khó của 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, để có được thứ hạng này, những thiên tài bình thường chỉ có thể được dùng làm đơn vị đo lường.

Y thực sự không nghĩ ra, thực lực của Vương Khung so với dự đoán của y tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.

Vương Khung nhếch miệng cười cười.

"Đại chấp giáo, đó là bí mật của ta, cũng không nằm ở bên trong ước định."

Kỷ Nguyên Thần khẽ gật đầu, cũng không có truy vấn, y vốn cũng không có dự định biết hết thảy mọi thứ của Vương Khung.

Chương 153

"Đại chấp giáo, trước đó chúng ta đã nói rõ..." Vương Khung vội vàng nói, trong mắt lộ ra một tia khát vọng.

Kỷ Nguyên Thần cười, cười đến rất là thoải mái.

Danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung xác thực trân quý, nếu như là những người khác yêu cầu, y sẽ rất đau đầu.

Nhưng hiện tại, y lại rất cao hứng.

Dùng thực lực của Vương Khung, ở bên trên Sơ Vương Tế, trăm phần trăm có thể thu hoạch được thứ tự cực tốt, hạt giống như vậy, còn tốt hơn đưa một trăm vị đệ tử vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Đã như vậy, xuất ra hai cái danh ngạch để giao hảo là không đáng kể chút nào.

Thiên phú tốt, thực lực mạnh, liền có tư cách làm xằng làm bậy.

"Ngươi làm rất tốt, ta nói lời giữ lời, hai cái danh ngạch kia là của ngươi." Kỷ Nguyên Thần thản nhiên nói.

"Thật sao! ?" Mặc dù đại chấp giáo đã chính miệng hứa hẹn, nhưng Vương Khung vẫn là không nhịn được hỏi một câu, hắn biết, loại sự tình này cũng không phải là một mình Kỷ Nguyên Thần có thể định đoạt.

"Yên tâm, lời ta đã nói ra liền sẽ không đổi ý, ngươi muốn giao hai cái danh ngạch kia cho huynh đệ của ngươi? Hay là giao cho người khác?" Kỷ Nguyên Thần hỏi.

"Liền cho bọn hắn, La béo cùng với Minh Hạo Nhiên." Vương Khung vội vàng nói.

Kỷ Nguyên Thần càng nhìn càng thưởng thức, thực lực mạnh, trọng tình nghĩa, dạng hạt giống này thực sự không nhiều.

Y thậm chí thậm chí còn có xúc động muốn giành lấy Vương Khung từ trong tay lão bản, nhưng y đoạt không lại.

"Bọn hắn có thể kết giao với ngươi, thật sự là tạo hoá." Kỷ Nguyên Thần thở dài.

Vốn là dùng tư lịch của La béo cùng với Minh Hạo Nhiên, là không có khả năng thu hoạch được danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Nhưng hiện tại bởi vì Vương Khung, vận mệnh của bọn hắn phát sinh cải biến, một bước lên trời, từ đây bất đồng, dần dần kéo ra chênh lệch cùng với người khác.

"Ta cũng rất bội phục ánh mắt của bọn hắn!" Vương Khung cười nói.

Kỷ Nguyên Thần phất phất tay, ra hiệu Vương Khung mau chóng rời đi, y nhìn ra được, chỉ cần cho tên tiểu tử này một cái thang, hắn liền có thể trực tiếp dỡ nhà.

"Đại chấp giáo, sự tình danh ngạch..."

"Hai ngày nữa liền sẽ công bố đối với bên ngoài, trở về chờ tin tức đi." Kỷ Nguyên Thần nói.

"Được rồi!" Vương Khung vừa lòng thỏa ý, quay người rời đi.

Vào ngày thứ ba, một tin tức truyền ra.

Vào trước Sơ Vương Tế, Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, Quang Minh Học Cung Xích Long Thành có tổng cộng bảy cái danh ngạch, ngoại trừ Vương Khung, La béo cùng với Minh Hạo Nhiên thân là học viên mới cũng bất thình lình xuất hiện.

Ngay khi tin tức này được đưa ra, lập tức dẫn tới sóng to gió lớn trong ba đại viện.

Quang Minh Học Cung truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt, sở hữu bao nhiêu bí cảnh ai cũng không biết.

Nhưng ai cũng biết, những bí cảnh này đều cất giấu đại cơ duyên!

Hắc Thuỷ Long Cung cũng được tính là một tòa bí cảnh khá nổi danh trong đó.

Đặc biệt là lần này bí cảnh mở ra, vừa vặn ở trước Sơ Vương Tế không bao lâu, không biết có bao nhiêu người mong nhớ, có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm, cũng không biết có bao nhiêu người đang âm thầm hành sự.

Hiện nay, cục thịt béo này lại rơi vào trong tay ba vị học viên mới, tự

nhiên dẫn tới chấn động không nhỏ.

Vương Khung nằm ở trong phần danh sách này, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Dù sao thì thiên phú cùng với chiến tích của hắn vẫn còn bày ra ở đó.

Trên thực tế, vào sớm trước khi danh sách được công bố, liền có tin tức nói, lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, vị học viên mới này trăm phần trăm sẽ xuất hiện ở phía trên.

Thực lực chính là hết thảy, đệ tử như vậy nếu như không được đề bạt, vậy thì đề bạt người nào?

Bởi vậy, liên quan tới việc Vương Khung tiến vào danh sách, ở bên ngoài một chút âm thanh cũng đều không có, cũng không có bất kỳ người nào đề xuất dị nghị.

Nhưng La béo cùng với Minh Hạo Nhiên lại không giống.

Tư lịch của bọn hắn quá mức nông cạn, coi như tiến vào ba đại viện cũng đều là miễn cưỡng đạt đến ngưỡng cửa mà thôi, dạng học viên mới như vậy, bên trong ba đại viện chính là có một bó to, có quá nhiều đệ tử kinh diễm hơn bọn hắn, một vị cao thủ tùy tiện đi ra từ bên trong Hoang Viện, còn không lợi hại hơn so với bọn hắn?

Dựa vào cái gì mà hai vị học viên mới này lại thu hoạch được danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung?

"Tấm màn đen! Đây tuyệt đối là tấm màn đen, hai người kia được tính là thứ gì chứ? Căn bản không có chỗ xếp hạng, cũng xứng nhúng chàm Hắc Thuỷ Long Cung! ?"

"Không sai, chắc là ỷ vào quan hệ cùng với Vương Khung, đi cửa sau đạt được danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung? Quả thực chính là bê bối lớn nhất lịch sử Quang Minh Học Cung."

"Nói cẩn thận, loại lời này không thể nói lung tung!"

"Sợ cái gì? Không phải chỉ là Vương Khung sao? Người khác sợ hắn, nhưng lão tử không sợ, đã sớm nghe nói lúc trước hắn tiến vào Quang Minh Học Cung cũng chính là đi cửa sau."

Thanh âm bất mãn truyền ra từ bên trong ba đại viện, rất nhiều người căm giận bất bình, dần dần loại thanh âm này càng lúc càng lớn, trở thành một đám cháy rừng, đã sớm không khống chế được.

Tất cả các loại tin đồn về Vương Khung cũng lan truyền nhanh chóng.

Đặc biệt khi tiến vào Quang Minh Học Cung là dựa vào đi cửa sau, không cần phải tiến hành khảo hạch gì cả.

Mặc dù dùng thiên phú cùng với thực lực của Vương Khung, cho dù là chiếu theo thủ tục thông thường cũng có thể thuận lợi qua cửa.

Nhưng điều này đã bị thổi phồng bởi những người có ác ý, cảm thấy hắn là tự cao, ngạo mạn, coi trời bằng vung, phá hư quy tắc, thao túng tấm màn đen, ỷ vào quyền thế, chà đạp công bằng công chính.

Thậm chí, liền ngay cả sự tình hắn ức hiếp học viên cũ tại ngoại viện, thu phí bảo hộ, trắng trợn cướp đoạt nô bộc của người khác cũng đều bị đổi trắng thay đen, lan truyền một cách bừa bãi.

Chương 154

"Mẹ kiếp, từ khi Quang Minh Học Cung sáng lập cho tới bây giờ còn chưa từng gặp qua kẻ mặt dày vô sỉ như thế!"

"Tay của Vương hắc thủ thật là đen, chính mình tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung còn chưa đủ, vậy mà bá đạo như thế, mang kèm theo hai tên phế vật, quả thực chính là sỉ nhục của Xích Long Thành chúng ta."

"Ta không phục, đối mặt với thế lực ác, chúng ta tuyệt đối không thể cúi đầu, hãy liên danh thượng cáo tổng bộ, ta muốn bẩm báo làm cho Vương hắc thủ thân bại danh liệt!"

Tiếng chất vấn càng lúc càng lớn, căn bản không áp chế nổi.

Bên trong ba đại viện, thiên kiêu hội tụ, ngọa hổ tàng long, bọn hắn lòng dạ cực cao, lăng tuyệt mây bay, làm sao có thể chịu được việc hai vị học viên mới cưỡi ở trên đầu của bọn hắn.

Rốt cuộc cũng có người hữu tâm châm ngòi thổi gió những điều này, đệ tử ba đại viện quần tình xúc động, liên hợp cùng một chỗ, tạo áp lực đối với phía trên.

"Vương Khung, ta xem ngươi thu thập tàn cuộc như thế nào!" Vân Chiếu Quân trốn ở trong tối, trong nội tâm tràn ngập vẻ oán độc.

Lần này, danh ngạch tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, gã vốn là có một cái, kết quả La béo cùng với Minh Hạo Nhiên nhảy ra chiếm chỗ, gã tự nhiên chỉ có thể nán lại ở chỗ mát mẻ.

Cơ duyên như này, cứ bỏ lỡ như vậy, trong nội tâm Vân Chiếu Quân làm sao có thể không hận?

Trong mắt gã, dùng thực lực của La béo cùng với Minh Hạo Nhiên tự nhiên không có khả năng khiến cho Quang Minh Học Cung thay đổi chủ ý, lâm thời thay đổi nhân tuyển.

Cho nên tất cả những chuyện này chỉ có thể tính ở trên đầu Vương Khung.

Bởi vậy, gã vận hành trong bóng tối, thao túng dư luận, khiến cho

Vương Khung trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận.

Đám đông phẫn nộ khó bình, gã không tin Quang Minh Học Cung sẽ tự hủy danh dự trong vô tận tuế nguyệt vì Vương Khung.

"Chống lại tấm màn đen, nghiêm trị Vương hắc thủ!"

"Chúng ta muốn chân tướng! Chúng ta muốn công bằng!"

"Chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt, thỉnh cầu học cung ra mặt, mở rộng chính nghĩa!"

Quần tình xúc động, một số lớn đệ tử tụ tập ở trước Võ Viện, tiếng lên án như sóng lớn càn quét không dứt.

Tại chỗ sâu ba đại viện.

Bên trong một tòa mật thất, gương nước chiếu ra hết thảy tình huống bên ngoài.

"Kỷ Nguyên Thần, đây chính là kiệt tác của ngươi? Làm như thế nào để thu thập dạng cục diện rối rắm này?" Một vị trung niên nam tử đầu đội Xích Vũ Quan trầm giọng quát.

Gã khí thế hùng hồn, nhét đầy thiên địa, cảm xúc phẫn nộ giống như xích diễm làm cho tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kính sợ.

Những giảng viên, giáo quan, giáo thụ này...nơm nớp lo sợ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hai vị đại chấp giáo Quang Minh Học Cung ở đây, nào có phần cho bọn hắn nói chuyện.

"Lũng Xích Mi, gấp cái gì? Chỉ là đệ tử phía dưới nhất thời tức giận mà thôi, đè xuống là được." Kỷ Nguyên Thần liếc mắt một cái, thờ ơ nói.

"Đè xuống?" Lũng Xích Mi nghiêm nghị quát: "Ngươi thừa dịp ta không có ở đây, xáo trộn lung tung danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung."

"Kỷ Nguyên Thần, ngươi thả thanh danh của Quang Minh Học Cung chúng ta ở nơi nào?"

Thanh âm tức giận như kinh lôi lay động, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngạt thở.

Bọn hắn lộ ra sắc mặt khổ qua, cũng không dám nói nhiều một chữ, chỉ

là có một chút oán niệm nhìn về phía Kỷ Nguyên Thần.

Chuyện này đã sớm truyền ra, cho dù là những sư trưởng như bọn hắn cũng là có lời oán thán.

Từ khi Quang Minh Học Cung sáng lập cho đến nay, cũng cực ít có dạng bê bối như thế này truyền ra.

"Vương Khung...tên tiểu tử này có quan hệ gì với ngươi? Lại khiến cho ngươi phá lệ làm xằng làm bậy?" Lũng Xích Mi cười lạnh nói.

"Ta nói cho ngươi biết, danh sách lần này không được tính, ta nhất định phải báo cáo lên tổng bộ."

Kỷ Nguyên Thần nhíu mày, lộ ra lãnh sắc: "Ngươi dám! ?"

"Ngươi xem ta có dám hay không?" Lũng Xích Mi bước ra một bước, trong mắt mơ hồ có tia lửa dâng lên.

"Đủ rồi!" Nhưng vào lúc này, một giọng nói già nua vang lên.

Đám người chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng liền được giải khai, lần lượt nhìn lại.

"Viện trưởng!" Lũng Xích Mi trông thấy người tới, sắc mặt hòa hoãn lại, vội vàng tiến lên trước, vừa muốn nói chuyện.

Viện trưởng Xích Long Thành giơ tay lên một cái, nói: "Chuyện này dừng ở đây."

Lũng Xích Mi hơi ngẩn ra, dường như có một chút không rõ có ý tứ gì.

"Viện trưởng, ngài đang nói..."

"Danh sách không thay đổi!"

"Cái gì?"

Vừa dứt lời, đừng nói là Lũng Xích Mi, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Kỷ Nguyên Thần, đều lộ ra thần sắc chấn kinh.

Danh sách Hắc Thuỷ Long Cung lần này coi như là những sư trưởng như bọn hắn cũng đều cảm thấy quá đen.

Thân là viện trưởng, lại công nhận! ?

Phanh! Nhưng vào lúc này, trong gương nước truyền đến tiếng vang.

Đệ tử ba đại viện, quần tình xúc động, tụ tập ở trước chỗ ở của Vương

Khung, nhìn tư thế cũng đã sắp phá nhà cửa.

Đột nhiên, cửa chính từ từ mở ra.

Vương Khung mang theo La béo, còn có Minh Hạo Nhiên đi ra.

"Vương hắc thủ đi ra rồi!"

"Trả công đạo cho chúng ta, trừng trị thủ phạm!"

Đám người kêu lên, thoạt nhìn liền biết là có tổ chức, có kế hoạch.

Vương Khung nhìn lướt qua, căn bản không quan tâm: "Một đám oắt con, thật là quá rảnh rỗi."

Hắn lớn lối như thế, lập tức kích khởi nộ hỏa cùng với "tinh thần trọng nghĩa" trong lòng mọi người, có người đi tới, chỉ vào hắn nghiêm nghị quát.

"Vương Khung, ngươi đừng tưởng rằng có thiên phú tốt, liền có thể muốn làm gì thì làm."

Vương Khung liếc nhìn, thản nhiên nói: "Thật có lỗi, thiên phú tốt, thật sự có thể muốn làm gì thì làm."

Cuồng vọng! Phách lối! Bá đạo!

Đây là ấn tượng trực quan nhất Vương Khung tạo ra cho Lũng Xích Mi, điều này cũng làm cho trong mắt vị đại chấp giáo này đầy tràn nộ hỏa cùng với chán ghét.

Chương 155

Một đệ tử dựa vào đi cửa sau, đối mặt với quần chúng phẫn nộ lại vẫn dám lớn lối như vậy! ?

Cho dù là có chỗ dựa ở phía sau, như vậy cũng quá làm càn, quả thực không có để Quang Minh Học Cung ở trong mắt.

Cái gọi là quy củ, cái gọi là ranh giới ở trong mắt tên tiểu tử này được tính là cái gì?

"Không biết tốt xấu!" Lũng Xích Mi trầm giọng quát, quay người liền muốn đi tới Võ Viện.

Hiển nhiên, vị đại chấp giáo này đã triệt để không nhìn được.

"An tâm chớ vội!" Viện trưởng đưa tay lăng không ấn xuống, thản nhiên nói.

"Viện trưởng..." Đôi mắt tròn xoe của Lũng Xích Mi rung động.

Viện trưởng bình chân như vại, nhìn chằm chằm hình ảnh trong gương nước, sâu trong con ngươi sinh ra một tia hứng thú.

Ở trước chỗ ở của Vương Khung, hoàn toàn tĩnh mịch.

Đám người quay mặt nhìn nhau.

Không có ai ngờ được Vương Khung liền ngay cả phản bác giải thích cũng đều không có, trực tiếp thừa nhận việc mình làm, thậm chí còn có một chút xem thường.

"Mẹ kiếp, hắn làm sao còn dám lớn lối? Đằng sau sự lớn lối của hắn là gì?"

"Mẹ nó, hắn vừa rồi là đang khinh bỉ chúng ta? Sao hắn dám?"

"Mẹ kiếp, sự việc đã bại lộ, hắn không phải hẳn là nên trốn đi sao? Làm sao hắn lại làm như chúng ta nên về suy nghĩ lại, hắn đang suy nghĩ cái gì?"

Đám người lộn xộn, có một chút quỷ dị nhìn về phía Vương Khung.

"Không hổ là thần tượng, đổi trắng thay đen cũng đều hùng hồn như thế, khí tức bá vương nhét đầy thiên địa, lũ ngu xuẩn này liền trực tiếp bị trấn trụ." Minh Hạo Nhiên nghiêng người nhìn Vương Khung, trong mắt

tràn ngập sùng bái.

"Vương Khung, ngươi cho rằng mình có thể một tay che trời? Để cho hai tên phế vật nhúng chàm Hắc Thuỷ Long Cung, dạng bê bối này nếu truyền đi, danh dự của Quang Minh Học Cung sẽ được tính là cái gì?" Rất nhanh liền có người thanh tỉnh lại, nghiêm nghị quát.

Vương Khung nhìn lại, chỉ thấy Vân Chiếu Quân đi ra từ trong đám người, trong mắt lộ ra lãnh ý, gã nguyên bản liền có địa vị cao quý, hiện nay mang theo đám người phẫn nộ mà đến, tự nhiên không sợ.

Quả nhiên, lời nói của gã rơi xuống, tiếng mắng chửi phụ họa liên tục vang lên không ngớt.

"Phế vật! ?" Vương Khung cười lạnh nói: "Các ngươi nói bọn hắn là dựa vào quan hệ mới thu hoạch được tư cách tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung..."

"Vậy xin hỏi chuyện sự tình này có chỗ nào không đúng sao?"

"Đệ tử đại tộc, sinh ra liền ưu việt hơn so với người khác, các ngươi có thể thu được tài nguyên, hoàn cảnh tu luyện mà thường nhân khó mà với tới...đây còn không phải là bởi vì quan hệ sau lưng các ngươi? Một bước lên trời, kể từ đây bất đồng, có ai đã từng trách móc nặng nề các ngươi?"

"Hiện tại lại đến nói chuyện công bằng với ta? Trên đời này có công bằng tuyệt đối sao? Đó chỉ là kẻ yếu lấy cớ mà thôi, quả thực chính là nói nhảm."

Vương Khung gằn từng chữ, nói năng vô cùng khí phách.

Âm thanh lạnh lùng giống như sấm sét vang vọng trên bầu trời Võ Viện.

Hoàn toàn chính xác, đệ tử đại tộc, bọn hắn từ khi sinh ra liền dựa vào quan hệ, lấy được khởi điểm cao hơn thường nhân xa xa.

Thậm chí bọn hắn không cần bỏ ra cố gắng, liền có thể được ưu tiên thu hoạch được rất nhiều cơ hội so với người bình thường.

Bất kể là người nào, đều cảm thấy chuyện này là sự tình không thể quở trách nhiều.

Nhưng mà loại sự tình này rơi ở trên người của dạng người không đáng

chú ý như La béo, Minh Hạo Nhiên liền lộ ra không công bằng, lộ ra không bình thường.

Bởi vì ở trong lòng những người này, cái gọi là đặc quyền chỉ có bọn hắn mới có thể được hưởng, những người khác căn bản không xứng.

"Tốt cho một tên tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn!" Lũng Xích Mi ánh mắt băng lãnh, dùng giọng mỉa mai nói.

Trên mặt của gã tràn ngập khinh thường cùng với bất mãn.

Nhưng mà rất nhiều giáo thụ lại là quay mặt nhìn nhau, ngược lại là cảm thấy loại nguỵ biện này càng nghe càng có đạo lý.

"Tại sao ta cảm thấy lời nói của hắn làm cho ta vô cùng xúc động, đánh thẳng vào linh hồn a!"

"Đạo lý thật đúng là như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, dường như cũng không có cái gì không đúng."

Không chỉ là nhóm giáo thụ, bên trong đệ tử ba đại viện cũng có người sinh ra dao động.

"Có đạo lý cái rắm, đầu óc của các ngươi đâu?"

Có người kêu to, muốn cực lực áp chế thanh âm bất đồng xuất hiện trong nội bộ.

Vương Khung nhìn, chỉ là cười lạnh, dẫn dắt tiết tấu, đám cháu trai này làm sao có thể qua được hắn.

"Vương Khung, ngươi đừng có nguỵ biện, hôm nay ta coi như không muốn cái mạng này, cũng phải để đại kỳ chính nghĩa giương lên tại Quang Minh Học Cung."

"Thực lực của ngươi là mạnh, nhưng đằng sau ta có nhiều người như vậy, ngươi đều đè ép được sao?" Vân Chiếu Quân rống to một tiếng, hiên ngang lẫm liệt, lập tức khơi dậy tâm tình của tất cả mọi người.

Tiếng kêu la liên tục, như sơn hô hải khiếu, như núi lửa phun trào.

Cái gọi là đám đông phẫn nộ khó bình, tràng cảnh lúc này liền diễn tả sinh động câu nói này.

Trên mặt Vân Chiếu Quân hiển hiện ý cười, trong mắt lộ ra lãnh sắc, gã

lôi cuốn đám người phẫn nộ đi đến, đại biểu cho chính là ý chí của toàn bộ ba đại viện, huy hoàng lồng lộng, ai có thể cản?

"Ta đương nhiên đè ép được!" Vương Khung bước ra một bước, đao ngâm rung trời, Hắc Long Đao ứng thanh mà lên.

Đột nhiên, cánh tay phải của hắn bỗng nhiên rung động, đạo đạo huyết văn quỷ dị xen lẫn dâng trào, lực lượng kinh khủng truyền đến Hắc Long Đao.

Phong mang lăng lệ, giống như một đầu đại long thức tỉnh, thanh âm đáng sợ giống như kinh lôi cuồn cuộn, mênh mông bát phương, lập tức liền ép thanh âm của mọi người xuống.

Trong khoảnh khắc, biểu tình trên mặt của tất cả mọi người đều ngưng kết.

Chương 156

Một vệt chấn kinh, kinh hãi, vẻ không tin lộ ra từ trong mắt bọn hắn, đầy tràn khuôn mặt.

Vào lúc này, phong mang màu đen kia ở bên trong tầm mắt của bọn hắn là cực kì chói mắt.

Liền ngay cả gã béo cùng với Minh Hạo Nhiên cũng đều sửng sốt.

"Năng...năng lực...loại năng lực...thứ ba! ?"

"Trời đất...chuyện này...đây coi như là xảy ra chuyện gì thế...tam sinh năng lực? Hắn là tam sinh năng lực! ?"

"Ta có phải hay không hoa mắt rồi? Loại năng lực này...loại uy thế này..trời ạ, thiên phú của hắn rốt cuộc..."

Tất cả mọi người chấn kinh, không, thậm chí là mơ hồ hơi choáng.

Vương Khung đang cho thấy loại năng lực thứ ba từ hắn tiến vào Quang Minh Học Cung đến nay.

Minh Thanh Sa, Ngọc Kinh Hồng, liền ngay cả Hoắc Thanh Minh cũng đều lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

Bọn hắn có hiểu rõ nhất định đối với thực lực của Vương Khung, nhưng Huyết Văn Tí triển lộ ra lại làm những người này bỗng nhiên phát hiện ra, hoá ra thực lực chân chính của Vương Khung chỉ bày ra một nửa mà thôi.

"Tam sinh năng lực! Tên tiểu tử này là thân mang ba loại năng lực! ?" Lũng Xích Mi trừng trừng hai mắt, bỗng nhiên quay người nhìn về phía Kỷ Nguyên Thần.

Vào giờ phút này, y rốt cuộc biết vì sao Kỷ Nguyên Thần nguyện ý coi trời bằng vung cũng muốn giao hảo với tên tiểu tử này.

Y cũng biết, vì sao viện trưởng lại vẫn ngầm đồng ý loại quyết định này.

Thiên phú tốt, thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Dạng thiên phú này, lôi kéo như thế nào cũng đều không quá đáng.

"Kỷ Nguyên Thần ngươi hay lắm, lại dám đào hố chờ ta." Lũng Xích Mi cắn răng nói.

Nếu như y sớm biết Vương Khung có thiên phú như thế, làm sao sẽ cực lực phản đối chuyện này như vậy, nhảy tới nhảy lui, giống như một con khỉ.

Kỷ Nguyên Thần vẫn giữ nụ cười như ban đầu.

Nhưng trong nội tâm lại thực sự nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Y chỉ biết rõ Vương Khung có át chủ bài, nếu không làm sao có khả năng lấy được thứ tự như thế tại Quang Minh Bảng.

Nhưng chính Kỷ Nguyên Thần cũng không biết, Vương Khung lại còn có năng lực thứ ba.

"Tên tiểu tử giỏi lắm, giấu thật là sâu!"

Tính cách của Vương Khung chính là, vào bất cứ lúc nào địa phương nào cũng đều cần giữ lại át chủ bài, hiện nay hắn đã tiến hóa ra năng lực cường đại như Cửu Biến Long Khí. Cho nên tự nhiên không cần lại cất giấu Huyết Văn Tí, vào lúc cần thiết, liền triển lộ ra, uy hiếp đám người.

Rất hiển nhiên, Vương Khung đã đạt đến mục đích.

Ở trước chỗ ở của Vương Khung, hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kính sợ, quang mang cực nóng nguyên bản trong mắt cũng dần dần ảm đạm, trên mặt bọn hắn cũng lộ ra một tia khiêm tốn cùng với kính sợ.

Thiên phú Vương Khung bày ra quá kinh khủng, kinh khủng đến vượt qua phạm vi bọn hắn có thể chống lại.

Chính nghĩa?

Chính nghĩa cũng là yêu cầu thực lực mới có thể mở rộng.

Ở trước mặt Vương Khung, bọn hắn cũng không có dạng thực lực này.

Huống hồ nắm giữ thiên phú kinh khủng như này, dường như làm xằng làm bậy như thế nào cũng đều không quá phận.

Đại thế mênh mông, không thể ngăn cản!

Vương Khung lúc này, như một tòa núi cao sừng sững trước mặt, trở

thành quan ải không thể vượt qua trong lòng mọi người.

Bọn hắn dần dần vô lực, sinh ra thoái ý.

Thiên tài tuyệt thế như vậy còn tranh cái gì? Có thể tranh được sao? Lấy trứng chọi đá, đó mới là không khôn ngoan.

Lúc này, sự chấn kinh trên mặt Vân Chiếu Quân dần dần cởi ra, ngược lại là hóa thành một loại tuyệt vọng, không cam cùng với phẫn nộ.

"Vương Khung, ngươi muốn lấy thế đè người?" Vân Chiếu Quân cắn răng quát.

"Đè ngươi thì thế nào?" Vương Khung cười lạnh: "Đừng tưởng rằng dựa vào việc cầm cờ hiệu mở rộng chính nghĩa liền có thể làm cho nhiều người bán mạng vì ngươi như vậy, ngươi cùng với chính nghĩa không liên quan một chút nào, chỉ là vì chính mình mà thôi."

Ai cũng không phải người ngu, lời nói của Vương Khung làm cho rất nhiều người đều bừng tỉnh trong mộng!

Đúng vậy, Vương Khung đại thế mênh mông, thiên phú tuyệt thế, nếu danh ngạch đã được định ra, nhất định là thu hoạch được thừa nhận của phía trên.

Lại nói, lui một vạn bước, coi như bức bách tạo áp lực cho phía trên, khiến cho phía trên ra mặt chủ trì chính nghĩa, danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung cũng không rơi lên trên đầu của bọn hắn.

Nếu như lời đồn trước đó không sai, danh ngạch nguyên bản là chỉ có của một mình Vân Chiếu Quân.

"Mẹ kiếp, đồ chó hoang Vân Chiếu Quân, lại sử dụng chúng ta như vũ khí!"

"Chính nghĩa chó má gì chứ, chỉ là tranh vì chính gã, mưu lợi riêng mà thôi, còn lôi kéo chúng ta, cái quái gì vậy?"

"Vân Chiếu Quân, làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết, chính nghĩa con mẹ ngươi."

Có người kinh sợ, bị người sai sử giống như đồ đần, đổi lại thành ai cũng đều sẽ phẫn nộ.

Dù sao, bọn hắn cũng không phải thật sự là đồ đần.

Vì Vân Chiếu Quân, lại đắc tội Vương Khung, hiện tại xem ra, quả thực là đã đủ ngu xuẩn.

Vân Chiếu Quân kinh nghi bất định, thần sắc không ngừng biến hóa.

Vương Khung nhìn thấy thế lại là cười lạnh, dẫn dắt tiết tấu, thằng oắt con này có thể vượt qua được hắn?

Tại Thiên Võng, hắn cũng có thể hô phong hoán vũ, thao túng dư luận, còn đáng sợ hơn so với năng lực của hắn.

Tiết tấu đại sư, không phải là gọi không.

"Tên tiểu tử này thật đúng là xảo trá!" Lũng Xích Mi không nhịn được nói.

Sắc mặt của y đã hòa hoãn không ít, cũng dần dần sinh ra hứng thú đối với Vương Khung.

Cái gọi là tam sinh năng lực, y chưa có kiến thức qua toàn bộ, nhưng chỉ là phần thủ đoạn này lại là làm cho y có một chút tán thưởng.

Đầu tiên là lấy thế đè người, che đậy quần luân, vào thời điểm khí thế của mọi người giảm đến thấp nhất, lại tấn công một lần nữa, hướng ngọn giáo vào Vân Chiếu Quân, phân hoá nội bộ, giết người tru tâm.

Chương 157

Chiêu này coi như đã chơi đến lô hỏa thuần thanh, đơn giản là như thái bạch tiên kiếm, vãng lai phiêu hốt.

Coi như là Lũng Xích Mi cũng không nhịn được dâng lên một tia tán thưởng.

Y chỉ nhìn việc làm không nhìn người, người tuổi trẻ ưu tú như thế này đúng là hoàn toàn ít có, huống chi, ngoại trừ thủ đoạn tâm cơ, Vương Khung còn có thực lực cùng với thiên phú cường đại.

"Kỷ Nguyên Thần tìm được dạng hạt giống này từ nơi nào! ?" Trong nội tâm Lũng Xích Mi nghĩ thầm.

"Vân Chiếu Quân, ta cho ngươi một cơ hội." Đột nhiên, Vương Khung quát một tiếng, ép xuống tất cả âm thanh của mọi người.

Đạo đạo ánh mắt nghi hoặc lần lượt ném tới.

"Cơ hội gì?" Vân Chiếu Quân cắn răng quát.

"Ta đánh cược với ngươi một lần, nếu như ngươi thắng, danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung liền tặng cho ngươi!"

"Ngươi muốn đánh cùng với ta! ?" Vân Chiếu Quân lộ ra sắc mặt khó coi, ngày đó gã liền đã không phải là đối thủ của Vương Khung, hiện nay Vương Khung thân mang ba đại năng lực, gã càng không đủ để nhét răng.

"Tiểu Minh!"

Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên rung động, nhìn về phía Vương Khung, trong mắt lộ ra một tia chấn kinh, y nắm chặt song quyền, thân thể không nhịn được trở nên rung động.

"Trận đánh cược này, ngươi dám tiếp không?"

Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên bỗng nhiên ngưng tụ lại, nghiêm nghị nhìn về phía Vân Chiếu Quân.

"Dám!"

"Ha ha ha!" Vân Chiếu Quân bỗng nhiên cười ha hả, vào thời điểm gã tuyệt vọng nhất, cho rằng đã bị buộc đến tuyệt lộ, không ngờ được lại xuất

hiện chuyển hướng kịch tính như vậy.

"Vương Khung, ngươi để cho tên phế vật này đánh với ta? Ha ha ha, ngươi đây là lương tâm đột nhiên trỗi dậy, muốn trả danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung cho ta sao?"

Vân Chiếu Quân cười đến chấn thiên động địa, thậm chí, gã đột nhiên cảm thấy Vương Khung cũng đều không có chán ghét như vậy.

"Sống chết có số, ngươi có dám tiếp hay không?" Vương Khung nhìn gã, thờ ơ nói.

Vân Chiếu Quân cười điên cuồng nói: "Có gì không dám? Đánh chết tên phế vật này, ngươi cũng đừng trách ta!"

"Vương Khung điên rồi? Để một vị học viên mới chiến đấu sinh tử cùng với Vân Chiếu Quân! ?"

Đám người sợ hãi, mặt tràn đầy không thể tưởng tượng.

Bất kể Vân Chiếu Quân có bao nhiêu âm hiểm, nhưng thực lực của gã còn tại đó, vào trước khi Vương Khung xuất hiện, gã cũng là uy danh hiển hách, thực lực trấn áp quần luân, nếu không cũng sẽ không thu hoạch được tư cách tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Thực lực như vậy, coi như là đệ tử ba đại viện lâu năm cũng không dám cùng tranh hùng.

"Còn quá sớm!"

Hoắc Thanh Minh hơi nhíu chân mày lại, y vô cùng rõ ràng đối với thực lực của Minh Hạo Nhiên, mặc dù tiềm năng cực lớn, nhưng muốn giao thủ cùng với Vân Chiếu Quân, hiện tại còn chưa phải thời điểm.

Y muốn ra tay ngăn cản, cũng đã trễ.

Minh Hạo Nhiên cất bước đi ra, thân thể cũng không nhịn được trở nên rung động.

"Phế vật, sợ sao?" Vân Chiếu Quân khinh miệt cười nói.

"Ta đây là hưng phấn!" Minh Hạo Nhiên nhếch miệng, lộ ra ý cười điên cuồng.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ ý chí đáng sợ phóng lên tận trời, hai con mắt

của y biến thành bất động như vực sâu vạn trượng.

Tất cả mọi người đều chấn động, chỉ cảm thấy thiên địa xoay tròn, nhật nguyệt sụp đổ, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Áp lực trầm trọng đánh tới từ bốn phương tám hướng, như nộ hải lật giang, chiếm đoạt hết thảy.

"Chuyện này là..."

Kỷ Nguyên Thần, Lũng Xích Mi còn có nhóm giáo thụ đều lộ ra dị sắc.

"Nhất niệm sinh ra vô biên kiếp, thiên địa nhật nguyệt giống như cuồng tà!" Có giáo quan nghẹn ngào kêu lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nghĩ không ra bên trong ba đại viện còn có đệ tử như vậy?"

"Nhất niệm sinh diệt, thập phương vạn tượng đều thành ma kiếp, thật sự là lực lượng đáng sợ!"

"Tên tiểu tử này không đơn giản, bên trong phái ngự vật cũng đều rất hiếm thấy, thật sự là kỳ tài!"

Nhóm sư trưởng cũng đều cảm thán.

Cái gọi là nhất niệm sinh vạn pháp, niệm lên ma kiếp sinh.

Con đường tu hành, sợ nhất ma kiếp, cũng chính là tâm ma.

Cái gì là tâm ma, đều là bởi vì người tu hành sinh sôi ý niệm mà sinh ra thất tình lục dục, hóa thành huyễn tượng vô biên, ý niệm hỗn loạn, kiếp số đột kích.

Một khi tâm ma đâm sâu vào, thì muôn loài trên đời, vạn vật trên đời, và mọi hiện tượng đều là tai họa.

Minh Hạo Nhiên đi trên một con đường cực kỳ đáng sợ, y thao túng nhân tâm, khống chế ý niệm, hóa thành tâm ma vô thượng, cuồn cuộn mà đến, quét ngang mà tới.

Loại lực lượng này đối với người có cảnh giới cao có lẽ sẽ không được tính là gì, nhưng đối với tuyệt đại bộ phận người cùng thế hệ mà nói, quả thực chính là ác mộng.

"Năng lực thật đáng sợ!" Vương Khung hờ hững nói.

Hắn cũng là một trong số ít những đệ tử không bị ảnh hưởng này.

Cảm xúc, dục vọng, ý niệm, ý nghĩ của con người...những thứ này đều bị Minh Hạo Nhiên đùa bỡn điều khiển, trở thành vũ khí sắc bén của y.

Tuy rằng năng lực này còn non nớt, nhưng cũng đã đủ để đối phó với những người này.

Vào thời khắc này Minh Hạo Nhiên đã sớm thoát thai hoán cốt, đôi mắt của y rốt cuộc không còn lưu luyến câu lan, dùng để thâu hương thiết ngọc.

Sâu trong con ngươi, tinh mang lấp lánh, chiếu rọi đi ra là tương lai không thể tưởng tượng.

"Vân Chiếu Quân, ngươi chết đi cho ta!" Minh Hạo Nhiên bỗng nhiên bạo phát, trong đầu óc hiện ra bộ dáng tỷ tỷ chết thảm.

Cừu hận thấu xương chảy ra từ bên trong cốt nhục.

Trong tay y hàn quang lấp lóe, một cây chủy thủ giống như một lưỡi câu độc đâm về phía đầu Vân Chiếu Quân.

"Chết tiệt, phế vật như ngươi mà cũng muốn giết ta." Vân Chiếu Quân cắn lưỡi, nghiêm nghị quát.

Đau đớn thấu xương, sát ý ngập trời, điên cuồng phẫn nộ làm tâm tình của gã trở nên sôi trào, ảo tưởng trước mắt đột nhiên tiêu tán.

Cơ hồ ở trong sát na thanh tỉnh, hàn quang sâm nhiên cũng đã đến trước người.

Chương 158

Vân Chiếu Quân bỗng nhiên lui lại, vô tận cát bụi dâng trào.

Ông! Máu đỏ tươi bắn tung toé trên mặt đất, trên trán của gã có một vết đao sâu hoắm, cảm giác đau đớn khiến gã cơ hồ nhắm mắt.

Nhưng mà, gã chung quy vẫn đã tránh thoát một kích tất sát này.

Ầm ầm! Cát bụi càn quét, như là một bàn tay to đánh bay Minh Hạo Nhiên, Minh Hạo Nhiên giống như đạn pháo nện vào vách tường, nhấc lên bụi mù cuồn cuộn.

"Phá...Vân Chiếu Quân đã phá được lực lượng của y..." Có người kinh hô.

Minh Hạo Nhiên bị thương nặng, đám người cũng giật mình tỉnh lại từ bên trong huyễn tượng.

"Tiểu Minh..." Gã béo biến sắc nghẹn ngào kêu lên.

"Phế vật, ngươi dám làm ta bị thương?" Vân Chiếu Quân lộ ra khuôn mặt dữ tợn, y lau đi máu tươi trên trán, tay phải nâng lên, trảo một cái, vô tận cát bụi cuồn cuộn, như là bàn tay lớn, nâng Vân Chiếu Quân đi đến trước người Minh Hạo Nhiên.

"Vương Khung, ngươi hãy nhìn ta tra tấn y đến chết đi." Vân Chiếu Quân giống như điên dại.

Cát bụi càn quét, hóa thành một chiếc quan tài, triệt để thôn phệ Minh Hạo Nhiên.

Quan Tài Bụi!

"Lão Vương..." La béo muốn ra tay, lại bị Vương Khung ngăn lại.

"Ha ha ha..." Vân Chiếu Quân điên cuồng cười to, Quan Tài Bụi cười rộ lên, quan tài bụi bặm tụ lại, đá sỏi điên cuồng cọ xát, bên trong truyền ra lực lượng khủng bố.

Ông! Đột nhiên, một luồng sáng lạnh lẽo bay ra từ trong Quan Tài Bụi, đâm thẳng vào ngực Vân Chiếu Quân.

Tiếng cười cuồng ngạo im bặt mà dừng.

Biến cố tới quá nhanh, tất cả mọi người sửng sốt.

Quan Tài Bụi vỡ vụn, Minh Hạo Nhiên máu me khắp người, da thịt bong nứt, trong mắt đều là điên cuồng cùng với giết chóc.

"Sao có khả năng? Làm sao lại không có việc gì?" Hoắc Thanh Minh nhíu mày, có một chút không dám tin tưởng.

"Chuyện này là..." Trong con ngươi của Kỷ Nguyên Thần, Lũng Xích Mi, bao quát cả nhóm sư trưởng đều lộ ra một vệt dị sắc.

Năng lực của Vân Chiếu Quân mọi người đều biết, dùng năng lực của Minh Hạo Nhiên mà nói, một khi bị Quan Tài Bụi khóa chặt, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng bây giờ, trạng thái của y vô cùng đặc biệt, cát bụi còn sót lại trên bề mặt cơ thể đang tróc ra giống như bị đẩy lùi vậy.

Các vết thương lộ ra cũng cực kỳ nông.

"Không thể nào! ?" Sinh cơ trong mắt Vân Chiếu Quân đang cấp tốc dập tắt, nhưng gã trước khi chết cũng không dám tin tưởng tất cả những điều này.

Không chỉ là gã, tất cả mọi người cũng đều vô cùng nghi hoặc.

"Lão Vương..."

"Ngũ Ngục Đại Ma!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, lộ ra vẻ hưng phấn cùng với chờ mong.

"Cái gì?" Gã béo khẽ giật mình.

"Đây chính là lực lượng chân chính của y." Vương Khung không nhịn được nói: "Nhân loại là sinh vật ngũ hành, cũng có thể gọi là ngũ tượng, cũng chính là kim mộc thủy hỏa thổ."

"Ngũ tượng tạo nên nhân loại, thực sự trói buộc nhân loại, nếu như nói nhân thể là một cái lồng giam, ngũ tượng chính là đại ma bị nhốt ở trong lồng giam."

"Minh Hạo Nhiên có thể khống chế ý nghĩ của mình, từ đó thu hoạch được quyền khống chế thân thể, điều chỉnh tỉ lệ ngũ tượng."

"Ngươi đang nói..." La béo lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"Tổn thương của lực lượng thuộc tính Thổ đối với y bị suy yếu đến cực hạn." Vương Khung có một chút hưng phấn nói.

"Loại chuyện này mà cũng có thể làm được sao?" La béo nghe, cảm thấy không thể tưởng tượng.

Khống chế ý niệm, là có thể khống chế ngũ hành nhân thể?

Trong mắt gã, đây chỉ là thôi miên bản thân mà thôi, sao có khả năng thật sự ảnh hưởng đến vật chất hiện thực.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng làm một thí nghiệm, trói chặt một tử tù, cắt cổ tay của gã, sau đó phát ra âm thanh của những giọt nước rơi xuống, tử tù kia cho là mình đang không ngừng chảy máu, cuối cùng liền chết thật." Vương Khung nói.

Y niệm của con người là có thể ảnh hưởng đến thân thể, thậm chí là vật chất hiện thực.

Cái gọi là tu hành, cũng là mượn danh nghĩa tu chân, chỉ là, muốn chân chính đánh vỡ giới hạn hư thực, cảnh giới như thế là không thể tưởng tượng.

Dùng năng lực của Minh Hạo Nhiên, tối đa cũng chỉ có thể thôi miên bản thân, điều tiết khống chế thân thể của mình mà thôi.

Nói trắng ra, chính là hung ác ngay cả mình cũng đều lừa gạt.

Ông! Chuỷ thủ trong tay Minh Hạo Nhiên run lên bần bật, phong mang đáng sợ càn quét, trực tiếp xoắn trái tim của Vân Chiếu Quân đến vỡ nát.

Lồng ngực của gã trực tiếp bị xuyên thủng, sinh cơ trong mắt triệt để ảm đạm.

Toàn thân Minh Hạo Nhiên run rẩy.

Vào lúc này, y đột nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cả người xụi lơ trên mặt đất, cho dù y có thể thao túng ngũ tượng thân thể, nhưng dù sao cũng chưa có chân chính đạt đến tình trạng dùng hư hóa thật.

Quan Tài Bụi đối vẫn tạo thành thương tích không thể tưởng tượng đối với y.

"Chết...chết rồi...Vân Chiếu Quân chết rồi! ?"

Ánh mắt của đám người rung động, trên mặt tràn đầy thần sắc chấn kinh.

Nơi này chính là Quang Minh Học Cung, một vị đệ tử, hơn nữa còn là huyết mạch đại tộc, chết tại nơi này, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

"Y thật sự giết Vân Chiếu Quân!" Có người không cam lòng, là chí hữu của Vân Chiếu Quân, trông thấy tình cảnh này, sát cơ đại thịnh, muốn động thủ.

Nhưng khi ánh mắt của gã thoáng nhìn qua Vương Khung, ý niệm tìm chết kia liền dập tắt trong giây lát.

Có vị hung thần này ở đây, không có người nào có thể động vào Minh Hạo Nhiên mảy may, cho dù động, cũng đừng hòng có thể còn sống rời đi.

"Chiến đấu sinh tử, đây là ước định giữa song phương, Vân Chiếu Quân tài nghệ không bằng người, có thể trách ai?"

"Không sai, chiến đấu sinh tử, đã phân thắng bại, lại phân sinh tử. Nếu thắng liền đáp ứng ước chiến, thua liền đổi ý, nào có dạng đạo lý này?"

"Ước định ở trước mắt bao người, Vân gia sẽ có mặt mũi truy cứu?"

Có người cười lạnh, đã sớm nhìn Vân Chiếu Quân không vừa mắt.

Chương 159

"Toàn bộ giải tán!"

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét to vang vọng trên bầu trời Võ Viện.

Lũng Xích Mi cất bước đi tới, khí thế đáng sợ như cuồng phong càn quét, trấn áp bát phương.

Vân Chiếu Quân bị đánh chết tươi, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không ra mặt liền sẽ không thể nói nổi, ở phía Vân gia cũng không tiện bàn giao.

"Là đại chấp giáo! ?"

"Đi nhanh lên, chớ để dính vào rắc rối!"

Đám người nhìn thấy người tới, lần lượt tránh lui, trong nháy mắt, ở phía trước chỗ ở của Vương Khung, ngoại trừ một mảnh hỗn độn, chỉ còn lại mấy người trong cuộc.

"Ngũ Ngục Đại Ma! ? Hảo thủ đoạn!" Lũng Xích Mi nhìn về phía Minh Hạo Nhiên, trầm giọng nói.

Y không ngờ được, đệ tử mới tiến vào ba đại viện, trên người lại cất giấu tiềm lực đáng sợ như vậy.

Tuy nói Minh Hạo Nhiên có thể chém giết Vân Chiếu Quân là bởi vì xuất kỳ bất ý, lại thêm năng lực của y vừa vặn khắc chế Vân Chiếu Quân, nhưng hung hiểm ở bên trong vẫn y như cũ không phải là dùng hai từ may mắn đơn giản là liền có thể giải thích.

Thiên hữu ngũ tặc, gặp chi người hưng. Vạn vật hoá sinh, nhất niệm sinh diệt!

Năng lực của Minh Hạo Nhiên đạt đến trình độ có thể khống chế ý nghĩ của mình, khống chế ngũ tượng, mặc dù còn rất thô thiển, nhưng tương lai của y đã được chú định là không thể lường trước được.

Vương Khung có thể nhìn thấy điều này.

Lũng Xích Mi tự nhiên cũng nhìn ra được.

"Trẻ tuổi nhuệ khí, sắc bén không tả nổi!" Lũng Xích Mi không khỏi

khen.

Đột nhiên, ánh mắt y biến đổi, sát phạt kinh thế, đè về hướng Vương Khung.

"Người trẻ tuổi, sát tính của ngươi quá nặng, ở bên trong Quang Minh Học Cung, xúi giục giết người, chuyện này là trọng tội."

Uy áp kinh khủng như cửu trọng phù vân, mênh mông nhân gian, hung hăng áp bách tới.

Sắc mặt của Vương Khung đột biến, chỉ cảm thấy thân thể bị một bàn tay lớn cầm thật chặt.

Cho dù thiên phú của hắn tuyệt cường, nhưng cảnh giới quá thấp, ở trước mặt cao thủ cảnh giới Linh Lô, quả thực có thể bỏ qua không tính.

"Thần tượng!" Minh Hạo Nhiên rống to, kéo lấy thân thể bị trọng thương, lảo đảo một cái, ngăn ở trước người Vương Khung.

Lập tức, uy áp kinh khủng trực tiếp trấn áp y trên mặt đất, gắt gao không thể động đậy.

"Người là ta giết, chuyện này không liên quan tới hắn." Minh Hạo Nhiên cắn răng nói.

Y chém giết Vân Chiếu Quân, ngọn núi đè nén trong nội tâm đã tiêu trừ, vào giờ phút này, mở mày mở mặt, ý niệm thông suốt, một cỗ hào khí tỏa ra, y ngăn ở phía trước, cho dù bỏ mình cũng không thể để bất luận kẻ nào gây bất lợi cho Vương Khung.

"Ngược lại là trọng tình trọng nghĩa!" Lũng Xích Mi hờ hững nói.

"Ngươi dám động đến hắn! ?"

Đột nhiên, một âm thanh thật lớn truyền đến, như thiên lôi cuồn cuộn, từ xa đến gần.

Kỷ Nguyên Thần ánh mắt lạnh lùng, cất bước đi tới, toàn thân tản ra chiến ý nồng đậm.

"Lũng Xích Mi, hai người bọn hắn là hi vọng của Xích Long Thành chúng ta, ngươi không nên ép ta ra tay." Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

Lũng Xích Mi liếc nhìn, thản nhiên nói: "Thật là không phóng khoáng."

Nói xong, y đưa tay một chỉ, đánh vào mi tâm của Minh Hạo Nhiên, chợt quay người cất bước, phiêu nhiên rời đi.

Minh Hạo Nhiên hơi ngẩn ra, chỉ cảm thấy một cỗ tin tức bàng bạc nổ tung ở trong đầu.

Những tin tức kia như hồng lưu nhấp nhô, cuối cùng hoá thành bốn chữ lớn giống như mặt trời lơ lửng, toả sáng.

Thần Ma Cửu Niệm! ?

Minh Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, hai mắt sung huyết, ngay sau đó rên lên một tiếng, trực tiếp ngất đi.

"Tiểu Minh!" Vương Khung hơi biến sắc, bước tới kiểm tra.

"Y không có việc gì!" Kỷ Nguyên Thần nhìn thoáng qua, liền phát giác ra dị dạng, lộ ra ánh mắt cổ quái, nhìn về phía phương hướng Lũng Xích Mi tiêu thất.

"Thật là gặp quỷ, lão Lũng hôm nay làm sao lại hào phóng như vậy, thể hồ quán đỉnh sao?"

Dùng tu vi của Kỷ Nguyên Thần tự nhiên nhìn ra được, một chỉ vừa rồi kia của Lũng Xích Mi là ý niệm truyền pháp, huyền diệu vào bản tâm.

Cái gọi là pháp không truyền qua tai, dùng tâm ấn tâm, thần thông tương truyền, đây cũng là bí thuật truyền công cổ lão.

"Khí tức của y sao lại yếu ớt như thế?" Vương Khung không nhịn được nói.

Kỷ Nguyên Thần cười: "Tiểu tử, y đã nhặt được đại tiện nghi, chờ xem, sau khi tỉnh lại, y sẽ trở nên phi phàm."

Lũng Xích Mi là nhân vật bậc nào, dùng loại phương pháp này truyền công, công pháp truyền lại nhất định bất phàm, cộng thêm thiên phú cùng với năng lực của Minh Hạo Nhiên, thành tựu sau này là không thể đoán trước.

"Tiểu tử ngươi thật là khí vận nghịch thiên, loại tư chất này cũng có thể thu nạp ở bên người." Kỷ Nguyên Thần không khỏi cảm thán.

Thời đại này chính là không bao giờ thiếu thiên tài.

Nhưng khi một nhóm thiên tài tập hợp lại với nhau và tất cả đều tuân theo mệnh lệnh của một người thì thật là khủng khiếp.

Thật giống như Thập Nhị Vương Tọa năm đó, quả thực phá vỡ thời đại, dẫn dắt sóng trào.

"Bởi vì ta phúc hậu!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Kỷ Nguyên Thần lườm hắn một cái, đứng dậy liền đi.

Y phát hiện ra, tên tiểu tử này là thật sự không thể khen, cho hắn một cái thang, hắn có thể trực tiếp dỡ nhà.

Ý cười trên mặt Vương Khung càng đậm, sự tình Hắc Thuỷ Long Cung cũng coi như có một cái kết thúc.

Uy thế của hắn ở bên trong ba đại viện càng thêm như mặt trời ban trưa, đại thế đã thành, không ai có thể kháng.

Vương Khung xách theo Minh Hạo Nhiên, quay người đi vào chỗ ở.

La béo nhếch miệng, có một chút hoảng hốt.

"Tiểu Minh càng ngày càng mạnh, so sánh cùng với thời điểm vừa mới tiến vào Quang Minh Học Cung, quả thực tưởng như hai người."

Trận chiến vừa rồi kia mang lại cho gã béo rung động quá lớn.

Càng trọng yếu hơn là, thủ đoạn của Vương Khung làm cho gã cũng vô cùng kinh hãi, dẫn dắt tiết tấu, chuyển hướng gió, lấy thế đè người, cuối cùng thay đổi đầu thương, để cho Minh Hạo Nhiên chiến một trận định càn khôn, bịt miệng của tất cả mọi người, phiêu hốt vận chuyển, bạo lực trực kích, nhân tâm cũng đều bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Chương 160

Từ nay về sau, dùng địa vị cùng với thực lực của Vương Khung hiện nay, chỉ sợ sẽ càng không có ý định hùn vốn mở hàng thịt với gã.

"Sự nghiệp vĩ đại chung quy cũng phải dừng lại." La béo có một chút hoảng hốt.

Gã cụp mắt xuống, nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Khi đó tại sao ngươi lại chọn ta làm đồ đệ của ngươi?"

Minh Hạo Nhiên dường như đã vượt qua gã, gã béo không khỏi có một chút nhụt chí.

"Tiềm lực của ngươi còn chưa có triệt để khai phá." Tiểu Bạch nhún nhún lỗ tai nói, con mắt như chuông đồng chuyển động cuồn cuộn: "Ta đã sớm nói, thiên phú của ngươi là số một đương thời, một khi thức tỉnh, sẽ khó có thể tưởng tượng, gấp cái gì?"

"Thật sao?" La béo lộ ra vẻ mặt hoài nghi, dường như cũng không tin Tiểu Bạch.

"Ghi nhớ, béo cũng đều là tiềm lực!" Tiểu Bạch gặm thịt khô, quay người rời đi.

...

Sau một hồi sóng gió, cuộc sống của Vương Khung trở nên thanh tịnh.

Dùng uy vọng cùng với thực lực của hắn hiện nay, đã triệt để vượt qua Hoắc Thanh Minh, trở thành đệ nhất nhân trong ba đại viện.

Bởi vậy, ngoại trừ mấy người Long Càn, Thẩm Tử Nghê, Cốc Dương có quan hệ tương đối này, có vô số người tới cửa muốn nịnh bợ, nhưng toàn bộ đều bị Tiểu Bạch cản lại.

Muốn gặp Vương Khung, mỗi người đến đều phải hiếu kính ba đến năm trăm cân thịt khô yêu thú, nếu không liền ngay cả cánh cửa cũng đừng hòng bước vào một bước.

Cũng bởi vì chuyện này, Tiểu Bạch mập thêm một vòng.

Về phần La béo, từ sau trận chiến kia, cả người trở nên thần thần bí bí,

cơ hồ không nhìn thấy bóng dáng.

Hỏi Tiểu Bạch, nó luôn dùng lý do huấn luyện bí mật để lấp liếm cho qua.

Cho đến một ngày, Phí lão triệu kiến.

Vương Khung nhận được tin, không ngừng không nghỉ liền chạy tới, hắn biết, bảo bối chính mình mong nhớ ngày đêm đã có.

"Chậc chậc, ta già thật rồi, năm lần bảy lượt nhìn nhầm, không ngờ được tên tiểu tử ngươi là có bốn loại năng lực, thật sự là gặp quỷ." Vừa gặp mặt, Phí lão liền không nhịn được thở dài, nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, trong mắt lộ ra nét mặt cổ quái.

Bên ngoài chỉ biết Vương Khung thân mang ba đại năng lực Long Viên Khí, Thân Thể Giao Vương, Huyết Văn Tí.

Nhưng Phí lão lại biết, Vương Khung còn có một loại năng lực —— keo dính vạn năng.

Bốn đại năng lực này xuất hiện ở trên người cùng một người, thực sự là không thể tưởng tượng, xưa nay hiếm thấy.

Đương nhiên, coi như là Phí lão cũng không biết, hiện nay năng lực của Vương Khung đã sớm lại tiến hóa, ai cũng không biết nền tảng chân chính của hắn.

"Phí lão, có phải là... Lôi Quang Lục Sí Văn..." Vương Khung xoa xoa tay, có một chút không kịp chờ đợi, thậm chí ngay cả lời khen cùng với thán phục của Phí lão cũng đều nghe không vô.

Dù sao thì những lời này, ở trong đoạn thời gian gần đây, người qua đường đã nói đến rất nhiều.

"Ta còn tưởng rằng ngươi không vội vã." Phí lão cười, lấy ra một quả cầu hai màu trắng đỏ từ bên trong Hỏa Giới, ở giữa có một cái nút. (giống quả Cầu Pokémon nhỉ :D)

"Yêu Thú Cầu!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, không nhịn được trở nên kích động.

Đây chính là Yêu Thú Cầu bên trong truyền thuyết, nghe nói, liền ngay

cả thiết kế hình cầu cũng đều là Tần Hoàng tự mình quyết định, trông rất đẹp.

Trong này chính là trấn áp Lôi Quang Lục Sí Văn.

"Đây chính là Yêu Thú Cầu sao!" Vương Khung nhẹ nhàng vuốt ve, xúc cảm như thủy tinh xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến.

Yêu Thú Cầu, không thua kém phát minh Thiên Võng, cũng là một trong những phát minh vĩ đại nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Loại bảo bối này có thể thuần hóa yêu thú, nếu như có thể sản xuất hàng loạt, sẽ tạo thành ảnh hưởng khó có thể tưởng tượng đối với cục diện ở giữa nhân loại cùng với yêu thú.

Lúc trước, vì nghiên cứu phát minh ra Yêu Thú Cầu, Tần Hoàng Đình đã đầu tư kinh người, thậm chí có vài lần vấp phải sự phản đối.

Cuối cùng vẫn là Tần Hoàng bệ hạ đè ép đám đông, kiên trì nghiên cứu Yêu Thú Cầu.

Vị bệ hạ này, dường như có một nỗi ám ảnh cực kỳ sâu đối với thứ này.

Thậm chí sau khi nghiên cứu phát minh thành công Yêu Thú Cầu, y không tiếc mang theo bên người, đi tới cấm khu, bắt giữ một đầu yêu thú thuộc tính Lôi đáng sợ.

Hơn nữa, theo lời đồn bên ngoài, loại yêu thú này đã sớm tuyệt tích nhiều năm, là thượng cổ dị chủng, chỉ có ở cấm khu mới có, ngoại hình trông giống như một con chuột da vàng.

Đối với dạng lời đồn này, Vương Khung khịt mũi coi thường, căn bản không tin tưởng.

Đường đường là Tần Hoàng bệ hạ, văn thao vũ lược, che đậy cổ kim, làm sao sẽ lựa chọn bắt giữ một con chuột da vàng?

"Tiểu tử, hiện tại kiếm một khỏa Yêu Thú Cầu cũng không dễ dàng, ngươi phải biết quý trọng." Phí lão thở dài.

Vương Khung khẽ giật mình: "Sao lại nói như thế?"

"Nghe nói Tần Hoàng bệ hạ đã định vị Yêu Thú Cầu thành tài nguyên

chiến lược, đã cấm buôn bán, thậm chí ta còn nhận được tin tức, Tần Hoàng bệ hạ muốn sáng lập một loại nghề nghiệp mới, tên là Huấn Luyện Yêu Thú Sư, chỉ có bọn hắn mới có thể có được Yêu Thú Cầu, dùng để chinh phục yêu thú trong thiên hạ." Phí lão thở dài.

Tần Hoàng bệ hạ, hùng tài đại lược, tư tưởng của y vĩnh viễn siêu việt thời đại, người bình thường căn bản là theo không kịp.

"Huấn Luyện Yêu Thú Sư! ?" Vương Khung suy ngẫm cái tên này, chỉ cảm thấy vô cùng cổ quái.

Đây là một loại nghề nghiệp chưa bao giờ có, có một chút tương tự cùng với nghề Chữa Trị Sư của hắn.

Chỉ là nghề Huấn Luyện Yêu Thú Sư đã được Tần Hoàng lên kế hoạch, không bao lâu nữa cái nghề này sẽ thật sự xuất hiện trên đại lục này.

"Hơn nữa nghe nói, mỗi một vị Huấn Luyện Yêu Thú Sư đều có thể miễn phí thu hoạch được một đầu yêu thú để làm đồng bạn, cùng nhau bước vào cuộc hành trình." Phí lão không nhịn được thở dài.

Chương 161

Chỉ có đạt đến dạng độ cao như lão, mới sẽ chân chính biết, một khi loại nghề nghiệp này được sáng lập, nó sẽ có ảnh hưởng sâu xa cỡ nào, đáng sợ cỡ nào.

"Tần Hoàng bệ hạ hùng tài đại lược, sáng tạo ra những thứ vượt qua cổ kim, thực sự khó có thể tưởng tượng, trên đời này vậy mà lại có dạng nhân vật cái thế như thế." Phí lão không khỏi cảm thán.

Ở cùng một thời đại với Tần Hoàng, là vinh quang vô hạn, chúng sinh ở phía dưới hào quang của y, có thể hưởng thụ được biến đổi chưa bao giờ có.

Sự biến đổi này có tác động sâu rộng và thậm chí thay đổi số phận của hầu hết mọi người.

"Tần Hoàng bệ hạ cũng đã nói, khác thường tất có dị thường, nếu có hoành không xuất thế, tám chín phần mười là bật hack, nói không chừng bản thân Tần Hoàng bệ hạ cũng bật hack." Vương Khung không nhịn được nói.

Phí lão liếc một cái, lắc đầu nói: "Đó chỉ là Tần Hoàng bệ hạ nói đùa, trên con đường tu hành làm sao có thể có đường tắt, quả nhiên là người trẻ tuổi, thật là vô tri."

Theo quan điểm của Phí lão, là tạo hoá thần kỳ, thiên địa chung linh, tất cả tập trung vào một thế này, mới tạo nên dạng hùng tài như Tần Hoàng.

Cái gì mà bật hack, bàn tay vàng, tất cả đều là nói nhảm, đó chỉ là lời nói khiêm tốn của Tần Hoàng bệ hạ mà thôi.

Nhưng thế nhân tầm thường, căn bản không thể nhận ra sự khiêm tốn và điệu thấp của Tần Hoàng bệ hạ, cho rằng y đi đường tắt trên con đường tu hành.

Trên đời này nào có đường tắt gì? Chỉ là người bình thường tưởng tượng ra mà thôi, thực sự buồn cười.

"Phí lão đang nói, con đường tu hành trừ chuyên cần khổ luyện, không

có bất kỳ đường tắt gì, điểm này ta thấu hiểu rất rõ." Vương Khung đột nhiên nghiêm mặt nói.

Phí lão khẽ gật đầu, quăng ánh mắt tán thưởng về phía hắn.

Trong mắt lão, Vương Khung có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, ngoại trừ thiên phú, hơn phân nửa cũng là bởi vì cố gắng, nếu không sao có khả năng đề thăng mạnh mẽ như vậy ở trong một khoảng thời gian ngắn.

"Phí lão, thứ đồ chơi này dùng thế nào?" Vương Khung không kịp chờ đợi.

Lôi Quang Lục Sí Văn đấy!

Từ lúc tiến vào Quang Minh Học Cung đến nay, Vương Khung liền tâm tâm niệm niệm, nhớ thương đầu yêu thú này.

Hắn có thể trăm phần trăm kết luận, một khi hấp thu tinh, khí, thần của Lôi Quang Lục Sí Văn, Huyết Văn Tí của hắn khẳng định có thể tiến hóa, đến thời điểm đó hai đại năng lực đều sẽ là cấp Linh tuyệt phẩm.

Thân mang thực lực như vậy, coi như tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, ứng đối với các Quang Minh Học Cung thành lớn khác, cũng đều có thể quét ngang.

"Có thấy cái nút tròn kia không? Nhỏ máu của ngươi lên phía trên là được." Phí lão chỉ vào Yêu Thú Cầu nói.

Vương Khung làm theo.

Máu tươi từ đầu ngón tay rơi lên trên Yêu Thú Cầu, trong nháy mắt, giọt máu kia liền xuyên thấu qua nút bấm hình tròn thẩm thấu vào bên trong Yêu Thú Cầu.

Ngay sau đó Yêu Thú Cầu nổi lên một tia điện quang, sáng óng ánh, lộ ra vẻ cuồng bạo cùng với hung mãnh.

"Lôi Quang Lục Sí Văn! ?"

Trong lòng Vương Khung khẽ động, liền cảm giác được, ở bên trong Yêu Thú Cầu có một sinh linh, sinh mệnh lực tràn đầy mạnh mẽ, giống như sấm sét giữa bầu trời đêm đầy sao, hung tợn và cuồng bạo, tràn đầy thiên

uy.

Vương Khung vô thức nhấn nút bấm, Yêu Thú Cầu mở ra, một đạo lôi quang bay ra, ngưng tụ ra một thân hình.

Đó là một con muỗi to lớn có sáu cánh, ánh sáng sấm sét màu tím yếu ớt xuyên qua cơ thể nó, khắp người nó có ánh điện quấn quanh, lóe lên cực nhanh, thoáng qua tức thì.

"Không hổ là dị chủng." Vương Khung không nhịn được khen.

Toàn thân trên dưới đầu Lôi Quang Lục Sí Văn này tản ra một cỗ cảm giác áp bách làm cho hắn cũng vì thế mà rung động.

Yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên cũng đã rất khủng bố.

Huống chi huyết mạch của Lôi Quang Lục Sí Văn còn được xếp vào "Kỳ Thú Bảng".

"Ha ha ha, cuối cùng cũng đến tay." Trong nội tâm Vương Khung cuồng hỉ.

Khí tức của đầu Lôi Quang Lục Sí Văn này hung lệ, nhưng ánh mắt nhìn về phía hắn lại vô cùng nhu hòa, tiến tới, muốn cọ cọ.

"Ngươi đừng có chà xát ta." Vương Khung bỗng nhiên lùi về phía sau.

Tia điện quang lấp lánh kia trông thật kinh người, dù sao hắn cũng là thân thể bằng xương bằng thịt, làm sao có thể chịu được xung kích dữ dội như vậy.

Huống hồ, đây còn là lực lượng của yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên.

Vương Khung có một chút sợ, cầm Yêu Thú Cầu liền muốn thu Lôi Quang Lục Sí Văn vào.

Ô ô ô...

Lôi Quang Lục Sí Văn dường như nhận đả kích, phát ra một tiếng kêu rên, ánh mắt cũng biến trở thành điềm đạm đáng yêu, thậm chí mơ hồ có một chút lôi quang.

"Đây không phải là muỗi cái đó chứ?" Vương Khung nghi hoặc.

Phí lão khẽ gật đầu.

Tiếng kêu rên của Lôi Quang Lục Sí Văn càng lớn.

Trong nội tâm Vương Khung mềm nhũn, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, không nhốt ngươi vào, chỉ được cọ cọ thôi!"

Nói xong, hắn liền thu Yêu Thú Cầu vào.

Lôi Quang Lục Sí Văn lập tức chuyển từ buồn sang vui, vỗ cánh, bay đến bên cạnh Vương Khung, nũng nịu cọ vào người hắn.

Kỳ dị là, đạo đạo lôi quang kia chạm vào Vương Khung, chẳng những không bị thương tổn gì. Mà máu thịt của hắn phảng phất như bị kích hoạt, toàn thân tràn ngập lực lượng, sâu trong cốt tủy, giống như có vô số côn trùng đang đấm bóp cho hắn, lông tơ toàn thân đều dựng lên.

Vẻ mặt của Vương Khung co quắp, giống như thăng thiên, trong miệng phát ra âm thanh dễ chịu, khiến cho Phí lão ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt cổ quái.

"Dưỡng thân điện! ?" (điện bảo vệ sức khoẻ)

Phí lão kinh ngạc, lão sống hơn nửa đời người, còn chưa từng thấy qua Lôi Quang Lục Sí Văn có thể sử dụng như thế này!

Chương 162

Lôi điện của Lôi Quang Lục Sí Văn đối với người khác mà nói là có sức tàn phá và hủy diệt, nhưng đối với Vương Khung mà nói, lại là có thể hoạt hoá máu thịt, tẩm bổ cốt tủy.

Chăm sóc sức khỏe lâu dài chắc chắn có thể cải thiện thể chất.

Nếu những người bình thường có thể được chăm sóc sức khỏe như vậy thì tuổi thọ trên 100 hẳn không phải là vấn đề.

Đối với tu sĩ mà nói, loại lôi điện này cũng mang lại lợi ích rất lớn.

Cái gọi là vạn vật có âm dương, lôi điện vừa uẩn tàng lực lượng hủy diệt cuồng bạo, vừa ẩn giấu sinh cơ mạnh mẽ tràn đầy, âm dương tương hỗ, tạo hoá vô biên.

"Thật sự là bảo bối!" Vương Khung nhếch miệng, càng nhìn con muỗi cái thân mang tia lửa và tia chớp này, càng cảm thấy thuận mắt.

Coi như dùng thể chất của hắn, ở dưới sự rèn luyện của dòng lôi điện này, cũng đều cảm giác được chỗ tốt vô biên, tạp chất trong cơ thể không ngừng phân giải, mật độ thân thể dường như cũng đang đề thăng.

Trong tương lai, một khi bước vào cảnh giới Bổ Nguyên, nhục thân của hắn chắc chắn sẽ cường đại hơn không ít so với những người khác.

Phải biết rằng, cảnh giới Bổ Nguyên có thể hấp thu lực lượng thiên địa, thay đổi lớn nhất chính là nhục thân.

Các loại cơ năng kịch liệt đề thăng, cho dù không dựa dẫm vào năng lực cũng có thể bộc phát ra chiến lực kinh người, bởi vậy cơ sở càng tốt, bước vào cảnh giới Bổ Nguyên, đề thăng cũng liền càng lớn.

"Phí lão, đa tạ!" Tâm tình của Vương Khung thật tốt, không nhịn được cười nói.

Khuôn mặt già nua của Phí lão nhăn lại một cách bất thường, lão nhìn biểu tình thoải mái đến cực hạn của Vương Khung, ánh mắt chuyển qua nơi khác.

"Đầu Lôi Quang Lục Sí Văn này là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, đầy

đủ cho ngươi điều động."

Yêu thú bình thường vốn là cường đại hơn so với nhân loại cùng cảnh giới.

Huống chi Lôi Quang Lục Sí Văn còn là dị chủng, cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, tương đương với cao thủ nhân loại cảnh giới Bổ Nguyên tầng ba.

Có dạng tay chân như vậy ở bên người, Vương Khung càng thêm có thể hoành hành không sợ.

Đương nhiên, cũng là vì sợ hắn quá hoành hành không sợ, lơ là việc tu hành, bởi vậy Phí lão mới không có cho hắn Lôi Quang Lục Sí Văn cảnh giới cao hơn, tuy rằng tiết kiệm tiền cũng là một phương diện, nhưng chủ yếu nhất vẫn là suy nghĩ vì Vương Khung.

"Đúng rồi, quên nói cho ngươi." Phí lão đột nhiên nói.

"Chuyện gì?" Vương Khung thong thả lấy lại sức từ bên trong sự thoải mái, hỏi.

"Lôi Quang Lục Sí Văn cũng không phải là yêu thú bình thường, cần được cho ăn ba ngày một lần, nếu như ngươi điều động nó chiến đấu, cũng cần phải cho ăn." Phí lão nhếch miệng cười nói, trong mắt ngậm một tia không có hảo ý.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, cảm giác có một chút không ổn.

"Chờ một chút, nó không phải là cảnh giới Bổ Nguyên sao? Vì sao còn phải cho ăn?"

Tu sĩ Cảnh giới Bổ Nguyên, có thể mượn Hỏa Chủng, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, ích cốc không ăn, cũng chính là ăn gió uống sương bên trong truyền thuyết.

Loại cường giả này, tự cấp tự túc, hệ thống sinh thái tuần hoàn trong cơ thể đã không giống sinh linh bình thường.

Theo lý thuyết, Lôi Quang Lục Sí Văn là không cần Vương Khung cung ứng tài nguyên.

"Sinh tồn cơ bản là không cần ăn, nhưng dị chủng như thế cũng cần tu

hành trưởng thành, những thứ này đều cần hao phí một lượng lớn tài nguyên." Phí lão nhếch miệng cười nói.

"Lôi Quang Lục Sí Văn mỗi lần ra tay, đều sẽ tiêu hao một lượng lớn năng lượng, bởi vậy cũng không thể không ăn."

"Mẹ kiếp..." Trong lòng Vương Khung khẽ run, cảm giác có một chút không ổn.

Hắn biết được, yêu thú dị loại bình thường, cơm nước đều phải không tệ, đồ vật phổ thông đều không ăn.

Loại vật giống như linh sâm linh tuyền, đối với nó mà nói, không có gì khác biệt so với ăn cỏ.

"Phí lão, ngươi đừng có nói cho ta, thứ đồ chơi này cần ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo." Vương Khung hoảng hốt.

Người dân coi thức ăn là bầu trời, yêu thú cũng không ngoại lệ.

Con đường tu hành, cũng là con đường không ngừng thăng cấp kết hợp với ẩm thực.

Đồ tốt giống như Hoàng Thiên Ngọc Đạo, Vương Khung cho đến bây giờ cũng không dám tiêu tốn quá mức, một mình hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều.

Thuần túy dựa vào chất lỏng màu vàng, cũng không thể chịu được mức tiêu thụ như vậy.

Cho dù hắn là một con trâu, sớm muộn gì cũng sẽ kiệt sức.

"Như vậy thì ngược lại không đến nỗi, Hoàng Thiên Ngọc Đạo chỉ có nhân loại mới có thể ăn, yêu thú ăn cũng vô dụng."

Trước kia vào thời điểm Tần Hoàng cải tiến sáng tạo Hoàng Thiên Ngọc Đạo, chính là dùng cấu tạo thân thể con người làm cơ sở.

Thông qua nhiều thế hệ ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cải biến thể chất, từ đó xúc tiến chủng tộc tiến hóa, đánh vỡ cục diện yêu thú có ưu thế bẩm sinh mạnh hơn nhân loại.

Đây là đại kế trăm năm, thậm chí là đại kế ngàn năm.

Từ đó cũng có thể thấy được, Tần Hoàng bệ hạ suy nghĩ sâu xa, độc bộ

cổ kim.

Bởi vậy, cho dù đút Hoàng Thiên Ngọc Đạo cho yêu thú ăn, hiệu quả cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Vương Khung nghe thế, nhẹ nhàng thở ra, nếu như không ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, vậy liền tốt, đại giới cũng giảm bớt.

"Vậy thì nó ăn cái gì?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

"Lôi Ngọc Tủy!"

"Cái gì?" Vương Khung nổi xung, suýt nữa không nhịn được liền muốn chụp chết Lôi Quang Lục Sí Văn.

"Lôi Ngọc Tủy? Phí lão, ngài đang nói đùa sao?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, vội vàng nói.

Lôi Ngọc Tủy cũng không phải là bảo vật bình thường, cửu thiên kinh lôi oanh kích ngọc mạch, mười ngọc mạch chín ngọc mạch nát, mạch còn lại duy nhất kia trải qua tuế nguyệt tẩy lễ, hấp thu thiên địa linh khí, mới có thể chậm rãi hình thành.

Chương 163

Một bình Lôi Ngọc Tủy, cũng là giá trên trời!

Con hàng này cần ăn Lôi Ngọc Tủy?

Vương Khung mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Lôi Quang Lục Sí Văn.

Lôi Quang Lục Sí Văn lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, còn chà xát ở trong ngực hắn.

Vào giờ phút này, Vương Khung rốt cuộc không còn cảm thấy sảng khoái, càng nhìn cái thùng cơm này, càng có xúc động dùng một bàn tay chụp chết nó.

"Phí lão..." Vương Khung không nhịn được nói.

Còn chưa có nói xong, Phí lão giơ tay lên nói: "Đồ vật đã bán ra sẽ không thể trả lại."

"Còn có chuyện này?" Vương Khung choáng váng.

Bên trong Thiên Võng, Tần Hoàng Đình đều có quy củ đối với các giao dịch, một số hàng hóa có thể được trả lại trong bảy ngày mà không cần lý do.

Đây có thể coi là sự đổi mới táo bạo đầu tiên do Tần Hoàng bệ hạ đề xuất, đối với sự đổi mới này, ban đầu các thương nhân lớn đều vô cùng chán ghét, nhưng quy tắc này vừa vặn thúc đẩy lưu thông thương phẩm vừa thúc đẩy kinh tế phát triển.

"Thuận tiện nhắc đến, đầu Lôi Quang Lục Sí Văn này đã được đăng ký rồi, ngươi không thể mua bán, chỉ có thể tự mình nuôi." Phí lão cười híp mắt vỗ vỗ bả vai của Vương Khung.

"Đúng rồi, ta còn phải nhắc nhở ngươi một câu, ở trong cương vực nhân loại, thả rông yêu thú chính là trọng tội, đặc biệt là loại dị chủng này, bắt được đều sẽ là phạt nặng."

Vương Khung triệt để trợn tròn mắt.

Đây coi như là cái gì? Mang tổ tông về nhà?

"Ngài lừa ta! ?" Vương Khung giật mình, mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Phí lão.

"Người trẻ tuổi, sao lại nói như vậy? Đây chính là yêu cầu của chính ngươi." Phí lão như là một vị lão gia gia hiền hòa, híp mắt cười nói.

"Phí lão, ngài đừng nói giỡn, ta làm sao nuôi nổi vị tổ tông này!" Vương Khung không nhịn được nói.

Thiên địa lương tâm, nguyên bản hắn chỉ là muốn hai ~ ba giọt tinh huyết Lôi Quang Lục Sí Văn mà thôi, ai biết Phí lão lại trực tiếp đưa cho hắn một đầu Lôi Quang Lục Sí Văn.

Còn tưởng rằng trên trời rơi xuống một đĩa bánh lớn, còn là nhân bánh hoàng kim, vừa vặn nện vào trong miệng hắn, chưa từng nghĩ, đây lại chính là một cái hố.

Không thể mua bán, không thể tặng người, không thể phóng sinh, còn phải dùng Lôi Ngọc Tủy để cúng bái, đây là tổ tông chuyển thế của hắn sao?

"Đừng nóng vội, ngươi không có tiền, nhưng ta có." Phí lão dụ dỗ từng bước, lại một lần nữa lộ ra nụ cười hiền lành của lão gia gia.

Vương Khung khẽ giật mình, triệt để phản ứng lại.

Không phải là những người già đang xấu đi, mà là những kẻ xấu đang già đi.

Lão già khốn nạn này ngay từ đầu đã tính kế hắn!

Phí lão lấy ra một chiếc hộp ngọc từ bên trong Hỏa Giới, vô cùng tinh xảo, phía trên khắc hoạ một con chim lớn kỳ lạ.

Đuôi của loài chim lớn này rất lớn, chiếm cứ một nửa tranh khắc, bộ lông sáng rực, vô cùng khoa trương.

Phí lão mở hộp ngọc ra, bên trong đặt mấy mảnh xương vỡ, đã sớm hóa thạch, tỏa ra ánh sáng như ngọc bích.

"Xương cốt yêu thú cổ! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Xương của loại yêu thú này, thoạt nhìn cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, đến loại tuổi này như Phí lão, cũng không biết đã chết bao

nhiêu lần, mới truyền đến hôm nay.

Mấu chốt nhất là, Hỏa Chủng màu đen của Vương Khung cũng không cảm giác được một tia dao động tinh, khí, thần nào.

Hiển nhiên, niên đại quá xa xưa, đã sớm tiêu tán sạch sẽ.

"Không sai, đây là xương cụt của một loại thượng cổ yêu thú, vô cùng hi hữu, chỉ tiếc là đã đứt vỡ quá nghiêm trọng."

Mắt Phí lão cũng đều sáng lên vào lúc giới thiệu.

Lão đã sớm nhìn thấy khúc xương cụt này từ rất lâu, nhưng bởi vì vỡ quá mức nghiêm trọng, cho nên một mực không có thu mua.

Ở tình trạng này, cho dù dùng nhiều tiền mời người chữa trị, thì hình thức cuối cùng cũng không được đẹp cho lắm, giá trị sưu tầm bị giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy keo dính vạn năng của Vương Khung, Phí lão giống như phát hiện ra bảo tàng, lão quay đầu liền bỏ ra một cái giá thấp, thu mua đoạn xương cụt vỡ vụn này.

"Đây hẳn không phải là yêu thú bình thường, mật độ thật mạnh!" Vương Khung cầm lấy một mảnh, không nhịn được nói.

Mật độ như thế này, thân thể đến cùng sẽ cường đại cỡ nào?

"Hảo tiểu tử, có chút nhãn lực, đoạn xương cốt này là bắt nguồn từ một loại yêu thú tên là Vĩ Cáp!" Phí lão cười nói.

"Vĩ Cáp! ?" Vương Khung khẽ giật mình, chỉ cảm thấy danh tự này vô cùng cổ quái, hơn nữa nghe cũng đều không có nghe nói qua.

Phí lão nhiệt tình giới thiệu.

"Đây là một loại thượng cổ yêu thú, cái đuôi của nó có thể lớn có thể nhỏ, nhỏ như ngón cái, lớn như một chiếc quạt khổng lồ, có thể được sử dụng như sát khí khi đối địch, danh tự Vĩ Cáp là từ đó mà tới."

"Loại yêu thú này vô cùng trân quý, nếu như ăn thịt, có thể làm lớn mạnh tinh huyết, đặc biệt là đối với nam nhân, bởi vậy vào thời điểm thượng cổ nó đã bị săn giết với số lượng lớn và sớm biến mất." Phí lão không nhịn được cảm thán, thần hiệu như thế, thế nhân làm sao sẽ không

chạy theo như vịt?

Không biết có bao nhiêu đại tộc hào môn, muốn cầu một đầu Vĩ Cáp, tẩm bổ thân thể.

Chỉ tiếc là, chủng tộc mạnh mẽ như vậy cũng không thể thỏa mãn lòng tham lam của nhân loại, tuyệt diệt là chuyện nằm trong dự liệu.

Bởi vậy, xương cốt yêu thú Vĩ Cáp vô cùng trân quý, ở trong vòng tròn này cũng được coi như là vật hiếm thấy.

Dù sao, yêu thú được coi như là đồ bổ, bình thường chính là ngay cả sợi lông cũng đều sẽ không còn.

"Khung tiểu tử, dựa vào ngươi." Phí lão mỉm cười nói.

Hiện nay Vương Khung nuôi một đầu Lôi Quang Lục Sí Văn, đây chính là một vị tổ tông đốt tiền, vì cuộc sống, hắn phải làm việc chăm chỉ.

Chương 164

"Phí lão, đầu tiên chúng ta phải nói trước, chia chác như thế nào?" Vương Khung đè lại hộp ngọc nói.

Hắn biết, cái vòng xương cốt yêu thú cổ này, chính là lợi khủng, thuộc về trò chơi của giới thượng lưu, giá cả sẽ không rẻ.

Chỉ là một khúc xương cụt như thế này, phỏng chừng cũng có giá trị mấy chục triệu.

"Ngươi có thể nhận được một thành!" Phí lão dựng thẳng lên một đầu ngón tay, cười nói.

"Cái gì cơ! ?" Vương Khung gần như nhảy dựng lên.

Chuyện này cũng quá đen, so với quần của lão bản còn muốn đen hơn.

Một thành! ?

Chuyện này cùng với chơi gái không trả tiền khác nhau chỗ nào?

"Người trẻ tuổi, tiền vốn đều là do ta bỏ ra, một thành đã là rất cao." Phí lão cười, ánh mắt không khỏi rơi vào con muỗi cái cực kỳ bắt mắt bên cạnh.

"Nuôi sống gia đình là một việc rất vất vả, đều là vì cuộc sống."

Vương Khung nghe thế, hận đến ngứa răng, lão già khốn nạn này chèn ép hắn vô cùng sít sao.

Không cung ứng nổi cho Lôi Quang Lục Sí Văn, nói không chừng con muỗi cái này liền sẽ tạo phản.

Phải biết rằng, đây chính là một đầu yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên, nếu quả thật phát cuồng, dùng thực lực của Vương Khung bây giờ cũng không ép nổi.

"Làm hay không làm?" Phí lão cười nói.

"Làm!" Vương Khung cắn răng.

Không có cách nào, tình thế ép người, nhưng nói đi cũng phải nói lại, chữa trị xương cốt yêu thú vẫn kiếm được nhiều hơn so với hắn thu gom hàng hoá bên ngoài.

Chữa trị một khúc xương này, coi như chỉ có một thành, cũng có mấy triệu vào tay.

Mấy người Vương Khung tiến vào phế tích yêu thú một lần cũng đều không kiếm được nhiều như thế.

"Bắt đầu đi!" Phí lão không kịp chờ đợi nói.

Vương Khung nhếch miệng, ngược lại là không có triệu hoán ra Cửu Biến Long Khí.

Loại năng lực này vô cùng huyền diệu, trong lòng hắn khẽ động, huyết khí màu vàng dâng trào tại đầu ngón tay của hắn, ngưng tụ thành một giọt chất lỏng màu vàng kim.

Phí lão khẽ giật mình, thứ này khác với "keo dính vạn năng" mà lần trước lão nhìn thấy.

Nhưng lão còn chưa kịp hỏi, chất lỏng màu vàng kim nhỏ xuống phía trên xương gãy.

Vương Khung tay mắt lanh lẹ, nối những đoạn xương gãy.

Chất lỏng màu vàng kim lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rót vào bên trong xương, trong nháy mắt, xương gãy dung hợp, không có một chút dấu vết nào có thể nhìn thấy được.

Không những thế, một luồng sinh cơ nhàn nhạt bốc lên ở trong xương, như chồi đầu xuân, muốn nảy nở.

"Chuyện này là..." Phí lão mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc mà nhìn đoạn xương cụt đã được chữa trị tốt kia.

Không chờ Vương Khung nói chuyện, lão liền chộp lấy, quan sát kỹ càng.

"Gấp cái gì mà gấp..." Vương Khung bất mãn nói.

Hắn ngẩng đầu một cái, giật nảy mình.

Phí lão hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn chằm chặp đoạn xương cụt, bên trong đôi tròng mắt kia lộ ra cảm xúc mãnh liệt cùng với khát vọng vô hạn.

"Cái quỷ gì thế? Lão già khốn nạn này muốn xác chết vùng dậy! ?" Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

"Khung tiểu tử, ngươi đã làm như thế nào?" Phí lão kinh nghi hỏi.

Đoạn xương cụt này đã quá xa xưa, đã sớm hoá thạch, tinh hoa triệt để tiêu tán.

Nhưng lúc này, lão lại có thể cảm nhận được có một luồng sức sống yếu ớt được dựng dục ở bên trong xương cụt.

Mặc dù yếu ớt, nhưng cũng đã rất kinh thế hãi tục.

Phải biết rằng, cho dù là xương cốt yêu thú cổ, cũng có phân chia tử cốt cùng với sinh cốt.

Cái gọi là tử cốt chính là niên đại quá xa xưa, tinh hoa xói mòn hầu như không còn, liền giống như là đoạn xương cụt này trước đó.

Trên thực tế, đại bộ phận xương cốt yêu thú cổ đều là tử cốt, bình thường chỉ có giá trị sưu tầm.

Còn có một loại, chính là sinh cốt, bởi vì nguyên nhân đặc thù, nên trong loại xương này vẫn còn có sinh cơ, ngoài giá trị sưu tầm còn có giá trị nghiên cứu, tu luyện.

Thậm chí, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng tuyên bố một hạng nghiên cứu bí mật, công bố rằng có thể thông qua một luồng sinh cơ trong xương yêu thú để tái tạo tái sinh.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình gọi đó là vật chất di truyền.

Bởi vậy, cho dù cùng là xương cốt yêu thú cổ, nhưng giá trị của tử cốt cùng với sinh cốt quả thực là khác nhau một trời một vực.

Vương Khung mặc dù không biết rõ huyền bí bên trong, nhưng biểu tình của Phí lão đã thuyết minh hết thảy.

Hiển nhiên hiệu quả của keo dính vạn năng bản thăng cấp đã làm cho Phí lão cũng đều thất kinh, thậm chí vượt qua dự tính cùng với tưởng tượng của lão.

Giá trị của mình ở trong lòng đối phương dường như lại đề thăng.

"Ngươi rốt cuộc là đã làm như thế nào?" Phí lão không kịp chờ đợi, lại hỏi thêm một lần.

"Loại chất lỏng màu vàng kim này là phiên bản thăng cấp năng lực của

ta." Vương Khung nói thẳng.

"Có thể sử dụng nhiều lần không?" Phí lão vội vàng hỏi.

Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh, lắc đầu: "Mỗi lần sử dụng đều sẽ nguyên khí đại thương, hơn nữa yêu cầu thời gian khôi phục rất lâu mới có thể lại sử dụng một lần nữa."

Nói đùa, loại vật chất lỏng màu vàng kim này, hắn còn không phải là muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu hay sao, nhưng giao thiệp cùng với dạng lão gia hỏa này liền phải cẩn thận một chút.

Phí lão lộ ra vẻ mặt hồ nghi, hiển nhiên là không quá tin tưởng Vương Khung.

Nhưng không tin lại có thể thế nào?

Phí lão hiện tại là đang muốn cầu cạnh hắn.

"Khung tiểu tử, chúng ta thương lượng một chút, về sau chất lỏng màu vàng kim của ngươi có thể chỉ cung ứng cho ta hay không?" Phí lão cười nói.

Thứ đồ tốt này, lão đương nhiên muốn lũng đoạn.

"Không cần vội, không cần vội, chúng ta từ từ thương lượng!" Vương Khung cười to, cười vô cùng không có hảo ý, như mổ heo làm thịt dê.

Chương 165

Keo dính vạn năng có thể chữa trị xương cốt yêu thú cổ.

Chất lỏng màu vàng kim thì tiến thêm một bước, không những có thể chữa trị, còn có thể cây khô gặp xuân, làm cho xương cốt yêu thú dựng dục sinh cơ.

Sự khác biệt giữa hai bên giống như núi vàng và sắt vụn, cũng khó trách Phí lão cũng đều không thể kiềm chế, hận không thể nuốt chửng Vương Khung.

"Phí lão, ta rất khó khăn, một giọt chất lỏng màu vàng kim, tương đương với ta hao phí mười giọt, không, là trăm giọt tâm huyết." Vương Khung nhíu mày nói: "Ta ngược lại là muốn cho ngài, nhưng thân thể quá hư nhược, không cho phép a." Vương Khung nói rất thành khẩn, mặt mày lại ngậm một vệt ý cười.

Mù lòa cũng nhìn ra được hắn đang nói lời bịa đặt, nhưng hết lần này tới lần khác Phí lão cũng không thể làm gì.

"Nói thẳng điều kiện đi!" Phí lão cắn răng nói.

"Chia năm năm!" Vương Khung duỗi năm ngón tay ra.

Phí lão nghe thế, suýt nữa không có dùng một bàn tay tát chết hắn.

"Sao ngươi không đi ăn cướp đi! ?" Phí lão đức cao vọng trọng cũng không nhịn được miệng phun hương thơm.

Lão đã đủ đen, không ngờ được Vương Khung còn đen hơn lão.

Chia năm năm! ? Nhìn như hợp tình hợp lý, cũng không có giở công phu sư tử ngoạm.

Cần phải biết rằng, thu mua xương cốt yêu thú cổ cũng tiêu tốn một khoản chi phí, coi như là ở bên ngoài, tìm người chữa trị, tối đa cũng chỉ chia cho hai thành lợi nhuận mà thôi.

"Ngươi đây cũng đâu phải là cò kè mặc cả? Ngươi đây là đang ăn cướp!" Phí lão không nhịn được nói.

"Đây còn không phải là học được từ ngài sao!" Vương Khung toét

miệng nói.

Phí lão lắc đầu: "Năm thành không thực tế, ta cho ngươi một tỉ lệ đáng tin cậy, ba thành, đã là nhiều nhất!"

"Bốn thành!" Vương Khung giữ chặt không thả: "Phí lão, với giá này, ngài tuyệt đối có lợi nhuận, nếu như không đáp ứng, vậy liền quên đi."

Nói xong, Vương Khung sờ sờ đầu Lôi Quang Lục Sí Văn.

"Đều là vì cuộc sống, ngài đừng có làm khó dễ ta."

"Xem như ngươi lợi hại!" Phí lão cắn răng, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Sức hấp dẫn của chất lỏng màu vàng kim thực sự quá lớn, không những có thể chữa trị xương cốt yêu thú cổ, mà còn biến nó thành sinh cốt đỉnh cấp.

Một khi ra tay, giá cả ít nhất cao hơn gấp mười lần, coi như nhường ra bốn thành, lão vẫn kiếm được rất nhiều tiền.

Điều quan trọng nhất là lão có thể thể hiện được khuôn mặt to của mình trong vòng tròn này.

Biểu tình trên mặt Phí lão mặc dù không tình nguyện, nhưng trong lòng lại vẫn rất thỏa mãn.

Cuối cùng, Vương Khung lấy đi ba bình Lôi Ngọc Tủy từ chỗ của Phí lão, coi như chia hoa hồng lần này.

Nếu như mua ba bình Lôi Ngọc Tủy, chí ít cũng phải bốn ~ năm mươi triệu, hơn nữa còn không nhất định có con đường mua.

"Phí lão, ngài ở lại, ta đi đây." Vương Khung ôm Lôi Ngọc Tủy, mang theo Lôi Quang Lục Sí Văn, thắng lợi trở về.

Lúc này, Phí lão cũng không có công phu để ý hắn, toàn bộ tâm tư thả ở bên trên đoạn xương cụt kia.

Nếu như chất lỏng màu vàng kim của Vương Khung thật sự có hiệu quả, nói không chừng có thể tái tạo phần xương đuôi cụt này, tái hiện sự thần diệu của Vĩ Cáp thời đại thượng cổ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phí lão liền dâng lên nhiệt tình vô hạn cùng với cảm xúc mãnh liệt.

...

Trở lại chỗ ở, Vương Khung liền trực tiếp bế quan.

Hắc Thuỷ Long Cung đã sắp mở ra, hắn phải lợi dụng thời gian sau cùng để thực hiện lần chạy nước rút cuối cùng, tiến hoá năng lực, cải thiện sức mạnh của mình.

Ông! Từng giọt tinh huyết bị rút ra từ trong cơ thể Lôi Quang Lục Sí Văn.

Bên trong chất lỏng màu đỏ tươi dựng dục một tia lôi quang, tinh khiết và cuồng bạo.

Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, trực tiếp tước đoạt tinh, khí, thần, hút vào trong cơ thể.

Ầm ầm! Hỏa Chủng màu đen điên cuồng vận chuyển, chỗ trung ương, một cỗ hư ảnh con muỗi nhỏ bé hiển hiện.

Đó chính là năng lực Vương Khung thức tỉnh sớm nhất, Huyết Văn Tí.

Lôi quang bàng bạc rủ xuống, dung hợp cùng với hư ảnh con muỗi kia.

Dần dần, cỗ hư ảnh kia sinh ra biến hóa, phía sau mọc ra sáu cái cánh, lôi điện quấn quanh người, tản mát ra khí tức cuồng bạo kinh khủng.

Ầm ầm! Nhục thân của Vương Khung chấn động, trong giây lát liền bị lôi quang mãnh liệt quán thông toàn thân.

Trong khoảnh khắc, máu thịt của hắn phảng phất như triệt để kích hoạt, huyết dịch sôi trào, toàn bộ thân thể cũng đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Quả nhiên đã tiến hóa!" Vương Khung khiếp sợ không thôi.

Huyết Văn Tí triệt để tiến hóa, tấn cấp thành năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Đây đã là cảnh giới năng lực mạnh nhất mà Hỏa Chủng có khả năng gánh chịu, một mình Vương Khung liền thân mang hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Hắn không biết rõ trên đời này còn có ai như hắn, chí ít là hắn chưa nghe nói qua.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, huyết khí bàng bạc trong cơ thể Vương Khung dâng trào, hóa thành một con tiểu long phi ra.

Huyết khí màu vàng tràn ngập, tụ hợp ở dưới sự rèn luyện của lôi điện, hóa thành từng giọt chất lỏng màu đỏ tía.

"Chuyện này là..." Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, lộ ra dị sắc.

Chất lỏng màu vàng kim dị biến! ?

Hắn còn chưa hết kinh ngạc, lôi quang đáng sợ tràn ngập cả gian phòng luyện công, đột nhiên, bên trong Hỏa Giới, quyển bí tịch nguyên bản không hề có động tĩnh gì kia giống như bị kích hoạt.

"Lôi Đình"! ? Vương Khung bỗng nhiên khẽ giật mình.

Từ sau khi thu hoạch được quyển chiến kỹ này, hắn nhiều lần lĩnh hội, lại không có bất kỳ đầu mối nào, văn tự hình vẽ phía trên quá mức kỳ quái, căn bản là không có cách quán thông.

Nhưng vào lúc này, vô tận lôi quang dâng trào, dung nhập vào trong bí tịch.

Trong khoảnh khắc, văn tự hình vẽ phía trên phảng phất như bị kích hoạt, dần dần sản sinh biến hóa.

Vô số quang ảnh phảng phất như lôi quang, cấp tốc vận chuyển sinh diệt ở trong mắt Vương Khung.

...

Chương 166

Bảy ngày sau!

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ chấn động, ngày này, chính là thời gian các đại bí cảnh mở ra.

Tại Cửu Diêm Thành!

Bia mộ cổ lão vỡ vụn ầm ầm, sụp vào sâu trong lòng đất, một vị thiếu niên chậm rãi đi ra.

Cách đó không xa, sáu thân ảnh chờ đợi đã lâu bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chặp vị thiếu niên kia.

"Bạch Linh Môn, gã rốt cuộc đã xuất quan!" Trong lòng sáu người đều run lên.

Ba tháng trước, có lời đồn vị huyết mạch trực hệ Bạch Vương Thành này bại trong tay một người cùng thế hệ ở bên ngoài.

Sau khi trở về liền bế tử quan, ba tháng giật mình mà qua.

Nam nhân này giống như thoát thai hoán cốt, khí thế của gã càng trở nên kinh khủng, trầm trọng như vực sâu, không thể đo lường, cho dù cùng là thiên kiêu, bọn hắn đều cảm thấy một tia kinh khủng cùng với kinh hãi.

"Không hổ là huyết mạch Bạch Vương Thành, thật là đáng sợ, ở trong thời gian ba tháng liền tiến bộ nhiều đến như vậy?"

"Gã đã trở nên khác biệt rồi? Dạng người này, vậy mà lại bại trong tay người cùng thế hệ ở bên ngoài? Sẽ là ai?"

Trong lòng đám người dâng lên đủ loại nghi hoặc.

Bạch Linh Môn đưa tay ngăn trở ánh mặt trời chói mắt, lại thấy ánh mặt trời, gã còn có một chút chưa thích ứng.

Ba tháng qua, gã đau khổ giãy dụa ở trong bóng tối vô tận, kinh lịch giống như luyện ngục.

Nhưng chính là bởi vì khổ tu như thế, gã thoát thai hoán cốt, không giống như trước.

"Đã đến thời gian Hắc Thuỷ Long Cung mở ra rồi sao?" Bạch Linh Môn

nhẹ giọng hỏi.

Sáu người khác lần lượt gật đầu, hiển nhiên là lấy gã làm chủ.

"Vậy chúng ta lên đường thôi." Bạch Linh Môn thản nhiên nói.

...

Tại Tinh Hà Thành!

"Hắc Thuỷ Long Cung rốt cuộc đã mở ra!"

Ở dưới ánh mắt kính sợ của mọi người, Bộ Thanh Nhai cũng xuất quan.

Nam nhân này đứng sừng sững trên đỉnh ba đại viện, là một trong số ít cao thủ vô thượng có thể chống lại cùng với Trần Thiên Hà.

Theo lời đồn, trước kia y, Trần Thiên Hà còn có Cố Trường Phong đều từng đi theo nam nhân thân mang tội lớn kia.

Khung Thiên Hung Sát!

"Nghe nói trước kia Bộ sư huynh cũng là tùy tùng của Khung Thiên Hung Sát, không ngờ được hôm nay xưa đâu bằng nay, đã là lãnh tụ quần luân."

"Đừng nói mò, đó là cấm kỵ, cẩn thận mệnh của ngươi!"

Có người khẽ nói, nhưng rất nhanh liền bị đè xuống.

Bộ Thanh Nhai hôm nay như mặt trời ban trưa, rốt cuộc không còn người nào dám chửi bới.

Quá khứ ngày xưa đã tan thành mây khói, không ai dám hé răng nửa lời trước mặt y.

"Lên đường đi!"

Hắc Thuỷ Long Cung mở ra!

Cao thủ tại Cửu Diêm Thành, Tinh Hà Thành, Tội Kiếm thành cùng với Xích Long Thành đồng thời lên đường, đều là cao thủ đỉnh cấp đến từ ba đại viện, lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, liền coi như là đọ sức vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra.

Thiên hạ chú mục, có không biết bao nhiêu cao thủ, đại tộc nhìn chằm chằm.

"Lão Vương làm sao còn chưa có đi ra?"

La béo có một chút lo lắng nhìn chằm chằm phòng luyện công, Minh Hạo Nhiên ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt hồ nghi.

Ngụy Thanh Sam ngưng tụ ánh mắt, nhìn chằm chằm đại môn phòng luyện công, trầm mặc không nói.

Minh Thanh Sa cau lại đôi mi thanh tú, muốn nói điều gì, nhưng vẫn nhịn xuống.

Lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, ngoại trừ Vương Khung, La béo, Minh Hạo Nhiên, hai người bọn họ cũng thu hoạch được danh ngạch.

Ngoài ra còn có hai người, Ngụy Thanh Sam cùng với Tào Chấp Tướng, phân biệt là cao thủ Hoang Viện cùng với Long Viện, ở bên trong ba đại viện, uy danh chỉ thua Hoắc Thanh Minh mà thôi.

Nhưng hôm nay, hai đại cao thủ này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi, chờ nam nhân trong phòng luyện công kia xuất quan.

Nếu như đổi lại thành trước đây, phóng nhãn ra toàn bộ ba đại viện, tuyệt đối không có người nào có thể có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho ba đại cao thủ Hoắc Thanh Minh, Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng đồng thời chờ đợi.

Nhưng bây giờ lại khác, Vương Khung như mặt trời ban trưa, hung danh của hắn đã sớm chấn động ba đại viện, địa vị của hắn cao không thể lay động, liền ngay cả danh ngạch Hắc Thuỷ Long Cung đối với hắn mà nói cũng đều là dễ như trở bàn tay.

Coi như là ba người này, ở trước mặt hắn cũng chỉ có thể thu liễm ngạo khí, lẳng lặng chờ đợi.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, cửa phòng luyện công mở ra.

Vương Khung đi ra, hắn mặc áo vải, bên hông treo Hắc Long Đao, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

"Thật có lỗi thật có lỗi, đã khiến các ngươi đợi lâu." Vương Khung cười cười, thái độ vô cùng khiêm tốn, không phù hợp cùng với hình tượng phách lối cuồng ngạo bên trong truyền thuyết.

Nhưng cho dù hắn có khách khí hơn nữa, mấy người Minh Thanh Sa

cũng không tỏ ra chểnh mảng một chút nào.

Cùng là cao thủ ba đại viện, bọn hắn biết rõ sự đáng sợ của nam nhân này, quả thực như đại dương mênh mông, nhất niệm khởi gợn sóng, táng diệt triệu dặm.

Bất kể mặt ngoài Bình tĩnh như nước, cũng đều không thể che giấu được sự mãnh liệt cùng với kinh khủng ẩn náu.

"Không cần khẩn trương, lúc này chúng ta là đồng bạn." Vương Khung cảm nhận được ánh mắt kiêng kị của đám người, liền cười nói.

Nhưng trừ Hoắc Thanh Minh, gã béo cùng với Minh Hạo Nhiên, những người khác dường như cũng đều không thể cảm thấy nhẹ nhõm.

Đối với chuyện này, hắn cũng không để ý.

"Chúng ta đi thôi! Dù sao cũng là Hắc Thuỷ Long Cung, đến trễ liền không tốt." Vương Khung nhắc nhở mọi người.

"..."

Đám người im lặng, nếu như không phải đợi hắn, bọn hắn đã sớm rời đi, con hàng này lại vẫn có mặt mũi nhắc nhở bọn hắn đừng đến trễ!

Ầm ầm! Tại chỗ sâu ba đại viện, một cột đá khổng lồ phát sáng rực rỡ, vô số phù văn sáng lên.

Trận pháp cực lớn triệt để kích hoạt.

Nhóm người Vương Khung đứng ở trước cột đá, cảm thấy quanh người có một cỗ năng lượng kỳ dị bao khỏa, hết thảy trước mắt đều trở nên phù phiếm.

Chương 167

"Trận pháp không gian! ?" Vương Khung kinh dị nhìn chằm chằm cột đá trước mắt.

Theo lời đồn lực lượng không gian chỉ có vượt qua cảnh giới Linh Lô mới có thể lĩnh hội nắm giữ, loại lực lượng này đã sớm tuyệt diệt, về phần trận pháp càng là đã thất truyền.

Dùng cấu trúc trận pháp chưởng khống lực lượng không gian, đây là kết quả của nền văn minh tu hành thời đại thượng cổ, tuyệt đối không thể truyền thừa đến ngày hôm nay.

Chỉ có dạng thế lực truyền thừa vô tận tuế nguyệt giống như Quang Minh Học Cung mới có thể có nội tình như thế.

Coi như là Tần Hoàng Đình cũng đều không thể nắm giữ.

Nhưng Vương Khung lại từng nghe nói qua, Tần Hoàng bệ hạ dường như cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với trận pháp không gian, liệt nó vào đề tài nghiên cứu lâu dài của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, thậm chí trước đây Tần Hoàng bệ hạ đã từng đích thân ra mặt, đi tới tổng bộ Quang Minh Học Cung, lĩnh hội trận pháp không gian siêu cấp ở đó.

"Ta nghe nói rằng, sự chấp nhất của Tần Hoàng bệ hạ đối với trận pháp không gian gần như cuồng nhiệt."

"Đúng là có tin đồn như vậy, có người nói Tần Hoàng bệ hạ đã từng nằm mơ thấy một chỗ, cho nên luôn luôn muốn đi đến nơi đó."

"Không sai, cho nên y liền ký thác mọi kỳ vọng lên trên trận pháp không gian."

Đám người xì xào bàn tán, đối với Tần Hoàng bệ hạ, đại đa số mọi người đều coi đó là thần tượng, các loại lời đồn liên quan tới y, đã sớm bay đầy trời, so với dậy sóng Đồ Phu đưa tới ở bên trong Thiên Võng còn muốn khoa trương hơn cả triệu lần.

"Nơi trong mơ! ?" Vương Khung có một chút im lặng.

Dạng lời đồn này mà cũng có người tin?

Tần Hoàng bệ hạ là nhân vật cái thế bực nào, sao lại bởi vì mộng cảnh hư vô liền động tâm niệm? Hơn phân nửa là bởi vì vị đại lão này lĩnh hội thiên nhân, đã dính đến không gian chi đạo.

Ầm ầm! Trận pháp không gian nổi lên quang mang ly hợp, mọi thứ xung quanh đều bị bóp méo.

"Tòa trận pháp này dẫn đến Hắc Thuỷ Long Cung, chỉ có được tổng bộ trao quyền mới có thể mở ra!" Hoắc Thanh Minh nhỏ giọng nói.

Vương Khung giật mình, Quang Minh Học Cung bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều có thiết lập trận pháp không gian, nhưng mà loại trận pháp này vô cùng huyền diệu, chỉ có tổng bộ mới có thể thao túng.

Mà tòa trận pháp hiện tại chính là dẫn đến Hắc Thuỷ Long Cung.

Ầm ầm! Đột nhiên, tiếng gào thét kinh khủng điên cuồng tràn ngập bên tai.

Đám người bỗng nhiên trợn to hai mắt, hết thảy trước mắt đều thay đổi.

Bọn hắn phảng phất như đặt mình vào trong thế giới nước, nhưng thủy triều mãnh liệt lại bị ngăn cách ở bên ngoài, một tòa cung điện rộng lớn hiển hiện trước mặt, toàn thân đen kịt, gai góc và hung tợn.

Trên cột đồng đen lộ thiên có khắc hình những con thú kỳ dị, không giống rồng mà có vảy rồng, toàn thân chằng chịt xiềng xích.

"Đây chính là Hắc Thuỷ Long Cung! ?" Đám người kinh hãi, bị khí thế của tòa cung điện trước mặt này chấn kinh đến nói không ra lời.

"Nghe nói tại thời đại cổ xưa nhất, Long tộc là một trong những sinh linh mạnh nhất thiên hạ, bọn chúng ẩn nấp trong sông hồ đại dương mênh mông, có thể hành vân bố vũ, dời sông lấp biển."

"Mỗi một đầu Long đều có cung điện của mình ở bên trong sông hồ đại dương mênh mông, loại Long tộc đó được xưng là Long Vương!" Ngụy Thanh Sam có kiến thức rộng nhất, không nhịn được nói.

"Ngươi đang nói Hắc Thuỷ Long Cung là một tòa cung điện của Long Vương?" Tào Chấp Tướng lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

Long là sinh linh bên trong truyền thuyết, liệu chúng có thực sự tồn tại

hay không vẫn còn là điều gây tranh cãi.

Liền ngay cả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều không có cho ra kết luận.

"Bất kể có phải hay không, chỉ từ khí thế này cũng có thể thấy được, bên trong toà Hắc Thuỷ Long Cung này cất giấu đại cơ duyên!" Ngụy Thanh Sam nắm chặt hai tay, không nhịn được nói.

Đám người nghe thế, trong mắt đều lấp lóe tinh mang.

Nơi này vốn là bí cảnh Quang Minh Học Cung chưởng khống, bên trong có vô số cơ duyên, chính là chuẩn bị cho những đệ tử tinh anh bọn hắn.

Một khi tiến vào, mỗi người dựa vào tạo hoá, nếu có vận khí tốt, một bước lên trời cũng không phải là việc khó.

"Bốn thành trì lớn, đều đã tiến vào!" Đột nhiên, một thanh âm giống như máy móc vang lên.

"Ồ? Làm sao lại không nhìn thấy những người khác?" Vương Khung khẽ giật mình.

Lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, ngoại trừ Xích Long Thành, còn có Tinh Hà Thành, Cửu Diêm Thành cùng với Tội Kiếm Thành.

Nhưng cho đến bây giờ, bọn hắn cũng không nhìn thấy đệ tử của những thành trì khác.

"Hắc Thuỷ Long Cung có bốn cổng chính, ứng đối với đệ tử bốn thành, muốn đi vào Hắc Thuỷ Long Cung, trước tiên phải lấy được chìa khóa bí mật để mở cửa cung điện!"

Âm thanh kia vang lên một lần nữa.

Lúc này, không chỉ là nhóm người Vương Khung.

Nhóm đệ tử Tinh Hà Thành, Cửu Diêm Thành cùng với Tội Kiếm Thành cũng đều nghe được.

Cùng lúc đó, một bệ đá dâng lên ở phía trước bốn cổng chính, một chìa khóa bí mật được đặt trên mỗi bốn bệ đá.

Lúc này, đám người cũng đều hiểu được quy tắc.

Có vô số hiểm cảnh xung quanh Hắc Thuỷ Long Cung, chìa khóa bí mật

sẽ ngẫu nhiên bay về phía hiểm cảnh bất đồng, chỉ có thông qua khảo nghiệm lấy được chìa khóa bí mật mới có thể tiến vào nội cung.

"Quả nhiên không có dễ dàng như vậy, hiểm cảnh ở bên ngoài chỉ sợ không phải dễ dàng đối phó như vậy."

"Bản thân chuyện này chính là một loại cạnh tranh, liền xem ai có thể vượt lên trước một bước lấy được chìa khóa bí mật, tiến vào Long Cung."

Đám người trong giây lát liền hiểu được ý nghĩa của lần thí luyện này.

Cạnh tranh coi như bắt đầu từ giờ phút này, người đoạt được chìa khóa bí mật trước nhất, đương nhiên sẽ nắm bắt được cơ hội trước những người khác và có cơ hội lớn hơn để lấy được bảo vật.

Chương 168

"Chìa khóa bí mật sắp truyền tống!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên một lần nữa, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, mở to hai mắt nhìn chằm chằm bệ đá.

Mỗi một tòa bệ đá đều nổi lên quang mang, chìa khóa bí mật chậm rãi dâng lên.

Phanh! Đột nhiên, một đạo đao mang màu đen chém xuống, bệ đá trước mắt vỡ tan tành.

Vương Khung cúi người, tìm được chìa khóa bí mật từ trong đá vụn.

Đám người mở to hai mắt nhìn, quay mặt nhìn nhau, quả thực không thể tin vào những gì mình nhìn thấy.

Đây...đây là thao tác gì! ?

Mấy người Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa triệt để ngẩn người.

Đây coi như là thao tác gì?

Mặc dù biết Vương Khung là một kẻ vô pháp vô thiên, cho tới bây giờ cũng đều ra bài không theo lẽ thường, nhưng lần này đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Hắn...hắn đánh nát…đạo cụ thí luyện! ?" Ngụy Thanh Sam trừng con ngươi gần như rớt ra ngoài.

Lúc trước y cũng chưa gặp qua Vương Khung, nhưng con hàng này còn muốn khoa trương hơn so với bên trong truyền thuyết.

Chiếu theo quy tắc, sau khi chìa khóa bí mật truyền tống, bọn hắn hẳn là đuổi theo không bỏ, tiến vào hiểm cảnh, sau đó thông qua khốn cảnh trùng điệp lấy được chìa khóa bí mật, mở ra đại môn long cung, tiến vào long cung, cạnh tranh cùng với các đệ tử thành trì khác.

Đây mới là quá trình bình thường!

Ai có thể nghĩ đến, Vương Khung lại trực tiếp đánh nát bệ đá, thừa dịp vào trước khi chìa khóa bí mật bị truyền tống ra ngoài, trực tiếp chém nát bệ đá!

"Con mẹ nó! Người này cũng quá vô pháp vô thiên đi, lại dám phá hỏng quy tắc."

"Hắn...hắn...hắn đây là có ý tứ gì? Hắn làm sao dám?"

"Bệ đá này làm sao lại không rắn chắc như vậy, tại sao lại bị con hàng này đánh nát?"

"Xong đời rồi, chúng ta sắp bị loại."

Rất nhanh, đám người liền tỉnh táo lại, trong nội tâm hò hét điên cuồng, trên mặt hiện ra biểu tình đắng chát.

Mẹ kiếp, lần thí luyện này còn chưa bắt đầu liền kết thúc.

Thật vất vả mới đạt được cơ hội, kết quả ngay cả đại môn Hắc Thuỷ Long Cung cũng đều không có tiến vào liền trực tiếp bị đuổi ra, chuyện này cũng quá oan.

Hết thảy đều là bởi vì Vương Khung.

Lập tức, đạo đạo ánh mắt mang theo oán niệm nhìn về phía Vương Khung.

"Xích Long Thành thu hoạch được chìa khóa bí mật, tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên, cùng lúc đó, chìa khóa bí mật trong tay Vương Khung hóa thành một đạo lưu quang tiến vào đại môn.

Đại môn từ từ mở ra.

Đám người quay mặt nhìn nhau, căn bản không thể tin được.

"Mẹ kiếp, như vậy cũng có thể?"

Mấy người Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa, Ngụy Thanh Sam lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn Vương Khung, cảm thấy chỉ số thông minh của họ đã bị chà xát trên mặt đất không biết bao nhiêu lần.

Loại thao tác này mà cũng được tính là vượt qua kiểm tra?

Trên thực tế, bọn hắn đã nghĩ nhiều, nghiêm chỉnh mà nói, đương nhiên là không tính.

Nhưng Quang Minh Học Cung nằm mơ cũng không ngờ được, có người sẽ phá hư đạo cụ thí luyện, trực tiếp lấy chìa khoá bí mật, loại tình huống

này, nhìn chung ở trong lịch sử Quang Minh Học Cung cũng đều chưa từng phát sinh.

Bởi vì không có tiền lệ, cho nên Vương Khung đã chui vào lỗ thủng quy tắc, được tính là trực tiếp qua cửa.

"Lợi hại." Con mắt của La béo tỏa ánh sáng, cũng không nhịn được muốn vỗ tay.

"Thần tượng chính là thần tượng, suy nghĩ vượt khuôn, hành động lớn mật, thực lực mạnh mẽ, khiến cho toàn bộ nhóm đệ tử ba thành kia ngớ ngẩn mắt trợn tròn...không hổ là hướng đi của cuộc đời ta!" Minh Hạo Nhiên vẫn không quên nịnh bợ.

Cho dù tiềm năng của y đã thức tỉnh, thực lực tăng mạnh, nhưng Vương Khung trong mắt y vẫn y như cũ lợi hại lập loè, quang mang bắn bốn phía.

"Quá đơn giản, chúng ta đi thôi." Vương Khung cười ha hả, nện bước lục thân không nhận, mang theo đám người, đi vào Hắc Thuỷ Long Cung.

...

Gần như cùng lúc đó, đệ tử ba thành trì lớn cũng đều thu hoạch được tin tức Xích Long Thành tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Đám người Bộ Thiên Nhai đang muốn đuổi theo chìa khóa bí mật bị truyền tống ra ngoài, vừa nghe được tin tức này, suýt nữa vấp ngã.

"Cái gì? Người Xích Long Thành đã đi vào rồi?" Sau khi Bộ Thiên Nhai ổn định thân hình, giống như là gặp ma.

Ở phía bên y vừa muốn hành động, bên kia đã kết thúc rồi?

"Chuyện này sao có khả năng? Bốn thành trì lớn cùng bắt đầu, chìa khóa bí mật ở phía chúng ta vừa mới bay ra ngoài, bọn hắn đã đi vào rồi?"

"Không có khả năng, trừ phi bọn hắn trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa."

"Không thể nào, loại chuyện này là làm trái quy tắc, làm sao sẽ phát sinh?"

Đám người đều rơi vào bên trong trầm tư.

Chuyện này quả thực quá bất khả tư nghị, thậm chí là có một chút quỷ

dị.

"Bộ sư huynh, ta thấy sự tình không có đơn giản như vậy, ở phía Xích Long Thành khẳng định đã xảy ra vấn đề." Có người khẽ nói, nhìn ra đầu mối.

"Trừ phi..."

"Trừ phi bên trong Xích Long Thành cất giấu một vị tồn tại đáng sợ, đáng sợ đến mức ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều ưu ái cho hắn." Bộ Thiên Nhai chau mày, trầm giọng nói.

"Thân phận như vậy là hiển hách cỡ nào?"

Đám người giống như cha mẹ đã chết, đều nhìn ra mờ ám bên trong.

Nếu thực sự là như vậy, nghĩ kỹ lại sẽ rất kinh hãi.

Bên trong Xích Long Thành cất giấu một vị tồn tại kinh khủng thân phận hiển hách, khiến cho Quang Minh Học Cung cũng đều không tiếc để cho hắn đi cửa sau, vậy không phải tất cả bọn hắn đều trở thành người hộ tống sao?

Hắc Thuỷ Long Cung lần này nhìn như là cơ duyên to lớn, nhưng đối với bọn hắn mà nói, cuối cùng chỉ sợ là sẽ tay không mà về.

Tấm màn đen như vậy, hết lần này tới lần khác còn không thể để lộ ra nửa chữ, bằng không mà nói, phỏng chừng mạng nhỏ cũng sẽ không còn.

Chương 169

Sắc mặt của Bộ Thiên Nhai khó coi tới cực điểm, y tưởng tượng không ra bên trong Xích Long Thành rốt cuộc cất giấu dạng nhân vật gì, hiển hách đến mức nào mà lại khiến Quang Minh Học Cung bỏ qua quy tắc, công nhiên trợ giúp hắn đi cửa sau.

Y không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Lúc này Bộ Thiên Nhai đã có một chút hoảng.

...

Lúc này, tình trạng của Cửu Diêm Thành so với Tinh Hà Thành cũng không khá hơn bao nhiêu.

Có một đám mây u ám trên khuôn mặt của mọi người.

Thí luyện vừa mới bắt đầu, đám người Xích Long Thành kia liền trực tiếp cầm chìa khóa tiến vào long cung, đồ đần cũng nhìn ra được trong này có tấm màn đen.

"Chuyện này quá quỷ dị rồi, có tấm màn đen còn dám trực tiếp báo ra, sợ chúng ta không biết rõ?"

"Không phải là tấm màn đen bình thường đâu, đây chính là rung cây dọa khỉ, chính là muốn chúng ta biết rõ, đừng có đi tranh cùng với bọn hắn."

"Đây là vị đại lão nào? Cải trang vi hành?"

"Mẹ kiếp, chuyện này cũng quá đen đi, có thể từ bỏ hay không?"

Trái tim của tất cả mọi người đều chìm đến đáy cốc, khát vọng nguyên bản đối với Hắc Thuỷ Long Cung cũng dập tắt trong giây lát.

Chuyện này thực sự quá đen, đi cửa sau ngang nhiên như thế, ý tứ kia không cần nói cũng biết, ta bao hết tràng thí luyện này, người nào dám tranh cùng với ta, liền để cho ngươi biết rõ ta có bao nhiêu đen.

Tất cả mọi người đã hiểu lầm!

Ai có thể ngờ được Vương Khung sẽ có thao tác như thế, hết lần này tới lần khác còn chui vào lỗ thủng quy tắc, được nhận định là qua cửa, trực tiếp tiến thẳng vào Hắc Thuỷ Long Cung.

"Mẹ kiếp, ta không muốn chơi nữa?"

Trong khoảnh khắc, đệ tử Cửu Diêm Thành thậm chí đều có ý nghĩ trực tiếp rời khỏi.

"Không nên nghĩ quá nhiều, tiến vào long cung liền biết rõ." Bạch Linh Môn trầm giọng quát, trong giây lát liền ổn định quân tâm.

Gã dù sao cũng là đệ tử Bạch Vương Thành, thân phận không phải bình thường, có gã ở đây, sự sợ hãi trong nội tâm đám người lập tức an ổn một chút.

Nhưng, phiến mây đen cùng với kiêng kị kia vẫn y như cũ bao phủ trong lòng, khó mà tán đi.

...

Vào giờ phút này, khí thế của Tội Kiếm Thành cũng suy sụp tới cực điểm.

Tất cả mọi người hốt hoảng, hụt hẫng.

Chỉ cần không phải đồ đần đều có thể nhìn ra được, bên trong Xích Long Thành có một vị đại nhân vật có địa vị cực lớn, lớn đến mức bọn hắn cũng không dám đắc tội.

Không thấy được Quang Minh Học Cung cũng đều trợ giúp hắn đi cửa sau hay sao?

Nếu cạnh tranh công bằng, là phải xem ai cướp được chìa khoá trước nhất, người nào có thể tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung trước nhất.

Ra lệnh một tiếng, người ta trực tiếp cầm chìa khoá đi vào!

Chuyện này cũng quá đen!

"Không cần phải lo lắng, cơ duyên trong Hắc Thuỷ Long Cung lần này nhất định là của chúng ta."

Nhưng vào lúc này, một nam tử mặc áo choàng đen lên tiếng.

Ngay khi người này nói, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, mặt lộ ra vẻ kính sợ.

Nam tử mặc áo choàng đen run rẩy thân thể, phát ra tiếng cười quái dị.

"Vương Khung, ngươi quả thực đã cho ta một bất ngờ, thật là càng

ngày càng thú vị."

Vào thời điểm đệ tử Tinh Hà Thành, Cửu Diêm Thành, Tội Kiếm Thành ở trong một mảnh sợ hãi cùng với bất an, đám người Vương Khung đã nghênh ngang bước vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Lúc này, Vương Khung cũng không biết, chính mình trong lúc vô tình đã gây ra bao nhiêu áp lực tâm lý cho đệ tử của ba thành lớn.

"Hắc Thuỷ Long Cung, nơi này thật sự đã từng có sinh linh sao?" Vương Khung nhìn hết thảy mọi thứ trước mắt, kinh nghi bất định.

Tòa cung điện trước mắt cao ngất ngưởng, khoảng chừng gần trăm mét, cử động con mắt nhìn, cơ hồ không nhìn thấy mái vòm.

Cột cung điện chung quanh điêu khắc yêu thú dữ tợn, nấp trong mây mù, khí thế bàng bạc, vô cùng sống động, tạo cho đám người áp lực vô biên.

Ở bên trong cung điện, bọn hắn nín hơi ngưng thần, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tại nơi này, bọn hắn cảm thấy vô cùng kiềm nén, nếu như tu hành trường kỳ ở chỗ này, chỉ sợ thần kinh cũng đều sẽ sụp đổ, rất khó tưởng tượng, trước đây toà cung điện này có sinh linh sinh sống.

"Có lẽ thật sự không phải là di tích nhân loại lưu lại." Minh Thanh Sa nhẹ giọng nói.

Nàng đã từng xem ghi chép về sinh linh trong sách cổ, vào vô tận tuế nguyệt trước đó, phương pháp tu hành Hỏa Chủng còn chưa ra đời, yêu thú chúa tể thiên địa, nhân loại là đồ chơi của bọn chúng, là nô lệ của bọn chúng, là lương thực của bọn chúng.

Nhân mạng ti tiện, giãy dụa cầu sinh ở tầng dưới chót nhất.

Lúc đó yêu thú cường đại kinh khủng, không biết có bao nhiêu yêu thú huyết mạch mạnh mẽ, kinh thiên động địa, Long tộc mạnh như bên trong truyền thuyết cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Liền giống như Đại Địa Viêm Lân Mãng Vương Khung lấy được, tương truyền tổ tiên của loại yêu thú này tên là Thôn Thiên Mãng, cũng là huyết mạch kinh khủng cổ xưa nhất bên trong truyền thuyết.

Những yêu thú này chấn nhiếp thiên hạ, sinh sôi tu hành ở phía trên đại địa, nhân loại chỉ có thể sinh sống trong khe hẹp, kéo dài hơi tàn.

Thẳng cho đến một ngày, trong nhân loại sinh ra một dị loại, trong cơ thể của y thức tỉnh một ngọn Hỏa Chủng đầu tiên giữa thiên địa.

"Tổ Hỏa!"

Trong mắt mọi người đều hiện ra vẻ kính sợ.

Đó là ngọn Hỏa Chủng đầu tiên giữa thiên địa, có ý nghĩa phi phàm, phân chia âm dương, náo động thời đại, mở ra cội nguồn tu hành của nhân loại.

Bắt đầu từ lúc đó, cán cân vận mệnh bắt đầu nghiêng ngả, và số phận của nhân loại cũng bắt đầu được viết lại.

Đó là những năm tháng máu lửa xen lẫn, xương trắng chất thành núi, máu chảy thành dòng, ngưng tụ thành sông.

Chương 170

Không biết bao nhiêu cao thủ táng diệt, không biết bao nhiêu tiền bối chịu chết, bọn họ dùng sinh mệnh khai phá ra một con đường trước nay chưa từng có.

"Tạo hoá loạn cổ kim, đúc tâm ta vô địch!"

Quang Minh Học Cung cũng được sáng lập ở dưới bối cảnh như thế, củi cháy lửa truyền, quang minh vô tận, Hỏa Chủng của nhân loại một mực được truyền thừa.

"Trong nhân loại vẫn là không thiếu yêu nghiệt!" Đột nhiên, một tràng âm thanh băng lãnh vang lên ở bên trong đại điện, quanh quẩn như nước thủy triều, thật lâu không ngừng.

"Người nào?" Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, đột nhiên biến sắc.

Ở bên trong Hắc Thuỷ Long Cung, lại vẫn có những người khác.

Ông! Ở hai bên đại điện, ngọc châu khảm nạm ở trên vách tường nổi lên quang hoa óng ánh, chiếu sáng đại điện.

Bên trong bóng tối, một đạo thân ảnh chậm rãi đi tới, xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

"Khôi lỗi! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói.

"Thật sự là khôi lỗi!" Đám người kinh hãi, vô thức lui về phía sau một bước.

Khôi lỗi, ở cái thế giới này là một loại cấm kỵ.

Đây là đại thuật cổ lão, dính dáng đến lĩnh vực tạo hoá, đánh cắp sự thần kỳ của tạo vật.

Khôi lỗi chân chính, cũng không phải là một cỗ máy hay là một kiện bảo vật hạng nhất.

Khôi lỗi đơn giản nhất cũng đều có ý thức cùng với bản năng của chính mình.

Loại vật này không không nên tồn tại ở thế gian, nên sớm táng diệt ở

bên trong dòng sông năm tháng.

Nhưng ở bên trong rất nhiều di tích đều có khôi lỗi tồn tại.

Quang Minh Học Cung, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, tám đại Vương Thành, thậm chí rất nhiều đại tộc cũng đều từng thu được khôi lỗi.

Tần Hoàng bệ hạ cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với loại kỹ thuật này, trước đó đã đích thân chủ trì khai phá, nhưng cuối cùng chỉ nghiên cứu ra một loại khôi lỗi phỏng chế, được tính là bán thành phẩm.

Dù vậy, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vẫn y như cũ kiếm một khoản lớn.

Bọn hắn thậm chí còn tung ra hàng loạt thành phẩm khác nhau, có Thập Nhị Hoàng Kim Đấu Sĩ, Thất Thải Oa Oa, còn có khôi lỗi phỏng chế loại hình mỹ nữ, xúc cảm không khác gì người thật, thậm chí có thể chế tạo theo sở thích.

Khôi lỗi phỏng chế mang lại lợi nhuận vô cùng lớn, bởi vì kỹ thuật này hoàn toàn bị lũng đoạn, chỉ có viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mới có thể chế tạo.

Nhưng mà, cỗ khôi lỗi trước mặt này lại là khôi lỗi chân chính hàng thật giá thật.

Bề ngoài của gã so với nhân loại không khác gì nhau, thậm chí trên mặt của gã còn có một vệt cảm xúc nhàn nhạt, chỗ khác biệt duy nhất là, trên người gã đã trần trụi, làn da đã sớm tổn hại lộ ra xương cốt như kim loại.

"Trong nhân loại không thiếu trí giả, ta vốn được sáng tạo ra để phục vụ yêu thú, cuối cùng lại trở thành một trong những cỗ lực lượng hủy diệt yêu thú." Cỗ khôi lỗi kia hờ hững nói, trong mắt của gã ngậm một vệt ưu thương nhàn nhạt.

Trước đây bọn hắn từng phụng yêu thú làm chủ, cuối cùng lại bởi vì nhân loại âm thầm thiết kế, lâm trận phản chiến, trở thành một trong những căn nguyên hủy diệt yêu thú.

Hiện nay, yêu thú suy thoái, nhân loại cũng bỏ rơi bọn hắn.

Không thể không nói, đây là một loại bi ai.

Đám người nhìn nhau, thần sắc trở nên vô cùng cổ quái.

Cỗ khôi lỗi trước mặt này đang sầu não?

"Nơi này có 70 kiện bảo khí, đánh bại ta, mỗi người có thể lấy đi 4 kiện!" Khôi lỗi chỉ ra sau lưng nói.

Lúc này, Vương Khung mới chú ý tới những kiện bảo khí được đặt trên bệ đá phía sau, lưu quang óng ánh, khí thế dạt dào.

"70 kiện! ? Mỗi người đều có phần!" Trong lòng Vương Khung khẽ động, thấy rõ dụng tâm của Quang Minh Học Cung.

Nhóm người tiến đến đầu tiên, mỗi người có thể thu hoạch được 4 kiện bảo khí, lại có thể được chọn lựa.

Nhóm người tiến đến thứ hai, mỗi người có thể thu hoạch được 3 kiện bảo khí, cứ thế mà suy ra, nhóm người tiến đến sau cùng, mỗi người chỉ có thể thu hoạch được 1 kiện bảo khí, mà còn là bảo khí còn sót lại.

Kể từ đó, vừa có thể đạt đến mục đích thí luyện, vừa có thể cam đoan mỗi người đều có thu hoạch, hợp tình hợp lý.

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra sự khát vọng, một kiện bảo khí liền có giá trị bất phàm, mà mỗi người bọn hắn đều có thể thu hoạch được 4 kiện!

Đi đến đầu tiên quả nhiên chiếm được tiện nghi.

"Còn chưa động thủ sao? Người phía sau đã sắp đến." Khôi lỗi cười nói.

Ông! Vào lúc này, Minh Hạo Nhiên xuất thủ trước, hai con mắt của y nổi lên ánh sáng kỳ dị, khí thế kinh khủng phóng lên tận trời.

Thân thể khôi lỗi có một chút dừng lại, sau một khắc, thân hình Minh Hạo Nhiên liền đã xuất hiện ở trước mặt khôi lỗi, chuỷ thủ loé lên, đâm về phía cái trán khôi lỗi.

Ầm! Đột nhiên, khôi lỗi bỗng nhiên đưa tay, một phát bắt được cổ của Minh Hạo Nhiên.

Nụ cười trên mặt Minh Hạo Nhiên biến mất, thay vào đó là một vệt lạnh lùng.

"Năng lực của ngươi không có tác dụng đối với ta!"

Lời nói rơi xuống, Minh Hạo Nhiên giống như một bao cát bị ném ra ngoài, nặng nề nện trên cột cung điện, một ngụm máu tươi dâng trào ra.

"Đồng loạt ra tay!" Hoắc Thanh Minh rống to nói.

Y đã nhìn ra, cỗ khôi lỗi trước mặt này có thực lực cường đại, thân thể gần như không thể phá vỡ, đơn đả độc đấu, căn bản không địch nổi.

Ầm ầm! Khí xanh mênh mông không thấy đáy, khí lưu trầm trọng tụ hợp, như là núi lớn đè về phía khôi lỗi.

Vô số dòng nước dâng trào, hóa thành đạo đạo mũi tên, bắn về phía khôi lỗi.

Cùng lúc đó, hai đại cao thủ Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng này cũng xuất thủ.

Chín cột lửa phóng lên tận trời, chiếu sáng một phương.

Đại địa sụp đổ, cự thạch tung bay, dâng trào về hướng khôi lỗi.

Chương 171

"Năng lực không tồi, chỉ tiếc là còn cần tôi luyện!" Khôi lỗi khẽ nói, đạo đạo lực lượng kinh khủng rơi ở trên người gã, nhấc lên vạn đạo hoa lửa.

Gã như giẫm trên đất bằng, trực tiếp xé rách khí xanh, một chưởng rơi trên đầu vai Hoắc Thanh Minh, Hoắc Thanh Minh hét thảm một tiếng, trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Cùng lúc đó, Minh Thanh Sa cũng bị trọng thương, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Sự cường đại của khôi lỗi làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngạt thở, gã đang muốn lại ra tay hạ sát thủ.

Đột nhiên, gã dừng lại.

Khôi lỗi bỗng nhiên quay người, nhìn về phía hậu phương, trên mặt hiện ra thần sắc chấn kinh.

Vương Khung không biết đã bò lên trên bệ đá từ khi nào, lúc này, hắn đang cầm một cái túi lớn, bỏ từng kiện bảo khí vào bên trong.

Vào lúc này, tất cả mọi người trợn tròn mắt!

Bên trong đại điện, yên tĩnh gần như quỷ dị.

Khuôn mặt của tất cả mọi người đều tràn ngập vẻ không thể tin tưởng.

Vào giờ phút này, liền ngay cả cỗ khôi lỗi kia cũng đều ngẩn người, gã trấn thủ Hắc Thuỷ Long Cung đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp sự tình phản nhân loại như vậy.

"Hắn...hắn đang làm gì?" Trong khoảnh khắc, trong đầu óc khôi lỗi hiện ra một cái dấu chấm hỏi to lớn.

Hiển nhiên, Vương Khung cũng chú ý tới ánh mắt khiếp sợ kinh ngạc của đám người, bàn tay đang cầm bảo khí vô thức dừng ở giữa không trung.

Hắn quay đầu lại nhìn, lộ ra nụ cười lúng túng.

"Không cần phải để ý đến ta, các ngươi tiếp tục đi!"

Nói xong, Vương Khung rất tự nhiên ném kiện bảo khí trong tay vào

trong túi.

"Tiểu thâu?"

"Cướp bóc?"

"Mẹ kiếp!"

Rốt cuộc, khôi lỗi cũng phản ứng lại, thậm chí còn xổ một câu nói tục xưa nay chưa từng thấy.

Từ khi Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện chuyện như vậy, lại có người không để ý quy tắc, trực tiếp vòng qua gã, cầm bảo khí bỏ vào túi?

Đáng giận hơn là hắn lấy phần của mình còn chưa đủ, còn muốn hốt sạch?

"Đây là tình huống gì? Hắn đây là đang suy nghĩ cái gì? Đây là người bình thường sao?"

"Chuyện này mà cũng dám làm? Hắn...hắn điên rồi?"

Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng triệt để ngẩn người, bọn hắn dùng ánh mắt quái dị và khiếp sợ nhìn Vương Khung.

Vào thời điểm ở trong ba đại viện, hai người này cũng không có trực tiếp tiếp xúc với Vương Khung, chỉ là nghe nói qua mà thôi.

Bên trong tin đồn, Vương Khung thiên phú dị bẩm, thực lực thao thiên, làm người càng là bá đạo hung ác.

Bởi vậy, vào trước khi đi đến Hắc Thuỷ Long Cung, cả hai đều tỏ ra vô cùng thận trọng và kiêng kị.

Nhưng bắt đầu từ lúc truyền tống đến nơi đây, bọn hắn liền cảm thấy phong cách có một chút không đúng.

Đó nào phải là tuyệt thế thiên kiêu lãnh tụ quần luân bên trong truyền thuyết, có một không hai trong ba đại viện kia.

Đó hoàn toàn là một kẻ vô lại.

Tư duy đặc biệt và tác phong to gan của Vương Khung khiến cho hai người bắt đầu hoài nghi những tin đồn kia có phải là giả.

"Tên gia hỏa này sẽ không phải là bỏ tiền túi ra để tạo thế đó chứ?" Ánh

mắt của Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng lấp lóe, hoài nghi thật sâu.

Tuy nhiên, cách nhìn của mấy người La béo lại hoàn toàn khác biệt.

"Không hổ là đối tác được ta xem trọng." La béo lộ ra vẻ phấn khích, trong đầu óc lại một lần nữa hiện ra sự nghiệp vĩ đại mà gã thiết kế.

Trong mắt gã, Vương Khung nhất định sẽ trở thành giết mổ vương.

"Thần tượng của ta, thực sự là quá loá mắt! Nam nhân đích thực liền nên đánh vỡ quy tắc, bỏ qua giới luật, không gì không làm được!" Minh Hạo Nhiên lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ, hai mắt tỏa ánh sáng.

Minh Thanh Sa khẽ nhúc nhích môi son, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn kìm được.

Nàng thực sự không thể tìm thấy bất kỳ tính từ nào để mô tả Vương Khung.

"Ngươi...ngươi đi xuống cho ta!" Khôi lỗi đã tỉnh táo lại rốt cuộc không nhịn được, ở vào bên bờ vực phát cuồng, tôn nghiêm của người thủ quan như gã đã bị Vương Khung chà đạp đến không đáng một đồng.

Cái gọi là quy tắc quả thực là thùng rỗng kêu to, gã đã không thể nhẫn nhịn được nữa.

"Xuống ngay, xuống ngay!" Vương Khung hô to, khom người, tăng tốc độ nhặt bảo khí.

Rốt cuộc, một kiện bảo khí cuối cùng cũng bị hắn ném vào trong túi.

70 kiện bảo khí, một kiện cũng không sót, bị Vương Khung lấy sạch.

Khôi lỗi triệt để phát cuồng, là một kẻ nắm giữ cảm xúc, lúc này gã hận không thể trực tiếp chụp chết Vương Khung.

Ầm ầm! Thân hình khôi lỗi lấp lóe, như trường kiếm phá không, bắn thẳng về hướng Vương Khung.

Uy thế như thế không chỉ kinh khủng hơn gấp mười lần so với vừa rồi.

"Thần tượng cẩn thận." Minh Hạo Nhiên nghẹn ngào quát, trong mắt tràn đầy vẻ lo âu.

Vương Khung nhếch miệng, móc ra một kiện bảo khí từ bên trong cái túi, đó là một cái ống dài có kết cấu bằng kim loại sáng bóng và được khảm

bảy hạt ngọc châu.

Đại Uy Thiên Long Pháo!

Bảo khí tổng cộng được chia thành hạ cấp, trung cấp, thượng cấp, đỉnh cấp cùng với đỉnh phong.

Kiện Đại Uy Thiên Long Pháo này ở trong đống bảo khí, là một kiện bảo khí cấp đỉnh phong duy nhất.

"Cho ngươi nếm thử đại pháo của ta!"

Trong khoảnh khắc, Đại Uy Thiên Long Pháo kích hoạt, ngọc châu phía trên dần dần phát sáng.

Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể Vương Khung điên cuồng vận chuyển, quán chú toàn bộ năng lượng vào trong đó.

Khôi lỗi bỗng nhiên co con ngươi lại, cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Ầm ầm! Đại Uy Thiên Long Pháo phát ra một tiếng nổ thật lớn, tia sáng kinh khủng xuyên thủng bầu trời, trực tiếp nhấn chìm khôi lỗi.

uy năng đáng sợ cuốn lên cương phong gào thét, giống như hung thú rống to, tàn phá bừa bãi ở trong đại điện.

Đám người đột nhiên biến sắc, tâm tình sợ hãi bốc lên ở trong lòng, cuồng phong kia cuốn tới, khiến cho bọn hắn cơ hồ không thể đứng thẳng.

Chương 172

"Loại...loại uy lực này cũng quá khoa trương đi!"

"Đại pháo thật là mãnh liệt, người nào sẽ chịu được? Thần tượng quá mạnh!"

Đám người phi thân lui lại, sợ bị cuốn vào trong đó.

Uy lực của bảo khí cấp đỉnh phong vượt quá tưởng tượng, đã đủ để uy hiếp cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

"Quá mạnh, suýt nữa bị một pháo này hút khô!" Vương Khung cắn răng, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Mặc dù chỉ bắn một pháo, nhưng năng lượng toàn thân hắn cơ hồ bị Đại Uy Thiên Long Pháo rút sạch.

Hiển nhiên, dùng cảnh giới của hắn, tối đa cũng chỉ có thể bắn ra một pháo mà thôi.

Phanh! Khôi lỗi rơi xuống đất, vẫn y như cũ hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng quanh người bốc lên khói đen, xương cốt kim loại dưới làn da như cũng lộ ra ảm đạm vô quang.

Thần thái trong hai mắt của gã ảm đạm, dường như nhận phải thương tích cực lớn.

"Bại! ?"

Đám người kinh hãi, không hổ là bảo khí cấp đỉnh phong, ở dưới uy lực của một pháo này, cho dù là cỗ khôi lỗi trước mặt này cũng đều không thể chịu nổi.

Vương Khung tung người nhảy lên, khiêng Đại Uy Thiên Long Pháo đến trước mặt khôi lỗi.

Khôi lỗi ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, cười khổ nói: "Ngươi qua cửa."

Vương Khung giơ đại pháo lên, nhắm ngay vào khôi lỗi: "Ta có thể mang tất cả những thứ này đi sao?"

Trên trán của khôi lỗi rỉ ra một giọt mồ hôi lạnh, vội vàng cười nói: "Ngươi nói như thế nào thì chính là như vậy."

Đám người trợn tròn mắt, không ai ngờ được, khôi lỗi vừa rồi còn bày ra bộ dáng cao thâm mạt trắc lại biến thành nịnh nọt như vậy, quả thực còn bợ đít hơn cả Minh Hạo Nhiên.

"Ha ha ha, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi thật sự là một cỗ khôi lỗi ưu tú." Vương Khung cười to, nhưng vẫn không có ý định thu hồi Đại Uy Thiên Long Pháo.

Khôi lỗi có một chút hoảng hốt, bị họng pháo nhắm vào, gã cảm giác được sợ hãi vô hạn.

Nếu như lại ăn pháo thứ hai, gã liền chết chắc.

"Bảo...bảo khí cũng đều đã bị ngươi lấy đi, ngươi còn muốn cái gì?" Khôi lỗi cười khan nói.

"Ngươi!" Vương Khung không có hảo ý nói.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người sửng sốt, liền ngay cả khôi lỗi cũng đều lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

"Cái quái gì thế? Hốt sạch thì cũng coi như thôi, hắn ngay cả người thủ quan cũng đều không buông tha?"

Mọi người lộ ra vẻ mặt cổ quái, bọn hắn đột nhiên phát hiện ra, mình tới cùng vẫn đã đánh giá thấp ranh giới của Vương Khung.

"Ngươi...ngươi cũng quá hung tàn đi, ta...ta chính là người thủ quan..." Khôi lỗi không nhịn được nói, giữ lấy một tia tôn nghiêm sau cùng.

Nhưng theo Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay Vương Khung lắc lư.

Khôi lỗi quỳ hai đầu gối xuống đất: "Chủ nhân, khi nào chúng ta xuất phát?"

Đám người triệt để ngốc, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong ánh mắt nhìn về phía khôi lỗi đều biến đổi, trong khiếp sợ lộ ra vẻ khinh bỉ.

Con hàng này quá không có cốt khí!

"Cảm xúc của ta hoàn toàn được thiết kế theo nhân loại, các ngươi chớ có xem thường ta." Khôi lỗi ngạo nghễ nói.

Vương Khung cười to, vung tay lên, liền thu khôi lỗi vào bên trong Hỏa Giới.

Cùng lúc đó, một thông báo vang lên trong tai của bốn nhóm đệ tử thành lớn.

"Xích Long Thành thông qua Bảo Khí Điện, thu hoạch toàn bộ...bảo khí!"

Xích Long Thành thông qua Bảo Khí Điện!

Thu hoạch toàn bộ...bảo khí! ?

Tin tức này giống như sấm sét vang lên ở bên tai tất cả mọi người, Bộ Thiên Nhai lảo đảo một cái, suýt nữa không có ngã chết.

"Chuyện này...chuyện này sao có khả năng?" Bộ Thiên Nhai nghẹn ngào quát, căn bản không thể tin được.

Vào trước khi đi đến Hắc Thuỷ Long Cung, y cũng đã thu hoạch được không ít tình báo.

Bên trong Bảo Khí Điện cất giấu rất nhiều bảo khí trân quý cường đại, căn cứ vào thứ tự tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, số lượng bảo khí mỗi đệ tử của một toà thành trì có khả năng lấy được là có hạn.

Cho dù là kém nhất, mỗi người cũng có thể thu hoạch được một kiện bảo khí.

Thu hoạch toàn bộ là cái quỷ gì?

Bọn hắn liều sống liều chết, thật vất vả mới đoạt được chìa khoá, đang chuẩn bị chạy trở về, tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung.

Bảo Khí Điện đã bị người dọn sạch! ?

"Tấm màn đen a, tấm màn đen lớn nhất trong lịch sử Quang Minh Học Cung a, ngay cả một ngụm canh cũng không cho chúng ta!"

"Mẹ nó, đâu chỉ không cho chúng ta ăn canh, ngay cả nồi cũng không cho chúng ta liếm, trực tiếp lấy đi."

"Rốt cuộc là ai lại lợi hại như vậy, mở cửa sau mở đến ngay cả tường cũng đều vỡ nát!"

Đám người than khóc, tâm thái triệt để sụp đổ.

Trong suốt chiều dài lịch sử của Quang Minh Học Cung, còn chưa có kẻ nào trơ trẽn như vậy, đi cửa sau lại còn ngông cuồng như thế.

Gian lận đi cửa sau, còn thông báo từng lần một, sợ bọn hắn không biết rõ.

"Tại sao có thể như vậy?" Bộ Thiên Nhai triệt để ngẩn người.

Theo ý tưởng ban đầu, y nguyên bản hẳn là sẽ trổ hết tài năng ở bên trong Hắc Thuỷ Long Cung lần này, thu hoạch được vô số bảo vật cùng với công pháp, cơ duyên thêm sâu, một bước lên trời, tiếp theo toả hào quang rực rỡ trong Sơ Vương Tế, một buổi thành danh, trở thành thiên kiêu vô thượng được thiên hạ kính ngưỡng.

Dù sao, phía sau y cũng là Diệp Thiên - đại sư huynh Quang Minh Học Cung, có tình báo Diệp Thiên cung cấp, Hắc Thuỷ Long Cung đối với y mà nói cũng không có khó khăn quá lớn.

Nhưng hiện tại, toàn bộ hỗn loạn.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, bên trong Xích Long Thành lại cất giấu một vị hắc thủ có địa vị cực lớn, liền ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều trở giúp hắn đi cửa sau, thậm chí ngay cả che lấp cũng đều không thèm làm.

Lai lịch của người nọ lớn bao nhiêu?

"Mẹ kiếp, sao lại xui xẻo như vậy!" Bộ Thiên Nhai hận đến ngứa cả hàm răng.

Y tràn ngập tò mò cùng với cừu hận đối với vị hắc thủ phía sau màn Xích Long Thành kia, hận không thể xé đối phương thành mảnh nhỏ.

Chương 173

Trên thực tế, không chỉ là y, toàn bộ đệ tử của ba thành trì lớn hiện nay cũng đều cùng chung mối thù, tràn ngập vô hạn oán niệm đối với vị hắc thủ phía sau màn ẩn tàng ở bên trong Xích Long Thành kia.

Bọn hắn thậm chí đã từ bỏ lần thí luyện Hắc Thuỷ Long Cung này.

Hiện nay duy trì bọn hắn đi tiếp chỉ có một cái tín niệm.

"Ta nhất định phải xem một chút hắc thủ phía sau màn là ai, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Sĩ khí của ba thành trì lớn suy sụp đến cực hạn, bọn hắn nguyên bản hùng tâm tráng chí, ôm lấy ý chí chiến đấu tất thắng mà tới.

Nhưng hôm nay, ở dưới từng lần thao tác của Vương Khung, đã sớm tan thành mây khói.

Người còn chưa gặp, tâm thái đã sụp đổ, đây mới là con đường vô địch.

Đương nhiên, Vương Khung cũng không biết rõ tất cả những điều này.

Vào giờ phút này, hắn đang tiến hành chia của, không có mấy người Hoắc Thanh Minh ngăn chặn khôi lỗi, hắn muốn dọn sạch bảo khí cũng không có đơn giản như vậy.

Nhưng, dùng cá tính của Vương Khung, không có khả năng lấy 70 kiện bảo khí ra chia.

Cuối cùng, Minh Thanh Sa, Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng được chia 6 kiện bảo khí.

Hoắc Thanh Minh, La béo còn có Minh Hạo Nhiên có quan hệ với hắn tương đối tốt, mỗi người được chia 10 kiện bảo khí.

Còn Vương Khung thì độc chiếm 22 kiện bảo khí, trong đó liền có món bảo khí cấp đỉnh phong duy nhất kia, Đại Uy Thiên Long Pháo.

Đối với chuyện này, tất cả mọi người vô cùng hài lòng.

Tuy nói mấy người Minh Thanh Sa chỉ thu hoạch được 6 kiện bảo khí, nhưng cũng đã nhiều hơn so với trường hợp tốt nhất.

Dù sao, nếu như không có Vương Khung, bọn hắn chưa chắc đã là

người tiến tới trước nhất.

Coi như đi đến trước nhất, mỗi người cũng chỉ có thể thu hoạch được 4 kiện bảo khí mà thôi, hiện tại đã là kiếm bộn rồi.

Huống hồ, mấy người La béo vốn là có quan hệ thân cận cùng với Vương Khung, có bảo bối đương nhiên là tiện nghi cho tâm phúc trước, có thể chia cho bọn hắn đã coi như là không tệ.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất vẫn là Vương Khung.

22 kiện bảo khí, quả thực có thể trang bị đến tận răng, trong đó còn có một kiện bảo khí cấp đỉnh phong, lại càng không cần phải nói hắn còn thuận tay bắt cóc một cỗ khôi lỗi.

Đó chính là bảo bối có tiền cũng không mua được.

"Thần tượng, ta có thể dùng Cửu Độc Lô trao đổi kiện kính thấu thị kia của ngươi hay không?" Trên đường, Minh Hạo Nhiên tiến tới, nhỏ giọng nói lầm bầm.

Người khác không nhìn thấy, nhưng y lại nhìn thấy, ở bên trong rất nhiều bảo khí, có một kiện bảo bối giống như kính mắt, đây là kính thấu thị, có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật trong nơi bị che chắn, mặc dù phẩm cấp không cao, cũng không có bất kỳ sức chiến đấu gì, nhưng công dụng của nó lại rất thần diệu.

"Cái gì là kính thấu thị?" Vương Khung điềm nhiên như không có việc gì nói.

"Chính là..."

"Tiểu Minh, con đường tu hành, chú ý thanh tâm quả dục, ý niệm của ngươi quá hỗn tạp, cẩn thận năng lực mất linh." Không chờ y nói xong, Vương Khung liền ngắt lời y.

Minh Hạo Nhiên lộ ra sắc mặt cổ quái nói: "Như vậy ngươi còn..."

"Ta hữu duyên cùng với kiện bảo khí này!"

"Thần tượng, ngươi không phải là muốn..." Minh Hạo Nhiên muốn nói lại thôi, ánh mắt liếc về hướng Minh Thanh Sa ở bên cạnh.

Vương Khung cũng vô thức nhìn sang.

Minh Thanh Sa cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hai người, đầu tiên là khẽ giật mình, chợt nhíu mày.

"Nói bậy nói bạ, ta sẽ là loại người đó sao?" Vương Khung mặt không đỏ, tim không nhảy, nhỏ giọng quát lớn: "Ta cầm kiện bảo bối này, là muốn nhìn bản chất xuyên thấu qua hiện tượng, lĩnh ngộ sự kỳ diệu của vạn vật, lĩnh hội bí thuật thiên nhân tạo hoá."

"Tiểu Minh, ý niệm của ngươi không thuần, còn cần phải cố gắng."

"Thần tượng nói đúng!" Minh Hạo Nhiên bỗng nhiên cảm thấy hổ thẹn, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung trở nên càng thêm kiên định, bên trong thần thái kia lộ ra sùng kính vô hạn.

Thu hoạch được bảo bối như vậy lại vẫn nghĩ đến tu hành, suy nghĩ lại một chút sự bẩn thỉu của chính mình, Minh Hạo Nhiên lộ ra vẻ xấu hổ.

"Nghe nói Hồng Nhan Thành mỹ nữ như mây, trở về lại tranh thủ thời gian đến đó." Trong nội tâm Vương Khung âm thầm tính toán.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, cửa điện phía trước từ từ mở ra.

Đám người đi vào, lập tức, toàn bộ đại điện phát sáng.

Vô số quả cầu ánh sáng bay trên không trung như linh tinh.

"Chúc mừng các ngươi thông qua Bảo Khí Điện!" Giọng ôn hòa vang lên ở trong đại điện.

Vương Khung nhìn lại theo tiếng, ở trung ương đại điện có một gốc đại thụ che trời lẳng lặng đứng, vô số quả cầu ánh sáng chính là dựng dục sinh ra từ trên tán cây kia.

"Đây cũng là khôi lỗi?"

Đám người nhìn nhau.

Loại yêu thú thảo mộc bình thường là vô pháp mở miệng nói tiếng người, hơn nữa gốc cổ mộc ở trước mặt này, cũng không có bất kỳ khí tức sinh mệnh gì.

"Nơi này có bảo bối gì?" Vương Khung trực tiếp hỏi.

"Long Tiên Ngọc Dịch!"

"Cái gì?" Con mắt của Vương Khung trừng lớn, cơ hồ đang tỏa ánh

sáng.

Long Tiên Ngọc Dịch, đó chính là bảo vật còn trân quý hơn Lôi Ngọc Tủy, tương truyền là một loại bảo dược do Long tộc bí chế, cực ít lưu truyền, có thể phạt mao tẩy tủy, đúc thành đạo cơ.

Đặc biệt là đối với việc đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, có hiệu quả thần kỳ.

Nếu như dùng Long Tiên Ngọc Dịch luyện thể tẩy thân, màng da, máu thịt, gân cốt, nội tạng toàn thân...đều có thể thu hoạch được cường hóa.

Càng trọng yếu hơn là, bên trong Long Tiên Ngọc Dịch uẩn tàng năng lượng tinh thuần vô cùng khổng lồ.

Vương Khung hoàn toàn có thể đột phá đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín nhờ vào Long Tiên Ngọc Dịch.

Tầng cảnh giới sau cùng của cảnh giới Hỏa Chủng, giống như một đạo thiên quan, không biết đã ngăn lại bao nhiêu cao thủ.

Chương 174

"Long Tiên Ngọc Dịch! ?"

Tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh nghi, hiển nhiên là rất cao hứng đối với dạng bảo vật chỉ có ở bên trong truyền thuyết này.

"Nơi này có tổng cộng 129600 quả cầu ánh sáng, trong đó chỉ có bảy quả cầu là màu xanh lam, các ngươi chỉ cần bắt được ở trong thời gian quy định, liền có thể đổi lấy Long Tiên Ngọc Dịch ở chỗ của ta, dùng thời gian càng ngắn, Long Tiên Ngọc Dịch có thể lấy được cũng sẽ càng nhiều." Cổ mộc nhẹ nhàng nói ra những quy định của toà đại điện này.

Muốn tìm ra bảy quả cầu ánh sáng đặc thù ở bên trong 129600 quả cầu ánh sáng này cũng đã không dễ dàng, huống chi, những quả cầu ánh sáng này đều đang di chuyển với tốc độ cao.

"Đúng là rất khó!"

Đám người nhăn mày lại, nhìn quả cầu ánh sáng lít nha lít nhít bên trong đại điện, cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Ông! Đột nhiên, một tiếng đao ngâm vang vọng, đánh gãy suy nghĩ của đám người.

Ngay sau đó, một tiếng hét thất thanh vang vọng ở bên trong đại điện.

"Ngươi...ngươi làm gì thế?"

Đám người nhìn lại, chỉ thấy Vương Khung tay cầm Hắc Long Đao, gác ở trên rễ cổ mộc.

"Muốn sống sót liền giao hết Long Tiên Ngọc Dịch ra đây!"

"Hắn...hắn đang làm gì?"

Mấy người Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng lại ngẩn người một lần nữa, bọn hắn căn bản không theo kịp suy nghĩ của Vương Khung.

Nếu như nói trước đó tại Bảo Khí Điện, Vương Khung chỉ là chui vào lỗ thủng quy tắc, chớp thời cơ dọn sạch bảo khí.

Vậy thì Vương Khung bây giờ, quả thực chính là cướp bóc trần trụi!

Minh Thanh Sa hoa dung thất sắc, khuôn mặt xinh xắn không khỏi khẽ

run lên.

Nàng rốt cuộc vẫn đã đánh giá thấp ranh giới của Vương Khung.

Ranh giới của nam nhân này chính là không có điểm mấu chốt, dạng sự tình gì cũng đều làm được.

Đừng nói là bọn hắn, liền ngay cả gã béo, Minh Hạo Nhiên cũng đều choáng váng.

Đây không phải là thí luyện sao?

Sao lại có loại thao tác này?

"Thần tượng, không đi theo con đường thông thường, thật lợi hại!" Giọng nói của Minh Hạo Nhiên vang lên đúng lúc.

"Ngươi...ngươi điên rồi, đây là thí luyện của Quang Minh Học Cung!"

Cổ mộc hốt hoảng, thiết kế ban đầu của nó vốn cũng không phải là vì chiến đấu, bởi vậy ứng đối với Vương Khung, nó không có một chút lực phản kháng nào.

Trên thực tế, cửa này, căn bản không cần nó chiến đấu, nhiều năm qua cũng đều như vậy.

Ai có thể ngờ được, lại gặp phải một kẻ quái đản như Vương Khung.

Cổ mộc run run rẩy rẩy, cảm nhận được phong mang vô song của Hắc Long Đao.

"Thí luyện không có quy định nào nói không thể uy hiếp ngươi, bắt cóc ngươi, chém giết ngươi đúng không?" Vương Khung lung lay Hắc Long Đao trong tay.

Cổ mộc sửng sốt, bên trong thí luyện đúng là hoàn toàn không có quy định như vậy.

Nhưng những người có đủ tư cách đến đây đều là đệ tử của Quang Minh Học Cung, không phải là mọi người đều dựa theo quy tắc để tiến hành thí luyện hay sao?

Ai sẽ ngờ được sẽ có người dám bắt cóc uy hiếp người thủ quan?

"Ngươi...ngươi không nên vọng động..." Cổ mộc chột dạ nói.

Nó nhìn ra được sự bất phàm của Hắc Long Đao, thân thể của nó cũng

không giống với khôi lỗi tại Bảo Khí Điện.

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, giao hay không giao Long Tiên Ngọc Dịch? Không giao ta liền chém nát ngươi làm củi đốt!" Vương Khung tiếp tục nói.

Hắc Long Đao nổi lên hàn mang nhấp nháy, vạch qua rễ cổ mộc.

"Ta giao...ta giao!" Cổ mộc mang theo tiếng khóc nức nở, kêu rên nói.

Phong cách không có sai biệt cùng với khôi lỗi Bảo Khí Điện.

Đám người quay mặt nhìn nhau, giống như đặt mình vào mộng cảnh.

Như vậy cũng được! ?

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi cũng là một cỗ khôi lỗi ưu tú." Vương Khung vừa lòng thỏa ý, lộ ra nụ cười.

Mấy người gã béo sững sờ xuất thần, quả thực không thể tin được.

Làm sao khôi lỗi của Hắc Thuỷ Long Cung đều là một đám không có cốt khí như vậy, bị Vương Khung doạ hai ~ ba câu liền bị giải quyết.

Ầm ầm! Lập tức, thân cây tráng kiện từ từ mở ra, bên trong hốc cây đựng đầy chất lỏng trong suốt sáng long lanh, giống như quỳnh tương ngọc lộ, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Quả nhiên là Long Tiên Ngọc Dịch!" Trong lòng Vương Khung sôi trào.

Xích hà như nước thủy triều, yên vân như long hổ giao thái, tinh hoa giống như tinh quang lưu chuyển, bảo bối như vậy thoạt nhìn cũng không phải là phàm phẩm.

"Còn thất thần làm gì? Động thủ đi." Vương Khung hô.

Nói xong, liền móc ra một cái vạc lớn nhất từ bên trong Hỏa Giới.

"Ngươi...ngươi làm gì?" Cổ mộc hoảng sợ nói.

"Ngươi to như vậy cũng không thể mang theo được, ta đương nhiên phải tự chuẩn bị đồ chứa!" Vương Khung vùi đầu múc Long Tiên Ngọc Dịch.

Cổ mộc ngẩn người, con hàng này có ý tứ là, nếu như có thể mà nói, ngay cả nó cũng đều sẽ không có dự định bỏ qua.

Đám người đã sớm chết lặng, triệt để quen thuộc với phong cách của

Vương Khung.

Người khác là ăn nhận bỏ lông, Vương Khung chính là phân nhận cũng đều sẽ không bỏ qua.

Bắt gọn mới là phong cách của hắn.

Vương Khung cũng đã động thủ, mọi người cũng không khách khí, nhanh chóng lấy ra đồ chứa.

Minh Thanh Sa là nữ tử, có chừng mực nhất, chỉ xuất ra một cái bình ngọc.

Độ khoa trương của gã béo chỉ thua Vương Khung, xuất ra một cái chậu gỗ, nhìn hình dáng hẳn là dùng để tắm rửa.

"Gã béo, ngươi cũng quá ác!" Vương Khung không nhịn được nói.

"Cũng vậy cũng vậy! Còn phải học tập ngươi nhiều!"

Đám người cúi đầu, ra sức vơ vét Long Tiên Ngọc Dịch trong hốc cây.

Cổ mộc nhìn đến chết lặng!

Những người này là ai! Quả thực chính là cường đạo, Quang Minh Học Cung làm sao lại có dạng đệ tử này?

"Tinh Hà Thành tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung!"

Nhưng vào lúc này, một tràng thanh âm giống như máy móc vang lên.

"Đừng để ý tới bọn hắn, đám ngu xuẩn kia, ngay cả canh cũng không uống được."

Động tác trong tay Vương Khung không có dừng lại chút nào, ra sức múc lấy Long Tiên Ngọc Dịch trong hốc cây.

Chương 175

"Ngài...ngài xem...có thể chừa một chút cho người phía sau hay không!?"

"Chừa cái nịt, cho dù là quần cộc cũng không chừa cho bọn hắn!" Vương Khung nghe thế liền muốn cười.

Hắn đối với Tinh Hà Thành cũng không có hảo cảm, thậm chí còn có cừu oán.

Lại nói, nếu như không dọn sạch, sẽ không giống như phong cách của hắn.

"Lại nói nhảm, ta liền thiêu rụi ngươi!" Vương Khung hung tợn uy hiếp.

Dọa cho cổ mộc run rẩy, vội vàng ngậm miệng, không còn dám nói thêm cái gì.

Ở trong mắt nó, Vương Khung quả thực chính là ác ma, đã lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa ở trong nội tâm của nó, cho dù trải qua mấy chục năm nữa, chỉ sợ cũng đều không thể tiêu trừ.

Một lát sau, Long Tiên Ngọc Dịch trong hốc cây cho dù là một giọt cũng không còn sót lại.

Vương Khung chứa đầy một vạc lớn.

Những người khác cũng thu hoạch khá phong phú, Minh Thanh Sa mặc dù dùng là bình ngọc, nhưng nàng lại có đến hai mươi mấy bình, giả bộ ngược lại còn nhiều hơn những người khác.

"Cửu Diêm Thành tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung!" Thanh âm giống như máy móc vang lên một lần nữa.

Đám người nhìn nhau, không khỏi cười to.

Hiện tại tiến đến, rau cúc vàng cũng đều đã lạnh, cũng chỉ có thể chiêm ngưỡng một lần cung điện sau khi bị bọn hắn càn quét tàn phá bừa bãi.

"Chờ ta một chút." Vương Khung ôm vạc lớn đi đến xó xỉnh, nhảy cả người vào.

"Hắn muốn đột phá cảnh giới! ?" Trong lòng Minh Thanh Sa khẽ động, không khỏi nói.

"Thật là xa xỉ, dùng Long Tiên Ngọc Dịch ngâm tắm, không hổ là thần tượng của ta." Sự sùng kính của Minh Hạo Nhiên đối với Vương Khung là không phân thời gian địa điểm trường hợp.

Ầm ầm! Long Tiên Ngọc Dịch phảng phất như bốc cháy, một cỗ dòng nước ấm xuyên thấu qua da thịt, dung nhập vào bên trong máu thịt.

Trong khoảnh khắc, sinh mệnh lực trong cơ thể Vương Khung bỗng nhiên đề thăng, huyết khí dâng trào, giống như long hổ giao thái, cân cốt tề minh, như kinh lôi bôn tẩu.

Trong cơ thể của hắn phảng phất như có một cỗ sức sống trước nay chưa từng có.

Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, như là hung thú tham lam thôn phệ năng lượng trong Long Tiên Ngọc Dịch.

Trong khoảnh khắc, ở chính giữa Hỏa Chủng, một đoàn hư ảnh long hình hiển hiện, ở dưới sự rèn luyện của cỗ năng lượng tinh thuần này, càng trở nên chân thực.

"Ừm? Có phản ứng?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Cửu Biến Long Khí sôi trào, bên trong Hắc Thuỷ Long Cung dường như có bảo vật hấp dẫn nó, ở dưới sự kích phát của Long Tiên Dịch, rốt cuộc sinh ra phản ứng.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên nhấp nháy, tầng ngoài cùng dựng dục ra một tầng viêm quang.

Cửu cửu quy nhất, cuối cùng đạt tới viên mãn.

Lập tức, một cỗ khí thế kinh khủng phóng lên tận trời, huy hoàng như thiên uy hạo đãng, càn quét toàn bộ đại điện.

Đám người đột nhiên biến sắc, mặt toát ra vẻ hoảng sợ.

"Cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín làm sao lại có khí thế như vậy?" Mấy người Hoắc Thanh Minh mở to hai mắt nhìn, chỉ nhìn thấy, phía sau Vương Khung hoàn toàn biến thành hư ảo, ngọn lửa đen kịt như thiên kiếp giáng

lâm, thiêu rụi hết thảy.

Chỗ đó phảng phất như là hắc ám, là vực sâu, là tận cùng của hết thảy.

Tuy nhiên loại dị tượng này chỉ thoáng qua tức thì, giống như mộng cảnh.

"Rốt cuộc cũng đạt đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín." Vương Khung phấn chấn nói.

Một khi đạp vào cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, thực lực của hắn lại đề thăng một lần nữa, cảm giác suy yếu vừa rồi bởi vì sử dụng Đại Uy Thiên Long Pháo cũng biến mất không thấy gì nữa.

Ông! Đột nhiên, vùng đan điền của Vương Khung truyền đến một trận dao động yếu ớt, gần như không thể phát giác.

Hắn khẽ động tâm niệm, dò xét phía dưới, lộ ra thần tình hoảng sợ.

"Hỏa Chủng đã hoang phế kia! ?"

Thần sắc của Vương Khung trở nên vô cùng quái dị.

Trước kia sau khi ngọn Hỏa Chủng này hoang phế liền không có động tĩnh, giống như một nguồn suối khô kiệt.

Hiện nay lại sinh ra phản ứng, ánh sáng yếu ớt vụt sáng chợt diệt, lang thang giữa sự sống và cái chết.

Điều gây tò mò hơn nữa là, những sợi lửa đen tiêu tán đi ra từ Hỏa Chủng màu đen, lại dung nhập vào bên trong Hoả Chủng hoang phế.

"Đây là tình huống gì?" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn, hắn chưa từng thấy tình huống như vậy, nhưng trong lòng lại mơ hồ có một chút suy đoán.

La béo đã từng nói, trong lịch sử đã từng xuất hiện cường giả Hỏa Chủng bị dập tắt, tiếp theo lại cháy lên.

Loại người này vạn người không được một, thường thường đều là người đột phá cấm kỵ, cướp đoạt tạo hoá, sáng tạo kỳ tích.

"Chẳng lẽ Hỏa Chủng của ta vẫn còn có khả năng cháy lại." Trong lòng Vương Khung cuồng loạn.

Hỏa Chủng màu đen quá mức nghịch thiên, nhưng cũng không phải là

Hỏa Chủng của bản thân hắn.

Loại đồ vật này quá thần kỳ, cũng quá thần bí, vạn nhất có một ngày rời đi, hắn chẳng phải sẽ bị đánh về nguyên hình.

"Nếu như nhen nhóm một lần nữa, không biết rõ năng lực của ta có thể phát sinh biến hóa hay không!"

"Ta chẳng phải là sẽ nắm giữ hai ngọn Hỏa Chủng?" Vô số nghi vấn nổi lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Hắn trấn định tâm thần, kiềm chế lại cảm xúc chập trùng, luyện hóa Long Tiên Ngọc Dịch.

Năng lượng bàng bạc tinh thuần rót vào bên trong Hỏa Chủng đã sớm hoang phế.

Ầm ầm! Nhục thân của Vương Khung chấn động, âm thanh khủng bố như kinh lôi cuồn cuộn truyền ra từ trong cơ thể hắn.

Huyết khí sôi trào, nổi lên hào quang đỏ rực, bao phủ hắn.

Dị tượng như thế làm cho tất cả mọi người đều lộ ra dị sắc.

"Hắn đang tu luyện công pháp gì? Làm sao lại kinh khủng như vậy?"

"Long hổ giao thái, đại đan viên mãn, đây chính là dị tượng ghi lại trong cổ tịch a."

Đám người kinh nghi bất định.

Chương 176

Lúc này, Long Tiên Ngọc Dịch trong vạc đã tiêu hao hơn phân nửa, năng lượng bàng bạc thật lớn như này đã sớm đầy đủ khiến cho cao thủ cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín nổ tung.

Nhưng mà, ngọn Hoả Chủng hoang phế kia giống như cái động không đáy, dường như vĩnh viễn cũng không biết thỏa mãn.

"Tội Kiếm Thành tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung!" Đột nhiên, một tràng thanh âm giống như máy móc vang lên ở trong đại điện.

Vương Khung bỗng nhiên mở hai mắt ra, huyết khí lui tán, hết thảy dị tượng đều tiêu thất.

"Rốt cuộc cũng đã đi vào toàn bộ sao?"

Ầm ầm! Bốn cánh cửa lớn cung điện đóng lại, triệt để bịt kín Hắc Thuỷ Long Cung.

Lúc này, toàn bộ đệ tử Xích Long Thành, Cửu Diêm Thành, Tinh Hà Thành cùng với Tội Kiếm Thành đã tiến vào bên trong Hắc Thuỷ Long Cung.

Nhưng đệ tử ba thành trì lớn đã không còn ý chí chiến đấu, tâm thái cơ hồ sụp đổ.

Bởi vì ngay vào lúc vừa rồi, bọn hắn đã thu hoạch được tin tức, thiên tài địa bảo xuất hiện trong Trân Tài Điện lần này là Long Tiên Ngọc Dịch bên trong truyền thuyết.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp kích động, trời trong lại truyền đến sấm sét.

Long Tiên Ngọc Dịch bên trong Trân Tài Điện đã bị Xích Long Thành dọn sạch.

Vương Khung ngay cả cơ hội nhặt cơm thừa rượu cặn cũng đều không có chừa cho bọn hắn.

Dùng lời nói của Vương Khung chính là, cho dù là cái nịt cũng không chừa lại cho bọn hắn.

Đến bước này, Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, đệ tử ba thành trì lớn triệt để trở thành người hộ tống.

Vào giờ phút này, bọn hắn cơ hồ ở bên bờ vực phát cuồng.

"Con mẹ nó, lão tử không phục, cho dù chết, ta cũng phải nhìn xem hắc thủ phía sau màn là nhân vật ra sao."

"Mẹ kiếp, tấm màn đen, không phải chỉ là nhị thế tổ thôi sao, đừng để ta gặp phải, bằng không cho dù cá chết lưới rách, lão tử cũng phải chơi chết hắn."

"Tính thêm ta, phế vật chỉ biết đi cửa sau, lão tử chấp hắn một tay, đánh cho hắn đến tổ tông cũng nhận không ra."

Đám người lòng đầy căm phẫn, hận đến ngứa ngón chân đối với hắc thủ phía sau màn Xích Long Thành.

Bọn hắn cùng với Vương Khung vốn chưa bao giờ gặp mặt, nhưng trong nội tâm của bọn hắn, Vương Khung lại là một tên nhị thế tổ phế vật ỷ vào bối cảnh, muốn làm gì thì làm, thao túng tấm màn đen, coi thường công bằng cùng với chính nghĩa.

"Đừng làm ồn nữa!" Bộ Thiên Nhai phiền muộn tới cực điểm.

Y vốn là thu hoạch được sự chỉ điểm của Diệp Thiên, mang theo tình báo đến, khí phách phấn chấn, đắc chí vừa lòng, muốn chiếm hết tiên cơ.

Không ngờ được lại gặp phải loại chuyện này, nhìn Bảo Khí Điện rỗng tuếch, y chỉ muốn giết người.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hắc Thuỷ Long Cung chấn động.

Ở trước mặt đệ tử bốn thành trì lớn, đạo đạo hoa lửa dâng trào, tụ hợp ở giữa không trung, hóa thành một bức vẽ kỳ dị.

Đó là một chiếc đan lô nóng chảy với những ngọn lửa đang cháy, bên trong có một viên hỏa đan, cửu chuyển thông huyền, thiên nhân tạo hoá.

Chỉ riêng bức hình này đã chứa đựng vô số điều huyền diệu.

Đan lô kia giống như thân thể, trăm khiếu đều hiện, cửu mạch tương thông, ẩn chứa hỏa đan, giống như Hỏa Chủng trong cơ thể con người.

Cuối cùng, bức hình kia vỡ tan, hóa thành năm chữ lớn cổ phác.

Cửu Chuyển Hỏa Đan Công!

"Đây là..." Sắc mặt của Bạch Linh Môn đột biến, trong mắt lộ ra một tia bất khả tư nghị.

"Bạch sư huynh, đó là cái gì?" Có người hỏi, tuyệt đối không nhìn ra mánh khóe.

Bạch Linh Môn kinh nghi bất định, qua nửa ngày mới nói: "Đó là cổ kinh truyền thế!"

"Cái gì?" Có người kinh hô.

Tại thời đại tu hành Hỏa Chủng thịnh hành như hiện nay, cơ hồ người người đều có hi vọng thức tỉnh Hỏa Chủng.

Bởi vì nhân loại ở bên trong vô tận tuế nguyệt tiến hóa, trong huyết mạch đã tích chứa lực lượng Hỏa Chủng.

Nhưng ở trong vô tận tuế nguyệt trước đó, từ không sinh có, chính là dựa vào cổ kinh truyền thế.

Tương truyền, cổ kinh truyền thế là do đại năng thức tỉnh Hỏa Chủng đầu tiên sáng tạo, uẩn tàng lực lượng thiên địa tạo hoá, cơ duyên quỷ thần khó lường, có thể từ không sinh có, hóa thành Hỏa Chủng từ hư không.

Chỉ là ở bên trong năm tháng dài đằng đẵng, từng bộ cổ kinh đã sớm thất lạc.

Nhân loại bởi vì tiến hóa, lực lượng Hỏa Chủng lưu truyền ở bên trong huyết mạch, dựa vào phương pháp tu luyện cơ sở liền có thể thức tỉnh, bởi vậy rốt cuộc không còn dựa vào cổ kinh.

Nhưng đó dù sao cũng là căn nguyên tu hành Hỏa Chủng.

"Cổ kinh truyền thế quá trân quý, nghe nói Quang Minh Học Cung tổng cộng ẩn giấu năm bộ cổ kinh, nhưng đều là tàn quyển, dù vậy, cũng đã là có một không hai trong thiên hạ." Có đệ tử Tội Kiếm Thành nói.

Quang Minh Học Cung dù sao cũng là nơi khởi nguồn nhân loại tu hành, ẩn giấu năm bộ cổ kinh đã là kinh thế hãi tục, mặc dù chỉ là tàn quyển, vẫn y như cũ vô cùng trân quý.

Đặc biệt là thiên bên trong linh lô, là duy nhất trên thế gian.

"Ta nghe nói Tần Hoàng Đình cũng có một bộ cổ kinh truyền thế, tên là "Thiên Địa Dương Thần Công", nhưng chỉ có ba thiên trước." Minh Thanh Sa khẽ nói.

Trước kia Tần Hoàng Đình chính là dựa vào bộ cổ kinh này thống trị thiên hạ, thiết lập bốn mươi chín thành.

"Trong tám đại Vương Thành cũng có nắm giữ cổ kinh truyền thế, chỉ là không biết người nào nắm giữ."

"Mẹ kiếp, lần này thật sự là đại thủ bút, lại là cổ kinh truyền thế, điên, thật điên!"

"Mẹ nó, coi như liều chết ta cũng muốn xem cổ kinh một chút, tuyệt đối không thể để cho tên nhị thế tổ kia đắc thủ."

"Không sai, cho dù ngọc thạch câu phần, cũng không thể để cổ kinh rơi ở trong tay nhị thế tổ."

Đệ tử ba thành trì lớn cùng chung mối thù, nhất trí mục tiêu.

Đó chính là lấy được cổ kinh truyền thế, thuận tiện giáo huấn vị nhị thế tổ hắc thủ phía sau màn kia một lần, nói không chừng sẽ có thể cướp lại bảo vật từ trên người đối phương.

Chương 177

Dù sao, nhị thế tổ đi cửa sau bình thường đều là phế vật, loại người này trong mắt bọn hắn không có gì khác so với dê béo.

Đám người cũng đã bị chọc giận, triệt để không thèm đếm xỉa, căn bản không quan tâm đến hậu quả.

Vào giờ phút này, Vương Khung căn bản không biết mình đã bị đệ tử ba thành trì lớn để mắt tới.

Đao của hắn lại một lần nữa rơi lên bên trên cổ mộc đã sớm bị ép khô.

"Nói, Cửu Chuyển Hỏa Đan Công ở nơi nào? Có đường tắt hay không? Tốt nhất là cho ta một phần bản đồ ! Chờ đã, ngươi có thể di chuyển không?"

Vương Khung điên cuồng tra tấn trái tim vốn đã sụp đổ của khôi lỗi cổ mộc.

Cổ kinh truyền thế có giá trị khó mà đánh giá, coi như là tám đại Vương Thành, thậm chí Tần Hoàng Đình cũng đều coi như là trân bảo.

Đối với đệ tử bốn thành trì lớn mà nói, đó chính là cơ duyên to lớn, nếu như bỏ lỡ, nhất định sẽ hối tiếc cả đời.

Bởi vậy, tất cả mọi người đều dốc sức, đánh bạc hết thảy, hi vọng cơ duyên lớn bằng trời này có thể rơi ở trên đầu mình.

Lúc này, nhóm người Vương Khung đang chậm rãi di chuyển dọc theo một con đường hiểm yếu.

Dưới cầu đá hẹp dài chính là mắt biển vạn trượng, sóng lớn mãnh liệt, bên trong bóng đêm vô tận không biết cất giấu hung hiểm cỡ nào, cúi đầu nhìn lại, thật giống như đang nhìn chằm chằm một đầu hung thú đang ngủ say.

Đám người nín hơi ngưng thần, không dám nhìn.

Đây chính là đường tắt khôi lỗi cổ mộc để lộ ra, là con đường ngắn nhất đi đến Truyền Công Điện.

"Lão Vương, khôi lỗi cổ mộc kia có thể lừa gạt chúng ta hay không?" La

béo nghe sóng biển dâng trào dưới chân, hai chân mềm nhũn.

Vương Khung cười lạnh: "Nếu như nó dám, lát nữa liền chặt nó làm thớt gỗ!"

"Không hổ là nam nhân muốn trở thành giết mổ vương, có ý nghĩ giống y như ta." La béo cười ha ha.

Kỳ thực vừa rồi gã liền nhớ thương, thân thể của khôi lỗi cổ mộc kia quả thực trời sinh chính là vật liệu làm thớt gỗ.

Nhưng bọn hắn cũng đều đã dọn sạch Long Tiên Ngọc Dịch trong cơ thể người ta, gã liền không tiện động thủ.

"Nhưng có điều gì đó thực sự rất kỳ quái." Vương Khung cau mày nói.

"Cái gì?"

"Cổ kinh truyền thế trân quý bực nào? Coi như là thí luyện tại Hắc Thuỷ Long Cung cũng không có khả năng thả loại bảo bối này ra."

Vào thời điểm nhìn thấy quyển "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công " kia, Vương Khung liền cảm thấy quá không chân thực.

Cổ kinh truyền thế, đó chính là nội tình của Quang Minh Học Cung, truyền thừa vô tận tuế nguyệt, nếu không phải là truyền nhân dòng chính thì sẽ không có tư cách tu luyện.

Cũng chỉ có người có thân phận như Diệp Thiên, mới có cơ hội tiếp xúc đến.

Huống hồ lần thí luyện này, bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều cùng nhau mở ra, có tổng cộng mười hai toà bí cảnh, chẳng lẽ mỗi một tòa bí cảnh đều có cổ kinh truyền thế?

Suy nghĩ một chút mấu chốt bên trong liền cảm thấy có vấn đề.

"Đúng là có một chút kỳ quái." La béo khẽ gật đầu.

Mọi người đều đắm chìm trong chấn kinh cùng với khát vọng đối với cổ kinh truyền thế, ngược lại là không có nghĩ sâu.

"Quan tâm làm gì, có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu, tại sao không muốn đồ miễn phí." La béo nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, rất là tán đồng.

"Ngươi nói không sai, nếu như có thể mà nói, tòa long cung này ta cũng đều muốn dọn đi." Chí hướng của Vương Khung to lớn, sóng lớn càn quét gầm thét dưới chân, phảng phất như cực kỳ bất mãn đối với lời nói của hắn.

La béo nghe thế liền líu lưỡi, nhắm mắt đi theo, không nói thêm gì nữa.

...

"Khẩu vị của tên tiểu tử này thật là lớn!"

Bên trong một chỗ không gian bí mật, âm thanh băng lãnh vang lên.

Nam tử trung niên áo đen nhìn chằm chằm cảnh tượng trong gương nước trước mặt, phát ra tiếng hừ lạnh.

Bên cạnh, một vị lão giả râu tóc bạc trắng lại là cười ha hả nhìn, ánh mắt rơi ở trên người Vương Khung, phảng phất như sinh ra vô tận hứng thú.

"Mạnh trưởng lão, tên tiểu tử Xích Long Thành này quả thực vô pháp vô thiên, lại bỏ qua quy tắc, cứng rắn cướp chìa khóa bí mật long cung không nói, thế mà dọn sạch Bảo Khí Điện cùng với Trân Tài Điện." Nam tử trung niên áo đen trầm giọng quát.

Ban đầu, vào thời điểm nhìn thấy Vương Khung làm xằng làm bậy, cả người y đều choáng váng.

Từ khi Quang Minh Học Cung sáng lập, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện kẻ quái đản như thế.

Vương Khung làm xằng làm bậy cũng triệt để phá vỡ tam quan của y, quả thực là chưa từng nghe thấy, khiến cho người ta giận sôi.

"Ta lại một lần nữa thỉnh cầu thủ tiêu tư cách của tên tiểu tử này, tước đoạt mọi thứ của hắn." Nam tử trung niên áo đen cắn răng nói.

Vương Khung cướp đoạt chìa khóa bí mật, y nhẫn nhịn.

Vào thời điểm dọn sạch bảo khí, y cũng nhẫn nhịn.

Nhưng vào thời điểm Vương Khung ngay cả khôi lỗi thủ quan cũng đều không buông tha, y rốt cuộc không nhịn được, trực tiếp thỉnh cầu tước đoạt tư cách thí luyện của Vương Khung.

Nhưng lại bị Mạnh trưởng lão ép xuống.

"An tâm chớ vội, hắn cũng không có phá hư quy tắc, một đường đi tới, đều dựa vào sức của chính mình." Mạnh trưởng lão cười nói.

"Giống như Tần Hoàng nói, tự mình động thủ, cơm no áo ấm."

"Nhưng mà hắn..." Nam tử trung niên áo đen nóng nảy.

Trong lòng y mắng to mẹ kiếp, ngay cả khôi lỗi thủ quan cũng đều không buông tha, chuyện này mà vẫn chưa được tính là phá hư quy tắc sao.

"Kỷ Nguyên Thần ngược lại đã tìm được mầm mống tốt. Chậc chậc, thực lực mặc dù nhìn không ra, nhưng tính đa nghi ngược lại là nhất lưu, ứng đối với dụ hoặc của cổ kinh truyền thế lại vẫn có thể tỉnh táo bình tĩnh, không có vứt bỏ đầu óc, thật sự không tệ." Bên trong con ngươi đục ngầu của Mạnh trưởng lão hiện ra dị sắc, khá có ý tán thưởng.

Chương 178

Nam tử trung niên áo đen sắc mặt trì trệ, bình tĩnh lại: "Mạnh trưởng lão, tình báo hẳn là không sai, nếu như xảy ra sai sót, đó chính là cổ kinh truyền thế đấy!"

"Lũ chuột nhắt Hắc Ám Giáo Hội kia giấu quá sâu, không lấy ra loại bảo bối này, chỉ sợ không thể câu ra ngoài." Sắc mặt của Mạnh trưởng lão lạnh dần.

"Như vậy cũng không cần..." Nam tử trung niên áo đen muốn nói lại thôi.

Trên thực tế, Quang Minh Học Cung cùng với Hắc Ám Giáo Hội đã tranh đấu mấy trăm năm, đều xếp nội ứng vào lẫn nhau.

Đây cũng không phải là bí mật gì.

Lần này, dùng như phương thức như vậy dẫn bọn hắn ra, có vẻ hơi quá.

"Sơ Vương Tế đã sắp diễn ra, nếu không nhổ ra, những hạt giống Hắc Ám Giáo Hội kia tất nhiên sẽ cắm rễ nảy mầm tại Quang Minh Học Cung, một khi hình thành đại thế, hậu quả sẽ khó mà lường được." Mạnh trưởng lão lắc đầu thở dài.

Kỳ thực có mấy lời lão không có nói, căn cứ vào tình báo tầng cao nhất Quang Minh Học Cung nắm giữ.

Sớm vào mấy năm trước, Hắc Ám Giáo Hội liền âm thầm thôi động một hạng kế hoạch, tên là "tro tàn" .

Bọn hắn chọn ra một nhóm "hạt giống" sau khi đào tạo và tuyển chọn, gieo vào Quang Minh Học Cung.

Những hạt giống này đi lại trong ánh sáng cùng với bóng tối, giống như tro tàn, chỉ cần có một ~ hai người có thể trưởng thành, trở thành cao tầng Quang Minh Học Cung, như vậy ảnh hưởng tạo ra đối với Quang Minh Học Cung là không thể đo lường.

Những kẻ cuồng tín này, đã sớm làm tốt chuẩn bị hóa thành tro tàn.

Bọn hắn ẩn giấu quá sâu, đối với thân phận của bọn hắn, Quang Minh Học Cung hoàn toàn không biết gì cả.

Sơ Vương Tế đã sắp diễn ra, đối với những hạt giống này mà nói, đó là bàn đạp tốt nhất, một bước lên trời, từ đó bất đồng.

Quang Minh Học Cung không muốn điều này xảy ra, phải biết rằng, những người này trèo càng cao, thì sẽ càng khó trừ bỏ.

"Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" chính là một cái móc câu, thậm chí, liền ngay cả đệ tử tham gia lần thí luyện này, tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung cũng đều là móc câu.

Mục đích là để móc ra những hạt giống ẩn núp trong bóng tối kia.

"Mạnh trưởng lão, tên tiểu tử này có phải là nội ứng hay không! ?" Nam tử trung niên áo đen chỉ vào Vương Khung nói.

Đệ tử quái đản như thế, y cả đời cũng chưa từng nhìn thấy, nhìn như thế nào cũng đều có lai lịch không rõ, nói hắn là hạt giống Hắc Ám Giáo Hội, chỉ sợ những khôi lỗi kia cũng đều sẽ không phản đối.

"Hắn?" Mạnh trưởng lão cười: "Ai cũng có khả năng, chỉ có hắn là không có khả năng."

"Vì sao?" Nam tử trung niên áo đen ngạc nhiên nói.

"Nếu như hạt giống Hắc Ám Giáo Hội đều giống như hắn, như vậy cũng quá tốt." Mạnh trưởng lão cười nói.

Nam tử trung niên áo đen khẽ giật mình, chợt khẽ gật đầu.

Dùng loại tác phong phi nhân loại như Vương Khung, muốn không gây ra chú ý cũng khó, đặc biệt là gặp phải dạng sư trưởng như y, khẳng định sẽ tra mười tám đời tổ tông của hắn.

Nếu như hạt giống Hắc Ám Giáo Hội đều là dạng đức hạnh này, đã sớm bị tận diệt.

"Nhưng..." Mạnh trưởng lão ngưng ánh mắt lại, đột nhiên nói.

"Nhưng cái gì?" Trong lòng nam tử trung niên áo đen khẽ động, không nhịn được hỏi.

Mạnh trưởng lão ngưng tụ ánh mắt lại, sâu trong con ngươi đục ngầu

nổi lên một tia lạnh lùng.

"Tên tiểu tử này nếu như ở trong Hắc Ám Giáo Hội, hắn trong tương lai...hắn là sẽ rất đáng sợ."

Nam tử trung niên áo đen sửng sốt một chút, ngay sau đó, y bỗng nhiên ngẩng đầu, có một chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Vương Khung bên trong hình ảnh.

Từ lúc bắt đầu thí luyện, y đã nhìn chằm chằm Vương Khung, thân là đệ tử Quang Minh Học Cung, ngoại trừ mặt dày vô sỉ, suy nghĩ kỳ lạ, tham lam vô độ...cái loại đức hạnh chó má này, còn được tính là đệ tử Quang Minh Học Cung sao?

Dạng người này quả thực không có bất kỳ điểm sáng nào.

Mạnh trưởng lão lại đưa ra dạng đánh giá này.

"Tiểu Chu, ánh mắt của ngươi vẫn còn quá nông." Mạnh trưởng lão thở dài.

"Tên tiểu tử này cất giấu phong mang trên người, phong mang mà ngươi nhìn không thấy."

Nam tử trung niên áo đen muốn nói lại thôi, dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào hình ảnh.

Ầm ầm! Âm thanh sóng lớn đập vào nhau, rít lên ầm ầm.

Cây cầu đá dài dằng dặc sắp sửa đi đến phần cuối, ở phía trước, một tia sáng yếu ớt dẫn đường cho nhóm người.

"Gần đến rồi, quả nhiên là đường tắt." Trong nội tâm Vương Khung vui mừng.

Chiếu theo lời nói của khôi lỗi cổ mộc, đệ tử ba thành trì lớn khác muốn chạy tới Truyền Công Điện, nhanh nhất cũng phải mất ba giờ.

Mà đi con đường tắt này, chỉ một giờ liền đủ.

Nhóm người Vương Khung đã chiếm hết tiên cơ.

"Ha ha ha, Hắc Thuỷ Long Cung mở ra lần này, bọn hắn thật sự là đến ngắm cảnh du lịch." La béo cười ha hả.

Những người khác mặc dù không có nói chuyện, nhưng trên mặt cũng

nổi lên nụ cười ngầm hiểu lẫn nhau.

Bảo khí không có phần!

Long Tiên Ngọc Dịch ngay cả mùi cũng không ngửi được!

Hiện nay, liền ngay cả cổ kinh truyền thế cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn hắn nhanh chân đến trước.

Trong số những lần thí luyện tại bí cảnh Quang Minh Học Cung, đây tuyệt đối là một lần thảm nhất, có thể trở thành truyền thuyết, bị đệ tử hậu thế truyền miệng.

Tất cả những chuyện này đều là bởi vì Vương Khung, Vương hắc thủ bên trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây, Vương Khung suýt nữa không có cười ra tiếng heo kêu.

Ông! Đột nhiên, một tiếng nổ chói tai truyền đến.

Vương Khung bỗng nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại.

Phía trước, một màn sương đen kịt dâng lên, dày đặc, lao về phía bọn hắn.

"Đó là cái gì?" Đám người kinh hãi, cảm nhận được khí tức kinh khủng.

Màn sương đen kia tản ra khí tức tử vong cùng với mục nát, cho dù thân là thiên kiêu ba đại viện cũng cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Chương 179

"Là côn trùng!" Minh Thanh Sa khẽ quát một tiếng.

Màn sương đen kia là bầy trùng, mỗi một con đều kích cỡ tương đương ngón cái, thân màu đen và đôi cánh màu xanh lục, phần đuôi có một chiếc kim màu vàng nhạt.

Càng quan trọng hơn là, ở loại địa phương hiểm yếu như thế này, vô luận gặp được loại nguy hiểm nào, bọn hắn cũng đều không thể trốn tránh được.

"Phệ Hủ Trùng! ?"

Vào giờ phút này, tất cả mọi người thấy rõ diện mục chân chính của đám côn trùng kia, vẻ mặt của ai cũng đều trở nên khổ sở.

Phệ Hủ Trùng, một loại yêu thú cực kì khủng bố.

Chỉ là một con Phệ Hủ Trùng cũng không được tính là gì, nhưng loại yêu thú này từ trước đến nay luôn sống theo bầy đàn, những nơi đi qua không còn một ngọn cỏ, ngay cả một cọng lông cũng đều sẽ không lưu lại.

Tại tuế nguyệt cổ lão, Phệ Hủ Trùng chính là kẻ thanh lý chiến trường, những nơi đi qua, thành trì, vùng đất, phế tích, thi thể, hết thảy đều sẽ trở thành thức ăn của bọn chúng.

"Lui!" Vương Khung thấp giọng quát.

Ở loại địa phương hiểm yếu như thế này, ứng đối với loại yêu thú này, hầu như không có giải pháp.

Ông! Nhưng vào lúc này, phía sau lại có một màn sương đen ập tới.

Hai mặt thụ địch, dưới chân là mắt biển vạn trượng không ngừng gào thét, nuốt chửng hết thảy.

"Chết tiệt!" Hoắc Thanh Minh nghiêm nghị quát.

Khí xanh bay vút lên bầu trời, trùng trùng điệp điệp, đè ép về phía "màn sương đen".

Ông! Phệ Hủ Trùng như gió lốc càn quét, căn bản không sợ, trực tiếp xé rách khí xanh.

Loại yêu thú này một khi tụ tập, đại biểu cho chính là sự tàn phá và hủy diệt thuần túy.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, La béo lấy ra một kiện bảo khí, giống như một cái ống dài, ngọn lửa cực nóng phun ra, dài khoảng chừng hơn 20m, trong giây lát liền nuốt chửng "sương mù đen".

Ông! Phệ Hủ Trùng vỗ cánh, trực tiếp xuyên qua ngọn lửa.

"Vô dụng! Phệ Hủ Trùng thủy hỏa bất xâm, dùng thủ đoạn bình thường là giết không chết." Minh Thanh Sa cắn răng quát.

Ứng đối với số lượng Phệ Hủ Trùng như này, thủ đoạn của bọn hắn cơ hồ không có tác dụng.

Coi như thi triển năng lực, chỉ sợ cũng chỉ có thể dây dưa một lát, hơn nữa cầu đá cũng chưa chắc chắn có thể thừa nhận, rơi vào mắt biển vạn trượng, vẫn y như cũ sẽ chết.

"Chậc chậc, trên đời này có rất nhiều đường tắt, muốn đi đường ngắn, vậy liền phải trả giá đắt."

Mạnh trưởng lão cùng với Nam tử trung niên áo đen nhìn mọi thứ bên trong hình ảnh.

Hắc Thuỷ Long Cung ẩn chứa sát cơ, nếu đi theo lộ trình bình thường, tất cả nguy hiểm đều nằm trong khả năng đối phó của học viên, dù không vượt qua được cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Tất cả những điều này đã được thiết kế ngay từ đầu.

Nhưng một khi đi chệch khỏi lộ trình bình thường thì không có gì đảm bảo cả.

Có một số nguy hiểm đủ gây chết người, cũng ví dụ như Phệ Hủ Trùng.

"Tên tiểu tử này tự tìm đường chết, nhưng lại không biết mình đã đạp vào tử lộ!" Nam tử trung niên áo đen cười lạnh nói.

Trong mắt y, Vương Khung tưởng rằng mình chiếm được tiên cơ, nhưng lại không biết trên con đường tắt này có nguy hiểm càng lớn hơn đang chờ bọn hắn.

Từ thời điểm bọn hắn đạp lên con đường này, cổ kinh truyền thế liền

không có duyên với bọn hắn.

"Tiểu Chu, chuẩn bị đưa bọn hắn đi ra ngoài đi." Mạnh trưởng lão thản nhiên nói.

Dù sao cũng là đệ tử tinh anh của Quang Minh Học Cung, tự nhiên không thể thật sự ngồi nhìn bọn hắn chết ở chỗ này.

Nhưng một khi đưa ra ngoài, cuộc thí luyện của nhóm người Vương Khung cũng coi như kết thúc.

Nam tử trung niên áo đen cười cười, y có thể vào thời khắc mấu chốt, truyền tống đệ tử tham gia thí luyện ra ngoài.

Nhưng đối với nhóm người Vương Khung, y dự định để cho những tiểu gia hỏa này ăn chút đau khổ mới ra tay.

"Chết tiệt, chúng ta thật sự phải chết ở chỗ này sao?" Ngụy Thanh Sam cắn răng nói.

Thân làm thiên kiêu ba đại viện, y còn không có dương danh thiên hạ, tự nhiên không cam tâm vẫn lạc tại loại địa phương này.

Lúc này, đám người co lại thành một đoàn, mắt thấy Phệ Hủ Trùng càng ngày càng gần.

"Gã béo, dịch ra một chút, ngươi cản trở ta." Đột nhiên, Vương Khung không nhanh không chậm nói.

Đám người khẽ giật mình, chỉ thấy hắn móc ra một cái bình nhỏ trong suốt sáng long lanh từ bên trong Hỏa Giới, bên trong đựng đầy chất lỏng màu đỏ tía, lắc nhẹ, hiện ra ánh sáng hợp tan.

"Đây là cái gì?" Gã béo khẽ giật mình, vô thức hỏi.

"Bảo bối của ta." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng.

Chất lỏng này, chính là vào thời điểm năng lực của hắn tiến hóa ngày đó, lực lượng của Lôi Quang Lục Sí Văn dung hợp cùng với chất lỏng màu vàng kim dị biến sinh ra.

Trải qua thí nghiệm, Vương Khung phát hiện ra, loại chất lỏng này, đối với Lôi Quang Lục Sí Văn có tác dụng khắc chế cực lớn, cho dù Lôi Quang Lục Sí Văn thân mang cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều không chịu nổi.

Sau đó, trải qua thử nghiệm đi thử nghiệm lại, Vương Khung rốt cuộc đã cho ra một cái kết luận.

Loại chất lỏng thần bí biến dị mà ra từ chất lỏng màu vàng kim cùng với Lôi Quang Lục Sí Văn này, có thể khắc chế loại yêu thú như muỗi, có hiệu quả vô cùng thần kỳ.

Bởi vậy, Vương Khung đặt tên cho nó là "Lục Thần Khu Văn Thủy" ! (nước đuổi muỗi Lục Thần)

Xì xì! Vương Khung giơ bình thủy tinh trong tay lên, bỗng nhiên nhấn vào nắp bình, chất lỏng màu đỏ tía hóa thành sương phun ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, từng con Phệ Hủ Trùng rơi xuống giống như mưa rào.

Tứ chi giẫy một cái, hai mắt nhắm chặt, miệng sùi bọt mép, đi đời nhà ma.

"Chuyện này..."

Hơi nước Lục Thần Khu Văn Thuỷ phun ra như ánh sao, bao phủ màn sương đen.

Từng con Phệ Hủ Trùng rơi xuống, trong nháy mắt liền mất đi sinh cơ.

Dần dần, hơi nước màu đỏ tía giống như một tấm màn chắn ở trước mặt mọi người.

Chương 180

Màn sương đen vô tận vọt tới, vừa chạm vào đã rơi xuống như một cơn mưa.

Trong nháy mắt, vô số Phệ Hủ Trùng rơi xuống, bị mắt biển khủng bố thôn phệ.

Một màn này, đơn giản như là núi lở trời sập.

Trên mặt mọi người đều tràn đầy vẻ kinh ngạc, bọn hắn nhìn chằm chặp Lục Thần Khu Văn Thủy trong tay Vương Khung, lại nhìn Vương Khung một chút, quả thực khó có thể tin.

Đó chính là Phệ Hủ Trùng đấy, yêu thú đáng sợ hung dữ khét tiếng, bản thân cái tên của nó liền đại biểu cho tai nạn, những nơi đi qua, không còn một ngọn cỏ, chỉ còn lại đại địa hoang vu.

Loại yêu thú này một khi tập kết, coi như là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Vương Khung lại chỉ dựa vào một bình chất lỏng không rõ, tùy tiện xịt xịt liền giải quyết rồi?

Loại sự tình này thoạt nhìn quả thực không thể tưởng tượng.

Lúc này, đừng nói là mấy người Hoắc Thanh Minh, liền ngay cả Mạnh trưởng lão giám sát ở trong bóng tối cũng đều lộ ra nét mặt cổ quái.

Con ngươi già nua kia nhấp nháy rung động, tò mò nhìn chằm chằm Lục Thần Khu Văn Thủy trong tay Vương Khung.

"Mạnh trưởng lão, tên tiểu tử này sao có thể..." Nam tử trung niên áo đen cũng chấn động.

Dược tề có thể khắc chế Phệ Hủ Trùng quả thật có không ít.

Nhưng những dược tề kia vô cùng trân quý, giá cả đắt đỏ không nói, có một chút đều là bí truyền, bên ngoài có rất ít người có thể mua.

Huống hồ, đại đa số những dược tề này đều yêu cầu phương pháp sử dụng đặc thù, hơn nữa hiệu quả cũng tuyệt đối sẽ không nhanh chóng như vậy.

Vẻn vẹn chỉ phun một lần, liền có thể quét sạch một lượng lớn Phệ Hủ Trùng như vậy?

Nếu quả thật có lực sát thương như vậy, sử dụng tại khoảng cách gần như vậy, người sử dụng sẽ không thể bình yên vô sự.

Chuyện này thực sự không đúng theo lẽ thường.

"Trên người của tên tiểu tử này thật đúng là có cất giấu bí mật." Mạnh trưởng lão không nhịn được nói, đôi con ngươi già nua kia một chút cũng không có rời khỏi Lục Thần Khu Văn Thủy trong tay Vương Khung.

Dường như, loại thuốc này có một loại ma lực vô biên, khiến cho vị trưởng lão Quang Minh Học Cung này cũng không nhịn được lộ ra thần sắc khát vọng.

"Mạnh trưởng lão, đây là loại dược tề gì?" Nam tử trung niên áo đen hỏi.

Mạnh trưởng lão lắc đầu: "Nhìn không ra, không phải là dược tề đã biết."

"Loại dược tề này quá thần diệu, đặc biệt nhằm vào Phệ Hủ Trùng, sức sát thương cực mạnh, mà đối với nhân loại lại không có bất kỳ tổn thương gì, thật là hoàn mỹ..." Hai mắt của Mạnh trưởng lão tỏa ánh sáng, không nhịn được thở dài.

Nghiên cứu của nhân loại về dược tề chưa bao giờ dừng lại.

Đặc biệt là sau khi Tần Hoàng bệ hạ lên ngôi, sáng lập viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, trong đó có một hạng nghiên cứu bí mật, chính là vũ khí dược tề.

Đó là chất độc hoá học đặc biệt nhằm vào yêu thú.

Tần Hoàng bệ hạ hi vọng có thể nghiên cứu ra một loại dược tề có thể tổn thương yêu thú, lại có thể di truyền từ đời này sang đời khác, phá hỏng huyết mạch của yêu thú.

Đáng tiếc là dược tề bình thường bất kể có lực sát thương như thế nào, cũng đều rất khó nhằm vào một đối tượng, hoặc nhiều hoặc ít đều có ảnh hưởng cùng với tổn thương đối với nhân loại.

Nhưng mà, Lục Thần Khu Văn Thủy trong tay Vương Khung lại khiến cho Mạnh trưởng lão rất là chấn động.

"Tên tiểu tử này sao lại có thể nắm giữ dược tề như vậy? Quả thực bất khả tư nghị."

Hiển nhiên, nam tử trung niên áo đen cũng nhìn ra giá trị của Vương Khung, không, nói đúng ra là nhìn ra giá trị của Lục Thần Khu Văn Thủy, thần sắc khinh thường khinh thị nguyên bản biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một vệt ngưng trọng.

Nếu như nắm giữ phối phương của loại dược tề này, như vậy giá trị quả thực là không thể tưởng tượng.

"Thật sự là một niềm kinh hỉ ngoài ý muốn!" Thần sắc của Mạnh trưởng lão thay đổi liên tục, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng dần dần phát sinh biến hóa.

Hô... Hô... Hô...

Dưới sự sức sát thương mạnh mẽ của Lục Thần Khu Văn Thủy, vô số Phệ Hủ Trùng vẫn lạc, số Phệ Hủ Trùng còn lại lập tức cảm nhận được nguy cơ to lớn, lần lượt quay đầu, điên cuồng rút lui.

Vương Khung lúc này, ở trong mắt đám côn trùng này đã biến thành cực kỳ nguy hiểm, có thể xưng là tử địch.

"Vào giờ phút này, trừ hai chữ mẹ kiếp, đã không có bất kỳ ngôn ngữ gì có thể diễn tả sự chấn kinh của ta! Lão Vương, người thật lợi hại!" La béo sống sót sau tai nạn, không nhịn được vỗ vỗ bả vai của Vương Khung.

Nếu như không phải có Lục Thần Khu Văn Thủy của Vương Khung, bọn hắn phỏng chừng đều phải nằm lại tại chỗ này.

"Không hổ là thần tượng, ứng đối với Phệ Hủ Trùng cũng đều coi như bình thường, quả thực chính là hướng đi của cuộc đời ta!" Hai mắt Minh Hạo Nhiên tỏa ánh sáng.

Địa vị của Vương Khung ở trong nội tâm của kéo lên y vô hạn, không thể rung chuyển.

Lúc này, những người khác cũng lộ ra sắc mặt khác thường.

Nam nhân này luôn có thể tạo ra điều bất ngờ, ứng đối với dạng hiểm cảnh này là cũng đều có thể sống lại trong tuyệt địa.

Dùng một câu mà Tần Hoàng bệ hạ đã từng nói để hình dung điều này.

Nam nhân này, sinh ra liền có hào quang nhân vật chính.

Sống sót trong tuyệt cảnh, đi ngược gió, phá rồi lại lập...đây đều là hào quang nhân vật chính.

"Tần Hoàng bệ hạ thật sự không lừa ta." Đám người cảm thán.

Trước kia Tần Hoàng đăng cơ, liền đã từng nói.

Dòng chảy thời đại đang cuộn trào và không thể ngăn cản. Mọi người đều có thể trở thành nhân vật chính của thời đại này và có một vầng hào quang.

Tâm nguyện của Tần Hoàng bệ hạ chính là hi vọng thiên hạ, người người như long, nắm giữ vận mệnh của chính mình, trở thành nhân vật chính của thời đại.

Chương 181

Ý nguyện to lớn như vậy, có thể thực hiện được hay không, ai cũng không biết.

Nhưng lúc này, trong mắt mọi người, Vương Khung liền giống như là nhân vật chính bên trong truyền thuyết, trên người có một vầng hào quang, một đường quét ngang, không thể ngăn cản.

"Con mẹ nó, chờ ta trở về liền chặt cái cây kia làm ván quan tài!" Vương Khung hùng hùng hổ hổ, thu hồi nửa bình Lục Thần Khu Văn Thủy còn thừa lại, nhanh chân tiến về phía trước.

Đám người nhìn nhau, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Coi như Vương Khung không nói, bọn hắn cũng đều muốn trở về chặt gốc khôi lỗi cổ mộc kia.

Con mẹ nó, đây không phải là hố người hay sao?

Nếu như không có Lục Thần Khu Văn Thủy của Vương Khung, bọn hắn nhất định sẽ bị diệt toàn quân.

Nghĩ tới đây, một cỗ nộ hoả vô danh liền bốc lên trong lòng.

Nhưng lúc này, đám người lại là không thể quan tâm, còn có chuyện trọng yếu hơn đang chờ ở phía trước.

Cổ kinh truyền thế, gần trong gang tấc.

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người nóng lên, đi theo Vương Khung thật sát.

Đi đến phần cuối, có một con đường đá dài và hẹp, đi qua đó, một tòa cung điện sừng sững hiện ra trong tầm mắt.

"Đây chính là Truyền Công Điện! ?"

Vương Khung đẩy cửa điện ra, một luồng khí nóng rực xông thẳng vào mặt.

Cả tòa đại điện như là hỏa lô.

Đám người vừa mới bước vào liền có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, huyết dịch toàn thân cơ hồ đều không khống chế nổi sôi trào lên.

Cùng lúc đó, Vương Khung liền trông thấy, một cái bóng mờ lơ lửng ở giữa không trung.

Đó là một tòa hỏa lô với ngọn lửa đỏ rực, nội tàng hỏa đan, không ngừng vận chuyển, biểu hiện ra huyền ảo cực kỳ thần bí.

"Đây chính là Cửu Chuyển Hỏa Đan Công sao! ?" Đám người kinh nghi, hoàn toàn nhìn không rõ.

"Cổ kinh truyền thế, làm sao sẽ dễ dàng thu hoạch được như thế?" Vương Khung khẽ nói, chỉ nhìn thoáng qua, lực chú ý lại là dời khỏi hoả lô, rơi lên phía trên những hình khắc đá trên vách tường.

Trong đại điện cổ lão thần bí uy nghiêm, trên vách tường chạm trổ yêu thú dữ tợn, lân giáp sắc nhọn, đầu và sừng lớn, cực giống rồng bên trong truyền thuyết, nhưng cũng có những điểm khác biệt nhỏ.

Bên cạnh những hình khắc đá, có những văn tự cổ lão, cũng không phải là cổ kinh, cũng không phải chiến kỹ.

"Người có ngũ hành, long có cửu tượng!"

"Ngũ hành tương sinh, thì thành người, cửu tượng tương hợp, thì hóa long!"

Vương Khung nhìn từng câu từng chữ, dần dần, tâm thần của hắn dập dờn, không nhịn được trở nên kích động.

Người có ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Loại lý luận này là do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đưa ra.

Theo giờ sinh, vị trí có thể tính toán được sự phân bố ngũ hành của cơ thể con người.

Tần Hoàng bệ hạ gọi đó là ngũ hành bát tự.

Nhân thể huyền bí, không ra ngũ hành, thiên hạ chư pháp, vị đoàn ngũ tượng.

Trên thực tế, ngoại trừ nhân loại, đại bộ phận sinh linh đều ở trong ngũ hành.

Nhưng, long bên trong truyền thuyết lại không giống.

Long, là sinh linh cửu tượng.

Ngoại trừ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, còn có sinh, tử, phong, lôi!

Cửu tượng này chính là nền tảng sinh mệnh của Long tộc, tạo nên chủng loại sinh linh khủng bố bên trong truyền thuyết này.

"Long có cửu biến, bởi vì chúng nó là sinh linh cửu tượng!" Vương Khung tự nói, trong mắt lộ ra hào quang cực nóng.

Lực hấp dẫn của những hình khắc đá trên vách tường đối với hắn, không thua kém "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" một chút nào.

Từ lúc Long Viên Khí dung hợp cùng với Thân Thể Giao Vương, sau khi tiến hóa thành Cửu Biến Long Khí, hắn liền có cảm giác chính mình tuyệt đối không thể chân chính nắm giữ loại năng lực huyền bí này.

Con đường tiến hóa của Cửu Biến Long Khí nhất định vô cùng huyền bí, không bàn mà hợp với thiên số biến đổi.

Cho tới hôm nay, lúc nhìn những hình khắc đá trên vách tường, Vương Khung rốt cuộc cũng sáng tỏ thông suốt, trong đầu lấp lóe linh quang, nảy ra vô số ý nghĩ.

"Hắc Thuỷ Long Cung, quả nhiên ghi chép những bí ẩn về rồng, trên đời này thật sự có rồng sao?" Vương Khung khẽ nói.

Hắn nhìn không dời mắt, hấp thu tiêu hóa tầng tầng huyền bí khắc trên vách tường.

"Long có cửu tượng, phân thành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, sinh, tử, phong, lôi."

"Nếu như Cửu Biến Long Khí của ta dung hợp chín đại năng lực, có phải là liền có thể lại tiến hoá một lần nữa?" Vương Khung suy đoán.

Hiện tại xem ra, Cửu Biến Long Khí sinh ra cũng không phải là ngẫu nhiên.

Lực lượng Long Viên Khí là sinh.

Lực lượng Thân Thể Giao Vương là thủy.

Bên trong cửu tượng, đã chiếm hai.

Hiện nay, Vương Khung còn khiếm khuyết bảy đại năng lực kim, mộc, hỏa, thổ, tử, phong, lôi.

"Nếu như ta có thể đủ dung hợp chín đại năng lực, Cửu Biến Long Khí tất nhiên sẽ phát sinh tiến hóa kinh người!" Vương Khung tiến hành phỏng đoán.

Cửu Biến Long Khí hiện nay dung hợp hai đại năng lực đã là cấp Linh tuyệt phẩm.

Nếu như dung hợp chín đại năng lực, tập hợp cửu tượng thành một thể, tuyệt đối sẽ sinh ra biến hóa về chất, hình thái của nó sẽ khó mà suy đoán, có uy năng khó có thể tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Khung không khỏi nóng lên.

Đi đến Hắc Thuỷ Long Cung quả thật là một quyết định đúng đắn.

Những hình khắc đá này đối với những người khác mà nói có lẽ không được tính là cái gì, thế nhưng lại chỉ rõ phương hướng tu hành cho hắn, thắp sáng con đường tiến hóa.

Dù sao, dùng năng lực hiện tại của Hỏa Chủng màu đen, năng lực hấp thu cơ hồ đều là năng lực cấp Linh, số lượng quá nhiều, phụ tải quá lớn.

Huống hồ, vận dụng Hỏa Chủng màu đen liền sẽ tiêu hao năng lượng khổng lồ.

Dùng cảnh giới của Vương Khung bây giờ, khống chế hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm đã là cực hạn.

Bởi vậy, hiện nay, mỗi khi hắn thức tỉnh một loại năng lực đều cần vô cùng cẩn thận, cân nhắc phương án tốt nhất.

Chương 182

Trùng hợp là, hình khắc đá ở bên trong đại điện đã cấp cho hắn đáp án.

Một lát sau, Vương Khung đã hấp thu tiêu hóa nội dung trên hình khắc đá không sai biệt lắm, ánh mắt mới di động, rơi lên phía trên hoả lô lơ lửng trên không trung kia.

Cổ kinh truyền thế, mới là bảo vật trân quý chân chính bên trong tòa cung điện này.

Ầm ầm! Vào thời điểm Vương Khung nhìn chằm chằm hoả lô, chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh trở nên càng cao, giống như ngọn lửa đỏ rực, thiêu đốt nhục thân.

Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể nhấp nháy mạnh mẽ, chín tầng viêm quang dập dờn tầng tầng, khí tức kinh khủng khuấy động ở trong cơ thể Vương Khung.

"Tại sao có thể như vậy?" Sắc mặt của Vương Khung đột biến, cảm giác được thống khổ to lớn.

Máu thịt, ngũ tạng, gân cốt, thậm chí ý niệm của hắn dường như cũng đang bị lửa nóng đốt cháy.

"Muốn xem bí pháp huyền diệu, tất phải trải qua hỏa kiếp!"

Một giọng nói vang lên trong lòng Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên bùng lên dữ dội, tầng tầng viêm quang đẩy lui giọng nói kia, ngay sau đó, tất cả cảm giác đều biến mất.

Vương Khung chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như đặt mình vào bên trong lò nung.

Hắn cử động con mắt nhìn lại, liền trông thấy, ở sâu trong hoả lô, trong ngọn lửa vô tận, một thân ảnh ngồi xếp bằng, áo bào rộng bay phần phật, phong thái lăng tuyệt, như tiên hiền cổ lão, ngồi nhìn tuế nguyệt, tung hoành thiên địa.

"Có người?" Vương Khung kinh hãi.

Mặc dù hắn biết rõ hết thảy trước mặt đều là huyễn tượng, nhưng loại cảm giác này cũng quá chân thực.

Trước đó, hắn đã từng nghe bọn người Hoắc Thanh Minh nói qua.

Cổ kinh truyền thế, thần bí quý hiếm, là do nhóm đại năng ban đầu kia sáng tạo, bên trong có lẽ có lạc ấn của tiền bối, tinh thần trường tồn, bất hủ bất diệt.

Ông! Đột nhiên, đạo thân ảnh xếp bằng ở sâu trong ngọn lửa chuyển động.

Vương Khung kinh hãi, mở to hai mắt nhìn.

"Ảo giác? Không phải, đây vốn chính là ảo giác!" Vương Khung cưỡng ép trấn định tâm thần, nhiều lần khuyên bảo chính mình.

Nhưng mà khi hắn ngẩng đầu, đạo thân ảnh kia từ từ mở mắt, hai con mắt hờ hững như vực sâu vạn trượng, nhìn về phía hắn.

Chỉ là cái nhìn này, thiên địa tịch diệt, vạn vật như không.

Những suy nghĩ của Vương Khung dường như bị tiêu diệt ngay lập tức.

"Hắc Viêm!" Đạo thân ảnh kia khẽ nói, âm thanh như kinh lôi lay động, không có một chút tình cảm nào.

Ầm ầm! Đạo thân ảnh kia điểm ra một chỉ, vô tận hỏa diễm cuồn cuộn, hóa thành văn tự cùng với hình vẽ lít nha lít nhít, diễn hóa ở trước mặt Vương Khung.

"Chuyện này là..." Vương Khung chấn kinh, chỉ cảm thấy những văn tự này vô cùng cổ phác huyền ảo, hắn nhìn như si như mê.

Bên trong đại điện, hoàn toàn tĩnh mịch.

Bảy đạo thân ảnh ngồi xếp bằng bất động, đều đang quan sát lĩnh hội pháp tướng thần bí trong hoả lô.

Thần sắc của bọn hắn giãy dụa thống khổ, như thiên nhân giao chiến, quần áo cũng đều bị mồ hôi thấm ướt.

Chỉ có thần sắc của Vương Khung là bình tĩnh, hơi thở càng lúc càng dài.

Ầm ầm! Đột nhiên, cửa điện lại mở ra một lần nữa.

Từng thân ảnh lần lượt nối đuôi nhau mà vào.

Đệ tử Tinh Hà Thành, Cửu Diêm Thành đồng thời chạy tới.

Vào thời điểm bọn hắn tiến vào đại điện, trong nháy mắt liền nhìn thấy nhóm người Vương Khung.

"Là đám khốn kiếp Tinh Hà Thành kia."

Đệ tử hai thành trì lớn rống to, trong mắt như muốn phun lửa, hận đến ngứa ngáy hàm răng.

Nhóm người Hoắc Thanh Minh đột nhiên giật mình, bừng tỉnh từ trong tham ngộ.

Trừ Vương Khung, sáu người khác đều đứng dậy, ứng đối với đệ tử hai thành trì lớn nghiến răng nghiến lợi, bọn hắn đều khẽ giật mình.

Lúc này, từng người đối phương đều lộ ra thần sắc xúc động phẫn nộ.

Bộ dáng kia như thể bị người đào mộ tổ.

"Đây là tình huống gì? Nhanh hơn bọn hắn một bước mà thôi, làm sao lại giống như giết cha mẹ bọn hắn vậy." La béo nhếch miệng, cảm nhận được cỗ oán niệm như bài sơn đảo hải kia.

"Tên nhị thế tổ kia đâu?"

"Mẹ kiếp, tên hắc thủ phía sau màn kia, rốt cuộc là người nào?"

Đám người kêu gào, lửa giận kìm nén trên đường đi rốt cuộc không áp chế nổi.

Từ lúc bắt đầu tiến vào Hắc Thuỷ Long Cung, bọn hắn liền không ngừng nghỉ bị Xích Long Thành kích thích, tâm thái sụp đổ một lượt lại một lượt.

Lúc này, Bộ Thiên Nhai, Bạch Linh Môn cũng là sắc mặt băng lãnh, ánh mắt đảo qua trên người một đám đệ tử Xích Long Thành.

Cuối cùng, ánh mắt của bọn hắn rơi ở trên người Vương Khung.

Cường địch đã tiếp cận, lại vẫn dám đưa lưng về phía bọn hắn lĩnh hội cổ kinh truyền thế.

Mấu chốt nhất là những người khác đã đứng lên đối địch, người này thế mà còn nghênh ngang ngồi xuống.

Không cần nghĩ cũng đều biết, hắc thủ phía sau màn kia nhất định là người này.

"Thật đúng là không biết sống chết, hôm nay liền để cho ngươi biết rõ lợi hại!" Trong nội tâm Bộ Thiên Nhai cười lạnh.

Nếu như không có cổ kinh truyền thế, y cố kỵ thân phận của đối phương, nhịn cũng liền nhịn.

Nhưng đối mặt với Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, y không có khả năng lui bước, đã như vậy, liền trực tiếp xé rách da mặt, không chỉ khiến cho đối phương biết sự lợi hại, còn muốn đoạt lại toàn bộ bảo vật đã bị cướp đi.

Nghĩ tới đây, Bộ Thiên Nhai sát cơ đại thịnh.

Cùng lúc đó, Bạch Linh Môn cũng lộ ra địch ý, ép sát từng bước.

Hô...

Nhưng vào lúc này, Vương Khung động, hắn đứng dậy, chậm rãi quay lại.

Đột nhiên, Bạch Linh Môn cùng với Bộ Thiên Nhai đều sửng sốt.

"Ngươi..."

Vào thời điểm Vương Khung xoay người lại, đệ tử Tinh Hà Thành, Cửu Diêm Thành đều khẽ giật mình.

Tên hắc thủ núp trong bóng tối, nhị thế tổ đi cửa sau kia vậy mà thường thường không có gì lạ như thế.

Rất nhanh, phần kinh ngạc này liền chuyển hóa thành xem thường, phẫn nộ, thậm chí là sát ý vô tận.

Chương 183

Bọn hắn đường đường là thiên kiêu ba đại viện, lại bị kẻ tầm thường này chiếm hết tiên cơ, cướp đoạt cơ duyên, quả thực không thể chịu đựng.

Đám người ở đây chiến ý dạt dào, vào thời điểm chuẩn bị động thủ.

Có người phát giác ra chỗ không thích hợp.

Hai đại cao thủ Bộ Thiên Nhai, Bạch Linh Môn triệt để ngẩn người tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh và kinh ngạc.

Trong mắt bọn hắn cũng không có bất kỳ khinh bỉ và khinh thị nào, tương phản là vẻ kiêng kị thật sâu cùng với khó có thể tin.

"Đây là tình huống gì?" Ai cũng không phải người ngu, phản ứng của hai đại cao thủ làm cho tất cả mọi người đều bình tĩnh trở lại.

"Thế gian thật nhỏ, rốt cuộc vẫn gặp mặt." Vương Khung khẽ cười nói.

Ánh mắt của hắn đảo qua Bạch Linh Môn, cuối cùng rơi ở trên người Bộ Thiên Nhai.

Đối với Bạch Linh Môn, hắn chỉ mới gặp mặt một lần.

Ngày đó tại Tam Dương Trấn, hai người đã có một trận chiến vội vã.

Vương Khung cũng không ngờ được lại gặp gã ở chỗ này, trên thực tế, hắn cũng không quan tâm.

Nhưng Bộ Thiên Nhai lại khác.

Ba năm trước, nam nhân này là đồng bọn của hắn, là bằng hữu của hắn, là tùy tùng của hắn.

Thời gian chợt đến, hiện nay Bộ Thiên Nhai đã cao cao tại thượng, lãnh tụ quần luân, thanh danh có một không hai tại Tinh Hà Thành.

Y rốt cuộc đã không còn là thằng nhóc gầy yếu khiếp đảm ngày đó.

"Ngươi...ngươi sao có thể...làm sao lại không..." Ánh mắt của Bộ Thiên Nhai rung động, quả thực không thể tin được.

Lúc này, y rốt cuộc cũng kịp phản ứng, mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Làm sao lại không không chết?" Vương Khung nhướng mày, lộ ra thần sắc lạnh lùng.

Phản ứng của Bộ Thiên Nhai đã nói cho hắn hết thảy.

"Trước kia ngươi là một trong số những người dẫn ta đến cấm địa, ta ngược lại là không ngờ được, hoá ra ngươi đã sớm thành người của Diệp Thiên." Vương Khung lạnh nhạt nói.

Vừa dứt lời, đám đông liền xôn xao.

Tất cả mọi người đều có một chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Khung.

Mặc dù chỉ có vài ba câu, nhưng ai cũng đều có thể nhìn ra được, Vương Khung cùng với Bộ Thiên Nhai là quen biết nhau.

Hơn nữa, ở giữa bọn hắn còn liên quan đến Diệp Thiên, đó chính là đại sư huynh tổng bộ Quang Minh Học Cung hiện nay, địa vị cao quý, cao cao tại thượng.

"Ngươi...ngươi là... Vương... Vương Khung sư huynh! ?" Nhưng vào lúc này, bên trong Tinh Hà Thành, một thiếu nữ nghẹn ngào kêu lên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó có thể tin.

"Ồ? Ở bên trong Tinh Hà Thành lại vẫn có người nhận ra ta?" Vương Khung có một chút kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ kia, trong ký ức của hắn, cũng không có ấn tượng.

Hơn nữa, năm đó ở Tinh Hà Thành, uy danh Khung Thiên Hung Sát truyền ra bên ngoài, người chân chính biết rõ tên của hắn ngược lại là cực ít.

"Trước kia...vào thời điểm...ngươi…ngươi xảy ra chuyện, ta vừa mới tiến vào Quang Minh Học Cung..." Trúc Khả Nhi nhẹ giọng nói.

Lúc trước, cô ấy vẫn còn là một cô bé, vừa mới tiến vào Quang Minh Học Cung.

Liền nhìn thấy Vương Khung bị Quang Minh Học Cung vây bắt truy sát.

Đêm hôm đó, sát phạt kinh thiên, nàng bởi vì tò mò đi đến gần theo dõi, suýt nữa mất mạng, sau cùng bởi vì Vương Khung nổi lòng nhân từ, nàng mới có thể sống sót.

"Khung Thiên Hung Sát! ?"

Vẻn vẹn chỉ bốn chữ, bên trong đại điện, hoàn toàn tĩnh mịch.

Ánh mắt của mọi người cũng vì đó mà chấn động, có một chút khó có thể tin nhìn về phía nam nhân trước mắt này.

Danh tự Vương Khung có lẽ không có người biết đến.

Nhưng bốn chữ Khung Thiên Hung Sát này, trước kia lại là uy danh hiển hách, cho dù lúc đó Vương Khung chỉ có 14 tuổi, nhưng thiên phú như thế, lại khiến cho chư thành chấn động.

Rất nhiều người cùng thế hệ đều đã từng nghe nói.

Lúc này, ánh mắt của Minh Thanh Sa rung động, dường như có một chút không thể nhận ra nam nhân trước mắt này.

Minh Hạo Nhiên há to miệng, không nói gì thêm.

Liền ngay cả Bạch Linh Môn cũng đều lộ ra dị sắc, gã không ngờ được, mộ gã giết mổ nho nhỏ bên trong Tam Dương Trấn, lại là Khung Thiên Hung Sát năm đó.

Lúc này, ánh mắt của đệ tử hai thành trì lớn không giống như trước, trong khiếp sợ lộ ra một tia kiêng kị.

"Tiểu Bộ, cố nhân trùng phùng, vốn là nên ôn chuyện, nhưng ta thực sự không có cái gì muốn nói với ngươi." Vương Khung chậm rãi đi tới, trong mắt tràn đầy thờ ơ.

"Hôm nay, ngươi phải chết ở chỗ này." Một câu đơn giản, lại lộ ra tự tin cùng với bá đạo vô hạn.

Bộ Thiên Nhai khẽ giật mình, ánh mắt y hoảng hốt, thân ảnh vô địch ngày đó dường như đảo ngược thời gian, lại trở về.

Nhưng sau một khắc, hai tay của y siết chặt, mặt tràn đầy vẻ dữ tợn.

"Vương Khung, ngươi còn tưởng rằng chính mình là Khung Thiên Hung Sát năm đó sao? Ngươi đã sớm bị phế bỏ!" Bộ Thiên Nhai nghiêm nghị gào thét, y nhiều lần khuyên bảo chính mình, Hỏa Chủng của Vương Khung trước kia đã sớm bị Diệp Thiên phế bỏ.

Nam nhân này rốt cuộc đã không còn cao cao tại thượng.

Y hôm nay có thể dễ dàng giẫm hắn dưới lòng bàn chân, như chà đạp

bụi bặm.

Ầm ầm! Đột nhiên, một luồng khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Vương Khung phóng lên tận trời, mịt mờ như tinh hà, vô tận như một dòng sông.

Huyết khí nồng đậm tụ hợp biến hóa, không ngừng gào thét.

Đám người kinh hãi, đột nhiên biến sắc.

Liền ngay cả mấy người Ngụy Thanh Sam, Tào Chấp Tướng cũng không bình tĩnh.

Một đường đi tới, bọn hắn đã quen nhìn Vương Khung mánh khoé, thủ đoạn khác thường.

Nhưng lúc này, nam nhân này bật hết hỏa lực, chân chính cho thấy sự kinh khủng cùng với cường đại của hắn.

Ầm ầm! Huyết khí nồng đậm lăn lộn biến hóa, cuối cùng hóa thành một loại hình thái bàng bạc thần bí, hiện lên ở trước mắt mọi người.

"Đây là..."

"Long hình! ?"

Đám người chấn kinh, quả thực không thể tin được.

Chương 184

Ngay khi Cửu Biến Long Khí hình thành, uy thế đáng sợ kia tràn ngập thiên địa, chấn động đại điện, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy một chút sợ hãi, càng có người thậm chí cơ hồ không chịu nổi cỗ uy áp này, vô thức lui về phía sau một bước.

"Năng lực của hắn! ?" Da mặt của Bạch Linh Môn run lên bần bật, bỗng nhiên co con ngươi lại.

Lực lượng Vương Khung bày ra lúc này, so với ngày đó gã nhìn thấy tại Tam Dương Trấn quả thực ngày đêm khác biệt.

Long hình kinh thế, vô cùng giận dữ.

Khí tức của Vương Khung càng ngày càng mạnh.

Tầm mắt của mọi người hoảng hốt, huyết dịch trong cơ thể cũng đều sôi trào theo, cỗ khí thế kia như là một tòa đại sơn hoành áp đến, khiến cho bọn hắn cơ hồ khó có thể tin.

"Cấp Linh tuyệt phẩm! ?"

Bộ Thiên Nhai cùng với Bạch Linh Môn nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một vệt khó có thể tin kia.

Chỉ có năng lực cấp Linh tuyệt phẩm mới sẽ tạo thành áp lực như này đối với bọn hắn, nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng.

"Năng lực cấp Linh tuyệt phẩm! ? Năng lực của lão Vương là cấp Linh tuyệt phẩm! ?"

"Năng lực của hắn quá bất khả tư nghị, không ngờ được ẩn tàng đến bước này thế mà cũng đều có thể xưng bá ba đại viện!"

"Nam nhân này thật đáng sợ, thiên phú như vậy, quả thực kinh thiên động địa, chẳng trách liền ngay cả đại chấp giáo cũng đều trợ giúp hắn đi cửa sau."

Đừng nói là đệ tử hai thành trì lớn, liền ngay cả bọn người Hoắc Thanh Minh, La béo cũng khiếp sợ không thôi.

Năng lực cấp Linh tuyệt phẩm không phải chuyện đùa, đây đã là năng

lực mạnh nhất mà cảnh giới Hỏa Chủng có khả năng tiếp nhận.

Khung Thiên Hung Sát Vương Khung thức tỉnh trước kia chính là loại cấp bậc này.

"Ngươi sợ hãi?"

Âm thanh băng lãnh vang lên ở bên tai Bộ Thiên Nhai.

Cửu Biến Long Khí hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân của hắn, móng vuốt màu đen trực tiếp xuyên vào bụng dưới của y như một lưỡi dao sắc bén, nâng y lên cao.

Lúc này Vương Khung quá kinh khủng.

Cửu Biến Long Khí hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân của hắn.

Hung lệ, cuồng bạo, nguyên thủy...dạng khí tức này ép tới mức khiến cho mọi người không thở nổi.

Trong lúc hoảng hốt, đạo hắc ảnh kia liền xuất hiện ở trước mặt Bộ Thiên Nhai, Bộ Thiên Nhai ngay cả thời gian phản ứng cũng đều không có, bụng dưới liền đã bị xuyên thủng.

Cảm giác lạnh buốt kia lập tức lan ra khắp cơ thể.

Cảm giác đau đớn xé rách một lượt lại một lượt đánh thẳng vào đầu óc và thần kinh của y.

"Ngươi..." Hai mắt của Bộ Thiên Nhai đỏ bừng, hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung.

Lúc này hình thái của Vương Khung phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, sau khi tiến hóa thành Cửu Biến Long Khí, liền ngay cả Thân Thể Giao Vương cũng đều thu hoạch được đề thăng kinh người.

Những chiếc cựa xương hung dữ kia biến mất hoàn toàn, vảy dính vào người, giống như chỉnh thể, chỉ có đôi mắt đen lộ ra trong không khí.

Ở phía dưới cỗ uy thế này, toàn thân Bộ Thiên Nhai run rẩy, quả thực không thể tin được.

Ba năm qua đi, cho dù Hỏa Chủng bị phế, nhưng nam nhân này vẫn cường đại đến mức khiến y ngạt thở như trước, làm cho y tuyệt vọng.

Thậm chí, ngay cả đòn tấn công bất ngờ này cũng đều tránh khỏi chỗ yếu hại của y.

"Ngươi muốn chơi trò mèo vờn chuột với ta?" Bộ Thiên Nhai cắn răng rống to.

So với trước kia, Vương Khung trở nên càng thêm tàn nhẫn vô tình, hắn muốn hiển lộ rõ ràng sự cường đại của chính mình, để cho y chết đi ở bên trong tuyệt vọng cùng với thống khổ.

"So với Diệp Thiên, ngươi dường như cũng không có tiến bộ gì, vẫn yếu ớt như vậy." Vương Khung thờ ơ nói.

Câu nói này như một nhát búa nặng nề, đánh thẳng vào phòng tuyến tâm lý của Bộ Thiên Nhai.

Trước kia, y chính là muốn trở nên nổi bật, trốn thoát khỏi bóng ma của Vương Khung, mới đầu nhập vào Diệp Thiên.

Những năm này, y đã thu được những lợi ích to lớn từ Diệp Thiên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, có một không hai tại Tinh Hà Thành.

Phóng nhãn ra toàn bộ ba đại viện, cũng chỉ có cao thủ đẳng cấp như Trần Thiên Hà mới có thể cùng sánh vai.

Thậm chí, vào trước khi Hắc Thuỷ Long Cung lần này mở ra, y đã nhờ Diệp Thiên hỗ trợ, đẩy Trần Thiên Hà vào khốn cảnh cực lớn, không thể thoát thân được.

Tất cả những điều này đã triệt để đặt vững địa vị không thể dao động của y.

Y hôm nay, đã ngày đêm khác biệt so với trước kia.

Nhưng ở trong mắt Vương Khung, y vẫn y như cũ là kẻ nhỏ yếu, có thể tùy ý nhào nặn kia.

Ba năm thời gian, phản nghịch lúc trước, đổi lấy vẫn y như cũ là loại ánh mắt hờ hững vô địch kia.

"Chết tiệt, ta không tin, ta không tin là không có gì thay đổi." Bộ Thiên Nhai lộ ra diện mục dữ tợn, ngửa đầu quát ầm lên.

Y giống như điên dại, hai mắt bị phẫn nộ cùng với đố kị tràn ngập.

Ông! Nhưng vào lúc này, thanh âm xé gió truyền đến từ phía sau.

Khí lưu kinh khủng cuốn lên cương phong phần phật gào thét tàn phá bừa bãi ở bên trong đại điện.

Quần áo toàn thân Bạch Linh Môn khuấy động, trọn vẹn ba mươi đạo hàn mang phóng lên tận trời, như là lưu tinh đập về phía Vương Khung.

"Hàn Tinh Trọng Thiết! ?" Hoắc Thanh Minh hơi biến sắc, nhận ra được.

Hàn ý lăng liệt, khí tức trầm trọng kia khiến cho trái tim của y trong giây lát liền vọt đến cổ họng.

Hàn Tinh Trọng Thiết, là thiên ngoại kỳ thiết, dùng thứ này chế tạo thành phi đao, mỗi một chuôi đều có trọng lượng như thiên quân, người bình thường coi như là cầm lên cũng không cầm được.

Nhưng năng lực của Bạch Linh Môn cực kỳ cường đại, không chỉ có thể thao túng loại kỳ thiết luyện chế thành phi đao này, hơn nữa vừa ra tay còn chính là ba mươi đạo.

Lực lượng kinh khủng như vậy tụ hợp cùng một chỗ, đủ để quét ngang thiên kiêu cùng thế hệ, không có bất kỳ huyền niệm gì để nói.

Chương 185

"Ta cứ tưởng ngươi có võ đạo chân chính, không ngờ được cũng sẽ ra tay." Vương Khung cũng không quay đầu lại, chỉ cười lạnh.

Tại Tam Dương Trấn, hắn thắng một chiêu.

Lúc trước hắn liền nhìn ra, Bạch Linh Môn nhìn như lạnh lùng, nhưng khát vọng đối với thắng bại trong lòng đã như chấp niệm.

Vốn tưởng rằng trong lòng người này chỉ có võ đạo, nhất định sẽ đánh cùng với hắn một trận đàng hoàng.

Không ngờ được gã lại chọn thời cơ này để xuất thủ, khả năng nắm bắt có thể xưng là nhất lưu.

Long Viên Biến!

Cửu Biến Long Khí tái sinh và biến hóa, huyết khí màu vàng phóng lên tận trời, như một lớp bình phong ngăn ở sau lưng Vương Khung.

Lực lượng của ba mươi chuôi phi đao hàn tinh quá mức kinh khủng, đan xen vào nhau, vượt qua vạn quân, cứng rắn xé rách huyết khí màu vàng.

Ông! Huyết khí màu vàng tụ hợp, hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm sau lưng Vương Khung.

Phanh phanh Phanh! Từng chuôi phi đao không ngừng oanh kích, hoa lửa bắn tung toé, bao phủ một phương.

Thân hình Vương Khung run lên, gần như không thể đứng vững.

Năng lực của Bạch Linh Môn quá mức đáng sợ, đây cũng không phải là phái ngự vật bình thường.

Hô...

Thừa dịp khoảng trống này, Bộ Thiên Nhai không để ý thương thế, phi thân lui lại.

"Đơn đả độc đấu, ta không phải là đối thủ của ngươi, không trấn áp ngươi, ta làm sao có thể nhúng chàm Cửu Chuyển Hỏa Đan Công?" Bạch Linh Môn vô cùng bình tĩnh nói.

So với võ đạo chân chính, cơ duyên, thắng bại càng trọng yếu hơn.

Đã biết không địch lại còn muốn đơn đả độc đấu, chú ý cái gọi là công bằng cùng với vinh quang, đó là ngu xuẩn.

Vào giờ phút này, tố chất của đệ tử Vương Thành hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

"Trăm đạo!" Bạch Linh Môn quát to một tiếng, đột nhiên, trọn vẹn trăm chuôi phi đao bay ra từ bên trong Hỏa Giới của gã, đan xen vào nhau, hình thành vực trường kinh khủng ở quanh người gã.

Nhìn từ phía xa, không khí xung quanh bị xoắn lại và biến dạng bởi một trăm chuôi phi đao.

Lực lượng đáng sợ như nộ hải mãnh liệt, tầng tầng dập dờn, làm cho tất cả mọi người cũng đều ngạt thở.

"Vạn Đạo Bố Tinh Đồ! ?" Đôi mắt đẹp của Minh Thanh Sa run rẩy, nghẹn ngào quát.

Đây là một trong những tuyệt học phái ngự vật đệ nhất thiên hạ, cũng là bí mật bất truyền của Bạch Vương Thành.

Nhưng muốn luyện thành môn tuyệt học này lại có yêu cầu quá cao, hơn nữa cũng không phải là ai nắm giữ năng lực phái ngự vật cũng đều có thể tu luyện.

Lúc này Bạch Linh Môn biểu hiện ra thiên phú cực kì khủng bố của gã, bằng vào chừng đó tuổi, Hỏa Chủng tầng chín, liền đã luyện thành trăm đạo.

Thao túng một trăm chuôi phi đao hàn tinh, coi như là gã cũng đều có cảm giác phí sức, nhưng một khi thi triển thành công, loại lực lượng kia như bẻ gãy nghiền nát, đủ để phá diệt hết thảy.

"Một chiêu này, là ta đặc biệt khổ luyện vì ngươi!" Bạch Linh Môn quát to một tiếng.

Một trăm chuôi phi đao chế tạo từ Hàn Tinh Trọng Thiết hóa thành một đạo đao quang, lôi cuốn theo lực lượng huỷ diệt, chém ngang về phía Vương Khung.

"Vương Khung, ngươi chết đi cho ta!" Bộ Thiên Nhai nắm chắc thời cơ,

điên cuồng nói.

Máu tươi của y giống như hỏa diễm bốc cháy lên, huyết dịch sôi trào tụ hợp ở quanh người y, hóa thành một đôi cánh bám vào vào sau lưng y.

"Đốt máu! ?"

Đám người kinh hô, liền ngay cả Vương Khung cũng hơi động dung.

Đây chính là năng lực của Bộ Thiên Nhai, chỉ so với ba năm trước đây, loại năng lực này đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bộ Thiên Nhai trực tiếp cắm tay phải vào bụng dưới bị thương, máu tươi thiêu đốt trong cơ thể tụ hợp, hóa thành một thanh trường kiếm vô cùng sắc bén.

"Bại Huyết Chi Kiếm! ?" Cao thủ Tinh Hà Thành bỗng nhiên biến sắc.

Đây chính là sát chiêu của Bộ Thiên Nhai, một thân tu vi và toàn bộ sinh mệnh lực ngưng tụ ở bên trong chuôi huyết kiếm này.

Đây là bí thuật cấm kỵ, một khi thi triển đi ra, đối với chính Bộ Thiên Nhai cũng đều có tổn thương rất lớn.

Nhưng năng lực của y vô cùng đặc biệt, chỉ cần hấp thu máu tươi của người khác liền có thể khôi phục.

Nói một cách khác, một khi sử dụng chiêu này, liền đại biểu Bộ Thiên Nhai đã xoá bỏ nhân tính, muốn đại khai sát giới.

"Lão Vương!"

"Thần tượng!"

"Vương Khung!"

Một đám cao thủ Xích Long Thành kinh hô.

Ứng đối với hai đại sát chiêu, tất cả mọi người đều cảm thấy sinh tử nguy cơ, loại tuyệt vọng hít thở không thông kia tràn ngập toàn thân.

Ầm ầm! Nhưng vào lúc này, huyết khí màu vàng cùng với vảy giáp màu đen đều tiêu tán không thấy.

Cửu Biến Long Khí phóng lên tận trời, hóa thành một con tiểu long.

Con tiểu long kia có lân giáp sắc lạnh, răng nanh hoàn toàn lộ ra, một tiếng long ngâm chấn động thiên địa, ánh mắt kinh khủng rõ ràng như nhật

nguyệt.

"Sinh vật sống! ?" Đám người kinh hãi, quả thực không thể tin được.

Con tiểu long kia bước ra một bước, móng vuốt đáng sợ trực tiếp bóp vỡ nát Bại Huyết Chi Kiếm.

Cùng lúc đó, đuôi dài quét ngang, một trăm chuôi phi đao chế tạo từ Hàn Tinh Trọng Thiết bay tứ tung, từng vết nứt hiện lên ở phía trên.

Sắc mặt của Bạch Linh Môn đột biến, phun ra một ngụm máu tươi.

"Vào loại thời điểm này mà còn muốn sống sót?" Vương Khung lạnh lùng nói.

Tiểu long giáng xuống từ trên trời, trực tiếp bắt lấy cái đầu của Bộ Thiên Nhai.

"Oắt con, tiễn ngươi lên đường, ở dưới đó chờ đợi đoàn tụ cùng với Diệp Thiên đi!"

"Không! Đừng có giết ta..." Khí tức của Bộ Thiên Nhai suy yếu đến cực hạn, đối mặt với nguy cơ sinh tử, y thật sự sợ hãi, toàn thân bị sợ hãi chi phối.

Vương Khung hiện nay quá kinh khủng, quá cường đại, căn bản không phải là y có thể chống lại.

So với ba năm trước đây, nam nhân này dường như trở nên càng thêm thâm bất khả trắc.

Coi như biết rõ chính mình trước đây đã từng phản bội Vương Khung, làm hại hắn mất đi hết thảy, nhưng y vẫn không nhịn được cầu xin tha thứ.

Chương 186

"Nói nhảm!" Vương Khung lạnh lùng nói, ngay cả con mắt cũng đều không có nháy một lần, loại người này nếu cũng có thể tha, vậy hắn liền dứt khoát đi mở hàng thịt cùng với gã béo là được rồi.

Phanh! Móng vuốt của tiểu long bỗng nhiên bóp lại, đầu của Bộ Thiên Nhai như là dưa hấu vỡ tan, máu tươi bắn tung toé trên mặt đất.

Cỗ thân thể tàn phế kia chậm rãi đổ xuống, không còn một tia sinh cơ.

Lập tức, bên trong đại điện hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người ngơ ngác mà nhìn Vương Khung, trong mắt chỉ có rung động.

Bộ Thiên Nhai, đó chính là nhân tài kiệt xuất tại Tinh Hà Thành, thực lực có một không hai trong ba đại viện, nhưng ở trong tay nam nhân này lại là không có trụ nổi một chiêu, liền đầu một nơi thân một nẻo.

Càng kinh khủng hơn là, Vương Khung có thể lấy một địch hai, đồng thời bị đánh lui, còn có thiên kiêu cái thế Bạch Vương Thành, cùng với "Vạn Đạo Bố Tinh Đồ" vang danh thiên hạ kia.

Lúc này, sắc mặt của Bạch Linh Môn tái nhợt như tờ giấy, hai mắt trừng trừng, nhìn chằm chặp Vương Khung, trong nội tâm chỉ có thất vọng cùng với chấn động.

Từ lúc trở về từ Tam Dương Trấn, gã liền bắt đầu bế quan, đi trên bờ vực sinh tử, gần như luyện ngục, mới có thể luyện "Vạn Đạo Bố Tinh Đồ" đến cảnh giới trăm đạo.

Dựa vào một chiêu này, coi như là đi tới Thiên Võng, khiêu chiến Quang Minh Bảng, ít nhất cũng có thể tiến vào năm mươi người đứng đầu.

Dù vậy, gã vẫn bại như cũ.

Vương Khung, nam nhân này dường như căn bản không có điểm cuối, thực lực của hắn thâm bất khả trắc, tiềm năng của hắn như biển lớn đại dương mênh mông, cho dù là huyết mạch cùng với kiêu ngạo của Bạch Vương Thành, cũng đều bị hắn dẫm đến vỡ nát.

"Lão Vương quá ác, giết người cũng không lưu lại toàn thây!" La béo nhếch miệng nói.

Trên thực tế, điều này cũng không có gì để nói.

Cũng không biết có phải là do thói quen nghề nghiệp hay không, nếu như chết trong tay Vương Khung, dường như cũng không có toàn thây.

Dù sao lúc trước hắn cũng làm nghề giết mổ, lại thêm năng lực đáng sợ kia của hắn, muốn lưu toàn thây cũng khó.

Bộ Thiên Nhai đã coi như khá tốt, chỉ là đầu một nơi thân một nẻo mà thôi.

Trong dĩ vãng, vào thời điểm hắn thi triển Huyết Văn Tí săn giết yêu thú, rất nhiều yêu thú đều biến thành nhân bánh bánh bao.

"Hắn...hắn đã làm gì?" Sắc mặt của đệ tử Tinh Hà Thành đột biến.

Vương Khung cất bước đi tới, lấy đi Hỏa Giới của Bộ Thiên Nhai.

"Nhìn cái gì, thứ này là của ta." Vương Khung nhìn lướt qua, hung ác nói.

"Chuyện này..." Ánh mắt mọi người trở nên quái dị, Vương Khung trong lòng bọn họ ngoại trừ cường đại, lại nhiều hơn một phần bá đạo cùng với tà dị.

Vương Khung nhìn Hỏa Giới trong tay một chút, vừa lòng thỏa ý.

Dùng cảnh giới cùng với địa vị của Bộ Thiên Nhai bây giờ, khẳng định giấu không ít đồ tốt.

Bốp bốp bốp...

Đột nhiên, một tràng tiếng vỗ tay truyền đến, chậm rãi và nhịp nhàng, quanh quẩn ở bên trong đại điện.

Đám người nhìn lại theo tiếng vỗ tay, chỉ thấy một đoàn người đi đến.

"Đệ tử Tội Kiếm Thành! ?"

Trong lòng tất cả mọi người khẽ động, đều nhận ra được.

Hiện nay đệ tử bốn thành trì lớn rốt cuộc đã tề tựu, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Ai cũng biết, lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, Xích Long Thành có

một vị mãnh nhân, không nói đến thân thế bối cảnh của hắn như thế nào. Chỉ bằng vào thực lực kinh khủng thao thiên kia liền có thể thật sự quét ngang, coi như không có tấm màn đen, ở nơi này cũng không có bất kỳ người nào có thể đè ép được hắn.

Thiên có kinh long, vạn thú tất phục.

Lúc này Vương Khung đối với mọi người mà nói, chính là đầu kinh long kia, một khi triển lộ răng nanh, bọn hắn cũng không làm được gì, nếu như không thần phục, kết cục liền giống như Bộ Thiên Nhai.

"Thiên phú thật là đáng sợ, chỉ có thiên phú như vậy mới xứng đáng làm đối thủ của ta." Bên trong nhóm đệ tử Tội Kiếm Thành, dẫn đầu là một vị nam tử mặc áo choàng đen, gã đội một chiếc mũ, cả người giống như đặt mình vào bên trong bóng tối, căn bản không thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng gã vừa nói, các đệ tử Tội Kiếm Thành lần lượt tránh lui, hiển lộ sự cung kính, làm nổi bật lên thân phận và địa vị không gì sánh được của gã.

"Đủ rồi, đừng trang bức!" Đám người nghe thế, liếc nhìn, trong nội tâm cười lạnh.

Vừa rồi Bộ Thiên Nhai còn phách lối hơn gã này, thậm chí còn trực tiếp động thủ, hiện tại thì thế nào?

Đầu còn ở bên kia, con mắt còn chưa có nhắm đâu!

Cửu Diêm Thành, Tinh Hà Thành cũng đã triệt để từ bỏ chống lại, con hàng này còn ở nơi này trang bức, tìm cảm giác tồn tại?

Đám người cười nhạo, lạnh lùng nhìn vị nam tử mặc áo choàng đen kia.

"Vương Khung, ngươi quả nhiên không có làm cho ta thất vọng!" Nam tử mặc áo choàng đen đột nhiên nói.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Trong nội tâm của hắn đột nhiên dâng lên dị dạng, nam nhân này giống như đã từng quen biết, lại cực kỳ lạ lẫm.

"Trường phong phơ phất, quét vạn dặm, cố nhân mất đi, bắt đầu nói từ đâu!"

"Vương Khung, chúng ta lại gặp mặt."

Nam tử mặc áo choàng đen nhẹ giọng thì thầm, như cũ bạn trùng phùng, nói lời tâm sự, cô đơn hơn, gã chậm rãi gỡ mũ trùm đầu xuống.

Phía trên khuôn mặt nguyên bản thanh tú trắng nõn có tổn thương dữ tợn kinh khủng, giống như từng bị ngọn lửa thiêu đốt, con ngươi đen nhánh không có một chút dao động nào.

Vào lúc này, Vương Khung chấn kinh.

Khuôn mặt này, hắn quá quen thuộc.

"Lâm Huyền! ?"

Thế gian rất nhỏ, vận mệnh huyền bí, kỳ ngộ vô thường.

Vương Khung nằm mơ cũng không ngờ được lại gặp được Lâm Huyền ở chỗ này.

Ngày đó, tại Tam Dương Trấn, ở dưới một đao của hắn, chém đứt không chỉ là sự kiêu ngạo của Lâm Huyền, còn có Hỏa Chủng của gã.

Nhìn như không bị thương, kì thực Hỏa Chủng đã phế.

Chương 187

"Sao thế? Không ngờ được sao? Ngươi cho rằng ta cũng biến thành phế nhân giống như ngươi?" Lâm Huyền khẽ cười nói.

Gã giơ tay nhấc chân không có nửa điểm giận dữ, không giống như cừu địch, mà giống như cố nhân trùng phùng, ôn chuyện cũ.

Vương Khung nhíu mày, hắn không biết, Lâm Huyền là đi tới như thế nào, thậm chí là tiến vào Quang Minh Học Cung, tiến vào ba đại viện như thế nào.

Nhưng hắn nhìn ra được, Lâm Huyền trước mắt đúng là hoàn toàn không giống, so với thời điểm tại Tam Dương Trấn tưởng như hai người.

Khí tức cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, càng trọng yếu là, khí chất của gã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, sâu như đáy hồ.

Theo lý thuyết thì dùng tư chất của Lâm Huyền, có thể ngưng tụ Hỏa Chủng đã là cực hạn, tuyệt đối không có khả năng đạt đến loại tình trạng này.

Lúc này, đám người lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Ai nấy đều thấy được, hai người này là quen biết nhau.

"Vương Khung, ta cũng không nói thêm lời thừa thãi, hôm nay, ta nhất định phải mang hai thứ đồ này đi." Lâm Huyền cất bước đi ra từ trong đám người, chậm rãi cởi xuống áo bào đen trên người.

Ánh mắt gã ngưng lại, lộ ra một vệt cười lạnh.

"Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, còn có mệnh của ngươi!"

Ầm ầm! Vừa dứt lời, một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên tận trời từ trong cơ thể của Lâm Huyền, như là đại hung khôi phục, chấn động bát phương.

Toàn bộ đại điện dường như cũng lắc lư theo.

Trong mắt tất cả mọi người đều xuất hiện ảo giác, thiên địa phản phục, nhật nguyệt mất ánh sáng.

"Linh...cấp Linh tuyệt phẩm! ?" La béo kinh hãi thất sắc, quả thực không thể tin được.

Khí tức Lâm Huyền bạo phát đi ra, cơ hồ không có sai biệt cùng với Vương Khung.

Không thể nghi ngờ, chỉ có năng lực cấp Linh tuyệt phẩm mới có khí tượng như này.

"Hỏa Chủng lại cháy lên sao? Lâm Huyền, ngươi thật đúng là cho ta một kinh hỉ!" Vương Khung tỉnh táo lại, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra nụ cười, trong mắt lộ ra hưng phấn cùng với khát vọng vô cùng.

Hỏa Chủng lại cháy lên, xưa nay hiếm thấy.

Loại người này cướp lại tạo hoá, có đại khí vận trên người, chiếm sinh cơ thiên địa, đoạt âm dương biến số, vạn người không được một, che đậy quần luân.

Cho dù là ai cũng không ngờ được, trước kia tại Tam Dương Trấn, một tên tiểu tử nghèo kiết xác lang thang đầu đường xó chợ lại có được cơ duyên và tạo hoá đến vậy.

Lâm Huyền hiện nay rốt cuộc đã không còn là Lâm Huyền năm đó, thoát thai hoán cốt, giống như tái tạo.

Lúc này, khí tức của gã triệt để biến đổi, như là vực sâu vạn trượng, không thể đo lường, khí thế lăng lệ sâm nhiên tràn ngập đại điện, ép cho đám người không thở nổi.

Tất cả mọi người kinh dị nhìn qua gã, ánh mắt rung động, khó có thể tin.

Xích Long Thành sinh ra một vị yêu nghiệt cũng coi như thôi.

Ai có thể nghĩ tới, Tội Kiếm Thành vậy mà cũng cất giấu cao thủ, phong mang kinh thế, không thể kể xiết.

Lúc này, hai đại cao thủ như long hổ gặp gỡ, rốt cuộc cũng đối mặt.

Ầm ầm! Lâm Huyền bước ra một bước, hóa thành một đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, trực tiếp xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Ở trong tầm mắt của hắn, hình thái của Lâm Huyền triệt để biến đổi, sương mù bốc hơi quanh người, đầu quyền của gã được giáp xương bao bọc.

Một quyền dữ dội đánh ra, nhắm về mi tâm của hắn.

Ông! Cửu Biến Long Khí hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân, cùng lúc đó, Vương Khung trở tay cũng là một quyền.

Hai cỗ quyền phong va chạm, lực lượng kinh khủng cuốn lên dư ba như gợn sóng càn quét.

Thân hình Vương Khung rung lắc, chỉ cảm thấy đại lực dâng trào, đánh thẳng vào vảy giáp màu đen.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Lâm Huyền.

"Lực phòng ngự không tồi, không bị vỡ!" Lâm Huyền khẽ nói, đột nhiên, đôi cánh xương phía sau gã bạo phát, quét ngang tới.

Sắc mặt của Vương Khung đột biến, lực xuyên thấu kinh khủng như một thanh đao xé rách phần eo của hắn.

Vảy giáp màu đen nổi lên vạn đạo hoa lửa.

Vương Khung giống như thiên thạch bay vọt ra ngoài, đập ầm ầm trên mặt tường.

"Mạnh như vậy! ?" Đám người biến sắc, liền ngay cả bọn người gã béo cũng có một chút không dám tin tưởng.

Vương Khung luôn luôn bẻ gãy nghiền nát, cường thế nghiền ép lại bị đánh lui rồi?

Năng lực của Lâm Huyền quả thực quỷ dị.

Lúc này, giáp xương trên tay phải của gã chậm rãi dung nhập vào máu thịt, đôi cánh xương phía sau cũng dần dần biến mất.

"Vạn Yêu Cốt! ?" Bên trong không gian tối tăm, sắc mặt của Mạnh trưởng lão đột biến, trên gương mặt già nua lộ ra thần sắc chấn kinh.

Nam tử trung niên áo đen cũng nhíu mày, nhìn chằm chặp Lâm Huyền.

"Vị đệ tử này có lai lịch ra sao? Lại có thể thức tỉnh loại năng lực này?" Mạnh trưởng lão không nhịn được nói.

Vạn Yêu Cốt!

Loại năng lực này cũng không phải chỉ thuộc về một mình Lâm Huyền, trong lịch sử đã từng xuất hiện, được biết đến như một trong những năng lực phái thần binh cường đại nhất.

Năng lực có thể hoá xương cốt của người sở hữu thành xương cốt yêu thú, từ đó có được lực lượng đáng sợ.

Vào những năm xa xưa, Vạn Yêu Cốt đã từng chấn động thiên hạ, tạo nên giết chóc cùng với kinh khủng vô biên.

Bất kể là nhân loại, hay là yêu thú, đối với loại năng lực này đều có ký ức cực kỳ đáng sợ.

Quỷ dị nhất là, cứ thường cách một đoạn tuế nguyệt, loại năng lực này liền sẽ xuất hiện ở trong nhân loại, cơ hồ không có quy luật nào.

"Thật sự là quái vật, không chỉ thức tỉnh loại năng lực này, lại còn có thể khống chế hoàn mỹ!" Mạnh trưởng lão lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

Trong mắt lão, Vương Khung đã đầy đủ kinh diễm, năng lực cấp Linh tuyệt phẩm có thể xưng là kinh thiên động địa.

Chương 188

Nhưng không ngờ được, Lâm Huyền dường như càng khủng bố hơn, năng lực gã thức tỉnh là Vạn Yêu Cốt hung danh thao thiên bên trong truyền thuyết.

"Vương Khung, ngươi yếu đi rồi!" Lâm Huyền cười tàn nhẫn.

Cánh tay phải của gã quét một cái, xương trắng thật dài hóa thành lợi kiếm, ngọn lửa dữ dội bùng cháy, bao bọc kiếm xương.

Khí tức hung tợn lập lòe theo ngọn lửa, hóa thành sát ý vô hạn.

Thân hình Lâm Huyền lấp lóe, kiếm xương bỗng nhiên chém về phía Vương Khung.

Ông! Vảy giáp màu đen nổi lên ánh sáng băng lãnh, Long Vương Trảo bỗng nhiên duỗi ra, chụp vào kiếm xương.

Hai thân ảnh va chạm một lần nữa.

Đây cơ hồ là trận chiến cực hạn giữa phái thần binh.

Ầm ầm! Lực lượng xé rách đáng sợ của Long Vương Trảo cùng với kiếm xương ma sát lẫn nhau, hoa lửa óng ánh bị lưỡi lửa thôn phệ.

Kiếm xương ngâm dài, lực lượng kinh khủng bỗng nhiên đẩy lùi Long Vương Trảo.

Ánh lửa dâng lên, bắn tung tóe ở phía trên vảy giáp màu đen.

"Lực lượng của gã vượt trên Vương Khung!" Hoắc Thanh Minh trừng lớn hai mắt, sắc mặt biến thành vô cùng khó coi.

Lực lượng của Lâm Huyền có tính xâm lược cực kỳ đáng sợ, cùng là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, nhưng lực lượng của Vương Khung dường như bị áp chế.

"Ngươi muốn dò xét sự huyền bí của Hoả Chủng lại cháy lên? Đây chính là nó." Lâm Huyền nhếch miệng cười nói.

Hỏa Chủng lại cháy lên, không giống bình thường, năng lượng dị biến, trong lúc vô hình có thể áp chế những loại Hỏa Chủng khác.

"Vương Khung, ngươi nhất định sẽ bị ta giẫm ở dưới lòng bàn chân."

Lâm Huyền cất tiếng cười to, gã hôm nay cường đại đến trình độ không thể chiến thắng.

Trong mắt của gã tràn ngập vẻ khinh bỉ, ở trên cao nhìn xuống, như nhìn sâu kiến.

Đột nhiên, huyết khí kinh khủng phóng lên tận trời, tụ hợp ở trước người gã, hóa thành một dạng trạng thái kinh khủng.

"Đây là..." Vương Khung hơi biến sắc.

Chỉ thấy cỗ huyết khí kia hóa thành bộ dáng một đầu hung thú, cánh đen, đầu lâu khổng lồ, móng vuốt sắc nhọn, vảy giáp...

Quả thực liền giống như là lắp các bộ phận của vô số loại yêu thú lên.

Loại lực lượng này cực kỳ giống với Cửu Biến Long Khí.

"Vạn Cốt Yêu Khí!"

Lâm Huyền tàn nhẫn nhìn về phía Vương Khung, cong ngón tay búng ra, đầu hung thú kia phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, đánh giết về hướng Vương Khung.

Cửu Biến Long Khí!

Đại long trùng thiên, chấn động cung điện, chém giết cùng một chỗ với đầu hung thú kia.

Một trận chiến này kinh thiên động địa, tất cả mọi người phi thân lui lại, sợ bị cuốn vào.

Khí thế như này thực sự quá mức kinh khủng.

Loại chiến đấu cấp bậc này đã không phải là bọn hắn có thể nhúng tay.

Đồng dạng là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, lực lượng của Lâm Huyền có thể xưng là quỷ dị, năng lượng Hỏa Chủng của gã bá đạo hung ác, mơ hồ khắc chế hết thảy.

Ầm ầm! Một tiếng long ngâm vang vọng, nương theo sự thống khổ và rên rỉ.

Huyết khí dần dần tản mát, bao phủ một phương, lộ ra màu vàng đen mờ ảo.

Đám người kinh hãi, liền có cảm giác con tiểu long kia dường như đã bị

tiêu diệt, khí tức tán loạn, dần dần trở về hư vô.

Trong nháy mắt, thân ảnh Vương Khung cũng đều bị bao phủ.

"Lão Vương!"

"Thần tượng!"

Trong lòng La béo, Minh Hạo Nhiên giật thót, trái tim chìm đến đáy cốc.

Tình cảnh này, ai nấy đều thấy được, Lâm Huyền đã là không thể ngăn cản.

Nam nhân này quá cường đại, nắm giữ xương cốt yêu thú, huyết khí siêu năng, mạnh như Vương Khung cũng đều khó mà rung chuyển gã.

"Thiên phú thật đáng sợ!" Mạnh trưởng lão không nhịn được thở dài.

Vương Khung đã đầy đủ kinh diễm, nhưng Lâm Huyền dường như còn ở phía trên hắn, năng lực như vậy, gần như không thể ngăn cản!

"Ha ha ha, Vương Khung, như ta đã nói, hôm nay, Cửu Chuyển Hỏa Đan Công và mệnh của ngươi ta đều sẽ mang đi." Lâm Huyền cất tiếng cười to, cười đến không kiêng nể gì cả, hung lệ dữ tợn.

Trong lòng mọi người rung động, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tràng âm thanh trầm muộn truyền đến từ bên trong huyết khí vô tận, lộ ra ý cảnh khiến cho người ta run sợ.

Đám người hơi biến sắc, lần lượt nhìn lại.

Một tia lôi quang lấp lóe sinh diệt ở bên trong huyết khí vô tận kia.

"Lôi Quang Tí! Mở!"

Thanh âm thờ ơ truyền khắp cung điện, trong khoảnh khắc, một đạo lôi quang kinh khủng phóng lên tận trời, chấn động lòng người.

Thiên công tức giận, sét đánh chớp giật!

Ở bên trong văn minh cổ lão, lôi đình là thiên uy mênh mông, vạn pháp bễ nghễ, phân chia âm dương, chấn động tà ma, toả sáng sinh cơ.

Lôi đình nổi giận, chư tà lui tránh, trảm diệt tâm ma.

Đây là lực lượng cổ xưa nhất, cũng là lực lượng chấn nhiếp lòng người nhất.

Áp suất không khí bên trong đại điện thấp đến cực hạn, tất cả mọi

người đều có cảm giác hô hấp dồn dập, ngực khó chịu.

Bên trong huyết khí vô tận, lôi quang nhấp nhô, giống như từng đầu giao xà xé rách trường không, tầng tầng khí tức kinh khủng dập dờn, làm cho người ta sợ hãi.

Cùng lúc đó, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra, cuốn theo lực lượng đáng sợ.

"Vương... Vương Khung...hắn...hắn đây là hình thái gì..." Có người kinh hô, con mắt rung động, quả thực không thể tin được.

Vương Khung lúc này, cánh tay phải giống như lôi đình tụ hợp mà thành, hiện ra điện mang màu tím hợp tan, gân mạch giống như sấm sét đỏ rực, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ.

Máu thịt của hắn dường như triệt để lôi hóa, hoạt tính kinh người, đồng thời đang nhảy nhót với tần suất không thể nhận thấy bằng mắt thường.

Như thể đêm dài đằng đẵng, lôi quang lấp lóe, thoáng qua tức thì, căn bản là không có cách nắm chắc.

"Đây là năng lực gì! ?"

"Cấp Linh tuyệt phẩm! ? Hắn là thân mang hai loại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm?"

"Trời đất, hắn...hắn con mẹ nó vẫn còn là người sao?"

Đám người kinh hô, quả thực khó có thể tin.

Chương 189

Cấp Linh tuyệt phẩm, đã là tồn tại đỉnh phong tại cảnh giới Hỏa Chủng, có thể có được một loại cũng đã là cả thế gian hiếm thấy, đủ để lãnh tụ quần luân, che đậy cùng thế hệ.

Mà người này...lại là thân mang hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, thiên phú như vậy quả thực xưa nay ít có.

"Hắn mạnh như vậy! ?" Da mặt của Bạch Linh Môn rung động, nghẹn ngào thốt lên.

Liền ngay cả bọn người Hoắc Thanh Minh, La béo cũng là quay mặt nhìn nhau, tràn ngập thần sắc chấn kinh.

Bởi vì năng lực của Vương Khung, so với năng lực hắn bày ra tại Xích Long Thành không hề giống nhau.

"Năng lực của hắn có thể biến hóa?" Trong lòng Minh Thanh Sa tràn ngập nghi hoặc.

Lúc này, Mạnh trưởng lão nhìn chằm chặp vào hình ảnh trên gương nước, thân thể già nua còng xuống cũng không nhịn được trở nên rung động.

Lôi đình mênh mông, như thiên uy cuồn cuộn, cánh tay phải dị biến kia quả thực như thể một đạo thiểm điện dung hợp cùng với Vương Khung.

Một màn này có ý vị như thế nào?

Không có người nào rõ ràng hơn so với lão.

"Mạnh trưởng lão..." Nam tử trung niên áo đen cũng không nhịn được trở nên kích động, tư chất như vậy y đã thật lâu không có nhìn thấy.

"Vạn người không được một, vạn người không được một a, không ngờ được Xích Long Thành thật sự sinh ra một đầu tiểu long, thiên tư tuyệt đại, che đậy cùng thế hệ." Mạnh trưởng lão không nhịn được thở dài.

Nguyên bản, đánh giá của lão đối với Vương Khung đã rất cao, nhưng lúc này mới phát hiện ra, lão tới cùng vẫn đã đánh giá thấp vị thiếu niên này.

Thiên phú dị bẩm, ẩn nhẫn như vậy, không đến bước ngoặt cuối cùng

tuyệt đối không bại lộ át chủ bài của chính mình, tư chất như thế, liền ngay cả lão cũng không nhịn được động tâm.

"Hạt giống tốt!" Ánh mắt Mạnh trưởng lão cực nóng, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Lão biết, trừ phi Lâm Huyền còn có át chủ bài, nếu không trận chiến này đã không còn gì hồi hộp.

Ầm ầm! Vương Khung cất bước đi tới, hắn bỗng nhiên đưa tay, cánh tay phải chấn động, lôi đình kinh khủng như thiên uy hạo đãng, trực tiếp chấn động Vạn Cốt Yêu Khí đến vỡ nát.

Một màn này đơn giản như là núi lở trời sập, đánh thật sâu vào tâm linh của Lâm Huyền.

"Không có khả năng!" Lâm Huyền cắn răng, trên mặt của gã không còn vẻ điên cuồng như vừa rồi, mà tràn đầy chấn kinh cùng với phẫn nộ.

Gã trải qua sinh tử, đi qua luyện ngục, chịu không biết bao nhiêu đau khổ, thật vất vả mới đi tới một bước như ngày hôm nay.

Gã tự cho rằng mình ẩn nấp trong bóng tối, sau khi xuất hiện, sẽ có thể mở mày mở mặt, định càn khôn, triệt để chém giết Vương Khung, đoạt được Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, nhất chiến thành danh.

"Lâm Huyền, ngươi rốt cuộc vẫn là phải chết!" Vương Khung hờ hững, chậm rãi rút Hắc Long Đao ra.

Ông! Cánh tay của hắn phảng phất như dung hợp làm một cùng với Hắc Long Đao, lôi quang kinh khủng trong giây lát liền quán thông Hắc Long Đao.

Phong mang của Hắc Long Đao chậm rãi biến thành lôi quang.

"Ta không tin ngươi vĩnh viễn đều có thể đè ép ta!" Lâm Huyền nghiêm nghị quát.

Đột nhiên, máu thịt của gã hóa xương, khí tức hung lệ bắt đầu tăng vọt, cốt trảo, cốt thứ, cánh xương, cốt nhận, xương đầu...bao trùm toàn thân.

"Gã...gã..." Ánh mắt của mọi người rung động, vô thức lui về phía sau.

Lâm Huyền lúc này quả thực liền giống như là yêu thú, trở nên dữ tợn

kinh khủng.

Vạn yêu hài cốt kinh thiên cuồng, đời này duy ta hóa quân vương!

Lâm Huyền như một con hung thú lao thẳng về hướng Vương Khung.

Ông! Lôi quang lấp lóe, một cánh tay xương bay lên cao cao, máu tươi vãi đầy mặt đất.

Lôi đình kinh khủng lập loè, cánh tay xương đứt gãy kia còn ở giữa không trung, liền biến thành màu đen như than cháy, vỡ ra trong nháy mắt, hóa thành cát bụi bay tán loạn.

Đám người kinh hãi, kinh hãi nhìn chằm chằm vào Vương Khung.

Đạo lôi quang hóa thành cánh tay kia quả thực kinh dị, thiên uy hạo đãng, một khi chạm đến, đất liền hóa khô cằn.

Sự cuồng bạo cùng với hủy diệt kia căn bản cũng không phải là nhân lực có thể ngăn cản.

"Ngươi...ngươi..." Lâm Huyền hoảng sợ nhìn Vương Khung.

Lúc này, loại cảm giác vô lực, thất vọng, cùng với kinh khủng kia tràn ngập toàn thân của gã trong giây lát.

Hoá ra, hết thảy mọi thứ thật sự cũng không có thay đổi.

Nam nhân này vẫn là cường đại như vậy, cường đại đến mức có thể làm cho gã hiện tại cũng đều cảm giác được tuyệt vọng.

"Mẹ kiếp, đúng là vô địch, loại lực lượng này con mẹ nó quá phạm quy, ai có thể chống đỡ được?"

"Đây coi như là cái gì? Phái thần binh? Phái siêu năng? Mẹ nó, đụng vào liền chết a."

"Làm sao lại có năng lực biến thái như vậy? Còn chơi như thế nào?"

Tâm tình bất an tràn ngập ra ở giữa mọi người, lôi đình cuồng bạo kia khiến cho bọn hắn sợ hãi tới cực điểm.

"Nhanh, nhanh truyền tống Lâm Huyền ra ngoài!" Mạnh trưởng lão bỗng nhiên quát.

Đệ tử có tư chất như Lâm Huyền nếu như chết ở chỗ này cũng quá đáng tiếc.

Nam tử trung niên áo đen bỗng nhiên xuất thủ, một tia sáng rơi xuống, bao phủ Lâm Huyền.

Ông! Nhưng vào lúc này, Hắc Long Đao hóa thành lôi quang trực tiếp xuyên thủng đầu của Lâm Huyền, lực lượng kinh khủng trực tiếp hủy diệt thôn phệ thân thể của gã.

Trong nháy mắt, xương cốt bỗng nhiên vỡ vụn, thân thể hóa thành đất khô cằn.

"Nếu ngay cả như vậy mà cũng đều không thể giết ngươi, về sau ta còn lăn lộn như thế nào?" Vương Khung im lặng, chậm rãi thu hồi Hắc Long Đao.

Lúc này, thân thể tàn phế của Lâm Huyền đã không còn hình người, cơ hồ chỉ còn lại không tới một nửa.

"Chết...chết rồi..."

Bên trong đại điện, yên tĩnh như nước đọng.

Mọi người kính sợ nhìn Vương Khung, lại hơi liếc nhìn Lâm Huyền đã triệt để mất đi sinh cơ, trong nội tâm tràn ngập rung động.

Cuộc đại chiến giữa hai đại thiên kiêu rốt cuộc cũng kết thúc.

Chương 190

Vương Khung cường đại đến mức không thể rung chuyển, ở dưới năng lực cơ hồ phạm quy của hắn, Lâm Huyền ngay cả chỗ trống để né tránh sau cùng cũng đều không có.

Sắc mặt của Mạnh trưởng lão biến thành cực kỳ khó coi.

Lão không ngờ được Vương Khung lại thật sự dám hạ sát thủ.

Tuy nói bí cảnh mở ra, cùng thế hệ tương tranh, khó tránh khỏi tử thương, nhưng dạng đệ tử kinh diễm như Lâm Huyền, chính là tài phú của Quang Minh Học Cung, thiếu một vị cũng đều là tổn thất khổng lồ.

"Tên tiểu tử này làm sao có thể hạ thủ được, quá ác." Mạnh trưởng lão cắn răng nói.

Ầm ầm! Hình ảnh kịch liệt chấn động, đại điện run run, đá vụn lần lượt rơi xuống, mái vòm bỗng nhiên nổ tung, một cỗ khí tức kinh khủng như Ma Thần hàng lâm.

Đôi mắt đục ngầu của Mạnh trưởng lão bỗng nhiên trừng lớn, chỉ thấy một con quạ đen chậm rãi rơi xuống.

"Thập Nhị Vương Tọa, Thiên Nha! ?"

Thập Nhị Vương Tọa, hung danh thao thiên.

Đó là một trong những tổ chức thần bí nhất, cường đại nhất thế giới.

Mấy trăm năm qua, là một cỗ lực lượng mới xuất hiện, tung hoành thiên hạ mà không bại, kinh khủng nhất là tổ chức này chỉ có mười hai người, mỗi một vị đều là một trong những cường giả mạnh nhất đương thời.

Mạnh như Quang Minh Học Cung đối với tổ chức này cũng đều giữ kín như bưng.

"Thiên...Nha! ? Tại sao gã lại ở chỗ này?" Mạnh trưởng lão lửa giận ngút trời, tam thi nhảy loạn.

Lão bỗng nhiên xuất thủ, liền muốn thôi động trận pháp không gian.

Ông! Những sợi lông đen bồng bềnh, hùng hồn, như vạn vật thay đổi, thế giới lặp lại, mặt trời và mặt trăng mất dần ánh sáng.

Toàn bộ không gian như bị phong bế, giống như bị đày xuống vực sâu.

"Chết tiệt!" Mạnh trưởng lão lộ ra sắc mặt đau thương, ngón tay khẽ nhúc nhích.

Lão đã đánh giá thấp thực lực cùng với nội tình của Hắc Ám Giáo Hội.

Ai có thể nghĩ tới, tràng thí luyện nho nhỏ này lại dẫn tới Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết.

"Mạnh trưởng lão..." Nam tử trung niên áo đen run giọng nói.

Đối mặt với Thập Nhị Vương Tọa, bọn hắn căn bản không có lực lượng chống đỡ.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh chóng liên hệ với tổng bộ." Mạnh trưởng lão cắn răng nói.

Thập Nhị Vương Tọa khủng bố cỡ nào?

Vẻn vẹn chỉ một người, liền có thể huỷ diệt thành trì, đối kháng với đại tộc.

Tồn tại đáng sợ như thế, quả thực không phải là bọn họ có thể đối phó được.

Mạnh trưởng lão nhìn hình ảnh dần dần mơ hồ, trái tim chìm đến đáy cốc.

Những đệ tử trẻ tuổi này chỉ sợ khó mà may mắn thoát khỏi.

Ầm ầm! Bên trong đại điện, khí tức kinh khủng khiến không khí cũng đều phảng phất như ngưng kết.

Tất cả mọi người rung động mà nhìn con quạ đen kia, Hỏa Chủng trong cơ thể bọn hắn lọt vào giam cầm, lực lượng giống như hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt của Vương Khung kinh hãi, không thể tin được.

Dạng cường giả này, giống như đã từng quen biết.

Ngày đó tại phế tích yêu thú, hắn đã từng nhìn thấy một con quạ đen, ngay cả Kỷ Nguyên Thần cũng đều không thể làm gì.

"Hắc Ám Giáo Hội! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Ông! Con quạ đen kia run rẩy hai cánh, lông đen bay tán loạn, huyễn hóa

thành một đạo nhân hình.

Thân ảnh cao lớn ẩn dưới áo khoác lông vũ màu đen, căn bản không nhìn thấy chân dung, nhưng mà khí tức bàng bạc càng trở nên kinh khủng.

Thân thể Vương Khung run rẩy theo bản năng, giống như nghênh đón tận thế.

"Thật sự là một hạt giống tốt." Thiên Nha khẽ nói, phát ra thanh âm khàn khàn: "Nhưng rất đáng tiếc, ngươi đã giết gã..."

Thiên Nha vung tay lên, liền lấy đi thi thể của Lâm Huyền.

Vương Khung hơi biến sắc: "Gã là người Hắc Ám Giáo Hội?"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Liền ngay cả da mặt già nua của Mạnh trưởng lão cũng đều run lên bần bật.

Lâm Huyền là người Hắc Ám Giáo Hội! ?

Chẳng trách lại có thiên phú đáng sợ như thế, giấu tài, bùng nổ vào lúc cần thiết.

Nếu quả thật để gã thu hoạch được Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, thậm chí là trổ hết tài năng tại Sơ Vương Tế, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Dạng thiên phú này tất nhiên sẽ được Quang Minh Học Cung tận lực tài bồi, qua một thời gian, dùng thủ đoạn của Lâm Huyền tự nhiên sẽ trở thành cao tầng Quang Minh Học Cung, đến lúc đó, gã sẽ là cái đinh cắm trong trái tim Quang Minh Học Cung.

May mắn, gã gặp phải Vương Khung.

Vị đệ tử như yêu nghiệt này lấy thủ đoạn gần như nghiền ép chém giết gã.

Nghĩ đến đây, sau lưng Mạnh trưởng lão sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lo âu nhìn về phía Vương Khung bên trong hình ảnh.

"Đáng chết, còn chưa liên hệ được sao?" Mạnh trưởng lão nghiêm nghị quát.

"Mạnh trưởng lão, không liên hệ được!" Nam tử trung niên áo đen sắp

khóc.

Gặp gỡ Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết, bọn hắn cũng là xui xẻo tám đời.

"Tên tiểu tử này chết chắc rồi!" Mạnh trưởng lộ ra lão sắc mặt đau thương, không có chút sinh khí nào.

Đối mặt với Thập Nhị Vương Tọa, nếu như không có tổng bộ xuất thủ, Vương Khung hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Ngươi rất thông minh, người quá thông minh bình thường chỉ có hai loại kết cục." Thiên Nha khẽ nói.

Khí thế của gã nhét đầy thiên địa, lớn đến vô biên.

Khóe miệng của đệ tử bốn thành trì lớn đều rỉ ra máu tươi, tầm nhìn trước mắt cũng càng trở nên mơ hồ.

Chỉ có Vương Khung vẫn còn đang đau khổ chèo chống.

"Kết cục gì?" Vương Khung cắn răng, miễn cưỡng nói.

Trong nội tâm lại là mắng to: "Mẹ kiếp Quang Minh Học Cung, làm sao không phái người đến cứu lão tử?"

"Hoặc là sống đến kinh thiên động địa, hoặc là chết một cách nghẹn khuất."

"Tiền bối thật giỏi nói đùa."

"Câu này không phải do ta nói." Thiên Nha có một chút dừng lại, trong lời nói lộ ra hồi ức.

"Ngươi chọn loại nào?"

"Đương nhiên là muốn sống!" Vương Khung cười khổ nói.

Đồ đần mới muốn chết!

Chương 191

"Như vậy liền đi theo ta đi, gia nhập Hắc Ám Giáo Hội, thiên địa rộng rãi, tất có một chỗ cho ngươi cắm dùi." Thiên Nha khẽ nói.

Gã vung tay lên, Cửu Chuyển Hỏa Đan Công hóa thành pháp tướng bị gã lấy đi.

Ầm ầm! Đại điện chấn động, giống như sẽ sụp đổ vào bất cứ lúc nào.

Sắc mặt của Vương Khung đột biến, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình vọt tới, siết chặt gân cốt của hắn.

Hắn căn bản là không có cách phản kháng, cả người liền lơ lửng ở giữa không trung.

"Ngươi không nguyện ý?" Thiên Nha lạnh lùng, sát cơ đại động.

Lâm Huyền đã chết, gã đương nhiên phải chém giết toàn bộ người ở nơi này.

Những tiểu gia hỏa này trong mắt gã giống như sâu kiến, đưa tay liền có thể diệt.

Nhưng thiên phú của Vương Khung khiến cho gã có một chút động tâm, cho nên mới sinh ra ý định mời chào.

Nhưng mà, cũng chỉ vẻn vẹn là động tâm mà thôi.

Đến loại cảnh giới này như gã, sự tình có thể làm cho gã thỏa hiệp đã không nhiều, nếu như không nguyện ý, gã cũng sẽ không do dự chém giết.

Giết cũng liền giết, trên đời này cho tới bây giờ không thiếu nhất chính là thiên tài.

"Nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý!" Vương Khung liền vội vàng gật đầu: "Đồ đần mới không nguyện ý."

"Mẹ kiếp, lão tử anh minh thần võ, thiên tư tuyệt đại, tiềm lực không thể hạn lượng, vậy mà cũng đều không có để cho ta làm đại sư huynh, con mắt của Quang Minh Học Cung mọc ở trên mông hay sao? Quả thực là có mắt không tròng, ta còn nán lại làm gì?" Vương Khung chửi ầm lên.

Thiên Nha trầm mặc không nói.

Mạnh trưởng lão nghe thế lông mày không khỏi run lên, đột nhiên có một loại xúc động muốn để Thiên Nha chụp chết Vương Khung.

"Tiền bối, ta nguyện ý bỏ gian tà theo chính nghĩa, như vậy đi, trước hết tiền bối để cho ta trở về làm thủ tục thôi học, sau đó..."

"Nói nhảm!" Thiên Nha là nhân vật bậc nào, hung tàn cỡ nào, làm sao sẽ nghe Vương Khung hồ ngôn loạn ngữ tại nơi này.

Một bàn tay khổng lồ mang theo lực lượng kinh khủng đánh bay Vương Khung ra ngoài, trong khoảnh khắc, Cửu Biến Long Khí bỗng nhiên vỡ vụn, mạnh như Giao Vương Biến cũng đều không thể phòng ngự.

Vương Khung nặng nề đâm vào trên vách tường, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều giống như bể nát.

"Đệch mẹ nó!" Vương Khung cắn răng, trong nội tâm gầm thét.

"Lão Vương!" La béo nghiêm nghị quát.

Thần sắc của gã biến ảo, đột nhiên, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc quyết tuyệt.

Ông! Lông vũ đen bay lơ lửng, tất cả mọi người cảm thấy tầm mắt trở nên mơ hồ, sinh cơ rời đi nhanh chóng, ở bên bờ vực sinh tử.

Đặc biệt là Vương Khung, lập tức cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhàng, mí mắt cũng trở nên nặng trĩu.

"Hết rồi!" Mạnh trưởng lão giống như bị rút khô tất cả khí lực, thân thể mềm nhũn, ngồi bệt xuống.

Lão biết, toàn bộ những đệ tử này đã chết chắc.

Ầm ầm! Đột nhiên, âm thanh trầm trọng rơi xuống từ trên trời.

Hắc Thuỷ Long Cung bỗng nhiên chấn động, một đạo ánh đao màu đen giống như núi lớn giáng xuống từ trên trời, trực tiếp chém cung điện thành hai nửa.

Trong khoảnh khắc, lông vũ đen vỡ vụn, tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

"Thiên Nha, uy danh của ngươi lớn như vậy, cần gì tính toán cùng với tiểu bối!"

Đại đao màu đen bỗng nhiên tiêu tán, hóa thành một thân ảnh, áo bào bay phần phật, trong miệng ngậm điếu thuốc, lôi thôi lếch thếch.

"Ta quên mất...ngươi vốn là tiện nhân!" Âm thanh khình thường truyền đến từ trong ánh đao.

Thân thể Thiên Nha khẽ run lên, lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Hắc Nhận! ?"

Lão bản đã từng nói, những ngôi sao lớn của thời đại này đang tỏa sáng và làm choáng ngợp bầu trời.

Ở bên trong những ngôi sao lớn này, Thập Nhị Vương Tọa tuyệt đối là một tượng đài không thể đi vòng qua.

Ở giữa trăm năm, cao thủ ngạo nghễ thiên hạ, sừng sững tại đỉnh cao nhất thế gian, cho dù mai danh ẩn tích hơn mười năm, Thập Nhị Vương Tọa vẫn y như cũ uy danh hiển hách, choáng ngợp nhân thế.

Hắc Nhận, chính là một vị bên trong những truyền thuyết bất hủ này.

"Lão...lão bản..." Vương Khung sững sờ xuất thần.

Hắn không ngờ được, lão bản sẽ xuất hiện tại nơi này.

Chỉ là, trạng thái của lão bản lúc này rất đặc biệt, toàn thân sáng chói như sữa, phiêu hốt bất định, hư hư thực thực.

"Hắc Nhận, đã lâu không gặp!" Thiên Nha trầm giọng nói.

Thanh âm của gã băng lãnh, như lâm đại địch.

Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một vị đều có thực lực kinh thiên động địa, mặc dù bọn hắn tụ tập cùng một chỗ, nhưng cũng không có hoà hợp với nhau, một số thậm chí là đại địch của nhau, còn là cái loại đối đầu đến chết mới thôi kia.

Thiên Nha cùng với Hắc Nhận, quan hệ giữa hai người không được tính là xấu, nhưng cũng không được tính là tốt.

"Chậc chậc, Thiên Nha, mặt mũi của ngươi thật là lớn, vì ngươi, ta ngay cả mối làm ăn cũng đều không làm." Lão bản lộ ra thần sắc lười biếng, bên trong con ngươi lại hiện ra thần sắc lạnh lùng.

Thiên Nha nghe thế, trong lòng giật mình.

Hắc Nhận một trong Thập Nhị Vương Tọa, lại có mối làm ăn có thể làm cho y nhọc lòng?

Đó là mối làm ăn cỡ nào? Căn bản không thể tưởng tượng.

"Ta ngược lại là đã đánh giá thấp dã tâm của ngươi." Thiên Nha vô cùng e dè, đồng thời cảm thấy vô cùng hiếu kì đối với mối làm ăn của lão bản: "Nếu ngươi đang âm thầm bố cục trong bóng tối, làm sao lại đích thân đi tới?"

Lão bản giang hai tay ra, chỉ chỉ Vương Khung nói: "Ta còn đang mong rằng tên tiểu tử này vào một ngày nào đó sẽ quay về nhập hàng cho ta!"

"Cái gì?" Thiên Nha càng trở nên kinh nghi, có một chút khó tin nhìn về phía Vương Khung.

Đường đường là mối làm ăn của Hắc Nhận, sẽ dựa vào một tên tiểu tử cảnh giới Hỏa Chủng nhập hàng?

"Đệ tử của ta, ngươi cũng dám động?" Sắc mặt của lão bản lạnh dần, sát cơ lăng lệ bốc lên từ trong cơ thể y.

Chương 192

"Đệ tử của ngươi?" Thiên Nha nhíu mày, chợt lạnh lùng nói: "Cũng đúng, dạng yêu nghiệt này, đúng là hoàn toàn có tư cách làm đệ tử của ngươi."

Ông! Phong mang kinh khủng nổi lên ở quanh người lão bản, trùng thiên vô địch, chấn động cung điện.

"Lấy ra đi!"

"Cái gì?"

"Cửu Chuyển Hỏa Đan Công!"

Lão bản trở mặt vô tình, bước ra một bước, kinh thiên động địa.

Y giống như một đạo đao quang, phá diệt vạn vật, chém về phía trước.

Sắc mặt của Thiên Nha đột biến.

Ở bên trong Thập Nhị Vương Tọa, Hắc Nhận bao che nhất, gã động vào đệ tử của y, y liền sẽ không cho gã sắc mặt tốt.

"Hắc Nhận, ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?"

Lông vũ màu đen trôi dạt, rơi về phía đông nam, thiên địa xoay tròn, liền ngay cả Hắc Thuỷ Long Cung cũng đều bỗng nhiên chấn động, bắt đầu sụp đổ vào bên trong.

"Đệ tử của ta, kẻ nào động vào kẻ đó chết!" Giọng nói của lão bản như kinh lôi cuồn cuộn, mênh mông bát phương.

Hắc Nhận nổi tiếng với việc bao che khuyết điểm, đây cũng không phải chỉ là nói suông.

Ầm ầm! Phong mang ngang nhiên vô địch trảm diệt hết thảy, lông vũ màu đen lần lượt rơi xuống.

Truyền Công Điện bỗng nhiên đổ sụp, đống đổ nát hóa thành tro tàn ở dưới ánh đao.

Tất cả mọi người đều kinh sợ.

Dạng lực lượng này đã vượt qua tưởng tượng, căn bản không nằm bên trong phạm vi hiểu biết của bọn hắn.

Đảo mắt một cái, Truyền Công Điện liền biến mất.

Một con quạ đen phóng lên tận trời.

"Hắc Nhận, sau này chân thân hàng lâm, lại phân cao thấp cùng với ngươi."

Vừa dứt lời, quạ đen chấn động hai cánh, biến mất không thấy gì nữa.

Thân hình của lão bản trở nên ảm đạm vô quang.

Y nhìn phương hướng Thiên Nha tiêu thất, ánh mắt ung dung, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Lão bản..." Vương Khung không nhịn được kêu lên.

"Tiểu quỷ, ngươi còn quá yếu." Lão bản xoay người lại, lắc đầu thở dài: "Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là ta đi ra lau cái mông cho ngươi."

Vương Khung nhếch miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc.

Lão bản cười to: "Nhưng cuối cùng vẫn còn nhìn được."

Vương Khung khẽ giật mình, có một chút cổ quái nhìn lão bản.

Qua nhiều năm như vậy, lão bản cũng hiếm khi khen ngợi hắn.

Ông! Lão bản điểm ra một chỉ, một cỗ ý cảnh huyền ảo trào dâng như một làn sóng, dung nhập vào trong thức hải của Vương Khung, đương nhiên là pháp tướng hoả lô kia.

Tu luyện Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, ngoại trừ phương pháp tu luyện cụ thể, còn cần quan tưởng pháp tướng hoả lô này, có thể đạt đến khuy môn kính, huyền pháp liền đại thành.

" "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" của Quang Minh Học Cung là cổ kinh truyền thế, đặc biệt là thiên Bổ Nguyên này, vừa vặn thích hợp với ngươi, lĩnh hội cho tốt, trong này có đại tạo hóa." Lão bản nhắc nhở.

Trong lòng Vương Khung cảm thấy ấm áp, khẽ gật đầu.

"Tiểu quỷ, về sau liền tự cầu phúc đi, ta cũng không có thời gian quản ngươi." Lão bản khẽ nói.

Trong lòng Vương Khung run lên, mơ hồ cảm thấy bất an.

"Lão bản..."

Ông! Đột nhiên, thân hình lão bản tan rã, biến thành vô số đao quang, tiến vào trong cơ thể tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, đám người lần lượt đổ xuống, ngất đi.

"Lão bản!" Vương Khung lớn tiếng kêu lên, nhưng cũng không có bất kỳ đáp lại nào.

"Ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực!" Vương Khung tự nói.

Trong chuyến đi tới Hắc Thuỷ Long Cung lần này, hắn đã thu hoạch được rất nhiều, mấy chục kiện bảo khí, Long Tiên Ngọc Dịch, còn có thiên Bổ Nguyên "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công".

Sau khi trở về, đủ để trợ giúp hắn lĩnh hội cảnh giới Bổ Nguyên.

Vương Khung kiểm tra bọn người La béo, Minh Thanh Sa, sau khi bảo đảm không việc gì, hắn liền bắt đầu thôi động Long Viên Biến, vận chuyển Long Viên Khí, chữa trị thương thế.

Một lát sau, bọn người Mạnh trưởng lão mới chạy tới.

Vào thời điểm lão bản hàng lâm, lực lượng đáng sợ trực tiếp triệt để chặt đứt hình ảnh giám thị.

Vào thời điểm nhìn thấy đám người không có việc gì, bọn người Mạnh trưởng lão mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng dâng lên nghi hoặc.

Nhưng lão không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng cứu tỉnh đám người.

"Đã phát sinh chuyện gì?"

Toàn bộ đệ tử bốn thành trì lớn đều mờ mịt, dường như cũng không biết rõ chuyện gì đã phát sinh.

"Mạnh trưởng lão..." Nam tử trung niên áo đen nhỏ giọng nói.

"Có người xóa đi trí nhớ của bọn hắn, loại thủ đoạn này, xảo đoạt quỷ thần..." Mạnh trưởng lão kinh nghi bất định.

Có thể vòng qua ánh mắt của Quang Minh Học Cung, cứu đám đệ tử ở trong tay Thiên Nha, lại còn thần không biết quỷ không hay xóa đi một bộ phận ký ức của đám người, loại thủ đoạn này quá kinh thế hãi tục, tuyệt đối là cao thủ nhất lưu đương thời.

"Sẽ là ai?" Mạnh trưởng lão lộ ra thần sắc ngưng trọng, ánh mắt không khỏi rơi ở trên người Vương Khung.

Cao thủ như thế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhất định là có quan hệ với những tiểu gia hỏa này.

Bạch Linh Môn là huyết mạch trực hệ Bạch Vương Thành, dựa theo lẽ thường, gã có khả năng nhất.

Nhưng, Mạnh trưởng lão lại là không nhịn được hoài nghi Vương Khung.

Thiên phú cùng với thực lực như vậy, nếu như nói sau lưng không có người, vậy thì mới có quỷ.

Nhưng nếu như là thật, vậy thì cũng quá đáng sợ.

"Sau lưng tên tiểu tử này cất giấu một vị cao thủ có thể so với Thập Nhị Vương Tọa?" Mạnh trưởng lão kinh nghi bất định, trong nội tâm nổi lên vô số suy đoán.

"Ta tuyên bố, thí luyện Hắc Thuỷ Long Cung lần này kết thúc sớm!" Mạnh trưởng lão trầm giọng quát.

Vừa dứt lời, ngoại trừ đệ tử Xích Long Thành, đệ tử ba thành trì lớn khác đều nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại lộ ra biểu tình đắng chát.

Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, so với bọn hắn tưởng tượng còn khủng bố tàn khốc hơn, lại gặp phải dạng yêu nghiệt như Vương Khung, Lâm Huyền, bị doạ sợ gần chết.

Nhưng trải qua kinh khủng hết lần này tới lần khác, bọn hắn lại không thu hoạch được gì, thuần túy làm người hộ tống, quả thực là muốn tìm một nơi để khóc cho đến chết.

Chương 193

Trong suốt chiều dài lịch sử của Quang Minh Học Cung, e rằng sẽ không có nhóm đệ tử nào biệt khuất giống như bọn hắn, tiến vào bảo khố lại tay không mà về, có nói cũng không ai tin.

Mạnh trưởng lão biết rõ ý nghĩ của đám người, thực sự không có biện pháp, ai bảo bọn hắn không may gặp gỡ Vương Khung.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của Mạnh trưởng lão khẽ run, lộ ra vẻ cổ quái.

"Sao vậy?" Bên cạnh, nam tử trung niên áo đen hỏi.

"Tổng bộ truyền tin tức!" Nói xong, Mạnh trưởng lão nhìn về phía Vương Khung, trầm giọng nói: "Những người khác có thể rời đi."

"Ngươi đi với ta!"

Sau khi sự kiện Hắc Thuỷ Long Cung truyền về tổng bộ Quang Minh Học Cung, lập tức dẫn tới chấn động.

Bất kể là "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", hay là Hắc Ám Giáo Hội cũng đều vô cùng trọng yếu, lại càng không cần phải nói, lần này ngay cả Thiên Nha một trong Thập Nhị Vương Tọa cũng đều lộ diện.

Mạnh trưởng lão mang theo Vương Khung, thông qua trận pháp không gian, đi đến trước một tòa đại điện sừng sững.

"Hình Điện! ?" Vương Khung nhíu mày.

Hình Điện là một nơi do Quang Minh Học Cung thiết lập, chuyên môn bắt giữ và trừng phạt những đệ tử vi phạm giáo luật.

Không ngờ Mạnh trưởng lão lại đưa hắn đến một nơi như vậy.

"Ngươi nên biết lý do tại sao!" Mạnh trưởng lão liếc nhìn, thở dài.

"Tinh Hà Thành thu được phong thanh nhanh như vậy?" Vương Khung cười lạnh.

Trước kia, hắn bị người hãm hại, nói rằng hắn xâm nhập vào cấm địa, thả ra đại hung.

Vì lý do này, Tinh Hà Thành bẩm báo tổng bộ, phán xét hắn phạm trọng

tội, phế bỏ Hỏa Chủng, chém tận giết tuyệt.

Ba năm qua đi, Vương Khung hiện thân một lần nữa, tự nhiên thu hút sự chú ý của phía trên.

Trên thực tế, thân phận của hắn vốn là không giấu được bao lâu.

"Ngươi cũng không cần lo lắng, người Xích Long Thành cũng sẽ tới." Mạnh trưởng lão không nhịn được nói.

Lão vô cùng thưởng thức đối với Vương Khung, dạng hạt giống này, thiên phú, tâm tính đều là nhất lưu, nếu quả thật bị người hãm hại, vậy cũng quá đáng tiếc.

Bởi vậy, vào thời điểm nhận được tổng bộ truyền tin, Mạnh trưởng lão liền ngay lập tức thông báo cho Xích Long Thành.

"Đa tạ!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Nếu quả thật rơi vào trong tay Tinh Hà Thành, kết cục của hắn chỉ sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu so với trước kia.

"Đi vào đi." Mạnh trưởng lão đưa tay ra hiệu.

Cửa điện từ từ mở ra, một luồng khí nặng nề bao trùm mà ra.

Chiếc bàn tròn bằng sắt đen, xung quanh có từng thân ảnh ngồi vây quanh, khí thế bàng bạc, to lớn kinh thiên.

Trong sát na Vương Khung bước vào cửa điện, từng ánh mắt nhìn về phía hắn.

"Quả nhiên không chết!" Âm thanh băng lãnh vang vọng trong đại điện, lộ ra một tia sát ý.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mi mắt.

Từ Kinh Hoàng, vào lúc hắn còn là đệ tử Tinh Hà Thành trước kia, người này ở vị trí đại chấp giáo, cũng chính là gã đã phán định Vương Khung tội chết.

Ba năm qua đi, hiện nay Từ Kinh Hoàng đã là trưởng lão tổng bộ cao quý, có địa vị cao quý.

Vương Khung nhìn quần áo phục sức của gã, cười lạnh nói: "Từ

trưởng lão, chúc mừng ngươi, đã được thăng chức."

"Mệnh của ngươi thật đúng là đủ lớn, thân phạm đại tội, Hỏa Chủng bị phế, vậy mà vẫn chưa chết." Từ Kinh Hoàng cười lạnh nói.

"Sao thế? Nhìn thấy ta không chết ngươi liền hoảng hốt?" Vương Khung cười lạnh nói.

Vào giờ phút này, hắn căn bản không sợ, vào thời điểm vừa mới tiến vào cửa điện, Kỷ Nguyên Thần liền nháy mắt với hắn, phảng phất như đang nói cho hắn, nhóc con, có ta ở đây, không có ai có thể động vào ngươi.

Kỷ Nguyên Thần cũng đều đã ám chỉ rõ ràng như vậy, Vương Khung còn sợ cái trứng.

Đối mặt với Từ Kinh Hoàng, hắn không sợ hãi một chút nào, vô cùng tự tin.

Lập tức, ở trên bàn tròn, trên khuôn mặt của những thân ảnh kia lộ ra dị sắc.

Liền ngay cả Kỷ Nguyên Thần cũng đều sửng sốt.

"Tên tiểu tử này điên rồi? Ta cũng đều đã nháy mắt với hắn, bảo hắn cẩn thận một chút! Hắn đây là thực sự không muốn sống!" Kỷ Nguyên Thần liền lại nháy mắt với Vương Khung một lần nữa, để cho hắn khiêm tốn một chút.

Vương Khung khẽ gật đầu, trong nội tâm không khỏi nổi lên ba phần kính ý đối với Kỷ Nguyên Thần.

"Không hổ là đại chấp giáo, ở trong dạng trường hợp như vậy cũng đều dám để cho ta tung hoành không cố kỵ!" Vương Khung càng trở nên trấn định, tự tin càng đầy.

"Làm càn, thân phạm tội chết, còn dám càn rỡ như thế, quả nhiên là ma quỷ, kéo xuống đi!" Từ Kinh Hoàng lạnh giọng quát.

Ầm ầm! Đột nhiên, Từ Kinh Hoàng xuất thủ, lực lượng kinh khủng như lôi đình nổ tung đè về hướng Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của Vương Khung đột biến, chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ.

Ông! Nhưng vào lúc này, Kỷ Nguyên Thần xuất thủ.

Áo choàng bay phần phật, như tu di đại sơn, ngăn cản ở phía trước.

Hai cỗ lực lượng va chạm tại không trung, dư quang bốc lên như biển lửa, suýt nữa hất bay Vương Khung ra ngoài.

"Từ trưởng lão, ngươi cũng quá nóng vội rồi." Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng quát.

Có y ở nơi này, sẽ là một trò đùa nếu đứng nhìn Vương Khung bị chém giết.

"Kỷ Nguyên Thần, ngươi muốn bao che người phạm trọng tội?" Từ Kinh Hoàng vẩy mày kiếm một cái, đối chọi gay gắt: "Trước kia tên tiểu tử này cấu kết cùng với Hắc Ám Giáo Hội, thả đi đại hung, ngươi che chở người này, là muốn che dấu cái gì?"

Từng chữ từng câu, nói năng có khí phách, chỉ vài ba câu, liền chụp cái mũ cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội lên trên đầu của Kỷ Nguyên Thần.

"Hừ!" Kỷ Nguyên Thần cười lạnh: "Ngươi nói hắn cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, thả đi đại hung? Tất cả những điều này đều là do một phía Tinh Hà Thành nói."

Chương 194

"Huống hồ, chuyện này trước kia chính là do ngươi chủ trì, ngươi hiện nay là trưởng lão Hình Điện cao quý, chẳng lẽ không nên tham dự vào sao?"

"Từ trưởng lão, ngươi lấy việc công làm việc tư như thế, không phải là muốn giết người diệt khẩu, che đậy lỗi lầm năm xưa đó chứ?" Kỷ Nguyên Thần một bước cũng không nhường, trầm giọng hét lớn.

Trong khoảnh khắc, hai đại cao thủ giương cung bạt kiếm, bầu không khí giảm xuống dưới mức đóng băng.

"Được rồi, hôm nay là nghị án, không cần phải như vậy." Trên cái bàn tròn, một vị nam tử mập mạp giơ tay lên nói.

Vừa dứt lời, Từ Kinh Hoàng, Kỷ Nguyên Thần lần lượt thu hồi ánh mắt, không khí hòa hoãn không ít.

"Chư vị, nếu như nói Vương Khung cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, ta có ý kiến khác biệt." Nhưng vào lúc này, Mạnh trưởng lão nói chuyện.

Lão ở trong Quang Minh Học Cung là nắm giữ chức vị trưởng lão, tư lịch cũng cực lâu đời, không ít cường giả đương thời cũng đều là đệ tử của lão.

Bởi vậy, Mạnh trưởng lão vừa mở miệng nói chuyện, những người khác liền yên lặng để thể hiện sự tôn trọng.

"Lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, rốt cuộc cũng đã phát hiện ra hạt giống Hắc Ám Giáo Hội, vị đệ tử kia đến từ Tội Kiếm Thành, năng lực thức tỉnh là Vạn Yêu Cốt bên trong truyền thuyết."

Vừa dứt lời, đám người đột nhiên biến sắc.

Vạn Yêu Cốt, loại năng lực này có uy danh hiển hách, đã từng khuấy động phong vân trong lịch sử.

Tư chất như thế, lại bị Hắc Ám Giáo Hội tìm được, còn xếp vào Quang Minh Học Cung?

Nghĩ đến đây, đám người liền có một chút cảm giác khó giải quyết cùng với đáng sợ.

Nếu như không phải Mạnh trưởng lão kịp thời phát hiện ra, tư chất như thế, một khi trưởng thành trong nội bộ Quang Minh Học Cung, hậu quả sẽ khó mà lường được.

"Chư vị, hạt giống thức tỉnh Vạn Yêu Cốt kia, đã bị Vương Khung chém giết!" Mạnh trưởng lão giương mắt quét ngang, thản nhiên nói.

"Cái gì?" Lập tức, bên trong đại điện, đạo đạo ánh mắt kinh nghi lần lượt quăng tới, rơi ở trên người Vương Khung.

Tên tiểu tử này lại có thể chém giết Vạn Yêu Cốt bên trong truyền thuyết?

Như vậy cần phải có thực lực cùng với thiên phú cường đại cỡ nào?

Lúc này, từng vị đại lão đều dâng lên một tia hứng thú đối với Vương Khung, mơ hồ có một chút hiếu kỳ.

"Hỏa Chủng lại cháy lên! ?" Con mắt của Từ Kinh Hoàng ngưng lại, trong nội tâm sát cơ đại thịnh.

Thân làm trưởng lão Quang Minh Học Cung, gã tự nhiên biết rõ điều này có ý vị gì.

"Những lời khác cũng không cần ta nói nhiều, nếu như Vương Khung là người Hắc Ám Giáo Hội, sẽ không huỷ đi dạng hạt giống như vậy." Mạnh trưởng lão bình tĩnh nói.

Những người khác nghe thế, lần lượt khẽ gật đầu.

Vạn Yêu Cốt, loại năng lực này vạn người không được một, xưa nay hiếm thấy.

Đây cơ hồ là hạt giống hoàn mỹ nhất, cơ hồ trăm phần trăm có thể trưởng thành ở bên trong Quang Minh Học Cung, một khi bị huỷ, đối với Hắc Ám Giáo Hội cũng đều là tổn thất không thể lường được.

Nếu như Vương Khung thật sự là người Hắc Ám Giáo Hội, tuyệt đối sẽ không làm như thế.

Hắc Ám Giáo Hội cũng sẽ không đồng ý, cái giá phải bỏ ra là quá lớn.

"Mạnh trưởng lão, ta nghe nói Thiên Nha đã xuất thủ?" Bên cạnh, một vị nam tử cao gầy đột nhiên nói.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, lần lượt nhìn về phía Mạnh trưởng lão.

Người có tên, cây có bóng.

Danh hào Thập Nhị Vương Tọa nặng như núi, Thiên Nha, là cường giả cái thế sừng sững trên đỉnh cao nhất thế gian, tồn tại như thế, đủ khiến cho thiên hạ động dung.

Vẻn vẹn chỉ nghe đến danh tự, chư vị đại lão ở đây liền nổi lên cảm giác hung hiểm đáng sợ.

Mạnh trưởng lão khẽ gật đầu, do dự một chút, mới nói: "Thiên Nha thực lực cái thế khó địch nổi, ta cho rằng sẽ khó mà cứu viện, nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc..."

Mạnh trưởng lão dừng lại một chút, chợt nhìn về phía Vương Khung, hình như có thâm ý nói: "Có một vị cường giả thần bí xuất thủ, đánh lui Thiên Nha!"

"Cái gì?" Vừa dứt lời, đại điện xôn xao.

Cao thủ có thể đánh lui Thiên Nha? Như vậy phải cao đến dạng gì? Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, tồn tại như thế bấm tay có thể đếm được.

"Là người nào?"

Mạnh trưởng lão lắc đầu, biểu thị không biết.

Lập tức, không khí bên trong đại điện biến hoá.

Các vị đang ngồi ở đây đều là cao tầng Quang Minh Học Cung, sống lâu mà thành tinh, trong giây lát liền nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Cao thủ như thế, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tương trợ.

Nhưng đối phương ẩn tàng hành tung, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng đều không có nói liền rút đi, dường như căn bản không muốn để Quang Minh Học Cung chịu ơn, hoặc là có thể nói, đối phương căn bản vốn cũng không có để Quang Minh Học Cung ở trong mắt.

Nói một cách khác, vị cường giả thần bí kia là vì một vị đệ tử nào đó mới xuất thủ, liên tưởng đến thái độ cùng với thần sắc của Mạnh trưởng lão.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của từng vị đại lão kia lại một lần nữa nhìn về phía Vương Khung, lộ ra một tia kinh nghi cùng với mập mờ.

"Sau lưng tên tiểu tử này có một vị cường giả có thể địch nổi Thiên Nha?" Trong lòng nhóm đại lão cơ hồ nổi lên ý niệm giống nhau.

Mọi việc liền sợ nghĩ sâu, một khi nghĩ nhiều liền sẽ sinh ra các loại khả năng kỳ diệu.

"Chẳng trách Hỏa Chủng bị phế lại có thể nhen nhóm một lần nữa, có thể làm được tạo hoá như vậy, người kia đến cùng mạnh đến cỡ nào?"

"Tên tiểu tử này có thể chém giết Vạn Yêu Cốt? Không phải là cường giả phía sau hắn xuất thủ đó cứ? Không có mặt mũi, mặt dày như vậy, nếu quả thật động hắn..."

"Trách không được hắn lại vô cùng tự tin, tiến vào Hình Điện cũng đều mảy may không sợ, hoá ra là có chỗ dựa, có thể đánh lui Thiên Nha, thủ đoạn của người này quả thực thông thiên triệt địa, không dễ đắc tội..."

Chương 195

Lập tức, không khí bên trong đại điện sinh ra biến hóa vi diệu.

Ánh mắt của nhóm đại lão dần dần thay đổi.

Vốn dĩ chuyện này không có liên quan quá lớn đến bọn hắn, bán cho Từ Kinh Hoàng một cái nhân tình, bày tỏ lập trường, sự tình tru diệt vị đệ tử này, chỉ là tiện tay mà thôi.

Nhưng hiện tại bất đồng.

Vương Khung cũng không phải là đệ tử phổ thông, Hỏa Chủng lại cháy lên, chém giết Vạn Yêu Cốt, ngoại trừ Kỷ Nguyên Thần, liền ngay cả Mạnh trưởng lão cũng đều ưu ái có thừa đối với hắn.

Mấu chốt nhất là, phía sau hắn có một vị tồn tại thần bí kinh khủng. Tồn tại có thể đánh lui Thiên Nha bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Chuyện này thật quá đáng sợ.

Địch nhân không biết đã rất khủng bố, hết lần này tới lần khác còn là địch nhân khủng bố như vậy, ai sẽ nguyện ý trêu chọc?

Người nào nguyện ý trêu chọc thì tự đi mà trêu chọc!

"Ai biết được đây có phải là quỷ kế của Hắc Ám Giáo Hội hay không?" Từ Kinh Hoàng cười lạnh nói: "Vô luận nói như thế nào, Vương Khung thân mang đại tội, cho dù không có lập tức giết chết, cũng phải nhốt hắn vào tử lao!"

Vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người ngưng lại.

Liền ngay cả mấy vị đại lão giao hảo cùng với Từ Kinh Hoàng cũng cau mày lại, không nhịn được nhìn về phía Từ Kinh Hoàng.

Đầu óc của Hắc Ám Giáo Hội có vấn đề? Tự huỷ hạt giống Vạn Yêu Cốt, sau đó còn mời dạng cao thủ cấp bậc như Thiên Nha đi tới diễn trò?

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng là chuyện không thể nào, đồ đần cũng đều sẽ không làm như vậy.

Từ Kinh Hoàng nói như vậy, khiến cho bọn hắn muốn phụ họa cũng đều không có biện pháp phụ họa.

"Từ trưởng lão, ta thấy chuyện này còn cần phải thương thảo." Nam tử mập mạp mở miệng.

"Không sai, bản thân vụ án năm xưa cũng đã có một chút kỳ quặt, một vị đệ tử cảnh giới Hỏa Chủng lại có thể tiến vào cấm địa, thả đi đại hung, nghe như thế nào cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng." Một vị nữ tử duy nhất mở miệng.

Vương Khung nhìn lại theo âm thanh, nữ tử kia nhìn vô cùng trẻ tuổi, bộ dáng chỉ hơn hai mươi tuổi, chỗ mi tâm có một đường vân vảy màu đỏ, tư sắc tuyệt lệ, vóc người nóng bỏng, thực sự ngồi ngang hàng cùng với những đại lão này.

"Tinh Hà Thành nói hắn cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, nhưng lại không cầm ra được chứng cứ thực chất nào."

Nữ tử xinh đẹp kia mở miệng nói tiếp, Từ Kinh Hoàng nhăn sâu lông mày, không có phản bác một cách lạ kỳ.

Đạo lý ai cũng biết, chỉ là không có người điểm phá mà thôi.

Hồi đó, vụ việc bị chấm dứt vội vàng với việc Vương Khung bị phán tội chết, trong đó không biết có bao nhiêu hoạt động và giao dịch đáng xấu hổ.

Hiện nay Vương Khung nghênh ngang xuất hiện một lần nữa, chuyện này giống một cái gai, khiến cho toàn thân trên dưới Từ Kinh Hoàng đều cảm thấy không thoải mái, không được tự nhiên, muốn nhanh chóng trừ bỏ.

Nhưng lúc này không giống ngày xưa, Vương Khung hiện nay rốt cuộc đã không còn là gà con có thể tùy ý nhào nặn hãm hại như trước kia.

Phía sau hắn có chỗ dựa, hơn nữa còn là chỗ dựa lớn như núi.

Chí ít là ở trong mắt của những đại lão này, chỗ dựa ở sau lưng Vương Khung có lai lịch kinh người, tuyệt đối không thể tuỳ tiện đắc tội.

Bởi vậy, hướng gió thay đổi, người nào cũng không muốn chọc vào dạng phiền toái này.

"Ta chính là bị oan, Từ trưởng lão, ngươi đại khái có thể lại phế Hỏa Chủng của ta một lần nữa." Âm thanh của Vương Khung vang lên ở bên

trong đại điện.

Hắn không kiêu ngạo không tự ti, trừng mắt lạnh lùng nhìn Từ Kinh Hoàng.

"Ngươi muốn chết?" Từ Kinh Hoàng trầm giọng quát.

Nếu như nơi này không phải là Hình Điện, nếu như không có Kỷ Nguyên Thần ở đây, gã đã sớm dùng một bàn tay chụp chết Vương Khung rồi.

"Ngươi có thể thử xem, nhưng ta khuyên ngươi một câu, cẩn thận mộ tổ của ngươi." Vương Khung cười lạnh, có Kỷ Nguyên Thần ở đây, hắn căn bản không sợ.

"Có ý tứ gì?" Từ Kinh Hoàng vô thức hỏi.

"Ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, đừng nói là ngươi, liền ngay cả mười tám đời tổ tông của ngươi cũng đừng hòng yên ổn!"

Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, hết lần này tới lần khác lại vọt ra từ trong miệng của Vương Khung như vậy, quả thực là không kiêng kị gì, khiến ánh mắt chấn động.

Lập tức, từng vị đại lão mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nhìn về phía Vương Khung, cũng không tức giận, ngược lại là lộ ra thần sắc hiểu rõ.

"Tên tiểu tử này quả nhiên là không có sợ hãi, vị cường giả bí ẩn kia tuyệt đối là đến vì hắn."

"Thật sự là có chỗ dựa, xem ra chính tên tiểu tử này cũng biết, chẳng trách lại càn rỡ như vậy."

"Có lực lượng liền là không giống, việc này không dễ làm."

Vương Khung to gan khiêu khích quả thực chính là chứng thực quan hệ giữa hắn cùng với vị cường giả bí ẩn kia, bằng chứng như núi, không thể rung chuyển.

Trong nháy mắt, giá trị của Vương Khung ở trong lòng của bọn hắn đề thăng thẳng tắp.

Thiên phú dị bẩm, tư chất kinh người, sau lưng còn có một toà núi lớn làm chỗ dựa.

Người tài giỏi như thế coi như không thể lôi kéo, cũng tuyệt đối không thể đắc tội.

Bên trong đại điện, không khí ngưng kết, thần sắc của nhóm đại lão lại biến hóa một lần nữa.

Tất cả những thứ này đều bị Vương Khung nhìn vào trong mắt, liền ném cho Kỷ Nguyên Thần một cái ánh mắt "đáng tin cậy".

Mồ hôi lạnh trên người của Kỷ Nguyên Thần cũng đều bị dọa đi ra, nhưng sau khi nhìn thấy loại hiệu quả này, cả người đều có một chút mộng.

"Được rồi, nếu đã có tranh luận, vậy thì hãy điều tra rõ ràng đi! Dù sao thì dạng hạt giống này cũng không có nhiều." Vào lúc này, nam tử cao gầy một mực trầm mặc không nói lại mở miệng nói chuyện.

Lập tức, đám người lần lượt gật đầu, liền ngay cả Từ Kinh Hoàng cũng đều là nhíu mày, không tranh cãi nữa.

Chương 196

Hiển nhiên, người này có địa vị cao quý, nắm giữ danh vọng cùng với quyền hành cực cao.

Y dùng một câu định càn khôn, bất kỳ người nào cũng đều không thể phản bác.

Từ Kinh Hoàng lộ ra sắc mặt khó coi, cũng chỉ có thể trầm mặc không nói.

Nếu như Vương Khung được phán định là vô tội, liền biểu thị vụ án cũ trước kia có mờ ám, một khi thẩm tra một lần nữa, gã cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Nghĩ đến đây, trong mắt Từ Kinh Hoàng hung quang đại thịnh, sát ý đối với Vương Khung vọt lên tới cực điểm.

"Nhìn con mẹ ngươi!" Cảm nhận được ánh mắt "cực nóng" của Từ Kinh Hoàng, Vương Khung thầm mắng, đồng thời nhắm ngay vào vị Từ trưởng lão này, miệng giật giật.

Từ Kinh Hoàng thấy thế, khóe mắt nhấp nháy, một cỗ lửa giận không tên phóng lên tận trời.

Nếu như gã không có mù, nhìn khẩu hình vừa rồi của Vương Khung, rõ ràng là đang nói: ta là cha của ngươi!

"Thằng oắt con khốn nạn này!" Từ Kinh Hoàng nghiến răng nghiến lợi, nếu như không phải cố kỵ thân phận cùng với tình cảnh hiện tại, gã đã sớm dùng một bàn tay chụp chết Vương Khung.

"Từ trưởng lão, ngươi có lời gì muốn nói hay không? Nếu có chuyện muốn nói, đừng có kìm nén, sẽ rất dễ bị nội thương!" Vương Khung không có sợ hãi, lớn tiếng kêu lên.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Từ Kinh Hoàng nổi xung, nộ hoả dâng trào, suýt nữa phun ra một ngụm lão huyết.

Gã bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo rời đi.

"Từ trưởng lão, nếu như ngươi muốn giết người diệt khẩu thì cứ tới, ta chờ ngươi!"

Vương Khung nói một câu này chính là ám chỉ Từ trưởng lão muốn giết người, là cái chủng loại hãm hại kia.

"Miệng của tên tiểu tử này thật là ác!"

Ánh mắt của nhóm đại lão trở nên quái dị, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Ở bên trong Hình Điện này, ở trước mặt nhiều tiền bối cao thủ như vậy, mà vẫn phách lối như vậy, đúng, là cực độ phách lối.

"Mặc dù hoang đường vô lễ, nhưng người trẻ tuổi nào mà không ngông cuồng!" Nam tử cao gầy vuốt râu dài, khẽ cười nói.

Đám người nghe thế, đều là khẽ giật mình, lời giải thích này cũng không khỏi quá mức cưỡng ép đi, vết tích thiên vị quá rõ ràng!

"Hai người này có phải là có quan hệ gì không?" Có người thầm nói.

"Vương Khung, ngươi đi theo ta, bản tọa có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngươi!" Nam tử cao gầy đứng lên nói.

"Thương lượng?"

Bên trong đại điện rơi vào yên tĩnh hoàn toàn, ánh mắt của nhóm đại lão trở nên quái dị, nhìn chằm chằm Vương Khung, lại nhìn nam tử cao gầy một chút.

Liền ngay cả trong mắt của Kỷ Nguyên Thần cũng đều lóe ra vẻ kinh ngạc.

Vị nam tử cao gầy trước mặt này có thân phận không tầm thường, không chỉ là cao thủ đến từ Lý gia - đại tộc cấp Nhật, hơn nữa còn là trưởng lão Quang Minh Học Cung, càng là trí giả của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Lý Thuần Phong, vào thời điểm vị đại lão này mới có bốn mươi tuổi, liền bị gọi vào viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, trở thành trí giả trẻ tuổi nhất thiên hạ.

Bởi vậy, địa vị của y cực lớn, bất kể là tại đại tộc, tại Hoàng Đình hay

là bên trong Quang Minh Học Cung, bất kể là người nào, cũng đều sẽ bán cho y ba phần tình mọn.

Vừa rồi y vừa mở miệng, cường thế như Từ Kinh Hoàng cũng đều lựa chọn nhượng bộ, không có tiếp tục dây dưa.

Từ đó có thể thấy, vị đại lão này có bao nhiêu lợi hại.

Dạng tồn tại này sẽ có chuyện gì muốn "thương lượng" cùng với Vương Khung?

"Chẳng lẽ là vì cường giả bí ẩn sau lưng tên tiểu tử này?"

"Hẳn là như thế, nếu không dùng thân phận của Lý Thuần Phong, tên tiểu tử này lại đặc biệt như thế nào, cũng không có khả năng khiến cho y hạ mình như thế."

"Lý Thuần Phong là một vị cao thủ dược tề, y tìm tên tiểu tử này thì có thể thương lượng được cái gì?"

Mọi người lẩm bẩm trong lòng, hết sức tò mò.

Lúc này, Lý Thuần Phong dẫn Vương Khung đi đến thiên điện.

"Ngồi đi!" Lý Thuần Phong đưa tay ra hiệu, rất là hiền hoà.

Trong nội tâm Vương Khung tràn ngập nghi hoặc.

"Ngươi có thể đang nghĩ, ta vì sao lại tìm ngươi." Lý Thuần Phong khẽ cười nói.

Dùng thân phận và địa vị của y vào giờ phút này, người trẻ tuổi đã từng nhìn thấy là thực sự quá nhiều, trong đó không thiếu thiên kiêu đại tộc, đệ tử Hoàng Đình.

Ở bên trong những người này, Vương Khung không được tính là xuất chúng nhất, nhưng khí chất và tính cách của hắn lại vô cùng hợp khẩu vị với y.

"Còn xin trưởng lão chỉ rõ." Vương Khung thi lễ một cái.

Không nói đến chuyện gì khác, vẻn vẹn chỉ vì lúc nãy đối phương ra mặt giải vây cho hắn, hắn liền nên cung kính một ít.

"Ta họ Lý!" Lý Thuần Phong đột nhiên nói.

"Lý gia! ?" Vương Khung không khởi động dung.

Lý gia là đại tộc, dựa vào buôn bán nghiên cứu trùng thú lập nghiệp, truyền đến hôm nay, cành lá um tùm, vẻn vẹn chỉ là đại tộc cấp Tinh liền có ba mươi chín mạch, đại tộc cấp Nguyệt cũng có sáu mạch, tông gia Lý tộc càng là đại tộc cấp Nhật, quan hệ cùng với tám đại Vương Thành cũng không tệ, được tính là nhất tộc cực thịnh vượng.

Lý gia không chỉ có gia thế hiển hách, môn hạ nhân tài còn xuất hiện lớp lớp.

Ở phía dưới tám đại Vương Thành, Lý gia tuyệt đối được coi như là đại tộc đệ nhất.

Đối phương cố ý nhấn mạnh cái họ này, nhất định là đến từ truyền thống của đại tộc.

"Ngươi hẳn phải biết rằng, Lý gia chúng ta là dựa vào trùng thú lập nghiệp." Lý Thuần Phong nhìn Vương Khung, khẽ cười nói.

"Trên người ngươi hẳn là có một đầu Lôi Quang Lục Sí Văn."

Vương Khung khẽ giật mình, lộ ra vẻ kinh nghi.

Chuyện này cũng đều có thể nhìn ra?

"Lấy ra cho ta xem một chút." Lý Thuần Phong ra hiệu nói.

Vương Khung hơi chần chờ, lấy ra Yêu Thú Cầu từ trong Hỏa Giới, nhẹ nhàng ném ra ngoài.

Ông! Lôi quang lấp lóe, sáu cánh phấp phới, khí tức bàng bạc tràn ngập thiên điện.

Chương 197

Ngay sau khi muỗi cái bay ra ngoài, liền cọ cọ vào cánh tay của Vương Khung.

"Tư chất không tồi!" Lý Thuần Phong đi lên phía trước.

Ầm ầm! Lôi Quang Lục Sí Văn lập tức triển lộ địch ý, sáu cánh rung động, một tia lôi quang cuồng bạo dâng trào.

Lý Thuần Phong đưa tay vung lên, lôi quang tiêu tán, uy áp kinh khủng khiến cho muỗi cái lập tức yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của Vương Khung run rẩy, loại thủ đoạn này quả thật quá đáng sợ, không hổ là nhân vật cấp bậc trưởng lão.

"Huyết mạch rất tinh khiết, chẳng trách có tư chất như thế."

Lý gia là dựa vào trùng thú làm giàu, Lý Thuần Phong tự nhiên cũng tinh thông môn học vấn này.

Nói đến môn học vấn trùng thú, Vương Khung coi như học ba mươi ~ năm mươi năm chỉ sợ cũng kém xa Lý Thuần Phong.

Không có cách nào, học tập cần có trình tự, mà Lý Thuần Phong lại là thiên tài trong lĩnh vực này, nếu không cũng sẽ không vẻn vẹn chỉ bốn mươi tuổi liền có thể tiến vào viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Phải biết rằng, ở trong đó đều là cao thủ đỉnh tiêm, yêu nghiệt cái thế trong từng cái lĩnh vực, tuổi tác trung bình đều là lão gia hỏa từ bảy mươi tuổi trở lên.

"Nhưng ngươi hẳn là không biết cách nuôi nấng nó." Lý Thuần Phong nói.

Sắc mặt của Vương Khung xiết chặt, xấu hổ cười cười.

Nuôi nấng Lôi Quang Lục Sí Văn yêu cầu Lôi Ngọc Tủy, vật kia quá đắt.

Mặc dù Vương Khung thu hoạch được ba bình Lôi Ngọc Tủy từ chỗ của Phí lão, nhưng cũng không thể cung ứng nổi sức ăn của muỗi cái.

Đây nào phải là ăn uống, quả thực là đang đốt tiền.

Không có cách nào, Vương Khung chỉ có thể khấu trừ một ít, mỗi ngày cho ăn một lần, có khi hai ngày một lần.

Dù sao thì Lôi Quang Lục Sí Văn cũng đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên, coi như không ăn không uống cũng không chết được.

"Gần đây nó ăn không ngon miệng, cho nên không có ăn gì." Vương Khung cười khan nói.

Ông! Vừa dứt lời, Lôi Quang Lục Sí Văn phát ra một tiếng rên rỉ, là loại rên rỉ hữu khí vô lực, giống như ba ngày chưa ăn cơm kia.

"Được rồi, ta sẽ không ép ngươi ăn cái gì, đừng có lo lắng!" Vương Khung sờ sờ đầu của Lôi Quang Lục Sí Văn, trấn an nói.

Tiếng rên rỉ của Lôi Quang Lục Sí Văn càng lớn, lôi quang dâng trào quanh người, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống chủ nhân.

Lý Thuần Phong cười cười, cũng không nói toạc ra, một luồng lưu quang màu tím từ đầu ngón tay rơi vào trong miệng Lôi Quang Lục Sí Văn.

Lập tức, Lôi Quang Lục Sí Văn phát ra âm thanh vui thích, lôi quang quanh người trở nên càng thêm óng ánh lộng lẫy.

"Đó là cái gì?" Vương Khung tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trong nháy mắt, hắn liền cảm giác được lực lượng của Lôi Quang Lục Sí Văn đề thăng không ít, khí tức càng thêm bàng bạc to lớn.

"Lôi Đình Long Cốt Sa!" Lý Thuần Phong nói.

"Bình thường nuôi nấng Lôi Quang Lục Sí Văn, dùng Lôi Ngọc Tủy cũng đã đủ rồi, nhưng, loại huyết mạch vô cùng tinh khiết như thế này, nếu như dùng Lôi Đình Long Cốt Sa bồi dưỡng sẽ có hiệu quả tốt hơn, sẽ có tỉ lệ nhất định khiến cho nó tiến hóa."

"Tiến hóa?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Yêu thú là sinh linh coi trọng huyết mạch nhất trong thế gian.

Đặc biệt là trong nội bộ yêu thú, có một hệ thống phân cấp rõ ràng đối với truyền thừa.

Huyết mạch yếu, thành tựu có hạn, thực lực cũng có thể ước lượng được.

Huyết mạch mạnh, không chỉ có thể lĩnh hội cảnh giới cực cao, thậm chí còn có thể thông qua tiến hóa, làm lớn mạnh huyết mạch, khiến cho tự thân càng thêm tiếp cận với tổ tiên của bọn chúng.

Yêu thú loại muỗi trong thế gian, tổ tiên của bọn chúng đều là Hắc Thiên Long Văn.

Ở bên trong truyền thuyết, loại yêu thú này mặc dù kém hơn Chân Long, Thôn Thiên Mãng, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

"Lôi Quang Lục Sí Văn tiến thêm một bước, sẽ chính là Bát Cực Lôi Long Văn. Loại yêu thú này xếp hạng thứ 56 trên "Kỳ Thú Bảng", có tiềm lực kinh người, cực kì khủng bố, coi như là Lý gia chúng ta, cũng chỉ nuôi nhốt hai đầu mà thôi." Lý Thuần Phong nói.

Vương Khung nghe thế, trong lòng nóng lên.

Nếu như Lôi Quang Lục Sí Văn thật sự có thể tiến hóa, như vậy liền rất lợi hại, trọng yếu nhất là, năng lực của nó cũng có thể nước lên thì thuyền lên, tiến hóa theo.

"Ở chỗ ta có một phần đơn thuốc, là phối phương ẩm thực nuôi nấng Lôi Quang Lục Sí Văn tối ưu, vật liệu chủ yếu chính là Lôi Đình Long Cốt Sa, nuôi nấng dựa theo phần phối phương này, đầu Lôi Quang Lục Sí Văn này của ngươi có chín thành xác suất có thể tiến hóa thành công."

Nói xong, Lý Thuần Phong xuất ra một phiến lá vàng, phía trên khắc đầy hình ảnh và văn tự lít nha lít nhít.

Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, hắn biết loại phối phương này có giá trị cực lớn, xuất ra ngoài bán không biết rõ sẽ đổi được bao nhiêu tài phú.

Lý gia chính là dựa vào mấy loại phối phương trong tay này, bồi dưỡng yêu thú cho các đại tộc, sản xuất dược tề mới dựng lên được gia nghiệp to lớn như vậy.

"Loại phối phương này ngươi chỉ có thể tự mình sử dụng." Lý Thuần Phong dặn dò.

Thần sắc của Vương Khung thay đổi liên tục, lại không có tiếp nhận.

Lễ vật này quá nặng, Lý Thuần Phong là nhân vật bậc nào? Nói chuyện cùng với một tên tiểu bối như hắn, cần tặng lễ lớn như vậy?

"Lý trưởng lão, ngài có việc thì cứ phân phó trước, ta cũng không dám chiếm dạng tiện nghi này!"

Vương Khung rất rõ ràng, có một số tiện nghi là không thể chiếm, một khi chiếm liền phải trả giá đắt.

Trước tiên hắn phải đánh giá xem mình có đủ khả năng chi trả hay không.

Lý Thuần Phong cười, y phát hiện ra chính mình càng ngày càng thích người trẻ tuổi này.

"Ta nghe nói ngươi sử dụng một loại dược tề tại Hắc Thuỷ Long Cung."

"Lục Thần Khu Văn Thủy! ?" Vương Khung ngạc nhiên.

Chương 198

Lục Thần Khu Văn Thủy sinh ra vô cùng ngẫu nhiên.

Ngày đó lúc năng lực của Vương Khung tiến hóa, chất lỏng màu vàng kim nhận kích thích của Lôi Quang Tí, dung hợp tinh, khí, thần của Lôi Quang Lục Sí Văn mới sinh ra.

Không giống với chất lỏng màu vàng kim có năng lực chữa trị cường đại, loại chất lỏng này có được lực sát thương cùng với lực phá hoại cực kì khủng bố, hơn nữa còn đặc biệt nhằm vào loại yêu thú côn trùng.

Phải biết rằng, dược tề có thể diệt sát trùng thú cũng là có không ít, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có ảnh hưởng cùng với tổn thương đối với nhân loại, bởi vậy sử dụng sẽ vô cùng phiền phức, có đặc tính nhằm vào giống như Lục Thần Khu Văn Thủy, chính là có một không hai.

Bởi vậy, lúc Diệp Thuần Phong từ chỗ của Mạnh trưởng lão nghe được trong tay Vương Khung có loại dược tề này, liền lập tức ngồi không yên, thậm chí không tiếc vận dụng trận pháp không gian, chạy về từ đế đô.

Bản thân y liền là chuyên gia trong lĩnh vực trùng thú, tại viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình lại là chuyên môn nghiên cứu dược tề, đối mặt với Lục Thần Khu Văn Thủy, y đương nhiên không thể bình tĩnh.

Cho nên, ở phía trên Hình Điện, Lý Thuần Phong mới không có cố kỵ Từ Kinh Hoàng, ra sức bảo vệ Vương Khung, thậm chí không tiếc xuất ra một phần phối phương bí mật của Lý gia, dùng để giao hảo với Vương Khung.

Tất cả những thứ này, vào sau khi Lý Thuần Phong triển lộ mục đích chân chính của chính mình, đều bị Vương Khung thấy rõ không có bỏ sót.

Vừa nghe đối phương nhắc đến việc này, Vương Khung rất tự nhiên tiếp nhận phiến lá vàng kia, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Lục Thần Khu Văn Thủy?" Lý Thuần Phong khẽ giật mình, chỉ cảm thấy cái tên này đặc biệt...kỳ quái!

"Ta muốn nhìn loại dược tề này một chút, chính là...Lục Thần Khu Văn

Thủy kia."

"Được." Vương Khung lấy ra Lục Thần Khu Văn Thủy từ bên trong Hỏa Giới, chất lỏng màu đỏ tía rạng rỡ như tinh quang, hiện ra hào quang óng ánh.

Nhãn tình của Lý Thuần Phong sáng lên, vội vàng tiếp nhận.

Y mở nắp bình thủy tinh ra, nhẹ nhàng lắc lư, dùng sức hít hà, lộ ra thần sắc như si như say.

"Thật là bất khả tư nghị..." Ánh mắt y biến hóa, khí tức huyền diệu lộ ra từ trong cơ thể y.

Vương Khung không khởi động dung, hắn phảng phất như nhìn thấy trong mắt của Lý Thuần Phong có vô số phù văn nhấp nháy, thoáng qua tức thì, không thể nắm bắt.

Ông! Nhưng vào lúc này, Lý Thuần Phong dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, Lục Thần Khu Văn Thủy hơi hơi rung động, một tia sương mù màu đỏ tía tiêu tán đi ra.

Lý Thuần Phong đưa tay trái ra.

"Cái đệch!" Vương Khung hơi biến sắc, liền thấy lòng bàn tay trái của Lý Thuần Phong bỗng nhiên vỡ ra, hiện ra một con mắt.

Con mắt kia nhẹ nhàng chuyển động, quét qua Vương Khung trong nháy mắt, thế mà lộ ra thần sắc rất là khinh thường.

Ngay sau đó, tay trái của Lý Thuần Phong nhẹ nhàng quét qua sương mù Lục Thần Khu Văn Thủy trong không khí.

Trong khoảnh khắc, con mắt trong lòng bàn tay kia điên cuồng chuyển động.

"Đây là năng lực gì?" Sắc mặt của Vương Khung cổ quái, nhìn chằm chằm Lý Thuần Phong.

Một lát sau, Lý Thuần Phong phương mới thu hồi tay trái, đậy nắp bình thủy tinh, đồng thời hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Vương Khung.

"Loại dược tề này...là do năng lực sinh ra?"

"Ngay cả chuyện này cũng đều có thể nhìn ra?" Vương Khung suýt nữa

nhảy dựng lên, dạng nhãn lực này cũng quá độc đi, chẳng lẽ bởi vì có nhiều thêm một con mắt! ?

"Chẳng trách, loại đồ vật này không thể phân tích ra thành phần, tỷ lệ phối trộn càng là không thể nói, nhưng công hiệu đúng là hoàn toàn thần dị, tính nhắm vào vậy mà mạnh như thế, cơ hồ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với nhân loại, thậm chí đối với máu thịt còn có tác dụng hoạt hoá nhất định, nhưng hiệu quả có hạn, xem ra cảnh giới của người sử dụng năng lực không phải quá cao..."

Lý Thuần Phong càng nói, Vương Khung càng kinh hãi.

Đối phương cũng quá lợi hại, cơ hồ nói trúng toàn bộ, người tài giỏi như thế không tiến vào viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình quả thực rất đáng tiếc.

Vương Khung đã thật sự nói trúng, người đứng ở trước mặt hắn này vốn chính là quái vật đi ra từ viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

"Vương Khung, chúng ta hãy nói về một cuộc làm ăn đi." Đột nhiên, Lý Thuần Phong ngẩng đầu nói.

"Làm ăn?"

"Không sai, loại dược tề Lục Thần Khu Văn Thủy này quả thật rất thần kỳ, bất kể là giá trị nghiên cứu hay là triển vọng thị trường cũng đều không thể tưởng tượng, ta muốn mua lại quyền bán hàng độc quyền."

Tầm nhìn của Lý Thuần Phong là vô cùng lâu dài, y nhìn ra được, Lục Thần Khu Văn Thủy mặc dù thần diệu, nhưng cũng không phải có thể nhằm vào hết thảy trùng thú, hơn nữa trùng thú cảnh giới quá cao chỉ sợ là cũng có thể miễn dịch.

Nhưng tiềm lực của loại dược tề này quá lớn, tuyệt đối đáng giá để đầu tư phát triển.

Qua một thời gian nữa, loại dược tề này tuyệt đối có thể trở thành một con ngựa ô trên thị trường dược tề trùng thú, chính là cái chủng loại thiên kim khó cầu kia.

Đã như vậy, y cần phải bỏ nó vào túi từ trong giai đoạn mới nảy sinh.

"Quyền bán hàng độc quyền?" Vương Khung không khỏi động dung.

Hắn ngược lại là chưa bao giờ nghĩ đến việc dựa vào Lục Thần Khu Văn Thủy để kiếm lời, dù sao thì sự ra đời của thứ này cũng quá tình cờ và ngẫu nhiên.

"Ta biết rõ loại đồ vật này có tính hạn chế nhất định, nhưng không quan hệ, chúng ta có thể vừa nghiên cứu, vừa tiêu thụ, dùng kỹ thuật của ta tuyệt đối có thể đề thăng lực lượng của loại dược tề này." Lý Thuần Phong vô cùng tự tin nói.

Lục Thần Khu Văn Thủy mở ra một cánh cửa cho y, mạnh như thác đổ, y chỉ cần vận dụng tài năng của mình một cách thoả thích ở trên nền tảng vốn đã vững chắc này là được.

Chương 199

Nhiều năm nghiên cứu và làm việc chăm chỉ cuối cùng cũng đã nhìn thấy được một tia sáng.

Lục Thần Khu Văn Thủy sẽ mở ra một đỉnh cao mới trong sự nghiệp và con đường nghiên cứu của y, thay đổi hoàn toàn tư duy và hướng nghiên cứu của y, thậm chí là có tác động khôn lường đến sự phát triển của nhân loại.

Đến lúc đó, danh hào của y tất nhiên sẽ điêu khắc ở bên trong dòng sông năm tháng, chói lọi hậu thế, không thể xoá bỏ.

Nghĩ tới đây, Lý Thuần Phong liền không nhịn được tâm thần kích động, càng nhìn Vương Khung càng thấy thuận mắt.

"Chờ một chút, Lý trưởng lão, nếu ngài đã biết rằng thứ này được sinh ra dựa vào năng lực, ngài nên biết rằng nó không thể được sản xuất hàng loạt." Vương Khung cười khổ nói.

Muốn mở ra thị trường, như vậy thì số lượng cần hàng năm ít nhất cũng phải trăm tấn, nhiều Lục Thần Khu Văn Thủy như vậy, coi như ép khô Vương Khung cũng đều không thể vắt ra được.

Đừng nói là trăm tấn, coi như là một tấn hắn cũng không thể vắt ra được.

"Sản xuất hàng loạt? Vì sao lại phải sản xuất hàng loạt? Có thể sản xuất hàng loạt là đồ vật không đáng giá tiền nhất!" Lý Thuần Phong hỏi ngược.

Sản xuất hàng loạt? Quả thực chính là chê cười, loại bảo bối này nếu như sản xuất hàng loạt quả thực chính là phung phí của trời, y căn bản liền không có nghĩ tới việc sản xuất hàng loạt.

Nghe vậy, Vương Khung có chút mộng.

"Như vậy Lý trưởng lão có ý tứ là..."

Lý Thuần Phong cười cười, dù sao cũng là người trẻ tuổi, đối với sự tình làm ăn vẫn còn chưa hiểu nhiều lắm.

"Ta có thể lợi dụng lực ảnh hưởng của Lý gia cùng với Tần Hoàng Đình, giao Lục Thần Khu Văn Thủy cho các đại tộc, số lượng giới hạn là 30 phần mỗi năm!" Lý Thuần Phong cười nói.

"Ngươi phải biết rằng, trong thiên hạ cũng không phải chỉ có 30 đại tộc."

Vương Khung nghe thế, nhãn tình sáng lên.

Ở giữa các đại tộc, thích nhất là ganh đua so sánh cạnh tranh, đặc biệt là dạng tài nguyên tính chiến lược này, ta có ngươi không có, tất nhiên sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền, vô hình trung sẽ nâng cao giá trị của loại dược tề này.

"Đây chỉ là đợt đầu tiên, sau khi danh tiếng của Lục Thần Khu Văn Thủy được dựng lên, ta sẽ tổ chức một cuộc đấu giá, xuất ra ba phần." Lý Thuần Phong cười nói.

"Quá thất đức." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Sau khi ba mươi phần được thả trước đó, danh hào của Lục Thần Khu Văn Thủy nhất định đã khai hỏa, những đại tộc muốn lại không có chiếm được kia khẳng định sẽ vận dụng mối quan hệ, vận dụng nhân mạch muốn kiếm một phần.

Lúc này tổ chức đấu giá, những đại tộc kia khẳng định sẽ cực kỳ hứng thú, cho dù dốc hết vốn liếng muốn phải mua được.

Như vậy, lại có thể khiến cho Lục Thần Khu Văn Thủy ló mặt một lần nữa, danh tiếng càng vang xa, điều mấu chốt nhất là có thể kiếm được rất nhiều tiền.

"Mặt khác, ngươi phải biết rằng, trên thế giới này có rất nhiều bí cảnh bị trùng thú chiếm đóng, ta có thể buộc chặt danh ngạch tiến vào những bí cảnh này với lượng Lục Thần Khu Văn Thủy tiêu thụ." Lý Thuần Phong cười nói.

"Kể từ đó, Lục Thần Khu Văn Thủy không muốn bốc hoả cũng khó."

"Đợi đến năm thứ hai, ta liền sẽ giảm bớt số lượng Lục Thần Khu Văn Thủy, tăng giá cả lên gấp đôi! Vật hiếm thấy tất nhiên sẽ có giá cả đắt đỏ

hơn!"

Lý Thuần Phong lúc này quả thực liền giống như là một vị gian thương, Vương Khung chỉ có thể nhìn mà than thở.

"Thật sự là quá thất đức!" Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ, nhưng trong bụng đã nở hoa.

Vô thương bất gian (không buôn bán, không xấu xa), thuật ngữ này đã được Lý Thuần Phong diễn giải một cách sinh động.

Y lúc này, không giống như là trưởng lão Quang Minh Học Cung, cũng không giống như là trí giả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Thần tình kia, tư thái kia, cực giống với lão bản ngày đêm nghiền ép Vương Khung, thậm chí còn có một tia cái bóng của La Tam đang muốn thống trị ngành giết mổ.

Chiếu theo dạng thao tác này của Lý Thuần Phong, Lục Thần Khu Văn Thủy nếu như không bốc hoả, quả thực là thiên lý nan dung.

Vương Khung có thể tưởng tượng được, ở giữa các đại tộc, loại dược tề này tất nhiên sẽ nhấc lên một trận sóng trào, có tầm ảnh hưởng sâu rộng.

Đương nhiên, tất cả những ý tưởng này đều cần phải xây dựng ở bên trên tác dụng thần kỳ của Lục Thần Khu Văn Thủy.

Người giàu không sợ tiêu tiền, nhưng họ sợ bị đối xử như một kẻ ngốc.

Nếu như Lục Thần Khu Văn Thủy không thần hiệu như trong tuyên truyền, kế hoạch của Lý Thuần Phong chú định sẽ thất bại.

Nhưng vị đại lão này tràn ngập lòng tin đối với Lục Thần Khu Văn Thủy của Vương Khung.

Vương Khung cung cấp Lục Thần Khu Văn Thủy, thêm kỹ thuật của y, loại dược tề này sẽ là một sản phẩm mang tính đột phá và cải cách.

Những đại tộc kia sẽ xếp hàng dài đến tận cửa, cầu hắn bán cho một bình Lục Thần Khu Văn Thủy.

Đến lúc đó, mọi thứ sẽ trở thành hiện thực, Lục Thần Khu Văn Thủy sẽ rất đắt hàng.

Nghĩ đến quang cảnh như thế, Vương Khung cười đến mức sắp chảy

nước miếng.

"Lý trưởng lão, giá tiền này..."

Chuyện làm ăn lớn như vậy, đương nhiên phải bán với giá thật đắt, Vương Khung cũng không ngốc, triển vọng rộng lớn như vậy đương nhiên phải hét một cái giá thật đắt.

"Đến, chúng ta thương lượng một phen!"

Lý Thuần Phong khẽ mỉm cười, nụ cười kia khiến cho Vương Khung có một loại cảm giác giống như từng quen biết.

"Thương lượng...cái gì?"

"Kế hoạch này rất lớn, một loạt mắc xích nghiên cứu, tuyên truyền, tiêu thụ đều cần tiêu tốn chi phí cực lớn, về phần các loại nhân mạch liền không cần phải nói, căn bản là không có cách đánh giá." Lý Thuần Phong khẽ cười nói.

"Ngài...ngài sẽ không phải là muốn tay không bắt sói đó chứ! ?"

Sắc mặt của Vương Khung trở nên cổ quái, liếc một cái, suýt nữa không có phun ra một câu con mẹ ngươi, loại chuyện này từ trước đến nay đều là độc quyền của hắn, đã khi nào hắn để cho người khác vận dụng ở trên người mình.

Chương 200

Lý Thuần Phong lắc đầu, xoay chuyển lời nói: "Bằng vào thân phận của ta, sẽ không thể tính toán chi li cùng với một tên tiểu bối như ngươi."

"Vậy ta có thể cầm được bao nhiêu?" Con mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng, tràn ngập chờ mong.

Lý Thuần Phong khoát tay áo nói: "Chuyện làm ăn, không nằm ở chỗ ngươi có thể thu được cái gì, mà là ở chỗ ngươi cần gì nhất!"

"Ta cần gì nhất?" Vương Khung lẩm bẩm, hắn càng nhìn Lý Thuần Phong càng thấy nghi ngờ, lão gian thương này nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy là đang lừa gạt hắn.

"Ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu tiền." Vương Khung chém đinh chặt sắt nói.

Lý Thuần Phong lắc đầu, bày ra bộ dáng cao thâm mạt trắc.

"Cửu Chuyển Hỏa Đan Công cuối cùng hẳn là đã rơi vào trong tay của ngươi?"

Vương Khung trừng mắt: "Sao ngài lại biết hết tất cả mọi chuyện?"

"Hỏa đan cửu chuyển, dựng dục chân nguyên, một khi luyện thành, thông thiên triệt địa, huyết khí mênh mông như tứ hải đại dương, năng lượng lưu chuyển như tinh hà, sinh sôi không ngừng, táng diệt cùng thế hệ." Lý Thuần Phong chậm rãi nói.

Thân là trưởng lão Quang Minh Học Cung, y hiểu rất rõ đối với bộ cổ kinh truyền thế này.

Một khi luyện thành Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, Hỏa Chủng như đan, thuế biến siêu phàm, năng lượng dựng dục cơ hồ là gấp mười lần thậm chí là gấp trăm lần cao thủ cùng cảnh giới.

Kể từ đó, chưa nói đến uy lực năng lực sẽ tăng vọt, chỉ dựa vào năng lượng liền có thể đè chết địch nhân.

Bởi vậy "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" được mệnh danh là chân nguyên đệ nhất!

Vương Khung nghe đến mức trái tim nóng ran, hai tay nắm chặt.

Đi đến Hắc Thuỷ Long Cung quả thật là một quyết định đúng đắn, thu hoạch lớn nhất chính là bộ cổ kinh truyền thế này.

Lý Thuần Phong khẽ mỉm cười nhìn thần thái của hắn, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, có một vài khó khăn lớn trong việc tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công"."

"Khó khăn lớn?" Tâm thần của Vương Khung run lên, cẩn thận lắng nghe.

"Trước hết chính là phương pháp tu luyện, cổ kinh truyền trân quý cỡ nào, bình thường cả đời cũng đều khó mà nhúng chàm, cho dù thu hoạch được phương pháp tu luyện, cũng phải dựa vào lạc ấn pháp tướng thâm thúy, ngày đêm quan tưởng, mới có thể dòm đến con đường."

"Phương pháp tu luyện cùng với pháp tướng hoả lô ta cũng đều đã thu hoạch được." Vương Khung khẽ gật đầu.

Lý Thuần Phong hơi hơi ngưng tụ con mắt lại, trên mặt hiện lên một vệt dị sắc không dễ dàng phát giác.

Phương pháp tu luyện cũng coi như thôi, pháp tướng hoả lô nếu không có đại thần thông là không thể lấy được, cho nên Quang Minh Học Cung mới hào phóng lấy ra "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" để làm mồi nhử như thế.

Đệ tử tầm thường coi như thu hoạch được phương pháp tu luyện cũng sẽ không có cách nào chân chính tu luyện.

"Xem ra vị cường giả thần bí kia thật đúng là chỗ dựa của tên tiểu tử này." Lý Thuần Phong càng chắc chắn hơn.

"Còn gì nữa không?" Vương Khung mở miệng hỏi.

"Đan lô!"

"Đan lô?" Vương Khung kinh ngạc, bên trong phương pháp tu luyện Cửu Chuyển Hỏa Đan Công tuyệt đối không đề cập đến đan lô.

Trên thực tế, đan lô là bảo vật dùng để luyện chế đan dược trong các nền văn minh cổ đại, chỉ là hiện nay dược tề học phổ biến trong thiên hạ,

đã có rất ít người dùng phương pháp cổ xưa như vậy, về phần đan lô cũng vô cùng hiếm thấy.

"Hắc hắc, tên tiểu tử, cũng may là ngươi gặp được ta, bằng không mà nói, ngươi cả đời này cũng đừng hòng luyện thành bộ cổ kinh này." Lý Thuần Phong nở một nụ cười không có hảo ý.

Vương Khung giật giật hai mí mắt, không nhịn được nói: "Các ngươi thả ra là phương pháp tu luyện không hoàn chỉnh?"

"Thông minh!"

"Mẹ kiếp!" Vào giờ phút này, Vương Khung thật sự có một loại xúc động muốn gia nhập Hắc Ám Giáo Hội.

Chuyện này cũng quá hố người, phương pháp tu luyện cũng dám truyền loạn? Không sợ chết người sao?

Mẹ kiếp, nếu như không phải là bởi vì có Lục Thần Khu Văn Thủy, gặp được Lý Thuần Phong, hắn liền sẽ giống như một kẻ ngốc, đi tu luyện bộ "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" không hoàn chỉnh kia, còn không biết sẽ luyện thành cái quỷ gì.

"Đừng kích động, chỉ là thiếu một hai điểm mấu chốt mà thôi, sẽ không thể chết người, coi như luyện, cũng có chỗ tốt đối với thân thể, chỉ là không có cách nào nhập môn mà thôi." Lý Thuần Phong giải thích.

Vương Khung thu liễm cảm xúc, trong nội tâm lại mắng một lượt mười tám đời tổ tông của cao tầng Quang Minh Học Cung.

"Yếu quyết của Cửu Chuyển Hỏa Đan Công chính là, ngoại lô luyện thân, nội lô luyện đan, nội ngoại kiêm tu, dùng đại dược luyện thành hỏa đan, mới có thể huyền công đại thành." Lý Thuần Phong kiên nhẫn giảng giải.

Dạng cao thủ tầng thứ như y, bình thường sẽ không dễ dàng truyền thụ yếu quyết tu hành.

Đối với Vương Khung mà nói, đây cũng là một cơ hội cực kỳ hiếm thấy.

"Cho nên, nếu như ngươi chỉ vẻn vẹn tu hành chiếu theo phương pháp

lấy được, coi như góp đủ những tài liệu kia, không dùng đan lô rèn luyện hấp thu, căn bản không có tác dụng." Lý Thuần Phong mỉm cười nói.

"Ngươi cũng cần phải biết rằng, tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", đan lô bình thường cũng không được, nhất định phải là cổ lô, dùng cổ pháp luyện chế mà thành, truyền thừa ngàn năm không dứt, ngươi có thể tưởng tượng ra được giá trị của loại đồ vật này không?"

Vương Khung nghe đến trong lòng sôi trào, vội vàng hỏi: "Lý trưởng lão, trong nhà ngài có không?"

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu: "Tu luyện Cửu Chuyển Hỏa Đan Công, phải chú ý ngũ hành tương sinh, tạo hoá không ngừng, kỳ mộc sinh hỏa, huyết nhục thành thổ."

"Lý gia chúng ta có một kiện cổ lô, tên là Bích Hải Tinh Thần Đỉnh, là dùng Hắc Hải Long Tinh cộng thêm Thiên Ngoại Tinh Huyễn Thiết luyện chế mà thành, kể từ đó, ngũ hành đều có, rất thích hợp cho ngươi tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công"."

Chương 201

"Cho ta đi!" Vương Khung cơ hồ khó có thể tin, không nhịn được nói.

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Ta cũng là quý tài, tuy là cổ vật gia truyền, nhưng bằng vào địa vị của ta ở trong tộc hiện nay, miễn cưỡng mang tới cũng không phải là không được."

Nói xong, Lý Thuần Phong lấy ra một phần khế ước từ trong Hỏa Giới, viết thêm vài dòng, giao cho Vương Khung.

"Ta liền dùng Bích Hải Tinh Thần Đỉnh mua quyền bán hàng độc quyền Lục Thần Khu Văn Thủy của ngươi." Lý Thuần Phong khẽ cười nói.

Vương Khung hơi suy nghĩ một chút, đang muốn ký tên, đột nhiên, hắn nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn, khi ngẩng đầu nhìn thì nụ cười của Lý Thuần Phong nhìn như thế nào cũng đều rất quen mắt, cực giống như lúc hắn mổ heo làm thịt dê.

Bích Hải Tinh Thần Đỉnh, mặc dù là cổ lô, chất liệu trân quý, truyền thừa tuế nguyệt, giá trị khó mà đánh giá.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ những người thật sự thông thạo giả kim thuật, thứ đồ chơi này ngoại trừ có giá trị sưu tầm thì còn có tác dụng cái rắm gì?

So sánh lợi ích của gia tộc cùng với thị trường khổng lồ kia, kiện cổ lô này quả thực không đáng giá được nhắc tới.

Vương Khung suýt nữa liền bị cho vào tròng.

"Lý trưởng lão, ngài có phải hay không coi ta là đồ đần?"

Vương Khung buông bút, một kiện Bích Hải Tinh Thần Đỉnh liền muốn mua đứt quyền bán hàng độc quyền Lục Thần Khu Văn Thủy, coi hắn là gia súc mà ra sức nghiền ép?

Chuyện này còn đen hơn so với quần đùi của lão bản.

"Mẹ kiếp, vô thương bất gian, không có kẻ nào tốt!" Trong nội tâm Vương Khung thầm mắng, lại một lần nữa chào hỏi một lượt tổ tông mười tám đời của Lý gia.

"Ha ha ha." Lý Thuần Phong bị vạch trần, mặt cũng không đỏ, ngược lại là cười to nói: "Ta chỉ là kiểm tra một chút, ngươi có giá trị hợp tác hay không, đầu óc coi như rõ ràng, đáng tin cậy."

Vương Khung nghi ngờ nhìn Lý Thuần Phong, cảm thấy lão gian thương này là đang tìm bậc thang cho bản thân đi xuống.

Trong lúc nói chuyện, Lý Thuần Phong xuất ra một phần khế ước một lần nữa, viết thêm vào mấy dòng.

Vương Khung tiếp nhận xem xét, sắc mặt thoáng hòa hoãn.

Phần khế ước này mới giống như là người viết.

Một kiện Bích Hải Tinh Thần Đỉnh đổi lấy một năm quyền bán hàng độc quyền Lục Thần Khu Văn Thủy, vào thời điểm cuối năm còn có chia hai thành hoa hồng, khá hợp lý.

Dù sao, ở phía Lý Thuần Phong cũng cần đầu tư một lượng lớn tài nguyên, áp lực chi phí không nhỏ, về phần vận dụng quan hệ nhân mạch liền càng không dễ tính toán.

Vương Khung xác nhận không sai, mới tiến hành ký kết.

Lý Thuần Phong vừa lòng thỏa ý, khẽ gật đầu.

"Hợp tác vui vẻ, trong vòng một năm, ngươi cần đưa cho ta 30 bình Lục Thần Khu Văn Thủy để bán, ngoài ra ngươi còn cần phải cho ta 5 bình ngoài định mức dùng để nghiên cứu." Lý Thuần Phong nhắc nhở.

35 bình Lục Thần Khu Văn Thủy tổng cộng được chia ra làm ba lần giao hàng, đối với Vương Khung mà nói vẫn là rất nhẹ nhàng.

"Lý trưởng lão, như vậy Bích Hải Tinh Thần Đỉnh..." Vương Khung không nhịn được hỏi.

Loại bảo bối này có quan hệ đến con đường tu hành của hắn.

Thiên Bổ Nguyên "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng cảnh giới đều có đan phương bí truyền đối ứng, góp đủ bảo tài trên phương thuốc, dùng dung lô rèn luyện, nhục thân hấp thu, nội ngoại kiêm tu, liền có thể đột phá cảnh giới.

Dùng thu hoạch của Vương Khung tại Hắc Thuỷ Long Cung lần này,

muốn góp đủ bảo tài trên phương thuốc cũng không khó, chỉ thiếu Bích Hải Tinh Thần Đỉnh mà thôi.

Chỉ cần đan lô đến tay, hắn liền có thể lập địa đột phá, luyện thành " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Đến lúc đó, thực lực của hắn tăng mạnh, liền chân chính có tư cách tham gia Sơ Vương Tế.

"Quay về ta liền phái người đưa Bích Hải Tinh Thần Đỉnh đến Xích Long Thành!" Lý Thuần Phong cũng rất sảng khoái.

Sau khi hai người thương lượng một chút chi tiết, Lý Thuần Phong đứng dậy muốn đi, vừa bước ra hai bước, đột nhiên ngừng lại.

"Đúng rồi, quên nói với ngươi một sự kiện."

"Cái gì?" Vương Khung khẽ giật mình.

"Tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" còn có một tầng quan khiếu, có thể có một chút khó giải quyết!"

"Quan khiếu gì?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

"Bên trong đan phương "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", có một loại thiên tài địa bảo trọng yếu nhất đã diệt tuyệt." Lý Thuần Phong nói.

"Thứ đồ gì?" Vương Khung nổ tung, Quang Minh Học Cung quá hố người, chẳng trách lại hào phóng như vậy, ngay cả cổ kinh truyền thế cũng đều lấy ra, hoá ra căn bản là không thể tu luyện.

Yêu cầu pháp tướng hoả lô thì không nói, thiếu một ít mấu chốt phương pháp tu hành cũng không nói, hiện tại ngay cả thiên tài địa bảo tu luyện quyển cổ kinh này cũng đã tuyệt tích, còn luyện cái trứng?

"Lý trưởng lão, ngươi sẽ không lừa ta đó chứ?" Trong lòng Vương Khung triệt để sụp đổ.

Hắn đột nhiên lại có một loại xúc động muốn thôi học, gia nhập Hắc Ám Giáo Hội.

Quá đen!

Lý Thuần Phong lắc đầu thở dài: "Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, vốn

chính là dùng để nhóm lửa đan lô, loại kỳ mộc này sinh ra hỏa viêm, hấp thu thiên địa linh khí, dựng dục cửu dương thần tủy, đối với nhục thân cùng với Hỏa Chủng có được thần hiệu khó có thể tưởng tượng."

Ở bên trong văn minh cổ lão, Cửu Dương Nguyên Linh Mộc là thánh phẩm tu hành, rất nhiều đệ tử thiên tài của các đại thế lực khi Trúc Cơ đều sử dụng loại bảo vật này.

Thậm chí các loại nhen nhóm Hỏa Chủng, đột phá Bổ Nguyên, tế luyện Dung Khí cũng đều cần Cửu Dương Nguyên Linh Mộc.

Nhưng bởi vì quá trân quý, đến hiện nay, Cửu Dương Nguyên Linh Mộc đã triệt để tuyệt tích.

Chương 202

"Có vật thay thế hay không?" Vương Khung còn chưa hết hi vọng, ôm ấp một tia chờ mong.

Lý Thuần Phong lắc đầu, giội tắt hi vọng cuối cùng của hắn.

"Con mẹ nó, ta muốn thôi học, cái quỷ gì thế!" Vương Khung hùng hùng hổ hổ.

Quang Minh Học Cung còn đen hơn so với lão bản hàng thịt.

"Ha ha ha, người trẻ tuổi, đừng xúc động." Lý Thuần Phong trấn an nói: "Cửu Dương Nguyên Linh Mộc mặc dù đã tuyệt tích trên thế giới này, nhưng vẫn còn có một địa phương có thể tìm được."

Hai mắt của Vương Khung trừng một cái, có một chút cổ quái nhìn về phía vị trí giả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình này.

Đã tuyệt tích trên thế giới, lại còn có địa phương có thể tìm được?

Đây là lời con người có thể nói sao?

"Thiên Võng!" Lý Thuần Phong khẽ mở khóe miệng, phun ra hai chữ.

Vương Khung bỗng nhiên biến sắc, có một chút ngạc nhiên nhìn về phía Lý Thuần Phong, suýt nữa cho rằng mình nghe lầm.

Thiên Võng! ? Thế giới giả tưởng mà viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chế tạo? Loại địa phương kia cho dù có Cửu Dương Nguyên Linh Mộc thì cũng dùng được cái trứng?

Vô số nghi vấn hiển hiện ở trong đầu óc Vương Khung.

Lý Thuần Phong cười thần bí: "Ngươi thực sự nghĩ rằng Thiên Võng chỉ là thế giới giả tưởng sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Vương Khung kỳ quái nói.

"Người trẻ tuổi, ngươi quả nhiên vẫn còn quá trẻ tuổi." Lý Thuần Phong vỗ vỗ đầu vai của Vương Khung, nụ cười càng trở nên xán lạn.

Y đột nhiên phát hiện ra, đôi khi khá thú vị khi trêu chọc những hạt giống như vậy.

"Bên trong Thiên Võng có một loại đồ vật, gọi là phó bản, hãy nghiên

cứu kỹ một chút, ghi nhớ một câu của ta, chỉ cần cầu trong nội tâm!" Lý Thuần Phong tiến đến bên tai Vương Khung, thần bí nói.

"Phó bản! ?" Vương Khung nhìn bóng lưng Lý Thuần Phong đi xa, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Một lát sau, Vương Khung đi ra từ trong thiên điện, Kỷ Nguyên Thần đã đợi từ lâu.

"Lý trưởng lão nói chuyện gì với ngươi?" Kỷ Nguyên Thần đi tới, quan tâm nói.

"Đại chấp giáo, ngài có biết về phó bản không?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái hỏi.

"Y nói chuyện phó bản với ngươi?" Kỷ Nguyên Thần hơi ngẩn ra, trực tiếp cảm thấy bất khả tư nghị.

Cái gọi là phó bản, là một loại khái niệm Thiên Võng đưa ra trong những năm gần đây.

Phó bản bất đồng, có độ khó khác biệt, có thể đề thăng kinh nghiệm thực chiến cùng với thực lực của người khiêu chiến.

Mấu chốt nhất là, khiêu chiến phó bản thành công, có thể tuôn ra bảo vật giả lập, dựa vào những bảo vật này có thể hối đoái được tài phú chân chính.

Nhưng, đối với loại cao thủ cấp bậc như Lý Thuần Phong mà nói, loại vật này cùng với trò chơi là không có gì khác biệt.

Đường đường là trưởng lão Quang Minh Học Cung, trí giả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình lại tán gẫu chuyện này cùng với một tên tiểu bối?

Vương Khung lộ ra vẻ mặt mờ mịt, hắn cảm thấy mình cần phải làm rõ ràng thứ gọi là phó bản này.

"Đại chấp giáo, tình huống bây giờ thế nào?" Vương Khung kềm chế nghi ngờ trong lòng hỏi.

"Tạm thời không có việc gì, phía trên sẽ điều tra một lần nữa, về phần kết quả..." Kỷ Nguyên Thần nhếch miệng.

Dùng quan hệ hiện nay giữa Từ Kinh Hoàng cùng với Diệp Thiên,

Vương Khung muốn lật lại bản án căn bản là không có khả năng.

Cho dù hiện tại tạm thời bị đè xuống, nhưng đối phương có hàng ngàn cách có thể khiến hắn biến mất.

Coi như Vương Khung có hậu trường, nhưng một khi hắn tự tìm chết, tham gia Sơ Vương Tế, những người kia liền có thể danh chính ngôn thuận lưu hắn vĩnh viễn ở nơi đó.

"Không sao, chỉ cần có thể kéo đến Sơ Vương Tế là được." Vương Khung lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới Vương Khung cũng truyền đến tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Truyền vào trong tay Diệp Thiên.

"Hỏa Chủng bị phế mà cũng chưa chết, Vương Khung, ngươi thật đúng là mệnh lớn!" Diệp Thiên nhìn bức thư trong tay, thần sắc trên mặt không có một chút dao động nào.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vung lên, ngọn lửa đỏ rực cháy lên, biến bức thư kia thành tro tàn.

"Hỏa Chủng lại cháy lên, xưa nay ít có, người này có khí vận mạnh, quả thực không thể tưởng tượng, A Thiên..." Ở bên cạnh, nữ tử xinh đẹp nhíu mày, không nhịn được nói.

"Không sao, ta có thể giẫm chết hắn một lần, tự nhiên cũng có thể giẫm chết hắn lần thứ hai." Diệp Thiên hờ hững nói.

Đối với gã mà nói, chỉ cần ngã xuống một lần liền sẽ không còn tư cách làm đối thủ của gã.

Cho dù là cao thủ trong năm hạng đầu Quang Minh Bảng cũng chỉ là hơi có một chút uy hiếp đối với gã, chỉ thế thôi, vẫn y như cũ không thể lọt vào trong mắt gã.

Cảnh giới của gã đã đến tình trạng khó mà ước đoán, bên trong cùng thế hệ, không có người nào có thể rung chuyển.

Trong mắt gã không có cái gì, nhìn thấu tồn tại, giữa hư không cùng thực tại, thời khắc sinh tử, đã sớm không nằm ở trong nội tâm Diệp Thiên.

"Ngươi không nên xem thường." Nhưng vào lúc này, Từ Kinh Hoàng đi tới từ chỗ xa, sắc mặt băng lãnh, bên trong con ngươi dâng trào sát khí.

"Hỏa Chủng của tên tiểu tử này lại cháy lên, lại đạt được "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tại Hắc Thuỷ Long Cung, bộ cổ kinh truyền thế này danh xưng là chân nguyên thứ nhất, diệu dụng vô biên, vừa vặn mơ hồ khắc chế "Đại Nhật Tâm Đăng Kinh" của ngươi."

Quang Minh Học Cung tương truyền có năm đại cổ kinh truyền thế, ngoại trừ "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", "Đại Nhật Tâm Đăng Kinh" cũng là một bộ trong số đó.

Chỉ là hầu như không thể luyện được ở thời đại này.

Ngược lại, Diệp Thiên đã có tu vi rất cao ở trên "Đại Nhật Tâm Đăng Kinh".

Chương 203

"Thiên Địa Hồng Lô, dùng thân luyện đan, bộ cổ kinh này đúng là rất thần diệu, chỉ tiếc là hắn không luyện được." Ánh mắt của Diệp Thiên không một gợn sóng, dường như trên đời này không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cho cảm xúc của gã chập trùng.

"Coi như hắn thật sự luyện thành, cũng không sao, cả thế gian đều là địch, lại có thể vô địch, đây mới là phong cảnh trên đỉnh cao nhất."

Từ Kinh Hoàng nghe thế, khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một vệt tán thưởng.

Diệp Thiên, tuyệt đối là đệ tử kinh diễm nhất gã từng gặp trên đời này.

Chỉ chừng ấy tuổi, phong mang kinh thế, che đậy cùng thế hệ, càng khó hơn chính là, khí chất của gã thâm trầm như vực sâu, khí phách của gã kinh người giống như biển.

Vô luận là yêu nghiệt thiên tài như thế nào, đối với gã mà nói, đều như không

Bởi vì trong mắt gã, cử thế vô địch, bên trong cùng thế hệ, không có người nào có thể rung chuyển địa vị của gã.

Chính là bởi vì có lòng tin cùng với thực lực vô địch như vậy, Diệp Thiên mới có thể toả ra hào quang chói mắt như vậy, mạnh như La Vương Thành cũng đều ưu ái có thừa đối với gã.

Dạng người như Diệp Thiên, chú định sẽ không thất bại.

"Tên tiểu tử kia cho rằng Hỏa Chủng của mình lại cháy lên, liền có thể nghịch thiên lật bàn, muốn hót một tiếng kinh người trên Sơ Vương Tế, rung chuyển địa vị của ngươi." Từ Kinh Hoàng đã sớm đoán được ý đồ của Vương Khung.

"Đã như vậy, ta liền khiến cho hắn ngã quỵ một lần nữa." Diệp Thiên hờ hững nói.

Trên mặt của gã, thủy chung không nổi sóng, bất kỳ ý niệm gì cũng đều thoáng qua tức thì, không ở lại bên trong tưởng niệm của gã mảy may.

"Vậy liền để cho hắn sống nhiều thêm mấy ngày." Từ Kinh Hoàng cười lạnh.

Trong mắt gã, ý đồ của Vương Khung liếc qua liền thấy ngay, muốn mượn nhờ Sơ Vương Tế lật lại bản án, đó là vì hắn căn bản không biết rõ sự cường đại cùng với kinh khủng của Diệp Thiên.

Nếu như hắn biết, liền sẽ rõ ràng loại ý nghĩ này có bao nhiêu buồn cười.

"Thật sự là trò hay!" Từ Kinh Hoàng mỉm cười, không khỏi lộ ra vẻ chờ mong.

...

Tại đế đô, trong Tần Hoàng Cung!

Trong cổ điện, mây khói lượn lờ, khí thế bừng bừng, một bóng người đứng sừng sững trên cùng, tựa như tượng thần trong miếu, uy nghiêm vô cùng.

Lý Thuần Phong đi đến trước điện, chỉnh y quan ngay ngắn, cũng không bước vào mà là trực tiếp hành lễ.

"Bệ hạ, ta đã trở về!"

"Có thu hoạch gì không?"

Một giọng nói truyền ra từ bên trong cổ điện, sừng sững giống như núi cao, ù ù quanh quẩn, làm cho tâm thần người ta chấn động.

Lý Thuần Phong lộ ra sắc mặt khẩn trương, tâm trạng lập tức bình tĩnh.

Tần Hoàng rất cường đại, cũng rất thần bí, mỗi lần đối mặt với y, đều như cách tinh hà, không khỏi trông mong, lại lòng mang kính sợ.

"Hồi bẩm bệ hạ, cuối cùng cũng có một chút thu hoạch." Lý Thuần Phong vội vàng nói: "Lần này thu hoạch được một loại bảo vật, hẳn là có một chút trợ giúp đối với nghiên cứu trước mắt."

"Bảo vật gì?" Thanh âm kia vang lên một lần nữa.

"Lục Thần Khu Văn Thủy!"

Ông! Đột nhiên, cổ điện chấn động, mây khói hỗn loạn, mây mù bừng bừng, liền ngay cả thân ảnh ở chỗ sâu kia cũng đều bắt đầu trở nên mơ hồ,

càng trở nên rộng rãi, tràn ngập thiên địa.

Sắc mặt của Lý Thuần Phong đột biến, thân thể cúi xuống thấp hơn.

"Hết thảy hữu vi pháp, mộng huyễn như bọt nước, như sương cũng như điện, cần phải được quan sát!"

Đột nhiên, một tiếng hát vang vọng, khiến nhân tâm nhẹ nhõm.

Lý Thuần Phong bừng tỉnh, chỉ cảm thấy tiếng hát này huyền bí mịt mờ, ẩn náu thiên cơ.

"Nhân sinh như mộng, mỗi một giấc mơ có lẽ chính là một phương thế giới, ở trong đó hết thảy đều như thật, sau khi tỉnh mộng lại hóa thành hư huyễn, hư hư thật thật, thật thật giả giả, nhất nguyên phục thủy, vạn tượng đổi mới."

Tần Hoàng thở dài một tiếng, rốt cuộc không còn uy nghi như vừa rồi, ngược lại là lộ ra vẻ cô đơn.

"Lý Thuần Phong, có lẽ ở trong một mộng cảnh khác, cũng có một kẻ như ngươi."

Lý Thuần Phong nghe thế, sắc mặt trở nên cổ quái.

Mặc dù Tần Hoàng sẽ thường xuyên nói những lời nói kỳ quái, nhưng những lời nói ra hôm nay, y lại là thật sự nghe không hiểu.

"Lục Thần Khu Văn Thủy, thật là có ý tứ." Tần Hoàng bỗng nhiên cười.

Tiếng cười kia ù ù như kinh lôi, chấn động đến mây khói tản mát, làm cho cả cổ điện rung chuyển.

Lý Thuần Phong sửng sốt.

Y đã thật lâu không có trông thấy bệ hạ cười thoải mái đến như vậy, nhưng vấn đề là cười ở điểm nào?

Lục Thần Khu Văn Thủy? Cái tên này rất buồn cười sao?

"Thưởng!"

Vừa dứt lời, một vị lực sĩ giáp vàng ở bên cạnh bưng một cái mâm vàng đi tới, trên đó là một bình thuỷ tinh trong suốt tuyệt đẹp với những viên kẹo màu trắng trông giống như những viên đan.

"Bệ hạ, đây là cái gì?" Lý Thuần Phong hỏi.

"Ngươi luôn ở trong nhà không ra ngoài, say mê nghiên cứu, đối với chuyện bên ngoài ngược lại là không thèm quan tâm." Âm thanh ung dung của Tần Hoàng truyền đến.

"Đây là một món ăn thú vị mà ta phân phó viện nghiên cứu sản xuất ra, có vị ngọt ngào, kết cấu mềm mại, không chỉ làm sảng khoái hơi thở mà còn có thể thổi bong bóng."

Lý Thuần Phong nghe thế, sửng sốt: "Có thể thổi bong bóng?"

Y có một chút khó có thể tin nhìn về phía chỗ sâu cổ điện, đường đường là Tần Hoàng bệ hạ, chấp chưởng thiên hạ, tay cầm quyền hành, lại vẫn có tâm tư chơi những món đồ chơi nhỏ này?

"Hiện nay loại đồ vật này đã vang dội đế đô, trở thành món ăn cần phải có của giới trẻ, cũng coi như là một khoản thu nhập bổ sung cho quốc khố."

Lý Thuần Phong nghiêm mặt, nổi lòng tôn kính.

Tần Hoàng bệ hạ, không hổ là đế giả đệ nhất từ xưa đến nay, cho dù là món đồ chơi nhỏ như vậy, trong mắt y cũng đều là công cụ phục vụ lợi ích cho quốc gia và người dân, cho tới bây giờ cũng không vì mục đích sở thích và thú vui của bản thân, khí độ cùng với cảnh giới như thế, thực sự khiến cho y thán phục.

Chương 204

Ba...

Nhưng vào lúc này, bên trong cổ điện truyền đến tiếng bong bóng vỡ.

"Nhanh như vậy liền đã không còn mùi vị, phải cải tiến." Một tiếng thì thầm vang lên.

Lý Thuần Phong đứng tại chỗ, gượng cười hai tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác: "Dám hỏi bệ hạ, vật này có tên không?"

"Kẹo cao su!"

Giọng nói của Tần Hoàng truyền đến, lộ ra một tia hồi ức cùng với hoài niệm.

Vương Khung đi theo Kỷ Nguyên Thần, bình an vô sự trở lại Xích Long Thành.

Mấy người La béo, Minh Hạo Nhiên đã sớm không đợi được, thấy hắn trở về, liền tiến tới hỏi thăm.

Thân phận của Vương Khung đã bị phơi bày trong Hắc Thuỷ Long Cung.

Khung Thiên Hung Sát, thân phạm đại tội, chuyện này không phải là bí mật gì, bị trưởng lão Quang Minh Học Cung mang đi, có thể có chuyện gì tốt?

Nhưng thấy hắn bình yên vô sự trở về, hầu như ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Liền ngay cả Minh Thanh Sa cũng đều là ánh mắt lấp lóe, hiển nhiên là vô cùng lo lắng.

"Sự tình Hắc Thuỷ Long Cung là tuyệt mật, không thể để lộ ra bên ngoài nửa chữ, bằng không mà nói, phía trên tất sẽ truy cứu." Kỷ Nguyên Thần trịnh trọng dặn dò.

Bất kể là hạt giống Hắc Ám Giáo Hội, hay là "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", thậm chí là Thập Nhị Vương Tọa...đây đều là bí ẩn không thể để cho ngoại giới biết được.

Bởi vậy, Quang Minh Học Cung đã hạ lệnh cấm đối với đệ tử bốn thành trì lớn, nghiêm cấm tiết lộ tất cả mọi thứ ra ngoài, kể cả thân phận của Vương Khung.

Dù sao thì nếu như Khung Thiên Hung Sát còn sống, tin tức như vậy truyền đi, chắc chắn sẽ sinh ra liên tưởng, bản án cũ năm đó có phải là cất giấu mờ ám gì?

Một khi để người hữu tâm phóng đại trắng trợn, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Quang Minh Học Cung.

Khi mọi chuyện chưa được điều tra rõ ràng, ai lên tiếng đương nhiên sẽ là người chịu trách nhiệm.

"Ta nhắc lại một lần nữa, cho dù là nửa chữ cũng không thể lộ ra." Kỷ Nguyên Thần dặn dò nhiều lần.

Mấy người La Tam, Minh Hạo Nhiên khẽ gật đầu, từng người đáp ứng.

Kỷ Nguyên Thần thấy thế, nhìn về phía Vương Khung: "Sự tình mặc dù đã đè xuống, nhưng ở trong đoạn thời gian này ngươi tốt nhất đừng rời khỏi Quang Minh Học Cung."

Vương Khung nghe thế, suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Hắn hiểu được ý tứ của Kỷ Nguyên Thần, hắn còn sống, là một cây gai trong mắt rất nhiều người, rất nhiều người đều không muốn giữ lại cây gai này.

Ví dụ như Từ Kinh Hoàng, thậm chí còn có rất nhiều người giấu ở phía sau màn.

"Ngươi tốt nhất nên nắm chắc trong lòng." Kỷ Nguyên Thần căn dặn một câu, liền rời đi.

Đám người thấy đại chấp giáo rời đi, trong lòng mới thả lỏng một chút.

"Lão Vương, chuyện lớn như vậy đều có thể áp xuống?" La béo không nhịn được hỏi.

Chiếu theo đạo lý, Vương Khung đã phạm vào tử tội, đồng dạng chiếu theo đạo lý, hắn hiện tại hắn là một người chết.

"Chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng vĩnh viễn sẽ không vắng mặt, ta xem ai

dám đụng vào ta."

Vương Khung bắt đầu trang bức, dù sao cũng không có những người khác ở dây, ai cũng không biết, hắn vừa mới dạo qua một vòng ở trước quỷ môn quan.

Nếu như không phải có Lý Thuần Phong cùng với Mạnh trưởng lão bảo vệ hắn, chỉ sợ hôm nay coi như có Kỷ Nguyên Thần ở đó cũng không có tác dụng quá lớn.

Chí ít là không có khả năng thả cho hắn trở về.

"Lợi hại!" Đám người không nhịn được giơ ngón tay cái lên, chỉ cảm thấy Vương Khung càng trở nên thần bí cùng với không thể đo lường.

Tội nặng như vậy, cũng đều có thể đường hoàng an nhiên trở về, quả thực bất khả tư nghị.

"Thật không hổ là thần tượng, thân phạm tội chết, cũng đều có thể đào thoát khỏi sự chế tài của Quang Minh Học Cung, từ lúc sinh ra đến bây giờ, ta cũng đều chưa có nhìn thấy người thứ hai." Hai mắt của Minh Hạo Nhiên phát sáng, ánh mắt sùng bái sáng tỏ doạ người.

"Được rồi, ta cũng không có việc gì, các ngươi đều về đi, thu hoạch lần này tại Hắc Thuỷ Long Cung cũng không nhỏ, bế quan một đoạn thời gian, thực lực hẳn là có thể có đề thăng." Vương Khung hô.

Mọi người đều thu hoạch được một lượng lớn bảo khí tại Hắc Thuỷ Long Cung, còn có Long Tiên Ngọc Dịch.

Mặt khác, bọn hắn mặc dù không thu hoạch được phương pháp tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", nhưng dù sao cũng đã lĩnh hội không ít thứ, tiến hành bế quan khổ tu, cũng có thể tinh tiến không ít.

"Ở trong đoạn thời gian này ngươi đừng đi ra ngoài!" Minh Thanh Sa hiếm khi mở miệng, căn dặn Vương Khung, sau đó phiêu nhiên rời đi.

"Chậc chậc, Minh Thanh Sa thực sự rất quan tâm đến ngươi." La béo cười cười không có hảo ý, cũng quay người đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi người tán đi, chỉ còn lại một mình Vương Khung ở tại chỗ ở.

Sau khi đưa tiễn đám người, Vương Khung xuất ra Hỏa Giới của Bộ Thiên Nhai.

Chuyến đi đến Hắc Thuỷ Long Cung lần này, ngoại trừ bảo vật cùng với "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", thu hoạch lớn nhất của hắn coi như là chém tên oắt con Bộ Thiên Nhai kia.

Trước kia Vương Khung đối đãi với y cũng không tệ, không ngờ được lại là một kẻ vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo.

Cuộc gặp gỡ lần này đúng là đáp lại câu nói của người xưa, thế giới rất nhỏ, báo ứng sẽ đến rất nhanh.

Đụng phải Vương Khung, tên oắt con kia cũng thật xui xẻo.

"Thật đáng tiếc khi để thằng oắt con Bạch Vương Thành kia chạy." Vương Khung nhếch miệng.

Trên đường trở về, hắn liền từ chỗ của Kỷ Nguyên Thần biết được, Bạch Linh Môn hoá ra là huyết mạch Bạch Vương Thành.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy thật đáng tiếc.

Đệ tử Bạch Vương Thành, nhất định sẽ rất có tiền, thật đáng tiếc, Lâm Huyền xuất hiện quá không đúng lúc, bằng không mà nói, hiện tại trong tay hắn nhất định sẽ có hai chiếc Hoả Giới.

Chương 205

"Được rồi, dù sao cũng là người Bạch Vương Thành, nếu quả thật giết, cũng rất phiền phức." Vương Khung lắc đầu, bắt đầu tra xét Hỏa Giới.

Trước tiên, từng cái vạc lớn đập vào mi mắt, bên trong đựng đầy Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cộng lại toàn bộ, khoảng chừng ba ngàn cân.

"Thật xa xỉ!" Vương Khung không nhịn được nói.

Nhiều Hoàng Thiên Ngọc Đạo như vậy, giá trị ba trăm triệu lượng, người bình thường ai có thể cầm ra được?

Coi như cầm ra được, ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cũng cần mua thông qua con đường đặc thù.

Đây là một ngày ba bữa, mỗi bữa đều ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, đã là cực kì xa xỉ.

Coi như là heo, ăn uống như vậy, chỉ sợ cũng đã sớm đột phá cảnh giới Hỏa Chủng.

Người thân mang hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm giống như Vương Khung, tiêu hao lớn hơn người khác rất nhiều, gánh nặng của thân thể cũng cực kì khủng bố.

Dù vậy, hắn mỗi ngày cũng chỉ ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo một lần, mỗi lần mười cân.

Tuy vậy, hắn vẫn vô cùng đau lòng.

"Đủ cho ta ăn một hồi, coi như lợi tức ngươi phản bội ta năm đó." Vương Khung vừa lòng thỏa ý.

Sau đó, hắn cũng có thể xa xỉ một phen.

Ngoại trừ Hoàng Thiên Ngọc Đạo, trong Hỏa Giới còn có ba kiện bảo khí.

Một thanh Bạch Nha Phệ Huyết Kiếm, bảo khí cao cấp.

Một kiện Thiên Lân Đấu Bồng, bảo khí trung cấp.

Còn có một kiện...Mỹ Nhan Kính! ?

Vương Khung ngạc nhiên.

Bộ Thiên Nhai lại còn có loại bảo bối này?

Mỹ Nhan Kính là một kiện bảo khí viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đưa ra, cũng không có bất kỳ sức chiến đấu gì, cũng không có bất kỳ công năng phụ trợ gì.

Loại bảo khí này chỉ có một tác dụng duy nhất là để người dùng soi khuôn mặt, khiến cho khuôn mặt đẹp lên.

Mắt to hơn, da trắng hơn, da mỏng hơn, mũi săn chắc hơn, khuôn mặt nhỏ hơn và nước da đẹp hơn ...

Tóm lại, dung nhan Mỹ Nhan Kính chiếu ra đều sẽ đề thăng mấy cái đẳng cấp, thậm chí còn có thể tự động tạo ra chân dung.

Vì vậy, ngay khi ra mắt, nó đã trở nên phổ biến toàn thiên hạ, đặc biệt nhận được sự yêu thích của nữ tử.

Cơ hồ mỗi một vị nữ tử đều chạy theo như vịt đối với loại bảo vật này.

Theo như Vương Khung biết, liền ngay cả Minh Thanh Sa cũng đều có một kiện Mỹ Nhan Kính.

Nhưng nam nhân bình thường sẽ rất ít sử dụng, thậm chí là mang theo loại bảo vật này.

Vương Khung ngạc nhiên.

Bộ Thiên Nhai còn có loại đam mê này?

"Ngươi thật quá nhàm chán!"

Vương Khung không nhịn được cầm lấy Mỹ Nhan Kính, chiếu về hướng chính mình.

Ở trong gương, ngũ quan của hắn càng thêm tinh xảo thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ hơn một chút, làn da thanh tú và đôi mắt cong.

"Thật sự rất đẹp trai!" Vương Khung có một chút không thể tự thoát ra được, bị dung nhan của chính mình hấp dẫn thật sâu.

Hắn âm thầm cất kỹ Mỹ Nhan Kính, lại kiểm tra lại một lần nữa.

Một chiếc hộp thiếc đen xuất hiện trong tầm mắt.

Hộp thiếc được thiết kế vô cùng tinh xảo, có hình lục giác, trên mỗi mặt đều có hoạ tiết yêu thú.

Vương Khung mở nó ra, bên trong đặt một miếng sắt không rõ chất liệu gì, còn có một quyển sách, trên đó viết những bí mật của Diệp Thiên.

"Mẹ kiếp!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, tim bỗng đập mạnh.

Bên trong Hỏa Giới Bộ Thiên Nhai lại có loại vật này? Xem ra thằng oắt con này là trời sinh tính phản nghịch, trước kia phản bội hắn, làm bộ hạ của Diệp Thiên, y cũng không an phận, âm thầm thu thập bí mật của Diệp Thiên, muốn ra đòn quyết định vào thời khắc mấu chốt.

"Ngươi nói xem một kẻ phản phúc như ngươi, còn sống để làm gì?" Vương Khung toét miệng: "Nhưng cuối cùng vẫn đã làm được một chuyện tốt."

Hắn khịt mũi coi thường đối với hành vi gặp chủ tất phản của Bộ Thiên Nhai, loại người này trời sinh chính là mệnh làm nô bộc.

Nhưng đối với phần tư liệu bí mật này, Vương Khung thực tình cảm tạ mười tám đời tổ tông của Bộ Thiên Nhai.

Hắn không kịp chờ đợi, mở phần tư liệu này ra.

Những vấn đề phía trên không chi tiết lắm, nó ghi lại một số quan hệ nhân mạch, thói quen sinh hoạt, thậm chí là chế độ ăn uống, dược tề và chiến kỹ của Diệp Thiên.

Dù sao thì Diệp Thiên cũng là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, hơn nữa còn làm việc khiêm tốn thần bí, lại là người cẩn thận.

Có thể thu thập được nhiều thông tin như vậy đủ để thấy rằng Bộ Thiên Nhai thực sự không phải là một nhân vật đơn giản.

"Trước kia ta thật đúng là đã xem thường y." Vương Khung trầm giọng nói.

Phần tư liệu này khiến cho hắn hiểu sâu hơn và chi tiết hơn đối với Diệp Thiên.

Lật đến sau cùng, con mắt của Vương Khung bỗng nhiên sáng lên.

"Khung Thiên Hung Sát: Phái siêu năng, sát khí nhập thể, phá diệt hết thảy sinh cơ..."

"Nguyên chủ nhân: Vương Khung."

"Đã bị Diệp Thiên ký sinh, dựng dục thành công!"

...

Ghi chép cuối cùng ở trong phần tư liệu này là về năng lực của Diệp Thiên.

Ngoại trừ Khung Thiên Hung Sát, còn có hai loại năng lực, một loại là Hắc Uyên Hoàng Diễm, một loại là Đại Cổ Phong Huyệt!

Ba loại năng lực này đều là phái siêu năng, có ghi chép tỉ mỉ.

Chủ nhân ban đầu của những năng lực này đều giống như Vương Khung, đều đã sớm bị tru diệt, năng lực triệt để trở thành sở hữu của Diệp Thiên.

Nhưng trong tư liệu còn ghi chú rõ, năng lực chân chính của Diệp Thiên, cũng không phải là cướp đoạt hay phục chế năng lực của người khác.

Mà là Ký Chủng Tái Sinh.

Loại năng lực này chính là cướp đoạt Hỏa Chủng của người khác, sau đó rót vào Hỏa Chủng của chính mình, giống như dựng dục phôi thai, không ngừng xâm chiếm từng bước, chờ đến khi công thành viên mãn, năng lực ban đầu sẽ hoàn toàn trở thành chất dinh dưỡng, từ đó đản sinh ra năng lực mới.

Đây chính là Ký Chủng Tái Sinh!

Vương Khung nhìn, nhíu mày.

Nếu đúng như vậy, năng lực của Diệp Thiên còn kinh khủng hơn hắn tưởng.

Chương 206

"Tên khốn kiếp này thật sự biến thái." Vương Khung lãnh đạm nói.

Chiếu theo tình báo Kỷ Nguyên Thần để lộ ra, hiện nay Diệp Thiên đã nắm giữ bảy loại năng lực, hơn nữa tất cả còn đều là phái siêu năng.

Bên trong phần tư liệu này của Bộ Thiên Nhai chỉ ghi chép ba loại, hơn nữa tất cả đều là miêu tả năng lực nguyên bản.

Nếu như năng lực chân chính của Diệp Thiên là Ký Chủng Tái Sinh.

Như vậy những loại năng lực bị gã ký sinh này cũng đã phát sinh biến hoá kinh người, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

"Dùng sự cẩn thận cùng với tâm cơ của Diệp Thiên, hắn là sẽ không dễ dàng bị người phát giác ra bí mật của mình như vậy." Vương Khung nổi lên lòng nghi ngờ.

Phần tình báo này của Bộ Thiên Nhai không khỏi đạt được quá mức dễ dàng, ngay cả năng lực chân chính của Diệp Thiên cũng đều bị hắn phát giác ra rồi?

Chuyện này khiến cho trong lòng Vương Khung còn có lo nghĩ.

Ở đằng sau tư liệu còn kèm theo một chồng tài liệu, tuổi của người trên tài liệu tương tự cùng với Vương Khung, đến từ thành thị không đồng nhất, phía trên ghi chép rõ ràng năng lực của bọn hắn, cũng toàn bộ đều là phái siêu năng.

"Đây là những con mồi Diệp Thiên lựa chọn?"

Vương Khung tùy ý lật ra xem.

Một cái tên đập vào mi mắt, khiến cho ánh mắt của hắn bỗng nhiên trì trệ.

"La Thanh Nguyên: đích nữ của La Vương Thành, hôn thê của Diệp Thiên!"

"Năng lực: La Thiên Đại Trận! Cụ thể không rõ!"

"Điều kiện ký sinh, phù hợp!"

Phía dưới chính là một ít tư liệu có liên quan đến La Thanh Nguyên, còn

có quan hệ nhân mạch, thói quen sinh hoạt, sở thích, thú vui vân vân.

Hiển nhiên, Bộ Thiên Nhai đã bỏ ra rất nhiều công sức, y đối với nghiên cứu Diệp Thiên đã đạt đến tình trạng điên cuồng, nhất cử nhất động, cho dù là chi tiết đặc biệt nhỏ cũng đều sẽ điều tra rõ ràng.

Từ nơi này cũng có thể nhìn ra, Bộ Thiên Nhai tràn ngập kiêng kị đối với Diệp Thiên, không, là sợ hãi.

Y sinh lòng phản nghịch, lại cực kỳ sợ hãi nam nhân này, chỉ có biết người biết ta, chưởng khống hết thảy, y mới có lòng tin động thủ.

"Tên khốn kiếp Diệp Thiên này thật đúng là điên rồi, liền ngay cả hôn thê cũng đều không buông tha, muốn Ký Chủng Tái Sinh."

Phần tình báo này lại một lần nữa đổi mới nhận biết của Vương Khung đối với Diệp Thiên.

Nam nhân này coi trời bằng vung, dường như căn bản cũng không có tình cảm nhân loại, trong mắt gã, chúng sinh trên trời dưới đất, mặc kệ là người thân, hay là sư trưởng, đều có thể thành vốn liếng của gã.

Trước kia gã cũng đã hạ thủ đối với Vương Khung như thế.

Đối với vị hôn thê La Thanh Nguyên của gã này cũng là như thế.

Nam nhân này sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, cũng sẽ không động tâm niệm đối với bất luận kẻ nào, trái tim gã lạnh lùng đến cực hạn, như vực sâu vạn trượng, chỉ có tối tăm cùng với thôn phệ.

Vào giờ phút này, Vương Khung mới cảm nhận được một tia đáng sợ của Diệp Thiên.

Không chỉ là năng lực của đối phương, càng trọng yếu hơn là, tình cảm, phương thức tư duy của người này hoàn toàn hoàn toàn không giống người.

Hành vi của một người như vậy hoàn toàn không thể được ước tính bằng cảm quan thông thường, quả thực không thể dự đoán.

"Tên khốn kiếp này còn muốn hại rất nhiều người."

Ở trong chồng tài liệu này có tổng cộng tám người, nhưng căn cứ vào ghi chép phía trên, chỉ có ba người phù hợp với điều kiện ký sinh, La Thanh Nguyên chính là một trong số đó.

Hiển nhiên, nếu như năng lực của Diệp Thiên là thật, vậy thì cũng có tính hạn chế nhất định, tối thiểu nhất, cần thỏa mãn một loại điều kiện nào đó mới có thể thi triển.

Gã không biết rõ đã hại bao nhiêu người, mới có thể tập hợp bảy đại năng lực lên trên người.

"Thật sự là gặp quỷ, bảy đại năng lực, hơn nữa toàn bộ đều là phái siêu năng, gã làm sao có thể tiếp nhận được?" Vương Khung nghi ngờ nói.

Giống như hắn thân mang hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, gánh nặng đối với thân thể đã là cực kỳ to lớn.

Hơn nữa năng lượng Hỏa Chủng căn bản là không có cách duy trì cho hắn chiến đấu lâu dài.

Nếu như sử dụng Cửu Biến Long Khí, thời gian chiến đấu của hắn ước chừng là bảy phút.

Lôi Quang Tí là năng lực loại hình phá hư thuần túy, thời gian chiến đấu chỉ có thể duy trì ba phút.

Nếu như đồng thời thi triển hai đại năng lực, cũng chỉ duy trì được một phút mà thôi.

Cho nên giống như Diệp Thiên một người thân mang bảy đại năng lực, quả thực là không thể tưởng tượng, trong lịch sử cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện dạng quái thai này.

"Trên người gã nhất định còn có bí mật." Vương Khung khép lại tư liệu, đặt ở một bên.

Hiện nay, Diệp Thiên ở trong nội tâm của hắn càng trở nên rõ ràng, dựa theo ghi chép trong tư liệu, dùng thực lực của Vương Khung bây giờ muốn đánh bại gã, đúng là hoàn toàn không có khả năng.

"Thực lực của ta vẫn còn chưa đủ, phải mau chóng luyện thành " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công"." Vương Khung tự nói.

Một khi luyện thành " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, Hỏa Chủng thuế biến, năng lượng bạo tăng, liền đủ sức duy trì cho hai đại năng lực bật hết hỏa lực.

Thực lực của hắn cũng sẽ tăng lên trên biên độ lớn.

"Đây là cái gì?"

Vương Khung cầm lấy miếng sắt màu đen bên cạnh, phía trên loang lổ vết rỉ, giống như mai rùa, chính giữa có một chuỗi số, uốn lượn, cổ phác thần bí.

73! ?

Vương Khung nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân trên miếng sắt màu đen.

Loại đồ vật này thoạt nhìn cũng không phải là bất kỳ thiên tài địa bảo gì, thậm chí còn không có bất kỳ linh khí dao động gì, dường như thật sự chỉ là một miếng sắt mà thôi.

Ầm ầm! Đột nhiên, miếng sắt kia chấn động, một tia khí đen lộ ra từ bên trong, quấn quanh Vương Khung.

Chương 207

Khí đen sâm nhiên giống như vực sâu quấn quanh Vương Khung, trong nháy mắt liền nuốt chửng hắn.

Hắc ám dâng trào, xâm nhập vô giới.

Vào lúc này, Vương Khung liền cảm giác được máu thịt, tinh thần, thậm chí là ý niệm của chính mình đều biến thành hư vô.

Vào thời điểm ý thức của hắn lại khôi phục một lần nữa, cảnh tượng trước mắt biến đổi.

Một cái hang động vô cùng rộng rãi, khe hở phía trên lộ ra vòm trời, trên bầu trời một mảnh hắc ám, chỉ có kinh lôi thiểm thước, chiếu sáng một phương.

"Đây là ảo giác?" Vương Khung ngơ ngác nghẹn ngào.

Vào một khắc trước, hắn còn ở bên trong chỗ ở ba đại viện, nhưng bây giờ, hắn đã ở trong hang động cổ xưa bí ẩn này.

Hắn nhìn quanh bốn phía, cái hang động này quá lớn, cơ hồ khó mà nhìn thấy phần cuối.

Trên vách đá mái vòm, khắc một con số: 73.

Chính là con số trên miếng sắt màu đen.

Keng keng Keng! Đột nhiên, một tràng âm thanh xích sắt trầm trọng vang lên, như binh đao giao thoa, giật mình động nhân tâm.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức kinh khủng đập vào mặt, mênh mông như tứ hải đại dương, sóng dữ ập tới.

Hắn như thể một chiếc thuyền độc mộc, trôi giữa sóng biển, như thể sẽ bị xé nát vào bất cứ lúc nào.

"Bao nhiêu năm rồi, đã thật lâu không có người đến đây."

Đột nhiên, khí tức kinh khủng kia biến mất như hư vô.

Một giọng nói khàn khàn già nua nhàn nhạt vang lên, vang vọng trong hang động cổ xưa.

"Là người nào?" Vương Khung kinh hãi kêu lên.

"Người? Ta cũng không biết ta có phải là người hay không." Giọng nói khàn khàn già nua kia vang lên một lần nữa, lộ ra một tia mờ mịt cùng với đắng chát.

Vương Khung kinh nghi bất định, đi về phía trước hai bước.

Ầm ầm! Kinh lôi thiểm thước, lôi quang màu tím xuyên thấu qua mái vòm, chiếu sáng hang động.

Vương Khung lúc này mới nhìn rõ, ở chỗ trung ương, có một đạo thân ảnh gầy yếu ngồi xếp bằng, loáng thoáng có thể thấy được hình người, mái tóc dài của y rối tung, cơ hồ bao trùm gương mặt của y, không thấy rõ khuôn mặt.

Từng sợi xích sắt màu đen xuyên qua thân thể của y, khoá chặt thân thể của y, nhìn thoáng qua, có khoảng chừng mười tám sợi xích sắt, cơ hồ xuyên qua thân thể nam nhân này.

Ánh mắt của Vương Khung rung động, trong nội tâm nhấc lên gợn sóng.

Hắn rất khó có thể tưởng tượng được rằng một con người phải chịu sự tra tấn khủng khiếp như vậy mà vẫn có thể còn sống?

"Ngươi...ngươi là người hay quỷ?" Vương Khung vô thức hỏi.

Hắn có thể nhìn ra được sự cường đại của nam nhân trước mắt này, chịu hình phạt đáng sợ như vậy, lại vẫn có khi thế kinh khủng như thế, quả thực bất khả tư nghị.

Ở trước mặt y, Vương Khung liền có cảm giác đối mặt với mình là đêm tối mênh mông, vô biên vô hạn, chính mình nhỏ bé giống như đom đóm, sinh tử tịch diệt, cũng chỉ trong sát na giây lát.

"Ba trăm năm qua, ngươi là kẻ nhân loại thứ ba tiến vào nơi này." Nam nhân gầy yếu kia yếu ớt nói.

"Kẻ thứ ba..." Da mặt của Vương Khung lắc một cái, không nhịn được hỏi: "Tiền bối, nơi này là địa phương nào?"

Giọng nói của Vương Khung quanh quẩn trong hang động cổ tĩnh mịch, uyển chuyển quanh co, mênh mông bát ngát.

Kinh lôi cuồn cuộn, vạch phá thương khung, hiển hóa ở phía trên mái vòm.

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, nam nhân gầy yếu kia rốt cuộc cũng nói chuyện.

"Nơi này là Cổ Ngục Đình!"

"Cổ Ngục Đình! ?" Vương Khung khẽ giật mình, cảm thấy vô cùng lạ lẫm đối với cái tên này.

"Nơi này là lồng giam đáng sợ nhất thế giới, trấn áp đều là đại hung cái thế, dạng lồng giam giống thế này, tổng cộng có chín mươi chín tòa!" Nam tử gầy yếu kia lạnh lùng nói.

Vương Khung nghe thế, trong lòng giật mình.

Cổ Ngục Đình! ?

Nói một cách khác, tòa hang động này là một căn phòng giam? Dạng phòng giam giống thế này có tổng cộng chín mươi chín căn?

Số lượng miếng sắt màu đen kia, chính là số hiệu của những phòng giam này.

Đây chẳng phải là nói, cái gọi là Cổ Ngục Đình này, giam giữ chín mươi chín vị tồn tại kinh khủng giống như nam tử gầy yếu này?

Vương Khung chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, khí tức của nam nhân gầy yếu trước mặt này rất kinh khủng, cho dù lọt vào trấn áp, cũng ở xa xa phía trên Kỷ Nguyên Thần.

Loại tồn tại này, lúc toàn thịnh sẽ có bao nhiêu đáng sợ? Lại bị xem như phạm nhân trấn áp tại nơi này?

Mấu chốt nhất là, phạm nhân giống như y lại có tới chín mươi chín vị?

"Tiền bối...rốt cuộc...là người nào đã giam giữ các vị tại nơi này?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Ầm ầm! Đột nhiên, xích sắt trầm trọng bỗng nhiên rung động, phát ra tiếng vang kinh khủng.

Đạo đạo lôi đình vạch phá thương khung, như thượng thiên tức giận, uy năng mênh mông.

Vương Khung kinh hồn táng đảm, vội vàng ngậm miệng.

Ông! Đột nhiên, lôi quang lấp lóe trên bầu trời, xuyên thấu qua mái vòm rủ xuống, hóa thành một tia chớp hình người, đứng ở trước người Vương Khung.

"Đây là..."

"Người có thể đến nơi đây, đều là vạn người không được một, là yêu nghiệt có đại khí vận trong người, tiểu quỷ, để ta thử đo cân lượng của ngươi." Nam tử gầy yếu đột nhiên nói.

Y bị giam giữ ở đây, ngoại trừ bóng tối và sự cô đơn, chỉ có hình bóng đi theo, thực sự là quá tịch mịch.

Bây giờ, sự xuất hiện của Vương Khung làm cho y sinh ra một tia hứng thú.

Ầm ầm! Đột nhiên, lôi điện hình người kia động, trực tiếp hóa thành một đạo điện quang đánh giết về hướng Vương Khung, tốc độ cực nhanh.

"Cửu Biến Long Khí!"

Huyết khí hùng hồn phóng lên tận trời, một con rồng, toàn thân có bảo khí màu vàng bao bọc, trên thân rồng có vảy đen.

"Hình rồng! ?" Khuôn mặt của nam tử gầy yếu có một chút động.

Gần như cùng lúc đó, y liền cảm giác được trong một tòa lồng giam khác, một cỗ khí tức đáng sợ khôi phục.

Chương 208: Lực lượng cấm kỵ

Ầm ầm! Cửu Biến Long Khí phóng lên tận trời, va chạm cùng với đạo lôi quang kia.

Dư ba đáng sợ như ngàn con sóng chồng lên nhau, rung chuyển cả hang cổ.

Nhưng mà cái hang cổ này vững như thành đồng, bất kể lực lượng cường đại cỡ nào cũng khó có thể thương tổn nó mảy may.

Ông! Lôi quang lấp lóe, long ngâm kinh thiên, dư chấn mãnh liệt như cuồng triều kia trực tiếp hất bay Vương Khung ra ngoài.

Thân thể của hắn vặn vẹo, bỗng nhiên rơi xuống, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Lực lượng lôi đình kia quá mức cuồng bạo, cho dù là Cửu Biến Long Khí cũng khó có thể chống cự, loại lực lượng kia nếu quả thật đánh vào trên người, tất nhiên sẽ hóa thành tro bụi.

"Năng lực không tồi, chỉ tiếc là còn chưa chân chính thành hình." Nam tử gầy yếu khẽ nói, hứng thú đối với Vương Khung càng ngày càng dày đặc.

Đột nhiên, lôi điện hình người bỗng nhiên tan biến, biến thành một thanh kiếm lôi điện, trực tiếp chém về phía Vương Khung.

Cửu Biến Long Khí hét dài một tiếng, long trảo xé rách, trực tiếp đối cứng.

"Ngây thơ!"

Ông! Cơ hồ trong nháy mắt, Cửu Biến Long Khí liền bị thanh kiếm lôi điện kia xuyên thủng.

Huyết khí bạo liệt, tán loạn như mây khói.

Sau một khắc, lôi quang lấp lóe, chém về phía đầu của Vương Khung.

Nhưng vào lúc này, Hắc Long Đao phóng lên tận trời, xen lẫn đạo đạo lôi quang, trong giây lát liền đồng hóa cánh tay phải của Vương Khung.

"Lôi Quang Tí, mở!"

"Rốt cuộc cũng xuất hiện!" Thân thể của nam tử gầy yếu run rẩy, đột nhiên trở nên vô cùng cuồng nhiệt cùng với hưng phấn.

Ầm ầm! Hắc Long Đao giống như một đầu đại long ngậm lôi đình nộ khí trùng thiên, va chạm với thanh kiếm lôi điện kia.

Thiểm điện tung hoành, lôi quang phá diệt, từng tia hồ quang tràn đầy hang động cổ.

Vương Khung run sợ, cảm giác được vĩ lực vô thượng không thể phá diệt ở giữa hai cỗ lực lượng va chạm kia.

Thiên uy hạo đãng, cuồn cuộn không dứt.

Đây chính là lôi đình!

"Còn chưa đủ!" Nam tử gầy yếu khẽ nói.

Đột nhiên, vô số lôi quang dâng trào, hóa thành phù văn kỳ dị.

Những phù văn này giống như thiên chương Thiên Đạo, hiển thị rõ sự huyền bí của lôi đình, chúng lấp lóe không ngừng, dung hợp cùng với thanh kiếm lôi điện.

Trong khoảnh khắc, uy năng của thanh kiếm này đột nhiên tăng vọt, huy hoàng như thiên uy hạo đãng, vô tận giống như giang hà vận chuyển, vô biên như vật đổi sao dời...

Vào lúc này, trong lòng Vương Khung giật thót một cái, chỉ cảm thấy thân thể lung lay sắp đổ, trong nháy mắt liền bị vô tận lôi quang chiếm đoạt.

Loại lực lượng này căn bản cũng không phải là hắn có thể ngăn cản, cho dù là Lôi Quang Tí cũng khó có thể địch nổi.

"Ra đi!" Nam tử gầy yếu càng trở nên hưng phấn, thân thể cũng không nhịn được trở nên run rẩy.

Ông! Nhưng vào lúc này, Hỏa Chủng màu đen nhấp nháy mạnh mẽ, ở chỗ trung ương, hư ảnh Lôi Quang Lục Sí Văn hiển hiện, sáu cái cánh lớn phấp phới, bắt đầu hấp thu từng đạo phù văn lôi đình sấm sét.

Trong nháy mắt, một vệt sấm sét màu đen mờ nhạt xuất hiện.

Trong hang động cổ lão, phía trên mái vòm.

Thiên công tức giận, sét đánh lôi giật, lôi điện mãnh liệt cuồng bạo xé

rách thương khung.

Vào giờ phút này, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời, chấn động mây đen.

Lôi quang màu đen lan tràn đi ra từ bên trong thân thể Vương Khung, từng tia giao hợp tụ biến, triệt để đồng hóa cánh tay phải của hắn.

Trong khoảnh khắc, Lôi Quang Tí phát sinh dị biến.

Lôi quang màu trắng bạc hoàn toàn biến thành màu đen, khí tức cuồng bạo lúc đầu biến thành quỷ dị, thần bí, thậm chí là hung lệ.

Ông! Cánh tay phải của Vương Khung nhẹ nhàng chấn động, trực tiếp nghiền nát thanh kiếm lôi điện kia.

Uy năng kinh khủng dập dờn tầng tầng, rung chuyển hang động cổ.

Chính giữa Hỏa Chủng màu đen, hư ảnh Lôi Quang Lục Sí Văn cũng phát sinh dị biến, quanh người bị điện quang màu đen quấn quanh, sáu cái cánh nổi lên những phù văn kỳ dị.

"Lôi đình màu đen! ?" Nam tử gầy yếu hưng phấn kêu to.

"Ha ha ha...bao nhiêu năm rồi...rốt cuộc cũng đợi được..."

Ầm ầm! Vương Khung bước ra một bước.

Hắn lúc này, hai mắt bất động hờ hững, như một vị Ma Thần, bên trong con ngươi không có một tơ một hào dao động tình cảm của nhân loại.

Lôi đình màu đen sinh diệt không ngừng ở chung quanh cánh tay phải của hắn, dựng dục ra hung lệ cùng với hủy diệt.

Phanh phanh Phanh!

Nam tử gầy yếu xuất thủ một lần nữa.

Vô số đạo lôi quang giáng xuống từ trên trời, như cuồng phong mưa rào, chụp vào Vương Khung.

Ông! Vương Khung hờ hững, cánh tay phải khẽ run lên, lôi đình màu đen quấn quanh lưỡi đao lạnh lẽo.

Chỉ là nhẹ nhàng vung lên, vô số đạo lôi quang bỗng nhiên phá diệt.

Khí tức hủy diệt như mây khói lượn lờ, tràn ngập ở bên trong hang động cổ.

"Sức mạnh cấm kỵ, thật quá cường đại, tiểu quỷ, có cảm giác như thế nào khi thu hoạch được lực lượng như thế?" Nam tử gầy yếu cười lạnh nói.

Ầm ầm! Vương Khung không có bất kỳ đáp lại nào, hắn lúc này phảng phất như biến thành người khác, trong mắt chỉ có hủy diệt cùng với giết chóc.

Hắn lại bước ra một lần nữa, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng kinh thiên.

Lôi đình màu đen giống như nghiệt long trùng thiên, lấy uy thế nhanh như ánh sáng, chém về phía nam tử gầy yếu.

Ông! Nam tử gầy yếu ngồi xếp bằng bất động, mặc cho lôi đình màu đen chém xuống.

Thân thể của y bỗng nhiên chấn động, dẫn tới xích sắt rung động keng keng, cho dù là uy lực lôi đình kinh khủng kia, cũng đều không thể thương y mảy may.

"Lực lượng cấm kỵ, quả nhiên không phải là dễ dàng chưởng khống, lạc mất bản thân rồi sao?" Nam tử gầy yếu khẽ nói.

Đột nhiên, y ngửa mặt lên trời cười to.

Âm thanh như lôi đình mênh mông, chấn động cửu thiên thập địa.

Mười tám sợi xiềng xích bỗng nhiên va chạm, kích khởi gợn sóng đáng sợ, khuếch tán về hướng chung quanh.

Thân thể Vương Khung run lên kịch liệt, lộ ra vẻ thống khổ, chợt ngã quỵ, ngất đi.

...

Chương 209

Tại Võ Viện Quang Minh Học Cung, bên trong chỗ ở.

Vương Khung bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn nhìn chung quanh, vẫn y như cũ là hoàn cảnh quen thuộc, cúi đầu xem xét, trong tay vẫn y như cũ cầm miếng sắt màu đen kia.

Chỉ là, miếng sắt màu đen này thường thường không có gì lạ, cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn cũng bình yên vô sự, hết thảy vừa rồi như là mộng cảnh, dường như cái gì cũng chưa xảy ra vậy.

"Loại đồ vật này có tác dụng gây ảo giác mãnh liệt?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Hắn không ngờ được, dùng cảnh giới như thế của chính mình, cũng đều không ngăn cản nổi.

Từ đó có thể thấy, miếng sắt màu đen này tà tính đến cỡ nào.

Phải biết rằng, Vương Khung nhiều lần lên xuống, trải qua tử kiếp, trằn trọc trăm bề, lại thân mang hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, ý chí như núi, không thể rung chuyển.

Như vậy mà vẫn trúng chiêu, cơ hồ gần như lập tức, liền rơi vào huyễn cảnh vô biên, không thể tự thoát ra được.

Nếu như đổi lại thành những người khác, chỉ sợ chưa tới một hơi thở, liền sẽ bó tay chịu trận.

"Ngược lại là một món bảo bối, chẳng trách phải niêm phong trong hộp thiếc!" Vương Khung tự nói.

Giữ loại đồ vật này, về sau dùng để hố người khác cũng không tệ, xuất kỳ bất ý, e rằng cho dù là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều không ngăn cản nổi.

Nghĩ tới đây, Vương Khung lộ ra một nụ cười mổ heo làm thịt dê, cẩn thận từng li từng tí cất kỹ miếng sắt màu đen.

...

Lúc này, ở sâu trong miếng sắt màu đen, ánh sáng và bóng tối đan xen, thời gian và không gian thay đổi.

Hang động cổ lão đứng sừng sững, vô tận lôi đình nhấp nhô, vạch phá thương khung.

Bất kể thời gian thay đổi, tuế nguyệt biến thiên, phương thế giới này vẫn y như cũ không gì phá nổi.

Xiềng xích trầm trọng rung động "keng keng", nam tử gầy yếu bị cầm tù không biết bao nhiêu năm kia ngửa mặt lên trời cười to, cười vô cùng ngông cuồng.

"Bao nhiêu năm rồi, ngươi trấn áp ta tại nơi đây thì lại như thế nào? Rốt cuộc vẫn có một chút hi vọng sống, ha ha ha ha..."

Tiếng cười kinh khủng truyền khắp thương khung, đạo đạo lôi đình vạch phá, bao phủ y.

Ầm ầm! Cùng lúc đó, lại có một cỗ khí tức đáng sợ phóng lên tận trời.

Ở bên trong một chỗ không gian khác.

Một phiến hồ nước hiển hiện, mưa to bàng bạc, bao phủ ở phía trên.

Đây chính là một tòa lồng giam khác.

Cổ Ngục Đình, là lao tù đáng sợ nhất thế giới, bản thân nó giống như một tòa thế giới độc lập, mỗi một tòa lồng giam đều là không gian tồn tại độc lập.

Chúng nó không ngừng biến hóa, bị trục xuất vĩnh viễn.

Lúc này, hai tòa lồng giam vượt ngang thời không, đạt được liên hệ.

"Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc cũng gặp được nhân loại có thể gánh chịu sức mạnh cấm kỵ." Thanh âm già nua truyền ra từ trong hồ nước.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh bàng bạc to lớn bơi tới bơi lui dưới đáy hồ.

"Thiếu niên kia không giống bình thường, hắn được vận mệnh ưu ái, nắm giữ lực lượng đáng sợ."

"Cỗ lực lượng kia ngủ say ở trong cơ thể hắn, còn xa xa chưa thể thức tỉnh."

"Đáng tiếc, hắn căn bản là không có cách nào cảm thấy được cỗ lực lượng kinh khủng kia."

Nhưng vào lúc này, lại có một cỗ khí tức truyền tới.

Tại thời không xa xôi kia, một ngọn núi lửa hiển hiện, những đám mây đen dày đặc bốc lên trên ngọn núi lửa.

Sâu trong núi lửa, thân ảnh đáng sợ như ẩn như hiện, phun ra nuốt vào dung nham.

"Diễm Ma, ngươi rốt cuộc đã tỉnh lại." Giọng nói của nam tử gầy yếu truyền ra từ trong hang động cổ.

"Khí tức của nhân loại kia quá quen thuộc, thật là hoài niệm." Núi lửa chấn động, truyền ra thanh âm đáng sợ.

"Thiếu niên kia là hi vọng thoát khốn của mấy người chúng ta."

"Không sai, từ sau khi chủ nhân Cổ Ngục Đình tiêu thất, chúng ta liền bị trục xuất vĩnh viễn, vào nhiều năm trước, nam nhân kia đã từng mang đến hi vọng."

"Chỉ tiếc, y không phải là sinh linh của phiến thiên địa này."

"Vị ở lồng giam số 1 kia không nguyện ý để cho y nhúng chàm Cổ Ngục Đình, từ đó đoạn tuyệt hi vọng của mấy người chúng ta."

Phía trên hồ nhấc lên sóng lớn thao thiên, thân ảnh to lớn gào thét, lộ ra phẫn nộ thật sâu.

Nhiều năm trước, cũng có một vị thiếu niên đặt chân đến chỗ trục xuất này.

Vị thiếu niên kia đã từng một dạo trở thành hi vọng của tất cả đại hung bị trấn áp tại nơi này.

Nhưng mà, vị ở trong lồng giam số 1 thần bí nhất kia hiện thân, y khu trục vị thiếu niên kia ra ngoài vĩnh cửu.

"Nhân loại kia không thuộc về phiến thiên địa này."

Đây là lời cảnh báo của vị ở trong lồng giam số 1 kia.

"Tuyệt đối không thể lặp lại sai lầm như cũ nữa."

"Vị thiếu niên kia nhất định sẽ lại giáng lâm một lần nữa, chỉ cần hắn

có thể gánh chịu lực lượng của mấy người chúng ta, liền nhất định có thể mở ra tòa lồng giam chết tiệt này."

"Ha ha ha, không ngờ được mấy người chúng ta còn có một ngày thoát khốn."

"Yên lặng theo dõi kỳ biến đi!"

Ba cỗ thần niệm xen lẫn trong hư không.

Lực lượng Cổ Ngục Đình dâng trào, thời không biến hóa, ba tòa lồng giam cũng biến ảo phương vị, liên hệ với nhau cũng triệt để bị chặt đứt.

...

Cùng lúc đó, Vương Khung đeo kính mắt lên, lại một lần nữa tiến vào Thiên Võng.

Hắn phải làm cho rõ ràng, cái gọi là phó bản rốt cuộc là thứ đồ gì.

Vương Khung muốn đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, phương án tốt nhất tự nhiên là tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công".

Pháp tướng hoả lô, cổ đan lô, còn có một phần đan phương.

Đây chính là ba điều kiện lớn để tu luyện " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công".

Hai điều kiện đầu đã được giải quyết.

Chương 210

Lão bản đã thu pháp tướng hoả lô cho hắn, Bích Hải Tinh Thần Đỉnh của Lý Thuần Phong không quá ba ngày, tất nhiên sẽ đưa vào trong tay hắn.

Về phần luyện chế đan phương kia, thiên tài địa bảo phía trên, ngoại trừ Cửu Dương Nguyên Linh Mộc trọng yếu nhất cũng đều có thể góp đủ.

Vương Khung thu hoạch được hơn hai mươi kiện bảo khí tại Hắc Thuỷ Long Cung, nếu như bán toàn bộ, đừng nói là thiên tài địa bảo trên phương thuốc, coi như là nguyên liệu ẩm thực bồi dưỡng Lôi Quang Lục Sí Văn cũng có thể góp đủ.

"Cửu Dương Nguyên Linh Mộc đã tuyệt tích, bên trong Thiên Võng thật sự có?" Vương Khung cực độ hoài nghi.

Chiếu theo những gì Lý Thuần Phong nói, phó bản bên trong Thiên Võng, có thể khiến cho hắn tìm được Cửu Dương Nguyên Linh Mộc.

Nhưng Vương Khung đã từng nghe.

Cái gọi là phó bản, chính là các loại nhiệm vụ thí luyện, căn cứ vào độ khó bất đồng, ban thưởng có thể lấy được cũng không giống.

Những phần thưởng này mặc dù là giả lập, nhưng lại có thể ở bên trong danh sách trao đổi của Thiên Võng, hối đoái thành bảo vật hoặc là tài phú chân chính.

Nhưng mà, ở bên trong danh sách trao đổi của Thiên Võng, cũng không có Cửu Dương Nguyên Linh Mộc.

"Lão gian thương kia hẳn là sẽ không gạt ta." Vương Khung ôm lấy tâm thái thử một lần, tiến vào Thiên Võng.

"Chào mừng ngài lại trở về một lần nữa, Đồ Phu!"

Một giọng nữ thân mật và mềm mại vang lên bên tai Vương Khung.

Sau một khắc, ý thức của hắn liền tiến vào Thiên Võng, hết thảy đều giống như chân thực.

Vừa mới tiến vào, Vương Khung liền nhận được một lượng lớn tin tức.

Đại bộ phận đều là thư khiêu chiến.

"Đồ Phu, ta muốn khiêu chiến ngươi, mười lăm tháng tám, tại đỉnh Quang Minh, không đến chết cả nhà."

"Đồ Phu, có gan thì hãy chấp nhận lời khiêu chiến của ta, đánh đến ngay cả mẹ ruột ngươi cũng không nhận ra."

"Giả thần giả quỷ, cao thủ cái rắm gì chứ, có gan thì đánh với ta, chấp ngươi một tay."

"Lão tử có thiên tư kinh thế, loại rác rưởi như ngươi ta nhấc chân liền có thể giẫm chết, có gan thì đến đây."

"Con mẹ ngươi, lão tử không đánh với ngươi, chỉ là đơn thuần đến mắng ngươi, có gan thì đến cắn ta!"

...

Danh khí của Đồ Phu thực sự quá vang dội, một con ngựa ô hoành không xuất thế, trực tiếp xông vào 5 hạng đầu Quang Minh Bảng.

Trọng yếu nhất là, ai cũng không biết thân phận chân chính của hắn, ngay cả một tia phong thanh cũng đều không có.

Luận độ thần bí, chỉ có Xuyên Việt Giả xếp hạng nhất mới có thể cùng đánh đồng.

Nhưng rất kỳ quái, ở bên trong Thiên Võng, bất kỳ ngôn luận gì liên quan tới Xuyên Việt Giả cũng đều không thể phát ra.

Bởi vậy, vào thời điểm Đồ Phu có độ thần bí có thể so sánh với y xuất hiện, toàn bộ Thiên Võng đều bị nhen lửa.

Rất nhiều người đều hi vọng có thể mượn nhờ danh tiếng của hắn mà thơm lây một chút, dùng lời nói của Tần Hoàng bệ hạ, chính là cọ xát nhiệt độ.

Bởi vậy, con chó con mèo gì cũng đều nhảy ra ngoài, cũng mặc kệ chính mình có bao nhiêu cân lượng liền muốn khiêu chiến Đồ Phu.

Mặc dù bọn hắn không tìm thấy Đồ Phu, nhưng có thể tiêu một ít tiền để truyền thông tin thông qua Thiên Võng.

Không có cách nào, tại nơi này, chỉ cần có tiền, có thể muốn làm gì thì làm.

Theo tin đồn, Thiên Võng đã quán triệt triết lý của Tần Hoàng ngay từ khi bắt đầu thiết kế: nạp tiền.

"Một đám ngu xuẩn!" Vương Khung tùy tiện mở ra, liền xóa bỏ tất cả những thư khiêu chiến này.

Ngoại trừ thư khiêu chiến, còn có rất nhiều thư tỏ tình tán tỉnh.

"Ta có tư sắc khuynh thành, nguyện trải qua tình một đêm với ngươi. Xích Long Thành, Kim Huy Lâu, phòng 205 chữ Giáp, chờ ngươi đến!"

"Đồ Phu, ta rất sùng bái ngươi, ta muốn cho ngươi lần đầu tiên, có thể chứ?"

"Có thể gặp ngươi được không? Chỉ cần gặp một lần là được, ngươi muốn làm gì cũng đều được."

...

Vương Khung cười toe toét, nước miếng gần như chảy ra.

Bên trong những bức thư này có một số đính kèm địa chỉ, còn có một số thì đính kèm chân dung của chính mình, từng người đều xinh đẹp như tiên, vóc người nóng bỏng, thậm chí còn có vài chỗ lớn đến mức Vương Khung cũng không nhịn được nhìn qua mấy chục lượt.

"Quả nhiên thành danh phải thừa lúc còn trẻ."

Vương Khung cảm thán, lựa vài nữ tử có dáng dấp không tệ, lưu lại thư tín, lúc không có chuyện gì làm liền có thể chậm rãi phẩm vị, về phần những cái khác thì xóa bỏ toàn bộ.

"Chờ đến thời điểm lão tử rảnh rỗi, lại nghiên cứu thảo luận nhân sinh cùng với các ngươi."

Lần này, Vương Khung đến là vì Cửu Dương Nguyên Linh Mộc.

So sánh với nữ sắc, đương nhiên là đột phá cảnh giới Bổ Nguyên càng trọng yếu hơn.

Một khi đặt chân vào cảnh giới này, liền có thể hấp thu thiên địa linh khí, nhục thân thuế biến, Hỏa Chủng tiến hóa, hắn có thể thỏa thích thôi động hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, thực lực tăng vọt.

Đây cũng là tiền vốn để tham gia Sơ Vương Tế.

Phải biết rằng, Sơ Vương Tế được chia thành hai cấp độ.

Một là cảnh giới Hỏa Chủng tham gia, còn có một loại chính là cảnh giới Bổ Nguyên tham gia.

Cái trước chỉ được tính là trò trẻ con, chỉ là sân khấu cho những thiên tài vừa mới thức tỉnh Hỏa Chủng thi đấu.

Chỉ có cái sau mới có thể vấn đỉnh có một không hai, thu hoạch được xưng hào Sơ Vương.

Diệp Thiên đã sớm đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, dùng thiên phú của nam nhân này, chỉ sợ đã đi được rất xa. Thời gian lưu cho Vương Khung thật sự không nhiều.

Vương Khung trực tiếp tiến vào khu thảo luận Thiên Võng, tìm manh mối liên quan tới phó bản.

Sau khi tìm tòi một hồi lâu, hắn mới phát hiện ra, muốn khiêu chiến phó bản, trừ phi là cường giả cảnh giới Dung Khí, bằng không thì trước hết phải gia nhập công hội.

Cái gọi là công hội, chính là giống như môn phái, một đám người tụ tập cùng một chỗ, tự phong danh hào.

Chương 211

Nhưng gia nhập công hội có rất nhiều điều kiện, ví dụ như phương diện cảnh giới.

Khiêu chiến phó bản, sẽ không hạn chế cảnh giới.

Không giống như khiêu chiến Quang Minh Bảng, cảnh giới của tất cả mọi người đều bảo trì tại cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín.

Nhưng có một số công hội lại có rất nhiều điều kiện, ví dụ như chỉ chiêu mộ cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, ngưỡng cửa cao đến quá đáng.

"Phó bản thích hợp cho cảnh giới Hỏa Chủng khiêu chiến thật là ít ỏi." Vương Khung nhìn một hồi lâu, không khỏi nhíu mày.

Phó bản đã biết tại Thiên Võng có tổng cộng 72 loại, độ khó lại không hoàn toàn giống nhau, có một số phó bản đề nghị rằng cảnh giới Hỏa Chủng là có thể khiêu chiến, nhưng mà độ khó rất cao, coi như là cảnh giới Bổ Nguyên cũng không chắc chắn có thể khiêu chiến thành công.

"Phó bản ẩn tàng, thập bát đồng nhân! ?"

Đột nhiên, một tin tức vọt vào trong tầm mắt của Vương Khung, hắn nhấp vào xem xét, thần sắc không khỏi nghiêm lại.

Căn cứ vào những gì ghi chép bên trong, bên trong Thiên Võng có ẩn giấu một cái phó bản, tên là thập bát đồng nhân, độ khó cực cao.

Có rất ít người có thể khiêu chiến thành công, một khi thông qua liền có thể thu hoạch được ban thưởng đặc thù.

Nếu như khiêu chiến thất bại, trong mười lăm ngày cũng không thể lại tiến vào Thiên Võng.

Phải biết rằng, khiêu chiến phó bản bình thường, cho dù thất bại, cũng sẽ không bị trừng phạt, coi như vẫn lạc ở bên trong khiêu chiến, tối đa cũng chỉ là trong bảy ngày không thể tiến vào Thiên Võng mà thôi.

Vẻn vẹn chỉ từ điều kiện này, liền có thể nhìn ra sự đặc thù của phó bản thập bát đồng nhân.

"Ta có một chút hứng thú." Trong lòng Vương Khung liền dâng lên

chiến ý.

Trực giác của hắn tự nhủ rằng, nếu như muốn thu hoạch được Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, hi vọng liền nằm ở phía trên phó bản ẩn tàng này.

"Thập bát đồng nhân..." Vương Khung tự hỏi.

Đột nhiên, một tin tức nhảy ra ngoài.

"Mua bán chân dung do Đồ Phu kí tên, nội dung tuyệt đỉnh, giá cả ưu đãi, vui lòng trò chuyện riêng để biết chi tiết!"

Tin tức này hiển nhiên là tốn tiền, gần như xuất hiện trong toàn bộ khu vực thảo luận.

Vương Khung khẽ giật mình, ngay sau đó, trên mặt hiện ra biểu tình cổ quái.

"Mẹ kiếp!"

Vương Khung ngẩn người!

Mặc dù rất nhiều người đều sẽ mượn nhờ Thiên Võng làm ăn, thậm chí buôn bán một ít vật phẩm kỳ dị.

Loại mặt hàng này tuy không có thị trường quá lớn, nhưng lại được ưa chuộng vô cùng.

Ví dụ, một người nào đó đang nổi trên Thiên Võng chắc chắn sẽ tập hợp một nhóm người ủng hộ sau lưng, bọn họ cuồng tín, chân thành, lấy thần tượng làm trung tâm, hết thảy mọi thứ liên quan về thần tượng đều muốn cho vào túi.

Chuyện này mở rộng một chuỗi lợi ích cực kỳ đáng kể.

Căn cứ vào chú giải bên trong "Thiên Võng bách khoa toàn thư" do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình ban bố, loại hàng hóa này được gọi là sản phẩm ăn theo.

Hiển nhiên, dùng danh khí của Đồ Phu hiện nay, số lượng người ủng hộ hắn là vô cùng khổng lồ, bất kể là bôi nhọ hắn, hay là tán dương hắn, đều có thể nhìn ra được, từ sau khi hắn nhất chiến thành danh, độ nổi tiếng của hắn hầu như không hề suy giảm.

Bởi vậy, sản phẩm ăn theo liên quan tới Đồ Phu rất tự nhiên liền xuất hiện ở bên trong Thiên Võng.

Tuy nhiên, Vương Khung không biết gì về nó, và hắn không kiếm được một phân tiền nào.

"Mẹ nó, đó là loại người gì, lại dám dùng cờ hiệu của lão tử để kiếm tiền." Vương Khung chửi ầm lên.

Hắn khịt mũi coi thường đối với đám rác rưởi này, cũng không phải nói bởi vì những người này dùng cờ hiệu của hắn bán hàng giả.

Tương phản, Vương Khung đánh giá cao óc làm ăn nhạy bén này.

Tuy nhiên, với tư cách là Đồ Phu chân chính, một phân tiền cũng đều không được chia, như vậy liền không thể nói nổi.

Vương Khung liếc nhìn, người bán hàng kia tên là "đệ nhất thiếu gia", có danh tiếng rất cao, xem ra gã làm ăn rất được.

"Oắt con, ngươi chờ đó cho lão tử." Vương Khung hùng hùng hổ hổ, dính đến tiền thì mọi chuyện khác đều đặt sang một bên.

Hắn lập tức phát tin tức nặc danh cho "đệ nhất thiếu gia".

"Bao nhiêu tiền? Ta muốn mua."

Cơ hồ trong nháy mắt, tin nhắn của "đệ nhất thiếu gia" liền hiện ra.

"Một bộ 30 tấm, ba ngàn lượng!"

Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, khóe miệng giật một cái không tự nhiên.

"Mẹ kiếp, sao ngươi không đi ăn cướp đi!" Vương Khung chửi ầm lên, suýt nữa trực tiếp ngoại tuyến.

Hàng giả còn bán đắt như vậy, quá đen rồi, mấu chốt là, cho dù những bức chân dung này là thật cũng không đáng nhiều tiền như vậy, sẽ thật sự có đồ đần mua?

Vương Khung vô cùng hoài nghi.

Lúc này, hắn mảy may không biết, hiện nay cái tên Đồ Phu này có giá trị cỡ nào trên Thiên Võng.

"Ngươi nhận biết Đồ Phu?" Vương Khung lại gửi một tin nhắn qua.

Sau một khoảng lặng ngắn, "đệ nhất thiếu gia" lại hồi âm.

"Nhận biết, đó là bằng hữu của ta, hắn làm người điệu thấp, không yêu thích lộ diện, cho nên ta mới hỗ trợ phát ngôn thay hắn."

Khoé miệng của Vương Khung lại run rẩy một lần nữa.

Thay cái con mẹ ngươi, quỷ mới nhận thức ngươi.

"Oắt con, ngươi chờ đó cho lão tử."

Con mắt của Vương Khung hiện ra hung quang, lại hỏi một lần nữa: "Ngoại trừ chân dung, còn có gì khác không?"

"Chiến phục của Đồ Phu, binh khí, bản chép tay, tâm đắc tu hành, thực đơn, vân vân, tất cả đều có, mua với số lượng nhiều sẽ được ưu đãi."

Da mặt của Vương Khung không nhịn được run rẩy.

"Con mẹ nó!"

Mẹ nó, kẻ bán hàng giả này quả thật làm rất đầy đủ, thật sự cho hắn là cây rụng tiền, khai phá toàn diện mọi thứ chung quanh hắn.

"Ta là người làm ăn lớn, muốn mua số lượng nhiều, có thể gặp mặt nói chuyện?" Vương Khung gửi tin nhắn qua.

Chương 212

Đối phương đột nhiên trầm mặc, qua một hồi lâu, đối phương mới trả lời.

"Số lượng lớn cỡ nào?"

"Hơn trăm triệu, hơn nữa đây chỉ là đơn hàng thứ nhất." Vương Khung nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngươi muốn mua nhiều như vậy để làm gì?" Đệ nhất thiếu gia rất cẩn thận, dường như căn bản là không muốn gặp mặt.

"Ta biết một hội công tử ca, nghe bọn hắn nói, hiện tại rất nhiều nữ nhân đều mê Đồ Phu, ta có thể chuyển hàng của ngươi cho bọn hắn, lợi nhuận rất khách quan." Vương Khung lừa dối.

"Bây giờ quả thực có rất nhiều người làm như vậy, thậm chí là giả mạo Đồ Phu, là bằng hữu của hắn, ta cực lực lên án." Đệ nhất thiếu gia trả lời.

Vương Khung đọc tin nhắn, suýt nữa phát cuồng.

"Lên án cái con mẹ ngươi, ngươi chính là giả mạo." Vương Khung chửi ầm lên.

Hắn phát hiện ra, con hàng gọi là đệ nhất thiếu gia này còn không biết xấu hổ hơn hắn.

"Nhưng thấy ngươi chân thành như vậy, có thể gặp mặt nói chuyện, nhưng phải đặt cọc trước."

"Bao nhiêu?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, vội vàng hỏi.

"Năm trăm vạn!"

"Oắt con, ngươi chờ đó cho lão tử." Vương Khung không chút do dự, trực tiếp chuyển năm trăm vạn đi qua.

Đây cũng là một trong những công năng của Thiên Võng.

Một lát sau, đệ nhất thiếu gia phát địa chỉ tới.

"Ta chờ ngươi tại Cửu Phong Lâu!"

Nói xong, đệ nhất thiếu gia liền ngoại tuyến.

"Ngươi chờ chết đi!"

Vương Khung quay người, thiết lập tọa độ, liền đi đến Cửu Phong Lâu.

Đây là tửu lâu lớn nhất Thiên Võng, cơ hồ mỗi con phố đều có một tòa Cửu Phong Lâu, lầu cao chín tầng, rượu thức ăn bán bên trong đều là kỳ trân, mùi vị không khác so với hiện thực, chỉ cần có tiền, liền có thể hưởng thụ thỏa thích.

Vương Khung trực tiếp đi lên lầu, đến tầng thứ ba.

Gần cửa sổ có một vị công tử ca ngồi, cẩm y đai ngọc, khôi ngô tuấn tú, thoạt nhìn không giống như là một tay bán hàng giả.

Vương Khung nhìn bốn phía một chút, vào lúc này, ngoại trừ hắn, không có những người khác.

Hắn đi đến trước người vị công tử ca kia, thăm dò hỏi: "Đệ nhất thiếu gia?"

Vị công tử ca kia ngẩng đầu dò xét Vương Khung trong giây lát, không xác định nói: "Ngươi là người muốn mua hàng?"

Vương Khung khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê.

Đệ nhất thiếu gia thấy thế, cũng cười: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

"Nói cái đầu ngươi!"

Vương Khung đột nhiên bạo phát, trực tiếp móc ra Đại Uy Thiên Long Pháo, nhắm ngay vào đầu đệ nhất thiếu gia.

Phong vân đột biến, biến cố nảy sinh.

Đệ nhất thiếu gia triệt để ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh cùng với bối rối.

Đây là tình huống gì? Vừa rồi còn rất tốt, làm sao lại trực tiếp rút pháo ra rồi?

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?" Đệ nhất thiếu gia khàn giọng nói.

"Làm thịt ngươi, ngươi bán hàng giả, còn lừa gạt đến trên đầu lão tử, có tin hay không ta tiễn ngươi đi gặp tổ tông của ngươi?" Vương Khung nâng cao Đại Uy Thiên Long Pháo, ấn vào đầu đệ nhất thiếu gia.

"Có chuyện gì từ từ nói, đừng có đâm ta, ta ghét nhất là người khác đâm vào đầu ta." Đệ nhất thiếu gia trầm giọng quát.

"Ta đâm ngươi đấy thì sao? Có ngon thì tự bạo đi!"

Vương Khung trực tiếp ấn Đại Uy Thiên Long Pháo vào trán đệ nhất thiếu gia, đệ nhất thiếu gia nghiến răng nghiến lợi, lại không nói thêm gì nữa.

Ở bên trong Thiên Võng, coi như vẫn lạc, tối đa cũng chỉ là trong vòng bảy ngày không thể trực tuyến mà thôi.

Nhưng gã có một đống sinh ý, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người tìm gã, chỉ cần một ngày không trực tuyến, liền sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với uy tín của gã.

Vương Khung cũng chính là nhìn chuẩn một điểm này.

"Ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, Thiên Võng không phải là chỗ ngoài vòng pháp luật, ngươi tốt nhất..."

"Ừm? Ngươi dám nói chuyện như thế với lão tử?" Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay Vương Khung run lên.

Trên trán đệ nhất thiếu gia chảy ra mồ hôi lạnh, khuôn mặt cứng ngắc cố nặn ra vẻ tươi cười: "Ngươi...ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Đúng rồi, ngươi cũng có thể trực tiếp ngoại tuyến, xem thử là ngươi nhanh, hay là pháo của ta nhanh." Vương Khung xách theo Đại Uy Thiên Long Pháo, họng pháo bất động, trực tiếp ngồi xuống.

"Không dám, không dám."

Đệ nhất thiếu gia gượng cười, trong nội tâm ngược lại là không có quá nhiều e ngại, Thiên Võng không phải là chỗ ngoài vòng pháp luật, nếu như đối phương tống tiền, coi như lấy được tiền cũng có thể truy xét.

"Muốn thế nào? Ngươi cứ nói thẳng đi."

"Ta muốn hợp tác với ngươi!" Vương Khung nói ngay vào điểm chính.

"Cái gì?" Đệ nhất thiếu gia bỗng nhiên khẽ giật mình, vô thức hỏi: "Hợp tác cái gì?"

"Ăn cướp! Không đúng...là bán hàng." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, suýt nữa nói thật.

Đệ nhất thiếu gia không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm vào

Vương Khung.

"Ngươi có phải điên rồi hay không? Ta làm ăn lớn như vậy cần gì phải hợp tác với ngươi?"

Đệ nhất thiếu gia cười lạnh, gã đã khá nổi tiếng trên Thiên Võng rồi, uy tín cũng rất cao, đĩa cũng đã xếp tốt, nào còn cần người khác nhúng tay vào? Đầu óc gã có bệnh?

"Cho nên ta mới nói đầu óc ngươi có bệnh! Bán hàng như ngươi thì có thể kiếm được mấy đồng tiền?" Vương Khung cười lạnh nói.

Đệ nhất thiếu gia trừng trừng hai mắt, liếc nhìn họng pháo, trầm giọng nói: "Vậy ngươi có cao kiến gì?"

"Ngươi phải bán hàng số lượng có hạn!"

Trong đầu óc Vương Khung hiện ra từng lời dạy bảo của Lý Thuần Phong.

"Cùng là chân dung, ngươi phải bán mấy bộ có đẳng cấp khác nhau, bản phổ thông bán 100 bộ, bản bìa cứng bán 30 bộ, bản xa hoa bán 10 bộ, giá cả tăng dần, nhưng lại cất giữ mấy bộ, sau đó thả ra ở chợ đen, giá cả còn không phải sẽ tăng vọt? Còn không phải dễ dàng kiếm tiền hơn so với ngươi đi rao hàng?" Vương Khung cười lạnh nói.

"Nhân tài!" Nhãn tình của đệ nhất thiếu gia sáng lên.

Giống như gã mỗi ngày không biết rõ phải giao thiệp với bao nhiêu người, trả lời đủ thứ thông tin về con chó con mèo, thậm chí có người hỏi rất lâu cũng không mua.

Chương 213

Nếu như chiếu theo lời Vương Khung nói, không chỉ có thể giảm bớt không ít thời gian cùng với tinh lực, còn có thể kiếm được càng nhiều.

Phải biết rằng, có thể tiến vào Thiên Võng đều không phải là người bình thường, mọi người đều có tâm lý ganh đua so sánh, nếu như buôn bán số lượng có hạn, những người này tuyệt đối sẽ chen nhau đến mua.

Đợi giá cả được nâng lên, lại bán đi hàng cất giữ trong tay, lại là kiếm một món hời.

"Thấy sao?" Vương Khung liếc nhìn, nhìn biểu tình động tâm của đệ nhất thiếu gia, cười lạnh nói: "Gà con!"

"Ngươi tiếp tục đi..." Đệ nhất thiếu gia không nhịn được nói.

"Đây chỉ là bước đầu tiên, ngươi lại tìm một nhóm người, để bọn hắn cùng bán với ngươi, đè thấp giá cả một ít." Vương Khung tiếp tục nói.

Đệ nhất thiếu gia khẽ giật mình, có một chút mơ hồ: "Đây không phải chính là đập phá mối làm ăn của mình sao? Đè thấp giá cả, thị trường liền loạn a."

"Đợi đến thời khắc mấu chốt, ngươi liền nhảy ra, chỉ ra rằng bọn hắn bán là hàng giả, thuần túy là làm nhái sản phẩm của ngươi, bắt bọn hắn xin lỗi trên toàn bộ Thiên Võng, đến thời điểm đó vừa có thể xác định quyền uy của ngươi, lại vừa có thể nhấc lên một đợt nhiệt độ, nhân cơ hội tung ra sản phẩm mới."

"Mẹ kiếp, quá vô sỉ." Đệ nhất thiếu gia sửng sốt.

Gã cho là mình đã rất không có điểm mấu chốt, không ngờ được kẻ trước mặt này còn không có điểm mấu chốt hơn gã.

"Tên ngốc, có biết muốn biết thêm không?" Vương Khung cười lạnh nói, thật sự là một con gà không có kiến thức.

"Còn có?" Đệ nhất thiếu gia ngơ ngác.

Nói thật, gã làm chuyện này hoàn toàn là vì hứng thú và vui vẻ, cũng chưa thực sự đi sâu vào lĩnh vực buôn bán này.

Trên thực tế, người có thể tiến vào Thiên Võng đều không phải là người thường, nhưng ở đây, họ có một danh tính khác, vì vậy họ có thể giải phóng những thiên tính khác so với ở trong hiện thực.

Giống như gã, hưởng thụ khoái cảm do lừa gạt kiếm được tài phú mang tới.

Loại cảm giác này không gì sánh kịp, là cảm giác gã không thể trải nghiệm ở trong hiện thực.

"Sau khi thanh thế triệt để được dựng lên, chúng ta liền có thể áp dụng con đường phát tài chân chính, đó mới là con đường làm ăn lâu dài, tài phú cuồn cuộn sẽ liên tục được chuyển đến cửa." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Đó là cái gì?" Đệ nhất thiếu gia hiếu kỳ nói.

"Làm hội viên!"

"Đó là thứ gì?" Đệ nhất thiếu gia sửng sốt.

"Chúng ta có thể thành lập một cái công hội, chỉ thu nạp người ủng hộ Đồ Phu, phàm là nhập hội, hàng năm đều cần giao nộp phí tổn nhất định, đồng thời có thể hưởng thụ chiết khấu ưu đãi của những sản phẩm ăn theo Đồ Phu, thậm chí có thể đạt được các loại phúc lợi như gặp mặt, tu luyện, mạo hiểm với Đồ Phu."

Đệ nhất thiếu gia nghe đến ngây ngốc.

Còn có thể chơi như vậy?

Cái gọi là công hội là nơi tập hợp của những kẻ mạnh, nhằm khám phá con đường tu luyện và nâng cao sức mạnh, đại biểu cho vinh dự cùng với chân thành chí cao.

Nhưng con hàng trước mặt này thuần túy xem công hội như là công cụ vơ vét của cải, chuyện này cũng không khỏi quá không có điểm mấu chốt đi.

"Làm như vậy...không tốt lắm đâu." Đệ nhất thiếu gia không nhịn được nói, gã coi như rất vô sỉ, cũng có một chút cảm giác không ổn.

Vương Khung liếc mắt nhìn gã, lung lay Đại Uy Thiên Long Pháo trong

tay.

"Ngươi làm một tay bán hàng giả, lại nói chuyện lương tâm với ta?"

Đệ nhất thiếu gia đổ mồ hôi lạnh, chợt cười khan nói: "Ta chỉ là bội phục tài trí thông minh của ngươi."

"Chủ ý là không sai, tuy nhiên..."

"Tuy nhiên cái gì? Tuy nhiên ngươi căn bản chính là không biết Đồ Phu?" Vương Khung cười lạnh nói.

Đệ nhất thiếu gia run rẩy da mặt, khẽ gật đầu.

Đến lúc này, cũng không cần thiết phải giấu diếm, dù sao thì người trước mặt cũng không giống như là nhân vật chính phái.

"Ngươi có phải là đồ đần hay không? Đến thời điểm đó ngươi liền bán danh ngạch gặp mặt Đồ Phu trong hiện thực, giá cả có thể cao hơn một chút, đến thời điểm đó tùy tiện tìm một vị cao thủ, để y đeo mặt nạ lên chẳng phải là được." Vương Khung im lặng nói.

Thật đủ đần.

"Nhưng nếu như có người ở bên trong Thiên Võng chất vấn thì sao?" Đệ nhất thiếu gia không nhịn được nói.

Nếu như bọn hắn làm ra một cái công hội ủng hộ Đồ Phu, thậm chí là vơ vét của cải, tuyệt đối sẽ dẫn tới chú ý, nếu những người có tinh thần trọng nghĩa thấy bọn hắn không vừa mắt, sẽ đào bới tới cùng.

"Đến thời điểm đó, ngươi lại đi tìm mấy người đứng ra bán hàng giả, vào thời khắc mấu chốt, công hội của chúng ta nhảy ra chủ trì chính nghĩa, vừa có thể dời đi ánh mắt, lại có thể che dấu âm thanh ồn ào." Vương Khung đưa ra chủ ý.

Lúc này, trong mắt đệ nhất thiếu gia đã tràn đầy vẻ sùng kính.

Người trước mắt này quả thực chính là một thiên tài, hiếm thấy nhất là kế hoạch to lớn khổng lồ như vậy nếu không có mặt dày vô sỉ là không thể áp dụng.

Mà người trước mắt này lại hoàn toàn phù hợp.

Ngoài ra, một phen giải thích của Vương Khung đã khiến gã động tâm.

Dạng kế hoạch này nghe liền rất kích thích, âm mưu kinh thiên như này, gã ở trong hiện thực căn bản không thể trải nghiệm được, có thể tưởng tượng, nếu như dạng công hội này thật sự được thành lập, sẽ hấp dẫn một số lớn người ủng hộ đến gia nhập.

Thành tựu cùng với cảm giác thỏa mãn như vậy đủ khiến cho huyết mạch của gã bành trướng.

"Đại ca, về sau ta liền đi theo ngươi lăn lộn." Đệ nhất thiếu gia thật lòng nói.

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!" Vương Khung cười.

Bên trong Thiên Võng, rất nhiều thân phận đều là che giấu, trên bản chất đều là vì thỏa mãn dục vọng của mình.

Giống như đệ nhất thiếu gia, có khả năng gã bán hàng giả cũng không phải là chân chính vì tiền.

Chương 214

Nhưng không quan trọng, chỉ cần gã chịu phối hợp là được rồi, không vì tiền lại càng tốt hơn.

Vương Khung cũng không sợ đối phương bán hắn.

Hắn đã lưu lại một tay, tên tiểu tử này nằm mơ cũng đều sẽ không ngờ được, hắn chính là Đồ Phu chân chính, không ngờ lại hung ác như vậy, ngay cả thanh danh của chính mình cũng đều lợi dụng.

Tên tiểu tử này cho rằng mình đang gạt người, kỳ thực căn bản không phải.

Thành lập công hội rất đơn giản, chỉ cần đủ 10 người, giao nạp phí tổn nhất định là được.

"Đại lão, không biết rõ nên xưng hô như thế nào?" Đệ Nhất Thiếu Gia hỏi.

Vương Khung ẩn tàng toàn bộ thông tin của mình, những người khác căn bản không nhìn thấy.

"Ngươi liền gọi ta là Đồ Phu Bản Tôn đi!" Vương Khung thản nhiên nói.

"Lợi hại, danh tự này liền khá là lừa bịp!" Nhãn tình của Đệ Nhất Thiếu Gia sáng lên, hiển nhiên với cái tên này, ghế hội trưởng hẳn là do người trước mặt làm.

"Còn phải đặt tên cho công hội."

"Gọi là cái gì mới tốt?" Vương Khung suy tư: "Hàng thịt công hội?"

"..."

Đệ Nhất Thiếu Gia gượng cười hai tiếng: "Nếu không liền gọi là Đồ Thần Công Hội đi!"

Cũng không lâu lắm, một cái công hội cỡ nhỏ lặng yên thành lập, tên là Đồ Thần Công Hội.

Tại Thiên Võng, công hội thành lập, giải tán, đây cũng không phải là sự tình hiếm lạ gì, cũng không có người sẽ để ý.

Chỉ có nhất cử nhất động của những công hội cỡ lớn kia mới sẽ dẫn tới chú ý.

Phải biết rằng, cường giả cảnh giới Dung Khí cơ hồ sẽ không tham gia công hội, công hội có thể đạt tới quy mô cỡ lớn, kỳ thật các thành viên cơ hồ đều là người nổi bật bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, trong đó không thiếu thiên kiêu đại tộc, cao thủ Quang Minh Học Cung đỉnh tiêm.

Thật giống như "Nguyệt Cung Công Hội" của Mục Thanh U.

"Cự Nhân Công Hội" của La Kinh Cuồng.

Đây đều là công hội cỡ lớn có xếp hạng cực kì cao, có thể nhập hội đều là cao thủ đỉnh tiêm nhất lưu, nắm giữ chiến tích huy hoàng, gần như là niềm khao khát của tất cả thế hệ trẻ.

Tại Thiên Võng, nếu như mang danh hào của một cái công hội cỡ lớn, tuyệt đối có thể đi ngang.

Điều đó không chỉ đại biểu cho thế lực khổng lồ, còn có vinh dự chí cao vô thượng.

Bởi vậy, việc Đồ Thần Công Hội được thành lập, cũng không có dẫn tới sự chú ý của bất luận kẻ nào.

Thẳng đến khi một tin tức xuất hiện tại khu thảo luận Thiên Võng.

"Hội trưởng Đồ Thần Công Hội tên là Đồ Phu Bản Tôn?"

"Đây là tình huống gì? Đồ Phu sáng lập công hội?"

"Mẹ nó, nhanh đi xem, Đồ Phu rốt cuộc lại lộ diện rồi?"

Lập tức, một làn sóng bắt đầu truyền bá ở trong phạm vi nhỏ.

Đồ Thần Công Hội lập tức liền xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

"Cái gì? Chỉ công khai chiêu mộ hai mươi thành viên?"

"Phí nhập hội? Ba mươi vạn? Điên rồi? Đây nhất định là giả?"

"Không có khả năng là giả, các ngươi nhìn đi, Đệ Nhất Thiếu Gia cũng là thành viên công hội, gã chính là bạn thân của Đồ Phu, vẫn luôn phát ngôn thay cho Đồ Phu."

Thông cáo của Đồ Thần Công Hội lập tức dẫn tới chấn động không

nhỏ.

Tại Thiên Võng, cho tới bây giờ còn chưa có nghe nói gia nhập công hội còn cần phí nhập hội, hơn nữa còn là hàng năm ba mươi vạn.

Cơ hồ trong nháy mắt, liền có người đi ra đánh giá, chất vấn tính chân thực của Đồ Thần Công Hội.

Lúc này, tác dụng của Đệ Nhất Thiếu Gia liền trở nên nổi bật, gã trà trộn nhiều năm tại Thiên Võng, có được danh tiếng cực cao, nắm giữ một nhóm khách nhân trung thành, bởi vậy, rất nhanh liền có người đứng ra bảo vệ gã.

"Hội trưởng, hiện tại Thiên Võng đã có những âm thanh không quá tốt truyền tới, nói rằng chúng ta là những kẻ lừa đảo." Đệ Nhất Thiếu Gia vẫn luôn chú ý đến chiều hướng của dư luận.

"Đừng nóng vội, trò hay còn ở đằng sau." Vương Khung khí định thần nhàn.

Sau nửa ngày, Đồ Thần Công Hội lại tuyên bố thông cáo một lần nữa, năm người gia nhập đầu tiên sẽ được miễn phí suốt đời, mười người đầu tiên gia nhập, mỗi người có thể thu hoạch được một kiện bảo khí cao cấp.

Tin tức này, giống như một tảng đá ném vào trong nước đọng, khuấy động gợn sóng.

"Mẹ kiếp, vừa rồi ai nói là giả? Người ta tổng cộng chỉ thu nạp hai mươi hội viên, hiện tại mười người đầu tiên liền chiếm tiện nghi lớn."

"Miễn phí suốt đời, còn có bảo khí cao cấp? Phúc lợi tốt đến như vậy?"

"Công hội này là của Đồ Phu, Đồ Phu đây là đang tri ân cho người ủng hộ của mình, làm cho tất cả mọi người biết rõ, Đồ Phu vĩnh viễn sẽ không làm cho mọi người thất vọng."

"Đây mới là nam nhân đích thực, không hổ là thần tượng của ta, cho dù sáng lập công hội, cũng là vì để cho người ủng hộ hắn có một gia đình."

"Không sai, cái gọi là phí nhập hội chẳng qua chỉ là một ngưỡng cửa, tránh cho con chó con mèo gì cũng đều có thể gia nhập."

Lập tức, hướng gió tại khu thảo luận cải biến, một nhóm người xuất

hiện và bắt đầu dẫn dắt tiết tấu.

Những người này đương nhiên là do Vương Khung phân phó Đệ Nhất Thiếu Gia an bài.

Rất nhanh, âm thanh chất vấn Đồ Thần Công Hội càng ngày càng nhỏ, một số lớn người ủng hộ Đồ Phu bắt đầu ra trận, tích cực thổi phồng Đồ Thần Công Hội.

"Tin tức lớn, Đồ Phu sáng lập công hội, chỉ chiêu mộ hai mươi vị hội viên."

"Quả thực chính là hồ nháo, công hội được sinh ra là vì mục đích chiến đấu và luyện tập, đây quả thực là khinh nhờn vinh dự cùng với tôn nghiêm của tu sĩ."

"Nực cười, ngươi thì tính là cái thá gì? Đồ Phu là thành lập công hội vì chúng ta, cần ngươi khoa tay múa chân sao?"

"Rác rưởi đến từ chỗ nào, đến nơi này tìm kiếm cảm giác ưu việt? Cút mẹ ngươi đi!"

"Các ngươi làm sao lại mắng chửi người? Thật sự là không có tố chất, những gì ta nói không phải là sự thật sao?"

"Nói con mẹ ngươi? Đi về nhà mà nói cho mẹ ngươi nghe!"

Chương 215

Có Vương Khung ở phía sau dẫn dắt tiết tấu, hướng gió triệt để chuyển hướng sang Đồ Thần Công Hội.

Rất nhiều người ủng hộ Đồ Phu cũng sinh ra cảm giác thuộc về đối với hắn, người đứng mũi chịu sào chính là những khách nhân của Đệ Nhất Thiếu Gia kia.

"Hội trưởng, thật lợi hại, bây giờ người muốn gia nhập công hội chúng ta đều đã chen lấn đến bể đầu, nửa ngày công phu, ta liền thu được mấy ngàn đơn đăng ký."

Trong bụng Đệ Nhất Thiếu Gia nở hoa, càng ngày càng bội phục thủ đoạn của Vương Khung.

"Hiệu quả còn muốn tốt hơn so với ta nghĩ, không ngờ bọn họ lại cuồng nhiệt như vậy, những người này cũng không có chuyện để làm sao?" Vương Khung nhếch miệng.

Hắn cũng không ngờ được danh hào Đồ Phu lại đáng tiền như vậy, trải qua một phen thao tác, quả thực đã triệt để dẫn nổ Thiên Võng, người ủng hộ chạy theo như vịt.

"Ngươi đã có thể tiến hành một bước cuối cùng." Vương Khung mỉm cười nói.

"Đã hiểu!" Đệ Nhất Thiếu Gia ngầm hiểu, tất cả đều đã được sớm thương lượng xong.

Cùng ngày, lại có tin tức truyền ra, một cái danh ngạch gia nhập Đồ Thần Công Hội bị xào đến giá trên trời một trăm vạn tại chợ đen.

"Đây chính là ăn cướp!"

"Chê đắt? Ngươi có thể không mua, người ta đang tranh nhau mua."

"Bây giờ không phải là một trăm vạn, mà là một trăm năm mươi vạn một cái danh ngạch, nếu chần chờ, sẽ còn tăng nữa."

Theo việc người hữu tâm đổ thêm dầu vào lửa, giá cả danh ngạch gia nhập Đồ Thần Công Hội không ngừng tăng cao, thậm chí dẫn tới sự quan

tâm của "Báo Tương Lai".

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là do Vương Khung thôi động ở sau lưng.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, một đợt thao tác này, liền khiến cho thanh danh của Đồ Thần Công Hội càng thêm ồn ào náo động ở trên Thiên Võng.

"Hội trưởng, danh ngạch gia nhập công hội chúng ta tại chợ đen đã bị xào đến hai trăm vạn." Đệ Nhất Thiếu Gia không nhịn được nói.

Gã không ngờ được, lại còn có loại thao tác này, rõ ràng là đồ vật không có giá trị thực tế, lại có thể bán được với giá trên trời, quả thực là không phù hợp lẽ thường.

"Đây chính là nhân tính." Vương Khung khẽ cười nói: "Đã có thể kết thúc."

Theo một tiếng ra lệnh của Vương Khung, Đồ Thần Công Hội tuyên bố thông cáo cùng ngày, mãnh liệt lên án hành vi vô sỉ chợ đen tăng cao giá cả, lợi dụng công hội hút máu.

Trong thông báo biểu thị, dự tính ban đầu khi sáng lập Đồ Thần Công Hội là tạo ra một gia đình cho những người ủng hộ Đồ Phu, chứ không phải là công cụ cho những thương gia có lòng dạ hiểm độc vơ vét của cải.

Vì thế, Đồ Thần Công Hội từ ngày hôm nay, xoá bỏ hạn chế danh ngạch, đồng thời giảm phí nhập hội xuống còn mười vạn.

Thông cáo được tuyên bố vào cùng ngày, khu thảo luận sôi trào.

Mỗi người đều ca tụng công đức, tán dương lương tâm của Đồ Thần Công Hội, nhất thời, người muốn thỉnh cầu nhập hội nối liền không dứt.

Chỉ sau hai ngày thời gian ngắn ngủi, Đồ Thần Công Hội liền lớn mạnh đến năm ngàn người.

Vẻn vẹn chỉ là phí nhập hội, liền thu được năm trăm triệu.

"Như vậy cũng được!" Đệ Nhất Thiếu Gia triệt để ngây ngốc, hoàn toàn không ngờ được loại kết quả này.

Ở dưới một đợt thao tác không có ranh giới của Vương Khung, Đồ

Thần Công Hội không chỉ kiếm đầy bồn đầy bát, lại còn trở thành đối tượng mọi người ca tụng, quả thực là không hợp tình hợp lý.

"Lừa đảo mà làm được đến mức độ như thế này cũng coi như đã thành công."

Vào giờ phút này, sự bội phục của Đệ Nhất Thiếu Gia đối với Vương Khung đã là đầu rạp xuống đất.

"Theo những gì đã nói lúc trước, ta sẽ lấy ba trăm triệu, số còn lại ngươi hãy dùng để vận hành công hội đi." Trong lòng Vương Khung đã sớm vui như mở hội.

Đồ Thần Công Hội một khi đi vào quỹ đạo, ngoại trừ hội phí hàng năm, buôn bán sản phẩm ăn theo cũng là một khoản thu nhập lớn.

Tóm lại hắn đã kiếm lợi nhuận khủng.

Đệ Nhất Thiếu Gia khẽ gật đầu, đột nhiên, thần sắc của gã khẽ biến đổi, vội vàng nói: "Hội trưởng, ta có một chút sự tình, ta ngoại tuyến trước."

"Ừm, ngươi đi đi."

Vương Khung phất phất tay, thân hình của Đệ Nhất Thiếu Gia dần dần trở nên hư ảo và biến mất trong nháy mắt

...

Cùng lúc đó, tại đế đô, bên trong một tòa cung điện rộng lớn.

Một vị thiếu niên chậm rãi mở hai mắt ra, gỡ kính mắt xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

"Đồ Phu Bản Tôn! ? Thật có ý tứ!"

"Điện hạ, Lão Võ Vương tiến cung, bệ hạ bảo ngài đi qua."

Nhưng vào lúc này, một vị quan trong cung bước vào cúi đầu hành lễ nói.

Chỉ trong nửa tháng, quy mô của Đồ Thần Công Hội liền đạt đến hơn sáu ngàn người, vẻn vẹn chỉ là nhân số mà nói cũng coi như là công hội cỡ lớn.

Vương Khung thậm chí không tiếc tốn hao ba mươi triệu, mua một tòa

nhà cao chín tầng tại Thiên Võng, làm trụ sở tổng bộ của Đồ Thần Công Hội.

Phải biết rằng, đó chính là 30 triệu tiền thật bạc thật.

Đương nhiên, hiện nay Vương Khung tài đại khí thô, chỉ là hội viên phí liền thu năm trăm triệu, trong đó có ba trăm triệu tiến vào hầu bao của hắn, căn bản liền không thiếu tiền.

Sáu ngàn người, thêm toà tổng bộ công hội vô cùng rộng lớn khí phách kia, hiện nay Đồ Thần Công Hội có thể nói là uy danh như rồng.

Đương nhiên, nếu như luận thực lực liền coi như là chuyện khác.

Ý định ban đầu khi sáng lập ra Đồ Thần Công Hội là không giống với những công hội khác.

Nói trắng ra, đây chỉ là liên minh của người ủng hộ Đồ Phu mà thôi, so sánh với các công hội thành lập là vì mục đích tu hành cùng với chiến đấu mà nói, Đồ Thần Công Hội có vẻ hơi lỏng lẻo, không có cao thủ có thể đi lên trên đài.

Bởi vậy, Đồ Thần Công Hội ở trong khoảng thời gian ngắn liền đạt đến quy mô như vậy, hơn nữa còn khiến cho người gia nhập cam tình nguyện giao nạp phí tổn gia nhập.

Chương 216

Chuyện này khiến cho rất nhiều người, thậm chí là rất nhiều công hội khịt mũi coi thường.

"Hội trưởng, để ta đi kiếm vài cao thủ nhập hội, chúng ta náo ra động tĩnh quá lớn, đã gây ra sự chú ý quá mức, phỏng chừng sẽ có người đi đến cửa gây sự."

Đệ Nhất Thiếu Gia đến tìm Vương Khung.

Từ lúc công hội sáng lập đến nay, một mực là gã bận rộn làm mọi việc.

Về phần vị hội trưởng tiện nghi Vương Khung này, ngoại trừ nghĩ kế, chủ yếu chính là phụ trách kiếm tiền.

Nếu như không phải Đệ Nhất Thiếu Gia có một chút thủ đoạn, mà quan hệ và uy tín cũng không tệ lắm, cái công hội này đã sớm bị người xem như là tổ chức lừa gạt, đánh sập từ lâu.

"Đám khốn kiếp kia thật là quá rảnh rỗi, chúng ta ăn cơm của nhà bọn hắn sao? Lão tử thành lập công hội, có ảnh hưởng gì đến nồi cơm nhà bọn hắn?" Vương Khung vô cùng khó chịu.

Bên trong Thiên Võng, không thiếu những nhân sĩ có cảm giác ưu việt max cấp, có tinh thần trọng nghĩa siêu cao.

Trong mắt bọn hắn, Đồ Thần Công Hội chính là lừa đời lấy tiếng, khinh nhờn ý nghĩa tồn tại của công hội, làm bẩn sự chân thành cùng với vinh dự của con đường tu hành.

"Không có cách nào, chúng ta bây giờ cũng được tính là gia đại nghiệp đại, rất nhiều người đỏ mắt, vu khống chúng ta là mượn danh nghĩa của Đồ Phu, lừa gạt vơ vét của cải." Đệ Nhất Thiếu Gia có một chút đắng chát.

Cho dù, gã đã dùng phương pháp mà Vương Khung dạy, đè ép từng tầng từng tầng thanh âm bất đồng.

Nhưng vạn nhất thật sự có cao thủ đến cửa gây sự, hắn liền chưa chắc đã đè ép được.

"Được rồi, ngươi đã làm rất tốt rồi, lừa gạt đến chính mình cũng tin,

như vậy liền không có bất kỳ sơ hở gì có thể để cho người ta vạch trần." Vương Khung tán dương Đệ Nhất Thiếu Gia.

Nhưng suy nghĩ một chút, chuyện này đích xác là một vấn đề.

Hiện nay Đồ Thần Công Hội chính là cây rụng tiền của Vương Khung, ngoại trừ một khoản lớn hội viên phí, mỗi tháng chỉ là buôn bán sản phẩm ăn theo cũng đã thu được không ít tiền, hắn không có khả năng để cho người ta bứng gốc cây rụng tiền này.

"Ngươi chờ hai ngày, ta sẽ tìm cao thủ đến toạ trấn." Vương Khung nghĩ đến Diệp Mặc.

Vị thiếu niên gầy gò ôn hòa nhát gan kia, cũng đã giao cho Phí lão rèn luyện một đoạn thời gian, chắc hẳn cũng đã được rèn luyện đến không sai biệt lắm, vừa vặn mang trở về, xem hiệu quả.

"Cao thủ?" Đệ Nhất Thiếu Gia sinh lòng hiếu kì.

Trong mắt gã, Vương Khung không sai biệt lắm cùng với gã, không có lòng tu hành, thực lực bình thường, dựa vào tâm cơ cùng với mưu trí trà trộn tại Thiên Võng.

Loại người này thì có thể tìm được cao thủ ra dáng gì?

Đệ Nhất Thiếu Gia còn đang suy tư, Vương Khung cũng đã đi ra khỏi cửa lớn Đồ Thần Công Hội.

Hiện nay hắn là hội trưởng Đồ Thần Công Hội cao quý, tự nhiên có tư cách khiêu chiến phó bản.

Rất nhanh, Vương Khung liền thông qua trận pháp truyền tống đến một khu rừng rậm.

Căn cứ theo ghi chép về phó bản Thập Bát Đồng Nhân, khu rừng rậm này tên Bạch Xà Sâm Lâm, muốn khiêu chiến, liền cần phải kích hoạt phó bản tại nơi này.

"Thật là kỳ quái." Vương Khung nhếch miệng.

Liên quan tới phó bản, những ngày này, hắn cũng tiến hành nghiên cứu một chút.

Có một số phó bản, không phải là ngươi muốn khiêu chiến liền có thể

khiêu chiến, cần phải đạt đến một loại điều kiện nào đó, thậm chí là phù hợp với tràng cảnh hoặc là nhân vật đặc biệt.

Theo thảo luận trong khu thảo luận, phó bản bên trong Thiên Võng, đại bộ phận đều là Tần Hoàng bệ hạ tự mình thiết kế, thậm chí, có một số phó bản là căn cứ theo mộng cảnh của Tần Hoàng bệ hạ sáng tạo mà thành.

Cũng ví dụ như phó bản 12 cung hoàng đạo vô cùng nổi danh.

Nghe nói, đó là một cái phó bản có hệ số độ khó cực lớn bên trong Thiên Võng, yêu cầu liên tục khiêu chiến mười hai cửa, đánh bại mười hai vị chiến sĩ phong cách khác lạ, thân mặc giáp vàng, sau cùng giải cứu nữ thần, mới coi như là chân chính hoàn thành.

Cho đến nay, người có thể hoàn thành phó bản 12 cung hoàng đạo là bấm tay có thể đếm được.

Theo lời đồn, đây là một trong những phó bản Tần Hoàng bệ hạ yêu thích nhất.

Ngoài ra, còn có các loại phó bản hồ lô bảy màu, phó bản ba chàng ngự lâm, phó bản tây du ký, đều là kiệt tác của Tần Hoàng bệ hạ.

Vì thế, một nhóm chuyên gia và học giả cũng đã xuất hiện để nghiên cứu những phó bản này, để tìm hiểu tư tưởng vĩ đại và trí tuệ sâu rộng của Tần Hoàng bệ hạ.

"Theo như chỉ dẫn, trước tiên phải tìm được một mảnh đồng cỏ."

Vương Khung di chuyển nửa ngày ở trong Bạch Xà Sâm Lâm, rốt cuộc cũng tìm được một mảnh đồng cỏ rộng lớn.

"Quá ngu ngốc, được rồi, cứ làm theo đi." Vương Khung có một chút bất đắc dĩ.

Thập Bát Đồng Nhân dù sao cũng là phó bản ẩn tàng, muốn kích hoạt là tương đối khó khăn.

Theo như chỉ dẫn ở trong khu thảo luận, hắn cần phải đến Bạch Xà Sâm Lâm, tìm tới mảnh đồng cỏ này, sau đó không ngừng chạy, chạy mãi chạy mãi liền sẽ có một vị hòa thượng đầu trọc xuất hiện, đi đến nói chuyện với hắn và kích hoạt kịch bản.

Sau khi hoàn thành, liền có thể chân chính tiến vào phó bản Thập Bát Đồng Nhân.

Mặc dù Vương Khung cảm thấy, loại hành vi này quả thực liền giống như là một thằng ngốc, nhưng vì khiêu chiến phó bản, thu hoạch được Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

Hô...

Hắn tung người lao ra ngoài, thân hình như gió, đạp cỏ mà đi, không ngừng chạy.

Nửa giờ trôi qua!

Một giờ trôi qua!

Hai giờ trôi qua!

...

"Mẹ nó, thật sự cho rằng ta là kẻ ngu? Làm sao còn chưa có xuất hiện?" Trong nội tâm Vương Khung mắng to.

Cái phó bản chó má này thiết kế cũng quá rác rưởi, hắn như một kẻ ngu không ngừng chạy ở nơi này hơn hai giờ, cũng đều không thể kích phát kịch bản, cũng không biết kẻ đầu tiên phát hiện ra phó bản ẩn tàng là rảnh rỗi cỡ nào, mới chạy tại nơi này lâu như vậy.

Chương 217

"Đúng, còn có lời kịch, mẹ nó, ta quên nói lời kịch." Vương Khung vỗ trán một cái.

Căn cứ theo chỉ dẫn, hắn vừa chạy, còn phải vừa hát.

"Ngày nắng đẹp, hoa đỏ cỏ xanh, ta vui tươi hớn hở chạy về phía trước, đi khắp đồi xanh, không bao giờ già!"

Vừa dứt lời, một thân ảnh màu trắng nhanh nhẹn đi tới, hình dạng tuấn mỹ, cầm niệm châu trong tay, đầu sáng như gương, hai mắt sáng ngời có thần.

"Tiểu huynh đệ, trời trong gió mát, xin hỏi ngươi đã tu luyện được bao nhiêu năm?"

Vương Khung liếc mắt nhìn y, trong lòng hơi giật mình một chút, thầm nghĩ, tên đầu trọc này rốt cuộc cũng đến, chờ chết lão tử.

"Ba năm!"

"Ây, thật hổ thẹn! Ta chỉ mới tu luyện hai mươi năm, không giống như tiểu huynh đệ ngươi có thể thâu thiên hoán nhật, vàng thau lẫn lộn."

"Yêu nghiệt to gan, ta liếc mắt liền nhìn ra ngươi không phải là người!"

Hòa thượng áo trắng kia đột nhiên hét to, tay kết pháp ấn, mắt bắn ra ánh vàng, thần uy tản ra.

Hòa thượng áo trắng pháp tướng trang nghiêm, giơ tay nhấc chân tiêu sái xuất trần, nhưng mà nói trở mặt liền trở mặt, tay kết pháp ấn, gầm thét như Sư Tử Hống, hoàn toàn không có coi Vương Khung như là người.

"Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng!"

"Đại La Pháp Chú, Bàn Nhược Chư Phật!"

"Bàn Nhược Bát Nhã!"

Hồng âm cuồn cuộn, chấn động rừng núi, quanh người hòa thượng áo trắng nở rộ ánh vàng, chụp vào Vương Khung.

"Yêu nghiệt to gan..."

"Yêu con mẹ ngươi!"

Vương Khung quát to một tiếng, căn bản không chờ y nói xong, trực tiếp móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra.

Họng pháo thô to nhắm ngay vào hòa thượng áo trắng.

Hòa thượng áo trắng còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được một tiếng nổ vang chấn động rừng núi, ánh lửa kinh khủng bốc lên ngút trời, quấy nhiễu mây khói.

Đại Uy Thiên Long Pháo là bảo khí cấp đỉnh phong, ở bên trong Thiên Võng có thể tái tạo 100% uy năng của nó, ở khoảng cách gần như thế, coi như là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cũng chịu không được pháo kích mãnh liệt như vậy.

Mặt trên mặt đất, bên trong một cái hố sâu, toàn thân hòa thượng áo trắng bốc lên khói đen, không còn bộ dáng trang nghiêm phách lối như vừa rồi, hơi thở mong manh, sinh cơ trong mắt như có như không.

Nhưng y vẫn đang nhìn chằm chặp Vương Khung, nói một cách máy móc: "Yêu...yêu nghiệt lớn mật...căn bản không có để ta...ở trong mắt."

"Đừng có nói nhảm." Vương Khung rút Hắc Long Đao ra, lại bổ thêm hai lần.

Rốt cuộc, thế giới thanh tĩnh.

"Thật là phiền phức, kịch bản thật tồi tàn!" Vương Khung có một chút bất đắc dĩ, đoạt lấy Tử Kim Bát Vu từ trong tay hòa thượng áo trắng.

Đây chính là đạo cụ kích phát phó bản.

Quả nhiên, Vương Khung vừa chạm đến Tử Kim Bát Vu, Tử Kim Bát Vu liền nổi lên hào quang, phóng lên tận trời, rơi ở phía xa, hóa thành một cánh cửa gỗ cổ xưa.

"Rốt cuộc cũng xong việc."

Vương Khung cười, cũng không có nóng lòng đi vào, mà là ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, khôi phục năng lượng.

Dùng cảnh giới của hắn, cũng chỉ có thể phát xạ Đại Uy Thiên Long Pháo hai ~ ba lần.

Không có cách nào, đây là bảo khí cấp đỉnh phong, mỗi lần sử dụng đều

cần tiêu hao một lượng lớn năng lượng, coi như là cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, cũng không có khả năng sử dụng lâu dài, trừ phi đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên.

Ở dưới sự tẩm bổ của Cửu Biến Long Khí, Vương Khung rất nhanh liền khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.

Kẹt kẹt...

Cửa gỗ cổ xưa từ từ mở ra, phát ra âm thanh chói tai.

Vương Khung đi vào.

Gió mạnh ập tới, khí tức lăng lệ tràn ngập trong không khí.

Trước miếu thờ cổ lão, máu chảy lênh láng, thi thể chất đống khắp nơi như một ngọn núi.

"Thập Bát Đồng Nhân!"

Một tràng thanh âm vang lên bên tai Vương Khung.

Vào lúc này, tâm thần của Vương Khung khuấy động, có một chút kinh ngạc mà nhìn tràng cảnh trước mắt.

Ở trước miếu cổ, mười tám sinh linh như người đồng tụ tập cùng một chỗ, bày xuất trận thế, thân thể của bọn hắn hiện ra ánh kim loại sáng bóng, mỗi một người đều cầm vũ khí, bảo đao, pháp kiếm, ngân thương, huyền kích, băng ghế, chuỷ thủ...hình dạng khác nhau.

"Thật mạnh!" Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại.

Thập Bát Đồng Nhân kia phát ra khí tức bàng bạc to lớn, như nộ hải nhấc thuyền lên, tung hoành tuyệt lệ, gần như không thể ngăn cản.

Thi thể khắp mọi nơi chính là minh chứng hùng hồn.

Lúc này, ở trước mặt Thập Bát Đồng Nhân, đã có không ít cao thủ.

Phó bản ẩn tàng chính là như vậy, nhiều người khiêu chiến có thể đồng thời khiêu chiến, theo nhân số gia nhập càng nhiều, thực lực của Thập Bát Đồng Nhân cũng sẽ tăng lên tương ứng.

Những người này rõ ràng đang rơi vào khổ chiến, khí tức hỗn loạn, có một chút vô lực.

Khi bọn hắn nhìn thấy Vương Khung xuất hiện, đầu tiên là vui mừng,

nhưng sau khi thấy rõ huy hiệu công hội trước ngực Vương Khung, chờ mong trong mắt liền dập tắt trong giây lát.

Một thanh đao đồ tể được khắc trên huy hiệu kia.

Không cần hỏi cũng đều biết, đây là công hội nổi danh nhất Thiên Võng gần đây, huy hiệu của Đồ Thần Công Hội.

"Thật không may, gặp phải kẻ kéo chân."

"Cứ tưởng có viện trợ mạnh từ bên ngoài vào, không ngờ được lại là rác rưởi Đồ Thần Công Hội."

"Mẹ kiếp, dạng công hội rác rưởi như vậy liền không nên tồn tại, tiểu tử, ngươi dám đi qua, ta sẽ giết ngươi trước."

Một đám cao thủ lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ, thậm chí còn cao giọng mắng.

Trong mắt bọn hắn, Đồ Thần Công Hội chính là chuyện tiếu lâm, gia nhập công hội đều là một ít rác rưởi chỉ biết sùng bái thần tượng, bỏ bê tu hành.

Loại người này một khi gia nhập chiến đấu, không chỉ không có bất kỳ trợ lực gì, ngược lại sẽ đề thăng độ khó của phó bản.

Bọn hắn tự nhiên không nguyện ý để cho Vương Khung tới gần.

Chương 218

Vương Khung cười lạnh, dứt khoát ngồi xuống, dùng nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn ra được, chỉ bằng vào những người này căn bản không phải là đối thủ của Thập Bát Đồng Nhân, bị đánh bại chỉ là chuyện sớm hay muộn, đã như vậy, hắn cũng không cần thiết đi lên.

Chờ toàn bộ những người này chết hết, hắn lại động thủ cũng không muộn.

Ầm ầm! Đột nhiên, Thập Bát Đồng Nhân động, thân hình bọn hắn lấp lóe, như ánh vàng đột kích, xuyên toa ở trong đám người, thu hoạch sinh mạng từng người.

"Đúng là thực sự rất mạnh." Vương Khung khẽ nói.

Thập Bát Đồng Nhân dường như cũng không có năng lực đặc thù, nhưng lực phòng ngự của bọn hắn quả thực biến thái, cơ hồ là ngạnh kháng sát chiêu của những người này, tốc độ cùng với lực lượng cũng cực kì khủng bố.

"Sư huynh, nếu ngươi lại không ra tay, bọn hắn liền sẽ thật sự bị diệt toàn quân."

Nhưng vào lúc này, một tràng tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Vương Khung theo tiếng cười nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, trừ hắn ra, còn có hai người đứng ở bên cạnh xem kịch.

Một nam một nữ, nam cao lớn tuấn lãng, nữ xinh xắn đáng yêu, mỉm cười, liền lộ ra một cặp răng khểnh.

"Hàn Tiên Quân, chỉ cần ngươi chịu ra tay, lần này chúng ta sẵn sàng chia cho ngươi một nửa phần thưởng." Một người khiêu chiến nghiêm nghị quát.

Hiển nhiên, nam nhân trước mặt này là một cao thủ.

Bất đồng cùng với Vương Khung, một nam một nữ là khinh thường hợp tác khiêu chiến cùng với những người này, về phần Vương Khung thì là bị người ghét bỏ.

"Ta muốn toàn bộ." Hàn Tiên Quân cười nói.

Đám người nghe thế, sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi.

Toàn bộ đều muốn? Vậy bọn hắn chẳng phải là lãng phí thời giờ.

Phốc! Đột nhiên, một cái đầu bay lên cao cao, máu tươi trùng thiên, bắn tung toé một phương, làm cho đám người bừng tỉnh.

"Không cho, các ngươi chẳng những chẳng được gì, còn sẽ lãng phí nửa tháng." Hàn Tiên Quân cười lạnh nói.

Vấn đề chết sống của những người này trong mắt y căn bản chính là không đáng để ý.

Làm đệ nhất cao thủ Quang Minh Học Cung tại Hoàng Cực Thành, ở trong đoạn thời gian trước, y thu hoạch được cơ duyên to lớn ở bên trong Sa Hoàng Thạch Tổ, thực lực đột nhiên tăng mạnh, lần này đến đây chỉ là để luyện tay một chút mà thôi.

Phải biết rằng, Sa Hoàng Thạch Tổ chính là bí cảnh nổi danh cùng với Hắc Thuỷ Long Cung, cũng là một trong mười hai đại bí cảnh Quang Minh Học Cung mở ra ngày đó.

Hàn Tiên Quân dựa vào cơ duyên lấy được ở đó, thực lực tăng mạnh, đã ngồi vững vàng tại vị trí đệ nhất cao thủ Quang Minh Học Cung tại Hoàng Cực Thành.

Hiện nay chính là khí phách đang phấn chấn, đắc chí vừa lòng, những người khiêu chiến này ở trong mắt y căn bản không đáng giá được nhắc tới, bởi vậy y vô cùng bá đạo, căn bản là không cho bọn hắn lựa chọn nào khác.

"Được, chúng ta đáp ứng ngươi." Đám người cắn răng, chỉ có thể thỏa hiệp.

Hàn Tiên Quân mỉm cười, không nhanh không chậm đi ra.

Nhưng bởi vị sự chậm trễ này, lại có ba người khiêu chiến vẫn lạc.

Đám người thấy thế, hận đến ngứa ngáy răng.

Bọn hắn biết rõ, Hàn Tiên Quân đây là cố ý, nhân số khiêu chiến càng ít, độ khó thí luyện sẽ càng thấp.

Người này nhìn như tùy tiện tự đại, tâm cơ lại vô cùng thâm trầm.

"Tiểu tử, coi như sư huynh của ta ra sân, ngươi cũng không có tiện nghi để chiếm, mau cút ra xa xa."

Nhưng vào lúc này, mỹ nữ răng khểnh liếc về hướng Vương Khung, trong lời nói lộ ra ý uy hiếp.

"Ừm?"

Một câu nói kia, khiến cho sắc mặt của Vương Khung lạnh xuống trong giây lát, tay phải không nhịn được sờ vào Đại Uy Thiên Long Pháo.

Hàn Tiên Quân thân là cao thủ Hoàng Cực Thành, thực lực cường đại không thể nghi ngờ, tại Sa Hoàng Thạch Tổ, lại đạt được cơ duyên. Ở trong mắt mỹ nữ răng khểnh, chỉ cần sư huynh của nàng xuất mã, khiêu chiến thành công là sự tình dễ như trở bàn tay.

Đã như vậy, nàng tự nhiên sẽ không cho phép dạng tiểu nhân vật Đồ Thần Công Hội giống như Vương Khung chạy tới chiếm tiện nghi, chiếm ánh sáng của Hàn Tiên Quân.

"Ngươi nói cái gì?" Ánh mắt của Vương Khung lạnh như băng ném tới.

Hắn cũng không phải là tiểu nhân vật gì.

Ngày đó tại Hắc Thuỷ Long Cung, hắn đại khai sát giới, ngay cả dạng cao thủ cấp bậc như Bộ Thiên Nhai, Lâm Huyền cũng đều là tiện tay chém giết, đối mặt với Từ Kinh Hoàng hắn cũng đều dám đối chọi gay gắt.

Một con nhóc miệng còn hôi sữa, lại dám nói chuyện với hắn như vậy?

"Sao thế? Ta đã nói..." Trong mắt mỹ nữ răng khểnh ngậm vẻ mỉa mai, cười lạnh nói.

Nhưng mà nàng vừa mới mở miệng nói, khuôn mặt xinh xắn run lên bần bật, trong đôi mắt đẹp hiện ra một vệt thần sắc sợ hãi.

Lúc này, Vương Khung đã sớm móc ra Đại Uy Thiên Long Pháo, nhắm ngay vào nàng.

"Tiếp tục đi!" Vương Khung lung lay đại pháo trong tay, cười lạnh nói.

"Ngươi..." Mỹ nữ răng khểnh tức giận.

Nàng tự nhiên nhìn ra được phẩm chất của Đại Uy Thiên Long Pháo, hung quang lộ ra, uy năng dâng trào, đây chính là bảo khí cấp đỉnh phong.

Ở dưới một pháo, thân thể nhỏ bé này của nàng nhất định sẽ hôi phi yên diệt.

Hiện nay, nàng chính là đang khiêu chiến ở bên trong phó bản ẩn tàng, nếu như vẫn lạc, nửa tháng cũng đừng nghĩ đến việc lại một lần nữa tiến vào Thiên Võng.

"Con nhóc không có giáo dục, cũng không biết người nào chiều hư ngươi, quỳ xuống cho lão tử." Vương Khung lung lay họng pháo trong tay.

"Sư huynh..." Mỹ nữ răng khểnh bị dọa đến run lẩy bẩy, nghẹn ngào kêu lên.

Lúc này, Hàn Tiên Quân đã đạp vào trong chiến trường.

"Độ khó đề thăng, cấp khó khăn!"

Đám người nghe thế liền biến sắc, phó bản Thập Bát Đồng Nhân được chia thành năm loại cấp bậc: cấp phổ thông, cấp khó khăn, cấp tai nạn cùng với cấp tử vong.

Độ khó sẽ được tiến hành điều chỉnh căn cứ vào nhân số cùng với thực lực của người khiêu chiến.

Chương 219

Hàn Tiên Quân vừa mới tiến vào, đẳng cấp độ khó liền trực tiếp nhảy đến cấp khó khăn, từ đó có thể thấy được sự cường đại của y.

Nhưng, Hàn Tiên Quân còn chưa xuất thủ, nghe được tiếng kêu gọi của mỹ nữ răng khểnh, quay đầu trông lại, chỉ trong nháy mắt liền nhìn thấy.

Lúc này, Vương Khung chạy tới trước mặt mỹ nữ răng khểnh, cầm Đại Uy Thiên Long Pháo ấn vào trán nàng.

"Ngươi là ai? Dám vô lễ đối với sư muội của ta?" Hàn Tiên Quân nghiêm nghị quát.

Lời còn chưa dứt, một thanh trường kiếm trực tiếp đâm xuyên trái tim y.

Ngay sau đó là đạo đạo quyền ảnh, như núi lớn bàng bạc, đánh vào trên đỉnh đầu y.

Vẫn chưa xong, một băng ghế gãy gào thét mà đến, trực tiếp đập vào phía trên mặt vị đệ tử thiên tài này.

"Hàn Tiên Quân vẫn lạc, lui ra khỏi chiến trường!"

Thanh âm giống như máy móc bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó, thân hình của Hàn Tiên Quân dần dần biến thành mơ hồ trong suốt, tiêu thất tại chỗ trong nháy mắt, chỉ để lại một bộ thi thể, đã sớm máu thịt be bét, nhìn không ra hình người.

Không khí phảng phất như ngưng kết, không khí cũng biến thành cực kỳ quỷ dị.

Đám người quay mặt nhìn nhau, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này.

Hi vọng duy nhất của bọn hắn, cường đại như Hàn Tiên Quân, còn chưa có động thủ, liền trực tiếp bị miểu sát rồi?

Lúc này, liền ngay cả mỹ nữ răng khểnh cũng đều hơi há ra miệng nhỏ, sắc mặt biến thành vô cùng đau thương.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ được sẽ là dạng kết cục này.

"Ha ha ha ha, mẹ nó, cười chết ta rồi!" Vương Khung cười đến mức

Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay cũng đều suýt nữa không giữ được.

Tên Hàn Tiên Quân này quả thực là một kẻ ngu, thân ở chiến trường, đối mặt với cường địch, thế mà còn dám phân tâm, còn chỉ vào Vương Khung quát lớn, quả thực chính là tự tìm chết.

Thảm thương cho vị tuyệt thế thiên tài Hoàng Cực Thành này, còn chưa kịp bày ra sự cường đại của chính mình, liền bị Thập Bát Đồng Nhân đánh cho không còn hình người.

"Sư huynh..." Mỹ nữ răng khểnh nước mắt như mưa, trong đôi mắt đẹp mơ hồ có lôi quang lấp lóe.

Nàng không ngờ được chính mình chỉ kêu lên một tiếng, liền làm hại vị sư huynh anh minh thần võ của chính mình kia nộp mạng.

"Chuyện cười này liền đủ cho ta cười nửa năm...ha ha ha, ngươi cùng với sư huynh ngươi là đến đây tấu hài sao?" Vương Khung thực sự không thể nhịn cười.

Hắn cường điệu, giọng mang trào phúng như vậy, mỹ nữ răng khểnh vừa tức vừa gấp, nước mắt không nhịn được rớt xuống.

"Chết tiệt, chính là do tên khốn kiếp này, hại chúng ta đều phải chết ở nơi này."

"Giết hắn, cho dù chết cũng phải kéo hắn làm đệm lưng."

Đám người rống to, oán niệm đối với Vương Khung nhảy lên tới cực hạn.

Vốn là Hàn Tiên Quân xuất thủ, bọn hắn còn có một tia hi vọng qua cửa.

Bây giờ thì tốt rồi, Hàn Tiên Quân còn chưa có xuất thủ liền toi đời, hết lần này tới lần khác độ khó phó bản đã đề thăng tới cấp khó khăn.

Chuyện này cho thấy bọn hắn đã bị ép vào ngõ cụt, và tất cả những điều này là do Vương Khung.

Lập tức, những ánh mắt chứa đựng sự phẫn uất lần lượt quăng tới, khóa chặt Vương Khung.

"Kéo chết hắn!"

"Coi như rơi xuống địa ngục, cũng phải đồng hành với ngươi."

"Phế vật Đồ Thần Công Hội, cùng chết đi."

Đám người giống như ác quỷ, nhào về phía Vương Khung, dù sao cũng đều không thể sống, tín niệm duy nhất hiện tại của bọn hắn chính là lôi kéo Vương Khung cùng chết.

Trong nháy mắt, những người này đều giết đến trước mặt.

Thập Bát Đồng Nhân theo sát phía sau.

Lập tức, Vương Khung bị đẩy vào vòng chiến.

"Ông!"

"Nhân số khiêu chiến đề thăng!"

"Độ khó đề thăng đến cấp tử vong!"

Đột nhiên, thanh âm giống như máy móc bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn ở trong cổ miếu.

Trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên tận trời từ trong cơ thể Thập Bát Đồng Nhân, ánh kim loại trên người bọn họ càng ngày càng mờ đi, quanh quẩn như những vì sao trong đêm đen, lấp lánh ánh sáng, vĩnh hằng bất diệt.

"Chuyện này...đây là có chuyện gì?"

Đám người bị cỗ khí thế này chấn nhiếp, sắc mặt như khổ qua, không có một tia huyết sắc.

"Cấp tử vong? Sao có khả năng? Trực tiếp nhảy qua cấp tai nạn?"

Trên mặt của tất cả mọi người đều kinh ngạc mờ mịt, ở dưới sự bao phủ của nỗi sợ hãi tử vong, trong nội tâm của bọn hắn lại nhận rung động một lần nữa.

Độ khó cấp tử vong, đừng nói là bọn hắn, coi như là Hàn Tiên Quân chưa có rời khỏi cũng không có khả năng khiêu chiến thành công.

Đúng như tên gọi của nó, ở dưới dạng độ khó này, coi như là thiên tài cũng phải bỏ mạng tử vong.

Tuy nhiên, làm sao sẽ xuất hiện dạng cấp bậc độ khó này?

Độ khó của phó bản Thập Bát Đồng Nhân là căn cứ vào nhân số cùng

với thực lực của người khiêu chiến để tiến hành điều chỉnh, cho tới bây giờ cũng không có những người khác gia nhập chiến trường, ngoại trừ...

Đột nhiên, ánh mắt của mọi người bỗng nhiên trừng trừng, hoảng sợ nhìn Vương Khung ở trước mặt.

"Chẳng lẽ..."

Trên mặt của mọi người lộ ra vẻ mặt không thể tin, người nào cũng sẽ không tin tưởng, cũng không nguyện ý tin tưởng, người Đồ Thần Công Hội sẽ là cao thủ? Hơn nữa còn là cao thủ khủng bố hơn Hàn Tiên Quân?

Lúc này, liền ngay cả mỹ nữ răng khểnh cũng không nhịn được lắc đầu, không muốn tiếp nhận thực tế như vậy.

"Thiếu niên, ngươi có tư cách kiến thức Thập Bát Đồng Nhân Trận chân chính."

Đột nhiên, mười tám người đồng kia mở miệng nói chuyện, thanh âm của bọn họ như cùng đi ra từ một người, rộng lớn rộng rãi, chấn động như thần chung cổ mộ.

Toàn bộ đám người đều kinh hãi, bọn hắn trà trộn tại Thiên Võng cho đến nay, vẫn chưa từng nghe nói mười tám người đồng trong phó bản ẩn tàng này có thể nói chuyện.

Chương 220

Lại nhìn thấy ánh mắt của mười tám người đồng, cơ hồ toàn bộ tập trung ở trên người một mình Vương Khung, về phần những người khác, thì triệt để bị quên lãng.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người tỉnh ngộ.

Bọn hắn coi như có ngu ngốc đến đâu, cũng đã xác định được, tồn tại kinh khủng khiến cho độ khó phó bản nhảy lên đến cấp tử vong, chính là Vương Khung.

Trước miếu cổ, tiếng chuông rung chuyển ầm ĩ, như cửu thiên kinh lôi lay động bát phương.

Từng lớp ánh sáng vàng lượn quanh người của mười tám người đồng, như gợn sóng nộ hải, khuếch tán ra bốn phía.

"Phật pháp vô biên!"

Âm thanh khủng bố rung động thiên địa, đánh thẳng vào tâm linh của mỗi người.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Lúc này, bọn hắn liền có cảm giác chính mình phảng phất như là sâu kiến, trôi nổi chập chờn ở bên trong sóng lớn nộ hải, bất cứ lúc nào cũng sẽ táng diệt trầm luân.

"Lực lượng thật đáng sợ...đây chính là cấp tử vong? Vẻn vẹn chỉ là khí thế ta liền không chịu nổi rồi?"

"Chúng ta chỉ mới là cảnh giới Hỏa Chủng, làm sao sẽ có độ khó biến thái như vậy?"

"Quá mạnh, loại độ khó này thật sự có thể khiêu chiến thành công sao?"

Đám người sắc mặt tái nhợt, cơ hồ đứng không vững, có một vài người thậm chí hai chân mềm nhũn, căn bản không chịu nổi uy áp đáng sợ như này.

Nhưng mà, chuyện này chỉ vẻn vẹn là bắt đầu, ánh vàng mênh mông, cơ hồ tràn ngập khắp các ngõ ngách phía trước miếu cổ.

Khí thế kinh khủng kia không ngừng tăng lên, cơ hồ ngưng đọng như thực chất.

Lúc này, liền ngay cả mỹ nữ răng khểnh cũng đều cảm thấy thân thể mềm nhũn, có một chút không thể đứng vững.

Ầm ầm! Đột nhiên, mười tám đạo thân ảnh giết đến, uy thế mạnh, như núi đá vỡ nát, mang theo phá diệt đánh tới.

"Giao Vương Biến!"

Vương Khung bước ra một bước, Cửu Biến Long Khí phóng lên tận trời, hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm mặt ngoài thân thể của hắn.

Đột nhiên, khí tức hung lệ gào thét mà lên cùng với hào quang màu vàng uy nghiêm.

Ông! Long Vương Trảo bỗng nhiên duỗi ra, va chạm với quyền mang màu vàng đánh tới.

Hai bóng hình giao thoa, cùng lúc đó, lại là mấy đạo thân ảnh giết đến, cách trở tứ phương.

Vương Khung hét dài một tiếng, dùng nhục thân ngạnh kháng.

Lực lượng kinh khủng rơi ở phía trên vảy giáp màu đen, tầng tầng gợn sóng nổi lên, dời đi tuyệt đại bộ phận lực lượng.

Nhưng mà, lực xuyên thấu đủ để xuyên qua đá vàng vẫn đã xuyên thấu qua vảy giáp màu đen, xung kích vào máu thịt Vương Khung.

Ông!

"Long Viên Biến!"

Huyết khí màu vàng dâng lên mà ra, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chữa trị thương thế.

Vương Khung long tinh hổ mãnh, hét dài một tiếng.

Long Vương Trảo trực tiếp đánh bay hai người đồng trước người, cùng lúc đó, Hắc Long Đao ứng thanh mà lên, chém rách một người đồng trong đó.

Khí tức hung lệ chấn động khắp nơi, ánh đao màu đen tung hoành ngang dọc, lân giáp sâm nhiên băng lãnh tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Lúc này Vương Khung giống như một đầu hung thú hình người, ngang dọc khắp nơi, đại sát tứ phương, mạnh như mười tám người đồng cũng đều liên tục bại lui, dần dần hình thành xu thế bao vây.

"Quá...quá mạnh rồi? Đồ Thần Công Hội lại còn có cao thủ như vậy?"

"Nam nhân này còn mạnh hơn Hàn Tiên Quân? Quá kinh khủng, lực lượng của hắn quả thực liền giống như là...yêu thú! ?"

"Đây là năng lực gì? Không phải là phái thần binh sao? Làm sao lại có lực lượng như vậy?"

Tất cả mọi người đều nhìn đến choáng váng? Sự miệt thị trước đó hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ngưng trọng, kính sợ cùng với sợ hãi.

Trong mắt bọn hắn, Vương Khung lúc này cường đại không giống như nhân loại.

Đặc biệt là năng lực của hắn, làm cho tất cả mọi người đều có một chút xem không hiểu.

Rõ ràng là nhục thân như binh khí, bạo lực ngạnh kháng, nhưng trong nháy mắt lại có thể hóa thành huyết khí màu vàng, chữa trị vết thương.

Loại năng lực này đúng là chưa từng nghe thấy.

"Phái siêu năng! ?"

Ở nơi xa, khuôn mặt nhỏ của mỹ nữ răng khểnh trắng bệch, chỉ có nàng nhìn ra mánh khóe.

"Năng lực của nam nhân này có hai tầng biến hóa? Đây còn chưa phải là hình thái chân chính của hắn! ?"

Trong lòng mỹ nữ răng khểnh đã nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Không thể nghi ngờ, nam nhân trước mắt này là một đại cao thủ, nhìn như thường thường không có gì lạ, lại thân mang thần thông.

Loại năng lực này tự tại thông huyền, có thể biến hóa thông linh.

Mặc dù chỉ là một loại năng lực, lại uẩn tàng hai loại biến hóa huyền diệu.

Thậm chí, hình thái chân chính của loại năng lực này cũng đều chưa hề triệt để triển lộ.

"Thật đáng sợ, thực lực của hắn tuyệt đối ở phía trên sư huynh." Mỹ nữ răng khểnh thì thào tự nói.

Vào giờ phút này, nàng ngoại trừ e ngại, mơ hồ đã có một chút hối hận.

Hối hận chính mình phô trương quá mức ương ngạnh, cũng dám nói năng lỗ mãng đối với cao thủ như vậy.

"Khổ Hải Vô Nhai!"

Hồng âm cuồn cuộn, chấn động thiên địa, lộ ra trang nghiêm cùng với rộng lớn.

Ánh vàng khắp nơi, như sóng triều càn quét, bao phủ tất cả mọi người.

Ở dưới thuỷ triều màu vàng này, mỗi người đều như rơi vào vũng bùn, không thể động đậy.

Mạnh như Vương Khung cũng cảm nhận được tầng tầng áp lực, đồng thời hắn càng giãy dụa, loại áp lực này lại càng lớn, thậm chí ngay cả vảy giáp màu đen cũng đều bắt đầu biến hình vặn vẹo.

Đám người tuyệt vọng, loại lực lượng này căn bản không phải là bọn hắn có thể chống cự.

"Khổ Hải Vô Nhai, quay đầu là bờ, còn xin thí chủ tiến lên trước nhận chém đầu." Trong miệng từng người đồng kia phát ra thanh âm đáng sợ, lạnh lùng như vực sâu, không có một tơ một hào cảm tình.

"Cửu Biến Long Khí!"

Đột nhiên, vảy giáp màu đen triệt để phân giải, huyết khí nồng đậm phóng lên tận trời, đánh tan ánh vàng.

Một con rồng phóng lên tận trời, xuất hiện ở trước người đám người.

Chương 221

"Chuyện này…chuyện này là..."

Tất cả mọi người đều sợ hãi, kinh ngạc nhìn đầu tiểu long chiếm cứ tại không trung kia, tâm thần khuấy động, cảm thấy ngạt thở theo bản năng.

"Đây...đây mới là...hình thái chân chính...năng lực của hắn!" Mỹ nữ răng khểnh hoa dung thất sắc, vào giờ phút này, nàng mới biết được, chính mình gặp được tồn tại đáng sợ đến bực nào.

Nam nhân này, phong mang kinh thế, uẩn tàng đại hung.

Ầm ầm! Ánh vàng dâng trào khắp nơi, hóa thành một cột sáng, phóng lên tận trời, bắn giết tiểu long.

Hống! Một tiếng long ngâm chấn động thiên địa, Cửu Biến Long Khí triển lộ răng nanh, vẩy và móng sắc bén, vọt tới cột sáng màu vàng.

Phanh phanh Phanh! Hai cỗ lực lượng đáng sợ đụng vào nhau, dư ba hủy diệt càn quét bát phương.

Từng thân ảnh lần lượt vẫn lạc ở phía dưới cỗ lực lượng này, hóa thành tro bụi.

Thân ảnh của bọn hắn dần dần biến thành hư vô, trực tiếp rời khỏi Thiên Võng.

Tại Hoàng Cực Thành!

Mỹ nữ răng khểnh tỉnh lại, nàng lộ ra sắc mặt tái nhợt lấy kính mắt xuống, thân thể mềm mại còn đang không nhịn được run rẩy.

Dường như cảm giác tử vong chân thật đã khắc sâu ở bên trong xương cốt, sự sợ hãi cùng với tuyệt vọng ấy thật lâu cũng không thể tiêu tán.

Đây chính là di chứng khi vẫn lạc ở bên trong Thiên Võng.

Triệu chứng cùng với cảm giác như này sẽ ảnh hưởng thật lâu, có một ít người vẫn lạc nhiều lần, thậm chí sẽ sinh ra tâm ma, tu vi lui bước, khó mà tinh tiến.

Đây cũng là một trong những nguy hiểm khi tiến vào Thiên Võng.

"Sư muội, không có sao chứ!" Hàn Tiên Quân đi tới, có một chút đau

lòng nói lời trấn an.

"Tên phế vật Đồ Thần Công Hội kia, nếu như không phải hắn, ta đã sớm đánh bại những người đồng kia, muội cũng sẽ không bởi vì khiêu chiến thất bại mà bị chém giết." Trong mắt Hàn Tiên Quân lóe lên một vệt thần sắc lạnh lùng, cắn răng nói: "Sư muội, muội yên tâm, ta sẽ báo thù cho muội, lát nữa ta liền đánh sập Đồ Thần Công Hội, không phải chỉ là một cái công hội rác rưởi thôi sao."

"Tên phế vật kia là cũng không thể bỏ qua, ta nhất định phải nghiền xương hắn thành tro..." Hàn Tiên Quân nói, trong đầu óc dường như đã có hình ảnh.

"Sư huynh...người kia...hắn..." Mỹ nữ răng khểnh tỉnh táo lại, có một chút sợ hãi nói.

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Tiên Quân ngơ ngác hỏi.

"Hắn...hắn mới là đáng sợ nhất..." Mỹ nữ răng khểnh run giọng nói.

Ở trong mắt nàng, so với Thập Bát Đồng Nhân, Vương Khung càng thêm đáng sợ hơn.

Dù sao thì Thập Bát Đồng Nhân chỉ là phó bản giả lập, Vương Khung mới là người sống chân thật.

Thiên phú cùng với chiến lực như thế liền mạnh hơn Hàn Tiên Quân quá nhiều.

Nhưng mà, Hàn Tiên Quân lại là lộ ra vẻ mặt mờ mịt, căn bản là nghe không hiểu gì cả.

Tại Thiên Võng, trong phó bản Thập Bát Đồng Nhân, trước miếu cổ.

Thi thể ở khắp mọi nơi, máu tươi lênh láng trên mặt đất, những mảnh đồng vỡ tản mát khắp nơi.

Khí tức hung lệ còn chưa tan đi, ánh vàng lượn lờ, hỗn loạn như nước thủy triều.

Vương Khung thở hổn hển, lộ ra thần sắc lạnh lùng.

Thập Bát Đồng Nhân quả thật rất cường đại, Cửu Biến Long Khí bạo phát toàn diện, cũng đều suýt nữa không ép được, cũng may hắn ngày đó

luyện hóa Long Tiên Ngọc Dịch tại Hắc Thuỷ Long Cung, dược lực tồn trữ ở bên trong máu thịt, ở dưới áp lực như này rốt cuộc cũng dung nhập toàn bộ vào Hỏa Chủng.

Lực lượng kinh khủng bạo phát toàn diện, khiến cho uy năng của Cửu Biến Long Khí cơ hồ đề thăng một cấp bậc, như thế, mới có thể triệt để đánh bại Thập Bát Đồng Nhân.

"Không hổ là cấp tử vong." Vương Khung thở ra một hơi.

"Phật Pháp Vô Biên!"

Đột nhiên có một giọng nói vang dội vang lên, rộng lớn rộng rãi, chấn động bát phương.

Vương Khung bỗng nhiên biến sắc.

"Như thế này còn chưa chết sao?"

Những mảnh đồng vỡ ở khắp mọi nơi lần lượt tan rã, hóa thành từng sợi khí lưu màu vàng óng, bay về hướng bầu trời.

"Thiếu niên, ngươi đã bao giờ nghe nói về một bàn tay rơi xuống từ trên trời chưa?"

Hồng âm cuồn cuộn, lại vang vọng bên tai Vương Khung một lần nữa.

Ầm ầm! Một cỗ khí thế kinh khủng dựng dục mà sinh từ phía trên trời cao.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy từng sợi khí lưu màu vàng óng tụ hợp, hóa thành một bàn tay cực kỳ lớn, che khuất bầu trời, giống như một lòng bàn tay ở mọi hướng.

Chân thật rộng rãi, vãng lai thành không, niệm tụng tên ta, đều đến Như Lai!

Như Lai Thần Chưởng!

Phật hiệu đầy trời, cự chưởng kia dùng tốc độ cực kỳ đáng sợ giáng xuống từ trên trời, trong khoảnh khắc, ngọn lửa bốc lên, như mặt trời thiêu đốt, huỷ diệt tất cả, uy năng kinh khủng chấn động cả mặt đất lẫn thảm thực vật.

"Cửu Biến Long Khí!" Vương Khung quát to một tiếng.

Đại long trùng thiên, gào thét.

Ầm ầm! Cự chưởng màu vàng kia phá diệt hết thảy, hỏa diễm thiêu đốt như thể vạn pháp lui tránh, không thể ngăn cản.

Cửu Biến Long Khí vừa tiếp xúc với cự chưởng liền tan rã, hóa thành huyết khí tán loạn.

"Chết tiệt!" Vương Khung cắn răng, Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, cánh tay của hắn nổi lên từng tia từng tia lôi quang, sôi trào mãnh liệt, chấn động đáng sợ khiến cho Hắc Long Đao cũng đều nổi lên điện mang hợp tan.

"Lôi Quang Tí, mở!" Hắc Long Đao giống như một đầu Lôi Long, chém về phía cự chưởng bốc cháy kia.

Ầm ầm! Lôi quang bạo loạn, hỏa diễm văng khắp nơi, lực lượng đáng sợ trùng điệp khuấy động, bốc lên bụi mù đầy trời.

Trên mặt đất xuất hiện những vết nứt, lan rộng ra xung quanh.

Vương Khung cắn răng, cảm nhận được áp lực vô biên.

Cánh tay phải của hắn rỉ ra máu tươi, bị lôi quang phân giải bốc hơi.

Cự chưởng kia giống như bất diệt, cứng rắn đè xuống lôi quang, lực lượng đáng sợ như này, liền ngay cả Lôi Quang Tí cũng đều khó mà phá vỡ nó.

Chương 222

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, dạng lực lượng cấp bậc này đã triệt để siêu việt cảnh giới Hỏa Chủng, đạt đến tầng thứ cảnh giới Bổ Nguyên.

"Bỏ đồ đao xuống, lập địa thành phật."

Phật hiệu vang vọng, cự chưởng kia không ngừng đè xuống.

Vương Khung giống như một con kiến, sắp bị cự chưởng nuốt chửng.

"Phá cho ta!" Hắn rống to một tiếng, đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen rung chuyển kịch liệt.

Một tia lôi đình màu đen nổi lên ở trên cánh tay phải của Vương Khung, khí tức đáng sợ xâm chiếm thiên địa.

Vào lúc này, Lôi Quang Tí triệt để dị biến.

Hắc Long Đao ngâm dài kinh thiên, đao phong triệt để hóa thành màu đen kịt.

Lôi đình dâng trào kia như vĩnh dạ từ từ, trực tiếp xé nát cự chưởng bốc cháy.

Ánh vàng vỡ vụn, bị lôi đình màu đen nuốt mất.

Hết thảy tiêu tán như mây khói, thiên địa khôi phục lại bình tĩnh.

Lôi điện cuồng bạo tiêu tán từ trên cánh tay phải của Vương Khung, hắn lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhìn một chút đao trong tay mình, như có điều suy nghĩ.

"Khiêu chiến thành công!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên một lần nữa.

Ngay sau đó, một luồng sáng nhu hoà rủ xuống ở trước người Vương Khung.

"Phó bản Thập Bát Đồng Nhân cấp tử vong, ban thưởng vượt quan."

Bên trong quang mang ánh sáng nhu hòa hiện ra ba hư ảnh.

Một là cung nỏ, hiện ra ánh sáng như sao sáng, với chín mũi tên lông vũ, phía trên có đường vân hỏa diễm dâng trào.

Cửu Vũ Quán Tinh Cung, bảo khí cấp đỉnh phong.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, đây chính là bảo khí có cùng cấp bậc với Đại Uy Thiên Long Pháo, uy lực kinh người.

Không thể không nói, ban thưởng của phó bản Thập Bát Đồng Nhân đúng là hoàn toàn chấn động tâm thần người ta.

Hắn nhìn một chút, dời ánh mắt.

Hư ảnh thứ hai là một bình dược tề, màu đỏ thẫm, giống như huyết dịch, tên là Hóa Nguyên Linh Thủy, cảnh giới Hỏa Chủng phục dụng, có bảy thành tỉ lệ có thể đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên.

Loại dược tề này có giá trị liên thành, không biết có bao nhiêu đại tộc chạy theo như vịt, nhưng chỉ có viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mới có thể luyện chế ra.

Vương Khung liếc nhìn, tuyệt đối không động tâm.

Lòng dạ của hứn cực cao, muốn tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công " đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên, bởi vậy bình dược tề này đối với hắn mà nói là không đáng kể chút nào.

Hư ảnh thứ ba là một khối kỳ thạch, không phải vàng không phải ngọc, có một chút tủy băng bám vào.

LCực Hải Băng Phách, là nguyên liệu quý giá luyện chế thần binh cảnh giới Dung Khí, có giá trị khó mà đánh giá.

"Người khiêu chiến, ngươi có thể chọn lựa một kiện từ bên trong ba kiện bảo vật này, sau đó bảo vật sẽ được chuyển đến chỗ ở của ngươi." Thanh âm giống như máy móc vang lên một lần nữa.

Bên trong Thiên Võng, hết thảy đều là giả lập, coi như thu hoạch được bảo vật, cũng cần phải hối đoái thông qua Thiên Võng, mới có thể thu hoạch được ở trong hiện thực.

"Ta muốn Cửu Dương Nguyên Linh Mộc." Vương Khung nói.

"Không có lựa chọn nào như vậy, xin hãy sớm đưa ra lựa chọn." Thanh âm giống như máy móc thúc giục.

"Ta chỉ cần Cửu Dương Nguyên Linh Mộc." Vương Khung cắn răng, trong đầu óc hiện lên lời khuyên bảo của Lý Thuần Phong ngày đó.

"Ghi nhớ, chỉ cần nghĩ trong nội tâm."

"Người khiêu chiến nếu không đưa ra lựa chọn, coi như là từ bỏ ban thưởng, xin hãy sớm đưa ra lựa chọn." Thanh âm giống như máy móc lạnh lùng nhắc nhở.

Vương Khung nắm chặt hai tay, trầm giọng nói: "Cửu Dương Nguyên Linh Mộc!"

Ông! Đột nhiên, ánh sáng nhu hòa biến mất, hư ảnh ba kiện bảo vật cũng biến mất.

"Từ bỏ ban thưởng, người khiêu chiến sẽ tự mình rời đi."

Thanh âm giống như máy móc quanh quẩn ở trước miếu cổ, thân hình Vương Khung dần dần trở nên hư ảo.

"Cái gì? Tại sao lại có thể như vậy?" Vương Khung đột nhiên biến sắc.

Hắn thật sự mất đi ban thưởng, hơn nữa còn sắp trực tiếp bị đưa ra khỏiThiên Võng.

Điều này hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

"Đợi một chút!" Vương Khung vội vàng nói.

Lời còn chưa dứt, Vương Khung liền trực tiếp rời khỏi Thiên Võng.

Xích Long Thành, Quang Minh Học Cung, tại chỗ ở Võ Viện.

Vương Khung gỡ kính mắt xuống, quả thực không thể tin được, hắn thế mà cứ như vậy từ bỏ ban thưởng của phó bản Thập Bát Đồng Nhân, phải biết rằng, đó chính là ban thưởng độ khó khăn cấp tử vong.

"Mả cụ chúng nó!" Vương Khung chửi ầm lên.

Đó là phó bản chó má gì? Cái gì mà chỉ cần nghĩ trong nội tâm? Lừa gạt quỷ sao? Kết quả là lãng phí thời gian, căn bản cái gì cũng không có.

"Sớm biết như vậy, liền chọn Cửu Vũ Quán Tinh Cung!" Vương Khung cảm thấy đau như cắt thịt.

Đó chính là bảo khí cấp đỉnh phong, cùng một cấp bậc với Đại Uy Thiên Long Pháo, chỉ là Đại Uy Thiên Long Pháo có thể quần công, Cửu Vũ Quán Tinh Cung chỉ có thể công kích mục tiêu đơn lẻ.

Coi như là hai kiện bảo vật khác, cũng có giá trị liên thành.

Vương Khung chính là đã từ bỏ một cách uổng phí, muốn đạt được Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, quả nhiên không có đơn giản như vậy.

"Chẳng lẽ phải bỏ cuộc?" Tâm tình của Vương Khung uể oải đến cực hạn, hắn bỗng nhiên đứng dậy.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng rơi xuống từ trên người hắn.

Vương Khung cúi đầu xem xét, là một chiếc Hỏa Giới.

"Tại sao lại có một chiếc Hỏa Giới?"

Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, nhặt lên, kiểm tra một chút, thân thể đột nhiên run lên.

"Cửu Dương Nguyên Linh Mộc! ?"

"Ngươi thực sự cho rằng Thiên Võng chỉ là một tòa thế giới giả tưởng?"

"Đó không phải là trò chơi!"

"Chân tướng của thế giới vĩnh viễn chỉ nằm trong tay một số ít người."

"Tần Hoàng bệ hạ, hùng tài đại lược, tài năng của y vượt qua tuế nguyệt cổ kim, nơi ánh mắt y chiếu tới, là thương khung chí cao mấy người chúng ta không thể nhìn thấy!"

Chương 223

Vương Khung sững sờ xuất thần cầm Hỏa Giới trong tay, từng mảnh hồi ức như những giọt nước nhỏ ở trong đầu hắn, hội tụ như sóng triều dâng trào không thôi.

Suy nghĩ của hắn hỗn loạn, trong nội tâm khó có thể yên tĩnh.

"Tần Hoàng...y...đã sáng lập một phương thế giới! ?" Vương Khung chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Thế giới giả tưởng kia dường như lại là chân thực, như vậy tử vong ở trong đó được tính là cái gì?

Hư thực biến hóa, mượn danh nghĩa tu chân, giống như ảo mộng, mộng cảnh thành thật...

Thủ đoạn như vậy, sự thực như vậy đã nằm ngoài tầm hiểu biết của Vương Khung.

Chỉ có một điều hắn có thể xác định.

Tần Hoàng bệ hạ rất đáng sợ! So với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn!

Loại tồn tại này quả thực không phải người, không thể dựa theo lẽ thường, quy tắc, kinh nghiệm để ước lượng.

Khác thường là yêu ma, có lẽ nhân vật như vậy vốn không nên tồn tại.

Vương Khung trấn định tâm thần, cầm thật chặt Hỏa Giới trong tay, dường như sợ Cửu Dương Nguyên Linh Mộc bên trong lại biến thành hư giả, mọi thứ trước mắt chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Thật thật giả giả, hư hư thật thật, lúc này trong mắt hắn đã trở nên có một chút mơ hồ.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, trấn định một hồi lâu mới lại kiểm tra một lần nữa.

"Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, hẳn là không sai, giống nhau như đúc với ghi chép." Vương Khung tỉnh táo lại, có một chút mừng rỡ.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, một chiếc đỉnh đồng to lớn vàng tím được đặt

ở chính giữa phòng luyện công.

Đây chính là Bích Hải Tinh Thần Đỉnh mà Lý Thuần Phong phái người đưa tới.

Đỉnh có cửu khiếu, như cửu khiếu của một người, tứ phương tất tập, ngũ hành hóa thân, mười hai sợi xiềng xích quấn quanh trái phải.

Thân của chiếc đỉnh này được chạm khắc hình lượn sóng như sóng biển, trên biển có sao trời tô điểm, nghe nói đây cũng không phải là chạm khắc nhân tạo mà được hình thành tự nhiên khi chiếc đỉnh ra đời.

Hào quang tầng tầng, bảo khí bốc lên, lộ ra sự cổ phác cùng với huyền diệu.

"Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội."

Vương Khung không nhịn được tâm thần khuấy động.

Điều kiện tu luyện " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" khó nhất là pháp tướng hoả lô, cổ đan lô, còn có Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Hiện nay chỉ cần góp đủ vật liệu trên phương thuốc là liền có thể tu luyện.

Đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, lực lượng của hắn liền sẽ viễn siêu cao thủ cùng cảnh giới, che đậy cùng thế hệ, vô địch vô song.

Phương thuốc trên thiên Bổ Nguyên tầng một có tổng cộng trăm loại vật liệu, trong đó có không ít bảo vật vô cùng trân quý, nhưng so sánh với Cửu Dương Nguyên Linh Mộc thì không được tính là cái gì, chỉ cần có tiền liền có thể mua được.

Hiện nay Vương Khung chính là không thiếu tiền, trong tay ngoại trừ ba trăm triệu lượng bạc, còn có bảo khí mang ra từ Hắc Thuỷ Long Cung, có thể nói là tài đại khí thô.

Vương Khung đi khỏi chỗ ở, đến tìm Phí lão.

Hắn mua bất kỳ bảo vật gì ở bên trong ba đại viện đều có ưu đãi giảm giá 50%, đây chính là đặc quyền Kỷ Nguyên Thần cho hắn ngày đó.

Dạng tiện nghi này, Vương Khung làm sao có khả năng không chiếm.

Nhưng, khi hắn lấy danh sách ra, ngũ quan của Phí lão cũng đều có một chút vặn vẹo.

"Khung tiểu tử, ngươi ăn cướp sao!"

"Phí lão, ta coi như cướp cũng không dám cướp ở trên đầu của ngài, đây không phải là chiếu cố sinh ý của ngài sao." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Chiếu cố cái rắm, theo phương thức mua của ngươi, ta còn phải bù tiền!" Phí lão dựng râu trừng mắt.

Lão tính toán đại khái một cái, các vật liệu trong danh sách của Vương Khung cộng lại có tổng chi phí từ bốn đến năm trăm triệu, chiết khấu 50%, sẽ phải bù lỗ hai đến ba trăm triệu.

Cuộc mua bán này lỗ lớn rồi.

Ngày đó, Kỷ Nguyên Thần làm sao có thể ngờ được Vương Khung lại có thể kiếm được một số tiền lớn như vậy trong thời gian ngắn.

Hắn chẳng những kiếm tiền nhanh, xài tiền cũng nhanh.

"Tiểu tử, tài phú dù sao cũng không phải là gió lớn thổi tới, cần phải tiêu xài tiết kiệm một chút." Phí lão dụng tâm lương khổ, khuyên nhủ.

"Phí lão, tiền của ta chính là gió lớn thổi tới." Vương Khung mỉm cười nói.

Hiện tại tại Thiên Võng, đang có không biết bao nhiêu người đứng xếp hàng, cầm theo hội viên phí muốn gia nhập Đồ Thần Công Hội.

Cho nên Vương Khung căn bản liền không đau lòng, hơn nữa, loại đồ vật tiền này, tiêu xài mới là của chính mình.

Da mặt của Phí lão co giật mất tự nhiên, cuối cùng vẫn tiếp nhận danh sách này.

"Hàng hoá ngươi muốn quá nhiều, hai ngày sau lại đến." Phí lão cắn răng nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, vừa lòng thỏa ý, thanh toán 230 triệu, tính ra, hắn đã kiếm lợi lớn.

"Phí lão, Tiểu Diệp Tử sao rồi? Ta muốn mang y trở về." Nói xong sinh

ý, Vương Khung mở miệng nói.

Đây cũng là một trong những mục đích hắn đi tới lần này.

Dù sao Diệp Mặc cũng là người của hắn, vào trước khi thí luyện Hắc Thuỷ Long Cung diễn ra liền đưa tới, coi như là huấn luyện cũng đã không sai biệt lắm.

Phí lão lộ ra thần sắc trì trệ, chợt gật đầu nói: "Ngươi cũng nên mang y đi, nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, hỏi.

"Hi vọng ngươi vẫn còn đè ép được y." Phí lão hình như có thâm ý, nhìn Vương Khung thật sâu, chợt quay người rời đi.

"Đi theo ta!" Phí lão đầu cầm một chiếc Lưu Ly Diễm Tâm Đăng đi vào tầng hầm, Vương Khung đi theo sát phía sau.

Bậc thang dài dằng dặc, không ngừng thọc sâu xuống phía dưới, cũng không biết đi được bao lâu, một cánh cửa đá khổng lồ ngăn ở trước người.

"Phí lão, thần bí như vậy làm gì? Ngài sẽ không huấn luyện y thành một con quái vật đó chứ?" Vương Khung cau mày nói.

Phí lão không có trả lời, chỉ chỉ vào cửa đá: "Y liền ở bên trong, ngươi có thể đón y đi."

Chương 224

Vương Khung kinh nghi bất định, đi lên phía trước, chậm rãi đẩy cửa đá ra.

Ầm ầm! Khí tức lạnh lẽo ùa ra từ khe cửa, thấm vào máu thịt, vào tận xương tủy.

Bên trong cửa đá, một mảnh tối tăm.

Nhưng lông mày của Vương Khung lại bỗng nhiên nhảy một cái.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, ở sâu trong bóng tối kia, có một bóng người vô cùng gầy gò đang ngồi xếp bằng, tiếng thở của y vang vọng trong không gian u ám, nặng nề như vực thẳm, mỗi một lần phun ra nuốt vào, bóng tối xung quanh dường như cũng đang nhấp nháy theo.

"Tiểu Diệp Tử? Tiểu Mặc Mặc?" Vương Khung thấp giọng kêu lên.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ chấn động đáng sợ truyền đến từ sâu trong bóng tối.

Thân thể Vương Khung chấn động mạnh một cái, chỉ cảm thấy huyệt thái dương phồng lên, linh hồn của hắn dường như bị một loại lực lượng nào đó hút lấy, thân thể càng ngày càng nhẹ.

Cả người giống như rơi vào bên trong bão tố, càn quét tung hoành, không biết trôi về hướng phương nào.

"Cộng hưởng sóng não?"

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, đột nhiên, trong đầu óc hiện ra vô số đoạn hình ảnh ngắn.

Mặt trời lặn giống như máu, trên đồng bằng cằn cỗi, xác chết chất đống như núi, máu chảy lênh láng, tụ lại như suối.

Ở trên đỉnh núi thi thể, một thân ảnh ngồi ngay ngắn, thần sắc của y cao ngạo, bên trong con ngươi chỉ có lạnh lùng.

"Diệp Vương, ngươi thật sự cho rằng chính mình là vô địch thiên hạ sao?"

Đúng lúc này, một âm thanh khủng bố truyền đến.

Mấy đạo thân ảnh giáng xuống từ trên trời, bao bọc vây quanh nam tử ngồi trên núi thi thể kia, bọn hắn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, như lâm đại địch.

"Tam Dương Trấn là quê hương của hắn, ngươi cũng xứng nhúng chàm?" Rốt cuộc, đạo thân ảnh kia chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nơi xa.

Tay phải của y khẽ nhấc lên, vỗ tay phát ra tiếng.

Vị cường giả tuyệt luân kia bỗng nhiên nổ tung, hóa thành mảnh vụn tứ tán.

Keng keng Keng!

Đúng lúc này, một hồi chuông thanh thuý vang lên.

Cách đó không xa, một bóng người mập mạp cưỡi một con lừa trắng chậm rãi đi tới.

Máu tụ thành sông trong chiều tà, thi thể chồng chất như núi.

Tiếng chuông thanh thúy như một khúc nhạc trấn hồn, dẫn đường cho những linh hồn người chết.

Nam tử ngồi trên núi thi thể nghiêng đầu nhìn, bên trong con ngươi sâu thẳm như giếng cổ rốt cuộc nhấc lên một tia gợn sóng.

"Tiểu Diệp Tử, nhiều năm không gặp." Thân ảnh mập mạp mỉm cười nói.

"Ngươi không nên đến." Nam tử cô độc kia nói một cách vô tình.

"Ngươi hùng bá thiên hạ, chắc hẳn tịch mịch đã lâu, hôm nay đặc biệt đến ôn chuyện cùng với ngươi."

"Ngươi đi đi! Trừ hắn, ta cho dù là người nào cũng không muốn gặp."

"Đã bao nhiêu năm rồi, hắn sẽ còn trở về sao?" Ánh mắt cỉa thân ảnh mập mạp tan rã, thì thào tự nói, cho đến cuối cùng, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Tiểu Diệp Tử, đưa đồ vật cho ta đi!"

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, lực lượng đáng sợ trực tiếp nghiền nát núi thi thể dưới chân y thành cát bụi.

Nam tử cô độc kia đứng trên không trung, trong mắt chỉ có sát phạt.

"Đó là hắn vật lưu lại, ngươi cũng dám nhúng chàm?"

Khí thế kinh khủng kinh thiên động địa, cách đó không xa, một nhóm cường giả ẩn tàng nơm nớp lo sợ, trong mắt chỉ có sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

Chỉ có thân ảnh mập mạp kia đứng ngạo nghễ, đối mặt với y.

"Hắn coi như còn ở đây, cũng sẽ không cho phép ngươi như thế này!" Thân ảnh mập mạp trầm giọng quát.

Quần áo của gã bỗng nhiên vỡ tan, khí tức hung lệ chấn động thiên địa.

"Đó là hi vọng trở về của hắn, người nào động vào người đó chết!"

Ầm ầm! Hai đạo thân ảnh đáng sợ đụng vào nhau, dư ba chấn động, càn quét thiên địa.

Tất cả mọi người đều kính sợ, điên cuồng lui lại, sợ bị cuốn vào trong đó.

Dạng chiến đấu cấp bậc này, đã không phải là bọn hắn có thể nhúng tay.

Ông! Đúng lúc này, phía cuối bầu trời , có một thân ảnh mơ hồ ngồi xếp bằng, y mở bừng mắt ra, ánh mắt giống như nhật nguyệt biến hóa, linh hồn giống như đại ma giáng thế, bao phủ hai người.

"Ngươi cũng muốn nhúng tay?" Nam tử cô độc trầm giọng quát.

Đám người kinh hãi, không ai ngờ được, một trận chiến này quần long chém giết, là dẫn xuất ba vị tồn tại kinh khủng.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại địa phân liệt, một đạo ánh đao màu đen phóng lên tận trời, phá diệt âm dương, cắt đứt thiên địa, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Đám người sợ hãi, giống như nghênh đón tận thế.

Liền ngay cả ba vị tồn tại khủng bố kia cũng đều đình chỉ động tác, bọn hắn lần lượt nhìn lại, trong mắt khó nén vẻ kinh ngạc.

Về phần nam tử cô độc kia càng là kích động đến hai tay rung động, trong mắt mơ hồ có nước mắt lấp lánh.

"Hắn đã trở về! Hắn rốt cuộc đã trở về!"

"Đồ Phu! ?"

...

Hình ảnh vỡ vụn, Vương Khung bỗng nhiên thanh tỉnh.

Hắn nhìn chung quanh, vẫn là ở trong mật thất dưới đất này, những gì nhìn thấy vừa rồi, giống như là ảo ảnh.

"Đó là cái gì? Mộng cảnh...hay là tương lai?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Não bộ là cơ quan phức tạp nhất, vừa rồi sóng não của hắn cùng với Diệp Mặc sinh ra cộng hưởng, cường độ mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Hắn không biết những gì mình nhìn thấy đến tột cùng là gì.

Hô...

Bên trong bóng tối truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Diệp Mặc chậm rãi đi ra, đạp vào bên trong ánh sáng.

Y cởi trần, làn da trở nên càng thêm trắng nõn, thân hình cũng càng trở nên gầy yếu.

Lúc này, trên khuôn mặt của Diệp Mặc đều là mồ hôi, vào sau khi nhìn thấy Vương Khung, đầu tiên là khẽ giật mình, chợt lộ ra nụ cười xấu hổ.

"Chủ...chủ nhân..." Diệp Mặc nhỏ giọng nói.

Trên thế giới này, chỉ có Vương Khung có thể làm cho y an tâm, khiến cho y ỷ lại.

Chương 225

"Tiểu Diệp Tử, ngươi gầy đi rồi, cơm nước không ngon sao?" Vương Khung vỗ vỗ đầu vai của Diệp Mặc, cố ý cao giọng nói.

"Không có...không có...phí lão rất tốt." Trong mắt Diệp Mặc lóe lên vẻ bối rối, vội vàng cầm quần áo trong tay mặc vào.

"Tiểu tử, ít nói lời vu khống, ta chính là trả lại cho người hoàn chỉnh." Phí lão tức giận nói.

Vương Khung thu liễm nụ cười, thi lễ một cái: "Ân tình của Phí lão, ta sẽ ghi nhớ thay y."

Diệp Mặc ngơ ngác, trong mắt lóe lên một vệt dị sắc.

Phí lão khẽ gật đầu: "Chỉ ghi nhớ thôi là còn chưa được, ở chỗ ta có một chuyện làm ăn lớn, qua hai ngày nữa ngươi hãy đến hỗ trợ ta."

"Lại có thể kiếm tiền rồi?" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Chuyện làm ăn lớn Phí lão nói, tự nhiên là xương cốt yêu thú cổ.

"Sơ Vương Tế đã sắp bắt đầu, ngươi vẫn nên cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá đến cảnh giới Bổ Nguyên, đây là thời gian chạy nước rút cuối cùng, vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, ta sẽ không để cho ngươi bị phân tâm."

Phí lão cực kỳ coi trọng Vương Khung, năng lực của hắn nếu như chỉ là dùng ở trên loại phương diện này, như vậy cũng quá lãng phí.

Thiên phú như vậy, cho dù ở trên Sơ Vương Tế, nhất định cũng sẽ toả hào quang rực rỡ.

Đối với chuyện này, Phí lão vô cùng chờ mong.

Trên thực tế, không chỉ là Phí lão, Kỷ Nguyên Thần, Lý Thuần Phong, từ trên xuống dưới Tinh Hà Thành, thậm chí liền ngay cả lão bản cũng đều ký thác kỳ vọng đối với Vương Khung.

"Ta hiểu rồi!"

Nguyên bản, Vương Khung liền dự định, chỉ cần chờ Phí lão giúp hắn góp đủ vật liệu trên phương thuốc, liền trực tiếp bế quan, xung kích cảnh

giới Bổ Nguyên.

Dùng sự thần kỳ cùng với huyền diệu của " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công ", một khi đột phá, thực lực của Vương Khung sẽ phát sinh biến hóa về chất, hắn trước đây tuyệt đối sẽ không thể so sánh nổi.

"Ngươi đi đi." Phí lão khoát tay áo, cầm phương thuốc.

Vương Khung cũng không quấy rầy, mang theo Diệp Mặc trở lại Võ Viện.

"Chủ nhân, đây là cái gì?" Diệp Mặc nhìn Vương Khung lấy ra một chiếc kính mắt kỳ dị, hỏi.

"Đeo nó lên, có thể để cho ngươi tiến vào Thiên Võng, đó là thế giới giả tưởng...ừm...phải giải thích cho ngươi như thế nào, đi vào ngươi liền biết rõ."

Vương Khung đang chuẩn bị giúp Diệp Mặc đeo kính mắt lên, đột nhiên ngừng lại.

"Đúng rồi, sau khi đi vào, ngươi phải đặt một cái tên, đã nghĩ được chưa?"

"Tên?" Diệp Mặc sững sờ.

"Ừm, trong thế giới này, ngươi có thể nắm giữ một thân phận khác, người nào cũng sẽ không thể nhận ra ngươi." Vương Khung giải thích: "Đương nhiên, ngươi cũng có thể dùng tên thật."

Diệp Mặc suy tư, phun ra hai chữ.

"Diệp Vương!"

"Lấy chữ Vương làm tên? Ngược lại là rất bá khí, ha ha, Tiểu Diệp..."

Đột nhiên, Vương Khung lộ ra biểu tình ngưng trọng, trong mắt lộ ra một vệt bất khả tư nghị.

Cái tên này, đã từng xuất hiện ở bên trong cảnh tượng hắn thấy qua.

Nam tử cô độc sừng sững trên đỉnh cao nhất núi thi thể.

"Diệp Vương! ?"

"Họ của chủ nhân..." Diệp Mặc chỉ chỉ vào Vương Khung nói.

"Chuyện này là trùng hợp sao?" Vương Khung nhíu mày, thì thào tự nói.

"Chủ nhân không thích?"

"Không có, liền gọi như vậy đi."

Nói xong, Vương Khung liền đeo kính mắt lên cho Diệp Mặc.

Tiến vào Thiên Võng, hai người trực tiếp xuất hiện ở trước đại môn Đồ Thần Công Hội, Diệp Mặc tuyệt không cải biến hình dạng của chính mình, vẫn y như cũ là gầy yếu như thế.

Lúc này y nhìn mọi thứ chung quanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị cùng với hiếu kì.

Bất kể là người nào, lần thứ nhất tiến vào Thiên Võng cũng đều sẽ như Diệp Mặc.

Tòa thế giới giả tưởng này quả thực giống nhau như đúc cùng với thế giới chân thật.

"Tiểu Diệp Tử, đây là công hội của ta, từ hôm nay trở đi, ngươi liền giúp ta giữ vững nơi này." Vương Khung khẽ nói.

Diệp Mặc nhìn biểu tượng của Đồ Thần Công Hội, cũng không biết rõ ý nghĩa đại biểu của nó.

Lúc này, y chỉ biết, đây là nơi y phải dùng tính mạng của mình để bảo vệ.

Vương Khung mang theo Diệp Mặc, đến gặp Đệ Nhất Thiếu Gia.

Sau khi Đệ Nhất Thiếu Gia biết được Diệp Mặc chính là cao thủ Vương Khung tiến cử, quả thực có một chút hoài nghi, nhìn thân thể gầy yếu kia của Diệp Mặc, thực sự khó có thể tưởng tượng, đây sẽ là một vị cao thủ có thể trấn thủ công hội?

Vương Khung cũng không có giải thích cùng với gã, trên thực tế, hắn cũng không biết Diệp Mặc hiện nay cường đại đến cỡ nào, vừa vặn để ở chỗ này kiểm tra chất lượng.

Căn dặn hai câu, Vương Khung liền đi ra khỏi đại môn Đồ Thần Công Hội.

"Tán gẫu vài câu đi!"

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng truyền đến từ bên cạnh.

Vương Khung quay người nhìn lại, bên trong xó xỉnh, một vị thanh niên chậm rãi đi ra, y khôi ngô tuấn tú, khí chất cao quý, trên mặt ngậm nụ cười ấm áp.

"Ta không biết ngươi." Vương Khung cau mày nói.

Nụ cười trên mặt thanh niên càng trở nên sáng lạn, y ngẩng đầu nhìn biểu tượng của Đồ Thần Công Hội: "Ai có thể nghĩ tới, cái công hội giả này kỳ thực lại là thật."

"Ta nói đúng không? Đồ Phu!"

Vương Khung nghe thế hơi biến sắc, cái bí mật này, ngoại trừ chính hắn, không có người thứ hai biết.

"Ngươi rốt cuộc là người nào?"

"Đường Môn Đại Thiếu!"

Cao thủ trong 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, ngoại trừ Xuyên Việt Giả thần bí nhất, Kiếm Đạo Tông, Đường Môn Đại Thiếu, còn có La Kinh Cuồng đều là uy danh hiển hách, vang danh thiên hạ.

Mấu chốt nhất là, bọn hắn cũng đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, thực lực cũng không phải là thiên tài bình thường có thể so sánh.

Trong Thiên Võng, tại Cửu Phong Lâu.

Vương Khung chỉ vẻn vẹn ngồi ở chỗ đó, liền cảm giác được một cỗ khí thế hùng hồn nghiền ép mà đến từ bốn phương tám hướng, loại cảm giác này như là đặt mình vào mây mù, mờ mịt hư vô, không thể đáp xuống mặt đất.

Chương 226

Đường Môn Đại Thiếu ở bề ngoài thoạt nhìn lại là mây trôi nước chảy, trên mặt ngậm một nụ cười ấm áp.

Ngồi ngay ngắn trên tử kim liên, bát phương thổi bất động.

Khí chất như vậy, ít có trong cùng thế hệ.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng trọng, người ở trước mặt này cũng không phải là cao thủ bình thường, cho dù khiêu chiến Quang Minh Bảng, áp chế tu vi đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, vẫn y như cũ chiếm cứ hạng thứ 3, lại càng không cần phải nói, thực lực chân chính của y là một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên hàng thật giá thật.

"Không có bất kỳ bối cảnh thế lực nào, liền có thể bước vào 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, thiên phú của ngươi quả thật rất đáng sợ." Đường Môn Đại Thiếu khẽ cười nói.

Vương Khung nhíu mày: "Làm sao ngươi biết được?"

Đường Môn Đại Thiếu nhìn hắn từ trên xuống dưới, chợt cười nói: "Nếu như ngươi xuất thân từ đại tộc, bằng vào dạng thiên phú và tư chất này, tuyệt đối sẽ không thể bị kẹt tại cảnh giới Hỏa Chủng. Mặt khác, cũng sẽ không có khả năng nghĩ ra loại phương pháp lợi dụng công hội vơ vét tiền tài này."

Có được dạng thiên phú giống như Vương Khung, nếu như là ở trong đại tộc, thậm chí ở trong vương tộc, tuyệt đối sẽ được bồi dưỡng như đệ tử hạch tâm nhất, bất kỳ tài nguyên, chiến kỹ, công pháp gì cũng đều sẽ không thiếu, dựa theo đạo lý, hẳn là đã sớm bước vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Trọng yếu nhất là, đệ tử đại tộc, tiếp nhận là giáo dục ưu việt, đại bộ phận đều coi con đường tu hành là chí cao, bọn hắn coi trọng vinh dự cùng với tín ngưỡng, sẽ tuyệt đối không có khả năng lợi dụng công hội để vơ vét tiền tài.

Bọn hắn chẳng những khinh thường, mà cũng sẽ không nghĩ ra.

"Làm sao ngươi biết ta chính là Đồ Phu?" Vương Khung trầm giọng nói.

Hắn đã ẩn tàng thân phận, tại Thiên Võng, bất kỳ người nào cũng đều không có quyền hạn tra xét thông tin của hắn, cũng sẽ không có người biết hội trưởng Đồ Thần Công Hội chính là Đồ Phu chân chính.

"Nhận thức của ngươi đối với Thiên Võng còn rất nông cạn, có một số việc ngươi cảm thấy không làm được, nhưng đối với ta mà nói, lại là dễ như trở bàn tay." Đường Môn Đại Thiếu thản nhiên nói.

Vương Khung nhíu mày, hắn không quá ưa thích người khác trang bức ở trước mặt mình.

Đặc biệt là loại người tự cho là đúng, cảm thấy có thể nắm giữ mọi thứ của người khác này.

Loại hành vi này ở trong mắt hắn, được tính là khiêu khích.

Phản ứng của Vương Khung rơi ở trong mắt Đường Môn Đại Thiếu, nụ cười trên mặt Đường Môn Đại Thiếu càng đậm, không có một chút không vui nào.

Đối với y mà nói, dạng thiên tài giống như Vương Khung có một chút ngạo khí là rất bình thường, chính vì vậy, thu phục được mới có cảm giác thỏa mãn cùng với cảm giác chinh phục.

"Thiên phú của ngươi thì không cần phải nói, cũng có một chút thủ đoạn cùng với tâm cơ, hãy quy thuận ta đi!" Đường Môn Đại Thiếu nói ngay vào điểm chính.

Dùng thân phận địa vị của y ở trong hiện thực, thiên tài bình thường liền ngay cả cho tư cách xách giày cho y cũng đều không có.

Nhưng mà Đồ Phu không giống, hắn hoành không xuất thế, như một con ngựa ô xâm nhập vào tầm mắt mọi người.

Nhảy vọt vào 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, chiến tích như này đủ để thấy thiên phú của hắn cao cỡ nào, có thể che đậy quần hùng.

Đặc biệt là Đồ Thần Công Hội hắn sáng lập ra, nhấc lên phong trào, đùa bỡn nhân tâm, loại thủ đoạn này khiến cho y cũng vô cùng tán thưởng.

Nhân vật như vậy nếu được lên sân khấu chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Cho nên, Đường Môn Đại Thiếu mới không tiếc tự mình hiện thân, muốn mời chào Vương Khung làm bộ hạ.

"Dùng tư chất của ngươi, đủ trở thành phụ tá đắc lực của ta." Đường Môn Đại Thiếu nói một lần nữa.

"Ngươi bị tàn tật à?" Vương Khung thờ ơ hỏi.

"..."

Sắc mặt của Đường Môn Đại Thiếu lạnh dần: "Trò đùa này không vui."

"Trò đùa của ngươi cũng không vui chút nào." Ánh mắt của Vương Khung khẽ nhướng lên: "Ta không có nửa điểm hứng thú đối với làm thủ hạ của người khác, ngươi đã tìm nhầm người."

Nói dứt lời, Vương Khung liền đứng dậy muốn đi.

Từ một khắc Đường Môn Đại Thiếu xuất hiện kia trở đi, đối phương liền không có đối xử ngang hàng với hắn.

Loại tư thái kia, thủy chung mang theo cao cao tại thượng, nắm giữ hết thảy cảm giác ưu việt cùng với cảm giác thong dong.

Loại hào quang này luôn bao quanh trái phải.

Nếu như không phải cố kỵ thực lực của đối phương, Vương Khung đã sớm móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra.

"Xem ra ngươi căn bản không biết rõ thân phận trong hiện thực của ta, đây chính là cơ duyên của ngươi." Đường Môn Đại Thiếu nói một lần nữa.

"Xem ra ngươi cũng không biết thân phận trong hiện thực của ta." Vương Khung cười lạnh.

Thân phận trong hiện thực của hắn chính là rất là khó giải quyết, Từ Kinh Hoàng nhìn hắn là cái đinh trong mắt, hắn nhìn Diệp Thiên là tử địch phải giết.

Về phần sau lưng Vương Khung thì có những đại nhân vật như Lý Thuần Phong, Kỷ Nguyên Thần, Phí lão.

Thân ở trung tâm vòng xoáy như hắn, nếu như người bình thường biết rõ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mời chào, điều này tương đương với dẫn lửa thiêu thân, đứng ở phía đối lập với Diệp Thiên - đại sư huynh Quang Minh

Học Cung.

Hiển nhiên, vị Đường Môn Đại Thiếu này còn chưa có đạt đến tình trạng thủ đoạn thông thiên.

Vương Khung cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi về hướng cửa lầu.

"Đồ Phu, ta cho ngươi ba ngày thời gian để cân nhắc, ba ngày sau, nếu như ngươi cự tuyệt, ta sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta." Đường Môn Đại Thiếu cũng không ngăn trở, nói thẳng.

Không chờ y nói xong, Vương Khung liền trực tiếp rời khỏi Thiên Võng.

"Thật đúng là một con ngựa hoang." Đường Môn Đại Thiếu liếc nhìn, cười lạnh nói.

Chương 227

"Ngựa hoang khó thuần, nhưng nếu như ngươi có thể thu phục hắn, sẽ có chỗ tốt cực lớn đối với ngươi."

Đúng lúc này, một vị thanh niên đi tới, gã mặc một chiếc áo choàng xám, cả người giống như đặt mình vào phía dưới bóng tối, căn bản không thấy rõ khuôn mặt.

Đường Môn Đại Thiếu nhìn người tới, thần sắc trở nên nghiêm túc, thân thể cũng không khỏi ưỡn thẳng lên, không còn tùy ý nhẹ nhõm như vừa rồi.

"Hắn có thật sự giỏi như ngươi nói?"

"Trước đây không lâu, hắn vừa mới thông qua phó bản Thập Bát Đồng Nhân độ khó cấp tử vong bậc." Thanh niên áo xám thờ ơ nói.

Đường Môn Đại Thiếu đột nhiên nhíu mày một cái: "Chiến lực của hắn đã đạt đến cánh cửa cảnh giới Bổ Nguyên?"

"Không sai, chênh lệch giữa các cảnh giới giống như chênh lệch giữa trời và đất, khoảng cách này là không thể vượt qua."

"Hắn mặc dù chỉ có cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín giới, chiến lực lại đạt đến cánh cửa cảnh giới Bổ Nguyên, loại người này đương nhiên cần phải thu phục." Thanh niên áo xám nói.

"Nhưng ta nhìn thấy hắn đã quyết tâm ý, sẽ không dễ dàng cúi đầu."

"Vậy liền để cho hắn kiến thức thủ đoạn của ngươi đi." Thanh niên áo xám thờ ơ nói: "Đại thế thiên hạ, cho tới bây giờ cũng không đi theo ý muốn cá nhân."

Thế lớn như thiên, không thể tránh né, bất kỳ người nào cũng đều phải cúi đầu.

"Ta biết rõ." Đường Môn Đại Thiếu trầm giọng nói.

"Người này, nhất định phải nắm ở trong tay." Thanh niên áo xám lại căn dặn một lần nữa.

Có một việc gã không có nói cho Đường Môn Đại Thiếu, phó bản Thập

Bát Đồng Nhân đã đóng lại hoàn toàn sau khi bị khiêu chiến thành công.

Không có bất kỳ người nào biết rõ về việc này.

Cũng không có ai biết được nguyên nhân.

Nhưng mà, thanh niên áo xám lại thông qua con đường đặc thù tìm hiểu được một chút dấu vết để lại, tất cả những thứ này đều có liên quan cùng với Đồ Phu.

Người này, còn muốn đặc biệt hơn so với gã tưởng tượng.

Cái thế giới này cho tới bây giờ đều không thiếu thiên tài, nhưng vào thời điểm thiên tài có đại khí vận gia thân xuất hiện liền lộ ra không giống bình thường.

Tụ tập những người này ở bên người, sẽ hình thành đại thế mênh mông, giống như được trời trợ giúp, trắng trợn tăng thêm nội tình cùng với phúc duyên của bản thân.

Trên thực tế, giống như Diệp Mặc, La Tam, Minh Hạo Nhiên ở bên cạnh Vương Khung, cũng đều là như vậy.

Bọn hắn có thiên phú dị bẩm, từ nơi sâu xa có khí vận quấn thân.

Một khi tụ tập tại ở bên cạnh Vương Khung, trong lúc vô hình sẽ trợ giúp hắn thành tựu đại thế, mà Vương Khung cũng kích phát khí vận cùng với tiềm năng ẩn tàng của bọn hắn.

Vận và thế, hai thứ này cho tới bây giờ đều là hỗ trợ lẫn nhau.

Vương Khung không có bất cứ hứng thú gì đối với việc trở thành thủ hạ của Đường Môn Đại Thiếu.

Trên thực tế, hắn nắm giữ Hỏa Chủng màu đen, còn chưa phát hiện ra ở bên trong cùng thế hệ, có ai có thể làm cho hắn thần phục.

Luận tư chất, hắn ngạo nghễ ở phía trên đám người, hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, đủ để xưng hùng trong cùng thế hệ.

Một khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, hắn có thể phát huy hai đại năng lực đến cực hạn, thậm chí mượn nhờ Hỏa Chủng màu đen, để cho Cửu Biến Long Khí cùng với Lôi Quang Tí lại tiến hoá một lần nữa.

"Vị Đường Môn Đại Thiếu kia có thể tra xét được thông tin và thân

phận của ta ở bên trong Thiên Võng, xem ra thế lực sau lưng cũng không nhỏ." Vương Khung trở lại thế giới hiện thực, ổn định lại tâm thần suy nghĩ.

Thiên Võng, tòa thế giới giả tưởng thần bí này có quá nhiều điều bí ẩn.

Theo Vương Khung biết, toà thế giới này hẳn là có một bộ quy tắc cơ chế trong bóng tối, người bình thường sẽ không thể làm trái.

Đường Môn Đại Thiếu lại có thể biết được thông tin phía sau Đồ Thần Công Hội, loại sự tình này hiển nhiên không phải là đại nhân vật bình thường có thể làm được.

"Đường Môn Đại Thiếu...chẳng lẽ là Đường Vương Thành?"

Tám đại Vương Thành trong thiên hạ, phân biệt là Sở Vương Thành, Khương Vương Thành, Viêm Vương Thành, Mục Vương Thành, La Vương Thành, Bạch Vương Thành, Đường Vương Thành cùng với Mạnh Vương Thành.

Tám đại Vương Thành, độc lập ở bên ngoài bốn mươi chín thành trong thiên hạ, truyền thừa mấy đời không dứt, tận hưởng vinh quang vô số tuế nguyệt, coi như là Tần Hoàng Đình cũng đều lễ ngộ có thừa đối với bọn hắn.

Môn hạ đệ tử nhân tài của bọn hắn nhiều vô số, nhiều năm qua không biết đã đản sinh ra cao thủ tung hoành thiên hạ.

Giống như "Hoàng Kim Vương" Mạnh Long Tước, "Hài Khách" Sở Thiên Ba, "Hắc Kiếm Ma" La Tiểu Hắc mà Vương Khung biết rõ, đều là đi ra từ tám đại Vương Thành.

Bởi vì nội tình thâm hậu, cao thủ xuất hiện lớp lớp, cành lá của tám đại Vương Thành rải khắp thiên hạ, về phần huyết mạch như hoàng thiên quý tộc của bọn hắn, là gần như không thể dao động.

"Coi như là Đường Vương Thành thì lại thế nào? Chọc lão tử, lão tử vẫn chặt như thường." Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh.

Hắn đã mắc rất nhiều nợ, và có quá nhiều rận.

Dù sao cũng đã trêu ra dạng tử địch như Từ Kinh Hoàng, Diệp Thiên, lại

đến thêm vài kẻ cũng không quan trọng.

Chân trần không sợ mang giày, hắn sợ cái trứng!

"Chờ lão tử đột phá đến cảnh giới Bổ Nguyên, tất cả đều phải chết."

Vương Khung đã lên kế hoạch từ trước, một khi đột phá đến cảnh giới Bổ Nguyên, thực lực không chỉ tăng vọt. Càng trọng yếu hơn là có thể đánh vỡ bình cảnh cấp bậc năng lực.

Dù sao, cấp bậc năng lực cảnh giới Hỏa Chủng có thể thừa nhận cao nhất chính là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Thân mang hai đại cấp Linh tuyệt phẩm, phụ tải đối với Vương Khung đã là không nhỏ, đổi thành người khác căn bản không làm được.

Điều này cũng có thể liên quan đến Hỏa Chủng màu đen.

Một khi đột phá cảnh giới, hắn liền có thể khiến cho hai đại năng lực lại tiến hoá một lần nữa, thậm chí là thức tỉnh năng lực mới.

Chương 228

Ngày thứ hai, Vương Khung liền lấy trở về toàn bộ thiên tài địa bảo trên phương thuốc mua từ chỗ của Phí lão.

Luyện Dương Thạch, Thủy Phách Hồ Tâm Thảo, Long Mục Tráng Cốt Phấn, Thất Khiếu Diệu Linh Trấp, Hoành Luyện Tráng Cốt Phấn, Kim Cương Luyện Tủy Tinh, ,Tam Cửu Cảm ứng Linh...

Trọn vẹn một trăm loại thiên tài địa bảo còn có dược tề trân quý.

Sau khi trở về, Vương Khung liền bắt đầu bế quan.

Đấy là bế tử quan, bất kỳ người nào cũng đều không thể quấy nhiễu, coi như là mấy người La béo, Minh Hạo Nhiên, Hoắc Thanh Minh cũng không thể tiến vào bên trong phạm vi chỗ ở của hắn.

Vương Khung chiếu theo ghi chép trong "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", trước tiên nhen nhóm Cửu Dương Nguyên Linh Mộc.

Đây là kỳ mộc dị chủng, không thể dùng phàm hỏa, cần dụng tâm hỏa, nói trắng ra chính là muốn một giọt tâm huyết.

Máu tươi như châu, nhỏ xuống phía trên Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, lửa cháy bừng bừng, không có bất kỳ cảm giác thiêu đốt gì, ngược lại là kích phát hoạt tính máu thịt, ngay cả cốt tủy cũng đều có cảm giác hơi nóng.

Vương Khung đem các loại thiên tài địa bảo, y theo thủ pháp cùng với thời gian ghi lại trên phương thuốc để từng cái bên trong vào đan lô.

Chờ đến một món thiên tài địa bảo cuối cùng tiến vào bên trong Bích Hải Tinh Thần Đỉnh.

Các loại bảo vật ở dưới sự rèn luyện của hoả diễm Cửu Dương Nguyên Linh Mộc tạo ra, hóa thành một đoàn chất lỏng màu xanh đỏ kết tinh, giống như mặt trời hiện ra hào quang.

Thần sắc của Vương Khung khẽ động, nhảy vào bên trong Bích Hải Tinh Thần Đỉnh.

Tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" chính là chú ý nội ngoại kiêm

tu, ngoại lô luyện thân, nội lô luyện dược, tính mệnh song tu, huyền pháp mới có thể thành.

Vương Khung xếp bằng ở trong đỉnh, vận chuyển công pháp, mặc cho lửa nóng thiêu đốt nhục thân.

Đoàn chất lỏng màu xanh đỏ kia lơ lửng trên đầu giống như mặt trời lớn, sương mù len lỏi xuyên qua lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể giống như sông đan.

Ông! Cơ hồ trong khoảnh khắc, thân thể Vương Khung rung động mạnh mẽ, như trái tim, hấp thu dược lực thần kỳ.

Máu thịt của hắn giống như bị nhen lửa, tản mát ra dao động năng lượng.

Cùng lúc đó, Hỏa Chủng màu đen triệt để kích hoạt, chín tầng viêm quang hóa thành một, rèn luyện Hỏa Chủng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vương Khung đặt mình vào bên trong đan lô, cả gian phòng luyện công bị sông đan tràn ngập, đồng thời phát ra tiếng vang ầm ầm.

Cửu Chuyển Hỏa Đan Công huyền diệu không cần nói cũng biết.

Vương Khung đang trải qua thuế biến trước nay chưa từng có, hắn mơ hồ cảm giác được ở giữa thiên địa, dường như có một loại dao động, vô cùng huyền bí, không thể bắt giữ.

Loại dao động này bàng bạc to lớn, sinh tại thiên địa, dựng tại nhật nguyệt, vận tại tinh thần, cảm tại sinh linh.

"Linh khí..." Trong nội tâm Vương Khung run rẩy.

Điểm báo vào trước khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, chính là có thể cảm ứng thiên địa linh khí.

Ở bên trong nền văn minh cổ lão, đây chính là vốn liếng của tu sĩ, là nền tảng thông thiên triệt địa.

Linh khí nhập thể, giao cảm Hỏa Chủng, dùng thân làm lô, luyện thành đại đan.

Lúc này, Hỏa Chủng màu đen điên cuồng thuế biến, ở dưới hai tầng

quán chú của đan dược cùng với linh khí, chín tầng viêm quang hợp lại làm một, như sông đan bao khỏa, tròn trùng trục, ánh vàng rực rỡ, bên trong tối tăm hiện ra ánh sáng bất hủ.

Một viên Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.

Vương Khung tâm thần khuấy động, đây chính là dị tượng " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" ghi lại.

Hỏa Chủng như đan, đây mới là căn bản của tính mệnh, một khi thành công, có thể hấp thu thiên địa linh khí, cảm nhận nhật nguyệt âm dương, rốt cuộc không còn phải trồng trọt bắt săn trong thiên địa, không ăn ngũ cốc phàm nhân, sinh tử tùy tâm, mệnh ta do ta.

Ầm ầm! Nhục thân của Vương Khung chấn động, truyền ra uy năng đáng sợ.

Một khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, rốt cuộc không còn là nhục thân phàm thai, tẩy tủy dịch cân, thoát thai hoán cốt, coi như không sử dụng năng lực, cơ năng thân thể của hắn cũng vượt xa hơn hẳn nhân loại bình thường.

Lúc này mật độ làn da của Vương Khung càng ngày càng cao, đao kiếm bình thường đã khó có thể tổn thương, coi như là thủy hỏa, cũng không thể tổn thương mảy may.

Coi như ở bên trong biển sâu cũng có thể sinh tồn được hai giờ.

Lá phổi của hắn cường đại như ống bễ, gân mạch giống như dây cung, xương cốt giống như trường thương, móng tay giống như dao sắc.

Cơ năng cùng với cấu tạo thân thể của hắn biến hoá kinh người.

Cùng lúc đó, quá trình Hỏa Chủng màu đen thuế biến cũng còn xa xa chưa có kết thúc, năng lượng uẩn tàng cơ hồ hoá lỏng, hơn nữa đã tăng vọt đến gấp hai mươi lần, vẫn còn chưa có dấu hiệu đình chỉ.

"Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" danh xưng là chân nguyên thứ nhất, một khi đạp vào, cho dù là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, cũng có thể so với cảnh giới Bổ Nguyên tầng ba.

Đây chính là chỗ kinh khủng của cổ kinh truyền thế.

Nếu mệnh của ta là do ta, ta có thể trồng kim liên trong đống lửa!

"Đây chính là ghi chép bên trong cổ kinh, ta rốt cuộc cũng hiểu được."

Cái gọi là kim liên, chính là thần.

Đưa đại dược vào trong cơ thể, dùng nhục thân làm lô, dùng Hỏa Chủng làm lửa, dùng linh khí làm gió, không ngừng rèn luyện, cuối cùng dựng dục ra thần ở bên trong cơ thể, đó chính là kim liên, chính là đạo kia.

Đến bước này, thần thông tại thân, thiên hạ cũng đều có thể hoành hành.

Ầm ầm! Đột nhiên, trong lúc Hỏa Chủng màu đen đang thuế biến, ở chỗ trung ương, hiện ra một cỗ hư ảnh bàng bạc.

"Đây là cái gì?" Trong nội tâm Vương Khung đại động.

Hỏa Chủng màu đen như vực sâu vô tận, hắc ám cô tịch, cất giấu màn đêm đen, thôn phệ thời gian thiên địa.

Chương 229

Lúc này, ở phần cuối vực sâu vô tận này, có một cỗ hư ảnh bàng bạc kinh khủng hiển hiện, nó vô cùng sống động, dường như muốn lao ra.

Dạng dị tượng này, Vương Khung chưa từng nghe thấy.

Ông! Hư ảnh muỗi sáu cánh cùng với tiểu long cũng xuất hiện vào lúc này.

Mà ở trước hư ảnh bàng bạc thần bí không biết rõ kia, chúng nó giống như sâu kiến, hầu như không đáng kể.

Đan lô chấn động, nhục thân cộng minh, Hỏa Chủng màu đen thăng hoa đến cực điểm.

Lực lượng kinh khủng như sóng thần rít gào, không ngừng dâng trào.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, cỗ hư ảnh đáng sợ kia càng trở nên chân thực, phảng phất như liền muốn nhảy ra ngoài.

Ông! Hỏa Chủng màu đen chấn động, viêm quang lượn lờ, tản mát ra tần suất kỳ dị.

Qua trong giây lát, cỗ hư ảnh bàng bạc đáng sợ kia biến mất không thấy, mọi thứ trống rỗng, giống như ảo ảnh.

"Đó là cái gì?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Từ sau khi thu hoạch được Hỏa Chủng màu đen, hắn khổ tâm tu luyện, tự cho đã hiểu rõ bí mật của Hỏa Chủng màu đen như lòng bàn tay.

Nhưng hiện tại xem ra, Hỏa Chủng màu đen dường như còn có bí mật mà hắn còn chưa hiểu rõ.

Ầm ầm! Bích Hải Tinh Thần Đỉnh chấn động không ngừng, đại dược như mặt trời lơ lửng, tẩm bổ nhục thân của Vương Khung.

Trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, không dám phân tâm, vận chuyển "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công " tiếp tục đột phá, thể ngộ tầng tầng biến hoá của thân thể.

Đây là một trong những lần thuế biến trọng yếu nhất trong cuộc đời của Vương Khung.

Những gì hắn đạt được không chỉ có như thế.

...

Thời gian trôi qua từng ngày.

Vương Khung bế quan không ra, mỗi ngày đều có động tĩnh không nhỏ truyền ra từ trong phòng luyện công.

Mấy người La béo, Minh Hạo Nhiên biết được.

Hắn đang thăng hoa đến cực điểm, sắp thuế biến tới điểm cuối, đạp vào cảnh giới càng cao hơn.

Bởi vậy, những ngày này đều không có người đi đến quấy rầy.

Về phần Diệp Mặc, mỗi ngày đều trà trộn tại Thiên Võng, đối với y mà nói, nhiệm vụ lớn nhất hiện nay chính là giúp Vương Khung giữ vững Đồ Thần Công Hội.

Dù sao chuyện này cũng là nhiệm vụ mà Vương Khung dặn dò.

Diệp Mặc xem chuyện này còn trọng yếu hơn so với tính mệnh.

Ba ngày qua, quả thật là có không ít "nhân sĩ chính nghĩa" không quen nhìn diễn xuất của Đồ Thần Công Hội, coi đó là bàng môn tà đạo làm bẩn sự chân thành cùng với vinh dự của tu sĩ, công nhiên khiêu chiến, chủ trì đại nghĩa.

Nhưng tất cả đều bị Diệp Mặc thu thập.

Hiện nay Diệp Mặc đã thoát thai hoán cốt, thực lực đã là xưa đâu bằng nay, coi như là Đệ Nhất Thiếu Gia cũng đều đối với nhìn y với con mắt khác, sinh ra hiếu kì thật sâu.

"Tiểu Diệp Tử, chủ nhân nhà ngươi rốt cuộc là ai?" Đệ Nhất Thiếu Gia lân la đến hỏi, muốn biết thân phận chân chính của Vương Khung.

Diệp Mặc ngồi yên lặng, lắc đầu nói: "Chủ nhân không cho nói."

"Ta sẽ không nói cho chủ nhân của ngươi." Đệ Nhất Thiếu Gia dụ dỗ: "Ngươi vụng trộm nói cho ta, lát nữa ta dẫn ngươi đi đến một địa phương khiến cho ngươi vui vẻ."

Diệp Mặc tiếp tục lắc đầu: "Chủ nhân nói ngươi không phải là người tốt, bảo ta đề phòng ngươi."

"..."

Đệ Nhất Thiếu Gia từ bỏ.

Diệp Mặc rất cường đại, đặc biệt là vào thời điểm động thủ, quả thực liền giống như là nhân loại không có tình cảm, sát phạt hoành hành, không kiêng kị gì.

Nhưng vào lúc bình thường, vị thiếu niên gầy yếu này trầm mặc ít nói, tâm tính như suối, thấu triệt hoàn mỹ, gã uy hiếp hay dùng lợi ích dụ dỗ cũng đều không có tác dụng.

"Đúng là đồ chết não." Đệ Nhất Thiếu Gia âm thầm oán thầm, đồng thời lại có một chút ao ước.

Dạng thủ hạ thiên phú cao, thực lực mạnh, tâm tư đơn giản lại trung thành cảnh cảnh như thế này, gã làm sao lại không gặp được!

"Đám lão già viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chẳng lẽ nói đúng? Thật sự là có người có hào quang nhân vật chính?" Đệ Nhất Thiếu Gia thầm nghĩ.

Ầm ầm! Đột nhiên, một trận chấn động kịch liệt truyền đến, toàn bộ Đồ Thần Công Hội rung động, đá vụn lần lượt rơi xuống.

Ngay sau đó, còi báo động chói tai vang lên.

"Có người đến đập bảng hiệu! ?" Trong lòng Đệ Nhất Thiếu Gia lộp bộp một cái, lập tức dâng lên dự cảm bất tường.

Lần này, dường như không giống như dĩ vãng.

Ầm ầm! Uy áp kinh khủng giáng lâm Đồ Thần Công Hội, như thần sơn lật úp, áp sập nhân gian.

Trong giây lát liền dẫn tới người người vây xem, rất nhiều thành viên Đồ Thần Công Hội càng là đi ra khỏi tổng bộ.

Lúc này, Đồ Thần Công Hội đã sớm bị vây chật như nêm cối.

"Hôm nay sẽ vây quét, gạt bỏ con sâu làm rầu nồi canh này." Một vị thanh niên cầm đầu thờ ơ nói.

"Đó là...Thương Xã Thất công tử?" Có người kinh hô, nhận ra được.

Lập tức, bên trong đám người nhấc lên rối loạn tưng bừng.

Thương Xã, là một trong những thương hội lớn nhất thiên hạ, có rất nhiều ngành hàng đa dạng, dược tề, bảo khí, công pháp, vật liệu thậm chí là các loại yêu thú, cũng đều có.

Liền ngay cả "Báo Tương Lai" cũng đều thuộc về sản nghiệp của Thương Xã.

Mấu chốt nhất là, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vào lúc sáng lập ban đầu, liền đạt được sự hỗ trợ to lớn của Thương Xã.

Bởi vậy, trong thiên hạ ngày nay, Thương Xã cảm thấy mình có thể được gọi là một con quái vật khổng lồ, luận lực ảnh hưởng cũng đều không thua kém Quang Minh Học Cung một chút nào.

Thương Xã Thất công tử, là cháu trai của một vị trưởng lão Thương Xã, thiên phú của gã cực cao, không chỉ nắm giữ rất nhiều sinh ý của Thương Xã, bản thân cũng là một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

Bất kể tại thế giới hiện thực, hay là ở bên trong Thiên Võng, đều là đại nhân vật thanh danh hiển hách.

"Gã cũng đều đến rồi?"

"Các ngươi nhìn, nữ tử ở bên cạnh gã là ai?"

"Mẹ kiếp! Đây không phải là Lãnh Nguyệt Thiền của Nguyệt Cung Công Hội sao!"

Đám người kinh hô.

Chương 230

Nguyệt Cung Công Hội là công hội cỡ lớn ở bên trong Thiên Võng, học viên mới chạm tay có thể bỏng giống như Mục Thanh U cũng đều gia nhập vào trong đó.

Lãnh Nguyệt Thiền là nhân tài kiệt xuất bên trong Nguyệt Cung Công Hội, mặc dù chưa từng khiêu chiến Quang Minh Bảng, nhưng thực lực lại không thể nghi ngờ, đều có thể kề vai sát cánh cùng với Thương Xã Thất công tử, bản thân nàng cũng là một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

"Hôm nay ta liên thủ cùng với Nguyệt Cung Công Hội, diệt trừ khối u ác tính Đồ Thần Công Hội này." Thương Xã Thất công tử cất cao giọng nói.

Gã thế lớn như trời, không thể tránh né, cuồn cuộn mà tới, lớn tiếng doạ người.

"Ngươi dựa vào cái gì?" Đệ Nhất Thiếu Gia đi ra, nghiêm nghị quát.

"Chỉ bằng vào việc các ngươi lừa đời lấy tiếng, mượn danh nghĩa công hội, lừa gạt vơ vét tiền tài, loại u nhọt này, sao có thể giữ lại?" Thương Xã Thất công tử thờ ơ nói.

Gã nhất ngôn cửu đỉnh, lời vừa nói ra miệng, liền khiến cho đám người kinh nghi.

Mặc dù lưu ngôn phỉ ngữ liên quan tới Đồ Thần Công Hội trước đó cho tới bây giờ cũng chưa có đoạn tuyệt, nhưng mỗi lần đều bị đè xuống.

Nhưng mà lần này bất đồng, đại nhân vật như Thương Xã Thất công tử, nếu như không có niềm tin tuyệt đối, là sẽ không có khả năng ăn nói bừa bãi, huống hồ còn có Nguyệt Cung Công Hội ra mặt.

Lập tức, ánh mắt đám người nhìn về phía Đồ Thần Công Hội đều biến đổi, bên trong chất vấn lộ ra vẻ khinh bỉ.

Sắc mặt của Đệ Nhất Thiếu Gia hơi trầm xuống, nghiêm nghị nói: "Chứng cứ đâu?"

"Lời ta nói chính là chứng cứ, Thương Xã làm việc, nhất ngôn cửu đỉnh, nặng hơn thiên nhạc, hôm nay ta diệt các ngươi, tuyệt đối sẽ không có bất

kỳ tiếng nghi ngờ nào." Thương Xã Thất công tử bá đạo kinh người.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngôn luận từ phía một nhà, liền muốn đoạn sinh tử của Đồ Thần Công Hội chúng ta?" Đệ Nhất Thiếu Gia lạnh lùng nói.

"Nếu như lại thêm ta thì sao?" Đúng lúc này, một vị thanh niên áo trắng chậm rãi đi ra từ trong đám người.

Đám người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ trong nháy mắt, liền kinh ngạc.

"Đường...Đường Môn Đại Thiếu! ?" Có người kinh hô, nhận ra được.

Lập tức, gợn sóng lại dâng lên, khó mà bình phục.

Đường Môn Đại Thiếu, đó chính là siêu cấp cao thủ xếp hạng thứ 3 trên Quang Minh Bảng, thanh thế của gã cực cao, cũng không kém Đồ Phu.

Đường Môn Đại Thiếu, Lãnh Nguyệt Thiền, Thương Xã Thất công tử, ba người này ai mà không phải là đại nhân vật chạm tay có thể bỏng tại Thiên Võng, cùng nhau đi tới, cơ hồ là sự tình ván đã đóng thuyền.

Bọn hắn mở miệng vàng nói một câu, căn bản không cần bất cứ chứng cớ gì.

Đây chính là đại thế, cuồn cuộn mà tới, rộng rãi như trời, làm cho người tin phục.

"Mẹ kiếp, hoá ra là lừa đảo, lừa gạt chúng ta nhiều tiền như vậy."

"Rác rưởi, khối u ác tính này cần phải diệt trừ."

"Tiêu diệt toàn bộ bọn hắn, bao gồm cả tên hội trưởng kia, một người cũng không thể buông tha."

Lập tức, đừng nói là người qua đường, coi như trong nội bộ Đồ Thần Công Hội cũng đều xuất hiện tiếng chất vấn, tiếng mắng chửi.

Đường Môn Đại Thiếu nhìn hết thảy trước mắt, trong nội tâm cười lạnh: "Đồ Phu, cho ngươi ba ngày thời gian, nếu ngươi không biết cân nhắc, ta liền để cho ngươi nhìn cái gì gọi là đại thế như thiên."

Ầm ầm! Uy áp kinh khủng gào thét mà ra từ trong cơ thể ba đại cao thủ.

Trong đôi mắt hờ hững của Thương Xã Thất công tử, chỉ có sát phạt.

"Giết chết hết thảy những kẻ cố chấp ở lại nơi này không rời khỏi,

đồng thời từ nay về sau, sẽ không còn đất dung thân ở bên trong Thiên Võng."

Gã bá đạo vô tình, hôm nay liền muốn giết tuyệt đuổi tận Đồ Thần Công Hội.

Sắc mặt của Đệ Nhất Thiếu Gia trở nên khó coi, gã biết đại cục đã định, không thể cải biến.

"Chúng ta đi thôi." Đệ Nhất Thiếu Gia lôi kéo Diệp Mặc cắn răng nói.

Đúng lúc này, Diệp Mặc bước ra một bước, ánh mắt kiên định.

"Tử chiến, không lùi!"

Ở phía trước Đồ Thần Công Hội, âm thanh thóa mạ cùng với chất vấn cuồn cuộn ập tới.

Đám người rời bỏ, sụp đổ, chỉ có thân ảnh gầy yếu kia vẫn còn kiên trì.

Ánh mắt y kiên nghị, một mình chống lại kẻ thù hùng mạnh.

Đệ Nhất Thiếu Gia thấy thế, trong nội tâm trở nên khẩn trương: "Đừng có hy sinh vô ích, đây chính là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, ngươi không phải là đối thủ."

Mặc dù vẫn lạc ở bên trong Thiên Võng không phải chân chính chết đi, nhưng loại cảm giác này vô cùng chân thực, nếu như có gì ngoài ý muốn, tất nhiên sẽ sinh ra bóng ma đối với tâm cảnh.

Gã khá có hảo cảm đối với Diệp Mặc, không muốn để y chịu chết một cách vô ích.

"Đây là công hội của chủ nhân." Diệp Mặc lộ ra thần sắc cự tuyệt, y bước ra một bước, loại dũng cảm kia cực kỳ không phù hợp cùng với thân hình gầy yếu của y.

"Ngu xuẩn, quả thực không biết sống chết, đối mặt với ba đại cao thủ còn dám đứng ra?"

"Đây chính là chết cũng muốn tiền sao? Quả nhiên vô sỉ, lúc này còn không cúi thấp đầu, nhất định sẽ bị diệt trừ."

Đám người chửi rủa, trong mắt chứa đầy vẻ mỉa mai cùng với lạnh lùng.

Đây chính là nhân tính, đại thế cuồn cuộn, nước chảy bèo trôi, lúc phong quang phụ thuộc vào ngươi, lúc nghèo túng bỏ đi như giày rách.

Trong mắt Diệp Mặc không có đại thế, bên tai cũng không có ồn ào náo động, trong nội tâm chỉ có một chữ chiến.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ khí thế đáng sợ bạo phát đi ra từ bên trong thân thể gầy yếu kia.

Gió mạnh nổi lên, mênh mông như phong vân, càn quét bát phương.

"Đây là..." Đám người kinh hãi, không ai ngờ được, thiếu niên thoạt nhìn yếu đuối này lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ như thế.

"Lực lượng hư vô! ?" Đường Môn Đại Thiếu ngưng ánh mắt lại.

Lực lượng của Diệp Mặc kinh khủng như vực sâu, lại không có cách nào bắt giữ, vô tung vô tích, vô hình vô dạng.

Chương 231

Ầm ầm! Cỗ lực lượng kia nghiền ép mà đến, ngăn ở trước người ba đại cao thủ.

"Không biết lượng sức!" Thương Xã Thất công tử cười lạnh nói.

Cánh tay gã khẽ run lên, không khí chung quanh chấn động, lực lượng đáng sợ trực tiếp xé rách lực lượng vô hình của Diệp Mặc.

Sự kinh khủng của cảnh giới Bổ Nguyên hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ vào thời khắc này, bọn hắn câu thông thiên địa, hấp thu linh khí, nhục thân thuế biến, đã sớm siêu phàm thoát tục, lực lượng căn bản không thể tưởng tượng, cho dù không sử dụng năng lực, cũng xa xa không phải là cảnh giới Hỏa Chủng có thể so sánh.

Ông! Thương Xã Thất công tử bước ra một bước, đại địa nứt vỡ.

Gã bỗng nhiên đánh ra một quyền, che đậy trời cao, không khí chung quanh đột nhiên co lại, như Tu Di Sơn Ấn đè về hướng Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ hừ một tiếng, toàn thân bị ép tới không thể động đậy, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Thật đáng sợ, đây chính là lực lượng cảnh giới Bổ Nguyên sao?"

"Căn bản không phải cùng một cấp độ, thiên sinh địa dưỡng, đã không phải là phàm tục có thể so sánh."

"Lần này Đồ Thần Công Hội xong đời rồi, sao còn phải ngoan cố chống lại? Quá không biết tiến thối."

Đám người cảm thán, có một nhận thức mới đối với thực lực của Thương Xã Thất công tử.

"Nhanh chóng lui lại!" Đệ Nhất Thiếu Gia nghiêm nghị nói.

"Không lui!" Diệp Mặc cắn răng.

Toàn thân xương cốt y bị ép tới kẽo kẹt rung động, ánh mắt vẫn y như cũ kiên nghị vô cùng.

"Công hội của chủ nhân...tử chiến...không lui..." Diệp Mặc thấp giọng nói.

Đột nhiên, ánh mắt y biến đổi, trong ánh mắt nguyên bản kiên nghị thoáng hiện một vệt hung lệ.

Ầm ầm! Điểm điểm tinh quang hội tụ ở trên đầu y, hoá thành một cơn bão hỗn loạn.

Cơn bão kia giống như dải ngân hà phấp phới, truyền ra dao động huyền diệu.

Trong khoảnh khắc, thiên địa xoay tròn, nhật nguyệt vô quang, tất cả mọi người có cảm giác đại não run lên bần bật.

Vào lúc này, bọn hắn dường như mất đi quyền khống chế thân thể, ánh mắt tan rã, như rơi xuống vực sâu, chỉ còn lại sát ý ngút trời đối với ba đại cao thủ.

"Tâm Linh Phong Bạo! ?" Thương Xã Thất công tử sắc mặt đột biến.

Tầm mắt của gã cao tuyệt, mặc dù gã nhìn không ra năng lực của Diệp Mặc. Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người dường như cũng biến thành khôi lỗi của Diệp Mặc, bọn hắn mất đi năng lực suy tư, thậm chí mất đi quyền khống chế đối với thân thể.

Đại não ngừng lại, Diệp Mặc triệt để thành trung tâm, thành thành thần của bọn họ.

"Năng lực thật đáng sợ!" Ánh mắt của Thương Xã công tử biến đổi.

Trong mắt gã, Diệp Mặc lúc này giống như yêu ma, mặc dù cảnh giới của y cũng không tính là cái gì, mặc dù y còn lộ vẻ non nớt, nhưng loại năng lực này cũng đã hiển lộ ra sự kinh khủng trong tương lai kia, vẻn vẹn chỉ một góc liền khiến cho người ta sợ hãi.

"Nếu để cho ngươi trưởng thành, còn đến mức nào?" Thương Xã Thất công tử sát cơ đại thịnh, gã muốn ra tay chém giết y một cách tàn bạo, lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa ở trong nội tâm Diệp Mặc.

Ầm ầm! Thương Xã công tử xuất thủ một lần nữa, ánh vàng tụ hợp, hóa thành nhất cái bàn tính vàng óng ánh ở trước người gã.

"Như Ý Toán Bản!"

Gã hất nhẹ một cái, ánh vàng lấp lóe, trực tiếp xẹt qua đỉnh đầu Diệp

Mặc.

Trong khoảnh khắc, Tâm Linh Phong Bạo bỗng nhiên tiêu giảm, uy năng cơ hồ giảm xuống đến cực hạn.

Rất nhiều người đều thanh tỉnh lại, trong mắt mờ mịt, không biết chuyện gì đã phát sinh.

"Tiểu quỷ, đời này kiếp này ngươi đều sẽ phải ghi nhớ ta." Thương Xã Thất công tử cười lạnh.

Trong tay gã lấp lóe hàn quang, trực tiếp xuyên thủng cánh tay của Diệp Mặc, kình lực bùng nổ, đâm nát gân mạch của Diệp Mặc.

Đây mặc dù không phải là thế giới chân thực, nhưng loại đau khổ cùng với tuyệt vọng này lại không khác nhau chút nào so với chân thực.

Diệp Mặc cắn răng, chỉ phát ra tiếng kêu rên.

"Xương cốt ngược lại là cứng." Thương Xã Thất công tử cười lạnh, hàn quang lại lấp lóe một lần nữa.

Hai chân Diệp Mặc bị xuyên thủng, máu me đầm đìa như thế, khiến cho ánh mắt của Đệ Nhất Thiếu Gia cũng đều nhảy lên. Gã muốn cứu viện, nhưng bị Đường Môn Đại Thiếu cùng với Lãnh Nguyệt Thiền nhìn chằm chằm, đã sớm khóa chặt gã.

"Thương Xã, hôm nay chúng ta coi như kết xuống cừu oán." Đệ Nhất Thiếu Gia trầm giọng quát.

"Thì tính sao? Từ nay về sau, Đồ Thần Công Hội sẽ bị xoá tên vĩnh cửu." Thương Xã Thất công tử cười lạnh.

Gã nhìn Diệp Mặc đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, rốt cuộc mất đi hứng thú, bên trong con ngươi hiện ra một vệt tàn nhẫn.

Ông! Một vệt hàn quang đoạt mệnh bắn mạnh ra, đâm về đầu của Diệp Mặc.

Tất cả mọi người biết rõ, hết thảy đều đã kết thúc.

Phanh! Đột nhiên, một tràng đao ngâm vang vọng, giống như nghiệt long rống to, chấn động nhân tâm.

Ánh đao màu đen trực trảm xuống, ngăn trở hàn quang lạnh lẽo kia.

"Đồ chó con, hôm nay có một kẻ tính một kẻ, tất cả đều phải chết!"

Âm thanh lạnh lẽo quanh quẩn bên tai mọi người, ở trước người Diệp Mặc, một thân ảnh ngạo nghễ đứng đó, hắc đao trong tay ngâm dài không dứt, không phải Vương Khung thì là ai?

"Chủ...chủ nhân..." Diệp Mặc nhìn thấy người tới, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, cả người xụi lơ trên mặt đất.

"Ngươi dám động vào y?" Ánh mắt của Vương Khung lạnh đến đáng sợ, đảo qua Đường Môn Đại Thiếu, lại khóa chặt Thương Xã Thất công tử.

"Ngươi chính là hội trưởng Đồ Thần Công Hội? Lừa đời lấy tiếng, bại hoại trong Thiên Võng, hôm nay ta sẽ chủ trì chính nghĩa, triệt để xoá bỏ khối u ác tính này." Thương Xã Thất công tử hiên ngang lẫm liệt, nói năng rất khí phách.

Vừa dứt lời, lập tức dẫn tới thiên hô vạn hoán, từ đạo nghĩa mà nói, ba đại cao thủ quả thực đứng ở thế bất bại, bọn hắn là vì đại nghĩa mà đến, lấy lại công đạo cho những người bị lừa bịp, đại thế mênh mông, không có kẽ hở.

Chương 232

Sắc mặt của Đệ Nhất Thiếu Gia trở nên khó coi, muốn nói điều gì, lại nhịn xuống.

Thế cục như thế này, đã là không thể chống lại.

"Ngươi nói ta lừa đời lấy tiếng, lừa bịp thế nhân?" Vương Khung cười lạnh, hắn bước ra một bước, khí phách như trời như biển.

Trong khoảnh khắc, ánh vàng lấp lánh trên đỉnh đầu hắn, biểu hiện ra thân phận chân chính.

"Đồ Phu!"

"Vinh dự: hạng thứ 5 Quang Minh Bảng!"

Một màn này núi lở trời sập, chấn động ánh mắt.

Tất cả mọi người sửng sốt tại chỗ.

Ngoại trừ Đường Môn Đại Thiếu ngưng ánh mắt lại, tất cả mọi người bao quát cả Thương Xã Thất công tử, Lãnh Nguyệt Thiền, thậm chí là Đệ Nhất Thiếu Gia ở bên trong cũng đều không dám tin tưởng.

"Ta chính là Đồ Phu!" Vương Khung bá khí tuyên bố, tiếng nói của hắn mênh mông như kinh lôi, chấn động bát phương.

Ta chính là Đồ Phu!

Một câu đơn giản lại như kinh lôi trong trời trong làm cho tất cả mọi người rung động.

Thương Xã Thất công tử, Lãnh Nguyệt Thiền bỗng nhiên ghé mắt, nhìn về phía Đường Môn Đại Thiếu, trong mắt bọn hắn tràn ngập nghi hoặc cùng với khó hiểu.

"Ngươi chém đinh chặt sắt nói với ta hắn là giả mạo." Thương Xã Thất công tử lộ ra sắc mặt khó coi.

Nếu như không phải Đường Môn Đại Thiếu đến mời, gã tuyệt đối sẽ không ra mặt.

Ở trong mắt gã, bán cho Đường Môn Đại Thiếu một cái nhân tình, diệt trừ một cái công hội lừa đời lấy tiếng, chỉ là tiện tay mà thôi, thậm chí còn

có thể chiếm được một ít mỹ danh.

Nhưng mà, tất cả những thứ này đều cần phải xây dựng ở bên trên cơ sở Đồ Thần Công Hội là giả mạo.

Vừa rồi gã chính là đã thề son thề sắt, đánh cược tín dự cá nhân cùng với uy vọng của Thương Xã, chỉ ra rằng Đồ Thần Công Hội là lừa đời lấy tiếng.

Nhưng mà, một màn trước mắt lại làm cho Thương Xã Thất công tử triệt để ngẩn người.

Đừng nói là gã, liền ngay cả Đệ Nhất Thiếu Gia cũng đều choáng váng.

Đệ Nhất Thiếu Gia nằm mơ cũng không ngờ được, tên gia hỏa hùn vốn sáng lập công hội cùng với gã, lợi dụng danh tiếng của Đồ Phu gạt người gạt tiền lại thật sự là Đồ Phu chân chính.

Con hàng này thật hung ác, ngay cả chính mình cũng đều lợi dụng.

Nhưng, lúc này Đệ Nhất Thiếu Gia không có nửa phần khó chịu, ngược lại kích động đến mức khó có thể tin.

"Tên gia hỏa này, thật đúng là kinh hỉ a."

Hội trưởng Đồ Thần Công Hội lại thật sự là Đồ Phu chân chính, những lời đồn trước đó, thậm chí là mục đích ba đại cao thủ đi đến đây liền trở nên đáng nghi ngờ.

Ai cũng không phải người ngu, thậm chí không cần Vương Khung nói chuyện, hướng gió liền triệt để chuyển biến.

Uy danh của Đồ Phu còn ở đó, thêm dáng vẻ vênh váo hung hăng của ba đại cao thủ vừa rồi, nhất thời, Đồ Thần Công Hội liền trở thành người bị hại.

"Trời ạ, hoá ra bọn hắn mới là lừa đảo, lừa đời lấy tiếng, muốn tru diệt Đồ Thần Công Hội của chúng ta."

"Tổ tông mười tám đời nhà bọn hắn, lại muốn giội nước bẩn, phân hoá Đồ Thần Công Hội chúng ta, một lũ khốn nạn."

"Cao thủ cái gì chứ, chỉ là đố kị thiên phú của Đồ Phu, muốn bóp chết từ trong trứng nước, dụng tâm sao mà âm hiểm, còn đánh cược tín dự của

Thương Xã, ta nhổ vào gã, có cái trứng tín dự."

Tiếng chửi rủa liên tục vang lên, thành viên Đồ Thần Công Hội vừa rồi phản chiến ngược lại là trở thành tiên phong hung mãnh nhất. Bọn hắn áy náy trong lòng, muốn vì biện minh cho chính mình, bọn hắn vẫn y như cũ là thành viên của Đồ Thần Công Hội.

Đây chính là nhân tâm.

Sắc mặt của Thương Xã Thất công tử, Lãnh Nguyệt Thiền khó coi tới cực điểm, từ một loại góc độ nào đó mà nói, bọn hắn là bị Đường Môn Đại Thiếu lừa gạt.

"Đồ Phu..." Thương Xã Thất công tử mở miệng nói.

Đối với gã mà nói, đối mặt với mình rốt cuộc không phải là một kẻ lừa đảo, mà là cao thủ trên Quang Minh Bảng có thanh danh không hề yếu hơn gã.

Người ở trước mặt này, thế nhưng là Đồ Phu chân chính.

"Chuyện này là hiểu lầm." Thương Xã Thất công tử nhìn thấy tình huống không đúng, liền lập tức nói.

"Hiểu lầm con mẹ ngươi!" Vương Khung quát to một tiếng, trực tiếp móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra.

Ầm ầm! Hoả pháo kinh thiên, quang mang hung lệ xuyên thủng đường đi, bắn về phía Thương Xã Thất công tử.

Bảo khí cấp đỉnh phong có uy năng khó có thể tưởng tượng, đặc biệt là vào sau khi Vương Khung đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, uy lực của kiện bảo khí này liền triệt để bạo phát.

Thương Xã Thất công tử sắc mặt đột biến, thân hình lấp lóe.

Trong khoảnh khắc, mấy đạo thân ảnh phía sau gã bị hỏa lực thôn phệ, hóa thành bụi bặm.

"Bắn chết các ngươi." Vương Khung lạnh lùng, hắn thôi động Đại Uy Thiên Long Pháo, đạo đạo hỏa lực bắn ra, gần như không có khoảng cách, mật độ oanh kích như vậy khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Nạp đạn không giới hạn! ?"

"Đó chính là bảo khí cấp đỉnh phong, chân nguyên của hắn hùng hậu như vậy?"

"Mẹ kiếp, cũng đã bắn hơn hai mươi pháo rồi? Quá mạnh rồi?"

Đám người kinh hãi, liền ngay cả Đường Môn Đại Thiếu cũng đều biến sắc.

Gã không ngờ được, vẻn vẹn chỉ ba ngày, Vương Khung liền đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, nếu như chỉ vẻn vẹn như vậy cũng không đáng nói.

Nhưng lực lượng của Vương Khung khiến cho y kinh nghi.

Phải biết rằng, coi như là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cũng không có khả năng sử dụng bảo khí cấp đỉnh phong thoải mái như vậy.

Giống như Vương Khung vào trước khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, nhiều nhất chỉ có thể bắn hai ~ ba pháo, năng lượng Hỏa Chủng liền sẽ hao hết.

Nhưng bây giờ, hắn đã gần như phát huy Đại Uy Thiên Long Pháo đến cực hạn, nạp đạn không giới hạn, không có dấu hiệu suy kiệt.

Đây chính là chỗ cường đại của " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công ", chân nguyên thứ nhất, như sông lớn không khô kiệt.

Chương 233

Ầm ầm! Rốt cuộc, Thương Xã Thất công tử thân hình trì trệ, bị Đại Uy Thiên Long Pháo bắn trúng, hỏa lực kinh khủng nhấn chìm gã.

Nhưng đối phương dù sao cũng là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, dùng nhục thân ngạnh kháng cũng không có lập tức vẫn lạc.

Ông! Đúng lúc này, thân hình Vương Khung lấp lóe, xuất hiện ở trước người gã.

Thương Xã Thất công tử bị thương nặng, bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với ánh mắt hung lệ kia.

"Đồ Phu, ngươi..."

"Gọi cái đầu ngươi!"

Vương Khung xuất thủ vô tình, Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, hai tay của Thương Xã Thất công tử bay lên trời, âm thanh tê tâm liệt phế quanh quẩn ở trên đường phố.

Vương Khung không hề dừng tay, huyết khí màu vàng dâng lên mà ra, vậy mà tiến hành cứu chữa cho Thương Xã Thất công tử.

"Hắn...hắn đây là đang làm gì?"

"Đồ Phu thật đáng sợ, đây là không muốn gã chết ngay, mà là muốn hành hạ gã."

"Không thẹn danh xưng Đồ Phu, sát phạt vô kỵ, tàn nhẫn vô tình."

"Quá mạnh, đây chính là cao thủ hạng thứ 5 Quang Minh Bảng sao?"

Đám người nhìn mà sợ mất mật, Thương Xã Thất công tử ở dưới sự oanh sát của Đồ Phu, đã không còn hình người, lúc này, gã ngay cả năng lực cũng đều không thể thi triển.

Âm thanh tê tâm liệt phế như là tới từ địa ngục.

Có thể tưởng tượng được, một trận chiến này, tất sẽ lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa ở trong nội tâm của gã, nhắc đến Đồ Phu, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

"Đồ chó con, vừa rồi ngươi không phải rất phách lối sao?" Vương

Khung nhấc chân, trực tiếp đạp nát đầu của Thương Xã Thất công tử.

Thương Xã Thất công tử hét thảm một tiếng, tiêu thất ở bên trong Thiên Võng.

Trên đường phố, yên tĩnh như chết.

Đám người nhìn về phía Vương Khung, ánh mắt lấp lóe, tràn ngập kính sợ.

Nếu như nói trước đó khiêu chiến Quang Minh Bảng đã đặt vững sự cường đại của Đồ Phu, như vậy một trận chiến này liền làm cho tất cả mọi người kiến thức được sự bá đạo cùng với hung tàn của hắn.

Danh xưng Đồ Phu, danh xứng với thực.

Một khi chọc vào, giống như là thịt cá trên thớt vậy, mặc cho xâu xé, sinh tử lưỡng nan.

Lúc này, Vương Khung đằng đằng sát khí, khí thế như nộ hải thao thiên.

Đối mặt với ba đại cao thủ hắn cũng không tránh né một chút nào.

Đại thế cuồn cuộn, như trời như biển, thì có sao?

Đối với Đồ Phu mà nói, thế lớn như trời cũng có thể đồ!

"Quá hung, chẳng trách hắn có thể bước vào 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, ngay cả Thương Xã Thất công tử cũng đều dám giết, quả thực không kiêng kị gì."

"Ta rất hiếu kì, thân phận chân chính của hắn rốt cuộc là người nào? Thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải là kẻ vô danh."

"Nhất chiến thành danh, uy danh của Đồ Phu sẽ tiếp tục đề thăng."

Đám người lòng mang kính sợ, lần lượt lui lại, dường như bị cỗ khí thế đáng sợ này chấn nhiếp.

Ánh mắt của Vương Khung lạnh như băng, khóa chặt Lãnh Nguyệt Thiền cùng với Đường Môn Đại Thiếu.

"Đồ Phu, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm." Lãnh Nguyệt Thiền lộ ra sắc mặt khó coi, khẽ cắn răng nói.

"Hiểu lầm con mẹ ngươi!" Lúc này Vương Khung dường như chỉ sẽ chỉ nói một câu này.

Đại Uy Thiên Long Pháo lại phát động một lần nữa, hỏa lực bay tán loạn, trực tiếp bắn về phía Lãnh Nguyệt Thiền.

Ông! Đúng lúc này, một thân ảnh lấp lóe, trực tiếp ngăn ở trước người Lãnh Nguyệt Thiền, lực lượng mãnh liệt như tinh quang ngược dòng, đánh tan hoả pháo.

Vào lúc này, cao thủ xếp hạng thứ 3 trên Quang Minh Bảng, Đường Môn Đại Thiếu xuất thủ.

Quang Minh Bảng không phải là hư danh.

Ngoại trừ Xuyên Việt Giả thần bí nhất, Kiếm Đạo Tông, Đường Môn Đại Thiếu, La Kinh Cuồng cùng với Đồ Phu đều là hung danh dậy sóng.

Bốn người này giống như vương giả, đứng ở phía trên đám người, ở giữa lẫn nhau chưa từng tranh chấp.

Vào lúc này, Đường Môn Đại Thiếu hạng thứ 3 rốt cuộc cũng xuất thủ, đối mặt với Đồ Phu xếp hạng thứ 5.

Trận chiến đấu này trong giây lát liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, kéo cảm giác chờ mong đến cao nhất.

"Long tranh hổ đấu, đây tuyệt đối là một trận long tranh hổ đấu."

"Trong 5 hạng đầu Quang Minh Bảng, ngoại trừ Xuyên Việt Giả xếp hạng đệ nhất, chênh lệch giữa bốn người khác kỳ thực cũng không lớn, hôm nay đến đây quả thật là quyết định chính xác."

"Đường Môn Đại Thiếu thật sự xuất thủ, cũng không biết hôm nay rốt cuộc ai thắng ai thua."

"Mặc kệ ai thắng ai thua, đây tuyệt đối được xưng tụng là sự kiện lớn tại Thiên Võng. Nhưng theo ta thấy phần thắng của Đường Môn Đại Thiếu lớn hơn một chút."

Nhất thời, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, không dám bỏ lỡ chút nào.

Trận chiến này hoành tráng chưa từng có và hiếm thấy trong lịch sử.

Dù sao cao thủ trong 5 hạng đầu Quang Minh Bảng có thể gặp nhau đều đã vô cùng hiếm thấy, chớ đừng nói chi là chiến một trận sinh tử.

Tuy nhiên, số người lạc quan đối với Đường Môn Đại Thiếu nhiều hơn một chút, dù sao thì Đường Môn Đại Thiếu cũng đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng ba, mà Đồ Phu chỉ mới đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên mà thôi.

Phải biết rằng, chênh lệch giữa mỗi một trọng cảnh giới cũng đều không thể dùng con số mà tính toán.

"Đồ Phu, ngươi đã làm ra một quyết định sai lầm." Đường Môn Đại Thiếu lạnh giọng nói.

"Nói nhảm." Vương Khung quát to một tiếng, lười nhác nói nhảm với y, trực tiếp xuất thủ.

Hắn như là cầu long thăng thiên, thân hình cực nhanh, như gió mạnh càn quét, lực lượng mạnh mẽ, giống như núi lớn sụp đổ.

Còn chưa vận dụng năng lực, nhưng loại khí thế này đã đủ làm cho người ta ngạt thở.

Sau khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, nhục thân của hắn đạt đến độ cao trước đó chưa từng có.

Ở dưới một quyền, chỉ có chết không có sống.

"Ngươi còn quá non." Đường Môn Đại Thiếu lật tay đánh ra một chưởng, quét ngang mà tới.

Chương 234

Phanh! Hai thân ảnh đụng vào nhau, gió sắc bén nổi lên, dư ba như vạn đạo gợn sóng, càn quét bát phương.

Lực lượng kinh khủng nở rộ dọc theo quyền phong của Vương Khung, trực tiếp xé rách da thịt.

Đường Môn Đại Thiếu sắc mặt đột biến, chỉ cảm thấy bàn tay phảng phất như muốn bị đánh nát, lực lượng gần như cuồng loạn kia cuốn về phía cánh tay của y, huyết dịch toàn thân cũng đều sôi trào theo.

"Ngươi..." Đường Môn Đại Thiếu rên lên một tiếng, trong nội tâm nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Y không ngờ được, Vương Khung chỉ mới đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, nhục thân chỉ mới sơ bộ nhận sự tẩm bổ của thiên địa linh khí, lại cất giấu lực lượng đáng sợ như vậy, cứng rắn đè ép y.

"Ngươi còn quá non." Vương Khung trầm giọng quát, trả y nguyên lời nói lúc nãy của Đường Môn Đại Thiếu trở về.

Cùng lúc đó, quyền thế của hắn một khi mở ra, liền không ngừng lại, giống như mưa giông gió bão oanh sát mà tới.

Đường Môn Đại Thiếu lui lại từng bước, chỉ cảm thấy kình phong gào thét, giống như một bức tường ngăn ở trước người, ép tới mức khiến cho y không thở nổi.

Hai cánh tay của y dần dần tê dại, máu thịt rã rời, máu tươi bắn tung tóe.

Một màn này như núi lở trời sập, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức trợn mắt hốc mồm.

Không ai ngờ tới, Đường Môn Đại Thiếu chiếm cứ ưu thế trên cảnh giới lại bị áp chế đến mức độ này, hoàn toàn bị nghiền ép.

"Đồ Phu quá kinh khủng, lực lượng của hắn làm sao lại mạnh như vậy?"

"Nhục thân của hắn có vấn đề, hoàn toàn không giống như là cảnh giới

Bổ Nguyên tầng một, trực tiếp đè ép Đường Môn Đại Thiếu."

"Đồ Phu chính là Đồ Phu, quả nhiên là ngang ngược cuồng bá."

Toàn bộ đường phố đều sôi trào theo.

Một trận chiến này vừa mới bắt đầu liền đã kinh động tâm phách.

Đám người Lãnh Nguyệt Thiền, Đệ Nhất Thiếu Gia đều nhìn choáng váng, cảnh giới của Vương Khung quả thực không thể tưởng tượng, rõ ràng chỉ có cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, nhưng chân nguyên hùng hồn, tràn lan như sông lớn, bốc lên như khói lửa, cơ hồ không ngừng không nghỉ, gắt gao áp chế Đường Môn Đại Thiếu.

"Viêm Hổ!"

Đột nhiên, một tiếng rống to vang vọng.

Đạo đạo hỏa diễm bay ra từ bên trong lầu các chung quanh, ngưng tụ thành đoàn, hóa thành một đầu Viêm Hổ, đạp nát đại địa, ngăn cản ở trước người Đường Môn Đại Thiếu.

Đầu Viêm Hổ kia cao lớn vô cùng, lửa nóng thiêu đốt hừng hực trên người, nhiệt độ cực nóng khiến mọi thứ chung quanh đều bốc cháy lên.

"Đây là..."

"Năng lực của Đường Môn Đại Thiếu!"

Có người kinh hô, nhận ra được, mặt thoáng hiện vẻ kính sợ.

Tại Thiên Võng, uy danh của Đường Môn Đại Thiếu thậm chí còn ở phía trên Đồ Phu, mấu chốt nhất chính là năng lực của y.

Hô Hình Uống Tượng!

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, loại năng lực này hắn đã từng nghe thấy, chỉ cần niệm tụng tên thật, liền có thể ngưng pháp thành tượng, hiển hóa chân hình.

Đây chính là một loại năng lực vô cùng hiếm thấy bên trong phái siêu năng.

"Giết!"

Viêm Hổ gào thét, ngọn lửa đáng sợ dâng lên tứ phương, loại nhiệt độ kia, coi như là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cũng không chịu nổi.

Sắc mặt của tất cả mọi người đột biến, lần lượt bỏ chạy về hướng nơi xa, sợ bị cuốn vào trong đó.

"Chủ nhân..." Diệp Mặc cảm nhận được sự đáng sợ của Viêm Hổ, nghẹn ngào kêu lên.

Ầm ầm! Đúng lúc này, tiếng sấm rền vang vọng, đạo đạo lôi quang nổi lên trên cánh tay phải của Vương Khung, đan xen vào nhau.

Cánh tay của hắn bỗng nhiên chấn động, truyền ra tần suất đáng sợ, cơ hồ hòa làm một thể cùng với lôi quang.

"Đó...đó là cái gì?"

"Đây là năng lực của Đồ Phu? Đây coi như là cái gì? Phái thần binh? Hay là phái siêu năng?"

Đám người kinh dị, lần lượt mở to hai mắt nhìn.

Năng lực của Đồ Phu, lần thứ nhất xuất hiện ở trong mắt mọi người, coi như là Đường Môn Đại Thiếu cũng đều cảm thấy cảm giác áp bách mơ hồ.

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, đồng hóa cùng với cánh tay phải, lôi quang trùng thiên, chém về phía Viêm Hổ.

Ông! Lôi quang đáng sợ trực tiếp xé rách Viêm Hổ, lôi hỏa xen lẫn, Viêm Hổ rống to một tiếng, hóa thành viêm quang tán loạn.

"Thiết Sư!" Đường Môn Đại Thiếu lại rống một lần nữa.

Lập tức, binh khí trong tay mọi người chung quanh phóng lên tận trời, hỗn tạp thành một đoàn, hóa thành sư tử sắt thép, đạp nát đường phố, vọt thẳng về phía Vương Khung.

Phanh! Lôi Quang Trảm cuồng bạo rơi ở phía trên sư tử sắt thép, vạn đạo hoa lửa, lại không thể chém đứt nó.

"Đồ Phu, ta đã nói rồi, ngươi còn quá non." Đường Môn Đại Thiếu cười lạnh nói.

Y một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, trầm giọng quát.

"Thiên địa pháp hội, đều hóa vực sâu!"

Vừa dứt lời, đại địa dưới chân Vương Khung nứt ra, thiên không trên

đỉnh đầu phảng phất như sụp đổ, hình thành một cái vòng xoáy đáng sợ.

Nội ngoại chấn động, như hãm vực sâu, trong nháy mắt, thân hình của hắn càng trở nên mơ hồ, mắt thấy là sẽ bị vòng xoáy đáng sợ này nuốt chửng.

Thiết Sư cuồng hống, cắn Hắc Long Đao, hạn chế động tác của Vương Khung, lôi quang dâng trào, cũng không thể chém rách nó.

Đám người kinh dị, ánh mắt nhìn về phía Đường Môn Đại Thiếu cũng khác nhau.

Hô Hình Uống Tượng, không hổ là dị số ở bên trong phái siêu năng, là có thể thao túng thiên địa linh khí, hóa thành vành đai chân không giống như vực thẳm, nuốt chửng mọi thứ, hủy diệt sinh linh.

Loại năng lực này quả thực quá kinh khủng.

"Đồ Phu chung quy vẫn kém một bậc." Đám người thổn thức, không khỏi lắc đầu.

Hai người dù sao cũng tồn tại chênh lệch về cảnh giới, năng lực của Đường Môn Đại Thiếu lại quá mức quỷ dị, thắng bại như vậy cũng hợp tình hợp lý.

"Chủ...nhân..." Diệp Mặc cắn răng, muốn xông tới.

Ầm ầm! Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ thật lớn, lôi vân cuồn cuộn, tụ tập mà đến từ bát phương, treo ở phía trên thiên khung, đạo đạo lôi quang đáng sợ giống như long trảo xé rách trường không, làm cho người ta sợ hãi.

Chương 235

"Lôi Đình!"

Một tiếng khẽ nói truyền ra từ bên trong "vực sâu" kia.

Trong khoảnh khắc, phong vân biến sắc, lôi quang kinh khủng phóng lên tận trời, rung động tâm linh của mỗi người.

"Đây là...chiến kỹ mạnh nhất..." Đường Môn Đại Thiếu bỗng nhiên biến sắc.

Bên trong Quang Minh Học Cung ẩn giấu một bộ tuyệt học cổ lão tên là "Thiên Tượng Cửu Đạo", trong đó ghi chép chín loại chiến kỹ, được xưng là chiến kỹ mạnh nhất.

Thiên Hỏa, Địa Tạng, Phong Môn, Triều Tịch, Diệu Linh, Sương Thiềm, Hắc Uyên, Long Trạch cùng với Lôi Đình!

Ngày đó Phí lão cấp cho Vương Khung chiến kỹ cấp Xích Viêm tuyệt phẩm "Lôi Đình ", chính là một trong số đó.

Muốn luyện thành môn chiến kỹ này, liền phải cảm nhận được vĩ lực lôi đình, dùng thân tương dung.

Đối với những người khác mà nói, muốn tu luyện môn chiến kỹ này, chính là có muôn vàn khó khăn, không khác gì với chết.

Nhưng hết lần này tới lần khác Vương Khung lại nắm giữ Lôi Quang Tí, đối với hắn mà nói, tu luyện môn chiến kỹ này, căn bản là không có bất kỳ nguy hiểm sinh tử gì.

Rốt cuộc, vào sau khi hắn đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, liền luyện thành môn chiến kỹ này.

"Thiên...thiên tượng dị biến...đây là chiến kỹ gì? Lại có thể dẫn tới thiên tượng dị biến?" Đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Lúc này, lôi vân tụ tập, đạo đạo lôi đình rủ xuống, cơ hồ luyện thành một thể cùng với cánh tay của Vương Khung.

Hắc Long Đao trong nháy mắt liền hóa thành Lôi Đao dài hơn hai mét, tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ, rung động nhân tâm, uy năng đáng sợ lộ

ra sự cuồng bạo cùng với hung lệ.

Ông! Cánh tay của Vương Khung nhẹ nhàng lắc một cái, trực tiếp xé rách "vực sâu".

"Chuyện này...không thể nào..." Đường Môn Đại Thiếu sững sờ tại chỗ, căn bản không thể tin được.

Dùng thân phận của y, là đã quá quen thuộc đối với "Thiên Tượng Cửu Đạo".

Chín môn chiến kỹ này được gọi là mạnh nhất, không chỉ là bởi vì uy lực của nó bá đạo thông huyền, càng là bởi vì độ khó tu luyện cơ hồ đạt đến tình trạng khiến cho người ta giận sôi.

Tại Quang Minh Học Cung, bên trong truyền nhân thế hệ này còn chưa nghe nói qua có mấy người luyện thành chiến kỹ trong số này.

Phanh! Hắc Long Đao nhẹ nhàng vạch một cái, lôi đình đáng sợ rủ xuống từ trên trời, trực tiếp chém về phía đầu Thiết Sư kia.

Lực lượng cuồng bạo như kinh long tàn phá bừa bãi, trong nháy mắt liền phân giải đầu Thiết Sư kia.

Lôi đình mênh mông, mượn nhờ thiên uy, đây chính là chỗ đáng sợ của chiến kỹ này.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nín thở, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Chiến lực cùng với thiên phú như vậy, khiến cho trận chiến đấu này đã triệt để mất đi sự hồi hộp.

Đồ Phu thật đáng sợ, năng lực của hắn vượt qua tưởng tượng, thiên phú của hắn càng là có một không hai quần luân.

Lúc này, chuôi đồ đao hóa thành lôi quang này rốt cuộc cũng chém về phía cái đầu của Đường Môn Đại Thiếu.

"Không có khả năng, ta không thể bại..." Đường Môn Đại Thiếu ngửa mặt lên trời gào thét.

Đối mặt với thiên uy, tiếng kêu gào của gã chung quy vẫn bị bao phủ.

Lôi quang lấp lóe, hắc đao chém ng đầu của y bay lên cao cao, máu tươi

tung toé, nhuộm đỏ một phương.

"Bại! ? Đường Môn Đại Thiếu bại rồi? Chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, y vẫn thua ở trong tay Đồ Phu?"

"Hoành không xuất thế, che đậy cùng thế hệ, đây chính là Đồ Phu chân chính sao? Chẳng trách có thể đột nhiên nổi lên, tung hoành Thiên Võng."

"Thật bất khả tư nghị, thân phận chân chính của người này tuyệt đối không đơn giản!"

Sau một hồi tĩnh mịch, trong đám người lập tức nhấc lên tiếng than thở giống như thủy triều.

Bọn hắn cảm thán bởi vì Đường Môn Đại Thiếu bị đánh bại.

Kinh sợ bởi vì sự cường đại của Đồ Phu.

Nam nhân này thiên tư tuyệt đại, thực lực có một không hai quần luân, thủ đoạn càng là bá đạo tàn nhẫn, giết người bất dung tình, hành sự không kiêng kị gì.

"Đồ Phu..." Lãnh Nguyệt Thiền run rẩy thân thể mềm mại, nàng mặc dù cũng là cảnh giới Bổ Nguyên, nhưng thực lực lại ở phía dưới Đường Môn Đại Thiếu, lúc này nhìn thấy lực lượng không thể địch nổi kia của Vương Khung đã sớm bị doạ vỡ mật, hoa dung thất sắc.

Nàng muốn rời khỏi Thiên Võng, nhưng Vương Khung căn bản không cho nàng cơ hội, loại sự tình thương hương tiếc ngọc này còn tuỳ thuộc vào người nào.

"Còn muốn chạy?"

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, lôi đình mênh mông, rơi xuống từ trên trời, trực tiếp chém Lãnh Nguyệt Thiền thành tro tàn, thảm thương cho vị đại mỹ nhân này liền ngay cả tiếng kêu thảm cũng đều chưa kịp phát ra, liền vẫn lạc.

"Hội trưởng vô địch, hội trưởng vô địch!"

Lập tức, một trận tiếng hô hoán như núi kêu biển gầm vang lên ở phía trước đại môn Đồ Thần Công Hội.

Thanh âm kia cuồn cuộn mà tới, truyền khắp bát phương, mang theo sự

cuồng nhiệt cùng với kích động.

Tất cả mọi người biết rõ, một trận chiến này sẽ triệt để đặt vững địa vị của Đồ Thần Công Hội, cũng đặt vững uy danh của Đồ Phu.

Từ nay về sau, sẽ không còn người nào dám khinh thường Đồ Thần Công Hội.

Bởi vì sau lưng nó là Đồ Phu.

Một ngày này, Thiên Võng chấn động.

Ba đại cao thủ Đường Môn Đại Thiếu, Thương Xã Thất công tử, Lãnh Nguyệt Thiền cùng nhau đi tới, uy hiếp Đồ Thần Công Hội, cuối cùng lại bị Đồ Phu dùng một địch ba, giết đến đại bại thua thiệt, biến mất tại Thiên Võng.

Tin tức này càn quét như gió lốc, chấn động tất cả mọi người.

Các loại lời đồn liên quan tới Đồ Thần Công Hội cũng bởi vì một trận chiến này mà triệt để tan thành mây khói.

Nói đùa, hiện tại ai không biết sự hung tàn cùng với kinh khủng của Đồ Phu?

Ai dám chọc loại cao thủ cấp bậc này?

Hắn ngay cả mặt mũi của Thương Xã Thất công tử cũng không cho, trực tiếp đem oanh sát gã thành cặn bã.

Mỹ nhân như Lãnh Nguyệt Thiền cũng đều không có đạt được nửa phần thương tiếc, tử trạng thảm liệt vô cùng.

Chương 236

Về phần Đường Môn Đại Thiếu, càng là thảm bại ở trong tay Đồ Phu.

Cũng chính là một ngày này, xếp hạng trên Quang Minh Bảng phát sinh biến hóa.

Đồ Phu nhảy lên hạng thứ 3, về phần Đường Môn Đại Thiếu thì rơi xuống đến hạng thứ 5.

"Thật sự là không ngờ được...không ngờ được..." Đệ Nhất Thiếu Gia trăm mối cảm xúc ngổn ngang, giống như đặt mình vào mộng cảnh.

Vào ngày này, Vương Khung đã mang đến cho gã quá nhiều kinh hỉ.

Gã nằm mơ cũng không ngờ được, người cùng với gã cùng nhau mượn danh nghĩa danh hào của Đồ Phu hùn vốn gạt người lại là Đồ Phu chân chính.

"Ngươi còn có nhiều chuyện không ngờ được đâu." Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Đồ Thần Công Hội sẽ ngày càng lớn mạnh, về sau liền toàn bộ nhờ vào ngươi."

Hắn đã cho thấy thân phận, liền không có dự định triệt để xem Đồ Thần Công Hội như cây rụng tiền, đã sáng lập, vậy thì phải phát triển thật tốt!

"Từ sau khi ngươi chứng thực thân phận, người muốn gia nhập công hội chúng ta quả thực là không thể tưởng tượng." Đệ Nhất Thiếu Gia cười nói.

"Chúng ta vẫn phải sàng chọn, chọn ra một số người hữu ích." Vương Khung đột nhiên nói.

Hắn nhìn Đệ Nhất Thiếu Gia, hình như có thâm ý.

"Có ngươi ở đây, có lẽ Đồ Thần Công Hội sẽ có thể trở thành đại công hội đệ nhất Thiên Võng, thậm chí..." Vương Khung mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của gã.

"Có lẽ có một ngày, bọn hắn sẽ có thể trở thành trợ lực của chúng ta trong hiện thực, sóng to lực kéo mạnh, đây sẽ là một cỗ lực lượng không thể coi thường."

Đệ Nhất Thiếu Gia nghe thế, ánh mắt đại thịnh, trong mắt lóe lên một vệt cực nóng không dễ dàng phát giác.

"Đồ Thần Công Hội liền giao cho ngươi, tiếp theo, ta có thể sẽ không có thời gian rảnh rỗi." Vương Khung đột nhiên nói.

Sơ Vương Tế mắt thấy cũng đã sắp bắt đầu, hắn muốn chạy nước rút đợt cuối cùng, lợi dụng thời gian sau cùng tăng cường thực lực.

"Đồ Phu, ngươi có muốn biết rõ thân phận trong hiện thực của ta hay không?" Đệ Nhất Thiếu Gia đột nhiên nói.

Vương Khung bỗng nhiên dừng bước chân lại, hắn liếc mắt nhìn sang, mỉm cười.

"Ngươi muốn nói sao?"

Đệ Nhất Thiếu Gia cũng cười, phất phất tay, coi như cáo biệt.

Vương Khung quay người, đi ra khỏi Đồ Thần Công Hội.

Đến trước đại môn, hắn quay đầu lại nhìn một chút biểu tượng mang tính tiêu chí kia, đồ đao màu đen, có thể trảm thần minh.

Có lẽ có một ngày, danh hào của Đồ Thần Công Hội thật sự có thể đi ra khỏi Thiên Võng, nổi lên dưới gầm trời này, trở thành ánh sáng mãi không rơi kia.

"Làm người, luôn luôn phải có một chút hướng tới." Vương Khung cười cười, quay người rời đi.

"Xin chào!"

Đột nhiên, một thân ảnh ngăn cản đường đi của hắn.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vị thanh niên chậm rãi đi tới, quần áo của người này vô cùng quái dị, áo ngắn tay quần dài, hình dạng thường thường không có gì lạ, con ngươi đen nhánh lại như bóng đêm, khiến cho người ta nhìn liền phảng phất như muốn rơi vào.

"Đồ Phu?" Thanh niên kia mỉm cười nói.

"Ngươi là?" Vương Khung khẽ giật mình, mở miệng hỏi.

"Ngươi có thể gọi ta là Xuyên Việt Giả!"

Bên trong Thiên Võng có rất nhiều truyền thuyết, kéo dài không suy.

Trong đó thần bí nhất chính là Xuyên Việt Giả hùng bá Quang Minh Bảng, đệ nhất cường giả không thể tranh cãi.

Vương Khung vô cùng hiếu kỳ đối với vị Xuyên Việt Giả này.

Bởi vì đối phương còn muốn thần bí hơn so với hắn, cơ hồ không có người thấy y, bên trong Thiên Võng không có bất kỳ tin tức gì liên quan tới y.

Y giống như sương mù giữa tháng, vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, chỉ để lại dấu vết leo đến đỉnh cao kia, cao chót vót như núi, không thể lay chuyển.

Nhân vật như vậy, sẽ có phong thái như thế nào?

Vương Khung đã tưởng tượng hơn trăm lần, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ qua, Xuyên Việt Giả bên trong truyền thuyết cứ như vậy đường hoàng xuất hiện ở trước người của hắn, một chút dấu hiệu cũng đều không có.

"Tán gẫu vài câu đi!" Xuyên Việt Giả khẽ mỉm cười.

Vương Khung còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của Xuyên Việt Giả liền rơi vào đầu vai của hắn, quang ảnh biến hóa, hai người liền rơi xuống trước một con sông lớn.

Đây chính là dòng sông dài nhất bên trong Thiên Võng, lăn lăn lộn lộn, chín khúc quanh và mười tám vịnh, lòng sông mênh mông như một con ngựa phi nước đại chảy về phương xa.

Theo truyền thuyết, con sông này được tạo ra dựa trên giấc mơ của Tần Hoàng bệ hạ.

Nó có tên hay không?

Ai cũng không biết, có lẽ chỉ có Tần Hoàng mới biết rõ.

Chỉ là, con sông này ở bên trong Thiên Võng rất có thanh danh, trước đây đã có cao thủ ngộ đạo tại đây, luyện thành thần thông kinh thế.

"Con sông này giống như Táng Viêm Hà xưa kia, bao la và hùng vỹ, chẳng biết trải dài đến đâu, nó chảy đến chỗ nào, chỗ đó chính là phần cuối của Thiên Võng." Xuyên Việt Giả khẽ nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Táng Viêm Hà, là dòng sông cổ xưa nhất thế giới, danh xưng là tổ hà.

Nó bắt đầu từ tận cùng của thiên địa, xuyên qua cấm khu, một mực đi đến phần cuối thế giới.

Từ xưa đến nay, chỉ có đệ nhất cường giả Lâm La Thiên từng đi đến phần cuối Táng Viêm Hà vào ba ngàn năm trước, chỗ đó cất giấu cái gì? Ai cũng không biết.

Lâm La Thiên đã mang theo hết thảy mọi thứ.

"Những bậc thánh hiền từ ngàn xưa đều tịch mịch...cho dù là cường giả cái thế, một ngày nào đó cũng sẽ giống như những bọt nước này, chôn vùi trong năm tháng, bị thời gian nuốt chửng." Xuyên Việt Giả yếu ớt thở dài.

Vương Khung giương mắt, không nhịn được nói: "Nhưng chúng ta sống tại hiện tại, chỉ luận thiên hạ đương thời, sao phải để ý thanh danh sau khi chết?"

"Chỉ luận thiên hạ đương thời, sao phải để ý thanh danh sau khi chết! ?" Xuyên Việt Giả suy ngẫm lời nói của Vương Khung, trên mặt hiển ra nụ cười.

Chương 237

"Đồ Phu, ngươi rất là thú vị, chính là người ta muốn tìm."

"Người ngươi muốn tìm?" Vương Khung hơi nhíu mày, có một chút không rõ.

"Bốn mươi năm trước, lão Tần Hoàng đang lúc thịnh niên, dưới gối có nhiều nhi tử, Tần Hoàng hiện nay vào trước kia chỉ là một vị cửu hoàng tử không có cảm giác tồn tại mà thôi."

"Lúc đó còn cách thời điểm viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình sáng lập mười ba năm." Xuyên Việt Giả chậm rãi nói.

Vương Khung ngơ ngác, không biết rõ đối phương vì sao lại nói với hắn những chuyện này.

"Cũng chính là vào năm ấy, một cái tổ chức cỡ nhỏ lặng yên thành hình, mới đầu nó chỉ có ba người, cửu hoàng tử năm đó chính là một trong số đó."

"Mục đích tổ chức này thành lập không ai biết được, bọn hắn hành sự cũng vô cùng quỷ dị, hết thảy tùy tâm, bọn hắn hành tẩu thiên hạ, tìm kiếm đồng bạn, theo việc không ngừng lớn mạnh, cái thế giới này chung quy cũng đã chú ý tới sự tồn tại của tổ chức này."

"Sau một trận chiến tại Lạc Yêu Cốc, tổ chức này đánh bại tám đại Vương Thành, chém giết hơn một ngàn đệ tử Vương Thành, nhất chiến thành danh, kinh động thiên hạ."

"Ngày đó, Lạc Yêu Cốc dường như trở thành thánh địa để bọn hắn lên ngôi, bọn hắn tắm rửa trong vương huyết, đăng lâm tuyệt đỉnh, dùng vương tọa làm danh hiệu, có tổng cộng mười hai người!" Xuyên Việt Giả chậm rãi nói, không có một chút tâm tình dao động nào.

"Thập Nhị Vương Tọa! ?" Trong nội tâm Vương Khung đột nhiên phát sinh gợn sóng, khó mà bình phục.

Thập Nhị Vương Tọa, đó là tổ chức thần bí nhất, đáng sợ nhất một trăm năm trước .

Tổ chức này chỉ có mười hai người, nhưng mỗi một người đều có thực lực kinh thiên động địa.

Bọn hắn ẩn thân trong sương mù, ẩn vào thế gian, nhưng sự mạnh mẽ của bọn hắn lại làm cho thiên hạ sợ hãi.

Lấy vương tọa làm danh hiệu, ý là bao trùm ở phía trên hoàng quyền, đứng trên chúng sinh.

Bọn hắn mới là vương chân chính trên thế gian này.

Vương Khung không biết, Thập Nhị Vương Tọa còn có quá khứ đáng sợ như thế.

Dùng huyết mạch của tám đại Vương Thành đặt vững hung danh chấn động thiên hạ của bọn hắn.

Đây là bá đạo cùng với cường đại bực nào.

Vương Khung phảng phất như trông thấy, ở bên trong sương mù tăm tối kia, mười hai đạo thân ảnh sừng sững đứng lặng, hiển lộ rõ ràng uy thế vô địch.

"Cũng là một năm kia, cửu hoàng tử đơn thương độc mã, vào cung giết huynh đệ, tru diệt nhất mạch thái tử, toàn bộ phủ đệ 361 miệng ăn, không một người sống sót, cọc huyết án này làm rung chuyển đế đô, nhưng, lão Tần Hoàng bảo trì trầm mặc một cách lạ kỳ." Xuyên Việt Giả yếu ớt nói.

Ánh mắt của Vương Khung run rẩy, hắn không ngờ được đương kim Tần Hoàng bệ hạ lại còn có quá khứ đen tối như thế, giết chóc thân huynh đệ, tru diệt đồng tộc, gây ra huyết án kinh động thiên hạ.

Thực tế, cho đến ngày nay cũng không có ai dám nhắc đến vụ án cũ này, lịch sử đã bị che lấp từ lâu.

Nhưng mà Xuyên Việt Giả lại không gì kiêng kị, chậm rãi kể lại.

"Một năm kia, lão Tần Hoàng đuổi cửu hoàng tử tới sa mạc tuyết phía bắc, tại chỗ nghèo nàn kia, y gặp được một người." Nói đến đây, Xuyên Việt Giả có một chút dừng lại, nhìn về phía Vương Khung.

"Người kia rất giống với thiếu niên bên cạnh ngươi kia."

"Diệp Mặc! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Xuyên Việt Giả quay đầu, nhìn nước sông mênh mông chảy xiết, tiếp tục nói: "Người kia sau đó trở thành viện trưởng viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình."

Ánh mắt của Vương Khung rung động, một bức tranh vĩ đại quỷ quyệt dường như từ từ hiện ra trước mặt hắn, đó là truyền kỳ giấu trong năm tháng, chói lọi tuế nguyệt, bây giờ từ từ kể lại, vẫn kinh tâm động phách y như cũ.

"Cũng chính là một năm kia, Thập Nhị Vương Tọa chính thức bắt đầu cuộc hành trình ngắn ngủi nhưng đầy truyền kỳ." Xuyên Việt Giả thở dài.

"Bọn hắn đi vào miếu cổ sa mạc tuyết phía bắc, đạp vào thần đàn Thập Vạn Đại Sơn, xâm nhập Long Cung tứ hải đại dương mênh mông, thậm chí là quét ngang yêu huyệt thiên hạ..."

"Từng sự kiện rung trời, chấn động thiên hạ, Thập Nhị Vương Tọa trở thành biểu tượng của vô địch cùng với bất hủ, mà bọn hắn đi đến một bước đó, chỉ dùng thời gian mười năm."

"Một năm kia, lão Tần Hoàng băng hà, cửu hoàng tử giết trở lại đế đô, sát hại hơn sáu ngàn tám trăm đồng tộc, kẻ lưu vong liên luỵ vượt qua mười vạn. Y tắm rửa hoàng huyết, đăng cơ làm đế, cùng năm, sáng lập viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình."

"Cũng chính là một năm kia, Thập Nhị Vương Tọa mai danh ẩn tích, không còn có xuất hiện ở trước mặt thế nhân."

Vương Khung cảm xúc chập trùng, khó mà bình tĩnh.

Những bí mật này thấm đẫm máu và lửa, đầy rẫy vinh quang, tràn ngập giết chóc, đã sớm hóa thành truyền kỳ, chôn vùi ở bên trong thời gian.

Nhưng cho dù là như vậy, hiện nay nghe lại vẫn y như cũ làm cho lòng người thoải mái.

Vương Khung không biết rõ Xuyên Việt Giả là làm thế nào biết những chuyện này, cũng không biết đối phương vì sao muốn nói với hắn những chuyện này.

Xuyên Việt Giả dường như nhìn xuyên tâm tư của Vương Khung, y

cũng không quay đầu lại, nhìn nước sông mênh mông lao nhanh, thản nhiên nói.

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, vương tọa ngày xưa đã mục nát, triệt để mất đi ánh sáng."

"Ta muốn sáng lập một tổ chức, liền giống như Thập Nhị Vương Tọa trước kia, chiến thắng mọi kẻ thù trên thế giới, bao trùm thế gian!"

Thanh âm bình tĩnh quanh quẩn ở bên tai Vương Khung, như kinh lôi lóe sáng, sóng thần chấn động.

"Đồ Phu, ngươi có tư cách trở thành đồng bọn của ta." Xuyên Việt Giả nói thẳng.

Y duỗi một cành ô liu cho Vương Khung.

"Thời thế tạo anh hùng, lúc này không giống ngày xưa." Vương Khung khẽ nói, hắn không hề tỏ thái độ, nhưng ý nghĩ lại rất rõ ràng.

Chương 238

Trong thời đại này, những ngôi sao lớn đang tỏa sáng rực rỡ, chiếu khắp bầu trời.

Tồn tại giống như Thập Nhị Vương Tọa, là khát vọng không thể với tới.

Chính thời đại này đã tạo ra họ, và cũng chính họ đã làm cho thời đại này trở thành một truyền kỳ đặc sắc hơn.

Muốn đạt đến độ cao như thế thực sự quá khó.

Huống hồ là tồn tại giống như Thập Nhị Vương Tọa, không chỉ phải có khí phách vô địch thiên hạ, càng phải có thực lực vô địch thiên hạ, bọn hắn nhấm nháp cô đơn, du tẩu sát phạt, gánh vác nguyền rủa ác độc cùng với cừu hận nhất thế gian.

Ở trên đỉnh cao nhất, tất phải chịu lạnh, hiện nay, nếu như lại xuất hiện một tổ chức như Thập Nhị Vương Tọa, chắc chắn nó sẽ trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, cả thiên hạ đều có thể truy sát!

"Anh hùng chân chính có thể tạo ra thời thế." Xuyên Việt Giả nhìn nước sông lao nhanh, chậm rãi thu hồi ánh mắt: "Nhưng nếu ngươi đã quyết tâm ý, ta sẽ không cưỡng cầu."

Ông! Đột nhiên, thân hình Xuyên Việt Giả càng trở nên hư ảo, y đã sắp rời khỏi Thiên Võng.

"Ngươi..." Vương Khung đột nhiên kêu lên, lại lại không biết nên nói cái gì.

Hắn vô cùng hiếu kỳ đối với vị đệ nhất cao thủ Quang Minh Bảng này, người này không chỉ nắm giữ chiến lực kinh thiên, ý nghĩ càng là kinh thế hãi tục, muốn tái hiện lại quang huy và vinh quang của Thập Nhị Vương Tọa trước kia, thậm chí còn muốn vượt qua Thập Nhị Vương Tọa, triệt để siêu việt.

Ý tưởng rộng lớn to lớn như vậy, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường có thể gánh chịu.

"Đồ Phu, chúng ta sẽ còn gặp lại." Xuyên Việt Giả khẽ cười nói.

Lời nói rơi xuống, y liền hoàn toàn biến mất.

...

Tại Thập Vạn Đại Sơn, ở phía trước miếu cổ lụi bại.

Một vị thanh niên mặc đồ đen tỉnh lại, lấy kính mắt xuống.

Bên cạnh, một vị thiếu nữ tóc đỏ đi tới, trên trán của nàng có dấu ấn một ngọn lửa.

"Sao rồi?"

"Hắn cự tuyệt." Thanh niên khẽ cười nói, dường như cũng không thèm để ý.

Ngược lại là thiếu nữ tóc đỏ hơi hơi nhíu mày: "Người ngươi nhìn trúng, không thể không có dũng khí đứng trên đỉnh thiên hạ, càng không thể không có đảm phách là địch với thế gian."

"Không, hắn là người một đường cùng chúng ta, chỉ là thời cơ chưa tới, một ngày nào đó, hắn sẽ trở thành đồng bọn của chúng ta." Thanh niên kiên định không thay đổi đối với chuyện này, hắn đứng dậy, dời ánh mắt đi.

Cách đó không xa là một ngôi làng cổ.

Một cậu bé mù quỳ gối trước cổng làng, mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó, một đám trẻ cùng tuổi vây quanh cậu, cười đùa và trêu chọc cậu.

Cậu bé mù cắn răng, cho dù trên người đầy vết thương nhưng y vẫn thuỷ chung không hề cúi đầu.

Đột nhiên, tiếng cười xung quanh biến mất.

Cậu bé mù hơi ngẩn ra, y bỗng nhiên ngẩng đầu, vẫn y như cũ cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai y .

"Ngươi có nguyện ý trở thành đồng bọn của chúng ta không?"

"Đồng bạn?" Cậu bé mù lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Ngươi xác định y là người chúng ta muốn tìm sao?" Thiếu nữ tóc đỏ đột nhiên nói.

"Sẽ không sai, đây chính là huyết mạch thất lạc, Luyện Yêu Đồng!"

Thanh niên khẽ gật đầu, trong con ngươi đen nhánh toát ra dị sắc.

Trong những năm tháng cổ lão, loại huyết mạch cường đại này hùng bá thiên địa, khiến bầy yêu kiêng kị, làm cho phong vân biến sắc.

Trong lịch sử lâu dài của nhân loại, đôi mắt này đã để lại hung danh hiển hách không thể xóa nhòa.

"Các ngươi...các ngươi là ai?" Cậu bé mù nghểnh cổ hỏi.

"Cửu Đỉnh!" Thanh niên khẽ mở khóe môi, phun ra hai chữ.

...

"Xuyên Việt Giả! ? Hắn rốt cuộc là ai? Đối với bí mật của Tần Hoàng bệ hạ lại hiểu rõ như vậy."

Trên đường trở về, trong đầu óc Vương Khung vẫn y như cũ tràn đầy thân ảnh của Xuyên Việt Giả.

Người này quá thần bí, thần bí đến mức làm cho hắn không thể bình tĩnh được.

Trên người y dường như có ma lực vô biên, có thể thu hút người khác, trước đây Vương Khung chưa từng gặp người nào có khí chất như vậy.

"Thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ, quả nhiên vẫn là không thể quá tự ngạo." Vương Khung thì thào tự nói.

Thông qua lần tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, hắn có thể cảm giác được, coi như dùng thực lực của hắn bây giờ, coi như vận dụng toàn bộ át chủ bài, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Xuyên Việt Giả.

Không hổ là hạng thứ nhất Quang Minh Bảng.

"Còn ba tháng nữa liền đến Sơ Vương Tế, ta phải nhanh chóng tăng thực lực lên."

Vương Khung cũng đã lên kế hoạch xong xuôi, dùng thực lực của hắn bây giờ, lại tiếp tục ở lại Quang Minh Học Cung, thực lực cũng sẽ không có đề thăng quá lớn.

Bởi vậy, hắn chuẩn bị rời khỏi Quang Minh Học Cung, nhìn xem liệu có thể đạt được cơ duyên ở bên ngoài hay không.

Huống hồ, hiện nay hắn đã là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, bên trong

ba đại viện đã không có người nào có thể là đối thủ của hắn.

Cứ tiếp tục chờ đợi tại Quang Minh Học Cung, sẽ chỉ cảm thấy an nhàn, ngược lại là sẽ không có giúp ích đối với tu hành.

Chỉ là, Vương Khung vẫn chưa tìm ra nơi để đi.

Các thành trong thiên hạ, Vô Tẫn Sa Vực, Thập Vạn Đại Sơn, tứ hải đại dương bao la, Quần Đảo Sao, sa mạc tuyết phía bắc...

Những địa phương này đều là lựa chọn tốt, nhưng một số thì nguy hiểm, một số thì tương đối an toàn.

Vương Khung vừa suy nghĩ, vừa lang thang trên đường phố Thiên Võng.

"Nhẫn vàng của Hoàng Kim Vương, đan phương thập toàn đại bổ của Cơ Bá Vương, đồ lót của Lam Mị Ma Nữ...hàng thật giá thật, mau mau đến xem!"

"Bản đồ di tích thượng cổ, bảo vật cổ chiến trường, bản chép tay hiền giả thượng cổ...vạn kim khó mua, chỉ có người có duyên mới có thể đạt được.

"Hét con mẹ ngươi, ngươi hét to như vậy, có phải là muốn đoạt mối làm ăn với ta?"

"Mẹ nó, nếu ngươi không lớn tiếng như vậy, ta sẽ lớn tiếng như vậy sao?"

...

Chương 239

Trên phố có rất nhiều gian hàng, tiếng la hét không ngớt.

Đôi khi vì cạnh tranh làm ăn, không tránh khỏi một số mâu thuẫn, thậm chí còn xảy ra ẩu đả, mấy trăm người sống mái với nhau ở bên đường cũng đều đã từng phát sinh.

Vương Khung rất thích loại bầu không khí này, cho dù là chợ vỉa hè tu sĩ, vẫn rất có không khí chợ búa.

Mấu chốt nhất là, tại nơi này có hàng thật, cũng có hàng giả, cũng có thể cò kè mặc cả.

Đây là sự tình mà hắn thích nhất.

Có một lần, hắn nhìn trúng một cái thớt men màu ngọc bích ở trong một quầy hàng, chủ quán chào giá ba trăm vạn, nhưng cuối cùng lại bị hắn dùng giá ba mươi lượng mua đi.

"Ừm?" Đột nhiên, Vương Khung hơi giật mí mắt, dừng chân ở trước một quầy hàng.

Không giống những quầy hàng khác, chủ quầy hàng này vô cùng yên tĩnh, tướng mạo cũng rất thanh tú, ngược lại là có một chút giống Diệp Mặc, nhưng càng thêm trắng trẻo.

Làm cho Vương Khung cảm thấy đặc biệt nhất là, trên quầy hàng này chỉ có một bức hoạ được niêm phong trong hộp ngọc, ngoài ra không có thứ gì khác.

"Chủ quầy, đây là cái gì?" Vương Khung hiếu kỳ hỏi.

"Đây là "Tây Hành Đồ", thu hoạch được từ bên trong di tích cổ, ít nhất cũng ba ngàn năm tuổi." Chủ quầy hàng giới thiệu.

""Tây Hành Đồ"? Đó là thứ gì?" Vương Khung hỏi.

"Bức cổ họa này ghi chép sự tích Lâm La Thiên xuyên qua Táng Viêm Hà, đi về phía tây vượt qua cấm khu." Chủ quầy nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, nói: "Bức cổ hoạ này là nguyên tác, ai không biết hàng đều cho rằng ta là lừa đảo."

"Lâm La Thiên..." Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích.

Đây là vị cường giả được mệnh danh là đệ nhất trong vòng ba ngàn năm nay, truyền thuyết lưu truyền trên thế gian cũng không tính nhiều, dường như là cố tình bị che đậy.

"Bức hoạ này bán như thế nào?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

"Một trăm vạn." Chù quầy nhìn Vương Khung, trong mắt nổi lên ánh sáng, mỉm cười giơ một ngón tay lên.

"Bức hoạ này trị giá một trăm vạn? Quá đắt đi!" Vương Khung cau mày nói.

Chù quầy lắc đầu nói: "Ngươi hiểu lầm rồi, là một trăm vạn lượng nhìn một lần."

"Cái gì cơ?" Vương Khung nghe thế liền hét lên một tiếng, giống như heo bị chọc tiết.

Một bức cổ họa, nhìn một lần liền tốn một trăm vạn?

Đây chính là Thiên Võng, hết thảy đều là giả lập.

Bức hoạ này quý giá đến như vậy? Là giấu bí mật kinh thiên, hay là công pháp cái thế?

Vương Khung choáng váng, hắn cho rằng mình đã đủ đen, không ngờ được lại vẫn có người càng đen hơn so với hắn.

Hiện tại cướp tiền đều không cần đầu tư sao? Ngay cả đầu óc cũng đều không cần vận dụng?

Vương Khung nhếch miệng, quay đầu bước đi.

Ra giá như vậy, chỉ có đồ đần mới mua.

"Đừng đi, loại đồ vật này bảo đảm là thật, nội dung bên trong rất thú vị." Chủ quầy vội vàng ngăn Vương Khung lại.

Vương Khung liếc mắt nhìn y, thản nhiên nói: "Ngươi đây là bán hàng sao, ngươi đây là đang ăn cướp, một trăm vạn nhìn một lần, ngươi hãy ngồi đây cả đời đi, xem thử có thể chờ được đồ đần số mệnh chú định kia hay không?"

"Không mua đừng nói lời cay đắng, ngươi tốt xấu gì cũng phải trả giá chứ, nếu ta thấy phù hợp nói không chừng sẽ đáp ứng." Chủ quầy vội vàng nói.

"Trả giá?" Trong nội tâm Vương Khung cười lạnh.

Đối phương ra giá một trăm vạn, vẫn chỉ là nhìn một lần thì làm sao mà trả giá được?

"Một trăm lượng, ngươi có thể đáp ứng..."

"Thành giao!"

Vương Khung còn chưa nói hết lời, chủ quầy liền nhanh miệng đáp ứng, dường như sợ hắn đổi ý.

Vương Khung choáng váng, trong lòng đột nhiên có một chút mơ hồ.

"Hiện tại làm ăn đều dạng sáo lộ này?"

Mẹ nó, nhìn bộ dáng mặt mày hớn hở của tay chủ quầy này, một trăm lượng cũng đều là đã báo giá cao.

Hiện tại những chủ quầy này buôn bán đều là ngang tàng như vậy, rao giá trên trời, mặc ngươi trả như thế nào, bọn hắn cũng liền đáp ứng, kiếm được bao nhiêu cũng là kiếm.

Đi dạo hàng vỉa hè có một cái quy củ, ngươi đã ra giá, chủ quầy công nhận, chuyện mua bán này liền coi như hoàn tất, không thể đổi ý.

"Mẹ nó, thật sự là được mở rộng tầm mắt." Vương Khung cắn răng, chuyển một trăm lượng qua.

"Quý khách thật sự là người biết hàng."

Chủ quầy lấy ra chìa khóa hình bát giác, cắm vào trong hộp ngọc.

Lập tức, bên trong hộp ngọc chuyển động, đột nhiên chia thành ba mươi sáu đạo luân chuyển lẫn nhau, dần dần tách ra, lộ ra bức họa cổ ẩn bên trong.

Vương Khung nhìn một màn này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Không nói đến bức họa như thế nào, chỉ là hộp ngọc này đã là một kiện bảo bối, kết cấu vô cùng tinh xảo.

"Hộp ngọc này không tệ." Vương Khung không nhịn được nói.

"Nhãn lực của quý khách thật tốt, đây chính là cổ vật, ta đào mấy ngôi mộ..." Chủ quầy không nhịn được nói.

Nhưng chỉ nói được một nửa, bỗng nhiên ngừng lại.

"Mấy ngôi mộ gì?" Vương Khung hỏi.

"Xem tranh, xem tranh..." Chủ quầy cười khan nói.

Trong lúc nói, y cẩn thận từng li từng tí lấy cổ họa ra, từ từ mở ra.

Bức hoạ ố vàng này là tranh cuộn, thậm chí có hơn phân nửa đã tróc ra, chỉ là không biết bức hoạ này dùng loại thuốc màu gì, màu sắc vẫn tươi và sáng như cũ.

Núi cao rừng thẳm, trời xanh mây trắng...mọi thứ rực rỡ như thật.

"Tranh đẹp!" Vương Khung không nhịn được khen.

Coi như hắn không am hiểu về hội hoạ, nhưng bức cổ hoạ này sống động như thật, ý cảnh thương cổ đập vào mặt, thiên địa rộng rãi, biển cả bao la, vạn vật trên thế gian đều được bức hoạ này lưu giữ lại.

Càng trọng yếu hơn là, bức cổ họa này có một cỗ khí tức cổ xưa và nguyên thủy, hỗn loạn, không có quy tắc, sát phạt chinh chiến, đó là đặc trưng của nền văn minh trỗi dậy từ hỗn loạn.

Đối với một gã nhà giàu mới nổi như Vương Khung hiện nay, bỏ ra một trăm lượng để ngắm một bức hoạ như vậy quả là không uổng phí.

Bức "Tây Hành Đồ" này đúng là có một chút hương vị.

Chương 240

"Lâm La Thiên được biết đến là đệ nhất cường giả trong ba ngàn năm nay, từ xưa đến nay, y là người duy nhất xuyên qua cấm khu, đi đến bờ bên kia Táng Viêm Hà, tìm được điểm cuối của bầu trời." Chủ quầy nhìn bức họa trong tay, nói một cách êm tai.

"Lấy y làm ranh giới, thời đại trước Lâm La Thiên được xưng là thượng cổ, vào thời điểm kia nhân loại còn chưa có phồn vinh hưng thịnh giống như hiện tại, chiến tranh cùng với yêu thú cũng chưa từng đoạn tuyệt..."

Vương Khung khẽ gật đầu.

Lâm La Thiên mở ra thời đại huy hoàng của nhân loại, quang huy cùng với lực lượng của nhân loại đạt đến đỉnh phong, hoàng triều mở ra, văn minh truyền bá, ánh sáng Hỏa Chủng chiếu rọi trên từng tấc đất trên thế giới.

Nhưng vào trước đó, vẫn y như cũ là hỗn loạn không có quy tắc, chiến hoả không ngừng.

"Thượng cổ có nhiều cuộc chinh phạt, rất nhiều cổ họa đều là được làm từ thi thể yêu thú." Kiến thức của chủ quầy gầy yếu vô cùng uyên bác.

Y chỉ vào "mặt trời đỏ" trên bức hoạ nói: "Màu đỏ tươi này là dùng máu của cổ yêu Liệt Không Xích Diễm Hạc tạo thành."

Liệt Không Xích Diễm Hạc là một loại yêu thú cổ lão, tương truyền loại yêu thú này toàn thân bao phủ trong hoả diễm, thích dùng núi lửa xây tổ, giương cánh bay cao, có thể xé rách thương khung, thiêu đốt cả bầu trời.

Tại thời điểm thượng cổ, loại yêu thú này đã từng mang đến cho nhân loại nỗi sợ hãi sâu sắc, để tiêu diệt được nó, nhân loại cũng đã phải trả một cái giá rất đắt.

Đến hôm nay, Liệt Không Xích Diễm Hạc đã triệt để diệt tuyệt.

Nhưng danh tiếng của nó vẫn rất vang dội, không chỉ là bởi vì quá khứ đáng sợ, cũng bởi vì máu của loại yêu thú này có thể xưng là trọng bảo.

Bởi vì thể chất sí dương, dẫn đến máu trong người nó uẩn tàng năng lượng vô cùng tinh thuần, một giọt máu có thể dưỡng ngàn người, dùng để điều chế thuốc màu, càng là cực phẩm, coi như trải qua ngàn năm cũng sẽ không phai màu.

Bởi vậy, máu Liệt Không Xích Diễm Hạc còn sót lại hiện nay có giá cả cực cao, rất nhiều đại tộc đều muốn mua để sưu tầm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nếu bức hoạ cổ này thực sự sử dụng loại thuốc màu này, không cần nói đến tay nghề của người vẽ, vẻn vẹn chỉ là tài liệu sử dụng liền đã có giá trị không nhỏ.

"Màu gốc cổ thụ này là dùng sợi rễ của Bích Thủy Hàn Đằng mài ra..."

"Màu đất đai là dùng xương ngực Hoàng Long Sư mài ra luyện chế mà thành..."

"Màu nước sông là dùng con mắt Địa Tâm Long luyện chế mà thành..."

Theo lời giới thiệu của chủ quầy gầy yếu, bức hoạ cổ dài ngoẳng này từ từ mở ra, rốt cuộc cũng triệt để hiện ra ở trước mặt Vương Khung.

Táng Viêm Hà thần bí sừng sững ở phía trên đại địa, trùng trùng điệp điệp chảy về hướng phương xa, phần cuối là bầu trời cùng với bóng tối hư vô.

Vô số ánh lửa sáng lấp lánh trong nước sông.

Đây chính là con sông cổ xưa nhất của nhân loại.

Người ta đồn rằng vào những năm xa xưa nhất, phương pháp tu hành Hỏa Chủng vừa mới sinh ra, nhân loại bắt đầu chống lại sự cai trị và nô lệ của yêu thú. Cũng chính là ở bên bờ tổ sông này, một trận chiến quan trọng nhất đã bắt đầu.

Không biết bao nhiêu nhân loại khẳng khái chịu chết, không biết bao nhiêu cao thủ máu nhuộm nước sông...

Từng ngọn từng ngọn Hỏa Chủng cổ xưa nhất bị dập tắt trên dòng sông này, vĩnh viễn mất đi vẻ rực rỡ.

Cái tên Táng Viêm Hà này là do vậy mà có.

Bên trong cổ hoạ, bên bờ Táng Viêm Hà có một thân ảnh, ào bào rộng bay phần phật, lưng quay về phía cuối trời.

Đạo thân ảnh đó như một nét chấm phá, khiến toàn bộ bức hoạ cổ trở nên sống động.

Thế giới rộng lớn, tổ sông bất tận, dường như cũng chỉ làm nền cho thân ảnh kia.

Y chính là trung tâm, chính là nhân vật chính.

Dù là ai đi chăng nữa thì cũng sẽ bị thân ảnh đó thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Lâm La Thiên! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, bức hoạ cổ này quả thật rất bất phàm, phảng phất như uẩn tàng ma lực, khiến cho hắn khó mà dời ánh mắt đi.

Trong bức họa, đạo thân ảnh kia lẻ loi một mình, chỉ có một con ngựa trắng làm bạn, đi dọc theo Táng Viêm Hà mênh mông.

"Hả? Chờ đã." Đột nhiên, Vương Khung cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn xích lại gần nhìn kỹ, mới phát hiện ra, con ngựa trắng kia được mô tả vô cùng cổ quái, lỗ tai cực dài, đuôi cũng không đúng, chỉ có phần chóp đuôi là có lông.

Là một người bán thịt chuyên nghiệp, Vương Khung cơ hồ trong giây lát liền có phán đoán.

Đây không phải là một con ngựa, mà là một…con lừa! ?

Bầu trời như một bức màn, mặt trời đỏ treo trên cao.

Ở bên bờ Táng Viêm Hà cổ lão, một người và một lừa đi về phía tây.

Hình ảnh như vậy ở trong mắt Vương Khung lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

Bởi vì con lừa kia thực sự là nhìn quá quen mắt, cái thân hình kia, dáng vẻ kia, thần sắc kia, lỗ tai mở to kia, cái đuôi lung lay kia...

Quả thực tương tự như con lừa trắng ở bên cạnh La béo kia.

"Bức hoạ...bức hoạ này là giả!" Vương Khung không nhịn được nói.

Hắn không tin rằng trên thế giới sẽ có chuyện trùng hợp như vậy.

"Ngươi nói bậy." Chủ quầy gầy yếu chửi ầm lên.

"Lâm La Thiên cưỡi lừa, bản thân ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?" Vương Khung chỉ vào bức cổ họa nói.

Chủ quầy gầy yếu nhếch miệng, bất đắc dĩ nói: "Bức hoạ này chính là vẽ như vậy, ta có biện pháp nào sao?"

"Bức hoạ này chính là hàng thật, liền ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều đã từng ngự lãm."

"..."

Vương Khung im lặng, chủ quầy này quả nhiên còn không có điểm mấu chốt hơn hắn, ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều lấy ra ngoài.

Chương 241

"Ngươi không tin? Phía trên có bút tích của Tần Hoàng bệ hạ." Chủ quầy gầy yếu vô cùng tự tin, chỉ vào cổ họa nói.

Ánh mắt của Vương Khung đảo qua, ở bên trên bức hoạ cổ này, quả nhiên có một hàng chữ nhỏ, trên đó viết:

Lừa trắng, vó về phía tây, cõng theo Lâm La Thiên, phía sau không có cái gì, con đường đi Tây Thiên chứng đạo, một lần đi chính là mấy vạn dặm.

"Cái quái gì đây...thứ quỷ này mà có thể là Tần Hoàng bệ hạ viết..." Vương Khung chửi ầm lên.

Hắn phát hiện ra chủ quầy gầy yếu này quả thực coi hắn là đồ đần.

Đường đường là Tần Hoàng bệ hạ, đại lược hùng tài, tài năng tung hoành cổ kim, khuynh đảo thiên hạ, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau. Nhân vật cái thế như vậy mà viết ra những lời như trò đùa này, quả thực không khác gì những bài đồng dao.

"Chuyện này...đây quả thật là do Tần Hoàng bệ hạ viết..." Chủ quầy gầy yếu đỏ mặt nói.

Sau đó liền vội vàng cất bức hoạ đi.

"Ngươi làm gì thế?"

"Ngươi cũng không biết hàng, không cho ngươi xem nữa." Chủ quầy gầy yếu cuộn bức hoạ cổ lại, cất vào trong hộp ngọc.

"Mẹ kiếp, còn có người buôn bán như ngươi?" Vương Khung hô lên.

"Đã nói là chỉ xem một lần, ngươi đã xem mấy lần rồi?" Chủ quầy gầy yếu bày ra mặt quỷ, ôm hộp ngọc, trực tiếp rời khỏi Thiên Võng.

"Mẹ kiếp, gian thương!" Vương Khung không nhịn được mắng.

Hắn ngược lại là không ngờ được trên đời này lại vẫn có kẻ vô sỉ mặt dày như thế, bán hàng giả hắn nhịn, sáo lộ hắn cũng nhịn, giả mạo bút tích của Tần Hoàng bị hắn hắn nhận ra, mẹ nó, bị vạch trần liền trực tiếp ngoại tuyến.

"Rác rưởi!" Vương Khung hùng hùng hổ hổ, cũng rời khỏi Thiên Võng.

Hắn lấy mắt kiếng xuống, cả người khẽ run rẩy, giật nảy cả mình.

Một đôi mắt giống như chuông đồng đang nhìn hắn chằm chằm, hơi thở tanh hôi phả ra, một đôi tai dài mảnh mai khẽ rung động.

"Tiểu Bạch..."

Vương Khung nhìn thấy thân ảnh con lừa trước mặt, suýt nữa nhảy dựng lên, thật đúng là nhắc tào tháo tào tháo đến, con lừa giả vừa mới nhìn thấy ở bên trong bức hoạ giả kia, lúc này chính là liền xuất hiện ở trước mặt.

"Ngươi làm sao lại ở chỗ này?" Vương Khung đứng lên, tránh khỏi ánh mắt của Tiểu Bạch.

"Ta nghe gã béo nói ngươi luyện thành một bộ cổ kinh truyền thế, đến nhìn thử." Tiểu Bạch hững hờ nói.

Gã béo đứng ở cửa vào, nhếch miệng cười cười đối với Vương Khung.

"Ừm?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Nhiều ngày không thấy, gã béo phảng phất như biến thành người khác, thân hình to béo mặc dù không có nhiều biến hóa, dường như còn mập hơn một ít, nhưng một cỗ uy áp như có như không truyền ra từ trong cơ thể, bị Vương Khung bắt giữ được.

"Gã béo, xem ra ngươi đã có tiến bộ lớn trong khoảng thời gian này." Vương Khung không nhịn được nói.

Dùng ánh mắt của hắn có thể nhìn ra được, gã béo hiện nay đã là cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Mấu chốt nhất là, gã cũng không phải là cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín bình thường, chân nguyên trong cơ thể hùng hồn vô cùng, mỗi tấc da thịt của gã dường như cũng cất giấu lực lượng đáng sợ mãnh liệt.

Đây chỉ là bề ngoài, nếu thật sự bộc phát ra, hẳn là còn kinh khủng hơn Vương Khung dự đoán.

Biến hóa rõ ràng như thế, coi như dùng bốn chữ thoát thai hoán cốt để hình dung cũng không đủ.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng mình tu luyện cổ kinh truyền thế liền vô địch rồi?" Đúng lúc này, Tiểu Bạch thè lưỡi, cười lạnh nói.

"Ta nói cho ngươi, thành tựu của gã trong tương lai tuyệt đối ở phía trên ngươi."

"Tiểu Bạch..." Gã béo nghe thế, nhíu mày, có một chút bất mãn, vội vàng mở miệng nói: "Nói chuyện cũng không thể nói thật như vậy."

"..."

Gã béo cười híp mắt ôm bả vai của Vương Khung: "Ngươi xem, Tiểu Bạch cũng đã nói như vậy, tu hành là không có tiền đồ, vẫn nên mở hàng thịt với ta đi."

Ông! Đột nhiên, Vương Khung xuất thủ, chỉ tay điểm vào ngực gã béo.

Đây là lực lượng nhục thân thuần túy, cũng không có sử dụng Hỏa Chủng.

Nhưng mà lực lượng cảnh giới Bổ Nguyên không phải chuyện đùa, uy lực của một chỉ này đủ để thủng đá nứt vàng, cho dù Vương Khung đã khống chế lực đạo, cũng không phải là thân thể máu thịt bình thường có thể tiếp nhận.

Nhưng mà, một chỉ này rơi lên trên ngực gã béo, giống như đá chìm đáy biển, không có tăm hơi.

Sóng thịt chập trùng, hơi hơi rung động, gã béo hoàn toàn không phát hiện ra được.

"Mẹ kiếp, gã béo, thân thể ngươi mạnh như vậy?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Cường độ nhục thân của gã béo cơ hồ đạt đến ngưỡng cửa cảnh giới Bổ Nguyên.

"Hắc hắc, có mạnh mẽ không?" Gã béo đắc ý cười nói.

"Ngươi đã luyện như thế nào?" Vương Khung truy hỏi.

"Ngươi mặc dù đã luyện thành cổ kinh truyền thế, nhưng lại không có cách nào phát huy ra uy lực chân chính của nó." Đúng lúc này, Tiểu Bạch nói tiếng người.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung nhíu mày, không khỏi hỏi.

"Nhục thân là lò lửa, Hỏa Chủng là ngọn lửa, lửa có thể cháy mạnh đến mức nào là tùy thuộc vào độ mạnh của lò."

"Cổ kinh truyền thế là phương pháp nhóm lửa, lại không phải là biện pháp đúc lò."

Tiểu Bạch nói rất mơ hồ, nhưng Vương Khung lại nghe hiểu.

Cổ kinh truyền thế là pháp môn tu luyện Hỏa Chủng, cực hạn thì được quyết định bởi nhục thân.

"Thứ trân quý nhất của Quang Minh Học Cung cũng không phải là cổ kinh truyền thế, mà là Trúc Cơ Pháp!" Tiểu Bạch ngưng con ngươi lại, trầm giọng nói.

"Trúc Cơ Pháp?"

"Không sai, cổ kinh truyền thế, bác đại tinh thâm, dựng dục chân ý vô biên, thử hỏi có thể có bao nhiêu người có thể tu luyện?"

"Trúc Cơ Pháp liền không giống, nó mới là con đường thứ hai quyết định một người có thành tựu hay không có, coi như là người tầm thường, dùng Trúc Cơ Pháp này, thành tựu của y vẫn y như cũ là bất khả hạn lượng."

Chương 242

"Mấu chốt nhất là Trúc Cơ Pháp có tính phổ biến, người người cũng đều có thể tu luyện."

"Trong tuế nguyệt cổ lão, nhân loại là dựa vào Trúc Cơ Pháp, đề thăng thể chất cả một tộc quần, từ đó bắt đầu thích ứng với hệ thống tu hành Hỏa Chủng, có thể nói là Trúc Cơ Pháp đã cải biến vận mệnh của nhân loại."

"Về phần cổ kinh truyền cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, làm cho nhân loại nhiều thêm một chút chiến lực đỉnh tiêm mà thôi."

Vương Khung bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Diệp Thiên thân mang bảy đại năng lực phái siêu năng, mà vẫn có thể khống chế tự nhiên.

Tên khốn kiếp này khẳng định đã tu luyện Trúc Cơ Pháp, nhục thân siêu phàm, dựng dục Hỏa Chủng, nhục thân đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Xét từ góc độ này, chênh lệch giữa hắn cùng với Diệp Thiên thực sự không nhỏ, từ vạch xuất phát đã khác hẳn.

Trúc Cơ Pháp, con đường thần thông, cổ kinh truyền thế luyện tiên dược.

Chỉ có tu luyện Trúc Cơ Pháp, mới có thể đạp lên con đường thần thông, mượn nhờ cổ kinh truyền thế luyện thành "Tiên dược", từ đó siêu phàm nhập thánh, sừng sững trên đỉnh cao nhất.

Bằng không mà nói, hết thảy đều giống như lâu đài trên trời, hư ảo mà không có thực, vỡ mộng lúc nào không hay.

"Bạch gia, ngài biết Trúc Cơ Pháp?" Vương Khung toét miệng, nhìn về phía Tiểu Bạch, hai mắt tỏa ánh sáng, ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi.

Luận thể phách, yêu thú là chủng tộc mạnh nhất thế giới.

Bọn chúng thiên sinh địa dưỡng, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, cảm thụ sơn hà vận chuyển, phun ra nuốt vào lực lượng tinh thần, huyết nhục thành chân, dựng dục bất hủ.

Vào trước khi hệ thống tu hành Hỏa Chủng sinh ra, tiên hiền nhân loại liền dùng yêu thú làm nguyên mẫu, quan sát ngày đêm, sáng tạo ra Trúc Cơ Pháp vô thượng.

Loại pháp môn này có thể cải biến thể chất, làm lớn mạnh nhục thân, tu luyện vật chứa của bản thân đến cảnh giới bất hủ.

Nhục thân trở thành lò, Hỏa Chủng trong cơ thể cũng sẽ thu hoạch được thuế biến.

"Tiểu tử, ngươi muốn học?" Tiểu Bạch nhếch miệng cười, không có hảo ý nhìn Vương Khung.

Sắc mặt của Vương Khung xiết chặt, hắn nhìn ra được, Trúc Cơ Pháp vô cùng trân quý, ở trong tuế nguyệt cổ lão chính là hi vọng trỗi dậy của chủng tộc, độ trân quý của nó cũng không thua kém cổ kinh truyền thế.

"Bạch gia, nếu như có chỗ khó xử..."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Bạch đã đứng lên, móng lừa rơi trên bờ vai Vương Khung, cười nói: "Không khó xử, không khó xử, ngươi muốn học ta liền dạy cho ngươi."

"..."

Vương Khung nghi ngờ nhìn Tiểu Bạch, con lừa này đáp ứng sảng khoái như vậy, ngược lại là làm cho hắn có một chút bất an.

"Trong lịch sử lâu dài của nhân loại, đã có rất nhiều lần tuyệt tự, cho dù Trúc Cơ Pháp truyền thừa đến hôm nay, cũng không phải người người cũng đều có thể tu luyện, hơn nữa rất nhiều chủng tộc đã tuyệt diệt, vật liệu cần thiết cũng chưa chắc chắn có thể góp đủ, bởi vậy, ngươi rất may mắn, bằng không mà nói..." Tiểu Bạch đột nhiên nói.

"Bằng không thì sao?" Vương Khung không khỏi hỏi.

"Bằng không mà nói, cao thủ Quang Minh Học Cung phải nhiều hơn gấp đôi so với hiện tại, thậm chí là nhiều hơn gấp trăm lần."

Sắc mặt của Vương Khung ngưng lại, trầm giọng nói: "Nhưng vẫn có người tu luyện Trúc Cơ Pháp."

Lúc này, trong đầu của hắn hiện lên thân ảnh Diệp Thiên.

Tên khốn kiếp này nhất định đồng thời tu luyện Trúc Cơ Pháp cùng với cổ kinh truyền thế.

Bên ngoài luyện nhục thân, bên trong luyện Hỏa Chủng, tu luyện tính mệnh, đây mới là con đường tu hành cổ xưa nhất.

Vương Khung có thể đi đến ngày hôm nay, tung hoành bất bại, hoàn toàn là dựa vào Hỏa Chủng màu đen bật hack.

Tại phương diện nền tảng tu hành, vẫn còn kém hơn nhiều so với những người như Diệp Thiên.

Có thể nói, nếu như bù đắp những thiếu sót trên phương diện này, thực lực của hắn sẽ sẽ đột nhiên tăng mạnh, tương lai cũng sẽ càng thêm bất khả hạn lượng.

"Dùng nội tình của Quang Minh Học Cung, mỗi một thời đại coi như cung cấp nuôi dưỡng mười mấy vị đệ tử tu luyện Trúc Cơ Pháp cũng không phải là việc khó." Tiểu Bạch trầm giọng nói.

"Nhưng như vậy là quá lãng phí, bọn hắn chỉ sẽ chọn lựa những kẻ có tư chất nghịch thiên, truyền thụ bí pháp, bồi dưỡng bọn hắn trở thành cao thủ cái thế, truyền thừa quang minh, tân hỏa không dứt."

Nói đến đây, trong con ngươi như chuông đồng của Tiểu Bạch hiện lên một vệt hàn mang.

Đề cập đến Quang Minh Học Cung, coi như là từ khuôn mặt lừa của nó cũng đều có thể nhìn ra một tia kiêng dè nồng đậm.

Dạng quái vật khổng lồ này, truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt, so với bất kỳ một thế lực nào trên thế gian đều muốn cổ lão thần bí hơn.

Trúc Cơ Pháp cùng với cổ kinh truyền thế, đây là hai phương thức truyền thừa chủ yếu, cũng là bí thuật tu hành cổ xưa chí cao nhất.

Chỉ có truyền nhân chân chính của Quang Minh Học Cung mới có thể thu được truyền thừa như vậy.

"Quang Minh Học Cung, mỗi một thời đại đều sẽ dùng loại phương thức giống như dưỡng cổ bồi dưỡng ra một vị cao thủ tuyệt đỉnh dùng để chấn nhiếp nhân thế." Tiểu Bạch trầm giọng nói: "Đó chính là tung hoành

vô địch chân chính, vẻn vẹn chỉ là danh hào, liền đủ khiến cho thiên hạ rung động, không cần xuất thủ, cũng liền đứng ở thế bất bại."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, hắn nhìn ra được, Diệp Thiên nhất định sẽ được xem như là đời sau tiến hành bồi dưỡng.

Nhưng đã là dưỡng cổ, ấn theo lý thuyết nhân tuyển không chỉ có một mình gã.

"Bạch gia, ngươi thật sự biết nhiều như vậy sao? Đệ nhất cao thủ Quang Minh Học Cung, là cung chủ sao?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Nếu thật sự trở thành đệ nhất cao thủ Quang Minh Học Cung, ấn theo lý thuyết là có thể kế thừa vị trí cung chủ.

Tồn tại như thế, chính là không thua kém Tần Hoàng bệ hạ.

Chương 243

Tiểu Bạch lắc đầu nói: "Không phải, từ trước đến nay, cung chủ Quang Minh Học Cung cùng với người hộ đạo cho tới bây giờ cũng đều không phải là cùng một người, đây cũng là để bảo đảm truyền thừa không dứt."

Nói đến đây, Tiểu Bạch hơi nheo mắt lại, lỗ tai dài nhỏ nhẹ nhàng lắc một cái.

"Thế hệ này, đệ nhất cao thủ Quang Minh Học Cung có danh hào là Thần Cương."

"Thần Cương! ?" Vương Khung khẽ giật mình.

Liền ngay cả gã béo cũng đều lộ ra vẻ tò mò, cái tên này nghe rất cổ quái, không giống như danh tự, mà giống như xưng hào.

"Trước đây y là một trong Thập Nhị Vương Tọa."

Tiểu Bạch lại nói ra một câu kinh người một lần nữa, khiến cho Vương Khung không nhịn được giật giật lông mày.

Người hộ đạo Quang Minh Học Cung trước đây cũng là một thành viên trong Thập Nhị Vương Tọa?

Cho dù từ chỗ của Xuyên Việt Giả, hắn đã biết không ít bí ẩn của Thập Nhị Vương Tọa, nhưng vào lúc này, hắn vẫn y như cũ cảm thấy kinh nghi.

Tần Hoàng bệ hạ, người hộ đạo Quang Minh Học Cung...thân phận của những người này ai không phải là kinh thiên động địa, kinh hãi thế gian, đã từng có lúc, bọn họ tụ tập cùng với nhau đi khắp thế giới với tư cách là đồng bạn.

Thập Nhị Vương Tọa, tổ chức này quả thực rất thần bí.

Vương Khung thực sự hiếu kì, rốt cuộc là bực cơ duyên nào, mới có thể đưa mười hai người này đến với nhau.

"Thần Cương là danh xưng trong vòng năm trăm năm, người hộ đạo mạnh nhất Quang Minh Học Cung, Trúc Cơ Pháp y tu luyện, chính là bí mật bất truyền của Quang Minh Học Cung, Quang Minh Đoán Cốt Pháp!"

"Đoán cốt?"

"Xương có thể tạo ra máu, máu có thể nuôi dưỡng cơ thể, đây chính là đạo lý đơn giản nhất." Tiểu Bạch giải thích.

Máu đi khắp toàn thân, thông qua kinh lạc, màng da, máu thịt, nội tạng, lục phủ ngũ tạng của con người đều do máu nuôi dưỡng, máu càng khỏe thì nhục thân càng khỏe.

Nhưng mà, máu được sinh ra từ xương, đó là điều cơ bản.

Tại tuế nguyệt cổ lão, việc xác định tư chất của một người như thế nào, cũng sẽ dùng căn cốt để hình dung.

Bởi vậy, căn bản của Trúc Cơ Pháp chính là đoán cốt.

Một trong những điểm khác biệt cốt lõi giữa con người và yêu thú cũng nằm ở xương.

Từ trước đến nay, xương cốt yêu thú cũng đều là một trong những ngành học nhân loại chưa bao giờ từ bỏ nghiên cứu, thậm chí rất nhiều người cất giữ xương cốt yêu thú cổ, cũng chính là hi vọng tìm ra con đường thứ hai ở trong đó.

Dù sao, yêu thú càng cổ lão, xương của bọn chúng liền sẽ càng cường đại.

"Quang Minh Đoán Cốt Pháp, là một trong những Trúc Cơ Pháp cổ xưa nhất, danh xưng là quang minh vô lượng, có hàng tỷ thần thông."

"Luyện thành pháp này, mỗi khối xương đều uẩn tàng tinh hoa vô lượng, như quang minh trong thế gian, ma ha vô lượng, phối hợp với cổ kinh truyền thế, có thể phát huy uy năng Hỏa Chủng đến lớn nhất."

Nói đến đây, Tiểu Bạch liếc nhìn Vương Khung, lạnh lùng nói: "Ngươi tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" danh xưng là chân nguyên thứ nhất, theo lý thuyết, năng lượng to lớn như biển, số lượng nhiều đến mức sẽ rò rỉ ra ngoài."

"..."

Tiểu Bạch lắc đầu: "Cổ nhân tu luyện huyền công, thân thể nhất định sẽ sinh dị tượng, nhìn ngươi không hề có động tĩnh gì, mới thấy được chênh lệch là quá xa."

Trong khi nói, cặp mắt lừa như chuông đồng kia đánh giá Vương Khung từ trên xuống dưới, lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Vương Khung há to miệng, sau đó lại ngậm lại.

Ở trước mặt con lừa giống như là đại gia này, hắn dường như thật sự không thể phản bác, kiến thức của nó vượt qua hắn quá nhiều.

Nhìn như là vật cưỡi, nhưng trên thực tế, người ta lại là sư phụ của gã béo, hơn nữa còn có lai lịch cực kỳ thần bí.

"Bạch gia, ngài cảm thấy có thể bù đắp được không?" Vương Khung hỏi.

Giá đỡ của Tiểu Bạch vẫn y như cũ rất cao, trầm mặc không nói, Vương Khung thấy thế cũng không nhịn được chạm vào Hắc Long Đao vài lần.

Hắn đột nhiên muốn ăn thịt lừa nướng.

"Ta có một bản Trúc Cơ Pháp...ngược lại là thích hợp cho ngươi tu luyện." Tiểu Bạch trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngưng trọng nói.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, vội vàng hỏi: "Trúc Cơ Pháp gì?"

"Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp!"

Thần sắc của Tiểu Bạch trở nên vô cùng trịnh trọng, không còn chỉ trỏ cười nói như vừa rồi, liền ngay cả lỗ tai dài nhỏ cũng hơi rủ xuống.

"Bản Trúc Cơ Pháp này..."

"Làm sao?" Vương Khung thấy nó muốn nói lại thôi, liền truy hỏi.

Tiểu Bạch có một chút dừng lại, lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, ngươi chỉ cần biết, bản Trúc Cơ Pháp này không phải bình thường, thải bổ sinh linh thiên địa, dùng linh tính của bọn hắn, đúc thành nguyên khí của ngươi, vạn vật quy nhất, như thiên như đạo."

Cái gọi là trời sinh vạn vật, trời dùng nguyên khí của bản thân, tẩm bổ dưỡng dục vạn vật sinh linh.

Bản Trúc Cơ Pháp này thì lại đi ngược lại trời, thải bổ vạn vật sinh linh, phản bản quy nguyên, đúc lại nguyên khí thượng thương.

Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp chính là: Vạn vật có linh, hỗn nguyên quy

nhất, thu thập linh phách vạn vật, nuốt thiên địa linh khí, dung hợp linh tính chư pháp, đúc thành nguyên khí của nhục thân, tất cả những thần thông này được gọi là Nguyên Linh.

"Bạch gia, Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp cùng với Quang Minh Đoán Cốt Pháp cái nào mạnh hơn?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn quyết tâm muốn giết tên khốn Diệp Thiên kia, tự nhiên ở phương diện nào cũng phải mạnh hơn gã.

"Hai thứ này không phải là cùng một vật, không dễ so sánh." Tiểu Bạch đột nhiên nói.

Vương Khung khẽ giật mình, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Không phải đều là Trúc Cơ Pháp hay sao? Có khác biệt gì?

"Ngươi có học hay không?" Tiểu Bạch trầm giọng hỏi.

"Học, ta đương nhiên học, thứ đồ chơi này luyện thế nào?" Vương Khung khiêm tốn thỉnh giáo.

Chương 244

"Ngươi, đi ra ngoài." Tiểu Bạch chỉ chỉ gã béo nói.

La béo ngây ra một lúc: "Vì sao ta phải đi ra ngoài?"

"Pháp không truyền qua tai, ngươi thì biết cái gì, mau xéo đi."

Móng lừa của Tiểu Bạch cọ trên mặt đất, thanh âm kia rơi vào trong tai gã béo như thể tới từ địa ngục, dọa cho gã sắc mặt đột biến, lộn nhào chạy ra ngoài.

"Gã béo bị làm sao vậy?" Vương Khung ngơ ngác hỏi.

Tiểu Bạch nhếch miệng, lộ ra hàm răng ố vàng: "Chờ một lúc nữa ngươi sẽ biết rõ."

Vương Khung cười lạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, đối với phương pháp huấn luyện của Tiểu Bạch, căn bản không có để ở trong lòng.

Hắn ngay cả Hỏa Chủng cũng đều đã từng bị phế, ngay cả Tam Tinh Khẩu Phục Dịch của lão bản cũng đều đã từng uống, còn có chiến trận gì chưa từng nhìn thấy?

"Năng lực chịu đựng của gã béo quá kém." Vương Khung lắc đầu, khịt mũi coi thường đối với gã béo.

Ầm ầm! Tốc độ móng trước bên phải của Tiểu Bạch cọ xát trên mặt đất càng lúc càng nhanh, lực lượng cũng càng lúc càng lớn.

Mặt đất rung chuyển, những vết nứt lan rộng ra xung quanh, những tia lửa sáng rực bay tứ phía.

Đột nhiên, một cỗ khí tức thần bí và rộng lớn bay lên từ trong cơ thể của Tiểu Bạch, mênh mông giống như sông lớn, tráng lệ như vì sao, huyền diệu như nhật nguyệt giữa trời...

Trong khoảnh khắc, móng trước bên phải của Tiểu Bạch toát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ trang nghiêm.

Trong lòng Vương Khung rung động, con mắt trừng đến căng tròn.

Ở dưới ánh sáng màu vàng rực rỡ này, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của hắn đều bỗng nhiên nhảy lên, truyền đến cảm giác mãnh liệt trước nay

chưa từng có.

"Đây...đây là cái gì?" Trong lòng Vương Khung nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Bên trong ánh vàng kia phảng phất như dựng dục ánh sáng bất hủ, mặt trời lơ lửng, quán thông tuế nguyệt, trải qua vô tận tẩy lễ mới đản sinh ra ánh sáng này.

Trong lúc mơ hồ, xuyên qua tầng tầng ánh vàng, hắn nhìn thấy trên móng của Tiểu Bạch có khắc một văn tự cực kỳ cổ xưa, giống như tranh vẽ mà không phải tranh vẽ, giống như biểu tượng mà không phải biểu tượng, vô pháp vô huyền, thần bí khó tả .

"Nhân! ?" Vương Khung ngạc nhiên.

Hắn cũng không nhận ra ký hiệu kia, nhưng mơ hồ cảm thấy, đó dường như là chữ "nhân".

"Mẹ kiếp, liền chỉ đệ lại cho lão tử ba đạo pháp ấn." Tiểu Bạch lộ ra vẻ mặt khó chịu.

Móng trước bên phải của nó giống như bùng cháy, ánh vàng óng ánh, lửa cháy hừng hực, càng làm cho văn tự kia càng thêm huyền bí và tráng lệ.

"Bước mấu chốt nhất trong tu luyện Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp chính là khai cốt." Tiểu Bạch nhìn chằm chặp Vương Khung, không có hảo ý cười.

"Khai cốt? Có ý tứ gì?"

"Cơ thể con người có ba trăm sáu mươi mốt khúc xương, cái gọi là khai cốt, chính là khắc ấn phù văn bí lục ở trên mỗi khúc xương của ngươi, dùng thân thể như trận pháp, cảm ứng thiên địa, dựng dục âm dương."

"Một khi thành công, cơ thể có thể tự chủ vận chuyển, có thể dung nhập tất cả những gì tinh túy nhất của xương yêu thú vào trong xương của ngươi, dựng dục nguyên khí vô thượng, đúc lại đan lô."

Tiểu Bạch giảng giải, sắc mặt của Vương Khung lại triệt để biến đổi.

Muốn khắc ấn phù văn bí lục ở trên mỗi khúc xương của hắn? Chuyện này làm sao có thể làm được? Chẳng lẽ phải móc toàn bộ xương cốt của

hắn ra?

Chuyện này cũng không khỏi quá kinh khủng đi.

"Yên tâm, ngược lại là không cần móc xương, như vậy là quá đau đớn." Tiểu Bạch cười nói.

Vương Khung nghe thế, trong nội tâm an tâm một chút, vội vàng hỏi: "Vậy phải làm như thế làm?"

Tiểu Bạch lén lút cười một tiếng, đột nhiên nói: "Ngươi có biết bên trong Tần Hoàng Cung có một kiện trân phẩm, gọi là Mã Đạp Phi Yến hay không?"

Vương Khung khẽ giật mình, căn bản nghe không hiểu.

"Có ý tứ gì?"

"Ý tứ chính là, chỉ cần tiếp nhận sự chà đạp của ta là được."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Bạch trực tiếp lao đến, ánh vàng trên móng trước bên phải nở rộ, chữ cổ thần bí nở rộ huyền quang vô lượng, trực tiếp giẫm ở trước ngực Vương Khung.

Ông! Gợn sóng màu vàng tản ra như gợn sóng, lực lượng thần bí trực tiếp xuyên thấu qua máu thịt của Vương Khung, chấn động xương ngực của hắn.

Những đường vân nhỏ xuất hiện trên xương ngực.

Trong khoảnh khắc, Vương Khung chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị ép chặt vào nhau, một cỗ lực lượng mãnh liệt điên cuồng tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể hắn, cơ hồ rải ra toàn thân, bay thẳng đến thiên linh cái.

Ở dưới sự xung kích của cỗ lực lượng đáng sợ này, Vương Khung trực tiếp bay ra ngoài, rơi xuống một cách nặng nề.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp bò dậy.

Vó lừa của Tiểu Bạch rơi xuống, trực tiếp giẫm ở trên lồng ngực của hắn.

Ánh vàng trên móng trước bên phải nở ộ, chữ cổ thần bí nổi lên gợn sóng, trực tiếp xuyên thấu qua máu thịt, đánh thẳng vào xương ngực.

Vết rạn nổi lên trước đó càng thêm rõ ràng, nhưng mà đây cũng không

phải là vết rạn chân chính, ánh vàng giống như dung nham chảy xuôi ở bên trong vết rạn.

"Bạch gia, ngươi..." Vương Khung sợ hãi, loại phương pháp tu luyện này là chưa từng nghe thấy, quả thực là nghe rợn cả người, khiến cho người ta giận sôi.

Nhưng Tiểu Bạch căn bản là không cho hắn cơ hội thở dốc hay nói chuyện, trực tiếp nện lên ở trên ngực hắn.

Móng trước bên phải của Tiểu Bạch tràn ngập lực lượng, nện xuống theo tiết tấu nhịp nhàng.

Lập tức, từng tiếng thảm thiết như tan nát cõi lòng truyền ra từ trong phòng luyện công.

La béo ở bên ngoài nghe đến hãi hùng khiếp vía, khóe miệng không nhịn được run rẩy, ký ức thảm thiết năm xưa tái hiện như một cơn ác mộng.

Trúc Cơ Pháp gã tu luyện mặc dù không phải là Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp, nhưng cũng phải khai cốt, lạc ấn phù văn tuy bất đồng, nhưng quá trình cơ bản thì giống nhau, vẫn như cũ bị Tiểu Bạch chà đạp điên cuồng.

Chương 245

Một giờ trôi qua.

Hai giờ đi qua.

Ba giờ đi qua.

...

Trời tối.

Tiếng chà đạp trong phòng luyện công rốt cuộc cũng đình chỉ, tiếng kêu thảm kia cũng có vẻ yếu ớt và im bặt.

Lúc này, Vương Khung quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt ửng hồng, chỗ xương ngực của hắn, một đạo phù văn huyền ảo lờ mờ hiện lên, hiện ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, lưu chuyển ở giữa giống như dung nham, thoáng qua tức thì.

Vương Khung chỉ cảm thấy chỗ ngực hơi hơi nóng lên, huyết dịch cũng trở nên ấm áp, tim đập có lực, trong lúc mơ hồ mênh mông như tiếng sấm, lực lượng bắp thịt cũng đều tăng vọt theo.

"Có một loại cảm giác như thoát thai hoán cốt?" Vương Khung chấn kinh.

Bị giẫm đạp mấy giờ, đột nhiên đình chỉ, hắn là thật sự cảm thấy có chút thoải mái, không, là đặc biệt thoải mái, thoải mái đến mức làm cho hắn có một loại xúc động lại để cho Tiểu Bạch chà đạp thêm mấy giờ.

Huyết dịch cả người Vương Khung giống như được luyện hoá, mơ hồ có đan hà dâng lên, máu thịt trên toàn cơ thể đều trở nên sống động.

Vẻn vẹn chỉ mở khúc xương đầu tiên, liền có hiệu quả thần kỳ như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Khó có thể tưởng tượng, nếu như ba trăm sáu mươi mốt khúc xương được mở ra hoàn toàn thì nhục thân của Vương Khung sẽ đạt tới loại cảnh giới nào.

"Khai cốt chỉ là bước đầu tiên tu luyện Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp, sau khi thành công, ngươi liền có thể bắt đầu thải bổ, triệt để đúc lại đan lô."

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Vương Khung, trong mắt toát ra hào quang rực rỡ.

"Thải bổ như thế nào?" Vương Khung hỏi.

"Trên đời này còn có sinh vật nào mà xương cốt có thể vượt qua được yêu thú?" Tiểu Bạch trầm giọng nói.

"Thải bổ yêu thú?" Vương Khung lộ ra sắc mặt cổ quái.

Hắn cùng với yêu thú thật đúng là có duyên phận thâm hậu.

Thức tỉnh năng lực yêu cầu tinh, khí, thần của yêu thú, hiện tại tu luyện Trúc Cơ Pháp cũng cần thải bổ xương yêu thú.

"Sau khi khai cốt thành công, liền có thể dung nhập toàn bộ tinh hoa xương yêu thú vào trong xương cỉa ngươi. Vạn yêu hội tụ, hóa nguyên thành một, thành tựu nguyên linh." Tiểu Bạch càng nói càng hưng phấn, hai cái lỗ tai cũng không nhịn được rung động.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, hắn mơ hồ cảm giác được cảm xúc của Tiểu Bạch có một chút không bình thường, có một chút quá...hưng phấn.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi mỗi ngày đều phải tiếp nhận sự chà đạp của ta." Tiểu Bạch tuyên bố.

"Mỗi ngày! ?" Hai mắt của Vương Khung trừng trừng.

Vào giờ phút này, hắn rốt cuộc cũng biết được sự sợ hãi trong mắt La béo trước đó đến từ đâu.

Mỗi ngày đều phải bị con lừa này chà đạp mấy canh giờ, ai có thể chịu được?

"Gã béo cũng như vậy?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Tiểu Bạch lắc đầu: "Trúc Cơ Pháp gã và ngươi tu luyện không giống nhau, gã chỉ cần mở ba mươi sáu khúc xương là được."

"Mẹ kiếp, dựa vào cái gì?" Vương Khung vô thức kêu ầm lên.

"Ngươi thì biết cái gì." Tiểu Bạch liếc mắt nhìn hắn, cũng chẳng thèm giải thích cho hắn, trực tiếp hất đầu liền đi: "Không thích luyện thì thôi."

"Ta luyện, ta luyện!" Vương Khung vội vàng từ hét lên từ phía sau:

"Ngày mai vào giờ này, ta chờ ngươi."

"Đừng quên đến giẫm ta."

Giọng nói của Vương Khung như gió xuân lướt qua Xích Long Hồ, gợn sóng lăn tăn nổi lên.

Minh Thanh Sa vừa mới đi vào chỗ ở của Vương Khung, nghe thấy những lời này, nhìn Tiểu Bạch một chút, nhìn Vương Khung một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp khó nén nổi thần sắc kinh ngạc.

Cuối cùng đôi mắt đẹp của nàng rung động, trong ánh mắt lộ ra chấn kinh thật sâu, quay người rời đi.

"Cáo từ!"

"Chờ một chút, sao không đi vào ngồi một chút?"

"Ấy? Ánh mắt của ngươi như vậy là sao?"

"Ta làm sao lại có loại đam mê hèn mọn như vậy được?"

"Không đúng, ta căn bản không hèn mọn."

Vương Khung vội vàng đuổi theo.

Bắt đầu từ hôm nay, Vương Khung bắt đầu một đoạn hành trình tu luyện không giống bình thường.

Mỗi ngày đi ngang qua chỗ ở của hắn, đều có thể nghe được tiếng gào thét giống như heo bị chọc tiết chấn thiên động địa kia.

Loại thảm liệt kia, như thể heo nái nằm ở trên thớt gỗ, ở trên bờ vực sinh tử lại không thể kháng cự.

"Kẻ giết mổ, liền vĩnh viễn phải giết mổ, đây chính là số mệnh của kẻ giết mổ." La béo canh giữ ở cửa vào, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua, không nhịn được yếu ớt thở dài.

"Nam nhân này trời sinh chính là mệnh giết mổ, hắn nhất định sẽ trở thành giết mổ vương."

Trong lúc khai cốt, trong đầu Vương Khung quả thật đã vô số lần hiện lên ý nghĩ như vậy, thay vì bị lừa giẫm đạp, còn không bằng đi theo gã béo về nhà mở hàng thịt.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất, ở dưới sự chà đạp của

Tiểu Bạch, hắn không có thời gian để suy nghĩ, cũng không có chỗ cho hối hận.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Vào một ngày, trên bầu trời Xích Long Thành, một đạo ánh đen phá vỡ thương khung, xuất hiện ở phía trên nước sông Xích Long đang cuộn trào.

Đại kiếm màu đen giống như một con thoi dài bay trên không trung, ở phía trên có ba bóng người ngồi xếp bằng.

Dẫn đầu là một vị trung niên nam tử, thân mặc đồ đen, trước ngực có một chiếc huy hiệu, phía trên khắc một thanh trường kiếm màu đen, chung quanh có khí đen quấn quanh.

Ngồi bên cạnh trung niên nam tử là một nam một nữ, trạc tuổi với Vương Khung.

"Lão sư, người ta đồn rằng năm xưa, Xích Long Thành vốn là sào huyệt của một đầu Chân Long, là thật sao?"

Mạc Kiếm Trạch ngồi xếp bằng trên đại kiếm, cảm thụ mây gió trong không trung, nhìn xuống sông lớn Xích Long, nhìn thành trì cổ lão phía xa kia, không khỏi nghĩ đến truyền thuyết liên quan tới nó.

Chân Long, cho dù ở bên trong yêu thú cũng đều được xưng tụng là tồn tại vô thượng bên trong truyền thuyết.

Thậm chí có người hoài nghi, nó không nằm ở trong hàng ngũ yêu thú.

Chương 246

[Trung niên nam tử mặc đồ đen nhìn Xích Long Thành ở phía xa, từ chối cho ý kiến.

"Sư đệ, ngươi cũng đã từng ở La Vương Thành một thời gian, hẳn phải biết rằng tiên tổ La gia đã từng nói, trên đời vốn không có rồng." Bên cạnh, La Lưu Vận mỉm cười nói.

Vị sư đệ này của nàng, thiên phú kinh người, say mê kiếm đạo, nhưng lại cảm thấy vô cùng hứng thú đối với ghi chép kỳ dị trong thiên hạ, thậm chí là có một chút chấp nhất.

Có lẽ cũng là bởi vì loại chấp nhất này, mới khiến cho sư tôn của nàng cũng không nhịn được thu y làm đồ đệ.

Phải biết rằng, cho dù là tại La Vương Thành, vô số người muốn bái sư tôn làm môn hạ nhưng ngay cả sư tôn cũng không thể nhìn thấy, chứ đừng nói là một kẻ khác họ.

Coi như là La Kinh Cuồng thiên kiêu cái thế trong thế hệ trẻ tuổi La Vương Thành, cũng chỉ là từng nhận được chỉ điểm mà thôi.

"Coi như là lời nói của tiên tổ cũng chưa chắc chắn đã là thật." Trung niên nam tử mặc đồ đen mở miệng.

La Lưu Vận nghe vậy liền líu lưỡi, loại lời nói đại nghịch bất đạo này cũng chỉ có lão sư của nàng dám nói.

Hắc Kiếm Ma - tuyệt đại cao thủ La Vương Thành, tồn tại kinh khủng trong "danh sách trăm đại dị năng giả".

Dùng danh hào cùng với uy vọng của y, coi như buông lời đại nghịch, cũng không có người nào dám chỉ trích nửa chữ.

Người khác cũng sẽ không ngờ được, vị cao thủ vô thượng vang danh thiên hạ này, sẽ lặng yên rời khỏi La Vương Thành, đích thân đi tới Xích Long Thành.

"Lão sư, chẳng lẽ trên đời thật sự có rồng?" Mạc Kiếm Trạch lại hỏi một lần nữa.

Hắc Kiếm Ma lộ ra thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Ba ngàn năm trước, trong thiên hạ đản sinh ra một người điên, gã đi khắp thiên hạ, tìm cổ tịch khắp nơi, muốn học tập Đồ Long Chi Thuật bên trong truyền thuyết."

"Đồ Long Chi Thuật! ?" Mạc Kiếm Trạch, La Lưu Vận đều khẽ giật mình.

Bọn hắn đã từng ở trong sách cổ nhìn thấy ghi chép về môn kỳ thuật này, nhưng chỉ là truyền thuyết mà thôi, chỉ được nhắc đến trong vài ba câu.

"Lão sư, trên đời thật sự có Đồ Long Chi Thuật?" Mạc Kiếm Trạch không nhịn được mở miệng hỏi.

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu: "Căn cứ vào ghi chép trong tộc, gã khổ tu mười năm, cuối cùng cũng có thành tựu, luyện thành Đồ Long Chi Thuật."

"Nhưng mà...sau khi gã luyện thành Đồ Long Chi Thuật lại phát hiện ra trên đời lại không có Long để đồ."

"..."

Hai tiểu gia hỏa ngạc nhiên, chuyện này cũng thật sự quá mức châm chọc, Đồ Long Chi Thuật là có thể luyện thành, nhưng trên thế gian lại không có Long để đồ, khát vọng cùng với hi vọng cả đời chung quy vẫn tan biến.

Hiện thực như vậy quả thực có một chút tàn nhẫn.

"Thẳng cho đến một ngày...gã điên kia gặp phải một người, một người có thể làm cho gã thi triển Đồ Long Chi Thuật."

Giọng nói của Hắc Kiếm Ma biến thành thâm trầm lạnh lùng: "Nam nhân kia như Chân Long trong thế gian, ứng với đối Đồ Long Chi Thuật vẫn y như cũ vô địch bất bại."

"Đồ Long Thuật cũng đều không thể đồ diệt y?" La Lưu Vận ngạc nhiên nói.

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu: "Cái gọi là Chân Long có lẽ là một loại sinh linh mạnh mẽ nào đó đã từng tồn tại, người người cũng đều có thể trở thành Chân Long."

"Liền như người kia, là địch với toàn thiên hạ, mạnh như Đồ Long

Thuật ở trước mặt y cũng phải ảm đạm phai mờ, đó mới thực sự là cao thủ cái thế, có thể so với Chân Long." Nói đến đây, Hắc Kiếm Ma ngưng ánh mắt lại, thản nhiên nói: "Thiên hạ rất lớn, người người đều có đạt tới đỉnh cao, nhưng không phải ai cũng có thể biến thành Chân Long ở trên chín tầng trời."

"Như vậy lão sư là Chân Long sao?" La Lưu Vận không nhịn được hỏi.

Hắc Kiếm Ma lộ ra sắc mặt ảm đạm, lắc đầu: "Có lẽ ta còn có hi vọng."

"Lão sư, cố sự người nói là thật sao?" La Lưu Vận hiếu kỳ nói.

"Đương nhiên là thật, liên quan tới Đồ Long Thuật, Tần Hoàng Đình có ghi chép càng thêm tỉ mỉ, thậm chí Trúc Cơ Pháp bí truyền của Tần Hoàng nhất mạch đến nay - "Long Khí Đoán Cốt Pháp" cũng có liên quan mật thiết với nó." Hắc Kiếm Ma nói.

""Long Khí Đoán Cốt Pháp"?" Trên khuôn mặt xinh xắn của La Lưu Vận dâng lên một vệt thần sắc ngưng trọng: "Nghe nói đó là Trúc Cơ Pháp duy nhất còn chứa "bí thuật khai cốt" trên đời.

Người ta nói rằng Trúc Cơ Pháp cổ xưa nhất có một phần bí thuật chí cao, tên là khai cốt.

Loại bí thuật này có thể thâu thiên hoán nhật, đánh cắp tạo hoá, in sâu thiên địa linh khí ở trong xương, tiến hóa ra hình thái mới.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, loại bí thuật này là đang...sáng tạo sinh linh, thay đổi hoàn toàn hình thái sinh mệnh ban đầu.

Chỉ là, Trúc Cơ Pháp nắm giữ bí thuật khai cốt vô cùng hiếm thấy.

Dạng Trúc Cơ Pháp này thần bí, cường đại, kinh khủng...thậm chí còn có một chút không thể khống chế.

Kể từ khi hệ thống tu hành của nhân loại ra đời, loại Trúc Cơ Pháp này liền bị coi như là cấm kỵ, xưa nay sẽ không tuỳ tiện truyền thụ.

Về sau, trải qua tuế nguyệt tẩy lễ, Trúc Cơ Pháp nắm giữ bí thuật khai cốt cơ bản đã bị phân tán và thất truyền.

Thời đại của Lâm La Thiên, là vết tích sau cùng của loại Trúc Cơ Pháp này, sau đó liền triệt để tuyệt diệt.

Chỉ có "Long Khí Đoán Cốt Pháp" truyền thừa tại Tần Hoàng Đình bị nghi ngờ là nắm giữ bí thuật khai cốt.

"Bí thuật khai cốt cực kỳ thần bí, coi như là bên trong "Long Khí Đoán Cốt Pháp" nắm giữ loại bí thuật này, cũng chưa chắc chắn có thể tu luyện." Hắc Kiếm Ma lạnh nhạt nói.

"Vì sao?" Mạc Kiếm Trạch, La Lưu Vận trăm miệng một lời hỏi.

Hắc Kiếm Ma lắc đầu, không có giải thích.

Trên thực tế, liên quan tới bí thuật khai cốt, những gì y biết cũng không phải rất nhiều, chỉ mơ hồ nghe nói rằng tu luyện loại bí thuật này cần có truyền thừa và chúc phúc.

Chương 247

Trong những năm cổ đại, chỉ có một số người mới nắm giữ, lực lượng của bọn hắn cực kỳ thần bí, dường như bắt nguồn từ trước khi có hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu loại Trúc Cơ Pháp này diệt tuyệt.

"Kiếm Trạch, "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp " ngươi tu luyện đã là Trúc Cơ Pháp nhất lưu trên đời, cho dù chỉ tiểu thành, cũng đủ để ngạo nghễ trong cùng thế hệ." Hắc Kiếm Ma nhìn về Xích Long Thành càng ngày càng gần phía trước, trong mắt lấp lóe dị sắc.

Y không có nhiều đệ tử, nhưng thiên phú của Mạc Kiếm Trạch tuyệt đối là cao nhất.

Sớm vào trước khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, liền tu thành "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp", hiện nay càng là đạt đến cảnh giới tiểu thành.

Thực lực như vậy, ở bên trong cùng thế hệ tuyệt đối coi như là đỉnh tiêm nhất lưu.

Đây cũng là nguyên nhân y mang Mạc Kiếm Trạch đến Xích Long Thành.

"Phía trước chính là Quang Minh Học Cung." Hắc Kiếm Ma đột nhiên nói.

Trước kia, khi còn trẻ, y cũng đã từng tu hành một đoạn thời gian ở nơi này, tuế nguyệt xanh thẳm, đã thành quá khứ.

"Mọi người đều nói Quang Minh Học Cung là học phủ cao nhất thiên hạ, ẩn giấu kỳ tài, hôm nay rốt cuộc có thể nhận biết một lần." Ánh mắt của Mạc Kiếm Trạch biến thành vô cùng lăng lệ, so với vừa rồi quả thực tưởng như hai người.

La Lưu Vận mỉm cười, nàng biết vị sư đệ này của mình đã sinh ra chiến ý.

"Ngươi quá mức sắc bén cũng không phải là chuyện tốt, nhưng ở bên

trong Xích Long Thành, không có ai có thể ngăn trở phong mang của ngươi." Hắc Kiếm Ma vô cùng tự tin đối với vị đệ tử của mình này.

Dù sao thì có thể dùng "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp " Trúc Cơ, bước vào cảnh giới Bổ Nguyên, loại thực lực này coi như ở bên trên Sơ Vương Tế cũng đều có thể toả ra hào quang rực rỡ, hơn xa cao thủ bình thường.

Ầm ầm!

Đại kiếm màu đen trực tiếp phá vỡ trường không, xuyên qua kết giới Quang Minh Học Cung, trực tiếp xuất hiện tại ba đại viện.

Kiếm ý kinh khủng mênh mông như nộ hải tuôn ra.

Trong khoảnh khắc, đạo đạo khí tức lăng lệ phóng lên tận trời, ngăn cản ở phía trước đạo kiếm ý kia.

"Là người nào? Dám xâm nhập vào Quang Minh Học Cung chúng ta?" Kỷ Nguyên Thần bước ra một bước, xuất hiện ở trên bầu trời.

Nhìn thấy người ở trước đại kiếm, vị đại chấp giáo này đầu tiên là khẽ giật mình, chợt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Ngươi?"

"Kỷ Nguyên Thần, đã nhiều năm không gặp."

"Hắc Kiếm Ma!" Sắc mặt của Kỷ Nguyên Thần hơi trầm xuống.

Hung danh của nam nhân trước mắt này dậy sóng, thiên hạ đều biết.

Y không chỉ là huyết mạch La Vương Thành, càng là một vị cao thủ vô thượng đủ để khuấy động sóng gió ngập trời, nhật nguyệt biến sắc.

Dạng tồn tại này không duyên không cớ im lặng đi đến Quang Minh Học Cung, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt.

"Mau nhìn, đó là cái gì? Hắc Minh Ma Kiếm...trời ạ, giống nhau như đúc với ghi chép trong "danh sách trăm đại dị năng giả"."

"Hắc Kiếm Ma! ? Nam nhân kia là Hắc Kiếm Ma."

"Trời đất, Hắc Kiếm Ma là đến Xích Long Thành chúng ta."

"Đó chính là thần tượng của ta, nam nhân này trước kia một người một kiếm chém đứt một dòng sông, giống như là thần tích."

Động tĩnh Hắc Kiếm Ma đưa tới thực sự quá lớn, ngay lập tức thu hút

sự chú ý và theo dõi của rất nhiều đệ tử.

Danh hào của y quá vang dội, cả thiên hạ đều biết.

Khác với dạng quái vật khổng lồ Thập Nhị Vương Tọa ẩn nấp trong bóng tối kia, hào quang của cao thủ trong "danh sách trăm đại dị năng giả" lấp lánh, hiển hiện trong thế gian, bọn họ là những tượng đài được thế nhân dựng lên, là núi lớn không thể vượt qua.

Đối với rất nhiều người trẻ tuổi mà nói, truyền kỳ về những người này đủ để được coi là thần tượng và được tôn thờ.

Hắc Kiếm Ma chính là một trong số đó.

Y vừa xuất hiện liền dẫn tới oanh động, ánh mắt nóng bỏng không ngừng ném tới.

Thậm chí, ngay cả Mạc Kiếm Trạch, La Lưu Vận đứng ở bên cạnh y cũng đều được thơm lây, nhận được sự chú ý.

Đệ tử ba đại viện đều cảm thấy hiếu kì đối với thân phận của bọn hắn.

"Bọn hắn chính là đệ tử tinh anh Quang Minh Học Cung?" Mạc Kiếm Trạch đảo ánh mắt qua phía dưới, lộ ra một vệt nụ cười như có như không.

Kỷ Nguyên Thần khẽ liếc nhìn, liền cảm nhận được sự kiêu ngạo của vị thiếu niên trước mặt.

Nhưng vị thiếu niên này đúng là hoàn toàn có vốn liếng để kiêu ngạo, vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, Kỷ Nguyên Thần liền nhìn ra sự bất phàm của thiếu niên này, huyết sinh bảo khí, thịt như linh chi, đây chính là siêu phàm thoát tục, đạo cơ đã thành.

Không luận chiến lực tu vi, chỉ luận căn cơ, chỉ sợ phóng nhãn ta toàn bộ Xích Long Thành, cũng không tìm ra được một hạt giống nào thâm hậu giống như thiếu niên này.

"Hắc Kiếm Ma, ngươi hẳn phải biết rằng, Quang Minh Học Cung không được tự tiện vào." Kỷ Nguyên Thần trầm giọng nói.

"Ta là đến tìm Phí lão." Hắc Kiếm Ma thản nhiên nói.

"Phí lão! ?"

...

Vào giờ phút này, Vương Khung hoàn toàn không biết gì cả đối với động tĩnh bên ngoài.

Trong phòng luyện công, hắn đang tiếp nhận chà đạp của Tiểu Bạch như thường ngày.

Bộ móng rạng rỡ của Tiểu Bạch không ngừng dẫm lên thân thể máu thịt của hắn, chữ cổ thần bí nở rộ ánh sáng vàng, rơi xuống liên tục, bắn phá xương cốt của hắn.

Ông! Nhục thân của Vương Khung chấn động, từng khối xương trong cơ thể hiển hiện phù văn, ánh sáng vàng lấp lánh, đan hà dâng lên, huyết khí như nước thủy triều, giống như long hổ giao thái.

Trải qua nhiều ngày khổ tu như vậy, xương cốt của hắn đã sớm thuế biến, hóa thành bảo cốt.

Vương Khung vận chuyển "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", từng đạo từng đạo phù văn thần bí nở rộ huyền quang, nhục thân của hắn phảng phất như triệt để kích hoạt, dao động khủng bố chập trùng theo huyết khí, lan truyền ra bốn phía.

Chương 248

Toàn bộ phòng luyện công đều đang chấn động.

Khí tức của Vương Khung càng trở nên kinh khủng, ánh mắt như điện, tu vi như núi, uy năng giống như biển, quyền kình như đao...

Ở dưới sự chà đạp điên cuồng của Tiểu Bạch, Vương Khung cắn chặt răng, cảm thụ được những thay đổi trong cơ thể của mình.

Hắn đã sinh bảo cốt, đạo cơ sắp thành, nhục thân đã có dị tượng sơ hiện.

Đối với rất nhiều Trúc Cơ Pháp mà nói, điều này là không thể tưởng tượng.

"Hảo tiểu tử, gia gia không thể không nói xương cốt của ngươi là cứng nhất, bị giẫm đạp đến dạng này lại vẫn mặt không đổi sắc." Tiểu Bạch không nhịn được hí một tiếng.

Những ngày này, Vương Khung dường như đã triệt để chết lặng, thờ ơ với sự chà đạp điên cuồng của nó.

Vương Khung cười lạnh, lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, căn bản cũng không có coi đó là chuyện to tát.

Chuyện này khiến cho Tiểu Bạch càng kinh nghi hơn, hí một tiếng, đồng thời chửi mắng một lượt tổ tông mười tám đời gã béo, so sánh cùng với Vương Khung, con hàng kia quả thực chính là đồ hèn nhát, mỗi lần còn chưa giẫm được mấy cước đã rống như heo bị chọc tiết.

Tiểu Bạch lại là không biết, Vương Khung cũng không hơn gã béo bao nhiêu.

Loại chà đạp này, có quỷ mới chịu được.

Trước khi bị chà đạp ngày thứ ba, Vương Khung liền thông qua quan hệ với Lý Thuần Phong, mua một loại bí dược trong nội bộ viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, tên là "Hoạt tử nhân" .

Đây là một loại thuốc mê siêu cường, một khi phục dụng, coi như đầu một nơi thân một nẻo cũng sẽ không cảm giác được nửa điểm đau đớn.

Bị giẫm hai cước thì tính là cái gì? Quả thực chỉ là trò trẻ con.

Vương Khung khịt mũi coi thường, Tiểu Bạch thấy thế, dẫm đến càng thêm hăng say.

"Quang Minh Học Cung, cũng chỉ có như thế."

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên, quanh quẩn ở phía trên ba đại viện, thật lâu không ngừng.

"Quang Minh Học Cung, cũng chỉ có như thế!"

Thanh âm cuồn cuộn, chấn động ba đại viện.

Cuồng ngôn như vậy, ở bên trong Quang Minh Học Cung, ở chỗ đệ tử tinh anh hội tụ, vang vọng không dứt.

Trong khoảnh khắc, tất cả đệ tử Võ Viện, Long Viện, Hoang Viện đều chấn kinh, lần lượt đi ra, theo tiếng mà đi.

Ở phía trên trung tâm quảng trường, một thân ảnh đứng sừng sững, y đại khai đại hợp, khí phách kinh người.

Trực tiếp nhổ một gốc cổ mộc lên, vung vẩy như là trường thương, cứng rắn đập vào bụng dưới của Hoắc Thanh Minh, đóng đinh y ở phía trên trung tâm quảng trường.

Một màn này, núi lở trời sập, giật mình kinh sợ, có tính xung kích quá mức.

Phải biết rằng, vào trước khi Vương Khung hoành không xuất thế, Hoắc Thanh Minh chính là đệ nhất cao thủ ba đại viện, đã đạp một chân vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Hiện nay, lại giống như gà đất chó sành, bị người ta đóng đinh ở phía trên trung tâm quảng trường, quả thực không hề có lực hoàn thủ.

Loại hung tàn này, loại ngang ngược này, làm cho tất cả mọi người đều lạnh sống lưng.

"Người kia là ai? Sao lại đáng sợ như vậy?"

"Không phải là đáng sợ bình thường, y chưa hề vận dụng năng lực, thậm chí không có sử dụng chân nguyên Hỏa Chủng, trực tiếp dựa vào nhục thân liền trấn áp Hoắc Thanh Minh."

"Chuyện này...chuyện này sao có khả năng? Coi như là cảnh giới Bổ Nguyên cũng không thể cường đại đến loại cấp độ này."

Đệ tử ba đại viện cũng không phải là chưa từng gặp qua cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, nhưng coi như dùng thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, cũng sẽ không có khả năng cường hãn đến loại cấp độ này, không sử dụng năng lực cùng với chân nguyên, liền có thể đánh cho Hoắc Thanh Minh đến mức độ thảm liệt như vậy?

Mạc Kiếm thì đứng sừng sững ở phía trên trung tâm quảng trường, ánh mắt quét ngang, lộ ra vẻ ngạo nghễ cùng với cường đại bễ nghễ quần luân.

Ánh mắt của mọi người lấp lóe, ai cũng không dám tranh tài.

Ngay cả Hoắc Thanh Minh cũng đều bại, bọn hắn lại có thể thế nào?

Lúc này, Minh Hạo Nhiên bò dậy từ dưới đất, trước đó y đã từng xuất thủ, nhưng ý chí của đối phương cường đại, phô thiên cái địa, ngự niệm của y căn bản không có tác dụng, vừa mới đối mặt liền bị đánh bay xuống dưới, vùi vào trong hố sâu.

Loại lực lượng kia quả thực không phải là nhân loại có thể sở hữu.

"Quá...quá mạnh..." Minh Hạo Nhiên thở hổn hển, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Đối phương mặc dù là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, nhưng chỉ dựa vào nhục thân liền trấn áp y đến không hề có lực hoàn thủ, loại thực lực này quả thực biến thái.

"Sư đệ, xem ra ngươi sẽ không thể tìm thấy đối thủ." La Lưu Vận giãn mặt ra cười cười, đảo mắt nhìn đám đệ tử trên quảng trường.

Đám người nghe thế, xấu hổ giận dữ đan xen.

"Hắc Kiếm Ma, ngươi ngược lại là thu được một vị đệ tử giỏi."

Náo ra động tĩnh lớn như vậy, Kỷ Nguyên Thần, Hắc Kiếm Ma cùng với Phí lão cũng đều đi ra.

Nhìn tình cảnh thảm liệt này, Kỷ Nguyên Thần thân là đại chấp giáo, khóe mắt cũng không nhịn được giật giật.

Thực sự quá mất mặt.

Người ta đứng ở nơi đó, không vận dụng năng lực, không động chân nguyên đánh với ngươi, thế mà cũng đều không có kẻ nào địch nổi.

Chuyện này nếu như truyền đi, quả thực sẽ làm hao tổn danh dự của Xích Long Thành.

"Thiếu niên này hẳn là tu luyện "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp", tư chất thật kinh người, đã đạt đến cảnh giới tiểu thành." Phí lão thở dài.

Lão sống lâu thành tinh, ánh mắt đều muốn độc hơn so với bất luận kẻ nào.

Kỷ Nguyên Thần nghe thế, chân mày hơi nhíu lại.

Quang Minh Học Cung mặc dù cũng có Trúc Cơ Pháp, nhưng cho tới nay sẽ không dễ dàng ban tặng cho đệ tử, muốn tu luyện, trước tiên lai lịch cần phải sạch sẽ, mà còn phải trải qua quá trình thẩm tra nghiêm ngặt.

Nhưng, có một số đệ tử chửa từng tu luyện Trúc Cơ Pháp vẫn có thể trấn áp những kẻ thu hoạch được truyền thừa kia như thường.

Nói cho cùng, còn phải xem là người nào.

Chương 249

Đối với đại bộ phận người tu hành mà nói, Trúc Cơ Pháp chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Kẻ có thể tu luyện Trúc Cơ Pháp tới loại cảnh giới này giống như Mạc Kiếm Trạch, thực sự rất ít có, từ đó cũng có thể thấy được thiên phú của y đúng là rất kinh khủng.

"Tên tiểu tử này chỗ nào cũng đều tốt, chỉ có điều là phong mang quá lộ."

Hắc Kiếm Ma lắc đầu, nhìn như bất mãn, nhưng vẻ đắc ý lại vô cùng sống động, trên mặt thậm chí còn hiện lên nụ cười.

Phong mang quá lộ thì lại như thế nào? Phóng nhãn ra toàn bộ Xích Long Thành chỉ sợ vẫn chưa có ai có thể ngăn cản phong mang của y.

Thiếu niên nhuệ khí, liền nên hiển lộ ở trước người, hiển lộ rõ ràng uy danh.

"Kẻ này có tiền đồ bất khả hạn lượng, tại Sơ Vương Tế nhất định sẽ rực rỡ hào quang." Phí lão khẽ nói, cho ra khen ngợi cực cao.

Hắc Kiếm Ma nghe thế, ý cười trên mặt càng đậm.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một tràng âm thanh trầm trọng truyền đến từ chỗ xa, đại địa run rẩy, lắc lư như kinh lôi.

Đám người nhìn lại theo hướng phát ra âm thanh, một thân ảnh đi ra khỏi Võ Viện, đạp vào trung tâm quảng trường.

"Vương...Vương Khung sư huynh đến."

"Đại…đại sát tinh rốt cuộc cũng lộ diện."

"Ha ha, ba đại viện chúng ta còn có cao thủ, Vương Khung sư huynh vô địch."

Bên trên quảng trường, lập tức bộc phát ra âm thanh như núi kêu biển gầm, tinh thần suy sụp vừa rồi bị quét sạch sành sanh theo việc Vương Khung xuất hiện.

Ánh mắt của đám người cũng trở nên nóng rực.

Khí thế của ba đại viện tăng lên đột ngột, khiến cho Mạc Kiếm Trạch cũng không nhịn được nhìn về phía người khởi xướng kia.

"Thần tượng..." Minh Hạo Nhiên đi ra phía trước, vừa muốn nói chuyện.

Vương Khung đưa tay, ngắt lời y, trực tiếp đi đến trước người Hoắc Thanh Minh, duỗi cánh tay ra, trực tiếp đánh bay gốc cổ thủ kia ra, cùng lúc đó, huyết khí màu vàng dâng trào, chữa trị thương thế của Hoắc Thanh Minh.

"Là ai làm?" Vương Khung lạnh lùng hỏi.

Giọng nói của hắn càng lúc càng lớn, giống như sấm sét trên mặt đất, truyền đến bên tai mọi người.

"Tài nghệ của y không bằng người, tự nhiên bị ta trấn áp." Mạc Kiếm Trạch đứng ngạo nghễ ở phía trên trung tâm quảng trường, lộ ra thần sắc thờ ơ.

"Tốt, thừa nhận liền tốt." Vương Khung đứng dậy, sải bước, đi về hướng Mạc Kiếm Trạch.

"Ồ? Lại thêm một kẻ?" Mạc Kiếm Trạch cười lạnh.

Y nhìn ra được, Vương Khung là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, nhưng ở trong mắt y thì cũng không có gì khác.

Y đã Trúc Cơ thành công, nhục thân có thể so với bảo khí, không sợ bất luận kẻ nào.

Ầm ầm! Đúng lúc này, Vương Khung xuất thủ táo bạo, một quyền khinh khủng như Tu Di Sơn Ấn ép xuống, nghiền nát tầng tầng lớp lớp không khí xung quanh, ép cho mặt đất rạn nứt.

Mạc Kiếm Trạch sắc mặt đột biến, trong con ngươi hiện lên một vệt thần sắc chấn kinh.

Nam nhân trước mắt này giống như không vận dụng chân nguyên, cũng không có sử dụng năng lực.

Chỉ dựa vào nhục thân, một quyền cuồng bạo kia liền gào thét mà tới.

Không kịp nghĩ nhiều, Mạc Kiếm Trạch cũng đưa tay đánh ra một

quyền, cứng đối cứng.

Phanh! Tiếng nổ vang rung trời, Mạc Kiếm Trạch hét thảm một tiếng bay ngược ra ngoài, xương cánh tay của y phát ra âm thanh đứt gãy, máu bắn tung toé.

"Lực lượng của hắn..." Giữa không trung, trong lòng Mạc Kiếm Trạch nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Ở trong giây lát vừa rồi, lực lượng của y ở trước mặt nam nhân này quả thực giống như gà đất chó sành, không chịu nổi một kích.

Quyền phong gào thét mà tới kia giống như bài sơn đảo hải, trong giây lát liền bao phủ y.

Nhưng như thế vẫn còn chưa kết thúc.

Thân hình của Vương Khung lấp lóe, liền đã xuất hiện ở phía sau y.

Quyền phong kinh khủng lại rơi xuống một lần nữa, Mạc Kiếm Trạch trực tiếp bị nện vào trong mặt đất, đục ra một cái hố to.

Vương Khung bước ra một bước, thân ảnh đẫm máu kia trực tiếp bị đánh bay ra.

Hắn xuất thủ một lần nữa, lại là một quyền, máu tươi bắn tung toé.

Lực lượng đáng sợ phảng phất như hồng thủy nghịch loạn, nhấn chìm Mạc Kiếm Trạch, Mạc Kiếm Trạch rên lên một tiếng, trực tiếp bị nện vào trong vách đá, ngất đi.

Vào lúc này, trung tâm quảng trường triệt để rơi vào tĩnh mịch.

Trên mặt mọi người tràn đầy ngạc nhiên, chấn kinh cùng với không tin.

Không ai ngờ nổi, chiến đấu nhanh như vậy liền kết thúc.

Ba quyền!

Vẻn vẹn chỉ ba quyền, Vương Khung liền đánh cho Mạc Kiếm bất tỉnh nhân sự, sinh tử lưỡng nan, trực tiếp ngã ở trong đống đá vụn.

Tất cả mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Dù sao thì sự cường đại của Mạc Kiếm Trạch cũng rõ như ban ngày, y không phải là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên phổ thông, cường độ nhục thân vượt qua cao thủ cùng cảnh giới quá nhiều.

Ở dưới tình huống không sử dụng chân nguyên cùng với năng lực cũng đều có thể quét ngang cao thủ ba đại viện, như bước trên đất bằng.

Sự kinh khủng của y đơn giản là như nghiệt long xuất uyên, rung chuyển nhân tâm.

Coi như Vương Khung xuất hiện, cũng không có ai ngờ được hắn có thể thắng đối phương ở trên phương diện nhục thân.

Nhưng mà, hết thảy chính là nằm ngoài dự đoán như vậy.

"Quá mạnh...Vương Khung sư huynh cắn thuốc sao? Ba quyền liền đánh cho con hàng kiêu ngạo không ai bì nổi kia nằm xuống!"

"Chẳng trách lại có hung danh như vậy, cuồng bá khốc huyễn, nhục thân lại có thể mạnh đến như vậy?"

"Hắn lại mạnh lên, lúc này mới được bao lâu? Liền trực tiếp nện cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên bất tỉnh rồi?"

Đám người kinh hãi, bọn hắn không nhìn ra được điểm mấu chốt bên trong.

Nhưng một màn vừa rồi có ảnh hưởng về mặt thị giác cực lớn, Vương Khung lớn tiếng doạ người, bộc phát ra lực lượng như sơn hô hải khiếu, trực tiếp đuổi đánh Mạc Kiếm Trạch, Mạc Kiếm Trạch hoàn toàn không có sức hoàn thủ, chỉ ba quyền liền bị đánh bại, sinh tử lưỡng nan.

Chương 250

Hình ảnh bạo lực và gây sốc như thế triệt để khiến cho thần kinh của đám người trở nên kích động, nhiệt huyết sôi trào, khó tự kiềm chế.

"Vô địch, vô địch!" Một tràng tiếng hô bạo phát ra từ trong đám đông, giống như vạn mã bôn đằng, nhiệt huyết khuấy động.

La Lưu Vận hoa dung thất sắc, không dám tin.

"Bại...bại rồi! ? Chuyện này sao có khả năng?"

Thân là huyết mạch La Vương Thành, kiến thức của nàng cao hơn những người khác nhiều.

Mạc Kiếm Trạch chính là tu luyện "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp", kiếm khí nhập xương, rèn luyện cốt tuỷ, nhục thân đã sớm thuế biến, coi như là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cao hơn y vài tầng cũng không thể so đấu lực lượng cùng với y.

Nhưng Vương Khung xuất hiện đã triệt để phá vỡ sự nhận biết cùng với phán đoán của nàng.

Ba quyền? Coi như không địch lại, cũng không có khả năng chỉ ba quyền liền thua!

"Hắn..." La Lưu Vận không nhịn được đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Khung.

Vị đệ tử thiên tài Quang Minh Học Cung này đã biến thành vô cùng thần bí ở trong mắt của nàng.

Nàng bắt đầu hiếu kì đối với thân phận của Vương Khung.

"Thần tượng, ngươi quá mạnh." Minh Hạo Nhiên đi tới, không nhịn được nói.

Trong mắt y, bất kể gặp gỡ địch nhân cường đại cỡ nào, Vương Khung dường như cũng đều có thể tuỳ tiện trấn áp, không có chút áp lực nào để nói, hào quang thần tượng càng ngày càng rực rỡ..

"Lão Vương, ngươi lại lộ mặt rồi, sao sự tình náo động nào cũng đều không thiếu mặt ngươi." La béo không nhịn được nói.

Vương Khung mỉm cười, vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Trên bầu trời cách đó không xa, có ba đạo thân ảnh đứng lơ lửng, trong đó có một đạo thân ảnh hắn rất quen thuộc.

Hắn đã sớm đọc thuộc làu "danh sách trăm đại dị năng giả" từ lâu, vị cao thủ vô thượng có hung danh rất cao kia, hắn sao lại không biết?

Hiện tại trông thấy người sống sờ sờ, Vương Khung cũng không nhịn được có một chút cảm xúc chập trùng.

Hắc Kiếm Ma!

Lúc này, vị cao thủ vô thượng La Vương Thành này đã khóa chặt hắn từ lâu, ánh mắt nhàn nhạt, lộ ra một tia ngưng trọng.

"Ha ha ha, Hắc Kiếm Ma, khiến cho ngươi chê cười rồi, đây là đệ tử Quang Minh Học Cung của chúng ta, hắn chỗ nào cũng đều tốt, chỉ có điều là quá xúc động." Tâm trạng của Kỷ Nguyên Thần đang rất tốt, trên mặt mang theo nụ cười tự mãn, dương dương đắc ý.

Y nhìn về phía Vương Khung, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Tên tiểu tử này luôn có thể tăng thể diện cho y vào thời khắc mấu chốt.

Mặc dù chính y cũng có một chút chấn kinh, chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi, thực lực của Vương Khung lại đột nhiên tăng mạnh một lần nữa, nhưng hiếu kỳ thì hiếu kỳ, lúc này, y khó nén được sự đắc ý, nở nụ cười, thỏa thích châm chọc Hắc Kiếm Ma.

"Kỷ Nguyên Thần, ngươi tuyệt đối không thể dạy ra được đệ tử như vậy." Hắc Kiếm Ma lạnh nhạt nói.

Ánh mắt của y huyền bí, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Vương Khung, dần dần sinh ra hứng thú.

Vẻn vẹn chỉ dùng ba quyền liền trấn áp Mạc Kiếm Trạch đã luyện thành "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp", chuyện này cũng không phải là thiên phú cao liền có thể làm được.

"Thật là gặp quỷ, mới có mấy ngày không gặp, tên tiểu tử này liền thoát thai hoán cốt rồi?" Phí lão không khỏi giật giật mí mắt.

Dùng nhãn lực của lão trong nháy mắt liền nhìn ra, xương cốt của

Vương Khung như rồng, huyết dịch toàn thân triệt để kích hoạt, âm dương điều hòa, long hổ giao thái, gân như trân, xương như bảo, nhục thân thuế biến, siêu phàm thoát tục.

"Hắn tu luyện Trúc Cơ Pháp?" Phí lão kinh nghi bất định: "Coi như tu luyện Trúc Cơ Pháp cũng không thể mạnh như vậy."

"Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp" đã là Trúc Cơ Pháp đỉnh tiêm đương thời, Vương Khung chỉ dùng ba quyền liền có thể giải quyết?

Đây là luyện như thế nào?

Lúc này, coi như là Phí lão cũng đều có một chút hồ đồ.

Phanh! Đột nhiên, một âm thanh chấn động thật lớn vang lên.

Mạc Kiếm Trạch bò đi ra từ bên trong đống đá vụn, y máu me khắp người, da thịt cánh tay, bụng dưới, phần lưng bong nứt ra.

Ánh mắt y như hung thứ, nhìn chằm chặp Vương Khung, phóng xuất ra chiến ý lăng lệ.

Từ lúc huyền công của y đại thành, cho tới bây giờ cũng chưa hề gặp phải thảm bại như vậy, đặc biệt là ở phía trên so đấu nhục thân mà y tự hào nhất, quả thực chính là nghiền ép.

Trận thảm bại vô cùng nhục nhã này đã triệt để phá hủy lòng tự tôn của y.

Vào giờ phút này, trong nội tâm của y chỉ có một cái ý niệm, đó chính là phải lấy lại tôn nghiêm.

Chân nguyên, năng lực, bảo khí...không tiếc hết thảy thủ đoạn, cũng phải đánh bại, chà đạp, thậm chí là chém giết đối phương.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, ta muốn khiêu chiến ngươi." Hai mắt của Mạc Kiếm Trạch đỏ bừng, tức giận quát.

Khuôn mặt nhỏ của La Lưu Vận khẽ run, qua nhiều năm như vậy, nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy sư đệ của mình ở trong loại trạng thái này, nổi giận như một đầu dã thú.

Tiếng gầm thét của Mạc Kiếm Trạch quanh quẩn ở phía trên trung tâm quảng trường.

Trước khi tiếng gầm thét tiêu tán, một bàn tay to lớn đã ịn vào trên mặt Mạc Kiếm Trạch.

Ánh mắt của y rung động, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, y thậm chí còn quên phản ứng, trong đầu óc chỉ có một cái ý niệm.

"Từ khi nào..."

Ầm ầm! Bàn tay lớn của Vương Khung nghiền ép, chộp lấy đầu của Mạc Kiếm Trạch, trực tiếp nện đầu của y vào trong hố sâu.

Bên trên quảng trường, lại rơi vào yên tĩnh như chết một lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn ngây ngốc.

"Chuyện này...đây coi như là xảy ra chuyện gì thế?"

"Đây cũng không phải là nghiền ép nữa, hoàn toàn không cùng một cấp bậc, thực lực cách xa đến như thế này?"

"Chuyện này...chuyện này sẽ không phải là đã thương lượng từ trước đó chứ, mạnh đến có chút không thật."

Chương 251

"Mẹ kiếp, y...y có phải hay không bị đánh khóc rồi?"

Có người kinh hô, chỉ thấy Mạc Kiếm Trạch chậm rãi bò lên từ bên trong hố sâu, khóe mắt mơ hồ có huyết lệ trôi nổi.

Lực lượng của Vương Khung quá mức cường đại, trực tiếp làm vỡ tuyến nước mắt của y.

Lúc này, Mạc Kiếm Trạch thoạt nhìn giống như là đang khóc lớn vậy, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Dưới ánh mắt của bao người, lại là bị người đánh cho bật khóc.

Tâm lý của Mạc Kiếm Trạch triệt để suy sụp, lửa giận bừng lên, không thể dập tắt, chiến ý lăng lệ triệt để khiến cho y mất đi lý trí.

Nếu không chiến đấu đến chết, mọi thứ hôm nay tất nhiên sẽ trở thành tâm ma của y.

"Lui ra đi, bây giờ ngươi còn chưa phải là đối thủ của hắn."

Giọng nói của Hắc Kiếm Ma vang lên đúng lúc, khiến cho Mạc Kiếm Trạch bình tĩnh lại trong giây lát.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vị cao thủ danh chấn thiên hạ kia đạp không mà đến, ánh mắt khoan thai, rơi ở trên người hắn.

"Người trẻ tuổi, Trúc Cơ Pháp ngươi tu luyện rất có ý tứ, chúng ta chơi một trò chơi chứ?"

Giọng nói của Hắc Kiếm Ma vang vọng phía trên trung tâm quảng trường, mang theo một tia mê hoặc.

Hắc Kiếm Ma, cao thủ vô thượng La Vương Thành, tồn tại chí cường trong "danh sách trăm đại dị năng giả".

Luận bối phận, thành chủ La Vương Thành hiện nay là huynh trưởng của y, coi như là thiên kiêu cái thế La Kinh Cuồng cũng đều phải gọi y một tiếng tộc thúc.

Nhân vật như vậy, uy danh chấn động thiên hạ.

Vậy mà ở bên trong Quang Minh Học Cung, trước mắt bao người, lại

muốn chơi một trò chơi cùng với Vương Khung.

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ có Kỷ Nguyên Thần cùng với Phí lão là quay mặt nhìn nhau, bọn hắn nhìn ra được, thiên phú của Vương Khung đã triệt để câu lên sự hứng thú của vị đại cao thủ này.

"Lão sư..." La Lưu Vận lộ ra thần sắc cổ quái, không khỏi nhìn về phía Vương Khung.

Qua nhiều năm như vậy, nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy lão sư của mình đối đãi với một vị hậu bối như vậy, lại muốn chơi một trò chơi với đối phương?

Coi như là Mạc Kiếm Trạch cũng đều không có cơ hội như vậy, cho tới nay vẫn luôn bị đối xử nghiêm khắc và kỷ luật gần như khắc nghiệt.

Có thể làm cho lão sư của nàng làm như vậy, chỉ có thể nói rõ người thiếu niên trước mắt này quá mức đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến cho Hắc Kiếm Ma cũng đều trái ngược với trạng thái bình thường.

Không chỉ là La Lưu Vận, Mạc Kiếm Trạch cũng phát giác ra được, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc ảm đạm, trong nội tâm không khỏi nhiều hơn mấy phần đố kị cùng với ao ước đối với Vương Khung.

Lúc này, ánh mắt của toàn bộ mọi người rơi ở trên người Vương Khung.

Cho dù ở trước mặt hắn là Hắc Kiếm Ma, hắn vẫn như cũ trở thành tiêu điểm của mọi người.

Vương Khung nhìn Hắc Kiếm Ma sống sờ sờ trước mắt, tâm thần không khỏi có một chút kích động.

Tư liệu cùng với cố sự của vị đại cao thủ này, hắn đã sớm thuộc làu.

Dù sao thì quyển "danh sách trăm đại dị năng giả" kia cũng là sách hắn đọc trước khi đi ngủ, đã sớm bị lật nát.

"Vậy...ta có thể xin chữ ký trước không?"

"Cái quái gì vậy?"

Vào lúc mọi người ở đây chờ mong câu trả lời chắc chắn của Vương

Khung, một câu nói của hắn liền làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Liền ngay cả Hắc Kiếm Ma cũng đều là sửng sốt một chút, chợt mỉm cười.

Y phát hiện ra người trẻ tuổi này thật sự rất có ý tứ.

Nếu như đổi lại thành người khác, đối mặt với lời mời của y, khẳng định sẽ kinh sợ, không nói đến việc sẽ vội vã hồi đáp, tối thiểu nhất cũng sẽ kích động một phen.

Nhưng Vương Khung thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng đều không có suy nghĩ, liền trực tiếp xin chữ ký.

Loại mạch suy nghĩ này thực sự khiến cho Hắc Kiếm Ma có một chút ngoài ý muốn.

"Được." Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu.

"Mẹ nó, rốt cuộc bắt được người sống." Trong nội tâm Vương Khung đang cuồng hống, quả thực có một chút kích động.

Hắn đi đến trước người Hắc Kiếm Ma, móc ra một quyển "danh sách trăm đại dị năng giả" từ bên trong Hỏa Giới.

Quyển sách này hiển nhiên đã quá cũ nát, trang bìa cũng đã không còn, các góc của trang bị cuộn lại, giống như sách nhặt được trong thùng rác.

Điều đáng xấu hổ nhất là bức hoạ trên một số trang đã bị vẽ nguệch ngoạc.

Mặt Hoàng Kim Vương bị vẽ hai chòm râu, trong lỗ mũi lòi ra lông mũi.

Đầu Hài Khách bị vẽ thành đầu trọc, bối cảnh sóng lớn dưới chân bị vẽ thành bồn cầu.

...

Vương Khung gượng cười hai tiếng, vội vàng cất quyển sách cũ nát này vào.

"Tiền bối chê cười rồi, đây là bản phổ thông, không quá rắn chắc." Vương Khung vô lực giải thích.

Trước mắt bao người, hắn lại lấy ra thêm một bản, trang bìa đen nhánh, chữ mạ vàng.

"Đây là bản bìa cứng."

Vương Khung lại lấy ra một bản, trang bìa vàng, chữ mạ bạc, nhưng trên đó có dấu tay dính dầu và mùi mỡ lợn thoang thoảng.

"Bản xa hoa..."

Vương Khung lại móc ra một bản từ Hỏa Giới.

Bản trân tàng, bản kim cương trắng, bản hắc kim, bản vinh quang...

Chỉ trong chốc lát, Vương Khung đã xuất ra mấy chục quyển "danh sách trăm đại dị năng giả" phiên bản khác nhau.

Lúc này, đừng nói là đệ tử ba đại viện, Mạc Kiếm Trạch, La Lưu Vận, liền ngay cả Hắc Kiếm Ma cũng đều nhìn choáng váng.

"Thần tượng đúng là rất hứng thú đối với quyển sách này!" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

"Danh sách trăm đại dị năng giả" là một quyển sách vô cùng nổi danh, liên tục lọt vào 10 hạng đầu mười cuốn sách bán chạy nhất do "Báo Tương Lai" bình chọn.

Cho nên quyển sách này cũng đã được xuất bản nhiều lần trong các ấn bản khác nhau.

Bởi vì có quá nhiều phiên bản, cho nên liền có một số người tiến hành sưu tập những phiên bản này như thú vui, dần dà liền hình thành một cái vòng tròn cố định.

Chương 252

Một kẻ nghèo kiết xác giống như Vương Khung, trong tay lại có nhiều phiên bản "danh sách trăm đại dị năng giả" như vậy đúng là hoàn toàn khiến cho Minh Hạo Nhiên vô cùng kinh nghi, phải biết rằng, trong đó có một ít phiên bản mà ngay cả y cũng chưa từng thấy, thoạt nhìn hẳn là trân phẩm.

"Con mẹ nó, đó là phiên bản giới hạn kỷ niệm 10 năm!" Có người kinh hô, cơ hồ khó có thể tin, con mắt trừng sắp rớt ra ngoài.

Lập tức, một trận bạo động không nhỏ khuếch tán ra từ trong đám người.

Đạo đạo ánh mắt nóng bỏng lần lượt rơi vào trong tay Vương Khung.

Hắn từ trong Hỏa Giới móc ra một quyển "danh sách trăm đại dị năng giả" không giống bình thường, toàn bộ đều được chế tác từ tinh thạch, chữ trên trang bìa được dát bằng hàng nghìn viên Hoả Sơn Kim tinh luyện, toàn bộ quyển sách thậm chí còn hiện ra linh khí nhàn nhạt.

Vào lúc này, đã có không ít người chấn kinh.

Liền ngay cả mấy người Mạc Kiếm Trạch cũng lộ ra sắc mặt khác thường.

Đây cũng không phải là phiên bản phổ thông, mà là phiên bản giới hạn kỷ niệm 10 năm, nghe nói những bức chân dung bên trong đều là được quốc sư Tần Hoàng Đình vẽ, tài liệu sử dụng càng là xa hoa cực hạn, mỗi một chữ đều là dùng linh thạch mài thành vật liệu khắc lên.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, chỉ phát hành chín mươi chín bộ mà thôi.

Hiện nay phiên bản giới hạn kỷ niệm 10 năm "danh sách trăm đại dị năng giả" đã sớm được bán với giá trên trời tại thị trường chợ đen.

Rất nhiều bản đều nằm trong tay của những người sưu tầm lâu năm, người bình thường bây giờ cho dù muốn thấy cũng không thể.

Không ai ngờ được, hôm nay lại có thể nhìn thấy phiên bản như vậy ở nơi này.

Phải biết rằng, bên trong ba đại viện, có rất nhiều người đều là đệ tử đại tộc, trong đó không thiếu người thuộc giới sưu tầm sách báo.

Những quyển sách bán chạy nhất như " danh sách trăm đại dị năng giả " cực kỳ nổi tiếng trong những năm gần đây, nhưng bởi vì không phải là cổ tịch, nên giá trị sưu tầm của những phiên bản khác là có hạn.

Nhưng phiên bản giới hạn kỷ niệm 10 năm này lại không giống.

Thứ này không phải có tiền là liền có thể mua được.

Trên thực tế, quyển sách này của Vương Khung cũng là do người khác tặng.

"Không ngờ được hôm nay lại có thể nhìn thấy loại bảo bối này, mẹ kiếp, lần trước tại chợ đen ta nhìn thấy có người lấy ra, còn chưa kịp ra giá liền bị người ta mua đi."

Một vị đệ tử Long Viện kích động không thôi, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung trở nên không đúng, mơ hồ hiện ra ánh sáng xanh, giống như chồn nhìn thấy gà mái vậy.

"Trước đó liền nghe người ta nói thân phận của Vương Khung sư huynh không phải bình thường, hiện tại xem ra lời đồn không phải là giả."

"Nghe nói hắn là huyết mạch Vương Thành, hiện tại xem ra là chắc chắn tám chín phần mười, nếu không thì làm sao có được loại phiên bản này."

"Ngươi chớ có nói lung tung, loại người như ngươi suốt ngày tung tin đồn nhảm, sự tình còn chưa được chứng thực đã truyền lung tung ra bên ngoài, cái gì mà huyết mạch Vương Thành? Vương Khung sư huynh rõ ràng là con tư sinh của Tần Hoàng bệ hạ."

Ánh mắt của mọi người biến thành cuồng nhiệt, hình tượng Vương Khung trong lòng bọn họ trở nên càng thêm hùng vĩ cao quý.

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng đã lấy ra toàn bộ nội tình của mình, khoảng chừng bảy ~ tám chục bản, chồng chất lên cao bằng hai người.

Kỷ Nguyên Thần lộ ra vẻ xấu hổ.

Hắc Kiếm Ma ngược lại là vô cùng bao dung, cười cười, người trẻ tuổi có một vài sở thích là chuyện bình thường, khi còn trẻ y cũng có một số...sở thích đặc biệt.

Vương Khung lấy ra một cây bút pha lê đưa cho Hắc Kiếm Ma.

Hắc Kiếm Ma tiếp nhận, hỏi: "Ký bản nào?"

"Tất cả." Vương Khung rất là tự nhiên nói.

Nghe câu này, bút trong tay Hắc Kiếm Ma đột nhiên dừng ở giữa không trung, nụ cười trên khóe miệng dần dần ngưng kết, mí mắt kéo ra mất tự nhiên, có một chút ngạc nhiên nhìn về phía Vương Khung.

Đường đường là Hắc Kiếm Ma, tuyệt đại cao thủ tung hoành thiên hạ, có không biết bao nhiêu người muốn gặp một lần mà không được, tuy bút tích của y không phải là quốc sư đương thời, nhưng giá trị lại vượt qua xa xa, rất hiếm thấy trong thế gian.

Có được chữ ký của Hắc Kiếm Ma hắn cũng đủ để khoe khoang cả đời.

Vương Khung đã làm được.

Nhưng hắn cũng không chỉ muốn chữ ký của Hắc Kiếm Ma.

Mà hắn muốn một chồng chữ ký của Hắc Kiếm Ma.

Chuyện này làm cho tất cả mọi người đều choáng váng.

Không ai nghĩ tới, Vương Khung lại có thể vô sỉ trơ trẽn như thế, đối mặt với Hắc Kiếm Ma cũng dám giở công phu sư tử ngoạm, xuất ra mấy chục phiên bản bắt y ký!

Phải biết rằng, dùng uy danh của Hắc Kiếm Ma, người khác cầu một chữ ký cũng cầu không đến, chứ đừng nói là một chồng.

Loại người có thân phận như thế này chú trọng thanh danh nhất, ngươi xin người ta ký một chữ chính là tôn trọng, ngươi bắt người ta ký một chồng, đây chính là sai vặt, chữ ký của Hắc Kiếm Ma liền không đáng tiền như vậy?

Lúc này, đừng nói là đệ tử vây xem nhìn choáng váng.

Liền ngay cả biểu tình của Hắc Kiếm Ma cũng đều ngưng kết, khóe miệng giật một cái không tự nhiên.

Vì sao y đồng ý ký tên cho Vương Khung.

Thứ nhất là bởi vì Hắc Kiếm Ma đã từng học tại Quang Minh Học Cung, lưu lại tình đồng môn hương hỏa.

Thứ hai là bởi vì Hắc Kiếm Ma cảm thấy Vương Khung rất có ý tứ, sinh ra hứng thú đối với vị hậu bối này, cho nên mới phá lệ, đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Đáp ứng ký tên cho hắn đã là có ý dìu dắt, đổi lại thành những người khác đã sớm kinh sợ, mang ơn, sao có khả năng còn sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, ký tên mà giống như bán tống báo tháo.

Chương 253

"Hắn...hắn coi lão sư là cái gì?"

"Người này...đầu óc đang nghĩ cái gì?"

Mạc Kiếm Trạch, La Lưu Vận đều phát mộng, bọn hắn chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt này dường như không chỉ có thực lực cường đại, tư duy cũng rất lạ, bất đồng cùng với người thường.

Đó là chữ ký của lão sư a, lại coi đó củ cải trắng bán ngoài chợ, bán theo cân.

Kỷ Nguyên Thần nhìn một màn này, hai tay siết chặt, cố gắng khắc chế.

Nếu như nơi này không có người, y khẳng định sẽ cất tiếng cười to, vỗ nát đùi.

"Hắc Kiếm Ma, ngươi cũng có ngày hôm nay, để cho ngươi làm dáng, người lại sĩ diện với ta..." Trong nội tâm Kỷ Nguyên Thần mừng thầm, càng nhìn Vương Khung càng cảm thấy thuận mắt.

Hiện nay Hắc Kiếm Ma chính là đâm lao phải theo lao, y mở miệng vàng nói một câu, làm sao có thể cò kè mặc cả với một tên tiểu bối, chỉ có thể kiên trì, cố nén xúc động chụp chết Vương Khung, bắt đầu kí tên ở trước mắt bao người.

Vào giờ phút này, Vương Khung căn bản là mặc kệ những người khác đang nghĩ gì, tính toán nhỏ nhặt đã bắt đầu nổi lên.

"Có chữ ký của Hắc Kiếm Ma, giá trị của những phiên bản này liền không giống, đặc biệt là những phiên bản không còn xuất bản nữa kia..."

"Nếu như ta có thể tập hợp hết chữ ký của các cường giả trong "danh sách trăm đại dị năng giả"…mẹ kiếp, đây chẳng phải là sẽ phát tài?"

Vương Khung đột nhiên sinh ra một ý tưởng táo bạo.

Một chữ ký của Hắc Kiếm Ma đã có thể làm cho giá trị của một quyển "danh sách trăm đại dị năng giả" tăng vọt.

Nếu như thu thập chữ ký của toàn bộ cường giả, đây quả thực là phiên bản đệ nhất thiên hạ, nếu như xuất ra, tất nhiên sẽ dẫn tới một cơn bão điên

cuồng.

Đặc biệt là phiên bản giới hạn kỷ niệm 10 năm kia, giá trị vốn đã không nhỏ, nếu như phối hợp với chữ ký của một trăm đại dị năng giả...

Mẹ nó, chỉ nghĩ đến thôi đã không khỏi có một chút kích động.

Nhưng muốn thu thập chữ ký của một trăm đại dị năng giả trong "danh sách trăm đại dị năng giả", thì có vẻ hơi xa tầm với.

Dù sao thì người bình thường, cả một đời cũng đều chưa chắc đã có thể nhìn thấy một vị trong số đó.

Nhưng, Vương Khung vẫn ôm hi vọng.

Thực lực mạnh, vòng tròn cũng sẽ không giống.

Giống như trước đây, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày có thể gặp được Hắc Kiếm Ma, còn có thể lấy được chữ ký, còn là một rổ chữ ký.

"Tiểu tử, ta muốn thay đổi cách chơi trò chơi." Hắc Kiếm Ma ký xong một chữ cuối cùng, đột nhiên nói.

Y nhìn Vương Khung, cố nén xúc động chụp chết hắn, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Nguyên bản, y chỉ là muốn kiểm tra tư chất của thiếu niên trước mắt này một chút, nhưng bây giờ, y đã đổi chủ ý, muốn chơi lớn.

Vương Khung không có trả lời, hắn đang thu thập những quyển sách đã được ký tên.

Khóe mắt của Hắc Kiếm Ma lại run rẩy một lần nữa.

"Tiền bối, đã để cho ngài đợi lâu." Vương Khung thi lễ một cái.

"Ta lại đổi cách chơi." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Y quyết định, hôm nay phải giày vò tên tiểu tử mặt dày vô sỉ này chết đi sống lại.

Kỷ Nguyên Thần phát giác ra chỗ không đúng, nháy mắt với Vương Khung một cái.

Vương Khung ngầm hiểu, khẽ gật đầu.

"Còn xin tiền bối chỉ giáo."

"..."

Ầm ầm! Đột nhiên, một trận dao động khủng bố truyền ra từ trong cơ thể Hắc Kiếm Ma.

Y gảy nhẹ ngón trỏ, một giọt máu đỏ nổi lên, như thể mặt trời đang treo lơ lửng trên không, hào quang nở rộ, phóng thích ra nhiệt độ đáng sợ.

Giọt máu kia phảng phất như dựng dục ra lực lượng kinh khủng, khiến cho không khí chung quanh cũng đều thiêu đốt theo.

"Chân huyết!" Kỷ Nguyên Thần hơi biến sắc.

Con đường tu hành kỳ thực chính là con đường tiến hoá, cường giả cảnh giới Linh Lô không thể nghi ngờ là người nổi bật ở bên trong, hình thái sinh mạng của bọn hắn đã sớm bất đồng cùng với nhân loại tầm thường.

Nếu như nói ba cảnh giới lớn Hỏa Chủng, Bổ Nguyên, Dung Khí là chuẩn bị vào trước khi tiến hóa. Như vậy cảnh giới Linh Lô thì là chân chính đạp lên con đường tiến hoá, bắt đầu thuế biến.

Hóa thành linh lô, bắt đầu dựng dục bất hủ chân chính.

Cái gọi là thân thể này không phải là thân thể kia, mượn giả để tu thật, thân thể hóa âm dương lô, gieo linh căn vào thiên địa.

Ở bên trong tòa "Linh lô" này, hết thảy đều giống như thiên địa linh căn, kết xuất đều là quả không thật không giả.

Máu, xương, thịt...tất cả đều là bảo, giống như nhân thể đại dược.

Vì vậy, trên thế gian có lời đồn rằng, nếm một miếng thịt cảnh giới Linh Lô kéo dài tuổi thọ, uống một ngụm máu cảnh giới Linh Lô sống lâu trăm tuổi.

Đối với thế nhân mà nói, chân huyết là chí bảo vô thượng.

Chỉ là loại chí bảo này, người bình thường căn bản là không có cách nào hấp thụ.

Bởi vì ở bên trong toà "Linh lô" kia dựng dục ra đều là "thiên địa đại đan", uẩn tàng năng lượng mạnh mẽ như nộ hải, cuồng bạo như núi lửa.

Một giọt chân huyết, có thể trấn chết yêu thú.

Đây chính là chỗ đáng sợ của cảnh giới Linh Lô.

"Hắc Kiếm Ma, ngươi muốn làm gì?" Kỷ Nguyên Thần trầm giọng quát.

Hắc Kiếm Ma mỉm cười, vô cùng hứng thú nhìn Vương Khung.

"Trúc Cơ Pháp của ngươi có vẻ khá thần diệu, nhục thân siêu phàm, ngay cả "Kiếm Vương Đoán Cốt Pháp " cũng đều không đè ép được ngươi, ta cũng muốn nhìn xem, thân thể máu thịt của ngươi, có thể tiếp nhận giọt chân huyết này hay không."

Vừa dứt lời, núi lở trời sập.

Trên mặt của mọi người dâng lên một vệt vẻ ngạc nhiên.

Liền ngay cả Mạc Kiếm Trạch cũng không nhịn được nhíu mày, nhìn lão sư của mình.

Y cũng đã từng mượn nhờ chân huyết để tu luyện, dù sao thì loại bảo vật này cũng là thích hợp nhất cho Trúc Cơ Pháp luyện hóa.

Tuy cùng là một giọt chân huyết, nhưng Hắc Kiếm Ma lại dùng dược tề pha loãng thành hai mươi phần, y mới có thể hấp thu luyện hóa.

Chương 254

Một giọt chân huyết, đủ làm cho cảnh giới Bổ Nguyên nổ tung.

"Ngươi điên rồi?" Kỷ Nguyên Thần thấp giọng quát.

Đây quả thực đang lấy tính mệnh của Vương Khung ra làm trò chơi.

"Nếu như ngươi sợ hãi, có thể cự tuyệt." Hắc Kiếm Ma cười nói.

Y tràn đầy tự tin, nhìn Vương Khung, trong lời nói lộ ra mê hoặc thật sâu.

Dạng thiên kiêu chi tử như thế này đều có lòng dạ lớn khó có thể tưởng tượng, đặc biệt là ở trước mắt bao người, làm sao sẽ cự tuyệt?

"Ta cự tuyệt!"

"..."

Nụ cười trên mặt của Hắc Kiếm Ma ngưng kết, y phát hiện ra, chính mình là thật sự thấy không rõ sáo lộ của người trẻ tuổi trước mặt này.

Bầu không khí có chút quỷ dị, như thể trước kia Vương Khung bán thịt bơm nước bị người vạch trần vậy.

Giọt chân huyết trôi trong lòng bàn tay của Hắc Kiếm Ma lúc này có vẻ hơi thừa.

Đầu óc của vị đại lão này vận chuyển với tốc độ cao, đang suy nghĩ cách tìm cho mình một bậc thang.

Vương Khung mở miệng.

"Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Hắc Kiếm Ma tiếp lời.

"Trừ phi tiền bối lại tìm cho ta năm...không, chữ ký của mười vị cường giả, ta liền sẽ thử."

"Được! Ta đáp ứng ngươi." Hắc Kiếm Ma không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Cao thủ trong "danh sách trăm đại dị năng giả" đều thuộc về tầng thứ đỉnh tiêm, bản thân liền là một vòng tròn, trong đó có không ít người có giao tình với nhau.

Bản thân Hắc Kiếm Ma lại là người La Vương Thành, mời mấy vị hảo hữu ký tên, quả thực là chuyện rất dễ dàng.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, sẽ không có người không nể mặt y.

Bởi vậy, thỉnh cầu của Vương Khung đối với y mà nói chỉ là tiện tay mà thôi.

"Hắc hắc, như vậy liền có thêm được mười người." Vương Khung nhếch miệng cười.

Ước mơ thu thập chữ ký của một trăm đại dị năng giả, liền coi như đã hoàn thành một phần mười, xem ra cũng không khó lắm.

"Vương Khung, đừng có hồ nháo." Kỷ Nguyên Thần thấp giọng quát.

Bản thân y cũng là cường giả cảnh giới Linh Lô, uy năng của một giọt chân huyết là khó có thể tưởng tượng, cảnh giới Bổ Nguyên nho nhỏ căn bản là không chịu nổi.

Nhưng Hắc Kiếm Ma căn bản là không cho y thời gian ngăn cản.

Chân huyết bắn ra, trực tiếp bay vào trong cơ thể Vương Khung.

Ầm ầm! Nhục thân của Vương Khung phản ứng trong giây lát, huyết dịch sôi trào cuồn cuộn, gân cốt chấn động, tiếng nổ đáng sợ vang lên.

Sương mù màu đỏ dâng lên mà ra từ lỗ chân lông trên toàn thân Vương Khung.

Hiện tượng này là vì nhục thân nhận áp bách cực lớn, máu trong cơ thể bốc hơi hình thành.

Trong nháy mắt, mùi máu tanh hung lệ tràn ngập toàn bộ không khí, áp lực kinh khủng truyền ra ngoài từ bên trong thân thể máu thịt.

Giọt chân huyết kia như là một vầng mặt trời, lơ lửng ở trong cơ thể Vương Khung, tản ra nhiệt độ cực nóng.

Lục phủ ngũ tạng của hắn, thậm chí kinh mạch cốt tủy đều phảng phất như bị chân hỏa thiêu đốt luyện hoá.

Ở phía dưới năng lượng mật độ cao như này, từng tia máu tươi thẩm thấu ra khỏi thân thể, đảo mắt liền biến thành sương mù.

"Lực lượng thật đáng sợ, chân huyết cảnh giới Linh Lô, năng lượng của

nó đủ để thiêu chết cảnh giới Bổ Nguyên."

"Chân huyết như lửa đốt, cho dù là cảnh giới Bổ Nguyên cũng không chịu được, hắn quá lỗ mãng."

"Chân huyết cảnh giới Linh Lô cực kỳ bá đạo, đủ để nuốt chửng Hỏa Chủng của hắn, đây quả thực là tự tìm chết."

Đám người kinh hãi, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Chân huyết quá đáng sợ, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta kinh ngạc.

Điều này tương đương với việc nuốt một đám lửa không thể dập tắt vào cơ thể, ai có thể chịu được?

Tất cả mọi người đều lo lắng cho Vương Khung, vào lúc này đối với hắn mà nói, như ở bên bờ vực sinh tử, tiến thối lưỡng nan, hơi không cẩn thận, liền sẽ có nguy hiểm có thể chết đi.

Nhưng mà, Hắc Kiếm Ma, Kỷ Nguyên Thần cùng với Phí lão lại là có một phen cảm thụ khác, bọn hắn mở to hai mắt nhìn, liên tục lộ ra dị sắc, có một chút ngạc nhiên.

Đặc biệt là Hắc Kiếm Ma, thần sắc hơi chấn động, có một chút không thể tin tưởng.

Cùng là cường giả cảnh giới Linh Lô, nhưng cảnh giới của y thậm chí còn muốn cao hơn so với Kỷ Nguyên Thần.

Y nhìn ra được rất nhiều đồ vật mà người khác không nhìn thấy.

"Nhục thân của tên tiểu tử này rốt cuộc là thứ gì? Lại có thể giam cầm chân huyết lại?" Hắc Kiếm Ma thì thào tự nói.

Lực lượng của chân huyết bá đạo tuyệt luân, nhìn như đã sắp thiêu cháy Vương Khung.

Nhưng trên thực tế, máu thịt của Vương Khung trở nên cực kỳ sinh động, mỗi một tấc máu thịt đều đang nhảy nhót, loại tần suất đáng sợ kia đang làm hao mòn lực lượng chân huyết.

Giống như là mài nhỏ ra luyện hóa từng chút một.

Điều này thể hiện điều gì?

Coi như là ở bên trên khả năng khống chế nhục thân, Vương Khung cũng đã vượt qua Mạc Kiếm Trạch.

Nhưng mà, đây còn chưa phải là điểm mấu chốt nhất.

"Nhục thân của tên tiểu tử này..."

Lập tức, Kỷ Nguyên Thần cùng với Phí lão nhìn nhau, đều nhìn thấy được vẻ hoảng sợ từ trong mắt đối phương.

Rất hiển nhiên, bọn hắn đều cũng nghĩ đến một điểm.

Trong thế gian hiện nay, có thể dùng thân thể máu thịt triệt để tiếp nhận uy năng chân huyết, đánh cắp tạo hoá, thôn phệ tinh khí, trở về nguyên bản, cường hóa nhục thân.

Có thể đạt đến một bước này, chỉ có một loại khả năng.

"Đạo cơ sơ thành, thân thể không khiếm khuyết! ?"

Bọn hắn có thể nghĩ đến, Hắc Kiếm Ma tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Nhưng mà loại người này, vạn người không được một, đừng nói là La Vương Thành không có, coi như phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ cũng không tìm ra được vài người.

"Không có khả năng!" Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Ánh mắt y như kiếm, nhìn chằm chặp Vương Khung, dường như như muốn nhìn xuyên.

Chương 255

Sử sách cổ ghi lại rằng vào những năm xa xưa, có nhân tài kinh tài tuyệt diễm, có thể khắc thiên địa chung linh vào bên trong căn cốt của chính mình, tạo ra một tương lai huyền diệu và vô hạn.

Lúc này, nhục thân của bọn hắn vừa mới đặt nền móng và đang ở trạng thái cực kỳ đói khát, có khả năng hấp thụ hết thảy tinh hoa năng lượng, hòa quyện vào máu thịt, bồi bổ cơ thể.

Đó, chính là thân thể không khiếm khuyết.

Loại người này một khi tu hành, tất có được thành tựu khủng bố, thực lực che đậy quần luân.

Những ngày này, Vương Khung khổ luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", ở dưới sự chà đạp điên cuồng của Tiểu Bạch, hắn đã tiến bộ thần tốc.

Ba trăm sáu mươi mốt khối xương toàn thân, đã mở hơn phân nửa.

Nhục thân của hắn như là một cái giếng cạn, đói khát khó nhịn, cần được điên cuồng đổ vào.

Một giọt chân huyết hiển nhiên là không đủ.

Ầm ầm! Đột nhiên, xương sống của Vương Khung như đại long chập trùng, xương trong cơ thể hắn hơi hơi nổi lên đan hà, mờ mịt sôi trào, che đậy một phương.

Dao động khủng bố truyền ra từ trong cơ thể hắn, càng ngày càng mạnh lên.

Tất cả mọi người biến sắc, thân thể của bọn hắn khẽ run, chỉ cảm thấy hai chân có một chút như nhũn ra.

Ở phía dưới cỗ khí tức áp bách cường đại này, bọn hắn gần như không thể là chính mình.

"Tiềm năng sinh mệnh triệt để bạo phát, hình thái sinh mệnh của tên tiểu tử này đã sắp cải biến." Tinh mang trong mắt Hắc Kiếm Ma đại thịnh.

Qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không có người trẻ tuổi

nào có thể làm cho y động tâm giống như Vương Khung.

Cỗ thân thể này cơ hồ hoàn mỹ, đã đạt đến cảnh giới khó có thể tưởng tượng, chẳng trách chỉ dựa vào lực lượng liền có thể quét ngang Mạc Kiếm Trạch, không có nửa phần hồi hộp nào.

Ầm ầm! Huyết khí quanh người Vương Khung sôi trào, giống như ánh nắng ban mai, có một tia sáng màu vàng nhạt và tia sáng trắng sữa hòa quyện vào nhau.

"Dị tượng sơ sinh..." Hắc Kiếm Ma bật thốt.

Dị tượng nhục thân, đây là sự tình chỉ được ghi chép bên trong cổ tịch, trong thế gian bây giờ đã sớm tuyệt tích.

Mặc dù, Vương Khung cũng không phải là sinh ra dị tượng chân chính, chỉ là sơ sinh, như phù dung sớm nở tối tàn, nhưng cũng đã rất kinh thế hãi tục.

"Dạng hạt giống này nếu như không chộp vào trong tay quả thực là có lỗi với liệt tổ liệt tông."

Hai mắt của Hắc Kiếm Ma tỏa ánh sáng, thật giống như chồn nhìn thấy gà mái, không sai, chính là chồn nhìn thấy gà mái, tròng mắt cũng đã sắp rơi ra.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người nín thở, trong mắt chỉ có kính sợ.

Coi như là mù lòa cũng nhìn ra được, Vương Khung so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn kinh khủng hơn, thậm chí ngay cả chân huyết cảnh giới Linh Lô cũng đều có thể thôn phệ.

Cao ngạo như Mạc Kiếm Trạch cũng đều ngậm miệng, cũng không đề cập tới cái gì mà khiêu chiến, giao thủ, quyết đấu nữa.

Đây căn bản cũng không phải là người, cần gì phải chấp nhặt đối với loại biến thái này.

Mạc Kiếm Trạch chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Đúng lúc này, Vương Khung hét dài một tiếng, chấn động ba đại viện.

Hết thảy dị tượng đều tiêu tán, giọt chân huyết kia triệt để tiêu tan, bị hắn luyện hóa toàn bộ, năng lượng đáng sợ như hồng thủy bạo phát, tan ra

và rò rỉ, rồi bị xương của hắn hấp thụ.

Trong khoảnh khắc, Vương Khung long tinh hổ mãnh, cơ thể trong suốt hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, huyết khí lưu chuyển, dựng dục ra lực lượng đáng sợ.

Đám người kinh hãi, uy năng chân huyết quả nhiên khó có thể tưởng tượng.

Chỉ trong chốc lát, khí tức của Vương Khung càng khủng bố hơn so với vừa rồi.

"Bổ, so với tiết canh lợn còn bổ hơn." Đúng lúc này, Vương Khung không nhịn được hú lên một tiếng.

Thân thể Hắc Kiếm Ma hơi rung, y nhìn Vương Khung một chút, nhưng chung quy cũng không có chụp chết hắn.

Cường giả cảnh giới Linh Lô cao cao tại thượng, một giọt chân huyết có giá trị liên thành, có thể so với bảo dược.

Có một số bộ tộc lớn thậm chí không tiếc bỏ ra đại giới cực lớn để mua một giọt chân huyết, cung phụng ở trong tộc, xem như đồ vật bảo mệnh.

Càng có cường giả hi vọng cầu được một giọt chân huyết, dùng để lĩnh hội cảnh giới Linh Lô.

Loại chí bảo như vậy lại bị Vương Khung thôn phệ luyện hóa, đó là tạo hoá bực nào.

Hắn lại nói là còn bổ hơn tiết canh lợn.

Mặc dù chuyện này là sự thật, nhưng mà có thể so sánh như vậy sao?

Đây quả thực là khinh nhờn đối với cao thủ cảnh giới Linh Lô, là bất kính đối với con đường tu hành, không tôn trọng đối với chí cường giả.

"Hắn...hắn thật đúng là cái gì cũng đều dám nói."

"Vương Khung sư huynh vẫn là dữ dội trước sau như một, không biết ngậm miệng...phi, là không kiêng kị gì."

"Không hổ là thần tượng, ở trước mặt cường giả cảnh giới Linh Lô cũng dám nói về ẩm thực, thật là tài tình khi so sánh nó với tiết canh lợn, thực sự là suy nghĩ khác người."

"Ngươi bị ngu sao? Sẽ có người nói chuyện như vậy sao? Ngươi thu của hắn bao nhiêu tiền?"

Mặc dù Vương Khung có uy danh hiển hách ở bên trong ba đại viện.

Nhưng tất cả mọi người đều phát hiện ra, mỗi lần hắn lộ mặt đều là sẽ dẫn tới phong ba không nhỏ, mang cho mọi người rung động càng lớn hơn.

Có lẽ Tần Hoàng bệ hạ nói đúng, có một ít người trời sinh nhất định là có quầng sáng.

Không thể nghi ngờ, Vương Khung chính là một trong số đó.

"Người này..." Mạc Kiếm Trạch liếc nhìn, cuối cùng vô lực lắc đầu.

Được rồi, loại người này y chơi không lại, dù sao y cũng không có lá gan nói loại lời này ở trước mặt cao thủ cảnh giới Linh Lô.

"Chê cười, chê cười..." Kỷ Nguyên Thần gượng cười hai tiếng, không nhịn được nhìn về phía Vương Khung.

Tên tiểu tử này vào thời điểm tăng thể diện cho y rất nghiêm túc, vào thời điểm làm mất mặt cũng rất triệt để.

Chương 256

"Được rồi, không quan trọng, dù sao cũng là người trẻ tuổi!" Hắc Kiếm Ma nhếch miệng cười nói, dường như không thèm để ý chút nào.

Chuyện này khiến cho Kỷ Nguyên Thần ngạc nhiên.

Hắc Kiếm Ma hôm nay cùng với hung thần ác sát bên trong truyền thuyết quả thực tưởng như hai người, đối với Vương Khung dường như đặc biệt khoan dung.

Thậm chí Kỷ Nguyên Thần cũng đều có điều hoài nghi, Vương Khung có phải là con tư sinh của Hắc Kiếm Ma hay không.

"Lão Kỷ, Xích Long Thành các ngươi có dạng hạt giống tốt này làm sao ngay cả một tia phong thanh cũng không lộ ra?" Hắc Kiếm Ma hỏi.

Kỷ Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt cẩn thận: "Ngươi muốn làm gì?"

"Tâm sự một chút mà thôi!" Hắc Kiếm Ma cười nói: "Đúng rồi, tên tiểu tử này kết hôn chưa?"

"Ta biết ngay tên vương bát đản này không có ý tốt." Trong nội tâm Kỷ Nguyên Thần chửi ầm lên.

Đây là thủ đoạn thường thấy của La Vương Thành.

Không giống như các Vương Thành khác, La Vương Thành không có khống chế nghiêm ngặt đối với huyết mạch, bởi vậy thường gả nữ tử cho ngoại tộc, dùng để lung lạc anh tài trong thiên hạ.

Trường hợp của Diệp Thiên cũng là như vậy, lúc trước vì lôi kéo Diệp Thiên, La Vương Thành thậm chí không tiếc gả đích nữ La Thanh Nguyên ra ngoài.

"Lão Hắc, ngươi không biết tên tiểu tử này sao?" Trong lòng Kỷ Nguyên Thần khẽ động, đột nhiên hỏi.

Hắc Kiếm Ma lắc đầu, nghĩ thầm, ngươi dấu dạng thiên tài này kỹ như vậy, ta làm sao có thể biết.

"Không biết liền tốt, không biết liền tốt." Trong nội tâm Kỷ Nguyên Thần cười thầm, lập tức có rất nhiều suy nghĩ.

Thân phận của Vương Khung rất đặc thù, ba năm trước đây, hắn có thanh danh không nhỏ, nhưng cũng chỉ là ở bên trong cùng thế hệ, truyền bá trong phạm vi nhỏ, hơn nữa phần lớn người cũng chỉ biết rõ danh hào Khung Thiên Hung Sát, nhưng lại không biết danh tự Vương Khung.

Huống hồ bởi vì che giấu sự cố, Tinh Hà Thành đã sớm xoá bỏ sạch sẽ rất nhiều vết tích.

Bởi vậy, hiện nay người biết rõ Vương Khung cùng với quá khứ của hắn kỳ thực cũng không có bao nhiêu, chỉ là một số người quen cũ mà thôi.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi Hắc Kiếm Ma không không biết, như vậy ngược lại càng tốt hơn.

"Ngươi muốn mượn sức tên tiểu tử này, chỉ sợ La Vương Thành cũng phải đưa ra một vị đích nữ." Kỷ Nguyên Thần bất động thanh sắc, thản nhiên nói.

"Chuyện này..."

"Ta không nói đến thiên phú của hắn, chính ngươi cũng đã thấy rõ, coi như là đích nữ của La Vương Thành, hắn cũng xứng."

Anh hùng không hỏi xuất xứ, La Vương Thành quả thật là vô cùng coi trọng thiên phú cùng với tiềm năng.

Nhưng đích nữ La Vương Thành cũng chỉ có vài người, đó chính là huyết mạch tinh khiết nhất, coi như là con cháu hoàng tộc cầu hôn cũng phải thận trọng châm chước.

Nếu Diệp Thiên không phải bởi vì có thân phận đặc thù, cũng chưa chắc đã có thể định ra hôn sự cùng với La Thanh Nguyên.

"Thiên phú là không tồi..." Hắc Kiếm Ma rất hứng thú.

Nói thật, Diệp Thiên trước kia, y đã từng gặp qua, quả thật là lãnh tụ quần luân, che đậy cùng thế hệ.

Chỉ tiếc là y chậm một tay, bị người khác cướp trước.

Huống hồ tính cách của Diệp Thiên cũng không có hợp khẩu vị với y, bởi vậy cũng không có quá để ý.

Nhưng Vương Khung lại khá hợp khẩu vị với y.

"Lão Hắc, La gia các ngươi phái hệ phức tạp, nhất mạch của ngươi, ngoại trừ ngươi, dường như cũng không có nhân vật nào lên được mặt bàn, cho nên cần phải suy nghĩ cho hậu nhân một chút, lung lạc thêm một số người mới." Kỷ Nguyên Thần cười nói.

Hắc Kiếm Ma xoay chuyển tâm tư.

La Vương Thành cành lá um tùm, ngoại trừ dòng chính tông gia, phái hệ phức tạp.

Giống như Kỷ Nguyên Thần nói, nhất mạch của y ngoại trừ y, đúng là hoàn toàn không có cao thủ có thể một mình đảm đương một phía, có lẽ là bởi vì uy danh của y quá thịnh, hậu bối đều không thành tài.

Tương phản thì chi mạch khác lại sinh ra dạng yêu nghiệt như La Kinh Cuồng.

Thậm chí là còn lôi kéo được cao thủ như Diệp Thiên, dù sao gả đi cũng là nữ tử dòng chính tông gia, tương đương với tay không bắt sói, làm lớn mạnh lực lượng nhất mạch của mình.

"Tên tiểu tử này sạch sẽ chứ?" Hắc Kiếm Ma không nhịn được hỏi.

"Sạch sẽ, đặc biệt sạch sẽ, trong nhà hắn chỉ có một mình hắn, nội tình còn sạch sẽ hơn túi của hắn."

Kỷ Nguyên Thần gạt ra một nụ cười "thiện ý".

Chỉ cần Hắc Kiếm Ma cùng với Vương Khung có một chút quan hệ, y liền có thể thực hiện mưu đồ lớn.

Đến thời điểm bùn đất rơi ra khỏi đũng quần, là phân hay không phải phân, coi như Hắc Kiếm Ma hoàn toàn tỉnh ngộ, điều tra rõ nội tình của Vương Khung, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lên thuyền giặc, buộc chung một chỗ cùng với Vương Khung.

Phí lão ở bên cạnh nghe thế, ngầm hiểu, cũng tiếp lời nói: "Dùng uy vọng của ngươi ở trong tộc, gả đi một vị đích nữ, vẫn là có khả năng, đến thời điểm đó tên tiểu tử này coi như là người của nhất mạch các ngươi, được tính là người ở rể."

"Không đến mười năm, hắn tuyệt đối có thể giương đại kỳ."

Hắc Kiếm Ma nghe thế, khẽ gật đầu.

Kỷ Nguyên Thần nói rất có lý, toàn bộ đều khảm trong nội tâm của y.

Dùng tư chất cùng với thiên phú của Vương Khung, thêm sự bồi dưỡng của y, còn có tài nguyên của La Vương Thành, tương lai đúng là có hi vọng lớn.

Tối thiểu nhất, làm cho nhất mạch của y trở nên nổi bật là không có vấn đề quá lớn.

Nghĩ tới đây, Hắc Kiếm Ma ném ánh mắt cảm kích về phía Kỷ Nguyên Thần.

Dù sao cũng là lão bằng hữu, vào thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin cậy, giúp y giải quyết vấn đề làm y đau đầu bấy lâu nay.

Hắc Kiếm Ma cũng không nói thêm gì, lặng lẽ ghi tạc phần ân tình này trong lòng.

"Khung tiểu tử, đừng đắc ý, qua đây." Đúng lúc này, Kỷ Nguyên Thần vẫy vẫy tay.

Vương Khung đi tới gần, thi lễ một cái: "Đa tạ tiền bối thành toàn."

Chương 257

"Tiểu tử, ngươi hiện nay hắn là vẫn còn độc thân, ta kiếm cho ngươi một mối hôn sự nhé?" Hắc Kiếm Ma nói thẳng.

Vương Khung nghe thế trong lòng hơi giật mình một chút, đây là muốn kén rể a.

Hắn đã sớm nghe nói qua, La Vương Thành thích gả nữ mời chào nhân tài, nghe nói thiên kiêu bên trong La Vương Thành có thể tạo thành một quân đoàn người ở rể, vang danh bốn mươi chín thành trong thiên hạ.

"Chuyện kia...tiền bối...ta tạm thời..." Vương Khung suy tư, liền muốn cự tuyệt.

"Yên tâm, sẽ không mai một ngươi, ta sẽ sẽ mai mối cho ngươi một vị đích nữ." Hắc Kiếm Ma nói ngay vào điểm chính.

Trong lòng Vương Khung chấn động, đích nữ Vương Thành, đó chính là thiên kiêu chi nữ chân chính, thân phận quý giá, như là công chúa.

Hắn không ngờ được bây giờ mình lại có giá như vậy, có tư cách cưới một vị đích nữ Vương Thành?

"Đương nhiên, cũng không phải là hoàn toàn khả thi, nhưng ta sẽ ra mặt làm mai cho ngươi." Hắc Kiếm Ma hứa hẹn.

Kỷ Nguyên Thần nhanh chóng nháy mắt một cái.

Vương Khung ngầm hiểu, lộ ra một vệt nụ cười "thiện ý".

"Tiền bối ưu ái, vãn bối tự nhiên tiếp nhận, nhưng hôn nhân là sự kiện trọng đại của đời người, nếu nhất định phải kết hôn, thì ta ngược lại là có một nhân tuyển thích hợp."

"Người nào?" Hắc Kiếm Ma buột miệng.

"La Thanh Nguyên!"

La Thanh Nguyên, đích nữ La Vương Thành, hòn ngọc quý trên tay của La Hồng Thiên - gia chủ La gia đương thời.

Sớm vào hai năm trước, La Thanh Nguyên liền đã đính hôn với đại sư huynh Quang Minh Học Cung Diệp Thiên.

Chuyện này, thiên hạ đều biết, đặc biệt là ở trong vòng tròn thượng lưu.

Tất cả mọi người suy đoán, sau lần Sơ Vương Tế này, Diệp Thiên chiếm vị trí quán quân, đoạt được danh hào Sơ Vương, hẳn sẽ là thời điểm hai người thành thân.

Đây cũng không phải là bí mật gì.

Nhưng vào thời điểm Vương Khung nói ra cái tên này, biểu tình trên mặt Hắc Kiếm Ma ngưng kết, liền ngay cả nụ cười trên mặt của Kỷ Nguyên Thần cũng dần dần tiêu thất.

Phí lão càng là há to miệng, da mặt già nua nhẹ nhàng lắc một cái.

Người nào cũng không ngờ được, Vương Khung sẽ nói ra cái tên này.

"Tiểu tử, có lẽ ngươi không biết, nha đầu này đã hứa hôn." Hắc Kiếm Ma thản nhiên nói.

"Còn không phải là chưa kết hôn sao? Nam chưa cưới, nữ chưa gả!" Vương Khung khẽ cười nói.

Hắc Kiếm Ma nhìn hắn với ánh mắt thâm thuỷ: "Hoá ra ngươi biết rõ."

"Như vậy thì ngươi càng phải biết rằng, người hứa hôn với nàng chính là..."

"Đại sư huynh Quang Minh Học Cung! ?" Vương Khung thờ ơ nói: "Tiền bối, ta cũng chỉ muốn tốt cho La Vương Thành các vị, chắc các vị cũng không muốn nhìn thấy cảnh đích nữ La Vương Thành còn chưa thành thân, liền đã để tang chồng."

Ông! Lập tức, một cỗ khí tức lăng lệ lộ ra từ trong cơ thể Hắc Kiếm Ma, phô thiên cái địa, rộng rãi như trời.

"Khẩu khí của ngươi thật lớn." Hắc Kiếm Ma hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Loại lời này mà lại nói ở ngay trước mặt cao thủ La Vương Thành, quả thực quá kinh thế hãi tục, đại nghịch bất đạo.

Ngụ ý là đại sư huynh Quang Minh Học Cung - Diệp Thiên sẽ có một ngày chết ở trong tay hắn.

Dạng đảm phách này, dạng cuồng ngạo này, dạng tự tin này...

Hắc Kiếm Ma cũng đã rất nhiều năm không gặp được dạng hậu bối như vậy.

"Khung tiểu tử, đủ rồi." Kỷ Nguyên Thần nhíu mày, ra mặt dàn xếp.

La Thanh Nguyên đã hứa hôn với Diệp Thiên, chuyện này cả thiên hạ đều biết, đừng nói Vương Khung hiện tại chỉ là một tiểu nhân vật, coi như hắn là hoàng tử, cũng không có khả năng làm cho La Vương Thành thay đổi xoành xoạch, chính mình tự vả miệng mình.

Chuyện này liên quan tới mặt mũi và danh dự.

"Ta cũng chỉ là có lòng tốt, chưa lập gia đình đã ở goá, vạn nhất lại cõng lên thanh danh sát phu, coi như muốn gả cho người khác, chỉ sợ đều..."

Vương Khung còn chưa nói xong, Kỷ Nguyên Thần liền đặt một tay trên đầu vai của hắn, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, liếc mắt ra hiệu một cái, ra hiệu cho hắn im miệng.

"Miệng của tên tiểu tử này quá ác."

"Đại chấp giáo, ngài cũng nghĩ vậy sao?" Vương Khung ngầm hiểu nói.

"..."

Kỷ Nguyên Thần há to miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

Y sợ chính mình vọng động, chỉ sợ sẽ thật sự chụp chết Vương Khung.

"Ha ha ha, chuyện này cũng không phải là không có khả năng." Hắc Kiếm Ma đột nhiên cười nói.

"Cái quái gì đây?" Kỷ Nguyên Thần sửng sốt.

Phí lão cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều lộ ra thần sắc cổ quái, hắn nguyên bản cũng chỉ là nói đùa mà thôi, cũng không định làm thật.

Hắc Kiếm Ma híp mắt nở nụ cười, nhìn chằm chằm Vương Khung, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc ý vị thâm trường.

Y vốn dĩ đã không quá đồng ý đối với việc hôn sự này, huống hồ một khi Diệp Thiên gia nhập La Vương Thành, thực lực tăng lên cũng không phải là thực lực của nhất mạch của y, chỉ sợ sau này còn sẽ sinh ra uy hiếp, nếu Vương Khung thật sự có ý định như vậy thì đó là chuyện tốt.

"Vậy thì phải dựa vào bản sự của ngươi, lòng dạ của nha đầu kia cực cao, tính cách cũng có một chút...kỳ quái." Hắc Kiếm Ma nói: "Nếu nàng thực sự để ý ngươi, ta ngược lại là có thể ra mặt vì ngươi."

La Thanh Nguyên cùng với Diệp Thiên vốn cũng không gặp nhau được mấy lần, lại càng không cần phải nói đến tình cảm.

"Chuyện này..." Vương Khung lắc đầu, quên đi, dù sao thì hắn cũng là người có điểm mấu chốt.

"Sợ rồi?" Hắc Kiếm Ma cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Người trẻ tuổi, lá vẫn còn hơi nhỏ."

Nói xong, y xoay người rời đi.

"Phí lão, chúng ta vẫn nên làm chính sự đi."

Phí lão khẽ gật đầu, nhìn về phía Vương Khung: "Đi theo ta."

Nói xong, lão cũng xoay người rời đi.

Tại Vạn Bảo Lâu.

Hắc Kiếm Ma trông thấy Vương Khung đi theo vào, sửng sốt một chút, lập tức nói: "Tiểu tử, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta cùng với Phí lão còn có chuyện quan trọng."

Chương 258

Vương Khung còn chưa mở miệng, Phí lão liền cười.

"Ha ha ha, là do ta chưa nói rõ ràng, khối thú cốt kia của ngươi muốn chữa trị, còn phải trông cậy vào hắn."

"Cái gì? Là hắn?" Hắc Kiếm Ma đột nhiên biến sắc, hai mắt trừng căng tròn.

Lúc này, Vương Khung cũng lộ ra biểu tình chợt hiểu, hoá ra cuộc làm ăn lớn Phí lão nói tới chính là chỉ Hắc Kiếm Ma, vị đại cao thủ này tới là vì chữa trị xương cốt yêu thú cổ.

Trên thực tế, Hắc Kiếm Ma cũng được coi là nhân vật nổi danh trong cái vòng này.

Hai tháng trước, Phí lão xuất ra một khối xương cốt yêu thú cổ Vĩ Cáp, coi như đã dẫn tới oanh động không nhỏ bên trong cái vòng này.

Bởi vì vẻ ngoài của đoạn xương cụt kia quá tốt, đặc biệt là ở dưới sự tẩm bổ của huyết khí màu vàng, trong nội bộ sinh ra tinh hoa, chồi xương tái sinh.

Loại xương cốt yêu thú cổ này quả thực là quá hiếm thấy, Phí lão cũng bởi vậy mà lộ ra một cái mặt to, giá cả cũng vì thế mà tăng lên gấp đôi, không biết có bao nhiêu người hỏi mua.

Đối với chuyện này, Hắc Kiếm Ma cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Bởi vì đoạn xương cụt trước kia chính là y bán cho Phí lão, bị tổn hại đến trình độ vô cùng nghiêm trọng, cho nên y mới bán ra với giá trẻ.

Nhưng chưa qua được bao lâu, đoạn xương cụt liền giống như đầu thai một lần nữa vậy, nếu như không phải ở phía trên có một chút vết tích quen thuộc, y cơ hồ không dám nhận.

Vì thế, Hắc Kiếm Ma truy vấn rất lâu, Phí lão mới miễn cưỡng để lộ ra, ở chỗ lão có ẩn giấu một vị cao thủ chữa trị, có năng lực hóa mục nát thành thần kỳ, xảo đoạt thiên công, có thể xưng là tạo hoá.

Đoạn xương cụt Vĩ Cáp kia chính là trải qua tay của người đó mới có

thể trở nên sống động như vậy.

Hắc Kiếm Ma khiếp sợ không thôi, trong nội tâm ngo ngoe muốn động, lúc này liền muốn nhìn vị cao thủ chữa trị kia một chút.

Nhưng khi đó Vương Khung còn đang thí luyện tại Hắc Thuỷ Long Cung, liền bị Phí lão trì hoãn cho đến hiện tại.

Hắc Kiếm Ma nằm mơ cũng không ngờ được, vị cao thủ chữa trị trong miệng Phí lão kia lại là Vương Khung.

"Phí lão, ngươi không phải đang nói đùa chứ." Hắc Kiếm Ma có một chút không dám tin tưởng.

Chữa trị xương cốt yêu thú cổ yêu cầu kỹ nghệ cùng với thủ pháp cao siêu, còn cần sự hiểu biết sâu sắc đối với chủng loại yêu thú, các loại xương hình.

Trên thế gian ngày nay, không có nhiều người chữa trị xương cốt yêu thú cổ, nhưng mỗi một người đều đã nghiên cứu phương diện này trên mười năm.

Mà thiếu niên này mới bao lớn? 17 tuổi?

Thiên phú cao, thực lực mạnh cũng không tệ, còn có tinh lực nghiên cứu phương diện này?

Y căn bản không biết, Vương Khung chữa trị thú cốt căn bản dùng những đồ vật hỗ trợ kia, mà là trực tiếp vận dụng năng lực.

Dùng lời nói của Tần Hoàng bệ hạ, chính là trực tiếp bật hack, bất kể là xương yêu thú gì, tất cả cũng đều có thể dán lại với nhau.

"Ngươi cũng đã đến đây rồi, loại sự tình này có thể làm giả hay sao?" Phí lão cười nói, trong mắt có một tia đắc ý.

Lão cũng là rất ít trông thấy cảm xúc của Hắc Kiếm Ma chập trùng như thế này.

Tất cả những thứ này đều là bởi vì Vương Khung.

Quả nhiên, Hắc Kiếm Ma quay người, nhìn về phía Vương Khung.

Dáng vẻ đó khiến Vương Khung giật mình, khóe miệng hơi nhếch lên hiện ra ba phần tà ý bảy phần cuồng nhiệt, trong mắt lóe lên tia sáng xanh

nhàn nhạt, giống như chồn nhìn thấy gà mái vậy.

Đó là một loại hưng phấn cùng với khát vọng.

Đối với Hắc Kiếm Ma mà nói, thiên phú của Vương Khung đã đủ được xưng tụng là kinh diễm, kinh diễm đến mức có thể làm cho y động tâm.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là động tâm mà thôi.

Trong thiên hạ này không thiếu nhất chính là thiên tài, nói cho cùng thực lực bản thân mới là căn bản.

Nhưng bây giờ lại không giống, năng lực bổ sung của Vương Khung khiến cho giá trị của hắn đề thăng thẳng tắp ở trong nội tâm của Hắc Kiếm Ma.

Phải biết rằng, đối với dạng cường giả cấp bậc này, xương cốt yêu thú cổ không chỉ là dùng để sưu tầm, mà còn liên quan đến sự huyền bí của cảnh giới phía trên Linh Lô.

"Người trẻ tuổi, thật sự là tiền đồ vô lượng." Hắc Kiếm Ma lôi kéo Vương Khung, trở nên vô cùng thân thiết, quen thuộc, giống như là lão đầu tử đoạn tử tuyệt hậu tìm được con tư sinh lưu lạc ở bên ngoài.

Loại nhiệt tình này làm cho Vương Khung cũng đều có một chút không thích ứng, chênh lệch so với Hắc Kiếm Ma trong truyền thuyết cũng không phải là một chút.

Trong lòng Phí lão khẽ động, bên trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vệt thâm ý.

Trên thực tế, lão là đang biến tướng trải đường cho Vương Khung.

Lực lượng sau lưng của Vương Khung càng mạnh, có càng nhiều cao thủ làm chỗ dựa, hắn liền sẽ càng có lực lượng, người muốn động đến hắn vô luận như thế nào cũng đều phải cân nhắc đôi chút.

Dù sao, hắn cũng không phải là cô nhi không có chú cũng không có dì, có thể tùy ý nhào nặn.

Cho nên Phí lão căn cứ vào sở thích của Hắc Kiếm Ma, tạo thế cho Vương Khung, mà đây cũng chỉ vẻn vẹn là bước đầu tiên mà thôi.

Nhưng lão không ngờ được, Hắc Kiếm Ma vừa tới Xích Long Thành

liền chú ý đến Vương Khung.

Mà tên tiểu tử này cũng không có làm cho lão thất vọng, thu hoạch được sự ưu ái của Hắc Kiếm Ma, chỉ cần để lại ấn tượng tốt, thể hiện ra giá trị, thì mọi chuyện sau đó sẽ dễ dàng xử lý.

Lúc này, phản ứng của Hắc Kiếm Ma đã thuyết minh hết thảy.

"Phí lão, loại thanh niên tài tuấn như này lẽ ra phải sớm đưa đến La Vương Thành chúng ta để học tập giao lưu." Hắc Kiếm Ma có một chút oán giận nói.

Chương 259

Tám đại Vương Thành, hàng năm đều sẽ trao đổi môn hạ đệ tử cùng với Quang Minh Học Cung.

Mục Cửu Ca trước kia chính là như thế, tuy nhiên, vì nhiều lý do khác nhau, y chưa tiến vào ba đại viện đã rời khỏi.

"La Vương Thành..." Phí lão cười không nói.

Chỗ đó thế nhưng là cất giấu một người điên, nếu như không phải thân phận của Vương Khung đặc thù, lão cả đời này cũng không muốn để cho Vương Khung sinh ra giao hảo cùng với chỗ đó.

"Thời gian luận đạo đang đến gần, ngươi nói xem ta có thể đưa tên tiểu tử này đi qua sao?" Phí lão thản nhiên nói.

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt của Hắc Kiếm Ma dần dần tiêu thất, trong con ngươi đen nhánh hiện ra một vệt thần sắc ngưng trọng.

"Hoa nở hoa tàn, tuế nguyệt ung dung, lại là một năm luận đạo nữa!" Hắc Kiếm Ma thở dài nói: "Lần luận đạo trước kia, ta còn trẻ tuổi..."

"Tên điên La Vương Thành các ngươi kia..."

"Được rồi, đừng nói." Hắc Kiếm Ma khoát tay áo thở dài.

Đã là đại tộc, đều sẽ có bí mật của mình, không muốn nói ra bên ngoài.

Coi như là Tần Hoàng, cũng đều có chuyện cũ giết chóc đồng tộc.

Huống chi là tám đại Vương Thành.

Phí lão chuyển ánh mắt qua nơi khác, thản nhiên nói: "Nói chính sự, lấy đồ vật ra đi."

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu, lấy ra một chiếc hộp đồng từ trong Hỏa Giới.

Cuộc nói chuyện giữa hai người, Vương Khung nghe như là lọt vào trong sương mù, một câu cũng nghe không hiểu, nhưng nhìn thấy hộp đồng, tinh thần của hắn liền chấn động.

Vật sống!

"Ta tìm được loại đồ vật này từ nơi khác, ta đã tìm người xác mình, hẳn

là rò rỉ ra từ bên trong một toà di tích nào đó." Hắc Kiếm Ma từ từ mở hộp đồng ra.

Ông! Một cỗ khí tức trầm trọng cổ phác tốc thẳng vào mặt.

Trong lớp bụi trắng có vài mẩu xương, toàn thân sáng rực lên màu pha lê, dù đã trải qua tuế nguyệt tẩy lễ bao năm, những mẩu xương này vẫn phảng phất như truyền đến những dao động kỳ diệu.

Càng trọng yếu hơn là, bên trên những mẩu xương vỡ này có đường vân nhàn nhạt, giống như phù lục, ánh lên một chút ánh sáng, thoáng qua tức thì.

"Đồ tốt." Nhãn tình của Phí lão sáng lên, không nhịn được nói.

"Đây là xương yêu thú gì?" Vương Khung hỏi.

Loại xương cốt yêu thú cổ này còn muốn hư hao hơn Vĩ Cáp của Phí lão, hơn nữa niên đại dường như cũng càng thêm xa xưa, mặc dù thoạt nhìn vô cùng đặc biệt, nhưng vỡ thành dạng này, thật sự khó mà phân biệt được đây là yêu thú gì.

Phí lão nhìn nửa ngày, lông mày nhướng lên, lắc đầu: "Kỳ quái, là không thể nhìn ra."

"..."

"Không chỉ có ngươi nhìn không ra, ta đã tìm không ít người trong nghề, cũng không có nghiên cứu ra được, có thể là niên đại của nó quá xa xưa, loại yêu thú này không được ghi chép lại." Hắc Kiếm Ma nói.

So với nhân loại mà nói, lịch sử của yêu thú quá mức dài dằng dặc.

Đối với những sinh linh khủng khiếp như vậy, những gì nhân loại biết cũng chỉ là giọt nước trong biển cả mà thôi.

"Có thể chữa trị không?" Hắc Kiếm Ma hỏi.

Trên thực tế, trước đó, y đã từng mời rất nhiều cao thủ chữa trị hỗ trợ, đáng tiếc, niên đại của thứ đồ vật này quá xa xưa, coi như là cao thủ chữa trị đỉnh tiêm, cũng chỉ có thể chữa trị ra hình dáng đại khái.

Bằng không mà nói, những gì Vương Khung nhìn thấy bây giờ sẽ còn vỡ vụn hơn.

"Để ta thửu một chút." Vương Khung nhặt hai mẩu xương vỡ nhỏ nhất.

Huyết khí màu vàng thoát ra từ đầu ngón tay của hắn, giống như rắn nhỏ, chui vào đường nối giữa hai mẩu xương vụn.

Ông! Mẩu xương nhẹ nhàng chấn động, nổi lên ánh sáng màu trắng sữa, nhưng ở chỗ đường nối lại không có dấu hiệu khép lại.

Sắc mặt của Vương Khung xiết chặt, toàn lực thôi động Cửu Biến Long Khí, khí tức vàng óng dâng lên, ngưng tụ thành chất lỏng màu vàng kim nhỏ xuống ở giữa hai mẩu xương vỡ.

Một giọt!

Hai giọt!

Ba giọt!

...

Trọn vẹn một trăm giọt chất lỏng màu vàng kim dung nhập vào bên trong xương vỡ.

Ông! Rốt cuộc, hai mẩu xương vỡ khẽ rung lên, những vết nứt khớp từ từ lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Được rồi!" Hắc Kiếm Ma thấp giọng thì thào.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, tiếp tục cung cấp chất lỏng màu vàng kim, không ngừng nhỏ lên phía trên hai mẩu xương vỡ.

Một lát sau, hai mẩu xương vỡ triệt để khép lại, dính liền cùng với nhau, lấp lóe ánh sáng như lưu ly, trên thân xương hoàn toàn không nhìn ra nửa điểm vết thích, thậm chí là ở bên trong mẩu xương vỡ này, mơ hồ có thể thấy được tinh khí chảy ra, giống như cốt nhục.

"Cây khô gặp xuân, tạo hoá tái sinh!" Nhãn tình của Hắc Kiếm Ma sáng lên, thất thanh nói.

Cho dù trước đó đã sớm có suy đoán, nhưng vào thời điểm Vương Khung chân chính chửa trị thành công mẩu xương này, y vẫn không nhịn được nổi lên một tia kinh nghi.

Phải biết rằng xương cốt yêu thú cổ Vương Khung chữa trị đi ra cũng không phải là phổ thông, mà là sinh cốt trân quý nhất trong đó.

Sinh cốt có giá trị hoàn toàn khác biệt, đặc biệt là đối với cường giả

cảnh giới Linh Lô mà nói, có được tác dụng khó mà lường được.

Hắc Kiếm Ma nhìn về phía Vương Khung, trong mắt bộc phát ra dị sắc cực nóng.

"Nhất định phải chộp tên tiểu tử này vào trong tay."

Nếu như nói trước đó y đối với Vương Khung là tán thưởng, vào sau khi biết hắn nắm giữ năng lực chữa trị chính là coi trọng, như vậy thì sau khi tận mắt chứng kiến, thái độ của Hắc Kiếm Ma đối với Vương Khung lại phát sinh chuyển biến một lần nữa, trở thành kiên định không thay đổi.

Nhân tài như vậy nếu như không cực lực lôi kéo, đó quả thực chính là kẻ ngốc.

Hắc Kiếm Ma âm thầm cảm thấy may mắn, đi đến đây một chuyến quả thật là quyết định đúng đắn.

Chương 260

Hô! Vương Khung thở ra một hơi thật dài, bộ xương cốt yêu thú cổ này quá mức quỷ dị, độ khó chữa trị cao đến trình độ trước nay chưa từng có, hắn hao phí một lượng lớn chất lỏng màu vàng kim cũng mới chữa trị được hai mẩu xương nhỏ nhất, còn chưa tới một phần mười chỉnh thể.

Nhưng dù sao thì chất lỏng màu vàng kim cũng không có làm cho hắn thất vọng.

"Thực sự là năng lực không tồi." Hắc Kiếm Ma không khỏi tán thưởng nói: "Những thứ này đều giao cho ngươi."

Lúc này, trong bụng của y đã sớm nở hoa, nếu như Vương Khung giúp y chữa trị bộ xương này hoàn chỉnh, đối với y mà nói, giá trị là không thể tưởng tượng.

"Chờ một chút, tiền bối, chúng ta có phải nên nói về thù lao trước hay không?" Vương Khung khoát tay áo, cười nói.

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu: "Ngươi ra giá đi."

Đối với Vương Khung, y phá lệ coi trọng, loại năng lực này đúng là hoàn toàn có tư cách cò kè mặc cả cùng với y.

"Tiền bối, ngài có muốn làm hội viên hay không?" Vương Khung đột nhiên sinh ra đột nhiên sinh ra một ý tưởng táo bạo!

"Cái quái gì cơ?"

Ban đầu vào thời điểm sáng lập Đồ Thần Công Hội tại Thiên Võng, trong lòng Vương Khung liền sinh ra một cái ý nghĩ, lợi dụng năng lực chữa trị cường đại của mình, sáng lập một cái công hội ở trong hiện thực, tập hợp các nhân tài nắm giữ năng lực chữa trị, chân chính truyền bá ra nghề nghiệp Chữa Trị Sư.

Dù sao thì hiện tại, rất nhiều nhân tài nắm giữ năng lực chữa trị đều chỉ là làm việc một cách đơn lẻ, hơn nữa nhân số cũng vô cùng thưa thớt, không được tính là nghề nghiệp chân chính.

Nếu có một ngày, trên phiến đại lục này, có một quần thể cả vạn người kiếm sống bằng cách chữa trị cổ vật, lực ảnh hưởng của bọn hắn có thể đủ ảnh hưởng đến đại tộc, Vương Thành thậm chí là Hoàng Đình, như vậy mới được coi là huy hoàng chân chính.

Danh hào và lá cờ Chữa Trị Sư có thể chân chính truyền thừa tiếp, chói lọi bên trong năm tháng.

Ngoài ra, Vương Khung còn có một cái mục đích, chính là muốn lợi dụng năng lực chữa trị, lung lạc dạng cường giả có nhu cầu giống như Phí lão, Hắc Kiếm Ma.

Những người này thậm chí cái gì cũng đều không cần làm, chỉ cần treo danh hào lên, kể từ đó, lực ảnh hưởng của công hội mới thành lập này sẽ trở nên cực kì hoành tráng.

Cứ thử tưởng tượng, nếu như Vương Khung làm cho toàn bộ cường giả trong "danh sách trăm đại dị năng giả" trở thành hội viên, như vậy lực ảnh hưởng của công hội này sẽ kinh khủng đến loại cấp độ nào?

Bọn hắn cái gì cũng đều không cần làm, thậm chí cũng đều không cần ra mặt, vẻn vẹn chỉ để lộ ra danh hào công hội, liền khiến cho thiên hạ kiêng kị.

Đây chính là cái gọi là đại thế như trời, đâu đâu cũng có, cho dù thiên uy không hiện, cũng khiến cho thiên hạ kiêng kị ba phần.

Đây mới thực sự là vũ khí quốc gia.

Bây giờ, đây mới chỉ là ý tưởng sơ bộ của Vương Khung, về phần hắn có thể đến được một bước đó hay không, bản thân hắn cũng không biết.

Nhưng Vương Khung có một loại trực giác rằng có lẽ vào một ngày nào đó, ý tưởng táo bạo của hắn sẽ thực sự trở thành hiện thực.

Như vậy công hội ở bên trong tưởng tượng kia, có thể trở thành quái vật khổng lồ ngạo nghễ trong thiên hạ này, vượt qua tuế nguyệt, truyền thừa hậu thế, trở thành truyền kỳ.

"Hội viên?" Hắc Kiếm Ma có một chút mờ mịt.

"Không sai." Vương Khung giải thích: "Ta muốn sáng lập một cái công

hội, người muốn tìm ta chữa trị xương cốt yêu thú cổ thì cần phải gia nhập vào công hội này."

"Đương nhiên, ngài cái gì cũng không cần làm, chỉ cần treo danh tự là được, hơn nữa còn có thể hưởng thụ ưu đãi chữa trị xương cốt yêu thú cổ." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắc Kiếm Ma là nhân vật bậc nào, chỉ vài ba câu, y liền nhìn thấu ý tưởng của Vương Khung.

Kinh ngạc hơn là, trong ánh mắt y nhìn về phía Vương Khung tràn đầy thâm ý.

"Tiểu tử, dã tâm của ngươi không nhỏ, khí phách cũng lớn, muốn bao trùm ở phía trên thiên uy, sáng lập ra cự vật to lớn."

Hắc Kiếm Ma trong nháy mắt liền nhìn ra tiềm lực cùng với sự đáng sợ của dạng công hội này trong tương lai.

Nếu quả thật được Vương Khung sáng lập ra, dùng năng lực kỳ lạ của hắn, đúng là có thể hấp dẫn được dạng cao thủ đẳng cấp như y gia nhập.

Một khi hình thành quy mô, đó chính là một cỗ lực lượng đáng sợ.

Giống như là Vương Khung nói, cho dù những người này không làm gì cả, cũng không cần tụ tập lại, chỉ dùng thân phận cùng với danh hào, ai có thể không sợ hãi? Ai có thể không kiêng kỵ?

Có đôi khi nhân mạch tài nguyên cũng là một loại sức mạnh, hơn nữa còn là một trong những cỗ sức mạnh đáng sợ nhất thế giới.

Huống hồ, những người này bởi vì Vương Khung mà tụ tập cùng một chỗ, trải qua ngày tháng lâu dài, có không ít giao tình, lại sao có khả năng không làm gì?

Đến lúc đó, Vương Khung thân làm hội trưởng, địa vị cử trọng nhược khinh, không phải đại tộc, nhưng lực ảnh hưởng lại có thể vượt qua.

Nghĩ tới đây, Hắc Kiếm Ma không khỏi nhìn Vương Khung thật sâu.

Vị thiếu niên này, không chỉ chỉ là thiên phú dị bẩm, tâm cơ càng là thâm trầm, khí phách lớn, khó có thể tưởng tượng, suy nghĩ cũng vô cùng sâu xa, có thể nhìn ra ranh giới mà người khác không thể nhìn thấy.

Dùng năng lực để mưu lợi cho bản thân, vậy cũng không là gì, nhưng có thể mưu lược thiên hạ, bố cục tương lai, đã được chú định không phải vật trong ao.

"Tiền bối nói đùa, cũng chỉ là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, ta cũng không có dã tâm lớn như vậy." Vương Khung nói một cách chân thành.

"Dã tâm như vậy mà còn chưa đủ lớn? Nếu ngươi thật sự làm được, vậy sẽ còn đến mức nào?" Hắc Kiếm Ma cười.

Chương 261

"Tiền bối, ta chỉ là làm ăn nghiêm túc mà thôi, coi như làm hội viên, mọi người cũng đều không cần phải làm gì, cũng chỉ là treo một cái danh tự mà thôi." Vương Khung đã quyết định, thời kỳ đầu chỉ thu nhận hội viên cảnh giới Linh Lô, không có bất kỳ ước thúc nào đối với bọn họ, cũng không có bất kỳ yêu cầu gì, chỉ thuần tuý sửa chữa xương cốt yêu thú cổ.

Chờ đến lúc hắn đã có thành tựu chân chính, đến thời điểm đó sống lưng cứng, lại sửa lại quy củ, như vậy tình thế liền không giống.

"Ý của ngươi là không gia nhập công hội của ngươi liền không thể tìm ngươi chữa trị xương cốt yêu thú cổ?"

Vương Khung khẽ gật đầu.

Hắc Kiếm Ma nhìn về phía Phí lão, Phí lão nhếch miệng cười một tiếng, bên trong con ngươi lấp lóe tinh mang, rất là phối hợp nói: "Ta là hội viên đầu tiên của tên tiểu tử này, không có cách nào khác, người ta có tay nghề, quy củ lớn."

"Tiền bối, suy tính sao rồi?" Vương Khung tràn đầy chờ mong nói.

Hắc Kiếm Ma nhếch miệng, loại tình huống này y có thể lựa chọn như thế nào? Sau khi tận mắt nhìn thấy năng lực của Vương Khung, y chỉ có thể đáp ứng.

"Ta có thể gia nhập." Hắc Kiếm Ma nói: "Nhưng tiểu tử, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc dùng ta như trường thương."

"Ha ha ha, đó là đương nhiên, tiền bối là cao thủ thành danh trong thiên hạ, sao có thể dùng như trường thương!" Vương Khung cười to nói.

Trong đầu hắn đã có sẵn một bộ kế hoạch hoàn chỉnh, lát nữa liền đi đến quan phủ đăng kí, mặc dù cái hắn muốn sáng lập là công hội, nhưng trong hiện thực không có, còn phải dùng hình thức thương hội để đăng ký.

Sau đó, còn phải thiết kế biểu tượng, tạo ra mẫu đăng ký, phàm là hội viên gia nhập công hội, cần phải dùng tên thật đăng ký, bằng không mà nói, làm sao có thể xuất ra khoe khoang, gia tăng lực ảnh hưởng?

Hắn chính là muốn làm cho tất cả mọi người đều biết, công hội này của hắn có bao nhiêu cao thủ tọa trấn, muốn động hắn, vậy thì phải cân nhắc đôi chút.

Dù sao thì người khác cũng không biết nội tình chân thực của công hội này.

Đây được gọi là kéo da hổ và kéo cờ lớn.

Tại sao Diệp Thiên lại có thể lợi hại như vậy? Không phải là ở phía sau có người sao? Nhân mạch tài nguyên đặt vững nội tình cho gã, cho nên không có ai dám động đến gã, cho nên mới có người ủng hộ gã.

Vương Khung không có nhiều tài nguyên nhân mạch như vậy, nhưng hắn có thể tự mình tạo thế, tạo ra mạng lưới của chính mình.

Có lẽ ở trong Thiên Võng, vị Xuyên Việt Giả kia nói đúng, anh hùng chân chính là có thể tự tạo ra đại thế.

Từ lúc đi ra khỏi Tam Dương Trấn, Vương Khung vẫn là một tên tiểu tử nghèo không có gì cả.

Nhưng hôm nay, hắn đã triệt để thoát thai hoán cốt, sau lưng không chỉ có một đám tiền bối ủng hộ hắn, bên cạnh cũng có đồng bạn đi theo.

Thậm chí Đồ Thần Công Hội của hắn ở bên trong Thiên Võng cũng là uy danh hiển hách, đã có xu thế lớn mạnh, dần dần ảnh hưởng đến hiện thực.

Nếu như lại sáng lập ra cái công hội này, như vậy sẽ thực sự có một nấc thang bước lên trời.

Mặc kệ ở phía sau Diệp Thiên còn có dạng người gì, đều phải cân nhắc một lần, sẽ không còn làm việc không kiêng nể gì cả giống như trước kia.

"Tiểu tử, công hội này có tên gọi là gì?" Hắc Kiếm Ma hỏi.

Chính mình mơ mơ hồ hồ gia nhập một tổ chức, mạc danh kỳ diệu trở thành hội viên của tổ chức này, còn là hội viên ban đầu, dù sao cũng phải biết rõ công hội tên gì.

Vương Khung hơi ngẩn ra, suy tư, đã là công hội Chữa Trị Sư, liền phải làm nổi bật chỗ cường đại của năng lực chữa trị.

"Bổ Thiên!" Vương Khung khẽ mở khóe môi, phun ra hai chữ.

Công hội Vương Khung mới sáng lập tên là Bổ Thiên, ý là ở trên con đường chữa trị, có thể tu bổ trời, biểu tượng là luồng khí vàng nâng đỡ bầu trời.

Vương Khung làm hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, hội viên hiện nay chỉ có hai vị, một vị là Phí lão, một vị là Hắc Kiếm Ma.

Mặc dù chỉ có hai người, nhưng lại có phân lượng cực kỳ đáng sợ, một khi Bổ Thiên Công Hội tiếp tục khuếch trương, lực ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn.

Bởi vì nguyên nhân Hắc Kiếm Ma gia nhập công hội, đơn hàng sửa chữa lần đầu tiên này Vương Khung cơ hồ là nửa bán nửa tặng, không có giở công phu sư tử ngoạm.

Nhưng, hắn không yêu cầu bất kỳ tiền tài cùng với bảo vật gì, chỉ cần ba giọt chân huyết của Hắc Kiếm Ma.

Loại đồ vật này thực sự quá bổ, thích hợp nhất với "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" của hắn.

Vì đây, Hắc Kiếm Ma suýt nữa chửi ầm lên, cóc ảm giác Vương Khung thật sự cho y là gia súc, xem chân huyết của y như máu heo.

Phải biết rằng, một giọt chân huyết uẩn tàng tinh hoa cảnh giới Linh Lô, cần phải khôi phục một phen mới có thể bù đắp lại.

Nhưng cũng may là Vương Khung coi như thức thời, chỉ cần ba giọt.

Hắc Kiếm Ma quả thực là kiềm nén lại cảm xúc, miễn cưỡng đáp ứng, dù sao thì so với chân huyết, bộ xương cốt yêu thú cổ thần bí này mới là trọng yếu nhất.

Thứ đồ chơi này ngoại trừ Vương Khung, chỉ sợ đã không có ai có thể chữa trị tốt, chớ đừng nói chi là chữa trị nó đến cấp bậc sinh cốt.

Coi như là Vương Khung muốn chữa trị hoàn tất phần còn lại, ít nhất cũng phải hao phí bảy ~ tám ngày thời gian, đây đã là tốc độ nhanh nhất.

Vì thế, Vương Khung mang theo xương vỡ còn lại cùng với ba giọt chân huyết trở lại chỗ ở.

Ba giọt chân huyết đủ để cho "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" của hắn tiến lên một bước dài.

Chương 262

Trên thực tế, những ngày này, trong lúc tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" của hắn cũng có tiến bộ rất lớn, Hỏa Chủng thông qua rèn luyện nhục thân không ngừng thuế biến, chân nguyên tăng vọt, bắt đầu hiển lộ ra chỗ kinh khủng của bộ cổ kinh truyền thế này.

Từ đó có thể thấy, Trúc Cơ Pháp cùng với cổ kinh truyền thế hỗ trợ lẫn nhau.

Chỉ là, ở thời đại ngày nay, hai loại pháp môn này đều không dễ tu luyện, rất nhiều người cũng không nguyện ý hao phí tài nguyên cùng với thời gian ở phía trên, còn không bằng dùng để trực tiếp đề thăng cảnh giới, tỉ suất chi phí - hiệu quả sẽ cao hơn một chút.

Điều này giống như khi mổ heo, Vương Khung thích mài dao thật sắc mới hạ thủ, vừa nhanh vừa độc.

Có một ít người thì là vén tay áo lên liền làm.

Về phần sau cùng người nào giết được nhiều hơn liền mỗi người một ý.

Nhưng rất hiển nhiên, hiện nay Vương Khung đã mài "đao" đến trình độ vô cùng sắc bén.

Vương Khung vừa mới đi vào cửa chỗ ở đã đụng phải Tiểu Bạch.

Con lừa này đã sớm xem nơi này là nơi ở của mình, có thể tùy ý ra vào.

Dù sao thì ngay cả chủ nhân nơi này nó cũng đều có thể tùy tiện chà đạp, tùy ý ra vào cũng là chuyện rất bình thường.

"Ồ? Thật sự là gặp quỷ rồi? Làm sao đi ra ngoài một chuyến, cốt văn cũng đều sinh ra rồi?" Tiểu Bạch trừng trừng hai mắt, lộ ra một tia kinh ngạc.

Trong con mắt như chuông đồng kia hiện ra dị sắc, trong mắt nó, xương cốt của Vương Khung toả ra ánh sáng rạng rỡ, dấu ấn phù văn kia vô cùng sống động, tinh hoa xán lạn, như là thần khí.

"Ngươi cắn thuốc à?" Nhãn lực của Tiểu Bạch rất sắc bén, không nhịn được hỏi.

Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Ta đã luyện hóa một giọt chân huyết."

"Thật sự là phân lừa rơi vào trong chuồng heo, nhặt được bảo rồi." Tiểu Bạch ngạc nhiên nói.

"..."

"Chân huyết cảnh giới Linh Lô thích hợp uẩn dưỡng bảo cốt nhất." Tiểu Bạch đi quanh người Vương Khung bắt đầu đánh giá.

Thân hóa âm dương lô, gieo linh căn trong thiên địa.

Dạng cường giả cấp bậc này, vốn là giống như mẫu thai thiên địa, dựng dục tiên thiên, dung nhập chân huyết của bọn hắn vào trong xương, liền có thần hiệu trở về cổ phác quy nguyên.

Ngoại trừ chân huyết cảnh giới Linh Lô, xương yêu thú cũng vô cùng thích hợp để rèn luyện bảo cốt.

Hai loại bảo vật này là vật liệu tốt nhất dùng để tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp".

"Ủa? Không đúng." Đột nhiên, Tiểu Bạch dựng thẳng lỗ tai, con mắt trừng căng tròn, dí mũi vào sát người Vương Khung, bỗng nhiên ngửi.

"Làm gì thế?" Vương Khung vô thức lui về phía sau một bước, nói.

"Trên người ngươi có mùi lạ, đặc biệt khó chịu." Tiểu Bạch lộ ra thần sắc cảnh giác nói.

"Mùi lạ?" Vương Khung liếc xéo nói: "Ta đã lâu không có ăn thịt lừa nướng."

"Ngươi muốn chết?" Tiểu Bạch quơ móng, chửi ầm lên.

Lời còn chưa dứt, thần sắc của nó khẽ giật mình, trầm giọng nói: "Ngươi đang ôm cái gì trong tay?"

Vương Khung cúi đầu nhìn hộp đồng trong tay một chút, nói: "Một đống xương yêu thú, cũng không biết là đào ra được từ chỗ nào."

"Lấy ra cho ta xem một chút." Tiểu Bạch kinh nghi bất định nói.

Vương Khung mở hộp đồng ra, tùy ý nói: "Bạch gia, ngươi nhận thức thứ đồ chơi này sao?"

Tiểu Bạch nhìn xương vỡ bên trong hộp đồng, con mắt trừng căng tròn, móng chà xát ở dưới đất.

"Gặp quỷ rồi? Loại đồ vật này có chút giống..."

"Giống cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Có chút giống long cốt!" Tiểu Bạch cầm một mẩu xương vỡ, tập trung tinh thần, quan sát nhiều lần.

"Ừm?" Vương Khung nghe thế, lộ ra sắc mặc kỳ lạ, không khỏi hỏi: "Bạch gia, ngươi đã từng nhìn thấy long cốt?"

Chủng loại sinh linh Long này, là truyền thuyết, cho đến nay vẫn chưa hề chứng thực.

"Ngậm miệng, đừng có nói chuyện." Tiểu Bạch chụm hai cái móng lừa lại, trực tiếp ném mẩu xương vỡ kia vào trong miệng.

"Mẹ kiếp." Vương Khung trở nên nóng nảy, vừa muốn tiến lên gỡ miệng của nó ra, một cái móng lừa trực tiếp quét tới, đạp bay hắn ra ngoài.

"Bạch gia, đây không phải là đồ của ta..."

Vương Khung khẩn trương, thứ đồ chơi này chính là bảo bối của Hắc Kiếm Ma, hắn chỉ là phụ trách chữa trị, nếu như bị Tiểu Bạch nuốt một mẩu xương, như vậy hắn cũng xong.

Nhưng cũng may Tiểu Bạch không bị lừa tính làm cho mất kiểm soát, chỉ là nhai nhai ở trong miệng, đột nhiên, toàn thân nó run rẩy, như bị điện giật, trên mặt lộ ra biểu tình vui vẻ sảng khoái, phê đến mức trợn trắng mắt.

Hí! Cuối cùng, Tiểu Bạch hí một tiếng, phun mẩu xương vỡ kia ra, phía trên dính nước bọt sền sệt, Vương Khung nhìn thấy thế suýt nữa ói ra bữa cơm ăn đêm qua.

"Tiểu tử, ngươi sắp phát tài rồi." Trong con mắt của Tiểu Bạch hiện ra dị sắc, kích động nói.

"Có ý gì?"

"Đây không phải là xương cốt yêu thú phổ thông." Tiểu Bạch ma sát

móng trên mặt đất, nổi lên hoa lửa óng ánh.

"Đây chính là thượng cổ đại yêu...ha ha ha, nên để bản mọi người gặp gỡ, chuyện này mới có thể làm phiếu lớn." Tiểu Bạch càng nói càng hưng phấn, dần dần, móng trước bên trái của nó nổi lên hào quang sáng chói, phía trên khắc một chữ cổ.

Bất đồng với móng trước bên phải, chữ cổ này dường như là "Yêu" .

"Tên yêu thú trong thiên hạ, đều là nghe sắc lệnh, tụng tôn hiệu của ta, nhận mệnh của thiên thượng..." Tiểu Bạch nói lẩm bẩm trong miệng.

Đột nhiên, chữ cổ trên móng trước bên trái của nó nở rộ hào quang, xương vỡ cổ lão cũng nổi lên gợn sóng màu trắng sữa, hai cỗ quang hoa đan xen vào nhau, một cỗ hư ảnh bàng bạc kinh khủng chậm rãi hiển hiện, giống như đi ra từ trong bóng tối, nở rộ hàng tỷ quang minh.

"Đây là..." Vương Khung kinh hãi thất thần.

Đúng lúc này, hai cỗ quang hoa điên cuồng dâng trào, như là như gió bão thôn phệ càn quét hắn.

...

Chương 263

Tại Thập Vạn Đại Sơn.

Những ngọn núi cổ kính, những phiến đá kỳ lạ sừng sững, đột nhiên, mặt đất vỡ ra, một đạo thân ảnh gầy yếu chui ra.

Đó là một vị thiếu niên, mái tóc búi lại, giống như đội một quả bóng trên đỉnh đầu, tướng mạo của y vô cùng thanh tú, cho dù mặt dính đầy bùn đất, cũng không che giấu được làn da trắng nõn.

Thiếu niên bò ra từ trong hố đất, lấy ra một quyển sách cổ, nhìn địa hình bên trên, đồng thời lại lấy ra một cái bánh bao làm bằng Hoàng Thiên Ngọc Đạo từ trong túi, nhét vào miệng rồi gặm.

"Long chùy chập trùng, long thủ tàng uyên, yêu huyệt hẳn là chỉ ở gần đây!" Thiếu niên gặm bánh bao, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một tiếng động lớn vang lên, thiếu niên giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, hai thân ảnh đi ra từ trong tro bụi đầy trời, một người một lừa, chính là Vương Khung cùng với Tiểu Bạch.

Vương Khung mờ mịt nhìn chung quanh, có một chút khó có thể tin, đây là năng lực gì, chỉ trong chớp mắt công phu, liền rời khỏi Xích Long Thành, đi đến chỗ lạ lẫm này.

Hắn vừa ngước mắt lên, vừa hay nhìn thấy thiếu niên kia, trong nháy mắt liền sửng sốt.

"Mẹ kiếp, chủ quầy gầy yếu! ?"

bên trong Thiên Võng, hình tượng bề ngoài là có thể thiết lập, có một ít người không yêu thích dùng diện mục thật gặp người, có một ít người thì sẽ không cải biến bề ngoài.

Thiếu niên trắng nõn trước mặt này chính là như vậy, y rõ ràng chính là gian thương buôn bán "Tây Hành Đồ" ở bên trong Thiên Võng, há miệng liền muốn một trăm vạn lượng kia.

Chủ quầy gầy yếu nhìn Vương Khung, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, Vương Khung ở bên trong Thiên Võng cũng không dùng diện mục thật, y tự nhiên không nhận ra.

"Gian thương bán tranh giả." Vương Khung chỉ vào y kêu lên.

Nhân sinh gặp gỡ huyền bí, hắn nằm mơ cũng đều nghĩ đến, có thể gặp phải gặp tên gian thương này ở trong hiện thực.

Rất hiển nhiên, trải qua lời nhắc nhở của Vương Khung, chủ quầy gầy yếu cũng nhận ra hắn,

"Một trăm lượng! ?" Chủ quầy gầy yếu mặt lộ ra một vệt kinh hãi, bánh bao trong miệng cũng đều rơi xuống dưới.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, sẽ gặp phải kẻ "mù lòa" không biết hàng còn trả giá tào lao này ở trong hiện thực.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc, trong nội tâm nổi lên vô hạn hồ nghi.

Vương Khung không biết rõ Tiểu Bạch rốt cuộc muốn làm cái gì, dường như đã kích hoạt xương cốt yêu thú thần bí kia, chỉ thoáng qua liền đi đến chỗ núi non chập trùng này, thậm chí còn gặp phải chủ quầy gầy yếu này.

Chủ quầy gầy yếu lại là lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung, còn có con lừa bên cạnh hắn kia.

Y bận rộn tại Thập Vạn Đại Sơn hơn hai tháng, thật vất vả mới đạt được ước muốn, lúc này lại có người xông tới, còn là một kẻ mù không biết hàng, chuyện này khiến cho y vô cùng bất an.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại địa chấn động, âm thanh trầm muộn giống như cự thú gào thét.

Cách đó không xa, một ngọn núi nhỏ bỗng nhiên sụp đổ, bụi mù bao phủ đại địa, ngay sau đó, một cỗ khí tức màu đỏ bốc lên từ trong lòng đất, mây mù hỗn loạn, lộ ra hung quang cùng với chẳng lành.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Vương Khung hơi biến sắc, còn chưa có tỉnh táo lại.

Tại một phương hướng khác, lại là một ngọn núi nhỏ sập đổ, khí tức màu đỏ vọt ra từ sâu trong lòng đất.

Trong nháy mắt, bốn ngọn núi nhỏ sập đổ, đất rung núi chuyển, bụi mù đầy trời.

Lúc này, chủ quầy gầy yếu kích động không thôi, dùng một tay cầm sách cổ trong tay, tay kia xuất ra la bàn, xác định phương vị, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ kích động.

"Thành công."

"Tầm long điểm huyệt! ?" Đúng lúc này, Bạch gia hô lên một tiếng kinh nghi, kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chủ quầy gầy yếu giật nảy mình, cũng ngạc nhiên nhìn về phía Bạch gia.

"Con lừa...biết nói chuyện?" Chủ quầy gầy yếu lộ ra sắc mặt cổ quái, y đã nhìn thấy không ít yêu thú, nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng nhìn thấy con lừa biết nói tiếng người.

Càng trọng yếu là, con lừa này lại có thể nhìn ra lai lịch của y.

"Nghĩ không ra nhất mạch này còn chưa có diệt tuyệt, bây giờ lại có một con tôm nhỏ chui ra." Bạch gia hơi nheo mắt lại.

Chủ quầy gầy yếu lộ ra thần sắc cảnh giác, vô thức lui lại một bước: "Ngươi là người nào...không đúng, ngươi là lừa nào?"

"Bạch gia, ngươi biết y?" Vương Khung ngơ ngác, không nhịn được hỏi.

"Tầm long điểm huyệt, đánh cắp tạo hoá, mượn thế thiên địa, du tẩu tại biên giới sinh tử, trêu cợt nhật nguyệt, nghịch loạn âm dương..."

"Nhất mạch này đã được truyền thừa từ xa xưa, xúc phạm cấm kỵ, coi như hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra." Bạch gia lạnh lùng nhìn chằm chằm chủ quầy gầy yếu trước mắt.

Chủ quầy gầy yếu không nói một lời nào, vẻ kinh nghi trên mặt của Vương Khung liền nhiều hơn một phần.

"Địa Sư!" Bạch gia dựng thẳng lỗ tai, phun ra hai chữ từ trong miệng.

Chủ quầy gầy yếu thần sắc đột biến, trên thế gian hiện nay cũng không phải là không có cái tên này, nhưng cái danh tự này là tuyệt đối không có khả năng nói ra từ trong miệng của một con lừa.

Y nhìn chằm chằm Bạch gia, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bất khả tư nghị, trong nội tâm nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ cách ứng đối.

"Bạch gia, Địa Sư là cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn nhìn ra được, vào thời điểm nghe thấy hai chữ này, sắc mặt của chủ quầy gầy yếu trở nên càng trắng, lộ ra bộ dáng hận không thể xẻ thịt Bạch gia làm thịt lừa nướng.

Loại bộ dáng có tật giật mình này, xem ra cũng không phải là người tốt.

"Cái gọi là Địa Sư, là một loại truyền thừa cổ xưa nhất, loại người này có thể phân biệt âm dương, hiểu thiên tượng, chưởng địa thế, am hiểu mượn trợ lực lượng thiên địa tu hành." Bạch gia thản nhiên nói.

Chương 264

"Lợi hại như vậy?" Vương Khung mặc dù nghe không hiểu, nhưng nghe qua dường như có chút lợi hại.

"Đương nhiên lợi hại..." Bạch gia lạnh lùng nói: "Địa Sư cao thâm, có thể rút sạch toàn bộ tạo hoá cùng với linh tính của một tòa phúc địa, dùng để tu luyện."

"Cái gì?" Vương Khung quay đầu, nhìn về phía chủ quầy gầy yếu.

Nhìn không ra, sư thừa của tay gian thương này là lợi hại như vậy, nhưng hắn nghĩ lại, lại có một chút cảm giác không đúng.

"Thiên địa chung linh, uẩn dưỡng vạn vật, sinh ra rất nhiều phúc địa, đó là căn bản tu hành của vạn vật, thiên địa linh khí đều từ đây mà ra, tạo hoá chung linh từ đây mà sinh..."

"Nhưng nhất mạch này lại tuyệt tình với trời, thủ đoạn càng là làm cho trời kiêng kỵ, bọn hắn tát ao bắt cá, dùng uy năng mạnh mẽ thông thiên đánh cắp thiên địa tạo hoá, khiến cho nhân thế rung chuyển, làm cho thiên địa rơi vào mạt pháp." Bạch gia hờ hững nói.

Địa Sư nhất mạch, có thể nhìn ra thiên linh vận, xu thế đại địa, thủ đoạn của bọn hắn kinh thiên, chiếm phúc phận thiên địa thành của riêng, khiến linh khí trong nhân gian khô cạn, người tu hành khó tiến bộ, bởi vậy nên bị liệt vào cấm kỵ.

Căn cứ theo những gì Bạch gia nói, Địa Sư nhất mạch không chỉ làm như thế.

Bất kể là nhân loại hay là yêu thú, vào sau khi cường giả chết, tất sẽ tìm long mạch linh địa để làm thành mộ huyệt táng nhập.

Địa Sư nhất mạch, am hiểu tầm long điểm huyệt, tìm được những cổ mộ huyệt lớn này, đào bới sạch sẽ.

Chính vì vậy, Địa Sư nhất mạch lại càng bị người trong thiên hạ coi như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

"Tiểu tử, đào mộ phần tổ tiên của ngươi khác, ngươi thật thất đức."

Bạch gia cười lạnh.

Chủ quầy gầy yếu đỏ mặt, ưỡn ngực lên nói: "Ngươi...ngươi nói bậy."

Vương Khung thấy thế, trong nội tâm cười lạnh, tên oắt con này nói dối cũng không biết nói, nhìn bộ dáng chột dạ hèn nhát này, có quỷ mới sẽ tin tưởng y.

"Ta nói bậy?" Bạch gia nhìn về phía dãy núi nơi xa, thản nhiên nói: "Đại long bàn cửu uyên, nhất uyên nhất kiếp hội, cửu kiếp tương liên hoàn, long thai phúc trung quan."

"Đây là Cửu Long Dựng Châu Cục điển hình, phía dưới cất giấu một tòa yêu huyệt lớn, ngươi ngược lại là có thủ đoạn rất giỏi, phế bỏ bốn 'Long trảo', lại rút mất 'Long chùy', địa khí đã tiết, toà yêu huyệt này coi như đã phế." Bạch gia lạnh lùng nhìn chằm chằm chủ quầy gầy yếu.

"Thủ đoạn của Địa Sư chính là thô bạo như vậy, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng đều không có, tuổi còn nhỏ, liền đào mộ phần tổ tiên của người khác, cẩn thận sinh nhi tử không có lỗ đít." Bạch gia quát.

Chủ quầy gầy yếu sắc mặt đỏ bừng, ngước cổ nói: "Ngươi nói bậy...chuyện ta làm cũng không phải là đào mộ, chỉ là khảo chứng một lần văn hóa mộ táng của yêu thú, khôi phục lại lịch sử thực sự, vật có được đều sẽ giao cho Hoàng Đình."

"Tần Hoàng bệ hạ đã nói, nếu làm như vậy liền không gọi là trộm mộ, mà gọi là khảo cổ."

Chủ quầy gầy yếu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, ngay cả Tần Hoàng cũng đều chuyển đi ra, Vương Khung nghe thế liền trợn mắt hốc mồm.

"Mẹ kiếp, tay chủ quầy gầy yếu này không biết xấu hổ hơn ta." Vương Khung khâm phục không thôi.

"Mặc cho miệng lưỡi của ngươi dẻo quẹo, ta chỉ cần truyền đi hoạt động trộm mộ vô sỉ này của ngươi đi, nhìn xem thử kết cục của ngươi sẽ như thế nào?" Bạch gia đại nghĩa lẫm liệt.

Chủ quầy gầy yếu hơi biến sắc, Địa Sư nhất mạch mặc dù tuyệt tích nhiều năm, nhưng ở trên đời cũng không phải là không có người biết được,

huống hồ nhất mạch này chuyên đoạt thiên địa tạo hóa, làm ra quá nhiều chuyện thất đức, trên đời còn có rất nhiều đại địch, nếu như truyền đi, như vậy y sẽ chết chắc.

"Ngươi...ngươi muốn thế nào?" Chủ quầy gầy yếu chột dạ nói.

Bạch gia liếc nhìn, tiến tới, lộ ra một nụ cười: "Không bằng hợp tác với chúng ta! ?"

"Ấy?" Vương Khung lộ ra sắc mặt khác thường.

Vương Khung rốt cuộc cũng tỉnh ngộ, hóa ra Bạch gia cùng với hắn là người cùng một đường, ranh giới quyết định tại lợi ích nhiều bao nhiêu.

Rất hiển nhiên, Bạch gia đã động tâm, nhìn trúng tay nghề của chủ quầy gầy yếu, càng trọng yếu là yêu huyệt phía dưới này khiến cho nó sinh ra hứng thú.

"Ngươi..." Chủ quầy gầy yếu ngẩn người, đôi mắt sáng trừng đến căng tròn, nhìn Bạch gia.

Nói thật, ở trong cuộc đời của y, chưa bao giờ nhìn thấy con lừa nào vô sỉ mặt dày như vậy.

Bạch gia cười lạnh, nhìn chủ quầy gầy yếu nói: "Tay nghề của ngươi hơi thấp một chút, nếu cứ tiếp tục như vậy, tám ~ chín phần mười sẽ toi đời sớm."

"Ngươi nói tay nghề của ai thấp?" Chủ quầy gầy yếu không cao hứng.

Y thế nhưng là đã thu hoạch được chân truyền, coi như là vị sư tôn cực kỳ thần bí ở phía sau kia cũng đều nói y cực kỳ có thiên phú, cho dù là vào thời kỳ Địa Sư nhất mạch cực thịnh cũng đều được xưng tụng là kinh tài tuyệt diễm.

Có y ở đây, có lẽ sẽ có thể phát dương quang đại nghề nghiệp Địa Sư, tiếp tục truyền thừa nghề nghiệp này.

"Tiểu tử, ngươi có biết yêu huyệt phía dưới này là của ai?" Bạch gia liếc nhìn nói.

Chủ quầy gầy yếu lộ ra thần sắc do dự, nói thật, y không biết rõ.

Nhưng có thể phát hiện ra tòa yêu huyệt này cũng là cơ duyên xảo hợp,

y không biết rõ đã tra bao nhiêu cổ tịch, khảo sát bao lâu mới tìm được tòa yêu huyệt này, còn chưa có đi xuống dưới, y làm sao có thể biết rõ?

"Cho y xem." Bạch gia ngoắc ngoắc móng, liếc mắt ra hiệu.

Vương Khung khẽ giật mình, không hiểu được nó có ý tứ gì.

"Xương cốt yêu thú..." Bạch gia nhắc nhở.

Vương Khung tỉnh táo lại: "Ngươi đang nói..."

Hắn hiện tại rốt cuộc cũng biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Bạch gia cũng không biết là dùng phương pháp gì, lại thông qua xương vỡ tìm được đầu nguồn, mà đầu nguồn chính là toà yêu huyệt dưới chân bọn hắn này.

Chương 265

Trùng hợ nhất là chủ quầy gầy yếu đã nhìn trúng toà yêu huyệt này từ lâu, vì thế đã chuẩn bị hơn hai tháng.

Ngay sau khi chủ quầy gầy yếu đã chuẩn bị sẵn sàng, lợi dụng thủ đoạn Địa Sư giải toả toàn bộ địa khí trong toà yêu huyệt này, đứng giữa, vừa vặn tiện nghi cho Vương Khung.

Chuyện này phải đi chỗ nào để nói rõ lí lẽ?

Bánh từ trên trời rớt xuống vừa vặn liền rơi vào trong miệng Vương Khung.

Bằng không mà nói, coi như bọn hắn có tìm tới tòa mộ huyệt này, muốn đi vào chỉ sợ cũng không có dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Vương Khung nhếch miệng nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy chủ quầy gầy yếu nhìn tất thuận mắt.

Hắn móc ra một khối xương vỡ từ bên trong Hỏa Giới.

"Thứ này là..." Chủ quầy gầy yếu hiển nhiên là kẻ biết hàng, trong nháy mắt liền phân biệt ra khối xương cốt này yêu thú bất phàm.

"Khối xương này bắt nguồn từ yêu huyệt ở phía dưới."

Thủ đoạn của Địa Sư thông thiên triệt địa, cho dù cảnh giới không cao, cũng am hiểu mượn nhờ địa thế sông núi, thiên tượng chi uy, di chuyển tạo hoá.

Giống như toà Cửu Long Dựng Châu Cục trước mắt này là linh địa bực nào, hiện nay bị vị chủ quầy gầy yếu này làm cho mất hết địa khí, triệt để trở thành một tòa tử địa, không ngoài mười năm, nơi này nhất định sẽ trở thành một mảnh hoang vu, sinh cơ mất hết.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Địa Sư, cũng là chỗ thế nhân kiêng kị bọn hắn.

Chính là bởi vì cách cục của tòa linh địa này bị phá mất, cho nên mới có xương cốt yêu thú lọt ra từ bên trong tử huyệt.

"Đây là xương cốt yêu thú gì?" Chủ quầy gầy yếu không nhịn được hỏi.

"Ma Ha Long Tượng!" Trong mắt Bạch gia lộ ra một tia cuồng nhiệt cùng với hưng phấn.

Vào thời điểm nghe được cái tên này, Vương Khung cùng với chủ quầy gầy yếu đều lộ ra thần sắc chấn kinh.

"Ma Ha Long Tượng? Thật sự là có dạng đại yêu này?" Trong nội tâm Vương Khung nổi lên gợn sóng.

Hắn đương nhiên nghe nói qua loại danh hào yêu thú này, hơn nữa còn là như sấm bên tai.

Bên trong truyền thuyết, long tính dâm, vạn thú dâng lên, giao hợp với nhau, từ đó dựng dục ra rất nhiều long chủng.

Những long chủng này, bởi vì là được sinh ra từ sự pha trộn giữa dòng máu của các sinh linh khác nhau nên cũng được phân chia mạnh yếu, trong đó có một số có biểu hiện vượt xa các long chủng khác, thậm chí còn có năng lực vượt xa cha mẹ tại một số phương diện.

Căn cứ vào "thuyết tiến hoá lai tạp» viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng phát biểu, gọi loại hiện tượng này là ưu thế lai tạo.

Ma Ha Long Tượng chính là loại long chủng này.

Bên trong truyền thuyết, Ma Ha Long Tượng không chỉ là long chủng, còn mang trong mình huyết mạch Đại Địa Pháp Tượng.

Loại yêu thú này trời sinh thần lực, có thể gánh vác núi lớn, trấn áp yêu tà, há miệng hút vào có thể giam giữ thiên địa linh khí.

Bởi vậy, vào những năm xa xưa, đã có đại giáo dùng sức lực toàn giáo phái, bắt được một đầu Ma Ha Long Tượng làm hộ pháp linh thú.

Ma Ha Long Tượng trấn áp ở phía dưới sơn mạch, mỗi lần nó hô hấp cũng đều có thể dẫn động thiên địa linh khí.

Bởi vậy, những nơi loại yêu thú này đi đến, cơ hồ đều là bảo địa linh khí nồng đậm.

Cho nên, Ma Ha Long Tượng không chỉ quý hiếm, nhân loại coi nó như là chí bảo, ở bên trong yêu thú cũng có địa vị cử trọng nhược khinh.

"Lần này đã thật sự phát tài." Vương Khung không nhịn được trở nên

kích động.

Ma Ha Long Tượng a, thi thể của loại yêu thú này giấu ở phía dưới mặt đất, nói không chừng tinh, khí, thần còn chưa có triệt để tiêu tán.

Nếu như có thể còn sót lại một tia, hắn liền có thể lợi dụng Hỏa Chủng màu đen thôn phệ tinh, khí, thần của nó, thức tỉnh năng lực mới.

Năng lực của Ma Ha Long Tượng...

Nói không chừng sẽ có thể đột phá cấp Linh tuyệt phẩm, đạt đến cấp Huyền, nếu quả thật là như vậy, thực lực của hắn còn sẽ tăng vọt.

"Vận may đến, quả thực chính là hồng thủy thao thiên, muốn cản cũng không cản được." Vương Khung mừng rỡ.

Vào giờ phút này, hắn hận không thể liền trực tiếp đào một cái động, chui vào yêu huyệt ở bên dưới.

Nhưng hắn biết rõ, loại yêu huyệt này, cho dù địa khí đã tiết ra, rất nhiều nguy hiểm đã triệt để phế bỏ, vẫn như trước không phải là chỗ hắn có thể xông loạn, muốn toàn thân trở ra, còn phải dựa vào kiến thức của Bạch gia cùng với thủ đoạn của chủ quầy gầy yếu.

"Ma Ha Long Tượng...nghe nói xương của loại yêu thú này có thể dùng để luyện chế Viêm Binh." Chủ quầy gầy yếu cũng động tâm.

Cửa ải lớn nhất cảnh giới Dung Khí chính là phải kết hợp với Hỏa Chủng của chính mình, chế tạo binh khí đặc thù, dùng để trấn áp Hỏa Chủng, dung hợp với Hỏa Chủng.

Loại binh khí này được gọi là Viêm Binh.

Chủng loại Viêm Binh, phương pháp chế tạo, còn có thiên tài địa bảo áp dụng cũng đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Xương yêu thú Ma Ha Long Tượng là một trong số những vật liệu không nhiều có thể chế tạo Viêm Binh.

"Tiểu tử, toà yêu huyệt này, ngươi nuốt không nổi, ngoan ngoãn hợp tác cùng với ta, ta có thể phân cho ngươi một chén canh, nếu không liền sẽ tố cáo ngươi." Bạch gia hung ác nói, căn bản cũng không phải là thương lượng, cũng không có thái độ hợp tác, mà là áp chế trần trụi.

Đối với loại hành vi thô bạo mà vô sỉ này, Vương Khung khẽ gật đầu.

"Hợp tác liền hợp tác, doạ cái gì mà doạ, ta mới không sợ!" Chủ quầy gầy yếu mạnh miệng nói.

"Phải như vậy mới đúng chứ." Bạch gia cười híp mắt nhìn địa thế phía xa, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Không hổ là Địa Sư, quả nhiên có chỗ độc đáo, cả toà long mạch cũng đều bị khóa lại."

Thủ đoạn của chủ quầy gầy yếu xác thực lợi hại, không chỉ phế bỏ bốn cái "Móng vuốt" và "Xương sống" của long mạch này, còn khóa lại đầu Tàn Long này.

Chương 266

Kể từ đó, địa khí mất hết, không những có thể hóa giải tầng tầng hung hiểm bên trong yêu huyệt, trong thời gian ngắn, phiến đại địa này cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, người bình thường căn bản nhìn không ra.

"Chỉ là không biết rõ miệng vào ở đâu." Chủ quầy gầy yếu nhìn la bàn trong tay, rơi vào trầm tư.

"Long có cửu tượng, cũng có cửu khiếu, hiện tại toà long mạch này đã là tử long, cửu khiếu khép kín, chỉ có thể tiến vào từ 'cửa sau' bên trong cửu khiếu." Kiến thức của Bạch gia đúng khó có thể tưởng tượng, trực tiếp xác định phương vị.

Nhưng mà, chủ quầy gầy yếu nghe thế, lại là lộ ra nét mặt cổ quái.

Ông! Đúng lúc này, thân thể Vương Khung trở nên nóng bỏng, xương nổi trong cơ thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt, dường như ở phía dưới đang có thứ gì hô hoán nhục thân của hắn, mãnh liệt mà khát vọng.

Địa thế sông núi như long mạch, tất là bảo địa, tụ linh tích phúc, giống như dựng dục sinh linh.

Long mạch có cửu khiếu, giống như có chín cánh cổng lớn, đều có thể ra vào yêu huyệt.

Nhưng yêu huyệt là âm trạch, sinh tử đối lập, hiện nay địa khí đã phá, bởi vậy, mấy người Vương Khung chỉ có thể tiến vào từ "cửa sau".

Cái gọi là cửa sau, là đoạn cuối của sinh linh, chỗ tàng long ngọa hổ, chỗ tận cùng của cái chết.

Chủ quầy gầy yếu thi triển thủ đoạn Địa Sư, định phương vị, đo cát hung, biện âm dương, thăm dò hư thực, rốt cuộc cũng tìm được chỗ "cửa sau".

Đó là một gò núi màu vàng, cực không đáng chú ý ở giữa những ngọn núi này.

Trên thực tế, Thập Vạn Đại Sơn nằm ở vùng hoang dã, nằm ngoài sự quản lý của Hoàng Đình, được xưng là có mười vạn ngọn núi, nhưng rốt

cuộc thực sự có bao nhiêu ngọn núi thì không có ai biết.

Người ta đồn rằng vào thời kỳ yêu thú thống trị thiên hạ, nhân loại liền chạy trốn tới chỗ này tránh hoạ.

Mặc dù bên trong Thập Vạn Đại Sơn cũng có yêu thú ẩn hiện, nhưng so với ngoại giới ngược lại là an toàn hơn nhiều.

Sau đó, phương pháp tu luyện Hoả Chủng lưu truyền ở trong nhân loại, cục diện giữa yêu thú cùng với nhân loại phát sinh cải biến.

Chiến hỏa trải rộng thiên hạ, nhưng Thập Vạn Đại Sơn lại quỷ dị không hề bị tác động.

Ngược lại là vào sau khi nhân loại đuổi yêu thú ra khỏi đại địa, nhân loại sinh sống ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn cũng chưa từng đi ra, nhiều thế hệ đã sống ở nơi này.

Đến hôm nay, đã bất đồng cùng với nhân loại ở ngoại giới.

Nói tóm lại, Thập Vạn Đại Sơn rất cổ lão, cũng rất thần bí, lưu truyền rất nhiều truyền thuyết bất khả tư nghị.

Người bình thường sẽ không tuỳ tiện tiến vào nơi này.

Coi như là Vương Khung, ở bên trong kế hoạch của hắn, vào trước khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, hắn căn bản liền không có nghĩ tới việc xông xáo ở loại địa phương này.

Cho dù đi đến tứ hải đại dương bao la, cũng đều an toàn hơn so với Thập Vạn Đại Sơn.

Ông! Ở góc tây bắc gò núi màu vàng, chủ quầy gầy yếu đã tìm thấy một vết nứt rất lớn.

Vết nứt này tối đen như mực, sâu không thấy đáy, ở trong đó phát ra âm thanh kỳ quái "ù ù".

Long mạch cửu khiếu, đây chính là chỗ "cửa sau".

"Nhanh đi thôi, Thập Vạn Đại Sơn không yên ổn, hiện nay địa khí đã tiết ra, mặc dù ta đã khóa lại toà long mạch này, cũng khó đảm bảo không bị người khác phát hiện ra." Chủ quầy gầy yếu nhìn vực sâu phía dưới, có một chút do dự.

Thập Vạn Đại Sơn đã tồn tại trong năm tháng lâu dài, vào trước khi yêu thú thống trị thiên hạ liền đã tồn tại.

Đối với nhân loại mà nói, đây là một nơi bí ẩn chưa được khám phá, có nhiều truyền thuyết.

Coi như Vương Khung chưa từng đi tới Thập Vạn Đại Sơn, cũng đã nghe được không ít truyền thuyết liên quan tới Thập Vạn Đại Sơn.

Ví dụ như Tam Sơn đạo nhân.

Theo lời đồn, đây là ba tồn tại thần bí hoá trang thành đạo nhân, phân biệt là Bàn Sơn đạo nhân, Thôn Sơn đạo nhân, Ba Sơn đạo nhân.

Ba người này du tẩu ở bên trong nơi hoang dã, người bình thường không thể nhìn thấy, nhưng một khi gặp phải, liền có điềm xấu phát sinh.

Nghe đồn, Bàn Sơn đạo nhân am hiểu dời núi, nếu như có người gặp phải y ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, rất có thể sẽ lạc đường mãi mãi ở trong núi.

Bởi vì y sẽ di chuyển các ngọn núi, khiến cho ngươi vĩnh viễn không có cách nào tìm được đường ra, cuối cùng ngọn núi đó sẽ là lăng mộ của ngươi.

Về phần Thôn Sơn đạo nhân thì càng thêm thần bí, theo lời đồn, y giấu ở trong núi sâu, biến hóa muôn hình muôn vẻ, lấy đồ ăn làm mồi nhử, nếu ăn đồ ăn của y, liền sẽ trở thành đồ chơi trong tay y.

Ba Sơn đạo nhân là quỷ dị nhất, nghe nói, ngọn núi y ở là một tòa cấm địa cổ xưa nhất bên trong Thập Vạn Đại Sơn, nếu có người có thể tìm tới ngọn núi cổ này, liền có thể gặp phải Ba Sơn đạo nhân, nhận lời mời của y, cùng leo trèo trên ngọn núi cao này, một khi đáp ứng, liền sẽ triệt để bốc hơi khỏi nhân gian, vô tung vô tích.

Truyền thuyết liên quan tới Tam Sơn đạo nhân chí ít đã có hai ~ ba ngàn năm lịch sử, những năm gần đây đều chưa từng đoạn tuyệt, rất là tà dị.

Động địa khí, phá sơn mạch giống như mấy người Vương Khung, là dễ dàng gặp gỡ nhất.

Chủ quầy gầy yếu thúc giục, Bạch gia cũng vô cùng cẩn thận, đưa mắt

ra hiệu cho Vương Khung.

"Sẽ không phải là bắt ta đi xuống trước đó chứ." Vương Khung đánh trống ở trong lòng.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, móng lừa của Bạch gia liền trực tiếp bay tới, đạp hắn vào vực sâu.

"Khốn kiếp." Tiếng kêu của Vương Khung vang lên từ phía dưới, mang theo sự oán hận không gì sánh được.

Trong vực sâu tăm tối này, Vương Khung lao xuống cực nhanh, gió rít bên tai lướt qua như những mũi tên.

Chương 267

Một lát sau, tốc độ hắn rơi xuống đột nhiên chậm lại, phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình nâng ở phía dưới.

Vương Khung cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới có một tia ánh sáng yếu ớt, vàng óng, thậm chí còn có mùi thơm thoang thoảng.

Dao động do cỗ lực lượng yếu ớt đó truyền ra giống như gợn sóng khuếch tán ra, triệt tiêu lực lượng Vương Khung rơi xuống.

Ông! Rốt cuộc, Vương Khung cũng ròi vào bên trong ánh sáng màu vàng.

Lúc này, hắn mới phát hiện ra, phía dưới này tất cả đều là quặng đất vón cục.

Loại quặng này có kết cấu nhẹ và mềm, tản ra ánh sáng, có mùi thơm thoang thoảng, phía trên có những đường vân như đại địa nứt nẻ.

Vương Khung nhặt một khối lên, ngửi ngửi, đột nhiên cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái hơn không ít, đại não cũng trở nên càng thêm linh hoạt, cảm xúc nguyên bản chập trùng cũng trấn định lại.

"Đây là cái gì?" Vương Khung kinh hỉ nói.

"Đây là Long Điền Hoàng."

Lúc này, Bạch gia cùng chủ quầy gầy yếu đều đã đi xuống.

Chủ quầy gầy yếu nhìn Long Điền Hoàng, hai con mắt toả ra ánh sáng, trong miệng suýt nữa chảy nước miếng.

"Ha ha ha, không hổ là long mạch, quả nhiên dựng dục ra đồ quý hiếm." Bạch gia cũng cười ha hả.

Long Điền Hoàng là một loại khoáng vật vô cùng trân quý, thiên sinh địa dưỡng, có thể dùng để luyện dược, chỉ có long mạch linh địa mới có thể dựng dục ra, hơn nữa cũng không phải là long mạch nào cũng đều có.

Giống như tòa Cửu Long Dựng Châu Cục này, ít nhất đã dưỡng mấy ngàn năm, tích lũy tháng ngày, mới hình thành nhiều Long Điền Hoàng như vậy.

Vương Khung bừng tỉnh, hắn nhớ rõ trên phương thuốc "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công " tầng thứ hai, liền có Long Điền Hoàng.

Nhưng loại bảo vật này cũng không phổ biến, rất hiếm gặp.

"Hắc hắc, phát tài rồi." Chủ quầy gầy yếu không chỉ là gian thương, còn là một kẻ mê tiền, đã cầm Hỏa Giới bắt đầu vơ vét.

"Thứ đồ chơi này rất đáng tiền?" Vương Khung tiến tới, cũng bắt đầu liều mạng thu nhặt, đồng thời hỏi chủ quầy gầy yếu giá thị trường của thứ này.

Chủ quầy gầy yếu liếc mắt nhìn hắn, lùi ra xa một chút và lầm bầm: "Rõ ràng đều là của ta."

"Ta đang hỏi ngươi đấy!" Vương Khung nâng cao âm thanh hỏi.

"Dù sao cũng rất đáng tiền." Chủ quầy gầy yếu thấp giọng nói: "Nghe nói viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đang nghiên cứu chế tạo một loại dược tề, là dùng sáu loại thiên tài địa Long Điền Hoàng, Ngọc Hoàng Tinh, Huyền Hoàng Tủy, Tham Hoàng Huyết, Liệt Băng Hoàng còn có Yêu Xạ Hoàng bảo luyện chế mà thành."

"Nghe nói phục dụng luyện hóa loại dược tề này, có thể làm lớn mạnh Hỏa Chủng trong khoảng thời gian ngắn, đề thăng thực lực của bản thân lên một cái cấp độ. Cho nên, trong đoạn thời gian gần đây, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đang dùng nhiều tiền thu mua sáu loại thiên tài địa bảo này, đặc biệt là Long Điền Hoàng, vốn rất thưa thớt, bởi vậy giá cả liền tăng vọt." Chủ quầy gầy yếu nói.

"Còn có loại dược tề này?" Tâm tư của Vương Khung khẽ động, nếu quả thật có, ngược lại là có thể thông qua Lý Thuần Phong bán đi những khối Long Điền Hoàng này, thậm chí là có thể mua loại dược tề này.

"Đương nhiên là có, dược tề này gọi là...gọi là cái gì nhỉ..." Chủ quầy gầy yếu dừng lại động tác trong tay, suy tư, đột nhiên nói: "Đúng rồi, gọi là Lục Vị Địa Hoàng Hoàn."

"Cái gì cơ?" Vương Khung khẽ giật mình, chỉ cảm thấy cái tên này vô cùng cổ quái.

Trên thực tế, tên của nhiều phát minh của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đều rất kỳ lạ.

Nhưng loại dược tề này là dùng "Lục Hoàng" trân tài luyện chế mà thành, được đặt cho cái tên này cũng không sai.

Giá trị của Long Điền Hoàng là không thể nghi ngờ.

Vương Khung cũng không nói nhảm nữa, cúi đầu nhặt bảo bối, nếu như không phải cố kỵ Bạch gia, hắn thậm chí còn muốn trực tiếp thôi động Lôi Quang Tí.

Dù sao thì với tốc độ tay như thế, coi như Bạch gia cùng chủ quầy gầy yếu lại mọc thêm hai cánh tay, cũng không nhặt lại hắn.

Nhưng Vương Khung dù sao vẫn còn có điểm mấu chốt, có thể tiến vào bên trong toà yêu huyệt này, chủ yếu vẫn là dựa vào chủ quầy gầy yếu cùng với Bạch gia.

Hắn xuất ra một kiện bảo khí từ bên trong Hỏa Giới, đỉnh xúc tu thật dài như là giác hút, hắn vận chuyển Hỏa Chủng, thôi động bảo khí, nhẹ nhàng hất lên, vật kia tự động bay ra ngoài, từng khối Long Điền Hoàng trực tiếp bị hút vào.

"Phi Thiên Hấp Bàn! ?" Chủ quầy gầy yếu ngạc nhiên, trong nháy mắt liền nhận ra được.

Kiện bảo khí này là do Vương Khung thu hoạch được từ bên trong Hắc Thuỷ Long Cung, trên thực tế lại là sản vật của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, mặc dù không có bất kỳ sức chiến đấu cùng với lực phòng ngự gì, nhưng lại có thể cách không thủ vật, vô cùng thần diệu, cũng được Quang Minh Học Cung đặt vào Hắc Thuỷ Long Cung, dùng làm đồ ban thưởng.

Lúc này, Vương Khung vận dụng rất thuận buồm xuôi gió, hắn thậm chí cũng không cần động tay động chân, đứng tại chỗ, Phi Thiên Hấp Bàn liền hút Long Điền Hoàng ở nơi xa tới.

"Ngươi..."

Chủ quầy gầy yếu bị loại thao tác này của Vương Khung làm cho chấn kinh đến mức nói không ra lời, y thậm chí cũng không có chỉ trích loại hành

vi gian lận này, cúi đầu, liều mạng nhặt.

Y biết, nếu như không cố gắng nhặt, như vậy liền ngay cả cặn bã cũng đều không có.

Một lát sau, Long Điền Hoàng ở nơi này đã triệt để bị móc sạch.

Chủ quầy gầy yếu thu hoạch được tổng cộng 37 khối, Vương Khung thì thu hoạch được 231 khối.

Những Long Điền Hoàng này không chỉ có thể trợ giúp Vương Khung tu luyện "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai, đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai, thậm chí vẫn còn dư bán cho viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Tóm lại, lúc này hắn đã kiếm bộn.

Nhưng mà chênh lệch xa như vậy, khiến cho chủ quầy gầy yếu bực tức giậm chân.

Chương 268

"Ngươi quả thực chính là vô lại." Chủ quầy gầy yếu nghiến răng nghiến lợi nói.

Y hao phí tâm huyết tìm được tòa yêu huyệt này, thậm chí còn bỏ ra đại giới cực lớn giải tỏa địa khí, tìm kiếm biện pháp tiến vào yêu huyệt, kết quả lại tiện nghi cho Vương Khung không nói, hiện tại ngay cả bảo bối cũng đều đoạt không lại đối phương.

Rõ ràng là dính ánh sáng của y, kết quả Vương Khung lại được nhiều hơn y.

Chủ quầy gầy yếu tức giận đến ngay cả mặt cũng đều đỏ.

"Ta có thể lý giải là ngươi đang đố kị hay không?" Vương Khung thản nhiên nói.

"Ta đố kị ngươi?" Chủ quầy gầy yếu: "Có bản lĩnh chúng ta đánh một trận."

"Được, ta chấp ngươi cánh tay trái." Vương Khung nói.

"Khoác lác ai chẳng nói được, ta chấp ngươi hai cánh tay." Chủ quầy gầy yếu cũng có một chút nổi nóng, đối chọi gay gắt nói.

"Chớ có tranh cãi." Đúng lúc này, Bạch gia gầm nhẹ một tiếng, quát bảo hai người dừng lại.

Vương Khung nhìn lại theo tiếng kêu, lúc này, Bạch gia đã đi ra thật xa.

Bên trong bóng đêm vô tận, huỳnh quang yếu ớt vụt sáng chợt diệt, trước người Bạch gia dường như có một cỗ hư ảnh bàng bạc to lớn hiển hiện.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, vừa muốn tiến lên trước, chủ quầy gầy yếu đã vọt ra ngoài.

Hắn đuổi sát phía sau, đi đến trước người Bạch gia, một màn trước mắt khiến cho hắn kinh ngạc không thôi.

"Đây...đây là cái gì?"

Ở trung ương hang động, đặt một tòa tế đàn cỡ nhỏ cũ kỹ, phía trên

dựng thẳng một tấm bia đá, dường như là một loại bài vị nào đó, khắc lít nha lít nhít văn tự cổ lão, uốn lượn vặn vẹo, cũng không phải là văn tự nhân loại.

Ngoài ra, trên bia cổ còn khắc một bức chân dung, là một sinh vật cổ, có hình dáng giống như voi cổ, phủ đầy vảy, thân dưới bị khói bao phủ, giống như đi trên chín tầng trời.

"Tế đàn Cổ Yêu!" Chủ quầy gầy yếu khàn giọng nói.

"Không hổ là Địa Sư nhất mạch, thứ đồ chơi này cũng đều biết." Bạch gia lạnh lùng nói, mắt của nó không hề chớp, ánh mắt một chút cũng không dời khỏi toà tế đàn này.

Trong đôi mắt như chuông đồng kia hiện ra dị sắc.

Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, hắn nhìn ra được, đó là một loại khát vọng, khát vọng cửu biệt trùng phùng.

"Tuế nguyệt ung dung, lại không tuyên cổ, lịch sử táng diệt khó mà hiển hiện, nhưng bên trong tòa yêu huyệt lại vẫn cất giấu chân tướng như cũ." Chủ quầy gầy yếu đột nhiên bình tĩnh nói.

"Vào trước khi phương pháp tu hành Hỏa Chủng sinh ra, yêu thú mới là sinh linh chân chính trên phiến thiên địa này, nhân loại cũng không phải là một mực bị nô dịch áp bách." Âm thanh của chủ quầy gầy yếu nhẹ nhàng vang lên ở trong hang động, vang vọng rất lâu trong không gian vô biên.

Bạch gia ghé mắt nhìn y một cái, muốn nói lại thôi, không nói gì.

"Bên trong yêu thú, có một bộ phận tồn tại chí cao cung cấp bảo hộ cho nhân loại, thậm chí là ban tặng lực lượng, loại lực lượng này liền tới từ tế đàn Cổ Yêu." Chủ quầy gầy yếu nhìn cổ vật vượt qua tuế nguyệt trước mắt này, tiếp tục nói.

"Nhân loại thông qua tế tự cầu phúc, thu hoạch được lực lượng từ bên trong tế đàn, đây chính là phương pháp tu hành nguyên thủy nhất."

"Dần dần, nhân loại hình thành bộ lạc dùng tế tự yêu thú làm đồ đằng, bọn hắn sùng bái thờ phụng những yêu thú này, những yêu thú này cũng sẽ tiến hành che chở bọn hắn."

Chủ quầy gầy yếu lo lắng nói: "Hiện nay ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, vẫn như cũ tồn tại dạng nhân loại này, chỉ là, lực lượng của yêu thú đã sớm suy thoái, cho nên lực lượng lấy được từ tế đàn Cổ Yêu này cũng biến thành mỏng manh."

Vương Khung nghe thế, khuôn mặt có một chút động.

Đúng như dị năng giả vĩ đại Hoắc Pháp Vương nói, lịch sử là đơn giản, nhưng cũng là phức tạp, cho tới bây giờ không có trắng cùng với đen tuyệt đối.

Trong những năm xa xưa đó, quan hệ ở giữa nhân loại cùng với yêu thú dường như cũng không phải là thế bất lưỡng lập như hiện nay.

"Không biết rõ lúc yêu thú toàn thịnh là cường đại cỡ nào." Vương Khung nhìn tế đàn trước mắt, không nhịn được nói.

"Ngươi sẽ không muốn biết." Chủ quầy gầy yếu lắc đầu nói.

Căn cứ theo ghi chép của Địa Sư nhất mạch, lúc yêu thú toàn thịnh, lực lượng đáng sợ đến mức đủ để khiến cho tinh không rung động.

Huyết mạch cường đại tầng tầng lớp lớp, sinh linh cổ lão ẩn nấp trong đại địa, truyền thừa đáng sợ chiếm cứ cửu thiên, đó là thời đại yêu thú thống trị thiên hạ.

Nếu như không phải tạo hoá thần kỳ, khiến cho bên trong nhân loại sinh ra vị tiên hiền kinh tài tuyệt diễm, lấp lánh tuyên cổ kia, làm sao có thể sửa lại lịch sử yêu thú?

Coi như là cho tới bây giờ, nhân loại đối với lực lượng yêu thú vẫn tràn ngập kính sợ như cũ, một mực đang nghiên cứu, đang thăm dò.

Thậm chí còn muốn mượn nhờ lực lượng yêu thú.

"Tế đàn Cổ Yêu...ngược lại là có một loại năng lực có một chút tương tự..." Chủ quầy gầy yếu ngưng ánh mắt lại, đột nhiên nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, lộ ra sắc mặt khác thường.

"Ngươi đã từng gặp?"

Chủ quầy gầy yếu gật đầu nói: "Đại sư huynh Quang Minh Học Cung có một loại năng lực, có thể tế tự tinh huyết yêu thú, từ đó triệu hoán ra

vong linh yêu thú, khống chế lực lượng của loại yêu thú này trong thời gian ngắn."

"Loại năng lực đó gọi là Yêu Huyết Hoán Linh!"

"Diệp Thiên! ?" Ánh mắt của Vương Khung đột biến.

Hắn không ngờ được, lại có thể biết được một loại năng lực khác của Diệp Thiên tại nơi này.

Lực lượng tế đàn Cổ Yêu ban tặng cho là vĩnh cửu, là có thể truyền thừa tu luyện, mà mỗi tòa tế đàn sẽ cung phụng yêu thú bất đồng, lực lượng lấy được cũng khác biệt.

Về phần lực lượng của Diệp Thiên, chỉ là dùng tinh huyết yêu thú làm chất môi giới, triệu hoán ra vong linh yêu thú, từ đó khống chế lực lượng yêu thú trong một thời gian ngắn.

Chương 269

Nhìn như tương tự, nhưng lại có khác biệt ngày đêm.

Nhưng như vậy cũng đã rất đáng sợ.

"Nam nhân kia rất đáng sợ, cũng rất hoàn mỹ, bên trong cùng thế hệ cơ không hồ tìm ra nhân vật có thể cùng sánh vai." Chủ quầy gầy yếu thấp giọng nói.

Vương Khung liếc nhìn, thản nhiên nói: "Ngươi có vẻ đánh giá gã rất cao."

Chủ quầy gầy yếu lắc đầu nói: "Nhưng người càng là như vậy, liền càng có vấn đề."

Vương Khung nghe thế, hơi ngẩn ra: "Vì sao?"

"Thế giới không có người hoàn mỹ, bất kể là người nào, cũng không thể không có một chút tì vết, không có vấn đề chính là vấn đề lớn nhất." Chủ quầy gầy yếu có ánh mắt rất độc đáo, nhìn sự vật vô cùng thấu triệt.

Nói đến chỗ này, y liếc nhìn Vương Khung một cái, thản nhiên nói: "Đương nhiên, loại người toàn thân đều là tì vết như ngươi cũng cả thế gian khó tìm."

Vào lúc này, Vương Khung cảm thấy chủ quầy gầy yếu càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Dù sao thì cũng thực sự không có nhiều người trẻ với tầm nhìn độc đáo và hiểu biết độc đáo như vậy.

Diệp Thiên thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, con rể La Vương Thành tương lai, liền ngay cả Tần Hoàng Đình đều đã từng triệu kiến, loại tồn tại này quang mang vạn trượng, trong mắt thế nhân, gã chính là hoàn mỹ không một tì vết, là thần tượng không thể thay thế.

Nhưng cách nhìn của chủ quầy gầy yếu lại khiến cho Vương Khung cảm thấy rất dễ chịu.

Càng là người hoàn mỹ không có vấn đề, liền càng có vấn đề.

Chẳng ai có thể hoàn mỹ, ngay cả Thánh Nhân cũng đều có tì vết, những

kẻ giống như Diệp Thiên, biểu hiện càng hoàn mỹ, thuyết minh gã ẩn giấu càng sâu, làm người càng dối trá, xảo trá, vô sỉ...

Mẹ nó, nghĩ đi nghĩ lại, Vương Khung cũng đều có một loại xúc động muốn mắng chửi.

Ánh mắt độc đáo của chủ quầy gầy yếu đã triệt để cộng hưởng với hắn.

Nhưng nghĩ lại, Vương Khung lộ ra vẻ ngờ vực.

Vị chủ quầy gầy yếu này biết rõ tin tức Tần Hoàng Đình nghiên cứu chế tạo bí dược, thậm chí ngay cả năng lực Diệp Thiên ẩn tàng cũng đều biết...

Những chuyện này cũng không phải là người bình thường có thể tiếp xúc đến.

Vương Khung bắt đầu có một chút hiếu kì đối với thân phận của chủ quầy gầy yếu, ngoại trừ Địa Sư, đối phương tuyệt đối còn có thân phận khác.

"Đáng tiếc, tòa tế đàn này đã chết rồi, ài, quá lâu, thời gian là sức mạnh đáng sợ nhất thế giới." Bạch gia thở dài một tiếng, lộ ra sự cô đơn cùng với bất đắc dĩ.

Nó móng vung lên, liền thu cả tòa tế đàn vào bên trong Hỏa Giới.

Vương Khung lộ ra sắc mặt cổ quái: "Tế đàn mà cũng có thể chết?"

Bạch gia trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi thì hiểu cái gì? Đây chính là một trong những bộ phận trọng yếu nhất bên trong nền văn minh yêu thú, cũng không phải là năng lực của tên tiểu tử kia thể so sánh, căn bản không phải là cùng một chuyện."

Trong mắt Bạch gia tràn ngập xem thường, phảng phất như Yêu Huyết Hoán Linh của Diệp Thiên trong mắt nó chính là rác rưởi.

Trong lòng Vương Khung khẽ động: "Bạch gia, ngươi hiểu rõ như vậy, vậy thì có biện pháp phá giải loại năng lực kia không?"

"Đó là một chuyện quá đơn giản, nếu ai dám sử dụng loại năng lực đó đối với ta, quả thực chính là tìm chết." Bạch gia kêu gào nói, lộ ra vẻ mặt

ngạo nghễ, căn bản cũng không có để loại năng lực kia vào mắt.

Hai mắt của Vương Khung sáng rực lên, vội vàng hỏi: "Làm thế nào?"

"Bất kể là tế đàn Cổ Yêu, hay là loại năng lực rác rưởi kia cũng đều cần hiến tế cùng với vật môi giới, chỉ cần phá huỷ vật môi giới là được." Bạch gia cười lạnh.

"Chỉ cần căn cứ vào tòa tế đàn Cổ Yêu này, phỏng chế ra một tòa, luyện thành bảo khí, liền có thể đảo ngược phương thức hiến tế này."

"Nếu như có người thi triển loại năng lực này, liền có thể triệt để hoá giải, thậm chí là còn có thể điều khiển phản phệ, chơi chết đối phương."

Trong con ngươi của Bạch gia hiện ra thần sắc lạnh lùng, luận đến phương diện hãm hại lừa gạt, hắc thủ âm người, nó còn triệt để hơn so với Vương Khung.

"Ha ha ha, Bạch gia, ngươi thật là lợi hại." Vương Khung cười to, trên mặt hiện lên một vệt hàn ý.

Đây thật sự là ngủ gật liền có người tặng gối.

Tên Diệp Thiên kia đúng là đoản thọ, nếu không làm sao lại nắm giữ loại năng lực này? Đây không phải chính là lao đầu vào mũi thương, tự mình tìm chết sao.

Không cần hỏi Vương Khung cũng đều có thể đoán được, loại năng lực huyền diệu này gã khẳng định cũng là cướp đoạt được từ trên người của những người khác.

"Oắt con, lần này ngươi đã thật sự chết chắc rồi." Trong bụng Vương Khung đã sớm nở hoa.

Sự hiểu biết của hắn đối với Diệp Thiên là càng ngày càng nhiều, thậm chí là đối với năng lực của thằng oắt con này cũng đều có phương pháp phá giải, nhưng Diệp Thiên lại không hiểu biết bao nhiêu về hắn.

Nghĩ tới đây, Vương Khung cảm thấy toàn thân đều lộ ra một cỗ thoải mái.

"Ngươi có thù cùng với Diệp Thiên?" Chủ quầy gầy yếu tiến tới, lộ ra vẻ mặt hiếu kì hỏi.

"Tên tiểu tử này này cướp vợ tương lai của ta!" Vương Khung đắm chìm ở bên trong tưởng tượng, thuận miệng nói.

Hắn cùng với vị chủ quầy gầy yếu này chỉ là lâm thời kết đội, coi như lại có hảo cảm cũng không có khả năng nói bí mật của mình cho đối phương biết.

"Cướp vợ tương lai của ngươi?" Chủ quầy gầy yếu lộ ra sắc mặt cổ quái nói: "Nghe nói Diệp Thiên không phải đã đính hôn sao!"

"Đúng thế, người gã đính hôn chính là vợ tương lai của ta." Vương Khung mắng: "Cái thứ khốn kiếp kia không tự mình soi vào nước tiểu xem mình như thế nào, còn dám cướp vợ tương lai của ta? Không phải là ham muốn chút gia nghiệp kia của La Vương Thành, muốn làm kẻ ở rể sao?"

"Vợ tương lai của ngươi là..." Chủ quầy gầy yếu lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: "La Thanh Nguyên! ?"

"Còn có thể là ai?" Vương Khung hững hờ nói.

Chương 270

"Ngươi...ngươi nói bậy..." Chủ quầy gầy yếu đỏ mặt nói.

"Ngươi thì biết cái gì, vợ tương lai của ta chính là La Vương Thành Hắc Kiếm Ma đích thân đứng ra mai mối, không tin thì ngươi có thể đi hỏi thăm." Vương Khung nói giống như thật: "Thằng oắt con kia còn muốn ở rể La Vương Thành? Mơ thật đúng là đẹp, ta sớm muộn cũng sẽ chặt gã."

Vương Khung hùng hùng hổ hổ, đi sâu vào trong hang động cùng với Bạch gia.

Chỉ còn lại chủ quầy gầy yếu đứng tại chỗ, trợn mắt hốc mồm.

"Một trăm lượng, ngươi đã từng nói những lời này với ai? Ngươi...ngươi cũng không thể nói bậy a..." Chủ quầy gầy yếu tỉnh táo lại, quay đầu đuổi theo.

"Ngươi trừng mắt nhìn ta làm gì?" Vương Khung bị chủ quầy gầy yếu nhìn chằm chằm, không nhịn được hỏi.

"Ngươi là đồ lừa đảo." Chủ quầy gầy yếu bất mãn nói.

Trong mắt y, Vương Khung chỉ là một kẻ miệng bôi mỡ, là kẻ vô lại chỉ sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nếu như không phải cố kỵ Bạch gia, y đã sớm động thủ diệt khẩu.

Bắt đầu từ lúc này, chủ quầy gầy yếu liền nhìn chằm chằm Vương Khung giống như keo dính, trong mắt tràn đầy oán niệm.

Ông! Đột nhiên, Bạch gia dừng bước.

"Sao thế?"

"Có người đang xông vào, còn không chỉ có một người." Bạch gia cẩn thận nói.

Trong lòng chủ quầy gầy yếu hơi giật mình một chút.

Quả nhiên, địa khí một khi tiết ra, cách cục của toàn bộ long mạch liền sẽ triệt để bại lộ, một khi có người tinh thông đạo này xâm nhập vào phiến khu vực này liền có thể nhìn ra.

Lối vào yêu huyệt không chỉ có một, bọn hắn chỉ là đi trên một con

đường an toàn nhất.

Toà yêu huyệt này bị phát hiện ra chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ là không ai ngờ được lại nhanh như vậy, so với mấy người Vương Khung cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Ầm ầm! Đột nhiên, toàn bộ yêu huyệt bỗng nhiên chấn động, đá vụn lần lượt rơi xuống.

Ngay sau đó, một cỗ uy năng đáng sợ truyền đến từ chỗ xa, chấn động sơn mạch.

Cỗ uy năng kia phảng phất như đến từ trung ương yêu huyệt, trong khoảnh khắc, nhiệt độ trong hang động kịch liệt lên cao, giống như dung nham cực nóng, ngọn lửa kinh khủng vọt tới từ bốn phương tám hướng, xuyên qua cả tòa yêu huyệt.

"Cẩn thận." Bạch gia nghiêm nghị quát, quanh người nở rộ ánh vàng bảo vệ bản thân.

Sắc mặt của Vương Khung đột biến, vội vàng thôi động huyết khí màu vàng.

"Giao Vương Biến!" Trong khoảnh khắc, huyết khí nồng đậm hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân.

Vương Khung bỗng nhiên quay người, bảo hộ chủ quầy gầy yếu ở phía sau lưng, vảy giáp màu đen rung động, không khí chung quanh chấn động theo, tạo thành một lớp màng bảo vệ xung quanh hai người bọn hắn.

Ầm ầm! Ngọn lửa hừng hực như cuồng phong tàn phá bừa bãi, cuốn tới.

Toàn bộ yêu huyệt đều đang chấn động, từng khối nham thạch to lớn rơi xuống, hóa thành tro bụi ở bên trong ngọn lửa.

Ứng đối với lực lượng đáng sợ như này, ánh mắt của chủ quầy gầy yếu rung động.

Bên trong bóng tối, ánh lửa óng ánh, Vương Khung dùng Thân Thể Giao Vương ngạnh kháng, hắn giống như một ngọn núi cao, chắn ngang ở trước người y.

Ở trong thời khắc sống còn này, y cũng đều chưa kịp xuất thủ, nam nhân này liền đã bảo vệ y.

Đây cơ hồ là phản ứng bản năng.

Chủ quầy gầy yếu không ngờ được, Vương Khung lại còn có một mặt anh dũng như thế.

Ở trước mặt sống chết, vẫn như cũ có thể không để ý an nguy, bảo hộ ở trước người y, đây chính là đại nghĩa.

Dần dần, hình tượng của Vương Khung ở trong lòng chủ quầy gầy yếu liền trở nên có một chút bất đồng.

Trên thực tế, y đã hiểu lầm.

Vào một khắc trước, phản ứng đầu tiên của Vương Khung là vạn nhất chủ quầy gầy yếu toi đời, ai sẽ giúp bọn hắn dò xét toà yêu huyệt này? Ở trong này thế nhưng đều là bảo bối!

"Viêm Ma đến rồi! ?" Ở bên trong ánh lửa vô tận, chủ quầy gầy yếu khàn giọng nói.

Cái tên này dường như có ma lực vô biên, khiến cho Vương Khung cũng vì thế mà biến sắc.

Nếu như nói tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, Diệp Thiên là đại sư huynh cao cao tại thượng, ở phía sau gã còn có một đám cao thủ, bọn hắn bao trùm ở phía trên rất nhiều đệ tử, đều có tham vọng và thực lực muốn nhúng chàm vào quyền lực tối cao kia.

"Viêm Ma" Nhung Ngục, chính là một trong số những cao thủ đó.

Người này thiên phú dị bẩm, lúc còn rất nhỏ liền được Quang Minh Học Cung thu dưỡng, thức tỉnh cũng là năng lực phái siêu năng, hiện nay càng là đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm.

Trọng yếu nhất là, y vào sau khi Diệp Thiên đạt được vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung, liền lựa chọn đi theo.

Lúc này, y đã là tâm phúc đắc lực của Diệp Thiên.

Rất nhiều chuyện, đều là y thay thế Diệp Thiên ra mặt giải quyết.

Dùng thực lực cùng với địa vị của người này, vậy mà lại xuất hiện ở

đây, quả thực khiến cho Vương Khung cảm thấy kinh hãi.

"Y là đi tới vì ngươi?" Vương Khung xoay chuyển tâm niệm, trực tiếp hỏi.

Thế giới không có nhiều sự tình trùng hợp như vậy, cao thủ như vậy, tỉ lệ gặp phải thực sự quá nhỏ, huống chi nơi này còn là Thập Vạn Đại Sơn, rời xa đại thành Hoàng Đình, xác suất tao ngộ cơ hồ bằng không.

"Hoá ra bọn hắn vẫn đang một mực núp trong bóng tối đi theo ta." Chủ quầy gầy yếu răng cắn răng nói.

"Vì sao bọn hắn lại đi theo ngươi?" Vương Khung thấp giọng hỏi.

Viêm Ma là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, loại thực lực này ở bên trong cùng thế hệ cũng đều thuộc về đỉnh tiêm.

Nếu như khiêu chiến Quang Minh Bảng không hạn chế cảnh giới, người này có thể tiến vào 5 hạng đầu, không có một chút hồi hộp nào.

Trên thực tế, Quang Minh Bảng chỉ có thể dùng để tham khảo, có rất nhiều cao thủ ẩn tàng chỗ tối, xem nó như là trò chơi, căn bản là khinh thường tham gia.

Chương 271

"Ta trước đó đã từng lẫn vào Quang Minh Học Cung, tiếp cận Diệp Thiên, kết quả bị bọn hắn phát hiện ra." Chủ quầy gầy yếu thấp giọng nói.

Vương Khung nhíu mày, tổng bộ Quang Minh Học Cung là địa phương nào? Sao có khả năng nói trà trộn vào liền có thể trà trộn vào?

Huống chi, Diệp Thiên là nhân vật bậc nào? Há lại có thể dễ dàng tới gần?

"Ngươi có thù cùng với gã?"

"Chỉ là hiếu kì mà thôi." Chủ quầy gầy yếu nhìn ánh lửa tan hết chung quanh, chuyển ánh mắt qua nơi khác: "Chúng ta vẫn mau đi thôi, dùng thủ đoạn của Viêm Ma, nếu quả thật đến, chúng ta cho dù là một người cũng không đi được."

Viêm Ma Nhung Ngục, ở bên ngoài có hung danh rất cao, huống hồ tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm cũng không phải là bọn hắn có thể ngăn cản.

"Đi đâu?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong hang động.

Vương Khung hơi biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn như diều hâu bay trên không, giáng lâm ở trước người của bọn hắn.

Cùng lúc đó, từng cỗ khí thế mạnh mẽ lần lượt theo sát phía sau, khoảng chừng mười lăm ~ mười sáu người.

Đây đều là cao thủ Quang Minh Học Cung, thuần một sắc cảnh giới Bổ Nguyên.

Mạnh nhất tự nhiên là Viêm Ma Nhung Ngục cầm đầu.

Khí tức của y giống như hỏa diễm sáng rực, vô cùng nóng nảy, vừa lộ diện một cái, liền phô thiên cái địa, biến hang động này thành một cái lò lửa.

"Cao thủ!" Vương Khung có phán đoán trong giây lát.

Viêm Ma Nhung Ngục, còn đáng sợ hơn so với lời đồn đại.

"Vốn là muốn thả dây dài câu cá lớn, nhìn xem lai lịch của ngươi, không ngờ được lại tìm được toà yêu huyệt này, đã như vậy, ngươi hãy ngoan

ngoãn chịu trói ở ngay chỗ này đi."

Giọng nói của Nhung Ngục lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể trái nghịch, quanh quẩn trong hang động.

Trong mắt y, tìm được yêu huyệt, bắt vị chủ quầy gầy yếu trước mặt này, thậm chí còn có một kẻ đồng đảng của chủ quầy gầy yếu coi như đã là công đức viên mãn, đủ để trở về bàn giao với Diệp Thiên.

Lúc này, cường địch vây quanh, nhìn chằm chằm, ở trong mắt những người này, nhóm người Vương Khung giống như cá trong chậu, chỉ có thể mặc cho bọn hắn xâu xé chơi đùa.

Chủ quầy gầy yếu ngưng ánh mắt lại, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc quyết tuyệt.

"Đứng có mưu toan phản kháng, nếu không…"

"Không con mẹ ngươi." Đúng lúc này, Vương Khung đứng dậy, lạnh lùng nhìn Viêm Quang Nhung Ngục, chửi ầm lên: "Một lũ chó săn sắp chết lại còn dám phách lối như vậy, xứng đang đầu thai làm heo ở kiếp sau."

Giọng nói của hắn tràn đầy tự tin, âm thanh truyền bát phương, bộ dáng phách lối kia quả thực liền giống như đang răn dạy cháu trai.

Toàn bộ đám cao thủ Quang Minh Học Cung đều sửng sốt.

Liền ngay cả Viêm Ma Nhung Ngục cũng đều là lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn Vương Khung, trong mắt y, đây chỉ là một con côn trùng cảnh giới Bổ Nguyên tầng mà thôi, ở trước mặt y mà cũng dám phách lối như vậy?

Đây là bị dọa điên rồi? Hay là thật sự không muốn sống rồi?

Lúc này, chủ quầy gầy yếu cũng ngẩn người, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Khung, không biết rõ hắn vì sao lại phát cuồng như vậy? Đây là muốn chết một cách thống khoái?

"Ngươi...ngươi điên rồi?" Chủ quầy gầy yếu tới gần Vương Khung, nhỏ giọng nói.

"Sợ cái trứng." Vương Khung cười lạnh.

Cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm đúng là rất đáng sợ, coi như dùng thực lực của hắn bây giờ chỉ sợ cũng đều khó mà địch nổi.

Nhưng hắn căn bản không sợ, đừng quên, ở bên cạnh bọn hắn còn có Bạch gia.

Con lừa thần bị này chính là thâm tàng bất lộ, biết rất nhiều đại bí mật, tinh thông bí pháp Trúc Cơ, coi như là ở bên trong toà yêu huyệt này cũng đều có thể ra vào như cá bơi trong nước.

Ân sư thụ nghiệp của La béo, cao nhân truyền đạo của Vương Khung, tồn tại cao thâm khó lường như vậy sẽ có thực lực mạnh cỡ nào?

Chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm thì được tính là cái rắm gì!

Vương Khung đã động sát cơ, tất cả những người này đều là thủ hạ của Diệp Thiên, tự nhiên một kẻ cũng không thể bỏ qua, toàn bộ đều phải chết ở nơi này.

"Lão tử để lời nói này ở đây, hôm nay có một kẻ tính một ckẻái, tất cả đều phải chết." Vương Khung nói năng rất có khí phách.

Hắn tự tin như vậy, ngược lại là khiến cho đám cao thủ Quang Minh Học Cung cảm thấy kinh nghi.

Đặc biệt là Viêm Ma Nhung Ngục, trong mắt lóe lên một tia vẻ kiêng dè.

"Hẳn là nơi này còn cất giấu cao thủ?"

Y nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, chỉ thấy đối phương quá mức phách lôi, trong mắt nở rộ sát cơ, như thể thật sự coi bọn hắn là cừu dê chờ bị giết thịt.

"Quả nhiên có mai phục." Trong lòng Viêm Ma Nhung Ngục hơi giật mình một chút.

Chẳng trách chỉ là cỏ dại cảnh giới Bổ Nguyên tầng một lại dám nói chuyện cuồng ngạo như vậy ở trước mặt của y, hoá ra là ở sau lưng có chỗ dựa vào, may mắn là y không có tùy tiện xuất thủ.

Lúc này, sau lưng Viêm Ma Nhung Ngục chảy ra một tia mồ hôi lạnh, y nhanh chóng xoay chuyển tâm niệm, tính toán hết thảy khả năng, suy nghĩ nếu như xảy ra bất trắc, làm như thế nào để toàn thân trở ra.

Nhất thời, không khí đột nhiên ngưng kết.

Quang Minh Học Cung nguyên bản không ai bì nổi đối với những lời

kêu gào của Vương Khung, lại là yên lặng, ai cũng không dám xuất thủ.

Một màn này khiến cho chủ quầy gầy yếu nhìn đến trợn mắt hốc mồm, y nhìn về phía Vương Khung, trên gương mặt trắng nõn lộ ra ba phần cổ quái, bảy phần chấn kinh.

Y làm sao có thể ngờ được, Vương Khung chỉ dùng vài ba câu liền có thể khiến cho Viêm Ma bên trong truyền thuyết kiêng kị đến mức không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như không phải biết rõ chân tướng, y liền cho rằng Vương Khung cùng với Viêm Ma đã thương lượng từ trước, đang bày trò diễn kịch.

Chương 272

Nhìn thấy đối phương bất động, Vương Khung lại càng phách lối, nghĩ thầm, một đám hèn nhát không có cốt khí.

"Bạch gia, động thủ, giết toàn bộ." Vương Khung quát to một tiếng, không kiên nhẫn được nữa, bá khí đến vô biên vô hạn.

Hắn ra lệnh một tiếng, sắc mặt của đám cao thủ Quang Minh Học Cung đại biến, bỗng nhiên nhìn bốn phía.

Nhưng mà, hang động vắng vẻ không có bất cứ động tĩnh gì.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, quay đầu nhìn lại, con lừa kia không biết khi nào đã kéo ra khoảng cách mấy trăm mét cùng với hắn.

"Tiểu tử, ngươi đừng đặt hi vọng lên trên người ta, ta đánh nhau...không được." Bạch gia chém đinh chặt sắt nói.

"Cái quái gì cơ?" Lúc này, Vương Khung choáng váng.

Trước kia, vào thời điểm làm việc tại hàng thịt Hắc Nhận ở Tam Dương Trấn, Vương Khung đã từng giao hàng đến tận cửa, đưa cho Lý quả phụ ở trấn trên một đôi thận dê, tình cờ gặp được Lý quả phụ cùng với nhân tình của nàng đang làm sự tình không thể miêu tả.

Lúc đó hắn xách đôi thận dê, đứng ở trước đống cỏ khô, khóe mắt Lý quả phụ chứa xuân, quần áo của nhân tình kia không chỉnh tề, ba người sáu mắt nhìn nhau, loại xấu hổ kia liền không sai biệt lắm so với hiện tại.

Vương Khung lộ ra nụ cười lúng túng, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, đám cao thủ Quang Minh Học Cung lộ ra sắc mặt khó coi, nộ hoả bừng lên trong mắt, nhìn chằm chặp hắn.

Viêm Ma Nhung Ngục càng là không hề cố kỵ phóng thích ra sát cơ lăng lệ.

Bọn hắn đường đường là thiên kiêu chi tử Quang Minh Học Cung, cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, suýt nữa liền bị tên tiểu tử trước mặt này hù dọa.

Chuyện này nếu như truyền đi, bọn hắn phải đặt thể diện ở nơi nào?

Mấu chốt nhất là, tên tiểu tử chỉ biết phô trương thanh thế ở trước mặt này vừa rồi đã mắng bọn hắn giống như cháu trai vậy.

Vào giờ phút này, ngụm khẩu khí này rốt cuộc đã hóa thành nộ hỏa vô tận cùng với sát ý ngút trời.

Đạo đạo ánh mắt tràn ngập oán niệm lần lượt quăng tới, khóa chặt Vương Khung.

"Ha ha ha, chỉ là hiểu lầm mà thôi, chỉ là hiểu lầm mà thôi." Vương Khung gượng cười hai tiếng.

Đám người thấy thế, lộ ra nụ cười lạnh.

Quả nhiên chỉ là một tên phế vật thích phô trương thanh thế, hiện tại bị vạch trần, mới lộ ra sắc mặt cầu xin tha thứ, nhưng đã quá muộn.

Ở trong mắt của đám cao thủ Quang Minh Học Cung, Vương Khung đã là một người chết.

Ông! Đúng lúc này, bóng đen lấp lóe, xuất hiện ở giữa mọi người.

"Cẩn thận!" Nhung Ngục bỗng nhiên co con ngươi lại, nghiêm nghị quát.

Vương Khung ngưng tụ ánh mắt, nụ cười trên mặt đã tắt hẳn, trong mắt chỉ có lạnh lùng cùng với sát phạt.

Vào lúc này, hắn đánh ra một kích lôi đình, ngang nhiên xuất thủ, sát ý lăng lệ phô thiên cái địa, đè ép khiến cho trong lòng mọi người rung động, so với vừa rồi quả thực tưởng như hai người.

"Ánh...ánh mắt của hắn..."

"Cỗ khí thế này...xảy ra chuyện gì thế?"

Trong chớp mắt, vô số ý niệm thoáng hiện trong lòng mọi người.

Nhưng mà, căn bản không có thời gian phản ứng, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, thấm nhuần thiên địa, đao quang kinh khủng trực tiếp xuyên thủng trái tim một người trong đó.

Cánh tay của Vương Khung lắc một cái, trực tiếp xoắn thân thể của người kia đến vỡ nát.

Đây chỉ là sự khởi đầu.

Thân thể của hắn nhảy lên, giống như mị ảnh lướt đi, Hắc Long Đao phá không mà ra, chém xuống đầu của một người khác.

"Ngươi muốn chết!" Viêm Ma hét to, rốt cuộc cũng kịp phản ứng.

Ngọn lửa nóng rực giống như một thanh trường thương bắn mạnh ra, nhiệt độ đáng sợ đủ để nung chảy đất đá.

Ông! Vương Khung nhìn cũng không nhìn, huyết khí dâng trào, hóa thành vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân.

Tốc độ của hắn cực nhanh, phảng phất như là quỷ mị, tung hoành qua lại ở giữa đám người.

Ở bên trong ánh lửa hừng hực, đao khí màu đen tung hoành tràn ngập, cứng rắn xuyên thủng hai vị cao thủ.

Phanh! Ánh lửa bắn tới, Vương Khung khoát tay, Đại Uy Thiên Long Pháo bùng phát.

Hỏa lực mãnh liệt va đụng cùng với ánh lửa nóng rực.

Dư ba đáng sợ tách hai đạo nhân ảnh ra.

Vương Khung đáp xuống mặt đất, chậm rãi ổn định thân hình.

Trong hang động, hoàn toàn tĩnh mịch, từng đạo ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Khung, lộ ra một chút sợ hãi cùng với chấn kinh.

Không ai ngờ được, tên tiểu tử thoạt nhìn chỉ biết phô trương thanh thế này lại cất giấu thế công đáng sợ như vậy.

Không lên tiếng thì thôi, hót lên một tiếng liền sát phạt kinh thế.

Trong nháy mắt vừa rồi, liền có năm vị đệ tử chết ở trong tay hắn, phải biết rằng, đó đều là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

Đối mặt với nam nhân này, bọn hắn thậm chí cũng đều không kịp phản ứng, tốc độ như vậy thực sự quá nhanh, đao quang như thế thực sự quá lăng lệ.

Bọn hắn như thể thịt cá trên thớt gỗ, chỉ có thể mặc cho xâu xé.

Lúc này, ánh mắt trong mắt mọi người dần dần biến đổi, bên trong ngưng trọng nhiều thêm một tia kiêng dè.

Lúc này, liền ngay cả trong lòng chủ quầy gầy yếu cũng đều nổi lên gợn sóng.

Ở trên đường đi, biểu hiện của Vương Khung có thể nói là không có gì nổi bật, ngoài trừ là một kẻ nhanh nhẹn khi cướp đoạt bảo bối, thì có thể nói là một kẻ vô dụng, ngược lại còn có một chút vô lại.

Nhưng mà, trong nháy mắt vừa rồi, nam nhân này phảng phất như biến thành người khác, khí chất trầm tĩnh như vực sâu, quanh người chỉ có sát phạt đi theo, tàn nhẫn như thế, quả quyết như thế, bạo phát như lôi đình, đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng.

"Hoá ra là một cao thủ." Viêm Ma Nhung Ngục bước ra một bước, khí tức đáng sợ phô thiên cái địa.

Lúc này, ánh mắt của y lạnh lùng đến cực hạn.

Ở ngay trước mặt y, chém giết năm vị đệ tử, càng trọng yếu hơn là tu vi của đối phương chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một mà thôi.

Chương 273

Chuyện này đối với y mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

Dạng sỉ nhục này, chỉ có dùng sinh mệnh cùng với máu tươi mới có thể rửa sạch.

"Ta không phải đã nói rồi sao...toàn bộ thủ hạ của Diệp Thiên đều phải chết!" Vương Khung lung lay Hắc Long Đao trong tay, thờ ơ nói.

Đối mặt với cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, hắn cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có, nhưng hắn vẫn như cũ nguyện ý thử một lần, nhìn xem cực hạn của mình ở đâu.

"Chết!"

Đột nhiên, Nhung Ngục xuất thủ.

Vương Khung chỉ cảm thấy một cỗ cuồng phong cực nóng gào thét ập tới trước người, thân ảnh cao lớn kia bắn vọt tới.

"Viêm Ma Kiếm!"

Hỏa diễm nóng rực như đi ra từ địa ngục, tụ hợp ở trong tay Nhung Ngục, hóa thành một thanh kiếm ánh sáng đỏ rực.

Đây chính là năng lực đỉnh tiêm bên trong phái siêu năng, Viêm Ma.

"Cẩn thận!" Chủ quầy gầy yếu nghẹn ngào kêu lên.

Viêm Ma Kiếm đáng sợ chém xuống.

Vương Khung giơ Hắc Long Đao lên ngăn chặn.

Ông! Trong khoảnh khắc, phong mang va chạm, hoa lửa bắn tung tóe, đạo đạo lưỡi lửa dâng lên mà ra từ Viêm Ma Kiếm, oanh kích vào thân thể của Vương Khung.

Vảy giáp màu đen chấn động kịch liệt, ở trong ngọn lửa, dần dần phiếm hồng, nhiệt độ đáng sợ xuyên thấu qua lân giáp, đánh thẳng vào máu thịt của Vương Khung.

Sự đáng sợ của Viêm Ma hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ vào thời khắc này.

Loại lực lượng này cơ hồ không thể né tránh, hỏa diễm mãnh liệt lôi

cuốn theo lực lượng hủy diệt, có thể thôn phệ hết thảy.

Cho dù là Thân Thể Giao Vương cũng khó có thể phòng ngự.

Ầm ầm! Đột nhiên, nhục thân của Vương Khung chấn động, máu của hắn nổ vang như hồng thủy thao thiên, toàn thân xương cốt nổi lên quang huy màu vàng.

Từng đợt khí lưu ở dưới tiếng nổ vang của nhục thân hắn, tiêu tán như mây khói, hóa thành vô hình.

"Đây là..." Nhung Ngục hơi biến sắc, trong mắt lóe lên một vệt ngạc nhiên.

Viêm Ma Kiếm của y cử thế vô song, bên trong cùng thế hệ cũng đều hiếm người có thể ngăn cản chính diện, lại càng không cần phải nói chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một.

"Lúc này còn dám phân tâm?" Giọng nói của Vương Khung lạnh lẽo như hàn đàm vạn trượng, lộ ra lãnh ý thấu xương, bỗng nhiên vang lên.

Khóe mắt của Nhung Ngục run lên bần bật, dư quang đảo qua, một cánh tay khác của Vương Khung cầm Đại Uy Thiên Long Pháo, không biết từ lúc nào đã nhắm ngay vào y.

"Lão tử mổ heo, cũng biết giết người."

Ầm ầm! Vừa dứt lời, Đại Uy Thiên Long Pháo phát động toàn lực, chân nguyên bàng bạc thật lớn rót hết vào bên trong kiện bảo khí cấp đỉnh phong này.

Hỏa lực kinh khủng bắn ra, như một vệt cầu vồng, chấn bay Nhung Ngục.

Lực lượng mãnh liệt ngâm dài không dứt, nuốt chửng y, dư ba đáng sợ chấn động cổ huyệt, dẫn tới đá vụn lần lượt rơi xuống.

Lúc này, trong mắt mọi người chỉ có sợ hãi.

Trong mắt bọn hắn, nam nhân trước mặt nguyên bản thường thường không có gì lạ, phô trương thanh thế vui cười vô lại này, lại trở nên đáng sợ giống như ác ma.

Hỏa diễm hừng hực chiếu rọi hang động, ở dưới hoả lực của Đại Uy

Thiên Long Pháo dường như cũng lộ ra vẻ ảm đạm phai mờ.

Trong lòng đám cao thủ Quang Minh Học Cung cảm thấy nặng nề, ánh mắt rung động, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung tràn ngập e ngại.

Ai có thể nghĩ tới, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn này, lại sẽ gặp phải yêu nghiệt đáng sợ như vậy, chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, lại có thể cứng đối cứng với Viêm Ma, đánh bay y.

Thiên phú như vậy, làm cho trái tim của bọn hắn rung động, cũng bao gồm cả chủ quầy gầy yếu ở bên trong.

Lúc này, y sững sờ nhìn Vương Khung, dường như có một chút không nhận ra hắn.

Thiên tài trên đời này y cũng đã gặp qua không ít, tôn quý giống như La Kinh Cuồng, kinh diễm giống như Diệp Thiên, quỷ dị như Kiếm Đạo Tông!

Những người này đều là thiếu niên thành danh, hiển hách thiên hạ.

Bọn hắn hưởng thụ tôn vinh, cũng đã trải qua huyết chiến, đúc thành uy danh của mình ở bên trong khen ngợi cùng với huyết hỏa.

Nhưng mà, so sánh cùng với những người này, Vương Khung lại giống như là một dị số.

Hắn thanh danh không hiện, liền giống như là lăng không xuất hiện.

Nhưng thiên phú của hắn dường như cũng không kém gì những thiên kiêu cái thế thành danh đã lâu kia.

Trọng yếu hơn là, cho dù ứng đối với Viêm Ma, hắn cũng chưa từng tránh né, chiến ý dạt dào, tự tin ngút trời.

Dạng đảm phách này khiến cho chủ quầy gầy yếu cũng không nhịn được vì thế mà choáng váng.

Ầm ầm! Bên trong đống đổ nát, một trận dao động đáng sợ truyền đến.

Trong khoảnh khắc, loạn thạch vỡ vụn, bụi bặm ngập trời bốc lên, một thân ảnh cao lớn bước ra từ bên trong.

Viêm Ma Nhung Ngục, tiếp nhận một kích chính diện của Đại Uy Thiên Long Pháo cũng đều là không có chết đi, năng lực đáng sợ rốt cuộc cũng dần dần triển lộ răng nanh.

Ông! Nhiệt độ hừng hực khiến cho tất cả bụi mù chung quanh đều bị quét sạch.

Nhung Ngục cất bước đi tới, những ngọn lửa dần dần bốc cháy khắp người y.

Thần kỳ là, thân thể của y không nhận một chút tổn thương nào, ngược lại là máu thịt chấn động, chậm rãi hòa làm một thể cùng với hỏa diễm quanh người.

Vương Khung hơi nheo mắt lại, lộ ra một tia kiêng dè.

Lão bản đã từng nói, năng lực là đao trong tay người tu hành, nhưng uy lực của nó thì được quyết định bởi người cầm đao.

Cho dù là năng lực yếu nhất, vẫn như cũ có thể rèn luyện phong mang cái thế, sát phạt rung chuyển nhân gian.

Liền giống như Huyết Văn Tí của Vương Khung trước đó, ban đầu chỉ là tần suất rung động bình thường mà thôi, nhưng ở dưới sự huấn luyện như ma quỷ của lão bản, quả thực đã đề thăng tới trình độ năng lực cấp Linh.

Cũng giống như thế, năng lực của Viêm Ma không giống với bất luận một loại năng lực nào Vương Khung đã từng thấy.

Chương 274

Nam nhân trước mắt này đã sớm tôi luyện năng lực của mình đến cảnh giới khó có thể tưởng tượng.

"Viêm Ma Dung Kim Thân!"

Hỏa diễm đỏ rực triệt để thôn phệ Nhung Ngục, trong khoảnh khắc, y biến thành một cái "người lửa", giơ tay nhấc chân cũng đều mang hỏa diễm cực nóng, không khí chung quanh cũng đều bắt đầu vặn vẹo biến hình.

Xung quanh thân thể của y có quang huy màu vàng kim nhàn nhạt đang lưu chuyển, phác hoạ ra đường nét hoàn mỹ.

Trong khoảnh khắc, khí tức của Nhung Ngục liên tục tăng vọt, ép tới mức khiến cho đám người không thở nổi, liền ngay cả Vương Khung cũng đều cảm nhận được áp lực lớn lao.

"Đây là hình thái chân chính của y sao?" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống.

Ầm ầm! Đột nhiên, Nhung Ngục như là như lưu tinh bắn ra, tốc độ cực nhanh, cơ hồ khó mà bắt giữ, trong giây lát liền vọt đến trước người Vương Khung.

Ông! Hắc Long Đao cơ hồ phản ứng theo bản năng, bỗng nhiên chém xuống.

Lửa nóng sáng rực, hóa thành hỏa kiếm va chạm với nhau, cùng lúc đó, một nắm đấm bị ngọn lửa bao bọc đánh về phía ngực Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, hoa lửa bắn tung toé, những luồng lửa đỏ trải dọc theo lồng ngực của Vương Khung lan tràn ra bốn phía, giống như đại địa nứt vỡ.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng bạo phá xuyên thấu qua vảy giáp màu đen, chấn động thân thể máu thịt của Vương Khung.

"Đây chính là cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm?"

Vào lúc này, Vương Khung cảm thấy toàn thân huyết dịch đều phảng phất như bốc cháy lên, chân nguyên bàng bạc gào thét như sóng dữ, tất cả

đều chuyển hóa thành lửa nóng.

Trong nháy mắt, mặt đất trong phạm vi trăm trượng hoá thành khô cằn.

Đây chính là thực lực của cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, chân nguyên mênh mông, đủ để nghiền ép tu sĩ cảnh giới thấp hơn, huống chi dùng chân nguyên bàng bạc như thế này thôi động năng lực phái siêu năng, uy lực của nó sẽ khủng bố đến cỡ nào?

Nếu như đổi lại thành người khác, đã sớm biến thành tro tàn.

"Cảnh giới chênh lệch quá lớn, cảnh giới Bổ Nguyên tầng một cũng dám khiêu chiến Nhung Ngục sư huynh, quả thực là không biết sống chết."

"Viêm Ma Dung Kim Thân của Nhung Ngục sư huynh chính là từng thu được sự chỉ điểm của đại trưởng lão, tên tiểu tử này cũng dám ngạnh kháng? Hãy chờ đợi bị nướng chín đi."

Đám cao thủ Quang Minh Học Cung cười lạnh.

Nhung Ngục cường đại cỡ nào? Liền ngay cả đại sư huynh Diệp Thiên cũng đều ưu ái có thừa đối với y, ở trong hang động nhỏ hẹp này, coi như là thiên tài kinh diễm thì lại như thế nào? Còn không phải sẽ hóa thành đất khô cằn.

"Một trăm lượng không ngăn được." Chủ quầy gầy yếu thần sắc hơi động, vừa muốn động thủ liền bị Bạch gia ngăn lại.

"Chờ một chút."

"Còn chờ cái gì?" Chủ quầy gầy yếu trầm giọng nói.

Ông! Bên trong lửa nóng đầy trời, một tràng âm thanh vang lên, như tiếng chung lớn, đinh tai nhức óc.

Nhục thân của Vương Khung chấn động, mỗi một hơi thở đều truyền ra dao động huyền diệu.

Ngọn lửa chung quanh xuyên thấu qua vảy giáp màu đen chui vào trong cơ thể, trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên thổ nạp, nhiệt khí dâng lên, giống như lợi kiếm, nứt đá thủng vàng.

"Thân này không phải của ta, kiếp lai làm bất hủ, thần thông hóa nguyên linh, đại ma độn địa đi!"

Phạn âm vang lên, chấn động cổ huyệt.

Trong cơ thể Vương Khung, xương và cơ cùng vang lên, hào quang tầng tầng, xương cốt của hắn hơi hơi rung động, máu không ngừng nổ vàng.

Sự huyền diệu của "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" hiển lộ trên thế gian,

Lửa nóng nung khô nhục thân, khiến cho bảo cốt của hắn rốt cuộc cũng thuế biến.

Nhục thân đáng sợ kích hoạt vào thời khắc này, trong khoảnh khắc, Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên nhấp nháy, như một vòng mặt trời vọt đến phương đông, chân nguyên bàng bạc như sông lớn tràn lan, dao động dâng trào, ồn ào náo động mà ra từ trong cơ thể của Vương Khung.

"Mẹ kiếp, chân...chân nguyên của hắn...làm sao lại nhiều như vậy?"

"Như sông lớn dâng trào, như hồng thủy vỡ đê, hắn thật sự là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một?"

"Không thể nào?"

Nhất thời, đám người xao động, quả thực không thể tin được.

Trong nháy mắt, lực lượng của Vương Khung tăng vọt, chân nguyên mãnh liệt thấu thể mà ra, cứng rắn ngăn trở ngọn lửa quanh người.

Chân nguyên bàng bạc như vậy, cơ hồ đều có thể sánh vai cùng với Viêm Ma.

Phải biết rằng, Viêm Ma là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, chân nguyên của y cực kỳ hùng hậu, là gấp trăm lần cảnh giới Bổ Nguyên tầng một bình thường, coi như đè cũng có thể đè chết đối phương.

Bởi vậy, từ lúc bắt đầu, hắn liền không có để Vương Khung vào mắt.

Nhưng hiện tại không giống, Vương Khung đã phá vỡ hết thảy nhận biết của bọn hắn.

Đây chính là sự thần diệu của " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công ".

Bộ cổ kinh này danh xưng là chân nguyên thứ nhất, vào trước khi tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", tiềm năng của bộ cổ kinh này liền dần dần hiển lộ.

Lúc này, ở dưới áp lực tuyệt cường của Viêm Ma, Trúc Cơ sơ thành,

nhục thân thuế biến, lực lượng chân chính của "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" rốt cuộc cũng hiển hiện.

Trong lòng Nhung Ngục hơi giật mình một chút.

"Lôi Quang Tí!"

Ông! Lôi quang cuồng bạo xen lẫn trên cánh tay phải của Vương Khung, một lượng lớn chân nguyên hóa thành lôi quang mãnh liệt hòa làm một thể cùng với Hắc Long Đao.

So với trận đối chiến với Đường Môn Đại Thiếu tại Thiên Võng ngày đó, uy lực của loại năng lực này không chỉ tăng vọt gấp mười lần.

Lôi quang dài hơn ba mét rời khỏi tay của Vương Khung, trực tiếp xuyên thủng một vị đệ tử.

Đối phương hét thảm một tiếng, trực tiếp nổ tung.

Cùng lúc đó, Vương Khung giống như quỷ mị lướt qua Nhung Ngục, cầm lấy Hắc Long Đao giữa không trung, lôi quang lại dâng lên, hắn quay đầu lại, chém một vị đệ tử thành hai nửa.

Vào lúc này, Vương Khung đang đại khai sát giới.

Lôi quang óng ánh lóe sáng, tấu lên giai điệu tử vong.

Chương 275

Hình thái của Vương Khung phát sinh biến hoá kinh người, vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân, chỉ có cánh tay phải hiện ra như là lôi đình, uẩn tàng hung uy.

Hắc Long Đao cùng với cánh tay phải giống như liền thành một thể.

Chân nguyên mãnh liệt gào thét, hóa thành lôi quang lao nhanh, trảm diệt hết thảy.

"Song sinh năng lực! ?" Khuôn mặt của chủ quầy gầy yếu có một chút động.

Ông! Cánh tay phải của Vương Khung rung động với tốc độ cực nhanh, lôi quang đáng sợ ở dưới rung động tần suất cao như vậy quả thực liền giống như là một chiếc cưa máy.

Trong nháy mắt, một vị đệ tử bỗng nhiên nổ tung, máu thịt biến thành tro tàn ở trong ánh chớp.

Chỉ trong chớp mắt công phu, Vương Khung liên chém ba vị đệ tử.

Tốc độ, lực bạo phát cùng với với lực phá hoại của Lôi Quang Tí cũng đều là đỉnh tiêm nhất lưu, ở dưới sự thôi động của chân nguyên hùng hồn, phát ra uy năng khó có thể tưởng tượng, căn bản không phải là những đệ tử này có thể ngăn cản.

Vào giờ phút này, ánh mắt của tất cả mọi người đều biến đổi.

Trong mắt của bọn hắn, nam nhân này quả thực chính là ma quỷ, sát phạt vô kỵ, hoành hành bá đạo.

"Ngươi đang tìm chết!" Nhung Ngục giết đến.

Chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, lại giết nhiều đệ tử như vậy ở ngay trước mặt y, nếu như truyền đi, y cũng không cần lăn lộn nữa.

Lúc này y thực sự tức giận, sát ý ngập trời phóng lên tận trời, hỏa diễm thiêu đốt càng thêm hừng hực, khiến cho thân thể của y trở nên càng cao hơn lớn, đạo đạo đường vân màu vàng lan tràn, đan xen vào nhau giống như áo giáp, thậm chí còn diễn sinh ra một đôi sừng lửa ở trên đỉnh đầu của y.

Hình thái thứ hai, Viêm Ma Sí Dương Thân.

Uy năng của Nhung Ngục lại tăng vọt một lần nữa, giống như núi lửa phun trào, ngọn lửa kinh hoàng tràn ngập trong hang động.

Hai tay của y chụp về phía mặt đất, trong khoảnh khắc, tron vòng phạm vi trăm dặm, đạo đạo hỏa diễm dâng lên mà ra từ sâu trong lòng đất, đồng thời tốc độ phun ra càng lúc càng nhanh.

Thân hình Vương Khung lấp lóe, du tẩu ở trong biển lửa, tránh né những cột lửa dâng lên.

"Nhất Viêm Táng Địa!" Nhung Ngục hét lớn.

Đột nhiên, hỏa diễm ở xung quanh Vương Khung bạo động, phảng phất như núi lửa phun trào, trực tiếp bùng nổ, ngọn lửa kinh khủng nuốt chửng hắn trong giây lát.

"Quả nhiên danh bất hư truyền."

Vương Khung cắn răng, cho dù là Thân Thể Giao Vương cũng khó có thể cản một trận lửa bùng nổ đáng sợ như này.

Ở phía dưới sự xung kích của lửa nóng, vảy giáp màu đen bắt đầu vỡ vụn, tróc ra.

Nhiệt độ cao hừng hực xâm nhập vào thân thể máu thịt.

Ầm ầm! Đúng lúc này, Nhung Ngục như quỷ mị xuất hiện ở trước người hắn, khí tức cực nóng phô thiên cái địa ập tới.

"Không ngăn được, phải nhanh chóng chạy trốn."

Vương Khung nghiêm nghị quát, dường như đã sớm chuẩn bị kỹ càng, Đại Uy Thiên Long Pháo ứng thanh mà lên.

Lần này, hắn rót toàn bộ chân nguyên trong người vào bên trong kiện bảo khí cấp đỉnh phong này.

Ở chỗ họng pháo nổi lên ánh sáng lạnh lẽo, sức mạnh đáng sợ đó thậm chí còn khiến cho chủ thể Đại Uy Thiên Long Pháo xuất hiện một tia vết rách.

Khoảng cách gần như thế, coi như là Nhung Ngục cũng đều cảm thấy một tia kinh hãi.

Nhưng muốn tránh né, đã quá trễ.

Phanh!

Hỏa lực kinh khủng trực tiếp thôn phệ Nhung Ngục, hoa lửa đáng sợ xuyên thủng tầng tầng vách đá, bắn ra từ sâu trong lòng đất.

Uy năng kinh khủng như này, khiến cho toàn bộ hang động cũng đều chấn động, từng khối nham thạch to lớn lần lượt rơi xuống, bụi mù bốc lên đầy trời, che đậy hết thảy.

Từng đệ tử Quang Minh Học Cung sợ hãi, cũng không đoái hoài tới Nhung Ngục, lần lượt chạy trốn bốn phía, tìm kiếm một chút hi vọng sống.

Nửa giờ sau, động tĩnh rốt cuộc cũng dần dần lắng lại, bụi mù tán đi, đá vụn trước mặt chồng thành đống, đều là phế tích.

Đệ tử Quang Minh Học Cung, từng người từng người ngoi đầu lên lộ diện từ bốn phương tám hướng, lần lượt tụ tập.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một đống đá vụn nổ tung, Nhung Ngục vọt ra.

Cánh tay phải của y nhuốm đầy máu tươi, hỏa diễm quanh người cũng trở nên ảm đạm, nhưng khí tức vẫn hừng hực hung mãnh như cũ.

Sự kinh khủng chân chính của "Viêm Ma" hiển hiện ra vào thời khắc này, máu thịt bị ngọn lửa đồng hóa, coi như hứng trọn một kích toàn lực của Đại Uy Thiên Long Pháo, cũng đều có thể triệt tiêu hơn phân nửa tổn thương.

Nhưng dù vậy, Nhung Ngục vẫn bị thương tổn như cũ.

Chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng một, chẳng những có thể tổn thương y, lại còn đào tẩu ở dưới mắt của y.

Chuyện này đối với y mà nói quả thực chính là nhục nhã vô cùng không thể rửa sạch.

"Chết tiệt! Coi như đào sâu ba thước ta cũng muốn nghiền xương tên tiểu tử này thành tro!" Nhung Ngục phát cuồng, sát tâm đã động, không thể vãn hồi.

"Sư huynh, bọn hắn nói không chừng đã chạy ra ngoài." Lúc này, một vị đệ tử nói.

"Chạy không thoát, toà yêu huyệt này đã phế, địa khí đã tiết ra, càn khôn điên đảo, cửu môn khép kín, sinh lộ đi ra chỉ có một đường."

Nhãn lực của Nhung Ngục rất sắc bén, đối với y mà nói, nơi này là một chỗ vây sát tuyệt hảo, bắt rùa trong hũ, y muốn chậm rãi bức nhóm người Vương Khung vào tuyệt lộ, hành hạ đến chết.

...

Sâu trong yêu huyệt, sau chín khúc quanh và mười tám ngã rẽ, hiểm địa sông ngầm tầng tầng lớp lớp.

Ở một nơi trống trải, mấy người Vương Khung chạy trốn đến đây, rốt cục cũng ngừng lại.

Lúc này, hắn mặt ngoài thân thể rất nhiều nơi bị thiêu đốt đến cháy đen, huyết dịch nóng bỏng, bốc hơi nóng.

"May mắn mà chạy nhanh." Bạch gia nói thầm.

Vừa rồi vào thời điểm chạy trốn, nó chính là kẻ chạy nhanh nhất.

"Ta suýt nữa bị ngươi hố chết." Vương Khung im lặng nói.

"Chính ngươi gây hoạ, có thể trách ta sao? Cho nên ta mới một mực nói, người trẻ tuổi phải khiêm tốn một chút." Bạch gia phản bác.

Chương 276

Vương Khung vô lực lắc đầu, căn bản không có khí lực đấu võ mồm cùng với nó.

"Thương thế của ngươi rất nặng." Chủ quầy gầy yếu nhìn Vương Khung, nhíu mày nói.

"Cảnh giới chênh lệch quá lớn." Vương Khung thở ra một hơi.

Thực lực của Viêm Ma đúng là rất kinh khủng, năng lực của bản thân y đã rất khó giải quyết, cảnh giới càng là nghiền ép hắn.

Nếu như không phải Vương Khung tu luyện Trúc Cơ Pháp cùng với "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", đã sớm chết một vạn lần.

Giao thủ cùng với dạng cao thủ này, áp lực quá lớn, đối với kinh nghiệm thực chiến, tâm thái, tinh thần có hiệu quả mãi giữa to lớn.

Chỉ là quá hao phí tâm thần, lúc này chân nguyên trong cơ thể Vương Khung đã tiêu hao sạch sẽ, ngay cả thôi động Long Viên Biến để khôi phục thương thế cũng đều làm không được.

"Ăn nó đi." Chủ quầy gầy yếu lấy ra một viên đan màu đỏ từ trong ngực, hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, toả ra mùi thơm ngát.

"Đây là cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Bảo ngươi ăn thì cứ ăn đi, dù sao cũng không thể độc chết ngươi." Chủ quầy gầy yếu không chờ Vương Khung phản ứng, trực tiếp nhét vào trong miệng của hắn.

Lập tức, viên đan màu đỏ hóa thành một dòng nước ấm tràn vào trong Hỏa Chủng màu đen.

Tinh tinh chi hỏa, có thể liệu nguyên.

Hỏa Chủng màu đen giống như được nhen nhóm một lần nữa, chân nguyên sôi trào, trong nháy mắt đã khôi phục hơn phân nửa.

Vương Khung kinh dị nhìn về phía chủ quầy gầy yếu, loại đan dược này quá thần kỳ, nếu như vào thời điểm chiến đấu có thể bổ sung chân nguyên trong giây lát, quả thực chính là nhiều thêm một cái mạng.

"Đây là đan dược gì?"

"Lục Vị Địa Hoàng Hoàn chưa thành phẩm, không thể tăng thực lực lên, nhưng có thể cấp tốc khôi phục chân nguyên." Chủ quầy gầy yếu nhìn Vương Khung khôi phục không ít, nhẹ nhàng thở ra.

Vương Khung khôi phục chân nguyên, thôi động Long Viên Biến, huyết khí màu vàng du tẩu toàn thân, thương thế dữ tợn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

Một màn này khiến cho chủ quầy gầy yếu rất là ngạc nhiên.

"Năng lực của ngươi thật là đặc biệt."

Vương Khung liếc mắt nhìn y: "Ngươi không phải càng đặc biệt hơn?"

"Ngươi...ngươi có ý tứ gì?" Chủ quầy gầy yếu chột dạ nói.

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì? Lại khiến cho thủ hạ của Diệp Thiên liều mạng cũng muốn đuổi bắt ngươi? Đừng nói hươu nói vượn cùng với ta, ngươi nói láo, ta nhìn ra được." Vương Khung trầm giọng nói.

Sắc mặt của chủ quầy gầy yếu xiết chặt, chợt bất đắc dĩ nói: "Ta trộm...không đúng, ta nhặt một vật, chỉ là một kiện đồ vật không ra gì."

"Ta không ngờ được, bọn hắn lại dai như đĩa, truy sát đến nơi này."

"Thứ gì?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, vội vàng hỏi.

"Chính là thứ này."

Chủ quầy gầy yếu lấy ra một kiện đồ vật từ trong Hỏa Giới, Vương Khung chỉ nhìn thoáng qua, cả người liền cứng đờ.

Đó là một miếng sắt màu đen, phía trên loang lổ vết rỉ, giống như mai rùa, ở chính giữa có lấy một con số, quanh co khúc khuỷu, cổ phác thần bí.

"Số chín! ?"

Lúc trước, lúc chủ quầy gầy yếu trộm miếng sắt này từ chỗ của Diệp Thiên cũng không có quá để ý, nhưng mà chính là bởi vì miếng sắt này, mới khiến cho Diệp Thiên cảnh giác, làm cho y bị bại lộ.

Thậm chí ngay cả Viêm Ma cũng đều mang theo cao thủ, truy sát vạn dặm.

Rất nhiều người vô tội cũng liên luỵ vào cuộc truy sát này.

Chủ quầy gầy yếu mơ hồ cảm thấy miếng sắt này hẳn là cất giấu bí mật, nhưng bằng nhãn lực cùng với kiến thức của y lại nhìn không ra bất kỳ mánh khóe nào, ngoại trừ chất liệu đặc thù một chút, cũng không có những tác dụng khác.

Cho nên y mới thoải mái lấy ra.

Nhưng mà, lúc Vương Khung nhìn thấy miếng sắt như là mai rùa này, cả người đều sửng sốt.

Miếng sắt này giống nhau như đúc cùng với miếng sắt màu đen hắn thu hoạch được sau khi chém giết Bộ Thiên Nhai tại Hắc Thuỷ Long Cung ngày đó.

Khác biệt duy nhất chính là con số ở phía trên.

Con số trên miếng sắt màu đen trong tay Vương Khung là 73.

Con số trên miếng sắt này là 9.

"Chẳng lẽ là thật?" Trong lòng Vương Khung lẩm bẩm.

Ngày đó, hắn đã từng thông qua miếng sắt này, tiến vào một vùng không gian kỳ lạ, lôi đình trải rộng, chỉ có một người bị phong cấm.

Người kia đã từng nói, đó là một tòa lồng giam, có tổng cộng chín mươi chín tòa lồng giam.

Ngay từ đầu, Vương Khung chỉ cho rằng những gì mình nhìn thấy đều là ảo giác.

Thẳng đến thời điểm khiêu chiến phó bản Thập Bát Đồng Nhân tại Thiên Võng, lôi đình màu đen xuất hiện, hắn liền biết rõ, chính mình đã từng thật sự tiến vào chỗ kia, đồng thời thu hoạch được một loại sức mạnh cấm kỵ vô cùng kỳ dị.

Loại lực lượng này ẩn nấp ở trong cơ thể của Vương Khung, hắn hoàn toàn không biết gì cả, không thể chưởng khống, cũng không thể cảm giác, liền giống như căn bản không tồn tại.

Vương Khung đã từng thử nghiệm, muốn lại một lần nữa câu thông với miếng sắt màu đen, nhưng lại thất bại.

"Loại đồ vật này tuyệt đối cất giấu cơ duyên, Diệp Thiên biết rõ sao?"

Vương Khung xoay chuyển tâm niệm.

"Hẳn là không biết, nếu như gã biết rõ, tuyệt đối sẽ không để cho vị chủ quầy gầy yếu này đắc thủ." Vương Khung suy đoán.

Nếu quả thật là bảo bối cực kỳ trọng yếu, những người khác căn bản sẽ không có chỗ trống nhúng chàm.

Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Thiên đối với lai lịch của loại đồ vật này hẳn là cũng biết một ít, nếu không sẽ không có khả năng điều động Viêm Ma truy sát chủ quầy gầy yếu.

"Ngươi nhìn ra cái gì rồi sao?" Chủ quầy gầy yếu nhìn Vương Khung, tò mò hỏi.

"Nhìn không ra." Vương Khung lắc đầu, rất tự nhiên thu miếng sắt số 9 vào bên trong Hỏa Giới.

Động tác này rơi vào trong mắt chủ quầy gầy yếu, như thể mèo bị dẫm lên đuôi vậy, cả người đều xù lông.

"Ngươi làm gì thế?"

"Kêu la cái gì, loại đồ vật phỏng tay như này, ngươi giữ được sao? Vạn nhất Viêm Ma đuổi theo, ta còn có thể dùng thứ đồ chơi này dẫn dắt y đi." Vương Khung nói một cách hiên ngang lẫm liệt.

Chương 277

"Thật sao?" Chủ quầy gầy yếu ngạc nhiên nhìn Vương Khung.

"Lời cảm kích cũng đừng nói, kiếp sau hãy làm trâu làm ngựa cho ta." Vương Khung ấn đầu của chủ quầy gầy yếu, nói.

"Phi...ngươi nằm mơ." Chủ quầy gầy yếu nhe răng nói.

"Đừng ồn ào nữa." Bạch gia quát to một tiếng, nó cũng không quay đầu lại nhìn chằm chằm khối đồng khảm vào vách đá trước người.

Lúc này, Vương Khung phương mới chú ý tới, vách đá trước mặt bọn hắn là dùng cả một khối đồng khảm vào trong lòng núi, phía trên khắc lít nha lít nhít phù văn, không có sai biệt so với tế đàn Cổ Yêu nhìn thấy vừa rồi.

"Bạch gia, đây là cái gì?" Vương Khung đi lên phía trước, nhỏ giọng hỏi.

"Đây là yêu văn, ghi lại là..." Bạch gia tập trung tinh thần nhìn.

"Ghi lại cái gì?"

Bạch gia trừng trừng hai mắt, lộ ra vẻ cổ quái.

"Rốt cuộc là cái gì?" Vương Khung truy hỏi.

"Diệt hỏa chi pháp!"

Vương Khung khẽ giật mình: "Cái gì gọi là diệt hỏa chi pháp?"

Bạch gia khẽ nhúc nhích đôi tai dài, trầm giọng nói: "Nội dung ghi lại ở phía trên này là biện pháp khắc chế Hỏa Chủng của nhân loại."

"Cái gì?" Vương Khung giật mình, liền ngay cả chủ quầy gầy yếu cũng lộ ra dị sắc.

"Vào những năm tháng cổ xưa nhất, trong nhân loại sinh ra một vị cường giả thức tỉnh Hỏa Chủng đầu tiên, coi đây là chuyển cơ, cán cân vận mệnh bắt đầu xiêu vẹo, phương pháp tu hành Hỏa Chủng lưu truyền ở trong nhân loại, chiến tranh giữa nhân loại cùng với yêu thú cũng bắt đầu từ đây, kéo dài mãi cho đến nay."

Bạch gia thản nhiên nói: "Thời thế tạo anh hùng, ngay từ thuở sơ khai,

nhân loại đã sinh ra nhiều nhân tài tuyệt đỉnh, bọn họ trải qua biến động, nếm trải sinh tử, phá diệt kiếp số, trở thành những người mạnh nhất giữa thiên địa trong một khoảng thời gian cực ngắn."

"Tồn tại như thế, đủ khiến cho cả tộc yêu thú chấn động, dựa vào lực lượng của bọn chúng cũng khó mà địch nổi, cho dù là huyết mạch cổ xưa nhất cũng không thể tiêu diệt bọn họ, có bọn họ, nhân loại thu hoạch được thời gian trưởng thành, ở dưới năng lực sinh sôi đáng sợ của nhân loại, ưu thế của yêu thú dần dần không còn, bọn chúng dần dần bị đuổi ra khỏi trung ương đại địa."

"Thẳng cho đến một ngày, bên trong yêu thú, có một đầu..." Nói đến đây, Bạch gia có một chút dừng lại.

"Có một đầu gì?" Vương Khung hỏi.

"Không thấy rõ." Bạch gia quay đầu, tiếp tục nói: "Đầu yêu thú kia phát hiện ra một loại vật chất, loại vật chất này có thể làm cho Hỏa Chủng của nhân loại dập tắt."

"Cái gì?" Vương Khung cùng với chủ quầy gầy yếu nhìn nhau, đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhân loại có thể sống sót đến nay, chính là dựa vào Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực.

Ở trên thế giới, là tồn tại một loại vật chất nào đó, có thể làm cho Hỏa Chủng dập tắt?

Chuyện này thật đáng sợ, đối với nhân loại mà nói, quả thực chính là tai nạn.

Giọng nói của Bạch gia biến thành lạnh lùng, lộ ra một tia trầm trọng.

"Loại vật chất này cực kỳ thần bí, cho dù là yêu thú cũng không thể triệt để nắm giữ nó, rốt cuộc, bên trong yêu thú có đại năng đề xuất một cái kế hoạch."

Nói đến đây, giọng nói của Bạch gia hơi run một chút.

"Kế hoạch gì?" Chủ quầy gầy yếu không nhịn được thúc giục hỏi.

"Bọn chúng muốn dùng loại vật chất này sáng tạo ra một chủng tộc

mới..."

"Danh hiệu của kế hoạch này tên là...Diệt Hỏa Vương Tử!"

Vương Khung hít vào một ngụm khí lạnh, sự kinh khủng và điên cuồng của yêu thú còn muốn khoa trương hơn so với hắn tưởng tượng.

Bọn chúng là muốn sáng tạo ra một cái chủng tộc mới, một cái chủng tộc đặc biệt nhằm vào Hỏa Chủng.

Có thể tưởng tượng, loại sinh linh này một khi thật sự sinh ra, sẽ chính là ngày cuối cùng của nhân loại.

"Bọn chúng thành công sao?"

Mặc dù đã biết đáp án, Vương Khung vẫn là không nhịn được hỏi.

Nếu quả thật thành công, nhân loại hiện nay cũng đã sớm tuyệt diệt mới đúng.

Bạch gia lắc đầu nói: "Không biết rõ!"

"Liên quan tới toàn bộ kế hoạch này, chỉ có năm đại huyết mạch yêu thú nắm giữ triệt để, những yêu thú khác chỉ là tham dự một bộ phận."

"Loại vật chất cực kỳ thần bí có thể tạo thành tổn thương vĩnh cửu đối với Hỏa Chủng, cũng không phải là dễ dàng nắm giữ, vì thực hiện kế hoạch này, yêu thú cũng đã bỏ ra đại giới to lớn."

"Bọn chúng không chỉ bắt vô số nhân loại để làm đối tượng thí nghiệm, thậm chí còn hi sinh rất nhiều huyết mạch yêu thú, làm tài liệu để bồi dưỡng chủng tộc mới..."

"Chiếu theo dự đoán, chủng tộc mới này một khi sinh ra, sẽ nắm giữ lực lượng tuyệt đối áp đảo phía trên nhân loại, chỉ là..." Bạch gia có một chút dừng lại, hình như có thâm ý nhìn về phía Vương Khung.

"Chỉ là cái gì?"

"Loại vật chất này còn có một cái đặc điểm, sẽ vô hiệu đối với một ít người."

Vương Khung ngơ ngác, không khỏi hỏi: "Người nào?"

"Hỏa Chủng lại cháy lên!" Giọng nói của Bạch gia phiêu hốt như gió, quanh quẩn ở bên trong yêu huyệt.

Hỏa Chủng lại cháy lên, ở bên trong dòng sông lịch sử mênh mông của nhân loại, loại người này là dị số, hiếm thấy trong thế gian.

Bọn hắn phá kiếp trọng sinh, bách chiến không suy, Hỏa Chủng lại cháy lên, tung hoành trăm đời.

Nếu là dạng dị số này, chỉ cần không chết, tất sẽ đăng lâm tuyệt đỉnh.

Cho đến nay, dạng dị số này, Vương Khung chỉ từng gặp một người, đó chính là Lâm Huyền.

Nhưng Lâm Huyền đã sớm bị hắn chém giết tại Hắc Thuỷ Long Cung.

"Hỏa Chủng lại cháy lên...bên trong thủy triều thời đại, luôn không thiếu thân ảnh của bọn hắn, các cường giả tranh phong, dẫn dắt trào lưu."

Bạch gia khẽ nói, con ngươi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khối đồng trên vách đá, nhìn yêu văn cổ lão.

Căn cứ theo ghi chép, có thể miễn dịch đối với loại vật chất thần bí kia, chỉ có cường giả Hỏa Chủng lại cháy lên.

Chương 278

"Loại tồn tại như vậy hẳn là rất ít ỏi." Vương Khung khẽ nói.

"Cực kỳ hi hữu, mấy trăm năm cũng chưa chắc chắn có thể sinh ra một người, chỉ là..." Bạch gia dùng lại, bên trong con ngươi hiện lên thần sắc trầm trọng.

"Một khi xuất hiện, liền sẽ rất đáng sợ, Hỏa Chủng của bọn hắn khác với người bình thường, có một ít người coi như vẫn lạc, cũng đều có khả năng phục sinh."

"Cái gì?" Vương Khung hơi biến sắc: "Chuyện này sao có khả năng?"

Bạch gia lắc đầu: "Không có cái gì là không có khả năng."

"Hỏa Chủng vốn là nguồn năng lượng thứ hai, có thể lại cháy lên, kết cấu sinh mệnh đều phát sinh cải biến, có một số người, có thể phân liệt ý chí cùng với sinh mệnh của bản thân, dung nhập vào bên trong Hỏa Chủng mới."

Giọng nói của Bạch gia trầm thấp như chung cổ, đánh thẳng vào tiếng lòng của Vương Khung, phá vỡ nhận biết của hắn.

"Khởi tử hoàn sinh! ?"

"Cũng không phải là tồn tại sở hữu Hỏa Chủng lại cháy lên đều có thể làm được, chỉ là đã từng xuất hiện tiền lệ như vậy, hơn nữa cho dù có một chút hi vọng sống cũng rất khó, dù sao thì điên đảo sinh tử, cũng không phải là ai cũng đều có thể làm được." Bạch gia nói bổ sung.

"Đến, dùng Hắc Long Đao của ngươi cắt khối đồng này đi."

"Cắt?" Vương Khung bừng tỉnh.

Thứ đồ chơi này có niên đại xa xưa, giá trị khó mà đánh giá, đặc biệt là yêu văn phía trên, có một bộ phận còn chưa đọc ra được, giá trị nghiên cứu cũng cực kỳ to lớn.

"Không biết rõ có thể bán được bao nhiêu tiền." Vương Khung nói thầm trong lòng.

"Đừng có giở trò lung tung, loại đồ vật này là không thể lộ ra ánh sáng."

Bạch gia nói, ánh mắt quét về phía chủ quầy gầy yếu, chủ quầy gầy yếu gượng cười hai tiếng, rất tự giác che miệng của mình, nói lầm bầm: "Ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì."

Ông! Hắc Long Đao ứng thanh mà động, phong mang lạnh lùng ở bên trong hang động tối tăm cũng đều nhiếp tâm phách, đao phong dọc theo vách đá giống như là cắt đậu phụ cắt xuống trọn khối đồng.

"Đây là bảo bối a." Chủ quầy gầy yếu hai mắt tỏa ánh sáng, thèm muốn không thôi.

Nhưng thứ đồ chơi này, liền ngay cả Vương Khung cũng đều không đến lượt, y càng là không cần nghĩ.

"Ở phía sau còn có đồ vật." Vương Khung đột nhiên nói.

Ầm ầm! Khối đồng bỗng nhiên rơi xuống, lộ ra một căn phòng đá, trong đó có đặt một quả trứng khổng lồ, cao khoảng hai người, trên đó có khắc những phù văn phức tạp.

"Bá Vương Chi Noãn (Trứng của Bá Vương)! ?" Bạch gia nghẹn ngào kêu lên, nhận ra được.

"Đây chính là Bá Vương Chi Noãn?" Chủ quầy gầy yếu kinh nghi nói.

Hiển nhiên, y đã từng nghe đến cái tên này, nhưng cũng chỉ là nghe qua mà thôi.

Dùng truyền thừa cùng với nội tình của Địa Sư nhất mạch, y cũng đều chưa từng thấy qua.

Bạch gia kích động không thôi, nhào tới, đi lòng vòng quả trứng kia.

"Ha ha ha, thật sự là Bá Vương Chi Noãn, ta còn cho rằng thứ đồ chơi này đã tuyệt tích."

Vương Khung hiếu kì, đi ra phía trước, ngón tay vừa chạm vào quả trứng to lớn, liền cảm nhận được một cơn chấn động xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến, giống như dòng nước ấm.

"Đây là thứ đồ gì?"

"Bá Vương Chi Noãn, là linh vật yêu thú nhất tộc sáng tạo để Trúc Cơ, giống như là đan lô, đặt yêu thú vừa mới sinh ra vào trong Bá Vương Chi

Noãn, có thể xây dựng đạo cơ, đề thăng huyết mạch." Bạch gia nhếch miệng, lỗ tai dài nhỏ run run không thôi.

"Tiểu tử, cơ duyên của ngươi đã đến." Bạch gia nhìn về phía Vương Khung, bên trong con ngươi lộ ra một tia giảo hoạt.

"Ngươi đang nói..." Tâm tư của Vương Khung nhạy bén cỡ nào, một câu liền nghe ra ý đồ của Bạch gia.

Bá Vương Chi Noãn, là linh vật Trúc Cơ, giống như đan lô.

Hắn có thể mượn nhờ kiện bảo bối này triệt để luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", thậm chí có thể xung kích "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai, trực tiếp đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai.

Dù sao thì đan phương tầng thứ hai hắn cũng đã sớm gom góp không sai biệt lắm.

"Đây chính là cơ duyên a, loại bảo bối này coi như tại thời đại yêu thú, cũng không phải là ai cũng đều có tư cách sử dụng." Bạch gia nói.

Bá Vương Chi Noãn vô cùng trân quý, vật liệu cần tiêu tốn để luyện chế một kiện tại ở trong thời đại hiện nay đã sớm không thể thu thập đủ, cho dù là tại thời đại kia cũng thuộc về trân phẩm.

Đối với yêu thú mà thôi, đây chính là tài nguyên chiến lược, chỉ có một ít cổ huyết cùng với hậu duệ thuần huyết của chủng tộc cường đại mới có tư cách sử dụng.

Một kiện Bá Vương Chi Noãn, đối với yêu thú mà nói là có giá trị khó có thể tưởng tượng.

Loại đồ vật này nếu để cho Lôi Quang Lục Sí Văn sử dụng, có thể trực tiếp khiến cho huyết mạch của nó thuế biến, tiến hóa thành Bát Cực Lôi Long Văn, thậm chí là Lôi Đình Long Văn Thú càng cường đại hơn.

Ánh mắt của Vương Khung biến thành cực nóng, một khi luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", tu thành "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai, đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai, thực lực của hắn sẽ tăng mạnh, đến thời điểm chém giết Viêm Ma, liền giống như mổ heo.

"Tên tiểu tử, tiện nghi cho ngươi." Bạch gia nhếch miệng cười nói.

"Nhưng mà..." Chủ quầy gầy yếu đột nhiên nói.

"Nhưng mà cái gì...Địa Sư nhất mạch các ngươi đào mộ phần của người khác, cũng không thể sử dụng loại bảo vật này." Bạch gia uốn éo cái mông, ủi chủ quầy gầy yếu sang một bên.

"Bạch gia, ngươi sẽ không hố ta đó chứ?" Vương Khung hồ nghi nói.

"Trái tim của ngươi thật bẩn, dám hoài nghi động cơ của ta? Được thôi, ta sẽ thu loại bảo bối này." Bạch gia nâng móng lên liền muốn bắt lấy Bá Vương Chi Noãn.

Thân thể của Vương Khung quét ngang, ngăn ở dưới vó lừa, cười khan nói: "Còn xin Bạch gia giúp ta một chút sức lực."

Chương 279

Hống! Đúng lúc này, Bạch gia hét dài một tiếng, âm thanh khủng bố như lôi đình cuồn cuộn, căn bản liền không giống như là một con lừa phát ra.

Vương Khung hơi biến sắc, chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều xao động sôi trào.

Chủ quầy gầy yếu càng là lộ ra sắc mặt khổ qua, không nhịn được lui về phía sau một bước.

Ông! Móng trước bên phải của Bạch gia nổi lên quang huy màu vàng, phù văn cổ xưa hiển hiện.

Nó bỗng nhiên bước ra, nện lên phía trên thân thể của Vương Khung.

Bất đồng so với tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" lúc trước, vào lúc này, ánh vàng lưu động như thủy ngân, hóa thành một đạo phù văn ở mặt ngoài thân thể.

Bạch gia liên tục ra vó, trong nháy mắt, trăm đạo phù văn như trăng trong nước, lạc ấn ở mặt ngoài thân thể Vương Khung.

"Khai lò!" Bạch gia gầm nhẹ một tiếng.

Bá Vương Chi Noãn nổi lên hào quang rực rỡ, đỉnh trứng nở rộ như hoa sen.

"Bỏ vào!"

Vương Khung ngầm hiểu, tế ra Cửu Dương Nguyên Linh Mộc, nhen nhóm Bá Vương Chi Noãn, cùng lúc đó, hắn ném toàn bộ thiên tài địa bảo trên phương thuốc "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai vào Bá Vương Chi Noãn.

"Đi vào!" Bạch gia quát khẽ.

Vương Khung tung người nhảy lên, tiến vào Bá Vương Chi Noãn, ở trong sát na hắn đi vào, Bá Vương Chi Noãn chậm rãi khép kín.

Ngọn lửa bốc lên, luyện hoá đan dược, ánh vàng khắp nơi, phù văn diễn hóa, nhục thân của Vương Khung chịu đựng rèn luyện ở dưới hai cỗ lực lượng hoàn toàn khác biệt.

Cùng lúc đó, ký hiệu cổ lão phía trên Bá Vương Chi Noãn kích hoạt, hào quang tầng tầng, mờ mịt sôi trào, triệt để bao phủ Vương Khung.

"Hắn sẽ chết sao?" Chủ quầy gầy yếu nghi ngờ nhìn chằm chằm Bạch gia.

"Không biết rõ!" Bạch gia lắc đầu, trong mắt hiện ra ánh sáng sáng ngời, nhìn chằm chặp Bá Vương Chi Noãn.

Bá Vương Chi Noãn, là dùng mấy ngàn loại tinh hoa yêu thú luyện chế mà thành, cho phép sinh linh tái nhập vào tiên thiên chi thai, uẩn dưỡng như đan lô, vạn vật quy nguyên, dung luyện một thân, thích hợp nhất cho tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp".

Chỉ là, loại bảo bối này là do yêu thú thiết kế, chỉ là mấy ngàn loại tinh hoa yêu thú, thân thể máu thịt bình thường liền căn bản không chịu nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, vào những năm xa xưa, chỉ có cổ huyết mới có tư cách sử dụng Bá Vương Chi Noãn.

Yêu thú bình thường căn bản chịu không nổi.

"Ngươi...ngươi không phải đang hố hắn hay sao?" Chủ quầy gầy yếu vội la lên.

"Tên tiểu tử này không giống." Bạch gia lạnh lùng nói.

Nó không dời mắt nhìn chằm chằm vào Bá Vương Chi Noãn.

Ầm ầm! Đột nhiên, bên trong Bá Vương Chi Noãn, lửa nóng tăng vọt.

Nhiều loại thuốc tan chảy và hòa vào nhau, như một đoàn tinh thể trong suốt lơ lửng trên đỉnh đầu Vương Khung.

Hỏa Chủng màu đen lặng yên vận chuyển, chậm rãi hấp thu chuyện đoàn tinh hoa này.

Cùng lúc đó, phù văn màu vàng ở mặt ngoài thân thể Vương Khung nổi lên hào quang sáng chói, linh khí sôi trào rầm rĩ, thấm vào máu thịt.

Ngay sau đó, phù văn màu vàng ở dưới linh khí sôi trào, xuyên thấu qua làn da, máu thịt...bắt đầu hoà vào trong xương.

"Hống!" Vương Khung gầm nhẹ, gân xanh toàn thân nứt ra.

Quá trình này rất đau đớn, giống như cắt toàn bộ cơ thể ra, chấn vỡ

xương và đổ tinh hoa vào đó.

Đây chính là phương pháp khai cốt bá đạo nhất, tinh nguyên bàng bạc đến từ mấy ngàn loại yêu thú.

Vạn vật quy nguyên, tụ linh hóa khí, loại phương pháp bá đạo này mang theo rủi ro tương đối lớn.

Ầm ầm! Những gợn sóng màu đỏ truyền ra từ bên trong Bá Vương Chi Noãn, giống như huyết khí, trầm trọng nồng đậm, trong đó cuốn theo sự hung lệ cùng với cuồng bạo.

Cho dù rời đi thật xa, chủ quầy gầy yếu vẫn như cũ có thể cảm nhận được.

"Hắn tu luyện đến cùng là công pháp gì? Khí thế quá khốc liệt." Chủ quầy gầy yếu không nhịn được hỏi.

Lúc này, Bá Vương Chi Noãn liền giống như là một tòa núi lửa sẽ bộc phát vào bất cứ lúc nào, người bình thường chỉ cần ở gần cũng đều không chịu nổi, lại càng không cần phải nói Vương Khung đang ở bên trong.

Đối với những công pháp bá đạo, chủ quầy gầy yếu cũng đã nhìn thấy không ít, nhưng cơ hồ không có một bộ công pháp nào có thể giống như công pháp của Vương Khung, mạnh mẽ bắt lấy tạo hoá, lạc ấn chư linh, đúc thành căn cơ, rèn luyện bảo cốt.

Dần dần, linh khí bên trong Bá Vương Chi Noãn đạt đến trình độ dày đặc nhất, toàn bộ phù văn màu vàng khắc ấn ở trong xương Vương Khung.

Chỉ một thoáng, xương cốt của hắn nổi lên tinh hà lộng lẫy, thụy khí tầng tầng, kỳ huyết huyền hoàng, dao động đáng sợ truyền ra từ trong cơ thể Vương Khung.

Nhục thân của hắn nổ vang, triệt để đạt được thuế biến, xương sống của hắn giống như rồng bay ra khỏi vực thẳm, tản ra khí tức nguyên thủy thần bí.

"Sắp xong rồi..." Trong mắt Bạch gia hiện ra tinh mang, quan sát biến hóa của Vương Khung ở bên trong Bá Vương Chi Noãn.

Vương Khung lúc này, toàn bộ ba trăm sáu mươi mốt khối xương toàn

thân đã khai cốt hoàn thành, bảo tướng đã thành, toàn thân giống như suối nguồn sơ sinh, tham lam hấp thu tinh hoa bên trong Bá Vương Chi Noãn.

Không chỉ như vậy, Hỏa Chủng màu đen vào sau khi hấp thu dược lực đại đan, cũng bắt đầu thuế biến, chân nguyên mãnh liệt như biển, trong lúc mơ hồ nổi lên ánh sáng màu vàng nhạt và ánh sáng màu bạc sâu thẳm, lưu chuyển và đan xen vào nhau, như thể mặt trời và mặt trăng cùng tồn tại, âm dương biến hoá.

"Đạo cơ đã thành, dị tượng hiển hiện! ?" Chủ quầy gầy yếu không khỏi động dung.

Y bất khả tư nghị nhìn Vương Khung ở trong quá trình thuế biến, trong nội tâm nhấc lên gợn sóng.

Ở bên trong dòng sông lịch sử dài dằng dặc của nhân loại, đã từng xuất hiện nhiều lần tuyệt tự, nhiều bí pháp tu hành thất truyền, giống như như Trúc Cơ Pháp, cổ kinh truyền thế, ở trong thế gian hiện nay, chỉ có một ít thế lực lớn mới nắm giữ, hơn nữa còn là tàn quyển, cho nên người tu luyện càng là phượng mao lân giác.

Chương 280

Nhưng tại năm tháng nhân loại cường thịnh nhất, có không biết bao nhiêu thiên kiêu tung hoành, bọn hắn tu luyện Trúc Cơ Pháp, lĩnh hội cổ kinh truyền thế, thậm chí trong đó còn có một ít người thoát thai hoán cốt, có thể dẫn phát dị tượng.

Vào giờ phút này, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung biến hóa, chính là một trong số những dị tượng bên trong truyền thuyết.

Nhật nguyệt cộng triều sinh.

Chân nguyên như biển, tự tại thông linh, uẩn tàng âm dương biến hóa, phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa, diễn biến long hổ giao thái, đây chính là nhật nguyệt cộng triều sinh.

Dị tượng hiển hiện, uy lực chân nguyên của hắn xa xa không phải là cảnh giới Bổ Nguyên bình thường có thể so sánh.

Hỏa Chủng trong cơ thể Vương Khung giống như một viên đan màu đỏ, đan hà phía ngoài nhất bỗng nhiên nhấp nháy, dựng dục ra tầng thứ hai.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, chân nguyên trong cơ thể hắn như hồng thủy vỡ đê, bắt đầu tăng vọt, dị tượng nhật nguyệt cộng triều sinh diễn hóa như thật.

"Cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai!" Trong lòng Vương Khung vui vẻ.

Lúc này, hắn đã luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", đạo cơ đã thành, nhục thân thuế biến, dị tượng sơ sinh, cảnh giới đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai, thực lực tăng vọt.

"Hắn trở nên mạnh hơn." Chủ quầy gầy yếu khẽ nói.

Y cảm giác được rõ ràng, khí tức của Vương Khung trở nên càng thêm đáng sợ, phô thiên cái địa, đâu đâu cũng có.

"Không phải chỉ như vậy." Bạch gia ngưng tụ ánh mắt lại, chưa hề buông lỏng.

Ầm ầm! Đột nhiên, ở phía trên Bá Vương Chi Noãn, mây mù tụ hợp, tối tăm lạnh lẽo, lộ ra khí tức làm cho người ta run sợ, đạo đạo lôi quang tại

lấp lóe bên trong mây mù.

"Đây là..."

"Mẹ kiếp!" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Cửu Biến Long Khí phóng lên tận trời, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen cũng hiện ra hư ảnh một con tiểu long.

Hắn đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, loại năng lực này tự động hiển hóa, là cũng muốn trưởng thành.

Bên trong Bá Vương Chi Noãn, Cửu Biến Long Khí giống như một con tiểu long, phát ra tiếng long ngâm.

"Đây là năng lực gì?" Chủ quầy gầy yếu kinh nghi bất định.

Từ khi tiến vào yêu huyệt đến nay, Vương Khung không ngừng phá vỡ lấy nhận biết của y, nam nhân này thâm bất khả trắc, trên người hắn có lấy quá nhiều điều không biết cùng với thần bí.

Chuyện này khiến cho y cũng không nhịn được tò mò.

"Hình rồng...loại lực lượng này không phải dễ dàng nắm giữ." Bạch gia tự nói, âm thanh lộ ra ba phần rét lạnh.

Bên trong truyền thuyết xa xưa, nếu là long chủng liền nấp trong vực thẳm, mỗi lần trưởng thành thuế biến đều sẽ bị trời rèn luyện, một bước một sinh tử, cửu kiếp liên hoàn, cuối cùng sẽ có thể phi long tại thiên, rong ruổi trong thiên địa.

Cửu Biến Long Khí, là năng lực do hai đại năng lực Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương dung hợp mà thành, ngoại trừ hai đại năng lực này, còn có long uy, công kích cự ly xa, thậm chí là năng lực tự chủ công kích.

Mà vào giờ khắc này, loại năng lực này lại biểu hiện giống như sinh linh chân chính, vẻn vẹn chỉ thuế biến, liền dẫn tới thiên kiếp.

Ầm ầm! Lôi quang giống như cột nước bỗng nhiên rơi xuống, bắn phá Cửu Biến Long Khí.

Long ngâm kinh thiên, chấn động cổ huyệt, sức mạnh đáng sợ đó cũng không phải là nhằm vào Vương Khung, mà là nhằm vào năng lực hóa ra

hình rồng này.

Lôi quang óng ánh chiếu sáng hang động.

Đạo đạo lôi quang bổ xuống, cũng không biết qua bao lâu, Cửu Biến Long Khí hét thảm một tiếng.

Ở trong ánh chớp, hình rồng tiêu tán, tiêu tán như mây khói.

"Thất bại! ?" Trong lòng Vương Khung giật thót.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, hư ảnh con tiểu long kia bỗng nhiên phân liệt, hóa thành Long Viên cùng với Giao Vương một lần nữa.

"Mẹ kiếp, còn có thể như vậy?" Vương Khung choáng váng.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, năng lực đã dung hợp tiến hóa lại vẫn có thể thoái hóa.

Cửu Biến Long Khí biến mất, phân giải thành Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương một lần nữa.

Điều duy nhất khiến cho Vương Khung vui mừng là, phẩm cấp của hai đại năng lực phân giải ra đều đề thăng tới cấp Linh tuyệt phẩm.

Nói một cách khác, hắn từ hai đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, biến thành ba đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Điều đáng tiếc nhất là tiềm năng của Cửu Biến Long Khí.

Chiếu theo ý tưởng ban đầu, Cửu Biến Long Khí có thể dung hợp chín đại năng lực có thuộc tính khác nhau, sau đó thuế biến trở thành năng lực mạnh nhất.

Đối với chuyện này, Vương Khung tràn ngập chờ mong, nhưng hắn vạn lần không ngờ được, loại năng lực này vậy mà lại thất bại ở trong lúc trưởng thành.

"Đây là thứ Hỏa Chủng chó má gì?" Vương Khung hùng hùng hổ hổ.

Đột nhiên, hắn đưa tay vuốt, cảm thấy có vật gì đó dưới người, hắn cúi đầu nhìn xuống.

Lôi quang mãnh liệt còn chưa triệt để tán đi, ánh sáng trong suốt như pha lê xuyên qua sấm sét, phản chiếu vào trong mắt Vương Khung.

Hắn chỉ nhìn lướt qua liền sửng sốt, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn

mặt vốn dĩ đang thất vọng của hắn.

"Đây là...vảy rồng! ?"

Lôi quang tán đi, lộ ra hình dạng của vật kia.

Đó là một chiếc vảy màu xanh lục, toàn thân thon dài, dài khoảng chừng một mét, mép vảy cực kỳ sắc bén, nổi lên ánh sáng sắc lạnh.

Các đường nét trên vảy rất thô sơ và đơn giản, thể hiện sự bí ẩn và dữ tợn, gần như giống hệt vảy rồng trong các bức hoạ cổ đại.

Ánh mắt của Vương Khung rung động, có một chút hoảng hốt.

"Loại đồ vật này...là di sản sau khi độ kiếp thất bại?"

Lúc này Vương Khung là ngẩn người.

Cửu Biến Long Khí, là năng lực dựng dục ra từ trong cơ thể hắn, cũng không phải là sinh linh chân chính, có thể dẫn đến thiên kiếp đã khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ không thôi, kết quả vào sau khi độ kiếp thất bại, lại vẫn hình thành một loại vật chất chân thực.

Chương 281

Mấu chốt nhất là loại vật này cực giống vảy rồng bên trong truyền thuyết.

Chuyện này khiến cho hắn quả thực không thể nào hiểu được.

"Đây cũng là năng lực của Hỏa Chủng màu đen?" Trong nội tâm Vương Khung sinh ra nghi hoặc.

Hỏa Chủng màu đen so với hắn tưởng tượng còn muốn thần bí hơn, thậm chí có một chút khó tin.

Năng lực thức tỉnh, năng lực dung hợp, năng lực tiến hóa.

Nguyên bản, Vương Khung cho rằng đây chính là năng lực chân chính của Hỏa Chủng màu đen.

Hiện tại xem ra, dường như cũng không phải là chỉ như thế.

Năng lực dung hợp tiến hóa đi ra từ Hỏa Chủng màu đen, giống như là sinh linh chân chính, vậy mà lại dẫn đến thiên kiếp, nếu như độ kiếp thành công, Vương Khung không biết rõ sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng sau khi độ kiếp thất bại, lại vẫn sẽ sinh ra vật chất chân thực.

Đây quả thật là có một chút không thể tưởng tượng.

Vương Khung nhẹ nhàng vuốt ve vảy rồng màu xanh lục, một cỗ lực lượng mênh mông truyền đến từ đầu ngón tay, ở bên trong chiếc vảy rồng này có một cỗ năng lượng cực kỳ đáng sợ dao động, phảng phất như uẩn tàng núi lửa, súc thế đợi thời cơ bộc phát.

Vương Khung cầm vảy rồng, liền cảm giác được có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, chiếc vảy rồng này như thể một phần thân thể của hắn.

"Khá thuận tay."

Vảy rồng dài nhỏ, dài chừng một mét như là một thanh đao, phần gốc nhô lên, cực giống chuôi đao, cầm ở trong tay xem như vũ khí là vô cùng vừa vặn.

"So với Hắc Long Đao còn nặng hơn." Vương Khung cầm vảy rồng,

thuận tay vung một phát.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, mép vảy rồng giống như là cắt đậu phụ, trực tiếp chém đứt đôi Bá Vương Chi Noãn từ bên trong

Lực lượng đáng sợ khiến cho hai mảnh Bá Vương Chi Noãn tan tành trong khoảnh khắc.

"Mẹ kiếp, lợi hại như vậy?" Vương Khung chấn kinh.

Uy lực vảy rồng vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Phải biết rằng, Bá Vương Chi Noãn là bí khí Yêu tộc, coi như là Hắc Long Đao cũng khó có thể chém đứt.

Chiếc vảy rồng này vẻn vẹn chỉ nhẹ nhàng vạch một cái, liền trực tiếp chém vỡ nó.

Vương Khung cầm vảy rồng, trong nội tâm cuồng hỉ.

Nguyên bản Cửu Biến Long Khí thoái hóa, hắn còn có một một chút thất lạc, hiện tại xem ra hắn đã kiếm bộn.

Dù sao thì sau khi Cửu Biến Long Khí thoái hóa, hai đại năng lực Long Viên Khí cùng với Thân Thể Giao Vương đều vẫn còn, hơn nữa toàn bộ đều tiến hóa đến cấp Linh tuyệt phẩm, chỉ là mất đi long uy cùng với năng lực công kích cự ly xa mà thôi.

Hiện nay lại đạt được vảy rồng.

Xét trên tình hình chung, thực lực của hắn chẳng những không có suy yếu, ngược lại còn mạnh hơn.

"Ha ha ha, bảo bối tốt." Vương Khung cười to.

Trong bụi mù, hắn vội vàng cất kỹ vảy rồng, đây chính là đòn sát thủ của hắn, không thể bại lộ một cách tuỳ tiện.

"Đây là tình huống gì?"

Bá Vương Chi Noãn đột nhiên nổ tung, bụi mù bốc lên.

Bạch gia cùng với chủ quầy gầy yếu đều lấy làm kinh hãi, có một chút khẩn trương nhìn.

Đúng lúc này, Vương Khung nghênh ngang đi ra từ trong bụi mù, thân thể trong suốt như pha lê, thần thanh khí sảng, bên trong con ngươi lấp lóe

tinh mang, như một vì sao mờ nhạt.

Chủ quầy gầy yếu hơi ngẩn ra.

Thực lực của Vương Khung lúc này đã tăng mạnh, thoát thai hoán cốt, ngay cả khí chất cũng đều biến đổi.

"Thành công rồi! ?" Chủ quầy gầy yếu tò mò nhìn chằm chằm Vương Khung.

Có thể sống sót mà đi ra ngoài từ Bá Vương Chi Noãn, đánh vỡ ràng buộc, đột phá cảnh giới, dạng người này đúng là cực kỳ hiếm thấy, mệnh quá cứng.

"Thật sự là gặp quỷ." Bạch gia đi lên phía trước, đi quanh Vương Khung dò xét trên dưới, lộ ra vẻ ngờ vực.

"Làm sao rồi?" Vương Khung hỏi.

Bạch gia cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung, lộ ra thần sắc cổ quái nói: "Trên người ngươi giống như có một loại mùi lạ, là mùi vị ta rất chán ghét."

"Mẹ kiếp, ngươi là lừa hay là chó! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

"Đây chính là mùi của cường giả, Bạch gia, lỗ mũi của ngươi thật thính." Vương Khung khẽ nói.

"Đi nhanh thôi, đừng có chần chờ nữa, để cho đám cháu trai Quang Minh Học Cung kia nhanh chân đến trước." Vương Khung dời chủ đề đi chỗ khác, thúc giục nói.

Hắn hao tâm tổn trí phí sức, tiến vào yêu huyệt đến cùng là vì cái gì?

Không phải là vì xương của Ma Ha Long Tượng sao?

Loại bảo bối này, nếu để cho phụ tá đắc lực của Diệp Thiên thu sạch sẽ, Vương Khung sẽ hối hận đến chết.

Hiện nay, hắn đã luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", tu thành " Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai, thực lực tăng vọt, coi như đồng thời khống chế ba đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, Hỏa Chủng không có bất kỳ gánh

nặng gì.

Bởi vậy, hắn đã sớm nhắm vào xương Ma Ha Long Tượng, hi vọng tinh, khí, thần của đầu thượng cổ đại yêu này vẫn còn sót lại ở bên trên, như vậy hắn liền có thể thức tỉnh năng lực mới.

"Suýt nữa quên chính sự." Bạch gia đá hậu một cái nói.

Xương Ma Ha Long Tượng đối với nó mà nói cũng có lực hấp dẫn không nhỏ, có thể nói trân bảo quý giá nhất trong toà yêu huyệt này chính là bộ xương cốt yêu thú này.

Hai người một lừa liền di chuyển, xâm nhập vào yêu huyệt.

Chủ quầy gầy yếu đã hoạt động hơn hai tháng tại Thập Vạn Đại Sơn, đã sớm rút khô toàn bộ địa khí trong toà yêu huyệt này, rất nhiều cấm chế cũng đã mất đi hiệu lực.

Dùng thủ đoạn Địa Sư của y, nhóm người Vương Khung không ngừng xâm nhập, cơ hồ không có bất kỳ cản trở gì.

"Địa Sư nhất mạch, quả nhiên kinh khủng, dời núi lấp biển, náo động tạo hoá, linh địa như này cũng bị làm cho biến thành tử huyệt." Bạch gia không nhịn được tán dương.

Nếu như không phải có chủ quầy gầy yếu, bọn hắn thật đúng là không có dễ dàng thâm nhập vào nơi này.

Chương 282

"Mau nhìn, thật nhiều xương yêu thú."

Những thi thể chồng chất giống như một ngọn núi chắn ngang đường đi của mấy người Vương Khung.

Vương Khung nhìn lướt qua, nơi này ít nhất có trăm ngàn thi thể yêu thú, có một chút đã sớm hoá đá, nhẹ nhàng đụng một cái liền hóa thành cát bụi.

Nhưng có một số dần dần trở thành ngọc bích, sáng lấp lánh như ánh pha lê.

"Là xương cốt yêu thú cổ..." Mắt Vương Khung sáng rực lên.

Đây chính là xương cốt yêu thú cổ thiên nhiên, hơn nữa còn được bảo tồn hoàn hảo, không cần chữa trị, thậm chí còn được yêu khí của toà yêu huyệt này tẩm bổ, trong xương vẫn còn sinh cơ, là cấp bậc sinh cốt.

Núi xương cốt yêu thú cổ này nếu như bị Phí lão phát hiện ra, phỏng chừng sẽ khiến cho lão mừng đến phát điên.

"Ha ha ha, phát tài rồi." Vương Khung cười to nói.

Núi xương cốt yêu thú cổ có quy mô như thế này cũng không thấy nhiều, có rất nhiều thú cốt, Vương Khung cũng đều không phân biệt được là cái nào là xương yêu thú, nếu như mang ra ngoài, tất nhiên sẽ bán được giá cao, đặc biệt là dạng người chơi lâu năm giống như Phí lão, Hắc Kiếm Ma, chắc chắn sẽ chạy theo như vịt.

Vương Khung vừa mới thành lập Bổ Thiên Công Hội, loại đồ vật này tuyệt đối có thể hấp dẫn được một nhóm hội viên mạnh mẽ gia nhập.

"Quả nhiên là bảo huyệt!" Vương Khung toét miệng, bắt đầu chọn lựa ở bên trong đống thi thể giống như núi này.

Nhiều thi thể như vậy, nhưng chân chính có thể hình thành xương cốt yêu thú cổ có giá trị, vẫn như cũ là bấm tay có thể đếm được, cần phải chọn lựa từ từ.

Lúc này Vương Khung lưng cõng bao tải, lang thang giữa núi xương

nát, giống như đi tìm bảo vật trong bãi rác.

Bộ dáng như thế, thực sự là làm mất đi sự kiêu ngạo cùng với thân phận của tu sĩ, khí độ cao thủ không còn sót lại chút gì.

"..."

Chủ quầy gầy yếu nhếch miệng, nhẹ nhàng lắc đầu, cũng móc ra một cái bao tải từ bên trong Hỏa Giới.

"Rốt cuộc cũng tìm được các ngươi."

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong hang động.

Yêu huyệt!

Hài cốt!

Một tia sáng xua tan bóng tối, bên trong sáng tối, Nhung Ngục cất bước đi tới, khí tức cuồng bá cuả y hiển lộ sự cường đại rõ ràng, khóe miệng lộ ra một vệt mỉa mai, ánh mắt vô tình một mực khóa chặt Vương Khung, dường như đang nhìn một người chết.

Đám cao thủ Quang Minh Học Cung rất tự giác tản ra, cảnh giác nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Vương Khung, trên mặt nổi lên một nụ cười lạnh tàn nhẫn.

Bọn hắn muốn bắt rùa trong hũ, triệt để xem Vương Khung như con mồi.

Trong mắt bọn hắn, Vương Khung là một đầu yêu thú chờ bị săn giết, cho dù hung mãnh, nhưng đã chú định sẽ trở thành vong hồn dưới tay bọn hắn, mặc cho xâu xé.

"Giết nhiều người của chúng ta như vậy, nhất định phải nghiền xương tên tiểu tử này thành tro."

"Thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tính như ma, chắc chắn là tạp chủng Hắc Ám Giáo Hội, cần phải để cho hắn tiếp nhận quang minh tẩy lễ, lột da hắn."

"Người dám phách lối ở trước mặt Nhung Ngục sư huynh cho tới bây giờ cũng đều không có ai còn thở."

Đám người cười lạnh, sát cơ lắc lư trong mắt, trong nội tâm lại là tự tin dạt dào.

Ầm ầm! Nhung Ngục bước ra một bước, lửa nóng dấy lên, chỉ trong khoảnh khắc, y liền dung hợp cùng với ngọn lửa, hóa thân thành "Viêm Ma" !

Ánh lửa sáng rực, ngọn lửa hừng hực giống như áo giáp của y, dao động đáng sợ như tạo nên gợn sóng, dẫn tới không khí chung quanh cũng đều biến hình theo.

Trong khoảnh khắc, nhiệt độ trong toàn bộ yêu huyệt cũng đều bỗng nhiên đề thăng.

Viêm Ma Sí Dương Thân!

Lần này, Viêm Ma Nhung Ngục không còn lưu thủ, dù là đối mặt với tiểu bối vô danh có cảnh giới thấp vài cái đẳng cấp so với y, y cũng đều ứng phó toàn lực, đủ thấy sát tâm đã lên, không thể vãn hồi.

"Ta muốn để cho ngươi biết rõ, cái giá phải trả khi mạo phạm ta." Nhung Ngục thấp giọng quát nói.

Lời còn chưa dứt, Nhung Ngục đã bắn ra giống như là lưu tinh phá không, ngọn lửa cực nóng hóa thành một loại quỹ tích kinh khủng, đất đá dưới chân cũng đều cháy đen.

Trong nháy mắt, y liền vọt đến trước người Vương Khung, quyền phong bốc lửa giống như che phù bầu trời, đánh về cái trán của Vương Khung.

Đám cao thủ Quang Minh Học Cung lộ ra nụ cười lạnh.

Một quyền này núi lở trời sập, đủ để định càn khôn.

Ông! Vảy màu đen nổ vang giống như thủy triều, dần dần bao trùm thân thể Vương Khung.

Quyền chưởng tương giao, lực lượng đáng sợ càn quét ngọn lửa, tạo nên dòng khí nóng rực, quét ngang về bát phương.

Lúc này, đám người co con ngươi lại, quả thực không thể tin được nhìn một màn này.

Bàn tay trái của Vương Khung, cầm thật chặt nắm đấm bốc lửa kia.

"Không có khả năng! ?" Nhung Ngục khuấy động tâm thần, trên mặt lóe

ra vẻ kinh ngạc.

Ngọn lửa của y không những không thể phá vỡ phòng ngự của Vương Khung, xé rách vảy giáp màu đen, thậm chí lực lượng của y cũng đều bị ngăn trở! ?

Thân Thể Giao Vương sau khi thoái hoá phân chia ra từ Cửu Biến Long Khí, chẳng những không có yếu đi, ngược lại càng thêm cường đại, trực tiếp tấn thăng đến cấp Linh tuyệt phẩm.

Ngọn lửa như này, đã không thể rung chuyển lân giáp không thể phá kia.

"Ngươi yếu đi rồi sao! ?" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra ý cười tàn nhẫn.

Hắc Long Đao ứng tiếng mà ra, đao ngâm đáng sợ như Kinh Long gào thét, chấn động yêu huyệt.

Vương Khung thôi động Thân Thể Giao Vương, tay cầm Hắc Long Đao, trở tay chính là một loại độ cong quỷ dị, trực tiếp chém về phía cánh tay Nhung Ngục.

"Cuồng vọng!" Nhung Ngục rống to.

Viêm Ma Kiếm hội tụ hóa hình, va chạm cùng với Hắc Long Đao.

Hoa lửa văng khắp nơi, Hắc Long Đao nổi lên vảy văn, như sóng lớn chập trùng, chân nguyên hùng hồn giống như thủy triều đổ xuống mà ra từ trong cơ thể Vương Khung, tiếng nổ vang đáng sợ giống như kinh lôi mênh mông, càn quét phong vân.

Chương 283

"Ta đã nói, thủ hạ của Diệp Thiên, hôm nay đều phải chết." Vương Khung rống to một tiếng.

Vào lúc này, hắn cũng không còn giữ lại gì cả, Hỏa Chủng màu đen điên cuồng vận chuyển, chân nguyên phóng lên tận trời, lực lượng to lớn bàng bạc, phảng phất như nộ hải sóng lớn, trong mơ hồ, có thể trông thấy ánh vàng lấp lóe, ánh bạc tung hoành.

Nhìn từ xa, như thể tứ hải đại dương bao la, nhật nguyệt giữa trời.

"Nhật nguyệt cộng triều sinh! ?"

"Ngươi...ngươi...sao lại có thể..." Nhung Ngục run rẩy da mặt, căn bản không dám, cũng không nguyện ý tin tưởng.

Hỏa Chủng thông linh, dị tượng sơ sinh, loại chuyện này y chỉ nhìn thấy ở trên người Diệp Thiên.

Điều này có ý vị gì? Không có người rõ ràng hơn so với y.

Điều này đại biểu cho nghiền ép cùng với vô địch.

Quả nhiên, chân nguyên của Vương Khung như là ma luyện thành phong mang linh kiếm, trực tiếp chém đứt lực lượng của y.

Viêm Ma Kiếm bỗng nhiên vỡ nát, hóa thành ánh lửa tán loạn.

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, trực tiếp chém đứt cánh tay của y.

Máu tươi tung toé, nhuộm đỏ đại địa, lực lượng đáng sợ gào thét, biểu lộ ra sự cường đại cùng với hung lệ của Vương Khung.

"Đi mau!" Nhung Ngục nghiêm nghị gào thét, âm thanh không nhịn được trở nên rung động.

Y không biết rõ vì sao trong nháy mắt, Vương Khung liền trở nên cường đại như thế.

Điều duy nhất y rõ ràng là, nam nhân trước mắt này đã không phải là y có thể tùy tiện nhào nặn.

Trong lúc nói chuyện, Nhung Ngục bất chấp trọng thương, lửa nóng quanh người tăng vọt, hóa thành một luồng lửa bỏ chạy về hướng nơi xa.

Biến cố tới quá nhanh, không ai ngờ được, Nhung Ngục cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm thậm chí ngay cả một tên tiểu tử vô danh cũng đều không trấn áp được, hơn nữa trong chớp mắt công phu liền rơi vào trọng thương.

Ầm ầm! Vương Khung phóng lên tận trời, cánh tay phải nổi lên lôi quang cuồng bạo, hòa làm một thể cùng với Hắc Long Đao, tần suất rung động kinh khủng như vậy, căn bản là không có bất kỳ người nào có thể tiếp nhận.

Hiền Giả Chi Thủ, không, Lôi Quang Tí bật hết hỏa lực!

Ông! Lôi quang tung hoành, phá diệt hết thảy, một vị đệ tử chặn ngang bị chém nát, lôi đình đáng sợ thiêu y thành than cốc.

"Nhanh...chạy mau..."

Đám người rống to, âm thanh rung động, tràn ngập tuyệt vọng cùng với sợ hãi.

Lúc này Vương Khung quả thực liền giống như là một vị sát thần, đại khai sát giới, không kiêng kị gì.

Hắc Long Đao như lôi đình sinh diệt, cuồng bạo quét ngang.

Tay trái của Vương Khung nổ vang, Long Viên Khí phóng lên tận trời, huyết khí màu vàng tụ hợp, hóa thành long ảnh tung hoành.

Cửu Long Bàn Thiên Ấn, môn chiến kỹ này vào sau khi Long Viên Khí tấn thăng thành cấp Linh tuyệt phẩm, trở nên càng khủng bố hơn.

Cửu long hợp nhất, huyết khí đầy trời, như là núi lớn sụp đổ, trực tiếp chấn vỡ xương cốt cả người một vị đệ tử.

Lôi quang trên tay phải của Vương Khung chấn động bầu trời, tay trái quyền phong vô địch, quét ngang ở trong đám người, thu gặt từng sinh mệnh.

Những cao thủ Quang Minh Học Cung kia giống như heo dê chờ hắn đến giết.

Nhung Ngục quay đầu lại nhìn, bị doạ đổ ra mồ hôi lạnh.

Mười mấy vị cao thủ, bị diệt toàn quân, toàn bộ trở thành vong hồn dưới tay Vương Khung.

Bọn hắn là vì săn giết mà đến, cuối cùng lại trở thành con mồi.

Nam nhân này không chỉ cường đại, mà còn tàn nhẫn, nếu đã xuất thủ, tất như lôi đình, hành sự càng là không kiêng kị gì.

Lúc này, trong nội tâm Nhung Ngục sinh ra một chút hối hận, y có một chút hối hận không nên đến nơi này, lại càng không nên gặp phải nam nhân này.

Đáng tiếc, y đã không có bất kỳ chỗ trống nào để hối hận.

Tiếng rít sau lưng chấn động cổ huyệt.

Vương Khung thôi động Long Viên Khí, như là lực đẩy, đẩy tốc độ của hắn lên tới cực hạn.

Hắn giống như đạn pháo bắn đến, Hắc Long Đao lấp lóe lôi quang, như một chiếc sừng đại long, trực tiếp xuyên thủng thân thể Nhung Ngục.

Chân nguyên bàng bạc thật lớn như hồng thủy vỡ đê, trong khoảnh khắc, liền nghiền thân thể của y thành mảnh vụn, văng ra khắp nơi.

Viêm Ma Nhung Ngục, chết!

Thảm thương cho vị tuyệt đại thiên kiêu Quang Minh Học Cung, phụ tá đắc lực của Diệp Thiên này, cứ như vậy chết ở bên trong cổ huyệt nơi hoang dã này.

Không chỉ là y, lần này, đám cao thủ Quang Minh Học Cung cũng bị diệt toàn quân, mười mấy vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên đều trở thành vong hồn dưới đao của Vương Khung.

Một màn này, chấn động ánh mắt, khiến cho chủ quầy gầy yếu cũng không nhịn được lộ ra dị sắc.

Trên đời này chính là không bao giờ thiếu thiên tài, Quang Minh Học Cung, đại tộc thiên hạ, tám đại Vương Thành còn có Tần Hoàng Đình, luận nội tình thâm hậu, luận tài nguyên phong phú, luận truyền thừa không dứt, dạng nhân tài gì mà có thể không bồi dưỡng ra được?

Chiến lực là có thể tôi luyện, cảnh giới là có thể đề thăng, chỉ có tâm tính là có liên quan với tự thân.

Cao thủ chân chính có được khí chất đặc biệt, chỉ có ma luyện ra loại

khí chất này, mới có được vốn liếng bước lên đỉnh cao.

Như thể Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

Mười hai vị cường giả, mỗi một vị đều có tính cách và khí chất không giống nhau, đây cũng là phong mang của tự thân bọn hắn, không thể coi thường.

Chủ quầy gầy yếu đã từng gặp không ít thiên tài, khí chất của bọn hắn đều độc nhất vô nhị.

Nhưng không có người nào giống như Vương Khung.

Keo kiệt, tham tài, vô sỉ, không có tiết tháo...

Vào thời điểm những hình tượng này dần dần cố hóa thành hình ở trong nội tâm chủ quầy gầy yếu, nam nhân này lại cho thấy những mặt khác của hắn.

Thiên phú dị bẩm, chiến lực tuyệt luân, bá đạo tàn nhẫn, không kiêng kị gì...

Chương 284

Hai loại khí chất hoàn toàn tương phản này, xuất hiện ở trên người của cùng một người, chuyện này khiến cho chủ quầy gầy yếu cảm thấy mờ mịt, hiếu kì, thậm chí là không nhịn được muốn tới gần, muốn xâm nhập tìm hiểu.

Liền ví dụ như trước mắt, vào thời điểm chủ quầy gầy yếu bị thiên phú cùng với thực lực bá đạo tuyệt luân của Vương Khung làm cho rung động, con hàng này liền bắt đầu đi nhặt đồ bỏ đi, tìm kiếm Hỏa Giới ở bên trong những thi thể kia, nhìn chiến lợi phẩm trong tay, miệng của hắn cũng đều kéo đến mang tia, mảy may không có khí phách cái thế như cầm đao chiến quần hùng, quét ngang đám cao thủ Quang Minh Học Cung vừa rồi.

"Đây rốt cuộc là một người như thế nào?" Chủ quầy gầy yếu lắc đầu, đi về hướng những thi thể cao thủ vẫn lạc kia, bắt đầu tìm kiếm chiến lợi phẩm.

"Mẹ kiếp, ngươi rốt cuộc là loại người gì, nhặt đồ có sẵn?" Vương Khung ngạc nhiên, hắn có một chút đánh giá thấp ranh giới của chủ quầy gầy yếu.

Chủ quầy gầy yếu nhăn mày lại, ngẩng đầu lên, không vui nói: "Đều cho ngươi, được chưa?"

Nói xong, y thở phì phò đi đến một bên, ngồi ở trong góc.

Vương Khung nhếch miệng, có một chút băn khoăn.

Mặc dù ngoài sáng hắn là giúp chủ quầy gầy yếu cản họa, nhưng nói cho cùng bên trong cũng xen lẫn thù riêng của hắn, xử lý phụ tá đắc lực của Diệp Thiên, hắn cũng vô cùng mừng rỡ, từ một phương diện khác mà nói, chủ quầy gầy yếu đã đảm nhiệm làm mồi nhử.

Hơn nữa, toà yêu huyệt này cũng đều là do chủ quầy gầy yếu phát hiện ra, người ta bận rộn hơn hai tháng, kết quả lại là tiện nghi cho hắn.

Long Điền Hoàng, Bá Vương Chi Noãn, xương cốt yêu thú cổ...những thứ này đều khiến cho Vương Khung kiếm bộn.

Đúng, còn có miếng sắt số 9 thần bí kia.

Loại đồ vật này cực kỳ trọng yếu, cùng với Diệp Thiên cũng là cùng một nhịp thở, hiện nay trực tiếp cướp...cầm tới từ chỗ của chủ quầy gầy yếu, Vương Khung cũng không có biểu thị gì.

Từ đầu tới đuôi, hắn chiếm hết tốt chỗ, chủ quầy gầy yếu giống như là làm khổ sai, quả thật có chút không thể nào nói nổi.

"Ta là loại người ăn một mình kia sao?" Vương Khung đặt mông ngồi ở bên người chủ quầy gầy yếu, cánh tay khoác lên bả vai mảnh mai của y, nói.

Chủ quầy gầy yếu hơi biến sắc, giống như điện giật liền muốn đứng dậy, lại bị cánh tay của Vương Khung đè lại.

"Đều là nam nhân, đừng có nhỏ mọn như vậy, đến, đây đều là của ngươi, người gặp đều có phần."

Vương Khung lấy ra vài chiếc Hỏa Giới vừa mới thu thập được, trực tiếp nhét vào trong tay chủ quầy gầy yếu.

"Tốt xấu cũng coi như là cùng trải qua hoạn nạn sinh tử, làm xong chuyện này, về sau chúng ta kết đội, lại làm thêm mấy vụ lớn." Vương Khung cười nói.

Tay nghề của chủ quầy gầy yếu đã sớm bị hắn để mắt tới.

Thủ đoạn của Địa Sư quỷ thần khó lường, đánh cắp thiên cơ, xảo đoạt tạo hoá, tầm long điểm huyệt, chuyển núi đào mộ, đây còn không phải là một con đường làm giàu nhanh nhất?

Vương Khung làm sao sẽ bỏ qua cây rụng tiền trước mặt này.

"Ai muốn kết đội cùng với ngươi?" Chủ quầy gầy yếu nói lầm bầm, xoa xoa mấy chiếc Hỏa Giới trong tay, bỏ từng chiếc vào trong túi của mình.

"Không kết đội cùng với ta, ai sẽ bảo bọc ngươi?" Vương Khung ghìm cái cổ mảnh khảnh của chủ quầy gầy yếu nói.

Sắc mặt của chủ quầy gầy yếu đỏ bừng, bỗng nhiên đứng lên.

"Sau này hãy nói." Nói xong, chủ quầy gầy yếu đi hướng núi xương, tìm

kiếm xương cốt yêu thú cổ.

"Chờ ta một chút."

Vương Khung thấy thế, cũng nhào tới, chọn lựa bảo bối, hắn luôn luôn là dũng cảm giành trước, không chịu tụt hậu.

Tòa bảo địa này là Cửu Long Dựng Châu Cục, cho dù đại bộ phận xương yêu thú trải qua năm tháng đã hoá đá, nhưng xương vẫn còn được bảo tồn chính là trân phẩm, thu hoạch được sự uẩn dưỡng của linh địa.

"Đây là xương Kim Kiếm Sư Vương Thú?"

Vương Khung tìm được một đoạn kiếm cốt màu vàng, phía trên có đường vân màu máu, toàn thân hiện ra sáng rực như ngọc.

Chủ quầy gầy yếu nghe thế, nhìn sang, trong mắt sáng nổi lên dị sắc.

Kim Kiếm Sư Vương Thú là dị chủng thượng cổ, đã sớm tuyệt tích.

Trên trán loại yêu thú này mọc ra một đôi sừng thú, qua mỗi mười năm đều sẽ dài ra bảy tấc, độ cứng rắn của nó có thể so với bảo khí, sức sát thương cực mạnh, mà một khi tiếp xúc với máu thịt liền sẽ tự chủ chấn động, tần suất có thể biến hóa theo lực nắm lớn nhỏ mà, bởi vậy mà được nhân loại ưu ái.

Rất nhiều nhân loại lợi dụng kiếm cốt, chế nó thành các loại bảo vật, ví như đao chấn động gợn sóng, một đao vung ra, thân đao tự động chấn động, có hiệu quả giống như Huyết Văn Tí trước đó, chỉ là không có cường đại và linh hoạt như vậy.

Còn có người luyện kiếm cốt Kim Kiếm Sư Vương Thú thành một loại bảo vật hình gậy, một khi nắm chặt, bảo vật sẽ tự động chấn động, có thể xoa bóp toàn thân, kích thích huyệt vị, chấn động cơ bắp, kích hoạt huyết khí, trong giây lát liền khiến cho người ta cảm thấy vui thích, thoải mái đến đỉnh phong.

Loại bảo vật này vang bóng một thời tại thượng cổ, danh xưng là Chấn Bổng, bởi vì công hiệu mạnh mẽ cùng với tần suất có thể khống chế, nên nó từng được săn lùng một dạo, đặc biệt là nữ tử.

Cũng bởi vậy, tại thời đại thượng cổ, Kim Kiếm Sư Vương Thú đã

từng lọt vào bắt giết trắng trợn, chỉ trong trăm năm liền đã tuyệt tích.

Về phần Chấn Bổng càng là trở thành truyền thuyết.

Nghe đồn, đến hiện nay, chỉ có một số ít đại tộc cất giữ loại bảo vật này, hơn nữa cũng không dễ dàng sử dụng, chỉ dùng để nghiên cứu lịch sử cùng với coi như sưu tầm.

"Thật sự là kiếm cốt Kim Kiếm Sư Vương Thú..." Chủ quầy gầy yếu lộ ra vẻ mặt hiếu kì, đưa tay sờ sờ.

Loại bảo bối này, y quá quen thuộc, y đã từng nhìn thấy nó ở nhà dì y khi còn nhỏ, hơn nữa còn là lưu truyền từ thời thượng cổ, dùng kiếm cốt Kim Kiếm Sư Vương Thú luyện thành Chấn Bổng.

Chương 285

Lúc đó y còn nhỏ tuổi và hiếu kì, muốn cầm chơi, không ngờ được lại bị dì trách cứ nghiêm khắc, sờ cũng đều không cho y sờ.

Vì thế, y thậm chí còn khóc và làm ầm lên, sau đó cả nhà dỗ dành mới có thể xoa dịu cảm xúc của y.

Người gì còn trẻ và goá chồng, tính khí hơi nóng nảy một chút, cần được thông cảm.

Từ đó về sau, chủ quầy gầy yếu liền rốt cuộc chưa từng nhìn thấy loại bảo vật này.

"Nghe nói kiếm cốt Kim Kiếm Sư Vương Thú rất đáng tiền, đặc biệt là cao thủ tu kiếm, từng người chạy theo như vịt." Chủ quầy gầy yếu yêu thích không buông tay.

Xương cốt yêu thú cổ không chỉ chỉ có giá trị sưu tầm cùng với giá trị nghiên cứu, rất nhiều cao thủ cũng đều mượn nhờ chúng nó để tu hành lĩnh hội.

Đạo pháp tự nhiên, nhân loại tu hành ban đầu chính là quan sát yêu thú, lĩnh hội bắt chước lực lượng của bọn chúng.

Liền giống như đường vân trên khối kiếm cốt này, được hình thành bởi quỹ đạo công kích lâu dài của Kim Kiếm Sư Vương Thú, có giá trị lĩnh hội rất cao đối với các cao thủ kiếm đạo.

"Đồ tốt a!" Vương Khung giống như nhặt được chí bảo.

Hắc Kiếm Ma khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú đối với loại bảo bối này, lúc này, Vương Khung giống như trông thấy một con dê béo đang lắc lư ở trước mặt ác đồ như hắn.

Ầm ầm! Đột nhiên, yêu huyệt chấn động, đại địa vỡ ra.

Một tòa cổ đàn khổng lồ chậm rãi dâng lên, phía trên có một thân ảnh đứng vững vàng, như là một ngọn núi cực lớn, uy nghiêm đáng sợ tràn lan như sông lớn, quét ngang mà tới.

Vương Khung đột nhiên biến sắc, ở trước mặt thân ảnh khổng lồ này,

hắn nhỏ bé giống như một con côn trùng.

"Xương Ma Ha Long Tượng! ?"

Vương Khung đã nhìn thấy không ít yêu thú, nhưng mà cho tới bây giờ còn chưa có loại yêu thú nào tạo ra cho hắn cảm giác áp bách cực lớn như thế này.

Loại cảm giác này như thuyền nhỏ trong biển cả, có thể bị đánh nát ở dưới sóng lớn vào bất cứ lúc nào.

Đây dường như đã không phải là sinh linh cùng một loại tầng thứ.

Yêu thú coi trọng huyết mạch nhất, đẳng cấp của chúng vô cùng sâm nghiêm, so với giai tầng nhân loại còn cổ lão phức tạp hơn.

Ma Ha Long Tượng không thể nghi ngờ chính là người nổi bật bên trong.

Nhân loại ở trước mặt chúng nó, nói là côn trùng cũng không đủ.

Tại thời đại yêu thú thống trị thiên hạ, nhân loại chỉ là gia súc mà bọn chúng nuôi mà thôi, hơn nữa cũng chỉ là một loại bên trong rất nhiều thức ăn của bọn chúng.

Loại tình huống này, là vào sau khi hệ thống tu hành Hỏa Chủng sinh ra mới bắt đầu phát sinh chuyển biến.

Trong nhân loại, có đại năng đạp lên một con đường tiến hoá trước nay chưa từng có, đề thăng hình thái sinh mệnh tự thân đến cảnh giới ngang bằng, thậm chí còn vượt trội hơn.

Từ đây, Ma Ha Long Tượng ngạo nghễ thiên địa rốt cuộc dần dần mất đi vinh quang cùng với kiêu ngạo trước đây.

Cường đại như vậy, cuối cùng vẫn táng diệt ở bên trong dòng sông thời gian.

Nhưng hiện nay, dạng sinh linh đáng sợ đã từng thống trị thiên địa này, lại chân chính xuất hiện ở trước mặt Vương Khung.

Cho dù chỉ còn lại hài cốt, hung uy ngày xưa của nó vẫn như cũ có thể thấy được chút ít.

Uy áp cường đại khiến cho Vương Khung không thở nổi, chân nguyên

trong cơ thể mênh mông ồn ào náo động, rải ra toàn thân, miễn cưỡng chống cự áp lực đến từ bốn phương tám hướng.

"Vẻn vẹn chỉ thi thể liền kinh khủng như thế? Loại yêu thú này nếu như còn sống...nhân loại thật sự có thể ngăn cản được sao?" Vương Khung nuốt nước bọt, không nhịn được nói.

Thần sắc của Bạch gia trầm xuống, nhìn chằm chằm thân ảnh to lớn trước mặt kia, ánh huỳnh quang lập lòe trong hang động càng khiến cho nó trở nên quỷ dị khó lường.

"Thiên phú của nhân loại không thể đánh đồng cùng với yêu thú, tiềm năng của yêu thú là thiên địa ban cho, là vương miệng của sinh mệnh." Giọng nói của Bạch gia vang lên trong hang động: "Bên trong yêu thú, càng là huyết mạch cường đại sẽ càng khó sinh sôi, mấu chốt nhất là phải trải qua nhiều giai đoạn sinh mệnh trong quá trình trưởng thành..."

"Giai đoạn sinh mệnh! ?"

"Đó là phân chia của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình." Chủ quầy gầy yếu tiếp lời nói: "Tần Hoàng bệ hạ trước đây đã phân chia hình thái sinh mệnh yêu thú thành các giai đoạn khác nhau, phân biệt là: sơ sinh kỳ, ấu niên kỳ, trưởng thành kỳ, thành thục kỳ, cơ thể trọn vẹn..."

Bạch gia khẽ gật đầu, vô cùng công nhận đối với loại phương pháp phân chia này.

"Một đầu yêu thú huyết mạch cường đại muốn trưởng thành đến mức độ bá chủ thực sự, yêu cầu tôi luyện trong tuế nguyệt dài dằng dặc, trải qua các giai đoạn sinh mệnh khác nhau, không ngừng thức tỉnh huyết mạch."

"Nhưng nhân loại không giống." Nói đến chỗ này, trong mắt Bạch gia lóe lên một luồng tinh mang: "Cho dù là nhân loại yếu ớt nhất, cũng ẩn giấu tiềm năng cực lớn."

"Trăm năm? Tám mươi năm? Năm mươi năm? Ba mươi năm...thậm chí còn ngắn hơn, nhân loại liền có thể từ trạng thái yếu ớt nhất trở thành cao thủ cái thế, đây là sự thần kỳ của tạo hoá, giao phó cho nhân loại thân thể yếu ớt nhất, lại ban cho các ngươi tiềm năng cường đại nhất."

"Hệ thống tu hành Hỏa Chủng chính là chìa khoá mở ra loại tiềm năng này." Bạch gia trầm giọng nói: "Trong những năm xa xưa, cao thủ tuyệt đỉnh trong nhân loại có thể xé rách thương khung, đạp nát đại địa, di tinh hoán túc, di chuyển nhật nguyệt."

"Đại năng giả nhân loại, thậm chí có thể đề thăng nhục thân tự thân tới trình độ áp đảo phía trên yêu thú."

Nói đến đây, Bạch gia hơi nheo mắt lại, lỗ tai dài nhỏ bỗng nhiên khẽ động, chỉ về thi thể Long Tượng trước người.

"Đầu Long Tượng này chính là bị cao thủ nhân loại chém giết."

"Cái gì?" Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, ở dưới huỳnh quang yếu ớt, chỉ thấy chỗ xương đầu của Ma Ha Long Tượng chỗ, một thanh trường thương màu đỏ xuyên thủng hộp sọ, tinh huyết đáng sợ nhuộm đỏ trường thương, hóa thành vết rỉ sét lốm đốm.

Chương 286

"Đầu Ma Ha Long Tượng này là bị nhân loại đóng đinh chết ở đây?" Chủ quầy gầy yếu không nhịn được nói.

Nàng nhìn ra được, thanh trường thương kia nhất định không phải là phàm vật, nhưng ở dưới sự cọ rửa của yêu khí cùng với tinh huyết kinh khủng của Ma Ha Long Tượng đã sớm hư hao, chỉ còn lại một đoạn kim loại kỳ dị bên trong.

"Nhân loại giết chết đầu Ma Ha Long Tượng này rất cường đại, trực tiếp xuyên thủng hộp sọ, đóng đinh nó ở phía trên đại địa, sơn mạch vỡ ra, hình thành toà yêu huyệt này." Bạch gia mở miệng nói.

Bên trong yêu thú, nếu như là yêu thú dính vào chữ "Long" đều vô cùng cường đại.

Cho tới bây giờ, rất nhiều yêu thú chữ "Long" cũng đều đã tuyệt tích.

Giống như Thanh Minh Long Viên Vương Khung gặp được trước đó, huyết mạch tiên tổ của bản thân nó liền vô cùng mờ nhạt, đầu Thanh Minh Long Viên hắn gặp gỡ kia cũng chỉ là ấu niên kỳ mà thôi.

Long Viên mạnh nhất thiên hạ chính là Đấu Chiến Long Viên, đó mới thực sự là Long Viên kinh khủng, có thể xưng là long chủng.

Nhưng loại Long Viên đó cùng với Ma Ha Long Tượng, đều vô cùng hi hữu, dường như đã tuyệt tích.

Có thể chém giết loại yêu thú này, nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh trong nhân loại.

"Bạch gia, làm sao lấy xương của đầu Ma Ha Long Tượng này?" Vương Khung quan tâm nhất chính là chuyện này.

Hắn mơ hồ cảm giác được, bên trong cỗ thi thể này còn lưu lại tinh, khí, thần yếu ớt, chuyện này khiến cho cả người hắn cũng đều trở nên có một chút kích động, trái tim nhảy loạn phanh phanh.

Phải biết rằng, đây chính là Ma Ha Long Tượng, nếu thật sự có thể hấp thu được tinh, khí, thần nó lưu lại, để cho Hỏa Chủng màu đen luyện hóa,

như vậy sẽ có thể thức tỉnh năng lực như thế nào?

Nghĩ tới đây, Vương Khung cũng không nhịn được mong đợi.

Nhưng thi thể của đầu Ma Ha Long Tượng này cực lớn như một ngọn đồi, hơn nữa còn uẩn tàng uy áp kinh khủng.

Nhất thời, hắn cũng không biết nên ra tay như thế nào.

"Xương của đầu Ma Ha Long Tượng này đã sớm mục ruỗng." Bạch gia lắc đầu.

Sức mạnh đáng sợ nhất thế giới chính là thời gian, không có bất kỳ sinh linh gì có thể ngăn cản thời gian cọ rửa.

Đầu Ma Ha Long Tượng này nếu như không phải bị cao thủ nhân loại chém giết, dựa vào tòa bảo địa Cửu Long Dựng Châu Cục này uẩn dưỡng, có lẽ thi thể còn có thể bảo trì được năm ~ sáu phần.

Đáng tiếc là một thân huyết khí của nó đều bị sát khí của thanh trường thương kia xua tan, không thể bảo trì nhục thân bất hủ, mặt khác bởi vì thời gian quá lâu, thi thể sớm đã tiêu tán.

"Chẳng lẽ chúng ta đi đến đây một chuyến vô ích?" Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

Hắn bận rộn nửa ngày, liền chỉ là chạy đến nhìn một bộ xương Ma Ha Long Tượng, nếu thật sự tay không mà về, hắn sẽ tiếc nuối đến chết.

Phải biết rằng, Vương Khung chính là loại người nếu đi ra ngoài không nhặt được tiền, nói với hắn tiện nghi lớn như vậy thả ở trước mắt chính là không tồn tại, phỏng chừng hắn ngay cả lòng giết heo cũng đều có.

"Thứ trân quý nhất của Ma Ha Long Tượng chính là xương ngà của nó, dựa vào xương ngà, nó có thể hấp thu thiên địa linh khí, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, cảm ngộ sông núi chi đạo." Bạch gia hí một tiếng.

Đột nhiên, móng trước bên trái của nó nở rộ kim mang, phù văn cổ xưa hiển hiện, trong lúc cọ xát với đại địa, bắn ra hoa lửa vạn đạo.

Phù văn cổ xưa kia rực rỡ như thật.

"Tên yêu thú trong thiên hạ, đều là nghe sắc lệnh..." Bạch gia quát to một tiếng.

Ánh vàng óng ánh phóng lên tận trời, chiếu sáng toàn bộ cổ huyệt.

Đột nhiên, thân ảnh to lớn kia giống như tan ra, dần dần tiêu tán, chỉ còn lại một khúc xương dài tỏa ra ánh sáng màu trắng sữa, thần thánh uy nghiêm, lộ ra sự trầm trọng bất khả xâm phạm.

"Xương ngà Long Tượng! ?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, đang muốn xuất thủ.

Đột nhiên, dao động đáng sợ kia truyền đến từ bên trong tro bụi.

Thanh trường thương đẫm máu kia chuyển động, sát cơ nở rộ, như tu la luyện ngục, xâm nhuộm cổ huyệt.

"Mẹ kiếp, nó còn sống! ?" Bạch gia trừng trừng con mắt, nghẹn ngào kêu lên.

Cho dù thời gian thay đổi, ở dưới sự cọ rửa của Yêu Huyết đáng sợ của Ma Ha Long Tượng, phía trên thanh trường thương đẫm máu này vẫn lưu lại một luồng ý chí đáng sợ như cũ, lấp lánh như ánh sáng, nhật nguyệt không thể xóa nhòa, ẩn chứa uy thế sát phạt.

Vào lúc này, cỗ ý chí kinh khủng kia bừng tỉnh chuyển động, mặt đất rung chuyển, cổ huyệt tan vỡ, sát khí lăng lệ phô thiên cái địa, cuốn về phía mấy người Vương Khung.

"Không xong, mau lui lại." Bạch gia nghiêm nghị quát.

Cho dù là uy năng còn sót lại, cũng không phải là mấy người Vương Khung có thể ngăn cản.

Thân Thể Giao Vương!

Long Viên Khí!

Lôi Quang Tí!

Vương Khung rống to, vận chuyển ba đại năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Huyết khí màu vàng gào thét như sóng lớn, ngăn cản ở trước người, vảy giáp màu đen bao trùm toàn thân, truyền ra dao động đáng sợ.

Lôi điện cuồng bạo hòa làm một thể cùng với Hắc Long Đao, tần suất chấn động cao tốc vạch ra đao quang đầy trời, chém về phía thanh trường

thương đẫm máu kia.

Phanh! Huyết ảnh như lưu tinh vạch qua, trực tiếp chấn vỡ lôi quang đầy trời, xé rách Long Viên Khí, chấn vỡ Thân Thể Giao Vương, như là một đường thẳng, xuyên thủng thân thể Vương Khung.

"Đáng chết!" Vương Khung cắn răng, Đại Uy Thiên Long Pháo ứng thanh mà lên.

Hắn dốc toàn bộ chân nguyên rót vào trong đó, nhật nguyệt cộng triều sinh, hai màu vàng bạc lưu chuyển, chân nguyên mãnh liệt gào thét.

Chỉ nghe một tiếng vang vọng, hỏa lực bắn ra ầm ầm, bắn thẳng vào trường thương đẫm máu.

Ông! Trường thương chấn động, cho dù là một kích toàn lực của Đại Uy Thiên Long Pháo, cũng chỉ là cải biến quỹ tích của nó.

Khí tức sát phạt ngưng đọng như thực chất kia vẫn doạ người như cũ.

Chương 287

Toàn bộ yêu huyệt cũng đều chấn động, dường như căn bản không chịu nổi khí tức đáng sợ như vậy.

"Mẹ kiếp, tại sao có thể như vậy?"

"Dùng mệnh của ta, hoán bỉ chi linh, yêu thư chi thượng, tận khắc yêu tên!"

Bạch gia khẽ nói, chú văn cổ lão vang vọng ở bên trong cổ huyệt.

Đột nhiên, bóng tối sau lưng nó, dường như có một thân ảnh muốn nhảy đi ra.

Trong nháy mắt, quanh người nó nổi lên ánh sáng ảm đạm, lông tóc dựng đứng, sinh ra từng mảnh từng mảnh lân giáp.

Vào lúc này, ánh mắt của Bạch gia thay đổi, không còn thản nhiên lười biếng như trước, mà là lãnh đạm phảng phất như vực sâu.

"Đây là..." Vương Khung chấn kinh.

Bạch gia bước ra một bước, đại địa chấn động, lưu quang màu vàng tản ra từ vó lừa của nó, chìm sâu vào trong lòng đất.

Mỗi khi bước ra một bước, liền có một cỗ tần suất huyền diệu truyền ra từ sâu trong lòng đất, phảng phất như tim đập, tương liên với nó.

Ầm ầm! Ở phía dưới cỗ lực lượng này, thanh trường thương đẫm máu kia giống như lọt vào giam cầm, từng sợi tơ màu vàng quấn quanh trái phải, không ngừng làm hao mòn khí tức sát phạt ở phía trên.

"Chém nó." Bạch gia trầm giọng quát.

Vào lúc này, thanh âm của nó triệt để biến đổi, không còn giống như ban đầu, liền phảng phất như biến thành một con lừa khác vậy.

Vương Khung kinh hãi, hắn mơ hồ cảm thấy, con lừa trước mắt này đã không còn là Bạch gia nữa.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, vận chuyển Long Viên Khí, thi triển Thân Thể Giao Vương, thôi động Lôi Quang Tí.

Ba đại năng lực dâng trào, hắn cầm Hắc Long Đao chém về phía trường

thương đẫm máu.

Phanh! Trường đao màu đen như đại long xuất uyên, triệt để hóa thành lôi đình, chém xuống, va chạm cùng với trường thương đẫm máu.

Lập tức, hoa lửa bắn tung tóe, lực lượng mãnh liệt như thủy triều lan ra bốn phía, khuếch tán ra chung quanh, từng lớp từng lớp chấn động đánh vào vách đá cổ huyệt.

Sắc mặt của Vương Khung đại biến, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khó mà chống cự truyền đến từ phía trên trường thương, xuyên thấu qua Hắc Long Đao, tàn phá bừa bãi ở bên trên cánh tay phải của hắn.

Cho dù dùng tần suất rung động đáng sợ của Lôi Quang Tí, cũng đều không thể triệt tiêu cỗ lực lượng này.

"Thứ này...rốt cuộc là cái gì..." Vương Khung khó mà ổn định được cảm xúc.

Đột nhiên, một cỗ ý chí đáng sợ lộ ra từ bên trong trường thương đẫm máu, nghiền ép bắn về phía hắn.

Trong lúc hoảng hốt, hết thảy trước mắt Vương Khung đều bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thiên địa xoay tròn, càn khôn điên đảo.

Trước người hắn biến thành một phen cảnh tượng khác.

Ở phía trên mặt đất bao la, giữa những ngọn núi, một sinh linh khủng bố ngửa mặt lên trời gào thét.

Toàn thân nó phủ kín lân giáp, mây đen tung hoành dưới người, xương ngà thật dài đâm vào bầu trời, tất cả linh khí chung quanh đều bị hút sạch.

"Ma Ha Long Tượng! ?"

Đúng lúc này, ở phía trên thương khung, một đạo nhân ảnh đạp không mà đến, khí tức trầm trọng khiến cho quang cảnh chung quanh cũng đều biến hình theo.

Người kia vẩy tay một cái, huyết sắc đầy trời hóa thành trường thương, bắn ra từ trong tay y, trực tiếp xuyên thủng hộp sọ đầu Ma Ha Long Tượng kia.

Đại địa tan vỡ, Ma Ha Long Tượng hét thảm một tiếng, rơi vào bên trong khe nứt.

Yêu Huyết nhuộm đỏ đại địa, phía dưới bầu trời xanh, chỉ có đạo nhân ảnh kia đứng hiên hang, ngạo nghễ vô địch.

Dạng khí phách này, dạng ý cảnh này, lưu loát, tốc thẳng vào mặt, đánh thẳng vào trong nội tâm của Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, toàn thân hắn run rẩy, dần dần sinh ra cảm giác bất lực.

Dạng lực lượng này, quả thật không phải là hắn có thể chống lại.

Phong mang của Hắc Long Đao biến thành ảm đạm, trường thương đẫm máu hung lệ không dứt, dường như liền muốn nhảy ra từ trong sự giam cầm của Bạch gia.

"Còn có ta." Đột nhiên, âm thanh của chủ quầy gầy yếu truyền đến từ phía sau.

Thân thể của Vương Khung chấn động, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Quanh người chủ quầy gầy yếu nổi lên ánh sáng màu trắng bạc, giống như thủy ngân rò rỉ trên mặt đất, khuếch tán ra, bao phủ phạm vi trăm trượng.

"Chỗ ta đứng, chính là la thiên!" Chủ quầy gầy yếu khẽ nói.

Lúc này y thánh khiết như tiên, không thể khinh nhờn.

Đột nhiên, ánh sáng màu trắng bạc kia càn quét về hướng Vương Khung, dần dần bao phủ, không ngừng thẩm thấu.

"Hiệu lệnh vô địch!" Chủ quầy gầy yếu khẽ nói.

Vào lúc này, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung bạo động, tăng lên với tốc độ khó có thể tin, máu thịt của hắn, gân cốt của hắn, ngũ tạng của hắn, lực lượng của hắn...toàn bộ đều đang tăng lên.

"Đây là năng lực gì?" Trong lòng Vương Khung nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Năng lực của chủ quầy gầy yếu vượt qua sự tưởng tượng của Vương

Khung, những chỗ đi tới, y dường như liền biến thành Chúa Tể, có thể tùy ý thao túng hết thảy.

Trong nháy mắt, thực lực của Vương Khung liền đề thăng không chỉ gấp mười lần.

"Động thủ." Chủ quầy gầy yếu nghiến chặt hàm răng, năng lực của y rất khó chưởng khống, có thể đề thăng thực lực của Vương Khung tới loại tình trạng này đã là cực hạn, coi như là y cũng không chống đỡ được bao lâu.

Ông! Lôi đình mãnh liệt tăng vọt trong giây lát, đạo đạo lôi quang gào thét tàn phá bừa bãi, chấn động cổ huyệt.

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, điên cuồng chém về phía trường thương đẫm máu.

Mười đao!

Trăm đao!

Năm trăm đao!

...

Ở dưới sự hợp lực của Vương Khung, Bạch gia còn có chủ quầy gầy yếu, cỗ khí tức sát phạt đáng sợ kia rốt cuộc cũng bị trấn áp xuống.

Quang hoa quanh người trường thương đẫm máu cũng trở nên vô cùng ảm đạm.

"Mẹ nó, rốt cuộc cũng giải quyết được." Vương Khung cắn răng, mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trên trán.

Hắn không biết mình đã chém ra bao nhiêu đao, cho dù ở dưới sự gia trì của chủ quầy gầy yếu, chân nguyên trong cơ thể cũng đều đã sắp tiêu hao không còn.

Chương 288

Ông! Đột nhiên, từng vết nứt hiển hiện ở phía trên trường thương đẫm máu, đồng thời càng ngày càng nhiều, lít nha lít nhít, trong giây lát liền trải rộng ra thân thương.

Một cỗ khí tức hủy diệt lộ ra từ bên trong thân thương, khiến người ta run sợ.

"Mẹ kiếp, loại đồ vật này muốn tự bạo." Bạch gia chửi ầm lên.

Nó đã đánh giá thấp chủ nhân của thanh trường thương này, ý chí còn sót lại kia thực sự quá cương liệt, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, coi như tự bạo cũng không nguyện ý bị Vương Khung trấn áp.

Loại đồ vật này nếu như thật sự nổ tung, cổ huyệt sụp đổ, bọn hắn cũng đều sẽ bị chôn vùi ở phía dưới sông núi này.

"Sắp xong đời?" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Ông! Đúng lúc này, Hắc Long Đao trong tay hắn đột nhiên bay ra ngoài, lớp vảy màu đen hiển hiện từ bên trên thân đao, lít nha lít nhít, sống động như thật, thân đao sắc bén bỗng nhiên vỡ ra, là hóa thành một cái miệng khổng lồ.

"Hoạt Tính Binh Trang, binh khí đại hung! ?" Nhãn tình của Bạch gia sáng lên, trầm giọng quát.

Hắc Long Đao thoát ly khỏi sự khống chế của Vương Khung, lân giáp trải rộng, hoàn toàn lộ ra răng nanh, như là một đầu hung thú tỉnh lại, hung uy đáng sợ như một cơn gió dữ dội, càn quét ngang qua.

Nó bỗng nhiên há mồm, phong mang nhấp nháy, trực tiếp nuốt chửng trường thương đẫm máu.

"Mẹ nó!" Con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại, chịu xúc động sâu sắc.

Hắn không ngờ được, thanh đao lúc trước thúc què tùy ý chế tạo cho hắn này lại cất giấu hình thái đáng sợ như vậy.

Dạng bộ dáng này, quả thực liền giống như giống như là một con sói

đói khát, háu ăn với món ngon trước mặt.

Hắc Long Đao nhai trường thương đẫm máu "Răng rắc răng rắc", ý chí bên trong thanh thương này đã sớm bị Yêu Huyết hao mòn hầu như không còn, bây giờ bị Hắc Long Đao áp chế gắt gao, không còn bất kỳ lực lượng phản kháng nào.

Những mảnh kim loại bay tứ tung, phát ra vài đốm lửa, chiếu sáng cổ huyệt.

Ngoại trừ tiếng nhai, chung quanh hoàn toàn im lặng, Vương Khung lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Hắc Long Đao ăn như gió cuốn.

Cảm giác tham lam và đói khát vô tận trào ra giống như thực chất, khiến cho hắn nhìn thấy mà giật mình.

"Thanh đao này...Yêu Đao..." Chủ quầy gầy yếu ngưng ánh mắt lại, trầm giọng nói.

Đối với tu sĩ mà nói, có 3 cuốn sách không thể không đọc, phân biệt là "danh sách trăm đại dị năng giả", "Kỳ Thú Bảng» cùng với "Thiên Binh Đồ Sách".

Thiên Binh Đồ Sách, ghi chép các loại thần binh lợi khí thành danh đã lâu trong thiên hạ.

Trong danh sách Yêu Đao, có hết thảy mười ba thanh.

Những Yêu Đao này chí tà chí dị, chí hung chí linh, tạo nên giết chóc vô biên, gây ra vô tận oan nghiệt, được thế nhân gọi là yêu.

Chủ quầy gầy yếu đã từng nhìn thấy một thanh Yêu Đao trong " Thiên Binh Đồ Sách", quả thật là đại hung chí tà, người bình thường căn bản không thể tiếp cận, chớ đừng nói chi là gánh chịu lực lượng của nó.

Người có thể khống chế Yêu Đao, số mệnh huyền bí, nhảy ra khỏi sinh tử, nếu không ắt sẽ gặp phải phản phệ.

Lực lượng của thanh Hắc Long Đao trước mặt này mặc dù không sánh bằng những thanh Yêu Đao kia, nhưng khí thế thuần tuý lại còn hơn.

Chủ quầy gầy yếu nhìn về phía Vương Khung, không biết rõ hắn là lấy được một thanh đao như vậy từ nơi nào.

"Thanh đao này quá hung, ngươi mang theo nó, e rằng sẽ dẫn đến đại họa!" Chủ quầy gầy yếu tới gần Vương Khung, không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

Ông! Tiếng nói rơi xuống, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, đao quang nhấp nháy, nhắm ngay vào chủ quầy gầy yếu, lộ ra sát cơ.

Một thanh đao lại sinh ra địch ý đối với chủ quầy gầy yếu, quả thực quỷ dị.

"Hừ!" Vương Khung nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, ngăn ở trước người chủ quầy gầy yếu.

Quả thật là lật trời, ở trước mặt chủ nhân hắn, cũng dám kêu gào như vậy, hoàn toàn quên đi thân phận chính mình là đồ đao.

Như vậy có ổn không?

Lập tức, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể Vương Khung vận chuyển, khí tức khủng khiếp dâng trào, bao phủ Hắc Long Đao.

Hắc Long Đao khẽ run lên, phát ra một tiếng gào thét trầm thấp, sát cơ nội liễm, rốt cuộc không còn kêu gào như trước nữa.

Đối với chủ nhân, nó cảm thấy kính sợ theo bản năng, trong nháy mắt, lân giáp lui tán, miệng lớn dữ tợn khép lại một lần nữa, hóa thành thân đao rét lạnh.

Hưu! Hắc Long Đao lóe lên, một lần nữa rơi vào trong tay Vương Khung.

So với trước đó, thân đao dường như càng nhẹ hơn.

Nhưng Vương Khung mơ hồ cảm giác được, bên trong thanh đao này cất giấu một đoàn sát khí màu máu, càng là không ngừng nhúc nhích, dường như là còn chưa triệt để tiêu hóa thanh trường thương đẫm máu mới vừa rồi kia.

"Ngươi lại đè ép được." Chủ quầy gầy yếu kinh dị nhìn Vương Khung.

"Chỉ là tạm thời đè ép." Bạch gia cười lạnh, đi tới, nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới: "Thanh đao này của ngươi không phải là Yêu Đao phổ thông, nó đã dần dần thức tỉnh, ngươi có thể đè ép được, là bởi vì ngươi

mạnh hơn nó."

"Hiện nay, nó thôn phệ thanh trường thương này, lực lượng liền sẽ tăng mạnh, đến một thời điểm nào đó, nếu như ngươi không đè ép được nó, hắc hắc..." Bạch gia cười lạnh, cũng không nói câu sau.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, buột miệng hỏi: "Ý của ngươi là, thanh đao này rất lợi hại, còn có tiềm năng chưa được bị khai quật ra?"

"..."

Bạch gia im lặng, dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn Vương Khung.

"Ngươi không thể suy nghĩ như người bình thường sao?"

"Hoá ra đao của ta thích ăn binh khí! ?" Vương Khung nhếch miệng, vuốt ve Hắc Long đạo.

Nói một cách khác, lúc hắn rời khỏi Tam Dương Trấn, thúc què không phải là đưa cho hắn một thanh đao thông thường.

Hoá ra lại là một kiện bảo bối, Hắc Long Đao nguyên bản đã rất bất phàm, phối hợp với Lôi Quang Tí của hắn, có thể phát huy ra uy lực cực mạnh.

Chương 289

Hiện nay lại thôn phệ trường thương đẫm máu, một khi luyện hóa, uy năng sẽ tăng vọt.

Đến thời điểm đó, thực lực của Vương Khung có thể đề thăng một mảng lớn.

Nghĩ tới đây, hắn liền hưng phấn không khống chế nổi biểu tình.

"Ngươi không thể cứu được." Bạch gia lắc đầu, cũng lười cảnh cáo Vương Khung.

Nó quay người lại, đi về hướng phế tích, lấy ra một khúc xương ngà màu trắng sữa ở trong đống xương vỡ, một cỗ uy áp như có như không truyền ra từ trong xương.

"Ma Ha Long Tượng a, coi như trải qua mấy ngàn năm, không ngờ rằng vẫn còn sót lại một bộ phận lớn như vậy." Bạch gia không khỏi thở dài.

Vương Khung tiến tới, con mắt hiện ra dị sắc, liền giống như chồn nhìn thấy gà mái, dùng hai tay ôm xương ngà Long Tượng.

Khúc xương ngà cho dù đã tiêu tán đại bộ phận, nhưng phần còn lại vẫn dài hơn ba mét, dày và to, toàn thân giống như ngọc bích, trong suốt như pha lê.

Vương Khung yêu thích không buông tay, càng nhìn càng cảm thấy ưa thích.

Đây chính là xương ngà của Ma Ha Long Tượng, cho nên không cần suy nghĩ giá trị của nó là bao nhiêu.

Mấu chốt nhất là, hắn cảm nhận được tinh, khí, thần tồn tại ở bên trong khúc xương ngà này, cho dù yếu ớt, nhưng hắn là đủ cho Hỏa Chủng màu đen luyện hóa.

Vừa nghĩ tới năng lực mới sắp thức tỉnh, trong nội tâm Vương Khung cảm thấy vui vẻ, cảm thấy chuyến đi này thật sự rất xứng đáng.

"Bạch gia, ngươi đang làm gì thế?"

Vương Khung ngẩng đầu lên, phát hiện ra Bạch gia đã sớm tiến vào chỗ

sâu yêu huyệt, ở phía trên chỗ đặt cổ đàn Ma Ha Long Tượng lúc ban đầu, không biết rõ đang mân mê cái gì.

Ầm ầm! Đột nhiên, yêu huyệt chấn động, từng vết nứt dọc theo đỉnh động bắt đầu lan tràn.

"Nó sắp sập rồi!" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến.

"Chúng ta đi thôi." Đúng lúc này, Bạch gia xuất thủ, dưới chân của nó nở rộ ánh vàng, càn quét như thủy triều, dần dần hóa thành vòng xoáy, nuốt chửng ba đạo thân ảnh.

Ở bên ngoài Xích Long Thành.

Một vệt ánh vàng lấp lóe, ba đạo thân ảnh rơi xuống từ giữa không trung.

Bạch gia xe nhẹ đường quen, xoay người như diều hâu, bình ổn rơi xuống.

Vương Khung còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp rơi ở trên mặt đất, hắn vừa muốn đứng dậy, chủ quầy gầy yếu giáng xuống từ trên trời, một cái mông ngồi ở trên người hắn.

"Mẹ kiếp...Bạch gia...lần sau có thể nói trước một câu hay không."

Vương Khung vốn đã hao phí chân nguyên, ngã xuống từ chỗ cao như vậy, hiện tại lại bị xem như đệm thịt, bị chủ quầy gầy yếu đè lên, chỉ cảm thấy tức ngực khó thở.

Chủ quầy gầy yếu nghe Vương Khung kêu rên ở dưới người, bật dậy giống như bị điện giật.

Y đưa lưng về phía Vương Khung, dường như đang chỉnh lý dung nhan, búi tóc trên đầu mơ hồ có một chút tán loạn.

Ông! Trên bầu trời, một tiếng trường minh vang vọng, như huyền điểu ngâm khẽ, truyền ra tần suất kỳ dị.

Thân thể của chủ quầy gầy yếu có một chút dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

"Ta phải đi."

"Đi?" Vương Khung chậm rãi đứng lên nói: "Đi đâu? Chúng ta còn chưa

có chia của đâu."

Khúc xương ngà Long Tượng kia, hắn cũng không có nghĩ đến việc độc chiếm.

"Lần sau gặp mặt, lại tính toán với ngươi." Chủ quầy gầy yếu khẽ nói.

"Lần sau! ?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, không có hỏi nhiều, thay vào đó lại nói: "Cũng đúng, lần sau tiếp tục hợp tác, chúng ta làm một vụ lớn."

"Đúng rồi, về sau ta phải đi đâu tìm ngươi?" Vương Khung hỏi.

"La Vương Thành!"

"Cái gì? Ngươi là người La Vương Thành?" Vương Khung ngơ ngác, như là gặp ma: "Ngươi là..."

"Ta tên là La Thanh Nguyên!"

Vào lúc này, chủ quầy gầy yếu xoay người lại, mái tóc như suối, thắt đáy lưng ong, dung mạo của nàng hơi hơi phát sinh biến hóa, đẹp không thể tả, có một loại phong tình khó nói nên lời.

Dưới bầu trời trong xanh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt này, như làn nước mùa thu, yên tĩnh im ắng!

La Hồng Thiên - thành chủ La Vương Thành đương đại có tổng cộng hai con trai và ba con gái.

Trong đó nhỏ nhất chính là hòn ngọc quý trên tay của La Hồng Thiên kia - La Thanh Nguyên.

Thân thế của vị tiểu công chúa này vô cùng ly kỳ.

Năm đó, La Hồng Thiên đã kế thừa đại vị La Vương, rời khỏi La Vương Thành, đi một lần chính là một năm.

Vì thế, La Vương Thành rung chuyển không thôi, liền ngay cả Tần Hoàng Đình cũng đều bị kinh động, điều động đặc sứ hoàng tộc.

Một năm sau, La Hồng Thiên trở về, đồng thời còn ôm trở về một đứa bé.

Đó chính là La Thanh Nguyên còn ở trong tã lót.

Lúc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh nghi, huyết mạch La Vương Thành cao quý tôn sùng, không ai từng nghĩ tới, đường đường là thành chủ Vương Thành, sẽ có huyết mạch lưu truyền ở bên ngoài.

Vì thế, một đứa bé không có mẫu thân, lai lịch rất nhanh liền lọt vào chất vấn.

Nằm ngoài dự liệu là, La Hồng Thiên luôn luôn trầm ổn nội liễm, lựa chọn dùng thủ đoạn tàn khốc nhất trấn áp những âm thanh khó mà lọt vào tai kia.

Y tuyên bố với thế nhân, đứa bé đó tên là La Thanh Nguyên, là cốt nhục của y, kẻ nào dám nói bừa, chính là khiêu chiến uy danh của La Vương Thành, ai nói năng bừa bãi sẽ bị trừng phạt.

Đến lúc này, không ai dám nghi ngờ thân thế của La Thanh Nguyên, thậm chí, nàng còn trở nên rất đặc biệt ở trong dòng chính nhất mạch La Vương Thành.

Những con cháu khác đều bị kiểm soát nghiêm ngặt ngay từ khi còn nhỏ.

Nhưng La Hồng Thiên lại đặc biệt cưng chiều cô con gái nhỏ này, mọi chuyện đều thuận theo, khiến cho vị tiểu công chúa này trở nên khác biệt trong toàn bộ La Vương Thành.

Vào năm La Thanh Nguyên chín tuổi, có một vị đạo nhân đến La Vương Thành, nói mệnh của nàng phạm hắc hỏa, tất sẽ gặp phải đại kiếp.

Đương nhiên, sẽ không có ai tin lời phán bừa này.

Chương 290

Nhưng La Hồng Thiên lại mời vị đạo nhân kia vào vương cung, năm ngày sau, vị đạo nhân kia mang theo La Thanh Nguyên rời đi, một lần đi chính là ba năm.

Ba năm sau, vào thời điểm La Thanh Nguyên trở lại La Vương Thành, nàng trở nên càng thêm không ăn ý.

Ở bên trong rất nhiều huynh đệ tỷ muội, nàng không thích xuất đầu lộ diện, cũng không thích phô trương trước mặt người khác, so sánh cùng với bọn họ, vị tiểu công chúa này lộ ra vẻ quá mức đơn độc.

Nhưng chuyện này mảy may không có ảnh hưởng đến sự yêu thích của La Hồng Thiên đối với cô con gái nhỏ này.

Hai năm trước, La Vương Thành tuyên bố, La Thanh Nguyên định ra hôn ước cùng với đại sư huynh Quang Minh Học Cung Diệp Thiên.

Thiên hạ chấn động, Tần Hoàng Đình càng là đưa hạ lễ tới.

Tất cả mọi người nói, con gái nhỏ của La gia, thân thế ly kỳ, nhưng phúc duyên thâm hậu, chẳng những là hòn ngọc quý trên tay của La Vương, càng là tìm được dạng người rồng trong loài người như đại sư huynh Quang Minh Học Cung làm chồng tương lai, đời này đã được chú định là hạnh phúc vô ưu.

...

Con tàu khổng lồ xuyên qua những đám mây, La Vương Thành cổ lão dần dần hiển hiện ở trước mặt.

Bên trên boong tàu, một nhóm người hầu cảnh giác nhìn La Thanh Nguyên, bọn hắn người nào cũng không hiểu, nắm giữ cuộc sống rực rỡ như vậy, vì sao còn phải không ngừng trốn khỏi Vương Thành.

Ai cũng không biết, cũng không có ai hỏi.

Điều duy nhất họ cần biết là một khi vị tiểu công chúa này lại chạy trốn, người nào ở đây cũng đều không thể sống.

"Nha đầu, đừng nghịch nữa, hãy ngoan ngoãn trở về, lần này ta đích

thân đến đón ngươi, ngươi đã không thể chạy trốn khỏi Vương Thành."

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Trong khoang thuyền, một vị thanh niên đi ra, thần sắc nghiêm nghị, hổ khiếu long ngâm, cử chỉ và điệu bộ của gã có một vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Vào một khắc gã lộ diện, tất cả mọi người đều lộ ra tư thái khiêm tốn nhất.

Ở bên trong thế hệ trẻ tuổi La Vương Thành, có loại uy vọng này, tuyệt đối không có người thứ hai.

La Kinh Cuồng!

"Trốn? Vì sao ta phải trốn?" La Thanh Nguyên cũng không quay đầu lại, khóe miệng nâng lên một nụ cười như có như không: "La lão đại, ngươi tin hay không tin, trong nửa tháng này, ta liền có thể nghênh ngang đi ra khỏi La Vương Thành."

La Kinh Cuồng hơi nhíu mày: "Ngươi có phải điên rồi hay không?"

"Ta có một vị bằng hữu, hắn sẽ đến đón ta." La Thanh Nguyên vịn lan can, trong đầu óc hiện lên một thân ảnh, vô cùng kiên định nói.

"Bằng hữu?" La Kinh Cuồng cười lạnh nói: "Trừ hôn phu tương lai của ngươi, không có ai có thể đón ngươi ra khỏi La Vương Thành."

"Hắn nhất định có thể." La Thanh Nguyên khẽ cười nói: "Hắn nói...lần này sẽ chơi một vố lớn."

"Ngươi điên thật rồi!" La Kinh Cuồng nhìn vị muội muội của chính mình này, không khỏi cau mày nói.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chính là thích độc hành như vậy, ngôn ngữ hoang đường, làm xằng làm bậy.

"Ngươi không tin?"

"La gia chúng ta là một trong tám đại Vương Thành, đại biểu cho vinh quang và quyền lực truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, đại thế như vậy, ngươi cảm thấy sẽ có người nào dám khiêu chiến sao?" La Kinh Cuồng lạnh nhạt nói.

Đột nhiên, thân thể của gã chấn động, phát ra tiếng gầm như sấm rền.

La Thanh Nguyên khẽ đảo mắt, cười nói: "Ngươi đã luyện thành "Cửu Cực Lôi Nguyên Đoán Cốt Pháp"? Chẳng trách có tự tin như vậy."

Nói xong, La Thanh Nguyên thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chú Vương Thành chậm rãi hiển hiện phía trước.

"La lão đại, uy danh của ngươi rất cao, vẫn luôn xem thường thiên kiêu cùng thế hệ, lần này...hắn nhất định sẽ làm cho thiên hạ chú mục."

"Nhất định như vậy..."

La Thanh Nguyên nói vô cùng kiên định.

...

Bảy ngày sau, tại Quang Minh Học Cung.

"Lão Vương cắn thuốc rồi? Bế quan lâu như vậy, động tĩnh cũng quá lớn đi."

Ở bên ngoài phòng luyện công, La béo nhìn chằm chặp cửa lớn, âm thanh trầm trọng như là sấm sét đánh vào đại địa, không ngừng truyền tới từ bên trong, toàn bộ viện lạc cũng đều rung động.

Trong mắt Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc kinh nghi.

Cho dù rời khỏi phòng luyện công, y vẫn như cũ cảm giác được khí tức của Vương Khung càng trở nên thâm bất khả trắc, quả thực như là đại hải đại dương mênh mông, vẻn vẹn chỉ nhìn từ xa liền cảm thấy sợ hãi, không dám tới gần.

Phải biết rằng, từ lúc niệm đồng của y đại thành đến nay, cơ hồ có rất ít người có thể khiến cho ý chí của y nhận cảm giác áp bách cực lớn như vậy, loại cảm giác áp bách này mang theo một tia xâm lược hủy diệt.

"Thần tượng rốt cuộc đang làm gì?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

"Chủ nhân...đang thuế biến..." Đúng lúc này, Diệp Mặc vốn đang yên tĩnh ngồi ở một bên đột nhiên nói.

Hai mắt của y linh hoạt kỳ ảo, đại não truyền ra tần suất kỳ dị, sinh ra cộng hưởng cùng với Vương Khung.

Vào giờ phút này, y cảm giác được rõ ràng, khí tức của Vương Khung...không, là hình thái sinh mệnh dường như lặng lẽ phát sinh một tia chuyển biến.

Nguyên bản ở trong đầu óc của Diệp Mặc, Vương Khung như là một đoàn ngọn lửa, bên trong có ba cỗ hư ảnh, khí chất hoàn toàn khác biệt.

Nhưng vào lúc này, ở trong đoàn ngọn lửa này, lại thêm ra một cái bóng mờ, thần thánh to lớn, không thể diễn tả, thiên địa chung linh dường như cũng rót vào trong đó.

Vào sau khi trở về, Vương Khung liền bắt đầu bế quan, luyện hóa tinh, khí, thần lưu lại ở trong xương ngà Long Tượng, thức tỉnh năng lực mới.

Đây cũng là một lần thức tỉnh hắn tốn thời gian nhất dài.

Ma Ha Long Tượng không hổ là thượng cổ đại yêu, cho dù trải qua mấy ngàn năm tẩy lễ, tinh, khí, thần của nó vẫn đáng sợ như cũ.

Nếu như không phải Vương Khung luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", lại tu thành "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai, cơ hồ sẽ không chịu nổi.

Chương 291

Nhưng sau lần rèn luyện này, chỗ tốt hắn lấy được cũng là cực lớn.

Tinh thần của Vương Khung thu hoạch được tẩy luyện trước nay chưa từng có, chân nguyên cũng trở nên càng thêm cô đọng.

Trọng yếu nhất là, hắn rốt cuộc đã thức tỉnh loại năng lực thứ tư.

Một loại năng lực cực kỳ đáng sợ, vượt ra ngoài ý liệu của hắn.

Ầm ầm! Đột nhiên, cửa lớn phòng luyện công từ từ mở ra, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

Vào lúc này, Vương Khung xuất quan.

Ở bên ngoài phòng luyện công, Vương Khung đứng ở nơi đó, khí tức cả người trở nên vô cùng huyền diệu, phảng phất như tương liên cùng với đại địa, giơ tay nhấc chân cũng đều lộ ra một cỗ nặng nề hùng hồn.

Chuyện này khiến cho mấy người gã béo cảm thấy một tia áp lực.

"Gặp quỷ, thực lực của lão Vương không khỏi đề thăng quá nhanh, mới qua được bao lâu?"

"Lực lượng của thần tượng đã trở nên bất đồng."

"Hắn càng ngày càng cường đại, dựa vào loại tốc độ này, thật sự không biết đến Sơ Vương Tế, hắn sẽ còn trưởng thành đến loại tình trạng nào."

Gã béo, Minh Hạo Nhiên, Hoắc Thanh Minh đều lộ ra thần sắc khác thường.

Thực lực của bản thân bọn hắn liền đã không yếu, bởi vậy có thể mơ hồ cảm ứng ra sự biến hóa của Vương Khung.

Nhưng những đồng đội như Long Càn, Cốc Dương, Thẩm Tử Nghê vào thời điểm Vương Khung vừa mới tiến vào ba đại viện này, bọn hắn liền có một chút không hiểu, chỉ có thể cảm nhận được một chút sợ hãi.

Đối với bọn hắn mà nói, hiện nay Vương Khung quả thật đã tạo ra cho bọn hắn áp lực tương đối lớn, coi như là đứng ở trước mặt, cũng đều như ngồi trên bàn chông.

Rất hiển nhiên, so sánh với thời điểm vừa tiến vào ba đại viện, thực lực

của Vương Khung đã là không thể so sánh nổi.

Cái thế giới này chính là như vậy, có dạng thực lực gì liền nắm giữ dạng vòng tròn đó, dùng thiên phú cùng với thực lực Vương Khung biểu hiện ra ngoài, tầng thứ hắn tiếp xúc sẽ càng ngày càng cao.

Giống như mấy người Long Càn, Cốc Dương, nếu như bọn hắn không theo kịp bước chân của Vương Khung, sớm muộn cũng sẽ bị bỏ rơi ở phía sau.

Coi như Vương Khung muốn thân cận cùng với bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ cảm thấy áp lực cực lớn, muốn trốn khỏi theo bản năng.

Đây chính là cái gọi là người không tụ cùng với yêu, long không hợp cùng với xà.

Vương Khung thu liễm khí tức, đám người mới cảm thấy tốt hơn một chút.

"Tiểu Diệp Tử, thực lực của ngươi gần đây ngược lại là đề thăng không ít." Vương Khung đi đến trước người Diệp Mặc, đột nhiên dừng lại bước chân.

Ở bên trong học xá này, đối với thực lực của tất cả mọi người hắn đều là liếc qua liền thấy ngay.

Duy chỉ có Diệp Mặc, trên người phảng phất như có một lớp sương khói mỏng manh, như có như không, khiến cho hắn không nhìn thấy rõ ràng.

Phải biết rằng, đi ra ngoài chuyến này, hắn không chỉ luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", tu thành "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" tầng thứ hai, càng là thức tỉnh năng lực mới, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Ở dưới loại tình huống này, tốc độ đề thăng của Diệp Mặc lại là không thua kém hắn một chút nào.

So với ngày đó tại Thiên Võng, thực lực của Tiểu Diệp Tử cơ hồ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chuyện này khiến cho Vương Khung cảm thấy kinh dị.

"Đều là bởi vì chủ nhân dạy dỗ." Diệp Mặc nhỏ giọng nói.

Trong đám người, y điệu thấp đến có một chút ngại ngùng.

Vương Khung cười một tiếng, nhìn chằm chằm vào y một lúc lâu.

Những ngày này, Diệp Mặc hẳn là đạt được thu hoạch không nhỏ tại Thiên Võng, xem ra có thời gian rảnh vẫn nên đi vào Thiên Võng một phen.

"Các ngươi trò chuyện với nhau đi, ban đêm ta mời khách." Vương Khung hô một tiếng, liền đi ra ngoài.

"Lão Vương càng ngày càng khác biệt." La béo nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, thì thào khẽ nói.

"Đừng hâm mộ, thực lực của ngươi sẽ không thua hắn." Bạch gia tiến tới nói.

"Chuyến này, chỗ tốt để lại cho ngươi so với tên tiểu tử kia chỉ nhiều hơn chứ không ít." Bạch gia ngưng ánh mắt lại, nhìn chằm chặp gã béo.

La béo bị nó nhìn chằm chằm đến run rẩy, giật cả mình: "Tiểu Bạch, ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi cũng phải bế quan một hồi, đây là thời điểm để cho lực lượng của ngươi tỉnh lại." Bạch gia lạnh lùng nói.

...

Tại ba đại viện, trong Vạn Bảo Lâu.

Vương Khung ôm xương cốt yêu thú cổ của Hắc Kiếm Ma trong ngực đi tới.

Những ngày này, hắn ngoại trừ tu luyện, những thời gian khác đều dùng để chữa trị xương vỡ.

Xương vỡ Hắc Kiếm Ma mang đến mặc dù cũng đi ra từ Ma Ha Long Tượng, nhưng chỉ được coi như là một ít phế liệu, không thể so sánh nổi cùng với xương ngà Long Tượng.

Đối với Long Viên Khí đã tiến hóa thành cấp Linh tuyệt phẩm mà nói, tiến hành chữa trị cơ hồ không có bất kỳ độ khó gì.

Nói đến, Vương Khung thật đúng là phải cảm tạ Hắc Kiếm Ma, nếu như không phải bởi vì những xương cốt yêu thú cổ này, hắn căn bản không tìm thấy yêu huyệt của Ma Ha Long Tượng, tự nhiên cũng không có khả năng thu hoạch được nhiều tốt chỗ như vậy.

"Vương thúc, tam hoàng tử qua ít ngày nữa sẽ đi đến La Vương Thành chúng ta, dùng thân phận của ngươi, nếu như không có ở đó sẽ không thể biện bạch được, nên trở về đi."

Vương Khung vừa đi vào, liền nghe được có người đang nói chuyện.

Hắn ngẩng đầu nhìn, Hắc Kiếm Ma cùng với Phí lão đang ngồi trên đại vị.

Hai vị tiểu đồ đệ của Hắc Kiếm Ma, Mạc Kiếm Trạch cùng với La Lưu Vận đang đứng ở một bên.

Ngoại trừ bọn hắn, còn có một đám người mặc phục sức giống nhau, khăn choàng màu xám bạc, trên ngực có huy hiệu vàng, trên đó có khắc một thanh kiếm vàng.

Vương Khung hơi nheo mắt lại, nhận ra được, đó là tộc huy của La Vương Thành.

"Tiểu tử, ngươi rốt cuộc cũng đến, chậm nữa ta phỏng chừng liền chờ không được." Hắc Kiếm Ma nhìn thấy Vương Khung, nhãn tình sáng lên, trực tiếp đứng lên, lắc mình một cái, đi đến trước người Vương Khung.

Chương 292

Hành động này, khiến cho người La Vương Thành đều lấy làm kinh hãi, đặc biệt là thanh niên cầm đầu, y lộ ra sắc mặt cổ quái, có một chút ngơ ngác mà nhìn Vương Khung.

Hắc Kiếm Ma có địa vị cỡ nào, là cao thủ có tên ở bên trong "danh sách trăm đại dị năng giả", huyết mạch La Vương Thành, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cũng đều có được địa vị tôn sùng, cái thế khó địch nổi.

Bên trong cùng thế hệ, chính làm cho y đứng dậy đón người cũng không nhiều, huống chi là một tên tiểu bối?

Coi như là ái đồ của Hắc Kiếm Ma chỉ sợ cũng đều không làm được.

Tên tiểu bối này là thu hoạch được ưu ái như thế nào mới có thể được đối đãi như vậy?

Nghĩ tới đây, lực chú ý của La Thanh Xuyên triệt để bị Vương Khung hấp dẫn.

"Có một chút khó giải quyết, chậm trễ mất mấy ngày." Vương Khung cười khan nói.

Hắn cần phải bế quan tu luyện, cũng không có quá nhiều thời gian rảnh.

Nói xong, Vương Khung xuất ra hộp đồng, đưa tới.

Hắc Kiếm Ma không kịp chờ đợi mở ra, xương vỡ bên trong đã sớm được chữa trị hoàn tất, toàn thân như ngọc, nhìn không ra một tia khe hở, trong nội bộ càng là tinh hoa lưu chuyển, dựng dục sinh cơ, hiển nhiên đã đạt đến cấp bậc sinh cốt.

"Tay nghề thật tốt, chậc chậc, tiểu tử, chỉ bằng vào dạng tay nghề này, liền có thể khiến cho ngươi dương danh ở trong thiên hạ này." Hắc Kiếm Ma không nhịn được nói.

Lúc này, liền ngay cả Phí lão cũng không nhịn được đi tới thưởng thức.

"Bảo bối tốt, Tiểu Hắc, lần này ngươi kiếm bộn rồi." Phí lão có một chút hâm mộ nói.

Loại xương cốt yêu thú cổ vô danh này quả thực có phẩm chất rất cao,

huống hồ ở dưới tay nghề chữa trị điêu luyện của Vương Khung, toàn bộ phẩm chất xương cốt yêu thú cổ phẩm đâu chỉ tăng lên một cái bậc, lại thêm là cấp bậc sinh cốt, một khi thả ra thị trường, tất nhiên sẽ dẫn tới tranh đoạt.

Hơn nữa người có khả năng mua loại vật này, tuyệt đối cũng là tồn tại có tầng thứ giống như Hắc Kiếm Ma.

"Tiểu tử ngươi thật sự là bảo bối, có muốn đi với ta tới La Vương Thành chơi hai ngày không?"

Hắc Kiếm Ma càng nhìn Vương Khung càng cảm thấy thuận mắt, nếu không phải y không có con gái, đã sớm đoạt Vương Khung tới làm con rể, chính là cái chủng loại đêm đó liền động phòng, ngày thứ hai liền sinh con kia.

Vương Khung nghe thế, trong lòng khẽ động.

"Vương thúc, bây giờ là thời kì phi thường, không nên trêu chọc một ít người lai lịch không rõ mới thỏa đáng, đây cũng là ý tứ của tộc trưởng." Đúng lúc này, La Thanh Xuyên nói chuyện.

Hắc Kiếm Ma nhiệt tình đối với Vương Khung như vậy khiến cho cảm thấy có một chút không thoải mái, loại người lai lịch không rõ này tự nhiên không thể tiến vào La Vương Thành.

"Vị này là..." Ánh mắt của Vương Khung đảo qua, cảm thấy một tia địch ý, không khỏi hỏi.

"Đây là thiên tài của La Vương Thành chúng ta, nếu các ngươi có hứng thú, có thể luận bàn một lần." Lực chú ý của Hắc Kiếm Ma đều đặt toàn bộ ở trên thú cốt của y, thuận miệng nói một câu.

"Luận bàn?" La Thanh Xuyên cười lạnh.

Y là thân phận gì? Huyết mạch La Vương Thành, vô cùng tôn quý, đệ tử đại tộc bình thường cũng không có tư cách luận bàn cùng với y, một vị đệ tử Quang Minh Học Cung dám động thủ cùng với y sao?

"Ta cũng không có thời gian chỉ điểm...Vương thúc, chúng ta vẫn nên lập tức lên đường trở về!" La Thanh Xuyên căn bản cũng không có để

Vương Khung vào mắt, đối với y mà nói, động thủ cùng với Vương Khung không phải là luận bàn, mà là chỉ điểm.

Thân là huyết mạch Vương Thành, cũng không phải ai cũng đều có phúc phận cùng với tư cách như vậy.

"Chỉ điểm ta?" Chỉ là một câu nói kia, liền khiến cho Vương Khung cười, là loại nụ cười như giết heo kia.

"Vừa vặn, ta cũng muốn nhìn xem đệ tử La Vương Thành là bực tố chất nào."

Vừa dứt lời, Vương Khung như như là đạn pháo bắn ra, mặt đất nứt vỡ, lực lượng kinh khủng như Tu Di Sơn đánh tới.

La Thanh Xuyên hơi biến sắc, y không ngờ được tên tiểu tử trước mắt này nhìn như thường thường không có gì lạ, động thủ lại long trời lở đất, phảng phất như đổi người khác vậy.

Y không còn kịp suy tư nữa, liền muốn động thủ, nhưng quyền phong của Vương Khung đã nện vào trước mặt y.

Khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, như sóng lớn trong nộ hải, ép La Thanh Xuyên tới gắt gao, chân nguyên trong cơ thể y phảng phất như lọt vào giam cầm, ở phía dưới uy áp như này là không thể động đậy.

Ở dưới một quyền, long trời lở đất, La Thanh Xuyên hét thảm một tiếng, như là chó chết bay ngang ra ngoài.

Hết thảy chỉ ở trong chớp mắt, Vương Khung chậm rãi thu tay lại, mây trôi nước chảy, dường như cái gì cũng không xảy ra.

"Đúng là hoàn toàn không có gì để chỉ điểm." Vương Khung thờ ơ nói.

Bên trong đại sảnh, yên tĩnh im ắng.

Từng tia ánh mắt ùn ùn kéo đến, vừa đi vừa về ở trên người La Thanh Xuyên cùng với Vương Khung.

La Thanh Xuyên bị đánh đến cả người đều khảm vào phía trên vách tường, là cái loại khó mà gỡ ra kia.

Về phần Vương Khung, phong khinh vân đạm, dường như căn bản không có xuất thủ.

Hết thảy cũng đều quá nhanh, cơ hồ chỉ ở trong chớp mắt.

Với sức mạnh của một quyền, chỉ dựa vào lực lượng nhục thân là liền có thể đánh cho La Thanh Xuyên thành chó chết?

Đây là lực lượng kinh khủng bực nào?

Trong ánh mắt đệ tử La Vương Thành nhìn về phía Vương Khung, lộ ra ba phần kinh nghi, bảy phần kính sợ.

Không ai từng nghĩ tới, ở bên trong Quang Minh Học Cung Xích Long Thành lại cất giấu một vị cao thủ như vậy, trạc tuổi cùng với bọn hắn, nhưng thực lực lại vượt qua quá nhiều, ngạo nghễ như La Thanh Xuyên cũng không đỡ nổi một quyền.

Lúc này, còn có ai dám phách lối làm càn trước mặt hắn?

Chương 293

Mạc Kiếm Trạch giật giật khoé mắt một cách mất tự nhiên, kỳ thực vào thời điểm La Thanh Xuyên bắt đầu nói năng lỗ mãng, y liền biết, tên ngu xuẩn này gặp xui xẻo rồi.

Quả nhiên, kết quả giống như dự liệu của y, chỉ là vẫn có một chút chênh lệch.

Vương Khung vẫn cường đại như trước đây, chỉ là cường đại đến trình độ có một chút thái quá.

"Sư huynh..." La Lưu Vận không nhịn được nói.

Mạc Kiếm Trạch lộ ra sắc mặt ngưng trọng: "Hắn lại mạnh hơn."

Nói xong, Mạc Kiếm Trạch nắm thật chặt hai tay, đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác bất lực hít thở không thông.

Y có thiên phú, cũng rất cố gắng, thậm chí thu hoạch được sự ưu ái của Hắc Kiếm Ma, được thu làm đệ tử.

Vì đây, y khắc khổ tu hành, cũng không có cô phụ thiên phú bẩm sinh cùng với sự ưu ái.

Tần Hoàng bệ hạ đã từng nói, thiên phú hơn người, cố gắng hơn người, dạng người này chú định sẽ thành công.

Mạc Kiếm Trạch chính là dạng người này.

Nhưng y ở trước mặt Vương Khung lại lọt vào cảm giác bị thất bại trước nay chưa từng có, sau lần thất bại kia, y cảm thấy chính là chính mình quá nôn nóng, ổn định tâm thái, sớm muộn cũng có một ngày có thể đuổi theo bước chân của Vương Khung.

Nhưng hiện tại xem ra, đây là một loại ảo tưởng.

Tốc độ tiến bộ của nam nhân này quả thực khiến cho người ta ngạt thở.

"Ngươi đạt được cơ duyên không nhỏ, bảo cốt đã sinh, thực lực tăng mạnh, những đệ tử bình thường quả thật không phải là đối thủ của ngươi." Hắc Kiếm Ma quăng ánh mắt tới, trong mắt ngậm thâm ý nói.

Y là bực cảnh giới nào, Vương Khung chỉ đánh ra một quyền, y liền

nhìn ra một chút nền tảng.

Chính vì vậy, trong lòng vị đại lão này nổi lên một tia gợn sóng.

Thiên tư của Vương Khung so với y tưởng tượng còn muốn cao hơn, mới bảy ngày thời gian, cả người hắn giống như thoát thai hoán cốt, so với trước đây là không thể so sánh nổi.

Loại tốc độ này, coi như ở bên trong những thiên tài y từng thấy cũng đều được xem là loại xuất chúng.

"Dạng thiên phú giống như ngươi, thật sự là không gặp nhiều." Hắc Kiếm Ma không nhịn được nói.

"Tiền bối nói đùa, người có thiên phú cao trên thế giới này vừa nắm chính là một bó to, nhưng cường giả chân chính cũng chỉ có mấy vị kia." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Đây là chuyện lão bản thường xuyên treo ở bên miệng.

Lão bản đã từng nói, trên thế giới này, thiên phú cao, lại nửa đường chết yểu, so với heo bọn hắn giết mổ tại hàng thịt còn nhiều hơn rất nhiều.

Rất nhiều người nhìn như đơn giản, lại cái sau vượt cái trước, cuối cùng trở thành cao thủ vô thượng đăng lâm tuyệt đỉnh cũng không ít.

Loại người này là một dạng thiên tài khác, thời trẻ tuổi, phong mang không hiện, thường thường không có gì lạ, nhưng theo tuế nguyệt tẩy lễ cùng với tôi luyện, nội tình của bọn họ sẽ càng ngày càng thâm hậu, một khi lên tiếng hót, kinh thiên động địa, vượt xa những kẻ chói mắt trong cùng thế hệ ngày thường.

Vị tiểu võ vương tại Võ Vương Thành kia chính là loại người này.

"Ngươi có thể nhìn thấu đạo lý này, chí ít sẽ không lại đi đường quanh co, có tiền đồ vô lượng." Hắc Kiếm Ma không nhịn được thở dài.

Không thể không nói, y đối với Vương Khung là thật sự càng ngày càng thích, thiên phú tốt, thực lực mạnh, mấu chốt nhất là tâm tính cũng đều rất hợp khẩu vị đối với y.

"Tiền bối đã lạc quan với ta như vậy, có phải là nên đầu tư một chút." Vương Khung mượn sườn núi cưỡi lừa xuống, cười nói.

Hắc Kiếm Ma lườm hắn một cái, thu hồi hộp đồng trong tay, thản nhiên nói: "Ngươi lại có ý đồ gì?"

"Cũng không có cái gì, chỉ là muốn nói chuyện làm ăn cùng với tiền bối."

"Chuyện làm ăn?" Hắc Kiếm Ma lộ ra vẻ cổ quái.

"Mời tiền bối, chúng ta đi vào nói." Vương Khung làm ra tư thế mời, mời Hắc Kiếm Ma cùng với Phí lão cùng đi vào.

Lúc này, La Thanh Xuyên đã bị vách tường giam lại.

Trên mặt của y mang theo một tia kinh nghi, trong mắt tràn đầy thần sắc oán giận, nhìn chằm chặp Vương Khung.

"Hừ!" Hắc Kiếm Ma hừ lạnh một tiếng, như hàn mang lóe sáng.

La Thanh Xuyên sắc mặt đại biến, lập tức biến thành dịu dàng ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ, thu hồi thần sắc oán giận ghen ghét, lộ ra nhất tư thái khiêm nhường.

"Tuổi còn trẻ, có tư cách gì mà dám ngạo nghễ ở người trước khác, mắt cao hơn đầu? Ngươi mới có được bao nhiêu cân lượng? Ỷ vào còn không phải là uy danh của La Vương Thành, bới ra tầng da này? Ngươi còn có cái gì?" Hắc Kiếm Ma nghiêm nghị quát, đối với những hậu bối này, y có một chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tố chất quá thấp, quả thực làm mất mặt La Vương Thành.

"Nói cho ngươi biết, nếu như không phải ngươi khoác da La Vương Thành, bằng vào dạng đức hạnh của ngươi, ở bên ngoài đã sớm bị người chém chết."

Những gì Hắc Kiếm Ma nói chính là lời nói thật, loại mặt hàng như này, nếu như không phải là người La Vương Thành, Vương Khung đã băm nát loại mặt hàng này mà không nháy một cái nào.

Trước mắt bao người, ở bên trong thanh âm răn dạy của Hắc Kiếm Ma, La Thanh Xuyên xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, hận không thể tìm một kẽ đất để chui vào.

Sự kiêu ngạo trong quá khứ của y vào thời khắc này bị đánh đến nát vụn.

Đúng như Hắc Kiếm Ma nói, hôm nay nếu như không phải bởi vì có thân phận đệ tử La Vương Thành, Vương Khung liền có thể dùng một bàn tay tát chết y, y còn có cơ hội gì để mà ghen ghét, oán giận?

Đường đường là đệ tử La Vương Thành, vào sau khi thất bại, chỉ có thể giống như một tiểu tức phụ bị uỷ khuất?

Nếu là như vậy, đó mới thực sự là ném mặt tổ tông.

Nghĩ tới đây, La Thanh Xuyên đột nhiên cảm thấy thân thể buông lỏng, ngược lại có một chút may mắn khi bị Vương Khung đấm cho một quyền.

Chương 294

Y bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra thần sắc quyết tuyệt: "Ngày mai, ta liền sẽ đi tới sa mạc tuyết phía bắc, không lăn lộn ra hình người, tuyệt đối sẽ không trở về."

Hắc Kiếm Ma ngưng ánh mắt lại, không có nhiều lời, sa mạc tuyết phía bắc là tuyệt cảnh nghèo nàn, tu sĩ bình thường cũng đều không muốn đi tới, chứ đừng nói là đệ tử Vương Thành.

La Thanh Xuyên đi đến trước mặt Vương Khung, bái một cái: "Đa tạ đã chỉ giáo, ân tình hôm nay, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại."

Vừa dứt lời, La Thanh Xuyên liền quay người, đi ra khỏi đại sảnh.

"Đầu óc của y có phải hay không đã bị ta làm hỏng rồi?" Vương Khung sững sờ xuất thần, chợt lộ ra vẻ cổ quái.

Bị hắn dùng một quyền đánh vào trong tường, đi ra cũng không đi ra nổi, kết quả còn tạ ơn hắn.

Loại người này nếu như không phải đầu óc hỏng, chính là kẻ ưa ngược đãi trời sinh, chính là cái chủng loại càng quất roi, càng sảng khoái kia.

"Tiểu tử, không nên xem thường đệ tử Vương Thành." Hắc Kiếm Ma trong nháy mắt liền nhìn thấu ý nghĩ xấu xa của Vương Khung, thản nhiên nói.

Vương Khung gượng cười hai tiếng, đi đến hậu sảnh.

"Ngươi có chuyện làm ăn gì muốn nói với ta? Mau nói đi." Hắc Kiếm Ma thản nhiên nói.

Phí lão cũng có một chút hiếu kỳ.

"Tiền bối, vào sớm mấy năm trước, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng đề xuất một loại hình thức thương nghiệp đặc biệt, đó là phương thức huy động vốn bằng cách dựa vào công chúng, nó được gọi là gì nhỉ..." Vương Khung cố gắng nhớ lại.

"Ngươi đang nói đến...gọi vốn cộng đồng! ?" Hắc Kiếm Ma nhìn Vương Khung, lộ ra nét mặt cổ quái.

Gọi vốn cộng đồng là một khái niệm thương nghiệp do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đưa ra, từ một loại góc độ nào đó mà nói, đó là một động thái tiên phong quyết tâm đổi mới, cho phép nhiều người có khát vọng và tài năng nhưng không có nguồn lực để thực hiện ước mơ.

Tại Thiên Võng, trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng.

Danh sách treo cao giống như một con sông dài đang nhảy múa, lơ lửng trong không trung, rực rỡ ánh sáng, phía trên lóe ra từng tin tức gọi vốn cộng đồng.

Mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn người dừng lại ở đây, nhìn từng dòng tin tức, có một số người là vì tìm kiếm cơ hội đầu tư, có một số người là xem náo nhiệt thuần túy.

Dù sao, kể từ khi Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng sinh ra đến nay, không ít chuyện mới mẻ đã thực sự xảy ra.

Trong đó náo động nhất chính là sự kiện lớn "Tây Môn công tử".

Lúc trước, có một vị tên là Tây Môn công tử phát ra một tin tức gọi vốn cộng đồng, thông qua việc mọi người góp vốn, để y theo đuổi một vị tiểu thư gia tộc lớn.

Vốn cho rằng đó chỉ là một trò hề, ai biết được, người tham gia góp vốn càng ngày càng nhiều, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, liền gom góp được tám mươi vạn lượng, đồng thời càng ngày càng có nhiều người tham gia.

Kết quả, vị Tây Môn công tử kia cầm số tiền kia đi theo đuổi, thật sự chiếm được phương tâm của mỹ nhân, chỉ là, sự tình kể từ đó liền biến thành có một chút ngoài dự liệu.

Sau khi Tây Môn công tử chơi chán, liền bỏ rơi vị tiểu thư gia tộc lớn kia, cũng đăng toàn bộ quá trình, thậm chí là một ít thú vui khuê phòng ở giữa hai người lên phía trên Thiên Võng.

Điều này ngay lập tức gây ra một sự chấn động, Tây Môn công tử đã nổi tiếng trong vòng một đêm.

Lúc này, y phát ra lần gọi vốn cộng đồng thứ hai, tuyên bố đã có một con mồi mới.

Lần này, tin tức gọi vốn cộng đồng của Tây Môn công tử rất nhanh liền được hưởng ứng, vẻn vẹn chỉ một ngày, liền huy động được chín mươi hai vạn.

Từ đó về sau, Tây Môn công tử phảng phất như trở thành một tấm chiêu bài, mỗi lần có con mồi mới, nhất định sẽ có một số lớn người ủng hộ, mà sau khi y lợi dụng số tiền kia đắc thủ, liền sẽ công bố toàn bộ quá trình, bao quát cả bí mật của đối phương.

Chỉ trong nửa năm, Tây Môn công tử đã đắc thủ tổng cộng 13 lần, lực ảnh hưởng của y càng lúc càng lớn.

Chơi đùa với tình cảm và coi phụ nữ như đồ chơi như vậy cuối cùng đã làm dấy lên sự tức giận.

Thiên Võng xuất thủ như sấm sét, trực tiếp khóa chặt Tây Môn công tử ở trong hiện thực, bắt y lại, đồng thời phế bỏ năm chi, nhốt vào tử lao.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ra, Tây Môn công tử trong hiện thực chỉ là con tư sinh của một đại tộc đã xuống dốc mà thôi, vừa không có thực lực, vừa không có tiền, chỉ có khuôn mặt là nhìn được.

Bởi vì sự kiện của Tây Môn công tử sinh ra ảnh hưởng ác liệt, Thiên Võng đã từng đóng cửa Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng một đoạn thời gian, đồng thời tuyên bố thông cáo.

Thiên Võng không phải là chỗ ngoài vòng pháp luật, mọi hành vi phớt lờ pháp luật, thách thức đạo đức sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Sau lần sự kiện này, Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng đã được thanh lọc, quả thật đã sinh ra nhiều trường hợp tích cực.

Trong đó thành công nhất chính là "Bảo khí mọi người cùng nhau dùng"

.

Hạng mục gọi vốn cộng đồng này rất có ý tứ, một người có tên "Ta là bảo khí công cộng " đã đề xuất một cái ý nghĩ, có thể mua một lượng lớn bảo khí, sau đó thiết lập điểm sử dụng tại các thành trì lớn, chỉ cần giao nạp phí tổn nhất định, liền có thể thuê những bảo khí này, căn cứ vào thời gian sử dụng để tính phí, sau khi dùng xong liền trả về.

Kể từ đó, đối với một ít tu sĩ ví tiền rỗng tuếch mà nói, không cần tiêu tốn quá nhiều tiền tài, cũng có thể sử dụng bảo khí, hơn nữa còn là dùng ngay lập tức, vô cùng thuận tiện.

Hạng mục gọi vốn cộng đồng này vừa được đưa ra, liền được hưởng ứng nhiệt liệt, chỉ vẻn vẹn nửa năm liền huy động được ba tỷ hai, có thể xưng là thành công điển hình.

Chương 295

Ông! Đột nhiên, một tia ánh sáng yếu ớt xuất hiện ở trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của mọi người.

"Gọi vốn cộng đồng để làm sính lễ...cưới vương nữ! ?"

Vào thời điểm mọi người nhìn thấy cái tin tức này, đều khẽ giật mình, chợt lần lượt lộ ra vẻ cổ quái.

Thời buổi này thật sự là chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, mua sính lễ mà cũng có thể gọi vốn cộng đồng, mấu chốt nhất là...

Vào thời điểm mọi người mở hạng mục gọi vốn cộng đồng này ra, liền triệt để chấn kinh.

"Người này có phải điên rồi hay không? Gọi vốn cộng đồng sính lễ cũng coi như thôi, lại còn muốn cưới đích nữ Vương Thành?"

"Lại là một kẻ lòe người, sính lễ còn muốn gọi vốn cộng đồng, đích nữ Vương Thành có thể gả cho loại mặt hàng này? Ngớ ngẩn sao!"

"Buồn cười, hắn chỉ là muốn dựa vào hấp dẫn ánh mắt để kiếm bộn, thật sự cho rằng người khác đều là đồ đần?"

Đám người cười lạnh, dạng người kỳ quái như vậy không phải là số ít, không sai biệt lắm so với những hạng mục gọi vốn cộng đồng rác rưởi kia.

Thuần túy chỉ là hấp huyết quỷ, vì kiếm tiền mà tới.

Những người khác cũng không ngốc, coi như ngươi có huy động được một số tiền lớn, thì tính sao?

Đích nữ Vương Thành, căn bản không quan tâm đến tiền tài, loại tồn tại kia cao cao tại thượng, coi trọng chính là môn đăng hộ đối, là địa vị, là huyết thống.

Người bình thường, ngươi coi như bưng ra một núi vàng thì lại như thế nào? Ngay cả đại môn Vương Thành cũng không thể nào vào được.

"Thật sự là kẻ ngu mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, hạng mục này nếu như huy động được ta sẽ ăn phân." Có người cười lạnh.

Loại thủ đoạn lừa tiền như vậy, có quỷ mới tin.

Ông! Đúng lúc này, dòng tin tức kia nổi lên hào quang rực rỡ, như lưu tinh phá không, nhanh chóng bay lên phía trên.

"Mẹ kiếp, thật sự có người góp vốn?"

Đám người ngơ ngác, quả thực không thể tin được, ngay cả sính lễ cũng đều muốn gọi vốn cộng đồng, cho dù ngươi giàu nứt đố đổ vách thì lại như thế nào? Tòa Vương Thành kia sẽ gả nữ nhi cho loại người đó?

Loại sự tình ném tiền vào trong nước này, lại vẫn thực sự có người làm?

Từng ánh mắt nhìn chằm chằm lưu quang nhảy lên kia.

Rất nhanh, sắc mặt của bọn hắn lại thay đổi một lần nữa, trở nên có một chút không bình thường.

Bởi vì, vị trí của hạng mục gọi vốn cộng đồng kia càng ngày càng cao, cao đến có một chút thái quá.

Phải biết rằng, xếp hạng trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng chính là căn cứ vào số vốn huy động được nhiều ít mà định ra.

"Một tỷ! ?"

"Mẹ kiếp...chuyện này...chuyện này sao có khả năng?"

Ở phía trước Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, tất cả mọi người đều không bình tĩnh, biển người như sôi trào, toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào dòng tin tức đột nhiên xuất hiện kia.

Là có trực tiếp đầu tư một tỷ? Loại sự tình này có khả năng sao?

Rốt cuộc, có người bấm vào tin tức, tra xét tiến độ gọi vốn cộng đồng.

Chỉ thấy trên cột nhà đầu tư viết rõ ràng là: Hắc Kiếm Ma, 1 tỷ.

"Ta...ta...ta có phải hoa mắt hay không...đó...đó là Hắc Kiếm Ma?"

Tất cả mọi người triệt bị dẫn nổ.

Hắc Kiếm Ma, cái tên này phảng phất như một cọng rơm sau cùng, trực tiếp đánh sập thần kinh của bọn hắn.

Đạo đạo ánh mắt kinh ngạc rơi ở bên trên cái danh tự bắt mắt kia, căn bản không thể tin được.

Đường đường là Hắc Kiếm Ma, đại cao thủ bên trong truyền thuyết, tồn

tại vô thượng La Vương Thành, sẽ ủng hộ loại trò hề này?

"Thật...thật sự là Hắc Kiếm Ma, các ngươi nhìn đi...có tiêu chí chứng nhận của Thiên Võng."

"Điên, điên thật rồi, Hắc Kiếm Ma là trực tiếp đầu tư 1 tỷ! ?"

"Đây không phải là trò hề, người dám phát ra hạng mục gọi vốn cộng đồng này tuyệt đối không đơn giản, đây là muốn làm gì?"

Lúc này, coi như là đồ đần cũng nhìn ra được, đây tuyệt đối không phải là trò đùa, cũng không phải là phế vật gì muốn kiếm tiền.

Trong giây lát tin tức công bố, liền thu hoạch được 1 tỷ đầu tư của Hắc Kiếm Ma, đây tuyệt đối là đã thương lượng từ trước.

Có thể xác định, người tuyên bố tin tức tuyệt đối có lai lịch lớn.

Nhưng mà đối với đám người mà nói, người này liền giống như là một mảnh hắc ám giấu trong mê vụ, không gốc không nền, không thể thăm dò.

"Mẹ kiếp, lại có người ném." Có người nghiêm nghị kêu lên.

Chỉ thấy dòng tin tức kia lại nhảy lên một lần nữa.

"1 tỷ! ? Lại là 1 tỷ? Mẹ kiếp, rốt cuộc là ai?"

Đám người có cảm giác đã sắp điên, một màn này quá kích thích, bọn hắn lại một lần nữa nhấn vào tin tức, chỉ thấy trên cột nhà đầu tư kia có thêm một cái danh tự.

"Lý Thuần Phong! ?"

Lý Thuần Phong, vị đại lão này đi ra Lý gia - đại tộc cấp Nhật, bản thân còn là trưởng lão Quang Minh Học Cung, trọng yếu nhất là y chính là trí giả trẻ tuổi nhất viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, hồng nhân bên cạnh Tần Hoàng bệ hạ.

Nhiều danh hiệu như vậy tập trung vào người của một người, thanh danh cùng với địa vị của y mảy may không kém Hắc Kiếm Ma, thậm chí luận lực ảnh hưởng còn mơ hồ vượt qua.

Bởi vì dạng tồn tại này có thể trực tiếp gặp mặt Tần Hoàng.

Vẻn vẹn chỉ là điểm này, liền đủ khiến cho các phương thế lực phải chú ý, thậm chí là nịnh bợ kiêng kị.

"Mẹ kiếp, ngay cả Lý Thuần Phong cũng đều đầu tư, nghe nói hiện nay y chính là một trong những người cầm quyền dược tề bộ tại viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, quyền cao chức trọng, nắm giữ quyền hành cực lớn."

"Điên, thật sự điên, chuyện này...chuyện này thật sự không phải đùa giỡn hay sao?"

"Ngươi mù rồi? Người nào nói đùa liền có thể mời được hai vị đại lão này?"

Tất cả mọi người đều có cảm giác giống như ảo mộng, quá không chân thực.

Hắc Kiếm Ma, Lý Thuần Phong, bất kể vị nào trong hai vị đại lão này đứng ra, đều có thể làm cho các phương ghé mắt.

Chương 296

Lại càng không cần phải nói là đồng thời xuất thủ.

Vào lúc này, Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng trước triệt để nổ tung.

Tất cả mọi người dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt biến thành cực nóng, thậm chí là điên cuồng.

"Nhanh chóng đầu tư, đại lão cũng đều xuất thủ, tuyệt đối không sai."

"Không phải, ta vẫn chưa hiểu, rốt cuộc là ai vậy? Đây là muốn làm gì?"

"Ngươi quan tâm nhiều như vậy làm gì? Theo đại lão đi, tuyệt đối không sai."

Nhất thời, người người lan truyền, rất nhiều người đều bắt đầu đầu tư vào hạng mục quỷ dị mới xuất hiện này.

Nhỏ thì một trăm lượng, lớn thì một vạn.

Một khoản tài phú lớn đánh vào bên trong hạng mục "Gọi vốn cộng đồng sính lễ cưới vương nữ".

Chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, ngoại trừ hai vị đại lão, liền kiếm được ròng rã hai mươi triệu.

Cùng lúc đó, loại tin tức này cũng cấp tốc lam truyền tại Thiên Võng, thậm chí còn truyền đến thế giới hiện thực.

...

Khương Vương Thành, Vương Thành cổ xưa nhất bên trong tám đại Vương Thành.

Khương Sơn sừng sững như hùng sư đứng lặng, đứng trên đỉnh núi có thể quan sát toàn cảnh Vương Thành.

"Lý Thuần Phong như mặt trời ban trưa, Hắc Kiếm Ma cho tới bây giờ cũng đều giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hai người này vậy mà lại làm chuyện hoang đường như vậy?"

Trên đỉnh núi, một vị nam tử trung niên áo đen nhìn tin tức trong tay không nhịn được nói.

"Nhìn như hoang đường, lại uẩn tàng thâm ý." Phía trước, một vị nam

tử để râu quai nón, mặt như ngọc thản nhiên nói.

Khương Kiếm Sinh – gia chủ Khương gia thế hệ này, cũng là vương trẻ tuổi nhất trong tám đại Vương Thành.

So với bảy vương khác, Khương Kiếm Sinh năm nay mới bốn mươi tuổi đúng là hoàn toàn được xưng tụng là trẻ tuổi.

"Ý của ngài là..."

"Trên thế gian hiện nay, có thể mời được hai người bọn hắn lại có mấy người, gọi vốn cộng đồng sính lễ, có hai vị này ở đó, dạng sính lễ gì còn cần gọi vốn cộng đồng?" Ánh mắt của Khương Kiếm Sinh ung dung, xuyên qua mây mù, nhìn về phương xa.

"Ngài đang nói là có người đang kiếm chuyện?" Nam tử trung niên áo đen thần sắc khẽ biến nói.

"Người này là đang tạo thế, thanh thế càng lớn càng tốt, nếu cả thiên hạ đều biết, chính là hợp tâm ý của hắn." Khương Kiếm Sinh thản nhiên nói.

"Hắn muốn làm cái gì?"

"Trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng đã nói rõ ràng."

"Cưới vương nữ?" Nam tử trung niên áo đen kinh nghi nói: "Có hai người này ra mặt làm mai, coi như là đích nữ Vương Thành, muốn cưới cũng không phải là việc khó, cần gì phải hưng sư động chúng như vậy, tốn công tốn sức như thế?"

Khương Kiếm Sinh lắc đầu: "Chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, chúng ta hãy yên lặng theo dõi kỳ biến."

"Hiểu rõ."

...

"Có gì đó quái lạ, tuyệt đối có gì đó quái lạ, Lý Thuần Phong cùng với cùng với kẻ chơi kiếm La Vương Thành kia là đồng thời..."

Tại Bạch Vương Thành, bên trong cung điện rộng lớn.

Bạch Vương đầu bạc trắng nhìn tình báo trong tay, có một chút kinh ngạc.

"Lão chủ nhân, kẻ sau màn này muốn khuấy động phong vân, hiện nay

dường như đã đạt được mục đích." Phía dưới, một vị lão nô áo xám nói.

"Đúng là rất kỳ quái, rốt cuộc là ai có thể đồng thời mời được hai người kia?" Bạch Vương nhướng mày nói: "Nhìn điệu bộ này hẳn là là có mục tiêu, rốt cuộc là vương nữ nhà nào! ?"

"Nha đầu của Bạch gia chúng ta?" Bạch Vương suy tư, trong đầu óc cấp tốc hiện lên mấy thân ảnh, chợt lắc đầu.

Chỉ cần người ta không mù, như vậy coi trọng liền không phải là người của Bạch gia bọn hắn.

"Có một chút ý tứ." Bạch Vương đảo mắt, chợt lộ ra một vệt ý cười: "Dùng danh nghĩa của Bạch Vương Thành, đầu tư một tỷ."

"Cái gì?" Lão nô áo xám hơi biến sắc.

Sự tình còn chưa có làm rõ ràng, Bạch Vương Thành liền chặn ngang một chân, có vẻ như không quá tốt.

"Sợ cái gì? Dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, đã là náo nhiệt, đương nhiên là càng lớn càng đẹp mắt."

Bạch Vương có tiếng tính tình nóng nảy, yêu thích dạo chơi nhân gian, loại sự tình này đối y mà nói chính là việc vui.

Lão nô áo xám biết chí tính nết của y, cũng không nói thêm gì, lúc này liền đi ra ngoài xử lý.

...

Vào ngày này, Thiên Võng chấn động.

Sau Lý Thuần Phong, Hắc Kiếm Ma, Bạch Vương Thành cũng xuất thủ, đầu tư một tỷ.

Nhất thời, hạng mục "Gọi vốn cộng đồng sính lễ cưới vương nữ" đã huy động được tổng cộng ba tỷ sáu.

"Ta sắp phát điên rồi, rốt cuộc là ai làm ra thủ bút lớn như vậy, Lý Thuần Phong, Hắc Kiếm Ma, hiện tại ngay cả Bạch Vương Thành cũng đều ra mặt cho hắn."

"Ta cũng sắp phát điên rồi, là người nào lại lợi hại như vậy? Có thể mời được ba vị đại lão này?"

"Bạch Vương Thành cũng đều xuất thủ rồi? Mẹ kiếp, có mặt mũi lớn như vậy? Sẽ không phải là một vị hoàng tử nào đó đó chứ?"

Thiên Võng sôi trào, theo việc ba vị đại lão đồng thời xuất thủ, càng ngày có càng nhiều người bị hạng mục này hấp dẫn.

Mọi người đều muốn biết, kẻ đứng sau màn chuyện này rốt cuộc là người nào? Lại có lực lượng lớn như vậy.

Về phần vương nữ hắn muốn cưới, cũng trở thành đối tượng đám người dự đoán, rất nhiều mục tiêu hư hư thực thực tiến vào trong tầm mắt mọi người.

"Ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?" Ở bên trên Cửu Phong Lâu, Hắc Kiếm Ma không nhịn được hỏi.

Hiện nay bất kể là Thiên Võng, hay là thế giới hiện thực, cũng đã bị dòng tin tức trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng kia làm cho huyên náo như sôi trào.

Tất cả những thứ này tự nhiên đều là bởi vì Vương Khung.

Hắn đầu tiên là thuyết phục Hắc Kiếm Ma, lại liên hệ với Lý Thuần Phong, hai vị đại lão đồng thời tạo thế cho hắn, cấp ra mặt mũi rất lớn.

Về phần Bạch Vương Thành xuất thủ, ngược lại là nằm ngoài ý liệu của hắn.

Chương 297

Nhưng Hắc Kiếm Ma lại cũng không cảm thấy kinh ngạc, y nói, lão già Bạch Vương Thành kia thích nhất là tham gia náo nhiệt, ước gì mỗi ngày đều có náo nhiệt để xem.

"Động tĩnh lớn?" Vương Khung từ chối cho ý kiến, cười cười.

"Ngươi có biết hay không, bên ngoài bây giờ đã có người đang treo thưởng tìm thân phận người tuyên bố tin tức này." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Những ngày này, La Vương Thành cũng gửi thư mấy lần, hỏi thăm y tình hình cụ thể, đều bị y từ chối.

Có thể nói, hiện tại toàn thế giới đều vô cùng hiếu kì, rốt cuộc là người nào tuyên bố cái tin tức này.

"Tiền bối, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu." Vương Khung cười nói.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Trong lòng Hắc Kiếm Ma hơi giật mình một chút, truy hỏi.

"Ta muốn chơi một vố lớn."

Vào ngày này, ở bên trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, đằng sau tin tức "Gọi vốn cộng đồng sính lễ cưới vương nữ" kia lại thêm ra một dòng thuyết minh bổ sung.

Sau khi lần gọi vốn cộng đồng này kết thúc, bản thân sẽ ngẫu nhiên rút ra một người ở bên trong rất nhiều người đầu tư, trao phần thưởng cho người đó.

Ban thưởng chính là xương ngà Long Tượng cấp bậc sinh cốt!

Sau khi dòng thuyết minh này xuất hiện, toàn bộ Thiên Võng, thậm chí là thế giới hiện thực cũng triệt để bị dẫn nổ.

"Mẹ kiếp, tiểu tử, ngươi có xương Ma Ha Long Tượng? Còn là xương ngà! ?" Vào thời điểm Hắc Kiếm Ma đạt được tin tức này, cũng đều không thể bình tĩnh.

Ma Ha Long Tượng là thượng cổ dị thú, ở bên trong lịch sử nhân loại

dài dằng dặc cũng đều có phân lượng cực nặng, đã từng làm linh thú trấn sơn của một thế lực siêu cấp.

Loại yêu thú này thiên phú dị bẩm, có thể thu hút thiên địa linh khí, tụ tập nhật nguyệt tinh hoa, huyết mạch của nó rất cổ lão, uy năng vô cùng khủng bố, lưu lại uy danh hiển hách ở trong nhân thế.

Xương ngà Ma Ha Long Tượng cơ hồ là nơi ngưng tụ tinh hoa của toàn bộ thân thể, độ trân quý là khó có thể tưởng tượng.

Ngày đó, vẻn vẹn chỉ mấy mẩu xương vỡ Ma Ha Long Tượng cũng đã khiến cho Hắc Kiếm Ma động tâm không thôi, không tiếc đi vạn dặm, tự mình đi đến Xích Long Thành.

Chứ đừng nói là nguyên một khúc xương ngà Ma Ha Long Tượng cấp bậc sinh cốt, loại bảo bối này đủ làm cho cao thủ như Hắc Kiếm Ma cũng đều điên cuồng.

Phải biết rằng, loại cao thủ cấp bậc này xem trọng cũng không phải chỉ vẻn vẹn là giá trị sưu tầm của xương ngà Ma Ha Long Tượng.

Đối với bọn hắn mà nói, ở bên trong những thi thể yêu thú cổ lão này, cất giấu bí mật tiến hóa, liên quan đến cảnh giới càng cao hơn.

Đặc biệt là loại tồn tại có đẳng cấp giống như Hắc Kiếm Ma, đã kẹt tại bình cảnh như vậy quá lâu, bọn hắn sẽ thử nghiệm hết thảy con đường có thể đột phá, muốn moi ra bí mật của sinh mệnh chí cao.

Cêu thú cổ lão, là đối tượng nghiên cứu tốt nhất, đặc biệt là những xương cốt yêu thú cổ này, ở trong mắt người tầm thường chỉ là bảo vật có giá cả đắt đỏ.

Nhưng ở trong mắt bọn hắn, lại cất giấu huyết mạch, phương pháp tu hành, bí mật tiến hóa.

Bởi vậy, vào thời điểm Hắc Kiếm Ma nghe được trên người Vương Khung có một khối xương ngà Long Tượng hoàn chỉnh, cả người đều không thể bình tĩnh.

Công dụng của loại bảo bối này đối với y quá lớn, có lẽ sẽ có thể khiến cho cảnh giới đã đình trệ thật lâu của y tìm được con đường đột phá.

Nghĩ tới đây, Hắc Kiếm Ma liền không nhịn được trở nên kích động.

"Ngươi...ngươi thật có xương ngà Long Tượng cấp bậc sinh cốt?" Hắc Kiếm Ma lại truy hỏi một lần nữa.

Vương Khung khoát tay, trực tiếp lấy ra xương ngà Ma Ha Long Tượng từ bên trong Hỏa Giới.

Trọn vẹn dài hơn ba mét, phát ra ánh sáng lấp lánh, phía dưới xương ngà màu trắng sữa, mơ hồ còn có tinh mang lưu chuyển, mặt ngoài xương ngà khắc đạo đạo đường vân phức tạp.

Những đường vân này, phảng phất như có ma lực vô biên, trong giây lát liền hấp dẫn ánh mắt của Hắc Kiếm Ma.

Vào giờ phút này, vị đại lão vang danh thiên hạ này, hô hấp cũng đều trở nên có một chút trầm trọng.

Đường vân phía trên xương ngà, chính là vết tích lưu lại Ma Ha Long Tượng phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí, vận chuyển huyền công, tu luyện diệu pháp.

Đối với Hắc Kiếm Ma mà nói, đây chính là chìa khoá tiến hóa.

"Bảo bối tốt a, thật sự là bảo bối tốt a...tạo hoá...là tạo hoá..." Hai mắt của Hắc Kiếm Ma tỏa sáng, khẽ vỗ về xương ngà Long Tượng, trong miệng thì thào tự nói.

"Tiểu tử, ta muốn khúc xương ngà Long Tượng này, bất kể giá bao nhiêu."

Hắc Kiếm Ma bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt toát ra một vệt tinh mang nhất định phải có được.

Loại đồ vật này quá trọng yếu, vô luận như thế nào, y cũng đều phải cầm tới tay.

Đối với Vương Khung mà nói, đây là một kiện bảo vật có thể tùy ý bán đi, nhưng đối y mà nói, lại là chìa khoá liên quan đến thực lực cùng với cảnh giới.

"Tiền bối, ngài nên biết rõ giá trị của loại đồ vật này." Vương Khung khẽ cười nói.

Hắn biết rõ, xương ngà Long Tượng đối với loại cấp bậc cao thủ như Hắc Kiếm Ma, sẽ có ý vị như thế nào.

"Ta tuyệt đối không giảm thấp giá cả, nhưng phải bán đồ vật này cho ta." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

"Tiền bối, đừng có gấp." Vương Khung khoát tay áo nói: "Giá trị xương ngà Long Tượng lớn nhất đối với ngài, chính là bí mật tiến hóa cất giấu bên trong huyết mạch."

"Là hội viên ban đầu của Bổ Thiên Công Hội, ta không cần ngài trả bất kỳ thứ gì, ngài có thể tùy thời cầm đi lĩnh hội."

"Ừm?" Hắc Kiếm Ma nhíu mày.

Nghe thế, y cảm thấy bối rối.

Chiếu theo sự hiểu rõ của y đối với Vương Khung, trong tay nắm giữ loại bảo vật này, ấn theo lý thuyết tên tiểu tử này hẳn là sẽ giở công phu sư tử ngoạm, hung hăng bổ y một đao mới đúng.

Chương 298

Cho y lĩnh hội miễn phí? Không cần trả bất cứ cái gì?

Hắc Kiếm Ma kinh ngạc nhìn Vương Khung, nếu như không phải y nghe lầm, chính là đầu óc của tên tiểu tử này xảy ra vấn đề.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tiền bối, loại đồ vật này ta tạm thời sẽ không đưa ra, ngài quên rồi? Ta đã nói rất rõ ràng ở trên Thiên Võng, sau khi gọi vốn cộng đồng, loại đồ vật này sẽ ngẫu nhiên đưa cho bất cứ người nào." Vương Khung cười nói.

Rốt cuộc, trong mắt Hắc Kiếm Ma lóe lên một tia hiểu ra, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng đều thay đổi, chấn kinh, tán thưởng, thậm chí còn có một tia kiêng kị.

Cũng không phải là kiêng kị thực lực của Vương Khung, mà là tiềm năng cùng với tâm cơ của hắn.

Tên tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi? Lại nghĩ đến sâu như vậy xa, tính toán đáng sợ như vậy.

"Ngươi muốn dùng khúc xương ngà Long Tượng này để câu Kinh Long trong đại dương!" Hắc Kiếm Ma nhìn Vương Khung thật sâu.

Y không thể không thừa nhận, khí phách của kẻ này rất lớn, khó có thể tưởng tượng.

Nếu như so sánh thiên hạ này với tứ hải đại dương bao la, như vậy dạng cao thủ cấp bậc giống như Hắc Kiếm Ma chính là Kinh Long giấu ở bên trong biển sâu, bọn hắn lặn ở phía dưới vạn trượng, thao túng lôi đình, phá vỡ gợn sóng, không dễ dàng hiển hiện tại nhân gian.

Vì thế, Vương Khung ném ra ngoài một miếng mồi nhử, một miếng mồi nhử đủ dùng để thả câu Kinh Long.

Cái gọi là gọi vốn cộng đồng chỉ là một cái kíp nổ, xương ngà Long Tượng mới là cái móc đằng sau.

Cái móc này đối với dạng Kinh Long như Hắc Kiếm Ma là có đủ lực hấp dẫn, cho dù biết rõ đó là mồi nhử, bọn hắn cũng sẵn sàng cắn câu.

"Tiền bối lại hiểu lầm rồi, Kinh Long tung hoành ở tứ hải, rong ruổi tại thiên địa, ta cũng không dám trêu chọc loại phiền toái này." Vương Khung cười nói: "Ta chỉ là tụ tập mọi người lại cùng một chỗ, tán ra một đợt phúc lợi mà thôi."

"Ta nghĩ những vị tiền bối kia cũng giống như ngài, để cho bọn họ lĩnh hội miễn phí, hẳn là cũng sẽ không cự tuyệt."

"Miễn phí?" Hắc Kiếm Ma cười lạnh: "Chỉ sợ là vào trước khi lĩnh hội miễn phí, cũng phải xuất hiện ở trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng của ngươi."

"Tiền bối lại nói đùa, xuất hết huyết là không thể được, tối thiểu nhất phải lưu lại vài cân huyết." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắc Kiếm Ma giật giật khoé mắt, y coi như đã nhìn ra, tên tiểu tử này chính là một kẻ giết mổ, còn là cái chủng loại chặt thịt kia, chỉ cần bị hắn để mắt tới, tuyệt đối sẽ không có chỗ tốt.

"Tiếp theo, phỏng chừng liền sẽ có cá lớn tới cửa, còn cần tiền bối giúp ta tiến cử." Vương Khung nói.

"Ngươi đang nói..."

"Bất cứ ai đóng góp tiền vào gọi vốn cộng đồng, đều để cho bọn họ trở thành thành viên của Bổ Thiên Công Hội." Vương Khung thẳng thắn nói.

Lúc này, nếu như bỏ vốn gọi vốn cộng đồng cho hắn, tuyệt đối đều là hướng về phía xương ngà Long Tượng mà đến, chỉ cần là cao thủ cùng cấp độ cùng với Hắc Kiếm Ma, Vương Khung liền muốn kéo đối phương vào Bổ Thiên Công Hội.

Sự dụ hoặc của xương ngà Long Tượng, lại thêm sự tiến cử của Hắc Kiếm Ma, việc này liền đạt thành.

"Tiểu tử, ngươi làm lớn chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?" Hắc Kiếm Ma trầm giọng hỏi.

"Như vậy còn chưa lớn đâu! Trò hay còn ở đằng sau, lần này, ta muốn chơi một vố lớn." Vương Khung cười không nói.

Vào cùng ngày, Thiên Võng chấn động.

Ở bên trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, lại có tồn tại cấp bậc đại lão xuất thủ, trực tiếp ném cho Vương Khung hai tỷ.

"Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước xuất thủ rồi? mẹ kiếp, lại có thể là vị đại lão này, quá lợi hại."

"Điên rồi, thật sự điên rồi, người nào có thể nói cho ta người tuyên bố chuyện này rốt cuộc là người nào hay không?"

"Ta có phải là hoa mắt rồi hay không? Hài Khách cũng xuất thủ, ném một tỷ?"

Thiên Võng sôi trào, thế giới hiện thực càng là chấn động không thôi, cuộc phong ba này đã vô cùng xôn xao, thậm chí truyền bá ra toàn bộ Đế Đô.

Tất cả mọi người đều biết rõ, bên trong Thiên Võng xuất hiện một người thần bí, phát ra tin tức gọi vốn cộng đồng sính lễ, muốn cưới vương nữ, hết lần này tới lần khác dạng gọi vốn cộng đồng như trò đùa này lại thu hoạch được sự ủng hộ của một nhóm đại lão.

Từ đầu tới đuôi, chuyện này cũng đều lộ ra sự quỷ dị tà tính.

Nhất thời, chủ đề liên quan tới kẻ sau màn rốt cuộc là ai cơ hồ trở thành chủ đề đứng đầu nhất, truyền khắp thiên hạ.

Vào lúc mấu chốt này, bên trong Thiên Võng rốt cuộc truyền ra một tin tức.

"Bổ Thiên Công Hội! ? Người tuyên bố là hội trưởng Bổ Thiên Công Hội? Đây là tổ chức gì?"

Mưa gió sắp đến, gió thổi khắp nơi.

Ở bên trong phong ba như vậy, một tổ chức mới lặng lẽ nổi lên, có tên là Bổ Thiên Công Hội.

Bổ Thiên Công Hội đối với thế nhân mà nói, cái tên này thực sự quá lạ lẫm, lặng yên im ắng, đột nhiên quật khởi, không có bất kỳ vết tích nào.

"Đây rốt cuộc là tổ chức gì? Lại tuyên bố với bên ngoài bản thân chính là người đề xuất gọi vốn cộng đồng lần này?"

"Không tra được, chỉ là một cái tổ chức mới thành lập, thành viên chỉ có hai ~ ba người, đăng kí tại quan phủ là thương hội, ngoài ra không có bất kỳ

tin tức gì."

"Hẳn là già, vào loại thời điểm này, con chó con mèo cái gì cũng đều xuất hiện để cọ xát nhiệt độ, mẹ nó, còn ngại chưa đủ loạn? Nếu quả thật chuyện này là do Bổ Thiên Công Hội làm, ta sẽ trực tiếp ăn phân."

Bổ Thiên Công Hội xuất hiện, khiến cho người quan tâm đến lần sự kiện này nghị luận ầm ĩ, đại đa số đều ôm thái độ hoài nghi.

Chương 299

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, người đề xuất lần gọi vốn cộng đồng này có lai lịch phi phàm, nếu không làm sao có thể mời được những đại lão như Lý Thuần Phong, Hắc Kiếm Ma, Hoàng Kim Vương?

Một cái công hội mới thành lập, chỉ có hai ~ ba người, sẽ có lực lượng lớn như vậy? Chỉ là muốn dựa vào nhiệt độ, muốn kiếm một ít thanh danh mà thôi.

Nhưng mà, trong cùng ngày, lần gọi vốn cộng đồng này bỏ đi trạng thái ẩn giấu danh hào của người phát tin tức, danh hào biểu hiện đối với bên ngoài chính là hội trưởng Bổ Thiên Công Hội.

"Con bà nó...là thật! ?"

"Thật sự điên rồi, người này rốt cuộc là người nào? Quá thần bí, so với Đồ Phu ngày đó còn muốn thần bí hơn."

"Hiện tại ở trong toàn bộ Thiên Võng, thậm chí là thế giới hiện thực cũng đều đang quan tâm, bị người này xoay vòng vòng đến chóng mặt, hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

"Con mẹ nó, lão tử ra ba triệu, treo thưởng thân phận của người này."

"Ba triệu? Ngươi có phải bị ngu hay không? Lần gọi vốn cộng đồng này tính gộp lại đã đạt đến hơn mười tỷ."

Toàn bộ Thiên Võng cũng đều sôi trào, trong thế giới hiện thực, thế lực khắp nơi cũng đang bôn tẩu, các loại tình báo tầng tầng lớp lớp, muốn thăm dò thân phận của người sau lưng.

Người này quá thần bí, không chỉ hấp dẫn ánh mắt toàn thế giới, thậm chí ngay cả từng vị đại lão cũng đều bị hắn hấp dẫn, cam nguyện nhảy vào trong cuộc chơi do hắn bố trí.

Thủ đoạn như thế, liền ngay cả Tần Hoàng Đình cũng đều bị kinh động.

...

"Có một chút thú vị, ngay từ ba năm trước, Hoàng Kim Vương liền đã rời khỏi Mạnh Vương Thành, bây giờ cũng tới tranh đoạt vũng nước đục

này?"

Trong Đế Đô, tại hậu viện núi xanh, trong một tòa đình đài tinh xảo.

Một phần tình báo mới nhất tiến vào trong ánh mắt của thanh niên.

"Điện hạ, hiện nay toàn bộ Đế Đô cũng đều đang nghị luận, Bổ Thiên Công Hội rốt cuộc có lai lịch gì, có không ít cường giả trên "danh sách trăm đại dị năng giả" cũng đã đầu tư vào hạng mục gọi vốn cộng đồng của hắn."

Bên cạnh, một vị tỳ nữ xinh xắn đáng yêu nói.

"Dùng lực lượng của người này mà muốn kết hôn với một vị vương nữ cũng không đến mức hưng sư động chúng như vậy đi, rốt cuộc là muốn làm gì?" Thanh niên nhíu mày, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Coi như gã giấu tài, thâm tàng trí kế, lúc này cũng có một chút thấy không rõ.

"Nghe nói tám đại Vương Thành đã điều động sứ giả đi đến trước Đế Đô, muốn nghe một chút phong thanh, bọn hắn hoài nghi chính là một vị hoàng tử nào đó." Tỳ nữ xinh xắn nói về tình hình nghe thấy mấy ngày gần đây.

"Hoàng tử! ?" Thanh niên khẽ giật mình, chợt cười một tiếng: "Tám đại Vương Thành đúng là cái gì cũng có thể thử vào lúc tuyệt vọng, vị hoàng tử nào dám cả gan phô trương như vậy, làm ra dạng động tác lớn như thế này?"

"Cho dù có, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ không cho phép."

Phụ hoàng trong miệng thanh niên tự nhiên là đương kim Tần Hoàng bệ hạ, mà gã chính là đứa con thứ bảy của Tần Hoàng, cũng là hoàng tử nhỏ tuổi nhất.

So sánh cùng với những hoàng tử khác, Thất Hoàng Tử nằm ở bên ngoài trung tâm quyền lực, dường như đều thờ ơ đối với hết thảy mọi chuyện ở ngoại giới.

"Nhưng bọn hắn cũng thật thông minh, biết đi đến Đế Đô để tìm hiểu tin tức." Thất Hoàng Tử hơi nheo mắt lại, cười nói.

"Bên trong Thiên Võng, bất kỳ sự tình gì cũng đều không thể gạt được

tai mắt của bệ hạ, nô tỳ nghe nói, Thiên Võng đã tiến hóa ra ý thức độc lập, có thể..."

Lời còn chưa dứt, Thất Hoàng Tử hừ một tiếng, ánh mắt bén nhọn quét tới, khí tức bá đạo hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, so với vẻ lười biếng lúc trước tưởng như hai người.

Thân thể của tỳ nữ xinh xắn run lên, vội vàng cúi người quỳ bái: "Nô tỳ nói lỡ."

"Đứng lên đi!" Thất Hoàng Tử thu liễm ánh mắt, khoát tay áo, hết thảy khôi phục như thường, gã dựa vào cái ghế, đôi mắt rũ xuống, lộ ra dáng vẻ lười biếng như cũ.

"Ngươi nói không sai, nhưng lại có một chút quá xem trọng Thiên Võng, phụ hoàng mới thật sự là chưởng khống giả, về phần Thiên Võng..." Thất Hoàng Tử vung tay lên, tình báo trong tay lập tức hóa thành tro bụi.

"Dùng lời nói của phụ hoàng, chẳng qua chỉ là một kẻ quản trị mạng mà thôi."

Ở trong mắt của Thất Hoàng Tử, trên thế giới này, không có bất kỳ hình thức tồn tại gì có thể siêu việt phụ hoàng của y, chỉ có biết rõ mới sẽ kính sợ.

Đương kim Tần Hoàng bệ hạ, đã sớm đạt đến cảnh giới mà thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Chính vì vậy, những năm này, gã mới điệu thấp như vậy, kính sợ cùng với kiêng kị cũng không phải là những huynh trưởng kia của y, mà là Tần Hoàng như mặt trời ban trưa, có thể xưng vô địch.

"Tiểu Như, ngươi không cần quan tâm chuyện này." Thất Hoàng Tử khẽ nói, xuất ra một bộ kính mắt từ bên trong Hỏa Giới.

Tỳ nữ xinh xắn ứng tiếng, liền ngoan ngoãn lui xuống.

Thất Hoàng Tử nhắm hai mắt lại, đeo kính mắt lên, linh hồn giống như xuyên việt, tiến vào bên trong Thiên Võng.

"Đệ Nhất Thiếu Gia tôn kính, chào mừng ngài lại đến Thiên Võng!" Thanh âm giống như máy móc vang lên đúng lúc.

...

Đệ Nhất Thiếu Gia đi thẳng tới Đồ Thần Công Hội, thân làm phó hội trưởng công hội, những ngày này, ở dưới sự lo liệu của gã, Đồ Thần Công Hội càng ngày càng lớn mạnh, hội viên trải rộng trong Thiên Võng, muốn tìm hiểu tin tức, chỉ sợ không có địa phương nào thích hợp hơn so với nơi này.

Đệ Nhất Thiếu Gia đi vào đại môn công hội, trên đường đi, nếu là thành viên công hội nhìn thấy gã, đều lần lượt hành lễ.

Hiển nhiên, Đệ Nhất Thiếu Gia hiện nay có uy vọng cực cao.

Khi gã đi vào đại sảnh công hội, một thân ảnh đập vào mi mắt.

"Đồ Phu! ?" Đệ Nhất Thiếu Gia đầu tiên là khẽ giật mình, chợt đi tới: "Vị chưởng quỹ vung tay ngươi hiện tại cũng nguyện ý hiện thân rồi?"

Chương 300

"Ha ha ha, làm sao ta lại nghe ra oán niệm thật sâu vậy?" Vương Khung cười to, đứng dậy giang tay, cho Đệ Nhất Thiếu Gia một cái ôm to lớn.

Đệ Nhất Thiếu Gia lộ ra thần sắc kỳ dị, đã lớn như vậy, vẫn chưa có người nào ôm gã kiểu này, đặc biệt là còn là một nam nhân.

"Không tệ, công hội đã được ngươi phát triển rất sôi động." Vương Khung đè đầu vai của Đệ Nhất Thiếu Gia, để cho gã ngồi xuống.

"Nhờ phúc của hội trưởng." Đệ Nhất Thiếu Gia không mặn không nhạt nói.

Rõ ràng là công hội của Vương Khung, lại giống như là con rơi, từ sau khi đánh bại Đường Gia Đại Thiếu, Vương Khung liền không có lộ mặt qua.

"Ha ha ha, vẫn là phó hội trưởng làm rất tốt, thật giỏi giang..." Vương Khung cười to nói.

"..."

Đệ Nhất Thiếu Gia nhếch miệng nói: "Sao hôm nay ngươi lại rảnh?"

"Chuyện lớn như vậy, tự nhiên phải trở về tham gia náo nhiệt." Vương Khung thản nhiên nói.

"Ngươi đang nói..." Trong lòng Đệ Nhất Thiếu Gia khẽ động, gã biết rõ, Vương Khung đang nói đến sự kiện gọi vốn cộng đồng kia.

"Ngươi..."

"Giúp ta một việc."

Đệ Nhất Thiếu Gia vừa muốn nói chuyện, Vương Khung liền ngắt lời gã.

"Gấp cái gì?" Đệ Nhất Thiếu Gia hiếu kỳ nói.

"Ngươi giao thiệp rộng, nhận thức được nhiều người, hãy giúp ta truyền một tin tức ra ngoài."

"Tin tức gì?" Đệ Nhất Thiếu Gia hỏi.

"Lần gọi vốn cộng đồng này, vương nữ muốn cưới là..."

"Ngươi biết rõ?" Đệ Nhất Thiếu Gia ngơ ngác, gã nằm mơ cũng không ngờ được, hội trưởng Đồ Thần Công Hội của bọn hắn, Đồ Phu đại danh đỉnh đỉnh mà cũng tham dự vào chuyện này, lại còn biết nội tình.

"Rốt cuộc là người nào?" Đệ Nhất Thiếu Gia không kịp chờ đợi hỏi.

Liên quan tới nhân tuyển vương nữ, những ngày gần đây cũng đã truyền đi xôn xao, gã nhìn chằm chằm Vương Khung, chờ đợi đáp án.

"La Thanh Nguyên!" Vương Khung khẽ mở khóe môi, phun ra một cái tên.

Đệ Nhất Thiếu Gia nghe thế, đầu ông một cái, cả người đứng bật dậy, dù là dùng công phu dưỡng khí của gã, lúc này cũng đều là sắc mặt đại biến.

"Ngươi...ngươi đang nói đùa! ?"

La Thanh Nguyên, nàng không chỉ là tiểu công chúa La Vương Thành, hòn ngọc quý trên tay La Hồng Thiên, càng trọng yếu hơn nàng còn là hôn thê của đại sư huynh Quang Minh Học Cung đương thời - Diệp Thiên.

Lần gọi vốn cộng đồng này là vì cưới nàng?

Đây là chuyện điên rồ gì?

La Thanh Nguyên có hôn ước trên người, hứa hôn cũng không phải là người bình thường, sự tình hoang đường như này, La Vương Thành sẽ tự mình vả mặt mình, công nhiên từ hôn?

Đệ Nhất Thiếu Gia khiếp sợ nhìn Vương Khung, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Người tuyên bố gọi vốn cộng đồng lần này, hoặc chính là người điên, hoặc chính là kẻ ngu, nếu không làm sao sẽ làm ra loại sự tình tự rước lấy nhục, không có khả năng hoàn thành này?

"Ngươi cảm thấy là không có khả năng?" Vương Khung rất là hài lòng đối với phản ứng của Đệ Nhất Thiếu Gia.

"Điên, khẳng định là điên, chính ngươi cũng nên biết rõ là căn bản không có khả năng." Đệ Nhất Thiếu Gia lắc đầu nói.

Gã mặc kệ chuyện này là thật hay không phải thật, tóm lại là không có

nửa điểm khả năng thành công.

Hòn ngọc quý trong tay của La Vương Thành, sẽ công nhiên từ hôn?

Đại sư huynh Quang Minh Học Cung, sẽ có thể tha thứ cho loại chuyện này?

Phía sau có bao nhiêu lực cản, những lợi ích giao thoa phức tạp cùng với các thế lực kia liền căn bản sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Trước đó là không có khả năng, hiện tại cũng chưa chắc." Vương Khung vuốt ve Hắc Long Đao trong tay, thản nhiên nói.

"Coi như là hiện tại..." Đệ Nhất Thiếu Gia buộc miệng nói, nhưng lời mới nói một nửa, đột nhiên ngừng lại.

Gã sững sờ nhìn Vương Khung, bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Ngươi đang nói..."

"Phó hội trưởng của chúng ta quả nhiên tài trí hơn người." Vương Khung tán thưởng nói.

Ánh mắt của Đệ Nhất Thiếu Gia triệt để biến đổi, trong sự khiếp sợ thậm chí còn lộ ra một tia kiêng kị cùng với sợ hãi.

"Tính toán thật là sâu." Đệ Nhất Thiếu Gia thì thào tự nói, cái trán thấm ra mồ hôi lạnh.

Hồi tưởng lại chuyện này, là càng nghĩ càng đáng sợ.

Bắt đầu từ lúc tuyên bố gọi vốn cộng đồng, thế cục này cũng đã hình thành, hơn nữa còn là tình thế không có cách nào giải.

Hắc Kiếm Ma, Lý Thuần Phong, Bạch Vương Thành đầu tư, đến xương ngà Long Tượng đằng sau càng là dẫn tới càng nhiều đại lão đầu tư.

Hiện nay hạng mục ở phía trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng kia, dạng cao thủ cấp bậc giống như Hắc Kiếm Ma chí ít có đến hai mươi vị.

Đó là một cỗ lực lượng lớn đến cỡ nào? Đó là thế lực kinh khủng bực nào?

Lúc này, nếu như công bố lần gọi vốn cộng đồng này là vì La Thanh Nguyên.

Những đại lão kia có thể nói rõ được sao?

Từ lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ liền bị kéo lên thuyền hải tặc, chuyện này gọi là bùn đất kéo đũng quần, không phải phân cũng là phân.

Ngoại giới sẽ cảm thấy, bọn họ vào lúc vừa mới bắt đầu đã biết rõ chân tướng, chính là ngầm đồng ý duy trì cách làm này, chính là muốn trợ giúp kẻ sau màn cưới La Thanh Nguyên, chính là muốn đánh mặt đại sư huynh Quang Minh Học Cung.

Đương nhiên, những đại lão này cũng có thể nói rằng trước đó cũng không biết rõ tình hình, chỉ là vì xương ngà Long Tượng.

Nhưng vấn đề là, người nào sẽ tin tưởng?

Những đại lão này cao cao tại thượng, là thần tượng trong mắt thế nhân, thân khoác quầng sáng, ai sẽ cảm thấy thần tượng của bọn hắn vì bảo vật mà làm ra loại sự tình hoang đường này.

Cho dù có người tin tưởng, vị đại lão nào sẽ kéo da mặt xuống mà đứng ra giải thích?

Chứ đừng nói là, trong những ngày này, Vương Khung sớm đã sớm thông qua vòng quan hệ của Hắc Kiếm Ma, biến đại bộ phận đại lão bên trên danh sách đầu tư trở thành thành viên Bổ Thiên Công Hội.

Lúc này, bọn họ là càng thêm không thể kéo da mặt xuống.

Chương 301

Cho nên, từ lúc vừa mới bắt đầu, những đại lão này đã bị Vương Khung kéo lên thuyền hải tặc, hắn tạo thế từng bước, thiên hạ chú mục, mọi người đều biết, hiện nay phong ba đã thành, trào lưu nổ vang.

Đây chính là lực lượng đủ để rung chuyển sự tình không có khả năng kia.

La Vương Thành coi như muốn dàn xếp ổn thỏa, muốn làm như không biết chuyện này cũng đều không được.

"Tâm cơ đủ sâu, ngươi đừng nói cho ta, người phía sau màn chuyện này chính là ngươi." Đệ Nhất Thiếu Gia nhìn Vương Khung thật sâu.

"Ngươi có thể thử đoán." Vương Khung đứng dậy, vỗ vỗ đầu vai của Đệ Nhất Thiếu Gia.

"Chờ xem đi, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu, Quang Minh Học Cung, La Vương Thành còn chưa có tỏ thái độ đâu." Vương Khung cười nói.

"Ngươi có biết hay không nếu như tin tức truyền đi, Diệp Thiên sẽ như thế nào?" Đệ Nhất Thiếu Gia trầm giọng nói.

Đối với nam nhân kia, coi như là gã cũng đều có một tia kiêng kị.

Năm đó vào thời điểm ở Tần Hoàng Cung, gã liền đã gặp qua Diệp Thiên, lúc đó chỉ cảm thấy nam nhân này nhìn như ôn hòa như ngọc, kì thực thâm bất khả trắc, ẩn giấu so với gã còn muốn sâu hơn.

"Ta chính là muốn nhìn một chút phản ứng của Diệp Thiên." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, thì thào khẽ nói: "Đây cũng là món ăn khai vị vào trước Sơ Vương Tế."

...

Vào ngày này, một cái tin tức chấn động, làm cho Thiên Võng chấn kinh, cũng làm cho toàn bộ thiên hạ chấn kinh.

"La Thanh Nguyên? Vương nữ mà kẻ sau màn muốn cưới chính là La Thanh Nguyên? La Thanh Nguyên... La Thanh Nguyên không phải là hôn thê của đại sư huynh Quang Minh Học Cung sao?"

"Mẹ kiếp, trên đầu Diệp Thiên mọc sừng rồi a."

"Trời ạ, đại sư huynh Quang Minh Học Cung cũng bị cắm sừng! ? Chuyện này có thể nhẫn nhịn sao?"

"Chuyện này hẳn là giả, kẻ tung tin đồn nhảm không có đầu óc sao? Không biết rằng La Thanh Nguyên đã sớm có hôn ước? Làm ra động tĩnh lớn như vậy chính là vì một nữ nhân không chiếm được? Loại tin tức này nếu là thật, ta liền ăn phân."

Bên trong Thiên Võng, một trận sóng to gió lớn tới rất đúng hạn, càng thêm chấn động so với trước đó, nhưng đối với tin tức này, đại bộ phận người đều biểu thị sự chất vấn.

La Thanh Nguyên đã sớm có hôn ước, nếu là người có một chút đầu óc liền sẽ không có ý đồ với nàng, dù sao thì muốn đoạt lại nàng từ trong tay của Diệp Thiên, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Nhưng mà, đúng lúc này, ở trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, hạng mục ở trên cao nhất kia phát sinh biến hóa.

"Gọi vốn cộng đồng sính lễ, cưới La Thanh Nguyên!"

"Mẹ kiếp, là thật! ? Chuyện này thật là điên rồ?"

Vào ngày này, không chỉ là Thiên Võng, gợn sóng dẫn dắt bên trong thế giới hiện thực còn mạnh mẽ hơn.

Đại tộc, Vương Thành, Quang Minh Học Cung, liền ngay cả Đế Đô Hoàng Đình cũng đều đồng loạt nhận được tin tức đến từ Thiên Võng.

Người tuyên bố lần gọi vốn cộng đồng này là hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, người hắn muốn cưới chính là hòn ngọc quý trên tay La Vương Thành - La Thanh Nguyên.

"Muốn chết!"

Âm thanh lạnh lùng truyền đến từ chỗ sâu Quang Minh Học Cung, cung điện chấn động, cột đá to lớn vỡ tan tành, dẫn tới mái vòm lắc lư.

Diệp Thiên lúc này khó bình thịnh nộ, trong mắt tràn đầy nộ hỏa trùng thiên.

Gã rốt cuộc đã không còn thong dong bình tĩnh, hết thảy đều đã được

tính trước kỹ càng, đều nằm ở trong lòng bàn tay giống như ngày xưa.

Gã bây giờ rốt cuộc đã khó mà khống chế tâm tình trong lòng, lên cơn giận dữ, sát khí nghiêm nghị.

"Lòng ngươi loạn." Bên cạnh, nữ tử xinh đẹp đi tới, không nhịn được nói.

Những năm này, sự cường đại cùng với lòng dạ của Diệp Thiên khiến cho gã bất kể khó khăn cùng với sự tình gì cũng đều có thể thong dong ứng đối, trên đời này dường như không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cho tâm tình của gã nhấc lên gợn sóng.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên rốt cuộc đã không phải là Diệp Thiên lúc trước, gã giống như một con trâu đực nổi giận, trong mắt chỉ có sát ý.

Nhưng rất nhanh, Diệp Thiên liền thanh tỉnh lại, gã hít vào một hơi thật sâu, cơ hồ tiềm ẩn cảm xúc phát cuồng cùng với sát ý.

Nhưng mà tròng mắt của gã vẫn đáng sợ như cũ, không còn ôn nhuận bình thản như dĩ vãng.

"Hảo đảm phách, hảo thủ đoạn." Diệp Thiên trầm giọng nói: "Chẳng cần biết ngươi là ai, nếu ngươi đã muốn tự rước lấy nhục nhã, vậy ta liền thành toàn cho ngươi."

"Ngươi muốn làm gì?" Trong lòng nữ tử xinh đẹp khẽ động, không nhịn được hỏi.

Diệp Thiên quay người, đi ra khỏi đại điện, âm thanh băng lãnh vọng lại từ nơi xa.

"Trong vòng mười ngày, ta liền sẽ thành hôn cùng với La Thanh Nguyên!"

Tại La Vương Thành, ở chính giữa toà tháp trắng cao ngất như mây, chỗ lan can, một vệt thân ảnh lộ ra khỏi bóng đêm, nhìn đèn đuốc lộng lẫy phía xa, trong đôi mắt đẹp có ánh sáng lấp lóe.

"Đột nhiên cảm thấy một trăm lượng có một chút đẹp trai." Khóe mắt của La Thanh Nguyên ngậm ý cười, trong đầu óc hiện ra thân ảnh của Vương Khung.

Cho dù bị nhốt ở bên trong toà tháp trắng cao này, nhưng những sự tình phát sinh bên trong Thiên Võng những ngày này, nàng đều rõ như lòng bàn tay.

Nàng tự nhiên biết rõ, nam nhân đứng phía sau gọi vốn cộng đồng kia rốt cuộc là người nào.

Còn không phải là nam nhân gian ác, cùng chung hoạn nạn sinh tử với nàng, khiến cho nàng nhìn vừa mắt kia hay sao?

"Ta sẽ ngoan ngoãn ở trong La Vương Thành chờ ngươi." Bên trong con ngươi của La Thanh Nguyên lóe ra thần thái kiên định, rất nhanh, thần thái kia chợt lóe lên, hóa thành giảo hoạt.

Đông đông đông!

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

La Thanh Nguyên không quay người lại, nhưng nụ cười trên mặt lại là dần dần thu liễm.

"Ngươi có biết rõ nam nhân phía sau kia rốt cuộc là người nào không?" La Kinh Cuồng đi tới, mặt lộ ra thần sắc lạnh lùng.

Chương 302

Những ngày này, trên dưới toàn bộ La Vương Thành đều sôi trào, đã thu hút sự chú ý của toàn bộ thiên hạ.

Tiểu công chúa La gia Sớm đã sớm đính hôn với người khác, lại bị người ta dùng loại phương thức này cầu hôn ở trước mặt mọi người, nhấc lên phong ba từ Thiên Võng ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Thậm chí ngay cả những đại lão cao thủ vô thượng cấp bậc như Hắc Kiếm Ma, Hoàng Kim Vương, Hài Khách cũng đều bị cuốn vào trong đó.

Thủ đoạn như vậy, dạng đảm phách này...tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

"La lão đại, không phải ta đã nói rồi sao, bằng hữu của ta sẽ đến đón ta, lần này, hắn sẽ khiến cho thiên hạ chú mục." La Thanh Nguyên khẽ vuốt mái tóc, thản nhiên nói.

"Ngươi điên rồi? Ngươi có biết lần này dẫn xuất phong ba lớn cỡ nào hay không? Quang Minh Học Cung cũng đã điều động sứ giả đến đây chất vấn." La Kinh Cuồng cắn răng nói.

Lần sự kiện này ảnh hưởng quá lớn, chẳng khác gì là tuyên bố đối với thế nhân, tiểu công chúa La gia còn có người theo đuổi khác, hơn nữa còn có thủ đoạn lăng lệ, như đánh vào chỗ bảy tấc của rắn, quả thực đã xé rách mặt mũi của đại sư huynh Quang Minh Học Cung.

Chuyện này khiến cho Quang Minh Học Cung sao có thể nhẫn nhịn?

Hiện nay La Vương Thành quả thực đã bị động đến tột đỉnh, triệt để phát mộng.

"Đùa bỡn ở giữa bàn tay các phương, nhìn những đại vị chí cao kia như không! Thủ đoạn cùng với khí phách như vậy, ngươi có sao?" La Thanh Nguyên trêu chọc nói.

Hiện tại toàn thế giới đều đang thăm dò kẻ sau màn lần gọi vốn cộng đồng này rốt cuộc là người nào.

Sợ rằng bọn hắn cũng sẽ không ngờ được, người này chính là Vương

Khung, bằng chừng ấy tuổi, có một không hai quần luân, lại ẩn giấu công danh, như Kinh Long tàng uyên, coi như có thiên phú như La Kinh Cuồng cũng không thể so sánh với hắn.

"Người kia rốt cuộc là người nào?" La Kinh Cuồng cắn răng quát.

"Ngươi đương nhiên sẽ biết được, chờ đến một ngày hắn tới La Vương Thành đón ta kia, tất cả các ngươi sẽ biết rõ." Trong mắt La Thanh Nguyên ngậm chờ mong, nhìn về phương xa, chỗ đó dường như chính là tương lai của nàng.

"Ngươi điên rồi, hôn ước đã định, há có thể là trò đùa, mặc kệ người kia là ai, ngươi cũng đều chỉ có thể gả cho Diệp Thiên." La Kinh Cuồng trầm giọng quát.

"Từ nhỏ đến lớn, ai có thể quản ta?" La Thanh Nguyên khẽ cười nói.

"Trên đời này, chỉ có phu quân tương lai của ta mới có thể quản ta." Ở trong lòng của La Thanh Nguyên, chỉ có nam tử nàng công nhận mới có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn nghe lời.

Về phần những người khác, căn bản là không lọt vào trong mắt của nàng.

"Ta ngược lại muốn xem xem, người ở trong miệng ngươi kia sẽ thay đổi càn khôn như thế nào." La Kinh Cuồng hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

La Thanh Nguyên từ đầu đến cuối cũng không có ngoảnh lại, nàng vịn lan can, nhìn bóng đêm trên bầu trời, khuôn mặt xinh xắn hiển ra nụ cười.

"Một trăm lượng, ta không có khả năng để cho ngươi chiến đấu một mình."

...

Lúc này, toàn bộ Thiên Võng đã triệt để sôi trào.

Thân phận của La Thanh Nguyên được công khai, triệt để đẩy lần sự kiện này về phương hướng không thể dự đoán.

Đường đường là đại sư huynh Quang Minh Học Cung Diệp Thiên, vầng sáng gia thân, ngồi hưởng tôn vinh, nhân vật hoàn mỹ lóe sáng như vậy, lại

bị người ta hoành đao đoạt ái, đầu mọc sừng?

Đây quả thực là sự tình bất khả tư nghị, triệt để phá vỡ nhận thức của mọi người.

Hoá ra loại sự tình bị cắm sừng này chẳng chừa một ai, coi như là nam nhân hoàn mỹ cũng sẽ bị cắm sừng, loại tình huống này, ngược lại càng lộ ra sự châm chọc.

Thậm chí có không ít người bỏ đá xuống giếng, vốn có câu nói quá ưu tú liền sẽ dễ dàng bị người đố kỵ, thật vất vả mới bắt được chỗ tì vết sao mà không tận lực bôi đen?

Đương nhiên, trong này cũng có công lao của Vương Khung, hắn ở trong bóng tối thêm dầu vào lửa cháy, dẫn dắt tiết tấu.

Hiện nay, danh tiếng của Diệp Thiên vang xa tại Thiên Võng, thậm chí còn thu hoạch được xưng hào "Diệp Thiên Nhất Giác".

Trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, La Thanh Nguyên, Diệp Thiên, La Vương Thành, Quang Minh Học Cung, và các đại lão như Hoàng Kim Vương, Hắc Kiếm Ma đều trở thành đối tượng đám người thảo luận cuồng nhiệt.

Đương nhiên, đứng đầu nhất vẫn như cũ là vị hội trưởng Bổ Thiên Công Hội ẩn tàng ở sau lưng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thao túng hết thảy kia.

Mọi thứ liên quan tới hắn, đến nay vẫn như cũ là sương mù.

Chính là bởi vì như vậy, uy danh của hắn đã đạt đến mức độ trước đó chưa từng có, thậm chí siêu việt Đồ Phu đứng đầu nhất trong một đoạn thời gian trước.

Ai cũng không biết, vị nam nhân thủ đoạn thông thiên, dám hoành đao đoạt ái từ trong tay của đại sư huynh Quang Minh Học Cung kia rốt cuộc là người nào.

Đương nhiên, người nào cũng sẽ không ngờ được, vị nam nhân thần bí đó lại chính là Vương Khung.

"Ngươi quá điên cuồng, nghe nói hiện tại Thiên Võng đã bắt đầu hạn

chế nhân số trực tuyến." Ở bên trong Đồ Thần Công Hội, Đệ Nhất Thiếu Gia không nhịn được nói.

Bắt đầu từ lúc gã truyền tin tức ra ngoài, gã liền một mực đang quan tâm tình thế phát triển.

Rất hiển nhiên, hiện nay cả sự kiện đã có vẻ hơi không thể khống chế.

Gã đã nhận được tin tức, Quang Minh Học Cung phái ra đặc sứ, thậm chí ngay cả Diệp Thiên cũng đều rất tức giận, nếu không phải bị phía trên đè ép, nói không chừng đã đi tới La Vương Thành.

Chuyện này, coi như là Tần Hoàng Đình cũng đều quan tâm.

"Phó hội trưởng, ngươi phải giữ vững, trò hay còn chưa có bắt đầu đâu, chuyện này chỉ có thể được tính là món ăn khai vị." Vương Khung cười nói.

Cho tới bây giờ, hết thảy đều nằm trong dự đoán của hắn.

Chương 303

Hắn chính là đang chờ động tác của Diệp Thiên.

Nếu như đối phương không xuất thủ, như vậy cũng không phải là Diệp Thiên, cũng lộ ra vẻ quá không thú vị.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Có thể nói cho ta biết hay không?" Đệ Nhất Thiếu Gia hiếu kỳ hỏi.

"Đừng nóng vội, chờ một chút." Vương Khung cười nói.

"Chờ cái gì?"

"Đại sự xuất hiện!"

Đúng lúc này, một tràng thanh âm dồn dập truyền tới từ bên ngoài Đồ Thần Công Hội, từ xa đến gần.

Ở phía trước Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, người người nhốn nháo, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía hạng mục ở phía trên nhất kia, mặt tràn đầy thần sắc chấn kinh.

"Ha ha, chủ quầy gầy yếu quả nhiên không có làm cho ta thất vọng, quá có ăn ý." Vương Khung vỗ chân cười đến ngửa tới ngửa lui.

Hắn có thể tưởng tượng được, vào giờ phút này, Diệp Thiên cũng đã tức giận đến thổ huyết.

"Đánh, thật sự đánh, Diệp Thiên Nhất Giác, thật sự là Diệp Thiên Nhất Giác a."

"Uy danh của đại sư huynh Quang Minh Học Cung mất sạch rồi, gã phỏng chừng sau này sẽ không có mặt mũi gặp người."

"Cứ tưởng rằng ôm đùi La Vương Thành, từ đó một bước lên trời, trở thành thiên kiêu chi tử, không ngờ được lại biến thành trò cười."

Đám người ngước nhìn, ánh mắt run rẩy nhìn chằm chặp vào Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, ngoại trừ chấn kinh, còn kèm theo một tia khó có thể tin.

Chỗ ánh mắt tất cả mọi người chiếu tới, chính là một cái danh tự mới xuất hiện ở trên cột nhà đầu tư.

"La Thanh Nguyên, đầu tư 1 tỷ!"

Trời trong xanh, mây như khói, ánh nắng mặt trời chiếu lên bảo thuyền khổng lồ.

Bảo thuyền khổng lồ di chuyển cực nhanh trong không trung, gió thổi phần phật, đều bị ngăn ở bên ngoài màng phòng hộ.

"Thật sự là bảo bối tốt." Vương Khung nhìn thuyền bay dưới chân, không ngừng ao ước.

Ngự không phi hành, là năng lực mà chỉ có cao thủ cảnh giới Dung Khí mới có, vào trước khi đạt đến cảnh giới này, trừ phi là năng lực đặc thù, nếu không sẽ không có khả năng rong ruổi trong thiên không.

Vương Khung đã sớm không ngừng ao ước đối với việc có thể ngao du chân trời.

Trên thực tế, trước đây hắn đã từng bí mật mua một số loại xương yêu thú loại chim, tiến hành thức tỉnh năng lực.

Chỉ là, mỗi khi đến bước ngoặc, Hỏa Chủng màu đen luôn khiến cho hắn như xe bị tuột xích, làm cho hắn khó mà được như ý.

Giống như lần đầu tiên hắn mua Huyền Hoàng Long Sí Điểu, đó chính là dị chủng có tên trên "Kỳ Thú Bảng», vẻn vẹn chỉ một đoạn cánh xương, liền cần ba mươi vạn lượng.

Kết quả là năng lực thức tỉnh ra, quả thực đã khiến cho Vương Khung sụp đổ.

Hắn phát hiện ra, mỗi sáng thức dậy, trên giường sẽ có thêm...một quả trứng, kết hợp với cảm giác thân thể khơi thông lúc nửa đêm kia, hắn liền thấy rõ bản chất của loại năng lực này.

Mặc dù quả trứng này vô cùng thần kỳ, có thể so với đại dược, càng thêm trân quý so với Hoàng Thiên Ngọc Đạo.

Nhưng đối với Vương Khung mà nói, thực sự quá mức xấu hổ.

Dạng năng lực ngu xuẩn này quả thực gần giống với năng lực thức dậy vào lúc 5 giờ sáng trước đó.

Vì vậy hắn đã không ngần ngại lựa chọn xóa bỏ năng lực này.

Lần thứ hai, hắn mua là Luyện Sào Kim Ti Yến, đồng dạng cũng là dị

chủng trên "Kỳ Thú Bảng".

Năng lực thức tỉnh vẫn ngu xuẩn như ngày nào.

Từ sau khi luyện hóa tinh, khí, thần của loại yêu thú này, Vương Khung mỗi ngày đều sẽ bài tiết ra một lượng lớn nước bọt, chính là cái chủng loại vừa há miệng nước bọt liền phun ra kia.

Mặc dù sau khi kiểm tra, thành phần của loại nước bọt này gần giống hệt như một loại dược liệu rất quý là tơ vàng hoàng yến, nhưng Vương Khung vẫn không ngần ngại lựa chọn xóa bỏ năng lực này.

Sau khi lần lượt đánh thức thêm các năng lực ngu xuẩn như "làm tổ", "ăn sâu", "thay lông", Vương Khung đã triệt để từ bỏ.

Hắn luôn cảm thấy rằng Hỏa Chủng màu đen đang chơi hắn.

"Mua một chiếc thuyền bay vẫn đáng tin cậy hơn." Vương Khung tận hưởng niềm vui khi phi hành.

Chiếc thuyền bay này là do La Vương Thành đặc chế, toàn bộ thân thuyền được làm bằng gỗ vân sao.

Loại gỗ này ấm về mùa đông và mát về mùa hè, có thể duy trì nhiệt độ ổn định trong phạm vi vài chục mét, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Tốc độ phi hành cũng cực nhanh, có thể đạt đến một ngày ba vạn dặm.

"Nếu ngươi chịu bán xương ngà Long Tượng trong tay ngươi cho ta, ta sẽ đưa cho ngươi mười chiếc thuyền bay như thế này." Đúng lúc này, Hắc Kiếm Ma đi ra từ trong khoang thuyền.

"Hắc hắc, tiền bối, đã cho ngài lĩnh hội miễn phí, ngài còn cảm thấy không đủ?" Vương Khung cười cười, loại bảo bối như xương ngà Long Tượng, hắn đương nhiên sẽ không bán ra.

Đây chính là vật liệu tuyệt hảo luyện chế Viêm Binh, một ngày kia, đến thời điểm hắn đạp vào cảnh giới Dung Khí, vẫn còn phải trông cậy vào loại bảo bối này.

"Đủ? Có thể đủ đối với những chuyện ngươi làm ra sao?" Trong mắt Hắc Kiếm Ma tràn ngập oán niệm.

Y làm quỷ...không đúng, y nằm mơ cũng không ngờ được, Vương

Khung lại tính toán sâu như vậy, từ lúc bắt đầu gọi vốn cộng đồng kéo y nhập bọn, đến xương ngà Long Tượng hấp dẫn rất nhiều đại lão, sau đó nhờ y tiến cử người gia nhập Bổ Thiên Công Hội, cuối cùng là phơi bày chân tướng.

Lúc này, Hắc Kiếm Ma mới biết, hoá ra mục tiêu ngay từ đầu của Vương Khung chính là La Thanh Nguyên.

Lúc trước, vào thời điểm y biết loại tin tức này, cả người đều phát mộng.

Đây quả thực là chim già rơi xuống vực, cắm đầu vào trong hố.

Mấu chốt nhất là lần này không chỉ y bị hố, mà hơn hai mươi vị đại lão cũng đều bị hố.

Những người này, người nào không phải là tồn tại có uy danh hiển hách, chấn động thiên hạ?

Hiện nay coi như đã triệt để thành toàn cho đại thế của Vương Khung.

Chương 304

"Ngươi lần này coi như đã lộ mặt to, ngươi có biết chính mình đang làm cái gì hay không?" Hắc Kiếm Ma không nhịn được nói.

"Cưới vợ! Tiền bối, đây chính là chuyện ngài muốn." Vương Khung cười nói.

Hắc Kiếm Ma nghe thế, khóe miệng giật một cái không tự nhiên, y nhìn ra được, chính mình sớm muộn cũng sẽ bị tên tiểu tử này hố chết.

Hiện tại toàn thế giới đều đang thám thính thân phận của Vương Khung, chỉ là ai cũng không biết, hắn đã lặng yên không một tiếng động đi đến La Vương Thành.

"Trong năm ngày, ta nhất định sẽ giải quyết chuyện này, đón nha đầu kia về nhà." Vương Khung khẽ cười nói.

Nghĩ đến La Thanh Nguyên, ý cười trên mặt của Vương Khung càng đậm, vị "chủ quầy gầy yếu" kia, lúc này hẳn là đang ngoan ngoãn chờ hắn tại La Vương Thành.

"Ngươi có nắm chắc như vậy?" Hắc Kiếm Ma không nhịn được hỏi.

Thủ đoạn của Vương Khung quả thật rất hay, sáng tạo Bổ Thiên Công Hội, kéo rất nhiều đại lão lên trên thuyền hải tặc của hắn.

Nhưng trong chuyện này, trừ khi La Vương Thành thật sự nhả ra, hướng gió có chuyển biến, nếu không những người này sẽ không thật sự đứng ra, trợ giúp hắn xé bỏ hôn ước.

"Tiền bối, trò hay còn ở phía sau!" Vương Khung thản nhiên nói.

Lần này, hắn chính là muốn làm cho Diệp Thiên trở thành trò cười trong khắp thiên hạ, coi như thu hồi một chút lợi tức.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Vương Khung rơi ở bên trên "Báo Tương Lai" bên cạnh.

Trang nhất của ngày hôm nay có dòng tiêu đề rất bắt mắt "Bi thương! Đại sư huynh Quang Minh Học Cung vinh dự nhận được "cắm sừng vương" mạnh nhất hàng năm!"

Về phần các trang bìa khác cũng đều đưa tin liên quan về vụ việc này.

"Sự kiện lớn số 1 trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng! Số mệnh chú định của tiểu công chúa La gia rốt cuộc là người nào?"

""Hoành đao đoạt ái" lãng mạn nhất trong lịch sử, người thần bí nhận được một số lớn người ủng hộ nữ giới»

" Tin tức mới nhất! Cắm sừng vương Diệp Thiên trốn khỏi Quang Minh Học Cung, cho đến nay vẫn không rõ tung tích"

...

"Báo Tương Lai" cập nhật những điểm nóng, nghe nói rằng số báo này đã được bán hết.

Không thể không nói, đại sư huynh Quang Minh Học Cung bị cắm sừng, người thần bí hoành đao đoạt ái, các cường giả trên "danh sách trăm đại dị năng giả" liên lụy vào trong đó, tám đại Vương Thành đấu sức trong bóng tối...

Những mánh lới quảng cáo này đủ để thu hút sự chú ý.

"Chủ quầy gầy yếu, lần này vì ngươi, ta đã dốc hết vốn liếng của mình." Vương Khung thì thào tự nói.

Ngày đó vào thời khắc sắp chia tay, muốn xé bỏ hôn ước chính là do La Thanh Nguyên đề xuất.

Vốn là cuộc hôn nhân này cũng không phải là chủ ý của nàng, cho tới bây giờ, nàng cùng với Diệp Thiên cũng không gặp mặt được quá ba lần, cơ hồ không có bất kỳ tiếp xúc gì.

Lúc trước nàng âm thầm lẻn vào trong Quang Minh Học Cung chính là muốn kiểm tra người này.

Mặc dù không có thám thính ra được cái gì, nhưng mà tối thiểu nhất, La Thanh Nguyên biết rõ, người này không đơn giản, ẩn giấu quá sâu, tuyệt đối không giống như bề ngoài.

Bởi vậy, nàng đã triệt để quyết định.

Hai người ăn nhịp với nhau, vào sau khi La Thanh Nguyên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, trở về La Vương Thành, Vương Khung cũng bắt đầu áp

dụng kế hoạch.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, hết thảy đều nằm trong sự khống chế cùng với dự kiến của hắn.

"Phía trước chính là La Vương Thành, đối với ngươi mà nói, nơi này hiện nay chính là đầm rồng hang hổ, vạn nhất ngươi thất bại, hẳn đã biết được hậu quả." Hắc Kiếm Ma nhắc nhở.

"Tiền bối, ngươi hãy đợi xem kịch đi." Trong mắt Vương Khung lóe lên một vệt hàn mang.

"Hiện nay ta đang bị chú ý quá mức, ngươi hãy tự mình vào thành, ta sẽ liên hệ với ngươi sau." Hắc Kiếm Ma nói.

Lúc trước, y chính là đại lão đầu tiên đầu tư, một khi trở lại La Vương Thành, khẳng định sẽ thu hút sự chú ý, lúc này nếu như Vương Khung đi theo, đồ đần cũng đều có thể đoán được thân phận của hắn.

Ầm ầm! Tại một chỗ cách La Vương Thành ba mươi dặm, thuyền bay giáng lâm, thả Vương Khung xuống, chợt hóa thành một đạo lưu quang, bay vào La Vương Thành.

Vương Khung không ngừng không nghỉ, tiếp tục đi đường.

Dần dần, thành trì khổng lồ ở nơi xa dần dần rõ ràng, chiếu vào trong ánh mắt.

"Đây chính là một trong tám đại Vương Thành sao?" Vương Khung dùng lại bước chân, hít vào một hơi thật sâu.

Phía trước, chính là sân khấu càng lớn.

"Người trẻ tuổi, đi đường mệt nhọc, đến đây uống một chén trà đi."

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, nhìn về phía giọng nói phát ra, chỉ thấy cách đó không xa có một vị lão giả đang ngồi ở trong lều trà, tinh thần khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời có thần, giống như ánh sáng bên trong bóng tối.

Ánh mắt của Vương Khung bị vị lão giả kia hấp dẫn, đặc biệt là loại ánh mắt kia, sắc bén vô phong, khiến cho trong lòng hắn rung động.

Đây cũng không phải là ảnh hưởng từ chênh lệch thực lực, mà là loại khí chất hình thành tự nhiên kia, khiến cho trong lòng hắn sinh kính sợ, không dám kháng cự.

"Cao thủ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, còn chưa có tiến vào La Vương Thành, liền gặp gỡ một vị cao thủ thần bí như vậy,

Trong nội tâm của hắn cảm thấy nghi hoặc, cũng không dám lãnh đạm, vội vàng bước tới.

Ở bên cạnh lão giả còn có một thiếu nữ, đang châm trà trong ấm, nhìn thấy Vương Khung tiến đến, cũng không ngẩng đầu lên, hết sức chuyên chú, dường như trong mắt của nàng chỉ có ấm trà này.

"Người trẻ tuổi, đây là muốn đi đến La Vương Thành sao?" Lão giả nhìn Vương Khung, khẽ cười nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, trong nội tâm mang theo cảnh giác nói: "Tiền bối là…"

"La Vương Thành...ta cũng đã thật lâu chưa từng đi..." Lão giả cảm thán, trong mắt hình như có thần sắc hồi ức.

Chương 305

Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, nghe điệu bộ này, lão nhân này không phải là người La Vương Thành.

"Người trẻ tuổi, phong trần mệt mỏi, mặt mày mang theo ý vui, đây là chuyện tốt đang tới gần." Lão giả xoay chuyển lời nói, đột nhiên nói.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, buột miệng nói: "Tiền bối, ngài đang đoán mệnh?"

"Người trẻ tuổi, tướng mạo không tồi." Lão giả từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói.

"Thật sự? Lão Hạt Tử bên trong thị trấn chúng ta cũng nói mệnh của ta là đại phú đại quý." Vương Khung buột miệng cười nói.

Vừa dứt lời, da mặt của hắn hơi nhảy, liền cảm thấy không ổn.

Thiếu nữ bên cạnh nghe thế, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt cổ quái, trừng mắt liếc hắn một cái.

"Lão Hạt Tử tại Tam Dương Trấn không đủ đạo hạnh, cũng dám vọng luận thiên mệnh? Thật là buồn cười." Lão giả thản nhiên nói.

Chỉ là một câu nói này, Vương Khung liền giật mình, lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nhìn chằm chặp vị lão giả trước mặt này.

Đối phương biết rõ lai lịch của hắn?

Có thể nói đến Tam Dương Trấn, nói đến Lão Hạt Tử, rất hiển nhiên, lão nhân này chính là đến vì hắn.

"Dám hỏi tiền bối rốt cuộc là ai? Lại nói đùa cùng với một tiểu bối như ta?" Vương Khung kinh nghi bất định, lên tiếng hỏi.

"Lão Hạt Tử đo lường tính toán thiên cơ quá nhiều, lỡ thiên mệnh, mới gặp kiếp số, trong số mệnh có thiếu sót, y tính thiên tính địa, nhưng lại không biết thiên mệnh khó dò, lại dám tính thiên mệnh?" Lão giả vừa cười vừa nói.

"Người khác không thể tính tiền bối liền có thể tính?" Vương Khung không nhịn được nói.

"Đoán mệnh người là hạ, chưởng mệnh người là thượng, Lão Hạt Tử tính cả đời, chung quy vẫn rơi xuống tầm thường." Lão giả nói một câu, khí phách to lớn, tràn ngập thiên địa, nhét đầy sông ngòi.

Vương Khung trừng hai mắt nhìn lão giả, chợt vô lực lắc đầu.

Rốt cuộc cũng đụng phải một người còn trang bức hơn hắn, còn là một lão gia hỏa.

"Người trẻ tuổi, số mệnh của ngươi không tệ, cả đời nhiều tai nạn, kiếp nạn không ngừng, thật tốt số!" Lão giả xoay chuyển lời nói, đột nhiên nói.

Vương Khung nghe thế liền trực tiếp muốn móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra, nghe một chút xem, đây là lời mà con người có thể nói sao? Nhiều tai nhiều nạn, lại còn tốt số! ?

"Tiền bối đang nói đùa?" Khoé miệng của Vương Khung giật một cái nói.

"Từ xưa đến nay, kiếp duyên tương sinh, con đường tu hành, chính là con đường độ kiếp, kiếp số càng nhiều, phúc duyên càng dày, ở sau kiếp số, chính là duyên phận." Giọng nói của lão giả như thần chung mộ cổ, chấn động tâm thần.

Một chữ một câu, giống như kinh sách, khắc sâu trong trái tim của Vương Khung.

"Số mệnh của ngươi là đại hung chi kiếp, mệnh phạm hung thần, kiếp số từ lâm, không độ được, giống như nghiệt long, nấp trong vực sâu, khốn tại tù, chết ở trong lồng."

"Một khi vượt qua, giống như Kinh Long rời khỏi vực sâu, vượt qua chín tầng trời, đi đến nơi thanh vắng."

"Một bước một kiếp nạn, một kiếp một sinh tử, sinh tử nếu là của ta, mệnh ta do ta không do trời."

Lão giả chậm rãi nói, trong thanh âm có một loại ma lực không thể chống cự, Vương Khung nghe như si như say.

"Trước kia Tần Tiểu Cửu chỉ là một hoàng tử nghèo túng thất bại, bị

người hãm hại, đầu óc cũng đều suýt nữa bị người đánh hỏng, cửu tử nhất sinh, vượt qua kiếp số, ngược lại là khai khiếu, chỉ trong vòng mấy chục năm, kiến tạo vương đồ bá nghiệp, lăng tuyệt cổ kim, đây chính là kiếp, cũng là duyên."

Vương Khung nghe thế, không khỏi động dung.

Nếu như hắn đoán không lầm, người lão giả này nói tới hắn là đứa con thứ chín của lão Tần Hoàng trước kia, đương kim Tần Hoàng bệ hạ.

"Lão già này có lai lịch gì? Khẩu khí lớn như vậy, lại gọi Tần Hoàng bệ hạ là Tần Tiểu Cửu?" Trong nội tâm Vương Khung thầm nói.

"Người trẻ tuổi, từ xưa đến nay, vị cao thủ tuyệt đỉnh cái thế nào đăng lâm đỉnh cao không phải là kiếp số trùng điệp, một đường chinh phạt mà đến?"

"Ý của tiền bối là, ta có thể đứng ở trên đầu của tất cả mọi người?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

"..."

Thiếu nữ ở bên cạnh nghe thế, song quyền nắm chặt, nhìn chằm chặp Vương Khung.

"Điều kiện tiên quyết là ngươi có thể đi đến cuối cùng." Nói xong, lão giả cầm lấy chén trà trên bàn, uống một hơi cạn sạch, đồng thời ra hiệu: "Uống trà đi."

Vương Khung lắc đầu, cười khan nói: "Ta sợ bỏng, đợi lát nữa lại uống."

Nói đùa, loại đồ vật không rõ lai lịch này có thể đưa vào trong miệng sao? Vạn nhất hạ độc thì phải làm sao? Ở nơi hoang vu dã ngoại, không có vết chân người này, hắn là nam nhân, lại là lẻ loi một mình, có thể không cẩn thận hay sao?

Lão giả thấy thế, chỉ là cười cười, lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng đồng từ trong ngực, đưa tới.

"Người trẻ tuổi, ngươi hữu duyên cùng với lão phu, ta tặng loại đồ vật này cho ngươi."

"Đây là cái gì?" Vương Khung vô thức tiếp nhận, tò mò hỏi.

"Mở ra vào thời khắc mấu chốt, có thể giúp ngươi độ kiếp."

Lời còn chưa dứt, lão giả vung tay lên, Vương Khung giống như mây khói tán đi, biến mất không thấy gì nữa.

"Gia gia, ngài là nhân vật vô địch thiên hạ, cần gì phải tự hạ thấp địa vị, đến gặp tên tiểu tử này?" Thiếu nữ đột nhiên mở miệng nói.

"Vô địch thiên hạ cũng không phải là tự phong, ba ngàn năm nay, đệ nhất cường giả được thiên hạ công nhận, chỉ có Lâm La Thiên." Lão giả thản nhiên nói.

Lão vung tay lên, hết thảy mọi thứ chung quanh đều biến mất không thấy gì nữa, lều trà, dãy núi, đường mòn...

Trước mặt chỉ có bình nguyên vô tận.

"Nhưng trên thế gian hiện nay, còn có người là đối thủ của gia gia sao?"

Lão giả mỉm cười, lắc đầu: "Cũng không có."

Nói xong, đôi mắt của lão hơi hơi ngưng tụ lại, trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia sáng: "Thật sự hi vọng có người như vậy."

Vừa dứt lời, lão giả cất bước đi về phía trước.

"Gia gia, bây giờ chúng ta đi chỗ nào?"

"Tam Dương Trấn, gặp lại những người bạn cũ."

Phía trước, tiểu trấn cổ lão kia vẫn lặng lẽ như trước, không biết sẽ nghênh đón người nào.

...

Chương 306

Lúc này, ở bên ngoài La Vương Thành.

Vào thời điểm Vương Khung tỉnh táo lại, cũng đã đứng ở ngoài cửa thành.

"Thủ đoạn của lão giả kia thật khủng bố, rốt cuộc là có lai lịch gì?" Vương Khung vừa nghĩ tới, chính là cảm thấy hoảng sợ một trận.

Tồn tại như thế, nếu như muốn gây bất lợi cho hắn, hắn liền ngay cả chỗ trống phản kháng cũng đều không có, kinh khủng nhất là, hắn liền ngay cả lai lịch của đối phương ra sao cũng không biết.

Nghĩ tới đây, Vương Khung đưa tay, nhìn chiếc hộp nhỏ bằng đồng trong bàn tay.

"Mở ra vào thời khắc mấu chốt? Ta cảm thấy hiện tại chính là thời khắc mấu chốt." Vương Khung cho tới bây giờ cũng đều không phải con ngoan nghe lời, đầu ngón tay hắn gảy nhẹ, mở khoá ra, trực tiếp mở ra chiếc hộp nhỏ bằng đồng.

Lúc hắn nhìn thấy đồ vật bên trong, thân thể của hắn chấn động, lộ ra biểu tình cổ quái.

"Đây là...cây tăm? Còn là đã dùng qua! ?"

Vương Khung đứng ở bên ngoài La Vương Thành, hai mắt trừng trừng, sững sờ nhìn cây tăm trong tay.

Người keo kiệt, hắn đã gặp qua không ít, ví dụ như lão bản, còn có vị Lão Hạt Tử đoán mệnh tại Tam Dương Trấn kia, đều là những người vắt cổ chày ra nước.

Nhưng vị lão giả thần bí hôm nay quả thực đã đổi mới nhận thức của Vương Khung, tặng cho tiểu bối cây tăm? Còn là đã dùng qua?

Đây là sự tình mà con người sẽ làm sao?

"Lão gia hỏa, xem như ngươi lợi hại." Vương Khung hơi vung tay, liền ném cây tăm đi.

Hắn ngẩng đầu một cái, bức tường thành cao ngất ngưởng sừng sững

trước mặt.

So với Xích Long Thành, tường thành La Vương Thành cao hơn trọn vẹn ba lần, hiển lộ rõ ràng cốt cách của vương giả, từng viên gạch trên tường thành đều như ngọc, sáng lấp lánh ánh pha lê.

Thế gian đã sớm có lời đồn, địa phương tám đại Vương Thành thành lập vô cùng đặc biệt, là chỗ Bát Cực.

Ở phía dưới mỗi một toà thành trì đều cất giấu một tòa khoáng mạch kỳ dị, loại khoáng mạch này có được lực lượng bất khả tư nghị, có thể dựng dục huyền bí.

Vật liệu mà tám đại Vương Thành sử dụng xây tường thành đều là dùng vật liệu khai thác được từ trong khoáng mạch.

Nghe đồn, gạch La Vương Thành sử dụng xây thành là một loại bảo liệu tên là La Tâm Ngọc, tường thành được kiến tạo từ La Tâm Ngọc, coi như là cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng khó có thể phá hủy.

"Không hổ là Vương Thành, khí thế quả nhiên bất phàm." Vương Khung không nhịn được nói.

Đứng ở phía trước La Vương Thành, hắn phảng phất như nhìn một con quái vật khổng lồ, loại khí tức chí cao vô thượng tràn ngập ở phía trên Vương Thành, khiến cho trong lòng người thán phục, vương đạo mênh mông, đâu đâu cũng có.

Đây chính là nội tình của La Vương Thành, cổ lão nhất tộc truyền thừa ngàn năm, đúng là hoàn toàn không thể khinh thường.

Bất đồng so với các thành lớn khác, tiến vào La Vương Thành yêu cầu giao nạp một vạn lượng lệ phí vào thành, nếu như ra khỏi thành cũng cần giao nạp năm ngàn lượng.

Vương Khung mặc dù đã từng nghe nói về loại quy củ này, nhưng đến lúc thật sự phải bỏ tiền ra, hắn vẫn không nhịn được âm thầm oán thầm.

Chẳng trách nói tám đại Vương Thành thế lực thông thiên, tài đại khí thô, tiền này cũng quá dễ kiếm, giống như nước chảy vậy, chỉ sợ tiền thu ở cửa thành mỗi ngày liền là một con số khổng lồ.

"Ở trong nhà chủ quầy gầy yếu thật sự có tiền." Vương Khung nhếch miệng.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, nếu như cưới chủ quầy gầy yếu, hắn thật đúng là người ở rể không cần lo ăn lo uống, ngồi hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng Vương Khung cũng rõ ràng, cửa La gia cũng không dễ vào.

Đối với hắn mà nói, chuyến đi này là đầm rồng hang hổ, nếu như không có chỗ dựa lớn, sẽ không thể sống sót rời khỏi nơi này.

"Lần này, ta liền sẽ triệt để dương danh tại La Vương Thành." Vương Khung hít vào một hơi thật sâu.

Hắn biết, chuyện phải làm sau đó, chính là đại sự khiến cho cả thiên hạ cũng đều phải chú ý.

Nhưng trước đó, Vương Khung quyết định đi dạo một vòng La Vương Thành trước.

Độ phồn hoa ở nơi này còn thịnh vượng hơn Xích Long Thành, các loại mặt hàng đều có, bảo vật thiên hạ đều lưu hành ở đây.

Giao châu tứ hải, tuyết tằm Bắc Mạc, linh quả tinh đảo, thạch tủy Thập Vạn Đại Sơn...các loại kỳ trân nhiều vô số kể, có rất nhiều trân bảo mà ngay cả Vương Khung thấy cũng chưa từng thấy qua.

Về phần bảo khí, dược tề, yêu thú thậm chí là nô lệ...chỉ cần có tiền, liền có thể mua được hết thảy ở nơi đây, hưởng thụ hết thảy.

"Kẹo cao su! Mau đến xem, món ăn thú vị mới nhất do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình tung ra, mùi vị ngọt ngào, thông mũi mát họng, còn có thể thổi bong bóng, hôm nay đã sớm vang dội Đế Đô, là đồ vật thiết yếu của thanh niên nam nữ."

Ở trước cửa tiệm lớn, một vị thanh niên cố gắng hét lớn.

Y cầm một cái chai trong suốt như pha lê, bên trong có những viên kẹo trắng giống như khối lập phương, bên cạnh còn có người đang ăn thử, trong miệng nhai đi nhai lại, sau đó thổi bong bóng.

Bong bóng kia càng thổi càng lớn, chờ đến lúc kích cỡ bằng khuôn mặt, "bụp" một tiếng nổ tung.

Viên kẹo xẹp xuống như một lớp da mỏng, người kia há miệng, lại nuốt vào trong miệng, tiếp tục nhai, lại tiếp tục thổi bong bóng.

"Thật là thú vị, đầu óc viện của đám người nghiên cứu Tần Hoàng Đình kia rốt cuộc to như thế nào?" Vương Khung nhìn một màn hiếm lạ này, không nhịn được thở dài.

Không quá lời khi nói rằng kể từ khi viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình thành lập, nó đã thay đổi cái thế giới hoàn toàn về mọi mặt.

Nhỏ thì trợ giúp cuộc sống, lớn thì trợ giúp con đường tu hành, mỗi một hạng phát minh của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều thu hút sự chú ý của nhân thế.

"Bao nhiêu tiền?" Vương Khung đi tới, hỏi.

"Không đắt, một bình chỉ có năm ngàn lượng." Người bán hàng giơ bình thuỷ tinh lên ra sức giới thiệu.

Chương 307

"Năm ngàn lượng còn không đắt?" Vương Khung nói lầm bầm.

Hắn nhìn lướt qua, bên trong bình thuỷ tinh kia còn chưa đến hai mươi viên kẹo, bình quân mỗi một viên kẹo cao su có giá 250 lượng, chừng đó tiền có thể mua được bao nhiêu thịt heo?

Mặc dù hiện nay hắn tài đại khí thô, nhưng trong vô thức vẫn sẽ tính toán tỉ mỉ.

"Thật sự không đắt, đây chính là hàng chảy ra từ trong Đế Đô, hiện nay cũng chỉ có tám đại Vương Thành có để bán, các đại thành khác căn bản không có." Người bán hàng cười nói: "Hiện nay kẹo cao su chính là đồ vật thiết yếu giới thượng lưu Đế Đô dùng để giao tiếp xã giao, vang dội thế gian."

"Lấy thứ này ra sẽ rất có mặt mũi, người đến người đi, chia sẻ kẹo cao su, những tiểu thư khuê các kia tuyệt đối sẽ nhìn ngươi với con mắt khác." Người bán hàng nháy mắt ra hiệu, nói như thật.

Hiện nay, tại Đế Đô, kẹo cao su đã sớm trở thành món ăn cấp hiện tượng, mỗi khi tổ chức tiệc lớn, nếu có chuẩn bị vật này, chính là biểu tượng thân phận cùng với địa vị, người khác sẽ nhìn ngươi với con mắt khác, rất nhiều công tử đại tộc thông qua nhiều con đường, muốn kiếm một bình kẹo cao su mà không được.

Tám đại Vương Thành ngược lại là có để bán, nhưng lệ phí vào thành liền cần một vạn lượng, những loại mặt hàng bán chạy như thế này cũng đều là số lượng có hạn.

Ở bên trong chợ đen, giá cả của một bình kẹo cao su đã sớm xào đến giá trên trời.

Đây chính là chỗ lợi hại của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, tùy tiện làm ra một vật cũng đều có thể dẫn tới oanh động.

"Được rồi, cho ta mười hộp!" Vương Khung tài đại khí thô, hắn có Đồ Thần Công Hội cùng với Bổ Thiên Công Hội trong tay, căn bản là không

thiếu tiền.

Hội phí mỗi tháng của Đồ Thần Công Hội liền đã có mấy trăm triệu.

Về phần Bổ Thiên Công Hội, lại càng không cần phải nói, tất cả hội viên đều là đại lão, hắn tùy tiện giúp đỡ chữa trị xương cốt yêu thú cổ, bạc liền chảy vào giống như nước.

Mười bình kẹo cao su, cũng chỉ tốn năm vạn lượng mà thôi, đối với Vương Khung hiện tại mà nói, không đáng kể chút nào.

"Khách nhân nói quá rồi, kẹo cao su bị hạn chế mua, ngươi nhiều nhất chỉ có thể mua ba bình." Người bán hàng cười bồi nói.

"Mua loại đồ vật này lại còn bị hạn chế?" Vương Khung lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

Người bán hàng nhìn ra Vương Khung chính là đến từ bên ngoài, nhìn hai bên một chút, tiến đến trước mặt, giảm thấp thanh âm nói: "Nếu như khách nhân thực sự muốn, ta ngược lại là có phương pháp, chỉ là giá tiền..."

Vương Khung nghe thế, trong lòng khẽ động, vô thức hỏi: "Ngươi có thể lấy được."

"Ngài nói gì thế, ta đương nhiên là không lấy được, nhưng gia chủ của ta có thể." Người bán hàng nhỏ giọng nói: "Đừng nói là kẹo cao su, coi như là dược tề đặc chủng viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình nghiên cứu chế tạo mới nhất, chỉ cần ngươi xuất ra nổi giá cả, chúng ta cũng có thể tìm giúp ngươi."

"Dược tề đặc chủng? Đó là cái gì?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

Người bán hàng nghe thế, mặt lộ vẻ đắc ý, cười nói: "Nghe nói đang còn ở trong giai đoạn nghiên cứu phát minh bí mật, rất nhiều đại tộc, thậm chí là Vương Thành cũng đã đặt mua."

"Hiện nay có số ít sản phẩm thử nghiệm lưu truyền tới, mặc dù không phải là loại dược tề chân chính kia, nhưng có hiệu quả tương tự."

"Rốt cuộc là cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Lục Thần Khu Văn Thủy." Người bán hàng ngạo nghễ nói.

Người bán hàng nhìn biểu tình dần dần hoá đá của Vương Khung, lộ ra

nụ cười hài lòng, loại phản ứng này giống nhau như đúc như y dự đoán.

Tám đại Vương Thành siêu nhiên ở bên ngoài thế gian, độ phồn hoa ở nơi này xác thực không phải là loại đồ nhà quê chưa từng thấy việc đời như kẻ trước mặt này có thể tưởng tượng, giống như loại dược tề đặc thù mà viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình còn đang bí mật nghiên cứu chế tạo này, coi như là sản phẩm thử nghiệm cũng đều cực kỳ bí ẩn, người bình thường ngay cả nghe cũng chưa nghe qua.

Nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Vương Khung, người bán hàng không khỏi ưỡn thẳng sống lưng, không khỏi có một loại cảm giác ưu việt.

"Ngươi đang nói...Lục Thần Khu Văn Thủy?" Vương Khung kinh nghi nói.

Người bán hàng nhìn vẻ mặt giật mình của Vương Khung, cảm thấy vui vẻ, nghĩ thầm thật sự là đồ nhà quê, nghe thấy danh tự liền kinh hãi thành dạng này, nếu quả thật lấy hàng thật ra, còn không phải sẽ chấn động đến mức quỳ xuống?

"Không thể giả được." Người bán hàng cười nói.

"Ha ha ha, lão Lý quả nhiên biết kiếm tiền." Đột nhiên, Vương Khung cười ha hả.

Hắn cùng với Lý Thuần Phong vốn đã thương lượng xong, sau khi trao quyền bán hàng độc quyền Lục Thần Khu Văn Thủy cho Lý Thuần Phong, Lý Thuần Phong sẽ phụ trách nghiên cứu cùng với tiêu thụ.

Chiến lược ban đầu là tặng một đợt hàng dược hiệu chân chính sau đó tổ chức đấu giá , để các đại tộc tranh đoạt, vừa có thể thu lợi, lại vừa có thể tạo thế vì Lục Thần Khu Văn Thủy.

Hiện tại thì rất tốt, Lý Thuần Phong chính là làm ra sản phẩm thử nghiệm, nói trắng ra chính là độ tinh khiết thấp, một loại sản phẩm phụ có dược hiệu yếu.

Nhưng chỗ tốt chính là có thể sản xuất hàng loạt, rất hiển nhiên, nghiên cứu của Lý Thuần Phong đã có tiến triển rất lớn.

Căn cứ vào thoả thuận lúc trước, hết thảy lợi ích Lục Thần Khu Văn

Thủy thu hoạch được, Vương Khung đều có thể được chia hoa hồng.

Nhìn đại khái, đây tuyệt đối là một món tiền khổng lồ.

"Khách nhân, ngươi có hứng thú?" Người bán hàng không hiểu ra sao, vội hỏi.

Vương Khung liếc xéo người bán hàng, thản nhiên nói: "Ta đương nhiên có hứng thú, đây là chuyện làm ăn của ta, ngươi nói xem ta có hứng thú hay không?"

"Cái gì?" Người bán hàng sửng sốt, ánh mắt biến thành cổ quái.

Chương 308

Lục Thần Khu Văn Thủy, là dược tề đặc chủng mới nhất viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đang nghiên cứu chế tạo, hiện nay trên thị trường còn chưa có chính thức lưu thông, cũng chính là gia chủ của gã giao thiệp rộng, thông qua con đường đặc thù mới kiếm được một chút, số lượng có hạn.

Đây là đang trang bức cùng với gã?

"Ngươi có vẻ giống như là kẻ chưa nhìn thấy việc đời." Vương Khung nhìn bộ dáng ngây người của người bán hàng, cười lạnh nói.

Nhưng hắn cũng lười giải thích với một người bán hàng, trực tiếp mua ba bình kẹo cao su liền tiếp tục bắt đầu đi dạo.

"Thời buổi này có quá nhiều kẻ thích trang bức." Người bán hàng nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, trong miệng nói lầm bầm.

Không thể không nói, La Vương Thành quá lớn, có tổng cộng chín con đường chính, dùng quảng trường trung tâm làm trung tâm, so le và nối dài.

Mỗi con đường chính sẽ kéo ra rất nhiều con đường nhỏ, giống như những nhánh rẽ, Vương Khung đi dạo nửa ngày ngược lại là mua được không ít đồ vật.

Phiên bản Huyết Tinh Thạch của 《 danh sạch trăm đại dị năng giả 》, bóng tăng áp, cốc men ngọc màu mận, thớt vàng đen vảy rồng, giày tầng hình thoi, tượng đá Hoàng Kim Vương hình thái chiến đấu phiên bản giới hạn, thịt Thủy Tinh Man Ngưu, sữa trái cây đông lạnh, mứt Bạo Tương Yêu.....

"Chậc chậc, thịt của Thủy Tinh Man Ngưu thật là ngon, lúc về phải mang cho gã béo mấy tấn."

Lúc này, Vương Khung đang cầm một túi giấy dầu, bên trong đặt những miếng thịt trong như pha lê, tỏa mùi thơm thoang thoảng, khi lắc nhẹ, khối thịt rung ring, để vào trong miệng, mỡ tan ra, mùi thịt vừa miệng.

Nghe nói món thịt Thủy Tinh Man Ngưu này là được chế biến từ Huyết Man Ngưu, bí quyết là bí truyền, chỉ có mua được tại La Vương Thành, có

tiếng vang rất lớn và có vô số người xếp hàng mua mỗi ngày.

Vương Khung còn bỏ ra năm trăm lượng, mua chỗ của người chuyên môn xếp hàng, mới có thể chen ngang đi vào, mua hai phần.

"Gã béo khẳng định sẽ thích, nếu bán thứ này ở trong hàng thịt, buôn bán khẳng định sẽ vô cùng đắt khách." Vương Khung không nhịn được nói.

Nếu như đổi thành gã béo, khẳng định sẽ ăn cắp công thức bí mật này...không phải, là cầm vào trong tay.

Ông! Đột nhiên, một tiếng tru dài vang vọng, truyền ra khắp toàn bộ La Vương Thành.

Trên đường phố, một hàng quân sĩ đi tới, cấp tốc xua đuổi đám người, phong tỏa đường đi.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Sứ giả tám đại Vương Thành vào thành, vào thời điểm mấu chốt này, chỉ sợ là đã xảy ra đại sự."

"Lúc này bọn họ đi đến La Vương Thành để làm gì?"

"Nghe nói đại sư huynh Quang Minh Học Cung mời tám đại Vương Thành đi đến đây chứng kiến, muốn sớm thực hiện hôn lễ cùng với tiểu công chúa."

"Cái gì? Cũng quá gấp đi, lực lượng của vị Diệp Thiên này lớn như vậy?"

"Nếu không gấp, đầu liền triệt để mọc sừng, nghe nói tiểu công chúa..."

"Nói lung tung cái gì thế? Không muốn sống nữa sao? Cũng không nhìn một chút xem đây là địa phương nào."

Đám người nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên sự tình tám đại Vương Thành tề tụ ở nơi này lần này, vẫn như cũ là vì sự kiện gọi vốn cộng đồng nóng nảy nhất gần đây.

Đại sư huynh Quang Minh Học Cung không thể ngồi yên, gặp phải loại chuyện này, nếu như không có bất kỳ động tác gì, như vậy cũng quá không thể nào nói nổi.

Chỉ là, lần động tĩnh này so với Vương Khung lường trước còn muốn

lớn hơn một chút, hắn đã có một chút đánh giá thấp lực lượng của Diệp Thiên, nhưng cũng không có quan hệ quá lớn.

"Nghĩ không ra lại có thể gặp ngươi tại nơi này." Đúng lúc này, trong đám người, một bàn tay lớn rơi ở trên bờ vai của Vương Khung, tiếng cười cởi mở cũng truyền đến theo.

Vương Khung quay đầu nhìn lại, mắt sáng rực lên, vậy mà gặp được người quen biết cũ tại nơi này.

"Mục Cửu Ca! ?"

Từ lúc chia tay tại Tam Dương Trấn, Mục Cửu Ca gầy gò đi không ít, sắc mặt cũng có một chút tái nhợt, khí tức phù phiếm, dường như đang bị thương.

"Vương Khung, chúng ta lại gặp mặt." Mục Cửu Ca cười nói, y cũng không ngờ được, lại có thể gặp được Vương Khung tại nơi này.

Trên thực tế, vào sau khi rời khỏi Tam Dương Trấn, trở lại Mục Vương Thành, hắn liền mấy lần muốn đi tới Quang Minh Học Cung thăm Vương Khung, nhưng lại đều bị vướng việc khác.

"Ngươi bị thương?" Vương Khung hỏi.

Mục Cửu Ca khoát tay áo: "Vết thương cũ, không có gì đáng ngại."

"Nhìn bộ dáng của ngươi cũng không giống như không có việc gì." Vương Khung nhíu mày nói.

Hắn khá quan tâm đến Mục Cửu Ca, người này tấm lòng rộng mở, lòng dạ sòng phẳng, quả thật là đối tượng đáng giá kết giao.

Vào thời điểm ở Tam Dương Trấn, hai người cũng coi như có giao tình cùng chung hoạn nạn.

Ngày đó vào thời điểm mới tiến vào Quang Minh Học Cung, Vương Khung ỷ vào uy danh của Mục Vương Thành, cũng đạt được không ít chỗ tốt cùng với tiện lợi.

Cửu biệt trùng phùng, Vương Khung tự nhiên quan tâm.

"Ài..." Mục Cửu Ca thở dài.

Một năm rưỡi trước, y so tài cùng với người khác, kết quả đại bại thua

thiệt, còn bị trọng thương, cho tới bây giờ cũng đều không thể chữa trị khỏi, bằng không mà nói, dùng thiên phú của y, đã sớm không phải là loại bộ dạng như hôm nay.

Ngày đó, Mục Cửu Ca đi tới Tam Dương Trấn săn giết Thanh Minh Long Viên cũng là vì chữa thương.

Nhưng Vương Khung lại cảm thấy rất kỳ quái, dùng tài lực của Mục Vương Thành, dạng tài nguyên dược tề nào mà không thể cầm ra? Sao lại kéo dài cho tới ngày hôm nay?

"Thương thế của ta không tầm thường." Mục Cửu Ca thở dài nói.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung hỏi.

Mục Cửu Ca ngưng tụ ánh mắt lại, trong mắt lóe lên một vệt thần sắc hồi ức, chợt trầm giọng nói: "Lúc trước, vị đối thủ kia của ta thực sự quá mạnh..."

"Đặc biệt là năng lực của y, cực kỳ đáng sợ, có thể áp chế Hỏa Chủng, tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển."

Chương 309

"Còn có loại sự tình này?" Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động.

Năng lực đặc biệt nhằm vào Hỏa Chủng! ? Chuyện này khiến cho hắn lập tức sinh ra hứng thú.

Bên trên Sơ Vương Tế, tàng long ngọa hổ, cao thủ nhiều như mây.

Rất nhiều ngựa ô, kinh long, hổ dữ bình thường ẩn núp...cũng sẽ hiển lộ ra vào lúc này.

Trong các lần Sơ Vương Tế, đều có rất nhiều tuyệt thế thiên tài ẩn giấu trong ngày bình thường, coi đây là sân khấu, hót lên một tiếng kinh thiên động địa, chà đạp cao thủ hiển hách có thanh danh cao trong ngày thường, đăng lâm đỉnh cao.

Liền giống như bên trên Quang Minh Bảng, nhìn như phong quang vô hạn, nhưng chân chính có thể đi đến sau cùng còn không biết sẽ còn được mấy người.

Dù sao thì cũng có rất nhiều cao thủ đang dốc lòng tu luyện, căn bản sẽ không tham dự tranh đấu trên bảng danh sách này.

"Đó là người nào?" Vương Khung sinh ra hứng thú, không khỏi hỏi.

Mục Cửu Ca do dự một chút, những vẫn nói: "Người này tên là Viêm Thế Thông, là cao thủ Viêm Vương Thành."

"Năng lực của y tên là 'Liệt Hỏa' ."

"Liệt Hỏa! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Mục Cửu Ca khẽ gật đầu: "Năng lực của y có thể khóa chặt Hỏa Chủng của đối phương, tạo ra cộng hưởng, dùng lực lượng chấn vỡ Hỏa Chủng của đối phương, vô cùng bá đạo..."

Nói đến đây, sắc mặt của Mục Cửu Ca trở nên ảm đạm, trước kia, nếu như không phải năng lực của y đặc thù, thông qua từ trường triệt tiêu cộng hưởng, lại thêm thân phận Mục Vương Thành của y, chỉ sợ đối phương đã sớm chấn vỡ Hỏa Chủng của y.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn như cũ lưu lại ám thương, vết rách Hỏa Chủng khó mà chữa trị, theo thời gian, gánh nặng gây ra cho cơ thể sẽ ngày càng lớn hơn.

Một ngày nào đó, y sẽ trở thành phế nhân, thậm chí ngay cả tính mạng cũng đều không giữ được.

Mục Cửu Ca khí phách phấn chấn ngày xưa, đến hôm nay, đã có vẻ hơi cô đơn.

"Có lẽ ta có thể giúp." Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Lúc trước, hắn dùng Long Viên Khí áp chế Khung Thiên Hung Sát, chữa trị bệnh cũ của Hoắc Thanh Minh.

Hiện nay Long Viên Khí sớm đã tiến hóa đến cấp Linh tuyệt phẩm, thậm chí còn dung hợp keo dính vạn năng, hiệu quả càng thêm thần bí, có lẽ sẽ có thể chữa trị vết rách Hỏa Chủng của Mục Cửu Ca.

Trên thực tế, cao thủ quyết đấu, sẽ dễ dàng bại lộ Hỏa Chủng nhất, tạo thành vết thương.

Trên thế giới, có rất nhiều người bị thương Hỏa Chủng, Hỏa Chủng của bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít có một chút vết thương.

Chỉ là một số người cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, ảnh hưởng của những vết thương nhỏ bé không thể phát giác kia sẽ dần dần thể hiện đi ra.

Nhẹ thì ảnh hưởng đến tu vi cảnh giới, thấp thì tổn thương tới tính mệnh.

"Nếu như ta có thể chữa trị vết rách Hỏa Chủng của Mục Cửu Ca, có lẽ sẽ có thể khai thác một nghiệp vụ mới cho Bổ Thiên Công Hội." Tâm tư của Vương Khung nhảy thoát.

Phải biết rằng, thị trường chữa trị Hỏa Chủng có thể còn lớn hơn so với thị trường chữa trị xương cốt yêu thú cổ.

Dù sao thì chữa trị xương cốt yêu thú cổ chỉ có những đại lão kia, giai tầng giới thượng lưu mới sẽ có nhu cầu.

Tuy nhiên vết rách Hỏa Chủng, lại là vấn đề đại bộ phận người đều

phải đối mặt.

Vết rách nhỏ xíu, Hỏa Chủng có thể thông qua bản thân chữa trị khép lại, nhưng hơi lớn một ít, cũng không phải là nhân lực có thể khống chế, thậm chí có một số người còn không thể phát hiện ra.

Vương Khung có thể sử dụng dư luận để khuếch đại nguy hại của vết rách Hỏa Chủng, chế tạo khủng hoảng, thậm chí có thể mời các trí giả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đứng ra giải thích về nguy hại của vết rách Hỏa Chủng.

Đến thời điểm đó, hạng mục chữa trị Hỏa Chủng mới ra mắt của hắn khẳng định sẽ rất nóng nảy, nói không chừng sẽ có thể lại lôi kéo thêm một nhóm đại lão.

"Hắc hắc..." Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Khung cũng không nhịn được nhếch miệng bật cười, hắn phảng phất như đã nhìn thấy núi vàng núi bạc đập về phía bản thân.

"Vương huynh...ta thân chịu trọng thương, ngươi cười cái gì?" Mục Cửu Ca run rẩy da mặt, thần sắc cổ quái, nhìn chằm chằm Vương Khung.

"Đừng hiểu lầm, ta đột nhiên nghĩ đến, ta có lẽ có biện pháp có thể trị hết thương thế của ngươi." Vương Khung nói thẳng.

Mục Cửu Ca khẽ giật mình, chợt lắc đầu: "Vô dụng, Hỏa Chủng là nguồn năng lượng thứ hai của cơ thể, không giống với cơ quan máu thịt, dùng thủ đoạn hiện nay chỉ có thể trì hoãn thương thế, muốn chữa trị là gần như không có khả năng."

Văn minh tu hành nhân loại đã từng xuất hiện nhiều lần tuyệt tự, bởi vậy, cho đến ngày nay, sự thăm dò của nhân loại đối với Hỏa Chủng vẫn còn tiếp tục, cũng chưa có triệt để nắm giữ loại lực lượng huyền bí này.

Giống như Mục Cửu Ca, phía sau có Mục Vương Thành, bởi vậy y có thể không tiếc đại giới, không ngừng thử nghiệm các loại phương pháp, dùng để trì hoãn thương thế Hỏa Chủng trở nên nặng thêm.

Nếu như đổi lại thành người bình thường, đã sớm toi đời.

"Cứ thử một chút, luôn có hy vọng." Vương Khung an ủi.

Trong lòng Mục Cửu Ca ấm áp, trên mặt dâng lên vẻ cảm kích.

Từ sau khi vết thương cũ của y tái phát, y liền triệt để cảm nhận được cái gì gọi là thói đời nóng lạnh, coi như là gia tộc cũng không có khả năng không ngừng không nghỉ ủng hộ cung ứng cho một phế nhân không có giá trị.

Ở dưới loại tình huống này, Vương Khung vẫn đối đãi thực tình, suy nghĩ cho y như thế, chuyện này khiến cho Mục Cửu Ca cảm động không thôi, càng cảm thấy ánh mắt của mình lúc trước không có sai.

Nam nhân trước mắt này không chỉ là thiên phú dị bẩm, nhân phẩm của hắn càng là không chê vào đâu được.

Đương nhiên, Mục Cửu Ca cũng không biết rõ ý nghĩ chân thực của Vương Khung.

Chương 310

"Đi thôi, tìm một chỗ uống rượu, Mục Vương Thành chúng ta đã đến từ hôm qua." Mục Cửu Ca lôi kéo Vương Khung.

Tại một địa phương khác, có thể gặp được bằng hữu tốt, cũng coi như là một chuyện vui.

"Chậc chậc, đây không phải là Mục Cửu Ca sao?"

Đột nhiên, một tràng cười thờ ơ vang lên.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vị thanh niên cưỡi dị thú chậm rãi đi tới, phía sau có một hàng người xếp hàng đi theo, tiền hô hậu hủng, phô trương cực lớn.

Dị thú dưới hông gã cũng không phải là phàm phẩm, Hắc Tông Phệ Hổ Thú, dây thừng Kim Long Phượng Vĩ, roi da Linh Mãng Huyền, giày mạ vàng...một thân trang phục, từng kiện đều quý giá.

Phái đoàn của người này cực lớn, trực tiếp cưỡi dị thú tiến về hướng đám người.

Đám người sợ hãi, lần lượt né tránh, không dám cản đường đi.

"Viêm Thế Tu! ?" Mục Cửu Ca trông thấy người tới, hai tay nắm thật chặt, ánh mắt biến thành vô cùng băng lãnh, thậm chí lộ ra một chút tức giận cùng với sát ý.

"Không hổ là người Mục Vương Thành, thua ở dưới tay của ca ta, lại vẫn có thể sống đến hiện tại..thật là lợi hại." Trong mắt Viêm Thế Tu ngậm vẻ mỉa mai, cười nói.

"Chúng ta đi thôi." Mục Cửu Ca cắn răng, một khắc cũng không nguyện ý ở lại.

"Đừng đi." Viêm Thế Tu vung tay lên, người chung quanh lần lượt đi lên, ngăn cản đường đi.

"Mục Cửu Ca, ta sẽ kết hôn vào tháng sau, nữ tử ngươi yêu thích đã sắp trở thành thê tử của ta, ngươi không muốn biểu hiện một lần sao?" Viêm Thế Tu cười nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, lại vẫn có loại sự tình này?

"Hèn hạ, nếu như ngày đó không phải ca ca ngươi khiêu khích, đánh trọng thương ta, ta sẽ thua bởi ngươi? Lý gia cũng sẽ không gả Tiểu Diệc cho ngươi." Mục Cửu Ca trợn tròn hai mắt, tràn ngập tơ máu, hình thành tương phản cực lớn so với bộ dáng ôn nhuận ngày thường.

Chuyện này là tiếc nuối cùng với tủi nhục của cuộc đời y.

Thân là đệ tử Vương Thành, có đôi khi, y phải chịu đựng sự tiếc nuối và tủi nhục như vậy..

"Được làm vua thua làm giặc, đây chính là số mệnh!" Viêm Thế Tu thản nhiên nói: "Ai bảo ngươi không biết lượng sức, dám khiêu chiến uy nghiêm của ca ta?"

Nói xong, trên mặt của hắn lộ ra biểu tình lạnh lùng giễu cợt: "Nghe nói ngươi vì chữa thương, đã nghèo đến mức phải bán muội muội."

"Ngươi nói cái gì?" Mục Cửu Ca nghiêm nghị quát, như là muốn ăn thịt người.

Thương thế của y khó mà chữa trị, giá trị đối với gia tộc cũng giảm mạnh, tài nguyên cùng với tài phú không có khả năng lại cung cấp cho y quá nhiều, chỉ là muốn trì hoãn thương thế, đó cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Tài sản riêng của y đã sớm hao hết, Mục An Kỳ vì y, đáp ứng hôn sự trong tộc an bài, đây là chuyện mà Mục Cửu Ca không thể chịu đựng nhất.

Nhưng y hiện tại căn bản đã vô lực thay đổi.

Lời nói của Viêm Thế Tu giống như một cái gai, triệt để khuấy động thần kinh của y.

"Làm sao? Bây giờ ngươi còn dám động thủ với ta?" Viêm Thế Tu ngồi ở phía trên Hắc Tông Phệ Hổ Thú, ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống Mục Cửu Ca, mặt lộ ra ý cười tàn nhẫn.

"Đúng rồi, quên nói cho ngươi, ca ta với tư cách là bằng hữu tốt của Diệp Thiên, đang chuẩn bị đại lễ, hai ngày nữa liền đến..."

"Đến thời điểm đó, ngươi có thể ôn chuyện với ca ta."

Viêm Thế Tu cười ha hả, trong mắt gã, loại quỷ nghèo trọng thương ngã gục giống như Mục Cửu Ca, nghèo túng đến mức phải dựa vào việc gả muội muội đi để lay lắt hơi tàn, đã không có tư cách khiêu chiến cùng với gã, giá trị tồn tại duy nhất của y, chính là cung cấp niềm vui cho gã.

"Chúng ta đi thôi!" Mục Cửu Ca xấu hổ giận dữ đan xen, lôi kéo Vương Khung liền muốn rời khỏi.

"Đồ chó chết, ngươi dám trừng ta."

Đúng lúc này, Vương Khung quát một tiếng, đao quang loé lên, trực tiếp chém về phía hộp sọ đầu Hắc Tông Phệ Hổ Thú kia.

Trong khoảnh khắc, máu tươi bắn tung toé, nhuộm đỏ mặt đất, đầu Hắc Tông Phệ Hổ Thú kia xem như chết tươi, đầu một nơi thân một nẻo.

Viêm Thế Tu lảo đảo một cái, trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất.

Biến cố tới quá nhanh, gã còn chưa kịp phản ứng, một cái chân to đã giáng xuống từ trên trời, trực tiếp giẫm trên lồng ngực của gã, lực lượng kinh khủng xuyên thấu qua máu thịt, ép lục phủ ngũ tạng của gã vào một chỗ.

"Tiểu tử, súc sinh của ngươi dọa ta, nói đi, ngươi dự định bồi thường bao nhiêu?" Vương Khung hờ hững nói.

"Cái quái gì đây?" Viêm Thế Tu sửng sốt, nhất thời quên mất đau đớn.

Biến cố tới quá nhanh! Nhanh đến mức tất cả mọi người chưa kịp phản ứng rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì!

Vương Khung đột nhiên xuất thủ, trực tiếp chém giết thú cưỡi của Viêm Thế Tu ở bên đường, dạng đảm phách này quả thực kinh thiên động địa.

Phải biết rằng, đây chính là La Vương Thành, đối phương càng là đệ tử Viêm Vương Thành.

Người bình thường đừng nói là chủ động trêu chọc, coi như nhìn thấy cũng đều cũng muốn nhượng bộ lui binh.

Nhưng mà, Vương Khung không chỉ trêu chọc, thậm chí còn muốn đối phương bồi thường cho hắn?

Với một suy nghĩ quay ngoắt như vậy, ngay cả Mục Cửu Ca cũng đều sửng sốt, nhất thời, biểu tình ngưng kết, cũng không biết nên nói cái gì.

"Ngươi...ngươi nói cái gì?" Hiển nhiên, Viêm Thế Tu cũng mơ hồ, vô thức hỏi.

"Ngươi điếc rồi? Thú cưỡi mà ngươi nuôi doạ ta, ngươi nói đi, phải bồi thường bao nhiêu?" Vương Khung hơi nhún chân, thờ ơ nói.

Loại sự tình thu thập này, hắn từ thời điểm mới tiến vào Quang Minh Học Cung liền đã làm qua, quả thực là xe nhẹ đường quen.

"Tiểu tử, ngươi có biết hay không ta là người nào?" Viêm Thế Tu rốt cuộc cũng phản ứng lại.

Gã giận, triệt để giận.

Chém Hắc Tông Phệ Hổ Thú của gã, lại vẫn dám đòi tiền gã, đây quả thực là tìm chết.

Viêm Thế Tu rống to một tiếng chấn động đường đi, trên mặt của mọi người đều lộ ra một tia kinh nghi, hoảng sợ nhìn Vương Khung.

Chương 311

Trước mắt bao người, dám trêu chọc người Viêm Vương Thành, thật sự là không muốn sống.

Lúc này, thị vệ Viêm Vương Thành cũng lần lượt xông tới.

"Ta không cần biết ngươi là ai!"

Vương Khung căn bản không cho bọn hắn cơ hội động thủ, trực tiếp móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra, nhắm ngay vào đầu Viêm Thế Tu.

Thấy thế, tất cả mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Uy năng của bảo khí cấp đỉnh phong quả thật có lực chấn nhiếp rất lớn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Viêm Thế Tu tỉnh táo lại, cắn răng nói.

Lời còn chưa dứt, Vương Khung nhấc chân chính là một đạp.

Chỉ nghe âm thanh "Răng rắc" vang lên, lực lượng kinh khủng lan tràn dọc theo ngực Viêm Thế Tu, xương sườn của gã lập tức gãy mất bảy, tám cây.

"Lão tử hỏi ngươi dự định bồi thường bao nhiêu, lần thứ ba."

"Nơi này là La Vương Thành, ta không tin ngươi dám động vào ta." Viêm Thế Tu cắn răng quát.

Gã là nhân vật bậc nào?

Huyết mạch Viêm Vương Thành, vô cùng tôn quý, ở trước mắt bao nhiêu người như vậy, bị người áp chế ở trước mặt mọi người, còn bị giẫm ở dưới lòng bàn chân, gã làm sao có thể chịu nổi nhục nhã như vậy?

"Kiên cường như vậy?"

"Ngươi thử động vào ta xem..." Viêm Thế Tu cười lạnh.

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, Đại Uy Thiên Long Pháo ngâm dài một tiếng, hỏa lực kinh khủng hóa thành một đường, trực tiếp xuyên thủng bụng của hắn, thậm chí là xuyên thủng mặt đất, lực lượng đáng sợ chấn động khiến cho mặt đất xuất hiện từng vết nứt, lan tràn về bốn phía.

Viêm Thế Tu hét thảm một tiếng, máu nhuộm đại địa.

Vào lúc này, đường phố hoàn toàn tĩnh mịch.

Không ai ngờ được Vương Khung dám động thủ thật, hơn nữa còn tàn nhẫn như thế, quả thực không kiêng kị gì, vô pháp vô thiên.

Liền ngay cả Mục Cửu Ca cũng giật nảy mình.

"Ta rất thưởng thức người như ngươi...nghe nói ngươi sắp kết hôn đúng không." Vương Khung cười lạnh, Đại Uy Thiên Long Pháo bắt đầu chậm rãi dời từ bụng Viêm Thế Tu xuống hạ thân.

"Ngươi nói xem không còn công cụ thì còn có thể kết hôn không?"

Chỉ một câu như vậy, liền khiến cho cả người Viêm Thế Tu đều run rẩy, gã nhẫn nhịn nỗi đau nhức kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi thật sâu.

Gã nhìn ra được, nam nhân trước mắt này chính là người điên.

"Ngươi...ngươi muốn bao nhiêu..." Viêm Thế Tu run giọng nói.

Lập tức, từng tia ánh mắt lần lượt rơi ở trên người Viêm Thế Tu, trên mặt của mỗi người đều lộ ra biểu tình khác lạ.

"Thỏa hiệp rồi? Huyết mạch Viêm Vương Thành khuất phục rồi? Quả thực mất mặt."

"Nói nhảm, tình thế mạnh hơn người, ở trong loại tình huống này không cúi đầu thì có thể làm thế nào?"

"Thiếu niên này rốt cuộc là người nào? Lại vô pháp vô thiên như thế? Cho dù chiếm được tiện nghi nhất thời, cũng không thể sống đến ngày mai."

Đám người nghị luận ầm ĩ, từng chữ từng câu rơi ở trong tai Viêm Thế Tu, khiến cho gã xấu hổ giận dữ đan xen, sát ý trong nội tâm đối với Vương Khung bùng lên tới cực hạn.

"Ngươi thả thú hành hung, diễu võ giương oai bên đường, đã tạo thành tổn thương không thể đo lường đối với tâm linh của ta..." Vương Khung thản nhiên nói.

"Như vậy đi, ta cũng không muốn lấy nhiều, chỉ lấy ba tỷ mà thôi."

"Cái gì?" Viêm Thế Tu nghe thế, tức giận đến mức phun ra một ngụm máu.

Giết Hắc Tông Phệ Hổ Thú của gã, còn muốn đòi gã ba tỷ? Đây nào

phải là doạ dẫm, đây quả thực chính là cướp bóc.

"Ta...ta không có..." Viêm Thế Tu cắn răng nói.

Bắt gã một hơi xuất ra ba tỷ, chính là sẽ thương cân động cốt, gã làm sao có khả năng đồng ý.

"Ba tỷ cũng đều không thể cầm ra?" Vương Khung khinh bỉ nói.

"Một kẻ nghèo túng, còn dám sĩ diện ở trước mặt ta?" Vương Khung nhấc chân, lại một lần nữa đạp nát xương ngực của Viêm Thế Tu.

Viêm Thế Tu hét thảm một tiếng, máu tươi phun ra.

Tất cả mọi người nhìn ngây ngốc, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Không nói đến thiếu niên trước mắt này đầu óc xảy ra vấn đề, vẻn vẹn chỉ là sự tàn nhẫn này, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

Không kiêng kị gì như thế này, quả thực liền giống như là là một vị sát tinh.

Liền ngay cả Mục Cửu Ca cũng không khỏi trợn mắt.

Lúc này, Viêm Thế Tu cơ hồ đã sắp sụp đổ.

Gã đường đường là đệ tử Viêm Vương Thành, huynh đệ ruột thịt của Viêm Thế Thông, lại bị người mắng là kẻ nghèo túng ở trước mặt mọi người, thậm chí còn bị người xem như chó giẫm dưới lòng bàn chân, tuỳ ý doạ dẫm, gax cảm nhận được phẫn nộ cùng với khuất nhục trước nay chưa từng có.

Viêm Thế Tu giận muốn điên, một cỗ cảm xúc chưa bao giờ có đang xé nát thần kinh của gã.

"Ngươi không phải thích làm nhục người khác sao? Bây giờ ngươi đã biết loại tư vị đó như thế nào rồi chứ?" Vương Khung ở trên cao nhìn xuống, thờ ơ nói.

Nói xong, Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay Vương Khung dần dần chuyển qua vùng đan điền của Viêm Thế Tu.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì..." Trong lòng Viêm Thế Tu dâng lên cảm giác chẳng lành, thanh âm của gã run rẩy, hoảng sợ nói.

Nam nhân trước mắt này chính là một người điên, cái gì cũng đều làm ra được.

Cử động như này khiến cho gã rốt cuộc cũng cảm thấy sợ hãi.

"Vương Khung..." Trong lòng Mục Cửu Ca hơi giật mình một chút, cảm thấy không ổn.

Nhưng mà hết thảy đều không kịp, Đại Uy Thiên Long Pháo phát ra tiếng nổ vang chói tai, lực lượng xung kích kinh khủng bắn phá vùng đan điền của Viêm Thế Tu.

Vương Khung cố ý khống chế lực đạo, cỗ lực lượng này không đủ gây ra trí mạng, nhưng mà đạo đạo vết nứt hiển hiện ở trên Hỏa Chủng của Viêm Thế Tu.

Viêm Thế Tu hét thảm một tiếng, máu tươi bắn tung toé, cả người bay ngược ra ngoài.

Giữa không trung, thần thái trong mắt gã dần dần tiêu tán, như là chó chết.

Viêm Thế Tu biết rõ, một kích mới vừa rồi có ý vị như thế nào, cỗ hoả lực kia đã đoạn tuyệt sự kiêu ngạo cùng với hi vọng của gã.

Chương 312

Từ nay về sau, kết cục của gã sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với Mục Cửu Ca.

Thiên đạo luân hồi, thương thiên không bỏ qua người nào.

Viêm Thế Tu nằm mơ cũng không ngờ được, sự tình làm ra ở trên người Mục Cửu Ca, lại nhanh như vậy liền báo ứng lên trên người của chính gã.

Vào lúc này, đường phố hoàn toàn tĩnh mịch.

Không ai ngờ được, vị thiếu niên trước mắt này lại can đảm như vậy, đệ tử Viêm Vương Thành cũng đều dám động, nói phế liền phế, quả thực bá đạo không có giới hạn.

"Vương huynh, ngươi đã gây ra đại họa." Mục Cửu Ca thở dài: "Ngươi đi nhanh đi, nơi này có ta gánh chịu."

"Đừng nóng vội!" Vương Khung mỉm cười nói.

Hắn nguyện ý ra mặt, có một bộ phận nguyên nhân là vì Mục Cửu Ca, còn có một bộ phận nguyên nhân là hắn thực sự không quen nhìn loại sắc mặt không ai bì nổi kia của Viêm Thế Tu, vừa nhìn liền muốn đi lên chặt gã.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì huynh trưởng của người này là bằng hữu tốt của Diệp Thiên.

Đây không phải là đang tìm chết sao?

"Bao vây tất cả, không ai được phép bỏ chạy."

Đúng lúc này, một tiếng hét to vang lên, đại quân đi tới, phong tỏa toàn bộ đường đi.

"Người Bạch Vương Thành đến rồi, bọn hắn chính là thế giao cùng với Viêm Vương Thành."

"Nghe nói thiên tài dòng chính Bạch Vương Thành - Bạch Linh Môn cũng tới, gã chính là đệ tử của Long Vũ Vương - đệ nhất cao thủ Thần Long Vệ tại Tần Hoàng Đình."

"Tên tiểu tử này chết chắc rồi."

Đám người nghị luận ầm ĩ, dùng ánh mắt thương hại lần lượt nhìn về phía Vương Khung.

Trên con đường chính của La Vương Thành, ở trước mắt bao người, đường đường là đệ tử thế gia Viêm Vương Thành lại bị ngang nhiên phế bỏ.

Loại chuyện này quả thực như là núi lở trời sập, nghe rợn cả người.

Đúng lúc này, sứ đoàn Bạch Vương Thành vừa vặn đi vào thành.

Ai cũng biết, Bạch Vương Thành cùng với Viêm Vương Thành là thế giao, cơ hồ mỗi đời đều có thông gia, bởi vậy có quan hệ cực tốt.

Gặp gỡ loại chuyện này, Bạch Vương Thành tự nhiên sẽ không ngồi yên không lý đến, đại quân cũng đều tới, phong tỏa toàn bộ đường đi.

"Là ai làm?" Trong đám người, một vị thiếu niên đi ra, bộ dáng khoảng mười ba ~ mười bốn tuổi, cái đầu cũng chỉ cao đến trước ngực Vương Khung mà thôi.

Nhưng mà, vào một khắc y xuất hiện, Vương Khung lại lộ ra thần sắc kinh nghi.

"Cảnh giới Bổ Nguyên! ? Mới mười ba ~ mười bốn tuổi đã đạt tới cảnh giới Bổ Nguyên rồi?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, nhìn chằm chằm vị thiếu niên áo xanh kia.

Thiên tài hắn đã gặp qua không ít, nhưng ở cái tuổi này liền đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, hắn còn chưa từng gặp qua.

Phải biết rằng, cảnh giới Bổ Nguyên cũng không phải là dùng tài nguyên liền có thể chồng chất đi ra, yêu cầu cảm ngộ thiên địa biến hóa, âm dương giao thái, linh vận tự thành, trăm khiếu thông huyền.

Đây là thiên phú mà thường nhân không thể với tới.

Mạnh như Hoắc Thanh Minh cho đến nay cũng còn chưa có triệt để lĩnh ngộ cảnh giới này, nhìn như một bước ngắn, lại cách nhau khoảng cách vạn dặm.

Bằng chừng ấy tuổi, liền nhúng chàm cảnh giới Bổ Nguyên, chỉ có một

loại giải thích.

"Đây là một thiên tài! ?"

"Là hắn...hành hung ở bên đường..." Viêm Thế Tu phảng phất như bắt được cọng cỏ cứu mạng, trong mắt tràn ngập sát ý, hữu khí vô lực chỉ vào Vương Khung nói.

Ánh mắt của thiếu niên áo xanh lạnh băng, khóa chặt Vương Khung.

Niên kỷ của y tuy nhỏ, nhưng khí thế cực lớn, khi y đứng ra, các quân sĩ câm như hến, trong mắt chỉ có kính sợ.

"Người Mục Vương Thành?" Thiếu niên áo xanh chú ý tới Mục Cửu Ca ở bên cạnh, nhíu mày.

"Chuyện này..." Mục Cửu Ca hơi biến sắc, vừa muốn nói chuyện.

Ầm ầm! Một cỗ khí thế đáng sợ gào thét mà lên từ trong cơ thể thiếu niên áo xanh, gió lớn phần phật, chấn động bát phương.

"Bắt lại rồi nói sau." Thiếu niên áo xanh bá đạo vô biên, cường thế đến không có bất kỳ chỗ trống phản bác nào.

Hiển nhiên, dạng thiên tài này, tự mình thêm vào hào quang, ngồi trong danh lợi, luôn như trăng sao ở trên cao, tự nhiên không kiêng kỵ gì.

"Tuổi còn nhỏ, kiêu ngạo thật lớn." Vương Khung hơi nheo mắt lại, không nhịn được cười nói.

"Ngươi dám động thủ?" Thiếu niên áo xanh lạnh lùng nói: "Như vậy trước hết đánh gãy tứ chi của ngươi."

Vừa dứt lời, y phục trên người y đột nhiên lộ ra, lộ ra lớp áo lót màu xanh lam, lân giáp lạnh lẽo sáng ngời nổi lên, cùng lúc đó, một thanh trường sóc đột nhiên xuất hiện, mũi nhọn sắc bén như lửa, lại là một kiện bảo khí đỉnh cấp.

Thiếu niên áo xanh sát cơ đại thịnh, nào giống một đứa trẻ 13, 14 tuổi?

Y quét ngang trường sóc, liền khóa chặt Vương Khung.

"Xem ra bá đạo đã quen!" Vương Khung cười lạnh.

Dạng thiếu niên thiên tài này đều có một căn bệnh chung, chính là mắt cao hơn đầu, coi trời bằng vung, dường như trên đời này chỉ có một mình

bọn hắn là thiên tài, những người khác đều là đá đặt chân để bọn hắn hiển lộ rõ ràng thực lực.

"Người lớn nhà ngươi không dạy dỗ ngươi tốt, vậy ta liền không khách khí dạy dỗ thay người lớn nhà ngươi." Vương Khung cười lạnh, lắc lư Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, một tiếng nói truyền đến.

Vương Khung nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy một vị nữ tử dạo bước đi tới, tư thái lả lướt vô cùng sống động, đôi mắt đẹp như sao, đôi môi son đỏ như hoa anh đào, khí chất toàn thân ngời ngời.

"Mục Thanh U! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Vị thiên kiêu chi nữ Mục Vương Thành này chính là đại danh đỉnh đỉnh, nắm giữ một lượng lớn người ủng hộ tại Thiên Võng, thực lực càng là có một không hai quần luân.

Vương Khung đã từng gặp nàng tại Thiên Võng, chỉ có điều lần trước là nàng cải trang dung mạo, bây giờ lại là dùng diện mục thật gặp người.

Chương 313

"Ngươi gặp rắc rối rồi." Mục Thanh U đi tới, nhìn Mục Cửu Ca thật sâu, Mục Cửu Ca có một chút áy náy, thần sắc có một chút không tự nhiên.

Mục Thanh U cũng không nói nhiều, ánh mắt đảo qua Vương Khung, cũng không có đặc biệt lưu ý.

Đối với dạng thiên kiêu chi nữ này mà nói, người có thể có giá trị khiến nàng chú ý cũng đã không nhiều, làm một trong những đệ tử Mục Vương Thành ưu tú nhất, tầng lớp mà nàng tiếp xúc từ khi còn nhỏ đã khác hẳn so với những người khác.

Bởi vậy, nàng có thể đứng ra nói chuyện ở trong loại tình huống này.

Hiển nhiên, thanh danh của Mục Thanh U quá lớn, đến mức thiếu niên áo xanh kia cũng đều thu liễm sát khí, đình chỉ động tác.

"Bạch Linh Vận, ta sẽ cho Viêm Vương Thành một cái công đạo về vấn đề này." Mục Thanh U nói năng rất có khí phách, ngụ ý chính là muốn mang người đi.

Bạch Linh Vận nhìn lướt qua, lắc đầu nói: "Thanh U tỷ tỷ, bằng vào uy danh của ngươi, chắc hẳn sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ, chuyện ngày hôm nay, ngươi không ép được."

Mục Thanh U cau lại đôi mi thanh tú, liếc xéo Vương Khung, nhìn bộ dáng hắn cầm Đại Uy Thiên Long Pháo trong tay, trong nội tâm không khỏi dâng lên một tia bực bội.

Thanh danh cùng với uy vọng của Mục Vương Thành xác thực sẽ hấp dẫn không ít kẻ đầu cơ, muốn leo lên quyền quý.

Hiển nhiên, ở trong mắt nàng, đã xếp Vương Khung vào loại người này.

Mục Cửu Ca có tính cách đôn hậu, đối xử chân thành với mọi người, bị loại người này lợi dụng ngược lại là có thể thông cảm được.

Nhưng phế bỏ Viêm Thế Tu, đây chính là đại phiền toái, chỉ sợ cho dù là Mục Thanh U tự mình ra mặt, cũng chưa chắc đã có thể đè ép được.

Nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, Mục Thanh U không có khả

năng trực tiếp giao người ra, dạng chuyện này quả thực làm tổn hại đến uy danh của Mục Vương Thành.

"Nếu ta nhất định phải đè xuống thì sao?" Mục Thanh U lên giọng, khí thế bén nhọn như đao xé rách khí thế của Bạch Linh Vận thành từng khúc.

Sắc mặt Bạch Linh Vận khẽ biến, nghiến chặt hàm răng, thiên phú của y quả thật không tệ, chỉ là so sánh với Mục Thanh U thân kinh bách chiến, y rốt cuộc vẫn còn kém một bậc.

"Mục Thanh U, ngươi muốn lấy thế đè người, ta sẽ phụng bồi tới cùng." Đột nhiên, một tiếng hét to vang lên, như đại quân nổi trống, chấn động bát phương, cứng rắn ép xuống khí thế của Mục Thanh U.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nhìn lại theo tiếng hét, chỉ thấy một vị nam tử đang sải bước đi đến, hổ khiếu long ngâm, thần thanh khí sảng.

"Bạch Linh Môn! Thiên kiêu chi tử chân chính của Bạch Vương Thành, là lai lịch chân chính của gã."

"Nghe nói lần này Hắc Thuỷ Long Cung mở ra, sau khi trở về gã liền bế tử quan, tiến vào Vong Linh Mộ Huyệt!"

"Cái gì? Đó chính là cấm địa đệ nhất Thần Long Vệ a! Lão sư của gã nhẫn tâm như vậy?"

Đám người xì xào bàn tán, trong mắt lộ ra kính sợ.

Chỉ có Vương Khung hơi sửng sốt một chút, hắn nằm mơ cũng không ngờ được, vậy mà lại gặp phải Bạch Linh Môn tại nơi này một lần nữa.

So với ngày đó tại Hắc Thuỷ Long Cung, Bạch Linh Môn lại trở nên mạnh hơn, quả thực có thể dùng bốn chữ thoát thai hoán cốt để hình dung, không thể không nói, thiên phú của người này quả thật rất đáng sợ, sau mỗi lần thất bại đều có thể tiến thêm một bước, không bị ngăn trở, không bị đánh ngã, dạng phẩm chất này ngược lại là đệ tử đại tộc bình thường sẽ không có.

"Ngươi là đi ra từ Vong Linh Mộ Huyệt! ?" Đôi mắt đẹp của Mục Thanh U rung động, lộ ra một tia kiêng dè.

"Mục Thanh U, hôm nay bất kể người nào ra mặt, ta cũng phải nhất

định mang thủ phạm đi, nếu như ngươi muốn động thủ, ta sẽ phụng bồi tới cùng." Thực lực của Bạch Linh Môn tăng vọt, thái độ cũng cường ngạnh đến tình trạng không thể trái nghịch.

Mục Thanh U lộ ra thần sắc ngưng trọng, rơi vào trầm tư.

Nàng cũng không có niềm tin tuyệt đối chiến thắng Bạch Linh Môn, huống hồ đang ở trên đường phố, nếu như hai đại Vương Thành trực tiếp giao thủ với nhau sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa, chuyện này vốn chính là bọn hắn đuối lý.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Mục Thanh U sinh ra một tia dao động.

Những biến hóa này tự nhiên bị Bạch Linh Môn bắt giữ, gã gật đầu nói: "Mục Thanh U, ngươi là người thông minh, nể mặt ngươi, hôm nay ta chỉ bắt thủ phạm."

Nói xong, Bạch Linh Môn liền trực tiếp vòng qua Mục Thanh U, liền muốn bắt giữ Vương Khung.

Nhưng vào lúc thấy rõ khuôn mặt của Vương Khung, biểu tình trên mặt gã ngưng kết, cánh tay duỗi ra dừng ở giữa không trung, thân thể cứng ngắc, thậm chí còn có một tia rung động.

"Chậc chậc, thật sự là cuộc sống muôn màu, Bạch Linh Môn, chúng ta lại gặp mặt." Đúng lúc này, Vương Khung cười to một tiếng, tiếng cười cởi mở, kinh thiên động địa.

Nụ cười này, khiến cho đầu óc của Bạch Linh Môn nổ tung, sắc mặt gã đại biến, đôi mắt rung động, ký ức như ác mộng ngày xưa vọt tới giống như thủy triều.

Bạch Linh Môn choáng váng!

Gã nằm mơ cũng không ngờ được, sẽ gặp phải Vương Khung tại La Vương Thành.

Từ sau cuộc thí luyện tại Hắc Thuỷ Long Cung, tên sát tinh này cơ hồ trở thành ác mộng, bóng ma của gã. Nhiều lần vào lúc nửa đêm, gã cũng đều giật mình tỉnh lại từ bên trong cảm giác tuyệt vọng cùng với vô lực kia.

Thân là tuyệt thế thiên tài Bạch Vương Thành, sự kiêu ngạo cùng với tự

phụ ngày xưa của gã, đã sớm bị tên sát tinh này nghiền vỡ nát ở bên trong Hắc Thuỷ Long Cung.

Nếu như không phải sau đó xảy ra tầng tầng biến cố, gã ngay cả tính mệnh cũng đều phải bỏ lại nơi đó.

Bạch Linh Môn chết cũng đều sẽ không quên, tại Hắc Thuỷ Long Cung, nam nhân trước mắt này là hung hãn bá đạo, không kiêng kị gì như thế nào.

Chương 314

Hắn chém giết Cố Trường Phong, độc đấu với cao thủ ba thành trì lớn, coi như là lực lượng của gã ở trước mặt hắn cũng đều không chịu nổi một kích.

Thậm chí ngay cả yêu nghiệt như Lâm Huyền cũng đều bị hắn chém giết.

Thủ đoạn kinh khủng như thế, cùng với nụ cười ấm áp trước mặt hình thành tương phản cực lớn, càng là như vậy, Bạch Linh Môn liền càng cảm thấy bối rối.

"Làm sao lại là tên sát tinh này..." Bạch Linh Môn loạn chuyển con mắt, một tia mồ hôi lạnh chảy ra từ trán.

Vào lúc này, gã thật sự hoảng.

Cho dù hiện nay thực lực của Bạch Linh Môn tăng vọt, nhưng gã nhìn ra được Vương Khung cũng là xưa đâu bằng nay, phải biết rằng, chỗ tốt trong Hắc Thuỷ Long Cung ngày đó chính là bị nam nhân này dọn sạch.

Hiện nay gặp lại một lần nữa, Bạch Linh Môn đã triệt để mất đi dũng khí xuất thủ đối với hắn.

Bởi vì, gã sợ hãi chính mình sẽ lại thất bại một lần nữa.

Tại Tam Dương Trấn, gã đã từng thua một lần.

Hắc Thuỷ Long Cung, gã lại thua thêm một lần.

Nếu như lại bị đánh bại, lòng tin của gã sẽ triệt để sụp đổ, không còn có khả năng bò dậy.

Cả đời gã, có lẽ liền sẽ kết thúc tại đây.

Chính Bạch Linh Môn cũng không biết, thất bại liên tiếp, đã khiến cho Vương Khung lưu lại bóng ma cùng với ảnh hưởng không thể xóa nhòa ở trong nội tâm của gã.

Loại ảnh hưởng này liền giống như là một loại bản năng, khắc sâu trong cốt tủy, khi lại một lần nữa nhìn thấy, sợ hãi cùng với vô lực ngày xưa sẽ chi phối toàn thân của gã trong giây lát.

Đương nhiên, tất cả những thứ này là không có người nào biết được.

Bạch Linh Môn đột nhiên dừng tay, Vương Khung hô to đã lâu không gặp, đám người chỉ cảm thấy hai người này là quen biết nhau.

Cửu biệt trùng phùng, tha hương hội ngộ, đây chính là một đôi bạn cũ.

"Chậc chậc, Tiểu Bạch, chia tay tại Hắc Thuỷ Long Cung, xem ra ngươi sống cũng không tệ lắm." Vương Khung đi lên phía trước, cầm thật chặt bàn tay Bạch Linh Môn duỗi ra, biểu thị sự thân thiết hữu hảo.

Nhưng câu nói này lại như lợi kiếm, đâm vào trong lòng Bạch Linh Môn.

Quả thực, nếu như không phải lúc đó Vương khung không kịp giết gã, gã còn có thể sống tốt như vậy?

Đây chẳng lẽ là đang nhắc nhở gã?

Bạch Linh Môn xoay chuyển tâm niệm, gã rất muốn hất tay ra, nhưng lại lựa chọn trầm mặc theo bản năng.

"Mẹ kiếp, hắn gọi Bạch Linh Môn là Tiểu Bạch? Xem ra là có quan hệ không tầm thường."

"Người này có địa vị tuyệt đối không nhỏ, ngươi nhìn xem Bạch Linh Môn ở trước mặt hắn có bao nhiêu câu thúc? So với trước đó tưởng như hai người."

"Nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản, ở trước mặt Bạch Linh Môn lại dám tùy ý như vậy!"

Nhất thời, nghị luận như nước thủy triều, trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Khung cũng đều trở nên khác biệt.

Ngay từ đầu, mọi người chỉ cho rằng người này phụ thuộc Mục Vương Thành, hiện tại xem ra, quả thực vượt qua tưởng tượng.

Lúc này, liền ngay cả Mục Thanh U cũng đều là mặt lộ vẻ dị sắc, không nhịn được tiến hành đánh giá Vương Khung.

Bằng nhãn lực của mình, nàng tự nhiên nhìn ra được, quan hệ giữa Bạch Linh Môn cùng với Vương Khung không phải là bình thường, không

chỉ là bạn cũ gặp lại nhau sau thời gian dài.

Biểu hiện của Bạch Linh Môn ở trước mặt nam nhân này có một chút không bình thường, không chỉ là câu thúc, còn có một chút không biết làm thế nào, thậm chí là...sợ hãi! ?

"Chẳng lẽ ta nhìn sai rồi! ? Người này có lai lịch cực lớn, chẳng lẽ là người Tần Hoàng Đình?" Mục Thanh U xoay chuyển tâm niệm, sinh ra một cái suy đoán to gan.

"Ngũ ca, hắn là ai, tại sao phải..." Bạch Linh Vận dù sao cũng còn trẻ tuổi, thấy Bạch Linh Môn chậm chạp không xuất thủ, rốt cuộc không thể bình tĩnh.

Nhưng y còn chưa nói hết lời, một cái ánh mắt sắc bén của Bạch Linh Môn liền ném qua.

"Ngậm miệng!" Bạch Linh Môn quát to một tiếng, đồng thời vô thức quay lại nhìn Vương Khung, thấy Vương Khung vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười như cũ, mới thở phào nhẹ nhõm, trong nội tâm thầm mắng Bạch Linh Vận ngu xuẩn.

Người trước mặt này chính là một tên sát tinh, không sợ trời không sợ đất, sẽ thật sự động thủ không kiêng kị gì, cho dù là người nào cũng đều dám chặt.

Ban đầu ở Hắc Thuỷ Long Cung, nếu như không phải mạng của gã lớn, cũng đã sớm trở thành vong hồn dưới đao của tên sát tinh này.

Vào giờ phút này, gã cũng đều không dám nói chuyện, tên tiểu tử này lại dám la ầm lên.

Nghĩ tới đây, Bạch Linh Môn liếc xéo Viêm Thế Tu nằm ở phía xa, vô thức lắc đầu.

Vào lúc này, gã đột nhiên cảm thấy, rơi vào loại kết cục này cũng thật đáng đời, ai bảo ngươi không có mắt chọc phải loại người điên này?

Đây là người mà gã cũng không dám trêu chọc a!

"Ồ? Tiểu Bạch, đây là đệ đệ của ngươi? Nghe ý tứ của y, ngươi gần đây thực lực đại trướng, là muốn so chiêu cùng với ta?"

Vương Khung đi đến trước người Bạch Linh Môn, trực tiếp khoác tay lên trên vai của gã.

Hành động này khiến cho thần kinh của Bạch Linh Môn khẩn trương lên trong giây lát, thân thể cũng đều biến thành cứng ngắc.

"Tiểu...tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói đùa mà thôi." Bạch Linh Môn cố nặn ra vẻ tươi cười, cười khan nói.

"Chúng ta cũng được tính quen biết từ lâu, nếu như ngươi hữu tâm, luận bàn một lần cũng không sao, vừa vặn ta cũng muốn nhìn sự tiến bộ của ngươi." Vương Khung híp mắt cười nói.

Loại lời này ở trong tai người khác là bạn cũ ôn chuyện, mời nhau tỷ thí.

Nhưng ở trong tai Bạch Linh Môn lại giống như bùa đòi mạng, trái tim cũng đều đập phanh phanh.

Đây chính là còn chưa chịu bỏ qua cho gã, muốn lấy mạng của gã.

Chương 315

Bạch Linh Môn hốt hoảng, gã hiện tại so với gã tại Hắc Thuỷ Long Cung ngày đó không chỉ cường đại hơn một chút, nếu quả thật động thủ, có lẽ còn có một tia hi vọng.

Nhưng gã không dám đánh cược, loại cảm giác tử vong kia đã triệt để biến Vương Khung thành bóng ma của gã.

Nếu như lại thua, gã liền sẽ thật sự không đứng dậy được.

"Không cần...luận bàn coi như thôi...ta rất bận..." Bạch Linh Môn lắp bắp cự tuyệt lời mời nhiệt tình của Vương Khung.

Một màn này rơi ở trong mắt Mục Thanh U, phảng phất như làm chứng cho suy đoán của nàng.

"Người này tuyệt đối là người Tần Hoàng Đình." Trong lòng Mục Thanh U hơi giật mình một chút, có thể làm cho Bạch Linh Môn kiêng kỵ như vậy, ngoại trừ người Tần Hoàng Đình thì còn có ai?

Lúc này, Mục Thanh U đột nhiên có một chút may mắn vì mới vừa không có nhằm vào Vương Khung quá mức, càng không có hồ ngôn loạn ngữ, bằng không mà nói đắc tội đối phương chỉ sợ rằng sẽ rước lấy phiền toái không nhỏ.

"Chẳng trách hắn dám rêu rao khắp nơi như thế, dám động thủ ở bên đường La Vương Thành, phế bỏ Viêm Thế Tu, quả nhiên có lai lịch lớn." Trong mắt Mục Thanh U lóe lên một tia hiểu ra.

Kể từ đó mọi chuyện liền đều nói thông.

Lúc này, địa vị của Vương Khung ở trong nội tâm của Mục Thanh U kéo lên vô hạn.

Đây là một tồn tại có lai lịch kinh người, không thể đắc tội.

Vương Khung cũng không biết rõ ở trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này, vị thiên kiêu chi nữ Mục gia này đã tưởng tượng ra nhiều chi tiết như thế.

Trên thực tế, không chỉ là Mục Thanh U, cơ hồ tất cả mọi người cũng

đều nghĩ như vậy.

Liền ngay cả dạng thiên tài trẻ tuổi như Bạch Linh Vận cũng đều bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Lúc này, Viêm Thế Tu trọng thương triệt để ngẩn người, gã mơ hồ cảm giác dường như có chỗ nào không thích hợp.

"Như vậy thực quá đáng tiếc...xem ra chỉ có thể chờ lần sau..."

Nói xong, Vương Khung liếc nhìn mọi người, cười hì hì ghé vào tai Bạch Linh Môn, giọng nói trở nên lãnh đạm và lạnh lùng.

"Không muốn chết, liền nhanh chóng cút ngay cho ta!"

Giọng nói của Vương Khung lạnh lẽo giống như vực thẳm, khiến cho Bạch Linh Môn đột nhiên run lên, gã bỗng nhiên nhìn thẳng vào Vương Khung, từ bên trong con ngươi của đối phương nhìn thấy một tia lăng lệ cùng với sát phạt.

Loại ánh mắt này triệt để câu ra hồi ức như ác mộng kia của Bạch Linh Môn.

Vương Khung lúc này mới là kẻ ở bên trong ký ức của gã.

Bạch Linh Môn giật giật đầu ngón tay, gã rất muốn siết chặt nắm đấm, vung cánh tay lên, chiến một trận sinh tử cùng với bóng ma trong nội tâm của gã, triệt để chém nát phần tâm ma này.

Nhưng mà, Bạch Linh Môn lại không có bước ra một bước này.

"Chúng ta đi thôi!" Bạch Linh Môn cắn răng nói.

"Ngũ ca..." Bạch Linh Vận mới vừa mở miệng, liền bị ánh mắt sắc bén của Bạch Linh Môn chặn lại.

Bạch Linh Vận nhếch miệng, nhìn Vương Khung thật sâu, rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Lúc này, thảm nhất chính là Viêm Thế Tu, gã thân chịu trọng thương, vốn tưởng rằng Bạch Vương Thành sẽ đứng ra vì gã, nhưng không hiểu sao Bạch Linh Môn lại rút lui, nhìn bộ dáng dường như là không muốn trêu chọc phiền phức.

Chuyện này khiến cho tâm tình của gã càng thêm sụp đổ.

Phải biết rằng, loại sự tình ỷ thế hiếp người này vẫn luôn là gã làm với người khác, hiện nay lại bị người khác phế bỏ mà không làm được gì, chênh lệch như vậy, triệt để đánh tan phòng tuyến tâm lý của Viêm Thế Tu.

"Nhóc con, muốn báo thù cứ việc bảo ca ca của ngươi đến, Tiểu Bạch sẽ nói cho ngươi cách tìm được ta." Đúng lúc này, Vương Khung buông lời, bá đạo đến không có giới hạn.

"Hắn quá cuồng vọng rồi, không sợ đối phương báo thù sao? Lại còn chủ động mời đối phương đến báo thù?"

"Quá lợi hại, lai lịch của người này còn muốn kinh khủng hơn so với chúng ta tưởng tượng, bá đạo như vậy, chẳng khác gì là nói cho tất cả mọi người, hắn căn bản là không sợ Viêm Vương Thành, khí phách như thế cũng không phải là thường nhân có được."

"Thật đáng sợ, không phải là con tư sinh của Tần Hoàng bệ hạ lưu lạc tại dân gian đó chứ? Nếu không làm sao dám phách lối như thế?"

"Viêm Thế Tu coi như đã đá vào thiết bản, gã cho rằng mình thân là đệ tử Vương Thành, liền có thể hoành hành bá đạo, muốn khi dễ người nào liền khi dễ người đó? Đáng đời!"

Rốt cuộc, ở dưới ánh mắt kính sợ của mọi người, Vương Khung cùng với Mục Thanh U và Mục Cửu Ca nghênh ngang rời đi, đồng thời cấp tốc biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Ngũ ca, người này rốt cuộc là ai?" Bạch Linh Vận nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi.

Bạch Linh Môn lộ ra sắc mặt khó coi, hai tay nắm chặt.

Lúc này, gã có một chút thống hận sự khiếp đảm cùng với nhu nhược của chính mình, đối mặt với tâm ma, gã lại lựa chọn trốn tránh.

Phong mang cùng với kiêu ngạo ngày xưa, dường như đã sớm hao mòn hầu như không còn trong mấy lần thất bại trong tay Vương Khung.

Lúc này, cảm xúc của Bạch Linh Môn suy sụp tới cực điểm.

"Đừng hỏi!"

Nói xong, Bạch Linh Môn quay người nhìn về phía Viêm Thế Tu, không

khỏi lắc đầu.

Dạng thương thế cấp bậc này, trên cơ bản coi như chữa khỏi cũng khó có thể tu hành.

So với Mục Cửu Ca, tình huống tổn hại Hỏa Chủng của Viêm Thế Tu còn muốn ác liệt hơn nhiều.

"Đưa gã về nhà khách Viêm Vương Thành!" Bạch Linh Môn ra lệnh một tiếng.

"Chúng ta mặc kệ sao?" Bạch Linh Vận hỏi.

"Quản cái rắm!" Bạch Linh Môn tức giận nói.

...

Chương 316

Tại nhà khách Viêm Vương Thành.

Trong tám đại Vương Thành đều có nơi sứ giả trú đóng lẫn nhau, nếu như có công việc trọng đại, đều sẽ ở trong nhà khách.

Trên đường đi, Mục Thanh U đối với Vương Khung ngược lại là rất là khách khí, trong lời nói mảy may không có giá đỡ của thiên kiêu chi nữ.

Chuyện này cũng chẳng có gì lạ, đối với Mục Thanh U mà nói, nam nhân trước mắt này có lai lịch lớn, thân phận bí ẩn, không thể tuỳ tiện lãnh đạm.

"Vương Khung, lần này đa tạ ngươi ra mặt vì ta." Mục Cửu Ca cảm kích Vương Khung từ trong đáy lòng.

Y đã có một cỗ bất bình tích tụ ở trong lòng từ lâu, khó mà phát tiết, thân là đệ tử Mục Vương Thành, y có quá nhiều chỗ bất đắc dĩ, rất nhiều chuyện, y không thể làm, cũng không làm được.

Bởi vậy, cỗ bất bình này đè ở trên người, ngăn ở trong nội tâm, làm cho y sầu não uất ức, khó mà giải toả.

Nhưng hôm nay, Vương Khung lại chân chính giúp cho y giải toả cỗ bất bình này.

Suy nghĩ một chút kết cục của Viêm Thế Tu, chỉ sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu so với y.

"Vương huynh ghét ác như cừu, làm cho người ta bội phục, nhưng Viêm Thế Thông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ." Mục Thanh U hình như có thâm ý nói.

Nàng có một chút suy đoán đối với thân phận của Vương Khung, lại không thể hoàn toàn xác định.

Có lẽ dùng Viêm Thế Thông sẽ có thể thăm dò được thân phận chân chính của Vương Khung.

Đối với loại tâm kế nhỏ này, trong lòng Vương Khung biết rõ.

"Ta ghét ác như cừu từ bao giờ?" Vương Khung nghi ngờ hỏi.

"Rõ ràng là thằng nhóc Viêm gia kia thả thú hành hung, đi ở giữa đường, dùng vũ lực ức hiếp, hù doạ ta, ta là ở dưới tình huống tính mạng bị uy hiếp, bất đắc dĩ mới phòng vệ phản kháng!"

"Ai có thể ngờ được, đường đường là đệ tử Viêm gia lại yếu ớt như vậy, trực tiếp bị phế bỏ, chuyện này có thể trách ai?"

Vương Khung nói mấy câu, liền khiến cho Mục Thanh U nghe đến trợn mắt hốc mồm.

Làm sao sự tình xảy ra ở trong miệng của Vương Khung lại hoàn toàn khác như vậy.

Theo những lời này, Vương Khung mới là người bị hại.

Viêm Thế Tu quả thực chính là đã làm quá nhiều việc ác, hoành hành bá đạo, đáng bị đánh chết.

Nhưng nghe Vương Khung nói kiểu này, lại giống như là thật.

Dù sao, lúc đó trên đường phố có nhiều người như vậy, Viêm Thế Tu không ai bì nổi, cưỡi Hắc Tông Phệ Hổ Thú dẫn người ngăn cản đường đi của Vương Khung cùng với Mục Cửu Ca, đây là sự thật rõ như ban ngày.

"Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng!" Mục Thanh U cau lại đôi mi thanh tú.

"Viêm Vương Thành nếu còn có mặt mũi truy cứu vậy thì cứ tới đi, ỷ thế hiếp người, còn bị người đánh cho tàn phế, người Viêm Vương Thành đều là dạng mặt hàng này? Bọn hắn không ngại mất mặt ta liền ăn thua đủ cùng với bọn hắn." Vương Khung cười lạnh nói.

Hắn là ai? Ở bên trong Thiên Võng có danh xưng là tiết tấu đại sư, dẫn dắt tiết tấu ai có thể qua được hắn?

Chỉ cần Viêm Vương Thành dám gây khó dễ, hắn liền vận dụng sự ảnh hưởng của Đồ Thần Công Hội cùng với các thành viên của Đồ Thần Công Hội phát động cuộc chiến dư luận.

Tiêu đề hắn cũng đều đã nghĩ xong, liền gọi là "Phát rồ! Chính nghĩa vắng mặt! Viêm Vương Thành xem mạng người như cỏ rác, ức hiếp người vô tội!"

Trải qua một đợt làn sóng dư luận tấn công, tuyệt đối sẽ làm cho Viêm Vương Thành rơi vào bị động.

Đến thời điểm đó, hắn lại đẩy ra một ít thanh âm lên tiếng nói giúp Viêm Vương Thành, sau đó dẫn dắt tiết tấu, triệt để đè những âm thanh này xuống, đứng ở trên điểm cao đạo đức chỉ trích mãnh liệt.

Lúc đó, bên trong Thiên Võng tuyệt đối chỉ còn lại một loại âm thanh.

Đến thời điểm kia, thanh danh của Viêm Vương Thành tất nhiên sẽ đụng phải đả kích trước nay chưa từng có.

Đối mặt với thủy triều dân chúng lên án, Viêm Vương Thành nếu như có chút đầu óc, liền sẽ không ngoan cố chống lại.

Thử nghĩ xem, ai sẽ từ bỏ danh tiếng trăm ngàn năm của Viêm Vương Thành vì một tên phế vật, nếu như liệt tổ liệt tông Viêm Vương Thành dưới suối vàng biết được, chỉ sợ cũng sẽ tức giận đến mức xác chết vùng dậy!

Cho nên, Viêm Thế Tu sẽ có khả năng cao bị xem như vật hi sinh bị triệt để từ bỏ, thậm chí là lọt vào sự trừng trị nghiêm khắc của Viêm Vương Thành.

Tất cả những điều này, Vương Khung đã sớm tính toán kỹ.

Hắn chỉ chờ đến lúc Viêm Thế Thông tới cửa, đến thời điểm đó cũng đều không cần động thủ, chỉ hố thôi cũng có thể hố chết đôi huynh đệ này.

Ai bảo hắn đứng ở bên chính nghĩa chứ!

"Vương Khung quả nhiên hào khí! Xem ra nhất định là có chỗ ỷ lại." Mục Thanh U thử dò xét.

Vương Khung lắc đầu, lộ ra thần sắc trịnh trọng nói: "Chuyện này không có quan hệ cùng với thực lực và thế lực!"

"Chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng sẽ không vắng mặt, khi làm người bị hại, ta sẽ đại biểu cho chính nghĩa!"

Vương Khung nói từng chữ từng câu rất có khí phách, lộ ra vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt.

Nếu như người nằm ở nơi đó bây giờ không phải là Viêm Thế Tu, Mục

Thanh U suýt nữa liền tin.

Mục Thanh U rất nghi hoặc, thân là thiên kiêu chi nữ Mục Vương Thành, nàng đã gặp qua quá nhiều người cùng thế hệ, người kinh diễm trong đó thậm chí còn ở phía trên nàng.

Nhưng bên trong những người này lại không có một ai giống như Vương Khung, nhìn như điên cuồng, kì thực tâm cơ thâm trầm, nội tàng không phát. Nhìn như vô hại không bị trói buộc, nhưng trên thực tế lại ẩn náu hung hiểm, trong ngực có binh đao.

Mấu chốt nhất là, Mục Thanh U nhìn không ra hư thực của Vương Khung, trước đó vẫn không cảm giác được, nhưng từ sau khi trở lại biệt viện cho đến bây giờ, nàng càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc.

Chương 317

Ở trong mắt nàng, Vương Khung như thể một đoàn sương mù, hư huyễn vô tung, không thể nắm chắc.

"Hắn thật sự là cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai?" Trong nội tâm Mục Thanh U nói thầm.

Nàng chính là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, trong nháy mắt liền có thể nhìn xuyên tu vi của Vương Khung, một chút cảnh giới này ở trong mắt nàng nguyên bản cũng không được tính là cái gì.

Chỉ là cảm giác Vương Khung tạo ra cho nàng, lại hoàn toàn khác biệt so với các cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai khác.

"Mục cô nương đang thăm dò thực lực của ta?" Đột nhiên, Vương Khung mở miệng, hắn khẽ nhướng mắt, lộ ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường.

Đôi mắt đẹp của Mục Thanh U run rẩy, thần sắc hơi đổi, rất nhanh liền khôi phục như thường.

"Vương huynh nói đùa, cũng không phải là thăm dò, ta chỉ là hiếu kì." Mục Thanh U cũng không có che che lấp lấp, trực tiếp phóng khoáng nói.

"Mục cô nương có muốn tự thể nghiệm một lần hay không?" Ánh mắt của Vương Khung như kiếm, nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên mời nói.

Câu nói này như mây gió nổi trống, chấn động hư không, triệt để chạm vào ranh giới của Mục Thanh U.

Thân là thiên kiêu chi nữ, đối với nàng mà nói, một lời khiêu chiến như vậy mới có một chút thách thức.

"Vương huynh..." Mục Cửu Ca không khỏi động dung, không nhịn được nhắc nhở: "U tỷ là cao thủ trong 20 hạng đầu Quang Minh Bảng, vẫn là thôi đi!"

Nói đùa, Mục Thanh U cũng không phải là loại mặt hàng như Viêm Thế Tu có thể so sánh, cho dù áp chế thực lực đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín đều có thể bước lên 20 hạng đầu trên Quang Minh Bảng, hiện nay coi

như là tiến vào 10 hạng đầu cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lại càng không cần phải nói, trong hiện thực, tu vi của Mục Thanh U là cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, hơn nữa còn là song sinh năng lực, thực lực cùng với thiên phú đáng sợ như này, tuyệt đối không phải là đệ tử tầm thường có thể nhìn theo bóng lưng.

Coi như là thiên tài bình thường, ở trước mặt Mục Thanh U cũng chỉ có thể ngưỡng mộ.

Nữ nhân này từ nhỏ đã có vầng sáng gia thân, nhận được quá nhiều sự chú ý cùng với vinh quang, có thể giao thủ cùng với nàng đã là một loại khẳng định bản thân.

Bởi vậy, Mục Thanh U sẽ không tùy tiện xuất thủ, nhưng một khi xuất thủ, tất sẽ không lưu tình.

Ở trong mắt Mục Cửu Ca, Vương Khung mặc dù không tệ, nhưng so với Mục Thanh U vẫn còn kém một chút.

Vương Khung nghe thế, cười: "Mục cô nương hẳn phải biết rằng, chiến đấu giữa các tu sĩ, có thể quyết định thắng bại, ngoại trừ cảnh giới, năng lực mới là trọng yếu nhất."

Mục Thanh U nghe thế khẽ gật đầu.

Liền giống như cảnh giới của nàng rõ ràng ở phía trên Đường Môn Đại Thiếu, coi như đều áp chế tu vi đến cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, ở bên trên Quang Minh Bảng, Đường Môn Đại Thiếu có thể bước vào 5 hạng đầu, nhưng nàng lại chỉ có thể khuất ở trong 20 hạng đầu.

Đây chính là chênh lệch năng lực.

Nhưng khiêu chiến Quang Minh Bảng là một chuyện, liều mạng tranh đấu trong hiện thực lại là một chuyện khác.

Có đôi khi, chênh lệch cảnh giới đủ để bù đắp cho sự thiếu hụt về năng lực.

Coi như năng lực của đối phương vừa vặn khắc chế chính mình, cũng có thể dùng cảnh giới tuyệt đối nghiền ép đối phương.

Bởi vậy chém giết chân chính, nàng cũng chưa chắc chắn yếu hơn

Đường Môn Đại Thiếu.

"Vương huynh có ý tứ là, năng lực của ngươi là thiên hạ vô song, có lòng tin có thể đánh bại ta?" Tính khí của Mục Thanh U giống như một thanh kiếm sắc, phong mang lộ ra ngoài, không thể che lấp.

"Mục cô nương, có muốn đánh cược với ta hay không?" Vương Khung đột nhiên nói.

"Đánh cược gì?" Mục Thanh U hỏi.

"Ta liền ngồi ở chỗ này, không trốn không né, tiếp một chiêu của ngươi, nếu ngươi không thể tổn thương ta, liền coi như thua."

"Cái gì?" Sắc mặt của Mục Thanh U đại biến, giống như gặp quỷ, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, phía trên gương mặt xinh đẹp của nàng dâng lên thần sắc giận dữ.

"Vương huynh đang nói đùa hay sao?" Mục Thanh U trầm giọng quát.

Nàng là thân phận bực nào? Bao nhiêu tuyệt thế thiên kiêu cũng đều thua ở trong tay nàng, coi như là những người như Viêm Thế Thông, Đường Môn Đại Thiếu cũng không dám nói mạnh miệng như vậy.

Ngồi ở chỗ này, mặc cho nàng công kích, đón đỡ một chiêu?

Đây là coi nàng thành cái gì?

Đây quả thực là đang vũ sự tôn nghiêm thân là tu sĩ của nàng.

"Ta không có nói đùa, ta cũng muốn kiến thức một lần, công chúa Mục Vương Thành rốt cuộc là bực tiêu chuẩn nào, vang danh thiên hạ, tất sẽ không phụ lòng mong chờ của ta." Vương Khung thu liễm nụ cười, thản nhiên nói.

Hắn thật sự là thành tâm thực lòng muốn kiến thức thực lực của Mục Thanh U một lần, thuận tiện kiểm tra một chút năng lực mới.

Từ sau khi luyện hóa tinh, khí, thần trong xương Ma Ha Long Tượng, hắn còn chưa thi triển qua loại năng lực mới này.

"Nếu như ngươi thua thì sao?" Mục Thanh U cắn chặt răng nói.

"Như vậy cái mạng này sẽ là của ngươi." Vương Khung lạnh nhạt nói:

"Nếu như ta thắng thì sao?"

"Ngươi muốn cái gì?" Mục Thanh U hỏi.

"Ta muốn mười giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên!"

"Cái gì?" Mục Thanh U nghe thế liền biến sắc.

Nếu như bàn về huyết mạch cùng với chủng tộc cổ xưa nhất bên trong yêu thú, yêu thú loại Viên tuyệt đối có thể được liệt vào một trong số đó.

Bắt đầu từ những năm tháng cổ xưa nhất, yêu thú loại Viên liền đản sinh ra huyết mạch rất cường đại.

Ngoại trừ Long Viên nhất tộc thu hoạch được Chân Long huyết mạch bên trong truyền thuyết, còn rất nhiều yêu thú loại Viên thuần huyết, đều là hung danh thao thiên, chói lọi tuế nguyệt.

Ví dụ như Đấu Chiến Thánh Viên, Linh Minh Thạch Viên bên trong truyền thuyết.

Chương 318

Trong đó có một loại viên hầu, thực lực cũng không phải là mạnh nhất, lại bởi vì năng lực đặc biệt, ở bên trong yêu thú loại Viên có được địa vị vô cùng quan trọng.

Đó chính là Sinh Mệnh Linh Viên.

Theo lời đồn, vào những năm xa xưa, Sinh Mệnh Linh Viên đảm đương toàn bộ chức trách y sư trong Viên tộc.

Chỗ đặc biệt nhất của loại linh viên này, chính là có thể chế tạo ra một loại bảo địa, tên là Sinh Mệnh Chi Tuyền.

Loại bảo địa này hình thành, bất đồng so với Ma Ha Long Tượng chỉ dựa vào thiên phú để cải tạo hoàn cảnh thiên địa.

Sinh Mệnh Linh Viên, có thể cảm giác được mạch lạc đại địa, chế tạo suối nguồn, hội tụ vô số thiên tài địa bảo, vùi sâu vào trong con suối, trải qua nhật nguyệt tẩy lễ, bốn mùa rèn luyện, sau mười năm, có thể hình thành một dòng linh tuyền.

Sinh Mệnh Chi Tuyền có được năng lực khó tin, có thể khiến người sống mọc lại tứ chi bị đứt, coi như là Hỏa Chủng vỡ vụn cũng có thể chữa trị.

Tuy nhiên ngày nay, bí pháp chế tạo này đã thất truyền từ lâu.

Coi như là Sinh Mệnh Linh Viên cũng cơ hồ tuyệt chủng.

Trong thế gian có lời đồn, chỉ có Mục Vương Thành là còn nuôi nhốt một đầu Sinh Mệnh Linh Viên, hơn nữa còn có cảnh giới cực cao.

Vương Khung đã sớm nghe được chuyện này, Long Viên Khí của hắn đã là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, đã sớm gặp bình cảnh, nếu như có thể luyện hóa tinh, khí, thần của Sinh Mệnh Linh Viên. Như vậy Long Viên Khí nhất định sẽ có thể lại tiến hoá một lần nữa, đạp vào cấp Huyền, từ đó thu hoạch được biến hóa bất khả tư nghị.

"Vương huynh thực sự có can đảm mở miệng." Mục Thanh U thản nhiên nói.

"Chẳng lẽ lời đồn là giả?"

Mục Thanh U lắc đầu nói: "Lời đồn là thật, Mục Vương Thành chúng ta quả thật là có nắm giữ một đầu Sinh Mệnh Linh Viên, là yêu thú loại Viên có sinh mệnh lực thịnh vượng nhất..."

"Chỉ là, đầu Sinh Mệnh Linh Viên kia bị trấn áp tại chỗ sâu tổ địa, dùng để hỗ trợ một vị tiền bối trong tộc chữa lành vết thương."

"Chữa thương! ?"

"Nói cho Vương huynh cũng không sao, vị tiền bối trong tộc kia là một vị cao thủ cảnh giới Linh Lô, Hỏa Chủng bị thương, mỗi ngày đều cần rút ra bảo huyết của Sinh Mệnh Linh Viên dùng để trấn áp thương thế." Mục Thanh U trầm giọng nói.

Cao thủ cảnh giới Linh Lô, đó thế nhưng là tồn tại vô thượng sừng sững đỉnh phong chân chính, cũng chỉ có dạng thế lực khổng lồ như Quang Minh Học Cung, tám đại Vương Thành mới sẽ nắm giữ cao thủ như thế.

"Cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng đều có thể bị đả thương? Là người nào làm?" Vương Khung kinh nghi, không nhịn được hỏi.

Ở trong nội tâm của hắn, cao thủ cảnh giới Linh Lô hẳn là là tồn tại vô địch mới đúng, là dạng người nào mà lại có thể đánh cho y bị thương thành như vậy, ngay cả Hỏa Chủng cũng đều suýt nữa bị phá.

Mục Thanh U liếc nhìn hắn, môi son khẽ mở, phun ra bốn chữ.

"Thập Nhị Vương Tọa!"

Thập Nhị Vương Tọa, uy danh quá thịnh.

Tại trận chiến Lạc Yêu Cốc trước kia, chém giết mấy ngàn vị đệ tử của tám đại Vương Thành, máu tụ thành sông, đúc thành hung danh.

Có thể trọng thương cường giả cảnh giới Linh Lô, dường như cũng chỉ có dạng truyền kỳ như vậy mới có thể làm được.

Lúc Vương Khung nghe được cái danh hiệu này từ trong miệng của Mục Thanh U, hết thảy kinh ngạc đều hóa thành hiểu ra.

"Chẳng trách..."

"Thập Nhị Vương Tọa...tất đáng sợ...lực lượng của những người này

quả thực không phải là thế nhân có thể có được, bọn hắn..." Mục Thanh U nghiến chặt hàm răng, cảm thấy vô lực một trận.

Nàng đã từng nhìn thấy thương thế của vị cao thủ cảnh giới Linh Lô trong tộc kia, quả thực như bị nghiệt long đại hung chiếm cứ, khí tức đáng sợ cho dù trải qua mười năm vẫn như cũ chưa hề tiêu giảm, tàn phá bừa bãi ở trong vết thương.

Nếu như không phải vị cao thủ kia có tu vi thâm hậu, lại có bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên trấn áp, đổi lại thành những người khác đã sớm hóa thành một đống xương trắng.

Lúc trước, Mục Thanh U chỉ quan sát từ đằng xa, liền bị khí tức trên vết thương kia chấn động đến bị thương, tu dưỡng ba tháng, phục dụng một đống bảo dược mới có thể chữa lành.

Cho dù bây giờ nghĩ đến, sự sợ hãi cùng với vô lực ấy vẫn như cũ khiến cho nàng khó mà quên.

"Ngươi đã từng gặp Thập Nhị Vương Tọa chưa?" Vương Khung đột nhiên hỏi một câu.

Đôi mắt đẹp của Mục Thanh U khẽ nhếch lên, lộ ra nét mặt cổ quái, nhìn chằm chằm vào Vương Khung như thể hắn là một tên ngốc.

"Vương huynh đang giễu cợt ta sao? Thập Nhị Vương Tọa há lại có thể nói gặp liền gặp?" Mục Thanh U im lặng nói.

Thập Nhị Vương Tọa, cao cao tại thượng, bản thân liền chính là tồn tại truyền kỳ, coi như là cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng đều chưa chắc có thể nhìn thấy, càng không nói đến loại tiểu bối như các nàng.

Loại tồn tại kia, chỉ có truyền thuyết lưu truyền bên ngoài, ai có thể gặp mặt một lần chính là thiên đại cơ duyên.

Phải biết rằng, Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một vị cũng đều là cao thủ vô thượng có thể khiến cho thế lực khắp nơi trong thiên hạ chấn động, nếu có thể gặp gỡ, hoặc là đại hung, hoặc là đại cát.

Từ sau khi Thập Nhị Vương Tọa mai danh ẩn tích, có không biết bao nhiêu kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, tìm kiếm trong khắp thiên hạ,

muốn tìm được bọn hắn.

Nhưng tất cả đều thất bại không có ngoại lệ.

Rồng thoát khỏi thế gian, ẩn nấp thân hình, tuyệt đối không phải là phàm tục có thể nhìn thấy.

Vương Khung hỏi một câu như vậy, ở trong mắt Mục Thanh U là có vẻ hơi vô tri buồn cười.

Đương nhiên, nàng cũng không biết, Vương Khung trước đây đã từng sống ròng rã ba năm với một vị trong Thập Nhị Vương Tọa.

Nếu như Mục Thanh U biết, không biết rõ sẽ làm ra phản ứng như thế nào.

Chương 319

"Lão bản lợi hại như vậy! ?"

Trong lòng Vương Khung không khỏi nói thầm, trong đầu óc hiện ra bộ dáng lão bản lôi thôi lếch thếch, ngậm điếu thuốc, mặc một bộ quần áo ba năm cũng đều chưa có giặt, đạp guốc gỗ kia.

Từ lúc gặp lại nhau tại Hắc Thuỷ Long Cung, Vương Khung liền mơ hồ đoán được thân phận của lão bản.

Thập Nhị Vương Tọa a, đây là hậu trường lợi hại cỡ nào, nhưng không thể làm chỗ dựa được, hung danh tuy lớn, nhưng cũng có rất nhiều cừu gia.

Vương Khung nhếch miệng, ép xuống ý niệm cáo mượn oai hùm.

"Lạc đề, chúng ta vẫn nên nói về chuyện đánh cược đi." Vương Khung chuyển chủ đề trở về.

Đối với hắn mà nói, bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên là vô luận như thế nào cũng đều phải đoạt tới tay.

Ở trong mắt Vương Khung, tầm quan trọng của Long Viên Khí không cần nói cũng biết, thậm chí có thể xếp thứ nhất ở bên trong bốn đại năng lực của hắn.

Dù sao, Long Viên Khí cũng mang ý nghĩa sức khôi phục cùng với sinh mệnh lực.

Ở trên con đường tu hành, trọng yếu nhất là cái gì?

Tần Hoàng bệ hạ nói là nạp tiền.

Vương Khung cảm thấy chính là còn sống.

Chỉ có còn sống mới có thể nắm giữ tương lai vô hạn khả năng, Long Viên Khí cung cấp sự đảm bảo lớn nhất cho sự tồn tại của Vương Khung.

Điều quan trọng nhất là tất cả cơ sở của hắn bây giờ đều là xây dựng ở trên Long Viên Khí.

Bổ Thiên Công Hội dựa vào cái gì mà thu hút nhiều đại lão gia nhập như vậy?

Không phải là bởi vì năng lực chữa trị cường đại của Long Viên Khí

hay sao?

Vì sao Lý Thuần Phong coi trọng Vương Khung như thế?

Đó là bởi vì chất lỏng màu vàng kim Long Viên Khí ngưng tụ ra có thể dị biến thành Lục Thần Khu Văn Thủy.

Năng lực Long Viên Khí càng mạnh, giá trị của Vương Khung cũng liền càng lớn.

Trong con mắt của rất nhiều cường giả và thế lực mà hắn tập hợp lại, hắn mới càng trở nên không thể thay thế, vào thời khắc mấu chốt, những người này, những thế lực này liền sẽ đứng ra, chống đỡ cho hắn.

Bởi vậy, từ thật lâu trước đó, Vương Khung cũng đã tính toán làm như thế nào để Long Viên Khí tiến hóa.

Năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, tinh, khí, thần của yêu thú phổ thông đã không thể thỏa mãn Hỏa Chủng màu đen, chỉ có Sinh Mệnh Linh Viên mới có thể.

"Mười giọt là quá nhiều, ta không kiếm được." Mục Thanh U lắc đầu nói.

Sinh Mệnh Linh Viên đối với Mục Vương Thành là cực kỳ trọng yếu, sự tồn tại của nó có thể kéo dài sinh mệnh của cường giả cảnh giới Linh Lô, dạng tồn tại cấp bậc này có được lực uy hiếp cực lớn, coi như vận dụng căn cơ, cũng không thể để y tuỳ tiện chết đi.

"Tám giọt." Vương Khung lui một bước.

"Năm giọt, đây là cực hạn lớn nhất ta có thể lấy ra." Mục Thanh U thản nhiên nói.

Coi như dùng thân phận của nàng, nhiều nhất cũng chỉ có thể thỉnh cầu được năm giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên.

"Thành giao!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Theo ước tính, tinh, khí, thần ẩn chứa trong ba giọt bảo huyết, hắn là đã đủ làm cho Long Viên Khí tiến hóa.

"Nếu như ngươi thua, ta không muốn tính mệnh của ngươi." Mục Thanh U nói.

Đã là đánh cược, đương nhiên là theo như nhu cầu, tính mệnh của Vương Khung đối với nàng mà nói là không có ý nghĩa.

"Ngươi muốn cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Sự tự do của ngươi." Mục Thanh U nói: "Nếu như ngươi thua, ta muốn mười năm tự do của ngươi."

"Trong vòng mười năm, mặc ta phân phó."

"Chậc chậc, hoá ra ngươi không chỉ muốn thân thể của ta, còn muốn chiếm lấy linh hồn của ta..." Vương Khung khẽ cười nói.

"..."

Mục Thanh U khẽ giật mình, nàng tuyệt đối không ngờ rằng, Vương Khung dám ở trước mặt nàng nói ra dạng lời nói này.

Làm công chúa Mục Vương Thành, từ nhỏ đến lớn, nàng đều là vầng sáng gia thân, những nam nhân kia nhìn thấy nàng, người nào không tất cung tất kính, thậm chí cũng không dám dùng mắt nhìn thẳng nàng.

Chưa từng có nam nhân nào nói những lời khinh bạc và hoang đường như vậy với nàng.

Lập tức, gương mặt xinh đẹp của Mục Thanh U ửng đỏ, thấp giọng quát nói: "Nói bậy bạ gì thế, lời ta nói...không phải là ý tứ kia..."

"Ta hiểu!" Vương Khung khẽ gật đầu: "Ta chấp nhận điều kiện này, nếu như ta thua, ta chính là của ngươi..."

Nói đến đây, Vương Khung giống như cười mà không phải cười, nhấn mạnh: "Ta cũng không phải là có ý tứ kia."

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, Mục Thanh U đột nhiên xuất thủ.

Tay nàng bóp kiếm quyết, đâm thẳng đến, lưu quang lưu chuyển trên đầu ngón tay, mờ mịt sôi trào, nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt không khí đến biến dạng.

Ở dưới loại kiếm phong này, bàn đá trước mặt đột nhiên vỡ vụn, dần dần hóa thành bụi, mặt đất nứt ra, tan biến trong chốc lát...

"Linh Kiếm!" Mục Cửu Ca đột nhiên biến sắc, phi thân lui lại.

Đây chính là năng lực cường đại nhất của Mục Thanh U, nàng có thể tụ

tập thiên địa linh khí, khiến cho kiếm phong nhanh chóng đạt đến điểm sôi, những nơi đi qua, tất cả đều tan biến.

Trong chớp mắt, "Linh Kiếm" của Mục Thanh U trực tiếp đâm vào trong cơ thể Vương Khung.

"Ngươi thua..." Mục Thanh U thờ ơ nói.

"Năng lực thật mạnh!" Đột nhiên, Vương Khung hét dài một tiếng, âm thanh chấn động gian phòng.

Trong giây lát, mặt đất rung chuyển, một cỗ lực lượng kinh khủng tụ tập mà tới từ bốn phương tám hướng.

"Đây là..." Mục Thanh U hoa dung thất sắc.

Lúc này, nàng liền cảm giác được thiên địa linh khí đột nhiên trở nên cuồng bạo xao động, như là sông lớn chảy ngược dòng, điên cuồng rót vào trong cơ thể Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, thân thể Vương Khung nứt nẻ, giống như đại địa khô cạn, từng dòng năng lượng đỏ thẫm chảy trên bề mặt cơ thể, giống như dung nham núi lửa đang chảy, với khí thế hủy diệt tràn ngập bầu trời.

"Linh Kiếm" của Mục Thanh U nổ vang ở dưới cỗ lực lượng này, như đá ném vào biển rộng, trong nháy mắt liền bị nuốt hết.

Long Tượng Bạo!

Chương 320

"Không có khả năng..." Mục Thanh U kinh hãi biến sắc, quả thực không thể tin được.

Một màn trước mặt này cps ý vị như thế nào? Không có người nào còn rõ ràng hơn so với nàng.

Thiên địa linh khí, là một trong những năng lượng đáng sợ nhất thế giới.

Coi như là tu sĩ, cũng chỉ có thể dùng Hỏa Chủng để hấp thu luyện hóa, hấp thu dần dần.

Linh Kiếm của Mục Thanh U, chỉ là tụ tập linh khí ở giữa ngón tay, thông qua năng lực khiến cho nó đạt đến điểm sôi, từ đó thu hoạch được lực sát thương cực mạnh.

Nhưng mà trạng thái của Vương Khung lúc này đã triệt để phá vỡ nhận biết của Mục Thanh U.

Thiên địa linh khí Vương Khung tụ tập ít nhất là gấp trăm lần nàng trở lên, linh khí bên trong phạm vi trăm mét cơ hồ đều bị rút khô.

Linh khí nồng độ cao như thế này, lại trực tiếp bị Vương Khung áp súc tiến vào bên trong máu thịt, đổi thành người bình thường đã sớm bị thiêu thành tro.

Lúc này Vương Khung như thể một ngọn núi lửa, năng lượng cuồng bạo, giống như sẽ phun trào vào bất cứ lúc nào.

Về phần lực lượng của Mục Thanh U thì đều bị ngọn núi lửa này thôn phệ.

"Ngươi..." Mục Thanh U trừng trừng hai mắt, tràn ngập rung động.

Nếu như nói "Linh Kiếm" của nàng là một đám lửa, như vậy cả người Vương Khung lúc này chính là biển lửa thao thiên.

Lúc này, thần sắc của Vương Khung hờ hững, những vết rạn trông giống như dung nham đang chảy hơi hơi chập trùng theo động tác của hắn.

Hô...

Vương Khung thở ra một hơi, không khí chung quanh liền bắt đầu cấp

tốc biến hình.

Mục Thanh U hoa dung thất sắc, bỗng nhiên lùi về sau.

"Ngươi...ngươi sao lại có thể..." Mục Thanh U hoảng hốt.

Loại năng lực này là chưa từng nghe thấy.

Hình thái của Vương Khung, thậm chí kết cấu sinh mệnh dường như cũng phát sinh cải biến.

Chung quanh hắn dường như có một cỗ năng lượng đang không ngừng phóng xạ ra chung quanh, phàm là đụng vào thậm chí tiếp cận đều sẽ gặp phải tổn thương.

Kiêu ngạo như Mục Thanh U, trong nội tâm cũng không khỏi dâng lên một chút sợ hãi, nàng kéo dài khoảng cách, căn bản không dám tới gần.

"Đây là năng lực gì?" Mục Cửu Ca hoảng sợ nhìn Vương Khung.

Trạng thái của Vương Khung lúc này đáng sợ đến mức khiến cho y cảm thấy lạ lẫm, so sánh với thời điểm ở Tam Dương Trấn, năng lực của Vương Khung cơ hồ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chuyện này khiến cho trong nội tâm của Mục Cửu Ca tràn ngập rung động cùng với nghi hoặc.

"Dừng lại ở đây đi!" Đúng lúc này, một âm thanh thanh lãnh vang lên trong đại sảnh.

Vương Khung nhìn lại theo tiếng, một vị nam tử đi đến.

"Cường giả cảnh giới Dung Khí! ?"

Nam nhân trước mắt này khí tức bàng bạc, mênh mông như sông lớn, không biết điểm cuối ở nơi nào.

"Không phải là cường giả cảnh giới Dung Khí bình thường." Trong nội tâm Vương Khung cấp tốc có phán đoán.

Nam nhân trước mắt này, so với bất luận một vị cảnh giới Dung Khí nào hắn thấy qua cũng đều cường đại hơn, thậm chí đã có một tia ý cảnh Linh Lô.

"Năng lực thật là đáng sợ! ?" Đôi mắt của nam tử kia như chim ưng, nhìn chăm chú vào Vương Khung, không nhịn được thở dài.

"Cửu thúc!" Mục Thanh U vẫn sợ hãi không thôi, đắng chát nói: "Ta thua."

Mục Huyền Tiêu nhìn Vương Khung không chuyển mắt, nói: "Ngươi thua không oan uổng, loại năng lực này không phải là ngươi có thể ứng phó, Linh Kiếm của ngươi so với năng lực của hắn quả thực là tiểu vu gặp đại vu."

"Nếu như ta đoán không sai, đây còn chưa phải là hình thái chân chính của loại năng lực này!"

Vương Khung nghe thế, khuôn mặt có một chút động: "Tiền bối hảo nhãn lực."

"Hình thái chân chính! ?" Mục Thanh U há to miệng, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, một cỗ cảm giác bất lực cùng với cảm giác bị thất bại tràn ngập toàn thân.

"Ngươi xem thường ta! ?" Mục Thanh U nghiến chặt hàm răng nói.

"Hắn không phải là xem thường ngươi, mà là xem thường chính mình." Mục Huyền Tiêu lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói.

"Có ý tứ gì?" Mục Thanh U khó hiểu nói.

"Hắn là sợ một khi thể hiện ra hình thái chân chính, sẽ không có cách nào khống chế cỗ lực lượng này, đến thời điểm đó..."

Nói đến chỗ này, Mục Huyền Tiêu có một chút dừng lại, điềm nhiên nói: "Ngươi sẽ chết!"

"Sẽ chết..." Mục Thanh U sững sờ nhìn Vương Khung.

Nếu như là người khác nói lời như vậy, nàng nhất định sẽ khịt mũi coi thường, nhưng lời này đi ra từ trong miệng Mục Huyền Tiêu, nàng lại vô lực phản bác.

Vị cửu thúc này của nàng mặc dù có bối phận cực cao, kỳ thực niên kỷ cũng chỉ mới hơn 20 tuổi, được biết đến như là hạt giống có hi vọng lĩnh hội cảnh giới Linh Lô nhất Mục Vương Thành.

Ánh mắt của nàng sẽ không sai.

Nghĩ đến đây, Mục Thanh U cảm nhận được thất vọng trước nay chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải loại tình huống này, đối thủ nương tay ba phần, là sợ không khống chế được lực lượng, không cẩn thận giết chết nàng.

"Ánh mắt của tiền bối thật chuẩn." Vương Khung không có phản bác, ngược lại là xác nhận phỏng đoán của Mục Huyền Tiêu.

Nói như vậy ở trước mặt của Mục Huyền Tiêu, không khỏi có một chút cuồng ngạo.

"Năng lực của ngươi rất nguy hiểm, ta khuyên ngươi đừng nên tùy ý vận dụng, bằng không mà nói, tổn thương đối với thân thể là quá lớn."

Mục Huyền Tiêu nhìn vết rách như là dung nham chảy mặt ngoài thân thể của Vương Khung, đưa ra lời cảnh cáo.

Nồng độ năng lượng do Vương Khung phúc tràn ra quá cao, thân thể máu thịt bình thường căn bản không chịu nổi, là vật chủ, thân thể của hắn đương nhiên cũng sẽ bị thương tổn.

Nếu như không phải tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", hắn căn bản là không có cách nào thi triển loại năng lực này.

"Tiền bối nói phải, ta còn chưa thể khống chế tốt loại năng lực này."

Nói xong, Vương Khung thở ra một hơi thật sâu, linh khí trong cơ thể rút lui khỏi máu thịt, khí tức cuồng bạo dần dần tiêu tán, vết rách trên thân thể cũng dần dần mất đi ánh sáng, như là đạo đạo lỗ hổng bị xé nứt, dữ tợn kinh khủng.

Chương 321

"Ngươi sử dụng loại năng lực này, hoàn toàn là đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm." Mục Huyền Tiêu nhìn vết thương lưu lại mặt ngoài thân thể của Vương Khung, lạnh lùng nói.

Thương thế giống như vậy, coi như lại tu dưỡng như thế nào, sử dụng năng lực thêm mấy lần, coi như không chết, cũng phải mất đi nửa cái mạng.

"Cũng chưa chắc." Vương Khung cười khẽ, thôi động Long Viên Khí.

Huyết khí màu vàng sôi trào, tản ra toàn thân.

Trong khoảnh khắc, vết thương mặt ngoài thân thể của Vương Khung lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Song sinh năng lực, siêu tốc tái sinh! ?"

Một màn này như núi lở trời sập, rung chuyển ánh mắt, liền ngay cả Mục Huyền Tiêu cũng không nhịn được biến sắc.

Ầm ầm! Nhục thân của Vương Khung chấn động, ở dưới sự tẩm bổ của Long Viên Khí, thương thế của hắn khôi phục trong giây lát, không để lại một vết sẹo nào.

Lúc này, ánh mắt của Mục Huyền Tiêu cũng đều biến đổi, nhìn Vương Khung, trong nội tâm nhấc lên gợn sóng.

Dùng nhãn lực của y tự nhiên có thể nhìn ra được, Long Viên Khí của Vương Khung cũng không phải là năng lực loại khôi phục bình thường, đã sớm đạt đến năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Loại huyết khí dị biến này ẩn chứa sinh mệnh lực vô cùng thuần túy, có sức mạnh tạo hoá.

Coi như là loại thương thế bị năng lượng nồng độ cao phóng xạ tạo thành này cũng có thể phục hồi như cũ trong giây lát, quả thực là bất khả tư nghị.

"Nhân tài, người tài giỏi như thế quả thực chính là bảo bối, nếu như có thể thuộc về sở hữu của Mục Vương Thành chúng ta, như vậy..." Mục

Huyền Tiêu nghĩ đến một loại khả năng.

Năng lực của người trẻ tuổi trước mắt này, dường như so với bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên còn muốn cường đại hơn, nếu như...

Nghĩ tới đây, Mục Huyền Tiêu không nhịn được trở nên kích động.

Hai mắt y tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm Vương Khung, như thể chồn nhìn thấy gà mái, một khắc cũng không thể dời.

Lúc này, giá trị của Vương Khung ở trong nội tâm của hắn kéo lên vô hạn, biến thành vô cùng to lớn.

"Hắc hắc, người trẻ tuổi, thiên phú thật tốt, đã có gia đình chưa?" Mục Huyền Tiêu nhếch miệng cười nói, há miệng chính là nói một câu như vậy.

"Cái gì đây?" Vương Khung khẽ giật mình, phảng phất như không có nghe rõ.

Liền ngay cả Mục Thanh U ở bên cạnh cũng không nhịn được nhìn lại, thần sắc biến thành cổ quái.

Vương Khung phát hiện ra, tám đại Vương Thành mời chào nhân tài đều thích dùng chiêu này, đều hỏi là hắn có gia đình chưa.

Hắn biết Vương Thành đây là muốn tuyển con rể, không biết còn cho rằng là đi dạo kỹ viện!

"Sau này nhất định phải bàn bạc với phó hội trưởng một chút, nhìn xem có thể hay không phát triển một loại nghiệp vụ môi giới hôn nhân, chuyên môn giới thiệu con rể cho tám đại Vương Thành." Vương Khung suy tư, đột nhiên nảy ra sáng kiến.

Đồ Thần Công Hội hiện tại có hơn vạn hội viên, chọn ra những người ưu tú nhất bên trong, giới thiệu cho tám đại Vương Thành, về phần có thể ở rể thành công hay không thì tùy thuộc vào vận may của chính họ.

Đương nhiên, Vương Khung cũng không thể giới thiệu phí công, nhân mạch bên trong chính là ngàn vàng khó mua, đương nhiên sẽ phải tính phí cao...không đúng, là tiền hoa hồng giá trên trời.

Tuy nhiên, tầm mắt của tám đại Vương Thành cao bậc nào, người bình thường muốn ở rể, khó như là lên trời.

Vương Khung cũng không phải muốn tạo ra một cuộc hôn nhân lừa đảo, mà đó là một hy vọng và cơ hội tốt cho những chàng trai trẻ khao khát một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Vạn nhất thật sự ở rể thành công, đó chính là con đường dẫn đến giàu sang và quyền quý, dòng dõi tám đại Vương Thành hiển hách sẽ được hắn mở ra từ đây.

Đây là sự tình mà nhiều người cầu cũng không cầu đến được.

Bỏ tiền mua một cái cơ hội cùng với hi vọng như vậy, suy nghĩ một chút liền rất có lời.

"Tiền bối, Mục Vương Thành các ngươi có bao nhiêu cô nương?" Vương Khung đột nhiên hỏi ngược một câu.

Mục Huyền Tiêu sững sờ, chợt lộ ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường: "Người trẻ tuổi, hỏa lực cường tráng, còn muốn..."

Lời đến đây, liền im bặt mà dừng.

Thân là trưởng bối, ở ngay trước mặt Mục Thanh U, có mấy lời tự nhiên không thể nói quá rõ ràng.

Chỉ là ý tứ trêu chọc cùng với ánh mắt mập mờ của Mục Huyền Tiêu kia lại lộ ra rất rõ ràng, trong mắt y, Vương Khung ở cái tuổi này có một chút nhu cầu là chuyện rất bình thường, cho dù nhu cầu đó hơi cao một chút cũng có thể lý giải.

Thiếu niên ba cây đuốc, liệt hỏa thiêu khô củi!

Tuổi trẻ ai mà không phong lưu, ai phong lưu mà không trẻ tuổi, ở trong mắt của Mục Huyền Tiêu, nữ nhân ở bên cạnh dạng thiên kiêu cái thế thiên phú trác tuyệt giống như Vương Khung là không chỉ có một, đây là chuyện bình thường.

Đương kim Tần Hoàng bệ hạ cũng đều đã từng nói, nam nhân nếu như cả một đời chỉ có thể hướng về một nữ nhân, như vậy y hi vọng năng lực nữ nhân kia thức tỉnh chính là trở mặt.

Mục Thanh U liếc xéo, len lén liếc nhìn Vương Khung.

Xuất thân từ Vương Thành, nàng cũng biết nếu là người có thực lực

cường đại, quyền cao chức trọng, bên cạnh sẽ không chỉ có một nữ nhân.

Dục vọng của bọn hắn sẽ lớn hơn tình cảm.

Giống như không ít tộc huynh của nàng, cơ hồ đều là tam thê tứ thiếp, một số thậm chí còn có nhà riêng ở các thành lớn khác, nuôi dưỡng tình nhân.

Những nữ nhân này sẽ không được Vương Thành thừa nhận, cũng như không cho phép có con riêng.

Huyết mạch Vương Thành là tuyệt đối không được phép bị hoen ố và chảy ra ngoài như vậy.

Những tộc huynh kia cũng tuyệt đối không dám vi phạm quy củ của Mục Vương Thành, trên thực tế, bọn hắn cũng không có tính toán sinh con cùng với những nữ nhân đó.

Đối với bọn hắn mà nói, những nữ nhân này chẳng qua chỉ là một bộ phận bên trong rất nhiều đồ chơi mà thôi.

Chương 322

Mục Thanh U len lén đánh giá Vương Khung, nàng không ngờ được nam nhân này cũng là như thế, không phải là trường hợp ngoại lệ.

"Tiền bối, ngươi hiểu lầm rồi, kỳ thực ta là muốn..." Vương Khung cứng họng, vừa định giải thích.

Mục Huyền Tiêu vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Đều là nam nhân, ta hiểu được!"

Nói xong, Mục Huyền Tiêu còn nháy mắt với Vương Khung, ra hiệu nơi này còn có nữ nhân, có mấy lời không tiện nói ra.

Vương Khung nhếch miệng, cũng lười giải thích.

"Mục cô nương, năm giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên mà ngươi thua ta, sẽ không quỵt nợ chứ!"

Đây mới là trọng điểm, sự tình liên quan đến Long Viên Khí có thể tiến hóa hay không.

"Ta cho tới bây giờ vẫn luôn nói một không hai, ai sẽ quỵt nợ?" Mục Thanh U bất mãn nói, trong lòng lại là có một chút hối hận.

Đối phương đứng bất động, đón đỡ một chiêu của nàng vậy mà lại thua, loại chuyện này, nàng thậm chí còn chưa nghĩ đến.

Trên thực tế, không chỉ là bởi vì năng lực của Vương Khung quá mức cường đại, hơn nữa còn vừa vặn khắc chế năng lực của nàng.

"Linh Kiếm" của Mục Thanh U so sánh cùng với "Long Tượng Bạo" của Vương Khung, quả thực là ánh sáng của những con đom đóm gặp ánh sáng rực rỡ của các vì sao, tự nhiên sẽ bị nuốt chửng và đồng hóa.

"Năm giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên, trong vòng bảy ngày, tự nhiên sẽ được đưa tới." Mục Huyền Tiêu mở miệng nói.

"Cửu thúc..." Mục Thanh U khẽ giật mình, trong vòng bảy ngày sẽ được đưa tới?

Loại chuyện này nàng cũng không làm được, trên thực tế dùng thân phận cùng với quyền hạn của nàng, cũng cần trở lại trong tộc, thỉnh cầu đối

với phía trên, thu hoạch được phê chuẩn, mới sẽ được ban cho bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên.

Thời gian cần căn bản không phải là Mục Thanh U có thể khống chế, chiếu theo phỏng đoán của nàng, coi như nhanh nhất cũng mất nửa tháng.

Mục Huyền Tiêu đưa tay, ngắt lời của nàng.

"Việc này ta làm chủ, ngươi không cần phải để ý đến." Mục Huyền Tiêu mở miệng nói.

Nói xong, y lật tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một khối ngọc màu đen, đen bóng, khối ngọc này vừa được lấy ra, linh khí xung quanh liền dao động theo.

"Đây là cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Ảnh Cốt Ngọc! ?" Mục Thanh U nghẹn ngào kêu lên.

Khối bảo ngọc này chính là có lai lịch lớn, luyện chế mà thành từ đầu xương của Ảnh Thú - là một loại yêu thú kỳ dị tại thời đại thượng cổ.

Theo lời đồn Ảnh Thú có thể dung nhập vào bên trong cái bóng của người khác, hấp thu lực lượng, cực kỳ đáng sợ.

Loại yêu thú này là kẻ tiềm ẩn, kẻ ám sát trời sinh.

Ảnh Thú tồn tại tạo thành tai nạn khó có thể tưởng tượng cho nhân loại, tại thời đại hắc ám gian khổ nhất, không biết rõ có bao nhiêu cao thủ nhân loại chết ở trong tay loại yêu thú này.

Chính là bởi vì như vậy, tại thời đại thượng cổ, nhân loại đã từng nhiều lần tổ chức kế hoạch vây quét Ảnh Thú, nhưng cuối cùng đều thất bại, loại yêu thú này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ cần có là địa phương có ánh sáng và bóng tối, liền có thể hóa thành vô hình.

Vô luận tiễu sát như thế nào, luôn có thể tro tàn lại cháy.

Thẳng cho đến một ngày, trong nhân loại xuất hiện một vị cường giả, năng lực của nàng vô cùng đặc biệt, thân thể có khả năng biến thành ánh sáng và xua đuổi mọi bóng tối.

Năng lực của nàng quả thực chính là khắc tinh của Ảnh Thú, bởi vì vị cường giả này xuất hiện, Ảnh Thú truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt rốt

cuộc cũng suy tàn.

Ảnh Thú nhất mạch bị nhân loại xoá xổ hoàn toàn, trở thành lịch sử.

"Món đồ nhỏ này là tặng cho ngươi, coi như là lễ gặp mặt." Mục Huyền Tiêu đẩy Ảnh Cốt Ngọc tới.

Mục Thanh U không khỏi động dung, không nhịn được kêu lên: "Cửu thúc, sao ngươi có thể tặng vật trân quý như thế..."

"Xương Ảnh Thú sao?" Vương Khung nhìn về phía Ảnh Cốt Ngọc, động tâm không thôi.

Tự nhiên, hắn đã nghe về đại danh của loại bảo bối này.

Theo lời đồn, chỉ cần đeo Ảnh Cốt Ngọc ở trên người, liền có thể mượn nhờ cái bóng của mình tu hành, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí có thể tăng lên gấp ba, có thể xưng là lợi khí tu hành, thích hợp nhất với cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

Nếu như có thể đoạt loại đồ vật này tới tay, hắn có thể rút ngắn một phần ba thời gian lưu lại tại cảnh giới Bổ Nguyên, coi như là lĩnh hội cảnh giới Dung Khí cũng có hi vọng.

Mục Huyền Tiêu dựa vào cái gì mà tuổi còn trẻ liền có thể trở thành người nổi bật bên trong cảnh giới Dung Khí?

Trừ thiên phú trác tuyệt của y cùng với chỗ dựa Mục Vương Thành, trọng yếu nhất chính là y mang Ảnh Cốt Ngọc ở trên người.

"Thật sự tặng cho ta?" Vương Khung do dự nói.

Nói thật, Mục Huyền Tiêu có thể tặng cho hắn bảo vật quý giá như vậy, khẳng định là có điều muốn cầu cạnh.

Nếu như đổi thành những bảo vật khác, hắn khẳng định sẽ hỏi rõ ràng rồi mới tiếp nhận.

Nhưng Ảnh Cốt Ngọc có được lực hấp dẫn không thể đo lường đối với Vương Khung, hắn thực sự không thể nói "không cần" .

Có kiện bảo bối này, lại thêm sóng não cộng hưởng gia trì của Tiểu Diệp Tử, Vương Khung có thể vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra để thăng thực lực của bản thân lên một mảng lớn.

Dùng lời nói của Tần Hoàng bệ hạ chính là bật hack.

"Cầm đi, kiện bảo bối này đối với ta mà nói, đã không còn giá trị quá lớn." Mục Huyền Tiêu đẩy Ảnh Cốt Ngọc tới.

Đối với Mục Huyền Tiêu mà nói, kiện bảo bối này không còn tác dụng, Vương Khung tin tưởng.

Nhưng nếu như nói không có giá trị, đó là thuần túy trấn an hắn.

Nhưng Vương Khung cũng không khách khí, hắn quá cần kiện bảo bối này, ở trong ánh mắt hâm mộ của Mục Thanh U, hắn đưa tay cầm lấy Ảnh Cốt Ngọc.

Chương 323

Đúng lúc này, Hỏa Chủng màu đen đột nhiên động đậy một lần.

Vương Khung liền trông thấy, ở trong nội bộ Ảnh Cốt Ngọc, có đốm đốm huỳnh quang lấp lóe, thoáng qua tức thì, không dễ nắm chắc.

"Trong này lại vẫn còn sót lại tinh, khí, thần! ?"

Vương Khung mừng rỡ không thôi, hắn vạn lần không ngờ được, bên trong Ảnh Cốt Ngọc lại vẫn còn sót lại tinh, khí, thần.

Chiếu theo đạo lý, dạng bảo vật lâu năm này là không có khả năng còn cất giấu tinh, khí, thần.

Trên thực tế, từ lúc khối Ảnh Cốt Ngọc này luyện chế thành công, liền được tu sĩ nhân loại mang theo ở bên người, dựa vào đó tu hành, lâu ngày năm sâu, nhận thiên địa linh khí cùng với huyết khí nhân loại tẩm bổ, mới khiến cho tinh, khí, thần trong nội bộ Ảnh Cốt Ngọc bảo tồn đến nay.

"Ha ha ha, quá tốt, thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn." Vương Khung kích động không thôi.

Chỉ cần có tinh, khí, thần còn sót lại, hắn liền có thể lợi dụng Hỏa Chủng màu đen luyện hóa.

Năng lực có liên quan với Ảnh Thú, Vương Khung có một chút mong đợi.

Hiện nay hắn đã nắm giữ bốn đại năng lực Long Viên Khí, Thân Thể Giao Vương, Lôi Quang Tí cùng với Long Tượng Bạo.

Nếu như lại thức tỉnh năng lực mới một lần nữa, hắn liền tập hợp năm đại năng lực vào một thân, coi như so sánh cùng với Diệp Thiên cũng không kém bao nhiêu.

"Địa bàn của chủ quầy gầy yếu quả nhiên là phúc địa của ta." Vương Khung mừng thầm, trong đầu óc hiện ra dáng người uyển chuyển của La Thanh Nguyên.

Thực lực của hắn càng mạnh, sừng của Diệp Thiên càng dài...không đúng, cơ hội giúp chủ quầy gầy yếu trốn thoát hôn ước cũng liền càng lớn.

"Ta xin lĩnh tâm ý của tiền bối, không biết rõ là cần ta làm chuyện gì?" Vương Khung nói ngay vào điểm chính.

Mục Huyền Tiêu cho hắn chỗ tốt lớn như vậy, còn hào phóng như thế, lập tức đáp ứng cấp cho hắn năm giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên, nếu như không có chuyện gì muốn nhờ vậy thì mới có quỷ.

"Không cần, tiểu huynh đệ nếu có thời gian rảnh, đừng ngại đến Mục Vương Thành chúng ta ngồi một chút." Mục Huyền Tiêu nói thẳng.

Đối với dạng thiên tài như Vương Khung, không thể thuần túy dùng lợi ích để dụ dỗ, để giao dịch, bảo vật tuy động nhân tâm, nhưng cũng chỉ là thủ đoạn phụ trợ.

Dạng thiên tài này bình thường đều khá kiêu ngạo, không nguyện ý lấy không chỗ tốt, một khi cầm, liền có ba phần thể diện ở trong đó, cứ sớm chiều như vậy, sẽ luôn có thể lung lạc.

Đương nhiên, mời chào ở rể là biện pháp tốt nhất, có bảo vật gì so với dòng dõi Vương Thành càng động nhân tâm hơn?

Có cảm tình gì còn kiên cố hơn so với quan hệ duyên phận thông gia?

Mục Huyền Tiêu đã động tâm tư, dùng giá trị cùng với thiên phú Vương Khung biểu hiện ra ngoài, đã hoàn toàn có tư cách ở rể Mục Vương Thành.

Phải biết rằng, hiện nay Mục Vương Thành có hơn 2.000 nữ tử hiện đã và đang đến tuổi lập gia đình, chọn lựa người đẹp nhất cũng không phải là việc khó, coi như muốn sở hữu hai mỹ nhân, thậm chí là ba mỹ nhân cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ cần biểu hiện ra giá trị cực lớn, bất kỳ điều kiện gì cũng có thể nói.

Nhưng, đây đều là những chuyện sau này, từ từ sẽ đến.

"Ta ghi nhớ lời nói của tiền bối, ngày khác nhất định sẽ đến nhà bái phỏng." Vương Khung khẽ gật đầu.

Đối mặt với thiện ý cùng với lời mời của Mục Vương Thành, hắn không có khả năng thờ ơ, nhiều thêm một vị bằng hữu nhiều thêm một con đường, huống chi là một trong tám đại Vương Thành?

Nếu như có thể trở thành minh hữu của Vương Thành, lại thêm giao

thiệp của Bổ Thiên Công Hội trong tay hắn, trong thiên hạ này, còn có ai dám động vào hắn?

Coi như là Diệp Thiên cùng với thế lực phía sau gã cũng đều phải cân nhắc đôi chút.

Cho nên, đi đến Mục Vương Thành một chuyến, là sự tình Vương Khung bắt buộc phải làm.

Nhưng tất cả những sự tình này đều phải chờ sau khi giải quyết vấn đề của chủ quầy gầy yếu.

Bây giờ mới là trò hay.

"Ta còn có việc, xin cáo từ trước." Vương Khung đứng dậy muốn đi.

Mục Huyền Tiêu cũng không ngăn trở, đưa tay làm dấu mời.

"Tiểu Cửu, lát nữa ta sẽ đi đến Mục Vương Thành tìm ngươi." Nói xong, Vương Khung vỗ vỗ đầu vai của Mục Cửu Ca.

"Mục cô nương, lần sau lại luận bàn cùng với ngươi." Vương Khung cười khẽ.

Mục Thanh U cắn răng nói: "Ta chờ ngươi."

"Một lời đã định." Nói xong, Vương Khung đi ra khỏi nhà khách Mục Vương Thành.

"Cửu thúc, ngươi có phải đã quá coi trọng hắn hay không..." Mục Thanh U rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

Dùng thân phận và địa vị của Mục Huyền Tiêu, đã lộ ra vẻ quá mức khách khí đối với Vương Khung, không chỉ trực tiếp đáp ứng năm giọt bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên hứa hẹn ban đầu, thậm chí ngay cả Ảnh Cốt Ngọc cũng đều đưa ra ngoài.

Phải biết rằng, loại bảo bối này đã truyền trong nhất mạch bọn hắn ít nhất được bảy đời, giá trị khó mà đánh giá, so với Vương Khung dự đoán cũng còn lớn hơn.

Mấu chốt nhất là, Mục Huyền Tiêu là tự mình phát ra lời mời đối với Vương Khung.

Dùng địa vị của Mục Huyền Tiêu mà nói, y từ một loại góc độ nào đó

liền đại biểu cho ý tứ của Mục Vương Thành.

Đây không phải là lời mời phổ thông.

Mục Thanh U tự nhiên có thể nhìn ra thâm ý bên trong, bên trong cùng thế hệ có thể được Mục Huyền Tiêu coi trọng như thế, lại đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy, chính là có một không hai.

Chuyện này khiến cho trong nội tâm của Mục Thanh U cũng đều có một tia không cân bằng.

Vương Khung xuất hiện khiến cho tâm thái của Mục Thanh U một mực cao cao tại thượng, tự xưng là thiên kiêu suýt nữa sinh ra sai lầm.

Nàng phát hiện ra, thiên phú chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo dường như cũng không phải lóa mắt như thế nhân tưởng tượng kia, ít nhất là ở trước mặt nam nhân mới vừa rồi kia, cái gọi là thiên phú của nàng quả thực không chịu nổi một kích, có thể tùy ý chà đạp.

Chương 324

Vương Khung liền giống như là một ngọn núi, đột nhiên ngăn cản ở phía trên con đường đi tới của nàng, khiến cho Mục Thanh U nguyên bản đang hát vang tiến mạnh bỗng nhiên ngừng chân.

Phải ngừng chân vào giờ khắc này, khiến cho vị thiên kiêu chi nữ này cảm thấy không biết làm thế nào, nàng đột nhiên phát hiện ra, có một ít người là nàng không thể vượt qua.

"Thanh U, thiên phú của ngươi là không tệ, nhưng nhãn lực hơi yếu một chút." Mục Huyền Tiêu lắc đầu thở dài, trong lòng vẫn đang nghĩ đến Vương Khung.

"Trên thế giới này đúng là không thiếu thiên..." Mục Thanh U mở miệng nói.

Nhưng nàng còn chưa nói hết lời, liền bị Mục Huyền Tiêu ngắt lời.

"Thiên tài trên đời như hằng hà sa số, không thể tính toán, nhưng dạng thiên tài giống như hắn, lại là độc nhất vô nhị."

Mục Thanh U ngơ ngác, nàng không ngờ được đánh giá của vị cửu thúc này đối với Vương Khung lại cao như vậy.

Phải biết rằng, bản thân Mục Huyền Tiêu liền là thiên tài, vào thời điểm hai mươi lăm tuổi cũng đã đạp vào cảnh giới Dung Khí, đồng thời được biết đến như là một trong số những cao thủ đương thời có khả năng lĩnh hội cảnh giới Linh Lô nhất.

Người có thể lọt vào pháp nhãn của y cũng không nhiều, chớ đừng nói chi là đạt được khen ngợi như thế này.

Mục Thanh U đã đầy đủ ưu tú, nhưng còn chưa bao giờ được vị cửu thúc này tán dương như vậy.

"Ta nhớ rõ có một vị cường giả đã từng nói, trên đời này thiên tài là không đáng tiền nhất, thiên phú không thể dùng làm thước đo giá trị của một người, dù sao thì thiên tài chết yểu nửa đường so với heo bị giết thịt trong chợ chỉ nhiều chứ không ít hơn." Mục Huyền Tiêu nói.

Mục Thanh U lộ vẻ mặt cổ quái.

Liền ngay cả Mục Cửu Ca cũng không nhịn được ghé mắt, vị cường giả nào sẽ nói loại lời này, ví von như này thực sự quá kỳ quái.

"Cho nên giá trị hắn làm cho ta nhìn trúng cũng không hoàn toàn là thiên phú của hắn." Trong mắt Mục Huyền Tiêu lộ ra thâm ý nói.

Mục Thanh U khẽ giật mình, hỏi: "Đó là cái gì?"

Ông! Mục Huyền Tiêu điểm ra một chỉ, chân nguyên bàng bạc gào thét mà tới, giống như thủy triều bao phủ Mục Cửu Ca.

Trong khoảnh khắc, thân thể Mục Cửu Ca run rẩy, toàn thân huyết dịch sôi trào cuồn cuộn, hội tụ về hướng vùng đan điền.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng cực nóng mơ hồ hiển hiện.

"Hỏa Chủng! ?"

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của Mục Thanh U nhìn, Hỏa Chủng của Mục Cửu Ca dần dần rõ ràng, hình dáng như trứng gà, ánh lửa nhấp nháy, phía trên loáng thoáng có thể nhìn ra một tia vết rách.

"Đây là..." Đột nhiên, Mục Thanh U đột nhiên co con ngươi lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc chấn kinh.

Chỉ thấy một luồng huyết khí màu vàng quấn quanh ở phía trên Hỏa Chủng của Mục Cửu Ca, một tia huyết khí màu vàng giống như rắn nhỏ dung nhập vào Hỏa Chủng, dần dần, vết rách phía trên vậy mà bắt đầu khép lại, cho dù chậm chạp, nhưng loại biến hóa rất nhỏ này vẫn như cũ bị Mục Thanh U bắt được.

"Năng lực của hắn...có thể chữa trị Hỏa Chủng! ?"

Mục Thanh U lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Đối với tu sĩ mà nói, tầm quan trọng của Hỏa Chủng không cần nói cũng biết, một thân tu vi đều ở bên trên.

Tranh đấu sinh tử giữa các tu sĩ dễ khiến cho Hỏa Chủng sinh ra vết rách nhất.

Thương thế bình thường thì còn tốt, Hỏa Chủng cơ hồ đều có thể tự mình khép lại.

Chỉ là một khi tổn thương tới gốc rễ, thì dược tề sẽ mất tác dụng, vận khí tốt, có thể bảo trì hiện trạng, vận khí kém, giống như Mục Cửu Ca, sẽ ngày càng sa sút, thậm chí tu vi đảo ngược, tính mệnh nguy cấp.

Năng lực của Vương Khung là có thể chữa trị Hỏa Chủng.

Mục Thanh U rất rõ ràng điều này có ý vị gì.

"Trong lịch sử tu hành của nhân loại đã từng xuất hiện nhiều lần tuyệt tự, bên trong năm tháng cổ lão, đúng là hoàn toàn có dược tề cùng với phương pháp có thể chữa trị Hỏa Chủng, nhưng đã thất truyền, vào ngày nay, ngươi có biết năng lực có thể chữa trị Hỏa Chủng như vậy đại biểu cho cái gì không?" Mục Huyền Tiêu trầm giọng nói.

"Dùng năng lực của hắn, nếu như có thành tựu, chỉ cần vung cánh tay hô lên, liền có thể tụ tập được lực lượng kinh thiên." Mục Thanh U lộ ra sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Thân là công chúa Mục Vương Thành, tầm mắt của nàng xa cỡ nào, chỉ một chút liền nhìn ra tiềm năng cực lớn ẩn tàng trên người Vương Khung.

Thử nghĩ xem, trong thiên hạ có bao nhiêu cao thủ chịu nỗi khổ Hỏa Chủng bị thương?

Cảnh giới Hỏa Chủng liền không cần phải nhắc tới.

Cảnh giới Bổ Nguyên, cảnh giới Dung Khí, thậm chí là cảnh giới Linh Lô, những cao thủ này nếu như biết rõ năng lực của Vương Khung có thể chữa trị bệnh cũ của bọn hắn, sẽ có bao nhiêu cuồng nhiệt?

Ngoại trừ những phần tử cấp tiến kia, một khi Vương Khung thật sự chữa khỏi cho bọn hắn, đó sẽ là nhân tình lớn cỡ nào?

Nhất hô bách ứng, đây chính là đại thế cuồn cuộn, khó có thể cản, coi như là Vương Thành cũng không thể thờ ơ.

"Bây giờ ngươi cảm thấy giá trị của hắn như thế nào?" Mục Huyền Tiêu trầm giọng nói.

Mục Thanh U lộ ra sắc mặt ngưng trọng, bên trong con ngươi nhiều thêm ba phần kiêng kị: "Không thể đo lường."

"Ngươi biết rõ là được, loại người này nếu như không có xung đột lợi

ích căn bản, chắc chắn cần phải giao hảo." Nói xong, Mục Huyền Tiêu nhìn về phía Mục Cửu Ca.

"Trở về trong tộc, ngươi có thể tiến vào Phong Hỏa Sơn Nhai tu hành, mặt khác hôn sự giữa ngươi cùng với nha đầu Lý gia, trong tộc cũng sẽ ra mặt giải quyết cho ngươi."

Mục Cửu Ca nghe thế đầu tiên là khẽ giật mình, chợt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Phong Hỏa Sơn Nhai là bảo cảnh của Mục Vương Thành, chỉ có tinh anh trong tinh anh mới có thể tiến vào bên trong tu hành, lúc trước Mục Thanh U cũng là bởi vì tiến vào Phong Hỏa Sơn Nhai, thực lực mới đột nhiên tăng mạnh.

Chương 325

Về phần hôn sự cùng với Lý gia, đó lại là sự tình càng thêm không thành vấn đề, dùng loại trạng thái hiện tại này của Viêm Thế Tu, đừng nói là kết hôn, có thể xuống giường hay không cũng đều là vấn đề.

Ở dưới loại tình huống này, nếu như Mục Vương Thành ra mặt làm chỗ dựa cho Lý gia, muốn thúc đẩy chuyện tốt quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đa tạ cửu thúc." Mục Cửu Ca kiềm chế lại sự cuồng hỉ trong nội tâm nói.

Y tự nhiên biết rõ, Mục Huyền Tiêu sở dĩ cho y nhiều chỗ tốt như vậy, tám ~ chín phần mười là xem trọng quan hệ giữa y cùng với Vương Khung.

Có thể nhìn ra được, Mục Huyền Tiêu vô cùng coi trọng đối với Vương Khung, thậm chí so với những lời Mục Huyền Tiêu nói còn nhiều hơn một tia thâm ý khó mà sáng tỏ.

"Giá trị của hắn cũng không chỉ ở chỗ đó." Mục Huyền Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt ngưng tụ lại, như mũi kiếm ẩn tàng, lộ ra một tia trầm trọng.

"Tên tiểu tử này xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải trùng hợp...nếu như là vì tên điên La Vương Thành kia...sẽ không có cách nào tưởng tượng được..."

Tiềm long xuất uyên, gặp gỡ đại nhân!

Rất hiển nhiên, Vương Khung hiện nay, phong mang của hắn đã sớm khó mà che dấu, coi như là dạng thiên tài cái thế thành danh đã lâu như Mục Huyền Tiêu, cũng đều không thể không liếc nhìn đối với hắn.

...

"Giá trị của Long Viên Khí so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn, chỉ cần chờ bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên nhất tới tay, ta liền lập tức luyện hóa." Trong lòng Vương Khung thầm nhủ.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không nhìn ra được, Mục Huyền

Tiêu khách khí đối với hắn như thế là vì cái gì?

Thiên phú chỉ chiếm một phần nguyên nhân rất nhỏ, trọng yếu nhất chính là năng lực nghịch thiên của Long Viên Khí.

Nhưng chiếu theo phỏng đoán của Vương Khung, Long Viên Khí hiện nay chỉ là cấp Linh tuyệt phẩm, có thể trị liệu cường giả cảnh giới Dung Khí đã là cực hạn, đối với cảnh giới Linh Lô phỏng chừng có một chút miễn cưỡng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn vô cùng cần bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một chiếc "xe thiết" tạo hình kì lạ dừng ở trước người Vương Khung.

Chiếc xe này vuông vức, không biết dùng loại kim loại nào chế tạo mà thành, cửa mở tứ phía, trên cửa còn có cửa sổ chế tạo từ Lưu Ly Ngọc Tủy, rất tinh xảo.

Chiếc xe này có bốn bánh, dùng để di chuyển, nhưng không có thú cưỡi dẫn dắt, cũng không biết động lực từ đâu mà ra, vô cùng đặc biệt.

Phía đầu xe còn có dấu sao ba cánh, hiện ra ánh bạc.

Ông! Cửa xe từ từ mở ra, Hắc Kiếm Ma ngồi ở trong xe.

"Ngươi thật sự biết gây chuyện, mới tiến vào được nửa ngày liền gây ra phiền toái lớn như vậy." Hắc Kiếm Ma bất mãn nói.

La Vương Thành là địa bàn của y, sự tình trên đường phố, Vương Khung chân trước vừa đi, chân sau liền truyền đến trong tai của y.

"Mau lên xe!" Hắc Kiếm Ma ra hiệu.

Nơi này dù sao cũng là đường phố, nhiều người phức tạp, kiểu dáng của chiếc xe này lại cực kỳ đặc biệt đáng chú ý, y cũng không muốn khiến người chú ý.

Vương Khung lên xe, tò mò đánh giá trang trí trong xe, ghế ngồi làm bằng da rắn lửa cực kỳ thoải mái, mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ, mang đến cảm giác thoải mái.

Phía trước, có một người điều khiển mâm tròn, khống chế phương

hướng xe đi, nhìn về con đường phía trước xuyên thấu qua cửa sổ chế tạo từ Lưu Ly Ngọc Tủy.

"Tiền bối, đây là bảo vật gì, lại đặc biệt như vậy?" Vương Khung tò mò hỏi.

"Đây là xe báu do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình tốn thời gian mười năm mới nghiên cứu chế tạo thành. Nó có thể hấp thu thiên địa linh khí để làm động lực, có thể di chuyển ngày đêm không ngừng nghỉ, bất kể là loại địa hình nào cũng đều có thể như giẫm trên đất bằng." Hắc Kiếm Ma giới thiệu.

Lúc trước, vào thời điểm loại xe báu này ra mắt, Tần Hoàng bệ hạ đích thân lái thử, thậm chí ban thưởng ngôi sao ba cánh để làm biểu tượng.

"Thần kỳ như vậy! ? Bao nhiêu tiền?" Vương Khung nghe thế lòng ngứa ngáy không chịu nổi.

Hắn trong nháy mắt liền nhìn trúng chiếc xe báu này, tốc độ chẳng những cực nhanh, hơn nữa ngồi ở bên trong còn vô cùng thoải mái dễ chịu, không cảm giác được bất kỳ xóc nảy gì, vượt xa so với rất nhiều thú cưỡi dị thú.

"Tiền?" Hắc Kiếm Ma cười lạnh: "Loại bảo bối này có tiền cũng không mua được."

"Lúc trước viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình hao hết tâm lực cũng chỉ chế tạo ra được hai mươi chiếc, tám đại Vương Thành đều có một chiếc."

"Ban thưởng La Vương Thành chúng ta lấy được chính là chiếc xe báu tên là "Ben" này."

Vương Khung khẽ giật mình, hồ nghi nói: "Ben? Đây là cái danh tự quái quỷ gì vậy?"

"Làm càn, đây chính là danh tự do Tần Hoàng bệ hạ khâm thưởng, ngươi cũng dám có ý kiến?" Hắc Kiếm Ma liếc mắt một cái, y phát hiện ra lá gan của tên tiểu tử này không phải là lớn bình thường, lời gì cũng đều dám nói lung tung.

"Ta chẳng qua chỉ là cảm thấy cái tên này quá...quá không giống bình

thường một chút." Vương Khung nhếch miệng, bất đắc dĩ nói.

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu: "Ngươi nói không sai, Tần Hoàng bệ hạ hùng tài đại lược, suy nghĩ của y đúng là hoàn toàn không phải là chúng ta có thể ước đoán."

"..."

"Từ sau khi Tần Hoàng lên ngôi, rất là ân sủng đối với tám đại Vương Thành, từ ban tặng xe báu liền có thể nhìn ra lòng dạ rộng rãi của y, mênh mông như sông lớn, khó mà suy đoán." Hắc Kiếm Ma không khỏi thở dài.

Cho dù là dạng cao thủ cấp bậc như y, đối với đương kim Tần Hoàng vẫn như cũ là trong lòng mong mỏi, tràn ngập kính sợ.

"Sao lại nói thế?" Vương Khung không khỏi hỏi.

"Theo lời đồn trước kia Tần Hoàng bệ hạ vào lúc chưa lên ngôi đã từng có ân oán cùng với Đường Vương Thành, lại ban tặng cho Đường Vương Thành một chiếc xe báu tốt nhất." Hắc Kiếm Ma chậc lưỡi, trong mắt lộ ra một tia hâm mộ.

Chương 326

"Nghe nói Đường Vương sau khi thu hoạch được chiếc xe báu kia, liền coi đó là của trời, cung phụng tại tổ địa, một lần cũng đều không dùng qua, hơn nữa cũng không dễ dàng cho người khác nhìn thấy, thật sự quá hẹp hòi." Hắc Kiếm Ma khịt mũi coi thường.

"Còn tốt hơn so với Ben?" Vương Khung không nhịn được nói.

Trong mắt hắn, chiếc xe của La Vương Thành này đã coi như là cực phẩm, hắn thấy cũng chưa từng thấy qua, chiếc kia của Đường Vương Thành còn tốt hơn, vậy thì sẽ tốt đến dạng gì?

Vương Khung cũng đều không thể tưởng tượng.

"Theo lời đồn chiếc xe Đường Vương Thành lấy được kia là số một trong tám đại Vương Thành, vượt xa những chiếc xe báu Vương Thành khác, từ danh hào cũng có thể thấy được chỗ bất phàm của nó."

"Gọi là gì?" Vương Khung vô thức hỏi.

"Ngũ Linh Hồng Quang!" Hắc Kiếm Ma nói một cách vô cùng trịnh trọng.

Ngũ linh hồng quang xuyên qua bầu trời, nhật nguyệt tinh quang hóa cầu vồng!

Cái danh hiệu Ngũ Linh Hồng Quang này, quả thực hùng vĩ bàng bạc , cuồn cuộn như sông lớn, khí thế nhét đầy sông núi, hoành tráng hơn nhiều so với cái tên "Ben" đáng xấu hổ kia.

Chỉ cần nghe tên thôi là đã có thể thấy được cái nào tốt hơn cái nào rồi.

Chẳng trách Đường Vương Thành quý trọng như thế, không tiếc cung phụng xe báu tại tổ địa, không để cho bất luận kẻ nào trông thấy.

Quả nhiên là báu vật của trời, không dễ dàng để cho người khác thấy.

"Lòng dạ của Tần Hoàng bệ hạ quả nhiên rộng rãi, giống như vũ trụ bao la, không phải là thường nhân có khả năng với tới." Vương Khung không khỏi cảm thán.

Ấn oán giữa Tần Hoàng cùng với Đường Vương Thành không phải là bí

mật, nhưng thân là vương giả lại lấy ơn báo oán, dùng trọng bảo ban tặng cho kẻ thù của mình, dạng khí độ này quả thực có thể được gọi là thiên cổ nhất đế.

"Theo lời đồn chiếc Ngũ Linh Hồng Quang kia không chỉ là xe báu đơn giản như vậy, nó cất giấu sức mạnh cực kỳ đáng sợ, liền ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều xưng là truyền kỳ."

"Lúc trước khi Ngũ Linh Hồng Quang được ban tặng cho Đường Vương Thành đã nhấc lên bạo động quá to lớn, thậm chí khiến cho bảy đại Vương Thành cũng đều rất là kiêng kị, dù sao đây cũng chính là bệ hạ tự mình nói, ai có thể yên tâm được?" Hắc Kiếm Ma đào ra một đoạn quá khứ.

"Đoạn thời gian kia, Đường Vương Thành nhận xa lánh cùng với đả kích điên cuồng của bảy đại Vương Thành, cuối cùng bọn hắn không còn cách nào khác là đành phải hứa hẹn với thiên hạ, chỉ cần không phải là tình huống gia tộc diệt vong, sẽ tuyệt đối không sử dụng Ngũ Linh Hồng Quang, như vậy mới làm dịu được phân tranh."

Lời nói của Hắc Kiếm Ma thoảng qua bên tai, cuộc chinh phạt ngày xưa phảng phất như đang ở ngay trước mặt.

Trong khoảng thời gian đó, đao binh giao thoa, sát phạt không ngừng, Đường Vương Thành quả thật đã bị bức bách đến vô cùng chật vật.

Dù sao thì thiên ân mênh mông, cũng không phải ai cũng đều có thể tiêu thụ nổi.

Tần Hoàng bệ hạ ngay cả dạng trọng bảo như Ngũ Linh Hồng Quang cũng đều ban tặng, chịu một chút kiếp nạn cũng là chuyện bình thường.

Ít nhất là sau khi phong ba lắng xuống, Đường Vương Thành cũng có được trọng bảo truyền thế đủ để trấn áp khí vận bản tộc.

Sự việc này có ảnh hưởng rất lớn, người ta gọi nó là hiệp ước Đường Vương.

"Ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ." Trong miệng Vương Khung nói lầm bầm.

Hắc Kiếm Ma liếc xéo nói: "Đây không phải là sự tình mà ngươi có thể

cân nhắc..."

Nói đến chỗ này, Hắc Kiếm Ma liền dừng lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Diệp Thiên đã đến."

Câu nói này giống như một bàn tay lớn, nắm chặt lấy trái tim của Vương Khung, tốc độ máu lưu thông trong cơ thể cũng đều tăng tốc.

Ba năm qua, Vương Khung cho rằng mình đã trải qua không ít sóng gió, nhưng vào thời điểm hắn lại nghe đến cái tên này một lần nữa, trong nội tâm cũng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Thù hận ngày xưa liền ở trước mắt, hắn sao có thể giữ bình tĩnh được.

"Ngày này cuối cùng cũng tới sao?" Vương Khung hít vào một hơi thật sâu, bình phục cảm xúc trong đáy lòng.

"Ngươi hẳn phải biết rằng, gã lần này là có chuẩn bị mà đến." Hắc Kiếm Ma nhìn Vương Khung, không khỏi khẽ gật đầu.

Những ngày này, y đã nắm rõ nội tình của Vương Khung, về phần bản án cũ ba năm trước đây kia y cũng có hiểu biết.

Đối với Vương Khung mà nói, thù hận giữa hắn cùng với Diệp Thiên không chỉ là bởi vì La Thanh Nguyên.

Ba năm trước đây, ở giữa hai người cũng đã chú định không chết không thôi.

Cừu địch ở trước mắt, Vương Khung rất nhanh liền kìm nén cảm xúc, dạng tâm tính này xác thực có thể xưng là nhất lưu.

"Gã rốt cuộc cũng không thể ngồi yên." Vương Khung thờ ơ nói.

Thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, cho tới nay, Diệp Thiên cũng đều là cao cao tại thượng, là thần tượng của thế nhân, đứng ngoài tầm với của người cùng thế hệ, gã hành sự thong dong, lạnh nhạt với hết thảy, dường như hết thảy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của gã.

Nhưng lần này, gã cũng không ngồi yên được nữa.

Chưa kết hôn đã bị cướp vợ tương lai, chỉ sợ là không có nam nhân nào có thể nhẫn nhịn, huống chi, chuyện này hiện nay đang huyên náo xôn xao, hội trưởng Bổ Thiên Công Hội đột nhiên xuất hiện gọi vốn cộng đồng truy

cầu tiểu công chúa La Vương Thành, hết lần này tới lần khác vị tiểu công chúa này vẫn là ma xui quỷ khiến đầu tư vào hạng mục trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng kia.

Đây quả thực là đang đánh mặt Diệp Thiên, cái chủng loại "bốp bốp bốp" kia.

"Lần này gã đến chính là kẻ đến không thiện." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

"Trong số những người trẻ tuổi mà ta từng gặp, kẻ này được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, ẩn nhẫn như vậy, một khi bộc phát liền mang theo uy thế như lôi đình."

Chương 327

Từ sau khi sự kiện gọi vốn cộng đồng phát sinh, Diệp Thiên không có bất cứ động tĩnh cùng với tỏ thái độ gì, ngoại giới đều cho rằng gã không chịu đựng được thất bại cùng với đả kích.

Chỉ là ai cũng không biết mức độ thâm sâu của người này là không thể đoán trước, vô thanh vô tức liền đã đi tới La Vương Thành, trực tiếp bức hôn.

"Bức hôn! ? Gã dám bức hôn?" Vương Khung lạnh lùng nói.

Hắc Kiếm Ma ngưng con mắt lại: "Ngươi quá coi thường gã."

"Ngươi cho rằng kẻ này là làm sao có thể đi đến một bước như hôm nay? Ngoại trừ những lão gia hỏa Quang Minh Học Cung kia duy trì, thế lực phía sau gã cũng không nhỏ, có thể nói là rút dây động rừng, nếu không lúc trước cũng sẽ không hứa hôn La Thanh Nguyên cho gã."

Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra, hắn đã sớm nghĩ đến điểm này, nếu như Diệp Thiên không có bối cảnh hậu trường, vậy thì mới có quỷ.

"Phía sau gã có ai?" Vương Khung hỏi.

"Rất rắc rối phức tạp." Hắc Kiếm Ma cho ra dạng lời bình này: "Theo ta biết, ít nhất có ba phương thế lực duy trì gã."

"Thần Vũ Vương chính là một trong số đó."

"Thần Vũ Vương! ?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Hắn ngược lại là không ngờ được Diệp Thiên lại có thể thu hoạch được sự duy trì của Thần Vũ Vương.

Thần Vũ Vương, là ba vị vương khác họ còn sót lại tại Tần Hoàng Đình.

Phải biết rằng, trừ tám đại Vương Thành, có thể đạt đến cấp bậc phong vương, không chỉ cần có thực lực cái thế, còn phải nắm giữ quyền hành lật tung thiên hạ.

Coi như là ở bên trong rất nhiều hoàng tử, hiện nay cũng chỉ có nhị hoàng tử phong vương mà thôi, chứ đừng nói là họ khác.

Thần Vũ Vương chính là một trong số đó.

Theo lời đồn, người này là hảo hữu chí giao của đương kim Tần Hoàng, vào thời điểm Tần Hoàng bệ hạ còn là hoàng tử liền đã đi theo, sau đó đến lúc Tần Hoàng đăng cơ, y càng là có công lớn tòng long, bởi vậy được phong làm vương.

Chỉ là, căn cơ của y còn thấp, bởi vậy vì chưa thể thành lập Vương Thành.

Dù sao, tám đại Vương Thành cũng đều là đại tộc cổ lão truyền thừa ngàn năm, cũng không phải là dạng quyền quý mới nổi này có thể so sánh.

Nhưng mà, trong thời đại này, Thần Vũ Vương quyền cao chức trọng, cũng không ở dưới tám đại Vương Thành.

Có thể nói, tại thiên hạ của Tần Hoàng Đình, có thể thu hoạch được sự duy trì của Thần Vũ Vương, tương đương với một bước lên trời, tiền đồ khó có thể tưởng tượng, coi như là tám đại Vương Thành cũng đều phải suy nghĩ đôi chút.

"Chẳng trách cả gan vậy." Vương Khung lạnh lùng.

"Còn có ai?"

"Kim Sơn Đạo Chủ! ?" Trong mắt Hắc Kiếm Ma lóe lên một vệt vẻ kiêng dè.

"Cái gì? Gã còn có liên hệ cùng với cổ tu sĩ?" Vương Khung khẽ giật mình, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Lãnh thổ của Tần Hoàng Đình rất rộng lớn, ngoại trừ địa vực bốn mươi chín tòa thành trì, tám đại Vương Thành cùng với Đế Đô chiếm đoạt, phần lớn là sông ngòi danh sơn.

Ở bên trong những danh sơn này, có không ít chung linh bảo địa, từ thời đại thượng cổ liền bị tu sĩ chiếm cứ, mở sơn môn, tế luyện Hỏa Chủng, truyền thụ huyền công, truyền thừa hương hỏa.

Bọn hắn sẽ không dễ dàng xuất sơn, cũng rất ít giao thiệp cùng với

người bên ngoài.

Những tồn tại như vậy được xưng là cổ tu sĩ.

Cổ tu sĩ thần bí, cường đại, bảo tồn được rất nhiều truyền thừa, bởi vậy từ trước cho đến nay, những người cầm quyền trên thế gian đều phải kính nể bọn họ.

Được lưu truyền cho đến ngày nay, cổ tu sĩ có thể chiếm cứ một tòa Linh Sơn, mở đạo trường được xưng là Đạo Chủ.

Kim Sơn Đạo Chủ, chỗ chiếm cứ chính là Kim Sơn.

Theo lời đồn núi này linh khí dồi dào, có cửu đại huyền kim, bởi vậy mới được gọi là Kim Sơn.

Thực lực của Kim Sơn Đạo Chủ thâm bất khả trắc, năng lực của y là phái siêu năng, tên là "Độc Bá Thiên Hạ" .

Nghe nói, loại năng lực này một khi thi triển, có thể đầu độc sông lớn, phá huỷ thành trì, huỷ diệt chúng sinh, mang đến vô số bệnh dịch và tai hại cho nhân thế.

Bởi vậy Kim Sơn Đạo Chủ có tên tuổi rất lớn, coi như là các Linh Sơn Đạo Chủ khác cũng đều kiêng kị ba phần đối với y.

"Ta có thể nói cho ngươi biết, cổ tu sĩ rất đáng sợ, mạnh mẽ hơn nhiều so với tu sĩ bình thường, đặc biệt là Kim Sơn Đạo Chủ, một thân tu vi cao thâm mạt trắc, trước đây từng được Tần Hoàng Đình triệu kiến, đã tiến vào cung đình năm lần." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

"Liền ngay cả bệ hạ cũng đều khen không dứt miệng đối với năng lực của y, ban tặng xưng hào."

"Xưng hào gì?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, có thể thu hoạch được sự công nhận của Tần Hoàng, đủ để thấy được sự bất phàm của vị Kim Sơn Đạo Chủ này.

Hắc Kiếm Ma có một chút dừng lại, nhìn Vương Khung, phun ra bốn chữ:

"Kim Sơn Độc Bá!"

Kim Sơn Đạo Chủ, là đạo chủ của Kim Sơn đạo thống đương thời, một

thân tu vi công tham tạo hóa, thậm chí còn thu hoạch được sự công nhận của Tần Hoàng bệ hạ, ban cho xưng hào Kim Sơn Độc Bá.

Bản thân chuyện này chính là một loại biểu tượng của thực lực.

Phải biết rằng, Tần Hoàng bệ hạ cao cao tại thượng, cao thủ bình thường sẽ không có khả năng được y ban cho xưng hào.

"Kim Sơn Độc Bá...thực sự đáng sợ!" Vương Khung không khỏi cảm thán nói.

Lịch sử nhân loại tu hành trải qua mấy lần tuyệt tự, đạo thống có thể truyền đến hôm nay đều có thực lực không tầm thường, rất nhiều truyền thừa đều được bảo tồn, đây mới là chỗ dựa cùng với nội tình lớn nhất của bọn hắn.

Ở bên trong rất nhiều Linh Sơn đạo thống, Kim Sơn tuyệt đối xếp hàng đầu.

Diệp Thiên có thể thu hoạch được sự duy trì của Kim Sơn Đạo Chủ, tự nhiên càng thêm ỷ lại không sợ gì.

Chương 328

"Bây giờ ngươi hẳn đã biết rõ gã khó giải quyết cỡ nào!" Hắc Kiếm Ma nhắc nhở: "Cổ tu sĩ siêu nhiên nhân thế, ẩn vào thế gian, pháp quy giáo điều nhân thế không trói buộc được bọn hắn."

Đặc biệt là loại tồn tại giống như Kim Sơn Đạo Chủ, có thần thông ở trên người, tiêu diêu trần thế, hết thảy hành động đều dựa vào bản thâm, nếu như y giết người, sẽ không kiêng kị gì, sẽ không bị bất kỳ yếu tố nào cản trở.

"Nếu như y thật sự duy trì Diệp Thiên, chỉ sợ sẽ không có nhiều người nguyện ý xung đột cùng với gã." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Y vẫn hơi có hiểu biết đối với Kim Sơn Đạo Chủ.

"Mười năm trước, nếu như không phải Kim Sơn gặp đại biến, Kim Sơn Đạo Chủ cũng bởi vậy mà bị trọng thương, y đã sớm xuất thế thành danh, cũng sẽ không chờ đến hôm nay."

"Ừm?" Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích.

"Còn có người dám động vào đạo thống?"

Thần sắc của Hắc Kiếm Ma hơi trầm xuống, khẽ gật đầu nói: "Mười năm trước, Kim Sơn đạo thống bị một người một đao phá sơn môn, tám trăm môn hạ đệ tử đều bị giết, liền ngay cả Kim Sơn Đạo Chủ cũng đều bị trọng thương, trốn đông trốn tây, mới bảo trụ được tính mệnh."

"Là người nào làm?" Vương Khung chấn kinh.

Trên đời này có rất nhiều cao thủ, Kim Sơn Đạo Chủ tuyệt đối không phải kà mạnh nhất, y bị người đả thương, Vương Khung cũng không kinh ngạc.

Thậm chí là ngay cả sơn môn cũng đều bị đánh phá, môn hạ đệ tử khô héo, tất cả đều bị giết.

Loại thủ đoạn cùng với khí phách này cũng không phải là ai cũng có.

Tồn tại như thế, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, bấm tay có thể đếm được.

"Người động thủ..." Hắc Kiếm Ma hơi dừng lại, chợt phun ra một cái tên.

"Thập Nhị Vương Tọa, Hắc Nhận!"

"Cái gì cơ?" Vương Khung choáng váng.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, lão bản lại có mối liên hệ như vậy với vị Kim Sơn Đạo Chủ kia.

"Bên trong Thập Nhị Vương Tọa, Hắc Nhận là ghét ác như cừu nhất, trước kia Kim Sơn Đạo Chủ bất phàm như vậy, cũng không biết làm sao lại trêu chọc vị sát tinh này..." Hắc Kiếm Ma trầm giọng thở dài.

"Nghe nói trận chiến trước kia vô cùng mơ hồ, Hắc Nhận cũng đều chưa hề hiện thân, ở ngoài ngàn dặm, chém ra một đao, phá huỷ Kim Sơn đại trận, tuyệt diệt tám trăm đệ tử, giết đến mức Kim Sơn Đạo Chủ sợ vỡ mật, giống như chó nhà có tang, trốn ròng rã năm năm mới dám lộ diện."

Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một người đều là truyền kỳ cái thế, có hung danh cùng với truyền thuyết ở bên ngoài.

Một đao phá Kim Sơn, đó là một trong những truyền kỳ thuộc về Hắc Nhận.

"Nghe nói trận chiến kia lưu lại bóng ma ở trong nội tâm của Kim Sơn Đạo Chủ, cái tên Hắc Nhận này cũng trở thành tối kỵ, tuyệt đối không thể tuỳ tiện đề cập." Hắc Kiếm Ma nói.

Trong mắt Hắc Kiếm Ma, cũng không phải vì Kim Sơn Đạo Chủ có quá khứ như vậy liền xem nhẹ y, tương phản, đó cũng trở thành minh chứng cho thực lực cường đại của Kim Sơn Đạo Chủ.

Phải biết rằng, người mà y đối mặt chính là Thập Nhị Vương Tọa.

Đây chính là tồn tại ở trong truyền thuyết, có thể sống sót ở trong tay bọn họ, bản thân liền là một kiện truyền kỳ, một kiện sự tình có thể khoe khoang cả đời.

Kim Sơn Đạo Chủ đã trở nên nổi tiếng nhờ điều này, đồng thời thu hoạch được một cái xưng hào, gọi là "Kỳ tích dưới Hắc Nhận" .

"Hoá ra còn có chuyện như vậy." Khoé miệng của Vương Khung hơi

hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười như có như không.

Hắn hiện tại đặc biệt muốn cười thành tiếng, vị Kim Sơn Đạo Chủ kia thế mà là "người quen cũ" của lão bản.

"Bây giờ ngươi hẳn đã biết rõ vị Kim Sơn Đạo Chủ kia có bao nhiêu đáng sợ." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

"Ta biết rồi." Chẳng biết tại sao, Vương Khung ngược lại là có một chút mong đợi.

Hắc Kiếm Ma liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu, rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, căn bản không có thực sự hiểu rõ được sự đáng sợ của Kim Sơn Đạo Chủ.

Diệp Thiên có nhân vật như Thần Vũ Vương cùng với Kim Sơn Đạo Chủ làm chỗ dựa, làm sao không có khả năng không cường đại được?

"Tiền bối, chỗ dựa còn lại là gì?" Vương Khung hỏi.

"Tam Hoàng Tử." Hắc Kiếm Ma nói thẳng.

"Một vị hoàng tử! ?" Vương Khung nhíu mày.

Đối với hắn mà nói, trong số ba chỗ dựa sau lưng Diệp Thiên, vị Tam Hoàng Tử này ngược lại là khó giải quyết nhất.

Vị Tam Hoàng Tử này không chỉ là hoàng tộc, còn là con trai của đương kim bệ hạ.

Vẻn vẹn chỉ là loại thân phận này liền rất có lực chấn nhiếp.

Lại càng không cần phải nói, uy danh của Tam Hoàng Tử nằm ở bên ngoài, coi như là Vương Khung cũng đều nghe thấy.

Đây chính là cao thủ cảnh giới Dung Khí hàng thật giá thật, thủ hạ của y cũng là cường giả như mây, càng là nắm giữ rất nhiều trọng khí của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, bản thân ở trong triều chính cũng khá có uy vọng.

"Bây giờ ngươi đã hiểu vì sao gã dám tới cửa bức hôn rồi chứ?"

Vương Khung lộ ra thần sắc hiểu ra.

Thần Vũ Vương, Kim Sơn Đạo Chủ, lại thêm Tam Hoàng Tử.

Lưng tựa vào ba toà núi lớn này, chẳng trách Diệp Thiên có thể ngồi lên

vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung.

Cũng chẳng trách gã có thể thu hoạch được sự ưu ái của La Vương Thành, cùng với định ra hôn ước với La Thanh Nguyên.

Hiện nay, có ba vị đại nhân vật này làm chỗ dựa cho gã, gã âm thâm đi tới La Vương Thành, chỉ cần bức bách La Vương Thành sớm thực hiện hôn ước, liền có thể ngăn chặn miệng thiên hạ, thậm chí là đả kích Bổ Thiên Công Hội, đánh mặt tất cả những người đã từng chê cười.

Một chiêu rút củi dưới đáy nồi, đánh vào chỗ bảy tấc của rắn này có thể nói là chơi đến mức lô hoả thuần thanh.

Mấu chốt nhất là về tình về lý, La Vương Thành cũng đều không có lý do cự tuyệt.

Chương 329

Loại cục diện này, coi như là những đại lão Vương Khung hao tâm tổn trí lung lạc kia cũng đều không tiện ra mặt.

"Thật sự rất khó giải quyết." Vương Khung rất rõ ràng tình cảnh hiện tại, hắn muốn lật ngược tình thế, chỉ có thể thử nghiệm một biện pháp.

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được nhìn về phía Hắc Kiếm Ma.

"Ngươi muốn coi trời bằng vung mang đi Nguyên nha đầu căn bản là không thực tế..." Hắc Kiếm Ma nhìn ra ngoài cửa sổ, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, âm thanh cũng trở nên trầm thấp.

"Nhưng chỉ cần ngươi làm được sự tình mà ta nói, La Vương Thành tất nhiên sẽ không phụ ngươi."

"Coi như là từ hôn cũng đều có thể?" Vương Khung hỏi.

"Nếu như ngươi thật sự làm được, cho dù long trời lở đất, cũng mặc cho ngươi làm ầm ĩ."

"Tiền bối..." Vương Khung còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Hắc Kiếm Ma trực tiếp ngắt lời.

"Đến đến lúc đó ngươi liền biết rõ."

Vương Khung lẩm bẩm trong lòng, cũng không có hỏi quá nhiều.

Trên thực tế, yêu cầu mà Hắc Kiếm Ma đề xuất rất đơn giản, trước đó liền đã nói rõ.

Y nói, La Vương Thành có một thanh kiếm hỏng, việc Vương Khung cần phải làm, chính là chữa trị tốt thanh kiếm này.

Một khi thành công, bất kỳ điều kiện gì cũng đều có thể nói, bất kể là điều kiện gì.

"Chúng ta sắp đến nơi!" Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Vương Khung xuyên thấu qua cửa sổ luyện chế từ Lưu Ly Ngọc Tủy liền trông thấy, một cánh cổng bằng đồng khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt mình.

...

Cùng lúc đó, ở dưới cánh cổng có chín khúc quẹo mười tám ngã rẽ, sâu trong cung điện ngầm, âm thanh va đập nặng nề truyền ra từ một cái lồng giam, khiến cho xiềng xích xung quanh bị chấn động đến biến dạng.

"Điên ba mươi năm, trên đời này còn có ai nhớ rõ phong mang của ngươi? Ngươi không kìm nén được sao?"

Giọng nói già nua vang lên ở sâu trong cung điện dưới lòng đất.

Trong bóng đêm, một thân ảnh chậm rãi mở hai mắt ra, bên trong con ngươi đục ngầu nở rộ tinh mang, nhìn về phía đỉnh đầu.

"Khí tức Yêu Tượng!"

Tương truyền, vị trí của tám đại Vương Thành là chỗ Bát Cực.

Cái gì gọi là chỗ Bát Cực?

Nếu coi đại địa như là sinh linh, thì khí sinh sôi ra từ cảm xúc của nó sẽ dung nhập vào địa mạch, hình thành tám loại địa hình đặc thù, được xưng là chỗ Bát Cực.

Bát cấp phong, địa mạch khóa, Đế Đô như đầu rồng, đầu đuôi hô ứng lẫn nhau, dạng cách cục này gọi là cửu long tám tượng cục.

Chín nơi long mạch, dùng tám ổ khoá trói buộc, chỉ có long thủ của quần long mới có thể xuất đầu, tám Long còn lại thay đổi hình dạng, mất đi hình rồng, trở thành chất dinh dưỡng của long thủ, giúp nó bay lên bầu trời.

Chỗ long thủ chính là Đế Đô.

Dạng cách cục này có thể bảo hộ Tần Hoàng Đình, kéo dài trăm đời không dứt, có khí tượng Thánh Triều.

Tương truyền, loại cách cục này là vào thời điểm Tần Hoàng Đình định đỉnh thiên hạ, do một vị cao nhân bố trí, có dụng ý sâu xa.

Cũng bởi vậy, thế hệ tám đại Vương Thành luôn được Hoàng Đình chiếu cố, kéo dài đến nay.

"Vào trước khi tám đại Vương Thành thành lập, địa điểm ban đầu đều là các mỏ tài nguyên khoáng sản, là tài nguyên khoáng sản đặc thù do chỗ Bát Cực dựng dục ra." Hắc Kiếm Ma cầm một ngọn nến mờ nhạt đi ở phía trước nhất, dọc theo cầu thang, không ngừng đi xuống phía dưới.

Vương Khung thì là đi theo sát phía sau.

"Sau này Vương Thành được thành lập, liền thành lập cung điện dưới đất ở bên trên mỏ tài nguyên khoáng sản ban đầu."

Giọng nói của Hắc Kiếm Ma vang lên giữa những bậc thang xoắn ốc sâu không thấy đáy.

"Tám đại Vương Thành, đều có một tòa cung điện dưới đất, theo lời đồn, bên dưới cung điện dưới đất đè ép..."

"Cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Đồ vật!" Hắc Kiếm Ma nói một cách mơ hồ.

"Là thứ gì?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

"Đồ vật mọc ra từ đất." Hắc Kiếm Ma thản nhiên nói: "Tòa cung điện dưới đất này là cấm địa của La Vương Thành, kẻ có thể tiến vào cũng không hơn mười người."

Vương Khung lộ ra sắc mặt nghiêm túc, cung điện dưới đất to như vậy không ngừng kéo dài xuống phía dưới, trên những bức tường đá xung quanh có từng cánh cửa đá, không biết được ở bên trong là cái gì.

"Đừng có nhìn lung tung." Giọng nói của Hắc Kiếm Ma vang lên bên tai.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Từ khi bước vào cung điện dưới đất, hắn liền có cảm giác vô cùng kiềm nén, từ nơi sâu xa, dường như có một loại khí tức đặc thù, tràn ngập cả tòa cung điện dưới đất.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được một loại nhịp tim như có như không.

"Tiền bối...chuyện này..." Vương Khung muốn nói lại thôi nói.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Hắc Kiếm Ma cũng không quay đầu lại, đi ở phía trước dẫn đường.

Tòa cung điện dưới đất này chín quẹo mười tám rẽ, mỗi một đoạn cầu thang đều có ba lối rẽ, đi nhầm một bước, liền sẽ có nguy hiểm sinh tử.

Bởi vậy, nếu như không có Hắc Kiếm Ma dẫn đường, Vương Khung

căn bản không thể đi đến phần cuối.

"Ta có cảm giác, nơi này không giống như là cung điện dưới đất." Vương Khung khàn giọng nói.

"Vậy thì giống cái gì?" Hắc Kiếm Ma thuận miệng hỏi.

"Giống như là...lồng giam..."

Ầm ầm! Đột nhiên, toàn bộ cung điện dưới đất rung động ầm ầm, mặt đất chấn động kịch liệt.

"Tiền bối, đây là..." Vương Khung hoảng sợ nói.

Vào lúc này, hắn cảm giác được rõ ràng, ở phía dưới cùng nhất tòa cung điện dưới đất này, sâu trong lòng đất, có một cỗ dao động mạnh mẽ.

Cỗ dao động này khiến cho Hỏa Chủng màu đen tại vùng đan điền của hắn cũng nhảy dựng lên.

Cùng lúc đó, bên trong Hỏa Giới, hai miếng sắt màu đen lặng lẽ phát ra ánh huỳnh quang mở ảo, con số ở phía trên hiện lên tinh mang, thoáng qua tức thì, giống như hư không.

"Đừng có nói bừa, tòa cung điện dưới đất này không để cho người khác tiến vào là có nguyên nhân." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Chương 330

Y giơ ngọn nến mờ nhạt lên, nhìn xuống phía dưới sâu không thấy đáy, ánh mắt thâm thúy, giống như nhìn vực sâu.

"Tiền bối, ý của ngài là..."

"Cái thế giới này rất lớn, rất khác so với những gì ngươi tưởng tượng!" Hắc Kiếm Ma ngắt lời của Vương Khung.

Vương Khung nuốt nước bọt, thần sắc hơi trầm xuống, không nói thêm gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, cầu thang dài và hẹp dường như đi đến điểm cuối, phía trước có một cánh cửa sắt ngăn lại.

Trước cửa sắt là một mảnh đất vàng, trung tâm có một gốc cổ thụ, toàn thân cháy đen, dường như đã mất đi sức sống.

Nhưng mà, ở dưới gốc cổ thụ khô héo, lại có một đạo thân ảnh gầy yếu ngồi xếp bằng, râu tóc rủ xuống đất, tóc trắng như thương, đan xen vào gốc cổ thụ khô héo ở phía sau.

"Cái quỷ gì đây?" Vương Khung đột nhiên biến sắc.

Khí tức của lão giả trước mặt này quả thực rất quỷ dị, giống như sống mà không chết, giống như chết mà vẫn sống, một hít một thở, giống như sinh tử tuần hoàn.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung lờ mờ cảm giác được khí tức của lão giả tương tự với gốc cổ thụ khô héo ở phía sau, trong cơ thể của lão tràn đầy tử khí, gốc cổ thụ khô héo kia dần dần toả ra sinh cơ.

"Lão tổ, đây chính là người trẻ tuổi ta đề cập tới kia." Hắc Kiếm Ma nói khẽ.

"Lão tổ! ?" Vương Khung ngơ ngác, trong nội tâm nhất thời nổi sóng.

Lão giả trước mặt này có bối phận to đến dọa người, thậm chí ngay cả Hắc Kiếm Ma cũng đều phải xưng một tiếng là lão tổ?

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, người trẻ tuổi, ngươi rất không tệ."

Đột nhiên, lão giả ngồi xếp bằng ở dưới gốc cổ thụ khô héo chậm rãi mở hai mắt ra, âm thanh của lão như hồng chung đại lữ, từng chữ từng câu chấn động khiến cho cung điện dưới đất rung động.

sắc mặt của Vương Khung đại biến, chỉ cảm thấy huyết khí trong cơ thể bốc lên, gần như không thể tự chủ , sắp nổ tung.

Ông! Đúng lúc này, con mắt của lão giả ngưng lại, sâu trong con ngươi đục ngầu bộc phát ra tinh mang doạ người, giống như Thái Bạch Tiên Kiếm, trảm diệt tà nịnh.

Trong khoảnh khắc, trái tim của Vương Khung bỗng nhiên đập dữ dội, chỉ cảm thấy toàn thân bị một cỗ lực lượng đáng sợ vô hình nắm chặt, liền ngay cả Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều muốn nhảy ra ngoài.

Loại lực lượng này vượt qua tưởng tượng, nhảy ra khỏi lẽ thường, căn bản cũng không phải là hắn có thể hiểu được.

"Lão tổ..." Thần sắc của Hắc Kiếm Ma đại biến, y không ngờ được, vừa mới gặp mặt, lão tổ vậy mà lại ra tay với Vương Khung.

Nhưng y còn chưa kịp xuất thủ, chỉ nghe một tiếng ngâm dài thấm nhuần cung điện dưới đất.

Ánh đao màu đen phóng lên tận trời, ngăn cản ở trước người Vương Khung.

Cỗ lực lượng quỷ dị kia giống như là thuỷ triều, xung kích hết đợt này đến đợt khác lên trên Hắc Long Đao.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hắc Long Đao kích hoạt!

Vảy xanh nổi lên, răng nanh lộ ra hoàn toàn, đuôi dài như đao, lóe ra phong mang không thể phá diệt.

Một cỗ khí tức hủy diệt cùng với hung lệ bạo phát ra như lửa.

"Hoạt Tính Binh Trang! ?" Hắc Kiếm Ma hơi biến sắc.

Y vạn lần không ngờ trên người Vương Khung lại có cất giấu một kiện Hoạt Tính Binh Trang, hơn nữa trọng yếu nhất là, kiện Hoạt Tính Binh Trang này không hề tầm thường, không giống so với những gì y biết.

"Trên người tên tiểu tử này có cất giấu bí mật." Trong nội tâm Hắc

Kiếm Ma thầm nghĩ.

"Yêu Tượng Đao! ?"

Sắc mặt của lão giả trầm xuống, bàn tay khô quắt chậm rãi duỗi ra, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, mắt thấy là sắp bay ra từ trong tay của Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, một ngọn lửa trắng chói lòa bay ra từ bên trong Hắc Long Đao.

Ngọn lửa kinh khủng thiêu rụi cỗ lực lượng quỷ dị kia.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ cung điện dưới đất cũng đều rung động, dường như không chịu nổi lực lượng đáng sợ như thế.

"Đây là..." Sắc mặt của Hắc Kiếm Ma đại biến, như lâm đại địch.

Binh khí trong tay Vương Khung cũng không phải là Hoạt Tính Binh Trang bình thường, bên trong lại còn cất giấu một đạo ấn ký, chủ nhân của nó cực kỳ đáng sợ, vẻn vẹn chỉ một đạo ấn ký, lại tạo ra cho y cảm giác áp bách cực kỳ đáng sợ.

Phóng nhãn ra toàn bộ thế gian hiện nay, tồn tại đáng sợ như vậy không hơn hai bàn tay.

"Hoá ra ở sau lưng tên tiểu tử này cũng có chỗ dựa." Trong lòng Hắc Kiếm Ma hơi giật mình một chút.

Vào lúc này, Vương Khung ở trong nội tâm của y càng trở nên thần bí.

"Quả nhiên là ngươi! ?" Lão giả chậm rãi thu tay lại, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

"La Tổ, hắn chính là người ta chọn, ngươi cũng dám động?"

Bên trong ngọn lửa màu trắng, một thanh âm quen thuộc truyền ra, lạnh lùng trầm trọng.

"Thúc què! ?"

Ánh mắt của Vương Khung rung động.

Ở bên trong ngọn lửa màu trắng trước mặt, đạo thân ảnh quen thuộc kia vô cùng sống động.

Quải trượng màu đen phủ đầy vết bẩn, mái tóc loà xoà lộ ra sự cuồng

loạn, quần áo rách rưới bộc lộ ra sự không bị trói buộc, cặp ánh mắt băng lãnh mà tự tin kia...không sai, chính là Thúc què.

Thúc què ở bên trong ngọn lửa, ít một tia lôi thôi cùng với hèn mọn ngày xưa, nhiều thêm một tia uy nghiêm cùng với trang trọng.

"Yêu Tượng, ngươi quả nhiên còn sống." La Tổ nhìn ngọn lửa màu trắng trước người, bên trong con ngươi già nua chứa đầy kiêng kị.

Những người khác có lẽ không biết, nhưng lão quá rõ ràng sự đáng sợ của nam nhân này.

Đây là tồn tại kinh khủng không thua kém Thập Nhị Vương Tọa.

Thậm chí, y càng thêm đặc thù so với Thập Nhị Vương Tọa, nhiều năm qua, Tần Hoàng Đình đang một mực thám thính tung tích của y, Tần Hoàng thậm chí còn chuyên môn thiết lập một cái cơ cấu, dùng để truy tìm tung tích của người này.

Tất cả mọi người đều cho rằng y chết rồi.

Chỉ có một nhóm tồn tại trên đỉnh cao nhất kia biết rõ, nam nhân này tuyệt đối sẽ không chôn vùi trong thế gian.

Chương 331

"Ta cũng không có nói ta đã chết, chỉ là trốn đến một nơi thanh tĩnh mà thôi." Thúc què thản nhiên nói.

Ngọn lửa bùng lên quanh người y, khiến cho y càng thêm anh vĩ bất phàm.

La Tổ nhìn chằm chằm vào y một lúc lâu, dường như có thâm ý nói: "Trước kia ngươi anh hùng và lỗi lạc biết bao, dung nhan có một không hai thiên hạ, không ngờ được lại rơi xuống tình cảnh như vậy..."

"Chỉ có thể trách ngươi không nên dính líu..."

"La Tổ, ngươi đã vượt biên giới!" Thúc què nghiêm nghị quát, cắt ngang lời nói của La Tổ.

Vương Khung ở bên cạnh nghe đến choáng váng.

Dung nhan có một không hai thiên hạ? Thúc què? Hóa ra xưng hào "Bản soái" của Thúc què không phải là tự phong.

"Tiểu tử, ánh mắt của ngươi như vậy là sao?" Thúc què liếc xéo lạnh lùng nói: "Bản soái đã từng trẻ tuổi hào hoa phong nhã, mỹ nhân dâng rượu dưới nến."

Nói xong, Thúc què dùng ánh mắt mỉa mai lướt qua nửa người dưới của Vương Khung, khinh thường nói: "Phong cảnh mà bản soái từng nhìn thấy, cũng không phải là loại gà con như ngươi có thể tưởng tượng."

"..."

Thúc què thu hồi ánh mắt, thần sắc lạnh như băng nói: "Chỉ là nợ tình quá nhiều, phải tìm một chỗ để ổn định cuộc sống."

"..."

"Người như ngươi, coi như ẩn vào nhân thế cũng sẽ không làm cho người ta an tâm, chuyện này giống như hung long giấu huyệt, nhân thế vẫn khó có thể bình an." La Tổ chậm rãi nói, ánh mắt nhẹ nhàng rơi ở trên người Vương Khung.

"Thanh đao mà ngươi chế tạo này không tầm thường, ngươi để cho tên

tiểu tử này mang theo rêu rao khắp nơi, sẽ luôn có người nhìn ra được."

La Tổ nói không sai, Vương Khung còn chưa chân chính khai quật ra uy lực chân chính của Hắc Long Đao, cũng không có nắm giữ hình thái chân chính của nó.

Đến một ngày nào đó, sẽ luôn có người nhìn ra lai lịch của Hắc Long Đao.

Dù sao, ở trong thiên hạ ngày nay, người có năng lực chế tạo dạng đao này là bấm tay có thể đếm được.

"Nhìn ra thì lại như thế nào? Những người kia dám động đến hắn sao?" Thúc què lộ ra thần sắc cô đơn, thản nhiên nói.

Vẻn vẹn chỉ một câu, khí tức cuồng bá phách lối đập vào mặt, trực tiếp khiến cho trụ trời nghiêng ngả, thiên địa sụp đổ.

Trong lúc hoảng hốt, Vương Khung phảng phất như trông thấy Thúc què đang tỏa ánh sáng, sáng long lanh, chói mắt.

"Không hổ là Yêu Tượng, vẫn cao ngạo, coi trời bằng vung như vậy, không để bất luận kẻ nào ở trong mắt." La Tổ thản nhiên nói.

Ngôn ngữ của lão ôn hoà, lại vẫn tràn ngập kiêng kị như cũ.

"Ngươi phải biết rằng, thân phận của ngươi đặc biệt, có rất nhiều người trên đời này kính ngươi, sợ ngươi, nhưng người có thù sâu như biển với ngươi vẫn như cũ là không ít, ngươi luyện đao cho hắn, tất nhiên sẽ dẫn đến hoạ sát thân cho tên tiểu tử này."

Lời nói của La Tổ là sự thật, cho dù là cường giả cái thế vô địch, trên đời này vẫn như cũ sẽ có kẻ địch, bọn hắn e ngại thực lực vô địch kia, nhưng phần kính sợ này cũng khó có thể xua tan cừu hận trong lòng.

"Tranh đấu trong cùng thế hệ, tên tiểu tử này chết ở bên ngoài, ta không có lời nào để nói, nhưng nếu như có người dám buông bỏ mặt mũi, lấy lớn hiếp nhỏ..." Thúc què cười lạnh nói.

"Như vậy cả nhà liền chôn cùng...đương nhiên, cũng bao quát cả La Vương Thành các ngươi!"

Thanh âm của Thúc què quanh quẩn ở bên trong cung điện dưới đất.

Vương Khung nghe đến mức tâm thần khuấy động, nhiệt huyết sôi trào.

Trên thế gian hiện nay, dám nói những lời này ở ngay trước mặt lão tổ La Vương Thành có thể có được mấy người?

Đây cũng không phải là uy hiếp, mà là cảnh cáo, cảnh cáo trần trụi, dùng cả nhà La Vương Thành để làm cảnh cáo.

"Quá lợi hại, trước đây tại sao ta không có phát hiện ra Thúc què đẹp trai như vậy?" Đôi mắt của Vương Khung rung động, hai tay nắm chặt, gần như không thể là chính mình.

Lúc này, Hắc Kiếm Ma cũng lộ ra vẻ mặt chấn kinh.

Hiển nhiên, y đã nhìn ra lai lịch của người trước mặt này, chính là bởi vì như vậy, gợn sóng trong nội tâm của y khó bình, quả thực là không dám tưởng tượng.

Ánh mắt của Hắc Kiếm Ma đảo qua Vương Khung, sắc mặt đại biến.

Y nằm mơ cũng đều không có ngờ được, Vương Khung lại còn có liên quan đến loại nhân vật cấm kỵ bên trong truyền thuyết này.

"Tên tiểu tử này giấu quá sâu, vốn cho rằng sau lưng hắn không có bối cảnh, hiện tại xem ra, có lẽ thật đúng là có thể tranh một phen cùng với Diệp Thiên." Trong nội tâm Hắc Kiếm Ma âm thầm nói.

Sau lưng Diệp Thiên mặc dù cũng có chỗ ỷ vào, nhưng so sánh cùng với vị trước mắt này...

Hắc Kiếm Ma không nhịn được lắc đầu, Kim Sơn Đạo Chủ đúng là rất lợi hại, nhưng vị ở trước mắt này lại là "Yêu Tượng" ở bên trong truyền thuyết, cái gì mà Kim Sơn Đạo Chủ, có thể trực tiếp dùng một chân đạp chết.

"Ngươi vậy mà coi trọng tên tiểu tử này như thế?" La Tổ có một chút kinh ngạc.

lão biết rõ, đến dạng cấp bậc như bọn hắn, hạt giống bình thường căn bản sẽ khó mà lọt vào pháp nhãn.

Bởi vì có thể đi đến một bước này, bản thân bọn hắn liền chính là yêu nghiệt kinh khủng nhất thế giới, cái gọi là thiên phú vào trước khi trưởng

thành là không đáng giá được nhắc tới.

Coi như là loại thiên phú như Diệp Thiên kia, cũng không đáng cho loại tồn tại như La Tổ, Thúc què đích thân ra mặt dạy dỗ, trừ phi là thân thích ruột thịt.

Nhưng xem ra, Vương Khung hẳn không phải là con tư sinh của Thúc què, nếu không tướng mạo sẽ có thể đề cao lên bảy ~ tám cái đẳng cấp.

Vương Khung nghe thế cũng cảm thấy nghi hoặc, bất kể là lão bản, hay là Thúc què, thậm chí là vị Lão Hạt Tử không hỏi thế sự kia, sự quan tâm đối với hắn dường như vượt mức bình thường.

Chương 332

Mặt khác, ba năm trước, hắn trọng thương ngã gục, lưu lạc đến Tam Dương Trấn.

Trên đời này nào sẽ có sự tình trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì Hỏa Chủng màu đen? Nhưng khi đó hắn còn chưa có thu hoạch được Hỏa Chủng màu đen.

"Ngươi muốn biết tại sao không?" Thúc què lạnh lùng nói.

"Vì sao?" La Tổ buột miệng hỏi.

"Lão Hạt Tử nói, tướng mạo của tên tiểu tử này là một đứa con hiếu thảo, thích hợp làm ma chay chôn cất nhất, cho nên mới giữ hắn lại, mai sau sẽ đưa tang cho chúng ta." Thúc què thản nhiên nói.

"Ta..." Vương Khung há to miệng, những cũng không nói thêm gì.

Nếu như có một ngày như vậy, hắn chắc chắn sẽ uống rượu ăn thịt ở trước mộ phần Lão Hạt Tử, đốt cho y ngọn nến xấu nhất, cho lão già này thèm chết.

"Chúng ta! ?" La Tổ đột nhiên co con ngươi lại, bén nhạy bắt giữ được từ ngữ mấu chốt nhất này.

Như thế mà nói, sau lưng tên tiểu tử trước mặt này không chỉ có một mình Yêu Tượng?

Trên thế gian hiện nay, có thể có tư cách xưng hô "chúng ta" cùng với Yêu Tượng là tồn tại cỡ nào?

"Tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì? Không chỉ thu hoạch được sự coi trọng của Yêu Tượng, sau lưng lại vẫn còn có cao thủ?" La Tổ kinh nghi bất định.

"Chẳng lẽ hắn là con tư sinh của Tần Hoàng? Nếu như dùng quan hệ giữa Yêu Tượng cùng với Tần Cửu mà nói, thật sự là có khả năng..."

La Tổ xoay chuyển tâm niệm, nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, không ngừng suy đoán.

Cùng lúc đó, phân lượng cùng với địa vị của Vương Khung ở trong nội

tâm của lão cũng bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Ở trong mắt La Tổ, giá trị của Yêu Tượng là khó mà đánh giá, thậm chí còn ở phía trên Thập Nhị Vương Tọa, bởi vì danh hào của Yêu Tượng đại biểu cho không chỉ là vũ lực, mà còn là kỹ năng rèn độc nhất vô nhị trên thế gian.

"Yêu Tượng, cả đời ngươi đã chế tạo tổng cộng bao nhiêu binh khí?" La Tổ hỏi.

Thúc què hơi suy nghĩ một chút, mới nói: "Những thứ rác rưởi kia không tính, chân chính được xưng tụng là binh khí có tổng cộng 36 thanh."

La Tổ im lặng, 36 thanh binh khí kia không phải đã xưng hùng cả thế gian, uy danh ở bên ngoài?

Chỉ là thế nhân không biết, tất cả chúng nó đều đến từ trong tay của một người.

"Nếu như ta đoán không sai, binh khí ngươi đang chế tạo hẳn là..." La Tổ có một chút dừng lại, chợt dùng ngữ khí điềm nhiên nói.

"Thiên Hạ Bá Đạo Chi Kiếm!"

Ông! Đại não của Vương Khung nổ vang, Hắc Long Đao trong tay ngâm dài một tiếng, vẻn vẹn chỉ là danh hào, liền khiến cho thanh đao này sinh ra địch ý nồng đậm.

"Thiên Hạ Bá Đạo Chi Kiếm! ?" Vương Khung khẽ lẩm bẩm cái tên này.

"Đứng có nói bừa!" Đúng lúc này, Hắc Kiếm Ma nhắc nhở.

Cường giả thiên hạ, chí linh chi vật đều có năng lực cảm ứng khi tên bị đọc lên, nếu như đề cập tới tên của bọn họ, sẽ dễ bị cảm giác từ nơi sâu xa.

Đây cũng là lý do tại sao ở bên trong những năm tháng cổ lão, rất nhiều văn minh kính sợ quỷ thần, nhưng mà gặp tai nạn, liền miệng tụng danh hào, cầu xin phù hộ.

"Binh khí mạnh nhất! ?" Trên gương mặt băng lãnh của Thúc què hiện ra một nụ cười như có như không, y xoay đầu lại, nhìn về phía đao trong tay Vương Khung, chợt lại nhìn về phía Vương Khung.

Cái nhìn này, giống như dung nham trên núi lửa, vô cùng nóng bỏng.

"La Tổ, một ngày nào đó, ngươi sẽ biết rõ cái gì gọi là binh khí mạnh nhất."

Thúc què nói, bước ra một bước, ngọn lửa màu trắng theo sát.

"Kiếm của La gia các ngươi vẫn còn sắc bén, ngươi muốn để cho tên tiểu tử này chữa trị sao?"

Thúc què giống như một đoàn hỏa diễm, đi đến trước người La Tổ.

Lực lượng kinh khủng như cuồng triều trào dâng, càn quét cung điện dưới đất.

Hắc Kiếm Ma sắc mặt đại biến, ngăn cản ở trước người Vương Khung, sóng nhiệt mãnh liệt chấn động khiến cho toàn bộ cung điện dưới đất rung chuyển.

"Đây chính là lựa chọn của hắn..." La Tổ hờ hững nói: "Hắn muốn La Vương Thành coi trời bằng vung, liền phải trả giá đắt."

"Được, ta cũng muốn nhìn xem, thanh kiếm kia...rốt cuộc có thể giống như Đại Kiếm nói hay không, trở thành một trong những phong mang chói mắt nhất thế gian."

Giọng nói của Thúc què biến thành trầm trọng đáng sợ, giống như âm thanh lôi đánh cuồng vũ trong lò rèn kia.

"Đại Kiếm...nam nhân ở bên trong Thập Nhị Vương Tọa tỏ ra không thích sống chung nhất kia..." La Tổ khẽ nói.

Cho dù mai danh ẩn tích mười mấy năm, nhưng thân thể của nam nhân kia lại giống như kiếm quang, khắc thật sâu ở trong trái tim của lão, vĩnh viễn không xóa được.

"Bởi vì y đã từng nói, kiếm giả, vĩnh viễn là cô độc." Thúc què khẽ nói.

Vừa dứt lời, thân hình của y tán diệt, hóa thành hỏa diễm vô tận, dung nhập vào bên trong cửa đồng lớn trước mắt.

"Tiểu quỷ, lạc ấn trong đao đã biến mất, về sau ngươi phải tự dựa vào chính mình, đây là điều cuối cùng mà ta có thể giúp ngươi."

Thanh âm của Thúc què dần dần tiêu tán.

Đột nhiên, cửa đồng lớn phảng phất như kích hoạt, đường vân phía trên bắt đầu nhúc nhích, cơ quan bên trong vận chuyển không thôi.

"Tiểu quỷ, y thật quá coi trọng ngươi, không tiếc hao phí đạo lạc ấn này, gia cường cấm chế nơi đây, bằng không mà nói...ngươi chỉ sợ sẽ không thể tiến tới gần thanh kiếm kia." La Tổ khẽ nói, nhìn Vương Khung thật sâu.

Lúc này, trong nội tâm Vương Khung vô cùng hiếu kì, rốt cuộc là hung kiếm thế nào mà lại lợi hại như thế.

Ầm ầm! Cửa đồng lớn từ từ mở ra, khí lưu trầm trọng xông ra từ bên trong cửa lớn, lộ ra một tia huyết tinh cùng với sát phạt.

"Đây là..." Tràng cảnh bên trong cửa lớn khiến cho Vương Khung kinh ngạc đến ngây người.

Thi thể yêu thú khắp nơi, như là núi nhỏ, không biết rõ là bị lực lượng gì cắt chém toàn bộ thành thịt vụn.

Nơi ánh mắt chiếu tới, giống như là địa ngục.

Chương 333

Ở trung tâm của "lò sát sinh" này có một thân ảnh đang quỳ gối, toàn thân bị xiềng xích xuyên thủng, trọn vẹn mười tám sợi xiềng xích kết nối với toàn bộ cung điện dưới đất.

Cùng lúc đó, có một tảng đá lớn màu vàng đè ép ở phía sau lưng của y, phía trên khắc đầy phù văn.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung kinh hãi thất sắc.

Đằng sau cửa đồng lớn trấn áp là một người?

Tình trạng của y cực kì khủng bố, đá lớn đè lên người, khoá nặng xuyên thân, nếu như đổi lại thành người bình thường đã sớm chết.

Coi như là Vương Khung cũng có thể cảm nhận được khí tức của y, dường như là đang ngủ say.

"Tiền bối, không phải nói là chữa trị..."

"Y chính là kiếm của La Vương Thành chúng ta!" Giọng nói nhàn nhạt của La Tổ vang lên, quanh quẩn ở bên trong cung điện dưới đất.

"Cái gì?" Vương Khung ngơ ngác thất sắc, có một chút không dám xác định, hắn kinh ngạc nhìn về phía Hắc Kiếm Ma.

Hắc Kiếm Ma khẽ gật đầu, lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói: "Không sai, hắn chính là kiếm mạnh nhất của La Vương Thành chúng ta."

"Tiền bối, ngài không phải đang giỡn với ta đó chứ! ?" Vương Khung không thể tin được.

"Ba mươi ba năm trước, La Vương Thành sinh ra một đôi anh hài. Đó là một đôi song bào thai, tướng mạo của bọn hắn giống nhau như đúc, nhưng số phận của bọn hắn lại khác nhau từ khi sinh ra."

Giọng nói nhàn nhạt của Hắc Kiếm Ma quanh quẩn ở bên trong cung điện dưới đất.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung hỏi.

Hắc Kiếm Ma lộ ra thần sắc trầm trọng, lắc đầu thở dài: "Trước đây La Vương Thành đã từng âm thầm tiến hành một hạng kế hoạch, tên là...Kiếm

Thai!"

"Kế hoạch này là vì để đạt được một loại năng lực vô cùng cổ lão, loại năng lực này có thể đạt được thông qua bồi dưỡng nhân lực, chỉ là...yêu cầu bắt đầu bồi dưỡng từ phôi thai."

Vương Khung nghe thế, trong lòng hơi giật mình một chút, mơ hồ cảm thấy không ổn.

"Có lẽ ngươi cũng tưởng tượng được, loại năng lực này rất nguy hiểm, phôi thai nhỏ yếu căn bản là không có cách nào gánh chịu, sau khi hi sinh một lượng lớn tộc nhân, rốt cuộc cũng có một người thụ thai thành công." Hắc Kiếm Ma thở dài.

"Người phụ nữ đó đã sinh ra một cặp song sinh, và nàng cũng đã chết vào đêm hôm đó."

"Cặp song sinh này đến với niềm hy vọng, lại phảng phất như báo trước điềm chẳng lành."

"Bọn hắn đã thức tỉnh loại năng lực cổ lão kia?" Vương Khung hỏi.

Hắc Kiếm Ma lắc đầu: "Cũng không có, trên thực tế, thiên phú của bọn hắn có một chút chênh lệch, ca ca rất mạnh, từ nhỏ đã có biểu hiện kinh diễm, đệ đệ lại rất yếu, thậm chí là không thể ngưng tụ Hỏa Chủng."

"Mãi cho đến năm mười bốn tuổi, bọn hắn cũng đều không có hiển lộ ra dấu hiệu của loại năng lực cổ lão kia, trong tộc rất là thất vọng, cảm thấy kế hoạch thất bại, bởi vậy cũng liền bỏ mặc cặp song sinh này, không còn giám sát quản thúc."

"Đảo mắt hai năm qua đi, ở dưới sự trông coi của ca ca, đệ đệ mặc dù chưa hề thức tỉnh năng lực, nhưng cuộc sống lại rất phong phú, thậm chí còn quen biết một vị cô nương, qua ít ngày nữa liền sẽ kết hôn..."

Nói đến chỗ này, Hắc Kiếm Ma có một chút dừng lại, trên mặt toát ra một chút bất đắc dĩ cùng với tiếc hận.

"Chỉ tiếc là sau đó có người vạch trần, nữ tử kia có lai lịch không rõ, bị nghi ngờ là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội."

"Dạng thân phận này đã là phạm vào tội chết, vào ngày kết hôn, Vương

Thành điều động cao thủ tới đuổi bắt...đệ đệ vào trước đó đã thu hoạch được tin tức, quỳ xuống van xin trong tộc mở ra một mặt lưới, nhất định phải điều tra rõ ràng, đây chính là đại tội, sao có thể xử trí theo cảm tính?" Hắc Kiếm Ma thở dài.

"Đêm hôm ấy, vào thời điểm đệ đệ chạy đến trong tộc, thê tử người còn mặc áo cưới đã ngã ở bên trong vũng máu, tự tay hạ thủ chính là ca ca của y..."

"Ài..." Vương Khung thở dài.

Y biết, vị ca ca này này của mình là muốn bảo toàn đệ đệ của mình.

Chỉ là đối với đệ đệ mà nói, người mình thương nhất lại bị người thân nhất của chính mình giết chết, loại thống khổ này là tuyệt đối không thể thừa nhận.

Y căm giận muốn điên, muốn phản nghịch Vương Thành, các cao thủ ở đó đương nhiên không thể để cho y làm như vậy.

Vào lúc đó, ca ca của y ra mặt, muốn cứu sống tính mạng của y, trong hỗn loạn, lại bị đồng bạn chém giết.

Trong vũng máu, ca ca ngã ở trước người đệ đệ, máu mủ tình thâm, cả hai hoà quyện.

Thảm kịch và đả kích như vậy triệt để khiến cho đệ đệ phát cuồng.

Lúc đó, Hỏa Chủng của ca ca dần dần dập tắt, nhưng một ngọn lửa yếu ớt lại dấy lên trong cơ thể đệ đệ.

"Chuyện này..." Vương Khung kinh hãi, mơ hồ đoán được cái gì.

Huynh đệ khác đường, lấy huyết nhục kia, nhen nhóm Hỏa Chủng của ta, đúc sinh tử kiếm, bất sinh bất diệt.

Đây chính là cái gọi là Kiếm Thai!

Dưới đêm trăng, năng lực cổ lão kia rốt cuộc thức tỉnh.

Dị năng giả vĩ đại Hoắc Pháp Vương đã từng nói, ở phía dưới quang minh vinh quang, sẽ có bóng tối ẩn sau.

Đường đường là La Vương Thành, cũng có một quá khứ đen tối không chịu nổi như vậy, không tiếc dùng tính mệnh của tộc nhân làm đại giá, thúc

đẩy cái gọi là kế hoạch khôi phục năng lực cổ lão.

Cuối cùng, nó đã tạo ra bi kịch không thể cứu vãn này.

Người mình yêu thương nhất chết ở trong tay ca ca, sau cùng, ca ca có huyết thống tương liên duy nhất trên đời này lại bởi vì bảo vệ mình, chết ở trong tay người khác.

Thảm kịch như vậy, bất kể đối với người nào, cũng đều là nỗi đau đớn không thể tiếp nhận.

Thần sắc của La Tổ không thay đổi, bên trong con ngươi không có một chút gợn sóng chập trùng nào.

Đứng tại độ cao như lão, những gì lão nhìn thấy là sự tiếp nối của gia tộc, là vinh quang huyết mạch, là La Vương Thành vĩnh viễn huy hoàng.

Vì những điều này, mọi thứ đều có thể được coi như là một sự hy sinh.

Chương 334

Hắc Kiếm Ma thở dài: "Đêm hôm ấy, năng lực cổ lão lần đầu tiên hiển hiện thế gian, sức mạnh đáng sợ đó phảng phất như không phải là nhân gian có thể sở hữu."

"Y đại khai sát giới, chém giết ba trăm đệ tử, trên đường phố, thi thể trải dài..."

Vương Khung nghe thế, rất là cảm khái.

Là một người bình thường, tất cả những gì y có thể nghĩ đến là một cuộc sống bình yên.

Nhưng đêm đó, y bị đồng tộc đẩy xuống vực sâu, hóa thân thành tu la.

"Ngươi cũng đã thấy, y chính là nam nhân trước mặt này."

"Y tên là La Sinh!" Hắc Kiếm Ma chỉ vào thân ảnh bị trấn áp ở bên trong cửa đồng lớn nói.

"Các ngươi không có giết y?" Vương Khung hỏi.

Hắc Kiếm Ma lắc đầu: "Thiên phú của y quá kinh diễm, đặc biệt là loại năng lực thức tỉnh kia, La Vương Thành sẽ không có khả năng từ bỏ y."

"Sau cùng, y bị chế trụ, nhốt ở bên trong tử lao, sự tình phía sau lại là nằm ngoài dự liệu."

"Xảy ra chuyện gì?" Vương Khung hỏi.

"Thê tử của y cũng không phải là người Hắc Ám Giáo Hội, chẳng qua là ca ca của y quá mức loá mắt, dẫn tới dòng dõi của một vị cao tầng trong tộc ghen ghét, cho nên mới vu oan hãm hại."

Vương Khung ngạc nhiên, vận mệnh đã chơi đùa với nam nhân trước mắt này, một lần chơi đùa đã cải biến vận mệnh cả đời của y.

"Sau đó thì sao?" Vương Khung hỏi.

"Nhất mạch kia bị tàn sát, không còn một người sống." Hắc Kiếm Ma lạnh lùng nói.

Vương Khung hơi nhướng mắt lên, nhìn đối phương thật sâu.

Nếu như La Sinh không có thức tỉnh loại năng lực kia, như vậy chỉ là

một người bình thường không có một chút giá trị nào, La Vương Thành tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Thậm chí, La Sinh sẽ bị giết như giết heo.

Vì vãn hồi lại vật thí nghiệm duy nhất thức tỉnh năng lực cổ lão này, La Vương Thành sát phạt quả quyết đến mức khiến cho Vương Khung cũng đều cảm thấy kinh hãi, sát hại đệ tử nhất mạch, dùng máu tươi để đổi lấy sự vinh quang của La Vương Thành.

Ở phía dưới quang minh vinh quang, sẽ có bóng tối ẩn sau!

Mọi thứ trên đời, có lẽ thật sự là như vậy.

"Hơn một ngàn tính mạng, dường như đã làm nguôi ngoai nỗi hận trong lòng La Sinh, La Vương Thành cho y sinh mệnh, lại mang đi toàn bộ hi vọng của y, báo thù cho y, nhưng nó cũng khiến y mất đi hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình..."

"Mâu thuẫn như vậy, xé rách như vậy, cuối cùng đã khiến y lựa chọn một con đường khác, chính là làm tê liệt linh hồn của chính mình."

Nói đến đây, Hắc Kiếm Ma có một chút dừng lại, trong mắt lóe lên một vệt lãnh ý.

"Cái gì?"

"Giết chóc!"

"Bắt đầu từ lúc kia, y điên cuồng tu luyện, lúc đó, mọi người mới phát hiện ra, thiên phú của y đáng sợ đến kinh người, thực lực đột nhiên tăng mạnh, mỗi ngày đều đang biến hóa..."

"Y bắt đầu khát vọng chiến đấu, đi ra khỏi La Vương Thành, bên ngoài là sân khấu càng lớn hơn."

"Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, tám đại Vương Thành, Quang Minh Học Cung, Tần Hoàng Đế Đô, thậm chí là Hắc Ám Giáo Hội..."

"Mũi kiếm của y đánh đâu thắng đó, cao thủ chết ở trong tay y vô số kể, nhưng mà, y không chỉ điên cuồng như thế, phàm là người bị y để mắt tới, không có một ai có thể sống, mọi người gọi y là người điên, từ quan sát ban đầu, đến thưởng thức, đố kị, kính trọng, sau cùng triệt để biến thành sợ

hãi."

"Phần sợ hãi này đã triệt để đúc thành hung danh của y, y cũng bởi vậy thu hoạch được một cái xưng hào."

"La Sinh Sát Kiếm!"

"La Sinh Sát Kiếm! ?" Vương Khung ngơ ngác.

Cái danh hiệu này hắn từng nghe nói qua, nghe được từ chỗ của một vị bằng hữu.

Nàng nói, đó là tuyệt thế hung kiếm của La Vương Thành, từng làm cho thiên hạ sợ hãi, là ác mộng của rất nhiều người.

Vương Khung cho rằng đó thật sự là một thanh kiếm, lại không có nghĩ đến lại chính là nam nhân trước mắt này.

Có lẽ, đối với La Vương Thành mà nói, từ đầu đến cuối thật sự chỉ xem y như là một vật thí nghiệm thành công, một thanh hung kiếm dùng để uy hiếp các phe.

"Y càng ngày càng mạnh, cường đại đến dường như không có cực hạn." Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

Xét về tuổi tác, y lớn hơn La Sinh mười tuổi, chỉ là thực lực của La Sinh đang dần dần đuổi kịp thậm chí là siêu việt y.

Năm đó, phát sinh một kiện đại sự.

La Sinh Sát Kiếm tìm được một thanh "Kiếm" khác.

"Đại Kiếm" bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Hai người đại chiến một trận, La Sinh Sát Kiếm tiếp được mười chiêu của Đại Kiếm mới bị đánh bại, chiến quả truyền ra, thiên hạ chấn động.

Phải biết rằng, thanh kiếm Thập Nhị Vương Tọa kia, giết người cho tới bây giờ cũng đều không đến ba kiếm.

Đại Kiếm nói, y là một vị kiếm giả chân chính, nhưng y có thể thao túng sinh tử của người khác, lại không có cách nào khống chế tâm tình của mình.

Kiếm giả, là không thể bị tâm tình của mình chi phối.

Nếu có một ngày y có thể khống chế tâm tình của mình, y sẽ là một trong những phong mang sáng nhất thế gian này.

Trong mắt Hắc Kiếm Ma hiện ra vẻ tiếc hận, một nam nhân bị yêu hận tình cừu cuốn lấy như vậy, y sao có khả năng khống chế được tâm tình của mình.

Trên đời, chỉ có giết chóc mới có thể đem lại cho y một chút bình yên.

Hai năm sau trận chiến với Đại Kiếm, người điên La gia lại làm ra một cái quyết định điên cuồng.

Y đi theo dấu chân Lâm La Thiên ba ngàn năm trước, dọc theo Táng Viêm Hà, tiến vào cấm khu.

"Cái gì?" Vương Khung đột nhiên biến sắc.

Dòng sông cổ xưa nhất thế giới, nó đại biểu cho khởi nguyên cùng với tận cùng, theo lời đồn, con sông này đi qua một phiến khu vực, là nơi cấm tất cả sinh vật sống.

Vô luận là nhân loại hay là yêu thú cũng không thể đặt chân nửa bước.

Đó chính là cấm khu.

Chương 335

Từ xưa đến nay, chỉ có Lâm La Thiên thành công xuyên qua cấm khu, đi đến cuối trời, đồng thời còn sống trở về.

"Y thật sự là một người điên." Vương Khung cũng đều không nhịn được nói.

"Tiền bối, y biến thành như thế này, là bởi vì tiến vào cấm khu? Y đã đi tới rồi?"

Vương Khung có một chút không dám tin tưởng, từ xưa đến nay, nếu là người tìm chết tiến vào cấm khu, cơ hồ không thể còn sống sót mà đi ra ngoài.

"Ba năm sau, có người phát hiện ra y, y đã biến thành loại bộ dạng này." Hắc Kiếm Ma ngưng trọng nói: "Trong cơ thể của y có một loại sinh mệnh ký túc, không ngừng phá hư cơ năng thân thể của y, đồng thời thường xuyên sẽ mất khống chế phát cuồng."

"Sinh mệnh?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Trong màn sương máu dày đặc, tấm thân tàn tạ kia có hàng loạt vết thương gớm ghiếc.

Đột nhiên, một con côn trùng nhỏ màu đen chui ra từ vết thương, nó tham lam hút sương máu trong không khí, cùng với chất dinh dưỡng trong cơ thể La Sinh.

Con côn trùng nhỏ này dường như không biết thỏa mãn, thân thể càng lúc càng lớn, chờ đến sau cùng, giống như là viên thịt tròn vo, bỗng nhiên nổ tung.

Tàn dư rải rác hóa thành khí đen, một lần nữa tụ hợp, biến thành côn trùng mới, dọc theo vết thương, chui vào trong cơ thể La Sinh.

"Đây là thứ quỷ gì?" Vương Khung kinh ngạc nói.

Hình thái sinh mệnh của con côn trùng màu đen này là chưa từng nghe thấy, chúng nó ký túc ở trong cơ thể La Sinh Sát Kiếm, xem y như một nguồn tài nguyên, tham lam hấp thu tinh hoa sinh mệnh trong cơ thể.

Loại côn trùng này rất kỳ quái, dục vọng vĩnh viễn không có cách nào đạt được thỏa mãn, kết quả của sự háu ăn thậm chí có thể khiến nó nổ tung mà chết.

Nhưng mà thi thể của nó hóa thành khí đen, lại có thể tụ hợp một lần nữa, dựng dục ra côn trùng mới, cứ lặp lại như thế, không ngừng không nghỉ.

"Hết thảy mọi thứ bên trong cấm khu đều là không biết, loại côn trùng này dường như không phải là sinh mệnh, hết thảy lực lượng đều không có tác dụng đối với nó, cũng khó có thể khu trừ ra khỏi cơ thể La Sinh." Hắc Kiếm Ma lắc đầu thở dài.

"Vậy thì ta có thể làm cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Loại vật này đã vượt qua phạm trù nhận biết của hắn, hắn không cho rằng chính mình có năng lực có thể chữa trị thanh hung kiếm này.

"Năng lực của ngươi có hiệu quả tái tạo, cây khô gặp xuân, tìm sự sống trong cái chết..."

"Có lẽ sẽ có thể mượn nhờ loại năng lực này chữa trị vết thương của y, kích hoạt nhục thân, kích thích Hỏa Chủng, đúc lại cơ năng phòng ngự của thân thể, nội ngoại cộng hưởng, có lẽ sẽ có thể tiêu diệt loại côn trùng này."

Hắc Kiếm Ma nói ra ý nghĩ trong lòng.

Hiện nay La Sinh như thể giếng cạn bị đục rỗng, điều Vương Khung cần làm chính là bổ khuyết chữa trị những lỗ hổng này, đồng thời rót vào nguồn nước mới.

Kể từ đó, chiếc giếng cạn này có lẽ sẽ có thể toả sáng sinh cơ một lần nữa.

"Ta đoán chừng tác dụng sẽ không lớn." Vương Khung nhíu mày nói.

Cho dù rời đi thật xa, hắn cũng có thể cảm giác được côn trùng không ngừng chui ra từ trong cơ thể La Sinh Sát Kiếm, vô cùng quỷ dị.

Hắn thậm chí còn không cảm giác được dao động sinh mệnh của loại côn trùng này, hình thái tồn tại của chúng vô cùng cổ quái.

Coi như là Long Viên Khí cũng chưa chắc chắn có thể hữu hiệu.

"Sự do người làm, cứ thử xem đi, đây là hi vọng của y, cũng là hi vọng của ngươi." Hắc Kiếm Ma nói.

Tầm quan trọng của La Sinh Sát Kiếm đối với La Vương Thành là không thể giải thích, có người điên này ở đây, tất cả thiên hạ đều kiêng kị.

Về phần Vương Khung, một khi thật sự cứu La Sinh Sát Kiếm trở về, coi như là sự tình lớn bằng trời, La Vương Thành cũng sẽ đáp ứng.

Dù sao, chuyện này là công lao khó có thể tưởng tượng, huống hồ, sau lưng Vương Khung còn có tồn tại không thể đắc tội.

"Như vậy liền thử đi." Vương Khung chỉ có thể kiên trì.

Hắn đi vào cửa đồng lớn, đạp lên thi thể yêu thú khắp nơi, cẩn thận từng li từng tí đi đến trước người La Sinh.

Nam nhân lưu lại hung danh hiển hách ở trong nhân thế này, nhìn tại khoảng cách gần, hình dạng không được tính là đẹp trai, thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng giữa lông mày và mắt lại có một tia sắc bén, tràn đầy uy nghiêm, khiến trong lòng người ta sợ hãi.

Tóc y rối tung, trên người bị từng sợi xiềng xích xuyên qua, khí tức cực kỳ yếu ớt.

Vương Khung biết rõ, vào trước khi ấn ký của Thúc què tiêu tán, đã gia cường cấm chế nơi này, cứng rắn trấn áp người điên này.

Bằng không mà nói, một khi người điên này tỉnh lại, Vương Khung sẽ gặp nguy hiểm.

"Lão tổ, ngài nói xem hắn có thành công không?" Ở nơi xa, Hắc Kiếm Ma nhìn, nói nhỏ.

La Tổ lộ ra thần sắc hờ hững, lắc đầu: "Hết thảy mọi thứ trong cấm khu đều là không biết, tất cả những tồn tại có liên quan đều siêu việt biên giới nhận biết của chúng ta."

"Loại côn trùng này dường như miễn dịch đối với năng lực, hi vọng cũng không lớn."

La Tổ rơi vào trầm mặc, những năm này, lão đã thử qua rất nhiều phương pháp, nhưng côn trùng màu đen kia phảng phất như bất diệt, vừa

không triệt để giết chết La Sinh, lại vừa không ngừng từng bước xâm chiếm lấy thân thể của y.

Vòng luân hồi tại ranh giới sinh tử này khiến y càng ngày càng mạnh, chỉ là cả người lại sống giống như người chết.

Ầm ầm! Long Viên Khí gào thét mà ra từ trong cơ thể của Vương Khung, ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở sâu bên trong cung điện dưới đất lộ ra vẻ vô cùng loá mắt, khí tức sinh mệnh bàng bạc thật lớn khuếch tán như gợn sóng.

"Năng lực không tồi, bên trong phái thần binh cũng được tính là đặc biệt." La Tổ khẽ nói.

Chương 336

Lão có cảnh giới cỡ nào, trong nháy mắt liền nhìn ra chỗ bất phàm của Long Viên Khí.

Loại năng lực thông qua huyết khí dị biến sinh ra này, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ, như thể yêu thú.

Lực lượng như này, ở dưới sự dẫn dắt và chuyển hoá của chiến kỹ, sẽ là một cỗ sức chiến đấu không thể coi thường.

Nhưng đây chỉ là năng lực bổ sung của Long Viên Khí mà thôi, luận lực lượng tăng thêm, khẳng định là kém hơn Thân Thể Giao Vương.

Siêu tốc khôi phục, mới là chỗ đáng sợ của Long Viên Khí.

Ông! Huyết khí màu vàng điên cuồng ngưng tụ, hóa thành từng giọt chất lỏng màu vàng kim nhỏ xuống ở trên vết thương của La Sinh.

Lập tức, một làn khói xanh bốc lên, vết thương vặn vẹo, phát ra tiếng "xuy xuy".

Người điên kia khẽ hừ một tiếng, thân thể hơi hơi rung động.

Hành động này khiến cho Vương Khung giật nảy mình, người điên này nếu như tỉnh lại, ở khoảng cách gần như thế, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng còn may, Thúc què làm việc đáng tin cậy hơn so với lão bản nhiều, cấm chế y gia trì gắt gao đè ép La Sinh Sát Kiếm.

Một giọt!

Hai giọt!

Ba giọt!

...

Trọn vẹn trăm giọt bảo huyết màu vàng nhỏ vào trong vết thương.

Máu thịt dữ tợn hơi hơi nhúc nhích, từng làn khói xanh nổi lên từ sâu trong vết thương.

Đột nhiên, mi mắt của Hắc Kiếm Ma giật giật, y thấy rõ ràng vết thương gần như không thể chữa trị kia dường như đang khép lại.

"Có hi vọng!" Hai tay của y hơi siết, trong lòng dâng lên một vệt kinh hỉ.

Năng lực của Vương Khung quả nhiên đặc biệt, thậm chí ngay cả loại thương thế này cũng đều có thể chữa trị.

Nhưng lại vào lúc này, La Tổ đột nhiên phát ra một tiếng thở dài.

Ông! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thân thể của La Sinh Sát Kiếm bỗng nhiên chấn động, từng con côn trùng màu đen chui ra từ bên trong vết thương, chúng nó tham lam hút lấy Long Viên Khí, giống như tìm được mỹ vị ngon nhất trên đời.

Đột nhiên, một con côn trùng màu đen nhảy ra ngoài, trực tiếp dọc theo Long Viên Khí đi ngược dòng nước, tiến vào trong cơ thể Vương Khung.

"Không xong!" Hắc Kiếm Ma sắc mặt đại biến, muốn đi lên cứu viện, lại bị La Tổ đưa tay ngăn lại.

"Không kịp! ?" La Tổ hờ hững nói.

Trên đời này không có người nào rõ ràng hơn lão loại côn trùng màu đen này kinh khủng đến cỡ nào, cho dù ở cùng một không gian với nó cũng cực kỳ nguy hiểm.

Thay vì nói đây là một loại sinh vật, không bằng nói nó là một loại bệnh độc, chỉ cần tới gần, liền có rủi ro bị lây nhiễm.

Rất hiển nhiên, Long Viên Khí của Vương Khung không thể chữa trị vết thương của La Sinh Sát Kiếm, ngược lại là dẫn tới bị côn trùng màu đen ngấp nghé.

Ông! Từng con côn trùng màu đen giống như cá chép nhảy qua sông, theo Long Viên Khí đi ngược dòng nước, chui vào trong cơ thể Vương Khung.

"Xong đời rồi! ?" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Côn trùng màu đen tiến vào bên trong máu thịt, bẻ gãy nghiền nát, trong giây lát liền đánh tan Long Viên Khí, đồng thời bắt đầu tham lam hưởng thụ cỗ thân thể tươi trước mắt mới này.

"Đáng chết, cút ra ngoài cho ta." Vương Khung cắn răng, điên cuồng thôi động Long Viên Khí.

Nhưng mà, hết thảy đều chỉ phí công, loại năng lực này của hắn đối với côn trùng màu đen mà nói quả thực chính là mỹ vị, không hút khô sẽ tuyệt đối không sẽ bỏ qua.

Dần dần, càng ngày có càng nhiều côn trùng màu đen tràn vào trong cơ thể Vương Khung.

"Lão tổ..." Hắc Kiếm Ma gấp giọng nói.

La Tổ lắc đầu, lão biết, đến trình độ này, người nào cũng không thể cứu Vương Khung.

"Thật là đói!"

Đúng lúc này, Vương Khung đột nhiên khẽ nói, loại giọng nói này dường như đến từ bản năng.

Ngay sau đó, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của hắn toát ra một đạo ánh đen, tại trung ương, một cỗ hư ảnh bàng bạc thần bí thật lớn chậm rãi hiển hiện.

Vào lúc này, toàn bộ côn trùng màu đen trong cơ thể Vương Khung ngừng lại, chúng nó run rẩy kịch liệt, giống như gặp phải nỗi sợ hãi trước đó chưa từng có, bắt đầu điên cuồng muốn chạy trốn khỏi thân thể này.

Ông! Hết thảy đều không kịp, Hỏa Chủng màu đen như là vòng xoáy, vậy mà bắt đầu ăn tươi nuốt sống loại côn trùng màu đen này.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen hiện ra một cỗ hư ảnh bàng bạc to lớn.

Cỗ hư ảnh này như là vực sâu khó mà suy đoán, nó không ngừng nhấp nháy, truyền ra dao động vô cùng huyền diệu.

Cho dù là Vương Khung cũng đều không thể bắt giữ.

"Đây là..." Trong nội tâm Vương Khung nhấc lên gợn sóng, cỗ hư ảnh này đã từng xuất hiện một lần, thoáng qua tức thì.

Hắn không ngờ được, vào thời khắc mấu chốt lúc này, Hỏa Chủng màu đen vậy mà lại tự chủ vận chuyển.

Ở giữa Hỏa Chủng màu đen hiện ra hư ảnh thần bí, lộ ra tham lam cùng với khát vọng.

Đó là một loại cảm giác đói bụng nguyên thủy nhất, dường như côn trùng màu đen đối với hắn mà nói là món ngon quý và lạ hiếm thấy, như thể thân thể của Vương Khung rất thèm khát đối với những con côn trùng màu đen này.

Ông! Những con côn trùng màu đen kia điên cuồng chạy trốn, lúc này, chúng nó mới phát hiện ra, cỗ thân thể tươi mới này cất giấu đồ vật đủ khiến cho chúng nó sợ hãi thậm chí là hủy diệt chúng nó.

Côn trùng màu đen liều mạng muốn chạy trốn, nhưng đến lúc này, làm sao có khả năng.

Lúc này Hỏa Chủng màu đen như là yêu thú mở ra miệng lớn dính máu, nuốt chửng nhai ngấu nghiến côn trùng màu đen.

Ầm ầm! Ánh lửa nhấp nháy, hư ảnh chính giữa Hỏa Chủng màu đen so với mới vừa rồi dường như chân thực hơn một phân, loáng thoáng có thể thấy rõ một chút hình dáng, đang không ngừng ngọ nguậy.

Cùng lúc đó, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung trở nên bạo động, đồng thời dùng một loại lộ tuyến vô cùng đặc thù, lưu chuyển trong cơ thể của hắn.

"Đây không phải là "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" sao! ?" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến.

Chương 337

Lộ tuyến hành công cổ quái như vậy quả thực bá đạo tuyệt luân, cũng không phải là vận chuyển dọc theo kỳ kinh bách hải trong thân thể của hắn, phảng phất như là đang khai thác con đường tự do.

Loại vận chuyển quét ngang này, khiến cho kẻ đã từng tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" như Vương Khung cũng đều cảm nhận được thống khổ to lớn.

Nhưng mà, loại lộ tuyến hành công này, đã đem năng lượng dư thừa Hỏa Chủng màu đen thôn phệ côn trùng, đều hòa tan toàn bộ vào bên trong máu thịt của Vương Khung.

Thân thể của hắn bắt đầu phát sinh biến hóa, gân mạch hiển hiện, có một tia năng lượng trong suốt đang quán thông.

Trong mơ hồ, từng tia năng lượng trong suốt kết nối với nhau, phảng phất như một đạo phù văn kỳ dị, lạc ấn tại mặt ngoài thân thể của Vương Khung.

"Đây là..."

Vào lúc này, Hắc Kiếm Ma cùng với La Tổ đều phát giác ra được sự biến hóa của Vương Khung.

Dù là hai vị đại lão cũng không nhịn được biến sắc.

"Khí tức của hắn đang mạnh lên? Hắn muốn đột phá! ?" Hắc Kiếm Ma lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

"Điều này là không thể!" La Tổ nghẹn ngào kêu lên.

Chỗ đáng sợ của côn trùng màu đen, lão biết rất rõ, loại sinh linh này như là bệnh độc kì lạ, một khi lây dính, nếu như không có cảnh giới cường đại trấn áp, hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, cho dù không chết cũng sẽ trở thành một cái xác không hồn.

Lão nằm mơ cũng không ngờ được, vào sau khi Vương Khung bị loại côn trùng này xâm lấn, không những bình yên vô sự, khí tức ngược lại còn không ngừng tăng vọt.

Mắt thấy, thân thể của hắn như lò luyện khí, thiên địa trân tu, tạo hoá dựng dục trong đó, âm dương biến hóa bề ngoài, máu thịt tương hợp, long hổ giao thái.

Đây là dấu hiệu của khổ luyện đại thành.

"Lão tổ, tên tiểu tử này làm sao vậy?" Hắc Kiếm Ma không nhịn được hỏi.

Nếu nói về nghiên cứu đối với loại côn trùng màu đen này đương thời, chỉ sợ không có ai có thể siêu việt La Tổ.

Từ sau khi La Sinh Sát Kiếm bị mang về La Vương Thành, vị lão tổ La Vương Thành đã một mực trấn thủ ở cung điện dưới đất, nghiên cứu biến hóa của La Sinh, còn có loại côn trùng này.

Nhưng mà, lúc này, coi như là La Tổ cũng không thể hồi đáp vấn đề của Hắc Kiếm Ma.

"Kẻ này được thiên nhiên ưu đãi, thâm tàng đại bí, chẳng trách Yêu Tượng coi trọng hắn như vậy, không tiếc hao phí tâm huyết, chế tạo một thanh Yêu Đao." La Tổ khàn giọng nói.

"Yêu Đao? Đó không phải là Hoạt Tính Binh Trang phổ thông?" Hắc Kiếm Ma hơi biến sắc.

Yêu Tượng chế tạo Yêu Đao, so với khái niệm Yêu Đao lưu truyền trên thế gian chính là hai việc khác nhau.

Trên thực tế, chỉ có Yêu Đao Yêu Tượng chế tạo mới thật sự là Yêu Đao, về phần những cái khác, chỉ là có hư danh, thơm lây mà thôi.

Sự sủng ái của Yêu Tượng đối với Vương Khung, triệt để vượt qua sự tưởng tượng của Hắc Kiếm Ma.

"Vật Yêu Tượng chế tạo, thứ nào không phải là kinh thiên động địa? Có thể lọt vào pháp nhãn của y cũng chỉ có ba mươi sáu kiện, trong đó có ba thanh Yêu Đao." La Tổ nhìn chằm chằm Vương Khung nói.

Ban đầu lúc nhìn thấy Hắc Long Đao trong tay Vương Khung, lão liền cảm thấy có một chút không thích hợp.

Đến lúc tinh thần lạc ấn của Yêu Tượng hiển hóa, lão lại càng cảm thấy

không thể tưởng tượng.

Nếu như không có quan hệ máu mủ dòng chính, là tuyệt đối không có khả năng tồn tại dạng chiếu cố cấp bậc như thế này.

Liền giống như La Vương Thành có nhiều hậu duệ huyết mạch như vậy, cho dù La Kinh Cuồng lại kinh diễm như thế nào, cũng không đủ tư cách khiến cho La Tổ hao phí tâm lực đi tài bồi.

"Tên tiểu tử này tuyệt đối không đơn giản, hắn rốt cuộc cất giấu bí mật gì?" La Tổ dựng thẳng mày kiếm, rơi vào trầm tư.

Ầm ầm! Đột nhiên, cả tòa cung điện dưới đất rung động kịch liệt.

Đạo đạo xiềng xích nối liền cùng với cung điện dưới đất rung động keng keng, nam nhân bị trấn áp kia bỗng nhiên khẽ động, trên miệng vết thương, từng con côn trùng màu đen chui ra, bị Vương Khung hút vào trong cơ thể.

Lúc này, đám côn trùng này đã không phải là chủ động tiến công, mà là bị động bị dẫn dắt, hút vào trong cơ thể Vương Khung.

Hỏa Chủng màu đen mở rộng khẩu vị, điên cuồng ngấu nghiến đám côn trùng này.

Đối với nó mà nói, đây là một bữa "tiệc" đã lâu không được thưởng thức.

Ông! Những con côn trùng màu đen kia triệt để trở thành chất dinh dưỡng của Vương Khung, cảnh giới của hắn bắt đầu đột phá ở dưới lộ tuyến hành công kỳ dị kia.

Ánh lửa bên ngoài Hỏa Chủng màu đen nhấp nháy, bắt đầu phân liệt.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng ba!

Trong khoảnh khắc, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung tăng vọt, như nộ hải sóng lớn, ngang nhiên dâng trào, âm dương biến hóa, giao hợp như nhất.

Nhật nguyệt cộng triều sinh!

Dị tượng cổ lão khôi phục ở trong cơ thể Vương Khung, khí tức của hắn bắt đầu thuế biến.

Nhưng mà, đây vẫn chỉ là bắt đầu.

Ánh lửa nhấp nháy, lại phân chia ra một tầng.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng bốn!

"Hắn đã đột phá hai cái tiểu cảnh giới." Hắc Kiếm Ma khàn giọng nói.

Vương Khung lúc này, so với thời điểm mới tiến vào cung điện dưới đất, quả thực tưởng như hai người, nhục thân nổ vang, hiện ra ánh sáng sáng bóng.

Mấu chốt nhất là, khí tức của hắn tăng mạnh gấp ba bốn lần, trực tiếp đột phá hai tầng tiểu cảnh giới trong cảnh giới Bổ Nguyên.

"Trúc Cơ Pháp, cổ kinh truyền thế, nhục thân lột xác, dị tượng hoá sinh, tư chất như vậy thực sự là không tồi." La Tổ khẽ nói.

Cho dù là lão, cũng không khỏi toát ra một tia tán thưởng.

Thiên phú kinh diễm như này, nếu như là huyết mạch La Vương Thành, không tới trăm năm, tuyệt đối sẽ làm cho sự vinh quang của La Vương Thành đạt tới đỉnh phong.

Đó là tình trạng bảy đại Vương Thành khác không thể với tới.

Chương 338

"Đáng tiếc..." La Tổ cảm thán.

Người tài giỏi như thế lại không mang họ La.

"Lão tổ, côn trùng màu đen trong cơ thể La Sinh đã triệt để bị xoá bỏ." Hắc Kiếm Ma không nhịn được nói.

Lúc này, tai hoạ ngầm trong cơ thể La Sinh Sát Kiếm tiêu hết, sinh cơ trong cơ thể bắt đầu khôi phục, ý thức của y cũng đang thanh tỉnh.

Những vết thương dữ tợn kia cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Thật sự là nghĩ không ra, đại nạn lớn bằng trời, lại có thể bị dạng tiểu quỷ này giải quyết." La Tổ không khỏi thở dài, đồng thời trong mắt lóe lên một tia mừng rỡ.

Thanh sát kiếm của La Vương Thành này, rốt cuộc đã sắp toát ra phong mang của mình một lần nữa.

Lúc đó, bảy đại Vương Thành, thậm chí là toàn bộ thiên hạ cũng đều sẽ chấn kinh.

"Lão tổ, Vương Khung có công lớn như vậy, chúng ta hẳn là nên tuân thủ hứa hẹn." Hắc Kiếm Ma nhắc nhở.

La Tổ có một chút dừng lại, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

La Vương Thành cổ lão tắm rửa trong nắng sớm.

Chuông reo, chiêng trống rung trời.

Ở trước trung ương tháp trắng, một đội ngũ lớn chậm rãi đi tới từ nơi xa trên đường lớn, lễ đội của La Vương Thành đã sớm chờ sẵn.

Mọi người đều biết chuyện gì đã phát sinh.

Đại sư huynh Quang Minh Học Cung Diệp Thiên, mang theo uy thế lôi đình mà đến, liền muốn vào ngày hôm nay, cưới tiểu công chúa La Vương Thành, hòn ngọc quý trên tay La Hồng Thiên.

"Đại sư huynh Quang Minh Học Cung thật là lợi hại, lại vận dụng trận thế như vậy, hội tụ bát phương, mang theo đại thế mà đến."

"Đây mới gọi là thủ đoạn vô địch chân chính, quản ngươi tạo thế như thế nào, kêu gào như thế nào, gã trực tiếp tới cửa cưới tiểu công chúa, cái gì mà gọi vốn cộng đồng, đều sẽ biến thành chê cười."

"Không sai, một khi cưới tiểu công chúa, cái gọi là gọi vốn cộng đồng chính là trò hề, thanh thế trước đó càng cao, sẽ té càng đau, chiêu rút củi dưới đáy nồi này thực sự lợi hại."

"Không hổ là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, đại thế mênh mông, không thể ngăn cản."

Vào ngày này, toàn bộ La Vương Thành cũng đều sôi trào, dân chúng hội tụ trên đường đi, nhìn thế lực khắp nơi tụ đến, thán phục thủ đoạn cùng với nhân mạch của Diệp Thiên.

So sánh với người thần bí trốn ở phía sau màn lần gọi vốn cộng đồng này.

Thủ đoạn của Diệp Thiên quả thực như thanh kiếm vương đạo, chính diện mà đến, mênh mông tung hoành, không thể ngăn cản.

Gã vô thanh vô tức, trực tiếp tới cửa cưới La Thanh Nguyên, kể từ đó, những lời đồn, dã tâm, ngấp nghé thậm chí là tính toán kia đều sẽ không tự sụp đổ.

Sự ẩn nhẫn, lòng dạ, lăng lệ bên trong...làm cho tất cả mọi người đều nhận thức lại vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này.

"Nha đầu, ngươi quá coi thường Diệp Thiên, sự độ lượng cùng với thủ đoạn của nam nhân này không phải là ngươi có thể tưởng tượng, người kia coi như đã làm chuyện uổng phí."

Ở phía trên tháp trắng, La Thanh Nguyên vịn lan can, quan sát toàn bộ La Vương Thành.

Giọng nói của La Kinh Cuồng truyền đến từ phía sau.

Đại thế của Diệp Thiên mênh mông, vô thanh vô tức, mời tám đại Vương Thành, sau lưng càng có Thần Vũ Vương, Kim Sơn Đạo Chủ cùng với Tam Hoàng Tử làm chỗ dựa.

Lại có hôn ước trước đó, hiện nay đích thân tới Vương Thành.

Ở dưới loại tình huống này, La Vương Thành sẽ không thể cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của gã, tám ~ chín phần mười, sẽ như mong muốn của gã, thực hiện hôn ước, để gã mang La Thanh Nguyên đi.

"Người của ta nhất định sẽ tới." La Thanh Nguyên lộ ra thần sắc ung dung, nhìn ra bên ngoài, trong đôi mắt đẹp lấp lóe dị sắc.

Từ đầu đến cuối, nàng đều kiên định vô cùng, nam nhân cò kè mặc cả một trăm lượng với nàng, mắng nàng là gian thương, chiếm tiện nghi của nàng, ước định lần sau sẽ làm một vố lớn kia nhất định sẽ tới.

La Kinh Cuồng lắc đầu: "Coi như đến, cũng sẽ không thể cải biến được bất cứ chuyện gì."

"Đại cục đã định, ngươi nhất định sẽ gả cho Diệp Thiên."

Nói xong, La Kinh Cuồng quay người rời đi.

Gã biết, bất kể chính mình nói cái gì, cũng đều không thể cải biến tâm ý của La Thanh Nguyên.

Chỉ có dùng sự thực nói chuyện, dùng kết quả tàn khốc mới có thể đánh tan hi vọng cuối cùng trong nội tâm của nha đầu này.

...

Tại trung ương đại điện, một thân ảnh hùng cứ ở phía trên vương tọa.

Ai cũng biết, vị trung niên nam tử trước mặt này, chính là một trong bát vương vang danh thiên hạ, gia chủ La thị nhất tộc đương thời, La Vương, La Hồng Thiên.

Một ngày này, khách quý chật nhà, ngoại trừ sứ giả bảy đại Vương Thành, còn có tộc lão cùng với rất nhiều cao thủ La Vương Thành.

Đương nhiên, được chú ý nhất chính là đoàn người ngồi ở phía bên trái.

Thần sắc của Diệp Thiên thong dong, lẳng lặng ngồi tại đó, chỉ là trong lúc vô hình lại tản mát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ.

Cho dù ở trong dạng trường hợp này, gã cũng đều khí định thần nhàn, không có một chút dị dạng nào.

Công phu dưỡng khí như này, khiến cho các phương cũng không khỏi thầm than, người này thật sự là tài năng xuất chúng, chẳng trách có thể ổn

thoả ngồi trên vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung, thậm chí là thu hoạch được sự ưu ái của La Vương Thành.

"Thiên thúc, ta cùng với Thanh Nguyên đã sớm có hôn ước, hiện nay chỉ là sớm thực hiện, về tình về lý đều ổn thỏa." Giọng nói của Diệp Thiên quanh quẩn ở bên trong đại điện.

Không có bất kỳ sự khách sáo nào, gã đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra ý định, thậm chí còn không có cho La Vương Thành bất kỳ đường lùi gì.

Bạo lực trực tiếp như vậy khiến cho La Hồng Thiên cũng đều rơi vào trầm mặc.

Trong lòng tất cả mọi người khẽ nhúc nhích, lộ ra sắc mặt khác thường.

Chương 339

Mặc dù đã sớm biết rõ hôm nay cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu một lần, nhưng ai cũng không ngờ được, Diệp Thiên vậy mà lại trực tiếp như vậy.

Bản thân chuyện này chính là một loại tín hiệu.

Vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này, đang biểu đạt sự bất mãn của mình, đồng thời cấp ra phương án giải quyết, loại phương án này dường như không có bất kỳ chỗ thương lượng gì.

Đảm phách như này, đúng là hoàn toàn khiến cho người ta kính sợ.

Trong toàn trường, không ít đệ tử Vương Thành đều lộ ra sắc mặt khác thường, âm thầm kính nể.

Trên thực tế, Diệp Thiên có tự tin làm như vậy.

Lần này, gã có thể không phải là đến một mình, mà là đại biểu cho Quang Minh Học Cung đến.

Càng trọng yếu hơn là, phía sau hắn còn có cao thủ trợ trận.

"La Vương tôn kính, lần sóng gió này, miệng lưỡi thế gian nổi lên bốn phía, muốn bảo trụ danh dự của La Vương Thành, giữ gìn uy nghiêm của Quang Minh Học Cung, chỉ có sớm thực hiện hôn ước, mới có thể ngăn chặn miệng đời." Lúc này, một vị thanh niên ở bên cạnh Diệp Thiên cười nói.

Ở dưới dạng trường hợp này, cũng đều có có chỗ cho y mở miệng, đủ thấy thân phận của y không tầm thường.

La Hồng Thiên ngước mắt lên nhìn, không có phản bác một cách lạ kỳ.

"Đệ tử của Kim Sơn Đạo Chủ! ?"

"Nghe nói người này tên là Mộ Như Long, là bằng hữu tốt của Diệp Thiên, lần này đại biểu cho Kim Sơn Đạo Chủ đến chúc mừng trước."

"Chẳng trách dám tự ý mở miệng ở trước mặt La Vương, thân phận cũng không phải bình thường."

Có người khẽ nói, âm thầm trao đổi tình báo.

Liên quan tới chuyến đi này của Diệp Thiên đã sớm không phải là bí mật gì, ngoại trừ Mộ Như Long, Thần Vũ Vương cũng điều động môn hạ đệ tử đến xem lễ trước.

"Mộ huynh nói đúng, chuyện này, La Vương Thành không thể đổ cho người khác." Lục Trọng Canh càng thêm trực tiếp, nói vô cùng ngạo khí.

Làm đệ tử của Thần Vũ Vương, thân phận của gã vô cùng danh giá, coi như ở trước mặt Vương Thành, cũng không cần khiêm tốn.

Huống chi, gã là hộ tống Diệp Thiên mà đến, làm người trợ trận, vô cùng tự tin.

Nhưng dạng ngữ khí này, lại khiến cho người La Vương Thành vô cùng khó chịu.

"Làm càn!" Một vị tộc lão La Vương Thành khẽ nói.

"Ha ha ha, tiểu hài tử trẻ tuổi nóng tính, nói hơi trực tiếp một chút, chỉ là miệng lưỡi thế gian đáng sợ, La Vương Thành còn có phương pháp giải quyết nào tốt hơn sao? Ở bên cạnh Diệp Thiên, một vị trung niên nam tử khẽ nói.

Trong lòng mọi người khẽ động, lần lượt nhìn lại.

"Quang Minh Học Cung quả nhiên coi trọng Diệp Thiên, lại để y đi cùng."

"Ứng Bắc Trần...nghe nói thực lực của người này đã đạt đến cảnh giới lĩnh hội thiên nhân, quy nguyên nhập lô, khoảng cách so với cảnh giới Linh Lô cũng chỉ kém nửa bước."

Sứ giả bảy đại Vương Thành đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Ứng Bắc Trần có địa vị cực cao ở bên trong Quang Minh Học Cung, theo lời đồn, trước đây y đối mặt với cảnh giới Linh Lô, cũng đều có thể có lực đánh một trận, những năm này bế quan không ra, một mực đang lĩnh hội sự huyền bí của Linh Lô.

Y là một trong số những cao thủ đương thời có hi vọng đặt chân vào cảnh giới này nhất, thanh danh không kém Mục Huyền Tiêu.

Quang Minh Học Cung điều động y bồi tiếp Diệp Thiên đi đến đây, độ

coi trọng đối với Diệp Thiên không cần nói cũng biết.

"Tộc trưởng, ta cảm thấy việc này không có gì không ổn, chỉ là trước thời hạn một chút mà thôi."

"Không sai, hiện nay lời đồn nổi lên bốn phía, thực sự làm hao tổn danh dự của La Vương Thành chúng ta."

"Vốn đã có hôn ước, chuyện này cũng không tính là trái lệ."

Tộc lão La Vương Thành lần lượt mở miệng.

Bất kể là vì ngăn chặn miệng lưỡi thế gian, hay là vì trấn an Quang Minh Học Cung, thậm chí là các loại thế lực như Thần Vũ Vương, Kim Sơn Đạo Chủ, La Vương Thành dường như cũng không có lý do cự tuyệt.

Bên trong đại điện, đám người thấy thế, quay đầu nhìn nhau.

Bọn hắn biết rõ, đại cục hôm nay đã định, đại thế của Diệp Thiên quá lớn, tới như lôi đình, căn bản không có cho La Vương Thành thời gian suy nghĩ chuẩn bị.

La Hồng Thiên suy nghĩ một chút, đang muốn nói chuyện.

"Văn bối Vương Khung, đặc biệt đến cầu hôn."

Đột nhiên, một thanh âm hữu lực vang lên, chấn động đại điện, truyền ra khắp toàn bộ La Vương Thành.

"Văn bối Vương Khung, đặc biệt đến cầu hôn!"

Một câu nói như vậy, như hồng âm cuồn cuộn, lôi âm mênh mông, vang vọng trên bầu trời La Vương Thành.

Vào lúc này, toàn thành xôn xao, cả điện đều kinh hãi.

Vào thời khắc đại sư huynh Quang Minh Học Cung đón dâu, cũng dám có người thả ra dạng lời cuồng ngôn này, quả thực là núi lở trời sập, chấn động tâm can.

Bên trong đại điện, tất cả mọi người lần lượt biến sắc, liền ngay cả La Hồng Thiên cũng đều lộ ra vẻ mặt khác thường.

"Vương Khung! ?" Người Mục Vương Thành sững sờ, Mục Thanh U cùng với Mục Cửu Ca nhìn nhau, đều toát ra thần sắc khó có thể tin.

Trên mặt Mục Huyền Tiêu càng là lộ ra vẻ cổ quái.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, vị thiếu niên bị y nhìn trúng kia đến La Vương Thành là vì cầu hôn? Là muốn cầu hôn người nào?

Vào giờ phút như thế này, sẽ có sự tình trùng hợp như thế?

Trong lòng Mục Huyền Tiêu mơ hồ có suy đoán, nhưng y cũng không dám tin tưởng.

Vào thời điểm Bạch Linh Môn nghe thấy cái tên này, chân cũng đều mềm.

Gã trừng trừng hai mắt, suýt nữa cho rằng mình nghe lầm.

Ở trong dạng trường hợp này, tên sát tinh cũng đều dám đến đây? Còn thả ra cuồng ngôn như vậy.

Trong khoảnh khắc, Bạch Linh Môn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sự kính sợ đối với Vương Khung càng sâu hơn một chút, gã hoàn toàn không có tâm tư đi ước đoán nhân quả liên quan phía sau, trong nội tâm đã sớm bị tâm tình sợ hãi bao phủ.

Chương 340

"Vương Khung! ? Là người nào? Lại dám cả gan làm càn như vậy?" Có người bên trong Quang Minh Học Cung khẽ nói, lớn tiếng trách cứ.

Chỉ có Diệp Thiên ngưng ánh mắt lại, cái tên quen thuộc nhưng vô cùng xa lạ này lại một lần tiến vào trong tai gã.

Ký ức ngày xưa ùa về như thủy triều trong phút chốc.

Nam nhân bị phế sạch Hỏa Chủng, rơi vào bên trong nước sông kia, ở trong mắt Diệp Thiên cũng đã sớm là một người chết, đời này kiếp này, sẽ không còn bất kỳ giao hảo nào.

Đã từng có lúc, Diệp Thiên đã cho rằng là như vậy.

Nhưng mà, hôm nay, hết thảy mọi thứ đều vượt qua dự liệu của gã.

Nam nhân gã đã sớm nhận định là đã chết lại xuất hiện một lần nữa, hơn nữa còn là dùng phương thức cùng với tư thái như vậy, trở về trước mặt.

Đột ngột như vậy!

Không tầm thường như vậy!

Kinh thiên động địa như vậy!

Khiến cho Diệp Thiên luôn luôn chưởng khống hết thảy, bày mưu nghĩ kế, trong lòng cũng không khỏi nhấc lên gợn sóng.

Gã không nhịn được nhìn về phía cửa điện.

Chỉ thấy một thân ảnh đạp vào, hổ khiếu long ngâm, ngang nhiên bát phương.

"Là hắn! ?" Vào lúc này, Diệp Thiên rốt cuộc cũng chắc chắn.

Nam nhân này là thật sự còn sống trở về.

"Diệp Thiên, chúng ta lại gặp mặt." Ánh mắt của Vương Khung như đao, nhìn về phía Diệp Thiên, khóe miệng nâng lên một vệt ý cười như có như không.

Hai người bọn hắn có thể nói là thù sâu như biển, nhưng gặp lại một lần nữa, lại không có tranh cãi, chỉ có bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tương

giao.

Vẻn vẹn chỉ là cái nhìn này, liền thuyết minh hết thảy.

Giữa bọn hắn, chỉ có một người có thể sống.

"Là người nào, dám cả gan tiến vào La Vương điện, mở miệng phóng cuồng ngôn? Kéo xuống đi." Một vị tộc lão nghiêm nghị quát.

Đây là địa phương nào? Hôm nay lại là trường hợp gì?

Y mặc dù không biết Vương Khung, nhưng vô luận là người nào, cũng không thể làm hỏng đại sự hôm nay.

Ngay lập tức, các thị vệ bước ra, sát khí bừng bừng, đi về hướng Vương Khung.

"Toàn bộ lui ra." Đúng lúc này, một tiếng quát to vang vọng cung điện.

Đám người tập trung nhìn vào, toàn bộ đều biến sắc.

Hắc Kiếm Ma!

Đi theo sau lưng thiếu niên này là Hắc Kiếm Ma.

Trong khoảnh khắc, vô số ý niệm hiện lên trong lòng mọi người, bọn hắn đồng thời nghĩ đến một cái khả năng.

Ai cũng biết, hạng mục gọi vốn cộng đồng ngày đó, Hắc Kiếm Ma chính là người đầu tư thứ nhất.

"Chẳng lẽ..."

"Người trẻ tuổi, ngươi chính là người đề xuất hạng mục trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng kia?"

Phía trên vương tọa, La Hồng Thiên nói chuyện.

Giọng nói của y bình tĩnh như sóng, lại uẩn tàng thiên uy, uy thế đáng sợ ập tới.

Vương Khung lộ ra thần sắc ung dung, khẽ gật đầu: "Nhạc phụ đại nhân, đây coi như là ta cho chủ quầy...Thanh Nguyên một phần lễ mọn."

Vừa dứt lời, cho dù là La Hồng Thiên cũng đều sửng sốt một chút, y không ngờ được người trẻ tuổi trước mắt này dám lớn mật như thế, thế mà ở trong dạng trường hợp này trực tiếp xưng hô y là nhạc phụ.

Lúc này, đừng nói là y, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ở phía Diệp Thiên cũng đều đã định ra đại cục, tên tiểu tử này lại trực tiếp lao ra gọi nhạc phụ? Đây là loại thao tác gì.

Hắc Kiếm Ma nhếch miệng, có một chút xấu hổ, mặc dù y đã thăm dò sáo lộ của Vương Khung.

Nhưng y rốt cuộc vẫn đã đánh giá thấp ranh giới của Vương Khung, tên tiểu tử này thật sự là cái gì cũng dám làm, cái gì cũng đều dám nói.

"Mẹ kiếp, hắn...hắn thật đúng là dám nói! Nam nhân này thật đáng sợ." Trong nội tâm Bạch Linh Môn rung động, nhìn Vương Khung, ánh mắt trở nên phiêu hốt, cơ hồ không dám nhìn thẳng, sợ Vương Khung cũng chú ý tới gã.

Lập tức, tám đại Vương Thành lần lượt quăng ánh mắt tới.

Nhất thời, Vương Khung triệt để trở thành tiêu điểm chúng nhân chú mục.

Trong những ngày gần đây, sóng gió trong thiên hạ lại chính là bởi vì người thiếu niên trước mắt này khuấy lên?

Ở bên trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, hạng mục kia gần như đã nổ tung, tám đại Vương Thành, Quang Minh Học Cung, thậm chí cả Tần Hoàng Đình cũng đều đang thăm dò thân phận của kẻ sau màn.

Mọi người đều đang suy đoán, có lực lượng khiêu khích Diệp Thiên, đùa bỡn các phương, thậm chí có thể lung lạc rất nhiều đại lão như thế rốt cuộc là nhân vật bậc nào.

Thuyết pháp có rất nhiều, chỉ là không có ai nghĩ đến vậy mà lại là vị thiếu niên thường thường không có gì lạ trước mặt này.

Đương nhiên, có một ít đại lão ở đây ngược lại là mơ hồ biết được một ít.

Những người này tự nhiên đã trở thành hội viên Bổ Thiên Công Hội, có Hắc Kiếm Ma dẫn dắt, bọn hắn đã sớm gặp nhau ở trong Thiên Võng, đã đạt được liên minh lợi ích với nhau.

Nhưng chân chính trông thấy ở trong hiện thực, những đại lão này mới phát hiện ra, vị hội trưởng của bọn hắn này là thật sự trẻ tuổi như vậy.

"Người trẻ tuổi, ngươi hẳn phải biết rằng, Thanh Nguyên đã sớm có hôn ước." La Hồng Thiên trầm giọng nói.

Nếu như đổi thành những người khác, y đã sớm ném hắn ra ngoài.

Chỉ là Vương Khung quá mức thần bí, có thể nhấc lên sóng to gió lớn như vậy, lực lượng sau lưng có giá trị để nghiền ngẫm.

Bởi vậy, đường đường là La Vương cũng không thể không cẩn thận đối đãi.

"Nhạc phụ đại nhân, nếu Diệp Thiên đoản thọ, Thanh Nguyên phải làm sao? Ngài cũng không muốn nàng còn chưa kết hôn đã trở thành quả phụ chứ." Vương Khung cười nói.

Vừa dứt lời, toàn trường xôn xao.

"Hắn...hắn thật sự là cái gì cũng đều dám nói a, điên rồi, trong thiên hạ đương thời, người nào dám nói loại lời này ở ngay trước mặt La Vương?"

"Ta có phải đã nghe lầm rồi hay không? Hắn đang mắng Diệp Thiên đoản thọ? Quá...quá lợi hại..."

"Mẹ kiếp, người này rốt cuộc có lai lịch gì? Ở trước mặt Diệp Thiên cùng với La Vương quả thực là không kiêng kị gì cả!"

Chương 341

Trong đại điện này, náo động nổ ra, từng tia ánh mắt biến thành bất khả tư nghị.

Hắc Kiếm Ma nghe thế cũng đều là líu lưỡi không thôi, chớ đừng nói chi là tám đại Vương Thành.

Những người này cao cao tại thượng trong ngày thường, đã khi nào gặp qua loại kêu gào chợ búa này?

Đặc biệt là những đệ tử trẻ tuổi kia, đều nhìn ngây ngốc, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung đã bất tri bất giác biến thành có một chút sùng bái cùng với kính sợ.

Dù sao, liền vẻn vẹn chỉ là phần đảm phách này liền không phải là bọn hắn có thể có được.

"Hắn...hắn chính là người điên..." Bạch Linh Môn lui về phía sau, thân thể đã sớm bị sợ hãi chi phối.

Lúc này, Vương Khung đã thực sự trở thành tâm ma của gã, mọi cử động đều tác động đến thần kinh của gã, không thể thi triển các năng lực khác.

"Ngươi là một kẻ thân phạm tội chết, sống tạm như chó nhà có tang, còn dám xuất hiện ở trước mặt ta?" Đúng lúc này, một giọng nói khinh mạn vang lên ở bên trong đại điện.

Đám người nhìn lại theo nơi giọng nói vang lên, sắc mặt trở nên trì trệ.

Diệp Thiên ngồi yên lặng, không một gợn sóng, chỉ một câu, liền nói ra xuất thân của Vương Khung.

Lúc này, đã có người linh thông tin tức được biết lai lịch của Vương Khung.

Ba năm trước đây, vị thiên tài phái siêu năng Tinh Hà Thành thả đại hung ra kia!

Là là hắn?

Rất nhiều người đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, nghe nói bản án kia

có một chút ly kỳ, một vị đệ tử nho nhỏ, lại có thể xông vào cấm địa phòng vệ sâm nghiêm, thả trọng phạm đi, đây quả thực là sự tình bất khả tư nghị.

Nhưng nếu như thủ phạm đã đền tội, liền cũng không còn ai đề cập, dù sao, Vương Khung năm đó là không có ý nghĩa, căn bản không đáng thảo luận.

Nhưng mà, ba năm qua đi, Vương Khung nguyên bản đã sớm chết lại trở về, hơn nữa còn mang theo đại thế cuồn cuộn, tác động thế lực khắp nơi, nhấc lên sóng to gió lớn như này.

Chuyện này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy càng thêm chấn kinh.

Vào lúc này, Vương Khung trong mắt bọn hắn biến thành càng thêm thần bí.

Không có ai muốn biết năm đó Vương Khung là có có tội hay không, bọn hắn chỉ muốn biết trên người người thiếu niên trước mắt này rốt cuộc cất giấu bí mật như thế nào, lại có thể lật ngược tình thế, thu hoạch được sự ủng hộ của đại lão như Hắc Kiếm Ma.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng vu oan hãm hại liền có thể định tội chết cho ta? Nếu như ta thật sự có vấn đề, làm sao còn có thể đứng ở chỗ này? Ngươi cho rằng tất cả mọi người Quang Minh Học Cung đều là ăn chay?" Vương Khung cười lạnh nói.

"Đúng thế, nếu quả thật là tử tội, làm sao còn có thể đứng ở chỗ này? Xem ra là có vấn đề."

Trên mặt của mọi người hiện ra một vệt hiểu ra, đồng thời có một chút hoài nghi nhìn về phía Diệp Thiên.

Nghe nói, vụ án trước kia, cũng có một chút liên quan cùng với gã.

"Tha cho ngươi một mạng, xem như là mồi nhử mà thôi, đối với Quang Minh Học Cung mà nói, ngươi chẳng đáng là gì." Diệp Thiên thờ ơ nói.

Ngụ ý của gã, tội danh của Vương Khung đã sớm được chứng thực, Quang Minh Học Cung sở dĩ không động vào hắn, chỉ là xem hắn như mồi nhử, muốn câu ra cá càng lớn hơn mà thôi.

Thậm chí, ý tứ bên trong lời nói của Diệp Thiên còn hời hợt hơn, trong mắt gã, vận mệnh của Vương Khung căn bản không đáng giá được nhắc tới, đã sớm nằm trong sự khống chế của gã, có thể tùy ý nhào nặn.

Lập tức, khí thế của Diệp Thiên đột nhiên nổi lên, tràn ngập đại điện, to đến không thể thay đổi.

"Không hổ là Diệp Thiên, cao cao tại thượng, không có để bất kỳ người cùng thế hệ nào ở trong mắt, đây chính là khí thế vô địch."

"Quả thật như vậy, không nói đến lực lượng sau lưng gã, thực lực của bản thân gã đã liền đủ để lãnh tụ quần luân, có thể trấn áp hết thảy."

"Từ đầu đến cuối cũng đều thong dong như thế, đây mới thực sự là khí độ."

Không thể không nói, Diệp Thiên xác thực quá hoàn mỹ, cho dù đối mặt với dạng sóng gió này, cũng đều là chưa từng sợ hãi, dường như trên đời này liền không có sự tình gã không ứng đối được.

Cho dù Vương Khung đích thân tới, gã cũng coi như là bình thường,

Đây là biểu hiện của lòng tự tin vô địch đối với chính mình.

Vương Khung hơi nheo mắt lại, tên oắt con này vẫn là trang bức trước sau như một.

Nhưng đạo lý trên đời này chính là như vậy, cho dù có nói nổ trời đi nữa, cuối cùng vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện.

Nghĩ tới đây, Vương Khung bước ra một bước.

"Ta liền đứng ở chỗ này, xem ai có thể động được ta."

"Diệp Thiên, ta để lời nói này ở đây, hôm nay, ngươi cho dù là ai cũng không mang đi được!"

Vương Khung nói năng rất có khí phách, mỗi chữ mỗi câu như kinh lôi cuồn cuộn, rung chuyển nhân tâm.

Từng đôi mắt kia hiện ra dị sắc, nhìn chằm chặp hắn.

Ở bên trong La Vương Thành này, ở trong toà đại điện này, tám đại Vương Thành tụ tập, phong vân thiên hạ hội tụ.

Lời nói như vậy quả thực vô cùng cuồng ngạo, điên cuồng đến cực

điểm.

Nhưng mà vào giờ phút này, lại không có người dám xem thường vị thiếu niên trước mắt này, đặc biệt là đệ tử cùng thế hệ, thần sắc lấp lóe, lộ ra kính sợ cùng với ước mơ.

Ai trẻ tuổi mà không ngông cuồng, nhiệt huyết bừng bừng, không cố kỵ gì, quản ngươi vương quyền phú quý, hay là quy luật giới pháp, ở trước mặt ta hết thảy đều phải bị giẫm ở dưới lòng bàn chân.

Thiên địa rộng rãi, mặc ta rong ruổi, vạn thế là địch, cũng sẽ không tiếc.

Đây mới thực sự là điều bọn hắn hướng tới.

"Quả nhiên là thiếu niên anh hùng!" Mục Huyền Tiêu nắm chặt hai tay, càng trở nên thưởng thức đối với Vương Khung.

Y đã hạ quyết định, hôm nay vô luận như thế nào, cũng đều phải ra sức bảo vệ Vương Khung.

Phần cừu oán này, Mục Vương Thành bọn hắn tiếp nhận.

Chương 342

"Đủ cuồng, Diệp huynh, hôm nay ta liền áp đảo người này, làm quà cưới cho huynh." Đúng lúc này, Mộ Như Long bước ra một bước, hô lên một tiếng.

Vị đệ tử thân truyền của Kim Sơn Đạo Chủ kia, khí thế đột nhiên tăng cao, như một đầu nghiệt long, lực lượng đáng sợ gào thét mà tới.

Y còn trẻ tuổi, cũng đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy, một thân huyền công càng là thần bí khó lường.

So với đệ tử ba đại viện Quang Minh Học Cung không biết cường đại hơn bao nhiêu.

"Một trận chiến công bằng, để cho ngươi biết rõ thiên địa rộng lớn." Thân hình của Mộ Như Long lấp lóe, như quỷ mị vọt thẳng về hướng Vương Khung.

"Rốt cuộc cũng muốn động thủ." Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, có nói vỡ trời, vẫn là phải dùng vũ lực nói chuyện.

Mặc cho quyền thế của ngươi dậy sóng, bối cảnh hiển hách, nếu như không có thiên phú cùng với thực lực tuyệt đối, sao có thể cưới vương nữ?

Lập tức, từng tia ánh mắt rơi ở trên người Vương Khung.

Đảm lượng cùng với khí phách của hắn đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho đám người, nhưng ở trên thế giới này, chỉ có thực lực mới là chân thực.

Ngay một khắc này, Vương Khung động, hắn duỗi một tay ra, một đạo lưu quang bay ra, nghênh đón Mộ Như Long.

Mộ Như Long có tốc độ cực nhanh, mắt thấy một đạo lưu quang bay tới, căn bản không né tránh kịp.

"Đó là chiêu thức gì?"

"Mẹ kiếp...đó hình như là...Yêu Thú Cầu! ?"

Vừa dứt lời, Yêu Thú Cầu bỗng nhiên mở ra, một đạo lôi quang bay ra, khí tức chấn động kinh khủng cả tòa đại điện.

"Lão tử là đến cướp dâu, ai sẽ đánh một trận chiến công bằng với

ngươi." Vương Khung chửi ầm lên.

Lôi Quang Lục Sí Văn hóa thành một tia điện trực tiếp xé rách bụng dưới của Mộ Như Long.

Đầu yêu thú này được bí pháp độc môn của Lý Thuần Phong bồi dưỡng, đã sớm tấn thăng đến cảnh giới Bổ Nguyên cửu trọng, chỉ kém một bước, liền có thể tiến hóa thành Bát Cực Lôi Long Văn, đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Lực lượng hung hãn như vậy, ứng đối với Mộ Như Long còn không phải dễ như trở bàn tay?

Lôi quang như trường tiên quất vào trên người Mộ Như Long, Mộ Như Long kêu rên một tiếng, rơi xuống trên mặt đất.

Vương Khung phi thân chính là một đạp, trực tiếp giẫm đầu y vào trong đất.

Một tiếng rống lên tê tâm liệt phế giống như heo bị cắt tiết quanh quẩn ở bên trong đại điện.

"Trang bức ở trước mặt lão tử? Xem bản lĩnh của ngươi cỡ nào?" Vương Khung nhấc chân lại là đạp mạnh, Mộ Như Long hét lên một tiếng, trực tiếp ngất đi, không rõ sống chết.

"Chuyện này...đây coi như đã xảy ra chuyện gì thế?" Đám người choáng váng.

Người nào cũng không ngờ được, Vương Khung vậy mà lại không quan tâm mặt mũi như vậy, người khác muốn chiến một trận công bằng cùng với hắn, hắn ngay cả đánh cũng đều không đánh, trực tiếp thả ra một đầu yêu thú, xuất kỳ bất ý, đánh cho đối phương như chó chết, giẫm ở dưới lòng bàn chân.

Một màn này trước mặt quen thuộc như vậy, khiến cho sắc mặt của người Viêm Vương Thành cứng ngắc, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt chứa đầy oán niệm.

Lúc trước, trên đường phố, Viêm Thế Tu cũng là bị Vương Khung giẫm đạp như vậy, bây giờ còn đang nằm ở trên giường, phía trên thổ huyết, phía

dưới tiểu ra máu, cả ngày kêu rên không thôi.

Lúc này, Bạch Linh Môn thấy cảnh này, không nhịn được giật cả mình, sắc mặt cũng đều trắng bệch.

"Đám ngu xuẩn này, còn chưa có nhận thức được chỗ kinh khủng của tên sát tinh này, đây mới là địa phương đáng sợ chân chính của hắn..." Bạch Linh Môn nhìn lướt qua, nhìn những người lộ ra ánh mắt xoi mói, thậm chí là khinh thường kia, thầm mắng trong nội tâm.

Đám ngu xuẩn này, cái rắm cũng đều không hiểu, cái gì mà một trận chiến công bằng, chân chính liều mạng tranh đấu, người nào sẽ nói quy củ cùng với ngươi?

Trong mắt gã, Vương Khung đã đạt đến cảnh giới không để âm thanh với ánh mắt ngoại giới ở trong lòng.

Muôn vàn biện pháp, chỉ cầu chiến thắng.

Người như vậy mới là kinh khủng nhất, cũng là có thể đi đến lâu dài nhất.

"Còn có ai?" Vương Khung bá đạo đến cực điểm, ánh mắt như đao, nhìn về phía Diệp Thiên.

Bên trên đại điện, Vương Khung ngang nhiên xuất thủ, trực tiếp điều động Lôi Quang Lục Sí Văn, đánh ngã đệ tử thân truyền của Kim Sơn Đạo Chủ.

Cử động bá đạo này làm cho tất cả mọi người cũng vì đó mà ghé mắt.

Dù sao, đó cũng không phải là con mèo con chó gì đó, luận địa vị, coi như là Viêm Thế Tu cũng đều không bằng, huống chi còn là ở trong dạng trường hợp này?

Chỉ là Vương Khung căn bản không thèm để ý chút nào, không chỉ muốn dùng yêu thú trấn áp, thậm chí còn trực tiếp đánh cho đối phương thành chó chết giẫm ở dưới lòng bàn chân, ánh mắt điên cuồng nhìn về phía Diệp Thiên, ý tứ khiêu khích của hắn không cần nói cũng biết.

"Làm càn, mối hôn sự này là do Quang Minh Học Cung cùng với La Vương Thành khâm định, ngươi thì tính là cái gì, dám gây nhiễu loạn, bắt

lại cho ta." Ứng Bắc Trần ngồi không yên, gã vỗ bàn đứng dậy, cao thủ Quang Minh Học Cung liền đứng dậy.

"Ta xem ai dám động vào hắn." Hồng âm cuồn cuộn, như kiếm âm khuấy động, náo động nhân tâm.

Vào giờ phút này, Hắc Kiếm Ma triệt để hiển lộ ra sự hung ác, kiếm ý bén nhọn như king long ra khỏi vực sâu, làm cho không khí trong cả đại điện dường như cũng ngưng kết đến điểm đóng băng.

Sắc mặt của đám người đại biến, lộ ra vẻ kiêng dè.

Một trong số những bộ mặt của La Vương Thành, Hắc Kiếm Ma vang danh thiên hạ lại lựa chọn đứng ở phía trước thiếu niên này chống đỡ?

Đây quả thực là đang đánh mặt La Vương Thành.

Lập tức, đám cao thủ Quang Minh Học Cung tịt ngòi, đối mặt với vị đại lão này, coi như là Ứng Bắc Trần cũng đều cảm giác tê cả da đầu, huống chi là bọn hắn?

Chương 343

Ứng Bắc Trần chỉ là có cơ hội lĩnh hội cảnh giới Linh Lô, nhưng Hắc Kiếm Ma chính là cường giả cảnh giới Linh Lô hàng thật giá thật.

"La Vương..." Ứng Bắc Trần lộ ra sắc mặt khó coi, nhìn về phía La Hồng Thiên.

Lúc này, cũng chỉ có thể để cho La Vương ra mặt.

"Tiểu Hắc, ngươi lui xuống trước đi." La Hồng Thiên lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

La Tiểu Hắc là bản danh của Hắc Kiếm Ma, nhưng trên thế gian hiện nay, dám trực tiếp xưng hô tục danh của y cũng không có mấy người.

Hiển nhiên, La Hồng Thiên chính là một trong số đó.

Nếu như là vào ngày thường, vô luận như thế nào, Hắc Kiếm Ma cũng sẽ không ở trong dạng trường hợp này, công nhiên ngỗ nghịch ý tứ của vị tộc trưởng này.

Nhưng hôm nay, y lại không động.

"Tộc trưởng, chuyện nam nữ chú trọng ngươi tình ta nguyện, dưa hái xanh không ngọt, ngươi cần gì phải khư khư cố chấp?" Hắc Kiếm Ma lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, đám người đột nhiên biến sắc.

Đường đường là Hắc Kiếm Ma lại nói ra những lời này, đây là muốn ủng hộ Vương Khung đến cùng.

"Làm càn, hôn sự vương tộc cho tới bây giờ cũng đều không dựa theo ý muốn cá nhân, La Tiểu Hắc, ngươi không nên quên thân phận của chính mình." Một vị tộc lão La Vương Thành mở miệng quát lớn.

"Nơi này là La Vương Thành, không có bất kỳ người nào có thể cải biến quyết định của tộc ta, Kiếm Ma, lui ra đi, ngươi không nên ép ta động thủ." Một vị cao thủ La Vương Thành đi ra, khí tức cực mạnh, tràn ngập cả điện, cũng là một vị cường giả cảnh giới Linh Lô.

"Thiên Bi Thủ La Ma! ? Y không phải đã đi đến sa mạc tuyết phía bắc

sao? Vừa mới chạy về?"

"Nghe nói người này là người thúc đẩy mối hôn sự này, lúc này trở về chủ trì đại cục, có thể thấy y đối với Diệp Thiên không phải là coi trọng bình thường."

"Tên tiểu tử này xong rồi, Hắc Kiếm Ma cũng chưa chắc chắn đè ép được La Ma, hắn đã không có chỗ ỷ vào."

Đám người nghị luận ầm ĩ, có một chút thương hại nhìn về phía Vương Khung.

Tại La Vương Thành, địa vị của Thiên Bi Thủ La Ma cũng không thua kém Hắc Kiếm Ma, luận thực lực, hai người cũng chỉ sàn sàn với nhau.

"Hắc Kiếm Ma, ta khuyên ngươi đừng nên tham dự vào việc này." Sau lưng Diệp Thiên, lại có một vị cường giả nói chuyện.

"Là Hứa Kiếm Tu của Thần Vũ Vương Phủ! ? Y cũng đều đến rồi?"

Bên trong đại điện, rối loạn tưng bừng.

Đám người phát hiện ra, sự việc này có chút không bình thường, bất kể là Quang Minh Học Cung hay là Thần Vũ Vương Phủ, độ coi trọng đối với Diệp Thiên cũng đều có vẻ hơi không bình thường, chẳng những phái Ứng Bắc Trần tới, liền ngay cả Hứa Kiếm Tu cũng đều phái đến.

Phải biết rằng, đây cũng là một vị cao thủ cảnh giới Linh Lô, đại tướng quân của Tần Hoàng Đình, mãnh tướng của Thần Vũ Vương, có y hộ giá hộ tống, cho dù là Hắc Kiếm Ma cũng là một cây chẳng chống vững nhà.

"Hứa Kiếm Tu, ngươi cũng muốn quản chuyện này?" Hắc Kiếm Ma trầm giọng nói.

"Kiếm Ma, mối hôn ước này là không có khả năng sửa đổi, La Vương Thành sẽ không đồng ý, Thần Vũ Vương cũng sẽ không đồng ý, ngươi đừng có tự rước lấy nhục." Hứa Kiếm Tu nói, ánh mắt liếc xéo, nhìn về phía Vương Khung.

"Người trẻ tuổi, ngươi còn quá non, cho rằng lôi kéo được một vị đại lão liền có thể hoành hành không sợ? Hôm nay ta liền để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là bất lực."

Vương Khung giương mắt nhìn lên, thờ ơ nói: "Nói như vậy, ngươi là ăn chắc ta rồi?"

"Nếu như ngươi không biết sống chết, thì có thể thử xem." Hứa Kiếm Tu thản nhiên nói.

Khí tức kinh khủng tựa như một bức tường thành chắn ngang ở trước người Vương Khung, cùng lúc đó, La Ma cũng nhìn chằm chằm, phong kín lộ tuyến cứu viện của Hắc Kiếm Ma.

Có thể nói, tình thế trở nên khẩn trương tới cực điểm trong giây lát, đối với cao thủ cảnh giới Linh Lô, sinh tử chỉ ở trong sát na.

"Ta thấy chuyện này vẫn còn phải chờ thương thảo." Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, bên trong Mạnh Vương Thành, một vị trung niên nam tử vạm vỡ đi ra, y mặc một thân áo bào màu vàng phần phật, sâu trong tròng mắt đen nhánh hiện ra màu vàng rực.

Người này vừa xuất hiện, toàn bộ đại điện trở nên im ắng, liền ngay cả La Hồng Thiên cũng không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường, đứng dậy từ phía trên vương tọa.

"Mạnh huynh đích thân đến đây, ta cũng không biết trước, thực sự mất lễ số."

Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước, cao thủ cái thế trong "danh sách trăm đại dị năng giả", luận uy vọng thậm chí còn ở phía trên Hắc Kiếm Ma.

"La huynh, lần này ta không đại biểu cho Mạnh Vương Thành, thuần túy là xuất phát từ giao tình cá nhân, tới xem một chút." Nói xong, Mạnh Long Tước đi đến trước người Vương Khung, ánh mắt bén nhọn khẽ quét qua.

"Hứa Kiếm Tu, ngươi đạp vào cảnh giới Linh Lô cũng chưa được mấy ngày, ngươi xem ra là không biết rõ trời cao đất rộng." Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước không nhanh không chậm nói.

Giọng nói của y yên tĩnh như mặt nước, không nổi sóng, nhưng sự bá đạo cùng với cường thế bên trong lại làm cho người ta cảm thấy ngạt thở.

Mạnh như Hứa Kiếm Tu cũng không khỏi biến sắc.

Mặc dù cùng là cảnh giới Linh Lô, nhưng phải biết rằng, trong cảnh

giới Linh Lô cũng là có chênh lệch, ở trước mặt Hoàng Kim Vương, y không có bất cứ cơ hội nào, thậm chí có thể nói, nếu như đối phương muốn giết y, y liền nhất định sẽ chết.

"Mạnh Long Tước, đây là việc nhà của La Vương Thành chúng ta, ngươi cũng muốn nhúng tay?" La Ma lộ ra sắc mặt khó coi nói.

"Đã là việc nhà, ngươi mời chúng ta tới làm gì?" Đúng lúc này, lại một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong cung điện.

"Mẹ kiếp, Hài Khách cũng tới rồi?"

"Điên, thật sự điên, hôm nay lại có thể nhìn thấy nhiều đại lão như vậy, đây đều là những tồn tại cấp bậc truyền thuyết a."

"Hài Khách Khương Thiên Ba, y chính là tồn tại không thua kém Hoàng Kim Vương a!"

Chương 344

Lập tức, bên trong đại điện nhấc lên một trận sóng trào.

So với Hoàng Kim Vương, Hài Khách cao điệu bá đạo hơn nhiều, hung danh của y nằm ở bên ngoài, luận về độ tàn nhẫn, còn hơn nhiều so với Hắc Kiếm Ma.

"La Ma, nếu mối hôn ước này không có vấn đề, chỉ cần mời Nguyên nha đầu ra, hỏi xem nàng có nguyện ý hay không chẳng phải là xong? Ngươi cần gì phải khoa tay múa chân ở trước mặt ta?" So với Hoàng Kim Vương, Hài Khách không khách khí chút nào.

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người đều lộ ra nét mặt cổ quái, ngày đó ở trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, chính là có tục danh của La Thanh Nguyên, loại chuyện này mà còn phải hỏi?

Đây là thể hiện rõ đang thiên vị Vương Khung.

Diệp Thiên hơi nheo mắt lại, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt sát cơ nồng đậm.

Thế cuộc trước mắt đã vượt qua dự liệu của gã, gã vô luận như thế nào cũng đều sẽ không ngờ được, kẻ chó nhà có tang bị gã phế bỏ trước kia, sớm đã không nằm ở trong mắt gã, vậy mà ở trong lúc bất tri bất giác đã tụ tập được đại thế như này, cuồn cuộn như nước thủy triều, gào thét mà tới, đánh cho gã một trở tay không kịp.

Vào lúc này, sát cơ trong lòng Diệp Thiên Tâm đại thịnh, cảm xúc đối với Vương Khung rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa.

Bên trong đại điện, đạo đạo ánh mắt nhìn về phía Vương Khung đều biến đổi, trong chấn kinh lộ ra kính sợ.

Bọn hắn chấn kinh vì người trẻ tuổi như vậy lại có thể mời đến nhiều đại lão chống đỡ cho hắn như vậy, kính sợ là vì nhân mạch và nội tình của người trẻ tuổi này, sẽ là một cỗ lực lượng đáng sợ đến bực nào, tương lai của hắn quả thực bất khả hạn lượng.

Nghĩ tới đây, giá trị cùng với lực lượng của Vương Khung ở trong nội

tâm của tám đại Vương Thành tăng lên rất nhiều.

liền ngay cả Hắc Kiếm Ma cũng không nhịn được ghé mắt nhìn Vương Khung thêm vài lần.

Y mặc dù biết, Vương Khung đã sớm lôi kéo Hoàng Kim Vương, Hài Khách trở thành thành viên của Bổ Thiên Công Hội, chỉ là y cũng không biết rõ Vương Khung đến cùng đã dùng phương pháp gì, lại thật sự có thể khiến cho hai vị đại lão này động tâm, không tiếc vượt qua vạn dặm, đi đến La Vương Trở làm chỗ dựa cho hắn.

"Tên tiểu tử này ẩn giấu thật là sâu!" Hắc Kiếm Ma không nhịn được khen, đồng thời khá hứng thú nhìn về phía Diệp Thiên.

Lúc này, không khí bên trong đại điện biến thành vô cùng vi diệu, khí thế của Diệp Thiên ở dưới sự chèn ép liên tục của Vương Khung, không ngừng suy yếu.

Vương Khung thì trái lại, đại thế nổi lên, không thể ngăn cản.

"Tiểu tử, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu." Vương Khung ngạo nghễ như rồng, nhìn về phía Diệp Thiên, trong nội tâm cười thầm.

"Các vị tiền bối, lần này vãn bối tùy tiện cầu hôn, thực sự là bởi vì kẻ Diệp Thiên này rắp tâm hại người, không chỉ muốn nhúng chàm vương nữ, đánh cắp đại vị của Quang Minh Học Cung, thậm chí còn muốn phá vỡ nhân gian, làm loạn thương sinh." Vương Khung mỗi chữ mỗi câu đều nói rất có khí phách, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thiên: "Tà ác tất sẽ không thể tồn tại lâu dài, chính nghĩa cuối cùng rồi cũng sẽ bạo phát!"

"Ứng đối với loại gian tà này, vãn bối chỉ có thể đứng ra, cho dù đối mặt với sự trách móc nặng nề cùng với chửi rủa của thiên hạ, đối mặt với uy hiếp sinh tử của một ít tiền bối cũng sẽ không hối tiếc."

Giọng nói của Vương Khung truyền khắp đại điện.

Những người kia đều nghe ngây ngốc, ở trong miệng của Vương Khung, hắn ngược lại là trở thành người bị hại, trở thành nghĩa sĩ giúp đỡ chính nghĩa, gạt bỏ gian tà, âm thầm chịu đựng mọi thứ.

Ngược lại là Diệp Thiên, người chưa kết hôn đã bị cướp hôn thê, Cắm

Sừng Vương trong miệng ngoại giới này lại biến thành nhân vật phản diện, gian tà, yêu ma.

Từng tia ánh mắt biến thành kinh ngạc, chấn kinh.

Dạng ngôn ngữ này mê hoặc nhân tâm, tác động suy nghĩ, nghe qua cảm thấy có một chút đạo lý, nhưng cẩn thận nghiền ngẫm lại dường như có một chút không thích hợp.

"Ngươi làm sao nhận thức được người tài giỏi như thế?" Mục Thanh U quay đầu, nhìn Mục Cửu Ca hỏi.

Không nói đến những cái khác, vẻn vẹn chỉ là loại bản lĩnh đổi trắng thay đen này của Vương Khung liền đáng giá để cho Vương Thành mời chào, quá là lợi hại.

"..."

Mục Cửu Ca chậc lưỡi, không nói gì.

"Đáng sợ, nam nhân này thật đáng sợ, ngay cả người bị hại cũng đều không buông tha, khuấy đảo thị phi, mê hoặc nhân tâm..." Bạch Linh Môn bị Vương Khung đầu độc nặng nề, đã triệt để ma hóa hắn, nhất cử nhất động của Vương Khung, đều có thể tác động đến thần kinh của gã, nhấc lên gợn sóng sợ hãi ở trong nội tâm của gã.

Có thể nói, đời này kiếp này, Vương Khung cũng đều trở thành ác mộng của gã.

Cho dù là sau này Bạch Linh Môn có thể trưởng thành, chấp chưởng đại vị Bạch Vương, cái tên Vương Khung này sẽ vẫn như cũ là căn nguyên sự sợ hãi của gã.

"Miệng lưỡi dẻo quẹo!" Trong lúc mọi người ở đây sửng sốt, Diệp Thiên bước ra một bước, chân nguyên trong cơ thể của gã gào thét, như thiên khung nổi trống, chấn nhiếp nhân tâm.

Trong lúc nhất thời, dị tượng hiển hóa, như trời giáng lâm.

"Tử khí mênh mông tám ngàn dặm, nhân gian không biết là quân vương!" Có người kinh hô, nhận ra được.

Tử khí đông lai, là một trong những dị tượng cổ xưa nhất.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, người Hỏa Chủng thuế biến, sinh ra dị tượng là bấm tay có thể đếm được.

Tử khí đông lai danh xưng trên trời dưới đất, vận mệnh phú quý, tương lai vô biên, nhân gian khó gặp.

Nếu là người có thể sinh ra loại dị tượng này, nhất định sẽ chúa tể vận mệnh của người khác, sừng sững ở trên đỉnh cùng thế hệ.

"Thiên phú của Diệp Thiên thật là mạnh, tử khí đông lai a, loại dị tượng này đã rất nhiều năm cũng đều chưa từng xuất hiện."

Chương 345

"Chẳng trách gã lại trấn định như thế, bất kể Vương Khung ra chiêu như thế nào, gã cũng đều khí định thần nhàn, đây chính là có tự tin tuyệt đối, có thể trấn áp hết thảy cục diện."

"Không hổ là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, hậu sinh khả uý a."

Khí độ của Diệp Thiên đúng là hoàn toàn ít có, một chiêu tử khí đông lai liền làm cho tất cả mọi người đều tỉnh táo lại từ trong lời nói của Vương Khung.

"Ngươi muốn giết người diệt khẩu?" Vương Khung nghiêm nghị quát.

Lời còn chưa dứt, hắn móc từ trong ngực ra một chiếc hộp sắt, chỉ vào Diệp Thiên kêu ầm lên: "Ngươi cho rằng ta hồ ngôn loạn ngữ?"

"Đây chính là chứng cứ ngươi cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội."

Vừa dứt lời, toàn bộ đại điện chấn động một mảnh.

Hoàng Kim Vương, Hài Khách, La Hồng Thiên, Ứng Bắc Trần...thậm chí là Hắc Kiếm Ma cũng đều hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung.

Đặc biệt là Hắc Kiếm Ma, trong bùng tràn đầy dấu chấm hỏi.

Chỗ mắc xích này, Vương Khung cũng chưa có đề cập với y, lúc này, y cũng là lộ ra vẻ mặt ngây ngẩn.

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Vương Khung, cùng với hộp sắt trong tay hắn.

Một đợt miệng lưỡi vừa rồi, đám người chỉ cho rằng Vương Khung mê hoặc nhân tâm, không ngờ được lại vẫn thật sự có bằng chứng, hơn nữa còn là bằng chứng Diệp Thiên cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội.

Chuyện này đã thực sự là đã đảo ngược nhận thức của đám người, liền ngay cả Ứng Bắc Trần cũng đều có một chút nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thiên.

"Ngươi muốn chết! ?" Diệp Thiên nổi giận, thân hình lấp lóe, nhào về phía Vương Khung.

Diệp Thiên cho tới nay cũng đều thong dong bình tĩnh, rốt cuộc vào thời

khắc này cũng không kiềm nén được cảm xúc, trong nội tâm nhất thời nổi lên gợn sóng.

Mà vào một khắc này gã vừa mới bước ra, trong nội tâm của gã hơi giật mình một chút, mơ hồ có một chút cảm giác không đúng.

Nhưng hết thảy đã quá trễ, gã vừa mới lướt đến trước người Vương Khung, Vương Khung liền lui về sau một bước, hộp sắt trong tay bỗng nhiên nổ tung, lửa nóng hừng hực, thiêu rụi hết thảy.

"Diệp Thiên, ở dưới ánh mắt của mọi người, ngươi dám tiêu hủy chứng cứ?" Vương Khung nghiêm nghị quát: "Ngươi chà đạp chính nghĩa như này, thật sự cho rằng chính mình có thể một tay che trời sao?"

Vào lúc này, bên trong đại điện, lập tức trở nên rối loạn.

Không ai ngờ được, Diệp Thiên dám cả gan làm loạn như vậy, đối mặt với bằng chứng, lại công nhiên xuất thủ thiêu huỷ, quả thực vô pháp vô thiên.

Nhưng mà Diệp Thiên lúc này lại lộ ra vẻ ngẩn người.

Thiên địa làm chứng, gã thật sự cái gì cũng đều không làm!

Nhưng ở trong mắt mọi người, chân tướng sự thật chính là Diệp Thiên bởi vì Vương Khung lấy ra bằng chứng, có tật giật mình, trở nên bạo ngược, tiêu hủy chứng cứ ở trước mặt tất cả mọi người, gan to bằng trời như này, quả thực phát rồ.

"Ngươi dám lừa ta! ?" Diệp Thiên cắn răng quát.

Vào giờ phút này, gã đã không còn thong dong bình tĩnh như mới vừa rồi, trong mắt tràn ngập tức giận cùng với sát ý.

Một loạt thao tác của Vương Khung thực sự là đánh cho gã không kịp trở tay, hiện tại là bùn đất rơi đũng quần, không phải phân cũng là phân.

"Diệp Thiên, nghĩ không ra ngươi lại hèn hạ như vậy, tiêu huỷ chứng cứ phạm tội còn muốn đổi trắng thay đen, ta thực sự là đã đánh giá thấp ranh giới của ngươi."

Vương Khung nghĩa chính ngôn từ, bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, không sợ gian tà.

Nhưng trong lòng của hắn lại là cười lạnh.

Đã thành công chơi xỏ được tên vương bát đản này, loại sự tình vu oan hãm hại này, cũng không phải là độc quyền của Diệp Thiên, Vương Khung còn chơi lô hoả thuần thanh hơn gã.

"Diệp Thiên là người Hắc Ám Giáo Hội? Giấu sâu như thế."

"Mẹ kiếp, người Hắc Ám Giáo Hội lại trở thành đại sư huynh Quang Minh Học Cung, chuyện này nếu như nghĩ sâu thêm cũng quá đáng sợ."

"Chẳng trách người này thâm tàng bất lộ, sơn thủy không hiện đã ngồi trên cao vị như thế, sau lưng lại là Hắc Ám Giáo Hội?"

Đám người xì xào bàn tán, mặc dù không có chứng cứ, nhưng phản ứng của Diệp Thiên đã nói lên hết thảy.

Trong ánh mắt mọi người nhìn về phía của gã rốt cuộc không còn sùng kính kính sợ như trước kia nữa, bên trong hoài nghi mang theo vẻ khinh bỉ cùng với kiêng kị.

"Cái ánh mắt đó của ngươi là như thế nào? Yêu tà như ma, còn muốn giết ta diệt khẩu?" Vương Khung nói năng rất có khí phách, chỉ vào Diệp Thiên mắng: "Chính nghĩa vĩnh viễn tồn tại, coi như ngươi giết ta, ta cũng sẽ không để cho ngươi đạt được kế hoạch."

Vương Khung một bước một gõ, tiếp tục mê hoặc đám người.

"Gã đã là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, nếu lại trở thành con rể Vương Thành, hậu quả sẽ khó mà lường được."

"Người này lòng lang dạ thú, rõ rõ rành rành, may mắn mà bị Vương Khung vạch trần."

"Quả nhiên càn khôn sáng sủa, tự có chính nghĩa rõ ràng, đây mới là nam nhân thực thụ."

Lúc này, hướng gió trong đại điện triệt để chuyển biến.

Liền ngay cả mấy vị đại lão cũng đều lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, mặc dù chuyện này không bài trừ khả năng Vương Khung vu oan hãm hại.

Nhưng ít nhất ở ngoài sáng, hiềm nghi của Diệp Thiên quá lớn, hơn nữa vạn nhất là thật, thử nghĩ xem, đại sư huynh Quang Minh Học Cung, con rể

La Vương Thành là người Hắc Ám Giáo Hội, hậu quả như vậy là không thể tưởng tượng.

Bởi vậy lúc này, La Vương Thành cũng đều trở nên cảnh giác.

Tất cả những thứ này đều rơi vào trong mắt Diệp Thiên, gã hận muốn điên, tức giận đến muốn thổ huyết, nhiều năm tính toán mưu đồ, lại bởi vì Vương Khung mà cơ hồ một buổi đều biến thành không có.

Có thể nói, vào giờ phút này, gã rốt cuộc đã không còn là thần tượng trong mắt thế nhân, không có tì vết, sặc sỡ loá mắt nữa.

Chương 346

Thậm chí có một ít người đã bắt đầu nghi ngờ và chán ghét gã, dù sao, người có dính líu quan hệ cùng với Hắc Ám Giáo Hội, từ trước đến nay đều là giết lầm còn hơn bỏ sót.

Trong lòng Diệp Thiên sát ý bừng bừng, rốt cuộc đã không thể kiềm nén cảm xúc, một đạo phù văn lấp lóe trong lòng bàn tay, giống như phác hoạ xích huyết, truyền ra dao động huyền diệu.

"Mọi người cẩn thận, tên tiểu tử này bại lộ thân phận, muốn cá chết lưới rách!"

Vương Khung quát to một tiếng, suýt nữa làm cho Diệp Thiên tức chết ngay tại chỗ!

Đường đường là đại sư huynh Quang Minh Học Cung lại dính líu quan hệ cùng với Hắc Ám Giáo Hội, coi như hiện tại không thể triệt để chứng thực tội danh của gã, nhưng một khi lan truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ tạo thành đả kích hủy diệt đối với uy vọng của gã, coi như là La Vương Thành đối với mối hôn sự này cũng đều phải cân nhắc đôi chút.

Bất kể thật giả, loại thủ đoạn này nhìn như vụng về, lại vô cùng trí mạng, hiệu quả càng là rất nhanh chóng, trong ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Thiên đều biến đổi, lộ ra hoài nghi thật sâu.

"Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, thủ đoạn quỷ quyệt, vãng lai phiêu hốt, Diệp Thiên, ngươi nên biết rằng thế giới này rộng lớn đến mức có thể che giấu Chân Long."

Đúng lúc này, một giọng nói bùng nổ, từ xa tới gần.

Bên ngoài đại điện, một vị thanh niên dạo bước đi tới, thân mặc Mãng Long Bào màu đỏ, đầu đội tử kim quan.

Phía sau có một vị nam tử cao lớn đi theo, người mặc áo bào tím, bát phương bất động, như ngồi kim liên.

"Tam Hoàng Tử! ?"

Tần Hoàng Đình đã thống trị phiến đại địa này hơn hai ngàn năm, theo

lời đồn thân thế của thái tổ Đại Tần rất huyền bí, là đi ra từ Thập Vạn Đại Sơn.

Càng có lời đồn, thái tổ Đại Tần sinh ra tại long huyệt, bắt nguồn từ hoang man, chỉ trăm năm liền bình định thiên hạ, dùng Đại Tần Long Kiếm vĩnh trấn Đế Đô, thiết lập bốn mươi chín thành trong thiên hạ, phong bát vương, lập ra long vệ Đại Tần.

Tần Hoàng nhất mạch ngồi hưởng vinh quang thiên hạ, quốc phúc trăm đời không dứt, đến đời bệ hạ thế hệ này, uy danh càng là đạt đến cao độ trước đó chưa từng có.

Dưới gối Tần Hoàng có tổng cộng bảy người con, Tam Hoàng Tử xuất thân quý giá, theo lời đồn mẹ ruột của y đến từ thần miếu sa mạc tuyết phía bắc, địa vị tôn quý, rất được thánh sủng, chuyện này cũng trực tiếp dẫn đến Tam Hoàng Tử từ khi sinh ra, liền thu hoạch được sự thiên vị của Tần Hoàng bệ hạ.

Không ai ngờ được, ở trong loại trường hợp như ngày hôm nay, Tam Hoàng Tử sẽ đích thân tới La Vương Thành, sự coi trọng của y đối với Diệp Thiên quả thực vượt qua tưởng tượng.

Mặc dù trên phố đã sớm có lời đồn, Diệp Thiên cùng với Tam Hoàng Tử là chí giao, nhưng mà hoàng tộc Tần thị từ trước đến nay thần bí điệu thấp, rất ít giao du với bên ngoài, cũng cực ít hiển lộ tung tích hay hành tẩu thế gian.

Hôm nay Tam Hoàng Tử đích thân tới trợ trận, dạng thanh thế cùng với vinh quang này có thể xưng là nặng như núi, quân tử một lời, nặng hơn cửu đỉnh, càng không nói đến huyết mạch hoàng tộc, miệng vàng nói một câu, liền có thể nặng hơn thiên quân vạn mã.

"Trẻ tuổi điên cuồng, thủ đoạn lăng lệ, quả thật là một nhân vật, Diệp Thiên, người này có tư cách làm đối thủ của ngươi." Tam Hoàng Tử đi vào cửa điện, đảo mắt nhìn Vương Khung, liền trực tiếp nói.

Y vương đạo mênh mông, cực kỳ uy nghiêm.

Liền ngay cả La Vương cũng đều không thể không đứng dậy tiếp đón,

sứ giả bảy đại Vương Thành khác cũng lần lượt hành lễ.

Bọn hắn kính sợ tự nhiên không phải là bản thân Tam Hoàng Tử, mà là Tần Hoàng Đình sau lưng của y, cùng với vị Tần Hoàng bệ hạ thần bí khó dò kia, như treo ở trên chín tầng trời.

"Tam Hoàng Tử giá lâm, không có tiếp đón từ xa." La Vương khẽ nói.

Tam Hoàng Tử chắp tay hoàn lễ: "La Vương không cần phải khách khí, hôm nay là ngày vui, ta đặc biệt đến chúc mừng."

"Quang Minh Học Cung tiềm ẩn long hổ, dùng thiên phú cùng với thủ đoạn của ngươi nên hiển lộ tài năng ở trên Sơ Vương Tế, nam nhi không nên bị tư tình vây khốn." Ánh mắt nhẹ nhàng của Tam Hoàng Tử rơi ở trên người Vương Khung.

"Chuyện này dừng lại ở đây, ở lại uống chén rượu mừng, ngươi có thể đi theo bản vương tới Đế Đô."

Lập tức, bên trong đại điện yên tĩnh im ắng.

Tam Hoàng Tử nhìn như bình thản, nhưng mà thủ đoạn lại uẩn tàng lôi đình, vài ba câu liền quyết định càn khôn, ngụ ý, đại hôn của Diệp Thiên hôm nay bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được, đã là không có chỗ thương lượng.

Vương Khung nếu như thức thời, liền có thể thu hoạch được lời mời chào cùng với sự ưu ái của Tam Hoàng Tử.

Một chiêu này, vương đạo rõ ràng, ân uy cũng thi triển, như xuân phong hóa vũ, lại như lôi đình cửu thiên, khiến cho người ta kinh sợ, cảm thấy áp lực.

"Huyết mạch của Tần Hoàng bệ hạ, thủ đoạn quả nhiên không giống bình thường, y nhìn như khuyến khích, kì thực ẩn náu sát cơ, đao binh tiềm hành."

"Tam Hoàng Tử những năm này dưỡng khí luyện thần, loại uy áp của thượng vị giả này thực sự khiến cho người ta như giẫm trên băng mỏng."

"Theo lời đồn Tam Hoàng Tử tu luyện "Đại Cổ Đô Tam Nguyên Luyện Hình Thuật", hiện tại xem ra đã sâu đến cảnh giới luyện thần hóa cốt, đại

tượng vô hình trong đó, thực là đáng nể."

Đám người khẽ nói, đối mặt với Tam Hoàng Tử, thủy chung vẫn có một luồng áp lực vô hình ngăn chặn trước người, khiến cho trong lòng người ta run rẩy.

Những đại lão kia còn tốt, cũng không bị ảnh hưởng, nhưng người trong cùng thế hệ, cảm thụ cũng quá mãnh liệt.

Trong đó có một ít người nơm nớp lo sợ, mồ hôi đổ như mưa, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Chương 347

Loại lực lượng vô hình này không có quan hệ đến cảnh giới, mà là một loại pháp môn luyện thần hóa khí, hóa vẻ quý tộc trời sinh thành vô hình, dung nhập huyết cốt, giơ tay nhấc chân cũng đều có thể hình thành uy áp cường đại.

Lúc này, Vương Khung cảm thụ được rõ ràng nhất, loại cảm giác áp bách kia cơ hồ chín thành chín đều tập trung ở trên người hắn.

Vị Tam Hoàng Tử này so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn, một phương diện làm ân thưởng, một phương diện lại dùng thần uy áp bách.

Để cho hắn biết khó mà lui, đừng có đạp lên con đường tìm chết.

"La Vương, ta đã đích thân tới, liền làm chủ hôn lần này." Tam Hoàng Tử nhìn cũng không nhìn, nói thẳng.

Y mở miệng vàng nói một lời, thậm chí còn không đề cập tới tầng tầng khả nghi vừa rồi của Diệp Thiên.

Tất cả mọi người biến sắc, bọn hắn biết rõ, đại cục đã định, bất kỳ mưu lược tính toán gì, ở trước mặt quyền thế Hoàng Đình căn bản không đáng giá được nhắc tới.

Có người thở dài, không nhịn được lắc đầu.

Vương Khung đã làm rất tốt, tích súc đại thế, quét tới, đánh cho Diệp Thiên không kịp trở tay, thậm chí còn khiến cho gã vô cùng bị động, rơi vào vòng xoáy.

Chỉ tiếc, hắn đến cùng vẫn đã tính sai nhất bước.

Có Tam Hoàng Tử ở đây, liền không có ai dám làm trái ý nguyện của Diệp Thiên.

Lúc này Diệp Thiên liếc xéo Vương Khung, lộ ra nụ cười lạnh.

Trong mắt gã, bất kể Vương Khung tính toán, bố cục như thế nào, cũng căn bản không có tư cách tranh đấu cùng với gã.

Vì đề phòng vạn nhất, gã đã sớm âm thầm phái người đi tới Đế Đô, đi mời Tam Hoàng Tử.

Mọi thứ ngày hôm nay đều đã nằm trong dự liệu của gã, cho nên từ lúc mới bắt đầu, Diệp Thiên liền biết mình nhất định sẽ chiến thắng.

"Nếu Tam Hoàng Tử đã..." La Hồng Thiên suy nghĩ một chút, mới vừa mở miệng.

"Tam Hoàng Tử làm chủ hôn cho ta cùng với Thanh Nguyên, như vậy thì thực sự quá tốt." Giọng nói của Vương Khung vang lên một lần nữa.

Lần này, sắc mặt của Tam Hoàng Tử cũng đều biến đổi.

"Hắn điên rồi? Ý tứ của Tam Hoàng Tử đã rất rõ ràng, hắn làm sao lại còn muốn đối nghịch?"

"Quả thực là nhân tài, Tam Hoàng Tử trở thành chủ hôn cho hắn, thật sự là lừa mượn sườn núi đi xuống."

"Tên tiểu tử này thật sự có gan, giả vờ ngây ngốc ở trước mặt Tam Hoàng Tử?"

Không khí bên trong đại điện trở nên trì trệ, cách ứng đối của Vương Khung vẫn như cũ nằm ngoài dự đoán.

Sắc mặt của Tam Hoàng Tử ngưng lại, thản nhiên nói: "Xem ra ngươi không có hiểu được ý tứ của ta."

"Xem ra ngươi cũng không có hiểu được ý tứ của ta." Thần sắc của Vương Khung hờ hững, tiếp lời nói: "Hôm nay, ta nhất định phải mang người đi, mặc kệ người nào đến cũng không cản được."

"Mẹ kiếp, hắn đây là đang công nhiên khiêu khích Tam Hoàng Tử?"

"Thần tượng a, làm người cũng chỉ đến thế mà thôi, cái gì mà thiên kiêu chi tử, thiên tài cái thế, người nào dám giống như hắn, tùy tâm sở dục ở bên trên đại điện Vương Thành?"

"Người này điên rồi...khẳng định điên rồi..."

Người tám đại Vương Thành đều nhìn ngây ngốc, đến cùng vẫn là nghé con mới đẻ, không sợ hổ lang, dám lớn lối như thế ở trước mặt Tam Hoàng Tử, đây tuyệt đối là người đầu tiên.

Những đệ tử Vương Thành kia đều sững sờ, có người khịt mũi coi thường, nhưng cũng có người hai mắt phát sáng, lộ ra vẻ sùng kính.

Có thể nói, hôm nay bất kể kết quả như thế nào, cái danh hiệu Vương Khung này tất nhiên sẽ râm ran thiên hạ, trở thành truyền kỳ.

Cướp dâu tại Vương Thành, đại lão trợ trận, chất vấn Diệp Thiên, chống đối hoàng tử...kiện nào cũng đều là kinh thiên động địa.

Nhưng mà hành động như vậy ở trong mắt Tam Hoàng Tử lại là đại nghịch bất đạo, uy nghiêm hoàng tộc há lại có thể khinh nhờn?

Cho dù y lại quý tài như thế nào, dã thú không thuần phục được cũng chỉ có thể giết.

Thần sắc của Tam Hoàng Tử bất động, nhưng bên trong con ngươi lại bộc lộ sát cơ.

"Vương Khung, chuyện này tạm thời coi như thôi." Hắc Kiếm Ma hơi nhíu mày, lên tiếng nhắc nhở.

Nếu như xung đột chính diện cùng với Tam Hoàng Tử, là thực sự không khôn ngoan.

"Người trẻ tuổi, ngươi vẫn nên đi đi, rời khỏi La Vương Thành."

La Hồng Thiên mở miệng, y không hiểu nhiều lắm đối với nền tảng của Vương Khung, coi như có Hắc Kiếm Ma, Hoàng Kim Vương, Hài Khách ra mặt cho Vương Khung, y cũng không muốn xé rách da mặt.

Lúc này trực tiếp hạ lệnh trục khách, chính là muốn kết thúc cuộc nháo kịch này.

"Ta đi cùng với ngươi." Đúng lúc này, một tiếng quát nhẹ truyền đến, đám người nhìn lại theo tiếng kêu.

Bên ngoài cửa điện, một bóng người xinh đẹp dạo bước đi tới, đôi mắt sáng ngời, trong tay ôm một cái rương lớn, trực tiếp chạy về hướng Vương Khung.

"Chủ quầy gầy yếu! ?" Vương Khung ngạc nhiên, hắn không ngờ được La Thanh Nguyên sẽ đứng ra vào lúc này.

"Ngươi quả nhiên không có gạt ta, ngươi không phụ ta, ta cũng không phụ ngươi." La Thanh Nguyên lộ ra thần sắc kiên nghị, vỗ vỗ vào cái rương, trên khuôn mặt trắng noãn lộ ra vẻ kiêu ngạo.

"Đồ cưới ta cũng đều đã mang đến rồi!"

La Thanh Nguyên!

Vị tiểu công chúa La Vương Thành thần bí điệu thấp nhất này, lại đột ngột xuất hiện trong mắt của mọi người như vậy, nàng xinh đẹp động lòng người, da thịt trắng nõn lộ ra thánh khiết nhu hòa, đôi mắt sáng tỏ như tô điểm sao trời, trên người mặc một chiếc váy dài, hiển thị rõ phong tình của thiếu nữ.

Nhưng mà lúc này, bên trong đại điện lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mọi người đều bởi vì một câu nói của nàng mà rung động.

"Đồ cưới ta cũng đều đã mang đến rồi!"

Tiểu công chúa La Vương Thành vậy mà nói loại lời này ở trước mắt bao người, không nói đến sự cao quý và địa vị của Vương Nữ, phải biết rằng phụ thân của nàng, đương kim La Vương, còn có vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng còn đang ở trước mặt!

Chương 348

La Hồng Thiên lộ ra sắc mặt khó coi, giống như một ngọn núi lửa vận sức chờ phát động, trong mắt tràn đầy tức giận.

Y đột nhiên phát hiện ra, mình đích thật là đã quá sủng ái vị tiểu công chúa này, khiến cho nàng vô pháp vô thiên, lại làm ra loại sự tình phản nghịch như thế này.

Sắc mặt của La Hồng Thiên cũng không phải là khó coi nhất.

Vào giờ phút này, trong mắt Diệp Thiên tràn đầy sát khí, hai tay nắm thật chặt, rốt cuộc không còn bình tĩnh thong dong, bày mưu nghĩ kế như trước kia.

Lần này, gã kéo ra chiến trận lớn cỡ này, thậm chí không tiếc mời Tam Hoàng Tử đến là vì cái gì?

Không phải là vì để ngăn chặn miệng lưỡi thế gian, khiến cho ngoại giới ngậm miệng hay sao.

Nhưng La Thanh Nguyên xuất hiện lại vừa vặn chứng thực các loại lời đồn ở ngoại giới.

Diệp Thiên Nhất Giác, danh bất hư truyền!

"Ha ha ha, tốt, đời này kiếp này, Vương Khung ta nhất định sẽ không phụ ngươi." Vương Khung cười to một tiếng, vô cùng phóng khoáng.

Lúc này La Thanh Nguyên đứng sát bên người hắn, hai tay ôm đồ cưới, Vương Khung cảm thấy vô cùng an lòng, hắn cho tới bây giờ còn chưa có lúc nào muốn bảo hộ một người như vậy, bảo hộ nàng chu toàn, như nàng mong muốn.

Ầm ầm! Khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Diệp Thiên gào thét mà lên, nam nhân này rốt cuộc rốt cuộc đã không áp chế nổi sát ý trong nội tâm.

Đối mặt với chuyện như vậy, chỉ sợ không có nam nhân nào có thể bình tĩnh thong dong.

Vào lúc này, hắn liền muốn đại khai sát giới, chính tay đâm chết cừu địch.

"La Vương, ta yêu cầu một lời giải thích." Tam Hoàng Tử lộ ra sắc mặt nặng nề, lạnh lùng nói.

La Hồng Thiên lộ ra sắc mặt khó coi, y duỗi một tay ra, liền muốn chộp về hướng La Thanh Nguyên.

"Pháp chỉ của La Tổ!"

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến, đám người đều sững sờ.

La Tổ, là bô lão lâu đời nhất tại La Vương Thành, nếu như không có đại sự, sẽ không ra mặt, bây giờ lại hạ xuống pháp chỉ?

Lúc này, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng hơi nghiêm mặt.

Một đạo lưu quang bay vào trong đại điện, trải ra trên không trung, phía trên chỉ viết bốn chữ lớn: thành hôn đúng hẹn!

"Cái gì?" Sắc mặt của Vương Khung đại biến, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Hắc Kiếm Ma.

Hắc Kiếm Ma lộ ra thần sắc ngơ ngác, nhất thời cũng không thể tin được.

"Được rồi, La Tổ đã hạ xuống pháp chỉ, bất kỳ người nào cũng không được can thiệp!" Thiên Bi Thủ La Ma nghiêm nghị quát.

La Tổ, đại biểu cho ý chí tối cao của La Vương Thành, pháp chỉ của y coi như là La Hồng Thiên cũng sẽ không vi phạm.

Đại cục đã định, mấy vị đại lão Hoàng Kim Vương, Hài Khách phát ra một tiếng thở dài.

Bọn hắn chỉ là đi đến tạo thanh thế cho Vương Khung, về phần được hay không được, phải xem tạo hoá.

Hiện nay La Tổ đã lên tiếng, bọn hắn tự nhiên không thể vì Vương Khung mà kết oán cùng với La Vương Thành.

"Nhìn xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!" Bằng hữu tốt của Diệp Thiên, Lục Trọng Canh cười lạnh nói.

"La Vương Thành đã phụ ta!" Vương Khung cắn răng, cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Hắn hao hết tâm lực, mạo hiểm tính mạng, cứu chữa La Sinh Sát Kiếm,

trước đó La Tổ đã từng chính miệng hứa hẹn, có thể thỏa mãn hết thảy điều kiện của hắn.

Mà vào thời khắc mấu chốt này, La Tổ lại lật lọng, triệt để đứng ở phía Diệp Thiên.

"Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó." Hắc Kiếm Ma trầm giọng quát.

Lúc này, trong lòng cũng của y vô cùng xấu hổ, không rõ vì sao La Tổ lại làm ra quyết định như vậy.

"Chúng ta đi!" La Thanh Nguyên giương nhẹ cái cổ trắng như ngọc, nhìn Vương Khung, kiên định nói.

Vương Khung bắt bàn tay nhỏ của nàng: "Được, ta mang ngươi đi."

Bên trên đại điện, Vương Khung đột nhiên bộc phát ra khí thế kinh hãi, Hắc Long Đao như nghiệt long phá uyên, phóng lên tận trời.

"Vương Khung, ngươi không nên vọng động." Trong lòng Hắc Kiếm Ma hơi giật mình một chút, khuyên can nói.

"Hôm nay là La Vương Thành phụ ta!"

"Thứ không biết chết sống!"

Đúng lúc này, Ứng Bắc Trần xuất thủ, cánh tay của y giống như trụ trời, lực lượng kinh khủng đến từ bốn phương tám hướng, khóa chặt Vương Khung.

Lực lượng cảnh giới Dung Khí đỉnh phong, căn bản cũng không phải là Vương Khung hiện tại có thể chống lại.

Ở trước mặt Ứng Bắc Trần, hắn quả thực nhỏ yếu giống như sâu kiến.

Sắc mặt của Vương Khung sầm xuống, toàn thân xương cốt phát ra tiếng vang kẽo kẹt.

Đúng lúc này, bàn tay lớn của Ứng Bắc Trần dò tới, ghìm chặt cổ của hắn.

"Bạo!" Vương Khung cắn răng, lộ ra nụ cười lạnh.

Hắc Long Đao trong tay ngâm dài một tiếng, khí tức kinh khủng như thủy triều phủ lên, khuếch trương ra bát phương.

Một thanh trường thương bị ăn mòn hầu như không còn đột ngột bắn ra từ bên trong Hắc Long Đao, tại khoảng cách gần như thế, trực tiếp xuyên thủng trái tim của Ứng Bắc Trần.

Ngay sau đó, ý chí cùng với lực lượng lưu lại sau cùng của thanh trường thương này rốt cuộc hao hết, bỗng nhiên nổ tung, đánh bay Ứng Bắc Trần.

Một màn này, núi lở trời sập, rung chuyển ánh mắt.

Ai cũng không biết phát sinh chuyện gì, đường đường là cao thủ cảnh giới Dung Binh đỉnh phong thậm chí ngay cả một tên tiểu tử cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều không bắt được, còn bị giết ngược?

Bọn hắn đương nhiên không biết, thanh trường thương này lúc toàn thịnh, chính là đâm chết một đầu Ma Ha Long Tượng, cho dù trải qua tuế nguyệt tẩy lễ, lực lượng cùng với ý chí uẩn tàng vẫn đáng sợ như cũ.

Nếu như không phải sự đặc thù của Hắc Long Đao, tạm thời trấn áp nó, ai có thể cản.

Tại thời khắc mấu chốt này, Vương Khung phóng thích lực lượng cuối cùng của nó, tại khoảng cách gần như thế, Ứng Bắc Trần căn bản không thể tránh né.

Chương 349

"Tiểu quỷ..." Ứng Bắc Trần giống như là chó chết ngã trong vũng máu, thân là cao thủ cảnh giới Dung Binh, sinh mệnh lực của y vượt qua tưởng tượng, bị trọng thương như thế mà vẫn còn sống.

"Chúng ta đi!" Vương Khung nắm lấy tay La Thanh Nguyên đi ra ngoài, nhất thời không có ai ngăn cản.

Một màn mới vừa rồi kia thực sự quá mức rung động, cũng quá mức quỷ dị.

Ai cũng không biết, Vương Khung là như thế nào dùng tu vi cảnh giới Bổ Nguyên trọng thương Ứng Bắc Trần.

"Quá...quá mạnh, chẳng trách hắn dám một mình đi đến La Vương Thành, hoá ra đã sớm chuẩn bị hậu thủ."

"Lợi hại, quá lợi hại, ngay cả Ứng Bắc Trần cũng đều ngã ở dưới chân của hắn, nam nhân này đến cùng có lai lịch ra sao?"

"Vì người thương, một mình đi tới Vương Thành, đối mặt với tầng tầng ngăn trở, mấy người có thể có được khí phách như vậy?"

Đám người kinh hô, đặc biệt là nữ đệ tử tám đại Vương Thành, trong mắt hiện ra dị sắc, trong nội tâm thậm chí có một chút ghen tị với La Thanh Nguyên.

Đời này kiếp này, nếu có một vị nam nhân có thể nguyện ý không màng sống chết như vậy vì các nàng, đời này cũng không uổng phí.

"Ngươi đi được không?"

Đúng lúc này, Thiên Bi Thủ La Ma xuất thủ, vào thời khắc mấu chốt này, vị cao thủ cảnh giới Linh Lô này không để ý đến thân phận, sát cơ lộ ra, chụp vào Vương Khung.

"Không xong."

Trong lòng Hắc Kiếm Ma hơi giật mình một chút, y không ngờ được La Ma vậy mà không để ý đến thân phận cùng với thể diện, y muốn cứu viện cũng đã không kịp.

Phanh! Đột nhiên, đại điện chấn động, mái vòm nổ tung, một đạo kiếm quang đáng sợ rủ xuống, trực tiếp xé rách đại địa, vạch ra một khẽ nứt không thể vượt qua.

"Người nào dám động vào hắn, chết!" Âm thanh lạnh lùng truyền khắp toàn bộ La Vương Thành.

Thần sắc của đám người khẽ biến, chỉ thấy trong bụi mù, một đạo thân ảnh cuồng bá đi ra.

"La...La Sinh Sát Kiếm! ?"

La Sinh Sát Kiếm, đã từng có lúc, cái tên này như là ác mộng quét ngang tám đại Vương Thành.

Đây là một thanh hung kiếm, hung kiếm cái thế của La Vương Thành, trong mắt của y chỉ có giết chóc cùng với tử vong, phàm là người bị y để mắt tới, tuyệt đối không thể sống sót.

Bởi vì nam nhân này từ khi sinh ra liền mang theo nguyền rủa, hai người thân nhất của y chết ở dưới đêm trăng.

Từ một đêm kia, y dùng sát tâm đúc thành kiếm ý, huy hoàng lồng lộng, chấn động thế gian.

Đối với tám đại Vương Thành mà nói, đây chính là một người điên mà vô luận như thế nào cũng đều không muốn đối mặt.

Bọn hắn rất may mắn, đột nhiên có một đầu, La Vương sát kiếm mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện qua.

Có người nói, thanh kiếm này quá mức sắc bén, liền ngay cả chính La Vương Thành cũng không khống chế nổi, vì phòng ngừa phong mang của y mất khống chế, cho nên La Vương Thành đã âm thầm chém giết y.

Bất kể loại tin tức này là thật hay giả, ngoại giới cũng đều thở phào một hơi, thầm than thế giới rốt cuộc cũng ít đi một vị sát tinh.

Nhưng mà, vào trường hợp đặc thù như ngày hôm nay, vị sát tinh này lại xuất hiện.

Đột nhiên như vậy!

Kì quặc như vậy!

Lại chấn động nhân tâm như vậy.

Trong khoảnh khắc, ký ức kinh khủng liên quan tới La Sinh Sát Kiếm giống như thủy triều hiện lên trong đầu mọi người, những lời đồn đại khủng khiếp năm xưa nổi lên từ dưới bụi bặm.

"Làm...làm sao lại là y...y không chết! ?"

"Mẹ...mẹ kiếp, thật sự là La...La Sinh Sát Kiếm, nam nhân này...La Vương Thành điên rồi, muốn để cho chúng ta chết hay sao? Vì sao lại để y..."

"Quỷ...y không phải là người...là quỷ...ta không muốn ở lại nơi này...ta muốn về nhà..."

Trong tám đại Vương Thành chấn động thành một mảnh.

Thế hệ trẻ tuổi đệ tử còn tốt, cơ hồ không có người gặp La Sinh Sát Kiếm, nhưng những người hơi lớn tuổi một ít, vẫn đã từng nghe qua, thậm chí là tận mắt nhìn thấy hung uy hiển hách của La Sinh Sát Kiếm, một số người đã sợ đến mặt không còn chút máu, hai chân mềm nhũn, càng có người gần như điên cuồng, đã sớm bị sợ hãi chi phối, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ cần là địa phương có thân ảnh của nam nhân này, chính là lò giết chóc, cho dù may mắn không chết, cả đời này cũng đều sẽ sống trong ác mộng, mỗi ngày đều chìm trong tuyệt vọng cùng với giết chóc, nửa đêm bừng tỉnh, ngủ không yên giấc.

"Tiền bối..." Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

Thương thế của La Sinh Sát Kiếm nghiêm trọng như vậy, thế mà lại khôi phục nhanh chóng như vậy, không chỉ thương thế không ngại, thậm chí ngay cả tu vi cũng đều tiến thêm một bước, khí tức kinh khủng quả thực giống như một đầu hung thú, trấn áp nhân gian, cơ hồ đều đè ép tất cả khí thế của các cao thủ.

"Ngươi muốn động vào hắn?" La Sinh Sát Kiếm nhìn về phía Thiên Bi Thủ La Ma, ngữ khí lạnh lẽo như hàn đầm, bên trong con ngươi lóe ra khí tức sát phạt.

La Ma giật cả mình, lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói: "Người điên, pháp chỉ của La Tổ đã đến, nhanh chóng tránh ra."

"Ý tứ của La Tổ cũng không có nghĩa là ý tứ của ta." La Sinh Sát Kiếm trầm giọng nói, y bước ra một bước, mặt đất dưới chân nứt ra.

"Cả đời này của ta, từ trước đến nay có ân báo ân, có thù giết người...động hắn, ngươi liền lấy mệnh lấp vào."

La Sinh Sát Kiếm quả thực không kiêng kị gì, đối mặt với La Ma cùng là người La Vương Thành cũng đều động sát cơ.

"La Sinh!" Sắc mặt của La Hồng Thiên đại biến, bỗng nhiên quát.

Nhưng mà La Sinh Sát Kiếm sát phạt tùy tâm, cho dù đường đường là La Vương cũng không thể mệnh lệnh y.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, phong vân biến sắc, đại địa rung động ầm ầm, toàn bộ mái vòm cung điện bỗng nhiên nổ tung, hóa thành bụi trần.

Mọi thứ chung quanh La Sinh Sát Kiếm đều héo úa giống như hoa khô, bắt đầu khô héo.

Chương 350

Vách tường phong hoá, binh khí vỡ vụn, quần áo hư thối, thậm chí có người không tránh kịp, thân thể khô cạn, cấp tốc mất đi sức sống, trong nháy mắt liền hóa thành xương khô.

"Xuất...xuất hiện rồi...sinh tử dịch đạo, La Sinh Sát Kiếm..."

"Chạy...chạy mau...người điên đã phát cuồng..."

"Chết chắc...toàn bộ đều sắp chết rồi..."

Có người kinh hô, trong mắt tràn đầy thần sắc tuyệt vọng.

Năng lực của La Sinh Sát Kiếm cả thiên hạ đều biết, đây là một loại năng lực vô cùng cổ lão, có thể rút ra sinh cơ cùng với sức sống của những thứ chung quanh, từ đó chuyển hóa thành kiếm khí vô thượng phá hư thuần túy.

Loại lực lượng sinh tử dịch đạo này cực kỳ đáng sợ, nghịch chuyển âm dương tạo hoá, trêu cợt lằn ranh sinh tử.

Đây mới là hình thái chân chính của La Sinh Sát Kiếm.

"Đây là tình huống gì? La Sinh Sát Kiếm hiển hiện thế gian, là vì tên tiểu tử kia?"

"Vương Khung! ? Lại là Vương Khung, kẻ này đến cùng có lai lịch gì, không chỉ làm cho Hoàng Kim Vương, Hắc Kiếm Ma đứng ra vì hắn, hiện tại liền ngay cả La Sinh Sát Kiếm cũng đều xuất đầu vì hắn."

"Mẹ kiếp, quá lợi hại, trách không được dám cả gan một mình đi đến Vương Thành, ôm mỹ nhân về, hoá ra hắn có nhiều át chủ bài như vậy, có La Sinh Sát Kiếm, hắn cũng không cần quan tâm đến Tam Hoàng Tử."

Có người kinh hô, ánh mắt kinh dị lần lượt nhìn về phía Vương Khung.

Chỉ cần không phải là đồ đần, đều có thể nhìn ra được, La Sinh Sát Kiếm bên trong truyền thuyết sở dĩ ra mặt, hết thảy đều là bởi vì hắn.

Bởi vì hắn, liền ngay cả La Sinh Sát Kiếm luôn luôn giết thiên sát địa, không nhìn hết thảy cũng đều ra mặt, thậm chí không tiếc đối địch với La Vương Thành.

Sự thực như vậy quả thực giống như ảo mộng, quá không chân thực.

Lúc này, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng đều lộ ra sắc mặt khác thường, nhìn chằm chằm vào Vương Khung, lộ ra vẻ hiếu kì cùng với kiêng kị.

Ầm ầm! Đột nhiên, La Sinh Sát Kiếm động, vô tận sinh cơ tiến vào trong cơ thể của y, hóa thành kiếm ý thao thiên.

"Mẹ kiếp...chuyện này...đây chính là thực lực của cường giả cảnh giới Linh Lô?"

Đám người sợ hãi, đào mệnh tứ tán, chạy vội ra khỏi La Vương Cung.

Đạo kiếm khí này không ngừng biến lớn, khoảng chừng trăm trượng, cứng rắn xé rách La Vương Cung.

Nếu như không phải có trận pháp thủ hộ, một kiếm mới vừa rồi kia liền có thể phá hủy hết thảy, thôn tính tiêu diệt toàn bộ La Vương Cung.

"Người điên, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi! ?" La Ma nghiêm nghị quát.

Đáp lại y là một đạo kiếm khí, huy hoàng lồng lộng, phá diệt sát phạt.

Thân hình La Ma lấp lóe, bay lên trên trời.

Cao thủ cảnh giới Dung Binh liền đã có thể ngự không phi hành, cảnh giới Linh Lô càng là có tốc độ vượt qua gấp trăm lần.

Nhưng mà, thân hình y mới vừa động, La Sinh Sát Kiếm liền chặn ở trước người, con ngươi băng lãnh tràn đầy sát phạt.

"Thiên Bi!" La Ma hét to.

Trong khoảnh khắc, bầu trời trở nên ảm đạm, mây mù nổ vang, sinh ra lôi đình.

Từng bi văn cổ lão hiển hiện, quay chung quanh trên bầu trời La Vương Cung, càng ngày càng nhiều, mỗi một tòa bia văn đều khắc những phù văn huyền diệu.

Ầm ầm! Đột nhiên, những toà bia văn đều phát sáng, từng bàn tay dò ra từ trong bia văn, cầm trong tay binh khí bất đồng, đao, kiếm, cung, tiễn, kích, ấn, phù...

"Thiên Bi Thủ!"

Đám người kinh hô, loại năng lực này thật sự vượt quá tưởng tượng.

Bia cổ tế thương thiên, quỷ thủ cầm pháp khí, niệm kinh cầu chư pháp, thần uy cái thế ở giữa!

Vào lúc này, bên tai đám người phảng phất như có thanh âm tụng kinh vang lên, an ủi thiên địa.

Từng cánh tay thần bí kia nổi lên phù văn, pháp khí trong bàn tay phóng xuất ra uy năng đáng sợ, như sóng lớn màu bạc càn quét, khóa chặt La Sinh.

"Hôm nay nhất định phải chém ngươi." Trong mắt La Ma đều là vẻ điên cuồng.

"Ngu xuẩn!" La Sinh Sát Kiếm thần tình lạnh nhạt, bước vào, thân thể của y như là mặt trời lơ lửng, toát ra quang hoa vô lượng, đạo đạo kiếm khí hủy diệt giống như mưa giông gió bão bắn ra.

Kiếm khí như này, lôi cuốn theo hủy diệt cùng với phá hư thuần túy, xuyên thủng từng toà bia văn kia, pháp khí tan vỡ, tay khô rơi xuống.

Cùng lúc đó, một đạo kiếm khí xuất hiện, xuyên thủng thân thể của La Ma.

La Sinh Sát Kiếm duỗi cánh tay ra, bắt lấy cổ La Ma, một cánh tay khác trực tiếp xé rách lồng ngực, móc trái tim ra.

Linh Lô sụp đổ, máu nhuộm thương khung, thi thể La Ma bỗng nhiên vỡ vụn, như là mưa máu rơi xuống.

Một màn này núi lở trời sập, chấn động ánh mắt, hóa thành vô tận sợ hãi, rung động thật sâu tâm linh của tất cả mọi người.

"Quá...quá hung tàn..."

Trên bầu trời La Vương Thành, La Sinh Sát Kiếm triệt để bày ra cái gì gọi là bá đạo, cái gì gọi là hung tàn, cái gì gọi là sát phạt tùy tâm.

Đường đường là cường giả cảnh giới Linh Lô, cao tầng La Vương Thành, lại cứ như vậy ở trước mắt bao người trực tiếp bị xé nát! ?

"Điên, thật sự điên, y...y không phải cũng là người La Vương Thành sao? Làm sao lại như vậy?"

"Ngu xuẩn, ngươi thì hiểu cái gì? Đây mới thực sự là La Sinh Sát Kiếm, y muốn giết người, không kiêng kị gì, cho tới bây giờ cũng không hỏi ngươi là người nào, cùng là huyết mạch La Vương Thành thì lại thế nào rồi? Giết không tha."

"Quả thật là phong cách của y, thanh sát kiếm này quả nhiên vẫn là hành sự như trước kia, người nào trêu chọc y coi như gặp xui xẻo lớn."

Đám người thán phục, đối với La Sinh Sát Kiếm, tám đại Vương Thành đều có ký ức kinh khủng, đặc biệt là ở trong đám sứ giả đi đến lần này, không thiếu người đã từng may mắn sống sót ở dưới tay y.

Ác mộng một đời, hiện nay lại sống sờ sờ hiển hiện.

Tất cả những thứ này đều là bởi vì Vương Khung.

Chương 351

Vị thiếu niên vô cùng thần bí kia lại có thể làm cho La Sinh Sát Kiếm bên trong truyền thuyết vì hắn, không tiếc đại khai sát giới, thậm chí chém giết đồng tộc, quả thực có thể xưng là kỳ tích, bất khả tư nghị.

Lập tức, từng tia ánh mắt nhìn về phía Vương Khung.

"Mẹ kiếp, hoá ra thật sự lợi hại như vậy!" Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, có một chút hoảng hốt.

Hắn phát hiện ra mình tới cùng vẫn đã đánh giá thấp hung danh của La Sinh Sát Kiếm, đây quả thật là người điên, căn bản không quản trường hợp, đại cục, đối tượng nào...muốn giết liền giết!

Trên thực tế, La Ma cái gì cũng chưa có làm, cũng chỉ là rống lên hai tiếng, làm ra tư thế gây bất lợi cho Vương Khung mà thôi, như vậy cũng đều bị giết.

Trên thực tế, y chết có chút oan.

Nếu như La Ma biết kết cục của mình sẽ là như vậy, y sẽ tuyệt đối không xuất đầu vì Diệp Thiên, sẽ càng thêm không nhằm vào Vương Khung.

Phải biết rằng, liền ngay cả cảnh giới Dung Binh cũng đều đã vô cùng hi hữu, tu hành không dễ, huống chi là cao thủ cảnh giới Linh Lô.

Có thể đi đến một bước này, không biết rõ hao phí bao nhiêu tài nguyên cùng với cơ duyên, dễ dàng sao?

Nếu biết mình hôm nay có hung hiểm vẫn lạc, vô luận như thế nào, La Ma cũng đều sẽ không đuổi trở về từ ngoài vạn dặm.

So sánh cùng với tính mệnh của chính mình, hôn sự của Diệp Thiên chỉ được tính là cái rắm, gã coi như mọc sừng đầy đầu cũng đều không liên quan tới y.

Nhưng mà, hết thảy cũng đều không có hai chữ nếu như.

Hiện nay La Ma đã là một người chết, hơn nữa còn tung toé khắp nơi, tản mát tại khắp các ngõ ngách La Vương Thành, chính là cái loại muốn hốt

cũng không thể hốt lại kia.

"Quá ác, so với ta còn ác hơn."

Vương Khung không nhịn được tán thưởng, đột nhiên, hắn cảm thấy tự tin lại dâng lên, sống lưng cũng đều không tự giác ưỡn thẳng, ánh mắt đảo qua, lộ ra một tia ngạo nghễ cùng với lãnh ý.

"Nực cười, vừa rồi là ai muốn động ta, làm sao đều câm điếc rồi?" Vương Khung như bị điên, đột nhiên lớn lối.

Hắn trừng mắt nhìn, dùng ánh mắt mỉa mai đảo qua gương mặt của từng người.

"Một đám khốn nạn, lão tử hiện tại liền đứng ở chỗ này, đến động ta đi?"

Nói xong, Vương Khung không chạy, hai tay chống nạnh, bước ra một bước.

"Nực cười, mới vừa rồi từng kẻ không phải đều rất lợi hại sao, một đám ngu xuẩn, nhìn cái gì, ta chính là mắng ngươi đó, làm sao? Đến động ta đi, ngươi động ta một cái thử xem?"

Vương Khung chỉ vào Hứa Kiếm Tu sau lưng Diệp Thiên chửi ầm lên.

Vị cao thủ cảnh giới Linh Lô này bị hắn chỉ vào cái mũi, mắng cho ngũ quan vặn vẹo, khóe miệng co giật, hai mắt phun lửa.

Y rất muốn dùng một bàn tay chụp chết Vương Khung, nhưng mà ánh mắt dư quang quét được La Sinh Sát Kiếm đang nhìn mình chằm chằm, khiến cho lửa giận trong lòng y dập tắt trong giây lát.

Vị sát tinh này ngay cả cao thủ đồng tộc cũng đều dám giết, chứ đừng nói là y, nếu thật sự động thủ, thực lực của y còn không bằng La Ma!

"Miệng của ngươi thật ác!" La Thanh Nguyên trốn sau lưng Vương Khung nhỏ giọng nói lầm bầm, nàng giương mắt nhìn Vương Khung, lại chợt bổ sung: "Nhưng ta thích."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, nhích lại gần La Thanh Nguyên nói: "Sự tình thổ lộ, đợi đến thời điểm không có người lại làm."

"Phi...ai thèm thổ lộ với ngươi chứ..." La Thanh Nguyên cắn răng nói.

Hai người tuy là xì xào bàn tán, nhưng những người ở trong sân đều là cao thủ, cho dù là âm thanh muỗi bay cũng đều có thể nghe thấy.

Mỗi một người đều nhìn ngây ngốc, không ai ngờ được sự tình sẽ phát triển đến loại trình độ này, có La Sinh Sát Kiếm làm chỗ dựa, Vương Khung quả thực phách lối tới cực điểm, không chỉ chỉ vào cái mũi của cao thủ cảnh giới Linh Lô chửi rủa, thế mà còn liếc mắt đưa tình cùng với La Thanh Nguyên, quả thực đều xem bọn hắn như người chết.

"Ta quyết định, người này sau này sẽ là thần tượng của ta, quá lợi hại."

"Ta sắp điên rồi, vị Vương Khung này vì sao lại lợi hại như vậy?"

"Đời này nếu như có thể chỉ vào cái mũi của cao thủ cảnh giới Linh Lô mắng, cho dù chết cũng đáng."

Thế hệ trẻ tuổi nhìn một màn này đều là nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng có người lộ ra thần sắc không đúng, đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

Vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này biệt khuất đến cực hạn, bắt đầu từ lúc Vương Khung xuất hiện, liền ăn thiệt thòi tầng tầng, khí thế liên tiếp lọt vào suy yếu.

Có thể nói, sau ngày hôm nay, thanh danh của Diệp Thiên tất nhiên sẽ tao ngộ đả kích trước nay chưa từng có.

Dù sao thì gã không chỉ nhất định sẽ mọc sừng, còn mơ hồ bị chụp mũ cấu kết cùng với Hắc Ám Giáo Hội, muốn tẩy cũng đều không thể tẩy sạch.

Nghĩ tới đây, không ít người đều toát ra ánh mắt đồng tình, vị hôn thê của mình đang liếc mắt đưa tình cùng với một nam nhân khác ở trước mặt mọi người, chính mình lại chỉ có thể giương mắt nhìn, dạng sỉ nhục này, chỉ sợ cũng chỉ có đại sư huynh Quang Minh Học Cung mới có thể chịu được, quả thật rất lợi hại.

"Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì? Ta tâm tình cùng với hôn thê của mình làm phiền ngươi rồi?" Vương Khung liếc xéo, chỉ vào Diệp Thiên chửi ầm lên.

Có La Sinh Sát Kiếm làm chỗ dựa, hắn phách lối đến cực hạn.

Diệp Thiên hận muốn điên, thậm chí có một loại xúc động muốn liều

mạng cùng với Vương Khung, lại bị Tam Hoàng Tử ngăn cản.

"Bản vương khuyên ngươi đừng nên quá phách lối." Tam Hoàng Tử trầm giọng nói.

"Tam Hoàng Tử điện hạ!" Vương Khung nghiêm sắc mặt, nói: "Ta chính là phách lối như vậy, ngươi muốn động vào ta?"

"..."

Bên trong La Vương Cung, hoàn toàn tĩnh mịch, mọi người đã chết lặng, dám can đảm lớn lối như thế ở trước mặt Tam Hoàng Tử, lùi lại mười năm, chỉ sợ cũng không tìm ra được người thứ hai.

Chương 352

Vương Khung căn bản không quan tâm, vị Tam Hoàng Tử này hiển nhiên là đứng ở phía Diệp Thiên, hai người đã được quyết định là địch nhân từ lâu, đã như vậy, hắn còn khách khí để làm gì?

"La Sinh, ngươi không nên ép ta xuất thủ!" Đúng lúc này, giọng nói của La Hồng Thiên vang vọng thiên địa, y vô cùng tức giận, trong mắt nộ hỏa bừng bừng.

Một vị cao thủ cảnh giới Linh Lô là trân quý bực nào, coi như ở trong Vương Thành, cũng đều được coi như là trọng khí, đủ để xưng hùng một phương.

Từ trước đến nay, nếu như có di tích cổ xưa hay là trọng bảo thiên địa xuất hiện, cảnh giới Linh Lô đều là lực lượng tranh đoạt đỉnh tiêm.

Hiện nay, La Ma cứ như vậy chết mất, chết ở trong tay người của chính mình, chuyện này khiến cho trên dưới La Vương Thành đều có cảm giác chấn kinh, biệt khuất cùng với bất khả tư nghị.

La Hồng Thiên lộ ra sắc mặt khó coi, y nhìn lướt qua Vương Khung, phát hiện ra chính mình vẫn đã đánh giá thấp vị thiếu niên này.

Có lẽ, từ lúc vừa mới bắt đầu, y liền nên bình thản xử lý chuyện này, nhưng việc đã đến nước này, đã không có bất kỳ khả năng gì nữa.

"Ta đã nói rồi, người nào động đến hắn, người đó liền chết!" Thân hình của La Sinh Sát Kiếm lấp lóe, xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Ầm ầm! La Hồng Thiên bước ra một bước, phía sau y trong lúc mơ hồ hiện ra một cánh cửa hư vô, giống như sóng nước đúc thành, gợn sóng tán loạn.

Hồng Môn! ?

"La Hồng Thiên muốn xuất thủ rồi? Tại La Vương Thành? Con mẹ nó...không thể nào..."

"Năng lực của La Hồng Thiên được xưng là một người diệt một quốc, nếu quả thật xuất thủ...chúng ta còn có đường sống sao?"

"Y thật sự dự định động thủ tại La Vương Thành? Lực lượng của y một khi bạo phát, sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào?"

Đám người kinh dị, đặc biệt là cao thủ bảy đại Vương Thành, thậm chí còn mở miệng khuyên can.

Nhưng mà, đường đường là La Vương, uy nghiêm bá đạo, nếu sát tâm đã động, há có thể vãn hồi.

"Đi mau!" La Sinh Sát Kiếm khẽ nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, ánh mắt liếc xéo, lại một lần nữa lên tiếng nói: "Lão tử hiện tại liền đi, nhìn xem tên ngu xuẩn nào dám đụng đến ta."

Nói xong, Vương Khung nắm lấy tay nhỏ của La Thanh Nguyên vừa muốn quay người.

Bịch! Một tiếng ngã nặng nề chấn động, thân hình La Sinh Sát Kiếm lảo đảo, ngã xuống thẳng tắp ở trước mắt hắn.

Y trọng thương vừa khỏi, há có thể đánh lâu, lúc này rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng mà, một màn này thực sự đã vượt quá ý liệu của Vương Khung, hắn lập tức choáng váng.

Không chỉ là hắn, tất cả mọi người cũng đều sửng sốt, rất nhanh, đạo đạo ánh mắt bất thiện lăng lệ rơi ở trên người Vương Khung.

"Ha ha...chuyện này...chuyện này thật xấu hổ...mới vừa rồi ta chỉ là nói đùa với mọi người một chút..."

Vương Khung ngẩn người, hắn không ngờ được La Sinh Sát Kiếm hung uy hiển hách lại không đáng tin cậy như vậy, nói nằm xuống liền nằm xuống, ngay cả thời gian cho hắn phản ứng cũng đều không có.

Nếu y nói tối nay mới nằm xuống, chờ đến lúc hắn rời khỏi La Vương Thành, đó mới là kết quả hài hòa hoàn mỹ.

Bây giờ thì tốt rồi, mới vừa rồi Vương Khung có bao nhiêu phách lối, hiện tại đạo đạo ánh mắt nhìn chăm chú hắn kia liền có bao nhiêu hung ác.

Đặc biệt là Hứa Kiếm Tu, y đường đường là cường giả cảnh giới Linh Lô, nhưng vào lúc vừa rồi, lại bị một tên hậu bối giống như Vương Khung

chỉ vào cái mũi mắng như cháu trai.

Nếu như không phải cố kỵ La Sinh Sát Kiếm, y đã sớm xông lên xé hắn thành mảnh nhỏ.

"Ta có một loại dự cảm bất tường." La Thanh Nguyên nhỏ giọng nói lầm bầm.

Nàng xoa nhẹ tay phải, đầu ngón tay xanh thẳm hơi hơi nhấp nháy, một đồng bạc cổ hiển hiện.

"Ta xem còn có ai có thể cứu được ngươi." Hứa Kiếm Tu quát to một tiếng, cũng không còn điều gì cố kỵ, lực lượng cảnh giới Linh Lô phóng lên tận trời, như thiên uy hạo đãng cuồn cuộn mà tới.

Vương Khung lộ ra sắc mặt khổ qua, chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, trước mặt một mảnh tối tăm, bàn tay lớn kia giống như màn trời nghiền ép về phía hắn, lực lượng kinh khủng giam cầm toàn thân hắn, màng da, máu thịt, ngũ tạng, gân cốt...hết thảy đều phảng phất như bị ép chặt.

Liền ngay cả lực lượng Hỏa Chủng dường như cũng không phải là thuộc về hắn.

"Xong đời rồi!" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, hắn biết chính mình lúc nãy đã trang bức quá lố, đừng nói là cảnh giới Linh Lô, coi như là cảnh giới Dung Binh hắn cũng đều không chống đỡ được.

Dạng tồn tại này sừng sững trên đỉnh cao nhất, đối với hắn mà nói, quả thực như là thần linh.

"Chết chắc rồi! Trong thiên hạ này, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn."

"Mặc cho ngươi tính toán cỡ nào, nhưng ở trước mặt thực lực chân chính vẫn là mặc cho người chém giết."

"Tên tiểu tử này quá không biết tự lượng sức, bằng vào một chút bản lãnh này cũng dám đến La Vương Thành? Quả thực không biết sống chết."

Đám người cảm thán, lần lượt lắc đầu, cuộc nháo kịch này cuối cùng vẫn phải dùng máu của Vương Khung để vẽ dấu chấm hết.

"Vương Khung!" La Thanh Nguyên hoa dung thất sắc, muốn tiến lên trước, lại bị Vương Khung ngăn cản, vào loại thời điểm này, hắn vô luận

như thế nào cũng sẽ không để một nữ nhân đứng ra, ngăn ở trước mặt của hắn.

"Thật sự không cam lòng, còn kém một bước." Vương Khung cắn răng nói.

Hắn tính toán từng bước, thật sự cũng chỉ thiếu một bước, liền có thể mang theo La Thanh Nguyên rời khỏi nơi đây, lấy được thành công chân chính.

Nhưng mà một bước này lại là sinh ly tử biệt.

Lúc này, Vương Khung cảm thấy vô lực một trận, hắn đến cùng vẫn còn quá yếu.

Nếu như có thể cho hắn một cơ hội, hắn nhất định phải sẽ trở nên mạnh hơn, mạnh đến trình độ khiến cho tất cả mọi người ở đây lòng mang kính sợ, không cần phải dựa vào người khác nữa.

Chương 353: Cây tăm

"Như ngươi mong muốn!" Đột nhiên, một giọng nói già nua vang vọng ở bên tai Vương Khung.

Ngay sau đó, một đạo lưu quang bắn ra từ bên trong Hỏa Giới của Vương Khung, lực lượng kinh khủng làm cho cả La Vương Thành đều rung động.

Đại địa băng liệt, phong vân biến sắc, lôi quang mãnh liệt gầm thét, viêm quang hừng hực gầm nhẹ.

Đạo lưu quang kinh khủng kia xé rách hư không, như là mũi tên phá thiên, trực tiếp xuyên thủng thân thể của Hứa Kiếm Tu, lực lượng bất diệt kia giống như thủy triều cuồng bạo, trực tiếp biến đối phương thành tro tàn.

"Đó...đó là cái gì..."

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người sôi trào, quả thực không thể tin được một màn trước mặt.

La Hồng Thiên, Hoàng Kim Vương, Hắc Kiếm Ma, Hài Khách...một đám cao thủ đều động dung, trong mắt lộ ra khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì trong giây lát vừa rồi, liền ngay cả bọn hắn cũng đều cảm nhận được uy hiếp tử vong.

"Không có khả năng!" Sắc mặt của Tam Hoàng Tử đại biến, nhìn chằm chặp.

Chỉ thấy đạo lưu quang bức nhân kia sau khi chém giết Hứa Kiếm Tu, liền dần dần mất đi ánh sáng, hiển lộ ra diện mục.

"Cây tăm...một cây tăm! ?"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều biến thành không dám tin, liền ngay cả Vương Khung cũng đều sừng sốt, hắn không phải đã ném cây tăm này đi rồi sao?

Chỉ cần một cây tăm liền trực tiếp đóng đinh một vị cao thủ cảnh giới Linh Lô? Sự thực như vậy quả thực quá hoang đường, khó có thể tưởng

tượng.

Chuyện này còn kinh khủng hơn sự tình La Sinh Sát Kiếm chém giết Thiên Bi Thủ.

"Trời đất...ta đến cùng đã nhìn thấy cái gì? Thật sự là cây tăm, đường đường là cao thủ cảnh giới Linh Lô lại bị một cây tăm đâm chết?"

"Ta đã sớm biết người này tuyệt đối không đơn giản, trên người mang theo đại khủng bố...nhưng đây rốt cuộc là cái gì?"

"Sau lưng của hắn còn có cao thủ...cao thủ còn muốn khủng bố hơn so với La Sinh Sát Kiếm?"

Đám người lộ ra thần sắc ngạc nhiên, vẫn như cũ không thể tin được.

Lúc này mấy vị cao thủ như La Hồng Thiên, Hoàng Kim Vương lộ ra sắc mặt ngưng trọng, như lâm đại địch.

Chỉ có dạng tồn tại tầng thứ như bọn hắn mới càng biết rõ hơn, một màn vừa rồi đến cùng có ý vị như thế nào, chỗ đáng sợ chân chính không phải cây tăm kia, mà là chủ nhân của cây tăm này, tu vi đã đạt đến cảnh giới khó có thể tưởng tượng, coi như là loại tồn tại như bọn hắn đứng ở trước mặt người đó cũng đều không đáng giá được nhắc tới.

Ầm ầm! Đồng bạc cổ trong tay La Thanh Nguyên đột nhiên tan ra, một chùm hào quang rủ xuống, bao phủ nàng cùng với Vương Khung, ngay sau đó ở phía trên đỉnh đầu của hắn, xé mở ra một vết nứt màu đen, giống như một cái động.

Một âm thanh chói tai phát ra từ trong đó.

"Bạch gia..."

"Chúng ta đi thôi!" La Thanh Nguyên lôi kéo Vương Khung nhảy vào trong lỗ đen.

Lúc này không có ai ra tay ngăn cản, một kích vừa rồi đã khiến cho tất cả mọi người sợ vỡ mật, cây tăm kia giống như một cây gai đâm vào trong lòng, làm cho tất cả mọi người đều chùn bước, không dám vượt qua.

"Những gì được ban tặng hôm nay, Vương Khung ta tuyệt đối không quên."

Âm thanh băng lãnh truyền ra khắp toàn bộ La Vương Thành, ánh mắt của Vương Khung đảo qua gương mặt của mỗi một người, cuối cùng rơi ở trên người Diệp Thiên, sắc mặt của Diệp Thiên trầm trọng, bên trong con ngươi ngoại trừ chấn kinh, chính là sát ý sâu thẳm.

Có thể nói, gã cùng với Vương Khung nghiễm nhiên đã là không chết không thôi, trừ phi một người đổ xuống, nếu không một người khác vĩnh viễn cũng không thể an ổn.

"Diệp Thiên, đến Sơ Vương Tế lại nói đến sinh tử, lần sau, ta muốn cái đầu chó của ngươi."

Thân ảnh Vương Khung dần dần tiêu thất, mang theo La Thanh Nguyên, triệt để rời khỏi La Vương Thành.

Ở dưới trời trong, lại không có một ai ngăn cản, chỉ có lời nói bất khuất kia, vang vọng thật lâu.

"Đi...thật sự đi rồi...hắn đã thật sự mang La Thanh Nguyên đi! ?"

Một lát sau, mọi người rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhận ra hiện thực khó tin này.

Đường đường là tiểu công chúa La Vương Thành, hôn thê của đại sư huynh Quang Minh Học Cung, thế mà ở trước mắt bao người, trước mặt rất nhiều cao thủ, bị một thiếu niên vô danh mang đi rồi?

Có thể tưởng tượng được một khi tin tức này lan truyền ra, sẽ gây ra chấn động và náo động như thế nào.

Thiên hạ chú mục, người người đều biết.

Cái tên Vương Khung này cũng sẽ triệt để khai hỏa.

"Kể từ hôm nay phong tỏa La Vương Thành, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện ra vào!" La Hồng Thiên lộ ra sắc mặt ngưng trọng, ra lệnh một tiếng.

Sứ giả bảy đại Vương Thành hơi biến sắc, bọn hắn biết rõ tình thế sẽ thay đổi, chỗ đáng sợ chân chính và đáng giá được coi trọng, không phải là Vương Khung, cũng không phải là La Thanh Nguyên, mà là chủ nhân phía sau cây tăm kia.

Các thế lực khác không có lưu lại, từng người cáo biệt, rời khỏi La Vương Thành.

"Tam điện hạ!" Diệp Thiên trầm giọng nói.

Chuyến này, gã thua thảm nhất, nhưng mà từ đầu tới đuôi, gã cũng đều chưa hề chân chính phát tác, điều này cũng làm cho tất cả mọi người cảm thấy kinh nghi cùng với bất khả tư nghị.

Trong mắt bọn hắn, vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này không khỏi có một chút ẩn nhẫn quá mức.

"Trở về lại nói, lúc này không cần nhiều lời." Tam Hoàng Tử lộ ra sắc mặt nặng nề, liếc nhìn Diệp Thiên, chợt nói bổ sung: "Ở đó có người."

Thần sắc của Diệp Thiên khẽ biến: "Ý của điện hạ là..."

"Quang Minh Điện!"

Sự kiện tại La Vương Thành chấn động thiên hạ!

Vương Khung đơn thương độc mã, xông thẳng vào La Vương Cung, vậy mà ở trước mắt bao người, ở trước mặt đại sư huynh Quang Minh Học Cung mang đi vị hôn thê của gã.

Ngay khi tin tức này lan truyền ra, lập tức nhấc lên sóng to gió lớn.

Danh hào Vương Khung cũng triệt để truyền khắp thiên hạ, truyền khắp bốn mươi chín thành.

Chương 354

Mặc dù La Vương Thành đã phong tỏa rất nhiều tin tức nội bộ, ví dụ như La Sinh Sát Kiếm, ví dụ như Hứa Kiếm Tu chết, đây đều là những chuyện không thể để cho người bên ngoài biết được.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn như cũ có thể suy đoán ra đôi chút.

Chỉ bằng vào cảnh giới Bổ Nguyên lại có thể ở dưới mí mắt của cao thủ tám đại Vương Thành, mang đi một người sống sờ sờ, hơn nữa người sống sờ sờ này còn là tiểu công chúa La Vương Thành, ở phía sau loại chuyện nhìn như bất khả tư nghị này ẩn giấu cái gì?

Coi như là đồ đần cũng đều có thể đoán ra đôi chút.

Vì thế, "Báo Tương Lai" đã phát hành một kỳ báo đặc biệt, thỏa thích phát huy sức tưởng tượng đối với sự kiện lớn lần này.

"Chấn kinh! Thân thế của Vương Khung, ở phía sau bi thảm lại có lai lịch kinh khủng như thế..."

"Tình yêu mãnh liệt nhất! Vương Khung một người đối kháng Vương Thành, vì giai nhân đại chiến với Diệp Vương!"

"Diệp Thiên Nhất Giác! Trong tình yêu, người không được thích đến cùng có bao nhiêu xấu hổ?"

"Sơ Vương Tế thêm kịch liệt! Ân oán ở giữa Vương Khung cùng với Diệp Thiên trở thành điểm thu hút lớn nhất!»

"Phân tích đầy đủ về thực lực của Vương Khung! Xác suất để hắn nổi bật ngay từ đầu tại Sơ Vương Tế là bao nhiêu?"

...

Tin tức và những lời đàm tiếu dồn dập khiến vụ việc này càng ngày càng nghiêm trọng.

Kỳ báo "Báo Tương Lai" lần này được bán hết trong một khoảng thời gian ngắn, thỏa mãn đầy đủ tâm lý hiếu kỳ của thế nhân.

Chuyện tình giữa Vương Khung cùng với La Thanh Nguyên, Diệp Thiên mọc sừng, thái độ của La Vương Thành, những gì đã xảy ra vào ngày hôm

đó...

Tất cả những điều này đã trở thành đề tài bàn tán của thế nhân, say sưa ngon lành, ngày đêm không dứt, thậm chí có một số quán rượu chuyên môn mời người viết văn, viết sách suốt đêm, một trăm loại yêu hận tình cừu, hấp dẫn vô số khách uống rượu.

...

Tại Tần Hoàng Cung, trong thần viện đại nội, bên trên tháp chín tầng cổ lão, hương khói không dứt, bên trong màn che mơ hồ có thể trông thấy một thân ảnh ngồi ngay ngắn, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng đất sét trong chùa.

Trên vách tường chung quanh treo các bức hoạ kỳ lạ, có dòng sông chín khúc mười tám rẽ quanh co, có những toà nhà cao chọc trời, trên đường phố chạy đầy xe bốn bánh, thậm chí còn có những chiếc thuyền sắt khổng lồ...

Nghe nói đây là những cảnh tượng trong giấc mơ của Tần Hoàng bệ hạ, được y vẽ lại, treo ở trong toà cổ tháp này.

Ầm ầm! Cửa cung mở rộng, một bóng người bước vào, mặc cổ bào màu vàng, chỗ giữa trán có ánh bạc nhàn nhạt.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người có tư cách tiến vào tòa cổ tháp này tuyệt đối không cao hơn mười người.

Bởi vì nơi này là nơi bế quan của đương kim Tần Hoàng bệ hạ.

Nhưng mà nam tử mặc cổ bào màu vàng chẳng những đi đến, thậm chí còn không làm lễ quỳ bái, y nhìn lướt qua màn che trên cùng, muốn nói lại thôi, thu hồi ánh mắt, ngồi ở phía dưới.

"Thần côn Quang Minh Điện vẫn vô lễ như vậy." Một giọng nói lười biếng vang lên.

Nam tử mặc cổ bào màu vàng kia giương mắt xem xét, thản nhiên nói: "Tần Hoàng vẫn còn quan tâm đến chuyện này sao?"

"Nếu trẫm quan tâm, ngươi có phải muốn đập một cái hay không?" Giọng nói của Tần Hoàng vang lên một lần nữa.

Nam tử mặc cổ bào màu vàng hơi hơi giật khóe miệng một cái, lập tức

nói: "Tần Hoàng nói đùa rồi."

"Ta cũng không hề nói đùa, thần côn Quang Minh Điện tìm tới cửa, bình thường sẽ không có chuyện gì tốt." Tần Hoàng thản nhiên nói.

Nam tử mặc cổ bào màu vàng nghe thế, nhíu mày nói: "Còn xin Tần Hoàng nói cẩn thận, Thánh Điện..."

"Thánh Điện thì lại như thế nào? Các ngươi dường như đã quên, ba ngàn năm trước, kể từ một khắc Lâm La Thiên đi đến chân trời kia trở đi, cái gọi là Thánh Điện đã không phải là cao cao tại thượng, vô địch thiên hạ." Tần Hoàng thờ ơ nói.

"Nhưng bệ hạ không phải là Lâm La Thiên, bệ hạ còn chưa có được thực lực như y."

"Hiện nay Thánh Điện cũng không phải là Thánh Điện năm đó." Tần Hoàng bá đạo đến không có giới hạn.

Trong thiên hạ đương thời, có ai dám nói lời như vậy ở trước mặt nam tử mặc cổ bào màu vàng này? Đây quả thực là nghịch phản thiên địa, phách lối đến cực điểm.

Nhưng mà nam tử mặc cổ bào màu vàng nhìn hương khói lượn lờ phía trên, lại không phát tác một cách kỳ lạ.

Nếu là những người khác nói loại lời nói đại nghịch bất đạo này, đã sớm hóa thành tro tàn.

Nhưng nam nhân trước mắt này lại là đương kim Tần Hoàng bệ hạ, đã từng là một trong Thập Nhị Vương Tọa.

"Tần Hoàng, khí phách của ngươi quá lớn."

"Những năm này, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình nghiên cứu những điều kỳ diệu của tự nhiên và con người, nghiên cứu nguyên lý của tạo hóa, viết sách lập thuyết, mở rộng trí tuệ cho dân chúng, đây cũng không phải là chuyện gì tốt, dân trí mở ra, liền sẽ khó nắm giữ, thiên địa rộng rãi, tất tàng long hổ, đến thời điểm đó có lẽ sẽ dao động nền tảng thiên hạ."

"Buồn cười!" Tần Hoàng hờ hững nói: "Nhân tâm là vĩnh viễn không có cách nào trói buộc, thủy triều thời đại cuồn cuộn mà tới, sẽ luôn có người

trổ hết tài năng, dẫn dắt thiên hạ biến đổi, trả trí tuệ cho dân chúng."

"Thần thông không đủ làm chỗ dựa, nhân tâm không thể lừa gạt, trong thiên hạ này, ai cũng đều có thể trở thành nhân vật chính thời đại, đều có thể xưng là đạo tổ."

Giọng nói của Tần Hoàng như hồng chung đại lữ, đinh tai nhức óc, lời nói của y giống như trời, ẩn chứa chí lý cùng với uy năng vô biên.

"Sự độ lượng của ngươi quá nhỏ, dân trí mở ra, thần côn liền sống không dễ chịu, Quang Minh Điện quả nhiên là một đời không bằng một đời."

Chương 355

Nam tử mặc cổ bào màu vàng lắc đầu, thản nhiên nói: "Hôm nay ta đến, không phải là tranh luận đạo lý cùng với bệ hạ."

Nói xong, y móc ra một chiếc hộp sắt từ trong ngực, hộp sắt mở ra, một cây tăm hiển hiện, bay vào bên trong màn che.

"Ở bên trong La Vương Thành, loại đồ vật này đóng đinh một vị cường giả cảnh giới Linh Lô, trên thế gian hiện nay, có thể làm được đến trình độ này có thể có được mấy người?" Nam tử mặc cổ bào màu vàng lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói.

Nếu không phải vì chuyện này, y tuyệt đối sẽ không đi ra từ bên trong Thánh Điện.

"Trên thế gian hiện nay, có thể làm được đến trình độ này bấm tay có thể đếm được, cũng chỉ có vài vị kia." Tần Hoàng thì thầm, rơi vào trầm tư.

"Ta muốn hỏi bệ hạ một chút, có phải hay không là Vô Gian Giả..." Nam tử mặc cổ bào màu vàng khẽ nói.

"Sẽ không." Không chờ y nói xong, Tần Hoàng liền chém đinh chặt sắt nói.

"Trước kia Thập Nhị Vương Tọa cùng với Vô Gian Giả đã có một ước định, ở trong thời đại này, bọn hắn tuyệt đối không thể đặt chân vào thế gian nửa bước, sẽ không thể là Vô Gian Giả."

"Bất kỳ hình thức khế ước gì cũng đều có thể đổi ý." Nam tử mặc cổ bào màu vàng thản nhiên nói.

"Thần côn bán hương hỏa quả nhiên vô sỉ."

Bên trong màn che, đột nhiên trầm mặc một trận, sau một hồi, tiếng thở dài chậm rãi vang lên.

"Thực lực của y càng ngày càng sâu không lường được."

"Bệ hạ biết là ai rồi?" Trong lòng nam tử mặc cổ bào màu vàng khẽ động, chặn lại nói.

"Một vị cố nhân!"

Nói xong, màn che khẽ động, cây tăm kia bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành bột phấn tiêu tán.

"Bệ hạ..." Nam tử mặc cổ bào màu vàng nhíu lông mày, thất thanh nói.

"Xem ra y đã tìm được một hạt giống không tệ." Giọng nói của Tần Hoàng vang lên một lần nữa, lộ ra một tia mừng rỡ cùng với nghiền ngẫm.

"Là y! ?" Nam tử mặc cổ bào màu vàng khẽ nói, trong đầu óc hiện ra một cái tên, ngay sau đó, sắc mặt của y biến thành vô cùng trầm trọng.

"Đây là sở thích của y, thu thập hạt giống có đại khí vận trong thiên hạ, y lưu lại cơ duyên, chỉ chờ những hạt giống này mọc rễ nảy mầm." Tần Hoàng khẽ nói.

"Các ngươi tốt nhất nên có động tác nhanh một chút, nếu hạt giống này bị y lấy đi, không đến hai mươi năm, các ngươi sẽ có thêm một vị đại địch đáng sợ."

Bên trong màn che, hương khói lắc lư, lộ ra thân ảnh kia, giữa lông mày có một vệt ý cười hiển hiện, lộ ra một tia nghiền ngẫm cùng với chờ mong.

"Vương Khung...kẻ giết mổ...thật có ý tứ!"

"Ngươi cũng quá phách lối rồi, ngươi có biết ở bên ngoài bây giờ đã loạn thành dạng gì rồi hay không?"

Tại Xích Long Thành, bên trong Võ Viện Quang Minh Học Cung.

Kỷ Nguyên Thần tràn đầy vẻ u sầu, đi tới đi lui ở trước mặt Vương Khung, bước chân tán loạn, trong mắt lộ ra sự mệt mỏi.

Trong hai ngày qua, không biết bao nhiêu người tới tìm y, tám đại Vương Thành, cao tầng Quang Minh Học Cung các thành trì lớn, thậm chí tổng bộ cũng đều phái người đến hỏi thăm.

Coi như thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, y cũng đều cảm thấy một tia mệt mỏi cùng với vô lực.

Bắt cóc tiểu công chúa La Vương Thành, chuyện này có bao nhiêu đắc tội?

Chớ đừng nói chi là lần sự kiện này còn khiến cho hai vị cường giả

cảnh giới Linh Lô chết, đây chính là sóng lớn ngập trời, nếu như không phải phía trên đè ép tin tức, bên ngoài còn không biết sẽ loạn thành bộ dáng gì.

Phàm là người tận mắt nhìn thấy sự kiện này đều nhận được nghiêm lệnh, một khi để lộ bất kỳ phong thanh gì, giết không tha.

Nhưng cho dù là như thế, các loại lời đồn ở ngoại giới đã là loạn xì ngầu, khiến cho người ta vô lực chống đỡ.

Vương Khung nhếch miệng, lộ ra nụ cười lúng túng.

Những ngày này hắn cũng đã nghe nói không ít, Thần Vũ Vương giận muốn điên, phái cấm quân đi đến vấn trách, dù sao Hứa Kiếm Tu cũng là đại tướng dưới trướng y, cường giả cảnh giới Linh Lô, cứ như vậy liền chết rồi, nếu như không truy cứu, như thế nào cũng đều không thể nào nói nổi.

Nhưng Thần Vũ Vương dù sao vẫn là người có đầu óc, đường đường là cao thủ cảnh giới Linh Lô lại trực tiếp bị một cây tăm đâm chết, ở phía sau chuyện này cất giấu tồn tại kinh khủng bực nào?

Bởi vậy, y cũng không dám bức bách quá mức, chỉ có thể phô trương thanh thế.

"Một đám hèn nhát, không sợ chết thì cứ tới." Vương Khung cười lạnh.

"Ngươi còn cuồng như vậy! ?" Kỷ Nguyên Thần liếc mắt một cái, đưa tay liền búng một cái.

"Đau quá." Vương Khung ôm đầu hung hăng trừng mắt liếc, không nói thêm gì nữa.

Hắn cũng biết, những ngày này quả thật đã làm khó Kỷ Nguyên Thần, vị đại chấp giáo này đối với hắn có thể nói là đã hao tâm tổn trí phí sức, hao hết tâm huyết.

Từ thời điểm vừa mới vào Quang Minh Học Cung liền đã vô cùng chiếu cố đối với hắn, ở trên chuyện này, càng là vận dụng thủ đoạn che lấp, ẩn tàng hành tung cho hắn.

Cái búng tay này là để nhắc nhở hắn không nên quá kiêu căng, bằng không mà nói, bằng vào lực lượng của cường giả cảnh giới Linh Lô, chỉ

cần một búng này, đầu của hắn cũng sẽ không còn.

"Ngươi không rõ ràng tình huống của mình sao?" Kỷ Nguyên Thần lạnh lùng nói.

Bối cảnh của Vương Khung xác thực không đơn giản, nhưng những chỗ dựa ở phía sau hắn đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thuần túy là không đáng tin cậy, ai biết vào thời khắc mấu chốt có thể ra mặt bảo hộ hắn hay không?

Giống như La Sinh Sát Kiếm lần này, vào thời điểm ra sân hung mãnh cái thế, tung hoành vô địch, chém giết Thiên Bi Thủ, trấn áp thế lực khắp nơi.

Ngay khi Vương Khung vừa nhếch đuôi lên, vị đại lão này liền ngã chổng vó ở trước mặt hắn, suýt nữa đã hù chết hắn.

Ký thác tương lai cùng với sinh mệnh của mình vào trong tay người khác, đây chính là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Chương 356

"Luôn có thể khiến cho các phương kiêng kị một hồi." Vương Khung thì thầm, đối với tình huống của mình, hắn so với ai cũng đều hiểu hơn, không có át chủ bài chân chính thuộc về mình, một khi để người khác dò xét ra hư thực, bọn hắn liền sẽ không cố kỵ gì.

Hiện nay, những lão gia hỏa kia sẽ không xuất thủ, vạn nhất có kết cục giống như Hứa Kiếm Tu, sẽ được không bù mất, chi phí thăm dò quá cao.

Nhưng thế hệ trẻ tuổi liền không có nhiều cố kỵ như vậy, dù sao thì cao thủ có thể tùy ý giết chết Hứa Kiếm Tu như vậy, cũng sẽ khinh thường động thủ đối với tiểu bối, coi như đối phương thật sự không quan tâm mặt mũi, loại tổn thất này các phương cũng gánh chịu nổi.

Bởi vậy, Vương Khung có thể tưởng tượng, chỉ cần mình hơi lộ diện, các loại phiền phức liền sẽ ùn ùn kéo đến.

"Trừ phi ta triển lộ ra thực lực vô địch, giết cho tất cả các phương cũng đều sợ hãi." Vương Khung khẽ nói, trong mắt lóe lên một vệt hung quang.

"Ngươi muốn làm gì?" Trong lòng Kỷ Nguyên Thần hơi giật mình một chút, mí mắt nhảy loạn.

Tên tiểu tử này chính là vô pháp vô thiên chủ, cho dù là sự tình điên cuồng gì cũng đều làm được.

Tại thời điểm này bước ngoặc này, cần phải giám sát hắn chặt chẽ.

"Không làm cái gì cả, hạng người lương thiện giống như ta, coi như bị người khi dễ đến trên đầu của ta, ta cũng chỉ cười cười tát cho đối phương hai bạt tai mà thôi, đại chấp giáo, ngươi đã lo lắng quá rồi." Vương Khung nhếch miệng cười.

"..."

Kỷ Nguyên Thần nhếch miệng, vừa muốn nói chuyện.

Đột nhiên, một mùi thơm kỳ lạ bay tới, liền ngay cả vị đại chấp giáo này cũng không nhịn được khẽ nhúc nhích thần sắc, cái mũi ngửi ngửi, tìm kiếm nguồn gốc của mùi thơm.

La Thanh Nguyên bước vào từ cửa với một cái nồi sắt lớn.

Nàng mặc tạp dề, mái tóc hơi rối, món ăn nàng nấu dường như có mùi vị khác biệt.

Kỷ Nguyên Thần nhìn đến líu lưỡi, đường đường là tiểu công chúa La Vương Thành, lại nguyện ý đi theo hạng người vô lại như Vương Khung đến loại địa phương này, chế biến thức ăn nấu cơm.

Chuyện này nếu như truyền đi, không biết sẽ có bao nhiêu người ghen tị, bao nhiêu người mắng mỏ, bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

"Đại chấp giáo, đến nếm thử tay nghề của vợ ta." Vương Khung cười nói.

"Ai là vợ của ngươi!" La Thanh Nguyên sững sờ, nhỏ giọng phản bác.

"Ngươi không phải? Vậy ta tìm người khác."

"Ngươi dám!" La Thanh Nguyên giơ nồi sắt lớn trong tay, làm bộ muốn đập.

Vương Khung nghênh đón, từ đôi tay ngọc kia, tiếp nhận nồi sắt lớn, nhếch miệng cười nói: "Không dám!"

Kỷ Nguyên Thần nhìn hai người liếc mắt đưa tình, không nhịn được lắc đầu, trong đầu óc hiện ra thân ảnh Diệp Thiên, trên đầu của gã mọc ra một cái sừng thật dài.

"Người trẻ tuổi a...ta thật sự đã già rồi..."

Từ sau khi trở về, Vương Khung cùng với La Thanh Nguyên cơ hồ như hình với bóng, ngoại trừ ban đêm, phần lớn thời gian đều ở cùng với nhau.

Không thể không nói, vị tiểu công chúa này quả thực không giống bình thường, năng lực sinh hoạt còn mạnh hơn Vương Khung, là một bậc thầy nấu ăn.

Ngoài ra, La Thanh Nguyên còn thường xuyên có thể xuất ra một ít bảo bối cổ quái kỳ lạ, đến nỗi làm cho Vương Khung phải hét lên rằng hắn đi cướp dâu là đáng giá.

Cũng ví dụ như, La Thanh Nguyên cất giữ một loại hoa bách hợp kỳ dị, phấn hoa có thể làm cho nữ tử cùng giới yêu nhau, vô cùng thần kỳ.

Ngoài ra, nàng còn có còn có nhau thai của một loại cổ thú, tương truyền sau khi nam tử phục dụng, có thể cấp tốc bắt được phương tâm của nữ tử yêu thích, kết hôn sinh con, hiệu quả có thể xưng là thần dị.

Loại nhau thai này là dị bảo cổ đại, La Thanh Nguyên đào bới bảy ~ tám ngọn núi cổ, mới tìm được một kiện.

La Thanh Nguyên dù sao cũng là Địa Sư nhất mạch, trên người còn có rất nhiều bảo bối, nhưng đồ cưới của nàng khẳng định là phải chờ sau khi kết hôn mới có thể cho Vương Khung.

"Đây là thịt gì? Vậy mà thơm như thế?" Trong lòng Kỷ Nguyên Thần đại động.

Phải biết rằng, cao thủ cảnh giới Linh Lô không ăn ngũ cốc, đoạn diệt lục thức, đồ vật bình thường đã không thể gây ra bất kỳ kích thích nào đối với các giác quan của bọn hắn.

Nhưng mà nồi thịt trước mặt này phảng phất như uẩn tàng ma lực, kích thích vị giác, kích thích thần kinh, thậm chí khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể của y cũng đều trở nên khô nóng.

Rất hiển nhiên, ở trong cái nồi trước mắt này không phải là thịt bình thường, có thể gọi là cao lương mỹ vị.

Kỷ Nguyên Thần không nhịn được cũng bới một chén, nước canh nồng đậm đính vào trên thìa, sáng lấp lánh như ánh pha lê, y kẹp một miếng thịt, chỉ cảm thấy rất mềm, ăn vào trong miệng, mùi thịt như phun ra trong miệng, vị giác hoàn toàn bị kích thích.

Mùi thịt xộc qua cổ họng khiến toàn thân run lên, cảm giác như lên thiên đường.

"Loại thịt này có thể cường hóa nội thần! ?" Kỷ Nguyên Thần ngạc nhiên không thôi.

"Đây là thịt gì? Ở đâu ra?" Kỷ Nguyên Thần không nhịn được, bưng chén lên, uống từng ngụm lớn canh thịt.

"Được đào ra từ trong mộ! Ăn ngon không?" La Thanh Nguyên mong đợi hỏi.

"Phốc!" Kỷ Nguyên Thần nghẹn họng, suýt nữa phun ra bữa cơm đêm qua.

La Thanh Nguyên là Địa Sư, am hiểu cải thiên hoán địa, tầm long điểm huyệt, trộm mộ đào mộ quả thực chính là chuyện thường ngày, mộ bị nàng cướp qua không có một ngàn, cũng có tám trăm.

Những bảo bối cổ quái kỳ lạ trong tay La Thanh Nguyên kia đều là mang ra từ trong mộ.

Về phần khối thịt này, lai lịch có một chút mơ hồ.

Hai năm trước, La Thanh Nguyên còn chưa xuất sư, nàng tìm được một tòa cổ mộ, tự mình đi xuống dưới, kết quả bị nhốt ở bên trong trọn vẹn ba tháng, cuối cùng vẫn là vị sư tôn vô cùng thần bí kia xuất thủ mới tìm được nàng.

Chương 357

Sư tôn của La Thanh Nguyên nói, toà đại mộ kia không phải hung huyệt, cũng không phải cát huyệt, mà là sinh huyệt, chôn ở bên trong là một khối thịt.

Lúc trước La Thanh Nguyên cũng không rõ là có ý gì, sư tôn của nàng trực tiếp vào mộ, một lát sau, cầm một tảng đá đen nhánh đến, trên tảng đá kia phủ đầy rêu, vỏ đá vằn vện màu đen cực kỳ cứng.

Sư tôn nói, đây là một khối thịt.

"Hoạt nhục! ?" Kỷ Nguyên Thần lộ ra thần sắc cổ quái, nhận ra được.

Y cầm cái chén trong tay nhìn thịt trong chén, trong mắt lộ ra tinh mang.

"Trong tay các ngươi có thứ đồ tốt này! ?"

"Đại chấp giáo, ngươi biết loại đồ vật này?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Trên thực tế, lúc trước khi La Thanh Nguyên xuất ra loại đồ vật này, Vương Khung căn bản không tin đó là một khối thịt.

Dựa vào kinh nghiệm làm người giết mổ nhiều năm của mình, hắn có thể phán đoán, loại đồ vật này chính là một khối đá, không dính nổi nửa điểm quan hệ với thịt.

Liền ngay cả gã béo cũng đều vô cùng ghét bỏ, cho rằng cái cục đen này đang làm nhục những kẻ buôn thịt bọn hắn.

Thẳng đến khi Vương Khung muốn dùng Hắc Long Đao cắt cái cục đen này ra, hắn rốt cuộc cũng ý thức được thứ đồ chơi này không phải bình thường.

Bởi vì hắn phát hiện ra, sắc bén như Hắc Long Đao cũng đều không thể cắt nó ra.

Chuyện này có một chút bất khả tư nghị.

Cho dù là kim cương, Hắc Long Đao cũng có thể cắt giống như là cắt đậu phụ.

Nhưng mà cục đen này lại không nhúc nhích tí nào, ngay cả dấu hằn

cũng đều không có lưu lại.

Chuyện này lại càng thêm kỳ quái.

Vương Khung càng tin chắc rằng đây tuyệt đối không phải là thịt, loại thịt nào lại cứng rắn như vậy? Quả thực có thể so với linh tài!

Nhưng hắn cũng thừa nhận, coi như không phải thịt, cũng tuyệt đối là một kiện bảo bối.

Vương Khung động tâm, muốn cắt xác ngoài của cục đen này, muốn nhìn một chút bên trong đến cùng là cái gì.

Cuối cùng, hắn rốt cuộc cũng nghĩ ra một cái biện pháp.

Vảy rồng!

Từ sau khi năng lực Cửu Biến Long Khí của Vương Khung tiến hóa thất bại, thứ đồ vật bị nghi là vảy rồng kia một mực bị hắn cất giấu.

Trong âm thầm, Vương Khung đã không ít lần nghiên cứu loại bảo vật kỳ dị này.

Hắn phát hiện ra, độ sắc bén của vảy rồng rất cổ quái.

Đối với vật chết, độ sắc bén của vảy rồng cũng chỉ thường thường, so với Hắc Long Đao còn yếu hơn một ít.

Nhưng đối với vật sống, độ sắc bén của vảy rồng quả thực kinh khủng, quả thực giống như là cắt đậu phụ.

Quả nhiên, ở dưới phong mang của vảy rồng, cục đen kia trong chớp mắt liền bị cắt thành hai nửa, màu thịt như ngọc sáng lên như pha lê, trong suốt, mùi thịt thoang thoảng bốc ra.

"Con người coi lương thực là của trời, từ xưa đến nay, con đường tu hành chính là con đường tiến hoá, con đường tiến hoá có liên quan cùng với thực vật." Kỷ Nguyên Thần nhìn chằm chằm nồi sắt lớn, ánh mắt không nhúc nhích.

Vào những năm tháng cổ xưa nhất, nhân loại ăn lông ở lỗ, như là dã thú, sau khi phát hiện ra lửa, họ liền dùng lửa để nấu nướng, xem thực phẩm chín là nguồn năng lượng chủ yếu, lập tức đạp lên con đường tiến hoá, mở mang trí tuệ, từ đó tách biệt cùng với thú vật.

Lại đến sau này, nhân loại phát hiện ra các loại thiên tài địa bảo, linh thảo dược tề, khiến cho con đường tiến hoá lại đề thăng một lần nữa, một bộ phận cường giả nhân loại phát hiện ra sự huyền bí của linh khí, nuốt khí ích cốc, ngưng tụ Hỏa Chủng, triệt để đạp lên con đường tu hành, sự xuất hiện của Hỏa Chủng khiến cho nhân loại không có thể chất đặc thù cũng đều có thể hấp thu thiên địa linh khí.

Lịch sử tu hành và phát triển của nhân loại, cũng là lịch sử lương thực biến đổi.

Ở trong đoạn lịch sử này, hoạt nhục là một trong những loại lương thực thần bí nhất.

"Năm đó ở Thánh Điện, ta...đã từng nếm thử đồ vật này một lần, mùi vị không có nồng như thế này, nhưng ngược lại là có một chút tương tự..." Kỷ Nguyên Thần chậc lưỡi.

"Đây là công thức bí mật của ta, thêm một chút thịt muối gã béo mang lên từ quê." La Thanh Nguyên nói.

"Thật là phung phí của trời, hoạt nhục không phải là ăn như thế này." Kỷ Nguyên Thần lắc đầu nói.

"Đại chấp giáo, ngài có thể nói một chút đây rốt cuộc là bảo bối gì không?"

"Thịt chết nuôi dưỡng sinh khí, hoạt nhục tăng cường thần khí, loại đồ vật này là một loại dị bảo do đại năng cổ đại sáng tạo..."

"Tương truyền, là thu thập máu thịt của ba mươi ba loại yêu thú, trộn lẫn và cho vào một túi da đặc chế, chôn ở phía dưới địa mạch giống như cuống rốn, trải qua tháng ngày, hút địa khí, triệt để dung hợp, liền đản sinh ra dạng hoạt nhục này."

Kỷ Nguyên Thần giảng giải, đạo lý rõ ràng, thậm chí y đã từng nghiên cứu phương pháp luyện chế hoạt nhục, muốn khôi phục lại loại dị bảo này, đáng tiếc là đã thất bại, trong đó có rất nhiều thủ pháp và kỹ thuật bí mật, y căn bản không thể biết được.

"Loại hoạt nhục này có ích lợi gì?" Vương Khung hỏi.

Đây mới là điều hắn quan tâm nhất.

"Trời sinh vạn vật, có tam bảo tinh, khí, thần, tiên thiên chi khí dựng dục phôi thai, hậu thiên chi tinh xúc tiến sinh trưởng, chỉ có nội tàng chi thần là không thể nắm lấy." Kỷ Nguyên Thần khẽ nói.

Cái gọi là tiên thiên chi khí, là sinh mệnh bẩm sinh, cấu thành hình thái cùng với tổ chức sinh mệnh.

Hậu thiên chi tinh chính là thải bổ thực vật thu lấy dinh dưỡng, cung cấp cho sinh mệnh trưởng thành.

Về phần nội tàng chi thần, là hư vô nhất, dùng lời nói của tu sĩ mà nói, chính là linh tính, tư chất, tiềm chất trưởng thành của một người.

Phương pháp tu hành Hỏa Chủng, chính là dẫn dắt tam bảo tinh, khí, thần, dung luyện trong lò, hợp lại làm một, từ đó sinh ra Hỏa Chủng.

Chương 358

Nội thần, quyết định cực hạn của tu sĩ, thậm chí là quyết định đẳng cấp mạnh yếu của Hỏa Chủng.

Cùng một cảnh giới, nếu như nói Hỏa Chủng có nội thần yếu là một cái bát, có thể uống một hơi cạn sạch nước chứa trong đó, vậy thì Hỏa Chủng có nội thần mạnh chính là một cái giếng, nguồn nước không khô kiệt.

Nước, chính là chân nguyên.

"Hoạt nhục có thể làm lớn mạnh nội thần! ?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái.

Lý luận tinh, khí, thần hắn tự nhiên biết rõ, trên thực tế, nội thần không chỉ quyết định Hỏa Chủng mạnh yếu, còn quyết định cực hạn tu hành, nội thần yếu có lẽ tu luyện tới Hỏa Chủng tầng chín đã chính là cực hạn.

Mà nội thần mạnh, coi như lĩnh hội Linh Lô cũng đều có khả năng.

Nhưng Vương Khung vẫn chưa từng nghe nói trên đời có bảo vật có thể làm lớn mạnh nội thần, dù sao thì bản thân của loại đồ vật này liền rất hư vô, không thể bắt được.

"Chậc chậc, trong những năm xa xưa ngược lại là có không ít bảo vật cùng với phương pháp có thể làm lớn mạnh nội thần, cho nên mới sinh ra nhiều cường giả như vậy, đánh cho yêu thú cũng đều liên tục bại lui, nhưng hiện tại lại không còn nhiều."

Hai mắt của Kỷ Nguyên Thần tỏa ánh sáng, loại đồ vật này chính là bảo bối, đặc biệt là đối với dạng cao thủ gặp bình cảnh như bọn hắn mà nói, quả thực chính là hi vọng đột phá.

"Đại chấp giáo, nếu như tước đoạt nội thần của một người, người đó sẽ như thế nào?" Vương Khung đột nhiên hỏi một câu.

Kỷ Nguyên Thần hơi ngẩn ra, lộ ra thần sắc dị dạng.

"Người có thể tu hành, chính là bởi vì nội thần, dùng nội thần làm cấu tạo cơ sở, rót tinh khí vào, liền sinh ra Hỏa Chủng."

"Nếu như tước đoạt nội thần, giống như lầu các trong không trung, nhẹ

thì Hỏa Chủng dập tắt, tu vi mất hết, nặng thì thân tử đạo tiêu." Kỷ Nguyên Thần nghi hoặc nhìn Vương Khung.

"Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?"

"Không có gì!" Vương Khung lắc đầu, trong lòng hắn cuồng loạn, mơ hồ nghĩ đến một cái khả năng điên cuồng.

Vương Khung rốt cuộc cũng biết được nguyên lý Hỏa Chủng màu đen thức tỉnh năng lực.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng phát biểu một phần lý luận nghiên cứu, gọi là "tổng quan về nguồn gốc và bản chất của sự sống", bên trong nói rằng tinh, khí, thần phân biệt uẩn tàng sinh mệnh, tiến hóa cùng với năng lượng bí mật.

Hỏa Chủng màu đen có thể hấp thu tinh, khí, thần của yêu thú, chẳng khác gì là đánh cắp sinh mệnh năng lượng cùng với vật chất di truyền của yêu thú, thông qua luyện hóa, kết hợp cùng với tinh, khí, thần của bản thân Vương Khung, từ đó thức tỉnh ra năng lực mới.

Nói một cách khác, tinh, khí, thần của yêu thú chính là chất dinh dưỡng cùng với vật liệu của Hỏa Chủng màu đen, vào thời điểm nó dung hợp thức tỉnh năng lực, bản thân cũng đang trưởng thành.

"Đại chấp giáo, có sinh linh nào hoặc là phương pháp nào có thể hấp thu tinh, khí, thần của người khác hay không?" Vương Khung hỏi.

Kỷ Nguyên Thần trừng mắt nói: "Loại ý nghĩ của ngươi là rất nguy hiểm."

"Trước đây cũng đã từng có người thử, thậm chí hi sinh một lượng lớn sinh mệnh, muốn tìm được phương pháp tước đoạt tinh, khí, thần, chỉ là đã thất bại." Kỷ Nguyên Thần lắc đầu nói.

Tinh, khí, thần, vốn chính là một loại khái niệm, hư vô mờ mịt, vật chất cụ thể hoá duy nhất chính là Hỏa Chủng.

Bởi vậy loại thí nghiệm kia hi sinh không chỉ là sinh mệnh phổ thông, mà là tu sĩ.

Điên cuồng như vậy, máu tanh như thế, đã từng tạo nên hắc ám cùng

với náo động vô biên.

Cho nên Thánh Điện đã từng ban bố pháp dụ, bất kể là thời đại nào, cũng đều không cho phép nhúng chàm vào loại lực lượng cấm kỵ này.

"Thánh Điện?" Vương Khung khẽ giật mình, bén nhạy bắt giữ cái tên xa lạ đã được Kỷ Nguyên Thần nhắc đến vài lần này.

Kỷ Nguyên Thần hơi biến sắc, chợt thở dài: "Được rồi, dù sao ngươi sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc đến, sớm nói cho ngươi cũng không sao."

"Cái gọi là Thánh Điện chỉ là xưng hô tôn kính của mọi người đối với nơi đó, nơi đó chân chính tên là..."

"Quang Minh Điện!" La Thanh Nguyên đột nhiên tiếp lời nói.

Kỷ Nguyên Thần giương mắt nhìn nàng, khẽ gật đầu.

"Quang Minh Điện! ?" Vương Khung nhíu mày: "Nó có quan hệ gì cùng với Quang Minh Học Cung?"

"Quang Minh Điện là thế lực cổ xưa nhất trên đời, có một không hai, Quang Minh Học Cung cũng chỉ là chi nhánh thế lực này thiết lập ở trong nhân gian mà thôi."

"Cái gì?" Vương Khung kinh ngạc nói.

Đường đường là Quang Minh Học Cung, trải rộng bốn mươi chín thành trong thiên hạ, truyền bá tín ngưỡng, đúc thành nền tảng nhân loại tu hành, quái vật khổng lồ như vậy, cũng chỉ là một bộ phận của Quang Minh Điện mà thôi?

"Vào những năm tháng cổ xưa nhất, cường giả nhân loại mới vừa quật khởi, bọn hắn giãy dụa trong bóng đêm, đi tới ở bên trong sát phạt, vì tiếp diễn Hỏa Chủng của nhân loại, bọn hắn sáng lập ra Quang Minh Điện, tập kết hết thảy lực lượng, đối kháng với yêu thú." Trong mắt Kỷ Nguyên Thần mang theo kính sợ.

Đó là tuế nguyệt gian nan nhất, nhân mạng như cỏ rác, ti tiện thấp hèn, chỉ có những cây cột đứng trên đỉnh cao, mang ngọn cờ nhân loại, khó khăn cất bước, trong máu và lửa, đúc thành vinh quang cùng với truyền thừa bất hủ.

Quang Minh Điện chính là được thành lập như vậy, truyền thừa cho đến nay cũng không suy.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Quang Minh Điện ẩn thân vào sương mù, không hiện trên thế gian, chỉ để lại Quang Minh Học Cung truyền bá giáo hóa, tiếp diễn Hỏa Chủng cùng với tín ngưỡng của nhân loại.

"Đại chấp giáo, ngài đừng có nói rằng Diệp Thiên còn có quan hệ cùng với Quang Minh Điện." Trong lòng Vương Khung khẽ động, nghĩ đến một loại khả năng nào đó.

Kỷ Nguyên Thần liếc xéo hắn, thản nhiên nói: "Lần này ngươi rất thông minh."

"Mẹ kiếp!" Vương Khung buộc miệng mắng to.

Hắn cuối cùng cũng đã biết rõ, vì cái gì La Tổ cuối cùng vẫn lựa chọn Diệp Thiên.

Chương 359

Hoá ra đằng sau thằng oắt con này còn có Quang Minh Điện, một thế lực lâu đời nhất và hùng mạnh nhất giữa thiên địa.

Dù có mạnh đến đâu, một người cũng không thể chống lại dạng tồn tại cổ xưa như Quang Minh Điện.

Chẳng trách Diệp Thiên có thể đạt được sự duy trì của nhiều thế lực như vậy, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng đều ưu ái có thừa đối với gã, thậm chí không tiếc vượt qua vạn dặm, cũng muốn đến áp trận cho gã.

"Quang Minh Điện siêu nhiên ngoài thế gian, cao cao tại thượng, Quang Minh Học Cung thuần túy chỉ là thuộc hạ của thế lực này, chỉ có điều người hộ đạo Quang Minh Học Cung thế hệ này là Thần Cương, là một trong Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa."

"Cho nên những năm gần đây, Quang Minh Điện mới không có hỏi Quang Minh Học Cung quá nhiều công việc." Kỷ Nguyên Thần nhẹ giọng thở dài nói.

So với Quang Minh Học Cung, Quang Minh Điện thần bí hơn nhiều, cũng cường đại hơn nhiều, coi như là đương kim Tần Hoàng bệ hạ hùng tài đại lược, thủ đoạn có một không hai cổ kim, cũng không muốn trêu chọc vào phiền toái như vậy.

"Sơ Vương Tế..." Trong lòng Vương Khung hơi hơi cảm giác có một chút không ổn.

"Phương pháp Quang Minh Điện chọn lựa đệ tử có hai loại, đầu tiên là điều động sứ giả, hành tẩu trong thiên hạ, chọn lựa hạt giống có tư chất ẩn giấu." Kỷ Nguyên Thần giảng giải.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, ngoại trừ tám đại Vương Thành cùng với Đế Đô, đại bộ phận đều là bình dân, thậm chí một có ít người sinh ở bên trong nơi hoang dã, căn bản là không có cách nào tiến vào Quang Minh Học Cung tu hành.

Mấy người này mới là tuyệt đại đa số người, ở trong đó không thiếu hạt

giống có tư chất kinh diễm.

Phương pháp Quang Minh Điện thu đồ chủ yếu nhất, chính là tìm ra những hạt giống này.

"Loại thứ hai, chính là Sơ Vương Tế, năm năm một lần, chọn lựa môn đồ từ bên trong tinh anh Quang Minh Học Cung."

Vào giờ phút này, Vương Khung rốt cuộc cũng biết Diệp Thiên vì sao lại thong dong bình tĩnh, vô cùng tự tin như thế.

Hoá ra, gã từ lúc vừa mới bắt đầu đã nắm vững thắng lợi, đã sớm được Quang Minh Điện nhìn trúng.

"Một khi tiến vào Quang Minh Điện, thực lực liền sẽ đột nhiên tăng mạnh, nơi đó vốn là thánh địa tu hành, bí pháp truyền thụ cũng khác nhau rất lớn cùng với bên ngoài, thậm chí ngay cả bảo vật cường tráng nội thần cũng đều có." Kỷ Nguyên Thần nói.

Môn nhân Thánh Điện cường đại, cho dù là ba đại viện cũng có không thể so sánh.

Hỏa Chủng của bọn hắn sớm đã tiến hóa đến một loại cấp bậc khác, bất kể là phẩm chất, năng lực hay là uy lực đều vượt xa đệ tử Quang Minh Học Cung.

Chính là bởi vì môn nhân Thánh Điện quá mức yêu nghiệt, cho nên bọn hắn cơ hồ không dễ dàng hành tẩu trên thế gian, để tránh mang đến tai hoạ cho người bình thường.

"Bây giờ ngươi hẳn đã biết được tình cảnh của mình rồi." Kỷ Nguyên Thần nói: "Nếu mâu thuẫn giữa ngươi cùng với Diệp Thiên không nổ ra, có lẽ sẽ có thể trổ hết tài năng ở trên Sơ Vương Tế, thu hoạch được sự ưu ái của Thánh Điện, từ đó hóa giải ân oán của các ngươi."

Nói đến chỗ này, Kỷ Nguyên Thần liếc qua La Thanh Nguyên, chợt lắc đầu nói: "Hiện tại xem ra, điều này là không quá có khả năng."

Sự kiện tại La Vương Thành, hôm nay cả thiên hạ đều biết, mâu thuẫn giữa Vương Khung cùng với Diệp Thiên đã sớm là không chết không thôi!

"Gã thậm chí sẽ vận dụng lực lượng Quang Minh Điện, triệt để tuyệt

diệt ngươi, nếu như ngươi thật sự lộ diện, thậm chí sẽ không thể sống tới lúc tham gia Sơ Vương Tế."

"Dựa vào gã?" Vương Khung lạnh lùng nói.

"Không chỉ là gã, còn có Quang Minh Điện." Kỷ Nguyên Thần lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói: "Môn nhân Thánh Điện không kiêng kị gì, nếu như thật sự động thủ, sẽ không có sự tình gì mà bọn hắn không làm được."

"Đại chấp giáo quá khen." Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ ngoài phòng.

Kỷ Nguyên Thần hơi biến sắc, quay người nhìn lại, chỉ thấy một vị thanh niên chậm rãi đi đến, mặc một chiếc áo choàng trắng không nhiễm trần thế, sâu trong con ngươi có ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Thanh niên kia vừa xuất hiện, Vương Khung liền cảm giác mọi thứ trước mắt như đang xoay tròn, thiên địa lật đổ, nhật nguyệt vô quang, chỉ có một cỗ khí thế dâng cao, nhét đầy thập phương.

"Tự xin tự giới thiệu mình, ta tên là Hoàng Thương, đến từ Đông Thần Cung Thánh Điện!" Thanh niên hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười, ánh mắt nhẹ nhàng rơi ở trên người Vương Khung.

"Ta mang theo thánh dụ mà đến!"

"Vương Khung, đi theo ta đi!"

Quang Minh Điện đứng sừng sững trong thế gian năm tháng vô tận, tiềm ẩn bóng dáng, ẩn cư tại thế, điều khiển trật tự cùng với quy tắc.

Đây là thế lực cổ xưa nhất, cũng là thế lực thần bí nhất.

Không ai biết nội tình của nó, và cũng không có ai có thể lay chuyển truyền thừa của nó.

Kinh diễm như Tần Hoàng cũng đều giữ kín như bưng đối với nó, không muốn tuỳ tiện lây dính.

Hiện nay, môn nhân Thánh Điện lại đột ngột xuất hiện ở bên trong Quang Minh Học Cung, vòng qua tất cả mọi người, tìm được Vương Khung.

Vào lúc này, sắc mặt của Kỷ Nguyên Thần đại biến.

Thủ đoạn của Thánh Điện so với y tưởng tượng còn khó đo lường hơn, phải biết rằng, tại Quang Minh Học Cung, bất kỳ người nào cũng không thể tự tiện ra vào ba đại viện, một khi có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, y cũng đều có thể biết.

Thế nhưng, thanh niên trước mặt này lại phá vỡ quy tắc, rõ ràng chỉ có tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, nhưng trên người dường như cất giấu một cỗ lực lượng không thể diễn tả, cỗ lực lượng này có thể bỏ qua bất kỳ cấm chế gì bên trong Quang Minh Học Cung.

"Môn nhân Thánh Điện! ? Xem ra quan hệ giữa Diệp Thiên cùng với Thánh Điện không giống như bình thường." Vương Khung khẽ nói, nhìn chằm chặp thanh niên trước người.

Chương 360

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, vẻn vẹn chỉ là cảnh giới đã cao hơn hắn quá nhiều.

Lại càng không cần phải nói, tư chất của vị thanh niên trước mặt này có bao nhiêu đáng sợ! Ở bên trong những người cùng thế hệ Vương Khung đã từng gặp, từ xưa tới nay chưa từng có ai tạo ra cho hắn cảm giác như thế, huy hoàng như trời, không thể đo lường, bên trong con ngươi kia dường như cất giấu đại dương mênh mông, khiến cho người ta chìm vào trong đó, khó mà tự kềm chế.

Không thể nghi ngờ, nội thần của vị thanh niên trước mặt này đã vượt qua tưởng tượng, siêu việt toàn bộ đệ tử Quang Minh Học Cung, cho nên mới có thể trưởng thành đến một bước này.

Thậm chí ngay cả Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều không giống như bình thường.

"Lật tay làm mây, trở tay thành mưa, hạt giống giống như ngươi hẳn nên tiến vào Thánh Điện." Hoàng Thương cười nói.

Vương Khung nhíu mày, đây là đang mời chào hắn?

"Không cần cảm thấy kỳ quái, hết thảy hạt giống có giá trị tài bồi đều có cơ hội tiến vào Thánh Điện, cho dù Sơ Vương Tế còn chưa có bắt đầu, ngươi cũng có được dạng tư cách này." Hoàng Thương cười nhạt nói: "Ngươi náo ra động tĩnh quá lớn tại La Vương Thành, nhưng đối với Thánh Điện mà nói, hết thảy phiền phức cũng không được tính là phiền phức."

Nói đến đây, Hoàng Thương nhìn Vương Khung thật sâu: "Đi theo ta đi."

"Có điều kiện gì?" Vương Khung hỏi.

Hắn không phải là người ngu, coi như dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết, hắn náo ra động tĩnh lớn như vậy tại La Vương Thành, bằng vào quan hệ giữa Thánh Điện cùng với Diệp Thiên, chẳng những không truy cứu, còn muốn mời chào hắn, chuyện này quá không tầm thường.

Hoàng Thương lắc đầu nói: "Trên đời này, không có ai có thể bàn điều kiện cùng với Thánh Điện, chuyện ngươi cần làm chính là tiếp nhận hiện thực cùng với vận mệnh."

Vương Khung nghe thế, sắc mặt hơi trầm xuống, lời nói như vậy lộ ra cao cao tại thượng, giống như bầu trời treo trên đỉnh, tự ý quyết định vận mệnh của người khác, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

"Ta phải tiếp nhận hiện thực như thế nào?" Vương Khung nhẫn nại tính tình hỏi.

"Tiến vào Thánh Điện, khổ tu mười năm!" Hoàng Thương dời ánh mắt, nhẹ nhàng rơi ở trên người La Thanh Nguyên.

"Về phần ngươi, y theo ước định, thành hôn cùng với Diệp Thiên, sau khi thực hiện hôn ước, ngươi liền có thể tự sát."

Thanh âm lạnh lùng quanh quẩn ở bên trong học xá, như là ném một cục đá vào trong vũng nước đọng, tạo nên gợn sóng vô tận.

Lời nói như vậy, phảng phất như là đang kể ra hiện thực sắp phát sinh, bên trong bình tĩnh lộ ra bá đạo không thể trái nghịch, dường như hết thảy mọi thứ cũng đều nước chảy thành sông, những gì trong miệng y nói, chính là tương lai.

"Quang Minh Điện thật đúng là bá đạo!"

Giọng nói của Vương Khung biến thành băng lãnh, Đại Uy Thiên Long Pháo đã sớm nhắm ngay vào Hoàng Thương, Hoàng Thương khẽ nhướng mày, nhìn họng pháo, lộ ra vẻ thờ ơ, bên trong con ngươi hiện lên một vệt thần sắc lạnh lùng.

"Ngươi muốn kháng mệnh! ?"

"Vương Khung, đừng xúc động." Thần sắc của Kỷ Nguyên Thần khẽ biến, vội vàng ngăn cản.

Đây chính là môn nhân Quang Minh Điện, nếu quả thật nổi lên xung đột, thua thiệt tất nhiên là Vương Khung.

"Quang Minh Học Cung càng ngày càng liều lĩnh, cũng dám vô lễ đối

với môn nhân Thánh Điện." Hoàng Thương thờ ơ nói.

"Vô lễ con mẹ ngươi!"

Đại Uy Thiên Long Pháo ngâm dài một tiếng, kinh thiên động địa, hỏa lực hung mãnh bắn về hướng Hoàng Thương.

Ông! Đột nhiên, không khí chung quanh bắt đầu vặn vẹo, nhiệt độ kinh khủng làm cho cả học xá biến thành giống như lồng hấp trong giây lát.

Hơi nước kinh khủng bùng lên ở quanh người Hoàng Thương, mỗi một tia đều ẩn chứa nhiệt độ cực cao.

Lực lượng của Đại Uy Thiên Long Pháo, ở trong hơi nước cuồng bạo nóng bỏng kia tiêu tán trong giây lát, mất tăm biệt tích.

"Ngu xuẩn!" Hoàng Thương khẽ nói, quanh người y phát tán ra hơi nước cực nóng, lực lượng kinh khủng liên tục tăng lên, ngay cả mặt đất dưới chân cũng đều đang bắt đầu nứt ở dưới sự xung kích của loại hơi nước này.

Bạo Khí! ?

Ánh mắt của Vương Khung biến thành trầm thấp, loại năng lực này dường như không giống với những gì hắn nhìn thấy, đã được thanh niên trước mặt này vận dụng tôi luyện đến cực hạn, ở bên trên độ khai phá, thậm chí đã vượt qua Lôi Quang Tí của hắn.

"Năng lực cấp Huyền! ?" Vương Khung phán đoán.

Rất hiển nhiên, truyền nhân Thánh Điện bên trong truyền thuyết, so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn, năng lực phái siêu năng cấp Huyền, đủ để quét ngang các đệ tử Quang Minh Học Cung.

Lại càng không cần phải nói y còn có được tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

"Ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, bằng không mà nói, bọn hắn chính là kết quả của ngươi." Hoàng Thương vỗ tay phát ra tiếng.

Đột nhiên, một thân ảnh hiển hiện, phiêu phù ở giữa không trung.

Đó là một vị thanh niên, đồng dạng cũng là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

"Ngự Khống Trọng Lực! ?" Kỷ Nguyên Thần hơi nhíu mày, loại năng lực này vô cùng hiếm thấy ở bên trong phái ngự vật.

Loại năng lực này có thể hình thành một mảnh vực trường chung quanh dị năng giả, trọng lực ở bên trong mảnh vực trường này là có thể khống chế tùy tâm.

Cho nên vị thanh niên trước mặt này rõ ràng chỉ có cảnh giới Bổ Nguyên, lại có thể lơ lửng giữa không trung.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, con ngươi đột nhiên co lại.

Bên cạnh vị thanh niên kia lơ lửng đạo đạo thân ảnh quen thuộc.

Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa, Ngư Niệm Nhất, Thẩm Tử Nghê, Long Càn, Cốc Dương...còn có Minh Hạo Nhiên!

Những người này đều có không ít quan hệ cùng với Vương Khung, mà vào giờ khắc này đều thân chịu trọng thương, rơi vào bên trong hôn mê, có một ít người xương cốt cả người vỡ vụn, có một ít người thì là nội tạng tổn hại, còn có một số Hỏa Chủng cơ hồ vứt bỏ.

Chương 361

Nghiêm trọng nhất chính là Minh Hạo Nhiên, tròng mắt của y bị móc ra, kinh mạch toàn thân đứt gãy, cơ thể co giật bất thường, hàm răng cắn chặt, máu tươi rỉ ra.

Một màn này, làm cho Vương Khung triệt để mất khống chế.

Năng lực của Minh Hạo Nhiên toàn bộ nhờ vào con mắt, hiện nay, hai mắt của y bị móc ra, chẳng khác gì là phế bỏ hi vọng tu hành đời này của y.

Phanh phanh Phanh!

Thanh niên trong không trung đưa tay vung lên, trọng lực chung quanh lập tức đột nhiên trở nên nặng nề, từng thân ảnh lần lượt giống như đá lăn, rơi về phía mặt đất.

Vào lúc này, lửa giận của Vương Khung bốc lên ngút trời, rốt cuộc không thể ức chế, từ khi đi ra khỏi Tam Dương Trấn đến nay, hắn còn chưa khi nào phẫn nộ giống như ngày hôm nay.

Những đồng môn thân thiết này đã đi cùng với hắn suốt chặn đường, thậm chí còn cùng nhau trải qua sinh tử.

Đặc biệt là Minh Hạo Nhiên, từ khi tiến vào Quang Minh Học Cung liền đi theo bên cạnh hắn, coi như là đối mặt với sự bức bách của Ngọc Mãn Đường, y cũng đều không chút do dự đứng ở sau lưng Vương Khung.

Vì tiến tới từng bước, y không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, chịu đựng bao nhiêu thống khổ, mới có tu vi cùng với thành tựu như hôm nay, thậm chí ngay cả trong tộc cũng đều lau mắt mà nhìn đối với y.

Minh Hạo Nhiên hiện nay, đã sớm không phải thiếu gia ăn chơi lúc trước, y vô cùng kiên định đi theo Vương Khung, tràn ngập hi vọng đối với tương lai.

Nhưng hai người trước mặt này đã triệt để huỷ đi hy vọng của y.

Tất cả những thứ này vẻn vẹn chỉ bởi vì quan hệ giữa y cùng với Vương Khung.

Bởi vì hắn, tương lai của Minh Hạo Nhiên mất đi ánh sáng từ đây.

"Một đám phế vật mà thôi, ngươi không khống chế nổi tâm tình của mình, xem ra tư chất có hạn." Thanh niên trong không trung cười nói.

"Các ngươi muốn chết!" Lúc này, trong mắt Vương Khung chỉ có giết chóc!

Vương Khung phẫn nộ trước nay chưa từng có, lúc này, trong lòng La Thanh Nguyên nổi lên một tia kỳ quái.

"Các ngươi dám động thủ ở trong Quang Minh Học Cung?"

Kỷ Nguyên Thần hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm hai vị môn nhân Thánh Điện vô pháp vô thiên trước mặt này, trong lòng đã nổi cơn thịnh nộ.

Đệ tử ba đại viện, đều là tinh anh do Quang Minh Học Cung tuyển ra, lại cứ như vậy bị phế sạch.

Đặc biệt là Minh Hạo Nhiên, tiềm năng bạo phát, thật vất vả mới đi đến một bước này, hiện nay đôi mắt bị phế, nửa đời sau chú định sẽ sống trong thống khổ.

Giết người tru tâm, những người này không có đuổi tận giết tuyệt, lại dùng phương pháp càng tàn nhẫn để cho bọn hắn sống tiếp.

Thân là đại chấp giáo, y làm sao có thể nhẫn?

"Đại chấp giáo, những người này ngang nhiên bất chấp sắc lệnh của Thánh Điện, khiêu khích uy nghiêm của Thánh Điện, chúng ta chỉ là chiếu theo quy củ làm việc mà thôi, giữ lại tính mạng của bọn hắn, đã là nể mặt mũi của Quang Minh Học Cung." Hoàng Thương dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Vương Khung.

"Nếu như ngài khăng khăng xuất thủ, muốn bảo hộ những kẻ phản nghịch này, ta tự nhiên không phải là đối thủ."

"Nhưng lần tiếp theo, đến liền chính là đội chấp pháp Thánh Điện."

Môn nhân Thánh Điện, không chỉ thực lực cao cường, đầu óc cũng vô cùng nhanh nhạy, bọn hắn miệng nói đại nghĩa, tay cầm cờ hiệu Thánh Điện, thậm chí còn dám động thủ đả thương người ở bên trong ba đại viện, chính là biết được Kỷ Nguyên Thần sẽ sợ ném chuột vỡ bình.

Dùng thực lực của Kỷ Nguyên Thần muốn thu thập hai tên tiểu gia hỏa

này cũng chỉ đơn giản giống như giẫm chết một con kiến.

Tuy nhiên nếu như y thật sự xuất thủ, liền biểu thị đối kháng với Thánh Điện, hậu quả như vậy là khó có thể tưởng tượng.

Hoàng Thương liếc xéo, lộ ra nụ cười lạnh.

Lực lượng cá nhân vĩnh viễn không có cách nào đối kháng với thế lực truyền thừa, đặc biệt là dạng truyền thừa cổ lão giống như Thánh Điện.

Đại chấp giáo thì lại như thế nào? Vẫn như cũ không dám động vào y, nguyên nhân bởi vì y đại biểu cho Thánh Điện.

"Tiền bối, làm phiền ngài mang theo mấy người Tiểu Minh rời đi trước."

Đúng lúc này, Vương Khung nói chuyện, giọng nói của hắn biến thành vô cùng bình tĩnh, xưng hô cũng rốt cuộc không còn là đại chấp giáo, mà gọi là tiền bối.

Kỷ Nguyên Thần nhíu mày, mơ hồ cảm giác được một chút bất an.

"Vương Khung..."

"Còn xin tiền bối thành toàn."

"Chờ ta!" Kỷ Nguyên Thần biết rõ, lúc này chỉ có cung chủ ra mặt mới có thể giải quyết hết thảy.

Y vung tay lên, lực lượng vô hình cuốn theo mấy người Minh Hạo Nhiên đã trọng thương phóng lên tận trời.

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, xem ra ngươi đã làm ra quyết định sáng suốt, đi theo chúng ta." Hoàng Thương hơi hơi nâng khóe miệng lên, ngậm vẻ mỉa mai.

Ở trước mặt đại thế cùng với thực lực tuyệt đối, hành động theo cảm tính vĩnh viễn là hành vi ngu xuẩn nhất.

Hiển nhiên, trong mắt y, Vương Khung đã làm ra lựa chọn sáng suốt.

Ông! Đột nhiên, một tiếng đao ngâm vang vọng, phong mang của Hắc Long Đao ở dưới ánh mặt trời trở nên cực kỳ chói mắt.

Ánh mắt của thanh niên trong không trung hơi trầm xuống, cười lạnh nói: "Xem ra hắn đã làm ra quyết định ngu xuẩn nhất!"

"Bằng vào một chút thực lực ấy còn muốn động thủ cùng với chúng ta?" Hoàng Thương cũng cười một tiếng.

Y bước ra một bước, quanh người bốc lên hơi nước, nhiệt độ kinh khủng khiến cho mặt đất nứt ra, từng vết nứt lan tràn về nơi xa.

"Ta không cần dùng tay, để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là cách biệt một trời một vực." Thân hình Hoàng Thương bỗng nhiên nổ tung, như là hơi nước tiêu tán.

Sau một khắc, hơi nước cực nóng kia phiêu hốt ở trước mặt Vương Khung, thân ảnh kinh khủng đi ra từ bên trong, ép tới.

Chương 362

"Giết y!"

Đột nhiên, dung nham nóng rực phóng lên tận trời, chấn động bát phương, hoa lửa chói lọi làm cho cả ba đại viện cũng chấn kinh vì đó.

Trong dung nham, một đạo thân ảnh to lớn chậm rãi hiển hiện, thân thể thật dài lộ ra vẻ dữ tợn cổ xưa, vảy như ngọn lửa toát ra sức mạnh vô tận, đôi mắt đỏ rực như thể mặt trời chói lọi.

"Đại Địa Viêm Lân Mãng!"

Vào lúc này, sắc mặt của Hoàng Thương cùng với thanh niên trong không trung đại biến.

Bọn hắn không ngờ được ở bên trong ba đại viện lại cất giấu yêu thú huyết mạch cổ lão đáng sợ như thế này.

Xem ra, đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng này đã tiến hóa đến mức độ cực cao, đã nắm giữ thực lực cảnh giới Dung Khí, phối hợp với năng lực đặc thù và thân thể kia, thậm chí so với cao thủ cảnh giới Dung Khí bình thường còn mạnh hơn.

Phanh! Cái đuôi thiêu đốt của Đại Địa Viêm Lân Mãng bỗng nhiên quét qua, càn quét hơi nước nóng bỏng, ánh lửa kinh khủng chấn động kịch liệt.

Trong khoảnh khắc, một đạo nhân ảnh bị đánh bay ra.

Hoàng Thương lộ ra sắc mặt thống khổ, lực lượng của Đại Địa Viêm Lân Mãng quả thực vượt qua tưởng tượng, dung nham kinh khủng trong giây lát liền thôn phệ hơi nước của y.

Y lúc này, rốt cuộc không có cách nào khống chế năng lực, triệt để bộc lộ ra thân hình.

"Con mẹ ngươi, dám trang bức ở trước mặt lão tử."

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, trực tiếp xuyên thủng bụng dưới của Hoàng Thương, gắt gao đính y ở phía trên mặt đất.

"Vương Khung, ngươi dám..." Hoàng Thương kêu lên sợ hãi.

Tất cả những thứ này hoàn toàn khác biệt so với y tưởng tượng.

Y nằm mơ cũng không ngờ được Vương Khung lại nuôi dưỡng một đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng cảnh giới Dung Khí, càng không nghĩ đến hắn cũng dám động thủ đối với bọn hắn tại Quang Minh Học Cung.

"Tại sao ta lại không dám?"

Vương Khung không chờ y nói xong, nhấc chân liền là một đạp, trực tiếp giẫm đầu y vào bên trong hố.

"Mới vừa rồi ngươi không phải rất cuồng sao?" Vương Khung bỗng nhiên nhấc chân, đá bay y.

Hoàng Thương giống như chó chết, nặng nề nện vào trong vách tường.

Không chờ y bò dậy, thân ảnh của Vương Khung đã tới, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, trực tiếp chém xuống cánh tay phải của y.

Thanh âm kêu thảm của Hoàng Thương chấn động bát phương.

Lúc này, đã có không ít đệ tử nghe tiếng chạy đến, một màn trước mắt khiến cho bọn hắn kinh ngạc đến ngây người.

Đường đường là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, cứ như vậy bị Vương Khung giẫm ở dưới chân, chà đạp điên cuồng.

Thanh niên trong không trung triệt để biến sắc, y rốt cuộc cũng biết, mục tiêu lần này căn bản chính là người điên, không hề cố kỵ thân phận môn nhân Thánh Điện của bọn hắn, cũng dám tự ý chà đạp bọn hắn ở bên trong Quang Minh Học Cung.

"Gan chó thật lớn, ngươi chờ đó cho ta." Thanh niên trong không trung cắn răng, phóng lên tận trời, liền muốn chạy trốn.

"Ngăn y lại!"

Vương Khung ra lệnh một tiếng, Đại Địa Viêm Lân Mãng bay lên trên không, thân là yêu thú cảnh giới Dung Khí, tốc độ của nó còn nhanh hơn nhiều so với thanh niên trong không trung.

Trong khoảnh khắc, đám mây trên bầu trời như là bốc cháy.

Ngọn lửa dâng lên, nhuộm đỏ bầu trời, chỉ nghe một tiếng hét thảm, thanh niên trong không trung ứng thanh rơi xuống, nặng nề nện vào mặt đất.

Ông! Hắc Long Đao phá không mà đến, trực tiếp cắm vào bụng dưới

thanh niên trong không trung, phong mang kinh khủng phóng xuất ra khí tức hủy diệt, trực tiếp xoắn Hỏa Chủng của y đến vỡ nát.

Sắc mặt của thanh niên trong không trung đại biến, vào lúc này, lực lượng trong cơ thể của y lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tiêu thất.

"Ngươi...ngươi phế Hỏa Chủng của ta..." Trong mắt thanh niên trong không trung hiện ra tuyệt vọng cùng với chấn kinh vô tận.

Y chính là môn nhân Thánh Điện, người điên trước mặt này lại thật sự không hề cố kỵ, không chỉ động thủ đối với bọn hắn, còn phế bỏ tu vi của y?

Thực tế như vậy quả thực núi lở trời sập, căn bản là không có cách nào tiếp nhận.

Lúc này, tất cả mọi người phát mộng, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mặc dù bọn hắn không biết rõ chuyện gì phát sinh, nhưng hung uy của Đại Địa Viêm Lân Mãng quá mức đáng sợ, dung nham không ngừng gào thét từ sâu trong lòng đất.

Hai đại cường giả cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín cứ như vậy bị Vương Khung giẫm ở dưới chân, sinh tử không thể nắm giữ được.

Nguyên bản bọn hắn còn cao cao tại thượng, nhưng trong nháy mắt liền biến thành như chó chết.

"Mới vừa rồi không phải rất cuồng sao? Không phải rất có cảm giác ưu việt sao? Các ngươi thích giẫm người khác ở dưới chân? Mùi vị bị người khác giẫm như thế nào?" Vương Khung trầm giọng quát.

Hoàng Thương khó khăn ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Khung.

"Ta bảo ngươi nói cơ mà? Sao ngươi không nói?" Vương Khung đạp một cước, trực tiếp chấn vỡ Hỏa Chủng của y.

Thân là môn nhân Thánh Điện, bất kể là thanh niên trong không trung hay là Hoàng Thương, năng lực của bọn hắn đều là độc nhất vô nhị, cảnh giới càng là đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh phong, thậm chí đã lĩnh hội

con đường Dung Khí, đột phá cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nguyên bản, nhiệm vụ bọn hắn tiếp nhận lần này sẽ vô cùng nhẹ nhõm.

Dù sao thì bắt người ở bên trong Quang Minh Học Cung, tuyệt đối sẽ không có người dám can đảm ngăn trở bọn hắn, vẻn vẹn chỉ là danh hào Thánh Điện liền đủ để chấn nhiếp hết thảy, mạnh như Kỷ Nguyên Thần cũng không dám tùy tiện xuất thủ, huống chi là đệ tử tầm thường.

Nhưng mà, bọn hắn đã tính sai.

Vương Khung cho tới bây giờ cũng không phải là một người ra bài chiếu theo lẽ thường, đặc biệt là vào sau khi những người này động vào Minh Hạo Nhiên cùng với người đứng bên cạnh hắn.

Trận giết chóc này cũng đã là không có cách nào tránh khỏi.

Chương 363

Sát tâm của Vương Khung cho tới bây giờ còn chưa khi nào cường liệt như ngày hôm nay.

Cho nên, hắn không tiếc vận dụng Đại Địa Viêm Lân Mãng, con át chủ bài hắn một mực ẩn tàng này.

Từ sau khi thu hoạch được trứng Đại Địa Viêm Lân Mãng, Vương Khung không biết hao phí bao nhiêu thiên tài địa bảo nuôi dưỡng đầu yêu thú này, thậm chí còn dùng tinh huyết của bản thân cùng với Long Viên Khí để làm chất dinh dưỡng.

Quả nhiên, đầu yêu thú này không có khiến cho Vương Khung thất vọng, vừa nở ra liền nắm giữ thực lực cảnh giới Dung Khí, khống chế dung nham địa mạch, thôn phệ lửa nóng rực cháy.

Lực lượng kinh khủng như vậy khiến cho hai môn nhân Thánh Điện cơ hồ không có bất kỳ lực lượng chống đỡ nào.

Trong nháy mắt liền bị đánh như chó chết, thậm chí còn bị Vương Khung phế bỏ Hỏa Chủng.

Vào giờ phút này, trong lòng của bọn hắn tràn ngập tuyệt vọng, thậm chí mơ hồ có một chút hối hận.

Nếu như biết rõ người phải đối mặt là một kẻ điên như vậy, bọn hắn sẽ tuyệt đối sẽ không đến trước.

Đáng tiếc, trên đời này cho tới bây giờ liền không có hai chữ nếu như.

"Ngươi động vào chúng ta...tất nhiên sẽ...bị Thánh Điện...nghiêm trị..." Hoàng Thương hữu khí vô lực nói.

Y đã triệt để từ bỏ, trở thành phế nhân, coi như còn sống sót, cũng chỉ sẽ sống không bằng chết.

Liền như việc y làm đối với Minh Hạo Nhiên, giết người tru tâm, chỉ là Vương Khung lại làm càng thêm triệt để, cũng càng thêm tàn nhẫn.

"Động vào người bên cạnh ta, ngươi đáng chết, đây vẻn vẹn chỉ là một chút lợi tức mà thôi." Vương Khung trầm giọng nói.

"Ngươi...ngươi phạm phải trọng tội...còn không tự biết..." Thanh niên trong không trung thở không ra hơi nói.

"Trọng tội? Trọng tội gì? Ta làm sao không biết rõ ngươi đang nói cái gì?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, đảo qua đệ tử Quang Minh Học Cung vây xem nơi xa, đột nhiên cất cao giọng nói: "Hắc Ám Giáo Hội phát rồ, dám lẻn vào ba đại viện, giết hại đệ tử Quang Minh Học Cung của chúng ta! ?"

Mỗi chữ mỗi câu, như kinh lôi mênh mông, chấn động bát phương.

Hoàng Thương cùng với thanh niên trong không trung khẽ giật mình, hai người nhìn nhau, lập tức phát ngốc.

Bọn hắn...bọn hắn từ lúc nào...liền trở thành đệ tử Hắc Ám Giáo Hội! ?

"Hoá ra là người Hắc Ám Giáo Hội? Chẳng trách làm ra động tĩnh lớn như vậy."

"Quả thực là khinh người quá đáng, lại trực tiếp giết tới cửa, đám chó chết này, ta phải chặt bọn hắn."

"Mẹ nó, lũ tạp chủng Hắc Ám Giáo Hội cũng dám đụng đến người của bọn ta?

"Nợ máu phải phải trả bằng máu! Lũ rác rưởi này chết không có gì đáng tiếc, giết bọn hắn!"

Đệ tử ba đại viện lòng tràn đầy căm phẫn, tiếng giết rung trời.

Hai vị môn nhân Thánh Điện bị phế sạch tu vi nghe thế liền sợ run tim mất mật, bọn hắn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung, đến chết cũng không ngờ được còn có loại thao tác này.

Kẻ điên này sau khi lăng nhục tra tấn bọn hắn, liền đổi trắng thay đen, chụp mũ Hắc Ám Giáo Hội lên đầu của bọn hắn.

"Chính nghĩa nhất định sẽ rõ ràng, tà ác chắc chắn sẽ tiêu vong, ngọn lửa của Quang Minh Học Cung chúng ta sẽ không dập tắt bởi vì những thứ tạp chủng này." Vương Khung hiên ngang lẫm liệt, nói năng có khí phách, nghiễm nhiên trở thành nhân vật chính diện giúp đỡ chính nghĩa, giữ gìn đạo thống Quang Minh Học Cung, đối kháng với Hắc Ám Giáo Hội.

Hoàng Thương cùng với thanh niên trong không trung đều nhìn ngây ngốc.

Nguyên bản bọn hắn mang theo danh hào Thánh Điện, thân mang vầng sáng, chiếm cứ đại vị, động vào bọn hắn, chính là tai hoạ cùng với đắc tội lớn bằng trời, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn.

Nhưng hiện nay, mọi chuyện đã khác, Vương Khung một mực chắc chắn bọn hắn đến từ Hắc Ám Giáo Hội, động vào bọn hắn chẳng những không có đắc tội, ngược lại còn là công lao to lớn.

Coi như sau này có người làm sáng tỏ sự tình, Vương Khung cũng có thể công bố chính mình không biết rõ.

Dù sao thì những người này lẻn vào ba đại viện, động thủ đả thương người trước, Thánh Điện cao cao tại thượng, quang minh vô hạn, làm sao sẽ làm ra sự tình giết hại môn hạ đệ tử, hành vi như này chắc chắn là do Hắc Ám Giáo Hội làm không thể nghi ngờ, thế mà còn mang theo cờ hiệu Thánh Điện, làm bẩn uy danh trăm ngàn năm, quả thực là tội nặng thêm một bậc.

Nghĩ đi nghĩ lại, hai vị môn nhân Thánh Điện này cũng đều có một chút hoài nghi chính mình có phải thật sự là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội hay không.

"Chuyện này...chuyện này..." Hoàng Thương triệt để choáng váng.

Bọn hắn là môn nhân Thánh Điện, mặc dù lần này là hành vi cá nhân, nhưng dù sao thì Vương Khung cũng đã phế bọn hắn, nếu như truyền trở về, Thánh Điện chắc chắn sẽ hỏi tội.

Nhưng nếu như nói bọn hắn là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, đồng thời tiến hành thổi phồng, dùng dư luận bức bách, chỉ sợ cho dù là Thánh Điện cũng đều sẽ không thừa nhận sự tồn tại của bọn hắn.

Dù sao thì thân là phế nhân, đã không có giá trị lợi dụng.

Mấu chốt nhất là, hành vi cùng với ý nghĩ của người điên trước mặt này quả thực không thể ước đoán theo lẽ thường, nếu như hắn thật sự cố tình giội nước bẩn, phỏng chừng có thể giội đến mức khiến cho tổ tông bọn hắn xác chết vùng dậy.

"Chuyện này...chuyện này..." Hoàng Thương lộ ra sắc mặt thống khổ, dường như đã nghĩ đến cái kết cục sống không bằng chết kia.

Vào giờ phút này, y đã bắt đầu hối hận, vì sao y lại muốn tham gia vào loại chuyện này.

Nếu như y chờ ở trong Thánh điện, bế quan hai ~ ba năm, nói không chừng liền có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí, đến thời điểm đó địa vị trong môn tăng lên trên biên độ lớn, nói không chừng liền có thể thu hoạch được sự chú ý của trưởng bối trong môn, tiến vào bảo địa, đến thời điểm đó lại là một phen quang cảnh khác.

Đáng tiếc, trên đời này căn bản cũng không có bán thuốc hối hận.

Chương 364

Đi từ thiên đường xuống trần gian chính là hai đời người, một ý nghĩ sai lầm, y giống như chó chết, trở thành tù nhân của Vương Khung, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Hoàng Thương chỉ có ảo não cùng với hối hận.

"Hả? Ngươi...ngươi làm gì vậy?"

Đúng lúc này, Vương Khung cúi người, bắt đầu không ngừng tìm tòi ở trên người y.

Y vừa mới mở miệng, Vương Khung liền đưa tay tát một phát thật mạnh, đánh đến mức y thất điên bát đảo, nhổ ra vài cái răng.

"Lão tử cần phải nói cho ngươi biết lão tử đang làm gì sao?"

Nói xong, Vương Khung lột Hỏa Giới cùng với tất cả bảo vật đáng tiền trên người y xuống.

"Vương Khung sư huynh đang làm gì?"

"Vương Khung sư huynh đây là đang thu thập chứng cứ làm ác của Hắc Ám Giáo Hội, để giương cao ngọn cờ công lý!"

"Vương Khung sư huynh thực sự là tấm gương của chúng ta, ghét ác như cừu, lại vô cùng cẩn thận, vừa có thể dùng vũ lực áp đảo đối thủ, lại vừa có thể dùng trí tuệ vạch trần hắc ám, thực sự khiến cho người ta kính nể."

Đám người xì xào bàn tán, lần lượt cảm thán.

Hoàng Thương cùng với thanh niên trong không trung nhìn đến mức trợn mắt hốc mồm, cả người đều ngây ngốc, trong nháy mắt, bọn hắn liền bị Vương Khung cướp sạch sẽ.

Lúc này, Vương Khung trong mắt bọn hắn quả thực giống như ác ma, trước mắt bao người, giết người đoạt bảo, đổi trắng thay đen, vu oan hãm hại, chơi đến mức lô hỏa thuần thanh, cứ như vậy lại vẫn chiếm được thanh danh chính nghĩa?

Đây được tính là sự tình gì?

"Có kính không?" Vương Khung cúi người, đột nhiên hỏi.

Hoàng Thương sửng sốt một chút, không hiểu được hắn nói như vậy là có ý tứ gì.

Vương Khung đưa tay liền là một bạt tai: "Loại đầu óc heo như ngươi mà cũng có thể đi vào Quang Minh Điện sao? Một lũ ngu xuẩn."

"Ngươi đang nói đến kính mắt Thiên Võng?" Hoàng Thương không tin chắc nói.

Vừa dứt lời, Vương Khung đưa tay lại là một cái tát tai, đánh đến mức đầu óc y ong ong loạn hưởng.

"Biết rõ còn hỏi! ?"

"Ngươi...ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Hoàng Thương sắp khóc, toàn thân rung động, trong mắt tràn đầy sợ hãi, ngạo khí cùng với tự tin trong nội tâm đã sớm bị kẻ ma quỷ trước mặt này làm cho hao mòn hầu như không còn.

Lần này, Vương Khung không có lại tát y, trên mặt lộ ra vẻ băng lãnh.

"Ta muốn chơi một vố lớn!"

Tại Thiên Võng, trong Quang Minh Học Cung.

Khoảng cách đến Sơ Vương Tế càng ngày càng gần, chỉ còn không đến một tháng thời gian.

Gần đây Quang Minh Bảng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, rất nhiều cao thủ bắt đầu bộc lộ tài năng ở nơi này, làm nóng người vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra.

Danh sách 10 hạng đầu Quang Minh Bảng rực rỡ hẳn lên, ngoại trừ Xuyên Việt Giả cao cao tại thượng, vững vàng đứng đầu bảng không thể rung chuyển, cũng chỉ có Đồ Phu, La Kinh Cuồng cùng với Kiếm Đạo Tông là vẫn còn, những cái tên khác đều vô cùng lạ lẫm, thậm chí là lần đầu tiên xuất hiện trên Quang Minh Bảng.

Đối với những cao thủ mới xuất hiện này, mọi người đều tràn ngập tò mò, so sánh cùng với mười cường giả đứng đầu cũ, đến cùng ai mạnh ai

yếu, đây là chủ đề mọi người quan tâm nhất.

Dù sao, những cường giả đã sớm tiếng tăm lừng lẫy trên bảng danh sách, thời điểm bọn hắn khiêu chiến đã qua thật lâu, ở trong đoạn thời gian này, thực lực của bọn hắn chắc hẳn cũng đã được cải thiện.

Mấu chốt nhất là ở bên trên Quang Minh Bảng, thực lực của tất cả mọi người đều hạn chế tại cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín.

Bởi vậy, trong hiện thực, nếu như thật sự liều mạng tranh đấu, ai thắng ai thua cũng đều rất khó dự đoán.

"Mục Thanh U xông vào 10 hạng đầu, nữ nhân này thực sự quá mạnh, phỏng chừng ở bên trong cùng thế hệ, đã không có nữ tử nào mạnh hơn nàng."

"Đường Môn Đại Thiếu thật quá đáng tiếc, từ lúc bại ở dưới tay Đồ Phu, liên tiếp bị người mới đánh bại, hiện nay đã rớt ra khỏi 20 hạng đầu."

"Vị Đồ Thủ Điếu Kinh Long kia đến cùng là người nào? Trực tiếp nhảy lên lên tới vị trí thứ ba, quả thực bất khả tư nghị, bàn về thanh thế có thể so với Đồ Phu lúc trước a!"

Ở phía trước Quang Minh Bảng, đám người nghị luận ầm ĩ, nhìn tin nhắn trong khu bình luận, lần lượt suy đoán người đứng đầu Sơ Vương Tế lần này.

Ầm ầm! Đột nhiên, một âm thanh nổ vang, hai thân ảnh đẫm máu bay vào.

Đám người sợ hãi, lần lượt nhìn lại.

Vương Khung cất bước đi vào từ cửa, hắn khoát tay, sợi tơ vàng bắn ra, liền treo Hoàng Thương cùng với thanh niên có thể ngự không trọng lực ở phía trước Quang Minh Bảng.

"Đây là tình huống gì? Người kia là ai? Dám gây chuyện tại Quang Minh Học Cung?"

"Đó...hình như là...Xích Long Thành Vương Khung! ?"

"Cái gì? Vị cướp dâu tại La Vương Thành vị kia? Mẹ kiếp? Là thật hay giả? Hiện tại cả thế giới đều đang tìm hắn."

Lần này tiến vào Thiên Võng, Vương Khung sử dụng không phải là danh hào Đồ Phu, tướng mạo cũng chưa từng cải biến, bởi vậy người biết hắn cũng không nhiều.

Nhưng danh hào của hắn lại là mọi người đều biết.

Dù sao, có thể mang đi hôn thê của đại sư huynh Quang Minh Học Cung từ La Vương Thành, cử động như này, đủ để dương danh thiên hạ, trở thành thần tượng mà rất nhiều người cúng bái.

"Ngươi lại vẫn dám xuất hiện?" Đúng lúc này, Mục Thanh U chạy tới.

Ở trong đoạn thời gian gần đây, nàng một mực chờ ở bên trong Thiên Võng, nhìn thấy Vương Khung, liền lập tức chạy đến.

Thần sắc của Vương Khung lạnh lùng, tuyệt không nói chuyện, ánh mắt đảo qua đám người, nghiêm nghị nói: "Đường đường là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, lại cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, trực tiếp giết tới Quang Minh Học Cung Xích Long Thành chúng ta, sát khí thật mạnh, uy phong thật lớn."

Mỗi chữ mỗi câu, như kinh lôi mênh mông, nói năng có khí phách, trong giây lát liền truyền ra khắp toàn bộ Quang Minh Học Cung.

Chương 365

"Cái gì? Hắn...hắn nói cái gì? Diệp Thiên cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội? Chuyện này...chuyện này làm sao có khả năng?"

"Mẹ kiếp, ta có phải đã nghe lầm rồi hay không? Đại sư huynh Quang Minh Học Cung...đó là tiền đồ như thế nào? Làm sao sẽ cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội."

"Chuyện này cũng không nhất định...nghe nói lần này Vương Khung cả gan một mình đi tới La Vương Thành cướp cô dâu, chính là nắm giữ chứng cứ Diệp Thiên cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội."

Đám người chấn kinh, thanh âm bất đồng ùn ùn kéo đến, bọn hắn nhìn chằm chằm Vương Khung, có một chút không dám tin tưởng.

"Ngay mới vừa rồi, lũ khốn nạn Hắc Ám Giáo Hội lẻn vào Quang Minh Học Cung, giết hại đồng môn, phá hư ba đại viện, tạo thành tổn thất khó mà đánh giá, hành vi phát rồ như này quả thực khiến cho người ta giận sôi."

Giọng nói của Vương Khung quanh quẩn ở bên trong đại điện, thật lâu không ngừng.

Chiến đấu tại Xích Long Thành rất nhanh liền có người truyền vào bên trong Thiên Võng, ngay mới vừa rồi đúng là có không ít đệ tử thân chịu trọng thương, thậm chí cơ hồ bị phế sạch Hỏa Chủng.

Chỗ Võ Viện Vương Khung ở cũng chịu tác động, vô số lầu các hư hao, hiện nay cao tầng Xích Long Thành đại nộ, đang tụ họp thương lượng đối sách.

Tin tức này mới vừa truyền ra, lập tức khiến cho Thiên Võng chấn động.

"Diệp Thiên thực sự cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội?" Có người khẽ nói.

Vương Khung lạnh lùng, ghìm chặt cổ Hoàng Thương nói: "Nói...có phải là thằng khốn Diệp Thiên kia chỉ điểm?"

Hoàng Thương lộ ra sắc mặt thảm đạm, im lặng không nói, loại chuyện này là có thể nói sao?

Vương Khung cười lạnh, căn bản không cần y mở miệng, bàn tay lớn giơ lên, tất cả đều là thư tín trao đổi với Diệp Thiên tìm ra được từ trong Hỏa Giới của bọn hắn.

Đương nhiên, Vương Khung đã loại bỏ bớt, chỉ cần liên quan đến thân phận liền bị hắn giữ lại, lấy ra chỉ là chào hỏi thường ngày, giao lưu tu hành, còn có một số động tĩnh của các đại thế lực.

Những vật này không thể làm chứng cứ phạm tội, lại có thể chứng thực hai thành viên Hắc Ám Giáo Hội phát rồ này có trao đổi liên hệ cùng với Diệp Thiên.

Vương Khung tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ, trực tiếp truyền những thư tín này đến khu bình luận, triệt để công khai.

"Mẹ kiếp, thật sự là bút tích của Diệp Thiên, ta đã từng thấy qua."

"Hoá ra lời đồn là thật, thằng khốn Diệp Thiên này chính là tự biến mình thành thần tượng, không ngờ được sau lưng lại khoác da quỷ."

"Trước đó nói gã là nội ứng của Hắc Ám Giáo Hội, ta còn không tin, vì bảo vệ gã, thậm chí còn không tiếc mắng nhau với người khác, thứ rác rưởi này, mẹ nó!"

Lập tức, một mảnh tiếng mắng dâng trào tại khu bình luận, đối mặt với bằng chứng rõ rành rành, coi như là những người giải thích vì Diệp Thiên cũng đều rất nhanh bị âm thanh trách cứ và nhục mạ bao trùm.

Lúc này, trên mặt của Hoàng Thương hiện ra biểu tình chua xót, y rất muốn giải thích, nói mình không phải là Hắc Ám Giáo Hội, mà là môn nhân Thánh Điện.

Chỉ là y không thể nói, y không ngờ được tốc độ của Vương Khung lại nhanh như vậy, trong thời gian ngắn nhất liền chủ động để lộ trận chiến tại Xích Long Thành ra ngoài ánh sáng.

Hiện nay, tin tức ba đại viện lọt vào hủy diệt, còn có rất nhiều đệ tử thụ thương cùng với thái độ của cao tầng Xích Long Thành, đã sớm truyền ra khắp toàn bộ Thiên Võng.

Lúc này coi như là phía trên xuất thủ giải thích cho bọn hắn, sau cùng

cũng chỉ sẽ dẫn sự lên án cùng với chất vấn của các phe về hướng Thánh Điện.

Thử nghĩ xem, nếu như đây là hành vi của Hắc Ám Giáo Hội, như vậy thì không có gì để bàn cãi. Nhưng đường đường là môn nhân Thánh Điện, lại bỏ qua quy tắc, tự ý hành hung đệ tử học cung, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, thái độ cực kỳ phách lối, quả thực vô pháp vô thiên. Ở dưới loại tình huống này còn muốn ra sức bảo vệ, cái thế giới này đến cùng có bao nhiêu tối tăm? Quang Minh Điện tự xưng là chính nghĩa, chỗ tàng long ngọa hổ như vậy, sẽ đặt uy tín ở đâu?

Bởi vậy, nếu như mấy người Hoàng Thương dám can đảm giải thích ở trước mặt mọi người, chỉ sợ Quang Minh Điện sẽ lập tức đứng ra, phân rõ giới hạn cùng với bọn hắn.

"Kẻ điên này...quá ác..."

Lúc này, sự sợ hãi của Hoàng Thương đối với Vương Khung đề thăng tới tình trạng khiếp sợ tột đỉnh, y rốt cuộc cũng biết vì sao ngay cả Diệp Thiên cũng đều không thể giải quyết được người này.

Nam nhân này chẳng những vô pháp vô thiên, không kiêng kị gì, tác phong làm việc càng là không thể tưởng tượng, quả thực không thể ước đoán.

"Đối mặt với hắc ám hãm hại, chính nghĩa sẽ tuyệt đối không trầm mặc!" Vương Khung bước ra một bước, lộ ra thần sắc xúc động phẫn nộ nói: "Ta dùng thân phận hội trưởng Đồ Thần Công Hội tuyên bố, từ hôm nay trở đi, bất kể là hiện thực hay là Thiên Võng, phàm là người có liên quan cùng với Diệp Thiên, sẽ giết tận đuổi tuyệt!"

Tiếng nói trầm trọng quanh quẩn ở bên trong đại điện Quang Minh Học Cung.

Lời nói rơi xuống, toàn bộ Quang Minh Học Cung rơi vào tĩnh mịch hoàn toàn, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Vương Khung, dường như không thể tin được những gì mình vừa nghe được.

"Hắn...hắn nói cái gì? Hắn...là Đồ Phu! ?"

Đồ Phu, cái tên này ở trong Quang Minh Học Cung tại Thiên Võng như là tồn tại truyền kỳ, đã từng lấy tư thái gần như là người mới khiêu chiến Quang Minh Bảng, nhảy vào 5 hạng đầu Quang Minh Bảng.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bước khởi đầu.

Sự sáng chói của tên này không dừng lại ở đó, hắn sáng lập Đồ Thần Công Hội, một người độc đấu ba đại cao thủ, giết đến mức Thương Xã Thất công tử sợ vỡ mật, chém cho Đường Môn Đại Thiếu mất hồn mất vía, đánh cho Nguyệt Cung Công Hội câm như hến. Trong mấy tháng thời gian, Đồ Thần Công Hội đã trở thành đại công hội đệ nhất Thiên Võng, có vô số môn hạ thành viên.

Chương 366

Nhưng mà liên quan tới thân phận của Đồ Phu, đến nay vẫn là sương mù, đây cũng là một trong những bí ẩn lớn nhất Thiên Võng, là chủ đề mà từ trước đến nay người ta vẫn bàn tán xôn xao.

Vào lúc này, tuyên bố của Vương Khung làm chấn kinh tất cả mọi người.

"Vương Khung chính là Đồ Phu? Đồ Phu chính là Vương Khung! ?"

Dạng tin tức này như sấm trên mặt đất, sau một khoảng im lặng ngắn, toàn bộ Quang Minh Học Cung vỡ tổ.

Đạo đạo ánh mắt kinh nghi rơi lên trên người Vương Khung, lộ ra thần sắc khó có thể tin và không thể giải thích được.

"Mẹ kiếp, chẳng trách dám một mình tiến vào Vương Thành, ôm mỹ nhân về, hắn hoá ra là Đồ Phu?"

"Hết thảy đều đã nói thông được, cũng chỉ có Đồ Phu mới có dạng đảm phách cùng với thực lực này, kiêu hãnh, hào hùng thao thiên, ai dám tranh phong?"

"Quá lợi hại, hoá ra Vương Khung chính là Đồ Phu, chuyện này...mẹ kiếp...ta tê cả da đầu..."

"Điên mất...điên mất...nam nhân này cho dù che giấu tên tuổi, vẫn như cũ có thể sáng lập truyền kỳ...quá bất khả tư nghị...mau truyền tin tức này đi..."

Đám người kinh hô, cảm thán, nhiệt huyết sôi trào.

Đây tuyệt đối là một sự kiện lớn, phải biết rằng, những ngày gần đây, danh hào Vương Khung truyền khắp thiên hạ, sáng lập Bổ Thiên Công Hội, gây sóng gió trên Gọi Vốn Cộng Đồng Bảng, đùa bỡn thế lực khắp nơi trong lòng bàn tay, vì cưới giai nhân, đơn thương độc mã tiến vào Vương Thành, toàn thân trở ra ở dưới sự bức bách của Diệp Thiên cùng với đại lão các phương...

Một loạt sự kiện, khiến cho danh hào của Vương Khung vang dội trong

thế gian, loé lên một vầng hào quang làm thế nhân rung động.

Ngày nay, hai cái danh hào truyền kỳ này đã trùng lặp.

Cú sốc mà nó mang lại không chỉ đơn giản là nhân đôi.

Cơ hồ trong nháy mắt, tin tức liên quan tới Vương Khung chính là Đồ Phu truyền khắp Thiên Võng, khu bình luận tràn ngập lời bình.

Hai cái danh tự Vương Khung cùng với Đồ Phu này cơ hồ chiếm cứ các trang bìa lớn.

Một trận cuồng hoan thịnh yến trước nay chưa từng có đúng hạn mà tới.

Hai truyền thuyết hoàn toàn khác nhau chồng chéo lên nhau một cách hoàn hảo và ngay lập tức kích thích thần kinh của mọi người.

"Dám cướp người từ trong tay La Vương Thành, ta liền biết không đơn giản, không ngờ được lại là thần tượng của ta, Đồ Phu thật lợi hại."

"Tin tức đã được xác nhận chưa? Làm sao lại cảm thấy có một chút giả tạo? Một người lại có thể lợi hại đến cấp độ này? Hắn thật sự là người cùng thế hệ với chúng ta?"

"Ngươi thì biết cái gì? Đồ Phu là người bình thường sao? Vương Khung là người bình thường sao? Người bình thường sao có thể làm được loại chuyện đó? Ranh giới nhận thức của ngươi có vấn đề."

"Đã xác nhận, Vương Khung...không…Đồ Phu quá mạnh mẽ, trực tiếp tuyên chiến tại Quang Minh Học Cung."

"Mẹ kiếp, Diệp Thiên quả nhiên không phải là con người, gã cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, giết hại đệ tử Quang Minh Học Cung, thật rác rưởi."

"Chuyện này vẫn còn phải chờ xác nhận."

"Xác nhận cái đầu ngươi, sự kiện La Vương Thành trước đó đã có dạng lời đồn này, hiện tại nhân chứng cũng đều đã có, Đồ Phu nếu như không có chứng cớ xác thực sẽ dám công khai sao? Ngươi không thấy được những thư tín kia? Mù mắt chó của ngươi, mẹ kiếp, ngươi có phải hay không cũng là chó săn của Hắc Ám Giáo Hội?"

Khu bình luận tại Thiên Võng triệt để nổ tung, tất cả mọi người đều

đang nghị luận, thân phận chân thực của Đồ Phu lại chính là Vương Khung, hơn nữa còn công khai tuyên chiến, lên án Diệp Thiên cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội.

Mỗi một tin tức đều đủ gây sốc cho con mắt.

Rất nhanh, tại khu bình luận Thiên Võng, một bài viết tên là "Chân tướng sự kiện! Hắc ám ẩn nấp trong quang minh, Diệp Thiên mới là nhân vật phản diện!" liền đội lên trước nhất.

Bài viết này triệt để vạch trần bộ mặt ghê tởm của Diệp Thiên, triệt để xé rách mặt nạ dối trá của gã.

Ở bên trong bài viết này, Vương Khung cùng với La Thanh Nguyên quen biết từ nhỏ, ái mộ lẫn nhau, nhưng tên khốn Diệp Thiên kia không chỉ hoành đao đoạt ái, còn thiết kế hãm hại Vương Khung, khiến cho Vương Khung thập tử nhất sinh.

Ba năm sau, Vương Khung dùng thân phận Đồ Phu hoành không xuất thế ở bên trong Thiên Võng, đồng thời thận trọng từng bước, thiết lập cục diện kinh thiên, mạo hiểm tính mạng mang La Thanh Nguyên ra ngoài từ La Vương Thành, tất cả đều là ước định từ ngày xưa của hai người.

Ở bên trong bài viết này, hình tượng của Vương Khung bỗng nhiên trở nên cao lớn, hắn trọng tình trọng nghĩa, không màng sống chết, đảm phách kinh người, thiên phú siêu quần...

Vào thời điểm Vương Khung mời người bịa đặt bài viết này, cũng không ngờ được người viết lại viết hay như vậy, hay đến mức làm cho hắn cũng đều cảm thấy, chính mình thật sự chính là như vậy.

Ngay sau khi bài viết này được đăng tải, toàn bộ khu bình luận lại sôi trào một lần nữa, vô số người hưởng ứng, đại bộ phận đều là thành viên Đồ Thần Công Hội.

Hình tượng của Vương Khung trong nội tâm của mọi người biến thành không thể rung chuyển, ngược lại là hình tượng của Diệp Thiên càng ngày càng kém, thậm chí chỉ cần có người phát biểu vì gã, liền sẽ dẫn tới vô số tiếng mắng.

"Mẹ kiếp, hoá ra tên vương bát đản Diệp Thiên kia lại làm nhiều chuyện thất đức như vậy? Hãm hại hội trưởng của chúng ta, thằng khốn đáng chết này."

"Gã còn tự tạo cho mình hình tượng một người bị cắm sừng để lấy lòng cảm thông, ta nhổ vào, thứ rác rưởi này, hết thảy đều là tính toán của gã."

"Ta cho đến bây giờ cũng không có ngờ được, nhân tâm lại có thể hiểm ác đến loại tình trạng này, như vậy mà nói, gã có mặt mũi gì mà ngồi lên vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung?"

"So sánh với Diệp Thiên, Đồ Phu mới là nam nhân thực thụ, quang minh chính đại, đường đường chính chính, khinh thường tính toán người khác, tấm lòng rộng mở, có thể xưng là hình mẫu của chúng ta."

Chương 367: Đồ Thần Lệnh

"Đồ Phu sẽ chẳng thèm sử dụng loại thủ đoạn ti tiện này, đây là đang vũ nhục hắn, chính nghĩa sẽ vắng mặt, nhưng mà sẽ tuyệt đối không đến trễ, hãy nghiêm trị thằng khốn Diệp Thiên."

Hướng gió tại khu bình luận căn bản là nghiêng về một bên, ở dưới sự dẫn dắt tiết tấu của Vương Khung, dưới sự kích động của những người quan tâm, hình tượng của Diệp Thiên đã gần như giảm xuống điểm thấp nhất trong lịch sử.

Vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này không còn vầng sáng ngày xưa gia thân, hình tượng hoàn mỹ kia gần như sụp đổ trong vòng một đêm.

Gã rốt cuộc đã không còn cao cao tại thượng, hoàn mỹ vô khuyết như trước nữa, ở dưới vầng hào quang của gã ẩn chứa những điều xấu xa, ánh sáng đã bị bóng tối vấy bẩn từ lâu.

Lúc này, tại Đồ Thần Công Hội.

Đệ Nhất Thiếu Gia chú ý đến động tĩnh ở ngoại giới, không nhịn được vuốt vuốt trán.

"Vị hội trưởng này của chúng ta quả thật là không khiến cho người ta bớt lo, mỗi một lần xuất thủ đều kinh thiên động địa."

Gã không ngờ được Vương Khung vậy mà cương mãnh như thế, lựa chọn dùng phương thức trực tiếp nhất nhằm vào Diệp Thiên, tuyên chiến đối với thế lực sau lưng gã.

Giống như ngày đó, Vương Khung sở tác sở vi tại La Vương Thành.

Đồng dạng, khi nghe tin tức ở Đế Đô ngày hôm đó, Đệ Nhất Thiếu Gia triệt để chấn kinh, gã phát hiện ra chính mình quả thực đã đánh giá thấp vị hội trưởng này.

Kể từ ngày đó, thái độ và cách nhìn của Đệ Nhất Thiếu Gia đối với Vương Khung phát sinh biến hóa lớn.

"Thân làm phó hội trưởng, nếu như không tỏ thái độ thì cũng quá không thể nào nói nổi." Đệ Nhất Thiếu Gia cười nói.

Vào ngày hôm đó, một tin tức kinh người truyền ra.

Đồ Thần Công Hội tuyên bố Đồ Thần Lệnh, bất kể hiện thực hay là Thiên Võng, tất cả sự tồn tại liên quan đến Diệp Thiên sẽ bị loại bỏ cho đến chết mới thôi!

Đồ Thần Lệnh! ?

"Xem ra là thật, Đệ Nhất Thiếu Gia đích thân tuyên bố Đồ Thần Lệnh, từ khi Đồ Thần Công Hội sáng tạo cho đến nay, đây là một sự kiện lớn chưa bao giờ có."

"Sơ Vương Tế chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, liền đã không chờ nổi rồi? Cũng quá xúc động rồi!"

"Đồ Phu là nhân vật bậc nào? Hắn cũng không phải là con mèo con chó vừa mới xuất đạo gì, công danh vẫn như cũ, hung uy dậy sóng, hắn lần này là thực sự tức giận, muốn khai chiến toàn diện, muốn đánh ra thanh thế vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra!"

Thiên Võng xôn xao một mảnh, đối với Đồ Thần Lệnh, mọi người đều cảm thấy kính sợ, thứ này đại biểu cho ý chí cao nhất cùng với uy nghiêm bất khả xâm phạm của Đồ Thần Công Hội.

Thân là đại công hội đệ nhất Thiên Võng, Đồ Thần Công Hội đã sớm không phải tổ chức lỏng lẻo sáng lập qua loa vì lợi nhuận lúc trước kia, lực ngưng tụ của Đồ Thần Công Hội hiện nay đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng.

Tất cả các thành viên cơ hồ đều trải qua chiến đấu cùng với tẩy lễ, bất kể là chém giết ở bên trong phó bản, hay là sống mái với các công hội khác, thành viên Đồ Thần Công Hội cho tới bây giờ cũng chưa từng lùi bước.

Loại cảm giác cơ hồ không khác gì so với hiện thực này khiến cho ở giữa bọn hắn thành lập được cảm giác tình nghĩa cùng với tán đồng, đồng thời cảm giác quy thuận đối với Đồ Thần Công Hội cũng chầm chậm chuyển hóa thành một loại vinh dự, một loại tín ngưỡng, một loại ý chí chiến đấu đủ để đánh bạc tính mệnh chinh phạt vì đó.

Tất cả những thứ này ngoại trừ ỷ vào thực lực đáng sợ cùng với hung

danh của Đồ Phu, chủ yếu nhất chính là nhờ vào sự thống trị và quản lý quyền lực mạnh mẽ của Đệ Nhất Thiếu Gia.

Khả năng tẩy não khủng khiếp này khiến cho Vương Khung cũng than thở không thôi, không thể không nói, Đệ Nhất Thiếu Gia tại phương diện thống trị nhân tâm quả thực chính là thiên tài.

Với sức mạnh ngày càng lớn mạnh và cô đọng của Đồ Thần Công Hội, Đồ Thần Lệnh đã ra đời.

Nó đại biểu cho ý chí cao nhất của Đồ Thần Công Hội, một khi phát động, tất cả các thành viên Đồ Thần Công Hội đều cần phải tuân theo mệnh lệnh và thực hiện nó.

Vào thời điểm Đệ Nhất Thiếu Gia tuyên bố Đồ Thần Lệnh, tất cả mọi người đều biết rõ, lần này, Đồ Phu thật sự tức giận.

"Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ sinh tử lưỡng lập với thế lực tà ác do Diệp Thiên cầm đầu!"

"Để đánh đuổi bóng tối ẩn hiện trong ánh sáng và giương cao ngọn cờ công lý, chỉ có tử chiến!"

"Đồ Thần Công Hội tuyệt đối không lùi bước, dạng yêu ma giống như Diệp Thiên phải nhanh chóng bị diệt trừ!"

Bên trong Thiên Võng, tinh thần chiến đấu quét ngang bầu trời, ý chí của Đồ Thần Công Hội là khó có thể tưởng tượng, bọn hắn trên dưới một lòng, đánh đâu thắng đó, vẻn vẹn chỉ triển lộ ra thanh thế liền làm cho người ta run sợ.

Lúc này, tất cả mọi người mới phát hiện ra, đại công hội đệ nhất Thiên Võng quả nhiên danh bất hư truyền, trong lúc vô hình, đây đã là một cỗ lực lượng đáng sợ không thể coi thường, đủ để ảnh hưởng đến hiện thực.

Lại qua mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm, trong những người này một khi có người trưởng thành thành cự đầu, đây sẽ là một cỗ sức mạnh đáng sợ cỡ nào?

"Chỉnh lý ra một phần danh sách, phàm là người có quan hệ cùng với Diệp Thiên, vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, ta sẽ bái phỏng từng kẻ."

Vương Khung lại bắn tiếng một lần nữa.

Lần này không phải là khẩu hiệu, càng không phải là kêu gào hư vô mờ mịt, mà là chiến thư, chiến thư chân chính.

Nói xong câu đó, Vương Khung liền rời khỏi Thiên Võng, mang theo hai thành viên "Hắc Ám Giáo Hội" kia.

Bên trong học xá, Vương Khung lấy kính mắt xuống, nhìn hai tên tù nhân đã bị phế sạch trước mắt.

Lúc này, hai vị môn nhân Thánh Điện này đã sớm không có tư thái vênh mặt hất hàm sai khiến như trước đó, toàn thân run rẩy, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Chương 368: Thành toàn cho ngươi

Thủ đoạn cùng với sự tàn nhẫn của Vương Khung lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa ở trong lòng của bọn hắn, nếu như sớm biết người bọn hắn phải đối mặt là một ác ma như vậy, đánh chết bọn hắn cũng không dám đến trước cửa khiêu khích.

"Đi!" Vương Khung xách theo hai người, thân hình lấp lóe, lướt khỏi học xá.

Trong mắt La Thanh Nguyên chứa đựng lo lắng, cũng đi theo, từ khi quen biết đến bây giờ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Vương Khung tức giận như vậy, loại ánh mắt kia tràn ngập sát ý, cảm xúc như biển, khó mà bình phục.

Nàng biết rõ, những người này đã chân chính dẫm lên ranh giới của Vương Khung, chạm tới cấm địa của hắn.

Tại Vạn Bảo Lâu.

Kỷ Nguyên Thần đã sớm đưa đám người Minh Hạo Nhiên đi đến nơi này, Phí lão cũng đã xử lý thương thế cho mọi người, nhìn thấy Vương Khung còn có hai vị môn nhân Thánh Điện đã bị phế bỏ, Phí lão dựng thẳng mày kiếm, không nói gì một cách lạ kỳ.

"Quỳ xuống!"

Vương Khung khoát tay, hai con chó nhà có tang nơm nớp lo sợ quỳ rạp xuống đất, nơi nào còn có dáng vẻ và phong thái của môn nhân Thánh Điện.

"Tiền bối, cứu chúng ta, chúng ta là môn nhân..." Hai người nhìn thấy Phí lão, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, hoảng hốt vội nói.

Vương Khung là người điên, cao tầng Quang Minh Học Cung hắn là người bình thường, tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn môn nhân Thánh Điện bị sỉ nhục bức hại.

Phanh! Vương Khung khoát tay, từ trái sang phải, hai cái bạt tai mạnh quét tới, đánh cho hai người tung bay trong không trung, máu tươi trộn lẫn với răng trắng phun ra.

"Có gan lại hét to hơn một chút!" Vương Khung lạnh lùng nói.

Phí lão nhìn lướt qua, lắc đầu thở dài nói: "Môn nhân Thánh Điện là càng ngày càng bá đạo!"

Vương Khung tiến lên kiểm tra thương tích của đám người.

Mấy người Long Càn, Cốc Dương, Minh Thanh Sa, Thẩm Tử Nghê thì còn tốt, gân cốt bị hao tổn, dùng dược tề là có thể phục hồi, thực lực của bản thân bọn hắn không mạnh, cơ hồ trong giây lát liền bị áp chế, không có nhận phải tổn thương quá lớn.

Nhưng Hoắc Thanh Minh cùng với Minh Hạo Nhiên lại bất đồng, thực lực của bản thân bọn hắn không yếu, tao ngộ cường địch, tự nhiên ứng phó toàn lực, phản kháng càng mạnh, trấn áp nhận phải cũng liền càng nặng.

Hỏa Chủng của Hoắc Thanh Minh cơ hồ vỡ vụn, đôi mắt của Minh Hạo Nhiên thì bị móc ra.

"Phí lão, có biện pháp nào không?" Vương Khung vội vàng hỏi.

Phí lão thở dài: "Thương thế là có thể chữa trị, nhưng con đường tu hành chỉ sợ là..."

Nói đến đây, Phí lão đột ngột dừng lại, ý tứ đã rất rõ ràng.

"Sự là do người làm, sẽ luôn có biện pháp!" Vương Khung cắn răng, thôi động Long Viên Khí, ngưng tụ chất lỏng màu vàng kim, thẩm thấu vào trong cơ thể Hoắc Thanh Minh.

Nhưng mà, Hỏa Chủng của y bị thương quá mức nghiêm trọng, tình huống so với Mục Cửu Ca ngày đó còn muốn ác liệt hơn, mạnh như Long Viên Khí cũng đều không thể chữa trị.

"Đáng chết!" Vương Khung nắm chặt hai tay, sinh ra một cỗ cảm giác bất lực.

Hắn xoay người lại, chất lỏng màu vàng kim nhỏ lên trên hai mắt của Minh Hạo Nhiên.

Long Viên Khí lại mạnh hơn, cũng không có khả năng khiến cho bộ phận bị phá huỷ tái sinh.

"Tốt, rất tốt!" Trong mắt Vương Khung dâng lên lửa giận, ánh mắt đáng

sợ quét về phía hai vị môn nhân Thánh Điện.

Hắn đưa tay liền là một bạt tai, tát Hoàng Thương bay ra ngoài, sắc mặt Hoàng Thương thống khổ, cắn răng nói: "Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục..."

Lời còn chưa dứt, Hắc Long Đao ứng thanh mà lên, trực tiếp chém xuống hộp sọ của y.

"Ta thành toàn cho ngươi!"

Một màn này núi lở trời sập, cho dù là Phí lão cũng hơi biến sắc, lão không ngờ được Vương Khung lại gọn gàng linh hoạt như vậy, giết người không dung tình.

Một vị môn nhân Thánh Điện khác triệt để bị dọa phát sợ, vội vàng kêu to: "Đừng có giết ta..."

"Đừng xúc động..."

Ông! Ánh đao lướt qua, một cái đầu bay lên cao cao, máu tươi bắn tung toé.

"Y nói không tính!" Vương Khung giương mắt, nhìn Kỷ Nguyên Thần mới vừa đi vào cửa, lộ ra vẻ mặt chấn kinh.

"Ngươi gây hoạ rồi!" Kỷ Nguyên Thần lộ ra sắc mặt khó coi.

Vương Khung lắc đầu nói: "Đại chấp giáo, khoản sổ sách này ta sẽ không tính như vậy, đây vẻn vẹn chỉ là lợi tức."

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?" Trong lòng Kỷ Nguyên Thần hơi giật mình một chút, buột miệng hỏi.

"Rất nhanh ngài liền sẽ biết rõ!" Vương Khung cũng không quay đầu lại, nhìn Minh Hạo Nhiên cùng với Hoắc Thanh Minh: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ chữa trị tốt cho các ngươi!"

"Mục Vương Thành nợ ta cái gì, cũng nên trả rồi!"

Tại Tân Hỏa Sơn, trong tổng bộ Quang Minh Học Cung!

"Vương Khung...ngươi muốn chết..."

Một giọng nói sắc bén lăng lệ vang lên, lộ ra phẫn nộ thật sâu, khiến cho

những người hầu bên ngoài cung điện giật nảy cả mình.

Trong mắt Diệp Thiên dâng lên nộ hỏa, rốt cuộc không thể giữ vững tỉnh táo.

Bắt đầu từ La Vương Thành, gã liền bị kìm hãm khắp nơi, lần lượt hứng chịu những đòn vô hình của Vương Khung, chỉ trong nửa tháng, hình tượng của gã ở trong nội tâm thế nhân đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thậm chí liền ngay cả trong nội bộ của Quang Minh Học Cung cũng đều xuất hiện thanh âm bất đồng, rốt cuộc không còn chỉ có ước mơ cùng với tôn kính giống như trước kia nữa.

"Tâm của ngươi hỗn loạn!" Bên cạnh, nữ tử xinh đẹp lo lắng nói.

"Nếu như không phải vì tu luyện..." Diệp Thiên lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo nói: "Ngươi muốn chơi, ta liền bồi ngươi chơi, ta không ngại giải quyết ngươi vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra."

Nữ tử xinh đẹp nghe thế, cau lại đôi mi thanh tú: "Ngươi đã đến thời điểm mấu chốt nhất, không nên tùy tiện..."

Ông! Đột nhiên, tiếng chuông cổ lão vang lên tứ phía, quang hoa màu vàng phóng lên tận trời từ chỗ sâu Quang Minh Học Cung, giống như ngọn lửa rực cháy, xâm chiếm bầu trời.

Chương 369

Diệp Thiên lộ ra thần sắc khẽ giật mình, nhìn về phía bên ngoài điện, lộ ra thần sắc nghi ngờ.

"Đại giáo ti xuất quan!"

Lúc này, mọi người nhìn vầng sáng vàng rực trên bầu trời, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và kính sợ.

Đại giáo ti, là tồn tại chỉ đứng sau người hộ đạo cùng với chưởng giáo Quang Minh Học Cung, có quyền lực tuần tra giám sát, chưởng quản hình phạt cùng với vũ lực của tất cả Quang Minh Học Cung trong thiên hạ.

Nhưng đại giáo ti cực kỳ thần bí, không có nhiều người thực sự nhìn thấy y, tương truyền, vị tồn tại chí cao này đang một mực khổ tu cổ pháp, thâm cư không ra ngoài, chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt người khác.

Vào thời khắc bước ngoặt này, đại giáo ti xuất quan đi ra là cần làm chuyện gì?

Trong lòng mọi người mơ hồ có suy đoán.

Lúc này, bên trong cung điện cổ lão, bóng người loang lổ phản chiếu trên bức tường chạm khắc đá, dầu nóng hổi trong chiếc đỉnh đồng ở trên cùng đang sôi trào, dấy lên ngọn lửa không thể dập tắt.

Trước đỉnh đồng, một vị nam tử mặc trường bào màu xám, ẩn nấp thân hình, giống như đặt mình vào sương mù.

Đột nhiên, ngọn lửa rung động, một cỗ khí tức băng lãnh lan tràn ra, giống như sương sương mù bao phủ cả tòa cổ điện.

"Quang Minh Học Cung từ khi hiền giả sáng lập cho đến nay, truyền thừa vô tận tuế nguyệt, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện cuồng đồ như vậy, ngay cả môn nhân Thánh Điện cũng đều dám giết, thật sự rất uy phong."

Bên trong ngọn lửa, âm thanh băng lãnh vang vọng cung điện.

Nam tử áo xám khẽ trầm mặc một lúc, lập tức nói: "Ngươi muốn như thế nào?"

"Giết!"

"Như ngươi mong muốn!" Nam tử áo xám khẽ nói.

Ông! Đột nhiên, đỉnh đồng rung động, ngọn lửa hỗn loạn, âm thanh băng lãnh lại vang vọng một lần nữa.

"Ngươi không có gì khác muốn nói sao?"

"Vẻn vẹn chỉ là một tên tiểu tử, muốn giết cũng liền giết, nhưng ngươi phải suy nghĩ một chút nên làm như thế nào để ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ." Nam tử áo xám khẽ nói.

"Thiên hạ! ? Cái thiên hạ này cho tới bây giờ cũng đều chưa hề thoát ly khỏi sự chưởng khống của Thánh Điện." Âm thanh băng lãnh cười nhạo nói.

"Không!" Nam tử áo xám lắc đầu nói: "Ba ngàn năm trước, vào thời điểm Lâm La Thiên đi đến chân trời, thiên hạ cũng đã không nằm ở bên trong sự chưởng khống của Thánh Điện."

Ầm ầm! Cung điện cổ lão nhẹ nhàng chấn động, ngọn lửa trong đỉnh đồng càng trở nên tràn đầy, như là nộ hỏa.

"Vương Huyền Cương, loại lời này không nên nói đi ra từ trong miệng của ngươi."

"Nam nhân kia đánh vỡ cấm kỵ, vô địch ở dưới tinh không, cho đến nay vẫn khiến cho chúng sinh kính sợ. Y đã từng nói, vào một ngày nào đó, sẽ có người đến sau siêu việt y." Vương Huyền Cương khẽ ngẩng đầu, nhìn ngọn lửa bất diệt trong đỉnh đồng kia.

"Nỗi kinh hoàng lớn nhất không bao giờ ở trước mặt chúng ta, mà là ở tương lai, Thánh Điện cao cao tại thượng, đã sớm mất đi lòng kính sợ."

Ông! Ngọn lửa bùng lên, giống như một con rắn phun ra, phản chiếu cổ điện càng ngày càng sáng, giọng nói lạnh lùng im lặng đến lạ lùng, thật lâu sau lại vang lên.

"Có lẽ ngươi nói đúng, trước kia nam nhân kia là nhỏ yếu bực nào? Ti tiện như chó, không thể diễn tả, nếu như không phải Thánh Điện có một ý nghĩ sai lầm, y làm sao có thể vô địch thiên hạ?"

Vương Huyền Cương ngẩng đầu lên, lại tiếp tục cúi xuống nói: "Môn nhân Thánh Điện càng ngày càng bá đạo, hiện nay Quang Minh Học Cung sẽ không đưa ra bất kỳ thái độ gì, ta hi vọng Thánh Điện cũng lựa chọn dàn xếp ổn thỏa."

Sau khi Vương Khung công bố tội ác của hai vị môn nhân Thánh Điện kia tại Thiên Võng, đồng thời chụp mũ Hắc Ám Giáo Hội lên đầu bọn hắn.\ Hiện tại bất kể là Quang Minh Học Cung hay là Thánh Điện đều rơi vào tình trạng tiến thối lưỡng nan.

Nếu như làm sáng tỏ, liền mang ý nghĩa chứng thực tiếng xấu môn nhân Thánh Điện làm xằng làm bậy, nếu như không làm sáng tỏ, chẳng khác nào là ngầm thừa nhận sự thật Diệp Thiên cấu kết cùng với Hắc Ám Giáo Hội.

Hành vi của Vương Khung nhìn như cuồng vọng không kiêng kỵ, trên thực tế có dụng ý sâu xa, dồn Quang Minh Học Cung vào một loại hoàn cảnh vô cùng lúng túng.

"Thật là hảo thủ đoạn, Quang Minh Học Cung ngược lại đã bồi dưỡng ra một hạt giống tốt." Âm thanh băng lãnh nhàn nhạt nói.

"Tiểu gia hỏa kia có một chút thù cũ cùng với Diệp Thiên, ở bên trên Sơ Vương Tế, tự quyết sinh tử đi!" Vương Huyền Cương thờ ơ nói.

Ngữ khí của y không có một chút dao động nào, nhưng thân ảnh trong ngọn lửa kia lại nghe ra một tia bất mãn.

"Sơ Vương Tế luận sinh tử, liền để cho Diệp Thiên tự mình giải quyết đi!"

Âm thanh băng lãnh chậm rãi tán đi, ngọn lửa trong đỉnh đồng cũng biến thành yếu ớt, ngọn lửa nhàn nhạt dường như không đáng kể trong cổ điện.

"Thánh Điện quá mức coi trọng Diệp Thiên." Bên trong góc tối, thanh âm khàn khàn vang lên.

"Thánh Điện làm như vậy tự nhiên là có lý do, chúng ta không cần để ý tới, Sơ Vương Tế lần này sẽ không giống bình thường." Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

Y có một chút dừng lại, thân thể chợt hơi hơi chuyển động, nhìn về phía

góc tối.

"Tên tiểu tử gọi là Vương Khung kia...tạm thời đừng có động đến hắn, ý của ta là...khuyên bảo tất cả mọi người, giống như chuyện lần này, ta không muốn lại có lần thứ hai, bằng không mà nói...đừng trách ta xuất thủ."

Bên trong góc tối trầm mặc một hồi, thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, y đã thật lâu không có đang trào nộ hoả, lộ ra sát cơ giống như ngày hôm nay.

Đạo thân ảnh cất giấu trong góc tối kia rất rõ ràng, nếu nam nhân này thật sự xuất thủ, thiên địa phản phúc, nhật nguyệt vô quang, có lẽ sẽ có người có thể ngăn y lại, nhưng tất nhiên phải sẽ bỏ ra đại giới khó mà tiếp nhận.

"Đại giáo ti, ngươi dường như cũng quá nhìn trúng tên tiểu tử kia."

Chương 370

"Bên trong Tần Hoàng Đình có người truyền lời ra, muốn bảo đảm tính mệnh cho hắn, ngươi có thể buông lời ra ngoài, vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, nếu có người không sợ chết, cứ việc động thủ, ta sẽ tuyệt đối không ngăn cản, xem bọn hắn đến cùng có mấy cái mạng."

"Tần Hoàng Đình! ? Tên tiểu tử này là có quan hệ cùng với Tần Hoàng nhất mạch?" Bên trong góc tối, chủ nhân của thanh âm khàn khàn kia chấn động không thôi.

Trong thiên hạ, thế lực cổ xưa nhất hẳn là Thánh Điện.

Nhưng luận về gia tộc đáng sợ nhất, đương nhiên phải là Tần Hoàng nhất mạch, đó là bởi vì sự tồn tại của đương kim Tần Hoàng bệ hạ, các nghiên cứu về sự kỳ diệu của nhân thể, nguồn gốc trí tuệ, nguyên lý lĩnh hội tạo hoá, công tích của y cái thế, đã sớm vượt qua các đời tiền bối.

Chưa kể, nam nhân này trước đây là một trong Thập Nhị Vương Tọa, trong xương cốt liền lộ ra sự điên cuồng, sát phạt, khiến cho sơn hà biến sắc.

Tại sao Diệp Thiên lại đặc biệt đến mức có thể khiến tất cả các phương phải kiêng kị?

Sau lưng của gã là Thánh Điện, nhưng ngoài sáng lại là bởi vì Tam Hoàng Tử.

Ngày đó tại La Vương Thành, Tam Hoàng Tử ra mặt, thậm chí còn ép xuống hiềm nghi Hắc Ám Giáo Hội cho gã, dạng uy năng này là các thế lực khác không thể so sánh.

Nếu như Vương Khung thật sự nhận được sự ưu ái của Hoàng Đình, đó thật sự là một bước lên trời, đáng tin hơn nhiều so với suy đoán sau lưng hắn có cao nhân.

"Đến cùng là người nào? Chẳng lẽ là một vị hoàng tử nào đó?" Bên trong góc tối, thanh âm khàn khàn khẽ nói.

Dùng thanh danh của Vương Khung, có lẽ đã thật sự thu hoạch được lời

mời chào của một vị hoàng tử nào đó, một là để làm lớn mạnh uy danh của chính mình, thứ hai là có thể đả kích lực lượng của Tam Hoàng Tử, có thể nói là nhất tiễn song điêu, đây chính là khả năng lớn nhất.

"Không phải!"

"Vậy thì rốt cuộc là người nào?" Vương Huyền Cương ngưng ngữ khí lại, biến thành trầm giọng nói: "U Hoàng Trường công chúa!"

"Cái gì? Chuyện này...chuyện này sao có khả năng! ?"

Bên trong góc tối, thanh âm chấn kinh kia vang vọng cung điện, liền ngay cả trên mặt Vương Huyền Cương cũng đều hiện ra vẻ nghi hoặc.

Đừng nói là y, e rằng cho dù là Vương Khung biết, cũng sẽ lộ ra vẻ mặt ngẩn người.

U Hoàng Trường công chúa, đó chính là tỷ tỷ của đương kim bệ hạ!

Vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, tất cả các phương đều trào dâng, tuyên bố của Vương Khung ở bên trong Thiên Võng giống như một cuộc chạm trán nhỏ, triệt để nâng lên chiến hỏa.

Những ngày gần đây, bên trong Thiên Võng, tranh đấu sát phạt không ngừng, thế lực Đồ Thần Công Hội lần thứ nhất chân chính hiện ra ở trước mắt người đời.

Trong lúc bất tri bất giác, nó đã sớm trở thành quái vật khổng lồ, thành viên đến hàng vạn mà tính, kết thành bè phái, những nơi đi qua, không ai có thể ngăn cản. Bất kể là bí cảnh, phó bản, bảo địa, nếu như có liên quan cùng với Diệp Thiên, đụng độ Đồ Thần Công Hội, tất nhiên sẽ lọt vào tiêu diệt.

Phải biết rằng ở bên trong Thiên Võng, hết thảy không khác gì với chân thực, một khi tử vong, cái loại cảm giác này sẽ xâm nhập vào hiện thực, lưu lại ám ảnh ở trong lòng, duy trì liên tục trong một đoạn thời gian tương đối dài, tâm cảnh sẽ trở nên không tốt, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bước khởi đầu.

Đồ Thần Công Hội tranh đấu cùng với Diệp Thiên, thậm chí còn lan tràn đến thế giới hiện thực.

Các trận chiến vũ trang quy mô lớn đã nổ ra ở các đại thành trì, huyết tính của Đồ Thần Công Hội vượt qua tưởng tượng, chỉ cần là người hay thế lực liên quan đến Diệp Thiên đều sẽ bị công kích, mặc dù còn chưa có số lượng tử vong thực tế, nhưng thông qua khu bình luận tại Thiên Võng có thể biết rõ, lần sự kiện này hiển nhiên đã hơi không khống chế được.

"Đám người Đồ Thần Công Hội kia điên rồi? Cảm giác vinh dự mạnh như vậy? Chuyện này kỳ thực không có quan hệ gì với bọn hắn, thuần túy chỉ là ân oán ở giữa Đồ Phu cùng với Diệp Thiên mà thôi."

"Ngươi thì biết cái gì, phàm là tiến vào Đồ Thần Công Hội, đều cần trải qua sinh tử lịch luyện, những người này nhìn như là một tổ chức hoạt động vì lợi ích, trên thực tế đều có giao tình mật thiết, đã sớm vặn thành một sợi dây thừng, chọc bọn hắn, còn muốn sống tốt? Tuyệt đối là không chết không thôi."

"Đúng vậy, những kẻ ngu xuẩn ban đầu còn dự đoán Đồ Thần Công Hội chỉ là hô khẩu hiệu, bọn hắn căn bản không biết rõ người Đồ Thần Công Hội có bao nhiêu bao che khuyết điểm, Đồ Thần Lệnh cũng đều đã tuyên bố, đã sớm là cục diện ngươi chết ta vong."

"Nghe nói ngay cả Diệp Vương cũng đều tự mình xuất thủ...đó cũng là người điên, xuất thủ cho tới bây giờ cũng không giữ lại người sống!"

"Đây không phải là đang nói nhảm sao? Nghe nói Diệp Vương là do Đồ Phu tự mình huấn luyện đi ra, do người điên huấn luyện đi ra, tự nhiên cũng là người điên."

Khu bình luận tại Thiên Võng phi thường náo nhiệt, mỗi ngày đều có chủ đề khác biệt, trung tâm quay chung quanh tự nhiên là liên quan tới tranh đấu ở giữa Đồ Thần Công Hội cùng với Diệp Thiên.

Vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung kia đương nhiên cũng không có ngồi chờ chết.

Thiên Tai, Đường Môn Đại Thiếu, Đồ Thủ Điếu Kinh Long, Viêm Thế Thông, Bát Thần...những cao thủ trẻ tuổi uy danh hiển hách này đều có giao tình không cạn cùng với Diệp Thiên, bản thân bọn hắn liền có thực lực bất

phàm, nhân mạch tài nguyên nắm giữ càng là không thể đo lường, bọn hắn vung cánh tay hô lên, không biết bao nhiêu cao thủ hưởng ứng, bàn về thanh thế không ở phía dưới Đồ Thần Công Hội, xem ra là có tư thế Sơ Vương Tế diễn ra sớm.

...

Chương 371

Vong Linh Sa Hải, đây là một tuyệt cảnh nổi tiếng ở bên trong Thiên Võng.

Bất đồng so với phó bản Thập Bát Đồng Nhân, bất kỳ người nào cũng đều có thể đặt chân đến nơi này, bên trong biển cát màu vàng đầy trời cất giấu các loại độc thú độc trùng hung ác.

Cho dù là một con muỗi không đáng chú ý, cũng sẽ có khả năng lấy mạng của một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

Rủi ro cao, liền có hồi báo cao, nổi danh nhất bên trong Vong Linh Sa Hải chính là Vong Linh Kim Sa, loại vật này có thể hối đoái các loại tài nguyên cùng với bảo vật tại Thiên Võng.

Cho nên, cho dù nơi này tràn ngập nguy hiểm, vẫn như cũ có rất nhiều người lao tới ở đây, ôm mộng đào vàng làm giàu.

Phanh phanh Phanh! Máu tươi nhuộm đỏ cát vàng, từng cỗ thi thể ngổn ngang lộn xộn ngã xuống, thân thể của bọn hắn không hoàn chỉnh, dần dần tiêu thất, rời khỏi Thiên Võng.

Mười mấy vị thành viên Đồ Thần Công Hội, bị diệt toàn quân, mà đối thủ của bọn hắn chỉ có một người.

Một vị thiếu niên mặc áo vải, lưng cõng giỏ trúc.

"Một lũ ngu xuẩn." Thiếu niên lưng cõng giỏ trúc chế nhạo, lộ ra thần sắc lạnh lùng.

Dường như chém giết nhiều cao thủ như vậy đối với y mà nói cũng không được tính là cái gì, chỉ là chuyện nhẹ nhõm đơn giản như là trở bàn tay.

"Đồ Thủ Điếu Kinh Long, cao thủ xếp hạng thứ 3 trên Quang Minh Bảng, hẳn là không có ai biết ngươi đến từ tổng bộ Quang Minh Học Cung, là sư đệ của Diệp Thiên!"

Đúng lúc này, một âm thanh nhàn nhạt truyền đến từ chỗ xa.

Sắc mặt của thiếu niên lưng cõng giỏ trúc ngưng lại, giương mắt nhìn

lên.

Trong bão cát đầy trời, một thân ảnh chậm rãi đi tới, bên hông buộc một thanh trường đao màu đen.

"Đồ Phu! ?" Đồ Thủ Điếu Kinh Long ngưng lông mày lại, chiến ý trùng thiên đột nhiên dâng lên: "Hoặc nói là Vương Khung!"

"Không hổ là cao thủ xếp hạng thứ 3 trên Quang Minh Bảng, giết nhiều người của Đồ Thần Công Hội chúng ta như vậy." Thần sắc của Vương Khung hờ hững, thản nhiên nói.

Đồ Thủ Điếu Kinh Long cười lạnh nói: "Một đám phế vật mà thôi, ta giết như giết sâu kiến."

"Rất tốt, kẻ giết người tự nhiên cũng phải có giác ngộ bị giết!" Vương Khung bỗng nhiên quát.

Vừa dứt lời, hắn thôi động Thân Thể Giao Vương, hóa thành một đạo tàn ảnh bay lượn tới.

Lôi quang mãnh liệt nổi lên ở trên cánh tay phải của hắn, chấn động kinh khủng xé toạc không khí, khơi dậy vạn đạo hoa lửa.

Hắc Long Đao một tiếng ngâm dài, trực tiếp chém về phía hộp sọ của Đồ Thủ Điếu Kinh Long.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra ở trong chớp mắt.

Vương Khung có tốc độ quá nhanh, Thân Thể Giao Vương là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, gia trì đối với lực lượng cùng với tốc độ ở bên trong phái thần binh cũng đều được xem là loại xuất chúng.

Huống chi, Lôi Quang Tí của hắn vốn là dùng rung động tần số cao thu hoạch được lực phá hoại thuần túy, cả hai tương hợp, uy năng của nó trực tiếp xé rách không khí, nghiền ép hết thảy.

Đao mang sắc bén hóa thành một luồng sấm sét, chém xuống.

"Huyền Kim Ti!"

Đột nhiên, vô số sợi tơ màu vàng như là lưu quang ngang dọc đan xen, trong nháy mắt, như lưới trời lồng lộng, bao phủ một phương.

Thân ảnh của Đồ Thủ Điếu Kinh Long đột nhiên bị lưới tơ che phủ

biến mất, khi y xuất hiện một lần nữa, đã là ở bên ngoài mười trượng.

Phong mang Hắc Long Đao dấy lên lôi quang bạo liệt, xoắn tất cả sợi tơ màu vàng chung quanh vỡ nát.

Đốm đốm ánh vàng, lại một lần nữa hóa thành vô số sợi tơ, giao thoa lẫn nhau.

"Vương Khung, ngươi thật sự cho rằng mình là vô địch thiên hạ sao?" Đồ Thủ Điếu Kinh Long khẽ cười nói, đôi mắt của y trầm thấp, ngón trỏ nhẹ nhàng búng ra, sợi tơ màu vàng chung quanh liền hơi hơi rung động, nổi lên hào quang lóa mắt.

"Năng lực của ta có thể câu Kinh Long, huống chi là con chuột như ngươi? Hôm nay liền dùng mệnh của ngươi để kết thúc cuộc nháo kịch này."

Lời còn chưa dứt, vô số sợi tơ màu vàng bỗng nhiên bay lên, giống như Giao Long thổ nạp, bắn về phía Vương Khung.

Thân hình Vương Khung lấp lóe, giống như một đám tàn ảnh, không ngừng du tẩu.

Nhưng mà "Huyền Kim Ti" của Đồ Thủ Điếu Kinh Long quá mức dày đặc, cho dù là Thân Thể Giao Vương cũng không thể triệt để tránh khỏi.

Ông! Đột nhiên, một sợi tơ màu vàng như giòi trong xương, chui vào trong cơ thể Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, tất cả các sợi tơ đều sáng lên, hiện lên một màu đỏ rực.

Đồ Thủ Điếu Kinh Long hơi hơi nâng khóe miệng lên, tay phải khẽ nâng lên, sợi tơ màu vàng kia liền rút ra từ trong cơ thể Vương Khung.

"Ừm?" Vương Khung nhíu mày.

Sợi tơ màu vàng kia tuyệt đối không tạo thành cho hắn bất kỳ tổn thương tính thực chất gì, thậm chí vết thương kia ở dưới sự chữa trị của Long Viên Khí đảo mắt liền khép lại.

"Chậc chậc, để cho ta nhìn xem, đã câu ra được thứ gì?" Trên mặt của Đồ Thủ Điếu Kinh Long lộ ra một nụ cười.

Sợi tơ màu vàng rút ra từ trong cơ thể của Vương Khung, trên đỉnh móc một đạo phù văn màu đỏ tía, lóe ra điện mang ly hợp, đạo phù văn kia từ sợi tơ màu vàng rơi vào trong tay Đồ Thủ Điếu Kinh Long.

"Tốc độ của ngươi...là của ta!"

Lời nói kiêu ngạo vang vọng trên bãi cát vàng, Vương Khung liếc nhìn, lôi quang trên tay phải chậm rãi dập tắt, tần suất chấn động kia trở nên có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Năng lực của ngươi..." Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Lời còn chưa dứt, Đồ Thủ Điếu Kinh Long giống như quỷ mị xuất hiện ở trước người hắn, vô số sợi tơ màu vàng hóa thành những lưỡi kiếm sắc bén, xuyên thủng thân thể của Vương Khung.

"Kết thúc!" Đồ Thủ Điếu Kinh Long khẽ nói.

"Đúng là nên kết thúc!" Giọng nói của Vương Khung đột nhiên vang lên, thiên địa linh khí điên cuồng nổ vang.

Chương 372

Sắc mặt của Đồ Thủ Điếu Kinh Long đại biến, y bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy hình thái của Vương Khung triệt để biến đổi, thân thể như mặt đất nứt nẻ, năng lượng dung nham mang theo khí tức cuồng bạo trôi nổi trong đó.

Lúc này, Vương Khung từ đầu tới đuôi không ngừng phóng xạ ra từng đợt dao động hủy diệt.

"Đây là..." Đồ Thủ Điếu Kinh Long trừng trừng hai mắt, lộ ra một tia sợ hãi.

"Ngươi là người đầu tiên kiến thức hình thái chân chính của nó!" Giọng nói của Vương Khung hờ hững băng lãnh.

Đột nhiên, từng tia sáng lộ ra từ bề mặt cơ thể nứt nẻ của hắn, lực lượng cuồng bạo dường như rốt cuộc không thể trói buộc ở bên trong cơ thể.

Ở dưới cái nhìn kinh hoàng của Đồ Thủ Điếu Kinh Long, trong bão cát đầy trời, một đóa mây hình nấm phóng lên tận trời, bao phủ phạm vi ngàn mét.

Năng lượng hủy diệt tràn ngập mọi ngóc ngách!

Hình thái chân chính của Long Tượng Bạo, chính là áp súc thiên địa linh khí ở trong cơ thể của mình, thông qua diễn biến, chuyển hóa thành năng lượng hủy diệt thuần túy nhất, dùng nhục thân làm môi giới, dẫn nổ.

Sức mạnh hủy diệt khủng khiếp này không khác gì một vụ nổ, bên trong phạm vi nó bao phủ, không người nào có thể bỏ chạy.

Gió mạnh phần phật như yêu thú gào thét, cát vàng đầy trời ở dưới năng lượng nồng độ cao, biến thành nóng bỏng như dung nham.

Không biết qua bao lâu, đám mây hình nấm chậm rãi tiêu tán, ở địa phương chiến đấu ban đầu, xuất hiện một cái hố sâu.

Vương Khung thất tha thất thểu đi ra, ở dưới cỗ lực lượng này, thân thể của hắn cũng lọt vào trọng thương, máu thịt nứt vỡ, xương trắng bại lộ

trong không khí.

"Năng lực rất đáng sợ." Vương Khung khẽ nói.

Thiên địa linh khí vốn là năng lượng nồng độ cao, dùng Hỏa Chủng áp súc, thông qua phân tách chuyển hóa, bộc phát ra lực lượng rất có tính hủy diệt.

Nếu như không phải nắm giữ Long Viên Khí, bất kể là người nào, cũng chỉ có thể sử dụng loại năng lực này một lần, cũng chính là đồng quy vu tận.

Ông! Vương Khung thôi động Long Viên Khí, huyết khí màu vàng quấn quanh thân thể của hắn, chữa trị máu thịt nứt vỡ.

"Quá chậm! ?" Vương Khung nhìn một chút thương thế dần dần khép lại, lắc đầu.

Lực lượng Long Tượng Bạo quá kinh khủng, cho dù là Long Viên Khí cũng không thể tái sinh với tốc độ cao, loại lực lượng này sau đó phát nổ, vẫn như cũ có năng lượng tàn dư lan tràn trong không khí cùng với trên vết thương.

Đây chính là chỗ kinh khủng của năng lực cấp Huyền, nếu như không có thực lực tuyệt đối, là rất khó áp chế cùng với sử dụng.

Đối với Vương Khung mà nói, hình thái chân chính của Long Tượng Bạo cho dù là hắn cũng không thể khống chế tốt.

Nhưng không quan trọng, đợi đến khi Mục Vương Thành đưa bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên đến, hắn liền có thể khiến cho Long Viên Khí lại tiến hoá một lần nữa, đến thời điểm đó dạng thương thế này cũng không được tính là gì.

Nghĩ tới đây, khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra một vệt cười lạnh, ánh mắt khẽ nhếch, lướt qua bãi cát dài màu vàng nhìn về phía trước

Sinh mệnh lực của Đồ Thủ Điếu Kinh Long so với Vương Khung tưởng tượng còn kinh người hơn, chỉ còn lại nửa người trên mà cũng đều không có lập tức chết đi, thậm chí, bộ não của y cũng đã lộ ra trong không

khí.

Loại thương thế này, chỉ sợ so với ảnh hưởng do tử vong tạo thành cũng đều muốn kinh khủng hơn, thời gian kéo dài cũng sẽ càng dài.

"Mệnh thật là lớn!" Vương Khung đi đến trước mặt Đồ Thủ Điếu Kinh Long, cười lạnh nói.

"Đây...đây là năng lực của ngươi sao..." Khuôn mặt không hoàn chỉnh của Đồ Thủ Điếu Kinh Long loáng thoáng lộ ra vẻ sợ hãi.

Loại năng lực này y chưa từng nghe thấy, thậm chí ở trong tình báo liên quan tới Vương Khung cùng với Đồ Phu cũng đều không có xuất hiện qua.

"Bị hù sợ rồi? Đây là ta đã khống chế lực lượng rồi, đây còn chưa phải là uy lực chân chính." Vương Khung thờ ơ nói.

Hắn cũng không phải là hù dọa đối phương, mà sự thật chính là như vậy.

Lực lượng Long Tượng Bạo nếu như bạo phát toàn diện, lực sát thương tạo thành rất đáng sợ, ngay cả Vương Khung cũng đều không có toàn thân trở ra, nếu như cũng nổ chết cả chính mình, vậy thì cũng quá khôi hài.

"Vương Khung, ngươi đừng có cuồng ngạo, ngươi lợi hại thì lại như thế nào? Nơi này là Thiên Võng, coi như ngươi giết ta, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với ta." Đồ Thủ Điếu Kinh Long cười lạnh nói.

Y bất đồng cùng với cao thủ bình thường, tâm trí hoàn hảo, ý chí như núi, cho dù thật sự tử vong, cho dù là thương tích trên tâm linh cũng có thể khôi phục rất nhanh, trên thực tế, sẽ không có bất kỳ tổn thất gì, ngược lại y dùng một lần tử vong hư giả thu hoạch được tình báo quan trọng, nghiêm chỉnh mà nói, y đã kiếm lời.

"Lực lượng của đại sư huynh ở phía trên ngươi, bên trên Sơ Vương Tế, ngươi liền chờ chết đi." Đồ Thủ Điếu Kinh Long cười nhạo nói.

Thân thể của y dần dần biến thành trong suốt, sắp rời khỏi Thiên Võng.

Ông! Đúng lúc này, phong mang lấp lóe, hàn ý lạnh lẽo phô thiên cái địa ập tới.

Vảy rồng!

Binh khí như là vảy rồng ở trong tay Vương Khung được sử dụng như một thanh đao, phá vỡ lồng ngực của Đồ Thủ Điếu Kinh Long.

Ầm ầm! Vào lúc này, con mắt của Đồ Thủ Điếu Kinh Long bỗng nhiên trừng lớn, lộ ra vẻ khó tin.

Y phát hiện ra, chính mình là không thể rời khỏi Thiên Võng.

"Chuyện này...chuyện này không có khả năng...ngươi đã làm cái gì?"

Đồ Thủ Điếu Kinh Long rơi vào trong khiếp sợ thật sâu, so với lúc mới vừa nhìn thấy năng lực của Vương Khung còn khiếp sợ hơn.

Phải biết rằng, Thiên Võng là thế giới giả tưởng, hết thảy đều có quy tắc, tất cả mọi người có thể tự do khống chế tiến vào cùng với rời khỏi.

Chương 373

Nhưng vào lúc này Đồ Thủ Điếu Kinh Long lại phát hiện ra, chính mình dường như bị giam cầm vĩnh viễn ở bên trong biển cát này.

"Bây giờ ngươi nghĩ xem ta có thể làm gì?" Vương Khung dùng một chân đạp lên trên thân thể không hoàn chỉnh của Đồ Thủ Điếu Kinh Long, trong lòng lại là trở nên cuồng loạn.

Phỏng đoán của hắn là đúng!

Vảy rồng này được sinh ra từ sự thoái hóa của năng lực, giống như Hỏa Chủng màu đen, có khả năng cảm nhận và hấp thu tinh, khí, thần.

Chiếu theo lý luận, tinh, khí, thần là lực lượng hư vô, căn bản là không có cách nào bắt giữ, vật chất hiển hoá duy nhất chính là Hỏa Chủng.

Nhưng lúc này, Vương Khung lại phát hiện ra một loại vật chất khác hiển hóa thông qua tinh, khí, thần.

Đó chính là Thiên Võng!

Tòa thế giới này nhìn như giả tưởng, kỳ thực là dùng tinh, khí, thần làm cơ sở cơ cấu tạo nên thế giới vật chất, tất cả mọi người là dùng tinh, khí, thần của bản thân làm môi giới tiến vào nơi này.

Tán thành khí, tụ thành tinh, ngưng thành thần! Nhìn như hư huyễn, kì thực lại chân thực.

Thế giới do Tần Hoàng bệ hạ tạo ra này thật sự không thể tin được, thậm chí còn vượt qua phạm vi nhận biết của Vương Khung.

Hắn không biết Thiên Võng chân chính đến cùng là cái gì, hắn chỉ biết, tinh, khí, thần tại nơi này chính là cơ sở của hết thảy.

Coi như là bọn hắn, sở dĩ có thể xuất hiện ở bên trong Thiên Võng, cũng là một bộ phận tinh, khí, thần tách ra từ bên trong bản thể của chính mình.

Cho nên, tử vong ở bên trong Thiên Võng, cũng không phải là không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đây chính là cưỡng ép ngăn chặn tinh, khí, thần liên hệ cùng với thân thể, bộ phận tinh, khí, thần này sẽ chậm rãi trở về bên trong thân thể, nhưng

vẫn không tránh khỏi mất mát trong quá trình qua lại này.

Tuy rằng tổn thất này không đáng kể nhưng nếu như không ngừng tử vong, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể nghịch chuyển đối với Hỏa Chủng.

Đối với Vương Khung đã thấy rõ bí mật mà nói, tất cả những tồn tại bên trong Thiên Võng, trên thực tế chính là từng đoàn từng đoàn tinh, khí, thần rời rạc.

Trùng hợp thay, vảy rồng trong tay Vương Khung có thể cảm giác, ức chế thậm chí là thôn phệ những tinh, khí, thần này.

Bởi vậy, bộ phận tinh, khí, thần này của Đồ Thủ Điếu Kinh Long đã bị ngăn chặn liên hệ, không thể trở lại bản thể.

Vương Khung cũng sẽ không cho y cơ hội như vậy.

"Ngươi...ngươi đến cùng muốn làm cái gì?"

Đồ Thủ Điếu Kinh Long sợ hãi nói, nhân loại chính là như đây, đối với đồ vật không biết, đặc biệt là đồ vật vượt qua chưởng khống của chính mình, luôn tràn ngập kiêng kị cùng với sợ hãi.

"Ngươi không cần biết rõ!" Cánh tay của Vương Khung lắc một cái, vảy rồng sắc bén liền phá vỡ thân thể của Đồ Thủ Điếu Kinh Long.

Thi thể ở dưới phong mang của vảy rồng hạ hóa thành đốm đốm ánh sáng, bị nó hấp thu.

Những ánh sáng này chính là tinh, khí, thần của Đồ Thủ Điếu Kinh Long, đối với y ở bên trong Thiên Võng mà nói, đây mới thực sự là tử vong.

Cơ hồ ở trong cùng thời khắc đó, trong hiện thực, tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, một vị thiếu niên đeo kính mắt, đột nhiên hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

Khí tức của y suy yếu, như là trọng thương, quang hoa Hỏa Chủng cũng biến thành vô cùng ảm đạm.

"Thành công rồi, bước tiếp theo mới chính là bắt đầu thực sự!"

Bên trong Vong Linh Sa Hải, Vương Khung nhìn vảy rồng dần dần biến hóa trong tay, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Trận chiến đấu tại Vong Linh Sa Hải là không có ai biết được!

Hình thái chân chính của Long Tượng Bạo một khi triển khai, ở bên trong phạm vi ngàn mét, đều sẽ bị linh lực dị hoá bao bọc lực hủy diệt, thuần túy có thể thôn phệ hết thảy sinh mệnh.

Bởi vậy, một khi Vương Khung thi triển năng lực này, tuyệt đối sẽ không có người nào còn sống.

"Vảy rồng..." Vương Khung nhìn vảy rồng trong tay, trong lòng khẽ động, vội vàng rời khỏi Thiên Võng.

Trở lại thế giới hiện thực, Vương Khung lấy kính mắt xuống, lấy vảy rồng ra xem xét.

Phía trên lân phiến hiện ra ánh sáng vàng kim lộng lẫy, tinh, khí, thần nồng đậm nhúc nhích ở phía trên lân phiến.

"Quả nhiên là thật, hết thảy mọi thứ bên trong Thiên Võng đều phản ánh hiện thực, hư thực biến hóa, đến cùng là làm được như thế nào?" Trong nội tâm Vương Khung cảm thấy nghi hoặc.

Mặc dù hắn có một chút phỏng đoán về Thiên Võng, biết được đại khái, hết thảy Thiên Võng là dùng tinh, khí, thần làm cơ cấu cơ sở, nhưng càng như vậy, hắn liền càng cảm thấy mơ hồ.

Thiên Võng đến cùng là dạng tồn tại gì?

"Đây mới là bản chất của lực lượng, Tần Hoàng thực sự quá đáng sợ." Vương Khung kính sợ nói.

Cái thế giới này quả thực đáng sợ hơn hắn tưởng, có lẽ lão bản nói đúng, cái gọi là thiên tài ở trước mặt lực lượng tuyệt đối là không đáng giá được nhắc tới, chỉ có chân chính trở thành cường giả, mới có thể nổi bật ở trong cái thế giới này.

Ông! Vảy rồng chấn động, truyền ra dao động huyền diệu, tinh, khí, thần bám vào ở phía trên dần dần thẩm thấu tiến vào bên trong vảy rồng.

Đột nhiên, vảy rồng trong tay Vương Khung nổi lên ánh sáng yếu ớt, những chiếc vảy mới lần lượt mọc lên.

"Ồ?" Vương Khung nhíu mày, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Loại đồ vật này còn có thể sinh trưởng? Dùng tinh, khí, thần làm chất dinh dưỡng?

Vương Khung nhìn chằm chằm vảy rồng trong tay, quan sát biến hóa của nó, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Cửu Biến Long Khí độ kiếp thất bại, năng lực thoái hóa mới đản sinh ra chiếc vảy rồng này.

Mới đầu, Vương Khung đã cảm thấy không thể tưởng tượng, nghiên cứu cho tới hôm nay, mới lục lọi ra một ít huyền bí của vảy rồng.

Loại bảo bối này giống như binh khí, lại có khả năng cảm giác và hấp thu tinh, khí, thần như Hỏa Chủng màu đen.

Nhưng bây giờ, Vương Khung phát hiện ra nó dường như cũng không chỉ như vậy.

Thứ này dường như đang...sống! ?

Chương 374

"Thật là gặp quỷ, Hỏa Chủng màu đen đến cùng đã đản sinh ra thứ gì vậy?" Vương Khung lộ ra sắc mặt cổ quái.

Chỉ thấy sau khi vảy rồng thôn phệ luyện hóa tất cả tinh, khí, thần, lân phiến cứng cáp cổ phác lại sinh trưởng ra 7 phiến, so sánh cùng với các lân phiến khác, màu sắc lân phiến mới sinh càng sáng hơn, ít bóng hơn.

"Thứ quỷ gì đây?" Vương Khung gãi đầu, càng trở nên hiếu kì.

Ông! Đúng lúc này, Hỏa Chủng màu đen mạnh mẽ nhấp nháy, ở chỗ trung ương, cỗ hư ảnh bàng bạc to lớn kia lại hiển hiện một lần nữa.

Vảy rồng run rẩy, một luồng quang mang thoát ra, tiến vào trong cơ thể của Vương Khung, dung hợp cùng với Hỏa Chủng màu đen.

Cả hai cộng hưởng với nhau, cỗ hư ảnh ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen kia biến thành càng trở nên rõ ràng, mơ hồ có thể thấy được một chút hình dáng.

"Con bà nó...thứ quỷ này lại đang cho cỗ hư ảnh kia ăn?" Vương Khung kinh ngạc.

Đối với Hỏa Chủng màu đen, hắn luôn cảm thấy còn có rất nhiều bí mật chưa hề được khai quật, đặc biệt là cỗ hư ảnh tiềm ẩn ở trung ương kia, lúc ẩn lúc hiện, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quái dị.

Hiện tại, chiếc vảy rồng này là dùng tinh, khí, thần hấp thu được cho cỗ hư ảnh này ăn.

Hoàn cảnh và tình huống này chẳng khác gì...bào thai...một bào thai ở trong bụng Vương Khung! ?

"Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì?" Vương Khung nín hơi ngưng thần, quan sát biến hóa của Hỏa Chủng màu đen.

Ở chỗ trung ương, cỗ hư ảnh kia không ngừng nhúc nhích, hấp thu lực lượng được cho ăn, hình dáng của nó dần dần rõ ràng, nó có vẻ thực sự giống hình dạng của một bào thai.

Tuy nhiên theo dần dần luyện hóa lực lượng được cho ăn, hình thái của

cỗ hư ảnh kia cũng phát sinh cải biến, mọc ra một cục u giống như sừng thú.

"Sẽ không thật sự nuôi dưỡng ra thứ đồ gì đó chứ?" Vương Khung nói lầm bầm.

Lúc này, loại biến hóa này đối với hắn mà nói là không có bất kỳ chỗ xấu gì, tương phản, sau khi được vảy rồng cho ăn, Hỏa Chủng màu đen bắt đầu lớn mạnh, ánh lửa óng ánh, càng trở nên chói mắt, chân nguyên dựng dục bắt đầu phân tách, biến thành càng thêm hùng hồn to lớn.

"Loại đồ vật này giống như Tiểu diệp tử, có thể gia tốc tu hành! ?"

Thiên phú của Diệp Mặc là có thể sinh ra cộng minh cùng với sóng não của Vương Khung, gia tốc tốc độ tu luyện của hắn, đề thăng ngộ tính.

Vảy rồng thì càng thêm trực tiếp, thôn phệ tinh, khí, thần, cho Hỏa Chủng màu đen ăn, trực tiếp đề thăng lực lượng.

"Vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, ta hẳn là có thể lại đột phá tiếp." Vương Khung nắm chặt vảy rồng ở trong tay.

Những chuyện khác, hắn hiện tại không có thời gian suy nghĩ, Sơ Vương Tế chỉ còn lại chưa tới một tháng nữa, hắn muốn dùng hết tất cả khả năng, đề thăng thực lực vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra.

Nếu đã biết được phương pháp sử dụng vảy rồng, tâm tư của Vương Khung triệt để trở nên sống động, nhìn chằm chằm vào một phần danh sách, tất cả ở phía trên đều là cao thủ có giao tình không tệ cùng với Diệp Thiên.

Những người này, có một bộ phận lớn đều trà trộn vào trong Thiên Võng, đồng thời còn có được thanh danh không yếu, Đồ Thủ Điếu Kinh Long cũng chỉ là một trong số đó.

"Mấy thằng nhóc, cũng đừng trách tay ta đen." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, dường như lại tìm được cảm giác mổ heo làm thịt dê năm đó.

Với thanh đao trên tay, tung hoành trên thớt, cười nói ở giữa heo dê, giữa tiếng gầm của bò và lừa, dưới ánh mắt sợ hãi của gà, vịt, cá và thỏ, cảm giác phóng khoáng bỗng trỗi dậy.

Lúc này, Hắc Long Đao của Vương Khung dường như đã đói khát khó nhịn, mài đao xoèn xoẹt hướng về phía heo dê, người trên danh sách một kẻ cũng đều không thể chạy thoát.

Có thể đoán được, một cơn bão sắp càn quét Thiên Võng đang chậm rãi nổi lên.

Sau đó, Vương Khung không có xuất thủ nữa, ngoại trừ tu luyện, chính là chữa thương cho Minh Hạo Nhiên cùng với Hoắc Thanh Minh.

Long Viên Khí mặc dù không thể triệt để chữa trị thương thế của bọn hắn, khiến cho thân thể đứt gãy mọc lại, nhưng có thể làm dịu thống khổ.

"Trạng thái của Tiểu Minh trong mấy ngày nay rất kỳ quái, cơm nước không ăn, mỗi ngày đều đang ngồi bất động." Gã béo nhìn chằm chằm Minh Hạo Nhiên nói.

Từ sau khi hai mắt bị thương, Minh Hạo Nhiên như là con rối, mỗi ngày đều ngồi bất động, dường như đã triệt để mất đi hi vọng.

Khuôn mặt của ytiều tụy, tóc tai rối bời, quần áo lấm lem, huyết khí càng là uể oải đến cực hạn.

Nỗi bi thương còn lớn hơn cái chết, có lẽ chính là như vậy.

"Tên tiểu tử này rất khó lường." Bạch gia ở bên cạnh nhìn chằm chằm, đột nhiên nói.

Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

"Cơ duyên của y đã đến, sáu giác quan của y bị cắt đứt, y đang tìm kiếm sự sống từ trong cái chết, thân ở trong giam cầm, tâm nhãn không bị cản trở, nhìn thấy đức thế tôn, có thể chiếu sáng trong ánh sáng vô biên...chậc chậc, thật khó lường...quả nhiên là ở phía dưới đại kiếp, ắt phải có cơ duyên..."

"Số mệnh của kẻ này từ đây sẽ bất đồng..." Bạch gia không nhịn được gật đầu nói.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi, Bạch gia nói nhiều như vậy, hắn một câu cũng đều nghe không hiểu.

"Mắt thường đã chết, tâm nhãn còn sống, thần thông hiện ra, nhìn thấu

sự thật, tên tiểu tử này có một chút ý tứ." Bạch gia trầm giọng nói.

"Tâm nhãn..." Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, nhìn Minh Hạo Nhiên, lộ ra một vệt dị sắc.

...

Cùng lúc đó, tại tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Trong phòng chữa trị, khí lạnh bốc lên trên giường ngọc băng, có một thiếu niên đang nằm ở đó, toàn thân của y cắm đầy kim châm, chỗ giữa trán có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

"Gặp quỷ, tinh, khí, thần của y lọt vào trọng thương, bị cưỡng ép tước đoạt một bộ phận."

Chương 375

"Không có khả năng, y một mực ở trong tổng bộ, chưa từng động thủ với ai." Bên cạnh, Từ Kiếm Sinh không nhịn được nói, thân là trưởng lão Quang Minh Học Cung, loại bệnh này y cũng chưa từng gặp qua.

"Quá quỷ dị, trước khi xảy ra chuyện y đang làm gì?" Lão giả tóc trắng hỏi.

"Thiên Võng! ?"

"Nơi đó..." Lão giả tóc trắng giật mình, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Làm sao?" Từ Kiếm Sinh không nhịn được hỏi.

Lão giả tóc trắng có một chút dừng lại, chợt trầm giọng nói: "Có đồ vật khủng khiếp đã xuất hiện!"

Tại Thiên Võng!

Dòng sông màu vàng trùng trùng điệp điệp, chảy ra xa theo chín khúc quanh, mười tám khúc rẽ.

Trên bờ sông, dưới gốc đào cao chót vót, một thân ảnh ngồi xếp bằng, dung mạo thanh tú như một nữ tử, tóc đen xõa ra, như một tấm màn rũ trên mặt đất.

Lạc Tuyết Thiên Niên (tuyết rơi ngàn năm), là một trong những truyền thuyết bên trong Thiên Võng.

Không ai biết y xuất hiện từ khi nào, nhưng vào thời điểm mọi người biết rõ cái tên này, y cũng đã ngồi ở dưới gốc đào này rồi.

Cả ngày lẫn đêm, không bao giờ rời nửa bước.

Nói một cách khác, có một người đã một mực chờ ở bên trong Thiên Võng, ngồi dưới gốc đào, ít nhất từ ba đến năm năm.

Điều này khiến cho nhiều người cảm thấy khó tin.

Dù sao, Thiên Võng cũng chỉ là một nơi để giải trí và thư giãn, tuyệt đối sẽ không có ai xem nó như là thế giới chân thật, triệt để dung nhập vào bên trong.

Nếu không, liền sẽ như viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã cảnh cáo,

hội chứng nghiện lên mạng là một căn bệnh, cần phải trị!

Cho dù thật sự có người mê luyến thế giới giả tưởng này, cũng nên chìm trong hoan lạc, tuyệt đối sẽ không ngồi đả toạ một cách buồn tẻ như thế này.

Lạc Tuyết Thiên Niên, chính là dị số như vậy, ai cũng không biết y đến cùng là người nào, mục đích của việc làm này là cái gì?

"Ngươi quả thực có thể ngồi yên!" Một âm thanh nhàn nhạt vang lên ở dưới gốc đào, thản nhiên ung dung, càn quét bát phương.

Mái tóc của Lạc Tuyết Thiên Niên hơi rung động, lại chưa hề quay đầu.

"Xuyên Việt Giả, ngươi không nên lại tới tìm ta."

"Gặp phải chút nan đề, muốn đến lĩnh giáo ngươi một lần." Xuyên Việt Giả cười nói.

Giống như lần trước gặp Vương Khung, thủy chung lộ ra một cỗ tự nhiên thong dong, trong con ngươi đen nhánh chiếu rọi thân ảnh ngồi dưới gốc đào kia.

"Trong thiên hạ, không có bất cứ vấn đề gì có thể làm khó ngươi, dù sao thì ngươi cũng là viện..."

"Nói đi!" Lạc Tuyết Thiên Niên ngắt lời y.

Ông! Xuyên Việt Giả khoát tay, linh khí tụ hợp, hóa thành lưu quang phác hoạ ra một bức đồ đằng kỳ dị.

Bức đồ đằng kia nhìn qua rất là cổ lão, bầu trời hình tròn, chính giữa có một đôi mắt dựng thẳng, chung quanh còn có vô số phù văn kỳ dị.

"Ta phát hiện ra loại đồ vật này, có ghi chép trong văn bản cổ do Lâm La Thiên để lại, nhưng ta không biết rõ điều này đại biểu cho cái gì." Xuyên Việt Giả nói.

Lạc Tuyết Thiên Niên cũng không quay đầu lại.

"Đây là Thiên Nhãn!"

"Thiên Nhãn! ?" Khuôn mặt của Xuyên Việt Giả có một chút động.

"Trong những năm xa xưa, trong nhân loại có đại năng mở ra Thiên Nhãn, đây là một loại đồng thuật cực kỳ đáng sợ, nó có thể nhìn thấy bí mật

của trời, là đồng thuật cấm kỵ, sớm đã táng diệt ở bên trong thời gian."

Nói đến đây, Lạc Tuyết Thiên Niên có một chút dừng lại nói: "Ngươi tìm được là đồng bạn...hay là địch nhân?"

Y biết rõ thân phận của Xuyên Việt Giả rất đặc biệt, dấu chân đạp khắp thiên hạ, một mực đang đi tìm đồng bạn.

"Địch nhân!" Xuyên Việt Giả thản nhiên nói.

"Địch nhân của ngươi rất khó giải quyết, coi như thực lực của ngươi mạnh hơn y, cũng chưa chắc chắn đã có thể giết chết y." Lạc Tuyết Thiên Niên thờ ơ nói.

"Vì sao?"

"Thiên ý khó dò!" Lạc Tuyết Thiên Niên phun ra tám chữ.

Xuyên Việt Giả nhíu mày, cẩn thận suy ngẫm: "Trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, sẽ luôn có biện pháp có thể khắc chế y."

"Có!"

"Biện pháp gì?"

"Thiên ý tuy khó dò, tâm lại cao hơn trời!" Lạc Tuyết Thiên Niên nói.

"Tâm nhãn! ?" Thần sắc của Xuyên Việt Giả hơi động: "Trên đời có hạng người như vậy sao?"

Tâm nhãn bất đồng cùng với Thiên Nhãn, không phải dựa vào huyết mạch truyền thừa, mà là bản thân thức tỉnh, tìm được ánh sáng vô lượng ở bên trong giam cầm, kiếp pháp niết bàn, mở ra thần thông.

"Đương nhiên là có!" Lạc Tuyết Thiên Niên đột nhiên nói.

"Người ngươi nhìn trúng kia, số mệnh cổ quái, bên cạnh hắn tụ tập long hổ, tụ tập phong vân..."

"Đồ Phu! ?" Xuyên Việt Giả hơi ngẩn ra, chợt lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Đồng bạn hắn tìm được không hề kém hơn ngươi."

"Thật sao?" Xuyên Việt Giả từ chối cho ý kiến, người y muốn tìm thiên mệnh sở hàng, vạn người không được một, đều là cổ huyết thất lạc từ bên trong thời gian tẩy luyện, tuyệt đối không phải là thiên tài bình thường có

thể so sánh.

"Người đứng ở bên cạnh hắn, thường thường không có gì lạ, nhưng lây dính khí vận của hắn, từ đó số mệnh cải biến, giao mãng hóa long, bắt đầu triển lộ phong quang..."

Nói xong, Lạc Tuyết Thiên Niên mở mắt, hai con mắt của y vô cùng kì lạ, hư vô trống trơn, một mảnh hỗn mang.

Ở bên trong đôi mắt này, dường như cất giấu chí lý vạn vật, hết thảy đều là sự thật.

Ông! Đột nhiên, ở bên trong đôi mắt này, một thân ảnh hiển hiện.

Minh Hạo Nhiên!

Lúc này hai mắt Minh Hạo Nhiên nhắm nghiền, huyết khí yếu đuối, chỉ là hai đầu lông mày lại mơ hồ có một chút xíu ánh sáng, giống như ánh nến đang chậm rãi dấy lên ở bên trong bóng tối.

"Đại kiếp nghịch duyên pháp, tâm nhãn chiếu minh đăng!" Xuyên Việt Giả khẽ nói, ánh mắt ngưng tụ như kiếm.

"Ta là thật sự không có nhìn lầm hắn, lại có thể tìm được dạng đồng bạn này."

Chương 376

Trong mắt Xuyên Việt Giả lóe lên một vệt dị sắc, tâm nhãn sơ sinh, đối với y mà nói cũng không được tính là cái gì, chỉ là tư chất như vậy, xưa nay kinh diễm, có thể bị Đồ Phu hàng phục, tụ ở dưới quyền, Xuyên Việt Giả càng trở nên khẳng định, Đồ Phu là tồn tại giống như y, hai người nhất định sẽ phải tiến tới cùng nhau.

"Đồ Phu...thật sự là càng ngày càng có ý tứ." Xuyên Việt Giả cười to, quay người rời đi, trong giây lát, liền biến mất ở bên trong Thiên Võng.

Lạc Tuyết Thiên Niên im lặng, y biết, lòng dạ của Xuyên Việt Giả cực cao, nhìn thấy ở bên người Đồ Phu có đồng bạn như thế, không khỏi nổi lên ý cạnh tranh, coi như không có tâm nhãn, y cũng có thể dùng nhân lực áp chế đối thủ.

"Tâm nhãn sơ sinh, không đáng nói đến ư...bên cạnh hắn còn cất giấu một con rồng nhỏ..." Lạc Tuyết Thiên Niên chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiếp tục đả toả ở dưới cây đào.

...

Cùng lúc đó, tại Thiên Võng, trong di tích cổ chiến trường.

Tương truyền, vào thời điểm sáng tạo tòa bí cảnh này, Tần Hoàng bệ hạ đã từng đích thân tới kiểm tra thực hư, nổi lên hào hứng, ăn một con gà quay tại đây.

Sau sự kiện này, Tần Hoàng đã đặt tên cho toà di tích này là cổ chiến trường sau khi ăn thịt gà để tưởng nhớ bữa ăn ngon này.

Lúc này, mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập chiến trường, từng cỗ thi thể chất cao như núi nhỏ.

Rất nhiều cao thủ không ngừng lùi lại, đạp lên thi thể đồng bạn, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, mà trước người của bọn hắn chỉ có một người.

"Diệp Vương...đây chính là Diệp Vương của Đồ Thần Công Hội? Y lại cường đại đến như vậy! ?"

Trong lòng mọi người run rẩy, bọn hắn là cao thủ Diệp Thiên nhất

mạch tụ tập lại, mai phục đánh giết hơn ba trăm người Đồ Thần Công Hội tại nơi này.

Ban đầu bọn hắn nghĩ rằng đó là một trận thắng lợi nghiền ép, nhưng từ khi nam nhân trước mắt này đến, bọn hắn liền triệt để biết rõ cái gì gọi là nghiền ép, cái gì gọi là sợ hãi.

Hung danh của Diệp Mặc dậy sóng ở bên trong Thiên Võng, so với bộ dáng nhát gan trầm mặc trong hiện thực quả thực tưởng như hai người.

Thanh danh của y là giết ra mà có.

Cho dù trong nội tâm Diệp Mặc nghĩ đến chỉ là thủ hộ tốt công hội của chủ nhân, vẻn vẹn chỉ vì cái mục tiêu này, y đã triệt để nâng danh tự Diệp Vương lên ngang với Ma Vương.

Ông! Diệp Mặc khoát tay, tất cả mọi người liền bị một cỗ lực lượng vô hình trói buộc, bọn hắn liều chết giãy dụa, nhưng căn bản là không thể làm nên chuyện gì.

"Nhanh, mau rút khỏi Thiên Võng." Có người rống to.

Nhưng mà, Diệp Mặc căn bản là không cho bọn hắn thời điểm phản ứng, cánh tay vung vẩy, cổ của những người này đều bị gãy, bỏ mình tử vong.

"Quá...quá mạnh..."

Ở nơi xa, ánh mắt của những người Đồ Thần Công Hội may mắn còn sống rung động, lộ ra kính sợ thật sâu.

Đối với bọn hắn mà nói, mới vừa kia cũng không phải là chiến đấu, mà là đồ sát, những người kia ngay cả góc áo của Diệp Mặc cũng đều chưa có đụng đến, hơn tám trăm người, trong nháy mắt liền trở thành từng cỗ thi thể.

Số lượng đối với nam nhân này mà nói dường như căn bản không được tính là gì.

"Diệp Vương đến cùng vẫn là Diệp Vương, chẳng trách Đồ Phu lại coi trọng ngươi như này." Đột nhiên, một tràng tiếng cười vang lên, mang theo ba phần hung tàn, bảy phần sát ý.

Ở giữa núi đá, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

"Viêm Thế Thông! ?" Có người kinh hô, nhận ra được.

Thiên kiêu Viêm Vương Thành, bằng hữu tốt của Diệp Thiên, cao thủ tiếng tăm lừng lẫy bên trong Thiên Võng, bản thân đã sớm đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy.

Nhưng mà, còn chưa kết thúc, một bên khác lại có một thân ảnh đi ra.

"Thiên Tai! ?"

Vị cường giả này đã từng nằm trong 10 hạng đầu Quang Minh Bảng, điệu thấp thần bí, giấu tài, lại cũng xuất hiện tại nơi đây.

Rất nhanh, theo sát bước chân của hai vị cường giả này, lại là lần lượt từng thân ảnh đi ra.

"Bát Thần!"

"Đường Môn Đại Thiếu!"

"Phong Kinh Ba!"

...

Trong nháy mắt, liền có bảy vị cao thủ xuất hiện, những người này, mỗi một người đều là thần uy cái thế, đủ để lãnh tụ quần luân.

Nhưng mà lại đã sớm ẩn giấu ở chỗ này, âm thầm thiết kế sát cục, đợi Diệp Mặc rơi vào bẫy.

"Đây là một cái bẫy..." Có người Đồ Thần Công Hội kinh hô, bọn hắn lộ ra sắc mặt khó coi, muốn kêu gọi cứu viện.

Chỉ là nơi đây dường như đã sớm bị một loại lực lượng kỳ lạ cách trở, bọn hắn căn bản là không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

"Xong!" Đám người lộ ra sắc mặt đau thương.

Diệp Vương là nhân vật trọng yếu của Đồ Thần Công Hội, nếu như bị người chém giết ở đây, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với thanh thế của Đồ Thần Công Hội.

"Phụ tá đắc lực của Đồ Phu, giết ngươi, lại giết Đệ Nhất Thiếu Gia, ta xem hắn còn phách lối như thế nào?" Viêm Thế Thông cười lạnh nói.

"Còn muốn khiêu chiến cùng với Diệp Thiên? Hôm nay liền đánh rơi

nhuệ khí của hắn."

"Diệp Vương, ngươi sát phạt vô kỵ, có bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó ngươi cũng sẽ trở thành rùa trong hũ?"

Đám người cười nhạo, trong mắt chứa đựng hung tàn, nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

"Tên khốn Vương Khung kia, phế đệ đệ của ta, còn dám diễu võ giương oai ở Thiên Võng, hắn không phải muốn khai chiến sao? Hôm nay ta liền tặng cho hắn một món quà lớn." Viêm Thế Thông cười lạnh nói.

Vì bày ra sát cục này, bọn hắn đã chuẩn bị rất lâu.

Chỉ cần giết chết Diệp Vương ở đây, cũng ghi chép lại cảnh tượng y chết thảm, chiếu lại ở phía trước Quang Minh Bảng, đến thời điểm đó, thanh thế của Đồ Thần Công Hội tất nhiên sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Nghĩ tới đây, Viêm Thế Thông liền cảm thấy vô cùng sảng khoái, gã thậm chí còn có một chút không kịp chờ đợi muốn nhìn một chút dáng vẻ lửa giận ngút trời của Đồ Phu.

Chương 377

"Ngươi cũng có thể thử nghiệm rời khỏi Thiên Võng, nhìn xem, là ngươi nhanh, hay là chúng ta nhanh." Đường Môn Đại Thiếu cười tàn nhẫn nói.

Rời khỏi Thiên Võng yêu cầu một phút, ở trong đoạn thời gian đó, là không thể động đậy.

Một phút, đủ bị chém giết trăm lần.

Bởi vậy, tại Thiên Võng, cũng không phải là gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào cũng đều có thể rời khỏi tránh thoát, thậm chí ở bên trong một ít bí cảnh phó bản, là không thể cưỡng chế rời khỏi.

Như thể phó bản Thập Bát Đồng Nhân ngày đó, trừ phi chiến tử, nếu không căn bản là không có cách nào rời khỏi.

"Lui? Vì sao muốn lui?" Đột nhiên, một giọng nói thờ ơ vang lên.

Thần sắc của bảy đại cao thủ khẽ biến.

Một thân ảnh chậm rãi đi tới, bên hông đeo trường đao màu đen, bên trong con ngươi chiếu ra vẻ mỉa mai.

"Đồ Phu! ?" Bảy đại cao thủ nhìn nhau, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Người có tên, cây có bóng!

Nam nhân trước mắt này bất đồng cùng với Diệp Vương, uy danh của hắn lan xa, quét ngang các phương, dùng sức một mình nâng lên đại kỳ Đồ Thần Công Hội, liền ngay cả Diệp Thiên cũng đều không để vào mắt, công nhiên tuyên chiến, không kiêng kị gì.

Không ai ngờ được, Đồ Phu vậy mà lại xuất hiện ở đây, đạp vào trong sát cục này.

"Bắt rùa trong hũ? Nghĩ thật hay." Vương Khung khẽ nói, hắn cất bước đi tới, ánh mắt như kiếm, đảo qua gương mặt của mỗi một người.

Viêm Thế Thông, Thiên Tai, Bát Thần...bảy đại cao thủ như lâm đại địch, tuy chưa giao thủ, lại cảm thấy một tia áp lực.

Đặc biệt là Đường Môn Đại Thiếu, trong mắt chứa đầy kiêng kị, hồi ức

ngày xưa vọt tới giống như thủy triều.

So với ngày đó, Vương Khung hiện nay càng khủng bố hơn.

"Còn chưa có giao thủ, đã tạo ra cho ta áp lực cường đại như vậy? Loại cảm giác này chỉ có ở trước mặt Diệp Thiên mới từng cảm thấy."

"Người này đại thế đã thành, bên trong Thiên Võng, hắn bách chiến bất bại, đúc thành uy nghiêm, gần như không thể rung chuyển."

"Cảnh giới của hắn còn không bằng ta, vì sao lại khiến cho ta bất an như vậy?"

Bảy đại cao thủ trao đổi ánh mắt với nhau, đều trông thấy một tia kiêng kị từ trong mắt đối phương.

Lúc này Vương Khung đứng ở trước người, khí tức không phát ra một tia, nhưng trong mắt bọn hắn lại như một tòa núi cao, khó mà vượt qua.

Đây chính là kết quả tu hành của Vương Khung trong những ngày gần đây, hắn ăn hoạt nhục, dùng vảy rồng phụ trợ, súc dưỡng tinh, khí, thần, tẩy luyện Hỏa Chủng, siêu phàm thoát tục.

Uy thế như thế lạc ấn trong xương tủy, không giờ khắc nào không ảnh hưởng đến đối thủ.

"Đồ Phu, ngươi biết rõ đây là sát cục còn dám bước vào, quả thực chính là muốn chết, bớt thời gian chúng ta đi tìm ngươi." Viêm Thế Thông quát to một tiếng, tăng thêm khí thế cho chính mình.

Giọng nói của gã như kinh lôi, khiến cho tâm tình mọi người không khỏi trở nên bồn chồn, trong mắt cháy lên hung mang.

"Không sai, coi như ngươi liên thủ cùng với Diệp Vương vẫn sẽ phải chết."

"Hợp lực của bảy người chúng ta còn không giết được ngươi, ta sẽ tự động rời khỏi Sơ Vương Tế."

Những người này vốn là thiên kiêu cái thế, lòng dạ cực cao, lúc này cùng nhau mà tới, tự nhiên không cố kỵ gì.

"Thật sự tự tin." Vương Khung cười, hắn khoát tay, thản nhiên nói: "Tiểu Diệp Tử, ngươi lui ra đi."

Diệp Mặc khẽ gật đầu, rất tự nhiên lui sang một bên.

Cử động này của Vương Khung khiến cho tất cả thành viên Đồ Thần Công Hội ở đây đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bảy đại cao thủ thấy thế càng là giận tím mặt.

"Đồ Phu, ngươi dám xem thường chúng ta?"

"Ngươi muốn lấy một địch bảy? Quả thực cuồng ngạo đến cực điểm!"

Lúc này, sát cơ trong nội tâm bảy đại cao thủ đại thịnh, dùng thân phận của bọn hắn lúc nào đã bị người khinh thị như thế, nếu trong ngày thường có người dám xem thường bọn hắn như thế, sớm đã đầu một nơi thân một nẻo, chết không toàn thây.

Lúc này, coi như dứt bỏ ân oán cùng với Diệp Thiên, Đồ Phu cũng nằm trong danh sách phải giết của bọn hắn.

"Các ngươi hiểu lầm rồi." Vương Khung lắc đầu, thờ ơ nói: "Hôm nay ta liền đứng bất động, không dùng tay, liền trấn áp toàn bộ các ngươi."

Vừa dứt lời, đừng nói là bảy đại cao thủ, liền ngay cả người Đồ Thần Công Hội cũng đều nghe ngốc, Diệp Mặc cũng không nhịn được lộ ra sắc mặt khác thường.

Đứng bất động, còn không dùng tay, chẳng khác gì là bia sống, như vậy cũng có thể trấn áp bảy đại cao thủ? Có ý tứ gì? Hội trưởng đang nói đùa, hay là muốn chọc cho đối thủ chết cười?

Giọng nói của Vương Khung quanh quẩn ở phía trên chiến trường cổ, bảy đại cao thủ ngây người nửa ngày, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

"Ngươi...ngươi nói cái gì..."

"Đồ Phu...ya không đội trời chung cùng với ngươi..."

"Con bà nó..."

"Ngươi đang nhục nhã ta?"

...

Bảy đại cao thủ phát cuồng, giận sôi máu.

Loại hành vi này của Vương Khung đã không phải là đang khinh thị bọn hắn, mà là vũ nhục trần trụi, xem bọn hắn như phế vật, lòng tự ái mãnh liệt

khiến cho bảy đại cao thủ cũng không nhịn nổi nữa.

"Con bà nó, đứng bất động, còn không dùng tay, nếu như vậy cũng đều không thể giết chết ngươi, từ nay về sau, phàm là chỗ ngươi đến, ta sẽ nhượng bộ lui binh."

"Chiến một trận công bằng, nếu như vậy mà ngươi cũng đều có thể áp đảo bảy người chúng ta, vậy ta cũng không thể nói gì hơn."

"Không sai, chiến một trận công bằng, cùng nhau tiến lên."

Nhóm người Viêm Thế Thông, Bát Thần, Thiên Tai thực sự tức giận, thân hình bọn hắn lấp lóe, mang theo uy thế lôi đình lao thẳng về hướng Vương Khung.

Đối mặt với bảy đại cao thủ, Vương Khung khí định thần nhàn, lù lù bất động, đột nhiên, hắn nhẹ nhàng nâng tay, vươn vào bên trong ngực, móc ra một quả cầu hai màu đỏ trắng, hiện ra ánh sáng như kim loại.

Bảy đại cao thủ hơi ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, quả cầu kia liền bị Vương Khung ném ra ngoài.

Chương 378

"Đây là..."

"Đồ Phu...con mẹ ngươi...thứ này là Yêu Thú Cầu..."

Thiên Tai chửi ầm lên.

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng màu đỏ bay ra từ Yêu Thú Cầu, trong nháy mắt liền hóa thành quái vật khổng lồ.

Đại Địa Viêm Lân Mãng, như là như ngọn núi giáng lâm, trực tiếp đè ở trên người bảy đại cao thủ, ánh lửa kinh khủng mênh mông bát phương, khiến cho đại địa nứt vỡ.

Đường Môn Đại Thiếu bỗng nhiên hét lớn, Hô Hình Uống Tượng, vọt ra ngoài.

Đại Địa Viêm Lân Mãng quét đuôi, trực tiếp đập gã giống như đập ruồi vào sâu trong lòng đất, đánh cho gã linh hồn run rẩy, tứ chi run rẩy.

"Đồ Phu...ngươi vô sỉ..." Viêm Thế Thông vừa kinh vừa sợ, đã nói là chiến một trận công bằng, ai có thể nghĩ tới Vương Khung lại trực tiếp vận dụng yêu thú, còn là yêu thú cảnh giới Dung Khí, không để ý đến một chút thể diện của cường giả, tôn nghiêm cạnh tranh cùng thế hệ nào.

"Chúng ta chiến một trận công..." Bát Thần gầm thét, lời còn chưa dứt, Đại Địa Viêm Lân Mãng hắt hơi một cái, trực tiếp thiêu đốt nửa người của y.

"Công bằng cái đầu các ngươi, bảy người đánh một, còn đòi công bằng, các ngươi còn mặt mũi nói câu này?" Vương Khung chửi ầm lên, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Đám ngu xuẩn này, luôn mồm muốn bảo vệ tôn nghiêm, giữ gìn vinh dự cường giả, cũng không đếm xem chính mình có bao nhiêu người, bảy người đánh một người lại vẫn có mặt mũi cầm cờ hiệu công bằng, loại hành vi không có ranh giới này, ngay cả Vương Khung cũng đều không nhìn được.

Những kẻ được gọi là thiên kiêu này, luôn luôn đòi hỏi người khác phải tuân theo đạo đức nguyên tắc, nhưng đến phiên chính mình, mỗi lần ra

ngoài đều không màng ranh giới, quả thực là khiến cho người ta giận sôi.

Một người chính trực như Vương Khung, tự nhiên sẽ không thể ngồi yên không lý đến.

Hành vi của Vương Khung đã dẫn tới các thành viên Đồ Thần Công Hội cộng minh.

"Không hổ là hội trưởng, chính là không quen nhìn những thứ rác rưởi vô liêm sỉ này."

"Giương cao ngọn cờ công lý, lên án tội ác cầm cờ hiệu công bằng, tiêu diệt những kẻ lừa đời lấy tiếng này, ra một phần lực vì tịnh hóa nhân thế, tầm nhìn vĩ đại của hội trưởng thực sự không phải là chúng ta có thể tưởng tượng."

"Ngay cả khi đối mặt với những thứ rác rưởi như vậy, hội trưởng cũng đều là nói lời giữ lời, nói không động thủ liền không động thủ, ngay cả bước chân cũng đều không có xê dịch một lần, đây mới thực sự là phong thái của quân tử."

Thành viên Đồ Thần Công Hội lần lượt lộ ra vẻ sùng kính.

Một màn này, khiến cho bảy đại cao thủ triệt để sửng sốt.

"Đến cùng là người nào vô sỉ hơn?" Viêm Thế Thông có một chút hoảng hốt, gã nghe một hồi, cũng đều sắp cảm thấy chính mình thật sự chính là nhân vật phản diện.

Phanh!

Nhưng Viêm Thế Thông còn chưa kịp suy nghĩ, Vương Khung đã giáng xuống từ trên trời, trực tiếp giẫm gã ở dưới chân.

"Vương Khung...có gan thì giết ta đi." Viêm Thế Thông cắn răng nói.

"Ngươi có thể rời khỏi Thiên Võng, xem là ngươi nhanh, hay là ta nhanh." Ánh mắt của Vương Khung đảo qua gương mặt của mỗi người, trả lại nguyên vẹn lời nói của bọn hắn.

"Ngươi đến cùng muốn như thế nào?"

Trong mắt Đường Môn Đại Thiếu chứa đựng sợ hãi, gã chính là biết được thủ đoạn của vị sát tinh này, một khi phát cuồng, sẽ không kiêng kị gì,

cái gì cũng dám làm.

"Như vậy đi, bỏ qua cho các ngươi cũng được, mỗi người các ngươi viết cho ta một bài văn ngay tại chỗ."

"Cái gì cơ?" Bảy đại cao thủ nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc ngơ ngác.

"Dùng chủ đề vạch trần sự ghê tởm của Diệp Thiên, không giới hạn góc độ, dàn ý tự định, chủ đề tự thiết kế, khoảng tám trăm chữ, viết hay, ta có thể tốn tiền cho các ngươi đăng lên trên "Báo Tương Lai"!"

Khoé miệng của Vương Khung nâng lên, giống như ma quỷ.

Ở phía trên mảnh cổ chiến trường này, đã từng phát sinh qua rất nhiều sự tình không thể tưởng tượng, Tần Hoàng ăn thịt gà, Hạt Vương đập xác đào huyệt...

Nhưng cho tới nay cũng không có ai giống như Vương Khung, chống lại suy nghĩ của người bình thường.

Dùng Đại Địa Viêm Lân Mãng trấn áp cừu địch, không giết không đánh, mà là yêu cầu đối phương sáng tác văn? Còn là chủ đề tự thiết kế tám trăm chữ?

Vào lúc này, toàn bộ thành viên Đồ Thần Công Hội, bảy đại cao thủ đều kinh ngạc nhìn Vương Khung, lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng.

"Hắn...hắn đang nghĩ cái gì? Bắt ta đường đường là huyết mạch Viêm Vương Thành sáng tác văn cho hắn?"

"Người này gần như là một con quỷ …quả thực...quả thực chính là người điên..."

Bảy đại cao thủ hoàn toàn không thể lý giải dạng suy nghĩ không phải như người thường này của Vương Khung.

"Vương Khung, ngươi muốn để cho chúng ta quyết liệt cùng với Diệp Thiên, quả thực chính là người si nói mộng, nơi này là Thiên Võng, coi như giết chúng ta thì lại như thế nào? Ở bên trên Sơ Vương Tế, chúng ta sẽ tính hết thảy thù mới hận cũ." Đầu óc của Viêm Thế Thông là rõ ràng nhất, lạnh lùng cười nói, mảy may không sợ.

"Được, riêng ta thì thưởng thức như loại đồ đần có cốt khí như ngươi."

Vương Khung nhấc chân liền là một đạp, đá bay Viêm Thế Thông ra ngoài.

Viêm Thế Thông vừa kinh vừa sợ, gã rất muốn chiến một trận sinh tử cùng với Vương Khung, nhưng bị Đại Địa Viêm Lân Mãng nhìn chằm chằm, căn bản là không cho gã cơ hội.

"Mối thù hôm nay, ta ghi nhớ, ở bên trên Sơ Vương Tế lại bàn sinh tử." Viêm Thế Thông cắn răng, gã đứng tại chỗ, thân thể biến thành hư huyễn, hiển nhiên là không để ý đến sinh tử, muốn rời khỏi Thiên Võng.

Sáu đại cao thủ thấy thế, cũng lần lượt hành động, trước sau cũng là một lần chết, chết thống khoái vẫn tốt hơn.

Ông! Vương Khung đưa tay giương lên, vảy rồng lấp lóe, bảy chiếc vảy nhỏ ở phía trên bay ra, bắn vào trong cơ thể bảy đại cao thủ.

Lập tức, bọn hắn bị cưỡng ép kéo về Thiên Võng, thân thể hư huyễn lại ngưng thực một lần nữa.

Chương 379

"Đây là tình huống gì? Sao lại không rời khỏi?" Đám người Đồ Thần Công Hội lộ ra vẻ nghi hoặc.

Rời khỏi Thiên Võng cần có thời gian, dựa vào chừng đó thời gian đủ để cho Vương Khung giết hết toàn bộ bọn hắn, ấn theo lý thuyết là giành giật từng giây cũng đều không kịp, làm sao sẽ còn trở về?

Người Đồ Thần Công Hội nghĩ mãi mà không rõ.

Bảy đại cao thủ cũng nghĩ mãi mà không rõ.

Bọn hắn hoảng sợ phát hiện ra, chính mình là không thể rời khỏi Thiên Võng.

"Ngươi...ngươi đã làm cái gì?" Viêm Thế Thông sợ hãi nói.

Gã gắt gao nhìn chằm chằm Vương Khung, trên mặt lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Viêm Thế Thông không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một điều chắc chắn là bọn hắn không thể rời khỏi Thiên Võng, tuyệt đối có liên quan cùng với Vương Khung.

"Hiện tại ta ngược lại muốn xem thử, ngươi có còn kiên cường như mới vừa rồi hay không?"

Vương Khung cười nhạo, vẩy rồng bắn ra, trực tiếp xuyên thủng bụng dưới của Viêm Thế Thông, Viêm Thế Thông kinh sợ, còn chưa kịp phản ứng, Vương Khung liền đã lách mình đến trước mặt của gã, bàn tay lớn duỗi ra, siết cổ gã và nâng lên không trung.

"Ngươi cho rằng ta tuyên chiến với Diệp Thiên là vì cái gì?" Thần sắc của Vương Khung hờ hững nói: "Sơ Vương Tế là cơ duyên bực nào, nếu để cho các ngươi được thế, tương lai sẽ rất phiền phức."

"Ngươi...hoá ra ngươi ngay từ đầu..." Viêm Thế Thông lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

Hoá ra ngay từ ban đầu, mục tiêu của Vương Khung liền là bọn hắn.

Diệp Thiên thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, phát triển nhiều

năm, bên cạnh tự nhiên tụ tập cao thủ cùng thế hệ, bọn hắn chính là thành viên tổ chức của Diệp Thiên, là lực lượng trợ giúp Diệp Thiên tạo thế sau này.

Bên trên Sơ Vương Tế, những người này tất nhiên sẽ đi theo Diệp Thiên chém giết từ phía, thu hoạch chỗ tốt, làm vốn liếng và bàn đạp nhảy vọt sau này.

Điều mà Vương Khung muốn chính là vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, cắt bỏ toàn bộ những người này, khiến cho bọn hắn không thể xuất hiện ở bên trên sân khấu Sơ Vương Tế.

Đến lúc đó, Diệp Thiên sẽ trở thành kẻ cô đơn chân chính.

Ngay từ lúc ban đầu, vào một khắc Vương Khung tuyên chiến, hắn nhằm vào là Diệp Thiên, nhưng trên thực tế, mục tiêu lại là những chó săn cùng với vây cánh của Diệp Thiên này.

Lúc này, Viêm Thế Thông thật sự cảm thấy sợ hãi, nam nhân này, hắn không chỉ có thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tư càng là vô cùng thâm trầm, ngay từ đầu đã tính toán sâu xa như vậy.

Vào trước khi Sơ Vương Tế diễn ra, càn quét tất cả lực lượng của Diệp Thiên, mà Vương Khung lại là tích súc đại thế, vẻn vẹn chỉ là Đồ Thần Công Hội liền có hơn vạn thành viên, đến lúc đó ai xưng vương, ai thua làm giặc, liếc qua liền thấy ngay.

Tuy nhiên, đây không phải là điều khiến cho Viêm Thế Thông cảm thấy đáng sợ nhất.

Gã nghĩ mãi mà không rõ, Vương Khung là làm như thế nào bắt giữ bọn hắn ở bên trong Thiên Võng.

"Hà Thượng Sầu cũng là do ngươi hạ thủ?" Viêm Thế Thông không nhịn được nói.

Hà Thượng Sầu, chính là Đồ Thủ Điếu Kinh Long.

Gã đã sớm nhận được tin tức, Hà Thượng Sầu xảy ra chuyện ngoài ý muốn tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, sáu giác quan của y bị cắt đứt, giống như người thực vật, coi như hao phí bảo dược, ít nhất cũng cần thời

gian nửa năm mới có thể tỉnh lại.

Liên tưởng đến manh mối để lại, Viêm Thế Thông theo bản năng liền kết nối chuyện này với Vương Khung.

"Đúng vậy!" Cánh tay của Vương Khung khẽ run lên, vảy rồng chấn động, trực tiếp chém giết Viêm Thế Thông, thân thể của gã bỗng nhiên nổ tung, hóa thành tinh, khí, thần cuồn cuộn, bị vảy rồng thôn phệ.

Một màn này núi lở trời sập, tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Trong mắt Đường Môn Đại Thiếu hiện ra sợ hãi vô hạn.

Bát Thần cùng với Thiên Tai càng là run lẩy bẩy, về phần ba đại cao thủ khác càng là mặt như tro tàn.

Bọn hắn đã đánh giá thấp năng lực của Vương Khung, càng là coi thường thủ đoạn của hắn, nam nhân có thể khiêu chiến Diệp Thiên, há lại sẽ đơn giản?

Bảy đại cao thủ cùng nhau mà tới, hùng tâm vạn trượng, xem chính mình như thợ săn, cho rằng có thể săn giết hết thảy.

Nhưng mà bọn hắn lại không biết, từ lúc vừa mới bắt đầu, đi vào chính là sào huyệt Kinh Long, bước ra một bước, là vực sâu vạn trượng, sinh tử lưỡng nan.

"Ông!" Vương Khung xoay tay một cái, vảy rồng chém ngang, đầu của Bát Thần bay lên cao cao.

Thân thể của gã ở phía dưới vảy rồng, quy về hư vô, hóa thành tinh, khí, thần, bị vảy rồng thôn phệ.

Ở trước mặt Vương Khung, những cao thủ gọi là thiên kiêu này giống như heo dê đang chờ bị giết, sinh tử đã sớm không còn nằm trong tay, chỉ có thể nhìn đồng bạn lần lượt tử vong, nội tâm bị sợ hãi chi phối.

"Ta không muốn có kết cục giống như bọn hắn, ta không muốn làm người thực vật, ta viết, ta lựa chọn viết văn...tám trăm chữ...không…ta viết hai ngàn chữ..." Đường Môn Đại Thiếu sợ hãi nói.

Lúc này Vương Khung trong mắt gã quả thực chính là ma quỷ, sự khiếp sợ nguyên bản lại càng thêm trầm trọng, ăn sâu vào tận xương tủy.

Thân là đệ tử Vương Thành, nếu quả thật biến thành người thực vật, đợi đến lúc gã tỉnh lại, những đồng tộc cạnh tranh cùng với gã liền có thể tước đoạt hết thảy mọi thứ của gã.

Dạng tương lai này mới là đáng sợ nhất.

"Đã muộn rồi!" Vương Khung đưa tay, vảy rồng chém xuống, Đường Môn Đại Thiếu tiêu tán trong giây lát.

Lúc này mới cầu xin tha thứ thì đã muộn, thứ Vương Khung cần chính là tinh, khí, thần của bọn hắn ở bên trong Thiên Võng.

Tại chiến trường cổ, tiếng hét thảm ngập trời, trong nháy mắt, tất cả bảy đại cao thủ đều tiêu tán, toàn bộ tinh, khí, thần của bọn hắn biến thành chất dinh dưỡng bị vảy rồng thôn phệ.

"Chủ nhân, ngươi đi đâu vậy?" Diệp Mặc nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, không nhịn được hô lên.

Chương 380

"Ta đã từng nói, nếu là người có liên quan cùng với Diệp Thiên, càn quét toàn bộ." Vương Khung khẽ nói, tác phong của hắn xưa nay là như vậy, nếu đã xuất thủ, chắc chắn sẽ hốt gọn tất cả.

Một ngày này, thiên hạ chấn động, các sự cố xảy ra tập thể, thiên kiêu bên trong thế lực, đều rơi vào trạng thái người thực vật.

Nhóm cao thủ Viêm Thế Thông, Đường Môn Đại Thiếu, Bát Thần, Thiên Tai cũng nằm ở trong hàng ngũ đó.

Tại La Vương Thành!

Trong cung điện cổ lão dưới đất, La Tổ ngồi xếp bằng bên trong bóng tối, lặng im như bình thường.

Hắc Kiếm Ma đứng ở bên cạnh lão, trên tay cầm một phần tình báo mới vừa truyền đến.

"Bên trong Thiên Võng có đại khủng bố, nhiều thiên kiêu như vậy thế mà lại rơi vào tình trạng người thực vật trong cùng một ngày?" La Tổ khẽ nói, lộ ra một tia nghi hoặc.

"Chuyện này quá không bình thường, mấu chốt nhất là..." Hắc Kiếm Ma muốn nói lại thôi, giương mắt lên, nhìn La Tổ thật sâu.

"Những người này đều có không ít quan hệ cùng với Diệp Thiên."

La Tổ im lặng, bên trong con ngươi đục ngầu loé lên một vệt tinh mang.

"Ta đã xem thường tên tiểu quỷ kia." Tiếng thở dài của La Tổ quanh quẩn ở bên trong cung điện dưới đất.

Trong lòng Hắc Kiếm Ma khẽ động: "Có phải là trùng hợp hay không?"

La Tổ lắc đầu nói: "Trên đời này cho tới bây giờ cũng đều sẽ không có trùng hợp, vạn vật quán thông, tương liên lẫn nhau, nghĩ không ra tên tiểu quỷ kia lại có thủ đoạn như thế, thực sự đã coi thường hắn."

"Hiện nay chuyện này huyên náo xôn xao, mặc dù các phương đều che lấp tin tức, nhưng trên đời không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, Quang Minh Học Cung đã bắt đầu điều tra, nghe nói...Thần Vũ

Vương đại náo một trận, một mực chắc chắn rằng chuyện này có liên quan cùng với Vương Khung, muốn bắt hắn cầm tù, nhốt vào tử lao..." Hắc Kiếm Ma nói ra tin tức gần nhất.

Ngày đó tại La Vương Thành, Hứa Kiếm Tu - bộ hạ của Thần Vũ Vương bị một cây tăm đóng đinh, vì chuyện này, Thần Vũ Vương vẫn luôn canh cánh trong lòng, hiện nay thật vất vả mới đợi được cơ hội, tự nhiên là muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình.

"Thần Vũ Vương có tính tình bá đạo, sự tình làm cho tới bây giờ cũng đều bất chấp hậu quả, tên tiểu tử kia chỉ sợ sẽ gặp rắc rối." La Tổ thản nhiên nói.

Tính tình của Thần Vũ Vương là có tiếng bao che khuyết điểm, việc mà gã muốn làm, chính là mặc kệ long trời lở đất, đối mặt với trăm vạn yêu thú cũng đều coi như chuyện bình thường, huống chi là một hậu bối miệng còn hôi sữa.

"Lần này, thật đúng là không có như gã mong muốn." Hắc Kiếm Ma nhìn tình báo trong tay, lộ ra vẻ cổ quái.

"Đã xảy ra biến cố gì?" La Tổ hỏi.

"U Hoàng Trường công chúa ra mặt, ra sức bảo vệ Vương Khung."

"Cái gì? La Tổ thương dựng thẳng mày kiếm, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị: "Nữ nhân này cũng đi ra rồi?"

Luận đến vô pháp vô thiên, ở trước mặt U Hoàng Trường công chúa, Thần Vũ Vương liền có một chút không đáng được chú ý, vào trước khi bệ hạ còn chưa đăng cơ, Thần Vũ Vương cũng chính là một vị tùy tùng của U Hoàng Trường công chúa.

"Có nữ nhân này ra mặt, tên tiểu tử này đủ sống đến Sơ Vương Tế." La Tổ thở dài nói.

U Hoàng Trường công chúa là thân tỷ tỷ của đương kim bệ hạ, lúc trước vào thời điểm Tần Hoàng còn là hoàng tử, chưa có đắc thế, vẫn luôn được U Hoàng Trường công chúa chăm sóc bảo hộ.

Sau này Tần Hoàng quật khởi, U Hoàng Trường công chúa cũng một

mực bồi bạn ở bên cạnh, thậm chí đến khi đoạt cung đăng vị, vị U Hoàng Trường công chúa này cũng xuất ra đại lực.

Bởi vậy, lực lượng của U Hoàng Trường công chúa ở trong hoàng thất cực lớn, địa vị tôn quý, các vị hoàng tử đều cung kính không thôi đối với nàng.

Chỉ là sau khi Tần Hoàng lên ngôi, U Hoàng Trường công chúa thâm cư không đi ra ngoài, rất ít lộ diện, bởi vậy thế hệ trẻ tuổi biết đến cũng không nhiều.

"U Hoàng Trường công chúa vì sao muốn bảo hộ tên tiểu tử này?" Hắc Kiếm Ma nghĩ không ra.

U Hoàng Trường công chúa là nhân vật bậc nào? Quan hệ cùng với Vương Khung căn bản chính là bắn đại bác cũng không tới.

"Không cần để ý tới." La Tổ lộ ra thần sắc khác thường, lắc đầu nói: "Lòng can đảm của tên tiểu tử này không nhỏ, trong vòng một đêm liền nhổ hết vây cánh Diệp Thiên sở hữu, còn có U Hoàng Trường công chúa làm chỗ dựa cho hắn...thật đáng tiếc...hắn đã chú định là không thể thuộc về La Vương Thành chúng ta."

"La Tổ, kỳ thực dùng tư chất của Vương Khung, chúng ta có lẽ sẽ có thể..." Hắc Kiếm Ma khuyên nhủ.

Luận thực lực, thiên phú, thủ đoạn, tâm tính...Vương Khung cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, đối với vị hậu bối này, Hắc Kiếm Ma là trong lòng thưởng thức, dù sao thì La Thanh Nguyên cũng đã bỏ chạy với Vương Khung, chẳng bằng thuận nước đẩy thuyền, chiêu mộ dạng hạt giống này vào La Vương Thành.

Hắc Kiếm Ma tự mình huấn luyện, thêm tài nguyên của La Vương Thành, không ngoài mười năm, bọn hắn liền có thể thu hoạch được một vị cao thủ đủ để một mình đảm đương một phía.

Nhưng mà Hắc Kiếm Ma còn chưa nói hết lời, La Tổ liền lắc đầu, ngắt lời y.

"Ngươi không biết rõ tầm quan trọng của Diệp Thiên đối với Thánh

Điện." Thanh âm già nua vang vọng ở bên trong cung điện dưới đất, lộ ra một tia trầm trọng.

Hắc Kiếm Ma hơi ngẩn ra, chợt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Tầm quan trọng? Gã đối với Thánh Điện có thể trọng yếu bao nhiêu?"

Quang Minh Điện sừng sững trong vô tận tuế nguyệt, môn hạ đệ tử vô số, đã nhìn thấy quá nhiều thiên tài, nếu như nói vẻn vẹn chỉ bởi vì thiên phú, sẽ không có khả năng coi trọng đến trình độ như La Tổ nói.

Chương 381

"Thế nhân đều tưởng rằng, Diệp Thiên là bởi vì ngồi lên vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung, thiên phú dị bẩm, cho nên mới được Quang Minh Điện nhìn trúng..." La Tổ lời hơi dừng lại một chút, hờ hững nói: "Trên thực tế, gã là đi ra từ Quang Minh Điện."

"Cái gì?" Hắc Kiếm Ma ngạc nhiên, lộ ra nét mặt cổ quái.

"Gã nguyên bản là đệ tử Quang Minh Điện?"

"Ngươi cho rằng thân làm đệ tử Quang Minh Điện, vì sao muốn tiến vào Quang Minh Học Cung? Át chủ bài của Diệp Thiên là thế nhân không thể ước đoán, trên người gã cất giấu lực lượng đáng sợ..." Nói đến đây, La Tổ than nhẹ một tiếng: "Tên tiểu quỷ kia thật sự không tệ, nhưng bất kỳ tính toán gì ở trước thực lực tuyệt đối cũng đều không đáng giá được nhắc tới, trừ bỏ vây cánh của Diệp Thiên thì lại như thế nào? Diệp Thiên chân chính, chỉ cần một người liền đủ để chấn nhiếp quần luân."

La Tổ có đánh giá cực cao đối với Diệp Thiên, ở trong mắt của ngoại giới, hiện nay Diệp Thiên khắp nơi đều bị động, một mực bị Vương Khung cản trở, thanh thế rớt xuống ngàn trượng.

Mà ở trong mắt La Tổ, Diệp Thiên lại ẩn nhẫn điệu thấp vượt qua cực hạn, gã xem trọng không phải là được mất cùng với thanh danh nhất thời, toan tính mưu kế của gã là thế nhân không thể tưởng tượng nổi.

Vương Khung cùng với Diệp Thiên, hai người nhất định là không chết không thôi, chỉ có một người có thể sống sót.

Vương Khung phách lối, thủ đoạn quỷ quyệt.

Diệp Thiên ẩn nhẫn, khó biết được át chủ bài.

Hết thảy đáp án, đều sẽ được công bố ở trên Sơ Vương Tế.

"Yên lặng theo dõi kỳ biến đi!" La Tổ khẽ nói.

La Vương Thành có thể truyền thừa đến nay, dựa vào chính là ánh mắt, bọn hắn xưa nay sẽ không đặt toàn bộ trứng ở trong một cái giỏ.

...

Tại Xích Long Thành, trong Quang Minh Học Cung.

Từ lúc Vương Khung chém giết trăm vị cao thủ tại Thiên Võng, sau khi thu thập tinh, khí, thần của bọn hắn, hắn một mực đang quan tâm động tĩnh tại ngoại giới.

Còn tưởng rằng sẽ lại là một trận sóng to gió lớn, ai có thể nghĩ lại là bình tĩnh kỳ lạ, nằm ngoài dự đoán như thế.

Nhưng như vậy lại càng tốt hơn, Vương Khung liền có thể dốc lòng tu luyện.

Vảy rồng hấp thu một lượng lớn tinh, khí, thần, quả nhiên bắt đầu sinh trưởng, trăm chiếc lân phiến tươi mới mọc ra, vảy rồng biến càng thêm xanh ngắt ướt át, phong mang khiếp người.

Đồng thời như Vương Khung dự đoán, vảy rồng liền cho Hỏa Chủng màu đen ăn.

Chân nguyên mênh mông gào thét, dùng lộ tuyến hành công vận hành quỷ dị, ở dưới sự gia trì của vảy rồng, cảnh giới của Vương Khung nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm.

Thực lực của hắn đề thăng không chỉ gấp hai trong giây lát.

Nhưng mà, tất cả những điều này còn chưa kết thúc, vảy rồng nổi lên hào quang ly hợp, Hỏa Chủng màu đen mạnh mẽ nhấp nháy, ánh lửa bên ngoài lại tách ra tầng thứ sáu.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu! ?

Vương Khung vui mừng quá đỗi, liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới cảnh giới Bổ Nguyên, đã giảm bớt bảo nhiêu thời gian khổ tu?

Càng trọng yếu hơn là, loại lộ tuyến hành công này còn thần kỳ hơn "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", khiến cho thực lực của hắn tăng trưởng phi tốc, bên trong Hỏa Chủng màu đen, một cỗ hư ảnh hiển hiện, Lôi Quang Lục Sí Văn thuế biến đầu tiên.

"Tiến hóa! ?" Vương Khung ngạc nhiên.

Sau khi thu hoạch được một lượng lớn tinh, khí, thần, được vảy rồng tẩm bổ, Lôi Quang Tí lại muốn tiến hóa! ?

Đây quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Ầm ầm! Đúng lúc này, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, cỗ hư ảnh bàng bạc kia lại xuất hiện.

Lần này, sau khi thôn phệ một lượng lớn tinh, khí, thần, nó biến thành càng thêm chân thực, rốt cuộc cũng có thể thấy được hình thái đại khái.

"Thứ này...thứ này dường như là...một đoá hoa sen! ?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, có một chút không tin chắc nói.

Cỗ hư ảnh ẩn tàng ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen kia, rốt cuộc cũng hiện ra một góc băng sơn, nhìn hình dáng loáng thoáng là một đoá hoa sen, nụ hoa chớm nở.

Vương Khung nghi hoặc, bất đồng với lạc ấn năng lực, cỗ hư ảnh này là dựng dục tự nhiên, đản sinh ở bên trong Hỏa Chủng màu đen.

Cho tới bây giờ, Vương Khung cũng không biết đây rốt cuộc là cái gì.

Nhu cầu của hư ảnh đoá hoa sen hư hư thực thực này đối với tinh, khí, thần vô cùng khổng lồ, đã hấp thu luyện hóa rất nhiều tinh, khí, thần, vậy mà cũng chỉ mới hiển lộ ra hình dáng mà thôi.

Sau khi ăn uống no đủ, cỗ hư ảnh đoá hoa sen kia biến mất không thấy một lần nữa.

"Thật sự là gặp quỷ rồi? Ở bên trong Hỏa Chủng của ta nở hoa?" Thần sắc của Vương Khung trở nên cổ quái.

Rất hiển nhiên, loại tình huống này cực kỳ không bình thường, đặc biệt là loại biến hóa vượt qua phạm vi nhận biết của hắn này, khiến cho tâm lý của Vương Khung rất không thoải mái.

"Quay lại thỉnh giáo đại chấp giáo hoặc là Phí lão một chút, có khả năng sẽ có một chút manh mối." Vương Khung thầm nói.

Đối với con đường tu hành, kiến thức của hắn còn rất nông cạn.

Phí lão cùng với đại chấp giáo đều là cao thủ cảnh giới Linh Lô, có lẽ sẽ có thể tìm được chỗ đột phá.

Vương Khung hạ quyết tâm, thu liễm tâm tư, tiếp tục đột phá.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, điện mang quanh người Lôi Quang

Lục Sí Văn tụ hợp, hóa thành một chiếc vương miện ở trên đỉnh đầu, trên cánh, lôi văn hiện lên, càng trở nên cổ lão thần bí.

Vào lúc này, Lôi Quang Tí lại tiến hoá một lần nữa, bước vào hàng ngũ cấp Huyền, không khác nhau chút nào so với Long Tượng Bạo.

Hai đại năng lực cấp Huyền trên người, thiên phú đáng sợ như này đủ để trổ hết tài năng ở bên trong cùng thế hệ Quang Minh Học Cung.

Phải biết rằng, năng lực mà đại đa số tu sĩ thức tỉnh chỉ là cấp Phàm, có thể có được năng lực cấp Linh, đã được tính là người nổi bật.

Chương 382

Năng lực cấp Huyền, ngoại trừ ẩn tu ngựa ô, chỉ sợ cũng chỉ có Quang Minh Điện cùng với Tần Hoàng Đình mới có.

Nhưng Vương Khung vẫn chưa có thỏa mãn.

Hắn móc ra một bình thủy tinh từ bên trong Hỏa Giới, bên trong đứng chất lỏng màu đỏ, hiện ra huỳnh quang óng ánh, lấp lánh giống như tinh mang.

Bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên cuối cùng cũng đến tay.

Cho dù hiện nay Vương Khung rất bắt mắt, có thể nói là các phương chú mục, không biết bao nhiêu đại lão đang ngó chừng, La Vương Thành, Thần Vũ Vương, Kim Sơn Đạo Chủ, thậm chí Quang Minh Điện cũng đều liệt hắn vào " quan tâm trọng điểm " .

Ở trong thời kì phi thường này, Mục Vương Thành vẫn giữ lời hứa như cũ, đưa bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên tới.

Phần giao tình này tuyệt đối không cạn.

"Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đồng minh như vậy nhiều thêm vài cái liền tốt." Vương Khung phân biệt rõ ràng nói.

Mặc dù Mục Vương Thành là bởi vì nhìn trúng tiềm lực Long Viên Khí của hắn, nhưng chuyện này không trở ngại hắn có hảo cảm đối với Mục Vương Thành, có qua có lại, phần ân tình này ngày sau đương nhiên phải trả.

Nhưng trước mắt, tự nhiên là đột phá quan trọng hơn.

Hỏa Chủng màu đen vận chuyển, đốm đốm huỳnh quang tiêu tán đi ra từ bên trong bảo huyết Sinh Mệnh Linh Viên, tiến vào trong cơ thể Vương Khung, trong nháy mắt liền bị Hỏa Chủng màu đen luyện hóa.

Lập tức, sáu tầng ánh lửa nổi lên hào quang ly hợp, chính giữa Hỏa Chủng màu đen hiện ra một cỗ hư ảnh Long Viên, đốm đốm huỳnh quang tụ hợp, lại hoá sinh ra một cỗ hư ảnh viên hầu khác, chỉ là quanh người cỗ hư ảnh viên hầu này nổi lên bảo khí, hộp sọ nổi lên cao cao, giống như gò

núi nhỏ.

Hai cỗ hư ảnh Long Viên hấp dẫn lẫn nhau, dần dần dung hợp, trong nháy mắt, dung hợp giao hòa với nhau, hợp lại làm một.

"Chuyện này..." Thần sắc của Vương Khung trở nên cổ quái, quá trình này cực giống heo mẹ lai giống.

Ông! Hỏa Chủng màu đen chấn động, hai cỗ hư ảnh Long Viên triệt để dung hợp, hóa thành một bào thai, tạo hoá sinh sinh, nguyên thủy tự nhiên, ẩn chứa vô hạn sinh cơ cùng với khả năng.

Nguyên Sinh Khí!

Vương Khung khẽ động, huyết khí màu đỏ nổ vang, như một con rồng nhỏ quấn quanh giữa ngón tay.

So với màu vàng của Long Viên Khí, Nguyên Sinh Khí triệt để khôi phục thành màu sắc huyết dịch ban đầu nhất, bên trong màu đỏ thẫm ánh lên một chút tinh quang, tràn ngập hương thơm nhàn nhạt.

Sợi Nguyên Sinh Khí này phảng phất như tự tại có linh, liên tục quanh quẩn và vặn vẹo trên các ngón tay của Vương Khung.

Vương Khung cong ngón tay búng ra, Nguyên Sinh Khí bắn ra, chìm vào một chậu cây con ở đằng xa.

Lập tức, mầm cây con kia bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, thân rễ ro lớn, trong nháy mắt liền xuyên thủng chậu đá, cành lá xum xuê trĩu nặng, lộ ra sự tươi tốt.

"Thật quá thần kỳ!" Vương Khung vui mừng quá đỗi.

Không thể nghi ngờ, Nguyên Sinh Khí rốt cuộc cũng đã đột phá ràng buộc, bước vào hàng ngũ cấp Huyền.

Hiện nay Vương Khung nắm giữ ba đại năng lực cấp Huyền Long Tượng Bạo, Nguyên Sinh Khí, Lôi Quang Tí, cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu, thân mang hai đại bảo vật Hắc Long Đao cùng vảy rồng, chưa kể còn nắm giữ hai đại yêu thú Đại Địa Viêm Lân Mãng cùng với Lôi Quang Lục Sí Văn.

Hiện nay thực lực có thể nói là cường đại chưa từng có.

"Sơ Vương Tế, mau lại đây đi!" Trong nội tâm Vương Khung mặc niệm, tràn ngập chờ mong.

Cùng ngày, Vương Khung xuất thủ, bắt đầu chữa thương cho Hoắc Thanh Minh cùng với Minh Hạo Nhiên.

Hiệu quả tái tạo của Nguyên Sinh Khí siêu việt xa xa Long Viên Khí.

Hỏa Chủng cơ hồ vỡ ra của Hoắc Thanh Minh ở dưới sự chữa trị của Nguyên Sinh Khí, dính lại một lần nữa, ngọn lửa bùng lên dữ dội hơn trước.

Ba giờ trôi qua, Hỏa Chủng của Hoắc Thanh Minh đã tược chữa trị hơn phân nửa, rất nhiều vết nứt nhỏ bé cũng đều bắt đầu tự mình khép lại.

Theo tốc độ này, không đến ba ngày, Hỏa Chủng của y liền có thể triệt để chữa trị, lực lượng càng vượt qua lúc trước, ngay cả Sơ Vương Tế cũng đều có thể theo kịp.

Về phần Minh Hạo Nhiên, y mất đi là hai mắt, Nguyên Sinh Khí của Vương Khung vẫn có tác dụng.

Huyết khí màu đỏ bám vào trên vết thương, nhẹ nhàng chấn động, máu thịt tàn khuyết và hoại tử bắt đầu tróc ra, dây thần kinh nhỏ xíu chậm rãi kéo dài ra, trên cơ sở này cũng bắt đầu có dấu vết của máu thịt bắt đầu sinh trưởng.

"Con bà nó..." La béo mở to đôi mắt như hạt đậu xanh, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Liền ngay cả Bạch gia cũng đều vẫy vẫy lỗ tai dài nhỏ, lộ ra nét mặt cổ quái.

La Thanh Nguyên hơi há miệng nhỏ ra, khó nén được sự kinh ngạc, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung càng trở nên thần tượng.

"Thần tượng...ta giống như đã nhìn thấy..." Giọng nói của Minh Hạo Nhiên có một chút nức nở nói.

Y trải qua kiếp nạn, tâm cảnh trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng đôi mắt đã mất đi lại mọc lại, y vẫn là không nhịn được có một chút kích động.

Tất cả những thứ này, đều là bởi vì Vương Khung.

"Sao rồi?" Vương Khung ân cần hỏi.

Đôi mắt của Minh Hạo Nhiên chỉ là thành hình sơ bộ, con ngươi hơi hơi tan rã, rất nhiều chỗ rất nhỏ vẫn đang chậm chạp sinh trưởng.

"Chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng." Minh Hạo Nhiên đưa tay lắc lư hai lần ở trước mắt.

Nhưng có hiệu quả như thế, y đã vô cùng cảm kích Vương Khung, ít nhất, ở chỗ hốc mắt rốt cuộc không còn là trống rỗng.

"Không nên gấp gáp, ta sẽ trị liệu cho ngươi mỗi ngày, hẳn là rất nhanh liền có thể khôi phục lại trình độ bình thường." Vương Khung trấn an nói.

Thần hiệu của Nguyên Sinh Khí còn kinh người hơn so với hắn tưởng tượng, chuyện này tạo ra cho Vương Khung lòng tin to lớn, hiện nay Bổ Thiên Công Hội đã được tính là danh xứng với thực.

Chương 383

"Lão Vương, thật lợi hại!" Gã béo vỗ bả vai của Vương Khung không nhịn được khen.

Thật không hổ là đối tác gã nhìn trúng, mỗi lần đều có thể mang cho người ta kinh hỉ từ trong tuyệt cảnh, nhân vật như vậy, thực sự quá thích hợp cùng nhau mở hàng thịt cùng với gã, sự nghiệp vĩ đại chú định yêu cầu người vĩ đại lại thực tiễn.

"Để ăn mừng Tiểu Minh hồi phục, ta quyết định xuất ra thịt muối quý giá của ta, chia sẻ cùng với mọi người." Gã béo cắn răng, phóng khoáng nói.

Nhãn tình của La Thanh Nguyên sáng lên, buột miệng hỏi: "Là loại lần trước kia sao?"

Vào thời điểm nấu nướng hoạt nhục ngày đó, La Thanh Nguyên chính là dùng thịt muối bí chế của gã béo, tư vị kia, quả thực là thần tiên khó quên.

"Một chai thịt muối mà thôi, có cần phải đau lòng như vậy hay không?" Vương Khung nhìn biểu tình cắn răng của gã béo, cười mắng.

"Một chai mà thôi?" Gã béo đảo con mắt nói: "Ngươi có biết rõ chai thịt muối này trân quý cỡ nào không?"

Gã béo gào lên, giống như tín ngưỡng bị nghi ngờ.

Thịt muối trong tay gã có lai lịch rất lớn.

Theo truyền thuyết, cách đây nhiều năm, một bà lão ở quê đã cứu một lão ăn mày vào mùa đông khắc nghiệt, để trả ơn bà lão, lão ăn mày đã để lại một phần cổ phương vô cùng kỳ bí.

Bà lão dùng cổ phương này chế biến ra thịt muối, mùi thơm bay mười dặm, không biết có bao nhiêu hào môn quý tộc chạy theo như vịt, muốn mua một chai mà không được.

Sau này, bà lão ngày một già đi, truyền lại cổ phương cho người con trai duy nhất.

Ai biết được đó lại là một kẻ phá gia chi tử, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, thủ pháp cũng không được như chân truyền, mùi vị làm ra hoàn toàn

khác biệt, làm hỏng thanh danh thịt muối.

Bà lão tức giận, ở dưới cơn nóng giận, đuổi kẻ phá gia chi tử ra khỏi gia môn, đồng thời thu nhận một trăm vị nghĩa tử, hy vọng có thể từ bên trong chọn lựa ra người thừa kế chân chính, truyền thừa cổ phương.

Bởi vậy, mọi người đều thân thiết xưng loại thịt muối này là thịt muối lão nghĩa mẫu.

Tuy nhiên, duyên phận của cổ phương kia ở nhân gian dường như cũng chỉ có mười năm, cuối cùng thịt muối của lão nghĩa mẫu cũng không thực sự được truyền lại.

Hiện nay lưu thông trên thị trường đều là một ít sản phẩm phỏng chế, hoàn toàn không có mùi vị năm đó.

Chai ở trong tay gã béo này là sản phẩm chính hiệu được truyền lại từ đời ông nội, giá trị khó mà đánh giá, vào thời điểm đến Quang Minh Học Cung, phụ thân gã lấy chai thịt muối lão nghĩa mẫu này ra ngoài từ trong mộ tổ, ban cho gã béo, phảng phất như là một loại truyền thừa.

"..."

"Ánh mắt của các ngươi như vậy là sao? Nếu không phải cha ta không có dòng dõi, sẽ có thể truyền loại bảo bối này cho ta?" Gã béo ngạo nghễ nói.

"Hả? Cha của ngươi không có dòng dõi? Vậy ngươi xuất hiện từ nơi nào?" Vương Khung lộ ra biểu tình cổ quái, hỏi.

Thần sắc của gã béo khẽ biến, vừa định trả lời.

Ông! Tiếng chuông rung chuyển, truyền ra khắp Quang Minh Học Cung, cũng truyền ra khắp Xích Long Thành.

Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên sáng lên, nhìn ra phía ngoài.

"Sơ Vương Tế rốt cuộc cũng bắt đầu!"

Một ngày này, cổ chung trong bốn mươi chín thành trong thiên hạ cùng vang lên, cộng hưởng ba mươi ba lần.

Tiếng chuông kinh thế, thiên hạ đều chấn động, tất cả mọi người biết rõ, Sơ Vương Tế năm năm một lần rốt cuộc lại bắt đầu!

Đây là thịnh sự lớn nhất của Quang Minh Học Cung, phong vân hội tụ, thiên kiêu tranh đấu, Sơ Vương sẽ sinh ra ở bên trong sinh tử tranh đấu kia.

Vạn tượng ban đầu, chí cường là vua.

Nhân vật lĩnh quân bên trong thế hệ trẻ tuổi, liền sẽ trổ hết tài năng ở bên trong Sơ Vương Tế lần này, thiên hạ chú mục, đều đang mong đợi kết quả.

"Rốt cuộc cũng muốn bắt đầu!" Tâm thần của Vương Khung khuấy động, nắm chặt song quyền.

Hắn chờ ngày này đã thực sự quá lâu, đây là tranh đấu giữa cao thủ trẻ tuổi kinh diễm nhất cùng thế hệ cùng với sân khấu lớn nhất, nếu là tu sĩ thức tỉnh Hỏa Chủng đều sẽ không nguyện ý bỏ lỡ thịnh sự như này.

Trọng yếu nhất, ân oán giữa hắn cùng với Diệp Thiên rốt cuộc cũng có thể giải quyết, một trận sinh tử, tuỳ thuộc vào số mệnh.

"Ta chờ ngươi trở lại." La Thanh Nguyên lôi kéo tay của Vương Khung, ánh mắt vô cùng kiên định.

"Dương danh thiên hạ, liền vào hôm nay." Minh Hạo Nhiên nhắm chặt hai mắt, thần sắc bình tĩnh, trong nội tâm lại là nhiệt huyết nổ vang.

Y vốn chỉ là một tiểu nhân vật dòng thứ Minh gia, dựa vào tỷ tỷ liều chết bảo hộ, mới sống tạm đến hôm nay, bởi vì gặp phải Vương Khung, từ đó vận mệnh bất đồng, tiềm năng của y dần dần kích phát, hùng tâm của y cũng ngày càng bay cao.

Hiện nay Minh Hạo Nhiên đã sớm thoát thai hoán cốt, có tư chất Kinh Long.

Trên Sơ Vương Tế lần này, y liền muốn để cho thiên hạ đều biết, để cho Minh gia triệt để lau mắt mà nhìn đối với y.

Diệp Mặc vẫn yên tĩnh điềm nhiên như cũ, Sơ Vương Tế đối với y mà nói cũng không có bất cứ ý nghĩa gì

Trong mắt của y chỉ có Vương Khung.

Chỗ Vương Khung đi đến tất sẽ có thân ảnh của y, như thể cái bóng chân chính.

Chỉ là bởi vì Vương Khung muốn tham gia Sơ Vương Tế, cho nên y mới ghi nhớ cái tên này, chỉ thế mà thôi.

"Ba ngày sau đó, các thành hội tụ tại Thiên Vương Sơn!"

Một giòn nói bùng nổ vang lên, cuồn cuộn mênh mông.

Thiên Vương Sơn, đó là cổ địa của Quang Minh Học Cung, ở vào hàng ngũ danh sơn thiên hạ, cũng là địa phương cử hành các lần Sơ Vương Tế.

"Còn có ba ngày!" Đám người hoặc là thấp thỏm, hoặc là chờ mong, hoặc là khẩn trương...

Vào ngày này, thiên hạ phong vân nổ vang, vận mệnh của rất nhiều người đều sẽ bởi vì lần Sơ Vương Tế này mà sửa đổi.

...

Chương 384

Sông núi trên thế giới như huyết mạch của cơ thể con người, chằng chịt đan xen trên đại địa.

Dưới một ngọn núi cổ xưa, khí tức trầm trọng bỗng nhiên dâng lên, vách đá vỡ vụn, lộ ra một đôi mắt cực lớn, giống như khảm nạm ở bên trong núi.

"Sơ Vương Tế rốt cuộc cũng sắp bắt đầu, lần này bất đồng với dĩ vãng, thủ đoạn của nhân loại quả thật đáng sợ, chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chờ được tới ngày này." Đôi mắt kia nhìn chăm chú phương xa, phát ra tiếng gào thét.

"Trong nhân loại có thiên tài kinh tài tuyệt diễm!"

Ở trước núi cổ, một con hổ toàn thân bốc lửa cất bước đi ra, ánh mắt nó thâm thúy, miệng nói tiếng người, có khác biệt rất lớn so với yêu thú trong dĩ vãng.

"Bọn hắn không bị ràng buộc bởi tất cả pháp tắc giáo điều, ở trong ánh sáng, nhìn chằm chằm vào bóng tối, bởi vậy mới có thể truyền thừa Hỏa Chủng, tiếp diễn đến nay." Yêu hổ bốc lửa khẽ nói, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Trước kia Hoắc Pháp Vương mở ra Sơ Vương Tế, mục đích chính là vào ngày này, ba ngàn năm, y có lẽ có thể đạt được ước muốn, siêu việt Lâm La Thiên."

"Vượt ngang thời không đối chiến với nhau, hai người này..." Yêu hổ bốc lửa phát ra tiếng thở dài.

Thiên phú của nhân loại không sánh bằng yêu thú, nhưng tiềm năng của bọn hắn thực sự rất đáng sợ, ai cũng không biết, ở bên trong những đứa trẻ yếu ớt kia, sẽ có người nào có thể có vào một ngày nào đó trưởng thành biến thành cao thủ cái thế đỉnh thiên lập địa, cường đại đến mức làm cho yêu thú nhất tộc cũng phải kinh hãi kiêng kị.

Cứ thường cách một đoạn tuế nguyệt, trong nhân loại tất nhiên sẽ xuất hiện tồn tại có thể náo động phong vân, chói lọi tuế nguyệt.

Bọn hắn như sao lớn lấp lánh, chiếu rọi trường không, soi sáng phương hướng tương lai cho thế hệ mai sau.

Ba ngàn năm trước, hai nhân vật vĩ đại nhất, Lâm La Thiên cùng với Hoắc Pháp Vương chính là như thế.

Lâm La Thiên đi đến cuối trời, tìm được chân tướng vạn vật, danh xưng là đệ nhất cường giả dưới tinh không.

Hoắc Pháp Vương tru diệt hết thảy đạo thống dị giáo, trấn áp truyền thừa Linh Sơn, mở ra Sơ Vương Tế, danh xưng là dị năng giả vĩ đại nhất trong lịch sử Quang Minh Điện.

Hai người này xuất hiện khiến cho lịch sử nhân loại trải qua mấy lần tuyệt tự lại một lần nữa toát ra quang mang vinh quang, đồng thời ảnh hưởng hậu thế dài đến hơn ba ngàn năm.

Ở bên trong đoạn tuế nguyệt này, cao thủ nhân loại xuất hiện tầng tầng lớp lớp, giống như những ngôi sao lớn tỏa sáng trên bầu trời đêm vĩnh hằng.

Trăm năm qua nổi danh nhất, chính là Thập Nhị Vương Tọa, Tiểu Võ Vương.

Chính là bởi vì những tiền bối kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên này, khiến cho Hỏa Chủng nhân loại tiếp diễn đến nay, yêu thú nhất tộc cũng rốt cuộc không còn có thể chưởng khống đại địa giống như xưa kia.

Hiện nay Sơ Vương Tế bắt đầu, càng là tượng trưng cho nhân loại có người kế tục, hạt giống mới sắp nảy mầm trưởng thành.

"Sơ Vương Tế...nhìn xem nhân loại có thể phách lối đến khi nào...phương tây..."

"Nói cẩn thận...ở trong khắp cái thiên hạ này đều là tai mắt của nhân loại."

Ngọn lửa quanh người yêu hổ bốc lửa run rẩy, thu liễm ánh mắt, quay người đạp vào thâm sơn, biến mất không thấy gì nữa.

Tảng đá lăn xuống, che lấp con mắt khổng lồ kia một lần nữa.

...

Trong cổ miếu hoang dã, củi khô đang cháy mạnh, một vị lão giả cùng với thiếu nữ ngồi ở trong miếu sưởi ấm.

Hai người này chính là hai người Vương Khung gặp ở bên ngoài La Vương Thành hôm đó.

Nghe tiếng chuông, sắc mặt của lão giả cứng lại, không nhịn được ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài miếu.

"Sơ Vương Tế...lại là một năm Sơ Vương Tế..." Lão giả khẽ nói, thần sắc vô cùng cô đơn.

"Gia gia...người lại nghĩ tới chuyện cũ rồi?" Thiếu nữ không nhịn được nói.

Lão giả thu hồi ánh mắt, lông mày run rẩy, thản nhiên nói: "Khi già đi, sẽ luôn nghĩ về những chuyện trước kia."

Thiếu nữ đứng dậy, ôm bả vai của lão giả, ngạo nghễ nói: "Gia gia không có già, gia gia là người lợi hại nhất thiên hạ."

Lão giả cười khẽ không nói, trong mắt vẫn như cũ lộ ra một tia hồi ức.

Thiếu nữ nghe tiếng chuông, không khỏi nói: "Nghe người ta nói Sơ Vương Tế Quang Minh Học Cung là một lần thịnh hội khó gặp, những thiên kiêu trong thiên hạ tụ tập, thật sự muốn mở mang kiến thức một chút."

"Không có gì đáng xem đâu, rất nhàm chán." Lão giả hững hờ nói.

Nhãn tình của thiếu nữ sáng lên: "Gia gia đã từng thấy sao?"

Lão giả có một chút dừng lại, nhìn đống lửa trước người, thì thào khẽ nói: "Một năm kia...ta...chính là Sơ Vương..."

Dưới ánh lửa, thiếu nữ che miệng, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc.

...

Đêm dài, tại hậu sơn Võ Viện.

Dưới ánh trăng, gã béo mặc quần áo luyện công rộng rãi, từng hạt lớn mồ hôi to như hạt đậu nhỏ xuống, thân thể chập trùng kịch liệt, hơi nóng quanh người giống bốc lên, mơ hồ phát ra thanh âm gào thét.

Toàn thân gã phát ra khí thế bạo ngược, cho tới bây giờ cũng chưa có tản mát ra khí tức đáng sợ như thế.

Nơi xa, Bạch gia chậm rãi đi tới, con ngươi ngưng lại, lẳng lặng nhìn gã.

"Cuối cùng vẫn phải đối mặt với ngày này."

Gã béo chống hai tay trên mặt đất, chỉ có tiếng thở dốc.

"Ngươi nên biết rõ vào ngày ngươi được nhặt về như cô nhi kia, ngươi không trốn được." Bạch gia nhẹ nhàng ma sát móng lừa, thờ ơ nói.

Gã béo siết chặt hai tay: "Ta ngược lại là ước gì chính mình mãi là La Tam, con trai của chủ tiệm thịt."

Lời nói lạnh lùng vang vọng dưới đêm trăng, Bạch gia ngưng ánh mắt lại, nhìn gã béo, thần sắc trở nên hờ hững.

"Trong lòng ngươi biết rất rõ...sớm muộn cũng sẽ có một ngày trở lại nơi đó ..."

Thân thể của gã béo run lên, cắn môi phun ra ba chữ.

"Quang Minh Điện!"

Chương 385

Chỗ cử hành Sơ Vương Tế tên là Thiên Vương Sơn, là một trong những ngọn linh sơn nổi tiếng nhất thiên hạ.

Theo truyền thuyết tòa linh sơn này vốn là sơn môn của một đạo thống cổ lão, tên là Thiên Vương Môn.

Sau đó Hoắc Pháp Vương coi trọng nơi đây, nói là Thiên Vương Sơn là nơi ở của cổ thú, cửu mạch hội tụ, chiếm lấy xương sống của một trong những long mạch trên đại địa, có thần diệu dựng dục long chủng.

Bởi vậy, Hoắc Pháp Vương dùng đại thần thông phá huỷ Thiên Vương Môn, thay hình đổi dạng của Thiên Vương Sơn.

Bắt đầu từ thời điểm kia, các lần Sơ Vương Tế đều được cử hành tại ngọn núi này, bởi vậy Thiên Vương Sơn còn được gọi là Sơ Vương Sơn.

Ngoại trừ lúc Sơ Vương Tế diễn ra, tòa linh sơn này cho tới bây giờ cũng không mở ra cho người ngoài, cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đặt chân nửa bước.

Một ngày này, cao thủ Quang Minh Học Cung các thành trong thiên hạ đều sẽ tề tụ ở đây, tham gia Sơ Vương Tế.

Quy tắc của Sơ Vương Tế rất đơn giản, chỉ cần là đệ tử ba đại viện liền đều có tư cách tiến vào Thiên Vương Sơn.

Trên thực tế, sự tồn tại của ba đại viện, vốn được tính là vòng sàng chọn thứ nhất của Sơ Vương Tế.

"Phạm vi năm trăm dặm bên trong Thiên Vương Sơn là cấm phi hành." Kỷ Nguyên Thần mang theo đệ tử Xích Long Thành, thông qua trận pháp truyền tống đến năm trăm dặm bên ngoài Thiên Vương Sơn.

Xa xa, mây núi cổ thụ cao ngất, một đoạn chân núi như là như trụ trời chèo chống kỳ phong.

Những loài chim và thú lạ xuyên qua mây mù, biến mất không thấy gì nữa, từng đợt thanh âm khẽ kêu của yêu thú chấn động trong sơn dã, những sợi dây leo xanh biếc to lớn như xúc tu quấn quanh ngọn núi...

Mọi thứ đều nguyên thuỷ và cổ phác, lộ ra một tia ý vị thần tiên.

"Đây chính là Thiên Vương Sơn? Khí tượng quả nhiên phi phàm!" Vương Khung không khỏi khen ngợi.

Còn ở bên ngoài năm trăm dặm, hắn liền có thể cảm nhận được linh khí vô cùng nồng nặc.

Nồng độ linh khí ở nơi này ít nhất là cao hơn Quang Minh Học Cung gấp mười lần, cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên nếu như tu luyện tại nơi này, tỉ lệ bước vào cảnh giới Dung Khí sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cũng chẳng trách rất nhiều truyền thừa cổ lão đều thích tìm tìm linh sơn để làm sơn môn truyền thừa đạo thống.

Nhưng dạng linh sơn như này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Giống như Tân Hỏa Sơn – nơi đặt tổng bộ Quang Minh Học Cung, cũng thuộc về loại này, và đặc biệt hơn nữa, còn là một trong mười đại linh sơn thiên hạ.

"Các ngươi hãy nghỉ ngơi một lát tại nơi này, không nên tùy tiện chạy loạn, nơi này cũng không phải là tại chủ thành." Kỷ Nguyên Thần dặn dò.

Lãnh thổ do Tần Hoàng Đình thống trị, ngoại trừ bốn mươi chín thành trong thiên hạ, được gọi chung là hoang nguyên hà sơn.

Ở bên trong hoang nguyên hà sơn, ngoài trừ linh sơn cùng với sông cổ, phần lớn đều là hiểm địa, bị yêu thú chiếm cứ, bởi vậy vô cùng nguy hiểm.

"Đã rõ, đại chấp giáo!" Đám người lần lượt đáp lại.

Kỷ Nguyên Thần khẽ gật đầu, thân hình lấp lóe, biến mất ở trước mắt mọi người.

Thân làm người lĩnh đội Xích Long Thành, y muốn tiến vào Thiên Vương Sơn trước, lấy được tư cách tham gia Sơ Vương Tế, sau đó mới có thể mang theo đám người đi vào.

"Sơ Vương Tế đã thật sự sắp bắt đầu, ta cũng đều có một chút khẩn trương." Minh Thanh Sa không nhịn được nói.

Thực lực của nàng ở bên trong mọi người cũng không được tính mạnh, bởi vậy cũng không có tự tin quá lớn.

"Sơ Vương Tế hội tụ toàn bộ cao thủ Quang Minh Học Cung, trong đó còn có rất nhiều ngựa ô, ở trong lần Sơ Vương Tế trước đó, đều là phong vân quỷ quyệt, người nào cũng không thể cam đoan có thể chân chính đi đến sau cùng." Hoắc Thanh Minh bình tĩnh nói.

"Sơ Vương Tế đến cùng là so tài như thế nào?" Có người nhỏ giọng hỏi.

Trên thực tế Sơ Vương Tế có thanh danh hiển hách, nhưng đối với nội tình bên trong, người biết cũng không nhiều, cũng không có tư liệu gì lưu truyền.

"Sơ Vương Tế bình thường được chia thành ba vòng." Đúng lúc này, gã béo nói chuyện.

Trên đường đi, gã đều đặc biệt yên tĩnh, không phù hợp với bộ dáng cười đùa tí tửng trong ngày thường.

Lúc này, gã đột nhiên nói chuyện, trong giây lát liền hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Hai vòng phía sau đều là quy trình thông thường, một mực chưa từng thay đổi." Gã béo nói: "Vòng thứ hai là săn giết yêu thú, thông qua số lượng săn giết thu hoạch được điểm tích lũy, chỉ có ba mươi sáu người đứng đầu là có thể vào vòng sau."

"Săn giết yêu thú?" Long Càn không nhịn được nói.

Gã béo khẽ gật đầu: "Thiên Vương Sơn rất lớn, phân thành các khu vực khác nhau, bên trong nuôi nhốt rất nhiều yêu thú, chủng loại đa dạng, hoàn toàn không phải là phế tích yêu thú có thể so sánh."

"Những yêu thú này là nguyên thủy hung tàn chân chính, thậm chí còn có không ít là cổ huyết." Nói đến đây, gã béo quét mắt nhìn mọi người, nói: "Lịch sử phát triển của nhân loại, là lịch sử đấu tranh không ngừng với yêu thú..."

"Những truyền thống cổ xưa đương nhiên sẽ xuất hiện ở phía trên Sơ Vương Tế."

Bây giờ được coi là thái bình thịnh thế, nếu không thâm nhập vào bí

cảnh tuyệt địa, không rời xa cương vực chủ thành, là căn bản không thể nhận thức được sự kinh khủng của yêu thú.

Bên trên Sơ Vương Tế, tất cả mọi người sẽ cảm nhận được sự uy hiếp của yêu thú cùng với sự vĩ đại của tiền bối.

"Vòng thứ ba sẽ căn cứ điểm tích lũy của vòng thứ hai để xếp hạng, tiến hành đấu lôi đài, cho đến khi Sơ Vương sinh ra." Gã béo nói.

"Còn vòng đầu tiên thì sao?" Có người hỏi.

Ai cũng tò mò nhìn gã béo, hai vòng sau có vẻ không có gì đặc biệt, ngược lại là vòng đầu tiên có vẻ hơi thần bí.

Chương 386

"Vòng so tài đầu tiên của mỗi lần Sơ Vương Tế đều không giống nhau." Gã béo nhếch miệng nói.

"Cũng ví dụ như lần trước, tất cả người tham dự đều sẽ đạt được một hạt giống, nuốt hạt giống này vào, dùng Hỏa Chủng uẩn dưỡng..."

"Hạt giống này sẽ mọc rễ nảy mầm ở bên trong cơ thể, đồng thời mọc ra từ đỉnh đầu giống như một bộ phận của cơ thể, sau cùng căn cứ vào độ cao sinh trưởng để tiến hành sàng chọn."

"Vòng so tài đầu tiên sẽ loại bỏ hơn một nửa số người."

"Cái gì?" Đám người nghe thế, quay mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy vòng đầu tiên sàng chọn này lộ ra cổ quái cùng với quỷ dị.

"Đó là so tài kiểu gì?" Vương Khung không nhịn được nói.

Gã béo giải thích: "Đó không phải là hạt giống bình thường, có thể trắc nghiệm được phẩm chất Hỏa Chủng, độ cao sinh trưởng sau cùng liên quan tới chân nguyên cùng với chất lượng."

"Dạng phương thức sàng chọn này rất đặc biệt, cũng rất hữu hiệu, đã từng xuất hiện 7 lần trước các kỳ Sơ Vương Tế trước đây, được xưng là thí luyện 'thực vật nhân'!"

"..."

"Thí luyện thực vật nhân! ? Lần này hẳn sẽ không phải sẽ là dạng thí luyện này chứ, thực vật mọc ra từ trong cơ thể...thật quỷ dị, ta không muốn..." Thẩm Tử Nghê thân là nữ tử, có một chút bài xích theo bản năng.

"Yên tâm, sẽ không có khả năng hai kỳ liên tục đều xuất hiện thí luyện thực vật nhân." Gã béo trấn an, nhưng gã xoay chuyển lời nói tiếp tục nói.

"Nhưng các ngươi cũng không thể thả lỏng, vòng thí luyện đầu tiên của các kỳ Sơ Vương Tế đều rất quỷ dị, cơ bản đều là dạng thí luyện kiểu vậy."

"Vào lần trước, họ đã đào ba nghìn cái hố, chôn toàn bộ người dự thi vào, dùng bùn đất đặc thù lấp lại, dựa theo thời gian kiên trì dài ngắn cuối

cùng để tiến hành sàng chọn."

"Cái gì cơ? Chôn sống?" Vương Khung cũng đều ngớ người.

"Còn có một lần, Quang Minh Học Cung mang đến ba nghìn tấn thịt yêu thú bí chế, mỗi một người dự thi đều được phát cho một chiếc đan lô, dùng Hỏa Chủng của chính mình làm nguồn lửa để nướng thịt, người nào nướng được nhiều người đó liền có thể vào vòng sau." Gã béo tiếp tục mở rộng biên giới nhận biết của đám người.

Những nội dung thí luyện này quỷ dị gần như không thể tưởng tượng, so với tính chất nghiêm trọng của Sơ Vương Tế bên trong truyền thuyết quả thực không phù hợp.

Thần sắc của Vương Khung biến thành vô cùng cổ quái.

Thí luyện thực vật nhân, thí luyện chôn sống, thí luyện nướng thịt...những chuyện này nghe thế nào cũng đều không giống như là Sơ Vương Tế.

"Còn có những chuyện càng quỷ dị hơn!" Gã béo đột nhiên nói.

"Chuyện gì?"

"Mỗi kỳ Sơ Vương Tế, đều sẽ có người...mất tích một cách bí ẩn!"

"Mất tích?" Vương Khung khẽ giật mình, kỳ quái hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Theo nghĩa đen, không phải thua, cũng không phải chết, liền là biến mất, không tìm thấy được, không có bất kỳ nguyên do gì." Gã béo giảm thấp thanh âm nói.

Sơ Vương Tế trong miệng gã béo không khớp cùng với nhận biết của Vương Khung, ngoại trừ những thí luyện quỷ dị kia, làm cho hắn để ý nhất chính là cái gọi là mất tích bí ẩn.

Trong các kỳ Sơ Vương Tế, đều có đệ tử như là bốc hơi khỏi nhân gian, không có tung tích gì nữa, bọn hắn sống hay chết cũng đều không có ai biết được.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Minh Thanh Sa rụt rụt cái cổ trắng nõn nói.

"Thiên Vương Môn cũng không phải là đạo thống bình thường, tổ sư

khai phái cực kỳ thần bí, nghi ngờ là đám đại năng thức tỉnh Hỏa Chủng sớm nhất kia, thậm chí còn tham dự sáng lập Quang Minh Điện." Những gì gã béo nói tới đều là bí ẩn thế nhân khó biết.

"Cho dù lịch sử loài người xuất hiện nhiều lần tuyệt tự, đạo thống Thiên Vương Môn vẫn như cũ truyền thừa xuống dưới, nó cường đại không thể tưởng tượng, thậm chí không sợ Quang Minh Điện."

Không thể nghi ngờ, Quang Minh Điện là thế lực cổ xưa nhất trong thiên hạ, được sinh ra vào thời điểm Hỏa Chủng mới xuất hiện.

Nhưng mà, tuế nguyệt thay đổi, cho dù là Quang Minh Điện cũng không có khả năng một mực ngồi vững chắc ở trên đại vị, trong thiên hạ, vẫn có những thế lực có thể chống lại Quang Minh Điện.

Thiên Vương Môn chính là một trong số đó.

Thậm chí, Lâm La Thiên trước kia, dùng lực lượng một người, liền có thể vô địch thiên hạ, ép cho Quang Minh Điện mấy trăm năm không dám lên tiếng.

"Dạng đạo thống này cũng sẽ tuyệt diệt?" Minh Hạo Nhiên ngạc nhiên nói.

Gã béo lắc đầu thở dài: "Trên đời này không có truyền thừa vô địch, mạnh như Thiên Vương Môn cũng táng diệt ở bên trong năm tháng, chỉ vì trong Quang Minh Điện đản sinh ra một vị cao thủ..."

Nói đến đây, đôi mắt như hạt đậu xanh của gã hơi hơi ngưng tụ lại, thần sắc trở nên vô cùng trịnh trọng.

Hoắc Pháp Vương!

Ba ngàn năm trước, đây là nam nhân duy nhất có thể tranh hùng cùng với Lâm La Thiên, thiên tư của y vô cùng đáng sợ, được xem là dị năng giả cường đại nhất trong lịch sử Quang Minh Điện.

Nếu như không có Lâm La Thiên, y hẳn là ngôi sao lớn lấp lánh nhất thời đại kia.

"Hoắc Pháp Vương là một ngọn núi cao trong Quang Minh Điện, trước kia y thần thông đại thành, dùng vũ lực tuyệt đối tiêu diệt dị giáo, trấn áp

truyền thừa linh sơn, Thiên Vương Môn chính là bị diệt mất vào thời điểm này." Gã béo trầm giọng nói.

"Nhưng nghe nói, Thiên Vương Môn còn có hương hỏa chưa hề đoạn tuyệt."

"Ý của ngươi là...ở trên núi này còn có..." Đám người không nhịn được nhìn về phía Thiên Vương Sơn nơi xa.

"Theo lời đồn, Thiên Vương Môn có một tòa tượng đá tên là Thiên Vương Tượng, là..."

Gã béo còn muốn nói nữa, đột nhiên, cách đó không xa phong lôi tấn công thanh âm kinh.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từng đội nhân mã xuất hiện lần lượt thông qua trận pháp.

"Người Tinh Hà Thành! ?"

Vương Khung trong nháy mắt liền nhận ra được, trong đó còn có không ít người quen, Trần Thiên Hà cũng bất ngờ xuất hiện, từ sau lần gặp gỡ trước đó, hai người liền không còn gặp nhau.

Chương 387

Hôm đó, Trần Thiên Hà còn khuyên Vương Khung buông bỏ cừu hận, dùng địa vị của Diệp Thiên giờ này ngày này đã không có khả năng bị rung chuyển.

Không ngờ được, chỉ sau mấy tháng, Vương Khung đã sáng tạo ra kỳ tích khiến cho y cảm thấy không thể tưởng tượng.

Ngoại trừ Trần Thiên Hà, còn có không ít khuôn mặt quen thuộc, đã từng gặp gỡ tại Hắc Thuỷ Long Cung.

Những người kia nhìn thấy Vương Khung, trợn cả mắt lên, không nhịn được rùng mình một cái.

Bọn hắn không thể quên được tại Hắc Thuỷ Long Cung ngày đó, Vương Khung là điên cuồng như thế nào, không chỉ dọn sạch tất cả bảo vật, liền ngay cả Cố Trường Phong cùng với cao thủ Hắc Ám Giáo Hội cũng đều chết ở dưới tay hắn.

"Tên sát tinh này quả nhiên đã đến, Sơ Vương Tế lần này phải cách xa hắn một chút."

"Nói nhảm, hắn chính là Đồ Phu, Sơ Vương Tế lần này nóng nảy như vậy, mấu chốt nhất là ân oán ở giữa hắn cùng với Diệp Thiên, tất nhiên sẽ chấm dứt ở bên trên Sơ Vương Tế lần này."

"Không biết rõ hai người này ai mạnh hơn một ít, thi đấu cùng với dạng biến thái này, thật là xui xẻo, nhất định sẽ trở thành kẻ chạy theo."

"Cũng không nhất định, hai hổ tương tranh, tất có một bị thương, nói không chừng sẽ có ngựa ô thừa thế xông lên, hái chiến quả."

Đám người khẽ nói, ánh mắt lấp lóe, tràn ngập kính sợ đối với Vương Khung, dù sao thì hiện nay hung danh của Vương Khung đã sớm truyền khắp thiên hạ, mỗi một sự kiện liên quan tới hắn đều đủ khiến cho người cùng thế hệ sùng bái.

Có thể tưởng tượng rằng trong vài thập kỷ tới, cái tên Vương Khung này sẽ trở thành một truyền kỳ trong Quang Minh Học Cung, để cho những

kẻ đến sau quỳ bái.

Ánh mắt của Vương Khung quăng tới, khẽ gật đầu đối với Trần Thiên Hà, coi như là một lời chào.

Trần Thiên Hà cười, thu hồi ánh mắt một cách mất tự nhiên.

Lúc trước y là người thứ nhất biết Vương Khung còn sống trở về, nhưng đến thí luyện Hắc Thuỷ Long Cung, y cũng chưa từng xuất hiện, ở trong thời gian đó y đã làm cái gì?

Có lẽ là trong lòng y có tính toán, đang tiến hành quan sát.

Nhưng Vương Khung đã sớm không quan tâm.

Hắn hôm nay, đại thế đã thành, rốt cuộc đã không cần sợ bất kỳ mưu mẹo nham hiểm gì, trọng yếu nhất là, bên cạnh hắn có đồng bạn mới, là đồng bạn đủ để phó thác lòng tin.

Quá khứ đã qua đi, trong lòng hắn đã sớm không còn quan tâm.

Lúc này, Trần Thiên Hà có lẽ đã sinh ra một chút hối hận, vì cái gì không có kiên định đứng sau lưng Vương Khung.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận, hiện nay bên cạnh Vương Khung đã sớm không thiếu đồng bạn duy trì cùng với ủng hộ.

Cuộc đời của một người chính là như vậy, bởi vì ánh mắt cùng với lựa chọn, từ đây vận mệnh hoàn toàn khác biệt, một ý nghĩ sai lầm, chính là thiên địa khác biệt.

Các thành trì lớn lục lục tục tục thông qua trận pháp giáng lâm đên Thiên Vương Sơn.

Không thể nghi ngờ, Vương Khung đã trở thành tiêu điểm chú ý.

Người có tên, cây có bóng, dùng thanh thế của hắn giờ này ngày này xác thực gánh chịu nổi sự kiêng kị cùng với thăm dò của các phe.

"Trời đất bao la, có thể ẩn chứa Chân Long, nhưng chưa hiển hiện ở trước mặt người đời, sẽ không được tính là Chân Long, ở bên trên Sơ Vương Tế lần này, ta liền toả sáng rực rỡ."

"Đồ Phu...thật thú vị, trên Sơ Vương Tế ta sẽ để cho ngươi biết rõ thiên ngoại hữu thiên."

"Không tranh công danh, chỉ cầu sát phạt...Đồ Phu! ? Còn quá non, chưa đủ trở thành đối thủ của ta."

Ở bên trong các thành trì lớn, không thiếu ngựa ô ẩn giấu thực lực, luận tài năng, luận thực lực, thậm chí còn vượt xa cao thủ Quang Minh Bảng, lòng dạ của bọn hắn cực cao, không tranh đấu những việc khác, toàn tâm toàn ý muốn hót một tiếng kinh người ở trên Sơ Vương Tế.

Trong lúc vô hình, Vương Khung liền cảm giác được có mấy cỗ ý niệm cường đại khóa chặt hắn, mặc dù thoáng qua tức thì, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được thực lực của bọn hắn sâu không lường được.

"Quả nhiên còn có cao thủ." Vương Khung khẽ nói.

Nếu như Sơ Vương Tế vẻn vẹn chỉ là một trận sinh tử giữa hắn cùng với Diệp Thiên, như vậy liền lộ ra quá không thú vị, hiện tại xem ra, bên trong những người này vẫn như cũ thâm tàng long hổ, muốn bộc phát ra thực lực chân chính vào thời khắc mấu chốt, dùng tài nghệ trấn áp quần hùng, khiến cho thiên hạ kinh diễm vì đó.

Đối với chuyện này, Vương Khung chỉ có chờ mong.

Ầm ầm! Đột nhiên, tiếng chuông rung động, một vệt ánh vàng xông lên trên trời từ Thiên Vương Sơn, ngay sau đó, ánh vàng tản ra như gợn sóng, xuyên qua thân thể mỗi người.

"Thiên Vương Sơn đã mở!" Vương Khung nắm chặt hai tay.

Vào lúc này, Sơ Vương Tế mới coi như chân chính mở ra.

"Tiểu quỷ, Sơ Vương Tế không có duyên với ngươi!"

Đúng lúc này, một giọng nói băng lãnh bỗng nhiên vang lên ở giữa thiên địa, mũi tên màu xám bạc như ánh trăng hội tụ, trực tiếp bắn về phía hộp sọ của Vương Khung.

Sức mạnh đáng sợ đó khiến cho sông núi biến sắc, khiến cho phong vân đều yên tĩnh...một thân huyết khí của Vương Khung đều lọt vào giam cầm.

"Cao thủ cảnh giới Dung Khí! ?" Vương Khung đột nhiên biến sắc.

Hắn không ngờ được, ở bên trên Sơ Vương Tế, phía trước Thiên Vương Sơn, vậy mà lại có người dám ra tay với hắn.

Hết lần này tới lần khác vào lúc này, Kỷ Nguyên Thần không có ở đây, Thiên Vương Sơn vừa mới mở ra, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, nghìn cân treo sợi tóc, chính là thời cơ giết người.

Tâm tư như vậy, thực lực như vậy, đảm phách như vậy...coi như thực lực của Vương Khung lại cao gấp trăm lần cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

"Hừ!" Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang vọng, như hàn băng vạn trượng, mũi tên màu xám bạc kia bỗng nhiên yên diệt ở khoách cách bảy tấc trước người Vương Khung.

Chương 388

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng kinh khủng như hồng thủy bộc phát cuồn cuộn mà tới.

Trong khoảnh khắc, thanh âm kêu thảm chấn động, một đạo thân ảnh đẫm máu giống như bị đánh bay đi ra từ trong không khí, nặng nề đập lên trên mặt đất.

"Thần Vũ Vương thật sự rất uy phong, cho rằng lời nói của bản cung là đánh rắm hay sao?"

Giọng nói sắc bén kinh động khắp nơi, ở phía trên thương khung, phượng loan loan giá phá không mà đến, bốn vó Hoàng Viêm Thú uy phong lẫm liệt, cờ sơn hà xã tắc đón gió phấp phới, roi tơ vàng ngự lung khuấy động như gió...

Dạng phái đoàn như vậy, tình hình như vậy, làm cho tất cả mọi người đều bỗng nhiên biến sắc, đặc biệt là biểu tượng ngự miện kia, bên trong ngọn lửa màu xanh lam, một đầu Thần Hoàng giương cánh...

Cao thủ các thành trì lớn, trong con ngươi kinh nghi hơi hơi rung động, trong đầu óc hiện ra một cái tên.

"U Hoàng Trường công chúa! ?"

U Hoàng Trường công chúa, thân tỷ tỷ của đương kim Tần Hoàng bệ hạ, cũng là một trong số các tồn tại có lực lượng nhất tại Tần Hoàng Đình, chỉ là bất đồng với các thành viên hoàng thất khác, U Hoàng Trường công chúa vô cùng điệu thấp, thâm cư không ra ngoài, ngoại trừ người thân trong tộc, cơ hồ có rất ít người từng gặp nàng.

Không ai ngờ được, Sơ Vương Tế vậy mà có thể mời U Hoàng Trường công chúa đến xem lễ.

Ông! Tấm rèm lụa màu xanh lục từ từ kéo lên, bên trong loan giá, một bóng người uyển chuyển chậm rãi đứng dậy, áo choàng dài buông xuống, che đi đôi chân ngọc mảnh mai, trong lúc giơ tay nhấc chân, bộ ngực vĩ đại mơ hồ chập trùng.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn, không khỏi sửng sốt.

Nữ tử trước mắt đẹp đến kinh ngạc, nhất định là người quyến rũ nhất trong những nữ nhân mà hắn từng thấy, mái tóc đen nhánh, phong tình vạn chủng, đặc biệt là đôi mắt kia, tràn đầy sóng xuân lại cất giấu thiên uy hoàng thất, hai đầu lông mày có có một nét lạnh lùng và kiêu ngạo.

"Thực sự là...U Hoàng Trường công chúa..."

"Mười năm không gặp, nàng vẫn xanh đẹp như cũ, năm tháng cũng không thể để lại bất kỳ dấu vết nào trên người nàng."

"Nữ nhân này càng ngày càng trở nên đáng sợ, trước kia chính là mỹ nhân có tiếng ghét ác như cừu tại Đế Đô, những người chọc nàng đều không có kết cục tốt."

Một đám cao thủ đều choáng váng, đối với bọn hắn mà nói, U Hoàng Trường công chúa là nữ thần cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn, dù đã bao nhiêu năm trôi qua, đối với nàng, vẫn như cũ có nỗi ám ảnh không thể xóa nhòa.

Bao nhiêu lần, trong đêm khuya thanh vắng, nâng cốc ngôn hoan, vẫn không khỏi thổn thức, mỹ nhân nóng bỏng năm nào vẫn có sức hút mê hoặc, chỉ tiếc là, nam nhân trên thế gian này không có phúc phận tiếp nhận phúc phận như vậy.

Ông! U Hoàng Trường công chúa điểm nhẹ chân ngọc, đạp không mà đến, đôi mắt cụp xuống, nhìn cường giả cảnh giới Dung Khí chật vật ở bên trong cái hố kia.

"Thần Vũ Vương xem ra đã điên rồi, những năm này cao cao tại thượng, nắm chắc quyền hành, hoàn toàn không biết rõ mùi vị sống chết như thế nào." U Hoàng Trường công chúa thờ ơ nói.

"U Hoàng Trường công chúa..." Cường giả cảnh giới Dung Khí ở phía dưới nhẫn nhịn đau nhức kịch liệt, ôm quyền nói.

Nhưng mà gã mới vừa mở miệng, một chiếc Kim Trâm phá không mà đến, kiếm khí lạnh lẽo quấn quanh trái phải, trực tiếp xuyên thủng hộp sọ vị cường giả cảnh giới Dung Khí kia.

Phanh! Máu đỏ tươi bắn tung toé, đường đường là cường giả cảnh giới Dung Khí trong nháy mắt liền không còn.

Một màn này cực kỳ kinh hãi, làm cho tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi.

"Con bà nó...đó chính là cường giả cảnh giới Dung Khí...nói giết liền giết?"

"Cái gì...đây là tình huống gì...nữ nhân này là người nào? Làm sao lại mạnh như vậy? Trong lúc đưa tay, liền trực tiếp chém giết một vị cường giả cảnh giới Dung Khí?"

"Quá hung tàn, một lời không hợp, liền trực tiếp chém giết...quá điên...quá bá đạo..."

Tất cả mọi người rơi vào trong khiếp sợ thật sâu, cao thủ thế hệ trước thì còn tốt, biết rõ tính tình và tính cách của U Hoàng Trường công chúa, làm cho nàng nhíu lông mày, cơ hồ liền cách cái chết không xa.

Mắng hai câu thì làm sao? Trước kia Thần Uy Vương cũng chỉ là một vị tuỳ tùng bên cạnh U Hoàng Trường công chúa, nói khó nghe chỉ là một tên nô tài, nhưng sau này được Tần Hoàng thưởng thức, leo lên bậc thang mây xanh mà thôi.

Chủ tử mắng nô tài, nô tài lại còn dám nói chuyện, đây không phải là muốn chết sao?

Thế hệ trước cảm thấy bình thường, nhưng thế hệ trẻ tuổi đều nhìn ngốc.

Bọn hắn cũng không nhận biết U Hoàng Trường công chúa, chỉ cảm thấy nữ nhân trước mặt này nhìn như tuyệt diễm, nhưng trong xương cốt lại lộ ra bá đạo hung tàn.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều ngẩn người.

Phải biết rằng, đó chính là cường giả cảnh giới Dung Khí, tồn tại phượng mao lân giác, coi như tại Quang Minh Học Cung cũng đều được tính là cao thủ đỉnh tiêm, một lời không hợp liền không còn rồi?

Hơn nữa còn là chết không toàn thây, tung toé khắp núi đồi, khắp nơi

đều có.

"Thần Vũ Vương giết người, từ trước đến nay luôn còn có ám thủ, trở về nói cho chủ nhân của ngươi, chuyện này là một lần cuối cùng, lần tiếp theo, ta giết sẽ là y." U Hoàng công chúa hờ hững nói.

Lời nói rơi xuống, ở chỗ xó xỉnh, một tiếng xé gió truyền đến.

Đám người liền trông thấy, dường như có một bóng đen chui vào sông núi, biến mất không thấy gì nữa.

Vương Khung thấy thế, bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Thần Vũ Vương thật đúng là để mắt đến hắn, điều động một vị cường giả cảnh giới Dung Khí cũng đều ngại không đủ, lại vẫn còn cất giấu ám thủ, loại đãi ngộ này ngay cả quỷ cũng đều có thể giết, ai có thể thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, Vương Khung lòng mang cảm kích, nhìn về phía U Hoàng Trường công chúa.

Chương 389

"Vãn bối..." Vương Khung vừa muốn hành lễ.

"Ngươi đi theo ta!" U Hoàng Trường công chúa ngoắc ngón tay, Vương Khung liền bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên, bay về phía loan giá của U Hoàng Trường công chúa.

"Ừm?"

Hành động cực kỳ dị thường này lập tức kích động thần kinh của các vị cao thủ, trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Vương Khung biến đổi, bảy phần kinh nghi, ba phần mập mờ, có một cỗ hương vị nói không rõ nói rõ lại không thể vạch trần.

Vốn dĩ, vào thời điểm U Hoàng Trường công chúa vừa mới xuất thủ, bọn hắn liền cảm thấy rất kỳ quái, thân là U Hoàng Trường công chúa Tần Hoàng Đình có địa vị tôn sùng, vì sao lại cứu một tên tiểu tử như vậy?

Dùng tư lịch của U Hoàng Trường công chúa, bất kỳ thiên tài nào cũng đều không được nàng để vào mắt, coi như là con em hoàng thất, nàng cũng chưa chắc đã coi trọng, huống chi một kẻ khác họ?

Mấu chốt nhất là, U Hoàng Trường công chúa cực ít thân cận nam nhân, cho dù trước kia dung nhan của nàng có một không hai Đế Đô, nhưng qua nhiều năm vẫn luôn là độc thân, hôm nay chẳng những xuất thủ cứu Vương Khung, lại còn để cho hắn tiến vào loan giá của mình?

Tất cả những thứ này rơi vào trong mắt mọi người, và nó dường như là bằng chứng cho một loại phỏng đoán nào đó.

"Tên Vương Khung này sẽ không phải là răng miệng không tốt đó chứ?" Rốt cuộc cũng có người khẽ nói, nói ra phỏng đoán trong nội tâm.

"Có ý tứ gì?"

"Chỉ có thể ăn bám!"

"..."

Vừa dứt lời, đám người lộ ra thần sắc bừng tỉnh, không ai ngờ được U Hoàng Trường công chúa vậy mà thích hậu bối trẻ tuổi hoạt bát, tất cả

những chuyện này đều có thể nói thông.

Chẳng trách U Hoàng Trường công chúa thâm cư không ra ngoài sẽ xuất hiện tại Sơ Vương Tế, thậm chí còn ra tay bảo hộ Vương Khung, không tiếc đại khai sát giới đối với người của Thần Vũ Vương.

Hoá ra, tên tiểu tử này đã sớm được U Hoàng Trường công chúa coi trọng.

Nghĩ tới đây, phản ứng của đám người không giống nhau, có hèn mọn, có mơ màng, có kính nể, cũng có xem thường.

"Ngươi thì biết cái gì? Dạng phúc duyên này người khác cầu cũng đều cầu không tới." Một vị đại lão nhìn môn hạ của mình thanh cao không thôi, nhấc chân chính là một đạp, chợt nhìn về phía thiên không, lộ ra thần sắc ao ước, không nhịn được thở dài.

"Niên thiếu không biết hương thơm của gạo dẻo, phá hư thanh xuân của mình!"

Y cảm thán một tiếng, trong lòng như có một chuyện cũ không nói nên lời, trong mắt mơ hồ có ao ước, thương tiếc thậm chí là hối hận, dường như khi còn trẻ tuổi, cũng đã từng có cơ hội tương tự bày ở trước mắt.

"Trên người nếu như không gánh ngàn cân, người nào sẽ cầm thanh xuân ra ăn bám?" Bên cạnh, một vị đại lão khác lại xúc cảnh sinh tình.

Hai vị đại lão nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau, như gặp tri kỷ, khá có cảm giác cùng chung chí hướng.

Lúc này, bên trong loan giá, mọi thứ đều bị ngăn cách, chỉ có mùi thơm nhàn nhạt lượn lờ, khiến cho tâm thần Vương Khung phiêu hốt, hắn cắn răng cúi đầu, cố gắng không nhìn nữ nhân quyến rũ trước mặt.

"Những năm này...y sống như thế nào?" U Hoàng Trường công chúa đột nhiên hỏi.

Vương Khung khẽ giật mình, không nhịn được ngẩng đầu hỏi: "Người nào?"

"Chính là người gửi thư cho ta, nhờ ta bảo hộ ngươi kia."

Trong mắt U Hoàng Trường công chúa hiện ra một vệt nhu tình, trong

đôi bàn tay ngọc của nàng đang vuốt ve một cây búa nhỏ, được nàng coi như là chân ái.

Nhìn thấy cây búa này, thân thể Vương Khung chấn động, triệt để ngẩn người.

Hắn lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng, có một chút không tin chắc nói.

"Công chúa đang nói đến..Thúc què! ?"

Bầu trời như một bức màn che, loan giá quý phái đạp không mà đi, tiến vào Thiên Vương Sơn.

Thân thể của Vương Khung bị một cỗ lực lượng vô hình nâng đỡ chậm rãi rơi trên mặt đất, trên mặt của hắn lộ ra ba phần kinh nghi, bảy phần cổ quái, khó mà bình phục cảm xúc!

Mặc dù vừa rồi ở bên trong loan giá, U Hoàng Trường công chúa không có nói rõ, nhưng sự quan tâm và mong đợi của nàng đối với Thúc què ở trong lời nói quả thật lộ rõ trên mặt.

Đồ đần cũng đều có thể nhìn ra hai người này có gian tình.

Chính là bởi vì như vậy, Vương Khung lại càng thêm khó mà tiếp nhận cùng với tin tưởng, Thúc què như thế...lại có thể chiếm được phương tâm của U Hoàng Trường công chúa? Hơn nữa nhìn bộ dáng còn là cái chủng loại khăng khăng một mực, đến chết cũng không đổi kia.

"Quá kỳ diệu..." Vương Khung thì thào tự nói.

Mới vừa rồi ở bên trong loan giá, lúc U Hoàng Trường công chúa trông thấy Hắc Long Đao bên hông Vương Khung, cả người cơ hồ thất thố, trực tiếp đoạt lấy Hắc Long Đao bên hông Vương Khung, suýt nữa ngay cả quần cũng đều kéo đi.

U Hoàng Trường công chúa vươn bàn tay ngọc ra, khẽ vỗ về Hắc Long Đao, giống như vỗ chí bảo, đến cuối cùng, càng là ôm nó vào trong ngực, chà vào khuôn mặt, trong mắt lộ ra nhu tình nói không hết.

"Đao này là y đích thân chế tạo cho ngươi, xem ra y rất coi trọng ngươi." U Hoàng Trường công chúa ôm Hắc Long Đao, nhìn Vương Khung

từ trên xuống dưới rồi hỏi một câu, khiến bầu không khí lúc đó lập tức trở nên xấu hổ.

"Mẹ của ngươi là ai? Có quan hệ như thế nào với y?"

Rất hiển nhiên, U Hoàng Trường công chúa đã xem Vương Khung như con tư sinh của Thúc què.

Sau khi Vương Khung giải thích một phen, U Hoàng Trường công chúa tin tưởng, bởi vì nếu quả thật là huyết mạch của nam nhân kia, sẽ không đến mức bình thường như thế này.

Lúc đó U Hoàng Trường công chúa đã nói như thế.

Vương Khung nghe thế cũng là dở khóc dở cười.

"Con bà nó, thần tượng, ngươi vậy mà nhận thức công chúa U Hoàng Trường đương triều? Ngươi có biết hay không, đó chính là nhân vật truyền kỳ, đời trước có không biết bao nhiêu cao thủ cái thế đều nhớ thương..." Minh Hạo Nhiên nhào về phía Vương Khung trở về, không nhịn được nói.

Chương 390

Lời còn chưa dứt, một bàn tay rơi xuống, che khuôn mặt của y, đẩy lùi một nửa những lời vừa nói ra.

"Ngươi có phải hay không chán sống rồi? Cả gan nói lung tung về hoàng tộc?" Kỷ Nguyên Thần không biết trở về từ khi nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm Minh Hạo Nhiên.

Minh Hạo Nhiên nhếch miệng, tự biết lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

Kỷ Nguyên Thần quay người, dùng ánh mắt cổ quái đảo qua Vương Khung, bên trong con ngươi lóe ra một tia dị sắc, bên trong kinh nghi dường như còn mang theo một chút...đố kị! ?

"Tiểu tử, giỏi lắm, ngay cả U Hoàng Trường công chúa cũng đều chú ý tới ngươi." Kỷ Nguyên Thần không nhịn được tán dương, nhưng ngữ khí lại có chút chua xót.

Vương Khung gượng cười hai tiếng, không nói thêm gì.

Việc này nói ra cũng không ai tin.

Lúc này, ở cách đó không xa, từng tia ánh mắt lần lượt nhìn về phía hắn, khá có một chút nghiền ngẫm.

Vương Khung tự nhiên không biết, một số đại lão ở đây, thậm chí ở trong mắt rất nhiều người cùng thế hệ, hắn đã ăn được chén cơm của U Hoàng Trường công chúa kia, cũng chính là chén cơm mà răng miệng không tốt mới có thể ăn kia.

"Người trẻ tuổi tiền đồ vô lượng a!"

"Một lũ ngu xuẩn, còn chướng mắt chén cơm kia, các ngươi có tiền vốn ăn chén cơm này sao? Mười năm sau, các ngươi sẽ biết rõ cái gì gọi là chênh lệch."

"Có thể giảm đi ba mươi năm phấn đấu a, thật sự là hạt giống tốt!"

Từng vị đại lão đều là người từng trải, lúc này trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung vậy mà nhiều thêm ba phần thưởng thức, dường như là bắt đầu từ lúc này, tương lai của Vương Khung liền so với đại bộ phận

người đều muốn quang minh xán lạn hơn.

Cũng chỉ có một ít người cùng thế hệ tâm cao khí ngạo, không có trải qua rèn luyện lộ ra vẻ khinh thường.

Đối với chuyện này, đại lão sư trưởng các thành trì lớn chỉ là cười nhạo, người trẻ tuổi, ý nghĩ chính là ngây thơ, qua mười năm nữa, những kẻ ngu xuẩn này chỉ sợ đều sẽ hối hận, chính mình làm sao lại không ăn được chén cơm này!

Đương nhiên, Vương Khung cũng không biết rõ hoạt động tâm lý của mọi người.

Thiên Vương Sơn, sơn môn mở rộng, ánh vàng óng ánh giống như cột chống trời, bay thẳng lên mây.

"Các đệ tử, tất cả đều đi vào!"

Giọng nói vang lên, chấn động sông ngòi.

Trong khoảnh khắc, đạo đạo lưu quang màu vàng vọt ra từ trong cột ánh sáng, chụp vào mỗi một vị đệ tử Quang Minh Học Cung.

"Bây giờ liền bắt đầu rồi?" Vương Khung cũng là lần đầu tiên tham gia Sơ Vương Tế, cũng không biết rõ quá trình cụ thể.

Ông! Ở dưới sự bao phủ của lưu quang màu vàng, cảnh tượng chung quanh biến thành mơ hồ, giống như lưu tinh vạch qua ở bên người.

Sau một khắc, Vương Khung liền xuất hiện ở phía dưới một mảnh hồ nước cực lớn, núi xanh vờn quanh chung quanh.

Linh khí nơi này, so với ngoại giới ít nhất dư dả hơn gấp hai mươi lần.

Dưới hồ nước, thân ảnh to lớn bơi tới bơi lui, cảm nhận được khí tức phát ra từ trên người Vương Khung, giống như đào mệnh vọt sâu vào bên trong hồ nước.

Đúng lúc này, từng thân ảnh lần lượt xuất hiện.

Vương Khung cử động mắt nhìn lại, ít nhất có hơn ngàn người.

"Toàn bộ người tham gia Sơ Vương Tế lần này đều ở nơi này?"

"Quy mô vượt qua kỳ trước a." Gã béo khẽ nói, đi đến bên người Vương Khung.

"Rốt cuộc cũng sắp bắt đầu! Không biết rõ lần thí luyện này đến cùng là nội dung gì." Minh Hạo Nhiên vô cùng hiếu kì.

Tại nơi này, chỉ sợ ngoại trừ Diệp Mặc, tâm tình của mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút chập trùng.

Ông! Nước hồ chấn động, lại là một cột sáng màu vàng rủ xuống, một coõ khí tức đáng sợ tràn ngập thiên địa, chấn động hồ nước trong giây lát.

Tất cả mọi người đều biến sắc lần lượt nhìn lại.

"Diệp Thiên!"

Vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung này rốt cuộc cũng giáng lâm, khí tức của gã càng trở nên thâm trầm, dường như đả kích liên tiếp trong những ngày gần đây đối với gã cũng không được tính là cái gì.

Tròng mắt của gã bình tĩnh giống như nước hồ trước mặt này.

"Đến rồi!" Vương Khung nắm chặt hai tay, quăng ánh mắt tới.

Diệp Thiên cũng nhìn hắn, chỉ là ánh mắt của gã không có một chút dao động nào, trong mắt gã, dường như có thân ảnh Vương Khung, sau đó liền trôi qua không để lại dấu vết.

"Gã đã trở nên không giống." Diệp Mặc đột nhiên nói.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một màng sáng khổng lồ bốc lên, bao phủ toàn bộ Thiên Vương Sơn, ngăn cản hoàn toàn liên hệ với thế giới bên ngoài.

Trên bầu trời, một toà kiến trúc khổng lồ nổi lên, các nhân vật trên đó đều là cao tầng Quang Minh Học Cung.

Sơ Vương Tế lần này chính là do đại giáo ti Vương Huyền Cương đích thân chủ trì, đây cơ hồ được tính là quy cách cao nhất từ trước đến nay.

Bên cạnh y có từng vị trưởng lão đứng thẳng, đại chấp giáo Tinh Hà Thành Từ Kiếm Sinh cũng thình lình xuất hiện.

Ngoài ra còn có cao tầng các thành trì lớn, cùng với U Hoàng Trường công chúa, tám đại Vương Thành, thậm chí ngay cả đạo chủ không ít Linh Sơn đạo thống cũng đều nhận lời mời đi đến xem lễ.

"Quang Minh Học Cung trong những năm này ngược lại đã bồi dưỡng ra không ít hạt giống tốt." Lúc này, một vị đạo nhân mặc mãng bào màu tím

nói chuyện.

Giọng nói của y vừa mới vang lên, liền khiến cho một nhóm đại lão nhìn sang.

Kim Sơn Đạo Chủ, vị cự đầu vô thượng uy danh hiển hách này cũng xuất hiện tại bên trên Thiên Vương Sơn, ánh mắt của gã sắc bén, đảo qua bên dưới, rất dễ dàng liền cảm nhận được sự tồn tại của Vương Khung.

Hôm đó, đệ tử của gã chính là chết ở trong tay Vương Khung.

"Không biết rõ Sơ Vương Tế lần này, tên tiểu gia hỏa nào sẽ gặp may mắn, có thể trổ hết tài năng." Một vị trung niên nam tử vạm vỡ nói.

Giọng nói của gã như tiếng chuông lớn, mỗi chữ mỗi câu đều phảng phất như uẩn tàng vô tận lực lượng.

Chương 391

Thần Vũ Vương, một trong những vương khác họ có quyền thế nhất trong thiên hạ đương thời, cho dù chưa hề sáng lập Vương Thành, uy thế của gã vẫn như cũ không thể khinh thường.

"Tự nhiên là Diệp Thiên!" Cao thủ Viêm Vương Thành đột nhiên mở miệng.

"Nếu đã chắc chắn như vậy, còn muốn tổ chức Sơ Vương Tế để làm gì?" U Hoàng Trường công chúa cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, khuôn mặt của tất cả mọi người có một chút động, cao thủ Viêm Vương Thành nhìn lại, bảo trì trầm mặc một cách kỳ lạ.

"Không cần tranh chấp, tự có kết quả." Đúng lúc này, Vương Huyền Cương giơ tay lên nói.

"Đại giáo ti, không biết đề mục thí luyện Sơ Vương Tế lần này là như thế nào?" Kim Sơn Đạo Chủ không nhịn được hỏi.

Vương Huyền Cương còn chưa nói chuyện, phía vị áo xám ở phía sau y đi ra, đứng ở trên ban công, giơ bàn tay lên.

Thiên Vương Sơn bỗng nhiên chấn động, vô số ánh vàng tụ hợp, hóa thành hai chữ to giữa không trung.

"Sinh tử! ?"

"Có ý tứ gì?"

Ở phía dưới, tất cả người dự thi lần lượt ngẩng đầu, nhìn đề mục Sơ Vương Tế lần này, lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Quy tắc Sơ Vương Tế lần này rất đơn giản, giết chóc!"

Lời nói trầm trọng truyền khắp thiên địa.

"Ba ngày sau, chỉ có một người có thể sống, đó chính là Sơ Vương!"

Vào lúc này, tất cả mọi người biến sắc.

Lliền ngay cả ở phía trên ban công, các vị đại lão đều ngồi không yên.

"Vương Huyền Cương, ngươi điên rồi! ?"

Thiên Vương Sơn chấn động!

Hơn ba ngàn vị người dự thi chỉ có một người có thể sống?

Mặc dù các kỳ Sơ Vương Tế trước đây cũng có tử thương, nhưng so sánh cùng với người dự thi khổng lồ, cơ hồ có thể không cần tính, không có người điên nào sẽ đại khai sát giới ở trên Sơ Vương Tế, Quang Minh Học Cung cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng mà, Sơ Vương Tế lần này không giống bình thường, dùng giết chóc để chọn lựa Sơ Vương, huyết tinh tàn khốc như thế này là chưa từng có trong lịch sử Quang Minh Học Cung.

"Đại giáo ti, chuyện này sao có thể?" Kỷ Nguyên Thần lộ ra thần sắc chấn kinh, nghiêm nghị quát.

Ba ngàn đệ tử, những người kia đều là dòng dõi Hỏa Chủng của Quang Minh Học Cung a, vậy mà ba ngày sau chỉ có một người có thể sống đi ra khỏi Thiên Vương Sơn?

Đây không phải là Sơ Vương Tế, mà là tu la luyện ngục.

Tất cả mọi người đều nghĩ không ra, Quang Minh Học Cung vì sao sẽ hắc ám tàn khốc như vậy, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, thiên hạ nhất định sẽ chấn động.

Danh tiếng ngàn vạn năm của Quang Minh Học Cung cũng đều sẽ bị trọng thương.

Không nghĩ ra, liền ngay cả mấy người U Hoàng Trường công chúa, Kim Sơn Đạo Chủ cũng vô cùng kinh ngạc.

Những hạt giống này nếu như trưởng thành, sẽ là một cỗ lực lượng như thế nào? Há lại có thể để cho bọn hắn chém giết, chỉ có một người còn sống?

Đây chính là tự hủy căn cơ.

"Đại giáo ti, ta không đồng ý, Quang Minh Học Cung sao có thể làm ra sự tình sát phạt như vậy, đó đều là hài tử." Một vị cao thủ Phong Hầu Thành cắn răng gầm nhẹ nói.

"Quang Minh Học Cung là dùng để truyền thừa Hỏa Chủng, giáo hóa thiên hạ, ta không tin sẽ có dạng quy tắc này...ta muốn bẩm báo sự tình

này..." Kỷ Nguyên Thần nghiêm nghị quát.

Quy tắc lần này dẫn tới cao tầng chấn động, một khi giết chóc diễn ra, đó sẽ là tổn thất khó mà lường được, bên trên Thiên Vương Sơn, máu chảy thành sông, dưới đêm trăng, phản chiếu ra sẽ là tiếng ai oán ngàn năm không tan.

Ầm ầm! Ở phía trên Thiên Vương Sơn, lớp màng bảo vệ trong suốt ban đầu trở nên mờ nhạt.

"Ba ngày sau, nếu có nhiều hơn một người sống sót, tất cả sẽ bị giết!"

Lại một quy tắc khác phát ra từ miệng người áo xám, khiến mọi người kinh ngạc.

Điều này buộc tất cả các đệ tử phải động thủ.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Kỷ Nguyên Thần nghiêm nghị quát.

Y bước ra một bước, liền muốn bắt giữ người này.

Ông! Đúng lúc này, đại giáo ti khoát tay, lực lượng đáng sợ như cắt đứt bầu trời, chấn bay Kỷ Nguyên Thần.

"Đây là ý chí tối cao của Quang Minh Học Cung, những ai không tuân theo sẽ bị coi là phản nghịch." Bên trong con ngươi của Vương Huyền Cương hiện lên một tia lạnh lùng.

Trong lòng tất cả mọi người hơi giật mình một chút, sắc mặt biến thành vô cùng khó coi trong giây lát.

Hiển nhiên, vấn đề này đã không có bất kỳ đường lùi gì.

Những đệ tử kia, những đệ tử tinh anh Quang Minh Học Cung kia, sẽ tàn lụi ở trong giết chóc, thậm chí bọn hắn còn phải ra tay với đồng môn, bạn tốt và người thân thích.

Thật tàn nhẫn, thật không thể hiểu nổi, Quang Minh Học Cung như thế này...

"Bắt đầu đi!" Vương Huyền Cương khẽ nói, giọng nói của y như kinh lôi cuồn cuộn, truyền ra khắp cả tòa Thiên Vương Sơn.

Tất cả đệ tử thế hệ trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn đạo đạo thân ảnh đứng yên trên bầu trời kia, trong mắt có chấn kinh, sợ hãi, bất lực cùng với khó hiểu...

Ai cũng không biết vì sao sẽ có quy tắc bất khả tư nghị như thế, bọn hắn lúc này liền giống như là tiểu thú bị trục xuất vứt bỏ, chờ đợi bọn hắn, chính là vận mệnh tàn khốc.

"Quang Minh Học Cung điên rồi!" Thần sắc của Vương Khung trở nên băng lãnh, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Quy tắc nghe rợn cả người như thế này, vậy mà đường hoàng xuất hiện ở phía trên Sơ Vương Tế, đệ tử nơi này nếu như tử vong toàn bộ, có thể tưởng tượng được, trong vòng mười năm, Quang Minh Học Cung cũng đều sẽ nguyên khí khó hồi phục.

Vương Khung không rõ, cũng không có ai hiểu được.

Phanh! Đột nhiên, có người xuất thủ, sợi tóc như dây lưới bắn ra, tuỳ tiện liền xuyên thủng lồng ngực năm người dự thi gần đó, trái tim vỡ vụn, thân tử đạo tiêu.

Giết chóc, bắt đầu vào thời khắc này!

Không có ai muốn chết, hết thảy đều chấn kinh, kinh ngạc cùng với sợ hãi đều hóa thành chấp niệm cùng với động lực sống sót.

Chương 392

"Ta muốn sống...ta muốn sống...cho nên ngươi chỉ có thể chết..." Người xuất thủ trước nhất điên cuồng gầm rú.

Y điên cuồng lập tức dẫn tới vây công, đạo đạo năng lực nở rộ trên Thiên Vương Sơn, đánh về hướng người kia.

Trong nháy mắt, thân thể của y nổ tung, mảnh vỡ rơi vào hồ trong nước, nhuộm đỏ nước hồ.

"Giết! Dù sao cũng không sống được!" Lúc này, một vị nam tử nghiêm nghị quát, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Y vung cánh tay hô lên, lập tức xuất hiện người hưởng ứng.

Những người này tâm thái đã sụp đổ, bọn hắn tự biết không có thực lực sống đến sau cùng, cho nên liền điên cuồng một lần, giết một người không lỗ, giết hai người là kiếm lời, có chết cũng muốn kéo theo vài người.

Tất cả mọi người dần dần trở nên thanh tỉnh, bọn hắn nhận rõ tình thế, huyết tinh cùng với giết chóc khiến cho bọn hắn triệt để tỉnh táo.

Một số người xúm lại và chiến đấu với các thí sinh khác, có một ít người thì là bắt đầu chạy trốn, trốn vào sâu bên trong Thiên Vương Sơn...

Trong nháy mắt, phía dưới hồ nước, giết chóc thảm liệt diễn ra, hạt giống nguyên bản có tương lai vô hạn, trong giây lát liền biến thành thân thể mất đi sinh mệnh, vĩnh cửu ở lại sâu trong hồ nước này.

Phía trên bầu trời, từng thân ảnh nhìn một màn này động dung không thôi, có một ít người con mắt muốn nứt, hai tay nắm chặt.

"Đại giáo ti..."

Vương Huyền Cương lộ ra thần sắc hờ hững, nhìn phía dưới.

"Thật là xấu xí, đây chính là nhân tính!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Thiên vang lên, bên trong băng lãnh lộ ra một tia hung tàn cùng với vô tình.

Dưới chân của gã lấp lóe huyết quang, đạo đạo lưu quang phác hoạ lẫn nhau, giống như một tòa trận pháp cổ xưa, lạc ấn ở phía trên hồ nước.

Trong khoảnh khắc, nước hồ bốc lên, biến thành màu đỏ thẫm.

Một giọt yêu huyết, chảy ra từ bên trong Hỏa Giới của Diệp Thiên, nhỏ vào trận pháp cổ lão.

Hống! Tiếng gào thét kinh khủng vang vọng thiên địa, một cái móng sắc hư huyễn đưa ra ngoài từ trong trận pháp.

"Đây là..."

Ngay sau đó, một đầu yêu thú hình thể to lớn, như là gấu thép đạp đi ra, da lông quanh người nó như là hỏa diễm, trong mắt bắn ra hung ý.

Hết thảy còn chưa kết thúc, càng ngày có càng nhiều yêu thú chui ra từ trong trận pháp.

Thân thể bọn chúng hư huyễn, giống như năng lượng ngưng tụ, trên bầu trời, bên trên mặt đất, trong hồ...khắp nơi đều là thân ảnh của những yêu thú này.

Trong nháy mắt, khoảng chừng mấy ngàn đầu yêu thú chui ra từ trong trận pháp kia.

"Chuyện này..."

Tất cả mọi người đều rơi vào bên trong tuyệt vọng, trong mắt chỉ có sợ hãi tử vong, đối mặt với nhiều yêu thú như thế, điều duy nhất bọn hắn cần làm chính là chờ chết.

"Yêu Huyết Hoán Linh! ? Vậy mà đã trưởng thành đến loại tình trạng này." Trên bầu trời, Kim Sơn Đạo Chủ không nhịn được nói.

Loại năng lực này có thể thông qua yêu huyết, triệu hoán ra linh thể yêu thú, tác chiến vì bản thân.

Không ai ngờ được Diệp Thiên vậy mà đã cường đại đến loại tình trạng này, có thể để gọi ra trọn vẹn mấy ngàn đầu linh thể yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên, loại năng lực này có thể xưng là nghịch thiên, đủ để quét ngang tất cả mọi người.

"Giết toàn bộ!" Diệp Thiên khẽ nói, từng đầu linh thể yêu thú gào thét rung trời, vọt về phía mọi người.

"Tiểu tử, ngươi rốt cuộc cũng đã lộ ra diện mục thật sự." Đúng lúc này,

Vương Khung nghiêm nghị quát.

Đối mặt với đại quân yêu linh khổng lồ, hắn chưa hề lùi bước, ngược lại còn đứng ra nghênh đón.

"Vương Khung, lúc này ngươi còn dám tranh đua miệng lưỡi?" Diệp Thiên thờ ơ nói, gã vung tay lên, tất cả yêu linh đều lao thẳng về hướng Vương Khung.

"Thần tượng!"

"Lão Vương!"

Sắc mặt của đám người Minh Hạo Nhiên, Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa đại biến, nghẹn ngào kêu lên.

Ở dưới bước chân của đại quân yêu linh này, không có bất kỳ người nào có thể may mắn thoát khỏi, loại năng lực này căn bản cũng không phải là nhân lực có thể chống lại.

"Diệt!" Đột nhiên, Vương Khung vỗ tay phát ra tiếng, nước hồ chấn động, từng đầu yêu linh giống như cát bụi tiêu tán, trận pháp dưới chân bỗng nhiên vỡ nát.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều rơi vào kinh ngạc cùng với khiếp sợ.

"Phá...phá rồi?"

Trên hồ, mọi thứ trở lại bình lặng.

Vương Khung trong lúc giơ tay nhấc chân liền phá mất Yêu Huyết Hoán Linh của Diệp Thiên, chuyện này làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Đừng nói là bọn hắn, liền ngay cả bản thân Diệp Thiên cũng không hiểu được.

Phải biết rằng, loại năng lực này đã sớm được gã tu luyện tới cực hạn, vì Sơ Vương Tế lần này, gã càng là thu thập tinh huyết ba ngàn đầu yêu thú, muốn dùng phương pháp ít dùng sức nhất đoạt được danh hào Sơ Vương.

Nhưng mà vào lúc này, Diệp Thiên phát hiện ra, Yêu Huyết Hoán Linh của chính mình triệt để mất đi lực lượng, rốt cuộc đã còn cách nào thi triển.

"Vậy mà phá được? Tên tiểu tử này có một chút ý tứ." U Hoàng Trường công chúa khẽ cười nói, rốt cuộc cũng sinh ra một tia hứng thú đối với Vương Khung.

Đối mặt với loại năng lực Yêu Huyết Hoán Linh này, tu sĩ tầm thường chỉ có thể ngồi chờ chết.

"Trên người tên tiểu tử này có cất giấu cổ quái." Kim Sơn Đạo Chủ nhíu mày nói.

Gã hiện tại cuối cùng cũng biết đồ đệ của mình là vì sao sẽ chết ở trong tay Vương Khung.

Lúc này, liền ngay cả đại giáo ti cũng đều không thể không thả lực chú ý ở trên người Vương Khung.

Y biết, Vương Khung cùng với Diệp Thiên thù sâu như biển.

Hiện nay hai người này rốt cuộc cũng thật sự đối đầu.

Chỉ là thời điểm này tới quá đột ngột.

Không ai ngờ được, Sơ Vương Tế vừa mới bắt đầu, trận chiến sinh tử được mọi người chú mục này liền bắt đầu.

"Ta thật sự đã xem thường ngươi." Diệp Thiên trong giây lát liền trấn định lại, biểu hiện ra tố chất tâm lý cường đại.

Chương 393

Vương Khung trầm mặc không nói.

Ban đầu ở Cổ Mộ đại yêu, Bạch gia từ lúc nhìn thấy tế đàn Cổ Yêu, liền truyền thụ cho hắn phương pháp phá giải Yêu Huyết Hoán Linh.

Có thể nói, loại năng lực này ở trước mặt Vương Khung chính là thùng rỗng kêu to.

Nhưng Vương Khung cũng không có bất kỳ mừng rỡ nào, hắn biết, Diệp Thiên chân chính, thủ đoạn tuyệt đối sẽ không chỉ có như vậy, đây chính là địch nhân mạnh nhất mà hắn phải đối mặt cho đến nay.

Ầm ầm! Đột nhiên, Vương Khung động.

Trong sát na, vảy giáp màu đen liền bao trùm toàn thân, ở phía trên hồ nước, năng lực Thân Thể Giao Vương có thể phát huy đến trình độ lớn nhất, hắn giống như đạn pháo bán ra, trong nháy mắt liền đến trước người Diệp Thiên.

Một quyền đáng sợ mang theo lực lượng vạn quân đánh về hướng Diệp Thiên, âm thanh xé gió chói tai gào thét như rồng.

Một quyền này ngang ngược cuồng loạn, cuốn lên cương phong phần phật, ép cho mọi người không thở nổi.

Cho dù là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, lực lượng cũng xa xa không đạt đến trình độ này.

Ông! Cơ hồ là trong cùng thời khắc đó, Diệp Thiên duỗi bàn tay ra, cứng rắn bắt lấy quyền phong đáng sợ kia.

"Năng lực của ngươi thật không tệ, chỉ tiếc không có giá trị bị ký sinh." Diệp Thiên khẽ nói.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy ở chỗ ngực của Diệp Thiên, xuất hiện một cái lỗ đen, luồng gió xám giống như cổ trùng chui ra từ bên trong lỗ đen kia, trong giây lát liền bao trùm thân thể Diệp Thiên.

Luồng gió xám kia chui vào trong cơ thể từ lỗ chân lông, tương dung cùng với máu thịt, hóa thành lực lượng cuồn cuộn ổn định.

Trong khoảnh khắc, tố chất thân thể của Diệp Thiên tăng mạnh, bàn tay gã bỗng nhiên nắm lại, lực lượng đáng sợ tàn phá bừa bãi ở phía trên vảy giáp màu đen.

"Đại Cổ Phong Huyệt!"

Vương Khung hơi biến sắc, hắn đã từng nhìn thấy năng lực này ở trên tư liệu bí mật về Diệp Thiên, đây là một loại năng lực khác của gã.

Ông! Vào lúc này, cánh tay phải của Vương Khung nổi lên lôi quang, tần suất chấn động đáng sợ xé nát không khí, khơi dậy vạn đạo hoa lửa.

Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, bị lôi quang bao phủ, trực tiếp chém về phía Diệp Thiên.

Phanh! Diệp Thiên đưa tay, lỗ đen chấn động, luồng gió xám hoá thành một thanh trường kiếm, va chạm với Hắc Long Đao.

Đao kiếm tương giao, phong lôi tấn công, lực lượng kinh khủng xé rách nước hồ, nước hồ bốc hơi, hai thân ảnh giao thoa.

Nước hồ dưới chân bỗng nhiên nổ tung, Vương Khung hóa thành một bóng đen giết lên.

Diệp Thiên cũng không lùi bước, cổ phong khuấy động quanh người, triệt để kích hoạt nhục thân.

Hai thân ảnh đụng vào nhau, lôi quang tung hoành, lỗ đen khuấy động, trong không khí chỉ có thanh âm nhục thân va chạm cùng với phong lôi gào thét.

Toàn bộ mặt hồ liên tiếp bốc hơi, dường như cũng không chịu nổi loại lực lượng này.

"Đây chính là thực lực của Đồ Phu sao? Bật hết hỏa lực, ngang ngược cuồng loạn, quá kinh khủng."

"Chẳng trách có thể đánh ra hung danh như thế tại Thiên Võng, thật đáng sợ, phái thần binh lại có thể vận dụng đến loại tình trạng này."

"Diệp Thiên cũng rất mạnh, Đại Cổ Phong Huyệt, chẳng những có thể làm cho nhục thân hoạt hoá, thậm chí có thể diễn biến mọi loại binh khí."

Đám người nhìn trợn mắt hốc mồm, trong mắt chỉ có kính sợ.

Một trận chiến này, kinh thiên động địa, cơ hồ đại biểu cho tiêu chuẩn cao nhất của thế hệ trẻ tuổi Quang Minh Học Cung, bất kể là Đồ Phu, hay là Diệp Thiên, năng lực của bọn hắn đều đã được tu luyện tới cực hạn, cơ hồ không có kẽ hở.

Có thể nói, đổi lại thành bất cứ người nào, tuyệt đối sẽ không sống qua mười chiêu.

"Vương Khung, ngươi hôm nay vẫn sẽ chết như cũ." Diệp Thiên khẽ nói.

Gã tỉnh táo không giống loài người, kiếm trong bàn tay bỗng nhiên vỡ vụn, gió bay tứ phía, hóa thành vô số đao bay.

"Lôi Quang Tí, triển khai toàn bộ!"

Cánh tay phải của Vương Khung chấn động đến trình độ càng khủng bố hơn, giống như một đạo lôi quang, triệt để dung hợp cùng với Hắc Long Đao.

Chỗ đao quang đến, hết thảy tất cả đều yên diệt, phong mang đáng sợ trực tiếp chém vỡ vô số đao bay.

"Ngươi đã yếu đi!"

Lời nói lạnh như băng quanh quẩn ở phía trên nước hồ, phong mang màu đen chém vào đầu vai của Diệp Thiên, cổ phong vỡ vụn, cánh tay phải của Diệp Thiên bay lên cao cao, hóa thành tro tàn ở trong ánh chớp.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Đạo đạo ánh mắt rung động rơi ở trên người Vương Khung.

Năng lực của hắn thực sự thật đáng sợ, kinh lôi quấn thân, đao như chớp giật, cánh tay phải gần như năng lượng hóa, tần suất chấn động kinh khủng cơ hồ có thể phá vỡ hết thảy.

Mạnh như Đại Cổ Phong Huyệt của Diệp Thiên cũng đều khó có thể cản.

Lúc này, mọi người mới chân chính nhận thức được, năng lực của Vương Khung đến cùng biến thái cỡ nào.

Liền ngay cả một nhóm đại lão cao cao tại thượng cũng đều lộ ra thần

sắc ngưng trọng.

"Phái thần binh cực hạn, đã là phạm trù năng lực cấp Huyền, tên tiểu quỷ này có được tương lai đáng sợ." U Hoàng Trường công chúa khẽ nói.

Vào lúc này, nàng dường như có một chút biết rõ, vì sao nam nhân kia sẽ coi trọng tên tiểu tử này như vậy, thậm chí không tiếc vận dụng giao tình nhiều năm, mời nàng ra mặt bảo hộ.

"Trước kia Thiên Vương Môn có một môn lôi pháp, danh xưng có thể thao túng thiên tượng, hóa lôi làm đao, năng lực của tên tiểu tử này ngược lại là khá hợp với môn lôi pháp đó." Một vị trưởng lão không khỏi thở dài nói.

"Vương Huyền Cương, xem ra ở trong những đệ tử lần này, hắn là người đứng đầu." U Hoàng Trường công chúa khẽ cười nói.

"Còn chưa hẳn..." Kim Sơn Đạo Chủ cười lạnh, ánh mắt gã ngưng tụ lại, nhìn phía dưới.

Ông! Lúc này, Diệp Thiên ôm đầu vai cụt, kéo dài khoảng cách cùng với Vương Khung, trên mặt của gã không có bất kỳ biểu lộ gì, dường như thống khổ chặt tay cũng không thể khiến cho gã sinh ra gợn sóng.

Chương 394

"Loại năng lực này ngược lại là có giá trị được ký sinh." Diệp Thiên thờ ơ nói.

Gã lạnh lùng nhìn Vương Khung, tâm trạng rốt cuộc cũng chập trùng khó mà ức chế.

Năng lực của Vương Khung so với gã tưởng tượng còn cường đại hơn, ba năm thời gian dường như tuyệt đối không ma diệt được phong mang của đối phương, ngược lại còn càng thêm cường đại, cường đại đến mức khiến cho gã cũng đều không thể không đối đầu một cách nghiêm túc.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Đột nhiên, một ngọn lửa màu tím dâng lên mà ra từ đầu vai cụt của Diệp Thiên, đạo đạo đan xen lẫn nhau, hóa thành bộ dáng cánh tay.

Trong ngọn lửa, mầm xương được tái sinh, đúc thành máu thịt, lại mọc ra một cánh tay mới toanh.

"Hắc Uyên Hoàng Diễm! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Hắn biết, đây là một loại năng lực khác của Diệp Thiên, giống như Phượng Hoàng Niết Bàn, có thể tạo hoá tái sinh.

Loại năng lực này tương tự như Nguyên Sinh Khí.

"Thật đúng là khó giết!" Vương Khung cắn răng nói.

Mới vừa chiến đấu, hắn đã tiêu hao hai thành chân nguyên.

Thân Thể Giao Vương thì còn tốt, Lôi Quang Tí là năng lực cấp Huyền, tiêu hao quá lớn.

"Ngươi muốn tốc chiến tốc thắng?" Diệp Thiên mỉm cười, nhìn ra ý đồ của Vương Khung, ngay sau đó, gã hoạt động cánh tay mới mọc một chút, khẽ gật đầu.

"Như ngươi mong muốn!"

Lời còn chưa dứt, Diệp Thiên vươn một đầu ngón tay, điểm về hướng mặt hồ.

"Khung Thiên Hung Sát!"

Khung Thiên Hung Sát!

Năng lực trước đây của Vương Khung, từ sau khi bị Diệp Thiên ký sinh tước đoạt, người nào cũng không biết được loại năng lực này đến cùng đã lột xác thành bộ dáng gì.

Đột nhiên, toàn bộ mặt hồ sôi trào, từng cỗ thi thể sinh vật trong nước nổi lên mặt nước, vào sát na tiếp xúc với không khí liền biến thành xương trắng.

Tất cả những thứ này cơ hồ phát sinh ở trong giây lát.

Đám người đột nhiên biến sắc.

Ai cũng không biết chuyện gì đã phát sinh, chỉ trong chốc lát, hàng ngàn hàng vạn sinh vật trong nước bắt đầu tử vong.

"A a a..."

Đột nhiên, một vị đệ tử tham gia hét thảm, hai chân của y lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bị ăn mòn, trong chớp mắt, liền chỉ còn lại xương trắng.

Đồng thời, tốc độ ăn mòn kia càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt liền đến phần eo, máu thịt của y hóa thành sương đỏ, triệt để bốc hơi, có thể loáng thoáng nhìn thấy lục phủ ngũ tạng, nhưng chúng cũng tan rã trong giây tiếp theo.

"Cứu...cứu ta..."

Rất nhanh, thanh âm kêu thảm của vị đệ tử kia im bặt mà dừng, ở phía trên nước hồ, chỉ còn lại một bộ xương trắng duy trì tư thế đưa tay cầu xin cứu viện.

"Khác rồi!" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Khung Thiên Hung Sát sau khi bị ký sinh, quả nhiên đã phát sinh biến hóa cực lớn, hắn thậm chí còn không nhìn thấy Diệp Thiên xuất thủ như thế nào, nhưng không thể nghi ngờ, loại năng lực đáng sợ này đã phát động vào lúc bất tri bất giác.

Sinh vật trong cả hồ nước vậy mà trực tiếp tử vong, hóa thành xương trắng.

Loại lực lượng này liền ngay cả cường giả cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều không thể ngăn cản, trước sau chỉ ba mươi giây, một vị đệ tử vậy mà liền tan rã tử vong.

Khủng bố như thế, còn kinh khủng hơn so với Khung Thiên Hung Sát của Vương Khung trước kia.

"Rời khỏi mặt nước!" Vương Khung nghiêm nghị quát, hắn tung người nhảy lên, bay về phía bờ hồ.

Đám người nghe thế, bỗng nhiên bừng tỉnh, loại lực lượng này là lan truyền thông qua nước?

Không có bất luận thời gian suy nghĩ gì, đám người tan tác như chim muông theo bản năng, chạy trốn về bốn phía.

Phanh! Lại có một vị đệ tử tử vong, nhục thân tan rã, hóa thành một bộ xương trắng, vĩnh viễn chìm ở trong đáy hồ.

"Vương Khung, ngươi vẫn thông minh như trước kia, chỉ tiếc là...ngươi vẫn sẽ phải chết!" Giọng nói của Diệp Thiên truyền đến từ phía sau.

Thân hình của Vương Khung trì trệ, vảy giáp màu đen quanh người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc tróc ra.

Thân thể của hắn chậm rãi bại lộ ở bên trong không khí.

Khung Thiên Hung Sát, loại năng lực này ở dưới sự uẩn dưỡng của Diệp Thiên đã triệt để dị biến, có thể thông qua chất môi giới lan truyền, nhanh chóng truyền nhiễm cho tất cả cá thể sống.

"Năng lực thật đáng sợ, ngoại trừ nguồn nước, ngay cả không khí cũng đều có thể truyền bá." Một vị trưởng lão Quang Minh Học Cung nói.

Khung Thiên Hung Sát của Diệp Thiên quả thực giống như là bệnh dịch, có thể tự ý lan truyền, một khi dính vào, máu thịt chính là chất xúc tác tốt nhất, bất kỳ sinh linh gì cũng đều không thể đào thoát.

So với Khung Thiên Hung Sát mà Vương Khung thức tỉnh, phương thức thi triển cùng với uy lực Khung Thiên Hung Sát của gã đều đề thăng quá nhiều.

"Chẳng trách có thể ngồi lên vị trí đại sư huynh Quang Minh Học

Cung!" Đại chấp giáo Phong Hậu Thành khẽ nói.

Năng lực của Diệp Thiên quá cường đại, cũng quá toàn diện, cận chiến nắm giữ Đại Cổ Phong Huyệt, quần công có Yêu Huyết Hoán Linh, khôi phục có Hắc Uyên Hoàng Diễm.

Hiện nay dạng phương thức công kích và uy lực của Khung Thiên Hung Sát lại càng là khó giải.

Ầm ầm! Trong nháy mắt, vảy giáp màu đen mặt ngoài thân thể của Vương Khung tróc ra toàn bộ, lực lượng đáng sợ xâm nhập vào máu thịt xương cốt, uy năng của Khung Thiên Hung Sát đột nhiên tăng mạnh, cánh tay của hắn bắt đầu mục nát.

"Chủ nhân! ?" Diệp Mặc nhào tới.

"Đừng đi qua!" Hoắc Thanh Minh gầm nhẹ nói.

Loại lực lượng này một khi lây dính, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lúc này đi lên, chính là nộp mạng không duyên cớ.

"Xong đời rồi, Đồ Phu triệt để xong đời rồi."

"Lực lượng của Diệp Thiên thật đáng sợ, quả thực không phải là nhân loại có thể nắm giữ, loại năng lực này căn bản khó mà ngăn cản."

"Đây mới thực sự là Diệp Thiên..."

Tất cả mọi người vừa đào mệnh, vừa run sợ.

Chương 395

Đối mặt với Khung Thiên Hung Sát, bọn hắn liền ngay cả chỗ trống phản kháng cũng đều không có, mạnh như Vương Khung cũng đều phải bỏ mạng, hiện nay, bọn hắn cũng chỉ có thể đào mệnh.

"Vương Khung, chết ở phía dưới năng lực của mình, tư vị như thế nào?" Diệp Thiên thờ ơ nói.

Phanh! Lời còn chưa dứt, lôi quang mãnh liệt triệt để xuyên thủng lồng ngực Diệp Thiên, Diệp Thiên lộ ra vẻ mặt khó có thể tin cúi đầu, nhìn cánh tay lộ ra từ chỗ ngực, khó nén vẻ kinh ngạc.

Một màn này núi lở trời sập, làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Thế cục phát sinh nghịch chuyển khó có thể tưởng tượng trong nháy mắt.

Không chỉ là đệ tử dự thi, liền cả bên trong không trung, từng vị đại lão cũng không nhịn được lộ ra thần sắc kinh ngạc, ấn theo lý thuyết, đối mặt với loại lực lượng này, Vương Khung hẳn là không có bất luận khả năng lật bàn gì mới đúng.

"Tiểu tử, ngươi chán sống hay sao mà lại sử dụng năng lực của ta?" Vương Khung cười lạnh, lôi quang quấn quanh tay phải kịch liệt chấn động, tâm mạch của Diệp Thiên bỗng nhiên vỡ nát, lôi quang du tẩu, tự ý gào thét, xé rách toàn bộ toàn thân xương cốt cùng với kinh mạch của gã.

"Ngươi..." Diệp Thiên mở to hai mắt nhìn, cảm nhận được một cỗ lực lượng quen thuộc.

Đó là Khung Thiên Hung Sát lưu lại ở trong cơ thể Vương Khung, hắn là chủ nhân ban đầu của loại năng lực này, là đầu nguồn của loại lực lượng này, cho dù sau khi Diệp Thiên ký chủng, Khung Thiên Hung Sát sinh ra biến dị, nhưng Vương Khung vẫn như cũ có được một phần khả năng miễn dịch.

Lại thêm Nguyên Sinh Khí trong cơ thể hắn, loại lực lượng này đối với hắn mà nói, căn bản là không được tính là gì.

Trong mắt Diệp Thiên lóe lên một tia hiểu ra, chỉ là đã quá trễ.

Ngọn lửa màu tím đen dấy lên bừng bừng...

Vương Khung căn bản không cho gã thời gian khôi phục, thi triển Lôi Quang Tí, liền chấn vỡ Hắc Uyên Hoàng Diễm, khiến cho loại năng lực này không thể thành hình.

Cùng lúc đó, phong mang của Hắc Long Đao nở rộ, chém đứt hai tay của Diệp Thiên.

Máu tươi tung toé, nhuộm đỏ nước hồ, tiếng gào thét của Diệp Thiên truyền ra khắp nơi, đánh sâu vào tâm linh của mọi người.

Một màn trước mặt này quá mức gây sốc, cũng quá rung động.

"Bại! ? Diệp Thiên...thật sự thất bại..."

Một thanh âm gần như cùng vang lên trong tâm trí của mọi người.

"Diệp Thiên, lúc trước ngươi đối xử với lão tử như thế nào? Hôm nay đều phải trả trở về cho lão tử!" Vương Khung nghiêm nghị quát.

Ba năm trước, Hỏa Chủng bị phế, thân mang tội chết, lọt vào truy sát cùng với trục xuất của khắp thiên hạ...

Nhưng người khởi xướng tất cả những điều này lại ngồi ở vị trí cao và được hưởng vinh quang.

Hôm nay, hết thảy tất cả đều sẽ được thanh toán.

"Vương Khung, ngươi dám giết ta! Ngươi nhất định sẽ hối hận!" Diệp Thiên thấp giọng quát.

"Nói nhảm!"

Vương Khung bổ ra một đao, đâm xuyên thân thể của Diệp Thiên, nâng gã lên cao cao, hướng về ban công phía trên bầu trời, trong mắt đều là phách lối cùng với bá đạo.

"Người phía sau ngươi đâu? Lúc này làm sao lại không đứng ra bảo hộ ngươi?" Giọng nói của Vương Khung như hồng chung đại lữ, truyền khắp thiên địa.

Phía trên ban công, từng thân ảnh lần lượt rung động, nhìn thiếu niên gần như vô địch phía dưới kia, lần lượt lộ ra sắc mặt khác thường.

"Cuồng vọng!" Từ Kiếm Sinh híp mắt lại, sát cơ đại động.

"Tiểu tử không biết sống chết!" Kim Sơn Đạo Chủ cười lạnh, ngón tay gã giật giật, vừa định xuất thủ, một cỗ khí thế đáng sợ vọt lên trời.

U Hoàng Trường công chúa ngồi ngay ngắn ở phía trên đại vị, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua gương mặt của mỗi một người.

"Tiểu bối tranh đấu, nếu có người dám không quan tâm đến mặt mũi, bản cung sẽ tru diệt cửu tộc của y!"

Lời nói của U Hoàng Trường công chúa quá mức có lực chấn nhiếp, nữ nhân này một khi trở nên tàn nhẫn, sẽ không kiêng kị gì, trước kia ngay cả huyết mạch hoàng tộc cũng đều dám xuống tay, nếu đã nói ra tất nhiên sẽ làm.

Lập tức, từng cỗ sát cơ liền thu liễm.

"Làm sao lại không động thủ rồi? Không có những lão gia hỏa kia, ngươi lại cuồng cho ta xem!" Vương Khung dùng một cước đạp vào đầu Diệp Thiên, lạnh lùng nói.

Con mắt của Diệp Thiên muốn nứt, nộ hỏa khiến gã triệt để rơi vào điên cuồng. Gã một mực cao cao tại thượng khi nào lại bị người khác chà đạp lăng nhục như vậy?

"Đồ...Đồ Phu...thậ sự Đồ Phu...vẫn là điên cuồng như thế...hắn vậy mà đang khiêu khích cao tầng...hắn không sợ chết sao?"

"Đây chính là Đồ Phu, vô pháp vô thiên, không kiêng kị gì, coi như là trời, cũng khó có thể áp chế khí thế của hắn."

"Nam nhân này thật đáng sợ, thế lớn như trời, ở trước mặt cao thủ tiền bối vậy mà cũng đều phách lối như vậy, chẳng trách Diệp Thiên sẽ thua ở trong tay hắn..."

Đám người hoảng hốt, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Một trận chiến này kinh thiên động địa, triệt để đặt vững hung danh vô địch của Vương Khung, có thể nói, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi Quang Minh Học Cung, dùng hắn vì tôn.

Về phần Diệp Thiên, giống như một con chó chết bị Vương Khung

giẫm ở dưới chân, không còn có vinh quang cùng với ngạo khí ngày xưa!

Tất cả những thứ này tới quá đột ngột, đột nhiên khiến cho đám người có một chút hoảng hốt!

"Chậc chậc...Diệp Thiên, ngươi thật đúng là quá chật vật...cho nên ta vẫn luôn nói, ngươi chính là một tên phế vật."

Đúng lúc này, một tràng tiếng cười khẽ truyền đến.

Trong cột ánh sáng vàng vọt lên trời, một thân ảnh chậm rãi giáng lâm, rơi ở trên mặt hồ bình tĩnh.

Trên người nam tử mặc áo bào vàng này không phát ra một tia khí tức nào, nhưng mà đôi tròng mắt kia lại làm cho tất cả mọi người cảm thấy rung động.

"Đã lâu không gặp, La Tam!" Nam tử mặc áo bào vàng mỉm cười, ánh mắt rơi ở trên người gã béo.

"Gã béo, các ngươi biết nhau?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, sinh ra dự cảm không tốt.

Chương 396

Nam tử mặc áo bào vàng trước mặt này, khí tức của y ngưng mà không phát, nhưng mà trực giác của Vương Khung nói cho hắn, người này cường đại chưa từng có, so với Diệp Thiên còn nguy hiểm hơn.

Trọng yếu nhất là, từ một khắc người này xuất hiện, y liền tản ra sát cơ, nhằm vào hết thảy mọi người ở nơi này, đặc biệt là gã béo.

"Y là đệ tử Bắc Minh Cung Quang Minh Điện...Sát Mạch Hàn..." Gã béo trầm giọng nói.

Nam tử trước mặt này cùng với đệ tử Quang Minh Điện gặp gỡ lần trước cũng không giống nhau.

Trong nội bộ Quang Minh Điện có hệ thống phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt, có sự khác biệt giữa đệ tử ngoại môn cùng với nội môn.

Lần trước hai người Hoàng Thương đi tới Quang Minh Học Cung chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

Nhưng Sát Mạch Hàn lại là đệ tử nội môn hàng thật giá thật.

"La Tam, hoá ra ngươi còn nhớ rõ ta, chậc chậc, không hổ là vật thí nghiệm hoàn mỹ nhất trong lịch sử Bắc Minh Cung chúng ta!" Sát Mạch Hàn liếm liếm khóe miệng nói.

"Gã béo! ?" Vào lúc này, tâm thần của Vương Khung khuấy động, coi như là đồ đần cũng có thể nghe ra được, giữa hai người này có quan hệ không nhỏ.

Gã béo vậy mà đến từ Quang Minh Điện! ?

"Gã béo, ngươi..." Thần sắc của Minh Hạo Nhiên khẽ biến, không nhịn được nói.

"Ta nguyên bản là một nô lệ sống do Quang Minh Điện bồi dưỡng, chỉ là đã may mắn sống tiếp được." Gã béo siết chặt nắm đấm, cắn răng nói.

Đó là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời gã, cũng là quá khứ mà gã không bao giờ muốn đối mặt.

"Nô lệ sống! ? Không ngờ được qua nhiều năm như vậy, Quang Minh

Điện lại vẫn đang nuôi dưỡng nô lệ sống..." U Hoàng Trường công chúa nghe thế, hừ lạnh một tiếng.

Nô lệ sống, tên như ý nghĩa, là dùng người sống làm nô lệ, thân thể và tinh thần của bọn hắn đều phải cực kỳ nghe lời, thậm chí là chết lặng.

Tác dụng của nô lệ sống cũng chỉ có một loại, chính là tiếp nhận đủ loại thí luyện.

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, bọn hắn chỉ là một loại vật liệu thí nghiệm mà thôi, có thể tùy ý vứt bỏ.

Vận mệnh của nô lệ sống là thê thảm khó có thể tưởng tượng, tử vong chính là điểm đến tốt đẹp nhất.

Phần lớn nô lệ sống vào sau khi tiếp nhận thí nghiệm, sẽ biến thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Một khi còn sống sót, bọn hắn sẽ phải tiếp nhận thí nghiệm không có tính người cùng với nghiên cứu càng tàn khốc hơn, thẳng đến khi bọn hắn biến thành từng mảnh nhỏ, không còn có bất kỳ giá trị gì, đến lúc đó, nô lệ sống tàn tạ không chịu nổi sẽ bị tùy ý vứt bỏ như rác rưởi.

Ngay từ khi Quang Minh Điện được sáng lập, vì đối kháng với yêu thú, nghiên cứu lực lượng cùng với huyết mạch của bọn chúng, trước đó đã có không ít nhân loại cam nguyện kính dâng sinh mệnh, trở thành đối tượng thí nghiệm, thử nghiệm tầng tầng thí nghiệm bất khả tư nghị.

Đúng như Hoắc Pháp Vương nói, ở dưới ánh sáng tất ẩn giấu bóng tối, nhân loại quật khởi cùng với sinh sôi không có khả năng chỉ có ánh sáng.

Điều này ban đầu vốn là vì để nhân loại tiếp diễn cùng với truyền thừa, tạo ra một loại tập tục xấu, lại một mực bị tiếp tục kéo dài.

Ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên hoành không xuất thế, đã từng bức bách Quang Minh Điện huỷ bỏ cơ chế nô lệ sống.

Chỉ là tập tục xấu lâu năm như vậy, há có thể nói sửa liền sửa?

"Thật sự không ngờ được, lại vẫn có niềm vui ngoài ý muốn, chẳng những có thể hoàn thành Sơ Vương Tế, lại còn có thể bắt ngươi về." Nam tử mặc áo bào vàng có một chút hưng phấn nói.

Y nguyên bản là muốn mang Diệp Thiên đi, hoàn thành Sơ Vương Tế, không ngờ được vậy mà gặp được vật liệu thí nghiệm hoàn mỹ nhất Bắc Minh Cung tại nơi này.

Dạng kinh hỉ này khiến cho y cũng không nhịn được có một chút trở nên kích động.

"Cứu...cứu ta..." Diệp Thiên giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, hét to.

"Tiểu quỷ, thả gã ra!" Nam tử mặc áo bào vàng quăng ánh mắt tới, rơi ở trên người Vương Khung, thản nhiên nói.

"Thả gã?" Vương Khung khoát tay, Hắc Long Đao trực tiếp đâm vào bụng dưới của Diệp Thiên: "Sao phải thả?"

Cử động này khiến cho khuôn mặt của nam tử mặc áo bào vàng triệt để lạnh xuống.

"Ngươi có biết gã là ai hay không?"

"Chẳng lẽ gã là cha ngươi?" Vương Khung bỗng nhiên nhấc chân, đạp vào xương ngực của Diệp Thiên, tiếng xương gãy không ngừng vang lên, ánh mắt của hắn khẽ giương lên, lộ ra lãnh ý: "Ta đạp cha của ngươi, ngươi làm nhi tử có phải hay không muốn dập đầu một cái?"

"Ngươi sẽ hối hận!" Nam tử mặc áo bào vàng trầm giọng nói.

Ông!

"Ngươi nói cái gì?" Vương Khung đưa tay lại là một đao, xuyên thẳng vào đùi Diệp Thiên.

"Ngươi tại tìm chết!"

Ông! Lại là một đao!

Diệp Thiên đều đã sắp khóc, hận không thể đứng lên bịt cái miệng chó của Sát Mạch Hàn.

Nhưng Vương Khung căn bản không có cho gã cơ hội này, Hắc Long Đao ứng thanh chém xuống, lần này thì là nhắm vào ngay hộp sọ của gã.

Lôi quang tung hoành, quấn quanh thân đao màu đen, chiếu rọi ra phong mang sát phạt.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hắc Long Đao dừng ở giữa không trung.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Sát Mạch Hàn xuất hiện như quỷ mị, vậy mà dùng bàn tay ngăn trở phong mang Hắc Long Đao.

"Tiểu quỷ, ngươi còn quá yếu!"

Lời còn chưa dứt, lồng ngực của Vương Khung bị một cỗ quái lực xuyên thấu, máu đỏ bắn tung toé, cả người hắn thì bị cỗ lực lượng này đánh bay ra ngoài.

"Tiểu Diệp Tử!" Gã béo nghiêm nghị quát.

Diệp Mặc đã động, lực lượng hư vô như một bàn tay gắt gao nâng đỡ Vương Khung, nhưng mà lực lượng của đối phương quá mức đáng sợ.

Cả người Vương Khung trực tiếp bay vào trong núi.

Diệp Mặc cắn chặt răng, trên trán nổi gân xanh, máu mũi dâng trào, lộ ra vẻ chật vật.

Chương 397

"Não Thần Chi Quan! ? Năng lực không tồi!"

Đột nhiên, Sát Mạch Hàn quỷ dị xuất hiện ở trước người Diệp Mặc, đôi tròng mắt kia giống như vực sâu cất giấu khủng bố.

Diệp Mặc hét thảm một tiếng, cả người rung động kịch liệt.

Bàn tay lớn của Sát Mạch Hàn rơi xuống, trực tiếp chụp y tiến đến chỗ sâu nước hồ.

Ầm ầm!

Cơ hồ vào cùng thời khắc đó, thân thể của Sát Mạch Hàn bỗng nhiên trì trệ, Hỏa Chủng trong cơ thể của y bỗng nhiên bạo động lên, từ nơi sâu xa, dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào y, chiếu rõ chân thực, nắm giữ hết thảy.

"Tâm nhãn! ? Tư chất thật là hi hữu!" Sát Mạch Hàn xoay đầu lại, nhìn về phía Minh Hạo Nhiên, bốn mắt tương giao, Minh Hạo Nhiên hét thảm một tiếng, hai mắt chảy máu.

Sát Mạch Hàn đưa tay điểm nhẹ, bụng dưới của Minh Hạo Nhiên trực tiếp bị xuyên thủng, cả người nện vào trong vách núi.

Cơ hồ trong giây lát, Sát Mạch Hàn như sét đánh chớp giật, ngang nhiên xuất thủ, thực lực khủng bố cơ hồ là nghiền ép đám người.

"Mau chạy trốn, đi tìm Lão Vương!"

Gã béo động thân, ngăn cản đường đi của Sát Mạch Hàn.

Trái tim của Vương Khung mặc dù bị xuyên thủng, nhưng hắn thân mang Nguyên Sinh Khí, nhất thời hẳn là không chết được.

Lời nói rơi xuống, tất cả mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn hắn giống như dã thú vào lúc tai nạn tiến đến, chạy tứ tán.

"La Tam, ngươi hẳn phải biết rằng, trừ phi ngươi triệt để dung hợp với năng lực, nếu không sẽ không ngăn được ta." Sát Mạch Hàn thản nhiên nói.

"Ngươi có thể thử xem!" Gã béo cắn răng, xé rách áo, huyết khí toàn thân của gã giống như dung nham bắt đầu sôi trào, đồ đằng thần bí dần dần

hiển hiện.

"Tốt thôi, ta cũng muốn nhìn xem, vật liệu được gọi là thí nghiệm hoàn mỹ nhất đến cùng đã trưởng thành đến mức nào." Sát Mạch Hàn sinh ra hứng thú, ánh mắt y liếc xéo, nhìn Diệp Thiên tàn phế lạnh lùng nói: "Nhanh chóng khôi phục, hoàn thành Sơ Vương Tế!"

"Ta muốn giết Vương Khung trước!" Quanh người Diệp Thiên bị ngọn lửa màu tím đen quấn quanh, thân thể của gã bắt đầu khôi phục.

Sát Mạch Hàn nghe thế, hừ lạnh một tiếng.

"Không nên quên thân phận của chính mình, ngươi chẳng qua chỉ là một con côn trùng chia ra từ bên trong giáo mà thôi, Sơ Vương Tế mới là trọng yếu nhất."

Thân thể của Diệp Thiên run rẩy, ẩn náu hung quang trong mắt.

Sơ Vương Tế, Quang Minh Điện đã chờ ròng rã ba ngàn năm, tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào phá hư.

...

Lúc này, ở chỗ sâu Thiên Vương Sơn.

Vương Khung nằm ở phía trên một mảnh đầm lầy, lồng ngực của hắn trống rỗng, Nguyên Sinh Khí tự chủ vận chuyển, chậm rãi chữa trị trái tim của hắn.

"Đã bao nhiêu năm rồi, ta lại ngửi được khí tức cấm kỵ...hắn lại trở về..."

Thanh âm cổ lão truyền đến từ sâu trong lòng đất, đầm lầy phảng như một bàn tay khổng lồ, nhấn chìm Vương Khung.

Bóng tối vô tận giống như màn đêm vĩnh hằng.

Nước lạnh lẽo rơi ở trên mặt, Vương Khung chậm rãi mở hai mắt ra, động đen chỗ ngực cơ hồ đã khép lại, trái tim đập một cách yếu ớt.

Khả năng tái tạo của Nguyên Sinh Khí có thể xưng là nghịch thiên, chữa trị thương thế gần như sẽ chết này.

Lần này có thể nói là hiểm lại càng hiểm, nếu như lực lượng của Sát Mạch Hàn chếch đi nửa tấc, triệt để xuyên thủng trái tim của Vương

Khung, cho dù có Nguyên Sinh Khí cũng không có cách nào tái sinh.

Dù vậy, Vương Khung vẫn như cũ lọt vào trọng thương, qua nửa ngày thời gian, ý thức mới khôi phục.

"Thằng khốn, năng lực thật âm hiểm."

Vương Khung cắn răng, bắt đầu vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, Nguyên Sinh Khí triệt để kích hoạt, sinh cơ bàng bạc quán thông toàn thân, một thân huyết khí tràn vào lồng ngực.

Một lát sau, lực lượng của Vương Khung rốt cuộc khôi phục hơn phân nửa.

Hắn lấy ra linh tuyền từ bên trong Hỏa Giới, Hoàng Thiên Ngọc Đạo, còn có không ít dược tề, đều là La Thanh Nguyên kín đáo đưa cho hắn trước khi đi, rất nhiều trong đó đều là bí dược của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, độ trân quý không thua kém Lục Thần Khu Văn Thủy của hắn, hiện nay toàn bộ đều có đất dụng võ.

Vương Khung uống từng ngụm lớn linh tuyền khôi phục tinh lực, ăn một nhúm Hoàng Thiên Ngọc Đạo khôi phục thể lực, các loại dược tề trân quý rót vào trong miệng, khôi phục thương thế.

Ở dưới sự luyện hóa của chân nguyên bàng bạc, thương thế của hắn cấp tốc khép lại, lực lượng cũng khôi phục một lần nữa.

"Thằng khốn Quang Minh Điện, ngươi chờ đó cho lão tử." Vương Khung lau miệng, sát cơ đại động.

Cho đến trước mắt, Sơ Vương Tế đã triệt để mất khống chế.

Coi như là đồ đần cũng nhìn ra được, Sơ Vương Tế lần này bất đồng so với dĩ vãng, không chỉ để cho đồng môn giết chóc, ngay cả cao thủ Quang Minh Điện cũng đều xuất hiện.

Chuyện này quá khác thường.

Những cao tầng, đại lão kia vậy mà thờ ơ, hiển nhiên bọn hắn là ngầm đồng ý dạng quy tắc cùng với hành vi này, chuyện này lại càng thêm không thể tưởng tượng.

Mặt khác, tầm quan trọng của Diệp Thiên đối với Quang Minh Điện

cũng nằm ngoài dự đoán của Vương Khung.

"Trong này đến cùng cất giấu bí mật gì?" Vương Khung trăm mối vẫn không có cách nào giải.

"Người trẻ tuổi, qua đây đi!" Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên, quanh quẩn trong hang động u ám.

Vương Khung sợ hãi cả kinh, lúc này mới phản ứng được, thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

"Ngươi là ai?"

"Nơi này có chân tướng ngươi muốn." Giọng nói già nua vang lên một lần nữa.

Vương Khung kinh nghi bất định, hơi có một chút do dự, đi vào bên trong cổ động.

Ông! Sâu trong cổ động, một cỗ khí tức nguyên thủy u mê đang ngọ nguậy, truyền ra tần suất kỳ dị.

Dạng tần suất này khiến cho Hắc Long Đao trong tay Vương Khung cũng hơi rung động, giống như gặp phải đại khủng bố vậy.

Chuyện này khiến cho Vương Khung càng cảm thấy kinh dị.

Một lát sau, cổ động đi đến phần cuối, trước mặt sáng tỏ thông suốt.

Chương 398

Ở phía dưới mái vòm cực lớn, những ống đá mảnh mai đan xen vào nhau, kéo dài từ sâu trong cổ động, giống như mạch máu của con người.

Những ống đá này gắn vào một thạch thai (bào thai đá).

Bên trong thạch thai khắc đầy phù văn, được bao phủ bởi một đại ấn, tạo hình kì lạ, giống như rèn đúc từ thú cốt.

"Đây...đây là cái gì?" Vương Khung sợ hãi hỏi.

Thạch thai trước mắt hơi hơi chập trùng, như là trái tim đang nhảy nhót, thậm chí, Vương Khung cũng đều có thể nhìn thấy bên trong thạch thai có một bóng người, khí tức đối phương phát ra khiến cho Vương Khung cảm thấy bất an mãnh liệt, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể xao động không thôi, Hắc Long Đao cũng đều phát ra thanh âm than nhẹ.

"Đây...đây là thứ quỷ gì?" Vương Khung kinh nghi nói.

Ở dưới Thiên Vương Sơn, vậy mà cất giấu đồ vật quỷ dị như thế này?

Vương Khung cảm giác được, thạch thai này đang hấp thụ linh khí của cả tòa Thiên Vương Sơn.

Nói một cách khác, Thiên Vương Sơn giống như mẫu thể, đang dựng dục thạch thai này.

Ở chỗ Sơ Vương Tế, cất giấu đồ vật tà tính như này, nói là trùng hợp, Vương Khung đánh chết cũng đều không tin.

"Đây là Thiên Vương Pháp Thần Thai!" Giọng nói già nua vang vọng ở bên trong cổ động.

Trái tim của Vương Khung bỗng đập mạnh, bỗng nhiên quay đầu, nghẹn ngào kêu lên: "Là ai?"

Trong hang động cổ lão, thạch thai thần bí nổi lên hào quang ly hợp.

Vương Khung đảo mắt nhìn, lúc này mới phát hiện ra có những bộ xương khô ngồi xếp bằng ở tám góc chung quanh, tất cả đều bị trói bằng xích đá, trấn áp dưới thạch thai.

"Con bà nó...gặp quỷ rồi..." Vương Khung giật giật mí mắt, lông tơ toàn

thân dựng đứng.

"Không cần kinh hoảng, ta đã là người chết!" Đột nhiên, một trong những bộ xương khô cất tiếng nói.

"..."

Hai mắt của Vương Khung trợn to, chính là vì người đã chết, hắn mới hoảng sợ a!

"Là vị tiền bối nào đang nói đùa với ta?"

"Hoắc Pháp Vương không kiêng kị gì, đánh cắp vận khí của trời, không chỉ sát hại Thiên Vương Môn nhất mạch chúng ta, còn luyện hóa tất cả những cao thủ trong môn chúng ta, biến thành chất dinh dưỡng chế tạo kiện Viêm Binh này." Bộ xương khô điềm nhiên nói.

Vào lúc Thiên Vương Môn toàn thịnh, tám người mạnh nhất trong môn, được xưng là tám đại Thiên Vương.

Từ trước đến nay, phàm là có thể kế thừa cái danh hiệu này, đều là cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ.

Một đời kia, Thiên Vương Môn càng là đạt tới đỉnh phong, sinh ra tám đại Thiên Vương mạnh nhất từ trước đến nay.

Bọn hắn vốn còn cho rằng sẽ có thể đẩy vinh quang của Thiên Vương Môn lên một đỉnh cao mới, truyền đạo trong nhân gian, có địa vị ngang nhau cùng với Quang Minh Điện, làm lung lay nền tảng của Quang Minh Điện.

Nhưng mà, không ai ngờ được, bên trong một đời Quang Minh Điện kia sinh ra một vị ngoan nhân, một vị nam nhân đã tranh đấu cả đời cùng với Lâm La Thiên.

Hoắc Pháp Vương!

Y vì luyện chế Thiên Vương Pháp Thần Thai, trực tiếp phong ấn tám đại Thiên Vương của Thiên Vương Môn ở đây, bị cỗ thạch thai này thôn phệ luyện hóa ngày đêm, như là thức ăn.

Kiểu chết này, có thể nói là cực kỳ bi thảm.

Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra, bộ xương khô này còn có một tia chấp niệm bất diệt, còn sót lại đến hôm nay.

"Tiền bối, loại đồ vật này đến cùng là cái gì?" Vương Khung chỉ chỉ cỗ thạch thai kia, hỏi.

"Đó là Viêm Binh mạnh nhất mà Hoắc Pháp Vương chế tạo!"

"Viêm Binh mạnh nhất! ?" Vương Khung lộ ra vẻ nghi hoặc.

Viêm Binh, là thần binh lợi khí cần thiết để dung hợp cùng với Hỏa Chủng vào lúc đột phá tới cảnh giới Dung Khí.

Theo lý thuyết, loại tồn tại giống như Hoắc Pháp Vương kia, coi như chế tạo ra Viêm Binh cao nhất cấp cũng là sự tình hạ bút thành văn, cần gì phải hao phí ba ngàn năm thời gian?

"Người trẻ tuổi, ngươi hẳn là vì tham gia Sơ Vương Tế mà tới?" Bộ xương khô đột nhiên hỏi.

Vương Khung khẽ gật đầu.

"Sơ Vương Tế, nguyên bản là sự tiếp nối của trận tranh đấu giữa Hoắc Pháp Vương cùng với Lâm La Thiên." Bộ xương khô cười lạnh nói.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung nhíu mày, hỏi.

"Ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên dọc theo Táng Viêm Hà, xuyên qua sinh mệnh cấm khu, đi đến chân trời, trở thành đệ nhất cao thủ dưới tinh không, nhưng mà ai cũng không biết, y đã mang về một chút đồ vật từ chân trời." Bộ xương khô ung dung thì thầm.

"Là thứ gì?" Vương Khung hiếu kỳ hỏi.

"Đó là di sản của Lâm La Thiên, được y đặt tại Thiên Khải Bảo Khố...ở đó có mọi thứ thuộc về y..."

"Thiên Khải Bảo Khố! ?" Trong lòng của Vương Khung động tâm.

Đây chính là truyền thuyết chân chính, di sản của Lâm La Thiên, có liên quan cùng với chân trời.

"Di sản của y đến cùng là cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Tất cả mọi người đều muốn biết, nhưng mà, Thiên Khải Bảo Khố là trò chơi cuối cùng mà Lâm La Thiên chơi cùng với cái thế giới này, không có ai có thể tuỳ tiện phá cục, cho dù là Hoắc Pháp Vương cũng đều không thể."

"Y cũng đều không được? Như vậy chẳng phải là không người nào có thể?"

"Lâm La Thiên đã từng nói, y sẽ lưu mọi thứ cho người hữu duyên, Thiên Khải Bảo Khố cứ cách mỗi ba mươi ba năm sẽ mở ra một lần." Bộ xương khô tiếp tục nói.

"Tu sĩ có tu vi từ cảnh giới Dung Khí trở xuống tiến vào, tỉ lệ tử vong thấp hơn nhiều, nhưng một khi cảnh giới Linh Lô bước vào, cơ hồ là cửu tử nhất sinh."

"Cho nên, Hoắc Pháp Vương lúc tuổi già đã sinh ra một cái ý nghĩ to gan...y muốn chế tạo một kiện Viêm Binh mạnh nhất, tạo ra cường giả cảnh giới Dung Khí mạnh nhất từ xưa đến nay, phá vỡ bố cục của Lâm La Thiên, lấy được Thiên Khải Bảo Khố."

Giọng nói của bộ xương khô tĩnh mịch và sâu thẳm, quanh quẩn ở bên trong cổ động.

Chương 399

"Một năm kia, Hoắc Pháp Vương xuất thủ, huỷ diệt Thiên Vương Môn nhất mạch chúng ta..."

"Cũng chính là một năm kia, Sơ Vương Tế bắt đầu!"

Trái tim của Vương Khung bỗng đập mạnh, mơ hồ đoán được cái gì.

Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương huỷ diệt Thiên Vương Môn nhất mạch, mở ra Sơ Vương Tế.

Trên thực tế, y là vì chế tạo Viêm Binh mạnh nhất - Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Vị cự đầu vô thượng này, luyện cả toà Thiên Vương Sơn thành dung lô, dùng để uẩn dưỡng thạch thai.

"Người trẻ tuổi, ngươi đã đoán được chưa?" Bộ xương khô lo lắng nói.

"Sơ Vương Tế, mỗi năm năm có không biết bao nhiêu thiên kiêu nuốt hận, chôn vùi ở bên trên Thiên Vương Sơn này, trở thành chất dinh dưỡng của kiện Viêm Binh này..." Bộ xương khô công bố chân tướng tàn bạo.

"Chiến ý, cảm xúc, lực lượng thậm chí là máu thịt của những thiên kiêu kia...đều là chất dinh dưỡng tốt nhất uẩn dưỡng kiện Viêm Binh này..."

"Mấu chốt nhất là, Sơ Vương mỗi một thời đại không chỉ có thể tiến vào Quang Minh Điện tu luyện, thậm chí còn có thể thu được Sơ Vương tẩy lễ, đó là một loại nghi thức cổ xưa, có thể làm cho người ta thoát thai hoán cốt, Hỏa Chủng thuế biến." Bộ xương khô cười nhạo nói.

"Trên thực tế, đó chẳng qua là chuyển hóa chính mình thành tế phẩm mà thôi..."

"Cái gì?" Vương Khung nhíu mày, quả thực không thể tin được.

"Sơ Vương Tế, cũng là tế Sơ Vương, sau khi Sơ Vương mỗi một thời đại chết, đều sẽ về tới đây một lần nữa, dùng thân làm tế, dung nhập vào bên trong Thiên Vương Pháp Thần Thai, trở thành một bộ phận của nó..."

Vương Khung nghe đến sững sờ.

Thiên Vương Pháp Thần Thai là bực Viêm Binh nào? Không chỉ muốn

hao phí ba ngàn năm thời gian, thậm chí còn phải cử hành Sơ Vương Tế, dùng nhiều đệ tử như vậy để làm tế phẩm.

Liền ngay cả Sơ Vương các đời cũng đều lọt vào tính toán!

"Người trẻ tuổi, ngươi đã quá coi thường kiện Viêm Binh này, Hoắc Pháp Vương là nhân vật bậc nào, khí phách của y di tắc thiên địa, đây là một trong số những kiệt tác cả đời của y."

"Vì luyện chế kiện Thiên Vương Pháp Thần Thai này, y không biết đã huỷ diệt bao nhiêu đạo thống, dung nhập bao nhiêu linh vật..."

"Trong đó liền có chí bảo của Thiên Vương Môn chúng ta." Bộ xương khô thở dài nói.

Chí bảo Thiên Vương Môn, là một tòa thạch tượng cổ xưa, tên là Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, người bình thường chỉ cần quan tưởng toà thạch tượng này, liền có thể dấy lên Hoả Chủng.

Vương Khung nghe thế, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

"Vào thời điểm nhân loại mới vừa thức tỉnh Hỏa Chủng, cũng không có hệ thống tu hành như hiện tại, phương pháp thức tỉnh Hỏa Chủng lúc đó đều có bất đồng..."

"Tổ sư của Thiên Vương Môn chúng ta luyện chế ra bức tượng đá này, bất cứ người nào quan tưởng nó, đều nhất định có thể thức tỉnh Hỏa Chủng."

Vương Khung nghe đến mức con mắt tỏa ánh sáng, trong lòng nóng lên, vẻ tham lam lộ rõ trên mặt.

"Tiểu quỷ, ánh mắt của ngươi như vậy là sao?" Bộ xương khô hỏi.

"Tiền bối, chí bảo Thiên Vương Môn sao có thể rơi vào trong tay đám khốn kiếp Quang Minh Điện kia, văn bối bất tài, nguyện ý đặt mình vào nguy hiểm, giương cao chính nghĩa, đoạt lại kiện chí bảo này." Vương Khung không che giấu sự tham lam của mình một chút nào.

Bộ xương khô đột nhiên động một cái, phảng phất như muốn xác chết vùng dậy.

"Tiền bối, ngươi cứ nói chuyện, ta có thể tự mình làm." Vương Khung

vội vàng nói.

"Ngươi không giống với đệ tử Quang Minh Học Cung bình thường..." Nói đến đây, bộ xương khô dừng một chút, hình như có thâm ý nói: "Loại người nếu như ở bên trong môn chúng ta, liền gọi là khi sư diệt tổ..."

"Tiền bối, không thể nói như thế, ta là đệ tử Quang Minh Học Cung, không phải là đệ tử Quang Minh Điện..." Vương Khung lộ ra thần sắc lãnh đạm nói.

"Nói hay lắm! Ta liền thích dạng người vô pháp vô thiên như ngươi..." Bộ xương khô hét lớn một tiếng, nếu như y có thể động, nhất định sẽ vỗ bàn đứng dậy.

"Nếu như là vào ba ngàn năm trước, bản tọa nhất định sẽ thu ngươi làm đồ đệ, có một đệ tử tốt như ngươi ở bên cạnh, tổ sư có linh..." Bộ xương khô thở dài.

Vương Khung nghe thế, khóe miệng giật giật mất tự nhiên, sợ đối phương kéo hắn theo làm bồi bạn.

"Có lẽ có thể thử xem." Bộ xương khô nói một câu, khiến cho Vương Khung sửng sốt một chút.

Thiên địa lương tâm, hắn cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, dù sao, kiện chí bảo vô thượn kia bị Hoắc Pháp Vương luyện hóa ba ngàn năm, há lại là hắn có thể nhúng chàm?

"Người trẻ tuổi, khí phách của ngươi vẫn còn quá nhỏ, Thiên Vương Pháp Thần Thai - kiện Viêm Binh mạnh nhất do Hoắc Pháp Vương chế tạo này không biết dung hợp bao nhiêu thiên địa kỳ trân..." Bộ xương khô cười nói, bên trong ngôn ngữ lộ ra mê hoặc thật sâu.

"Cỗ thạch thai này, bản thân liền là một tòa bảo khố, bên trong uẩn tàng vô số bảo bối, cũng không chỉ là thạch tượng của Thiên Vương Môn chúng ta..." Bộ xương khô tiếp tục nói.

"Có nhìn thấy khối đại ấn kia không?"

Ánh mắt của Vương Khung đảo qua, phía trên thạch thai, khối đại ấn cổ lão kia, dường như hòa làm một thể cùng với nó.

"Đó chính là tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố...nhiều đồ tốt như vậy...ngươi không động tâm sao?"

Vương Khung nuốt một ngụm nước bọt, lau khóe miệng, rất tự giác khẽ gật đầu.

"Tiền bối, ta có thể lấy hết không?" Vương Khung nghiêm túc hỏi.

"..."

Bộ xương khô sửng sốt một chút, y phát hiện ra, vị hậu bối Quang Minh Học Cung trước mặt này hoàn toàn vượt qua dự liệu của y, dường như cũng không cần mê hoặc.

Ranh giới của người này trẻ tuổi so với y tưởng tượng...không…người trẻ tuổi này dường như căn bản cũng không có ranh giới...

"Chuyện này...chuyện mà ngươi nói..." Bộ xương khô nghẹn lời một lúc, loại chuyện này y cũng đều không có nghĩ tới.

Thủ đoạn còn sót lại của Hoắc Pháp Vương lợi hại cỡ nào, có thể thâu thiên hoán nhật, kiếm ra một chén canh đã được tính là mạo hiểm lớn bằng trời, nếu như lấy hết, chỉ sợ Quang Minh Điện cũng sẽ vỡ tổ.

Chương 400

Ầm ầm! Đúng lúc này, Thiên Vương Sơn chấn động không thôi, ống đá trong cổ động nổi lên hào quang màu đỏ.

Thạch thai thần bí hơi hơi chập trùng, rốt cuộc không áp chế nổi khí tức đáng sợ.

"Thiên Vương Pháp Thần Thai đã sắp xuất thế, ba ngàn năm, chờ đợi ba ngàn năm a..." Bộ xương khô lạnh lùng thở dài.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, hắn cảm thấy khí tức giết chóc.

Từng tính mệnh bị thu gặt, trở thành chất dinh dưỡng của cỗ thạch thai này.

"Chết tiệt!" Vương Khung cắn răng.

Hắn có thể tưởng tượng được, Sát Mạch Hàn cùng với Diệp Thiên nhất định đang đại khai sát giới ở bên ngoài.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung đều là người sống sờ sờ, thậm chí có một số còn là bằng hữu tốt của Vương Khung, hiện nay cứ như vậy bị tàn sát, dùng máu tươi đổ vào dã tâm của Quang Minh Điện.

"Ở phía dưới ánh sáng, tất tiềm ẩn bóng tối..."

"Người trẻ tuổi, sát tâm của ngươi đã nổi lên, muốn phản nghịch quang minh sao?" Giọng nói của bộ xương trắng vang lên một lần nữa, lộ ra mê hoặc thật sâu.

"Dạng quang minh này, không có bất luận giá trị theo đuổi gì." Vương Khung lạnh lùng nói.

"Ngươi rất giống một người..." Bộ xương trắng đột nhiên nói: "Hơn hai trăm năm trước, Quang Minh Học Cung cũng dinh ra một vị đệ tử, kinh tài tuyệt diễm, hoành hành không sợ."

"Khác biệt so với ngươi, một năm kia y thu hoạch được danh hào Sơ Vương, vinh quang gia thân, tiến vào Quang Minh Điện."

"Nhưng về sau, quỹ tích vận mệnh của các ngươi ngược lại là có một

chút tương tự."

"Có ý tứ gì?" Vương Khung cau mày nói.

"Kia người mưu phản Quang Minh Điện, trở thành Sơ Vương duy nhất không có bị hiến tế bên trong lịch sử, cũng chính là bởi vì lần biến cố này, Sơ Vương Tế lần này mới khác so với những lần khác, bọn hắn muốn lấp đầy chỗ thiếu sót này, liền cần phải dâng lên càng nhiều máu thịt cùng với Hỏa Chủng."

Vương Khung lộ ra vẻ chợt hiểu, chẳng trách quy tắc Sơ Vương Tế lần này lại khác biệt như thế, hoá ra trước đây đã từng có một vị Sơ Vương phản bội chạy trốn.

Kế hoạch bồi dưỡng Thiên Vương Pháp Thần Thai xuất hiện sai lầm.

"Là người nào mà lại lợi hại như vậy?" Vương Khung vô thức hỏi.

"Ngươi có lẽ nghe đã từng nói!"

Vương Khung khẽ giật mình, nhất thời không hiểu ra sao.

"Người kia sau khi rời khỏi Quang Minh Điện...sáng lập ra một thế lực khổng lồ khác..."

"Ngươi đang nói..." Ánh mắt của Vương Khung hơi nhảy, dường như đoán được điều gì.

"Hắc Ám Giáo Hội!"

Hắc Ám Giáo Hội, quái vật khổng lồ ẩn tàng trong thế gian.

Quang Minh Học Cung trước đây đã từng phát động nhiều lần vây quét, cũng đều không thể tiêu diệt Hắc Ám Giáo Hội, hơn hai trăm năm, Hắc Ám Giáo Hội liền trưởng thành đến tình trạng như thế, Hắc Ám Giáo Hội có lực lượng khó có thể tưởng tượng.

Vương Khung không ngờ được, người sáng lập Hắc Ám Giáo Hội vậy mà đến từ Quang Minh Điện.

"Thật đúng là giống như Hoắc Pháp Vương nói, ở phía dưới quang minh, tất giấu hắc ám." Vương Khung cười lạnh nói.

Ầm ầm! Cỗ thạch thai kia dùng tần suất kì lạ chấn động, ống đá nối liền với nó bắt đầu tróc ra, phù văn thần bí nổi lên hào quang rực rỡ, lạc ấn ở

phía trên thạch thai.

Ánh vàng rủ xuống từ trên trời, cộng hưởng cùng với thạch thai.

"Quang Minh Điện đã tìm ra được yêu nghiệt chân chính, một khi dung hợp cùng với Thiên Vương Pháp Thần Thai, sẽ trở thành cường giả cảnh giới Dung Khí mạnh nhất, có lẽ sẽ thật sự có khả năng đánh vỡ thần thoại, lấy được di sản của Lâm La Thiên." Bộ xương khô thở dài nói.

Một bóng người ẩn hiện ở cuối ánh sáng vàng, tại Quang Minh Điện xa xôi, bắt đầu tiếp nhận Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều cảm nhận được sự khủng bố của người này, thậm chí hắn còn bắt giữ được một tia khí tức quen thuộc, thoáng qua tức thì, không dễ nắm bắt.

"Diệp Thiên! ?" Ánh mắt của Vương Khung đột nhiên nhảy, lộ ra vẻ kinh nghi.

Người này có tư chất kinh thiên, là truyền nhân chân chính của Quang Minh Điện, trên người của y vậy mà có dao động sinh mệnh của Diệp Thiên, đây quả thực là sự tình có một chút không thể tưởng tượng.

"Có gì đó khác lạ, hình như là..." Sắc mặt của Vương Khung hơi trầm xuống, mơ hồ có suy đoán, trong lòng dâng lên một ý nghĩ điên cuồng.

"Còn xin tiền bối giúp ta một chút sức lực." Vương Khung cắn răng nói.

"Hậu bối ngoan, tặng cho ngươi tạo hoá." Bộ xương khô ánh lên một tia trong suốt như pha lê, trong suốt như ngọc.

Ầm ầm! Vào lúc này, Thiên Vương Sơn phảng phất như khôi phục, tám bộ xương cốt bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành tám luồng ánh sáng trắng phóng lên tận trời, hòa làm một thể cùng với Thiên Vương Sơn.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Vương Pháp Thần Thai, một pho tượng đá hiển hiện, Thiên Vương trừng mắt, cầm nghiệp hỏa trong tay, pháp tướng trang nghiêm, như thiên như thần.

Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng!

"Ba ngàn năm sau, Thiên Vương Môn chúng ta rốt cuộc cũng hoà vào ánh sáng. Người trẻ tuổi, hi vọng ngươi có thể kế thừa y bát của Thiên

Vương Môn chúng ta, để Hỏa Chủng trên thế gian này...bất diệt...trời sinh vạn vật, đều có thể làm Vương...người người...đều là Thiên Vương...ý nguyện to lớn của Thiên Vương Môn chúng ta...phó thác cho ngươi…Quang Minh Điện...ngàn vạn năm sau...chung quy cũng đã không phải là Quang Minh Điện năm đó..."

Giọng nói già nua vang lên bên tai Vương Khung, chấp niệm bất diệt kia rốt cuộc vào một khắc Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng hiển hiện, tan thành mây khói.

Tiền bối Thiên Vương Môn dùng lực lượng cuối cùng kích hoạt Thiên Vương Sơn, không duyên cớ đưa tặng cho Vương Khung một phần tạo hoá lớn bằng trời.

"Tiền bối anh linh đi xa, vãn bối nhất định sẽ không phụ trọng thác." Trong lòng Vương Khung sinh kính sợ, chắp tay nói.

Công bằng mà nói, cường giả nhân loại ban đầu thật sự là lòng mang thương sinh, không sợ hãi và vị tha, trong mắt bọn họ chỉ có tương lai của nhân loại và sự tiếp diễn của Hoả Chủng.

Chương 401

Vì lý tưởng này, có thể hy sinh mọi thứ, bỏ đi máu thịt, sống lưng bất khuất, chống lên một phiến thiên địa cho nhân loại.

Chỉ có như vậy, mới thực sự xứng đáng được gọi là khai sáng, được gọi là thuỷ tổ, là linh hồn của nhân loại.

"Quang Minh Điện, lần này, ta sẽ cạy nền móng của các ngươi." Vương Khung lạnh lùng nói.

Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng nở rộ huyền quang, chụp vào Vương Khung.

Lúc này, hai cỗ khí tức cơ hồ hòa làm một thể, cơ hồ là trong nháy mắt, Vương Khung liền thu hoạch được sự công nhận của bức tượng đá này.

"Ba ngàn năm, lực lượng cũng đều sắp bị hút khô." Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Thân là chủ nhân mới của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, hắn rất nhanh liền thấy rõ tình trạng của món chí bảo này.

Dù sao thì bị cỗ thạch thai này hút ba ngàn năm, có thể bảo lưu lại đã là không dễ, một khi bị cỗ thạch thai này thực sự dung hợp, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng sẽ không còn tồn tại, triệt để trở thành một bộ phận của thạch thai.

Nhưng, tất cả những chuyện này đều bởi vì Vương Khung xuất hiện liền biến thành không có khả năng.

"Lại đây!" Vương Khung vẫy bàn tay lớn một cái, thạch tượng liền muốn nhảy ra ngoài từ bên trong Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Ầm ầm! Đột nhiên, ở sâu trong thạch thai, một cỗ ý chí khủng bố thao thiên phóng lên tận trời, huy hoàng lồng lộng, như vực sâu vô tận, giáng lâm đến nhân thế.

Tâm thần của Vương Khung khuấy động, Hỏa Chủng màu đen cũng đều suýt nữa dập tắt, chân nguyên trong cơ thể rốt cuộc không khống chế nổi.

"Đây...đây là..." Vương Khung không khỏi run lên.

Cỗ ý chí ẩn tàng ở sâu trong thạch thai này quả thực không giống như những gì nhân thế có, nó rộng rãi vô biên, phảng phất như không có phần cuối.

Ứng đối với nó, như thể ứng đối với trời.

Vương Khung ngay cả dũng khí phản kháng cũng đều không có.

Dần dần, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng cũng đều sắp bị nó đoạt lại.

"Ý chí của Hoắc Pháp Vương, lại vẫn chưa có tuyệt diệt."

Đúng lúc này, một giọng nói cuồng bá vang vọng, ngay sau đó, một đạo lưu quang bay ra từ trong cơ thể Vương Khung, nở rộ vạn đạo lôi đình trong không trung.

"Đây là...miếng sắt! ?" Vương Khung trừng to mắt.

Miếng sắt này chính là miếng sắt hắn lấy được từ chỗ của Cố Trường Phong, vết rỉ loang lổ, phía trên lạc con số 73.

Không ngờ được, vậy mà lại hiển hóa vào lúc này.

"Hoắc Pháp Vương...nam nhân này quả nhiên là không kiêng kị gì, vậy mà nhúng chàm lực lượng cấm khu, dung nhập vào bên trong cỗ thạch thai này..."

Miếng sắt loang lổ nở rộ lôi đình, cứng rắn ngăn trở ý chí giấu ở bên trong thạch thai.

"Bản tọa vừa vặn có thể mượn nhờ cỗ lực lượng này ban tặng cho ngươi."

Đột nhiên, lôi đình màu đen hiện lên từ bên trong miếng sắt, ở dưới sự tẩy luyện của thạch thai, lôi đình màu đen trở nên càng tinh khiết, dung nhập vào trong cơ thể Vương Khung.

Vào lúc này, Vương Khung phảng phất như đặt mình vào trong biển lôi màu đen vô tận.

Hắn có thể cảm nhận được sự khủng bố của loại lực lượng này, loại lực lượng hủy diệt thuần túy kia, dường như không thể ngăn cản, có thể phá diệt vạn pháp, dập tắt Hỏa Chủng.

Loại lực lượng này tuyệt không nên xuất hiện trên nhân thế, cũng tuyệt đối không phải là nhân loại có thể gánh chịu.

"Nếu như có thể chuyển hóa ngươi, bản tọa có lẽ sẽ có thể xông phá tòa lồng giam này..." Miếng sắt loang lổ vết rỉ phát ra một tràng cười quái dị.

Gã bắt đầu đánh cắp lực lượng của Thiên Vương Pháp Thần Thai, chuyển hóa thành lôi đình màu đen, quán chú đưa vào trong cơ thể Vương Khung.

Thân thể của Vương Khung dần dần năng lượng hóa, máu thịt dung hợp cùng với lôi đình màu đen, tiến hóa thành kết cấu mới.

Lực lượng của Vương Khung càng trở nên khủng bố, chân nguyên thuế biến, nổi lên từng tia từng tia lôi quang màu đen.

Mặc dù vẫn như cũ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu, nhưng thực lực của hắn cơ hồ tăng vọt gấp năm lần không thôi.

"Thực sự là chất dinh dưỡng không tồi..."

Đúng lúc này, Vương Khung chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt của hắn giống như đúc thành từ lôi quang, nổi lên màu đen kịt.

"Hả?" Miếng sắt loang lổ vết rỉ khẽ run lên, gã không ngờ được, ở trong quá trình lực lượng cấm kỵ chuyển hóa này, Vương Khung lại vẫn có thể bảo trì ý chí.

"Hoá ra loại đồ vật này cất giấu lực lượng đáng sợ như vậy...là nhờ có ngươi...ta mới có thể đánh cắp lực lượng của Thiên Vương Pháp Thần Thai...đương nhiên còn có ngươi..." Vương Khung cười lạnh nói.

Miếng sắt loang lổ vết rỉ bỗng nhiên trầm xuống: "Tiểu quỷ, ngươi..."

"Dung hợp!" Giọng nói của Vương Khung quanh quẩn ở bên trong cổ động.

Đột nhiên, vảy rồng trong cơ thể hắn bỗng nhiên nổi lên, điên cuồng hấp thu lôi đình màu đen cùng với lực lượng Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Cùng lúc đó, chính giữa Hỏa Chủng màu đen, hư ảnh đoá hoa sen lại hiển hiện một lần nữa, trên cánh hoa xuất hiện một đầu đại giao lớn, đầu đại giao kia phảng phất như bị cảm hoá, vậy mà trực tiếp bay ra từ trong

Hỏa Chủng, dung nhập vào bên trong vảy rồng.

Lôi đình màu đen lấp lóe, thai khí bốc lên!

Đây là một lần dung hợp trước nay chưa từng có, vảy rồng thần bí phát sinh biến hóa bất khả tư nghị, lực lượng đáng sợ phun ra nuốt vào ở trong cơ thể Vương Khung.

Vào lúc này, Vương Khung bắt đầu điên cuồng thuế biến!

Tại Thiên Vương Sơn, cột sáng màu vàng kết nối với thiên địa.

Một loạt vết nứt màu máu lan rộng trên mặt đất, giống như các đường gân trên cơ thể con người.

Ở nơi cốt lõi, khí tức kinh khủng thần bí như ẩn như hiện, giống như một sinh linh đáng sợ sắp thức tỉnh.

Cỗ khí tức kia nhận sự dẫn dắt của cột sáng màu vàng, có xu thế dung hợp với cùng với nó.

"Chuyện này là...người điên Hoắc Pháp Vương kia...y đã thực sự làm được?"

Chương 402

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt của U Hoàng Trường công chúa triệt để biến đổi, nàng nhìn về phía Vương Huyền Cương, nhìn về phía nam tử áo xám bên cạnh, trong mắt tràn ngập thần sắc chấn kinh.

Bên trong bí các Tần Hoàng Đình có một cuốn sách cổ, ở phía trên ghi chép rất nhiều bí mật.

Trong đó liền có nhắc tới, Hoắc Pháp Vương đã từng thu được một phần bản vẽ cổ di tích tại sinh mệnh cấm khu, đồ vật trong đó là không thể tưởng tượng, khiến cho trời cũng kiêng kỵ.

Về phần cụ thể là cái gì, ai cũng không biết.

Nhưng Tần Hoàng đã từng nhận xét rằng nội dung ghi trong bản vẽ, nghi ngờ là một loại phương pháp bồi dưỡng sinh vật nào đó.

Hoắc Pháp Vương không chỉ có trí tuệ thông thiên, càng là có khí phách cái thế, y cải tiến loại phương pháp này, sáng tạo ra một loại phương pháp luyện chế Viêm Binh, một khi thành công, sẽ kinh thiên động địa, che đậy nhân thế.

Nhưng mà, loại phương pháp này đụng vào cấm kỵ, vẻn vẹn chỉ là vật liệu cần thiết liền đã là cả thế gian khó tìm, bởi vậy kế hoạch này liền bị gác lại.

Hiện nay, U Hoàng Trường công chúa rốt cuộc cũng tỉnh ngộ, ba ngàn năm nay, Quang Minh Điện chưa bao giờ từ bỏ kế hoạch này.

Đám điên này cũng không có khả năng từ bỏ lực lượng khiến cho người ta mê say như thế này.

Cái gọi là Sơ Vương Tế, chính là nghi thức luyện chế kiện Viêm Binh mạnh nhất này.

Bọn hắn hao phí ba ngàn năm thời gian, rốt cuộc cũng sắp chế tạo thành công kiện binh khí cấm kỵ này, triệt để hoàn thành tâm nguyện của Hoắc Pháp Vương.

"U Hoàng Trường công chúa...ngươi hẳn phải biết rằng, Quang Minh

Điện vẫn là Quang Minh Điện trước đây, cao cao tại thượng, không thể lay động..." Nam tử áo xám nói chuyện.

Thanh âm của y trầm thấp, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Một khi dung hợp kiện Viêm Binh mạnh nhất này, không đến hai mươi năm, Quang Minh Điện sẽ đản sinh ra một vị cao thủ đủ để trấn áp thế gian, vô địch thiên hạ."

Lời nói này rất hùng hồn, quanh quẩn trong thiên địa, tràn ngập tự tin, phảng phất như lời y nói chính là tương lai.

Trong lòng mọi người đều chùng xuống.

Khí phách của Quang Minh Điện quá lớn, hao phí ba ngàn năm thời gian, một khi thành công, có lẽ thật sự có thể tạo ra được cao thủ vô địch thiên hạ.

Đến thời điểm đó, Tần Hoàng, Thập Nhị Vương Tọa, Hắc Ám Giáo Hội...đều sẽ bị Quang Minh Điện trấn áp.

Đối với loại khả năng này, sẽ không có người nào hoài nghi.

"Quang Minh Điện...không thẹn là thế lực cổ xưa nhất..."

"Hoắc Pháp Vương tung hoành tuyệt đại, có ảnh hưởng trong ba ngàn năm...vô địch thiên hạ, hoành không xuất thế!"

"Sơ Vương Tế...hoá ra đây mới là chân tướng..."

Trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy nặng nề, thủ đoạn cùng với tính toán của Quang Minh Điện làm cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi.

Một kế hoạch được thực hiện trong ba nghìn năm, trên thế gian hiện nay, ngoại trừ Quang Minh Điện, chỉ sợ là không có ai có được dạng ánh mắt cùng với khí phách này.

Nơi xa, ở phía dưới cột sáng màu vàng, Diệp Thiên ngồi xếp bằng, quanh người bừng bừng hào quang.

Gã giống như trung tâm đầu mối, thu thập lực lượng Thiên Vương Pháp Thần Thai, truyền cho đạo thân ảnh kia.

Đó mới là truyền nhân chân chính của Quang Minh Điện, là tồn tại mà

ngay cả Sát Mạch Hàn cũng đều phải ngưỡng vọng.

Phốc! Lại một vị đệ tử Quang Minh Học Cung ngã xuống, Hỏa Chủng của y dần dần dập tắt, máu tươi chảy ròng ròng, rót vào bên trong đại địa, trở thành tế phẩm của lần đại tế này.

Trước mặt là một mảnh huyết tinh, như là lò sát sinh, khắp nơi đều là thi thể.

Ở dưới thực lực gần như nghiền ép của Sát Mạch Hàn, đệ tử Quang Minh Học Cung giống như dê đợi làm thịt, vận mệnh của bọn hắn chỉ có thể là tử vong.

Lúc này, hai tay của tên béo bị treo cao đóng đinh vào tường đá, bụng dưới gần như bị xuyên thủng, cả người giống như gia súc trong lò mổ.

"Không…đừng có giết ta..." Một nữ tử nơm nớp lo sợ, giống như tiểu thú, trong mắt tràn ngập bất lực cùng với sợ hãi.

Phanh! Lời còn chưa dứt, nữ tử kia liền đầu một nơi thân một nẻo, ngã xuống trong vũng máu.

Ở trong mắt Sát Mạch Hàn, những kẻ yếu này không khác gì so với súc vật, y có thể tự ý khống chế sinh tử của bọn hắn, tùy ý tàn sát, tận hưởng thú vui giết chóc.

"Quá yếu..." Sát Mạch Hàn đi về hướng một thân ảnh khác.

Minh Thanh Sa lộ ra sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, Hỏa Chủng cơ hồ vỡ vụn.

Nàng nhìn Sát Mạch Hàn, trong mắt lộ ra thần sắc bất khuất.

"Đôi mắt thật đẹp!" Sát Mạch Hàn thờ ơ nói.

Cảnh đẹp nhất là khi những bông hoa xinh đẹp tàn lụi.

"Chết tiệt!" Minh Hạo Nhiên giận dữ hét.

Hai chân của y đã sớm bị phế bỏ, khó mà động đậy.

Đối với Sát Mạch Hàn mà nói, đôi mắt này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, chỉ có thu thập khi còn sống, dùng phương pháp đặc thù bảo tồn, mới có thể giữ lại giá trị lớn nhất của nó.

Đây sẽ trở thành thứ đặc biệt nhất trong bộ sưu tập của y.

"Chết đi, chết rồi sẽ không còn đau đớn!" Sát Mạch Hàn chậm rãi duỗi ngón tay ra.

Ầm ầm! Đột nhiên, mặt đất nổ tung, một luồng lôi quang phóng lên tận trời, khí tức lăng lệ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Sát Mạch Hàn nhướng mày, đình chỉ động tác, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Trong bụi mù đầy trời, điện mang phân tán hợp lại, một đạo thân ảnh cuồng bạo bước tới.

"Là ngươi! ?" Sát Mạch Hàn hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói.

"Lão...Vương..." Gã béo khó khăn nhìn, mặt hiển hiện nụ cười.

"Thần tượng..." Minh Hạo Nhiên vui mừng quá đỗi, kích động không thôi.

Vương Khung lúc này, quanh người quấn quanh từng tia từng tia lôi quang, khí tức bá đạo kinh người, con ngươi đen nhánh lộ ra một tia ngang ngược cùng với sát phạt.

"Tên tiểu tử này...vậy mà không chết?" Kim Sơn Đạo Chủ không nhịn được nói.

Chương 403

"Hắn đã trở nên bất đồng! ?" Trên mặt U Hoàng Trường công chúa hiện lên một vệt kinh nghi.

Hình thái của Vương Khung phát sinh biến hóa kinh người, đạo đạo lôi quang kia giống như một phần thân thể của hắn, phát tán ra dao động đáng sợ.

Phanh! Vương Khung cất bước đi tới, hắn nhìn thi thể khắp nơi, sát ý trong nội tâm bùng lên tới cực hạn.

"Tiểu quỷ, ngươi..." Sát Mạch Hàn cười lạnh nói.

Nhưng mà, y vừa mới mở miệng nói, một bàn tay to lớn cũng đã bao phủ mặt của y.

"Hắn...lúc nào..." Đôi mắt của Sát Mạch Hàn loạn chuyển, trong nội tâm chỉ có một cái ý niệm.

"Ngươi cảm thấy mình rất mạnh sao?"

Lời nói lạnh như băng vang lên ở bên tai Sát Mạch Hàn, bàn tay của Vương Khung bỗng nhiên đập xuống, trực tiếp đè đầu của y xuống, đánh về hướng mặt đất.

Bụi mù chấn động, mặt đất bị nện ra một cái hố sâu.

"Lực lượng của hắn..." Trong lòng Sát Mạch Hàn nhấc lên sóng lớn thao thiên, lúc này, vô tận rung động triệt để vượt qua cảm giác đau đớn.

Vương Khung hiện tại so với lúc trước tưởng như hai người, lực lượng của hắn như thiên băng địa liệt, quả thực kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Những người may mắn còn sống kia ngơ ngác nhìn Vương Khung, căn bản không thể tin được.

Thực lực Sát Mạch Hàn thể hiện ra, bọn hắn rõ như ban ngày, đó là một loại nghiền ép cơ hồ tuyệt vọng, dường như đây mới thực sự là tu sĩ.

Ở trước mặt nam nhân này, lực lượng của bọn hắn quả thực rất buồn

cười.

Nhưng mà, Sát Mạch Hàn cường đại như thế vậy mà lại trực tiếp bị Vương Khung ấn đầu lên trên mặt đất...

Thực tế như vậy thực sự quá rung động, quá mức có lực xung kích.

"Ngươi cảm thấy mình có thể thao túng sinh tử của người khác sao?" Ánh mắt của Vương Khung lạnh lùng thờ ơ nói.

Lôi quang tung hoành quanh người hắn, trực tiếp đánh bay Sát Mạch Hàn ra ngoài.

"Ta cho ngươi cơ hội, đến, giết ta." Vương Khung thờ ơ nói.

Vừa dứt lời, cả tòa Thiên Vương Sơn hoàn toàn tĩnh mịch.

Liền ngay cả ở phía trên thương khung, vị vị đại lão kia cũng đều lộ ra nét mặt cổ quái!

Ở bên trên Thiên Vương Sơn, giọng nói của Vương Khung như lôi đình mênh mông, vang vọng thiên địa, mỗi chữ mỗi câu như tuyên ngôn vô địch, thể hiện sự cường đại của hắn.

Đối mặt với đệ tử nội môn Quang Minh Điện, hắn vô cùng hờ hững, bên trong con ngươi lóe ra hào quang coi trời bằng vung, không cố kỵ gì.

Lúc này Vương Khung đang ở trong trạng thái chưa từng có, thực lực của hắn đạt tới đỉnh phong từ xưa tới nay.

Một hơi thở phun ra, hóa thành ý vô địch!

"Hảo khí phách!" Nhãn tình của U Hoàng Trường công chúa sáng lên, lộ ra vẻ tán thưởng.

Nếu như nói trước đó nàng chú ý tới Vương Khung hoàn toàn là bởi vì Thúc què, như vậy vào giờ phút này, thiên phú, thực lực cùng với lòng tin vô địch của Vương Khung đã triệt để khiến cho vị U Hoàng Trường công chúa đương triều này lau mắt mà nhìn.

Trong thiên hạ, người có thiên phú cao tuyệt không phải là số ít, nhưng tinh thần cùng với ý chí lại yêu cầu ma diệt vạn kiếp, trui rèn bởi trăm nghìn gian khổ.

Chỉ có nhân vật như vậy, phong mang của hắn mới sẽ không bị bao phủ

ở bên trong thuỷ triều thời đại, đi ngược dòng nước, đăng lâm tuyệt đỉnh.

Tần Hoàng như thế, Thập Nhị Vương Tọa cũng là như thế.

Lúc này, tất cả mọi người đều động dung, bởi vì Vương Khung quá khí phách.

"Tuổi còn trẻ, liền có khí thế bễ nghễ cùng thế hệ, Quang Minh Học Cung đã sinh ra một con tiểu long."

"Rất giống với Tiểu Võ Vương năm đó, hót lên một tiếng kinh người, che đậy quần luân, nếu như trưởng thành sẽ còn đến mức nào?"

"Bách chiến bất bại...dạng hạt giống này quá không dễ kiếm...thật đáng tiếc, Quang Minh Điện đẩy hắn về phía đối lập...nếu như hôm nay hắn thoát đi được..."

Tâm tư của nhóm đại lão lưu động, sinh ra ý nghĩ bất đồng, có người thương tài, có người tiếc hận...

Thần Vũ Vương bình chân như vại, ánh mắt thay đổi nhanh chóng.

Kim Sơn Đạo Chủ thì là sát cơ đại thịnh, không che giấu chút một nào.

Thiên phú như vậy, đảm phách như vậy, nếu quả thật trưởng thành, nhất định sẽ là hậu hoạn vô biên.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Dám điên cuồng như vậy! ?" Bên trên Thiên Vương Sơn, Sát Mạch Hàn nghiêm nghị quát.

Y đã triệt để bị chọc giận!

Thân là đệ tử nội môn Quang Minh Điện, y là kiêu ngạo bực nào, cho tới bây giờ cũng đều là y khinh thị người khác, chà đạp sinh mệnh như sâu kiến.

Thậm chí liền ngay cả những thiên kiêu chi tử Quang Minh Học Cung này, trong mắt y cũng đều không đáng giá được nhắc tới.

Nhưng hiện nay, lời nói của Vương Khung khiến cho lòng tự tôn của y nhận phải đả kích trước nay chưa từng có.

Loại ánh mắt kia quá quen thuộc.

Như thể y đối đãi với những sâu kiến kia.

Ở trong mắt Vương Khung, y cũng cũng chỉ là sâu kiến, là sâu kiến leo

ra từ Quang Minh Điện.

Rốt cuộc, vô tận nộ hỏa cùng với nhục nhã hóa thành sát ý ngập trời.

"Ngươi chết đi cho ta!" Sát Mạch Hàn điểm ra một chỉ, Hỏa Chủng nổ vang, năng lực vận chuyển.

Vạn Vật Quán Thông!

Năng lực của y có thể thâm nhập vào sự tồn tại của mọi dạng vật chất một cách vô hình.

Phanh! Vương Khung bị cỗ lực lượng này bao phủ, mặt đất dưới chân của hắn nứt toác, bụi mù nhấc lên, bao phủ hắn.

"Thần tượng..." Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc đại biến, nghẹn ngào quát.

Loại năng lực này khó lòng phòng bị, cơ hồ khó giải, một khi phát động, căn bản không có ai có thể tránh né.

Trên mặt của Sát Mạch Hàn lộ ra một nụ cười dữ tợn.

"Tiểu quỷ, ngươi quá yếu!" Giọng nói băng lãnh truyền ra từ trong bụi mù.

Đôi mắt của Sát Mạch Hàn nhíu lại, nụ cười trên mặt dần dần ngưng kết, lộ ra vẻ mặt không thể tin nhìn về phía trước.

Chương 404

Ông! Lôi quang màu đen tự ý gào thét, đánh tan bụi mù đầy trời.

Trong tay Vương Khung cầm một thanh đao có hình thù kỳ dị trong tay, toàn thân bị vảy giáp màu đen bao bọc, mép của lưỡi đao giống như răng cưa, lôi quang màu đen vô tận toả ra từ thanh đao kỳ dị này, quấn quanh thân thể Vương Khung, sinh ra cộng minh cùng với máu thịt của hắn.

"Đây...đây là cái gì..."

Lúc này, trong lòng mọi người run lên.

Thanh đao kỵ dị kia dường như bất hủ, lực lượng nó phát ra khiến cho hình thái của Vương Khung cũng đều phát sinh cải biến, máu thịt của hắn biến thành vô cùng hoạt hoá, thậm chí có chút giống với hương vị của chân nguyên.

Mấu chốt nhất là, ở dưới sự bao phủ của loại lực lượng này, năng lực của Sát Mạch Hàn vậy mà mất đi hiệu lực?

"Ừm? Đây là binh khí gì?"

Trên bầu trời, đại giáo ti Vương Huyền Cương không nhịn được động dung, liền ngay cả y cũng đều không thể không chú ý thanh binh khí kỳ dị trong tay Vương Khung.

Nghịch Lân Nhận!

Thanh đao kỳ dị này, là sản vật sau khi vảy rồng dung hợp cùng với Thân Thể Giao Vương.

Vương Khung phát hiện ra, sự cường đại của Hỏa Chủng màu đen vượt quá sự tưởng tượng của hắn, nó không chỉ có thể dung hợp năng lực, chỉ cần là vật chất hoặc là năng lượng mà nó dựng dục ra thì đều có thể dung hợp với nhau.

Nghịch Lân Nhận, không chỉ dung hợp vảy rồng cùng với Thân Thể Giao Vương, thậm chí còn hấp thu lực lượng của Thiên Vương Pháp Thần Thai cùng với miếng sắt số 73.

Xét về tiềm năng và sức mạnh, nó thậm chí còn vượt qua cả Hắc Long

Đao.

"Không…không có khả năng...chuyện này tuyệt đối không có khả năng..." Sát Mạch Hàn nghiêm nghị quát.

Hiện thực đã vượt quá phạm vi nhận biết của y, mạnh như truyền nhân Quang Minh Điện cũng đều trở nên điên cuồng khó mà khống chế.

"Ta không tin không giết được ngươi!" Sát Mạch Hàn triệt để nổi khùng.

Y đan hai tay vào nhau, ngón trỏ như kiếm, chĩa về hướng Vương Khung, điên cuồng thi triển năng lực "Vạn Vật Quán Thông".

Vương Khung tay cầm Nghịch Lân Nhận, cất bước đi tới, lôi quang màu đen vờn quanh thân thể.

Lực lượng vô hình kia đánh lên trên người hắn, chỉ có thể tạo ra khí lưu hỗn loạn, bụi mù nổ vang, chứ không thể làm tổn thương bất cứ thứ gì.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều rơi vào bên trong rung động thật sâu.

Ánh mắt của bọn hắn run lên, không dám tin những gì đang xảy ra trước mắt.

Vương Khung dùng một loại phương thức gần như tàn nhẫn hiển lộ sự cường đại của chính mình.

Không hề né tránh, đối chọi chính diện với năng lực của Sát Mạch Hàn, đi về phía y.

Vương Khung mỗi khi bước ra một bước, trong lòng chúng nhân liền run rẩy một lần.

"Hắn...hắn thật sự còn là người sao? Làm sao lại có thể mạnh đến như vậy...quả thực liền giống như là khi dễ tiểu hài tử..."

"Quá hung tàn...nếu như ta là y...tâm thái đã sớm sụp đổ..."

"Đứng yên cho giết cũng đều không giết được...nhân loại thật sự có thể cường đại đến loại tình trạng này? Chúng ta là người cùng thế hệ?"

Những người may mắn còn sống kia nhìn đến trợn mắt hốc mồm, sự cường đại của Vương Khung đã vượt qua phạm vi lý giải của bọn hắn.

Đừng nói bọn hắn, liền ngay cả bản thân Sát Mạch Hàn cũng đều không

hiểu, cả người run rẩy, cái gì cũng không làm, chỉ có thể máy móc phát động năng lực, chờ đợi Vương Khung đi về phía y.

Sát Mạch Hàn vô thức lui lại, trong mắt dần dần sinh ra sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

"Tại...tại sao có thể như vậy...tại sao có thể như vậy...một con côn trùng...làm sao lại còn mạnh hơn ta?"

Sát Mạch Hàn gầm lên trong lòng, y muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng mà đạo thân ảnh khiến cho y sợ hãi kia đã đi tới trước người.

Nghịch Lân Nhận trực tiếp xuyên thủng thân thể của Sát Mạch Hàn.

Vương Khung lạnh lùng nhìn y, giống như giết heo dê.

"Ngươi muốn làm gì..." Sát Mạch Hàn run giọng hỏi.

Y lúc này, rốt cuộc không còn cao cao tại thượng, nắm giữ hết thảy như trước kia, trong mắt của y tràn ngập sợ hãi đối với Vương Khung.

Vương Khung hờ hững, nhấc Nghịch Lân Nhận lên, giơ Sát Mạch Hàn lên cao cao, đối mặt với những bóng người đang đứng trên bầu trời.

"Tên tiểu tử này muốn làm gì?" Nhóm đại lão hơi biến sắc, mơ hồ đoán được điều gì.

"Vương Khung, buông y xuống, chuyện này là Quang Minh..." Từ Kiếm Sinh bỗng nhiên quát.

Lời còn chưa dứt, lôi đình màu đen điên cuồng nổ vang, lực lượng cuồng bạo xuyên thủng thân thể Sát Mạch Hàn, khiến y vỡ tan thành từng mảnh.

Bên trên Thiên Vương Sơn, Vương Khung sát phạt vô kỵ, hắn lạnh lùng nhìn lên bầu trời, thần sắc hờ hững.

"Từ hôm nay trở đi, lão tử phản!"

Long có nghịch lân, chạm vào tất nghịch!

Quang Minh Điện hao phí ba ngàn năm thời gian, chôn vùi vô số thiên kiêu, ngay cả cái gọi Sơ Vương Tế cũng đều là một cái tử cục?

Bao nhiêu tiếng than khóc vang vọng trên Thiên Vương Sơn, bao nhiêu oan khuất hóa thành huyết sắc không tiêu tan...

Bọn hắn coi những đệ tử Quang Minh Học Cung như Vương Khung là heo dê, có thể tùy tiện xâu xé, tự ý chà đạp.

Tất cả những chuyện này đều triệt để chạm tới ranh giới của Vương Khung.

Một cái thế lực ẩn mình trong hắc ám, coi môn hạ đệ tử dưới trướng như là súc vật có thể tùy ý hi sinh, tuỳ tiện làm tế phẩm, quang minh như này căn bản không đáng theo đuổi.

Lời nói của Vương Khung quanh quẩn trên Thiên Vương Sơn, làm cho tâm linh của mỗi người rung động.

Nhóm người Minh Thanh Sa, Hoắc Thanh Minh, Minh Hạo Nhiên, thậm chí là gã béo đều sửng sốt.

Quang Minh Điện, cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu nhìn thế gian trong vô tận tuế nguyệt, âm thầm duy trì trật tự cùng với lực lượng.

Nó đại biểu cho hết thảy, chi phối vạn vật.

Rời bỏ quái vật khổng lồ như này yêu cầu quyết tâm cùng với đảm phách cỡ nào? Thiên địa rộng rãi, chưa chắc đã có chỗ dung thân.

Nhưng mà, lời nói như vậy lại thực sự nói ra từ trong miệng của Vương Khung.

Chương 405

Sơ Vương Tế, Vương Khung dùng máu của truyền nhân Quang Minh Điện để mở ra con đường quang mình của mình.

"Điên...tên tiểu tử này điên rồi...dám ở trước mặt chúng ta, chém giết đệ tử Quang Minh Điện...còn tuyên bố muốn mưu phản tông môn..."

"Ài...kẻ này thiên tư tuyệt đại...làm sao lại bước lên trên con đường không có lối về..."

"Bao nhiêu năm...đã thật lâu không có người nào dám không đếm xỉa uy nghiêm của Quang Minh Điện như thế này...hắn..."

Nhóm đại lão phản ứng không giống nhau, trong nội tâm đều sinh ra ý nghĩ bất đồng.

Ầm ầm! Đúng lúc này, Từ Kiếm Sinh xuất thủ, sự tình Tinh Hà Thành trước kia gã vốn đã không sạch sẽ, hiện nay bắt lấy cơ hội, tự nhiên là muốn ra tay giết người.

Nhưng mà, thân thể của gã vừa động, một tiếng hừ lạnh nhét đầy thiên địa, khí thế kinh khủng phóng lên tận trời.

Quanh người U Hoàng Trường công chúa bốc lên thần hoả, sau lưng mơ hồ có một cỗ hư ảnh hoàng điểu màu đen lấp lóe, sức mạnh đáng sợ đó làm cho tất cả mọi người đều phải ngoái nhìn.

"Ta xem ai dám động thủ." U Hoàng Trường công chúa lộ ra thần sắc lạnh lùng, khóa chặt Từ Kiếm Sinh.

Đám người đột nhiên biến sắc, liền ngay cả Vương Huyền Cương cũng không nhịn được nhìn lại.

"U Hoàng Trường công chúa, đây là chuyện nội bộ của Quang Minh Học Cung, còn chưa tới phiên ngươi nhúng tay." Nam tử áo xám khẽ nói.

"Quang Minh Điện phải biết rằng, các ngươi bá đạo, tự nhiên sẽ có người càng bá đạo hơn so với các ngươi, hôm nay bản cung liền nhúng tay vào." U Hoàng Trường công chúa bá khí vô biên, thần hoả đầy trời, giống như một đạo lạch trời, ngăn ở trước người đám người.

Đám người lộ ra thần sắc kinh dị.

U Hoàng Trường công chúa hung danh hiển hách, lực lượng của nữ nhân này là tuyệt đỉnh đương thời, mảy may không thua kém những đại lão bên trong truyền thuyết kia.

Trọng yếu nhất là, nữ nhân này một khi điên lên, sẽ không kiêng kị gì, trước kia vào thời điểm Tần Hoàng đăng cơ, trên tay của nàng đã nhuốm không ít máu đồng tộc.

Người nào cũng nghĩ không thông, U Hoàng Trường công chúa cao cao tại thượng, cho tới bây giờ cũng đều không quan tâm đến thế tục, vì sao sẽ dính líu quan hệ cùng với Vương Khung, còn giữ gìn đến bước này.

Ầm ầm! Trên bầu trời truyền đến dao động đáng sợ, mây mù đỏ rực, phảng phất như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Khí tức sát phạt khủng bố tràn ngập ở bên trong thần hoả màu đen.

"Tốt lắm, tình nhân cũ của Thúc què quả nhiên rất mạnh." Vương Khung thu hồi ánh mắt, trong mắt sát cơ đại thịnh, xách theo Nghịch Lân Nhận, đi về hướng cột sáng cách đó không xa.

Lúc này, Diệp Thiên đang ngồi xếp bằng ở bên trong cột sáng, giống như vật trung gian, hấp thu truyền lại lực lượng Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Ông! Vương Khung khoát tay, Nghịch Lân Nhận như đại long gào thét, bắn ra, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Diệp Thiên, đính gã lên trên tường đá cách đó không xa.

Diệp Thiên bỗng nhiên bừng tỉnh, Hắc Uyên Hoàng Diễm tự động vận chuyển, chữa trị thương thế.

Nhưng mà, xung quanh Nghịch Lân Nhận nổi lên lôi quang màu đen, trực tiếp áp chế năng lực của gã.

"Vương Khung...ngươi..." Diệp Thiên kinh sợ không thôi, nghiêm nghị quát.

Gã đến chết cũng không ngờ được, Vương Khung không những không chết, mà ở trong một thời gian ngắn như vậy, thực lực lại tăng mạnh một

lần nữa, liền ngay cả năng lực của gã cũng đều thi triển không ra.

Phanh! Thân hình của Vương Khung lấp lóe, xuất hiện ở trước người Diệp Thiên, ánh mắt của hắn băng lãnh, lãnh đạm nhìn gã, rút ra Nghịch Lân Nhận chặn ngang ở trước ngực gã.

"Diệp Thiên, ta đã từng nói, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết."

Vương Khung đạp ra một cước, giẫm vào đầu Diệp Thiên.

"Vương Khung, ngươi không giết chết được ta, ngươi dám giết ta, trên trời dưới đất, sẽ không còn chỗ cho ngươi sống yên ổn."

Diệp Thiên rống to, trong mắt của gã bắn ra ý chí bất khuất cùng với nộ hỏa.

Từ lúc gã tiến vào Quang Minh Học Cung cho đến nay, cho tới bây giờ chưa từng bị ai khinh thị chà đạp như thế này, lòng tự ái của gã lọt vào đả kích trước nay chưa từng có.

Tâm ma đã sinh, nộ hỏa đốt thân.

Rốt cuộc, Diệp Thiên cũng triệt để rơi vào trong điên cuồng.

"Ma Chủng Hiến Tế!" Diệp Thiên nghiêm nghị rống to.

Hỏa Chủng của gã bỗng nhiên thiêu đốt, hào quang nở rộ, đột nhiên tăng vọt lên không chỉ gấp mười lần.

Đây là loại năng lực thứ năm của gã, có thể thông qua hiến tế các năng lực khác, từ đó thu hoạch được lực lượng siêu việt cực hạn.

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể Diệp Thiên, một loại năng lực biến mất.

Khung Thiên Hung Sát, loại năng lực đoạt được từ trên người của Vương Khung này bị Diệp Thiên hiến tế.

"Giết!" Diệp Thiên như nghiệt long xuất uyên, phóng lên tận trời, bạo phát lực lượng chấn bay Vương Khung.

"Ta muốn ngươi chết!" Hai mắt Diệp Thiên sung huyết, nghiêm nghị quát.

Ầm ầm! Thi thể ở khắp nơi vỡ ra thành từng mảnh trộn lẫn với máu, biến thành lực lượng hội tụ ở trước người gã, hóa thành một thanh đại

kiếm, lực lượng tử vong gào thét tàn phá bừa bãi.

Tử Vong Cốt Kiếm!

Loại năng lực này có thể hấp thu lực lượng bên trong thi thể, tạo thành lực lượng hủy diệt thuần túy, có thể huỷ diệt hết thảy sinh linh.

Ầm ầm! Tử Vong Cốt Kiếm vào giờ khắc này, là trạng thái mạnh nhất của Diệp Thiên trong cuộc đời này.

Lực lượng khủng khiếp đó giống như một luồng ánh sáng trắng , bắn thẳng về hướng Vương Khung.

Phanh! Nghịch Lân Nhận bỗng nhiên chém xuống, lôi quang màu đen nổ vang.

Luồng ánh sáng trắng kia bỗng nhiên vỡ vụn, quả thực không chịu nổi một kích.

Diệp Thiên bỗng nhiên co con ngươi lại, căn bản không thể tin được, lực lượng của gã, vào sau khi thông qua hiến tế, tăng mạnh đâu chỉ mười lần?

Nhưng mà, gã đã đánh giá thấp thực lực của Vương Khung, cũng đánh giá thấp sự khủng bố của Nghịch Lân Nhận.

Ầm ầm! Đao quang mãnh liệt chém về phía đầu của Diệp Thiên.

Chương 406

Vào lúc này, trong lòng gã vậy mà trở nên yên tĩnh trước nay chưa từng có, vô số quang ảnh hiện lên ở trong đầu óc Diệp Thiên.

Ở bên trong Quang Minh Điện chí cao vô thượng kia, gã vốn chỉ là một bộ phận nam nhân kia chia ra.

Nếu như nói nam nhân kia là Chân Long thần thánh chí cao, như vậy gã chính là một con cá chạch.

Chỉ là, con cá chạch gã sau khi tiến vào Quang Minh Học Cung, lại như niết bàn tạo hoá, thu hoạch được vinh quang trước nay chưa từng có, loại cảm giác được người ngưỡng mộ kia khiến cho gã cảm thấy vô cùng hưng phấn và mừng rỡ.

Vì bảo trì loại cảm giác được người khác ngưỡng mộ này, gã tắm rửa quang minh, lại lặng yên đi tới ở trong hắc ám.

Không biết bao nhiêu thiên kiêu cùng thế hệ chết ở trong tay gã, năng lực Hỏa Chủng của những người kia thì trở thành chất dinh dưỡng cho gã không ngừng tấn thăng.

Cuối cùng, một ngày nào đó, gã sẽ đứng ở trên vị trí cực kỳ cao, có lẽ có một ngày, gã có thể dùng tư thái bình đẳng để đối mặt với nam nhân đã chia gã ra kia.

Đáng tiếc, tất cả những điều này...đều chỉ là mộng!

"Nếu có kiếp sau, hãy để cho ta làm người bình thường!" Một giọng nói vang lên trong lòng Diệp Thiên.

Ầm ầm! Nghịch Lân Nhận vô tình chém về phía đầu của gã.

"Vương Khung...đừng..." Trên bầu trời, một giọng nói gấp gáp vang lên.

Nhưng mà, hết thảy đều đã quá trễ.

Vương Khung xuất thủ vô tình, đao quang lấp lóe, trên Thiên Vương Sơn toát ra phong mang đáng sợ nhất.

Máu tươi tung toé, đầu bay lên...

Diệp Thiên, chết!

Bên trên Thiên Vương Sơn, hoàn toàn tĩnh mịch.

Liền ngay cả thần hoả màu đen đầy trời cũng đều ngưng trệ.

Cái đầu bay lên cao cao kia phảng phất như dừng lại trong mắt mọi người, máu tươi phun ra vô cùng chói mắt.

Tất cả người may mắn còn sống đều ngơ ngác bất động, lộ ra vẻ mặt sợ hãi nhìn Vương Khung.

Mặc dù đã nghĩ đến tất cả khả năng, nhưng mà, vào thời điểm suy đoán đã hóa thành hiện thực xuất hiện ở trước mắt, loại rung động kia vẫn như cũ cứa thật sâu vào tâm linh của bọn hắn.

Hoắc Thanh Minh, Minh Hạo Nhiên, Thẩm Tử Nghê...từng đồng bạn đi theo Vương Khung đi tới đồng bạn, còn có La Kinh Cuồng, Viêm Thế Thông, những địch nhân trước đây của Vương Khung, bọn hắn cũng vẫn còn sống, nhưng lúc này, đã không còn ý niệm tiếp tục tranh tài.

"Hắn...hắn đã thực sự làm được...hắn giết Diệp Thiên! ?"

"Đại sư huynh Quang Minh Học Cung...chung quy vẫn đã ngã ở dưới chân của nam nhân này!"

"Vương Khung...cái tên này tất nhiên sẽ điêu khắc ở bên trên lịch sử Quang Minh Học Cung...một lần Sơ Vương Tế cuối cùng...hắn đại sát tứ phương, khiến cho tất cả thiên kiêu cùng thế hệ đều sợ hãi."

Đạo đạo ánh mắt kinh nghi mang theo e ngại rơi ở trên người Vương Khung.

Trận chiến ngày hôm nay, đã triệt để đặt vững hung danh bất bại của hắn.

Sát Mạch Hàn, Diệp Thiên cũng đều chết ở trong tay Vương Khung, hắn dùng tư thái vô địch, đạp thi cốt của bọn hắn, đi về hướng quang minh.

Ầm ầm! Đột nhiên, cột sáng màu vàng bỗng nhiên chấn động, một luồng khí tức kinh khủng đi đến theo ánh vàng đầy trời, hóa thành một bàn tay lớn rơi xuống.

Một chưởng này như càn khôn rung chuyển, phá vỡ nhân gian, mang theo ý chí không thể trái nghịch.

"Ta liền đợi ngươi đến!"

Vương Khung như đang chờ mong, hai mắt sáng ngời, cầm Nghịch Lân Nhận chém ra.

Lôi quang màu đen nổ vang, như đại dương mênh mông bạo loạn, hóa thành một đạo đao phong.

Ầm ầm! Cự chưởng màu vàng đáng sợ va chạm với phong mang màu đen cuồng bạo.

Khí tức hủy diệt tràn ngập thiên địa, đại địa nứt toác, dư ba mãnh liệt khuấy động bốn phía, quét ngang bát phương.

Trong mê man, Vương Khung liền nhìn thấy một thân ảnh, ngồi ngay ngắn ở phía trên thánh điện, ánh mắt như điện, ngạo nghễ thiên địa.

Đó là vương giả chân chính, lãnh tụ quần luân, ngồi xem thiên hạ.

"Diệp Thiên..." Trong lòng Vương Khung khẽ run, rốt cuộc cũng thấy rõ chân tướng.

Nghiêm chỉnh mà nói, Diệp Thiên không được tính là một cá thể chân chính, chỉ là một bộ phận mà nam nhân trước mắt này chia ra, như thể côn trùng, mọi thứ của gã đều bị nam nhân này khống chế.

Y vừa là bản thể, cũng là chủ nhân, cũng là yêu nghiệt chân chính mà Quang Minh Điện bồi dưỡng.

Từ đầu đến cuối, Diệp Thiên cũng đều là quân cờ của chủ nhân gã, làm tế phẩm sau cùng của Sơ Vương Tế, chỉ là một vật trung gian để y dung hợp với Thiên Vương Pháp Thần Thai mà thôi.

Ầm ầm! Lôi quang màu đen tung hoành, ở dưới phong mang đáng sợ này, chưởng ảnh màu vàng kia vậy mà bất diệt.

Trong lòng Vương Khung dâng lên kiêng kị vô hạn.

Nghịch Lân Nhận của hắn có thể phá huỷ năng lực, trảm diệt tất cả, là lực lượng cấm kỵ chân chính.

Nhưng sức mạnh của nam nhân này là ngoài sức tưởng tượng, ở dưới một kích, vậy mà không lui.

Phải biết rằng, đây còn chưa phải là bản thể của y đích thân tới, cách

không tập sát, thực lực bị hạn chế rất nhiều.

"Giết hắn, ngươi cũng phải chết!" Âm thanh băng lãnh truyền đến từ bên trong cột sáng màu vàng.

"Ngu xuẩn!" Vương Khung cười lạnh, hắn khoát tay, Thiên Vương Sơn bỗng nhiên chấn động, một cỗ khí tức đáng sợ dâng lên từ sâu trong lòng đất.

Đại địa nứt vỡ, ngọn núi đổ sụp, một cỗ thạch thai hiển hiện ở giữa thiên địa.

"Thiên Vương Pháp Thần Thai! ?" Âm thanh bên trong cột sáng màu vàng kia bỗng nhiên vang lên, lộ ra sự chấn kinh thật sâu.

"Tiểu tử, ngươi dám phách lối với ta? Có giỏi thì đến đây nạp mạng!" Vương Khung cười lạnh nói.

Hai tay của hắn kết ấn, trên người nổi lên quang mang vô tận, trong khoảnh khắc, Thiên Vương Pháp Thần Thai chấn động kịch liệt, một pho thạch tượng cổ lão bỗng nhiên bay ra.

Chí bảo Thiên Vương Môn, thoát ly khỏi sự khống chế của Thiên Vương Pháp Thần Thai, rơi vào trong tay Vương Khung.

Chương 407

"Đây là sơn môn cũ của Thiên Vương Môn, ngươi cũng dám cuồng vọng ở trước mặt ta?"

Vương Khung cười lạnh, lúc này, hắn nhận sự gia trì của các đời tiền bối Thiên Vương Môn, cả người phảng phất như hòa làm một thể cùng với Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng.

Vào lúc này, hắn chỉ cảm thấy có sức mạnh vô cùng vô tận thông qua Thiên Vương Sơn truyền vào trong cơ thể.

"Tiểu tử, lão tử cho ngươi chết."

Vương Khung đưa tay chính là một đao, đao mang khủng bố trực tiếp xuyên thấu qua cột sáng màu vàng, chém về phía hư không.

Ầm ầm! Cự chưởng màu vàng bỗng nhiên vỡ vụn, ngay sau đó, trên bầu trời nổi lên huyết mang màu đỏ, máu đỏ tươi vẩy xuống một phương.

"Được lắm, hôm nay tha cho ngươi một mạng, lần sau nhất định sẽ lấy đầu của ngươi." Âm thanh băng lãnh truyền ra từ bên trong cột sáng màu vàng, cực kỳ bình tĩnh.

Nam nhân này lựa chọn tránh lui, chân thân của y cũng không thể chân chính hàng lâm.

Trọng yếu nhất là, lúc này Vương Khung có Thiên Vương Sơn gia trì, gần như vô địch.

Ầm ầm! Đột nhiên, phía trên bầu trời, thần hoả màu đen bỗng nhiên vỡ vụn.

U Hoàng Trường công chúa dùng một địch ba, ngăn trở Vương Huyền Cương, Từ Kiếm Sinh còn có Thần Vũ Vương.

"U Hoàng Trường công chúa, lui ra đi, ngươi không ngăn được ý chí của Quang Minh Điện." Thần Vũ Vương lạnh lùng nói.

"Cánh cứng rồi? Hôm nay bản cung sẽ giết ngươi."

U Hoàng Trường công chúa thực sự tức giận, nàng muốn giết người, thiên địa khó cản, nàng muốn bảo hộ người, cũng không ai dám đụng.

"Tốc chiến tốc thắng, lần này không diệt trừ, sau này hắn tất sẽ trở thành họa lớn!" Từ Kiếm Sinh rống to nói.

Tư chất cùng với thủ đoạn Vương Khung thể hiện ra, đã khiến cho nhóm đại lão vô cùng kiêng kị.

Sơ Vương Tế Quang Minh Điện mưu đồ ba ngàn năm vậy mà cũng đều có thể bị hắn quấy đến long trời lở đất, mạnh như Sát Mạch Hàn cùng với Diệp Thiên cũng đều chết ở trong tay hắn.

Dạng hạt giống này, chỉ cần không phải nửa đường chết yểu, không đến mười năm, nhất định sẽ trở thành cao thủ cái thế, đến thời điểm đó muốn giết cũng đã muộn.

Ầm ầm! Đúng lúc này, nam tử áo xám xuất thủ.

Vị cao thủ Quang Minh Điện này ẩn tàng ở một nơi bí mật gần đó, sát phạt vô kỵ, trực tiếp phá vỡ thần hoả màu đen, vọt thẳng về hướng Vương Khung.

Hư không hóa thành một thanh trường thương, trực tiếp bắn về phía mặt đất.

Uy lực đáng sợ như thế này, coi như là cường giả cảnh giới Dung Khí cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cảnh giới Linh Lô cũng đều phải cẩn thận đối đãi.

"Ngươi dám..." U Hoàng Trường công chúa vọt lên trước.

"Đối thủ của ngươi là chúng ta." Ba đại cao thủ đồng loạt ra tay, ngăn ở trước người U Hoàng Trường công chúa.

Ầm ầm! Hư không trường thương hàng lâm, giống như tận thế, hủy hết sơn phong, rung chuyển đại địa.

"Lão Vương..." Gã béo kinh hô.

Thiên Vương quy vị, nghịch phạt thần tội!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên, mênh mông như thiên thần.

Đúng lúc này, toàn bộ Thiên Vương Sơn nổi lên quang minh vô lượng.

Thân thể Vương Khung trở nên vô cùng hư huyễn, dần dần hòa làm một thể cùng với Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, lực lượng cả tòa Thiên

Vương Sơn đều rót vào trong đó.

Vô tận lực lượng nổ vang ở trong cơ thể Vương Khung, Hỏa Chủng màu đen không ngừng nhấp nháy, chỗ trung ương, hư ảnh đoá hoa sen kia lại hiển hiện một lần nữa.

Vào lúc này, Vương Khung chính là chúa tể Thiên Vương Sơn.

"Hôm nay, ta sẽ giết đến long trời lở đất."

Vương Khung quát to một tiếng, hắn phóng lên tận trời, trực tiếp bắt lấy hư không trường thương, bỗng nhiên bóp chặt.

Hư không vỡ vụn, thiên địa chấn động, lực lượng khủng bố như sóng lớn càn quét, rung động tâm linh của mỗi người.

Thiên Vương Sơn cổ lão giống như phục sinh, vô tận lực lượng tràn vào trong cơ thể Vương Khung.

Thân thể của hắn dung hợp làm một cùng với Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, đột nhiên, một cỗ khí tức như thần ma đâng lên, chấn động thiên địa.

Vương Khung bước ra một bước, trực tiếp bóp nát hư không trường thương, quay người chính là một quyền, đánh về hướng nam tử áo xám.

Một màn này núi lở trời sập, tất cả mọi người đều run lên.

Liền ngay cả chư vị đại lão đều vốn đang quan chiến cũng đều biến sắc.

"Tên tiểu tử này...vậy mà thu hoạch được sự công nhận của Thiên Vương Môn?"

"Tòa linh sơn này nguyên bản là thuộc sở hữu của Thiên Vương Môn, trước kia Hoắc Pháp Vương dùng vũ lực tuyệt cường quét ngang Thiên Vương Môn nhất mạch, không ngờ được ba ngàn năm qua đi, ý chí của nhất mạch này vẫn như cũ không diệt."

"Đó là chí bảo Thiên Vương Môn...vậy mà lại dung hợp cùng với tên tiểu tử này...lực lượng của hắn làm sao lại biến thành mạnh như vậy?"

Có người nhận ra lai lịch của pho tượng đá kia, tâm trạng càng trở nên kích động hơn.

Phải biết rằng, trước kia Thiên Vương Môn uy danh hiển hách, luận

thực lực cơ hồ không kém bao nhiêu so với Quang Minh Điện.

Chỉ là vận khí của bọn hắn không tốt, đụng phải Hoắc Pháp Vương – yêu nghiệt ngàn năm không được một.

Hiện nay, chí bảo còn sót lại của Thiên Vương Môn hiển hiện nhân gian, lực lượng cả tòa Linh Sơn lưu lại đều quán chú vào trong đó, gia trì lên trên người Vương Khung.

Lúc này Vương Khung rốt cuộc đã không phải là một tên tiểu bối có thể mặc người nhào nặn, thần uy của hắn như thần, không thể rung chuyển.

Ầm ầm! Trên bầu trời, Vương Khung đối bính một kích cùng với nam tử áo xám, lực lượng đáng sợ giống như tia chớp xé rách bầu trời.

Từng đợt dư ba hủy diệt đánh thẳng vào sông núi đại địa.

Gió và cát cuốn lấy những tảng đá, những bức tường đá vỡ tung, vô số tảng đá lần lượt rơi xuống.

Những thiên tài cùng thế hệ kia nhìn thân ảnh của Vương Khung, triệt để kinh ngạc đến ngây người.

Lúc này Vương Khung cơ hồ là dùng tư thái chiến đấu bọn hắn ngưỡng mộ, tồn tại đang đối mặt càng là cường giả Quang Minh Điện bọn hắn không thể với tới.

Chương 408

"Sau ngày hôm nay, cái tên Vương Khung này sẽ triệt để trở thành cấm kỵ, bên trong trăm năm, đệ tử Quang Minh Học Cung sẽ không còn có ai có thể đánh đồng cùng với hắn."

"Thật đáng sợ...hắn đã thật sự sáng lập ra một truyền kỳ, một lần Sơ Vương Tế sau cùng của Quang Minh Học Cung, triệt để nâng cao danh hào của Vương Khung đến tận cùng."

"Hắn không chỉ nói, mà còn thực sự dùng hành động tuyên cáo với thế nhân...nam nhân này thật sự phản."

Lúc này, mấy người Hoắc Thanh Minh, Minh Hạo Nhiên, gã béo nhiệt huyết sôi trào.

Ánh mắt của bọn hắn rung động, nhìn Vương Khung, mong đợi hắn sẽ đi dọc con đường này, đảo lộn cả thế giới, tái tạo kỳ tích.

Phanh!

"Tiểu quỷ, ngươi phá rối Sơ Vương Tế, trên trời dưới đất không có người nào có thể cứu được ngươi!" Nam tử áo xám trầm giọng nói.

Y khoát tay, hư không nứt ra, thôn phệ hết thảy, nghiền ép về hướng Vương Khung.

Ở trên trán của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng nở rộ quang minh vô lượng, Vương Khung giơ tay nhấc chân đều có lực lượng gia trì của Thiên Vương Sơn.

Vương Khung cầm Nghịch Lân Nhận trong tay, bỗng nhiên chém xuống, lôi quang màu đen nổ vang, giống như đại dương mênh mông lăn lộn, bao phủ phương viên trăm dặm, phá huỷ tất cả hư không xung quanh.

"Lão già, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể giết được ta hay không."

Vương Khung lạnh lùng nói, cánh tay phải của hắn bỗng nhiên rung động, hóa thành lôi quang cuồng bạo.

Hắc Long Đao phóng lên tận trời, phong mang vô song cao tới mười

trượng, xuyên qua núi sông, vượt qua vạn vật.

Cùng lúc đó, Nghịch Lân Nhận cũng chém tới theo.

Bên trong lôi quang mãnh liệt, hai đạo đao phong chém về phía trước.

"Điêu trùng tiểu kỹ, lực lượng Thiên Vương Môn có thể có được bao nhiêu?" Nam tử áo xám cười lạnh nói.

Y vung tay một cái, hư không trước người vỡ ra, hóa thành một đạo lạch trời, ngăn lại Hắc Long Đao cùng với Nghịch Lân Nhận.

Ầm ầm! Khí tức mênh mông chấn động Sơn Hà, một đám cao thủ trên bầu trời đột nhiên biến sắc.

Không ai ngờ được Vương Khung thu hoạch được Thiên Vương Sơn gia trì vậy mà dữ dội như thế, nhất thời có thể đánh ngang tay cùng với cường giả Quang Minh Điện.

"Hảo tiểu tử!" U Hoàng Trường công chúa lộ ra sắc mặt vui mừng, không khỏi khen ngợi.

Không hổ là người mà nam nhân kia nhìn trúng, thủ đoạn đúng là hoàn toàn ngoài dự đoán, quả thực là quỷ thần khó lường.

Vào lúc này, Từ Kiếm Sinh khẩn trương, muốn vòng qua U Hoàng Trường công chúa, tiến về phía trước vây công Vương Khung.

"Thứ ngu xuẩn, giao thủ với ta còn dám phân tâm?" U Hoàng Trường công chúa đưa tay chính là một chưởng, hoàng diễm mênh mông, trực tiếp xuyên thủng đầu vai của Từ Kiếm Sinh.

Gã hét thảm một tiếng tê tâm liệt phế, giống như phải chịu đựng thương tích không thể xoá nhoà.

"Lão già, tiễn ngươi lên đường!" Đột nhiên, một âm thanh băng lãnh truyền đến từ phía sau.

Trong lòng Từ Kiếm Sinh hơi giật mình một chút, bỗng nhiên quay đầu, liền trông thấy một đôi mắt lạnh lùng khóa chặt gã.

"Vương...Vương Khung..." Trong lòng Từ Kiếm Sinh run lên.

Ông! Lôi quang màu đen đầy trời hóa thành một đao, trực tiếp xuyên thủng thân thể Từ Kiếm Sinh.

Cùng lúc đó, Hắc Long Đao chém ngang tới.

Một cái đầu bay lên cao cao, trong con mắt trợn lên kia lưu lại chấn kinh, phẫn nộ, không cam cùng với hối hận.

Từ Kiếm Sinh đến chết vẫn không tin nổi, chính mình sẽ chết ở trong tay một hậu bối như Vương Khung.

Nhưng mà, trên đời này không có cái gì là không có khả năng.

Máu màu đỏ tươi nhuộm đỏ bầu trời, thân thể sụp đổ kia truyền đến dao động hủy diệt, không ngừng đánh thẳng vào Thiên Vương Sơn.

Lần này, sự chấn kinh trong lòng mọi người đã trình độ khó mà tăng trưởng.

Bởi vì lần này, tử vong chính là một vị cường giả cảnh giới Linh Lô hàng thật giá thật.

Cảnh giới Linh Lô...

Đó chính là tồn tại đỉnh phong sừng sững trên thế gian, ai có thể nghĩ tới, cường giả ở bên trong truyền thuyết sẽ chết ở trong tay Vương Khung.

Lúc này, giữa thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Nam tử áo xám dừng tay.

Vương Huyền Cương cũng đứng im lặng bất động một hồi lâu.

Thần Vũ Vương há to miệng, muốn nói điều gì, lại dừng lại.

U Hoàng Trường công chúa lộ ra thần sắc động tâm, nhìn Vương Khung, bên trong con ngươi sáng ngời hiện lên một tia thâm ý.

Chết ở trước mặt bọn hắn chính là cường giả cảnh giới Linh Lô, là tồn tại giống như bọn hắn.

Dạng cao thủ cái thế như thế lại có thể ngã xuống dễ dàng như vậy?

Nhưng mà hiện nay, sự thật tàn khốc này đang bày ở trước mắt, thổ chết cáo buồn, làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi cảnh giác.

Vương Huyền Cương, Thần Vũ Vương thậm chí là cả nam tử áo xám bây giờ mới phát hiện ra, bọn hắn dường như không chỉ đang đối mặt với một kẻ hậu bối.

Tiềm năng cùng với đảm phách ẩn chứa trong người tên tiểu tử này so

với bọn hắn tưởng tượng được còn đáng sợ hơn.

Ầm ầm! Đúng lúc này, Thiên Vương Pháp Thần Thai lơ lửng ở bên trong cột sáng màu vàng bỗng nhiên chấn động.

Vương Khung xuất thủ một lần nữa, thăm dò vào bên trong thạch thai cổ lão thần bí kia.

"Tiểu quỷ, ngươi dám!" Nam tử áo xám giết tới.

"Chết!"

Vương Khung quát to một tiếng, đột nhiên, toàn bộ Thiên Vương Sơn triệt để sụp đổ, tất cả lực lượng ngưng làm một điểm, xuyên thấu qua thân thể Vương Khung bắn mạnh về phía bầu trời.

Sắc mặt của nam tử áo xám đại biến, đối mặt với một kích cuối cùng của Thiên Vương Sơn, y căn bản không thể nào tránh né.

Lực lượng hủy diệt như là nộ hải sóng lớn, bao phủ y hoàn toàn.

Cùng lúc đó, khí tức của Vương Khung điên cuồng suy yếu, tách ra cùng với Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng.

Nhưng, tay phải của hắn lấy ra hai kiện đồ vật từ bên trong thạch thai cổ lão, trực tiếp bỏ vào bên trong Hỏa Giới.

Ầm ầm! Thiên Vương Sơn sụp đổ, bụi mù bay thẳng lên trời, khắp nơi đều là hủy diệt cùng với sụp đổ.

Chương 409

"Lão Vương, đi theo ta!"

Đúng lúc này, gã béo rơi xuống, đưa cánh tay ra, Vương Khung thuận tay bắt lấy.

Trong khoảnh khắc, hư không phía sau bọn hắn xuất hiện một khe hở, tiếng hí chói tai truyền ra từ bên trong.

"Đi!" Vương Khung cắn răng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Dùng thân thể của hắn tiếp nhận lực lượng đáng sợ như này đã sớm vượt qua năng lực gánh chịu của hắn.

Lúc này, Thiên Vương Sơn hao hết lực lượng, hắn cũng không nhịn được nữa, khí tức trở nên uể oải đến cực hạn trong giây lát.

"Tiểu quỷ, ngươi cho rằng có thể đi được?"

Đột nhiên, một tiếng cười dữ tợn quái dị vang vọng thiên địa.

Kim Sơn Đạo Chủ như quỷ mị xuất hiện trước người Vương Khung, ngăn trở đường đi của bọn hắn.

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, không ít người đều lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Cục diện như vậy, nếu như thật sự để cho Vương Khung toàn thân trở ra, bị mất mặt không nói, dùng tiềm năng của tên tiểu tử này, sau này tất sẽ trở thành họa lớn.

Trọng yếu nhất là, hôm nay, Quang Minh Điện tổn thất thảm trọng như vậy, tự nhiên cần phải có người gánh chịu tội lỗi.

Bởi vậy, vô luận như thế nào, cũng không thể thả Vương Khung đi.

Kim Sơn Đạo Chủ quả thực đã xuất hiện vào thời điểm tốt nhất, địa điểm tốt nhất.

Vương Khung lúc này không có Thiên Vương Sơn gia trì, quả thực như dê đợi làm thịt, có thể tùy ý nhào nặn.

"Tiểu quỷ, ngươi cuối cùng vẫn quá non." Kim Sơn Đạo Chủ cười lạnh, bàn tay lớn duỗi ra, chụp vào Vương Khung.

Ầm ầm! Đột nhiên, bầu trời tách ra, phong mang hiển hiện, một trảm như hoành thiên.

"Đây là..."

Kim Sơn Đạo Chủ bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ ra vô tận sợ hãi.

Thân thể của gã khẽ nhúc nhích, muốn trốn tránh, nhưng đã không kịp.

Phong mang đáng sợ kia phá không mà đến, trực tiếp thôn phệ gã, trong nháy mắt, liền hóa thành tro bụi.

Mọi thứ đến quá nhanh khiến ai cũng phải choáng váng.

Kim Sơn Đạo Chủ, tử vong! ?

"Quang Minh Điện, một ngày nào đó, lão tử sẽ còn trở về."

Vương Khung nhìn Thiên Vương Sơn vỡ vụn, đảo qua gương mặt của mỗi một người, âm thanh băng lãnh quanh quẩn ở giữa thiên địa.

Sau một khắc, hắn liền đạp vào bên trong khe hở hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Tại Tân Hỏa Sơn, trong tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Ngọn lửa bốc lên từ đỉnh núi đỏ thẫm, như đại long chiếm cứ, tản ra dao động đáng sợ.

Ở sâu trong dung nham, một thân ảnh chậm rãi đi tới, quanh người y quấn quanh cương khí kỳ dị, tự tại thông linh, uẩn tàng tạo hoá, như ma thần khuất bóng, uy nghiêm thần bí.

Nam nhân này trong lúc phất tay, lực lượng cả tòa hỏa sơn đều bị y dẫn dắt.

Một hít một thở, hỏa sơn lưu chuyển ở giữa cuồng bạo cùng với bình tĩnh, hình thành tuần hoàn huyền diệu.

"Thần Cương, ngươi rốt cuộc cũng xuất quan!"

Vương Huyền Cương cất bước đi tới, dường như đã đợi rất lâu.

Nam nhân trước mắt y này, chính là người hộ đạo danh xưng mạnh nhất Quang Minh Học Cung - Thần Cương một trong Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

"Ta đã biết hết thảy!"

Thần Cương lộ ra sắc mặt bình tĩnh, y khoát tay, cương khí quanh người tiêu tán, dung nham cả tòa hỏa sơn cũng hóa thành hư vô theo đó.

Một cái khoát tay huyễn hóa chân thực, thay đổi giới hạn vật chất, huyền diệu sâu thẳm, liền ngay cả Vương Huyền Cương cũng không nhịn được lộ ra sắc mặt khác thường.

"Thiên Vương Pháp Thần Thai..."

"Khí phách của Hoắc Pháp Vương quá lớn, y luyện chế vật này, không chỉ là muốn tạo ra được một vị cao thủ vô địch thiên hạ..." Ánh mắt của Thần Cương như sóng biếc hàn đàm, không một gợn sóng.

"Ý của ngươi là..." Trong lòng Vương Huyền Cương khẽ động, nghĩ đến một loại khả năng nào đó.

"Y giống như Lâm La Thiên, muốn giải quyết triệt để tai hoạ ngầm của nhân loại." Trong lời nói của Thần Cương ẩn chứa một loại bí ẩn nào đó.

"Lâm La Thiên đi đến chân trời, tìm được chân tướng vạn vật, cho nên y lưu lại Thiên Khải Bảo Khố, lưu lại hi vọng cho hậu nhân."

"Nhưng Hoắc Pháp Vương lại bất đồng, trước kia y hùng bá thiên hạ, quét ngang chư giáo, thủ đoạn gần như tàn khốc, ý nghĩ cũng siêu việt cực hạn nhân loại..." Nói đến đây, Thần Cương nhẹ nhàng thở dài: "Y muốn nhất cử lập nên công lao vạn thế, làm cho nhân loại đạp lên một con đường tiến hoá trước nay chưa từng có."

"Thiên Vương Pháp Thần Thai không chỉ là một kiện Viêm Binh! ?" Vương Huyền Cương lộ ra thần sắc động tâm, không nhịn được nói.

"Nếu như chỉ vẻn vẹn là một kiện Viêm Binh, làm sao lại khiến cho hạng người kiêu hùng cái thế như Hoắc Pháp Vương hao phí ba ngàn năm thời gian?" Thần Cương lắc đầu: "Nếu bào thai này được sinh ra, kết cấu sinh mệnh nhân loại có lẽ cũng đều sẽ bởi vì thế mà cải biến, phương hướng toàn bộ chủng tộc tiến hóa cũng sẽ chệch khỏi quỹ tích tự nhiên."

Mí mắt của Vương Huyền Cương bỗng nhiên nhảy một cái: "Hẳn là Thiên Vương Pháp Thần Thai còn có bí mật khác?"

Thần Cương hờ hững nói: "Hiện tại đã không trọng yếu, bây giờ thần

thai kia đã có thiếu sót, Sơ Vương Tế chưa thể viên mãn chân chính, lực lượng của nó cũng đã bị đánh cắp không ít, trọng yếu nhất là không có Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng."

"Vật kia bị hút ba ngàn năm, cũng đã triệt để bị luyện hóa, cho dù mất đi Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, ảnh hưởng cũng không lớn." Vương Huyền Cương tiếp lời nói.

"Ngươi sai rồi!" Thần Cương lắc đầu nói: "Chỗ trân quý chân chính của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng không ở chỗ lực lượng của nó, mà là bản thân nó."

"Có ý tứ gì?" Vương Huyền Cương không rõ ràng cho lắm.

"Thứ này có liên quan cùng với khởi nguyên của Hỏa Chủng nhân loại." Thần Cương chạm đến là thôi, tuyệt không nhiều lời.

Chương 410

Trước kia Thập Nhị Vương Tọa quét ngang thiên hạ, tiến vào miếu cổ sa mạc tuyết phía bắc, đạp vào thần đàn Thập Vạn Đại Sơn, xâm nhập Long Cung tứ hải đại dương bao la, thậm chí là quét ngang yêu huyệt thiên hạ...

Bí mật bọn hắn biết được là nằm ngoài tầm với của thường nhân, cho dù là Vương Huyền Cương cũng khó có thể biết được.

"Ngươi cần phải biết rằng, bất kể là Lâm La Thiên, hay là Hoắc Pháp Vương, bọn hắn đều là nhân kiệt cái thế trăm ngàn năm khó gặp, hao phí tâm huyết, bố cục đến bước này, mục đích của bọn hắn không phải là chúng ta có thể ước đoán." Thần Cương than thở nói.

Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương, cuộc đời của bọn hắn tráng lệ, lưu lại quá nhiều truyền kỳ, đồng thời cũng lưu lại rất nhiều tranh luận.

Nhưng mà, đứng tại độ cao như thế, những gì bọn hắn thấy, kế hoạch bố trí ra không phải là những gì người bình thường có thể tưởng tượng.

Những tranh cãi và đánh giá của hậu thế căn bản không lọt vào trong mắt bọn hắn.

Tồn tại như thế có thể gánh chịu bất luận bêu danh cùng với nguyền rủa gì.

"Để làm gì? Nhân loại trải qua ngàn vạn năm sinh sôi tu hành, đã sớm có thể đánh đuổi yêu thú." Vương Huyền Cương không rõ cho lắm.

Thần Cương ngưng ánh mắt lại, lạnh lùng nói: "Đó chẳng qua là ngươi tự cho rằng...thứ mà chúng ta đang đối mặt không phải là chủng tộc , mà là nền văn minh."

"Văn minh! ?" Vương Huyền Cương khẽ giật mình, sắc mặt biến thành vô cùng cổ quái.

Trong mắt y, yêu thú chính là dựa vào ưu thế tiên thiên cường đại, chỉ là sinh linh sống theo bản năng mà thôi.

Chỉ có nhân loại ở bên trong sự tẩy lễ của máu cùng với chiến tranh,

truyền bá giáo hóa, mới thành lập được văn minh Hỏa Chủng.

"Hoắc Pháp Vương đã từng nói, nhân loại luôn coi những gì họ nhìn thấy và biết được là chân tướng tuyệt đối..." Thần Cương thở dài nói: "Thời gian yêu thú tồn tại lâu hơn nhân loại rất nhiều, văn minh mà chúng nó tạo dựng là ngươi không có cách nào tưởng tượng..."

"So với yêu thú, nhân loại mới thật sự là nhân tài mới nổi, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, là chúng ta cướp đi quyền hành của bọn chúng."

Vương Huyền Cương nhíu mày, cực kỳ không tán đồng.

Ở trong mắt của toàn bộ nhân loại, yêu thú đại biểu cho cuồng bạo, hủy diệt, huyết tinh, dã man...nhân loại là ở bên trong sự hi sinh của tiền bối, mới dần dần quật khởi.

Nếu như nói yêu thú là hắc ám bao phủ thế gian, như vậy nhân loại chính là một luồng quang minh trong hắc ám này, chiếu sáng toàn bộ thế gian.

Thần Cương nhìn y một cái, thản nhiên nói: "Nếu có một ngày, heo dê bị chúng ta xem như thức ăn thu hoạch được lực lượng, bắt đầu phản kháng, đồng thời trấn áp nhân loại, xua đuổi chúng ta đến địa phương hoang dã..."

"Như vậy ai là quang minh? Ai là hắc ám?"

Vương Huyền Cương sửng sốt, câu hỏi của Thần Cương thật sự rất cổ quái.

"Chuyện này không giống!"

"Đạo lý trên thế gian là không có tuyệt đối!" Thần Cương hờ hững nói, ánh mắt của y sâu xa, nhìn sông núi kéo dài, có một chút dừng lại, lời nói đột nhiên thay đổi: "Thiếu niên kia...là một dị số..."

"Vương Khung! ?" Trán của Vương Huyền Cương nhăn thành một chữ xuyên (川).

Hiện nay, cái tên này cơ hồ trở thành cấm kỵ tại Quang Minh Điện.

Sơ Vương Tế mưu đồ ba ngàn năm, bởi vì hắn mà cơ hồ thất bại trong gang tấc.

Ngoài ra, Sát Mạch Hàn, Diệp Thiên cũng đều bị hắn chém giết, mấu chốt nhất là, lần này, có ba vị cường giả cảnh giới Linh Lô tử vong.

Nếu như không phải Quang Minh Điện phong tỏa tin tức, thiên hạ nhất định sẽ chấn động.

"Hắn không chỉ mang đi Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng...còn lấy đi tín vật Thiên Khải Bảo Khố..."

"Cái gì?" Toàn thân lông tơ của Vương Huyền Cương dựng đứng, sắc mặt triệt để biến đổi.

Phải biết rằng, loại đồ vật này không giống với những bảo vật khác, vật này dính đến di sản của Lâm La Thiên, nếu như mất đi, Quang Minh Điện chỉ sợ rằng sẽ phát cuồng, và một cơn bão chưa từng có sẽ quét qua thiên hạ.

"Tên tiểu tử này xong đời rồi, hắn cho dù có lên trời hay chui xuống đất, cũng đều chỉ có cái chết chờ hắn." Vương Huyền Cương không nhịn được nói.

Cầm những vật khác còn dễ nói, tầm quan trọng của loại đồ vật này căn bản là không có cách nào tưởng tượng.

"Ta nghĩ rằng mệnh của thiếu niên này rất lớn!" Vào lúc này, Thần Cương đột nhiên cười.

Vương Huyền Cương sửng sốt, qua nhiều năm như vậy, y cơ hồ chưa từng nhìn thấy người hộ đạo mạnh nhất này cười lần nào.

"Ngươi có phải hay không là biết một chút gì đó? Sau lưng tên tiểu tử này đến cùng là người nào?" Vương Huyền Cương không nhịn được hỏi.

Ngày đó, vào một khắc cuối cùng Vương Khung rút đi, Kim Sơn Đạo Chủ xuất thủ ngăn cản, lại bị một đạo đao mang đáng sợ hoành thiên nhất trảm, trực tiếp xoá bỏ.

Thực lực kinh khủng như thế, Quang Minh Điện cho đến nay vẫn còn đang điều tra.

"Một vị cố hữu! Qua nhiều năm không gặp, thực lực của y đã càng trở nên không thể đo lường." Thần Cương cười nói.

Nói xong, y xoay đầu lại, nhìn về phía Vương Huyền Cương.

"Ta khuyên ngươi không nên nhúng tay, cứ để cho Quang Minh Điện tự mình đi thăm dò."

"Vì sao?" Vương Huyền Cương không nhịn được nói.

"Bởi vì cái giá phải trả...ngươi không thể chịu đựng được!" Thần Cương thản nhiên nói.

Vương Huyền Cương nghe thế, suy nghĩ một chút, chợt bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra thần sắc kinh nghi: "Chẳng lẽ sau lưng tên tiểu tử này...có một vị..."

"Thập Nhị Vương Tọa! ?"

Một ngày này, thiên hạ chấn động.

Quang Minh Học Cung ban bố chỉ lệnh, trong mấy ngày nữa liền sẽ thiết lập Phàm Môn tại bốn mươi chín thành trong thiên hạ, bất cứ ai 10 tuổi và chưa thức tỉnh Hỏa Chủng đều có thể đi vào tu hành, trong ba năm thức tỉnh Hỏa Chủng, liền có thể tiến vào Quang Minh Học Cung tiếp tục tu hành.

Ngay khi lệnh này được đưa ra, tất cả các phương đều rúng động.

Chương 411

Ai cũng biết ý nghĩa đằng sau chỉ lệnh này.

Quang Minh Học Cung rốt cuộc không còn cao cao tại thượng nữa, bọn hắn mở rộng cánh cửa tiện lợi, mở ra hy vọng tu hành Hỏa Chủng cho tất cả mọi người.

Mười năm, hai mươi năm sau...số lượng dị năng giả thức tỉnh Hỏa Chủng sẽ tăng mạnh, trong đó thậm chí có thể xuất hiện cường giả cái thế ảnh hưởng đến đại cục thiên hạ.

Hôm đó, Xích Long Thành có dị tượng phát sinh, đại địa nứt vỡ, thành trì bị phá huỷ, nửa tòa thành cơ hồ đều bị san thành bình địa.

Sau đó có người tuyên bố, là La Sinh Sát Kiếm xuất thủ, cứu đi hai vị đệ tử từ bên trong tử lao.

Hoang nguyên non sông, mênh mông bát ngát.

Bên bờ Nhai Thủy, Minh Hạo Nhiên cùng với Diệp Mặc tĩnh tọa điều tức.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, có không ít đệ tử may mắn còn sống sót, những người khác thì còn tốt, nhưng hai người bọn hắn bởi vì có quan hệ quá gần với Vương Khung, bị nhốt vào tử lao.

Vì thế, La Thanh Nguyên dùng thủ đoạn Địa Sư phá huỷ trận pháp Xích Long Thành, đồng thời mời La Sinh Sát Kiếm đến, cứu hai người ra.

Một lát sau, Minh Hạo Nhiên cùng với Diệp Mặc rốt cuộc cũng khôi phục lại.

"Tạ...tạ ơn!" Diệp Mặc nhìn La Thanh Nguyên, nhỏ giọng nói.

Thần sắc của y ảm đạm, từ sau khi Vương Khung mất tích, y triệt để rơi vào tình trạng tụt dốc không phanh, khó mà tự kềm chế.

"Thần tượng hắn..." Minh Hạo Nhiên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn xuống không có nói.

"Yên tâm đi, hắn còn sống...nhất định còn sống..."

La Thanh Nguyên siết chặt tay nhỏ, ánh mắt vô cùng kiên định, không

biết là đang an ủi mọi người, hay là đang nói với mình.

"Đúng, nhân vật như thần tượng, làm sao sẽ chết? Trong thiên hạ ai có thể giết được hắn?" Minh Hạo Nhiên khơi dậy hi vọng trong lòng ngực, siết chặt nắm đấm, vô cùng kiên định nói.

Diệp Mặc nghe thế, con mắt sáng lên một chút.

Y đứng dậy, nhìn nước sông cuộn trào, đột nhiên nói: "Ta muốn trở nên mạnh hơn!"

Lúc này, trong nội tâm Diệp Mặc chưa bao giờ khát vọng cường đại giống như hiện tại, nếu như thực lực của y có thể cường đại đến mức đủ để chấn nhiếp thiên hạ, khiến cho tứ phương sợ hãi, Vương Khung sao lại phải liều mình bỏ chạy.

Bắt đầu từ thời khắc này, nội tâm của Diệp Mặc kiên định trước nay chưa từng có, y nói với mình, một ngày nào đó, y sẽ cường đại đến mức khiến cho thiên hạ run rẩy, không có người nào lại dám động vào Vương Khung mảy may.

"Ngươi muốn trở nên cường đại sao? Đi theo ta đi!"

Đột nhiên, một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Đám người sợ hãi cả kinh, liền ngay cả La Sinh Sát Kiếm ngồi xếp bằng ở nơi xa, bên trong con ngươi cũng đều hiện lên dị sắc.

Ở phía trên nước sông cuồn cuộn, một bóng áo xanh lướt sóng mà đến, đeo mặt nạ trắng, như quang minh lay động, vô tướng vô lượng.

"Là ngươi?" La Sinh Sát Kiếm phát ra tiếng kinh nghi, dường như nhận ra người này.

"Là người nào?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được hỏi.

Nam tử đeo mặt nạ màu trắng nhìn Diệp Mặc, dường như trong mắt chỉ có một mình y.

"Ngươi muốn trở nên cường đại liền đi theo ta đi!"

Nói xong, người kia vung tay lên, nước sông cuồn cuộn hóa thành một chiếc cối xay, chảy ngang ở trước người Diệp Mặc.

Đám người kinh nghi bất định.

La Thanh Nguyên ném ánh mắt hỏi thăm về hướng La Sinh Sát Kiếm, La Sinh Sát Kiếm suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

"Cơ hội đang ở trước mắt ngươi, đi hay không đi, tuỳ thuộc vào ngươi." Người mặc áo xanh nhanh chóng rời đi.

Diệp Mặc siết chặt nắm đấm, nhảy vào trong cối xay, đi theo, trong nháy mắt, liền biến mất ở phần cuối nước sông.

"Đây chính là cơ duyên hiếm thấy!" La Sinh Sát Kiếm đột nhiên nói.

Minh Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn bóng lưng Diệp Mặc đi xa, lộ ra thần sắc ảm đạm.

"Ngươi định như thế nào?" La Thanh Nguyên hỏi.

"Ta muốn đi đến sa mạc tuyết phía bắc!" Minh Hạo Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt biến thành vô cùng kiên định: "Liền giống như Tiểu Diệp Tử nói, chúng ta quá yếu, vào trước khi thần tượng trở về, ta nhất định sẽ làm cho chính mình trở nên càng thêm cường đại."

Sa mạc tuyết phía bắc là chỗ nghèo nàn nhất thiên hạ, nhưng mà chỗ đó thần bí khó lường, cất giấu rất nhiều nền văn minh cổ lão cùng với di tích.

Lúc trước vào thời điểm Tần Hoàng chưa đăng cơ, trải qua nhiều năm nghèo túng, chính là bị đày đi đến chỗ đó.

Minh Hạo Nhiên lựa chọn sa mạc tuyết phía bắc, điều đó thể hiện sự quyết tâm và ý chí của y.

Vào ngày này, Minh Hạo Nhiên rời đi, người đã từng là thiếu gia ăn chơi này, lẻ loi một mình, đi tới sa mạc tuyết phía bắc.

"Bên cạnh hắn có một đám đồng bạn rất tốt." La Sinh Sát Kiếm trầm giọng nói.

"Có lẽ vào một ngày nào đó, bọn hắn thật sự có thể trở thành lực lượng mà cái thế giới này không thể coi nhẹ." Giọng nói của La Thanh Nguyên trở nên lạnh lùng: "Nhưng bây giờ...khoản sổ sách này là không thể tính như vậy!"

La Sinh Sát Kiếm giương mắt nhìn nàng một chút, không nói gì thêm.

Loại ánh mắt kia, y quá quen thuộc, quyết tuyệt sát phạt, người nào

cũng sẽ không ngờ được tiểu công chúa La Vương Thành, trong xương cốt lại cất giấu phong mang và sát cơ như vậy.

"Hãy sống sót!" La Sinh Sát Kiếm đứng dậy, nói một câu cuối cùng, hóa thành kiếm quang phóng lên tận trời, tiêu thất ở chân trời mênh mông.

"Ta sẽ chờ ngươi trở về..." La Thanh Nguyên khẽ nói.

Rất nhanh, thanh nói của nàng bị nước sông thổn thức nuốt mất.

...

Ầm ầm!

Lôi quang nổ vang, lóe lên như rồng trên bầu trời đầy mây, hóa thành một vệt chói mắt.

Thiên không phảng phất như muốn tương liên cùng với đại địa, ép tới cùng cực.

Ở bên trên hoang mạc vô tận, khí nóng bốc lên, những hạt cát vàng được nắng nung nóng dường như sắp sửa mở ra một cuộc sống mới, đang nhảy múa cuồng nhiệt trong gió mạnh.

Đột nhiên, một cồn cát nhỏ di chuyển, một bàn tay to vươn ra từ bên trong.

Chương 412

"Con bà nó, cuối cùng vẫn còn sống." Vương Khung chui ra từ bên trong cồn cát, thân thể chấn động, rũ bỏ đất cát ra khỏi tóc và quần áo.

"Lão Vương...giúp ta một tay!" Giọng nói của gã béo truyền đến từ dưới chân Vương Khung.

Vương Khung cúi đầu nhìn, một bàn tay mũm mĩm đang lắc lư cầu cứu.

"Ha ha, lúc này chúng ta cũng coi như đã làm một vố lớn, sống lại sau thảm hoạ." Vương Khung kéo gã béo ra ngoài, không nhịn được cười to nói.

Hắn chưa cười được hai tiếng liền ho khan một hồi.

Trong trận chiến tại Thiên Vương Sơn, hắn tiêu hao thực sự quá lớn.

"Ngươi thật sự quá lợi hại, chém chết hai vị cường giả cảnh giới Linh Lô, quả thực đã khai sáng thành tích chưa từng có, mộ tổ cũng đều muốn bốc lên khói xanh." Thương thế của gã béo chưa khỏi hẳn, nhưng mặt mày lại vô cùng hớn hở.

"Ở bên trên lịch sử Quang Minh Học Cung, ngươi sẽ là truyền kỳ bất hủ." Gã béo cười rất thoải mái, ngoại trừ vui sướng sống lại sau thảm hoạ, còn có cảm kích đối với Vương Khung.

Nếu như không có Vương Khung, gã có lẽ sẽ thật sự bị bắt về Quang Minh Điện, bị nghiên cứu như một con quái vật một lần nữa.

"Bớt tung hô!" Đúng lúc này, giọng nói của Bạch gia truyền đến.

Bạch gia đứng trên đỉnh cồn cát, cử động con mắt nhìn ra xa, lỗ tai dài nhỏ đong đưa theo gió, khá có cảm giác tỏa ra hào khí.

Vương Khung cùng với gã béo dìu nhau đi tới.

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn hắn kinh ngạc đến ngây người.

Một cái hộp sọ khổng lồ nằm ngang ở phía trên hoang nguyên vô tận, bóng đen cực lớn bao trùm phương viên trăm dặm.

Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trừng lớn, quả thực không thể tin được, bất kể là hiện thực, hay là trong cổ tịch, hắn cũng đều chưa nhìn

thấy yêu thú to lớn như vậy, vẻn vẹn chỉ là hộp sọ, liền giống như núi nhỏ, tạo ra cho hắn rung động cùng với áp bách thật lớn.

"Đây là địa phương nào?" Vương Khung vô thức hỏi.

Bạch gia lộ ra thần sắc kinh dị, phun ra hai chữ: "Phế Thổ!"

Phế Thổ!

Đối với Vương Khung mà nói, đây là một từ ngữ xa lạ, địa danh cổ quái như vậy, liền ngay cả bên trên cổ tịch trong Quang Minh Học Cung cũng đều không có ghi chép.

"Bạch gia, sao mặt ngươi xanh lét vậy?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Hắn mặc dù không biết rõ đây rốt cuộc là địa phương nào, nhưng sắc mặt của Bạch gia nói cho hắn, nơi đây dường như cũng không phải đất lành gì đó.

"Các ngươi có thể cảm nhận được linh khí tồn tại không?" Bạch gia hỏi.

Vương Khung ngây ra một lúc, tiến hành cảm giác, trong nháy mắt, sắc mặt của hắn triệt để biến đổi.

"Bạch gia, sao lại thế..." Vương Khung choáng váng.

Giữa thiên địa thậm chí ngay cả một tia linh khí dao động cũng đều không cảm giác được.

Nói một cách khác, nơi này không có linh khí tồn tại, hiện thực bất khả tư nghị như này đã phá vỡ nhận biết của Vương Khung.

Phải biết rằng, linh khí nương theo thiên địa sinh ra, đâu đâu cũng có.

Đối với tu sĩ mà nói, linh khí là năng lượng cấp cao, chỉ có đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên mới có thể cảm giác, đồng thời hấp thu luyện hóa, tiến hành tu hành.

Cho nên vào những năm xa xưa, cảnh giới Bổ Nguyên được mệnh danh là thực khí ích cốc, không cần ăn vẫn có thể không chết.

Vậy mà phiến thiên địa này lại không có linh khí tồn tại?

"Nơi này chẳng những không có linh khí tồn tại, ngay cả thức ăn cũng

đều không có!" Bạch gia nói ra một cái sự thật tàn khốc.

"Ngươi đang nói đùa sao! ?" Vương Khung ngơ ngác.

Cảnh giới Bổ Nguyên cũng là người, thậm chí so với người bình thường càng cần năng lượng bổ sung hơn, dù sao thì ngưng tụ Hỏa Chủng cũng đã là hình thái sinh mệnh siêu việt người bình thường, huống chi bọn hắn còn đã vượt qua cảnh giới Hỏa Chủng.

Sở dĩ có thể ích cốc không ăn, là bởi vì có thể thải bổ linh khí.

Nhưng loại địa phương quỷ quái này ngay cả linh khí cũng đều không có, tự nhiên cần càng nhiều thức ăn.

Thức ăn thông thường là không được, năng lượng chuyển hóa quá thấp, căn bản không thể đáp ứng các chức năng của cơ thể cùng với tu luyện Hỏa Chủng.

Trừ phi là cây lúa dị chủng giống như Hoàng Thiên Ngọc Đạo, hoặc là loại thức ăn như linh thảo, thịt yêu thú mới được.

"Ngươi thấy ta giống như đang nói đùa sao?" Bạch gia tức giận nói.

"Phế Thổ, là một nơi bị bỏ hoang và dùng để lưu đày, nơi này giống như bị nguyền rủa, bất luận tồn tại hình thái sinh mệnh gì cũng đều có rủi ro bị lây nhiễm, một khi thật sự bị lây nhiễm, liền sẽ phát sinh biến hóa đáng sợ..."

"Biến hóa đáng sợ! ?" Gã béo nuốt nước bọt, ngắt lời nói: "Ví dụ như?"

Bạch gia quét mắt nhìn gã một cái, nói: "Mọi thứ mà ngươi có thể tưởng tượng!"

"Những sinh mệnh sau khi biến dị kia là không thể xem như thức ăn, bằng không mà nói..."

"Nếu không thì sao?" Vương Khung hỏi.

"Ngươi sẽ giống như bọn chúng, đồng thời loại lây nhiễm giống như nguyền rủa này sẽ gây ra tổn hại không thể vãn hồi đối với Hỏa Chủng." Bạch gia giảm thấp thanh âm nói.

Thịt của những yêu thú bị lây nhiễm kia còn đáng sợ hơn cả chất độc.

Đặc biệt là tu sĩ ngưng tụ Hỏa Chủng, một khi không chịu được cơn

đói, ăn loại thịt kia, không chỉ bản thân bị lây nhiễm, Hỏa Chủng cũng sẽ dị biến, trở thành quái vật.

"Vậy chúng ta chẳng phải là đang ở trong một loại hoàn cảnh rất nguy hiểm..." Sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Cuối cùng hắn cũng biết được đây là nơi quỷ quái gì, nếu một mực ở lại đây, có lẽ sẽ bị lây nhiễm và trở thành quái vật, vĩnh viễn bị giữ lại ở vùng đất này.

"Một khi ngưng tụ Hỏa Chủng, xác suất bị lây nhiễm trực tiếp là cực thấp, trừ phi ngươi ăn thịt yêu thú bị lây nhiễm." Bạch gia nói.

Hỏa Chủng, dường như bẩm sinh có thể ngăn chặn loại lây nhiễm giống như nguyền rủa này.

Chương 413

Tuy nhiên, nếu như là lây nhiễm thứ cấp thì lại khác.

Cái gọi là lây nhiễm thứ cấp, chính là gián tiếp lây nhiễm thông qua yêu thú biến dị hoặc là thực vật.

Hình như lây nhiễm như lời nguyền này, sau khi trải qua môi giới chuyển hóa, liền sẽ biến dị thăng hoa.

Hỏa Chủng lúc này trở nên vô cùng yếu ớt, gần như không thể ngăn chặn.

"Làm sao lại có dạng địa phương quỷ quái như vậy? Coi như không biến thành quái vật, chúng ta cũng sẽ chết đói tại nơi này." Gã béo kêu rên nói.

Một thân mỡ của gã cũng rung động theo.

Không có linh khí, không có thức ăn, thân là cảnh giới Bổ Nguyên, Hỏa Chủng của bọn hắn sẽ dần dần khô héo, thậm chí là đói bụng đến mức nó xem thân thể của bọn hắn như là chất dinh dưỡng mà hấp thu, đến thời điểm đó kết cục còn thê thảm hơn so với người bình thường.

Dùng lượng cơm ăn cùng với tiêu hao của gã béo, nếu như chết đói, còn không thống khoái bằng trực tiếp biến thành quái vật!

"Mau nhìn xem, còn có bao nhiêu thức ăn!" Bạch gia thúc giục nói.

Để tồn tại ở trong Phế Thổ, thức ăn chính là hết thảy.

Tại nơi này, bất kỳ tài nguyên sinh tồn nào cũng đều vô cùng quý giá.

Vương Khung vội vàng mở Hỏa Giới ra, nhìn xem bên trong còn có bao nhiêu tài nguyên có thể chèo chống.

"Mẹ kiếp, cơ hồ đã tiêu hao hết ở bên trên Thiên Vương Sơn." Vương Khung mắng thầm.

Hắn có một chút hối hận, chưa kịp lấy đi Hỏa Giới của Sát Mạch Hàn cùng với Diệp Thiên.

"Ta còn thừa không nhiều, chỉ còn lại 500 cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, 90 củ linh sâm, 30 khối Hàn Phách Băng Tủy, 20 bao Điềm Tâm Long Tinh

Bổng..."

Vương Khung kiểm kê lại một chút, những thứ có thể ăn còn thừa không nhiều, một mình hắn, chỉ sợ cũng chỉ có thể chống đỡ được tám ~ chín ngày.

Mà đồ ăn vặt thì lại có không ít, tất cả đều là La Thanh Nguyên mua cho hắn, không ít đồ ở bên trong đều là món La Thanh Nguyên thích ăn, là thức ăn không thể thiếu trong ngày bình thường.

"Ta còn có 800 cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, 80 cân thịt khô Hỏa Tông Mã, 60 cân da thịt heo Bạch Ngọc Quỳnh, 120 cân Bát Kỳ Băng Vĩ Ngư..."

Hàng tồn của gã béo cũng không phải ít, ngoại trừ Hoàng Thiên Ngọc Đạo, các loại thịt khô yêu thú cộng lại khoảng chừng hơn 3000 cân.

Bạch gia kiểm kê lại một chút, sắc mặt có một chút khó coi.

"Ăn tiết kiệm một chút, đủ cho chúng ta sống nửa tháng!"

"Con bà nó... Bạch gia, ngươi cũng quá không đáng tin cậy, làm sao lại đưa chúng ta đến một địa phương quỷ quái như thế này?" Vương Khung không nhịn được nói.

Hắn liếc mắt nhìn, thiên hạ vô ngần, đừng nói là nửa tháng, e rằng cho dù cho hắn nửa năm cũng không nhất định có thể đi ra khỏi mảnh Phế Thổ này.

Mấu chốt nhất là, dọc theo con đường này còn có các loại nguy hiểm, một khi xảy ra chiến đấu, năng lượng tiêu hao kịch liệt, nếu như không có thức ăn bổ sung, sẽ chết càng nhanh.

"Là vì xảy ra sai lầm, hắn là bị Quang Minh Điện quấy nhiễu." Bạch gia nói vô cùng chắc chắn.

Nó vểnh tai, liếc nhìn Vương Khung.

"Cho dù ngươi có thể đi ra ngoài, vậy thì có thể làm gì? Chỉ sợ hiện tại Quang Minh Điện đang đi khắp thế giới tìm ngươi."

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Bạch gia nói cũng có lý, Sơ Vương Tế lần này, hắn đại náo long trời lở đất, chỉ sợ Quang Minh Điện ngay cả tâm tư đào mộ tổ hắn cũng đều có.

Lúc này nếu như đi ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu.

"Nhập gia tùy tục, tiểu tử, đi theo ta đi..." Bạch gia nhìn đám mây giông đang đè trên đầu mình, nện móng lừa đi về hướng phương xa.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Vương Khung hỏi.

"Trước hết hãy tìm cách sống sót cái đã!"

Bạch gia thì thầm, giọng nói của nó bị át bởi tiếng sấm mãnh liệt.

Vương Khung cùng với gã béo nhìn nhau, chỉ có thể kiên trì đi theo.

...

Tại Phế Thổ, chỉ có hoang vu vô tận.

Vương Khung, gã béo còn có Bạch gia đi bảy ngày, cũng không thu hoạch được gì.

Tại nơi này, thể lực tiêu hao rất nhanh, thức ăn dự kiến có thể ăn trong nửa tháng, đã còn thừa lại không nhiều.

Xui xẻo nhất là, nửa đường, bọn hắn gặp phải yêu thú biến dị.

Từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần thứ nhất Vương Khung trông thấy yêu thú kỳ lạ đến như vậy, trên lưng có xương và cánh, hai tay vậy mà tiến hóa ra vũ khí giống như binh khí của nhân loại, một đao một kiếm, thậm chí còn có ẩn tàng sát chiêu.

Vương Khung ỷ vào sự sắc bén của Hắc Long Đao cùng với thể lực nhục thân, cuối cùng cũng mài chết được nó.

Đầu yêu thú này chí ít cũng phải nặng sáu ~ bảy trăm cân, chỉ tiếc là đã sớm biến dị, căn bản không thể dùng làm thức ăn.

Vào thời điểm Vương Khung cảm thấy đáng tiếc, lời nói của Bạch gia như một chậu nước lạnh dội xuống từ đầu đến chân.

"Đây là nhân loại!"

"Cái gì?" Vương Khung cùng với gã béo đều kinh hô, phảng phất như nghe không rõ.

"Ở nơi đây, nếu như nhân loại không thể chống lại sự lây nhiễm, họ sẽ trở thành một con quái vật như vậy." Bạch gia lạnh lùng nhìn thi thể nằm trong cồn cát, thản nhiên nói: "Người này không chịu nổi cơn đói, ăn thịt

yêu thú biến dị, cho nên mới biến thành hình dạng như thế này."

Nói xong, Bạch gia cũng không quay đầu lại tiếp tục tiến lên, mùi máu tươi nồng đậm rất nhanh liền sẽ thu hút yêu thú tới.

"Bạch gia, những người này tới từ đâu?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn thực sự không tưởng tượng ra được, một địa phương tuyệt vọng như thế này, vì sao sẽ còn có dấu vết của nhân loại.

"Có một số là bị trục xuất, có một số thì đã sinh tồn ở nơi đây qua nhiều thế hệ..." Bạch gia cũng không có nói tỉ mỉ.

Phế Thổ rất thần bí, đã tồn tại trong tuế nguyệt cực kỳ lâu đời, có nhiều ý kiến khác nhau về nguồn gốc của nơi này.

Chương 414

"Điều gì sẽ xảy ra nếu những người bình thường bị lây nhiễm?" Gã béo hỏi một câu.

Bạch gia đột nhiên dừng bước.

"Thức tỉnh Hỏa Chủng!"

Phế Thổ rất thần bí, có nhiều giả thuyết về lai lịch của nơi này.

Có người nói, vào những năm xa xưa, bên trong yêu thú, sau khi một tồn tại đáng sợ nhất tử vong, thi thể liền biến thành Phế Thổ.

Cũng có người nói, Phế Thổ nguyên bản là một trong những sinh mệnh cấm khu, sau đó, cuộc chiến giữa nhân loại cùng với yêu thú đã đánh vỡ nó, vì vậy mà sụp đổ, biến thành bộ dáng như bây giờ.

Còn có người nói, Phế Thổ ban đầu vốn là lồng giam do đại năng nhân loại sáng tạo.

"Lồng giam! ?" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, vô cùng mẫn cảm đối với loại thuyết pháp này.

Trên người hắn có hai miếng sắt thần bí, ẩn chứa sức mạnh cấm kỵ, bọn hắn cũng nói mình bị trấn áp ở bên trong lồng giam.

Mỗi một tòa lồng giam đều ngăn cách với nhau, ẩn nấp ở khắp nơi trong thiên địa, cực kỳ thần bí.

Hắn có thể luyện thành Nghịch Lân Nhận, cũng là bởi vì hấp thu lôi quang màu đen trong miếng sắt số 73.

Chuyện này khiến cho Vương Khung sinh ra liên tưởng theo bản năng.

"Tiến vào Phế Thổ cần phải thông qua trận pháp không gian, nhưng mà tọa độ của nó cơ hồ vẫn luôn đang biến hóa, bởi vậy tiến vào dễ dàng, đi ra ngoài liền khó." Bạch gia trầm giọng nói.

"Cho nên, có người phỏng đoán, đây vốn là một tòa lồng giam, căn bản liền sẽ không để cho người ta đi ra ngoài."

"Không ra ngoài được? Ngươi đang nói đùa gì thế?"

Vương Khung còn chưa nói gì thêm, gã béo đã bùng nổ, gã trừng trừng

hai mắt, suýt nữa liền nhảy lên trên người Bạch gia.

Loại địa phương quỷ quái này, linh khí hoàn toàn không có, còn không có thức ăn, coi như không biến thành quái vật, cũng sẽ chết đói.

Nếu quả thật không có biện pháp đi ra ngoài, dựa theo tình huống hiện tại, không tới nửa tháng, cũng đều không cần Quang Minh Điện xuất thủ, toàn bộ bọn hắn cũng sẽ đi gặp liệt tổ liệt tông.

"Người trẻ tuổi, một chút cũng không giữ được bình tĩnh!" Bạch gia liếc nhìn một cái, móng lừa ma sát trên đất cát.

Gã béo rụt cổ một cái, giọng nói lập tức nhỏ xuống.

"Bạch gia, xem ra ngươi đã tới nơi này, có phải là vẫn có biện pháp đi ra ngoài?" Vương Khung nháy mắt một cái, tiến tới, cười nói.

"Bên trong Phế Thổ, quả thật là có thế lực nắm giữ biện pháp đi ra ngoài, nhưng cái giá phải trả quá cao." Bạch gia gật đầu nói.

"Ồ?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt lộ ra thần sắc cổ quái.

Dạng địa phương quỷ quái này mà còn có thế lực?

Muốn sinh tồn cũng đã là một vấn đề, chớ đừng nói chi là tu hành, một đám người ô hợp thì có thể tạo thành dạng thế lực gì?

Hơn nữa, nếu đã nắm giữ biện pháp đi ra, tại sao vẫn ở lại dạng địa phương quỷ quái này?

"Cái giá đưa một người đi ra ngoài là quá lớn." Bạch gia nhìn ra tâm tư của Vương Khung, nói.

"Đối với rất nhiều kẻ liều mạng, một khi thích ứng với pháp tắc sinh tồn ở nơi này, Phế Thổ đối bọn hắn mà nói chính là cõi yên vui, bọn hắn chính là vương ở nơi này, hưởng lạc cực hạn, điên cuồng cực hạn, không có bất kỳ quy tắc nào có thể trói buộc bọn hắn..."

"Huống hồ, ở bên trong Phế Thổ, cũng không phải tất cả đều là nguy hiểm."

Nói đến đây, Bạch gia nhếch miệng, lộ ra một nụ cười nói: "Nơi này còn cất giấu đồ tốt mà ngươi không thể nghĩ đến."

"Đồ gì tốt?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Tịnh Hóa Trì!"

"Đó là cái gì?" Vương Khung sửng sốt một chút.

"Nó có thể tịnh hoá thịt yêu thú đã bị lây nhiễm." Bạch gia liếm miệng một cái nói.

"Thịt yêu thú sau khi tịnh hóa có thể xưng là chí bảo, có thể kích thích nhục thân, đề thăng phẩm chất của Hỏa Chủng, ăn trong thời gian dài, có một ít người thậm chí có thể thức tỉnh năng lực mới, hoặc là khiến cho năng lực nguyên bản tiến hóa."

Vương Khung nghe đến phát mộng.

Hắn không ngờ được dạng địa phương quỷ quái này lại vẫn cất giấu cơ duyên lớn bằng trời như vậy.

Thịt yêu thú sau khi tịnh hoá, lại có thể kích hoạt Hỏa Chủng! ?

Chẳng trách lại có người nguyện ý tiến vào dạng địa phương quỷ quái này, cho dù không có linh khí, nhưng nếu có thịt yêu thú sau khi tịnh hoá, thực lực cũng có thể đề thăng cực nhanh, thậm chí có thể thu hoạch được các loại năng lực khó tin.

"Đồ tốt a! Nếu như có thể mang loại thịt này đi ra ngoài..." Con mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng, tâm tư sống động.

"Lão Vương, xem ra hai ta phải làm lại nghề cũ." Gã béo cũng nhìn ra giá trị cực lớn của loại thịt yêu thú này, trong mắt lóe ra hướng tới cùng với khát vọng.

Giấc mộng của gã chính là lũng đoạn nghề nghiệp giết mổ trong thiên hạ, mở hàng thịt lớn nhất, bán tất cả những loại thịt yêu thú tốt nhất.

Vương Khung là đồng bạn hợp tác tốt nhất ở bên trong mộng tưởng của hắn.

Tuy nhiên, Vương Khung đã dành hết tâm sức cho việc tu luyện và không hề quan tâm đến giấc mơ của gã béo.

Nhưng bây giờ thì khác, loại thịt yêu thú sau khi tịnh hoá này có thể thu hoạch được bao nhiêu lợi ích? Bồi dưỡng ra được bao nhiêu cao thủ? Tác động đến bao nhiêu thế lực?

Đây đã không chỉ là sinh ý trong ngành bán thịt, chuỗi lợi ích khổng lồ được tạo ra đơn giản là điều không tưởng.

"Phát tài rồi!" Trong nội tâm Vương Khung dần vui vẻ.

Phế Thổ cung cấp thịt yêu thú đặc biệt, giá trị của nó có thể so với Lục Thần Khu Văn Thủy, còn muốn cao hơn nhiều so với chữa trị xương cốt yêu thú cổ.

Chữa trị xương cốt yêu thú cổ nhiều nhất chỉ mang đến tài phú cho hắn.

Mà nếu như nắm giữ loại thịt yêu thú này, ngoại trừ tài phú, Vương Khung còn có thể bồi dưỡng ra một lượng lớn cao thủ, là cao thủ hoàn toàn thuộc về dưới trướng của hắn.

Bất kể là thời đại nào, vũ lực tuyệt đối mới là sự bảo đảm cho mọi thứ.

Đây mới là nền tảng đặt chân.

Chương 415

Thậm chí, nắm giữ tài nguyên như vậy, hắn còn có thể cò kè mặc cả cùng với các đại thế lực.

Dù sao, đối với bất kỳ thế lực nào mà nói, bồi dưỡng hậu bối vĩnh viễn là đại sự hạng nhất. Có thể kích hoạt Hỏa Chủng, đề thăng tư chất, làm lớn mạnh thế lực...đối mặt với dụ hoặc như vậy, sẽ không có người nào không động tâm.

Đây mới là lợi ích thực sự, mà không phải là nhân tình quan hệ viển vông.

Vào thời khắc mấu chốt, nếu như ký thác hi vọng vào phía trên những nhân tình quan hệ kia, liền lộ ra quá không đáng tin cậy.

Nhưng lợi ích thì khác, một khi bị lợi ích buộc chặt, thế lực này cần phải ngoan ngoãn trở thành trợ lực của Vương Khung.

"Ta đã hơi thích nơi này một chút." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Sự nghiệp vĩ đại tất nhiên sẽ thuận theo sự an bài của vận mệnh, lão Vương, đây chính là số mệnh của ngươi...cửa hàng thịt của chúng ta chắc chắn sẽ mọc lên như nấm." Gã béo cười to nói.

"Ngươi nói đúng, mở cửa hàng bán thịt khô cũng là rất có tiền đồ..." Vương Khung lần đầu tiên công nhận mộng tưởng của gã béo.

"Nằm mơ giữa ban ngày xong chưa?" Bạch gia không nhìn được, hừ lạnh một tiếng, kéo hai người trở về hiện thực.

Hiện nay số thức ăn còn lại ngay cả ba ngày cũng đều chống đỡ không nổi, hai người này vậy mà liền có mộng đẹp lũng đoạn thịt yêu thú Phế Thổ, xưng bá thế giới.

Biện pháp rời khỏi Phế Thổ, chỉ có một số ít thế lực nắm giữ, đồng thời phải trả một cái giá rất lớn để đưa một ai đó ra ngoài.

Vương Khung muốn đưa thịt yêu thú đã tịnh hóa ra ngoài theo từng đợt đừng đợt, căn bản là không thực tế.

Những lời nói của Bạch gia đã kéo Vương Khung trở về hiện thực.

Trong lòng của hắn nóng bừng, khối thịt mỡ lớn này nếu như không ăn được vào trong miệng cũng quá đáng tiếc.

Một khi thật sự thực hiện được mối làm ăn này, không nói đến việc có thể đối kháng với Quang Minh Điện, ít nhất là hắn sẽ không còn là lục bình không rễ, mà là người có nền tảng, sẽ không dễ dàng bị lung lay.

"Bạch gia, ngươi tinh thông trận pháp không gian, chẳng lẽ liền không có biện pháp nào?" Vương Khung còn chưa hết hi vọng, hỏi.

Bạch gia lắc đầu nói: "Không có cách nào, phiến thiên địa này không có linh khí tồn tại, căn bản là không có cách nào thành lập trận pháp không gian."

Vương Khung nghe thế, sửng sốt một chút.

Trận pháp là dùng linh khí làm chất dinh dưỡng để vận chuyển, không có linh khí, tự nhiên không thể thành lập.

Trên thực tế, rất nhiều thủ đoạn của tu sĩ đều cần phải dựa vào linh khí.

Liền giống Long Tượng Bạo của Vương Khung, là hấp thu linh khí bên trong phạm vi lớn, tạo ra lực lượng thông qua sự phân hạch của chính nó.

Tại Phế Thổ, Long Tượng Bạo của hắn căn bản không có tác dụng.

"Nếu có linh khí thì sao?" Vương Khung lộ ra thần sắc động tâm, hỏi một vấn đề.

Bạch gia liếc hắn một cái nói: "Nếu như có đầy đủ linh khí, ta có thể cấu trúc một tòa trận pháp không gian ổn định, cho phép ngươi ra vào tự nhiên cũng đều có thể."

"Thật sao?" Con mắt của Vương Khung bỗng nhiên trợn to.

Vào lúc này, trong lòng hắn cuồng loạn, nhiệt huyết nổ vang, trong nội tâm sinh ra một cái ý nghĩ to gan.

Phế Thổ có hai chỗ đặc biệt nhất, không có linh khí, dễ dàng lây nhiễm.

Bởi vì linh khí tuyệt diệt, rất nhiều thủ đoạn của tu sĩ là không thể thi triển, thậm chí ngay cả trận pháp không gian cũng đều không thể bố trí.

Cho nên, muốn ra ngoài từ Phế Thổ quả thực là khó như lên trời, chớ

đừng nói chi chuyên chở thịt yêu thú đã tịnh hóa ra ngoài.

Những gì Vương Khung có thể nghĩ ra, những người khác cũng có thể nghĩ ra.

Nhưng, Vương Khung nắm giữ Hỏa Chủng màu đen, người khác lại không có.

"Lúc này thật sự phát tài!" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn.

Ngày đó, sau khi Đại Địa Viêm Lân Mãng nở ra từ trứng, Vương Khung liền lấy máu tươi của nó, thức tỉnh năng lực.

Hắn nghĩ rằng loại dị chủng giống như Đại Địa Viêm Lân Mãng, nhất định có thể thức tỉnh ra năng lực kinh thiên động địa.

Nhưng mà, hiện thực đã cho Vương Khung một cái bạt tai vang dội.

Năng lực mới có một chút liên quan cùng với đặc tính của chủng tộc Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Loại yêu thú này được biết đến là sống ký sinh trong lòng đất, rất giỏi trong việc thu thập các khoáng chất kim loại khác nhau dưới lòng đất để xây dựng một loại sào huyệt kỳ dị.

Loại sào huyệt này có thể liên tục sinh ra vảy lửa, tẩm bổ Đại Địa Viêm Lân Mãng, cường hóa lân giáp làn da của nó, rèn luyện thân thể cùng với huyết mạch của nó.

Đây cũng là bí mật tu hành cường đại của Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Loại năng lực mà Vương Khung thức tỉnh, có một chút tương tự với loại sào huyệt này, gọi là Linh Sào.

Linh Sào cũng có thể tụ hợp các loại tài nguyên khoáng sản, chuyển hóa thành một loại sào huyệt kỳ dị.

Chỉ là, có lẽ là nhận ảnh hưởng của Long Tượng Bạo, loại sào huyệt này không thể dựng dục vảy lửa, chỉ có thể sinh ra linh khí.

Lúc trước vào thời điểm thức tỉnh loại năng lực này, Vương Khung đã chết lặng.

Bởi vì linh khí ở khắp mọi nơi, hắn căn bản không cần phải thu thập một lượng lớn tài nguyên khoáng sản để luyện chế Linh Sào, cho dù linh khí

mà Linh Sào dựng dục sinh ra có độ tinh khiết rất cao, nhưng chí phí bỏ ra lại không có liên quan gì so với những gì nhận được.

Nếu như không phải là bởi vì Linh Sào là năng lực cấp Huyền, Vương Khung đã sớm xoá bỏ nó.

Đối với hắn mà nói, loại năng lực này thực sự có một chút gân gà, ăn vào thì vô vị, bỏ thì lại tiếc.

Vương Khung nằm mơ cũng không ngờ được, Linh Sào tại Phế Thổ quả thực chính là thần khí bật hack.

Thử nghĩ xem, tại nơi linh khí tuyệt diệt, nếu như Vương Khung nắm giữ một tòa Linh Sào, hắn không chỉ là không cần lo lắng về vấn đề tài nguyên, lại còn có thể mở rộng lực lượng không hạn lượng.

Chương 416

Thậm chí có thể ngưng tụ linh khí, luyện thành tài nguyên khoáng sản, giao dịch cùng với các thế lực khác, trao đổi thịt yêu thú.

Đồng thời, cũng có thể thi triển rất nhiều thủ đoạn cần linh khí, ví như trận pháp không gian, còn có dạng năng lực sát thương quy mô lớn như Long Tượng Bạo cũng có thể thi triển.

"Có thể biến Phế Thổ làm đại bản doanh của ta, sáng tạo thế lực." Vương Khung lập ra một cái kế hoạch to lớn.

Nếu như hắn thiết lập thế lực của mình tại Phế Thổ, nơi này quả thực chính là tấm bình phong cùng với lạch trời tự nhiên.

Bởi vì chỉ có hắn mới nắm giữ Linh Sào, có thể cấu trúc trận pháp không gian.

Coi như là Quang Minh Điện cũng không thể vận dụng lực lượng quy mô lớn giáng lâm tới đây, bởi vì bọn hắn không chịu đựng nổi cái giá phải trả như vậy.

Nhưng Vương Khung lại có thể điều động lực lượng dưới trướng của hắn tự do ra vào Phế Thổ.

"Ha ha ha, nơi này quả thực chính là được may đo riêng cho ta." Vương Khung cất tiếng cười to, trong bụng nở hoa.

Nguyên bản hắn còn kiêng kị Quang Minh Điện, dù sao thì đó cũng là thế lực cổ xưa nhất giữa thiên địa.

Hiện tại thì không sao rồi, hắn có thể an tâm trưởng thành tại Phế Thổ, làm lớn mạnh thế lực cùng với lực lượng của chính mình.

Đến thời điểm đó coi như Quang Minh Điện biết rõ, cũng không có biện pháp bắt hắn.

Hắn thậm chí còn có thể dùng danh ngạch rời khỏi Phế Thổ làm mồi nhử, mời chào cao thủ các phương bên trong Phế Thổ.

Phải biết rằng, pháp tắc sinh tồn ở nơi này không giống với bên ngoài, lực lượng chí thượng, không có quy tắc, có thể sống sót tại nơi này, không

nói sẽ là cùng hung cực ác, nhưng cũng đều sẽ là kẻ ngang tàng.

Nếu như nói Phế Thổ thật sự là một tòa lồng giam, như vậy những cao thủ này đều là phạm nhân vô cùng phiền phức.

Những vị cao thủ ở bên ngoài kia, so sánh cùng với những kẻ mỗi ngày đều giãy dụa tại lằn ranh sinh tử, nhìn thấu sự tồn tại của bản chất con người này, quả thực chính là trẻ con ngây thơ.

Nếu như mời chào những người này làm cấp dưới của mình, đó sẽ là một cỗ sức mạnh đáng sợ cỡ nào?

Vương Khung càng nghĩ càng cảm thấy kích động, trong bất tri bất giác, hắn đã yêu mảnh đất này và muốn cắm rễ ở đây.

"Hắn đang cười cái gì?"

Gã béo cùng với Bạch gia nhìn nhau, hoàn toàn không lý giải được Vương Khung đang mơ mộng điều gì.

"Hắn điên rồi!" Bạch gia lắc đầu nói.

Tại Phế Thổ, hoặc là chết đói, hoặc là điên chết, thảm hơn thì bị xem như thức ăn, hoặc là biến thành quái vật.

"Mau đánh thức kẻ điên này, tiếp tục đi đường." Bạch gia thúc giục nói.

Nếu như vào lúc thức ăn hết sạch, bọn hắn còn không tìm thấy bất luận vật tư gì, như vậy liền thật sự phải chết đói tại nơi này.

...

Vào ngày thứ 11 tiến vào Phế Thổ.

Tất cả thức ăn rốt cuộc cũng đã bị ăn sạch!

Không thể không nói, vận khí của nhóm người Vương Khung thực sự quá nát, ở trên đường đi lại gặp nạn ba lần.

Hai lần là nhân loại dị hoá thành quái vật, còn có một lần thì là gặp yêu thú lây nhiễm.

Trùng hợp là, yêu thú bị lây nhiễm kia vậy mà là một đầu Lôi Quang Lục Sí Văn, nhưng sau khi bị lây nhiễm, nó sinh ra ba cái đầu, còn có vô số xúc tu nhô ra từ trên đầu, trông vô cùng kinh tởm.

Vương Khung thực sự không nhịn được, thôi động Lôi Quang Tí, nhanh

chóng chém giết nó.

Do đó, lượng tiêu hao là rất lớn, thức ăn tiêu hao hết sạch.

"Sự nghiệp của chúng ta còn chưa bắt đầu, không thể chết tại nơi này, trở thành thức ăn của những quái vật kia!" Gã béo đặt mông ngồi trên đồi cát.

Vương Khung lắc đầu bất đắc dĩ, hắn phát hiện ra trong số những năng lực của mình không có một loại nào có thể tạo ra thức ăn.

Cái gì mà Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, vào lúc này tỏ ra có vẻ hơi dư thừa.

"Ước gì được ăn thịt nướng do tiểu Nguyên nhà ta làm..." Vương Khung ngửa đầu thở dài, trong đầu óc hiện ra thân ảnh của La Thanh Nguyên.

Đột nhiên, Vương Khung giật cả mình, chợt nhìn về phía Bạch gia cùng với gã béo.

Nói đến thức ăn...

"Con bà nó, ánh mắt của hai người các ngươi là như thế nào? Muốn tạo phản sao..." Bạch gia lộ ra vẻ mặt cảnh giác, chửi ầm lên, đặt móng lừa xuống lui về sau hai bước.

Phanh phanh Phanh! Đột nhiên, một tràng tiếng bước chân trầm trọng vang lên.

Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, nhảy lên cồn cát, cử động con mắt quan sát.

Ở phía trên hoang nguyên mênh mông, một đội kỵ binh lao vùn vụt tới, thú cưỡi của bọn hắn vô cùng quái dị, những con quái vật to xác chỉ còn lại xương trắng, cõng từng thân ảnh trên lưng phi nhanh.

Ở phía sau, bảy ~ tám cỗ hài cốt dị thú kéo một cỗ xe sắt lớn, phía trên chở lồng sắt cực lớn, bên trong giam giữ mười mấy vị nhân loại, quần áo tả tơi, toàn thân bê bết máu, có một số đã thoi thóp.

Họ bị dây xích nặng xuyên qua xương vai và bị ép chặt vào lồng sắt lớn.

"Đó là...người Quang Minh Điện! ?" Vương Khung lộ ra nét mặt cổ quái.

Cờ xí phấp phới kia, còn có phục sức của những người kia, rõ ràng chính là Quang Minh Điện.

"Thật sự gặp quỷ rồi? Tại dạng địa phương quỷ quái này cũng có người Quang Minh Điện?" Vương Khung có một chút không dám tin tưởng.

"Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương liền thiết lập cứ điểm tại nơi này, mọi thứ ở bên trong Phế Thổ đều có giá trị nghiên cứu rất lớn..." Bạch gia lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Qua nhiều năm như vậy, Quang Minh Điện vẫn một mực duy trì cứ điểm nghiên cứu này, bọn hắn dường như cũng thu hoạch được không ít kết quả, luận giá trị, có khả năng còn ở phía trên viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình."

Cho dù ra vào Phế Thổ cần bỏ ra đại giới cực lớn, nhưng vì nghiên cứu, cách mỗi ba đến năm năm, Quang Minh Điện đều sẽ đưa vật tư tới, bổ sung nhân lực, đồng thời mang thành quả nghiên cứu đi.

Chương 417

Bởi vậy, ở bên trong rất nhiều thế lực tại Phế Thổ, Quang Minh Điện lộ ra vô cùng đặc biệt.

"Bọn hắn hẳn là mới trở về từ Tận Thế Thành Lũy, bổ sung vật tư." Bạch gia nhìn một chút bọc hành lý hài cốt dị thú cõng trên lưng, còn có nô lệ đẩy xe, không khỏi suy đoán.

Tận Thế Thành Lũy, trên thực tế là một tòa thành thị bị bỏ đi, bản thân nó là thế lực cổ xưa nhất bên trong Phế Thổ.

Đồng thời cũng là chợ giao dịch lớn nhất Phế Thổ.

Bởi vì trong toàn bộ Phế Thổ chỉ có Tận Thế Thành Lũy nắm giữ Tịnh Hóa Trì, nói một cách khác, nó khống chế toàn bộ mệnh mạch Phế Thổ, nắm giữ việc lưu thông và buôn bán tất cả thịt yêu thú.

Ầm ầm! Đột nhiên, đoàn người Quang Minh Điện chú ý tới sự tồn tại của nhóm người Vương Khung, đoàn xe quay đầu và phi nước đại về phía bọn hắn.

"Gã béo, đêm nay chúng ta có thể sẽ có thịt để ăn!" Vương Khung không nhịn được nói.

Hài cốt dị thú không ngừng gầm rú, đoàn nhân mã khí thế hùng hổ bao bọc vây quanh nhóm người Vương Khung, vây bọn hắn vào chính giữa.

Lúc này Vương Khung mới phát hiện ra, cưỡi ở bên trên hài cốt dị thú, dẫn đầu là một vị thanh niên, khí chất băng lãnh, con ngươi vậy mà là màu xám bạc.

"Cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy! ?" Vương Khung nhìn lướt qua, rất nhanh liền phán đoán ra cảnh giới của thanh niên trước mặt này.

Ngoại trừ y ra, ở trong đoàn nhân mã này còn có ba người cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, bảy người cảnh giới Bổ Nguyên tam trọng, chín người cảnh giới Bổ Nguyên nhất trọng.

Về phần cảnh giới Hỏa Chủng lại là một người cũng đều không có.

Loại trận hình như vậy thả ở bên ngoài sẽ được coi như là rất có mặt

bài, có thể hoành hành một phương.

"Các ngươi đang làm gì?" Thanh niên con ngươi màu xám bạc vung vẩy trường tiên trong tay, ở trên cao nhìn xuống thờ ơ nói.

Lúc này, Vương Khung chú ý tới, những nhân loại như là nô lệ ở bên trong những lồng sắt kia, đang dùng một loại ánh mắt thương hại đồng tình nhìn bọn hắn.

"Kiếm đồ ăn." Gã béo thuận miệng trả lời một câu.

Lập tức, đám người cười vang, đệ tử Quang Minh Điện nhìn nhau, có một chút hài hước nhìn nhóm người Vương Khung.

Thanh niên cầm đầu cũng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Tại Phế Thổ, ngoại trừ phụ thuộc thế lực, nếu không thì sẽ không có người nào không phát sầu vì đồ ăn.

"Sư huynh, hai người này vậy mà là cảnh giới Bổ Nguyên, đây chính là vật liệu thí nghiệm hiếm thấy, so với những thứ rác rưởi kia còn muốn trân quý hơn không ít." Lúc này, một thiếu nữ tiến tới, nhỏ giọng nói.

Nàng có vẻ ngoài ngọt ngào, đặc biệt là đôi mắt của nàng, đôi mắt sáng và thuần khiết, nhưng vừa há miệng ra, liền muốn xem nhóm người Vương Khung như vật liệu thí nghiệm.

"Còn có con lừa kia, ở bên trong Phế Thổ vậy mà không có bị lây nhiễm, có giá trị nghiên cứu." Bên cạnh, một vị nữ tử vóc người nóng bỏng cũng nói.

Bên trong Phế Thổ, liền ngay cả yêu thú cũng đều sẽ bị lây nhiễm, sinh ra dị biến, huống chi là một con lừa?

Chuyện này xác thực vô cùng kỳ quặc, có giá trị nghiên cứu cực cao.

"Đi theo ta đi, có thể ăn hai bữa cơm no." Thanh niên vênh mặt hất hàm sai khiến, cười lạnh nói.

Y thậm chí còn không có một chút che lấp nào, trực tiếp xem nhóm người Vương Khung như súc vật, muốn dùng hai bữa cơm no, đổi mạng của bọn hắn...không, một khi trở thành vật liệu thí nghiệm, sẽ càng đáng sợ hơn so với cái chết.

Đối với điều này, gã béo đã từng làm nô lệ sống là có cảm xúc nhất.

Nhưng tại Phế Thổ, sẽ có khối người dùng tính mạng để đổi lấy hai bữa cơm no này, thậm chí có không ít người cầu loại cơ hội này cũng đều không cầu được.

Dù sao, loại đói khát bên bờ vực của sự sống và cái chết kia cũng có thể dễ dàng đánh bại điểm mấu chốt của một người.

Bởi vậy, ở trong mắt của thanh niên cầm đầu kia, nhóm người Vương Khung chính là như vậy.

Có thể ăn hai bữa no nê, làm vật liệu thí nghiệm của bọn hắn, đây là một món quà tuyệt vời, những người khác coi như cầu cũng đều cầu không tới.

Nói xong, thanh niên cầm đầu nhìn cũng không nhìn, ghìm chặt dây cương, xoay người rời đi.

"Ta cũng không phải là ăn mày!" Đúng lúc này, giọng nói của Vương Khung vang lên.

Thanh niên cầm đầu có một chút dừng lại, quay đầu cười lạnh hỏi: "Vậy ngươi là cái gì?"

Vương Khung nhìn y một cái, khóe miệng hơi hơi nâng lên: "Lão tử là người đồng hành của ngươi!"

"Có ý tứ gì?" Thanh niên ngơ ngác, vô thức hỏi.

"Ăn cướp!"

Lời còn chưa dứt, Vương Khung trực tiếp móc Đại Uy Thiên Long Pháo ra, họng pháo dữ tợn trực tiếp nhắm ngay vào thanh niên cầm đầu.

Tại khoảng cách gần như thế, làm cho tất cả mọi người đều giật nảy cả mình.

Liền ngay cả gã béo cũng đều biến sắc, gã mặc dù biết rõ tính cách của Vương Khung, nhưng cũng không ngờ được hắn nói động thủ liền động thủ, ngay cả thời gian phản ứng cho gã cũng đều không có.

Lúc này, liền ngay cả các nô lệ bên trong lồng sắt cũng đều nhìn ngốc.

Phải biết rằng, những người này chính là đệ tử Quang Minh Điện a,

mặc dù là ở bên trong Phế Thổ, cũng được tính là một cỗ thế lực không nhỏ.

Chỉ bằng vào hai người thêm một con lừa liền dám cản đường ăn cướp?

"Người này điên rồi?" Trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh nghi.

"Ngươi có biết đây là đang tìm chết không?" Thanh niên cầm đầu cả giận nói.

"Biết con mẹ ngươi!" Vương Khung lười nhác nói nhảm với y, trực tiếp thôi động Đại Uy Thiên Long Pháo, hỏa lực khủng bố bắn ra, giống như một chuỗi hỏa diễm, trực tiếp bắn bay thanh niên.

"Hắn...hắn động thủ thật..."

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người hỗn loạn.

Không ai ngờ được nam nhân sắp chết đói trước mặt vậy mà thật sự dám động thủ ăn cướp, hơn nữa trên người còn mang theo bảo khí cấp đỉnh phong, xuất thủ vô tình, nói giết liền giết.

Chương 418

"Giết bọn hắn!" Thanh niên cầm đầu kêu thảm nói.

Không thể không nói, tố chất thân thể của tu sĩ Phế Thổ rất tốt, ở khoảng cách gần như thế, ăn một pháo của Đại Uy Thiên Long Pháo vậy mà cũng đều không có chết.

Nhưng cũng không khá lắm, thanh niên cầm đầu máu me khắp người, toàn thân xương cốt nát hơn phân nửa, ngã gục ở trên mặt đất, lộ ra sắc mặt đau đớn.

Y nhìn Vương Khung, hận không thể nghiền xương hắn thành tro.

"Giữ lại mạng sống cho tên tiểu tử này..." Thanh niên cầm đầu nghiêm nghị quát.

Y đã quyết định phải dùng phương pháp tàn nhẫn nhất tra tấn Vương Khung, biến hắn thành mẫu vật, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho hắn chết đi như vậy.

Nhưng mà sau một khắc, thanh niên cầm đầu triệt để từ bỏ dạng suy nghĩ ấu trí này.

Bởi vì Vương Khung móc ra một quả cầu từ trong ngực.

Nếu như y không có nhìn lầm, thứ kia hắn chính là Yêu Thú Cầu.

"Con bà nó...chạy mau..." Thanh niên cầm đầu trừng trừng con mắt, cảm nhận được nguy cơ nồng đậm.

Nhưng hết thảy đều đã quá trễ.

Đại Địa Viêm Lân Mãng phóng lên tận trời, ngọn lửa khủng bố vọt lên tận trời, cái đuôi dài quét ngang, trực tiếp đánh ngã đệ tử Quang Minh Điện.

"Dung...cảnh giới Dung Khí..." Thanh niên cầm đầu tuyệt vọng.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, trên người Vương Khung vậy mà cất giấu một đầu yêu thú cảnh giới Dung Khí, hơn nữa còn là thượng cổ dị chủng Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Ở trước mặt dạng quái vật khổng lồ này, bọn hắn ngay cả chạy trốn cũng đều chạy không thoát.

Thanh niên cầm đầu đã sắp khóc, ngay từ đầu, y căn bản cũng không có để nhóm người Vương Khung vào mắt, chỉ cho rằng đó là vật liệu thí nghiệm tiện tay nhặt được.

Nhưng bây giờ y mới phát hiện ra, chính mình đã quá ngây thơ.

Hoá ra trên đời này thật sự có một ít người nhìn như vô hại, trên thực tế lại là cùng hung cực ác, tàn nhẫn đến mức có thể ép khô xương cốt của ngươi.

Lúc này, Vương Khung xách theo Hắc Long Đao, giơ tay chém xuống, dùng sống đao đánh cho toàn bộ những đệ tử Quang Minh Điện này bất tỉnh.

"Không giống phong cách của ngươi a!" Gã béo không nhịn được nói.

Gã chưa từng nhìn thấy Vương Khung đối đãi với địch nhân nhân từ như vậy.

"Lưu lại mạng sống cho hắn, sau đó đến chỗ ở của bọn hắn hốt sạch, ở chỗ đó hẳn là cất giấu không ít đồ tốt." Vương Khung thuận miệng nói.

Gã béo lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Đúng là phong cách của lão Vương!" Gã béo cũng không rảnh rỗi, dùng xiềng xích trói toàn bộ những đệ tử Quang Minh Điện này lại.

"Trên người bọn hắn có Tỏa Hỏa Hoàn!" Đúng lúc này, bên trong lồng sắt, một vị thiếu niên lên tiếng.

Thân trên của y trần trụi và gầy gò, nhưng đôi mắt lại vô cùng thâm thúy, cất giấu phong mang.

"Cái gì là Tỏa Hỏa Hoàn! ?" Vương Khung hỏi.

"Một khi khóa lại, liền sẽ không thể thi triển năng lực." Thiếu niên nhắc nhở.

"Còn có loại bảo vật này! ?" Vương Khung ngạc nhiên nói, quả nhiên tìm được một loại đồ vật giống như vòng tay ở trên người của những đệ tử Quang Minh Điện này.

Loại bảo vật này, có thể khắc chế lực lượng Hỏa Chủng, một khi đeo lên cho người khác, có thể phong ấn Hỏa Chủng của đối phương, khiến cho

đối phương không thể thi triển năng lực.

Nếu như cưỡng ép mở vòng, lực lượng cường đại ẩn chứa ở bên trong có thể chấn vỡ Hỏa Chủng.

"Đồ tốt!" Mắt Vương Khung sáng rực lên.

Loại Tỏa Hỏa Hoàn này hẳn cũng là thành quả nghiên cứu của Quang Minh Điện.

"Không biết rõ có thể sản xuất hàng loạt hay không..." Vương Khung rơi vào trầm tư.

Hống! Đột nhiên, Đại Địa Viêm Lân Mãng rống to một tiếng, trở nên nóng nảy bất an, ngọn lửa hung bạo bốc lên bầu trời từ sâu trong lòng đất.

Thần sắc của Vương Khung đại biến, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lòng hơi giật mình một chút.

"Biến dị! ?"

Bên trong Phế Thổ ẩn chứa đại khủng bố, sự tồn tại của bất kỳ dạng sống nào cũng đều có nguy cơ bị lây nhiễm.

Vương Khung có Hỏa Chủng trên người, chỉ cần không ăn thịt yêu thú bị lây nhiễm, cơ hồ sẽ không bị lây nhiễm.

Nhưng Đại Địa Viêm Lân Mãng lại bất đồng, nó là yêu thú.

Vương Khung chỉ quang tâm đến vật tư sinh tồn của nhóm đệ tử Quang Minh Điện này, lại quên mất vấn đề trọng yếu như vậy.

Ông! Thân thể to lớn của Đại Địa Viêm Lân Mãng vặn vẹo, lân phiến quanh người nổi lên hoa lửa chói mắt, đất cát dưới người cũng đều thiêu đốt theo.

Khí tức của nó càng trở nên hung lệ, máu thịt trên phần lưng bỗng nhiên xé rách, duỗi ra những xúc tu như rắn rết.

Đầu của những xúc tu cũng có giác hút như miệng, đang chậm rãi sinh trưởng.

"Trở về!" Vương Khung thôi động Yêu Thú Cầu, lại không đạt được bất kỳ phản hồi nào.

"Không kịp!" Bạch gia nghiêm nghị kêu lên.

Yêu thú cảnh giới Dung Khí, một khi triệt để lây nhiễm, phát sinh biến dị, liền sẽ rơi vào điên cuồng cùng với giết chóc, đến thời điểm đó, tất cả mọi người đều phải chết.

Hống! Đại Địa Viêm Lân Mãng ngửa đầu gào thét, con mắt của nó biến thành vô cùng hung lệ, khí diễm trùng thiên, phần diệt một phương.

Mấy đệ tử Quang Minh Điện có khoảng cách gần nó nhất, ở giữa khoảnh khắc liền biến thành tro tàn.

Ông! Trong giây lát, từng xúc tu giống như trường tiên quất đến, chụp vào Vương Khung.

Cơ hồ ở trong cùng thời khắc, Vương Khung cầm Hắc Long Đao trong tay, thôi động Lôi Quang Tí, đồng thời vận chuyển Nguyên Sinh Khí, bám vào trên thân thể.

Từ sau khi Thân Thể Giao Vương dung hợp cùng với vảy rồng, năng lực phòng ngự của bản thể hắn liền rơi vào suy yếu.

Chỉ có mượn nhờ lực lượng tái tạo của Nguyên Sinh Khí để giảm bớt tổn thương.

Tê tê tê...

Nhưng mà, từng xúc tu kia còn chưa chạm vào Vương Khung, liền phảng phất như gặp phải sợ hãi cực lớn.

Huyết khí quanh người Vương Khung như sóng lớn nổ vang, những chỗ đi tới, từng xúc tu kia lần lượt tránh lui.

"Ồ? Những đồ vật quỷ quái này sợ thứ đồ chơi này?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Chương 419

Lôi quang cuồng bạo đánh tan hỏa diễm, hắn tung người nhảy lên, chịu đựng cơn đau như thiêu đốt, nhảy lên trên lưng Đại Địa Viêm Lân Mãng, Nguyên Sinh Khí điên cuồng vận chuyển, thông qua lân giáp, rót vào trong cơ thể của Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Chuyện quỷ dị phát sinh, các xúc tu khô héo và rơi ra như một khúc gỗ chết.

Máu thịt sau lưng Đại Địa Viêm Lân Mãng cũng bắt đầu khép lại, ánh mắt dần dần khôi phục sáng tỏ, thân thể cũng bình tĩnh trở lại.

"Con bà nó..." Vương Khung chấn kinh.

Hắn không ngờ được Nguyên Sinh Khí lại có thể áp chế sự biến dị tại Phế Thổ! ?

Điều này đại biểu cho cái gì?

Lúc này, Bạch gia nhướng mày, bên trong con ngươi hiện lên một vệt tinh mang.

Bầu không khí lập tức yên tĩnh như chết, những nô lệ kia sững sờ xuất thần, nhất thời không hiểu ra sao.

Nhưng các đệ tử Quang Minh Điện thì triệt để biến sắc.

Bọn hắn vốn là thiên tài trên phương diện nghiên cứu, trú đóng ở Phế Thổ nhiều năm, nhiệm vụ chủ yếu nhất chính là nghiên cứu căn nguyên biến dị của cái thế giới này.

Vào một khắc Vương Khung dùng Nguyên Sinh Khí áp chế quá trình biến dị của Đại Địa Viêm Lân Mãng, trong lòng của bọn hắn liền nhấc lên sóng lớn thao thiên, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung biến thành cực nóng.

Không có ai hiểu rõ giá trị của Vương Khung lớn đến cỡ nào hơn bọn hắn.

Đây cơ hồ là một sự kiện có tính đột phá, thậm chí có thể cải biến Phế Thổ, cải biến cách cục thế giới.

"Cơ hội của ta đã đến...nam nhân này chính là vật liệu nghiên cứu trân quý nhất..." Thanh niên cầm đầu kích động đến mức phát run, hoàn toàn quên đi tình cảnh cùng với thương thế của bản thân.

Đối với y mà nói, Vương Khung là cơ duyên lão thiên gia ban cho y, chỉ cần nắm chặt, y liền có thể một bước lên trời, bất đồng từ đây.

Thậm chí, y có thể rời khỏi Phế Thổ, thu hoạch được ban ân cực lớn của Quang Minh Điện.

Ông! Đột nhiên, một vệt ánh vàng hiện lên, trực tiếp xuyên thủng hộp sọ của thanh niên cầm đầu.

Mộng đẹp của y cũng tan thành mây khói trong phút chốc.

"Bạch gia..." Vương Khung ngơ ngác, mới vừa mở miệng nói.

Ánh vàng lại lấp lóe một lần nữa, giống như mũi tên, xoá bỏ toàn bộ đệ tử Quang Minh Điện.

Bọn hắn ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp.

"Năng lực của ngươi đối với Phế Thổ mà nói là quá đặc biệt, một khi truyền đi, có biết sẽ dẫn tới phiền phức bao lớn không?" Bạch gia lạnh lùng nói: "Cho nên bọn hắn phải chết."

Vương Khung trầm mặc không nói.

Bạch gia nói không sai, tại Phế Thổ, lây nhiễm là nguy hiểm nhất, cũng là thần bí nhất.

Nếu có người biết năng lực của hắn có thể ức chế loại lây nhiễm này, đến thời điểm đó hắn chính là thịt mỡ trong mắt mọi người.

A a a! Đột nhiên, bên trong lồng sắt truyền đến tiếng kêu đau đớn và sợ hãi.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên mở miệng nhắc nhở trước đó đột nhiên biến đổi, hai cánh tay của y hóa thành lưỡi đao sắc bén, chém giết toàn bộ nô lệ chung quanh.

Trong không gian nhỏ bé đó, những người kia hoàn toàn không thể trốn thoát, chỉ có thể bị xé xác.

Trong nháy mắt, bên trong lồng sắt tràn đầy thi thể, máu chảy ròng ròng

trên cồn cát.

Về phần thiếu niên thì từ đầu đến cuối đều vô cùng bình tĩnh.

Hai cánh tay của y dần dần mềm ra, lưỡi đao biến mất, khôi phục thành dáng dấp ban đầu.

"Hãy lưu cho ta một mạng." Thiếu niên trầm giọng nói.

"Ngươi thật sự tàn nhẫn!" Vương Khung liếc nhìn.

Bên trong Phế Thổ, quả nhiên không có một ai là nhân vật đơn giản, cho dù chỉ là một vị thiếu niên, luận đến tàn nhẫn lăng lệ, so với những bông hoa nhà kính bên trong Quang Minh Học Cung kia mạnh hơn quá nhiều.

Có thể nói, người thiếu niên trước mắt này luận về cảnh giới có lẽ không bằng đệ tử ba đại viện, nhưng nếu như chiến đấu sinh tử chân chính, y có lẽ sẽ có phần thắng cao hơn.

Vương Khung biết rằng điều này được tạo ra bởi môi trường tàn khốc của Phế Thổ.

Muốn sống sót ở chỗ này, liền phải biết phán đoán tình hình, quả quyết tàn nhẫn, tố chất tâm lý vượt qua tưởng tượng, thủ đoạn sát phạt càng là lăng lệ kinh người.

"Ngươi giết bọn hắn, là muốn thể hiện lòng trung thành với ta?" Vương Khung thờ ơ nói.

"Giết bọn hắn, bọn hắn liền sẽ không thể gây bất lợi cho ngươi, dùng thực lực của ngươi, muốn trấn áp một mình ta là dễ như trở bàn tay." Thiếu niên trầm giọng nói: "Giữ lại ta, ta sẽ có tác dụng đối với ngươi."

Nói xong, thiếu niên quỳ hai đầu gối xuống đất, nặng nề dập đầu.

"Ta có lý do không thể chết!" Thiếu niên cắn răng nói.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, lộ ra một vệt dị sắc.

Nếu như hắn không có nhìn lầm, cái vòng khoá trên tay của thiếu niên kia hẳn chính là Tỏa Hỏa Hoàn.

Bảo vật này có thể phong ấn Hỏa Chủng, cầm tù năng lực, y vậy mà không bị ảnh hưởng.

Đây mới là điều khiến cho Vương Khung quan tâm.

"Ngươi ẩn giấu tâm tư thật là sâu, rõ ràng có thể vận dụng năng lực, lại ẩn nhẫn mà không bộc phát." Vương Khung thản nhiên nói.

Thiếu niên lắc đầu nói: "Bọn hắn quá mạnh, ta chỉ có thể chờ đợi thời cơ."

"Ngươi có thể tự mình thoát khốn sao?" Vương Khung đột nhiên hỏi.

Thiếu niên khẽ giật mình, trong mắt hiện ra ánh sáng nồng đậm, chợt nặng nề gật đầu.

Ông! Đột nhiên, phía sau lưng của y nổi lên một tia hoa lửa, xương sống kéo dài ra như một thanh đao, dễ dàng chém đứt xiềng xích xuyên qua cơ thể y.

Ngay sau đó, ngón tay của thiếu niên nhẹ nhàng vạch một cái, như là răng cưa phá vỡ lồng sắt, chui ra từ bên trong.

"Năng lực kỳ lạ." Trên mặt của Vương Khung lộ ra dị sắc, không khỏi liếc nhìn thiếu niên kia thêm vài lần.

Từ trước tới nay hắn chưa từng nhìn thấy loại năng lực này, dường như là mỗi một bộ phận trên thân thể cũng đều có thể hóa thành binh khí.

Chương 420

"Tiểu tử, vận may của ngươi đến rồi!" Đúng lúc này, Bạch gia tiến tới, hai mắt tỏa ánh sáng, giống như chồn nhìn thấy gà mái.

Vương Khung sững sờ, chỉ nghe Bạch gia nói khẽ.

"Không ngờ được loại năng lực này vậy mà lại xuất hiện..."

"Thiên Tứ Thần Binh!"

Thiên Tứ Thần Binh!

Đây là một loại năng lực cổ lão, đã từng lưu lại truyền kỳ bất hủ cùng với hung danh trong lịch sử tu hành của nhân loại.

Người ta đồn rằng người nắm giữ năng lực này có thể biến từng tấc máu thịt trên cơ thể mình thành vũ khí, cảnh giới càng cao, vũ khí có thể dị hoá liền sẽ càng nhiều, người đạt đến đỉnh phong, thậm chí có thể dị hoá ra mười vạn chín ngàn sáu trăm loại vũ khí, bao gồm tất cả vũ khí trong thiên địa.

Đáng sợ nhất là, Thiên Tứ Thần Binh một khi triệt để thức tỉnh, có thể ngưng luyện ra bảy đại thần binh, danh xưng là có lực lượng quỷ khốc thần sầu.

Nhưng loại năng lực này vô cùng hi hữu, ở trong lịch sử, cũng chỉ có một người đạt đến đỉnh phong.

Về sau, cho dù có cường giả nắm giữ loại năng lực này, cũng chưa hề có người nào đạt tới trình độ đó.

Dù sao, cũng không phải là người nào cũng đều có Hỏa Chủng màu đen, có thể khiến cho năng lực thức tỉnh và tiến hóa vô hạn.

Cùng một loại năng lực, có thể phát huy ra dạng thực lực gì, sẽ được quyết định bởi cảnh giới cùng với tình huống tu luyện của người sở hữu.

Dù vậy, Thiên Tứ Thần Binh vẫn đáng sợ như cũ, tiềm năng nó uẩn tàng là năng lực bình thường không có cách nào với tới.

Trên thực tế, nhân loại sau khi trải qua nhiều lần đứt gãy, trình độ tu hành đã kém xa thời đại thượng cổ.

Vào thời đại đó, có rất nhiều năng lực cổ lão, thậm chí là siêu việt phạm trù ba đại trường phái.

Giống như sự ra đời của La Sinh Sát Kiếm, chính là bởi vì La Vương Thành nắm giữ một loại phương pháp bồi dưỡng cổ năng lực.

Loại năng lực kia tên là Nguyên Thai Pháp Kiếm!

Luận uy danh, so với Thiên Tứ Thần Binh yếu hơn một bậc, nhưng vẫn như cũ rất đáng sợ.

Liên quan tới cổ năng lực, các đại thế lực đều đang nghiên cứu săn đuổi, bọn hắn hi vọng có thể khôi phục những loại lực lượng này.

Cho dù chỉ có được một loại, cũng đều có thể xưng là đại sát khí.

Như thể La Vương Thành, dưỡng ra một thanh La Sinh Sát Kiếm, liền khiến cho bảy đại Vương Thành câm như hến, kiêng kị vạn phần.

Nhưng cổ năng lực quá hiếm thấy, cho dù nó có được chiến tích và quang huy bất hủ, nhưng cũng bởi vì sự cường đại của nó, ngược lại sẽ khó mà kế thừa.

Nhưng viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình lại đưa ra một loại kết luận.

Năng lực, là có thể được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác thông qua huyết thống, chỉ là phần lớn người đều không thể thức tỉnh loại năng lực này.

Nhưng loại năng lực này lại có thể ngủ say kéo dài thông qua nhiều đời huyết thống.

"Trong cơ thể tên tiểu quỷ này ẩn chứa tiềm năng đáng sợ a..." Hai mắt của Bạch gia tỏa ánh sáng.

Thiên Tứ Thần Binh, nếu như chân chính nắm giữ loại năng lực này, sẽ đủ làm cho thiên hạ ghé mắt.

Coi như là Quang Minh Điện, đối mặt với loại năng lực này, chỉ sợ là cũng không thể làm như không thấy.

"Ta có thể giữ cho ngươi một mạng, nhưng từ hôm nay trở đi, tính mạng này của ngươi là của ta." Vương Khung trầm giọng nói.

Đối với loại người từ nhỏ đã sống bên cạnh sinh tử này, chỉ có thực lực

mới có thể khiến cho bọn hắn thực sự tin phục.

"Ta đã rõ!" Thiếu niên kia biết rõ tình cảnh của mình, biểu hiện ngược lại là vô cùng nghe lời.

Vương Khung lại biết, tên tiểu tử này ẩn náu hung hiểm, là một thanh kiếm sắc bén ẩn nấp phong mang, sẽ chỉ triển lộ răng nanh vào thời khắc mấu chốt.

Nhưng càng là như vậy, Vương Khung liền càng thích.

Dạng hạt giống này, một khi chân chính thu phục, trong tương lai tất nhiên sẽ trở thành một trợ lực lớn của hắn.

"Ngươi tên là gì?" Vương Khung hỏi.

"Dương Kỳ!" Thiếu niên tự báo họ tên.

"Dương Kỳ...có lẽ sẽ có một ngày, danh tự của ngươi sẽ thực sự có liên hệ mật thiết với ta, thiên hạ đều biết."

Vương Khung cười cười, hắn khoát tay, Hắc Long Đao lướt tới như gió, tuỳ tiện liền chém đứt Tỏa Hỏa Hoàn trên tay y, dù sao thì loại đồ vật này cũng vô dụng đối với y.

"Trên người bọn hắn có thịt yêu thú." Dương Kỳ chỉ chỉ thi thể đệ tử Quang Minh Điện nói.

"Làm sao ngươi lại rơi vào trong tay bọn hắn?" Vương Khung vừa kiểm tra chiến lợi phẩm, vừa hỏi.

"Ta là vào thời điểm đi ra ngoài tìm đồ ăn, bị Đao Hà Cổ Bảo bắt được, bán cho những người này." Dương Kỳ lạnh lùng nói.

Bên trong Phế Thổ, ngoại trừ Tận Thế Thành Lũy lớn nhất, đại bộ phận thế lực đều là một ít kẻ liều mạng, hoặc là những người bản địa còn sống sót sau cuộc lây nhiễm tập hợp lại với nhau.

Bọn hắn thành lập Cổ Bảo, xây dựng phòng ngự, trong lúc chống cự săn giết yêu thú, không ngừng chém giết cùng với các Cổ Bảo khác, thôn tính lẫn nhau, thậm chí là bắt giữ những nhân loại không có thế lực, tiến hành buôn bán nô lệ.

"Ngươi có biết những người này không?" Vương Khung hỏi.

Dương Kỳ khẽ gật đầu nói: "Biết rõ, bọn hắn là người Quang Minh Cổ Bảo, cũng là thế lực mua nô lệ nhiều nhất bên trong Phế Thổ."

Thân là người bản địa, Dương Kỳ tự nhiên không biết rõ sự tồn tại của Quang Minh Điện.

Ở nơi này, mọi người gọi thế lực do Quang Minh Điện lập ra là Quang Minh Cổ Bảo.

Ở bên trong Phế Thổ, thế lực đứng đầu nhất chỉ có Tận Thế Thành Lũy, đó là thế lực chí cao vô thượng, nắm giữ Tịnh Hóa Trì, khống chế toàn bộ mệnh mạch Phế Thổ.

Ngoại trừ Tận Thế Thành Lũy, Cổ Bảo cao cấp có tổng cộng mười ba tòa, Quang Minh Cổ Bảo chính là một trong số đó.

Chương 421

Quang Minh Cổ Bảo tại các nơi trong Phế Thổ đều có thiết lập cứ điểm, trao đổi tài nguyên, mua nô lệ cùng với những Cổ Bảo trung cấp, thậm chí là Cổ Bảo cấp thấp kia.

Quang Minh Cổ Bảo có nhu cầu rất lớn đối với nô lệ, bởi vì những nghiên cứu của bọn hắn cần một lượng lớn người sống để làm vật liệu thí nghiệm.

"Thật sự là chó thì không thể không đớp cứt." Vương Khung hừ lạnh.

Hắn gỡ xuống Hỏa Giới của thanh niên cầm đầu, kiểm kê một chút, con mắt sáng rực.

"Con bà nó, nhiều thịt yêu thú như vậy?"

Vương Khung lấy ra một cái vạc lớn, bên trong có những khối thịt trong như pha lê, mỗi một khối đều có kích cỡ như nhau, giống như pha lê, tản ra mùi dược liệu nhàn nhạt.

"Đây là thịt yêu thú cấp hai! ?" Dương Kỳ không nhịn được liếm môi một cái nói.

Yêu thú cảnh giới Hỏa Chủng sau khi tịnh hóa chính là thịt yêu thú cấp một, là thịt yêu thú lưu thông nhiều nhất bên trong Phế Thổ.

Người bình thường cũng chỉ mua nổi loại thịt cấp bậc này.

Về phần thịt yêu thú cấp hai, là thịt yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên sau khi tịnh hóa.

Loại thịt yêu thú này vô cùng trân quý, cho dù là cường giả cảnh giới Dung Khí ăn trong thời gian dài, cũng đều sẽ có chỗ tốt to lớn, có thể đề thăng tu vi, rèn luyện Hỏa Chủng.

Tuy nhiêm yêu thú trời sinh liền cường đại hơn so với nhân loại cùng cảnh giới, huống chi là sau khi lây nhiễm dị hoá, thực lực tăng mạnh mấy lần thậm chí là không chỉ gấp mười lần.

Bởi vậy sẽ rất khó săn giết.

Chuyện này khiến cho thịt yêu thú cấp hai biến thành vô cùng trân quý,

cơ hồ đều bị các Cổ Bảo lớn nắm giữ.

"Khoảng chừng 3000 cân!" Vương Khung nói sau khi kiểm kê.

Mỗi một khối thịt yêu thú là 1 cân, nơi này vừa vặn có 3000 khối.

"Chừng này thịt yêu thú cấp hai, có thể đổi được vũ khí phòng ngự hiệu suất cực cao." Dương Kỳ nói.

Tại Phế Thổ, muốn sinh tồn, trước tiên liền phải có được hang ổ của chính mình, để chống lại lũ yêu thú biến dị sẽ ập đến vào bất cứ lúc nào.

Một ~ hai đầu thì còn tốt, nhưng vào lúc lũ yêu thú biến dị kia xuất hiện theo từng nhóm, cũng không phải là nhân lực có khả năng chống lại.

Bởi vậy nên các Cổ Bảo lớn mới không ngừng sưu tập tài nguyên, hối đoái các loại vũ khí, dùng để vũ trang cho địa bàn của mình.

3000 cân thịt yêu thú cấp hai, miễn cưỡng có thể kiến tạo một tòa Cổ Bảo sơ cấp.

"Xem ra ta thật sự có thể xây dựng tổng bộ Đồ Thần Công Hội ở nơi này." Vương Khung xoay chuyển tâm niệm.

Đến thời điểm đó, hắn kiến tạo Linh Sào ở phía dưới Đồ Thần Công Hội, thành lập trận pháp không gian, liền có thể khuếch trương vô hạn, các loại tài nguyên có thể được lưu thông và trao đổi giữa Phế Thổ cùng với ngoại giới.

Đến lúc đó, lực lượng của hắn sẽ tăng vọt.

"Đây là cái gì?" Vương Khung thầm nghĩ, lại lấy ra một chiếc hộp ngọc, vừa mở ra, bên trong là một khối ngọc bích màu đỏ trong suốt.

"Thịt yêu thú cấp ba! ?" Đôi mắt của Dương Kỳ sáng lên, nghẹn ngào kêu lên.

Đúng lúc này, ở chỗ vùng đan điền của Vương Khung truyền đến một trận dao động quỷ dị, bên trong tham lam lộ ra vô tận khát vọng.

"Hỏa Chủng...là ngọn Hỏa Chủng bị dập tắt kia..."

Hỏa Chủng ban đầu của Vương Khung đã sớm bị dập tắt.

Ban đầu vào thời điểm ở Hắc Thuỷ Long Cung, ngọn Hỏa Chủng vốn đã dập tắt kia đã từng sinh ra phản ứng.

Nhưng sau lần đó, hắn đã thử qua rất nhiều biện pháp, nhưng cũng không thể khiến cho ngọn Hỏa Chủng này lại cháy lên.

Bạch gia đã từng nói, ở bên trên lịch sử nhân loại, Hỏa Chủng lại cháy lên là một dấu hiệu, và nó luôn xuất hiện ở điểm mấu chốt của thời đại.

Loại người này nổi bật trong dòng chảy vận mệnh, chói lọi nở rộ độc nhất vô nhị, năng lực thức tỉnh lại cũng vô cùng khác biệt.

"Thịt yêu thú cấp ba, chính là thịt yêu thú cảnh giới Dung Khí sau khi tịnh hóa, cô đọng mà thành."

Vương Khung ngắm nghía khối thịt trong tay.

Hỏa Chủng đã dập tắt trong cơ thể hắn cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ khát vọng như hiện tại, sức chấn động kia, thậm chí còn dẫn tới sự cộng minh của Hỏa Chủng màu đen.

"Đây chính là chí bảo vô giá, bình thường chỉ có Cổ Bảo cao cấp mới nắm giữ." Dương Kỳ nuốt nước bọt.

Yêu thú cảnh giới Dung Khí thực sự quá khó bắt giết, coi như là nhân loại cùng là cảnh giới Dung Khí xuất thủ, tập hợp nguyên một đám cũng chỉ có thể săn giết một đầu mà thôi.

Nhưng mà, cường giả cảnh giới Dung Khí cao cao tại thượng, đều đang cố gắng lĩnh hội cảnh giới Linh Lô, sẽ rất ít khi đi ra ngoài.

Tại Phế Thổ, rất ít khi có thể trông thấy một nhóm cường giả cảnh giới Dung Khí kết đội với nhau.

Tồn tại như thế, coi như là Cổ Bảo cao cấp cũng đều nguyện ý bỏ ra đại giới cực lớn, mời chào bọn hắn.

"Cem ra người này có địa vị không thấp." Ánh mắt của Dương Kỳ hơi trầm xuống, lộ ra vẻ u sầu.

Ở trên người tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên bình thường cũng không có khả năng có thịt yêu thú cấp ba.

Chỉ là một khối nhỏ này, cũng đủ để vũ trang một tòa Cổ Bảo sơ cấp.

"Loại bảo bối này có thể đổi được bao nhiêu thịt yêu thú cấp hai?" Vương Khung hỏi.

Tại Phế Thổ, thịt yêu thú cấp một là đồng tiền mạnh, rất nhiều giao dịch cũng đều là dùng thịt yêu thú cấp một.

Thịt yêu thú cấp hai được tính là tài nguyên khan hiếm, về phần thịt yêu thú cấp ba thì chính là trân bảo, sẽ khó mà gặp được.

Dương Kỳ lắc đầu nói: "Bình thường sẽ không có ai lấy ra giao dịch, nếu như quả thực là phải dùng giá cả để cân nhắc..."

Y suy nghĩ một hồi, mới nói: "Khối thịt này có thể đổi được 1000 cân thịt yêu thú cấp hai, cũng chính là 10 vạn cân thịt yêu thú cấp một."

"Quý giá như vậy!" Vương Khung mừng thầm.

Chương 422

Vẻn vẹn chỉ là khối thịt yêu thú cấp ba này, liền có thể giải quyết triệt để vấn đề sinh tồn của bọn hắn.

10 vạn cân thịt yêu thú cấp một, nằm ăn cũng có thể ăn được ba đến năm năm.

Nhưng loại trọng bảo này, tuyệt đối không thể tuỳ tiện để lộ ra, đặc biệt là tại Phế Thổ, bằng không mà nói tất nhiên sẽ dẫn tới phiền phức vô tận.

"Lão Vương, sự nghiệp của chúng ta rốt cuộc cũng sắp cất bước." Gã béo nhếch miệng, cũng đang vơ vét chiến lợi phẩm.

Cuối cùng, bọn hắn từ trên người những người Quang Minh Cổ Bảo này vơ vét được tổng cộng 5 vạn cân thịt yêu thú cấp một, 3000 cân thịt yêu thú cấp hai.

Về phần thịt yêu thú cấp ba, cũng chỉ có trên người thanh niên cầm đầu này có một khối nhỏ mà thôi.

Ngoài ra còn có các loại dược tề, bao quát các loại công hiệu chữa thương, khôi phục, tẩm bổ.

Về phần các loại tài nguyên khoáng sản, cũng có tổng cộng năm ~ sáu ngàn cân.

Tại Phế Thổ, các loại vật liệu cùng với tài nguyên khoáng sản xây dựng phòng ngự, gia cố Cổ Bảo, đây cũng là tài nguyên sinh tồn ắt không thể thiếu.

Đương nhiên, cũng có những bảo vật phòng ngự được làm sẵn, nhưng những thứ đó đều cần dùng thịt yêu thú để mua.

"Vừa vặn đi tìm một chỗ, thử xem có thể ngưng tụ Linh Sào hay không?"

Đối với những tài nguyên khoáng sản này, Vương Khung đã có dự định.

"Ngươi có chỗ đặt chân hay không?" Vương Khung hỏi.

"Có!" Dương Kỳ không có giấu diếm.

Lúc này, trên người Vương Khung chính là mang theo một lượng vật tư

sinh tồn phong phú, y đương nhiên phải tỏ ra trung thành một chút.

"Cách nơi đây khoảng tám trăm dặm có một tòa cổ di tích, vốn là địa phương ta ẩn thân." Dương Kỳ trực tiếp nói ra nơi ẩn thân của mình: "Dùng tài nguyên trong tay của ngươi bây giờ, hoàn toàn có thể cải tạo chỗ đó thành một tòa Cổ Bảo."

Sáng tạo một tòa Cổ Bảo, cần các loại bảo vật phòng ngự cùng với vũ khí.

Những thứ này đều cần dùng thịt yêu thú để mua.

Những người bản địa du mục như Dương Kỳ căn bản không thể kiếm được nhiều thịt yêu thú như thế, có thể giải quyết cơn đói đã là rất may mắn.

Nhưng Vương Khung thì lại khác, hiện nay trong tay hắn chính là cất một khoản tiền lớn, Cổ Bảo trung cấp là không cần nghĩ. Nhưng một tòa Cổ Bảo sơ cấp là hoàn toàn không có vấn đề, có thể đảm bảo an toàn sinh tồn cơ bản nhất, không cần phải lo lắng yêu thú biến dị tập kích.

"Đi thôi, đi xem một chút!" Vương Khung vung tay lên, đám người liền cưỡi lên Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Là yêu thú cảnh giới Dung Khí, Đại Địa Viêm Lân Mãng có thể ngự không phi hành, khoảng cách tám trăm dặm đối với nó mà nói cũng chỉ là thoáng chốc.

"Có một chút bất đồng!"

Trên đường đi, Vương Khung phát hiện ra Đại Địa Viêm Lân Mãng sinh ra một tia biến hóa, vầng trán nhô cao, như là mầm sừng, lân phiến trên người dường như cũng có dấu hiệu tróc ra, chỗ trán mơ hồ có một đạo phù văn màu đỏ lấp lóe.

"Nó sắp tiến hóa!" Bạch gia liếc nhìn, trầm giọng nói.

"Tiến hóa! ?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Đại Địa Viêm Lân Mãng một khi tiến hóa, thực lực của nó sẽ càng mạnh.

"Theo thuyết yêu thú tiến hóa, hẳn là không thể nhanh như vậy." Bạch

gia cảm thấy có một chút kỳ quặc.

Yêu thú bất đồng cùng với nhân loại, bọn hắn tu hành là dựa vào ngày đêm tu luyện, chồng chất thời gian.

Giống như yêu thú vừa mới xuất sinh không được bao lâu như Đại Địa Viêm Lân Mãng, coi như Vương Khung dùng phương án bồi dưỡng tốt nhất, cung cấp bảo vật, trợ giúp nó tu hành, tối thiểu nhất cũng cần hai ~ ba năm, sẽ tuyệt đối không có chuyện nhanh như thế này.

"Chẳng lẽ là bởi vì lây nhiễm sau đó được chữa trị?" Vương Khung suy đoán.

Dường như là cũng chỉ có loại khả năng này.

Lây nhiễm sau đó được chữa trị, có thể gia tốc quá trình tiến hóa của yêu thú?

Nếu như là thật, đây cũng là một niềm kinh hỉ, căn cứ từ tình báo ở bên trong Hỏa Giới của đệ tử Quang Minh Điện, nghiên cứu của bọn hắn đối với Phế Thổ đã cực kỳ sâu sắc.

Quang Minh Điện cho rằng, yêu thú hoặc là nhân loại sở dĩ sẽ bị lây nhiễm biến dị, là bởi vì bên trong Phế Thổ tồn tại một loại đồ vật nhìn không thấy, bọn hắn gọi đó là yếu tố biến dị.

Trên thực tế, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình trước đây đã từng phát hành một bộ sách tên là "sinh vật vô hình", trong đó liền đề cập tới, trên thế giới có rất nhiều sinh vật không thể quan sát được bằng mắt thường, bên trong bộ sách cũng phân loại những sinh vật này, cũng đặt tên cho chúng, ví dụ như vi khuẩn, nấm, bệnh độc, vi sinh vật vân vân.

Lúc trước, bộ sách này đã gây chấn động khi ra mắt, và lý thuyết kỳ lạ trong đó đã lật đổ nhận thức của thế giới.

Ngay từ đầu, rất nhiều người không thể nào tiếp thu được, cũng không tin dạng lý luận này.

Tuy nhiên theo việc bên trong phái thần binh càng ngày càng xuất hiện nhiều năng lực liên quan đến mắt, có thể thể nhìn thấy được những loại tồn tại này, cái thế giới này dần dần bắt đầu tin tưởng, thế giới thật sự có sinh

vật vô hình.

Thậm chí, có một chút yêu nghiệt bên trong phái ngự vật cũng có thể nhìn những sinh vật này, năng lực cực kỳ khủng bố, quả thực nghe rợn cả người.

Càng có lời đồn, một trong những hoàng tử đương thời có được năng lực như vậy.

"Bất kể là yêu thú hay là nhân loại, một khi bị yếu tố biến dị lây nhiễm, thân thể sẽ đột biến...trên thực tế đây là một loại chứng bệnh..." Vương Khung đọc nghiên cứu của Quang Minh Điện, sinh ra hứng thú thật lớn.

"Loại bệnh này đẩy nhanh quá trình tiến hóa...nhưng cũng có nhiều tác dụng phụ không thể kiểm soát được..."

"Điên cuồng và giết chóc chỉ là một trong số đó...có một số tác dụng phụ hi hữu lại là có thể tiến hành lợi dụng...ví như phân liệt Hỏa Chủng..."

Chương 423

Đọc tới đây, sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Có một kết quả được đề cập trong các tài liệu nghiên cứu này, đó là Quang Minh Điện có thể thông qua phân liệt Hỏa Chủng, từ bên trong một cá thể chia ra một cá thể khác, có được tư duy cùng với lực lượng độc lập.

"Diệp Thiên! ?" Vương Khung hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn rốt cuộc cũng biết, Diệp Thiên chẳng qua chỉ là sản phẩm của loại thí nghiệm này mà thôi, gã chỉ là một vật thí nghiệm, một con quái vật, một tồn tại dị dạng.

Hôm đó, ở bên trên Sơ Vương Tế, nam nhân cách không giao thủ một chưởng cùng với Vương Khung kia, mới là bản thể, mới là truyền nhân chân chính của Quang Minh Điện.

Ở bên trên Sơ Vương Tế, người được Quang Minh Điện chọn trúng kia có tư chất kinh thương, y mượn nhờ khí vận cùng với ý chí của Quang Minh Điện, vinh quang gia thân, cao cao tại thượng, uy năng của y là không thể tưởng tượng, cách không đánh một chưởng, liền có thể nhìn ra được thực lực vô địch cùng thế hệ kia.

Có thể tưởng tượng, nếu như hôm đó y thật sự dung hợp với Thiên Vương Pháp Thần Thai, có lẽ sẽ như Hoắc Pháp Vương thiết kế, trở thành cường giả cảnh giới Dung Khí mạnh nhất từ trước tới nay, thuế biến thành siêu phàm, đạt được thành tựu mạnh nhất, thậm chí có thể với tới độ cao như Lâm La Thiên.

"Quang Minh Điện không hổ là thế lực cổ xưa nhất giữa thiên địa, bên trong bọn hắn uẩn tàng long hổ a!" Vương Khung nhìn tài liệu trong tay, càng đọc càng cảm thấy kinh hãi.

Đây còn không phải là tư liệu tuyệt mật, nhưng rất nhiều thành quả nghiên cứu đã khiến cho hắn cảm thấy hãi hùng khiếp vía, càng có thể cảm nhận được sự thâm bất khả trắc của Quang Minh Điện.

Giống như ở bên cạnh Vương Khung cũng đều có thể tụ tập được dạng

hạt giống như Diệp Mặc, Minh Hạo Nhiên, gã béo, thậm chí là Dương Kỳ, huống chi là dạng quái vật khổng lồ như Quang Minh Điện.

Cao thủ cùng với nhân tài ở bên trong là không thể tưởng tượng, bất kể là vũ lực tuyệt đối, hay là nghiên cứu thăm dò chân lý, đều có cao thủ đứng đầu nhất, cũng chẳng trách Tần Hoàng bệ hạ hùng tài đại lược, nhưng đối với Quang Minh Điện cũng đều là giữ kín như bưng.

"Bất kể là chủng tộc, hay là thế lực truyền thừa, cũng đều là dựa vào nhân tài." Bạch gia đột nhiên nói.

"Quang Minh Điện tụ hợp khí vận chủng tộc, cướp đoạt thiên địa tạo hoá, những nhân tài bọn hắn mời chào hấp dẫn đến là ngươi không thể tưởng tượng." Bạch gia trầm giọng nói.

"Thế nhân đều cho rằng Tần Hoàng đã tạo ra một thời đại thịnh vượng chưa từng có, cách mạng hóa thế giới và dẫn dắt sự thay đổi..."

"Nhưng thế nhân lại không biết, ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương đã từng sáng lập viện nghiên cứu, qua nhiều năm như vậy, nghiên cứu của Quang Minh Điện đối với thế giới cùng với Hỏa Chủng đã xâm nhập cực sâu..." Bạch gia đột nhiên dừng lại.

"Từ trước đến nay, Quang Minh Điện luôn có kẻ nắm giữ tư chất kinh diễm, chấn động thiên hạ, coi như là Thập Nhị Vương Tọa trước kia, cũng đều đã từng gặp phải kình địch..."

"Thập Nhị Vương Tọa! ? Bên trong Quang Minh Điện có đại địch của bọn hắn?" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến.

Trong mắt hắn, Thập Nhị Vương Tọa là truyền kỳ bất bại, mỗi một người đều nắm giữ uy năng khiến cho thế gian run rẩy.

Tồn tại như thế, tụ tập cùng một chỗ, đó là lực lượng đủ để phá vỡ thiên hạ, bọn hắn vậy mà đã từng gặp phải đại địch, hơn nữa còn đi ra từ Quang Minh Điện?

"Trời sinh vạn vật, tất có khắc chế!" Bạch gia lạnh lùng nói.

"Trước kia Thập Nhị Vương Tọa hoành không xuất thế, hùng bá thiên hạ, bên trong Quang Minh Điện có người đi ra, càn quét chư địch, dùng lực

lượng một người, đối chọi với Thập Nhị Vương Tọa..."

"Một người! ?" Vương Khung không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thập Nhị Vương Tọa có bao nhiêu đáng sợ?

Cho dù đã mai danh ẩn tích mười mấy năm, thế gian vẫn như cũ lưu truyền sự bất hủ cùng với truyền kỳ của bọn hắn, mạnh như Quang Minh Học Cung, tám đại Vương Thành, thậm chí Tần Hoàng Đình cũng đều kiêng kị vạn phần.

Phải biết rằng, đương kim Tần Hoàng bệ hạ, trước kia chính là một thành viên Thập Nhị Vương Tọa.

Ở trong trăm năm, được xưng là tổ chức truyền kỳ nhất, quang huy loá mắt như vậy, Quang Minh Điện vậy mà có cao thủ có thể đối chọi?

Đó là tồn tại mạnh cỡ nào?

"Đó chẳng phải là đệ nhất thiên hạ?" Vương Khung không dám tưởng tượng.

Đừng nói là Thập Nhị Vương Tọa, coi như là cao thủ cảnh giới Dung Khí cũng đều là độ cao mà hiện nay hắn khó có thể với tới, huống chi là khủng bố Quang Minh Điện ẩn giấu?

Bạch gia lắc đầu nói: "Ba ngàn năm nay, chỉ có Lâm La Thiên có thể được xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ."

"Vị Quang Minh Điện kia mạnh thì mạnh, nhưng cũng không thể dùng dùng lực lượng một người đối kháng với toàn bộ thành viên Thập Nhị Vương Tọa."

Vương Khung nghe thế, trên mặt hiện ra một tia hiểu ra.

Cao thủ Quang Minh Điện hẳn là có cấp bậc không sai biệt lắm cùng với Thập Nhị Vương Tọa, tối đa cũng chỉ mạnh hơn một chút, đã từng đại chiến cùng với rất nhiều thành viên bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Tại thời đại kia, có thể dùng lực lượng một người đối chọi với Thập Nhị Vương Tọa, đã được tính là truyền kỳ.

Theo thời gian tẩy lễ, dạng truyền kỳ này nội liễm quang mang, đã sớm dựng dục thuế biến, hóa thành đại khủng bố, nấp trong thế gian, không hiển

hiện trong thiên địa.

Dạng cao thủ kinh thiên động địa này không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ, thiên địa phản phúc, nhật nguyệt mất ánh sáng, tất nhiên sẽ dẫn tới gợn sóng trước nay chưa từng có, càn quét toàn bộ thời đại.

"Xem ra lão bản cũng không phải là cử thế vô địch." Vương Khung khẽ nói.

Coi như là Thập Nhị Vương Tọa cũng có đại địch, chỉ là uy danh của người kia đã quá to lớn, ẩn vào thế gian, sẽ không dễ dàng xuất thủ.

Chương 424

"Bây giờ ngươi đã biết được Quang Minh Điện có bao nhiêu đáng sợ rồi chứ?" Bạch gia liếc hắn, nói.

Mặt của Vương Khung co giật một cách không tự nhiên.

Lúc trước, tại Thiên Vương Sơn, hắn hò hét rất sảng khoái, rất khí phách.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, chính mình dường như có chút điên.

"Bây giờ ta nói rằng đó là một sự hiểu lầm thì còn kịp không?" Vương Khung đột nhiên hỏi.

Gã béo cùng với Bạch gia quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

"Ta chỉ đùa một chút." Vương Khung gượng cười hai tiếng.

Đây quả thực là một trò đùa!

Hắn làm cho Sơ Vương Tế mà Quang Minh Điện mưu đồ ba ngàn năm thất bại trong gang tấc, còn giết chết ba vị cường giả cảnh giới Linh Lô.

Quang Minh Điện ngay cả lòng đào mộ tổ của hắn cũng đều có.

Lúc này, Vương Khung chỉ cần dám đứng ra, không chờ hắn nói chuyện, Quang Minh Điện chỉ cần vài phút liền có thể chém hắn thành muôn mảnh, tro cốt cũng đều không lưu lại.

Ầm ầm! Đại Địa Viêm Lân Mãng xuyên thủng những đám mây, phía trên đại địa hoang vu, một tòa phế tích hiển hiện trước mặt.

"Di tích thời đại thượng cổ!" Bạch gia trong nháy mắt liền nhận ra được.

Dùng thời điểm Lâm La Thiên xuất hiện để phân chia, nhân loại bắt đầu thời đại vinh quang dài đến ba ngàn năm.

Trước đó, chính là thời đại thượng cổ.

Tòa di tích trước mặt này đã sớm rách nát, ngoại trừ một tòa miếu thờ vỡ vụn, khắp nơi đều là tường đổ.

Thậm chí ngay cả miếu thờ kia đều lung lay sắp đổ ở trong bão cát, giống như vào lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

"Đây chính là chỗ ngươi cư trú?" Vương Khung hỏi.

Dương Kỳ khẽ gật đầu nói: "Tại Phế Thổ, có thể có một chỗ che mưa cũng đã không tệ, nơi này rất vắng, cho nên cơ hồ không có người nào tới."

Chính là bởi vì vắng vẻ, Dương Kỳ mới có thể có dung thân ở toà di tích đổ nát này.

Nhưng vào mỗi lần tìm kiếm thức ăn, y đều cần phải di chuyển một khoảng cách rất xa, những điều ngoài ý muốn trên đường đi là không thể tưởng tượng.

Liền giống như lần này, bị cao thủ Đao Hà Cổ Bảo tóm được, bị bán đi như nô lệ.

Ầm ầm! Đại Địa Viêm Lân Mãng đáp xuống, lửa cháy hừng hực quanh người, phù văn ở chỗ trán càng trở nên óng ánh, lân phiến tróc ra từng mảng lớn, thân thể dường như cũng rút nhỏ lại một chút.

"Nó thật sự muốn thuế biến." Bạch gia run run lỗ tai nói.

Đại Địa Viêm Lân Mãng thuế biến tiến hóa, cần tiến vào sâu trong lòng đất, ngưng kết viêm tổ, quấn chính mình thành một chiếc kén hỏa.

Quá trình kỳ diệu này mất rất nhiều thời gian.

"Đi thôi!" Vương Khung vung tay lên.

Kỳ thật, đây không phải là lúc Đại Địa Viêm Lân Mãng tiến hóa.

Đây là lúc hắn chuẩn bị thành lập thế lực tại Phế Thổ, mở rộng lực lượng, thi triển quyền cước, nắm giữ một cỗ chiến lực cảnh giới Dung Khí có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Nhưng yếu tố biến dị trong cơ thể của Đại Địa Viêm Lân Mãng sau khi bị Vương Khung chữa trị, Đại Địa Viêm Lân Mãng liền trực tiếp đạp lên con đường tiến hoá, về lâu dài huyết mạch của nó sẽ càng mạnh hơn.

Có lẽ, trong tương lai còn có thể lĩnh hội Linh Lô.

Vì thế, Vương Khung chỉ có thể để cho Đại Địa Viêm Lân Mãng rời đi.

Hống! Đại Địa Viêm Lân Mãng than nhẹ, có một chút không nỡ, cái đầu to lớn cọ xát vào Vương Khung, ngay sau đó, phóng lên tận trời, dần dần tiêu thất ở trong tầm mắt mọi người.

"Đi thôi, xem nhà mới!"

Vương Khung bình phục tâm tình, ánh mắt rơi ở bên trên miếu thờ đổ nát kia.

Hắn vừa bước vào, thần sắc đột nhiên biến đổi, trong ánh mắt vốn mong đợi lộ ra một tia nghi hoặc.

Chỉ thấy trên đỉnh miếu thờ, một bức đồ đằng bắt mắt khắc sâu vào tầm mắt, như mặt trời lên cao, quang minh vô lượng.

"Đây là...biểu tượng Quang Minh Điện! ?"

Trong miếu thờ cổ kính đổ nát, biểu tượng Quang Minh Điện cao cao tại thượng, đó như là hào quang bất hủ cho dù trải qua bao thăng trầm năm tháng, cũng khó có thể ma diệt.

"Tòa di tích này có liên quan cùng với Quang Minh Điện! ?" Vương Khung khẽ nói.

Trên cùng, biểu tượng như mặt trời kia cũ kỹ loang lổ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy ánh hào quang năm xưa, hương hỏa không dứt, truyền thừa đời đời.

"Lúc đó, nhân loại quật khởi ở trong tuyệt cảnh, đại kỳ quang minh phấp phới như trời, hừng hực giống như Hỏa Chủng, vĩnh viễn không tuyệt diệt." Giọng nói của Bạch gia vang lên ở bên trong miếu thờ, trầm trọng như kim loại va chạm.

"Sự bất hủ của Quang Minh Điện là do vô số tiền bối nhân loại dùng máu và tâm huyết đúc thành..."

"Trước kia, nơi loại biểu tượng này xuất hiện, yêu thú tránh lui, vạn linh kính trọng, nhưng thật đáng tiếc, tuế nguyệt vô tình, quang minh ngày xưa..."

Nói đến đây, Bạch gia im lặng, bên trong con ngươi hiện lên vẻ cô đơn.

Thần sắc của Vương Khung trở nên cổ quái, liếc một cái.

Trên người Bạch gia có một loại khí chất vô cùng thần bí, giống như thế ngoại cao nhân.

Ví dụ như vào thời khắc này, loại bộ dáng này cũng đều khiến cho

Vương Khung muốn quỳ bái.

Tuy nhiên vào những thời điểm quan trọng, Bạch gia cũng luôn như xe bị tuột xích, khiến cho người ta không khỏi sinh ra ý nghĩ còn không có giá trị bằng thịt lừa nướng.

"Duyên phận của ta cùng với Quang Minh Điện thật đúng là không ít!" Vương Khung không nhịn được nói.

Toà miếu cổ này vốn là miếu thờ do Quang Minh Điện thiết lập, không ngờ được, tuế nguyệt thay đổi, hiện nay lại sắp trở thành căn cơ Vương Khung đặt chân tại Phế Thổ.

Từ nay về sau, nơi này sẽ trở thành tổng bộ của Đồ Thần Công Hội.

"Ừm? Chung quanh nơi này còn có đồ vật!" Đúng lúc này, gã béo đột nhiên nói.

Gã đi tới, xua tan tro bụi trên vách tường.

Ở phía dưới biểu tượng cổ lão, còn có các đồ đằng khác, quay ở chung quanh biểu tượng quang minh.

Chương 425

"Quang minh bất hủ, Hỏa Chủng vĩnh tồn..."

Ông! Đột nhiên, biểu tượng cổ lão nổi lên một tia ánh sáng, chiếu sáng miếu thờ rách nát.

Âm thanh nổi lên, như phạn âm tiên hiền cổ lão ngâm nga.

Vương Khung sợ hãi, chỉ thấy đồ đằng trên vách tường phảng phất như sống lại.

Ở bên cạnh biểu tượng quang minh như mặt trời kia, đạo đạo đồ đằng ảm đạm thần bí dường như sống lại.

Trong đó, một đồ đằng như con mắt bỗng nhiên mở ra, tuế nguyệt trôi nổi, tung hoành bốn phía, cảnh tượng chung quanh biến ảo khó lường, giống như thương hải tang điền.

Tâm thần của Vương Khung đại chấn.

Linh hồn của hắn như bay lên bầu trời, một loại cảnh tượng trước nay chưa từng có xuất hiện ở trước mắt.

Ở phía dưới bầu trời và mặt trời.

Một toà thành khổng lồ đứng sừng sững ở phía trên đại địa, cung điện nguy nga, tán loạn đan xen, đại đao màu đen trôi nổi trên chín tầng trời như long, chấn nhiếp cửu thiên bát phương.

Cùng lúc đó, một đầu yêu thú gào thét, lôi hỏa cuồn cuộn quanh người, nằm ở phía dưới mặt đất, thủ hộ nơi đây.

Vô số đạo thân ảnh quỳ bái, mang theo thành kính cùng với kính sợ.

Hắc Hà (dòng sông màu đen) chảy quanh toàn thành khổng lồ này, vô số đạo thân ảnh mang theo thành kính cùng với kính sợ, quỳ bái.

Ở bên bờ Hắc Hà, có một tấm bia đá cổ khắc hai ký tự lớn.

Đồ Thần!

Ầm ầm! Tất cả cảnh tượng trước mắt đều vỡ tan.

Thân thể Vương Khung chấn động, dường như bị kéo về trong hiện thực.

Trong cổ miếu, hết thảy như thường.

Chỉ có biểu tượng trên vách tường giống như hoá đá, dần dần mất đi hào quang, đến cuối cùng, lần lượt tiêu tán.

"Mới vừa rồi là cái gì?" Vương Khung có một chút hoảng hốt.

"Ngươi cũng nhìn thấy?" Gã béo lộ ra vẻ mặt kinh nghi hỏi.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Ta nhìn thấy...chính mình biến thành cực kỳ đẹp trai, ngồi ở phía trên vương tọa, dưới chân tất cả đều là thi thể yêu thú..." Gã béo không nhịn được nói.

"Đặc biệt uy vũ bá khí, ta nhìn cũng không nhịn được muốn quỳ bái."

"..."

"Ngươi có nhìn thấy gì không?" Vương Khung nhếch miệng, nhìn về phía Dương Kỳ, Dương Kỳ khẽ gật đầu, có một chút hoảng hốt nhìn Vương Khung.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?"

"Ta..." Dương Kỳ dừng lại một chút trước khi nói: "Ta nhìn thấy...chính mình ở trong một thị trấn vắng vẻ lụi bại...canh giữ một thanh đao màu đen bị gãy..."

"Một ngày nọ, có người đi tới thị trấn kia, muốn mang thanh đao kia đi…ngay sau đó, chúng ta liền đánh nhau..."

Nói đến đây, hai mắt Dương Kỳ sáng rực lên.

Ở bên trong huyễn tượng hư vô kia, lực lượng của y cường đại đến bất khả tư nghị, thương khung có thể phá, đại địa có thể liệt, thân hóa huyền binh, náo động sông ngòi.

Nhưng đối thủ của y cũng rất mạnh, nam nhân kia làn da trắng nõn, trầm mặc ít nói, nhưng một khí động thủ, hư không đều hóa thành trống không.

Loại lực lượng kia chiếu rọi tâm linh, hư vô sinh diệt, khiến người kinh dị.

"Bạch gia...ngươi thì sao! ?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Bạch gia cũng liếc nhìn Vương Khung, thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: "Ta cái gì cũng không thấy được."

Vương Khung cùng với gã béo nhìn nhau, còn muốn tiếp tục giao lưu.

"Nhanh chóng dọn dẹp cái chỗ chết tiệt này..." Bạch gia đi tới một bên, thản nhiên mắng.

Đám người bắt đầu quét dọn miếu hoang, dù sao thì nơi này sau này cũng sẽ trở thành đại bản doanh của bọn hắn.

"Tranh thủ thời gian trao đổi tài nguyên, trùng kiến nơi này." Vương Khung nói.

Hắn hiện nay trong tay cầm một khoản tiền lớn, vẻn vẹn chỉ là thịt yêu thú cấp một liền có hai vạn cân, có thể đổi được không ít loại bảo vật xây dựng, có thể dễ dàng xây dựng lại ngôi miếu đổ nát này.

Đương nhiên, dã tâm của hắn không chỉ như thế.

Vương Khung hi vọng chế tạo nơi này vững như thành đồng, có thể chống cự hết thảy công kích, không sợ bất kỳ thế lực nào.

Đây là một con đường dài dằng dặc, cần hắn dụng tâm phát triển.

"Ngươi vẫn luôn ở chỗ này một mình?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

Dương Kỳ cúi đầu làm việc, động tác trong tay dừng một chút.

"Còn có một muội muội."

"Muội muội ngươi đâu?" Vương Khung hỏi.

"Có một ngày, ta ra ngoài tìm đồ ăn, vào thời điểm trở về, nàng liền đã biến mất." Giọng nói của Dương Kỳ trở nên cô đơn.

Cho dù trở thành tù nhân, cho dù rơi ở trong tay của Vương Khung, y vẫn luôn rất tỉnh táo, cảm xúc cũng không có gì thay đổi.

Nhưng khi đề cập tới muội muội, ánh mắt của y cũng đều biến đổi, bên trong con ngươi thâm thúy hiện ra một vệt hối hận.

"Ta không nên để nàng ở lại nơi này một mình...nàng rất ngoan...cho dù sợ hãi...vẫn đáp ứng rằng sẽ chờ ta trở về..." Dương Kỳ nắm thật chặt hai tay, thì thào tự nói.

Vương Khung im lặng.

Tại tuyệt địa như Phế Thổ, hai người huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, giãy dụa ở bên bờ sinh tử.

Có lẽ đối với Dương Kỳ mà nói, muội muội chính là ánh sáng trong sinh mệnh của y, là hi vọng sống sót duy nhất chèo chống y.

"Ta đi tìm...điên cuồng đi tìm...nhưng chính là tìm không thấy..." Giọng nói của Dương Kỳ có một chút run rẩy.

Mỗi đêm, đối với y mà nói đều là một lần giãy dụa.

Y luôn sẽ nghĩ đến việc muội muội đang ở nơi nào, có thể đang sợ hãi hay không...

Vương Khung trầm mặc không nói, tại Phế Thổ, một cô gái như thế có thể còn sống sót hay không ai cũng không biết, có lẽ...

Dương Kỳ đã nghĩ đến khả năng này từ lâu, nhưng y không muốn suy nghĩ, y tình nguyện tin tưởng, muội muội chỉ là đi lạc.

Con người, chỉ có trong lòng còn có hi vọng, mới có thể còn sống.

"Gã béo, thịt muối lão nghĩa mẫu của ngươi đâu, nhanh chóng lấy ra, đêm nay ăn tiệc, thịt yêu thú cấp hai trộn với nước sốt." Vương Khung đột nhiên kêu lên.

"Con bà nó, còn lại nửa bình, đây chính là lão nghĩa mẫu tổ truyền của gia tộc ta... móc ra trong mộ tổ..." Gã béo đau lòng nói.

Chương 426

"Ta đi ra ngoài..." Dương Kỳ rất là thức thời.

"Ngươi ở cùng một chỗ với chúng ta..." Vương Khung vỗ vỗ bả vai y, hững hờ nói.

Dương Kỳ ngơ ngác, y nhìn Vương Khung, mặt lộ ra một tia ngạc nhiên,

Đó chính là thịt yêu thú cấp hai...trong lòng y, y chỉ là nô lệ Vương Khung bắt được mà thôi...

"Về sau cũng đều sẽ ở cùng một chỗ!" Vương Khung thản nhiên nói.

Đôi mắt của Dương Kỳ rung động nhè nhẹ, mơ hồ có ánh sáng lấp lóe.

Đã bao lâu rồi, kể từ sau khi muội muội mất tích, y đã thật lâu không biết rõ cái gì là ấm áp cùng với quan tâm.

"Có lẽ, trên đời này thật sự có hi vọng..." Dương Kỳ yên lặng nói, một cảm giác mềm mại lại xuất hiện trong trái tim lạnh giá kia.

...

Cùng lúc đó, bên trong một toà thành rộng lớn.

Lửa cháy hừng hực, hiện ra cảnh tượng thi thể khắp nơi, còn có một một con lừa đứng ngạo nghễ.

"Lá gan thật lớn, vậy mà có người dám giết người của Quang Minh Cổ Bảo chúng ta!" Phía trước ngọn lửa, một thân ảnh cả giận nói.

"Một con lừa! ?" Bên cạnh, một vị nữ tử xinh đẹp nhìn ngọn lửa, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Người Quang Minh Cổ Bảo một khi gặp bất trắc, có thể truyền tống về hình ảnh cuối cùng mà bọn hắn nhìn thấy.

Bọn họ đích xác là đã chết ở dưới vó lừa của Bạch gia.

"Những người kia là đi theo con lừa này!" Lời nói lạnh lùng vang lên trong đại điện.

"Truyền lệnh xuống, ai có thể tìm ra...con lừa này, treo thưởng 10 vạn cân thịt yêu thú cấp một!"

Lời nói lạnh lùng vang lên ở trong đại điện.

Cùng ngày, một lệnh treo thưởng quỷ dị truyền đi khắp các đại thế lực.

Mặt hồ mênh mông, sóng biếc dập dờn.

Một tòa tháp sắt cao ngất đứng sừng sững ở bên cạnh hồ nước.

Tại Phế Thổ, bất kỳ tài nguyên gì cũng đều là vật tư quý giá, nguồn nước cũng giống như thế, có thể chiếm cứ nguyên một hồ nước, nhất định phải có vũ lực tuyệt đối, nếu không đã sớm bị các thế lực khác chiếm đoạt.

Lúc này, một vị nữ tử xinh đẹp mặc áo choàng màu xanh nước biển đang đứng bên hồ.

Đôi bàn tay ngọc của nàng đặt ngang, vô số hơi nước bốc hơi từ trong hồ nước, ở bên người nàng ngưng kết thành giọt nước một lần nữa, rơi vào trong cái thùng lớn bên cạnh.

Bên trong Phế Thổ, yếu tố biến dị ở khắp mọi nơi, cho dù là trong nguồn nước, cũng có khả năng cất giấu sinh vật vô hình bị lây nhiễm yếu tố biến dị.

Cho nên vì ổn thỏa, rất nhiều thế lực đều sẽ nuôi dưỡng dạng dị năng giả có thể thao túng phân tử nước này, để làm sạch và lọc nguồn nước.

Như thế, mới có thể uống nước.

Dạng nước sạch sau khi được lọc này cũng có mang ra bán.

Ngày hôm đó, bên trong tài nguyên mà Vương Khung cướp đoạt từ trong tay đệ tử Quang Minh Điện, liền có năm mươi vạc lớn nước sạch.

Đương nhiên, những người ăn bữa nay lo bữa mai kia cũng không có đầy đủ thịt yêu thú để đổi lấy nước sạch, bọn hắn chỉ có thể uống nước chưa được tinh lọc, có nguy cơ lây nhiễm bệnh cao.

Ở phía trước tháp sắt, có một nhóm người đang bận rộn, vận chuyển các loại vật tư.

Thịt yêu thú, nước sạch, tài nguyên khoáng sản, nô lệ...

Ở trung tâm dải đất trống, có một nam nhân ngồi ở trên bục cao, đầu cạo sạch bóng, trên mặt có một vết sẹo gớm ghiếc.

Lúc này, gã dùng ánh mắt âm độc nhìn xuống phía dưới.

"Dương Kỳ, mệnh của ngươi quả thật rất lớn!"

Đầu trọc mặt sẹo có một chút ngoài ý muốn, phải biết rằng, hôm đó chính là gã bắt được Dương Kỳ, bán cho người Quang Minh Cổ Bảo.

Tại Phế Thổ, ai cũng biết, cho tới bây giờ không có bất luận nô lệ gì có thể sống đi ra từ bên trong Quang Minh Cổ Bảo.

Đối với nô lệ mà nói, ở trong Quang Minh Cổ Bảo chính là vực sâu, một khi tiến vào bên trong, sẽ càng đáng sợ hơn so với cái chết.

Nhưng bây giờ, Dương Kỳ nguyên vẹn không tổn hại một sợi lông lại xuất hiện ở trước mắt của gã.

Chuyện này khiến cho đầu trọc mặt sẹo có một chút ngoài ý muốn.

Nhưng gã cũng không sợ.

Ở bên trong phạm vi ngàn dặm, ai không biết uy danh tháp sắt của gã.

Gã buôn bán trao đổi quanh năm với các thế lực nhỏ, đầu cơ trục lợi bán lại các loại tài nguyên bảo vật cho những nhân loại không có thế lực phụ thuộc kia, ở bên cạnh càng là tụ tập được một đám cao thủ.

Gã có thể hoành hành không sợ ở phía trên mảnh hoang mạc này, giết chóc cướp đoạt tuỳ theo tâm ý.

Với tích luỹ hiện tại của gã, chỉ sợ không được bao lâu, liền có thể thành lập được Cổ Bảo thuộc về mình, trở thành thế lực mới.

Nắm giữ uy năng như thế, đầu trọc mặt sẹo sao lại để Dương Kỳ vào trong mắt?

"Hôm nay ta tới là muốn làm ăn với ngươi." Dương Kỳ thản nhiên nói.

Vương Khung muốn mở rộng lực lượng, thành lập thế lực thuộc về mình, liền phải mua các bảo vật loại hình phòng ngự cùng với vũ khí.

Tại nơi này, cũng chỉ có mặt sẹo tháp sắt là có thể bán cho bọn hắn.

Về phần Cổ Bảo sơ cấp, dùng nội tình hiện tại của Vương Khung, là còn chưa có tư cách tiếp xúc với loại thế lực kia.

"Ngươi muốn làm ăn với ta?" Đầu trọc mặt sẹo cười ha hả.

Không chỉ là gã, liền ngay cả thủ hạ bên cạnh gã cũng đều lộ ra ý cười khinh thường.

Trong mắt bọn hắn, Dương Kỳ chỉ là một con côn trùng không có chỗ dựa mà thôi, tiện tay cũng đều có thể bóp chết, ngay cả ăn no cũng đều không thể giải quyết, còn muốn làm ăn?

Phanh! Một tiếng động lớn vang lên.

Dương Kỳ lấy ra một cái vạc đồng lớn từ trong Hỏa Giới, bên trong đựng từng khối thịt sáng long lanh, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Đây là 1000 cân thịt yêu thú cấp một, coi như là tiền đặt cọc." Dương Kỳ nhìn lướt qua, cười lạnh nói.

Lập tức, ở phía trước tháp sắt hoàn toàn tĩnh mịch.

Liền ngay cả những người đang làm việc kia cũng đều đình chỉ động tác trong tay, dùng ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Dương Kỳ.

Chương 427

Lúc này, sắc mặt của mặt sẹo cũng đều biến đổi, hơi nheo mắt lại, một lần nữa đánh giá con côn trùng ở trước mặt.

"Hảo tiểu tử, ta ngược lại đã xem thường ngươi, xem ra ngươi đã nhặt được cơ duyên."

1000 cân thịt yêu thú cấp một, đủ để cho một kẻ sống một mình như Dương Kỳ sinh tồn thật lâu.

"Ngươi muốn cái gì?" Mặt sẹo hỏi.

"Hàng rào phòng ngự cấp hai, Điện Quang Liệt Tỏa Trụ, Kinh Thú Cầu, dụng cụ Tử Tâm Hóa Vụ..." Dương Kỳ một hơi báo ra mười mấy bảo vật loại hình phòng ngự.

Đây đều là bảo vật dùng để gia cố kiến trúc, đề thăng tính năng phòng ngự, đã từng được trang bị trên các di tích cổ.

Cho dù bị yêu thú cảnh giới Dung Khí tập kích, chỉ cần không phải là xâm lấn quy mô lớn, hang ổ của Vương Khung chính là vững như thành đồng.

Mặt sẹo nghe thế, chân mày hơi nhíu lại.

Những bảo vật mà Liền Dương Kỳ đề xuất này, có một số gã cũng đều không có hàng tồn, cần phải đi đến Cổ Bảo sơ cấp mua.

Tất cả những vật này cộng lại, chính là một khoản chi tiêu không nhỏ, ít nhất cũng phải tiêu tốn hai vạn cân thịt yêu thú cấp một.

"Ngoài ra, ta còn muốn..." Dương Kỳ cũng không để ý phản ứng của gã, nói tiếp.

"Còn muốn thêm! ?" Thần sắc của mặt sẹo càng trở nên kinh nghi.

Chỉ là những vật Dương Kỳ vừa mới nói kia, hai vạn cân thịt yêu thú cấp một cũng đều chưa nhất định có thể mua được, lại còn muốn những bảo vật khác?

Như vậy cần phải tiêu tốn bao nhiêu thịt yêu thú?

"Tên tiểu tử này làm sao lại đột nhiên trở nên giàu có rồi?" Trong nội

tâm mặt sẹo nghi hoặc, nhìn về phía Dương Kỳ, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt tham lam.

"Ngươi còn muốn cái gì?"

"30 tòa tháp pháo Oanh Thiên Lôi, 100 bộ đỡ Kiếm Quang Phân Xạ, 9 trạm Địa Từ Chấn Động Đài..."

Dương Kỳ một hơi báo ra mười mấy loại vũ khí hạng nặng, trong đó có không ít đều là trang bị tiêu chuẩn của Cổ Bảo sơ cấp, có lực sát thương quy mô lớn, không chỉ có thể phòng ngự yêu thú công kích, còn có thể chống cự các thế lực khác xâm lấn.

Có một số vũ khí, coi như là tháp sắt của mặt sẹo cũng đều chưa thể trang bị.

Những thứ này cần một lượng lớn thịt yêu thú, có một số thế lực sơ cấp cũng đều chưa chắc đã bán ra.

"Tiểu tử, ngươi có biết rõ những thứ này cộng lại cần bao nhiêu thịt yêu thú không?" Mặt sẹo trầm giọng hỏi.

"Ngươi báo giá đi." Dương Kỳ thản nhiên nói.

Nói thật, dùng tài sản của Vương Khung, chỉ cần là đồ tốt, thật đúng là không thiếu những thịt yêu thú này.

"15 vạn cân thịt yêu thú cấp một!" Mặt sẹo trầm giọng nói.

"15 vạn? Ngươi thật đúng là dám nói!" Sắc mặt của Dương Kỳ hơi trầm xuống.

Theo y biết, những vật này cộng lại, coi như là 10 vạn cân thịt yêu thú cấp một, mặt sẹo cũng đều đã có thể kiếm được một món hời.

Trực tiếp mở miệng đòi 15 vạn cân thịt yêu thú cấp một, đây là xem y như đồ đần, dê béo.

"Ngươi có chỗ trống để cò kè mặc cả cùng với ta sao?" Mặt sẹo cười lạnh, ngồi ở trên đài cao, liếc mắt ra hiệu một cái.

Lập tức, thủ hạ của gã lần lượt xông tới.

Những người này đều là kẻ liều mạng, thần sắc bất thiện, chứa đựng thần sắt hung tàn, khá hứng thú nhìn Dương Kỳ.

Tại Phế Thổ, mạnh được yếu thua chính là pháp tắc sinh tồn duy nhất.

Bất kỳ quy củ nào cũng đều là nói nhảm.

Ngay cả khi là một cuộc giao dịch, nếu người ta nhìn thấy thực lực của ngươi không được, vẫn có thể ăn tươi ngươi như thường.

Rất hiển nhiên, hiện nay, Dương Kỳ đã bị xem như con mồi.

"Một con côn trùng nhỏ, còn dám tới nói chuyện làm ăn với ta?" Mặt sẹo cười lạnh.

Làm ăn bình thường thì còn được, gã chính là khinh thường ra tay cướp bóc, nhưng thủ bút của Dương Kỳ quá lớn.

Gã đoán rằng tên tiểu tử này nhặt được cơ duyên, đáng tiếc là quá không biết nhẫn nhịn, muốn một hơi ăn thành gã béo, làm lớn mạnh thực lực của chính mình, kết quả là để lộ ra sự giàu có ở trước mặt gã, đây quả thực là điều tối kỵ.

Đối mặt với dạng đồ đần, mặt sẹo tự nhiên cũng sẽ không khách khí, trực tiếp hạ thủ, chậm rãi ép khô, moi ra khoản tài phú lớn này.

"Phế bỏ tay chân của y, giữ lại mạng sống." Mặt sẹo nở nụ cười dữ tợn nói.

Đám người cười to, bao vây con dê béo đưa tới cửa này.

Phốc! Đột nhiên, một thanh đao màu đen xuyên thủng thân thể mặt sẹo, xuyên từ phía sau ra phía trước ngực của gã.

Cùng lúc đó, bên trong cái bóng của gã, một thân ảnh dần dần hiển hiện như màn đêm.

"Phách lối là cần phải trả giá đắt."

Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ở phía trước tháp sắt, đánh thẳng vào tâm linh của mỗi người.

Hết thảy đều xảy ra quá quỷ dị.

Ai có thể nghĩ tới, bên trong cái bóng của mặt sẹo vậy mà có một người ẩn giấu.

Trong lúc vô thanh vô tức, trực tiếp bắt lấy mệnh mạch của mặt sẹo, đao phong vô song, xuyển thủng thân thể của gã.

Lúc này, tất cả mọi người đều rơi vào bên trong chấn kinh cùng với hoảng hốt thật sâu, dường như nhất thời khó mà chấp nhận thực tế như vậy.

Mặt sẹo cúi đầu nhìn thanh đao màu đen xuyên ra từ trước ngực, khó khăn quay đầu lại, thấy rõ gương mặt của Vương Khung, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Phải biết rằng, nơi này chính là địa bàn của gã, phòng vệ sâm nghiêm.

Gã làm sao cũng nghĩ không ra được, nam nhân trước mắt này là làm như thế nào thông qua cửa ải trùng điệp, tiến vào địa phương hạch tâm.

Vương Khung cười lạnh.

Đây chính là năng lực hắn ẩn giấu đã lâu.

Hôm đó tại La Vương Thành, Mục Huyền Tiêu đã từng đưa cho hắn một kiện chí bảo, tên là Ảnh Cốt Ngọc, là dùng hài cốt Ảnh Thú cổ lão luyện chế mà thành.

Trong đó liền cất giấu tinh, khí, thần của Ảnh Thú.

Vương Khung tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ duyên này, sau khi trở về, liền luyện hóa nó, thức tỉnh một loại năng lực cực kỳ đặc biệt, tên là Ảnh Vực.

Chương 428

Hắn có thể ẩn núp ở bên trong cái bóng của người khác, lặng yên không một tiếng động.

Lần này, hắn chính là ẩn giấu ở trong cái bóng của Dương Kỳ đi theo vào.

Giao dịch cùng với dạng cùng hung cực ác này, Vương Khung sao có khả năng yên tâm để cho Dương Kỳ đi đến một mình?

Quả nhiên, sự tham lam của mặt sẹo đã khiến cho gã động sát tâm.

Vương Khung tự nhiên cũng sẽ không khách khí với gã, tiềm ẩn trong cái bóng, trực tiếp xuất thủ.

Loại năng lực này, thích hợp nhất chính là ẩn núp ám sát.

"Sao có thể..." Mặt sẹo run giọng nói, vô số quang ảnh lấp lóe ở trong đầu gã.

Qua nhiều năm như vậy, gã hoành hành không sợ ở phía trên phiến hoang mạc này, không biết có bao nhiêu người chết ở trong tay gã.

Những kẻ yếu kia, trong mắt của gã chỉ là đồ chơi, là công cụ để gã phát tiết dục vọng mà thôi.

Quyền sinh sát trong tay, tất cả đều dựa vào tâm ý của gã.

Thậm chí, liền ngay cả người thân trong mắt gã cũng chỉ là côn trùng.

Trước đây vào thời điểm gã còn nhỏ yếu, đã từng bán nữ nhân của mình cho thế lực khác để làm công cụ phát tiết.

Gã vì không bị liên lụy, còn chém giết song thân của mình.

Ở trong mắt của mặt sẹo, chỉ cần đủ vô tình, ngoan độc, tuyệt tình tuyệt tính, liền nhất định có thể sinh tồn tiếp tại mảnh Phế Thổ này, thậm chí là nắm giữ vận mệnh của người khác.

Nhưng mà, gã chưa từng nghĩ tới, tại Phế Thổ, bất kỳ người nào cũng đều có khả năng trở thành con mồi của người khác.

Bây giờ, rất không may, gã đã trở thành con mồi của Vương Khung.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, gã liền đã nhất định phải chết.

"Ngươi...ngươi đến cùng là người nào?" Mặt sẹo dùng một chút sức lực cuối cùng, dường như muốn nhìn rõ Vương Khung.

"Lão tử là đồng nghiệp của ngươi." Cánh tay của Vương Khung chấn động.

Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, đao quang lăng lệ trực tiếp xoắn thân thể mặt sẹo đến vỡ nát.

"Chết rồi!" Ánh mắt của Dương Kỳ rung động.

Cho dù đã từng nhìn thấy thủ đoạn của Vương Khung, nhưng vào thời điểm mặt sẹo chết ở trước mặt y, trong lòng Dương Kỳ vẫn cảm thấy rung động như cũ.

Phải biết rằng, mặt sẹo đã hoành hành trong hoang mạc nhiều năm, hung tàn khét tiếng, người chết ở dưới tay gã có thể chất thành núi.

Tồn tại giống như Ma Vương này, vậy mà lại dễ dàng chết ở trong tay Vương Khung như vậy.

Ầm ầm! Cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, lôi quang lấp lóe, xé rách không khí.

Tần suất rung động đáng sợ này khiến cho Hắc Long Đao cơ hồ hòa làm một thể cùng với cánh tay phải của hắn, phong mang khủng bố như lôi đình tàn phá bừa bãi, tản mát ra khí tức hung lệ ở phía trước tháp sắt.

Vào lúc này, Vương Khung không hề cố kỵ phóng thích ra lực lượng cường đại.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

Trong mê man, những gì bọn hắn phải đối mặt cũng không phải là nhân loại, mà là lôi đình chân chính, náo động thương khung, trừng phạt nhân gian.

Loại lực lượng này căn bản cũng không phải là bọn hắn có thể chống lại.

Lúc này, liền ngay cả Dương Kỳ cũng đều cảm thấy kinh hãi cùng với rung động.

Nói cho cùng, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Vương Khung xuất thủ chân chính, mà không phải là ỷ vào Đại Địa Viêm Lân Mãng.

Bất kể là Ảnh Vực quỷ dị, hay là Lôi Quang Tí bá đạo, đều là gần như là năng lực không có cách giải.

Loại năng lực này, coi như là tại Phế Thổ cũng đều có thể sống yên phận.

"Ta đã thành công, nam nhân này quả nhiên có giá trị đi theo." Dương Kỳ siết chặt nắm đấm, trong nội tâm đang cuồng hống.

Muốn đặt chân tại Phế Thổ, cần phải nắm giữ thực lực cường đại, nếu không liền phải phụ thuộc vào thế lực cường đại.

Từ một khắc gặp gỡ Vương Khung kia trở đi, trực giác của Dương Kỳ liền nói cho y, đây có lẽ là cơ duyên cả đời cũng đều khó mà gặp gỡ.

Cho nên, y đánh cược hết thảy, lựa chọn đi theo Vương Khung.

Trong đoạn thời gian này, cách cư xử và phương pháp làm việc, tầng tầng thủ đoạn của Vương Khung, khiến cho y triệt để thán phục.

Nam nhân này có tư chất đứng ở trên tất cả mọi người, theo thời gian, danh hào của hắn tất nhiên sẽ vang vọng Phế Thổ.

"Đi theo hắn...đi theo hắn..." Trong lòng Dương Kỳ vang vọng một thanh âm.

"Không muốn chết thì mau cút!" Vương Khung quát to một tiếng.

Mặt sẹo vừa chết, đám thủ hạ của gã biến thành đám ô hợp, bây giờ sau khi nhìn thấy hung uy của Vương Khung, trong lòng càng là run sợ, nghe thấy lời này, lập tức tan tác như chim muông, không dám ở lại.

Trong nháy mắt, tháp sắt to như vậy trở nên trống rỗng, không còn có uy phong cùng với náo nhiệt ngày xưa.

"Dạng thế lực này thật sự là không có căn cơ." Vương Khung thu liễm năng lực, thản nhiên nói.

"Vốn dĩ là một đám liều mạng tụ lại với nhau vì lợi ích, cũng không có chút tín niệm nào." Dương Kỳ không nhịn được nói.

Chỉ có thực sự thành lập Cổ Bảo, mới có thể tụ tập nhân tâm, dựng nên

uy vọng.

Về phần dạng thế lực phân tán giống như tháp sắt, quả thực là không chịu nổi một kích, thủ lĩnh vừa chết, cơ bản coi như xong đời.

"Còn muốn 15 vạn cân thịt yêu thú của ta! ? Lão tử hiện tại một phân tiền cũng đều không tốn." Vương Khung cười lạnh.

Hắn bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Các loại bảo vật trang bị trong tháp sắt, đều là lợi khí chống cự yêu thú.

Liền giống như hàng rào phòng ngự dựng ở bên ngoài, có thể chống chịu lực xung kích của 100 đầu yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên, hơn nữa còn không sợ thủy hỏa, ngay cả lợi trảo và răng nanh của yêu thú cũng đều khó có thể tuỳ tiện công phá.

Dạng hàng rào phòng ngự này chỉ lớn bằng cỡ lòng bàn tay, trông giống như một tấm kim loại.

Nhưng nếu được gắn vào kiến trúc, liền có thể tự động kéo dài, bao trùm mỗi một tấc kiến trúc, chẳng khác gì là khoác một lớp áp giáp lên trên kiến trúc.

Chương 429

Mặt khác, còn có Oanh Thiên Lôi Pháo.

Dạng vũ khí hạng nặng này vẻn vẹn chỉ là họng pháo liền có 12 nòng, một lần có thể bắn ra 12 luồng hoả lực, uy lực của mỗi một luồng hoả lực đều không kém Đại Uy Thiên Long Pháo.

Cả tòa tháp sắt trang bị 49 toà Oanh Thiên Lôi Pháo, tất cả đều bị Vương Khung tháo gỡ, cất vào túi của chính mình.

"Lão đại, có những trang bị này, nơi ở của chúng ta có thể thoát thai hoán cốt, sẽ vững như thành đồng vách sắt." Dương Kỳ hưng phấn nói.

Đây đều là vốn liếng để có thể sống yên phận.

Một khi trang bị những vũ khí này, toà di tích cổ kia liền lập tức hóa thân thành thành lũy kiên cố, đến thời điểm đó, thậm chí sẽ có cao thủ đi tới nương nhờ.

"Mang đi toàn bộ những thứ có thể mang theo."

Trong lòng Vương Khung tràn đầy vui vẻ, những bảo vật này đều là cơ sở để thiết lập tổng bộ Đồ Thần Công Hội, cũng là bước đầu tiên hắn khuếch trương.

Ngoại trừ bảo vật trang bị, còn có 8 vạn cân thịt yêu thú cấp một, 1800 cân thịt yêu thú cấp hai, nước sạch, tài nguyên khoáng sản, dược tề cũng đều bị Vương Khung lấy đi.

Lần này, hắn coi như đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Trong vòng nửa tháng, Vương Khung lợi dụng năng lực Ảnh Vực, tổng cộng tiêu diệt mười ba dạng thế lực giống như tháp sắt.

Thu hoạch được rất nhiều trang bị, bảo vật, thịt yêu thú, tài nguyên khoáng sản cùng với vô số tài nguyên.

Có những vật này, di tích cổ đã được hắn làm mới lại hoàn toàn.

Trung ương miếu cổ trở thành trung tâm cốt lõi, toàn thân được bao phủ bởi kim loại màu đỏ, trên bề mặt kim loại có gắn những vệt màu vàng kim giống như đường vân của cơ thể người, phát ra ánh sáng yếu ớt, truyền ra

dao động năng lượng.

Loại kim loại này tên là Đại Địa Tinh Thần Kim, là thứ trân quý nhất bên trong những bảo vật Vương Khung tịch thu được.

Nó có thể hấp thu lực lượng địa mạch cùng với sao trời, có lực phòng ngự cực mạnh, có thể chống cự công kích của cao thủ cảnh giới Dung Khí.

Phải biết rằng, tại địa phương không có linh khí như Phế Thổ, bất kỳ dạng năng lượng gì cũng đều là trân quý cực điểm, có thể hấp thu lực lượng địa mạch cùng với sao trời, độ trân quý của loại kim loại này không cần nói cũng biết.

Ngoài ra, Vương Khung còn mở rộng di tích cổ.

Bảo vật hắn sử dụng tên là Chiến Bảo Ma Ngoạn.

Chiến Bảo Ma Ngoạn có rất nhiều loại, đủ loại kiến trúc, chẳng hạn như khu lọc nước, kho chứa thịt quái vật, pháo đài phòng thủ, khu y tế, nhà ở, vân vân.

Chiến Bảo Ma Ngoạn chỉ có kích thước cỡ lòng bàn tay, nhưng một khi bám rễ sinh chồi, liền có thể biến lớn trong giây lát, trở thành kiến trúc chân chính.

Hơn nữa, loại bảo vật này có thể tuỳ chỉnh, vật liệu sử dụng cũng có thể nâng cấp.

Chiến Bảo Ma Ngạn Vương Khung thu hoạch được có tổng cộng 31 tòa, có thể chống cự công kích yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên, tất cả đều được đặt xung quanh di tích cổ.

Chỉ trong nửa tháng, di tích cổ đã được cải tạo đến trình độ giống như một tòa pháo đài nhỏ, được trang bị vũ khí hạng nặng cùng với bảo vật phòng ngự.

Đối với chuyện này, Vương Khung cực kỳ hài lòng.

Đây là cơ sở để Đồ Thần Công Hội của hắn sống yên ổn sau này, chỉ cần hắn đúc thành Linh Sào, thành lập trận pháp không gian, liền có thể mở ra lối đi giữa Phế Thổ cùng với ngoại giới.

Đến lúc đó, hắn có thể tự do lưu thông tài nguyên giữa hai nơi, khuếch

trương lực lượng của mình không chút cố kỵ, rốt cuộc cũng không phải sợ Quang Minh Điện nữa.

Vì lý do này, Vương Khung đã cố ý khắc lại dòng chữ trên di tích cổ, viết hai chữ to "Đồ Thần" ở bên trên.

Trong nội tâm Vương Khung tràn ngập chờ mong, một ngày nào đó, danh hào Đồ Thần sẽ truyền khắp toàn bộ Phế Thổ, trở thành tồn tại không thể rung chuyển.

"Lão đại, hiện nay lực lượng cùng với quy mô của chúng ta đã không thua kém một tòa thế lực sơ cấp." Dương Kỳ hưng phấn nói.

Trước đây y chính là mỗi ngày giãy dụa tại lằn ranh sinh tử, cả ngày phát sầu vì thức ăn.

Ai có thể nghĩ tới sẽ có một ngày, y có thể phụ thuộc vào một cái thế lực sơ cấp, hơn nữa còn là thành viên hạch tâm.

Toà Cổ Bảo này được thành lập, Dương Kỳ đã xuất ra sức lực lớn.

Vương Khung cho y đầy đủ tín nhiệm và quyền lợi, thậm chí giao quyền điều động thịt yêu thú cấp một cho y.

Chuyện này khiến cho Dương Kỳ càng thêm khăng khăng một mực đối với Vương Khung, triệt để bán mạng vì hắn.

Trải qua mấy ngày nay, Dương Kỳ cùng với gã béo đi khắp nơi, không ngừng chiêu mộ cao thủ.

Bên trong Phế Thổ, chỉ cần có thể sống sót, đều là ngoan nhân đã được rèn luyện tại đường ranh sinh tử, thủ đoạn mạnh mẽ, ý chí kiên cường, tuyệt đối không phải là những người được gọi là cao thủ ở ngoại giới có thể so sánh.

Tuy nhiên Vương Khung có những yêu cầu riêng, cũng không phải là người nào cũng đều thu nhận, trong tính cách có tì vết không quan trọng, nhưng nhân phẩm bại hoại thì lại không được.

Đồ Thần Công Hội chỉ cần một mình hắn có vấn đề về nhân phẩm là đủ rồi, những người khác, nhất định phải là hạt giống tốt đức trí thể đẹp phát triển toàn diện.

Cho dù yêu cầu của Vương Khung hà khắc như vậy, Dương Kỳ cũng đã chiêu mộ được cho hắn không ít cao thủ, vẻn vẹn chỉ là cảnh giới Hỏa Chủng liền có 81 người.

Ngoài ra, cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm trở xuống có tổng cộng 20 người, cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu có 9 người, cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy có 5 người.

Những lực lượng này hội tụ cùng một chỗ, liền không thể coi thường, mỗi một người đều là hảo thủ có thể một chống trăm.

Nếu như mang đi ra ngoài, nhất định có thể khuấy động phong vân, thậm chí liền ngay cả những cảnh giới Hỏa Chủng kia cũng đều có thể chém giết cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

Chương 430

Những cao thủ được Vương Khung chiêu mộ này, cũng là cực kỳ cảm kích đối với hắn.

Bởi vì Vương Khung không chỉ cho bọn hắn phụ thuộc, không cần phải phát sầu vì thức ăn mỗi ngày, thậm chí còn cho bọn hắn đầy đủ thịt yêu thú, để bọn hắn tiếp tục tu hành.

Mấu chốt nhất là, Đồ Thần không giống với các thế lực khác, mới vừa được thành lập, bởi vậy bọn hắn chỉ cần biểu hiện tốt, liền có thể thu hoạch được địa vị không tồi.

Nếu như phụ thuộc các thế lực khác, căn bản sẽ không được coi trọng, thậm chí còn bị coi như là bia đỡ đạn, hi sinh ở bên trong phe phái đấu đá.

Đây cũng là nguyên nhân những cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên kia lựa chọn Đồ Thần, bọn hắn thực sự coi đây là con át chủ bài, là nhà của mình và phát triển nó hết sức lực.

Nói cho cùng thì cơ hội như vậy cũng quá hiếm có.

Có thể nói, Đồ Thần Công Hội hiện nay đã chân chính có được lực lượng cùng với căn cơ của mình.

"Dương Kỳ, ở trên tòa Sa Khâu này có bao nhiêu thế lực sơ cấp?" Vương Khung hỏi.

"Không sai biệt lắm có khoảng một đến hai trăm thế lực."

Dương Kỳ suy tư, chưa từng có ai thống kê số lượng cụ thể, nhưng một ~ hai trăm là vẫn phải có, nói cho cùng thì tòa Sa Khâu này thực sự quá lớn.

Một ~ hai trăm thế lực sơ cấp này, đều nằm dưới quyền và sự cai trị của thế lực trung cấp.

Thế lực trung cấp sở dĩ cường đại, chính là bởi vì bọn hắn nắm giữ bảo vật bổ sung năng lượng cho vũ khí hạng nặng cùng với trang bị phòng ngự.

Nói cho cùng, ở bên trong địa phương không có linh khí như Phế Thổ, muốn duy trì Cổ Bảo vận chuyển, cứ cách mỗi một đoạn thời gian, đều cần

phải bổ sung năng lượng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao thế lực sơ cấp cần quy thuận thế lực trung cấp.

Nếu như không thể bổ sung năng lượng, trang bị của bọn hắn liền sẽ biến thành một đống sắt vụn.

"Lão đại, bằng vào quy mô của chúng ta hiện nay, hẳn là phải lựa chọn phụ thuộc một thế lực trung cấp." Dương Kỳ đề nghị.

Những ngày này, y cũng không có nhàn rỗi, mà là tiến hành thu thập tư liệu của các thế lực trung cấp lớn, muốn chọn ra một cái tốt nhất từ bên trong cho Vương Khung.

"Không cần." Vương Khung lắc đầu.

Hắn cũng không có ý định phụ thuộc vào bất kỳ thế lực nào.

Chỉ cần Linh Sào được kiến tạo thành công, còn có dạng năng lượng gì còn tốt hơn so với linh khí? Hắn có thể bổ sung năng lượng và sử dụng vũ khí thoải mái.

Thậm chí còn có thể nhờ Bạch gia bố trí vài toà trận pháp uy lực cực lớn.

Đến lúc đó, thực lực của Đồ Thần lại sẽ đề thăng lên một cái cấp bậc, không sợ bất luận thế lực trung cấp nào.

Dương Kỳ nghe thế, khẽ gật đầu, đối với mệnh lệnh của Vương Khung, y không có bất kỳ chất vấn nào.

"Ngươi điều động 30 vạn cân thịt yêu thú cấp một, đổi tất cả thành các loại tài nguyên khoáng sản..." Vương Khung dặn dò.

Hiện nay, số lượng thịt yêu thú tồn kho của Đồ Thần là rất nhiều, vẻn vẹn chỉ là thịt yêu thú cấp một liền dự trữ 56 vạn cân, tất cả đều là vơ vét được.

"Nhiều như vậy?" Trong lòng Dương Kỳ hơi giật mình một chút.

30 vạn cân thịt yêu thú cấp một cũng không phải là một con số nhỏ, đổi toàn bộ thành tài nguyên khoáng sản? Như vậy sẽ đổi được bao nhiêu?

So sánh cùng với thịt yêu thú, tài nguyên khoáng sản căn bản không đáng

tiền.

Dương Kỳ mặc dù nghi hoặc, nhưng cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp lui ra ngoài đi an bài.

"Tiếp theo, ta muốn làm một vố lớn." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười.

Hắn xoay người lại, đi vào trung ương miếu cổ.

Ở phía dưới cất giấu một tòa cung điện dưới đất.

Vương Khung xâm nhập vào cung điện dưới đất, đi đến tận cùng dưới đáy.

Lúc này, Bạch gia đang dốc lòng nghiên cứu, bên cạnh nó chất đống các loại vật liệu, trước người có một đoàn quang hoa màu vàng nhu hòa lơ lửng ở giữa không trung.

Đoàn quang hoa màu vàng kia giống như tổ chim, tản ra dao động kỳ diệu thần bí, tản mát ra mọi ngóc ngách của cung điện dưới đất.

"Thật sự là linh khí...ngươi đã làm như thế nào?" Bạch gia kinh ngạc, không nhịn được nhìn về phía Vương Khung đi tới.

Hiện nay Vương Khung nắm giữ năm đại năng lực, Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Nguyên Sinh Khí, Ảnh Vực còn có Linh Sào.

Lôi Quang Tí cùng với Long Tượng Bạo đều thuộc về năng lực tính công kích, một loại công kích đơn mục tiêu, một loại công kích phạm vi rộng.

Lôi Quang Tí dùng tần suất siêu cao khiến cho cánh tay phải thu hoạch được lực lượng lôi điện, tốc độ công kích nhanh, lực công kích đơn mục tiêu cực mạnh.

Long Tượng Bạo thì có thể thôn phệ linh khí, trải qua phân hạch, sinh ra lực phá hoại mang tính hủy diệt, một khi phóng thích, lực công kích ở bên trong phạm vi bao phủ là như nhau.

Nguyên Sinh Khí chủ khôi phục, thậm chí có thể tái sinh bộ phận cơ thể đứt gãy, chữa trị Hỏa Chủng, mặt khác đối với yếu tố biến dị tại Phế Thổ cũng có hiệu quả khắc chế.

Kể từ khi phát hiện ra đặc điểm này của Nguyên Sinh Khí, kết hợp với tư liệu của Quang Minh Điện, Vương Khung vẫn một mực đang nghiên cứu.

Ảnh Vực, được tính là một loại năng lực quỷ dị nhất trước mắt của Vương Khung, có thể nấp ở bên trong cái bóng của người khác, ẩn núp ám sát, quả thực khó lòng phòng bị, đây cũng là một đại sát chiêu của hắn.

Về phần Linh Sào, vốn là gân gà đến cực điểm, nhưng lại là thần khí bật hack ở bên trong Phế Thổ.

Trong nửa tháng qua, Vương Khung đã thu thập gần hơn ba mươi tấn các loại tài nguyên khoáng sản, làm việc suốt ngày đêm, dùng năng lực Linh Sào tiến hành luyện hóa.

Rốt cuộc vào ngày hôm trước, cũng đã ngưng luyện ra một toà Linh Sào.

Vào giờ khắc này, Bạch gia cũng đều ngây ngốc, toà Linh Sào ở trước người nó này thật sự tản ra một luồng linh khí, là loại linh khí khiến cho máu thịt cũng đều sinh ra cảm giác đói bụng.

Chương 431

Theo tính toán đo lường, toà Linh Sào này, mỗi giây đều có thể sinh ra trên trăm luồng linh khí, mỗi một luồng cũng đều lớn chừng ngón cái.

Nếu như đặt Linh Sào ở bên trong cung điện dưới đất, linh khí sinh ra mỗi ngày, đủ để bao trùm trung ương miếu cổ, miễn cưỡng đủ cho một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên nhất trọng tu hành.

"Ngươi vậy mà lại thật sự làm được rồi?" Bạch gia có một chút khó tin nhìn về phía Vương Khung, trên mặt lừa của nó, gần như thể hiện sự kinh hãi và chấn kinh của con người trên khuôn mặt lừa của nó.

Phải biết rằng, lịch sử tồn tại của Phế Thổ quá xa xưa, kể từ khi có những ghi chép liên quan đến nơi này, chỗ tuyệt địa này liền chưa từng có linh khí tồn tại.

Bởi vậy, thần thông bị đoạn tuyệt ở nơi này, nếu không phải có Tận Thế Thành Lũy tồn tại thì nơi này sẽ là một vùng đất của vong linh, khắp nơi đều là yêu thú biến dị cùng với nhân loại biến dị.

Tuy nhiên Vương Khung lại phá vỡ hiện thực, sáng lập ra kỳ tích không có khả năng.

Hắn nói sẽ tạo ra linh khí, vậy mà liền thật sự làm được! ?

"Bạch gia, thấy thế nào?"

Vương Khung lộ ra vẻ mặt đắc ý, lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì lúc trước không có xóa bỏ năng lực "Linh Sào" này.

"Coi như ngươi lợi hại!" Bạch gia không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hiếm khi khen ngợi Vương Khung một câu.

Mặc dù vậy, linh khí hiện nay toà Linh Sào này toát ra, căn bản khó lọt vào pháp nhãn của Bạch gia.

Nhưng chuyện này dù sao cũng là kỳ tích, xưa nay chưa từng có.

"Thật đáng tiếc, linh khí quá mức mỏng manh, cho dù là trận pháp cơ sở cũng không thể thành lập." Bạch gia lắc đầu, có một chút thất vọng.

Thành lập một tòa trận pháp cần một lượng linh khí khổng lồ duy trì,

sau khi thành lập xong, mỗi lần vận chuyển, cũng cần thôi động linh khí.

Ở ngoại giới thì còn tốt, nhưng ở bên trong Phế Thổ, thành lập trận pháp căn bản là không có khả năng.

Coi như là Quang Minh Điện cũng không có khả năng làm được.

"Ngươi đừng lo lắng về chuyện này, toà Linh Sào này còn có thể tiếp tục lớn mạnh."

Nếu như chôn toà Linh Sào này vào sâu trong lòng đất, nó cũng có thể tự động hấp thu địa khí, luyện hóa tài nguyên khoáng sản chung quanh, chậm rãi lớn mạnh.

Tuy nhiên, quá trình này diễn ra cực kỳ chậm, không có tám mươi ~ một trăm năm là không thể làm được.

Cho nên, Vương Khung mới cử Dương Kỳ đi ra ngoài, trắng trợn thu mua các loại tài nguyên khoáng sản.

Dùng năng lực của hắn, có thể tiếp tục khiến cho Linh Sào luyện hoá dung hợp tài nguyên khoáng sản, cấp tốc lột xác trưởng thành.

Chỉ cần có đầy đủ tài nguyên khoáng sản, toà Linh Sào này liền có thể tuỳ tiện trưởng thành đến trình độ bao trùm toàn bộ Đồ Thần Cổ Bảo.

Đến lúc đó, hắn cơ hồ không cần quan tâm đến thế lực trung cấp.

Thế lực trung cấp vốn dĩ cường đại, chính là vì nắm giữ bảo vật bổ sung năng lượng, có thể bổ sung năng lượng cho vũ khí cùng với trang bị phòng ngự của thế lực sơ cấp.

Nếu như Linh Sào trưởng thành đến trình độ nhất định, linh khí bao trùm toàn bộ Đồ Thần Cổ Bảo, liền có thể duy trì các loại vũ khí hạng nặng cùng với bảo vật phòng ngự vận chuyển không hạn chế.

Lợi hại hơn gấp trăm lần so với cái gọi là bảo vật bổ sung năng lượng.

Hiện nay, trong tay Vương Khung nắm giữ một lượng lớn thịt yêu thú, liền ngay cả thịt yêu thú cấp hai cũng đều có hơn ba vạn cân, có thể nói là tài đại khí thô.

Coi như lại kiến tạo thêm ba đến năm tòa Cổ Bảo cũng không thành vấn đề.

Bởi vậy, hắn đã để cho Dương Kỳ buông tay đi làm, bất kể là dạng tài nguyên khoáng sản nào, cũng đều thu mua hết thảy.

So với thịt yêu thú, những thế lực khác ước gì bán đi toàn bộ tài nguyên khoáng sản trong tay.

"Ngươi muốn kiến tạo ra một tòa trận pháp không gian, ít nhất phải khiến cho toà Linh Sào này lớn mạnh hơn một nghìn lần." Bạch gia tính toán.

"Không sao, ta có thể chờ." Vương Khung khí định thần nhàn.

Đối với hắn mà nói, Phế Thổ quả thực chính là phúc địa, không chỉ có thể thiếp lập đại bản doanh của Đồ Thần Công Hội, mà còn có thể chậm rãi bồi dưỡng thực lực của mình.

Từ khi đi tới nơi đây, những ngày này hắn vẫn đang một mực ăn thịt yêu thú cấp hai tu hành.

Không thể không nói, tác dụng của loại bảo bối này so với hấp thu linh khí, thậm chí là phục dụng Hoàng Thiên Ngọc Đạo còn thần kỳ hơn.

Đặc biệt là tinh hoa thịt yêu thú, dường như là trời sinh phù hợp với Hỏa Chủng.

Sau khi Vương Khung nuốt chửng khối thịt yêu thú cấp ba kia, liền mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Sau đó, hắn lại không ngừng phục dụng thịt yêu thú cấp hai, rốt cuộc vào năm ngày trước, đã thành công đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy.

Phải biết rằng, hắn đã từng tu luyện Trúc Cơ Pháp, cổ kinh truyền thế, còn có lộ tuyến vận hành kỳ dị của Hỏa Chủng màu đen, thể chất đặc thù, Hỏa Chủng thần kỳ, độ khó đề thăng cảnh giới so với thường nhân phải khó hơn gấp trăm ngàn lần.

Mấu chốt nhất là, sau khi luyện hóa khối thịt yêu thú cấp ba kia, ngọn Hỏa Chủng đã dập tắt trong cơ thể kia vậy mà có phản ứng, dấy lên hoa lửa yếu ớt.

Chuyện này khiến cho Vương Khung mừng rỡ không thôi.

Hắn có thể xác định được, thịt yêu thú cấp ba chính là hi vọng làm cho Hỏa Chủng lại cháy lên.

Vì thế, Vương Khung đã từng tiến hành nghe ngóng, muốn mua thịt yêu thú cấp ba.

Đáng tiếc là loại bảo vật này quá quý giá, coi như là thế lực sơ cấp cũng không thể nắm giữ.

"Hỏa Chủng lại cháy lên không phải dễ dàng như vậy, kiếp số trùng điệp." Bạch gia nhìn ra tâm tư của Vương Khung, không nhịn được nói.

"Ta đã nhìn thấy hi vọng."

"Nhìn như chỉ kém một bước, kì thực thiên địa khác biệt, Hỏa Chủng lại cháy lên, cổ kim ít có, loại người này trải qua kiếp nạn mà sinh ra, ẩn tàng đại hung..." Nói đến đây, Bạch gia nhìn Vương Khung thật sâu, không nhịn được nói.

Chương 432

"Vào sau khi Hỏa Chủng lại cháy lên, năng lực thức tỉnh cũng đều rất đặc biệt, so với năng lực ban đầu là không thể so sánh nổi."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, hỏi: "Đặc biệt như thế nào?"

"Hoắc Pháp Vương đã từng dùng bốn chữ để nhận xét năng lực thức tỉnh sau khi Hoả Chủng lại cháy lên." Lỗ tai dài nhỏ của Bạch gia hơi hơi run run, trầm giọng nói.

"Bốn chữ nào?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, hỏi.

"Bá đạo nhân gian!"

"Bá đạo nhân gian! ?" Vương Khung ngơ ngác, lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Tại thời đại của Hoắc Pháp Vương, cũng đã từng có người Hỏa Chủng lại cháy lên..." Bạch gia cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi thở dài nói: "Y nguyên bản chỉ là một tạp dịch trong Quang Minh Điện, cực kỳ không đáng chú ý, năng lực thức tỉnh tên là 'Linh Miêu', có thể đề thăng tốc độ dược thảo sinh trưởng..."

Loại năng lực này cực kỳ phổ thông, đối với thực lực tự thân cũng không có bất kỳ trợ giúp nào, hiệu quả phụ trợ cũng cực kỳ có hạn.

Thức tỉnh loại năng lực này, đã chú định sẽ tầm thường phổ thông.

Đáng tiếc, tại thời đại kia, mệnh người không đáng tiền, thân là một kẻ tạp dịch, vận mệnh đã đùa cợt y, y bị người phế bỏ Hỏa Chủng, tuỳ tiện vứt bỏ.

Nguyên nhân là bởi vì dạng tiện mệnh giống như kiến hôi này, sau khi chết không có dấu vết, sẽ không còn có người nhớ rõ y.

Ai có thể ngờ được, năm năm sau, vị tạp dịch kia xuất hiện một lần nữa ở trước mặt mọi người, lúc đó y cường đại đến mức khiến cho thế gian kinh dị.

Hỏa Chủng của y dấy lên một lần nữa, thức tỉnh năng lực, rung động thế gian, triệt để ghi danh ở phía trên lịch sử Quang Minh Điện.

"Loại năng lực kia được gọi là Mạt Pháp Thanh Liên!"

Ba ngàn năm trước, đó là một thời đại óng ánh, vô số thiên tài tranh đua với nhau, từ đó đản sinh ra tuyệt đại cao thủ như Hoắc Pháp Vương, Lâm La Thiên.

Lâm La Thiên tung hoành tinh không, đi đến phần cuối bầu trời, từ đó mở ra thời đại huy hoàng của nhân loại.

Ở dưới dạng bối cảnh này, có không biết bao nhiêu nhân kiệt cái thế lấp lánh trên thế gian, lưu lại truyền thuyết hiển hách bất hủ.

Mạt Pháp Thanh Liên, chắc chắn là một cái tên không thể bỏ qua.

Trước kia, loại năng lực này hoành không xuất thế, làm cho thế gian chấn kinh, có không biết bao nhiêu thiên kiêu nuốt hận, táng diệt ở phía dưới loại năng lực này.

Liền ngay cả nhân kiệt như Hoắc Pháp Vương cũng đều giữ kín như bưng đối với nó, đánh giá cực cao.

Cho dù đến hôm nay, bên trong Quang Minh Điện vẫn như cũ ẩn giấu tầng tầng ghi chép liên quan tới Mạt Pháp Thanh Liên.

"Đây rốt cuộc là dạng năng lực gì?" Vương Khung hỏi.

"Mạt Pháp Thanh Liên, một khi mở ra, có thể thôn phệ bất luận dạng tồn tại năng lượng nào, hủy diệt vạn vật, không thể ngăn cản." Bạch gia trầm giọng nói.

"Cái gì?" Vương Khung ngơ ngác, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Sự sống và cái chết của vạn vật trên đời không thể tách rời khỏi năng lượng.

Đối với nhân loại mà nói, linh khí, ánh sáng mặt trời, sông, nước, lửa, gió và sấm sét đều là năng lượng.

Mạt Pháp Thanh Liên...loại năng lực này có thể thôn phệ bất luận dạng tồn tại năng lượng nào! ?

Vương Khung chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng được, cũng không có cách nào tưởng tượng.

"Loại năng lực này được xưng là một người diệt một quốc, chỗ đi đến, như là Vong Linh Trạch Quốc, linh khí đoạn tuyệt, máu thịt hóa diệt, Hỏa

Chủng khô kiệt, hết thảy đều rơi vào hắc ám..." Bạch gia khàn giọng nói.

Thời đại đó vinh quang vĩ đại không chỉ bởi những nhân kiệt xuất chúng như Hoắc Pháp Vương, Lâm La Thiên. Trọng yếu nhất là bởi vì tại thời đại kia, quần tinh óng ánh, phẳng phất như ngàn vạn năm tạo hoá đều tập trung vào một thời đại này.

Trong thời đại đó, thiên kiêu tranh hùng, phong mang của bọn hắn đủ để rung động các thời đại khác, nhưng lại hội tụ tại một thời đại, vậy thì có thể va chạm ra ngọn lửa rực rỡ cỡ nào?

Giống như chủ nhân của Mạt Pháp Thanh Liên, nắm giữ năng lực này, có thể tuỳ tiện trấn áp bất kỳ một cái thời đại nào.

Nhưng mà lúc đó, y cũng chỉ là một ngôi sao bên trong quần tinh đầy trời mà thôi.

Dù vậy, quang huy của y vẫn như cũ khó mà ma diệt, lưu chuyển đến nay.

"Thủ đoạn của người này gần như yêu ma, liền ngay cả Hoắc Pháp Vương đều đã từng bị y làm bị thương." Bạch gia trầm giọng nói.

Hỏa Chủng lại cháy lên, đản sinh ra dạng năng lực như Mạt Pháp Thanh Liên, thật là đáng sợ.

Vương Khung nghe thế, lại là lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, hắn không nhịn được nghĩ đến hư ảnh đoá hoa sen ẩn tàng ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen kia.

"Hình sen..." Vương Khung thì thào khẽ nói.

Thân thể của Bạch gia run nhẹ, con mắt như chuông đồng chuyển động, nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

"Hình sen...đối với nhân loại mà nói, dạng hình thái cổ lão này cực kỳ thần bí..."

Vương Khung nghe thế, không nhịn được động dung.

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Từ một khắc nhân loại đản sinh ra Hỏa Chủng kia trở đi, hình sen cơ hồ xuyên qua lịch sử cổ đại của nhân loại..." Bạch gia khẽ nói: "Cứ cách

mỗi mấy cái thời đại, trong nhân loại liền sẽ xuất hiện Hỏa Chủng dị biến, xuất hiện hình thái hình sen, đây cũng không phải là trùng hợp, ở giữa chúng dường như có mối liên quan nào đó..."

"Liền ngay cả lúc đạp vào cảnh giới Dung Khí cũng đều có hình hoa sen, nhưng hình sen được gọi là thần hình cường đại nhất, hiếm có trên đời, có rất ít người có thể lạc ấn thành công, đúc thành Viêm Binh."

Trong lịch sử tu hành Hỏa Chủng, hình sen là một loại ký hiệu thần bí, bất kể là nhân loại phát triển, hay là đột phá cảnh giới cũng đều có liên hệ đặc thù nào đó đối với nó.

Chương 433

Liền giống như cảnh giới Dung Khí, loại cảnh giới này cực kỳ thần bí, phải luyện chế Viêm Binh, dung hợp cùng với Hỏa Chủng, khiến cho Hỏa Chủng thuế biến, còn cần lạc ấn thần hình Viêm Binh.

Đối với Viêm Binh mà nói, thần hình chính là linh hồn, là chất môi giới cho Hỏa Chủng cùng với Viêm Binh dung hợp.

Thần hình Viêm Binh cùng với phương pháp luyện chế đều là bí mật tu hành, được truyền thừa từ thời cổ đại.

Ở bên trong rất nhiều thần hình Viêm Binh, hình sen không thể nghi ngờ là một loại thần bí nhất.

"Hình sen Viêm Binh..." Vương Khung hơi nheo mắt lại: "Có ai đã từng thành công không?"

"Đương nhiên là có!" Bạch gia liếc nhìn hắn, thản nhiên nói: "Theo lời đồn Quang Minh Điện cất giấu hai loại hình sen Viêm Binh, thần bí khó lường..."

"Hai loại! ?" Vương Khung nhíu mày.

Quang Minh Điện thật sự không hổ là thế lực cổ xưa nhất giữa thiên địa, nội tình khó có thể tưởng tượng.

"Tuy nhiên, trong ba ngàn năm nay dường như không có người nào chân chính luyện chế thành công, lần gần đây nhất, còn là vào ba ngàn năm trước, Phạm Thiên Tịnh Thế Liên hoành không xuất thế..."

Vào thời điểm nhắc đến cái tên này, Bạch gia từ đầu tới đuôi đều biểu hiện vô cùng khinh thường, thậm chí là xem thường, nghiến răng nghiến lợi.

"Phạm Thiên Tịnh Thế Liên...cái tên này có một chút..." Vương Khung không nhịn được nói.

"Cũng chỉ là một cái danh tự mà thôi." Bạch gia khinh thường nói.

Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, đã là hình sen Viêm Binh, sao có khả năng không mạnh?

Cũng không biết, Bạch gia vì sao lại có oán niệm lớn như vậy.

"Tiểu tử, ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì? Cũng không có bất cứ quan hệ nào với ngươi, ngươi tốt nhất hãy cầu thần bái phật, trong thế hệ này, Quang Minh Điện tuyệt đối không nên xuất hiện truyền nhân có thể lạc ấn thần hình hoa sen, nếu không…" Bạch gia cười lạnh nói.

Nếu như xuất hiện loại người này, những người cùng thế hệ khác trong thời đại này đều chỉ có thể biến thành vật làm nền, căn bản là không có cách nào cạnh tranh ánh sáng.

"Khoa trương đến như vậy sao?" Vương Khung nói lầm bầm, trong đầu óc hiện ra một thân ảnh.

Ngày đó ở bên trên Thiên Vương Sơn, nam nhân cách không chém giết cùng với hắn kia, chủ nhân chân chính của Diệp Thiên.

Nếu như nói có khả năng dung hợp hình sen Viêm Binh, người này ngược lại là có được hi vọng không nhỏ.

"Kẻ ngu dốt là không biết sợ..."

Bạch gia lắc đầu, xoay người tiếp tục nghiên cứu, nó đặt Linh Sào ở một bên, lấy ra một bình thủy tinh, bên trong có một khối thịt yêu thú bị lây nhiễm, một luồng Nguyên Sinh Khí như là tiểu long quấn quanh khối thịt yêu thú này.

Theo việc Nguyên Sinh Khí dung hợp, hình thái của khối thịt yêu thú này cũng dần dần phát sinh cải biến...

Vương Khung nhìn thoáng qua, cẩn thận từng li từng tí lui ra ngoài, vừa đi hai bước, lại ngừng lại, không nhịn được dặn dò: "Bạch gia, ngươi hãy an tâm nghiên cứu ở đây, hiện tại Quang Minh Cổ Bảo đang truy nã ngươi khắp Phế Thổ."

"Một lũ rác rưởi, chờ lão tử nghiên cứu thành công, sẽ thu thập toàn bộ." Bạch gia cũng không quay đầu lại, mắng.

"Ngươi nói đúng, nướng toàn bộ..." Vương Khung nói phụ họa.

"Cút!"

Bạch gia quát to một tiếng, Vương Khung chạy vội ra khỏi cung điện

dưới đất.

Sau đó, Bạch gia mỗi ngày đều là trốn ở bên trong cung điện dưới đất dốc lòng nghiên cứu.

Dương Kỳ tay cầm khoản tiền lớn, mời chào nhân mã khắp nơi, thuận tiện giúp Vương Khung thu mua các loại tài nguyên khoáng sản, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, cũng đã thu thập được gần ngàn tấn.

Nhưng đối với Vương Khung mà nói là vẫn như cũ không đủ, Linh Sào hắn muốn chế tạo thực sự quá hùng vĩ, ngàn tấn tài nguyên khoáng sản chỉ là cất bước mà thôi.

Vì thế, Dương Kỳ đã tổ chức một đội ngũ, đi dạo quanh các Cổ Bảo sơ cấp, giống như là thương đội.

Còn Vương Khung thì mỗi ngày đều tiến hành tu luyện, hắn phải nhanh một chút tăng thực lực lên, rèn luyện Hỏa Chủng, tôi luyện năng lực.

Đặc biệt là năng lực mới Ảnh Vực, hắn cảm thấy năng lực này có không gian phát huy rất lớn.

...

"Lại vẫn có cao thủ mời không đến?"

Vào một ngày, Vương Khung thu được tin tức của Dương Kỳ.

Những ngày gần đây, Dương Kỳ ngoại trừ thu mua tài nguyên khoáng sản, chính là mời chào cao thủ các phương, tuyệt đại bộ phận đều bởi vì thực lực cùng với điều kiện mở ra của Đồ Thần Công Hội hiện nay, lần lượt đi đến cậy nhờ.

Cũng có một ít cao thủ kiệt ngạo bất tuần thờ ơ đối với chuyện này, thậm chí còn gây khó khăn.

"Ta cũng đã thật lâu không có hoạt động!" Vương Khung đi ra trung ương miếu cổ, ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt tràn đầy vẻ mong đợi.

...

Tảng đá khổng lồ giống như tán cây, được chống đỡ bởi những cột đá.

Ở bên trong Sa Khâu, nơi này có thể miễn cưỡng che gió che mưa.

Phanh phanh Phanh!

Vài âm thanh vật nặng rơi xuống đất, từng thân ảnh lần lượt bay tứ tung, như đống cát nặng nề rơi trên mặt đất.

Đây đều là cao thủ Đồ Thần Công Hội, yếu nhất cũng có thực lực cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, vẻn vẹn chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy liền có ba vị, cảnh giới Bổ Nguyên bát trọng cũng có một vị.

Vậy mà lúc này toàn bộ đều bị trọng thương, Hỏa Chủng cũng đều hiện ra vết rách, bị đánh khảm vào trong mặt đất.

"Chỉ bằng vào một chút thực lực này liền muốn ta thần phục?"

Giọng nói lạnh lùng như binh đao giao thoa, vang vọng ở bên tai Dương Kỳ.

Bên trong cát bụi càn quét đầy trời, một cỗ khí tức đáng sợ như ẩn như hiện, truyền ra cảm giác áp bách khủng bố tuyệt luân.

Dương Kỳ lộ ra sắc mặt khó coi, y không ngờ được, nam nhân trước mắt này vậy mà đáng sợ như thế, tu vi chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên bát trọng, nhưng thực lực lại cường đại đến trình độ bất khả tư nghị.

Liền ngay cả cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên bát trọng duy nhất hiện nay của Đồ Thần Công Hội ở trước mặt đối phương cũng đều lộ rõ bộ dáng không chịu nổi một kích.

Chương 434

"Ta chính là thích những người có thực lực còn đủ cuồng!"

Đúng lúc này, một thân ảnh lấp lóe, đột ngột xuất hiện ở trước người Dương Kỳ.

"Lão đại..." Dương Kỳ mừng rỡ, nghẹn ngào kêu lên.

"Tiểu tử, đi theo ta đi!" Vương Khung lộ ra vẻ mặt thư thái, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn thân ảnh đi ra từ bên trong cát bụi kia.

Ở dưới tảng đá khổng lồ, bóng đen kéo ra thật dài, giống như đêm đen tràn ngập.

Bên trong cát bụi, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

Đó là một vị thanh niên, trên ngực có một vết sẹo cắt ngang, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Băng phong mười vạn trượng, ngồi xem gió tuyết bay...khí chất tốt..." Vương Khung đánh giá thanh niên trước mắt, không nhịn được khen ngợi.

Hắn nhìn ra được, nam nhân trước mắt này có khí chất không giống bình thường, ánh mắt sắc bén, ẩn náu thần phong.

Nếu như nói Dương Kỳ là một thanh phôi đao còn chưa trải qua rèn luyện.

Như vậy nam nhân trước mắt này là một lưỡi đao sắc bén đã được hình thành, trong vòng mười bước, sát phạt hiển hiện rõ.

"Ngươi tên là Hình Ngục! ? Đi theo ta đi, ẩn núp trong hoang dã, cầu sinh sớm chiều, thực sự quá mai một ngươi."

Hình Ngục trầm mặc không nói, ánh mắt y ngưng tụ lại, nhìn Vương Khung, cảm nhận được khí tức hoàn toàn khác biệt so với địch nhân lúc trước.

"Thật thú vị...ngươi muốn động thủ sao?" Vương Khung cười nói.

Bên trong Phế Thổ, mạnh được yếu thua, có thể sống sót tại địa phương tuyệt vọng này không có người nào là nhân vật tầm thường.

Đặc biệt là vị thanh niên trước mặt này, trong xương cốt của y có một

loại hung lệ cùng với cao ngạo, ý chí như đao, không thể rung chuyển, cơ hồ sẽ không bị bất luận kẻ nào thuần phục.

Bởi vậy, Dương Kỳ nói ra những điều kiện hậu đãi, không những không thể đả động y, ngược lại còn dẫn tới địch ý của y.

Chuyện này giống như một con nhím vênh vang đắc ý xâm nhập vào lãnh địa của sư tử, bất kể ngươi là có mang theo thiện ý hay không, những gì ngươi phải đối mặt chỉ là nanh và vuốt.

"Chỉ bằng vào ngươi mà muốn ta thần phục! ?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai mọi người.

Đột nhiên, thân hình Hình Ngục lấp lóe, như quỷ mị xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Thực lực cảnh giới Bổ Nguyên bát trọng triệt để triển lộ, chân nguyên hùng hồn như yêu thú gào thét, một quyền bá đạo tuyệt luân như tu di áp đỉnh, đánh thẳng về phía giữa trán của Vương Khung.

"Lão đại..." Dương Kỳ kinh hô.

Đối mặt với một quyền này, coi như là cao thủ cùng cảnh giới cũng phải nuốt hận.

Chân nguyên của Hình Ngục như biển lớn, nhục thân cũng được rèn luyện đến mức độ giống như binh khí hình người.

Khí tức bạo loạn nhét đầy mỗi một góc dưới tảng đá khổng lồ.

Vào lúc này, toàn bộ cao thủ Đồ Thần Công Hội biến sắc.

Ầm ầm! Đột nhiên, hai cỗ lực lượng đáng sợ đụng nhau trong không khí, nắm đấm dũng mãnh cuồng loạn kia bỗng nhiên dừng lại giữa không trung.

Bàn tay của Vương Khung cầm nắm đấm của đối phương, lộ ra vẻ mặt thản nhiên, trong mắt lộ ra hứng thú thật sâu.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Hình Ngục kinh hãi biến sắc, khó có thể tin nhìn Vương Khung, chém giết chính diện, nắm đấm của y vậy mà bị một tên tiểu tử cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy ngăn cản?

Điều này sao có thể?

Phải biết rằng, y không chỉ vượt qua đối phương trên cảnh giới, mà cỗ thân thể này, y cũng đã bỏ ra rất nhiều công phu luyện tập.

Thậm chí, y đã từng mạo hiểm nguy cơ bị lây nhiễm, ngâm mình trong máu của yêu thú biến dị để tiến hành luyện thể, dùng bão cát đoán cốt, thân thể vô cùng mạnh mẽ, đủ dùng nghiền ép cao thủ cùng cảnh giới.

Nhưng mà, hiện thực trước mắt khiến cho trong nội tâm Hình Ngục sinh ra dao động trước nay chưa từng có.

"Thực sự là lực lượng không tồi!"

Vương Khung cười khẽ, lòng bàn tay khẽ lật, sức mạnh đáng sợ dâng trào như nộ hải, trực tiếp đè ép Hình Ngục, bỗng nhiên quật y xuống mặt đất.

"Loại lực lượng này...hắn thật sự là nhân loại sao?"

Vào một khắc này, Hình Ngục chỉ cảm thấy chính mình là lục bình không rễ, mặc cho phong ba gợi lên, căn bản là không có cách nào nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Phanh! Đại địa nứt toác, một cái hố sâu nổ tung, Hình Ngục bị nện vào thật sâu.

Bụi mù tràn ngập bao phủ y.

Lúc này, tất cả mọi người đều rơi vào bên trong khiếp sợ.

Coi như là Dương Kỳ, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Khung chân chính động thủ.

Đối mặt với cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên bát trọng hung tàn đến cực hạn này, Vương Khung vậy mà lại coi như bình thường, đưa tay trấn áp, hung uy bá đạo, thủ đoạn khủng bố của hắn, quả thực là không thể tưởng tượng.

"Đây chính là thực lực của lão đại? Thật đáng sợ...kém một cảnh giới...tên tiểu tử kia liền không có lực lượng chống đỡ."

"Nhục thân lại có thể cường đại đến loại trình độ này? Trực tiếp dùng tay không xé rách chân nguyên của đối phương...đây là tu luyện như thế

nào?"

"Chẳng trách có thể ở trong một thời gian ngắn như vậy sáng tạo ra thế lực như này, quả thật là quá khủng bố !"

...

Trong mắt mọi người lấp lóe dị sắc, thông qua trận giao thủ vừa rồi, bọn hắn đã cảm thụ được sâu sắc sự cường đại của Hình Ngục.

Mà ở trước mặt Vương Khung, y vẫn như cũ không chịu nổi một kích, có thể tưởng tượng được, vị thủ lĩnh này của bọn hắn đến cùng mạnh bao nhiêu! ?

Bọn hắn căn bản không biết, Trúc Cơ Pháp Vương Khung tu luyện chính là "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", nhục thân cực mạnh, có một không hai trong cùng thế hệ.

"Thực lực của ngươi không tệ, đến đây chơi đùa tiếp nào." Vương Khung thu tay lại, cũng không có thừa thắng xông lên, ngược lại là lui về phía sau mấy bước, cấp cho Hình Ngục một đoạn khoảng cách an toàn.

Lúc này, sắc mặt của đám người lại biến hóa một lần nữa.

Đây quả thực là đang vũ nhục đối phương a!

Chương 435

Phanh! Quả nhiên, Hình Ngục leo ra từ bên trong hố sâu, chân nguyên trong cơ thể nổ vang, sát khí bừng bừng, bên trong con ngươi hiện ra hung mang chưa bao giờ có.

Thân là tu sĩ, sỉ nhục nhất không phải là bị địch nhân đánh bại, mà là bị địch nhân không để vào trong mắt.

Vào lúc này, y cảm giác được tôn nghiêm của chính mình lọt vào chà đạp trước nay chưa từng có.

"Ngươi chết đi cho ta!" Hình Ngục triệt để nổi khùng, giống như một đầu sư tử bị chọc giận.

Chân nguyên vô song bốc lên tận trời.

Trong khoảnh khắc, cồn cát dưới chân đám người chấn động kịch liệt, vô tận đất cát điên cuồng lăn lộn, như là một cái miệng lớn, muốn thôn phệ mọi thứ chung quanh.

"Sa Khâu Chi Ma!"

Hình Ngục nghiến răng.

Năng lực của y có thể luyện hóa đất cát, khiến cho đất cát dung hợp với bản thân, trở thành một bộ phận thân thể của y.

Hiện tại, cồn cát này đã bị năng lực của y đồng hóa.

Cái miệng khổng lồ này cũng giống như dục vọng của y đối với thắng bại, muốn nuốt chửng tất cả mọi người.

Vương Khung cúi đầu, chỉ cảm thấy hai chân của hắn dường như dung hợp cùng với cồn cát, hãm sâu vào trong đó, không thể thoát khỏi.

Hắn thậm chí có thể trông thấy, ở sâu trong cồn cát, có từng bộ xương trắng.

Đối với Hình Ngục mà nói, cồn cát này là một bộ phận thân thể của y, cũng là lồng giam y dựng lên, dựa vào một chiêu này, y không biết đã chôn giết bao nhiêu yêu thú cùng với nhân loại.

"Bây giờ ngươi nên hối hận vì đã cho ta cơ hội...tại Phế Thổ...bất kỳ sự

tự tin nào cũng đều là ngu xuẩn..." Hình Ngục lãnh đạm nói.

Ầm ầm! Đột nhiên, từng đợt đất cát tụ hợp ở trước người y, hóa thành một thanh trường thương, âm thanh đất cát ma sát vào nhau giống như tiếng gào thét của tử vong.

"Đáng tiếc, ta sẽ không nhân từ đối với ngươi." Hình Ngục phất tay.

Thanh trường thương kia bắn mạnh về phía Vương Khung, tốc độ cực nhanh, xé rách không khí.

Ông! Hắc Long Đao ứng thanh mà lên, ngang cản ở trước người.

Lúc này Vương Khung không thể động đậy, chỉ là phong mang của Hắc Long Đao lại có thể chém đứt thanh trường thương kia.

Ông! Nhưng mà, chuyện quỷ dị xuất hiện, thanh trường thương đứt đoạn kia bỗng nhiên biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, vô thanh vô tức, hoá thành hư vô.

"Ngây thơ!" Hình Ngục cười lạnh, y lại phất tay một lần nữa.

Phanh! Tiếng nổ chấn thiên, thanh trường thương kia thình lình hiện ra ở sau lưng của Vương Khung, đâm về phía lồng ngực của hắn.

"Đây là năng lực gì..." Dương Kỳ cực kỳ hoảng sợ.

Hình Ngục nhìn đám thần sắc tuyệt vọng của người, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Năng lực của y có thể khiến cho thương cát ngay lập tức thoát khỏi nhận thức của địch nhân và thay đổi quỹ đạo tấn công theo ý muốn.

Đây chính là sát chiêu của Hình Ngục, y đặt tên cho nó là Thương Đấu Thuật.

"Chết đi cho ta!"

Thương cát mang theo uy thế lôi đình đâm về phía Vương Khung.

Ầm ầm! Đột nhiên, lôi đình màu đen lóe sáng, lực lượng đáng sợ trực tiếp chấn động thương cát đến vỡ nát, cồn cát dưới chân rung động, một luồng khí tức đáng sợ bay lên từ trong cơ thể của Vương Khung.

Hắn cất bước đi tới, chân nguyên mãnh liệt trào ra, như nhật nguyệt phân chia, âm dương tiếp nối nhau.

Lôi đình màu đen quấn quanh người hắn.

Vương Khung lúc này, rốt cuộc cũng triệt để phóng thích lực lượng của mình, khí thế đáng sợ kia như là Ma Thần khôi phục, chấn động ánh mắt của tất cả mọi người.

"Năng lực không tồi...chỉ tiếc là...ngươi còn quá yếu!"

Giọng nói của Vương Khung vang lên ở bên tai Hình Ngục.

Thân thể của Hình Ngục bỗng nhiên cứng ngắc, máy móc xoay đầu lại, sợ hãi nhìn về phía Vương Khung không biết khi nào đã đến bên cạnh y.

Nghịch Lân Nhận của Vương Khung dung hợp với vảy rồng, Thân Thể Giao Vương còn có lực lượng cấm kỵ lôi đình màu đen, uẩn tàng lực lượng khủng bố tuyệt luân, có lấy lực phá hoại cực lớn đối với năng lực.

Năng lực của Hình Ngục mặc dù quỷ dị cường đại, nhưng cũng chỉ là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm, một chút lực lượng này là không có cách nào phá diệt lôi đình màu đen của Nghịch Lân Nhận.

Trừ phi y tiến thêm một bước, đề thăng năng lực của bản thân tới cấp Huyền.

Lại hoặc là đột phá cảnh giới, bước vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

Bằng không mà nói, chỉ có thể giống như bây giờ, bị Vương Khung tùy ý nhào nặn.

Vào lúc này, khí thế vô địch của Vương Khung liền hiển lộ không thể nghi ngờ, ở dưới sự phụ trợ của lôi quang màu đen, hắn như là Ma Thần, cồn cát chấn động, chân nguyên dâng trào, quang hoa nhật nguyệt lưu chuyển ở dưới máu thịt của hắn.

Nhật nguyệt cộng triều sinh, lôi đình màu đen phá huyền chân!

Sau khi tiến vào Phế Thổ, khí tức của Vương Khung càng trở nên thần bí, đặc biệt là vào sau khi luyện hóa thịt yêu thú cấp ba, từ nơi sâu xa, một cỗ huyền vận bốc lên ở bên trong Hỏa Chủng của hắn.

Ở phía dưới cỗ khí thế này, Hình Ngục nơm nớp lo sợ, lãnh ngạo vừa rồi biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

Y không ngờ được, chỉ là một tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy, lại có thể cường đại đến loại tình trạng này, cường đại đến mức độ khiến cho y run rẩy sợ hãi, loại cảm giác bất lực kia trong giây lát liền chi phối thân thể của y.

"Tại sao...tại sao lại có thể như vậy...hắn còn là người sao?" Trong nội tâm Hình Ngục cuồng hống.

Trên thực tế, không phải là y quá yếu, tương phản, coi như ở bên trong cùng cảnh giới, lực lượng của y cũng đều được xem là loại xuất chúng.

Nhưng không có cách nào, y gặp gỡ Vương Khung, một kẻ điên, một kẻ giết một, một kẻ biến thái.

Chương 436

"Quá lợi hại, vượt cấp khiêu chiến cũng coi như thôi, lại còn cơ hồ là nghiền ép."

"Đây chính là thực lực của thủ lĩnh? Hắn thật sự chỉ có tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy? Cũng quá mạnh rồi..."

"Đến cùng là tu luyện như thế nào? Vậy mà cũng đều không vận dụng năng lực! ?"

Ánh mắt kinh hãi của đám người rơi ở trên người Vương Khung, sự cường đại của Vương Khung đã vượt qua phạm vi hiểu biết của bọn hắn.

Đối mặt với Hình Ngục cường đại, từ đầu đến cuối, Vương Khung chỉ là dựa vào chân nguyên hùng hồn cùng với nhục thân vô song tiến hành chiến đấu, thậm chí cũng không có đụng tới năng lực.

Phải biết rằng, đối với tu sĩ mà nói, năng lực Hỏa Chủng cơ hồ chiếm hơn nửa chiến lực, là căn bản của thực lực.

Thay một lời khác, chiến đấu cùng với Hình Ngục, Vương Khung còn giữ lại chỗ trống rất lớn, tuyệt đối chưa chân chính xuất thủ.

Chính vì vậy, mới càng thêm rung động, mới càng thêm bất khả tư nghị.

Nhóm người Dương Kỳ nhìn ra được.

Hình Ngục tự nhiên cũng nhìn ra được.

Lúc này, Hình Ngục đứng cứng ngắc tại chỗ, thậm chí quên cả xuất thủ.

"Ngươi rất thông minh, biết rõ vọng động ở dưới đao phong của thợ săn sẽ là kết cục gì." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, bộ dáng kia như thể vào trước khi mổ heo ở hàng thịt Hắc Nhận năm đó.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng nâng lên, rơi ở trên đầu vai của Hình Ngục, vỗ vỗ.

Da mặt của Hình Ngục run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trên trán.

Lúc này, y có cảm giác mình giống như là con mồi bị mãng xà cuốn lấy,

mỗi một tấc da thịt đều bị quấn quanh chặt chẽ, loại ngạt thở cùng với tuyệt vọng kia khiến cho y muốn la lên cũng đều không thể.

Lúc này, Vương Khung triệt để lưu lại lạc ấn bất bại ở trong lòng Hình Ngục, đối mặt với nam nhân này, y căn bản vô lực tranh phong.

"Ngươi...ngươi đến cùng muốn làm gì?" Hình Ngục run giọng nói.

Nếu như nói trước đó y giống như một thanh sát kiếm tất lộ phong mang, như vậy vào thời khắc này Hình Ngục chính là hung thú bị khốn ở trong lồng.

Đối với y mà nói, Vương Khung chính là toà lồng giam kia.

"Theo ta đi...thành tựu của ngươi sẽ không chỉ ở tại đây." Vương Khung sinh ra hứng thú đối với Hình Ngục.

Nam nhân này không chỉ có thực lực cường đại, năng lực cũng cực kỳ đặc biệt.

Mấu chốt nhất là tính cách của y, ở dưới hoàn cảnh như Phế Thổ rèn luyện ra phong mang tất lộ, đây chính là một thanh khoái đao không cần rèn luyện cũng liền có thể sử dụng.

Hết lần này tới lần khác, nam nhân này cực hiểu phân tấc, biết rõ lúc nào cần cất phong mang của mình đi.

Nếu như không phải như vậy, hiện tại y đã sớm là một người chết.

"Ngươi muốn ta thần phục..." Hình Ngục ngưng tụ ánh mắt lại.

Dùng thực lực của Vương Khung đúng là hoàn toàn có tư cách để cho y thần phục.

"Ngươi cũng không cần lực lượng của ta." Hình Ngục cắn răng nói.

"Thời đại là chậm rãi đi tới ở bên trong thủy triều, có người có thể hóa thành thủy triều, cuồn cuộn ập về phía trước, trong khi những người khác có thể bị nuốt chửng bởi thủy triều..." Vương Khung chậm rãi nói.

Những lời này, là lão bản nói với hắn, say rượu nói lung tung, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự là có một chút đạo lý.

"Ngươi là muốn trở thành xương trắng ở dưới chân, bị thủy triều thôn phệ, hay là đồng hành với ta, trở thành thuỷ triều thời đại! ?"

Lời nói của Vương Khung lộ ra lực lượng không thể tin tưởng, mỗi chữ mỗi câu đều như xuyên đá xuyên vàng, chạm vào trong tim.

Thật vậy, dựa vào lực lượng của một mình y, nhiều nhất là sống sót ở trong địa phương tuyệt vọng này, kiếm thức ăn và sinh tồn, nếm trải chiến đấu và sợ hãi, giống như một kiếp luân hồi bị nguyền rủa.

Nhưng nếu thực sự có thể phụ thuộc vào một cái đại thế lực, thu hoạch đến sự coi trọng, dùng thiên phú của y, thành tựu sẽ không chỉ có như thế, thậm chí, có thể dương danh tại Phế Thổ, để cho tất cả những sinh linh trên vùng đất này cũng biết danh hào của y.

Sự vinh quang và hào quang đó không thể thay thế bằng sự thỏa mãn mà bất kỳ thức ăn nào mang lại.

"Ta thừa nhận, thực lực của ngươi không phải là ta có thể chống lại, trọng yếu nhất là, khí phách của ngươi nhét đầy sông ngòi, to như bầu trời..." Hình Ngục ngẩng đầu lên, kính sợ nhìn Vương Khung, lộ ra ánh mắt chân thành.

"Người như ngươi, đúng là hoàn toàn có tư cách để ta phó thác tính mệnh, đi theo phía sau." Nói đến đây, Hình Ngục lộ ra thần sắc ảm đạm, lắc đầu nói: "Đáng tiếc, ta sống không được bao lâu nữa, không thể đi theo ngươi khiến cho cái thế giới này ghi nhớ..."

Nói xong, Hình Ngục nắm thật chặt song quyền, trong mắt lộ ra một tia không cam lòng.

"Sống không được bao lâu nữa?"

Vương Khung đánh giá Hình Ngục, nhìn y tinh khí đầy đủ, dáng vẻ không giống như là bị trọng thương hoặc là mắc phải tuyệt chứng.

"Ta giết người Đao Hà Cổ Bảo, lọt vào truy sát." Hình Ngục không có giấu diếm, cũng không muốn liên lụy đến Vương Khung, trực tiếp nói thẳng.

Đao Hà Cổ Bảo là một trong số những thế lực sơ cấp lớn nhất trên phiến Sa Khâu này, luận nội tình cùng với quy mô, khoảng cách so với thế lực trung cấp cũng chỉ có kém một bước.

Hơn nữa theo lời đồn, phía sau bọn hắn có thân ảnh thế lực cao cấp như Quang Minh Cổ Bảo, Nguyệt Lang Cổ Bảo.

Bởi vậy, tại Phế Thổ, Đao Hà Cổ Bảo có uy vọng rất cao, tán tu du dân bình thường căn bản không dám đắc tội.

"Lá gan của ngươi quả thật không nhỏ." Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Hình Ngục lắc đầu.

Tại Phế Thổ, ai cũng không biết chính mình vào ngày nào liền sẽ trở thành con mồi của người khác.

Đao Hà Cổ Bảo cũng bởi vì quan hệ cùng với Quang Minh Cổ Bảo, quanh năm đi bắt tán tu du dân cho Quang Minh Cổ Bảo, dùng cơ thể con người làm vật liệu thí nghiệm.

Chương 437

Giống như tháp sắt Vương Khung tiêu diệt trước đây, cũng là cứ điểm do Đao Hà Cổ Bảo thiết lập, Dương Kỳ cũng là bởi vì như thế mà bị bắt lại và bán đi như nô lệ.

Chỉ là thực lực của Hình Ngục đủ mạnh, lá gan cũng đủ lớn, không chỉ trốn thoát vây bắt, còn giết không ít cao thủ Đao Hà Cổ Bảo.

Kể từ đó, con quái vật khổng lồ này thật sự nổi giận, phát ra truy nã, thề phải đuổi tận giết tuyệt y.

Trong những ngày này, Hình Ngục đã trốn thoát mấy lần truy sát, luôn luôn ở trong thời khắc sinh tử, tinh thần căng cứng đến cực hạn, cho nên đối mặt với nhóm người Dương Kỳ, mới một lời không hợp liền xuất thủ.

"Bằng vào thế lực của Đao Hà Cổ Bảo, ta cũng không biết chính mình có thể chống được bao lâu..." Trong mắt Hình Ngục lóe lên một vệt ảm đạm.

Thực lực của Vương Khung là không tệ, nhưng so với Đao Hà Cổ Bảo vẫn còn kém quá nhiều, mấu chốt nhất là Đao Hà Cổ Bảo có nội tình thâm hậu, vũ khí hạng nặng của bọn hắn cơ hồ có thể sánh vai cùng với thế lực trung cấp.

Bởi vậy, một khi bị Đao Hà Cổ Bảo để mắt tới, không có người nào cứu được.

Về phần Vương Khung, chỉ mới quen biết với y, làm sao sẽ mạo hiểm lớn như vậy bảo hộ y?

"Lão đại..." Dương Kỳ nghe thế, thần sắc khẽ biến, muốn mở miệng nhắc nhở.

Vương Khung đưa tay, ngắt lời của Dương Kỳ, khá hứng thú nhìn Hình Ngục, lộ ra một nụ cười mổ heo làm thịt dê.

"Ngươi có hứng thú hay không, tận diệt Đao Hà Cổ Bảo cùng với ta! ?"

"Cái gì?"

Trên đồi cát, ở phía dưới tảng đá khổng lồ, trên mặt của mọi người đều

lộ ra thần sắc kinh ngạc chấn kinh.

Ánh mắt của Hình Ngục biến thành vô cùng quái dị, như là gặp ma.

Đao Hà Cổ Bảo là người nổi bật bên trong thế lực sơ cấp Phế Thổ.

Trên thực tế, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo nguyên bản là đệ tử Quang Minh Điện, bởi vì phạm trọng tội, bị đày đi đến Phế Thổ, ai có thể ngờ được, gã tại nơi này không chỉ sống tiếp được, mà còn lập nên thế lực khổng lồ, từ đó một bước lên trời.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo sau khi đứng vững gót chân liền lập tức thu hoạch được sự ưu ái của Quang Minh Điện, không chỉ đặc xá tội lỗi của gã, thậm chí còn cho gã rất nhiều nâng đỡ cùng với trợ lực.

Bởi vậy, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đã điên cuồng khuếch trương trong một khoảng thời gian ngắn, không ngừng lớn mạnh.

Hiện nay ở bên trong thế lực sơ cấp cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, khoảng cách so với thế lực trung cấp cũng chỉ cách nhau một bước mà thôi.

Ngoại giới đều biết, Đao Hà Cổ Bảo nắm giữ hơn ba ngàn vị cao thủ cảnh giới Hỏa Chủng, hơn năm trăm vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, về phần bản thân bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo cũng là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, lực lượng như vậy, có thể nói là chiến trận kinh người.

Thậm chí có lời đồn, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đã từng thu được một kiện Huyền Binh từ Quang Minh Cổ Bảo.

Phải biết rằng, đó chính là chí bảo vô thượng siêu việt bảo khí đỉnh phong.

Phải biết rằng, đạp vào cảnh giới Dung Khí cần phải lạc ấn thần hình, luyện chế Viêm Binh dung hợp cùng với Hỏa Chủng.

Viêm Binh chính là binh khí bản mệnh của tu sĩ, không chỉ có thể đề thăng đẳng cấp Hỏa Chủng, mà còn có thể giao phó lực lượng mới cho nó.

Mấu chốt nhất là, Viêm Binh làm phong phú thêm phương thức chiến đấu cho tu sĩ, trở thành một trong số những chỗ dựa lớn nhất của cường giả cảnh giới Dung Khí.

Đại bộ phận Viêm Binh vào sau khi luyện thành đều là cấp bậc bảo khí đỉnh phong, cũng có một ít bộ phận có thể có được uy năng tương đương với Huyền Binh.

Từ đó có thể thấy, Huyền Binh rất trân quý, cho dù là đối với cường giả cảnh giới Dung Khí cũng đều cực kỳ khó có được.

Cũng bởi vậy, thực lực của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo thâm bất khả trắc, cũng có rất ít người dám trêu chọc gã.

Lúc này, tại ba ngàn dặm phía đông bên ngoài Sa Khâu, có một mảnh ốc đảo.

Ốc đảo này cực kỳ kỳ lạ, tất cả các loài thực vật đều mọc ra những chiếc răng nanh hung dữ, và các xúc tu của chúng xuyên qua mặt đất từ rễ, lắc lư và nhảy múa trong không khí.

Thậm chí có một số thực vật phát ra tiếng gào thét như yêu thú, bài tiết ra một lượng lớn dịch thể màu đỏ tươi sền sệt.

Nhìn từ phía xa, nơi đây quả thực chính là một khu vườn của quái vật.

Bên trong Phế Thổ, bất kỳ tồn tại hình thức sinh mệnh gì cũng đều có bị nguy cơ bị lây nhiễm, những thực vật này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên ở trung tâm của ốc đảo này, có một toà kiến trúc làm bằng kim loại, giống như một pháo đài sừng sững, các loại bảo vật phòng ngự được bố trí chung quanh kiến trúc, vũ khí hạng nặng được chuẩn bị sẵn sàng, vẻn vẹn chỉ là Oanh Thiên Lôi Pháo liền vượt qua 300 toà.

Nơi này chính là Đao Hà Cổ Bảo, luận quy mô là vượt qua mấy chục lần Đồ Thần Công Hội hiện nay, giống như một thị trấn nhỏ.

Lúc này, tại Đao Hà Cổ Bảo, trong đại điện bằng đá trung tâm.

Làn khói đỏ thẫm cuộn tròn như một dải gạc đang nhảy múa, lấp lánh ánh sáng vẫn vẹn và những vì sao, giống như những giấc mơ và ảo ảnh.

Thủ vệ hai bên cửa lớn vừa hít nhẹ, tâm thần liền khuấy động, huyết dịch trong cơ thể cũng không nhịn được trở nên xao động, Hỏa Chủng nhấp nháy mạnh mẽ, dường như bị một loại năng lượng tác động.

Ở trung tâm đại điện có một tòa dung lô cổ xưa, ngọn lửa thiêu đốt

hừng hực, bên trong đặt một viên thịt màu tím nhạt, ở dưới sự thiêu đốt của lửa nóng, nổi lên khói mù màu tím.

"Cửu Bảo Linh Thai Hoàn...đây chính là Cửu Bảo Linh Thai Hoàn bên trong truyền thuyết a...quả nhiên bất phàm..."

Phía trên đại điện, một vị nam tử thô bạo không nhịn được kích động nói, hai mắt gã tỏa ánh sáng, râu quai nón tràn đầy mặt mũi cũng đều run rẩy theo.

Thân là bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, đối mặt với trọng bảo như thế cũng không thể không động tâm.

Chương 438

Cửu Bảo Linh Thai Hoàn, đó chính là chí bảo của Quang Minh Điện.

Vẻn vẹn chỉ một khỏa, liền có thể khiến cho người bình thường ngưng tụ Hỏa Chủng.

Mà cảnh giới Hỏa Chủng sau khi dùng có thể lập tức đột phá cảnh giới, cảm thụ thiên địa linh khí.

Coi như là cảnh giới Bổ Nguyên sau khi luyện hóa, cũng đều có thể tái tạo Hỏa Chủng, lĩnh hội Dung Khí.

Thần hiệu của loại bí dược còn không chỉ như thế, căn cứ theo ghi chép, Cửu Bảo Linh Thai Hoàn ngay cả vết rách Hỏa Chủng cũng đều có thể khôi phục, chỉ cần không phải là triệt để dập tắt, liền có thể tạo hoá tái sinh.

Bởi vậy, Cửu Bảo Linh Thai Hoàn có danh tiếng cực lớn, cũng khá là trân quý.

Trước kia Tần Hoàng mới bước lên đại vị, Quang Minh Điện đưa đến 12 khoả Cửu Bảo Linh Thai Hoàn làm hạ lễ.

Vào thời điểm bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo còn ở trong Quang Minh Điện, liền đã từng nghe nói về loại bí dược vô thượng này, chỉ là không có duyên nhìn thấy mà thôi.

Gã không ngờ được trong cuộc đời của mình, lại có thể nhúng chàm vào loại bí bảo này.

"Đao Hà, khoả Cửu Bảo Linh Thai Hoàn này vô cùng trân quý, đủ để đề thăng phẩm chất Hỏa Chủng của ngươi, có hi vọng lĩnh hội Dung Khí." Ở bên cạnh, một vị thanh niên mở miệng nói.

Y ngồi ngay ngắn trên ghế lớn, khí thế hùng hồn, ánh mắt như điện, giơ tay nhấc chân cũng đều có uy nghiêm không thể trái nghịch.

Liền ngay cả đường đường là bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo ở trước mặt y cũng đều phải hạ thấp tư thái.

"Long sư huynh, lần này trong môn ban thưởng trọng bảo như thế..."

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo có một chút chần chờ.

Long Lực Kỳ là đệ tử nội môn Quang Minh Điện, quyền cao chức trọng, lần này không những chỉ hao phí đại giới cực lớn tiến vào Phế Thổ, còn mang Cửu Bảo Linh Thai Hoàn đến.

Chuyện này khiến cho bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo không khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Đao Hà, ngươi có biết lai lịch của Cửu Bảo Linh Thai Hoàn?" Thanh niên không trả lời mà hỏi lại.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo sửng sốt một chút, chợt lắc đầu, biểu thị không biết.

"Quang Minh Điện chúng ta truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt, thiên kiêu tung hoành, che đậy tuế nguyệt, ba ngàn năm nay, dùng Hoắc Pháp Vương vi tôn, trước kia, y nghiên cứu trí tuệ của thiên nhân, muốn luyện chế một kiện kỳ vật..." Nói đến đây, Long Lực Kỳ có một chút dừng lại, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói: "Món kỳ vật kia tên là Thiên Vương Pháp Thần Thai!"

"Thiên Vương Pháp Thần Thai! ?" Thần sắc của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo ngưng lại, gã cũng là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

Trên thực tế, dùng địa vị của gã tại Quang Minh Điện, bí mật có thể tiếp xúc đến thực sự quá ít.

"Trước kia vào thời điểm Hoắc Pháp Vương nghiên cứu sáng tạo Thiên Vương Pháp Thần Thai, đã từng trải qua vô số thí nghiệm cùng với phỏng đoán, trong quá trình đó, nhiều ý tưởng tuyệt vời đã sinh ra phương pháp chế tạo ra mười ba kiện bảo vật."

"Phương pháp chế tạo mười ba kiện bảo vật này, chính là "Tiên Thiên Thai Thư", Cửu Bảo Linh Thai Hoàn liền được ghi chép ở trong này."

"Tiên Thiên Thai Thư! ?" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tất nhiên gã đã từng nghe nói về quyển bí lục này, hơn nữa còn là đại danh đỉnh đỉnh.

Một trong số những Viêm Binh cường đại nhất Quang Minh Điện - Linh

Thai Huyền Thiên Trạc chính là đi ra từ quyển bí lục này.

Theo lời đồn, bên trong Quang Minh Điện, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách lạc ấn thần hình Linh Thai Huyền Thiên Trạc, luyện hoá kiện Viêm Binh này.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo ngược lại là không ngờ được, Tiên Thiên Thai Thư lại có lai lịch lớn như thế.

"Lần này ta tới đây là bởi vì Thiên Vương Pháp Thần Thai xảy ra chút vấn đề, cần một kiện bảo vật chữa trị bên trong Phế Thổ." Long Lực Kỳ cũng không giấu diếm, nói thẳng.

"Trong môn ban tặng Cửu Bảo Linh Thai Hoàn cho ngươi, chính là muốn để cho ngươi xuất lực, tìm kiếm kiện bảo vật kia, nếu như thành công, ngươi liền có thể rời khỏi Phế Thổ."

"Thật chứ?" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo không nhịn được trở nên kích động.

Gã tại Phế Thổ mặc dù cũng coi như là chư hầu một phương, xưng hùng một phương.

Nhưng nơi này dù sao cũng là tuyệt địa, tài nguyên thiếu thốn, làm sao có thể đặc sắc động lòng người bằng thế giới bên ngoài?

"Ngươi đang chất vấn Quang Minh sao?" Long Lực Kỳ liếc xéo, lạnh lùng nói.

Sắc mặt của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đại biến, vội nói: "Không dám, không dám."

"Không biết bảo vật mà phía trên cần tìm là..."

"Vương Huyết..."

"Cái gì?" Sắc mặt của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đại biến, bên trong con ngươi hiện lên một tia sợ hãi.

"Nếu như chuyện này dễ dàng, còn cần ngươi làm gì?" Đúng lúc này, nam tử một mực trầm mặc ở bên cạnh nói chuyện.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua, lộ ra vẻ không vui.

Long Lực Kỳ là đệ tử nội môn Quang Minh Điện, cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, phô trương thanh thế ở trước mặt gã cũng coi như thôi.

Nhưng nam nhân này chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy mà thôi, vậy mà cũng dám sĩ diện ở trước mặt gã.

"Đao Hà, y là huyết mạch Đường Vương Thành, gọi là Đường Thiên Hào, hiện nay cũng là đệ tử của Quang Minh Điện chúng ta." Long Lực Kỳ đưa tay giới thiệu.

Đường Thiên Hào còn có một cái tên tại Thiên Võng, chính là Đường Môn Đại Thiếu.

Tại Thiên Võng ngày đó, nhóm cao thủ Đường Môn Đại Thiếu, Viêm Thế Thông, Thiên Tai, Bát Thần bị Vương Khung chiếm đoạt một bộ phận tinh, khí, thần, một mực rơi vào trạng thái chết giả.

Trong đó Viêm Thế Thông là lợi hại nhất, vào trước khi Sơ Vương Tế bắt đầu liền hồi phục lại, kịp thời tham gia Sơ Vương Tế.

Nhưng gã cũng bởi vậy mà đánh mất tính mệnh, vĩnh viễn lưu lại ở bên trên Thiên Vương Sơn.

Chương 439

Về phần Đường Môn Đại Thiếu, gã may mắn hơn nhiều so với Viêm Thế Thông.

Sơ Vương Tế vừa mới kết thúc không được bao lâu, gã liền tỉnh lại, vừa vặn tránh được một kiếp.

Lúc đó, thiên hạ sôi trào, tình thế cũng đại biến.

Quang Minh Học Cung mở rộng cánh cửa thuận tiện, thu môn đồ khắp nơi, thậm chí còn có đệ tử Quang Minh Điện tiến vào Quang Minh Học Cung cư trú.

Rất nhiều đạo thống Linh Sơn cũng đều mở rộng sơn môn, phái đệ tử truyền nhân hành tẩu trên thế gian.

Tám đại Vương Thành cũng mở ra rất nhiều bí cảnh, nhất thời, thiên hạ như sôi trào, cường giả càng mạnh, kẻ yếu càng yếu, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, bách khả tranh lưu.

Đường Môn Đại Thiếu ba phen mấy bận lọt bị Vương Khung đánh bại, trải qua những tai nạn này, ngược lại là càng thêm nội liễm, càng bởi vì thu hoạch được cơ duyên, từ đó có thể tiến vào bên trong Quang Minh Điện tu luyện.

Nói cho cùng, bằng vào thế lực cùng với uy vọng của Đường Vương Thành, muốn đưa môn hạ đệ tử vào bên trong Quang Minh Điện tu hành cũng không phải là việc khó.

Thiên phú của bản thân Đường Môn Đại Thiếu không yếu, cộng thêm tâm kế cùng với luồn cúi của mình, cấp tốc trèo cao, đứng vững bước chân.

Lần này, gã thậm chí có thể đi theo Long Lực Kỳ, tiến vào Phế Thổ thí luyện.

Gã biết, nhiệm vụ lần này không hề tầm thường, nếu như hoàn thành, địa vị của gã ở bên trong Quang Minh Điện sẽ cấp tốc đề thăng, chân chính một bước lên trời.

Đến thời điểm đó, gã liền có năng lực rửa sạch nhục nhã lúc trước,

thậm chí là có thể tìm tới nam nhân kia, nghiền nát đối phương ở trong tay.

"Vương Khung, ngươi hẳn là sẽ không ngờ được, hiện nay ngươi trở thành chó nhà có tang, liều mạng nơi chân trời góc bể, mà ta lại trở thành đệ tử Quang Minh Điện, cao cao tại thượng..." Trong nội tâm Đường Môn Đại Thiếu cười lạnh.

"Một ngày nào đó, ta sẽ đích thân chém đầu của ngươi." Trong nội tâm Đường Môn Đại Thiếu tràn ngập chờ mong, trong đầu óc đã sớm thôi diễn hình ảnh đẹp đẽ này vô số lần.

Trong mắt gã, Vương Khung hiện nay đã không còn vốn liếng tranh hùng cùng với gã, chết ở trong tay của gã cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Khoả Cửu Bảo Linh Thai Hoàn này cần uẩn dưỡng bốn mươi chín ngày mới có thể phục dụng, đến thời điểm đó, ngươi cùng với gã mỗi người một nửa." Long Lực Kỳ mở miệng nói.

"Cái gì?" Sắc mặt của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đại biến.

Kiện chí bảo này, gã lại còn phải phân cho người khác một nửa! ?

"Ngươi không phục?" Đường Môn Đại Thiếu cười lạnh nói.

"Đây là ý tứ của phía trên." Long Lực Kỳ trầm giọng nói.

Sắc mặt của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo biến ảo nhiều lần, cuối cùng vẫn cắn răng nói: "Được!"

"Chờ các ngươi luyện hóa Cửu Bảo Linh Thai Hoàn, chúng ta liền động thân."

Long Lực Kỳ nhắm hai mắt lại, cảm thụ sự biến hóa của Cửu Bảo Linh Thai Hoàn.

Vì nhiệm vụ lần này, Quang Minh Điện không tiếc hao phí đại giới cực lớn, đưa cao thủ vào Phế Thổ, hơn nữa còn bởi vì đảm bảo có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cao thủ hàng lâm lần này cũng không chỉ có một mình y.

Bởi vậy, y cần phải điều động hết thảy lực lượng có thể điều động, đoạt được món bảo vật kia trước những người khác.

Nếu như thành công, có lẽ sẽ có thể trở thành vốn liếng để y tấn thăng

thành đệ tử chân truyền.

"Tố Huyền Chân, lần này, ta nhất định phải đoạt được bảo vật trước ngươi!" Long Lực Kỳ mặc niệm trong nội tâm.

...

Cùng lúc đó, tại Đao Hà Cổ Bảo, bên trong một tòa lồng giam.

Hình Ngục tay đeo Tỏa Hỏa Hoàn, trên người bị xiềng xích trùng điệp trói buộc, chật vật ở trong lồng giam.

Thân là tội phạm bị Đao Hà Cổ Bảo truy nã, vào thời điểm Dương Kỳ đưa Hình Ngục đến nơi này, liền lĩnh được không ít tiền thưởng.

"Hắc hắc, ngươi giết nhiều người của chúng ta như vậy, hiện tại làm sao không cuồng nữa?" Một tên ngục tốt cười lạnh nói.

"Đừng nói nhảm cùng với y, đợi mấy vị khách quý rời đi, lại rút gân lột da y." Một tên ngục tốt khác cười lạnh nói.

Trọng phạm như này, nếu trực tiếp giết là quá tiện nghi, đương nhiên phải giữ lại tra tấn một phen.

Nói xong, hai tên ngục tốt rời khỏi lao ngục.

"Quả thật là quá đơn giản!"

Đúng lúc này, một âm thanh nhàn nhạt vang vọng ở trong lao ngục, mang theo vẻ hưng phấn.

Cái bóng của Hình Ngục dần dần kéo dài, giống như là màn đêm, ngay sau đó, Vương Khung chậm rãi đi ra từ bên trong cái bóng.

Thân thể của hắn như là bóng tối, vào một khắc thoát ly khỏi cái bóng, liền chậm rãi thực thể hóa, cuối cùng triệt để hiển hiện.

"Đây chính là năng lực của ngươi? Thật sự bất khả tư nghị." Hình Ngục nhìn Vương Khung thật sâu, toát ra một tia chấn kinh.

Lúc này, y mới coi như chân chính nhận thức được sự đáng sợ của Vương Khung.

Ảnh Vực, có lẽ không phải là năng lực cường đại nhất của Vương Khung, nhưng tuyệt đối là khó giải nhất.

Hư không tiêu thất, ẩn thân phía dưới cái bóng, tránh né ánh sáng, bất kỳ

cảm giác gì cũng đều không thể thăm dò.

Loại năng lực này một khi bạo phát, thậm chí có thể tạo thành tổn thương không thể tránh khỏi đối với cao thủ cao hơn chính mình mấy tiểu cảnh giới.

Chuyện này thật đáng sợ.

Lúc trước nếu như Vương Khung thật sự muốn giết y, dựa vào loại năng lực này, y cho dù có một trăm cái mệnh cũng phải chết.

"Hỏa Chủng nắm giữ vô hạn khả năng, trên đời này có dạng năng lực nào cũng đều không kỳ quái." Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn đã nhìn thấy quá nhiều năng lực trên hành trình của mình.

Giống như "Vạn Vật Quán Thông" của Sát Mạch Hàn, "Hô Hình Uống Tượng" của Đường Môn Đại Thiếu, thậm chí là bảy đại năng lực của Diệp Thiên cũng đều cực kỳ đặc biệt, nếu như tu luyện tới cực hạn, tuyệt đối có thể toả ra hào quang rực rỡ tại thế gian.

Chương 440

Đối với Huyền Binh, Vương Khung đã sớm muốn sở hữu, tuy nhiên dạng bảo vật cấp bậc này quá quý giá, cũng quá hiếm thấy, hắn căn bản không có duyên nhìn thấy.

"Chấn Thiên Bổng! ?" Vương Khung tới gần, liền cảm giác được một cỗ áp lực kinh khủng xuyên thấu qua tầng tinh thể truyền ra.

Bảo vật này đúc thành từ huyễn kim, lạc ấn long văn, phù văn cổ xưa được phác hoạ như thần.

Kỳ lạ nhất là, món bảo vật này bị xiềng xích nặng nề phong ấn, trấn áp tại đây.

"Chậc chậc, xem ra vị bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo này không ép được kiện Huyền Binh này." Con mắt của Vương Khung toả sáng.

Uy năng của Huyền Binh kinh khủng bực nào?

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo mặc dù lợi hại, cũng chỉ là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, không khống chế được cũng là một chuyện rất bình thường.

"Vậy ta liền không khách khí." Vương Khung liếm liếm khóe miệng, khoát tay, chân nguyên hùng hồn vô song, trực tiếp xé mở tầng tinh thể.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, Chấn Thiên Bổng bỗng nhiên rung động, xiềng xích vang vọng, uy năng đáng sợ như gió lốc càn quét, phóng lên tận trời.

Chấn Thiên Bổng chấn động với tần suất cực kỳ khoa trương.

Loại chấn động kia như là gợn sóng giận dữ, cuồn cuộn dập dờn, mọi thứ xung quanh nó đều vỡ nát.

Sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Loại lực lượng này có hiệu quả tương tự như Lôi Quang Tí, chỉ là Chấn Thiên Bổng lại càng thêm đáng sợ, nó có sức mạnh hủy diệt không thể đảo ngược đối với mọi hình thái tồn tại vật chất, có thể xuyên thấu bản chất, gây ra cộng hưởng, hủy diệt mọi thứ.

Ông! Chấn động đáng sợ kia trong giây lát liền lan đến gần Vương

Khung.

Nhục thân của hắn chấn động, huyết dịch trong cơ thể giống như sôi trào, gân cốt gào thét, toàn bộ cơ thể dường như bị tần số cộng hưởng đáng sợ này phân giải.

Ầm ầm! Đúng lúc này, bên trong thân thể của Vương Khung, một luồng ánh sáng màu vàng óng lưu chuyển, xương sống của như đầu rồng, tản mát ra uy năng hung lệ, trên mỗi khúc xương đều có những tia sáng màu vàng kim lóe lên, hiện ra phù văn kỳ dị thần diệu.

Trong khoảnh khắc, từng khúc xương phảng phất như bị kích hoạt, thần văn hiển hiện, ánh vàng chói lọi, thậm chí mơ hồ có thanh âm tụng niệm truyền đến, rộng lớn rộng rãi, vắng vẻ vô danh.

"Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp! ?" Thần sắc của Vương Khung khẽ động.

Môn Trúc Cơ Pháp cổ lão này hiện ra dị tượng chưa bao giờ có, bảo tướng trang nghiêm, bất di bất dịch.

"Nhất mạch này vẫn còn chưa tuyệt diệt! ?"

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên ở bên tai Vương Khung.

Trong lúc mê man, hắn trông thấy một thân ảnh cao lớn khủng bố, Chấn Thiên Bổng hiển hiện sau lưng, áo bào bay phần phật, đứng đưa lưng về phía hắn, mái tóc đen xõa ra, như một tấm màn lớn che trời, chấn động thế gian.

Trong nháy mắt, dạng dị tượng này liền tiêu tán không thấy, giống như hư vô.

"Huyễn tượng! ?" Vương Khung nghiến răng nghiến lợi.

"Trấn áp!"

Hỏa Chủng màu đen điên cuồng vận chuyển.

Chân nguyên như nộ hải mãnh liệt, sóng lớn nổi lên đột ngột, âm dương phân chia, long hổ giao thái, lực lượng đáng sợ trải rộng toàn thân trong giây lát, chống cự cộng hưởng chấn động.

Nhật nguyệt cộng triều sinh, Hỏa Chủng luyện huyền chân!

Vào lúc này, quanh người Vương Khung lấp lóe lôi đình màu đen, Nghịch Lân Nhận phóng lên tận trời, như một đầu đại long, hoàn toàn lộ ra răng nanh, chụp vào Chấn Thiên Bổng.

"Lão tử không quan tâm ngươi chấn thiên chấn địa, đi ra đây!" Vương Khung gầm nhẹ.

Nghịch Lân Nhận gào thét, lôi đình màu đen như là móng và vuốt của nó, chống cự chấn động của Chấn Thiên Bổng.

Kiện Huyền Binh này dù sao cũng là vật vô chủ, không có ý chí của mình.

Nhục thân của Vương Khung vô song, đã luyện thành "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", lại thêm lực lượng cấm kỵ của Nghịch Lân Nhận, hai bút cùng vẽ, trong giây lát liền chống đỡ được uy năng khủng bố của Chấn Thiên Bổng.

Phanh phanh Phanh! Vài tiếng nổ vang chấn động, xiềng xích đứt từng khúc, khí tức khủng bố rốt cuộc không áp chế nổi, trực tiếp phóng lên tận trời, lật tung mái vòm bảo khố.

vào lúc này, cả tòa Đao Hà Cổ Bảo đều xôn xao.

Tất cả mọi người đều trông thấy, một cột lửa vọt lên tận trời, che khuất bầu trời.

"Không tốt, có người lẻn vào bảo khố." Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo bỗng nhiên mở hai mắt ra, tỉnh lại từ bên trong tu luyện.

Gã lộ ra thần sắc dữ tợn, đằng đằng sát khí.

Đao Hà Cổ Bảo có uy danh hiển hách, coi như là thế lực trung cấp cũng đều nhìn gã bằng con mắt khác, dưới ban ngày ban mặt, vậy mà có người dám cả gan lẻn vào bảo khố của gã, đánh cắp bảo vật.

Đây quả thực là đang nắm tóc gã, bạt tai bôm bốp.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo vọt lên tận trời, bay thẳng về hướng bảo khố.

Long Lực Kỳ cùng với Đường Môn Đại Thiếu nhìn nhau, cũng đi theo.

Ầm ầm! Lúc này, Vương Khung vận chuyển chân nguyên quanh người, rốt cuộc cũng lấy đi Chấn Thiên Bổng.

"Thật nặng!" Vương Khung cắn răng nói.

Tu vi của bản thân hắn là cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy, chân nguyên trong cơ thể vô song, coi như là đồ vật ngàn cân trong tay hắn cũng như sợi bông, nhưng mà lúc này hắn cầm Chấn Thiên Bổng, chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề, lực lượng đáng sợ dọc theo mỗi một tấc da thịt, truyền ra khắp thân thể.

Loại cảm giác áp bách kia, khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều cảm thấy áp lực.

"Không hổ là Huyền Binh!" Vương Khung thầm nghĩ.

Hắn nhìn lỗ thủng lớn phía trên đỉnh đầu, biết mình đã bại lộ, cũng không hoảng hốt, vung tay lên, chân nguyên cuồn cuộn mà tới, trực tiếp thu hết thịt yêu thú bên trong bảo khố vào bên trong Hỏa Giới.

Từng chiếc hũ lớn chế tạo từ Linh Tủy Tinh kia lần lượt bay lên, rơi vào trong tay Vương Khung.

Mỗi một chiếc hũ lớn đều có vạn cân thịt yêu thú.

Nhiều thịt yêu thú như vậy, một khi bỏ toàn bộ vào trong túi, nội tình của Vương Khung sẽ tăng mạnh, có thể cấp tốc mở rộng thế lực, mời chào cao thủ.

Chương 441

"Muốn chết!" Đột nhiên, một tiếng quát to vang vọng, như hung thú tỉnh lại, chấn động thập phương.

Cửa đồng lớn bỗng nhiên sụp đổ, một đạo thân ảnh cuồng bá bay lượn tới.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đằng đằng sát khí, tòa bảo khố này chính là mệnh căn của gã, hiện nay bị người công khai xông vào, còn muốn nhổ tận gốc, gã sao có thể không sợ hãi? Sao có thể không phẫn nộ?

Lực lượng cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín hiển lộ không thể nghi ngờ vào thời khắc này.

Cỗ chân nguyên hùng hồn bá đạo kia vượt qua Hình Ngục gấp trăm lần.

Một chưởng kinh thiên hung hăng đè xuống, uy năng như thế, đủ để diệt sát bất luận tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên nào.

"Tiểu quỷ, ngươi chết đi cho ta!"

"Chết cái đầu ngươi!" Vương Khung cắn răng, trở tay chính là một quyền.

Chân nguyên của hắn cũng hùng hồn vô song, dị tượng nhật nguyệt cộng triều sinh bốc lên, chiếu sáng toàn bộ bảo khố.

"Cổ kinh truyền thế! ?" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo hơi biến sắc.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy có thể nắm giữ chân nguyên như này, diễn sinh dị tượng, không cần hỏi cũng đều biết, chỉ có tu luyện cổ kinh truyền thế có thể đạt đến cảnh giới như thế.

Ầm ầm! Quyền chưởng tương giao, dư ba đáng sợ quét ngang bát phương, chấn động đến đại địa vỡ vụn, bảo khố nổ tung.

Hai đạo nhân ảnh giao thoa.

Sát cơ trong mắt bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo càng sâu.

Vương Khung cũng là cảm xúc chập trùng, cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn, dùng thực lực của hắn bây giờ muốn áp đảo là vẫn còn có một chút miễn cưỡng.

"Tiểu quỷ, ngươi là ai?" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo trầm giọng quát.

"Ăn trộm!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Lúc này, bảo khố to như vậy đã bị hắn dời hơn phân nửa.

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo liền trở nên khó coi giống như bị cắm sừng, mệnh căn của mình, vậy mà bị người rút ở dưới mí mắt.

"Thứ không biết chết sống, bây giờ ngươi phải lưu lại tính mạng ở nơi này."

Xương cốt cả người bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo rung động kẽo kẹt, hơi nheo mắt lại.

Ở trên địa bàn của gã, nếu như còn để cho đối phương đào tẩu, như vậy liền thật sự là trò cười, huống hồ bây giờ, cũng không phải chỉ có một mình hắn.

"Người không biết sẽ không sợ, Đao Hà, ta liền giúp ngươi bắt giữ tên tiểu quỷ này." Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Long Lực Kỳ dạo bước đi tới, Đường Môn Đại Thiếu đi theo phía sau, đôi mắt xếch lên, tràn đầy vẻ khinh thường.

"Long sư huynh, loại tạp chủng này, nào cần sư huynh xuất thủ, để ta tới..." Đường Môn Đại Thiếu đi ra từ phía sau, trên mặt mang theo nụ cười.

Nhưng mà vào lúc gã thấy rõ hình dáng của Vương Khung, nụ cười trên mặt ngưng kết trong giây lát, thay vào đó là một vệt sợ hãi cùng với kinh hãi.

"Làm sao...làm sao có thể là ngươi..."

Đường Môn Đại Thiếu ngẩn người!

Toàn bộ sự ngạo nghễ khinh thường đều tan thành mây khói vào một khắc nhìn thấy rõ khuôn mặt của Vương Khung.

Khuôn mặt này, cho dù có hóa thành tro gã cũng sẽ không quên.

Trong một đoạn thời gian tương đối dài, nam nhân này, cái tên này, đạo thân ảnh này cơ hồ chính là ác mộng của gã, muốn vung đi cũng không được.

Bao nhiêu lần nằm mơ nửa đêm, Đường Môn Đại Thiếu cũng đều sẽ giật mình tỉnh lại, thể nghiệm cảm giác bị đánh bại cùng với sợ hãi ở trong bóng đêm, nam nhân kia dường như sớm đã trở thành tâm ma của gã, quấn thân ngày đêm, khiến cho gã nhận hết tra tấn cùng với dày vò.

Gã tưởng rằng sau khi tiến vào Quang Minh Điện, sống lưng của chính mình liền có thể thẳng tắp, tìm về tự tin trước đây, đánh nát bóng ma trong lòng.

Nhưng Đường Môn Đại Thiếu nằm mơ cũng không ngờ được, vào lúc gã vừa mới cất bước, đang chuẩn bị lại bắt đầu lại từ đầu, sẽ lại một lần nữa gặp phải Vương Khung.

Hơn nữa còn là tại dạng địa phương quỷ quái này! ?

Hiện thực trước mắt quả thực ma huyễn.

Gã thậm chí còn có một loại ảo giác, có phải là lão thiên gia đang đùa bỡn gã! ? Thật là một trò đùa phóng đại và khó tin.

Phải biết rằng nơi này chính là Phế Thổ, một chỗ hoang vắng và tuyệt vọng...như vậy cũng đều có thể gặp được hắn?

Tâm thái của Đường Môn Đại Thiếu triệt để tan vỡ, sợ hãi cùng với hồi ức ngày xưa giống như thủy triều ngược dòng mà về, loại cảm giác tuyệt vọng kia chi phối thân thể của gã trong giây lát.

Đường Môn ngẩn người, Vương Khung cũng sửng sốt!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, tại loại địa phương như Phế Thổ, vậy mà cũng đều có thể gặp gỡ cố nhân, hơn nữa còn là vị cố nhân năm lần bảy lượt bại trong tay hắn.

Lúc này, Vương Khung vậy mà sinh ra một tia mừng rỡ, nói cho cùng từ sau khi tiến vào Phế Thổ đến bây giờ, hắn cũng là có một chút phiền muộn, tưởng niệm thế giới bên ngoài, mong nhớ La Thanh Nguyên, Quang Minh Học Cung, Tiểu Minh, Tiểu Diệp Tử, Hoắc Thanh Minh, Kỷ Nguyên Thần...

Bây giờ, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, Vương Khung vậy mà cảm thấy vô cùng thân thiết, thậm chí hai mắt hắn còn tỏa ánh sáng, nở một

nụ cười vô cùng "ấm áp" đối với Đường Môn Đại Thiếu.

Nhưng mà, nụ cười này rơi vào trong mắt Đường Môn Đại Thiếu lại giống như mổ heo làm thịt dê, khiến cho trái tim của gã run rẩy.

"Ta làm sao lại xui xẻo như vậy? Chạy đến nơi đây cũng đều có thể gặp phải tên sát tinh này." Đường Môn Đại Thiếu sắp khóc.

Mặc dù gã đã từng nhiều lần khuyên bảo ám chỉ chính mình rất nhiều lần, chính mình từ đây một bước lên trời, đã không giống như trước, gặp phải kẻ chó nhà có tang như Vương Khung, chắc chắn sẽ chém cái đầu chó của hắn xuống.

Nhưng đến khi Vương Khung chân chính xuất hiện ở trước mặt mình, gã mới phát hiện ra, sự sợ hãi đối với Vương Khung đã sớm trở thành bản năng, khắc sâu vào cốt tủy, không thể trừ tận gốc.

Chương 442

Đường Môn Đại Thiếu phản ứng như thế, khiến cho Long Lực Kỳ cũng đều lộ ra sắc mặt khác thường, không nhịn được hỏi: "Ngươi biết hắn?"

"Hắn...hắn chính là Vương Khung! ?" Đường Môn Đại Thiếu lộ ra sắc mặt tái nhợt, tận lực khống chế thân thể run rẩy, cắn răng nói.

"Cái gì?" Vào thời điểm Long Lực Kỳ nghe được cái tên này, xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang kẽo kẹt, bên trong con ngươi bộc phát ra tinh mang doạ người, như là gặp quỷ nhìn về phía Vương Khung.

"Ngươi chính là Vương Khung! ?" Trong lòng Long Lực Kỳ nhấc lên sóng lớn ngập trời, tròng mắt cũng đều trừng sắp rơi ra ngoài.

Từ sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, cái tên Vương Khung này liền đã sớm truyền ra khắp các đại thế lực.

Từ bốn mươi chín thành trong thiên hạ, cho đến tám đại Vương Thành, Tần Hoàng Đình, liền ngay cả nội bộ Quang Minh Điện cũng đều ghi nhớ cái tên này thật sâu.

Cũng là bởi vì nam nhân này, đã khiến cho Sơ Vương Tế truyền thừa ba ngàn năm kết thúc.

Ở bên trên Sơ Vương Tế, nam nhân này đại sát tứ phương, trảm Diệp Thiên, tru Sát Mạch Hàn, ba vị cường giả cảnh giới Linh Lô càng là chết bởi vì hắn.

Mấu chốt nhất là, mưu đồ ba ngàn năm của Hoắc Pháp Vương bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Từng sự kiện kinh thiên này đã sớm khiến cho danh hào của Vương Khung được ví như ma vương chuyển thế, Tà Thần phụ thể, đại biểu của hắc ám, hiện thân của tai nạn.

Long Lực Kỳ sở dĩ tiến vào Phế Thổ, cũng là gián tiếp bởi vì Vương Khung.

Nhưng y như thế nào cũng đều không ngờ được, vậy mà lại tại nơi này, gặp phải ma đầu, sát tinh bên trong truyền thuyết.

Long Lực Kỳ lộ ra thần sắc ngạc nhiên, con ngươi rung động, nhất thời vậy mà chết lặng tại chỗ.

Chuyện này rất giống như khâm sai đại thần tuần sát biên giới, kết quả lại gặp gỡ đầu lĩnh tạo phản.

Phản ứng của Đường Môn Đại Thiếu cùng với Long Lực Kỳ có thể nói là cực kỳ ngoạn mục.

Đến lúc này, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo nếu như lại nhìn không ra manh mối, như vậy gã liền thật sự là kẻ ngu.

Gã mặc dù không biết rõ thân phận chân chính của Vương Khung, nhưng phản ứng của hai vị đệ tử Quang Minh Điện đã nói lên hết thảy.

Nam nhân trước mắt này tuyệt đối có lai lịch lớn.

"Long sư huynh...tuyệt đối không thể bỏ qua người này." Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo nghiêm nghị quát.

Long Lực Kỳ không hổ là đệ tử nội môn Quang Minh Điện, trong giây lát liền tỉnh táo lại.

"Bắt giữ người này, chính là công lao bằng trời." Bên trong con ngươi của Long Lực Kỳ bộc phát ra sự hung hãn.

Đây là cơ hội trước nay chưa từng có của y.

Từ sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Vương Khung đã sớm trở thành tội phạm truy nã hàng đầu của Quang Minh Điện, các đại thế lực trong khắp thiên hạ đều đang tìm hắn.

Nếu như có thể bắt được hắn, công lao của y là sẽ khó có thể tưởng tượng, tấn thăng thành đệ tử chân truyền cũng đều là sự tình ván đã đóng thuyền.

Long Lực Kỳ rốt cuộc cũng tỉnh ngộ lại, đây chính là được thượng thiên coi trọng, cấp cho y đại cơ duyên.

Lúc trước ở trên Sơ Vương Tế, Vương Khung sở dĩ có thể đại hiển hung uy, là ỷ vào dư uy của Thiên Vương Sơn.

Hiện nay tại Phế Thổ, hợp lực của hai người bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, Đường Môn Đại Thiếu còn có y, còn không bắt được một tiểu tu sĩ cảnh

giới Bổ Nguyên tầng bảy?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt của Long Lực Kỳ toát ra vẻ tham lam.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo cũng lộ ra ý cười, tự tin nhìn về phía Long Lực Kỳ, có vị đệ tử nội môn Quang Minh Điện này tương trợ, coi như là ứng đối với cao thủ cùng cảnh giới cũng đều có thể tùy ý tru sát.

"Sợ cái gì? Hắn chỉ là lão hổ không có răng nanh, sinh tử cũng đều nằm trong sự khống chế của chúng ta." Long Lực Kỳ quát to một tiếng.

Đường Môn Đại Thiếu lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy, nơi này là Phế Thổ,

Bọn hắn có hai đại cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, còn phải sợ hãi một kẻ chó nhà có tang?

Nghĩ tới đây, Đường Môn Đại Thiếu cắn răng một cái, sống lưng cũng đều thẳng hơn, trong mắt lấp lóe hung mang.

Ba đại cao thủ nhìn nhau cười một tiếng, như mãnh hổ săn mồi, trong lòng cũng đều sẽ cười một tiếng.

Đột nhiên, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo hơi sửng sốt một chút, gã bỗng nhiên quay đầu, nụ cười trên mặt dần dần ngưng kết.

Lúc này, Vương Khung cúi đầu, lần lượt nhét bảo vật rải rác dưới chân vào trong Hỏa Giới.

"Hắn...hắn đang làm gì?" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo ngẩn người.

Ở trong bầu không khí khẩn trương, thời khắc nguy cấp như vậy, kẻ ma quỷ này đến cùng đang làm cái gì?

Lập tức, ở bên trong bảo khố hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên mặt của ba đại cao thủ đều lộ ra nét mặt cổ quái.

Ở trong thời khắc sinh tử tồn vong này, ở dưới mí mắt của ba đại cao thủ bọn hắn, Vương Khung lại vẫn chẳng biết xấu hổ vơ vét bảo vật?

Sự thật phản nhân loại như này bày ở trước mắt, lộ ra sự quỷ dị cùng với hư huyễn.

"Hắn...hắn...còn là người sao?"

"Hắn điên rồi?"

"Chuyện này... chuyện này...đây là suy nhĩ như thế nào?"

Ba đại cao thủ lộ ra sắc mặt quái dị, trong đầu óc hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Rốt cuộc, Vương Khung cảm nhận được đạo đạo ánh mắt nóng bỏng kia, đình chỉ động tác ở trong tay, thuận miệng hỏi một câu: "Tán gẫu xong chưa?"

"Ta giết ngươi!" Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo triệt để nổi khùng.

Dùng công phu dưỡng khí nhiều năm của gã cũng đều không thể tha thứ cho hành vi không coi ai ra gì này của Vương Khung.

Ở trong cấm địa Đao Hà Cổ Bảo, ở trước mặt ba đại cao thủ, nam nhân này lại vẫn điềm nhiên nhặt bảo vật ở dưới chân.

Loại hành vi kỳ quặc này, quả thực là đang vũ nhục ba đại cao thủ bọn hắn.

Chương 443

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo một khắc cũng không thể chịu đựng được, hận không thể lập tức diệt sát Vương Khung, nghiền xương thành tro.

Ầm ầm! Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo giống như là thiên thạch phá không đập tới.

Quanh người gã có sương mù màu trắng nổi lên, giống như một ngôi sao lấp lánh rực rỡ.

Phanh! Vương Khung đưa tay chính là một quyền, cứng đối cứng.

Trong khoảnh khắc, hắn liền cảm thấy trái tim nhói đau, còn chưa chạm vào đối phương, da thịt trên nắm đấm của hắn liền nứt ra, máu tươi bắn tung toé trên sàn nhà.

"Đây là loại năng lực gì?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Một cỗ lực lượng vô hình giống như lưỡi đao sắc bén, dễ dàng cắt đứt da thịt của hắn.

Không có Thân Thể Giao Vương, khả năng phòng ngự cận chiến của hắn đã suy yếu đi rất nhiều, cho dù đã tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", nhưng cũng không có cách nào ngăn chặn lực lượng xé rách đáng sợ như thế này.

Ông! Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo lại đánh tới một lần nữa, một quyền của gã rơi xuống, sương mù màu trắng dâng lên quanh người, như là dòng nướcmênh mông, mãnh liệt mà tới, thanh âm xé gió không dứt bên tai.

Vào lúc này Vương Khung mới có thể thấy rõ, mỗi lần bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo công kích, lỗ chân lông quanh người liền mở ra theo, sương mù màu trắng dâng lên mà ra từ bên trong.

Đây là một loại khí lưu kim loại, sắc bén như là lưỡi đao, theo lỗ chân lông khép mở, khí lưu kim loại bắn ra như là mũi tên, lôi cuốn theo phong mang cùng với lực lượng xuyên thấu đáng sợ.

Đây chính là năng lực của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, cũng là nguồn gốc tên của gã.

Gã có thể nuốt chửng kim loại, hóa kim loại thành khí lưu kim loại tồn trữ ở bên trong cơ thể, một khi đối địch, liền có thể hóa khí lưu kim loại thành lưỡi đao bắn ra, đao quang như sông, phá diệt hết thảy.

Ầm ầm! Sông đao càn quét, như sóng triều trào lên, vô số lưỡi dao nhỏ dày đặc như một cơn mưa .

Ông! Hắc Long Đao chém ngang tới.

Sông đao tản mát, tránh khỏi phong mang của Hắc Long Đao, lại tiếp tục tụ hợp, dọc theo đao phong lan tràn hướng về thân thể của Vương Khung.

Phương thức tấn công quỷ dị này, chính là gốc rễ đúc thành uy danh của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo.

Phanh! Vương Khung tung người nhảy lên, thông qua mái vòm vỡ vụn nhảy ra khỏi bảo khố.

Sông đao mênh mông, như bóng với hình.

"Lôi Quang Tí!"

Trong khoảnh khắc, lôi quang cuồng bạo phóng lên tận trời, kinh động toàn bộ Đao Hà Cổ Bảo.

Đạo đạo ánh mắt kinh nghi nhìn về hướng phương hướng chiến đấu, chấn động không thôi.

Cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên rung động, trong khoảnh khắc, Hắc Long Đao giống như một đầu điện long gào thét, phong mang đi tới, sông đao màu trắng đều bị lây dính.

Lôi quang mãnh liệt lan tràn dọc theo sông đao.

Ầm ầm! Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo như bị điện giật, từng sợi tóc dựng thẳng lên, lỗ chân lông quanh người bỗng nhiên khép kín.

"Ngu xuẩn, kim loại dẫn điện, ngươi không biết sao?" Giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo.

Cùng thời khắc đó, Hắc Long Đao chém về phía đầu của gã.

Ông! Đúng lúc này, một bàn tay to rơi xuống, vậy mà cứng rắn nắm chặt phong mang Hắc Long Đao, lôi quang cuồng bạo tiêu tan trong giây lát.

Vương Khung hơi biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại.

Long Lực Kỳ như đại ma hàng thế, triển lộ ra thực lực đáng sợ.

Mặt ngoài bàn tay của y giống như bao trùm một tầng mỡ trăn, lưu động sền sệt, cho dù là Lôi Quang Tí cũng đều không thể phá vỡ.

"Phái siêu năng..." Vương Khung trở tay chính là một đao.

Ông! Thân thể của Long Lực Kỳ nhúc nhích giống như mỡ trăn, Hắc Long Đao chém vào, giống như sa vào đầm lầy, bị loại chất nhờn này cuốn lấy.

"Giết hắn!"

Lời nói lạnh lẽo vang vọng, sông đao màu trắng khuấy động, như nước sông nghịch chuyển, trong giây lát liền nhấn chìm Vương Khung.

Cơ hồ trong cùng thời khắc này, Đường Môn Đại Thiếu giết đến, "Hô Hình Uống Tượng" của gã kì lạ vô cùng, thép phế liệu xung quanh ngưng tụ thành một cây thương lớn, trực tiếp đâm vào thân thể Vương Khung.

Ông! Long Lực Kỳ xuất thủ một lần nữa, mỡ trăn quanh người biến thành nóng bỏng như sôi, từng giọt dọc theo vết thương của Vương Khung, xâm nhập vào trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, huyết dịch của Vương Khung sôi trào, trực tiếp sinh ra bài xích cùng với nhục thân.

Phanh! Ba đại cao thủ đồng loạt ra tay, chân nguyên khủng bố đánh tới.

Vương Khung bị trọng thương, Hắc Long Đao rời khỏi tay, cả người bay ngang ra ngoài.

Hít hà! Bên trong đống đổ nát, Vương Khung thở ra một hơi thật dài, sương đỏ bao quanh người, hắn vận chuyển Nguyên Sinh Khí khôi phục thương thế.

Nhưng lúc này, miệng vết thương của hắn khôi phục cực chậm.

"Vô dụng, ta biết rõ ngươi có năng lực chữa trị, nhưng đáng tiếc, năng lực của ta vừa vặn khắc chế ngươi."

Long Lực Kỳ hiểu rõ năng lực của Vương Khung như lòng bàn tay.

Nguyên Sinh Khí thuộc về phái thần binh, vốn chính là huyết khí dị biến

sinh ra.

Long Lực Kỳ rót mỡ trăn vào bên trong huyết dịch của Vương Khung, vừa vặn áp chế Nguyên Sinh Khí.

Năng lực tương sinh tương khắc, giống như Lôi Quang Tí của Vương Khung vừa vặn khắc chế năng lực của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo.

Lúc này, Nguyên Sinh Khí cơ hồ đình trệ vận chuyển, thương thế khôi phục cực kỳ chậm chạp.

Vương Khung thở ra một hơi thật dài.

Hắn đến cùng vẫn đã đánh giá thấp lực lượng của cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, cũng đánh giá thấp thực lực của đệ tử Quang Minh Điện.

Năng lực của Long Lực Kỳ hẳn là đã trải qua thiên chuy bách luyện, kỹ xảo chiến đấu và vận dụng của y rất linh hoạt, gần như không thể chê vào đâu được.

Đối thủ như vậy thật sự đáng sợ, cộng thêm bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo cùng với Đường Môn Đại Thiếu ở bên cạnh hiệp trợ, một đội hình như vậy thật sự khó giải.

Chương 444

"Để xem ngươi còn cuồng hay không cuồng? Vậy mà dám chạy đến địa bàn của ta giương oai? Thứ không biết chết sống." Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo cười lạnh, trong mắt gã, Vương Khung đã là nỏ mạnh hết đà, có thể tùy ý nhào nặn.

Đường Môn Đại Thiếu cũng nhìn chằm chằm, hoàn toàn không có sợ hãi như vừa rồi, nhìn vết thương của Vương Khung, gã không khỏi lộ ra ý cười tàn nhẫn dữ tợn.

"Chó nhà có tang chính là chó nhà có tang, ta muốn ngươi quỳ gối ở trước mặt ta cầu xin tha thứ..."

Lúc này, Đường Môn Đại Thiếu rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là giết ngược, cái gì gọi là nắm giữ sinh tử của đối phương.

Đột nhiên, gã có một loại mở mày mở mặt, cảm giác chuẩn bị giết ngược.

Bóng ma, chướng ngại vật trước đây ngăn cản con đường quật khởi của gã, rốt cuộc cũng sắp bị gã diệt trừ, triệt để giẫm ở dưới chân.

Không tự chủ được, Đường Môn Đại Thiếu kích động run lên, trong ánh mắt gã nhìn về phía Vương Khung tràn ngập tàn nhẫn cùng với đắc ý.

"Không tệ, xác thực rất lợi hại." Vương Khung khẽ gật đầu.

Thực lực của ba vị đại cao thủ trước mặt này đúng là hoàn toàn ở trên hắn, không chỉ chênh lệch về cảnh giới, mà kỹ xảo chiến đấu cùng với kinh nghiệm cũng cách xa.

"Ngươi muốn thúc thủ chịu trói sao? Coi như ngươi sáng suốt." Long Lực Kỳ mỉm cười, trào phúng nói.

Y không thể không thừa nhận, Vương Khung đúng là rất mạnh, rõ ràng chỉ có tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy, lại có thể độc đấu với ba đại cao thủ, cho dù ở bên trong Quang Minh Điện, tư chất như vậy cũng đều được xưng tụng là kinh tài tuyệt diễm.

Có thiên phú như vậy, cũng chẳng trách có thể náo ra động tĩnh như vậy

ở bên trên Sơ Vương Tế.

Nhưng như vậy thì tính sao? Hôm nay còn không phải sẽ ngã xuống ở trong tay y?

Một khi bắt sống Vương Khung, y liền coi như là trổ hết tài năng, từ đó một bước lên trời.

Nghĩ tới đây, trong lòng Long Lực Kỳ không khỏi sinh ra mừng rỡ.

"Quỳ xuống đi, ta có thể giảm cho ngươi một ít thống khổ." Long Lực Kỳ khẽ cười nói.

"Không biết rõ chết ở trong tay kẻ yếu hơn mình, sẽ là một loại thể nghiệm gì..." Vương Khung liếm liếm khóe miệng, đột nhiên nói.

Trong lòng Long Lực Kỳ hơi giật mình một chút, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bất an.

"Nhớ rõ báo mộng nói cho ta biết!"

Lời còn chưa dứt, một cỗ khí tức bá thiên tuyệt địa phóng lên tận trời từ trong cơ thể của Vương Khung.

Sắc mặt của Long Lực Kỳ đại biến, chỉ thấy một cây gậy vô cùng to lớn hiển hiện ở trong tay Vương Khung.

"Ăn một gậy ta!"

Chấn Thiên Bổng, kiện Huyền Binh này đột ngột xuất hiện ở trong tay Vương Khung, toà ra vạn đạo hào quang, kinh thiên động địa, rung động ánh mắt của tất cả mọi người.

Cỗ khí tức bá thiên tuyệt địa kia giống như đại dương cuồng nộ, càn quét mỗi một góc Đao Hà Cổ Bảo.

Mỗi một vị thành viên Đao Hà Cổ Bảo đều run lẩy bẩy, căn bản không chịu nổi uy áp của kiện Huyền Binh này, huyết khí của một số tu sĩ cảnh giới Hỏa Chủng thậm chí trực tiếp bạo loạn, ở phía trên Hỏa Chủng cũng đều xuất hiện vết rách.

"Đây...đây rốt cuộc là lực lượng gì? Vì sao lại khủng bố như vậy..."

"Ta sắp không xong rồi, rốt cuộc là ai lớn lối như thế, vậy mà trực tiếp giết tới nơi ở của chúng ta?"

"Thật...thật đáng sợ...loại lực lượng này căn bản cũng không phải là nhân lực có thể ngăn cản..."

Bên trong Đao Hà Cổ Bảo lập tức loạn thành một bầy.

Những tu sĩ cảnh giới Hỏa Chủng kia bị doạ đứng bất động tại chỗ, căn bản ngay cả ý niệm phản kháng cũng đều không có.

Về phần tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên cũng là sợ vỡ mật, thậm chí có người bắt đầu chạy trốn ra ngoài.

"Hắn đã làm được?"

Hình Ngục đi ra từ bên trong lồng giam, nhìn Đao Hà Cổ Bảo trước mắt đã loạn thành một bầy, nhìn cỗ khí tức trùng thiên đáng sợ kia, khó nén được thần sắc chấn kinh.

Y thực sự khó có thể tưởng tượng, vẻn vẹn chỉ dựa vào một mình Vương Khung, vậy mà quấy cho Đao Hà Cổ Bảo đến long trời lở đất, chẳng lẽ bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đang đi viếng mồ mả không có ở nhà?

"Thật sự là một người điên!" Hình Ngục không nhịn được nói.

Song quyền của y nắm thật chặt, không khỏi trở nên kích động, trong lúc mơ hồ, y có cảm giác máu của mình vậy mà có một chút sôi trào.

Đây mới thực sự là sự tình nam nhi nên làm, thẳng tiến không lùi, lật trời động địa, chẳng quan tâm cừu địch đông như thế nào.

Có lẽ, chỉ có loại tồn tại này mới có giá trị để y dùng tính mạng phụ tá.

Ánh mắt của Hình Ngục biến thành vô cùng kiên định, nếu như trước đó y nghe lệnh của Vương Khung có một nửa là bởi vì thực lực của đối phương, như vậy lúc này, y đã chân chính bị khí phách của Vương Khung thần phục.

"Ngàn vạn lần đừng chết!" Hình Ngục thì thào trong miệng, sải bước đi về hướng bảo khố.

Ầm ầm! Lúc này, chung quanh bảo khố triệt để bị khí tức của Chấn Thiên Bổng bao phủ.

Kiện Huyền Binh này sau khi bị Vương Khung khống chế, rốt cuộc cũng bộc phát ra uy năng không gì so sánh nổi kia.

Không khí chung quanh như là gợn sóng khuếch tán, hết thảy vật chất bên trong phạm vi bao phủ bắn ra vết rạn, đồng thời dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được vỡ vụn phân giải.

Một màn này khiến cho ba đại cao thủ cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, bên trong con ngươi rung động toát ra vẻ sợ hãi.

Kiện Chấn Thiên Bổng này rơi vào trong tay gã đã được một đoạn thời gian, nhưng bởi vì lực lượng ẩn chứa bên trong Chấn Thiên Bổng thực sự quá mức khủng bố, Hỏa Chủng của gã căn bản không chịu nổi, cho nên một mực bị phong ấn trấn áp ở bên trong bảo khố.

Gã nằm mơ cũng không ngờ được, Vương Khung chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy, không chỉ thu phục Chấn Thiên Bổng, mà còn có thể vận dụng lực lượng của nó.

Chương 445

Phanh! Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng, chân nguyên trong cơ thể giống như dốc vốn rót vào bên trong Chấn Thiên Bổng.

Trong khoảnh khắc, cây gậy này biến càng to hơn, tần suất chấn động cũng bỗng nhiên đề thăng.

Vương Khung nâng cây gậy lên, bỗng nhiên đập mạnh về phía trước.

Ầm ầm! Đại địa nứt vỡ, hết thảy kiến trúc trước mắt đều nứt vỡ phân giải, dư ba chấn động đáng sợ quét ngang bát phương.

Ba đại cao thủ giống như lục bình bên trong sóng lớn bị đánh bay ra ngoài.

Long Lực Kỳ kinh hãi biến sắc, y lúc này như thể diều bị đứt dây, tùy ý lắc lư ở trong cỗ lực lượng bạo ngược kia, thân thể cũng đều muốn bị xé nát.

"Hắn...hắn sao có thể khống chế được bảo vật như thế..." Long Lực Kỳ hoảng hốt.

Cho dù y tránh được công kích của Chấn Thiên Bổng, nhưng chỉ vẻn vẹn là dư ba liền đánh tan tầng mỡ trăn ở mặt ngoài thân thể của y, lực lượng xuyên thấu khủng bố chấn động lục phủ ngũ tạng của y.

Loại lực lượng này căn bản cũng không phải là bọn hắn có thể ngăn cản chính diện.

"Ngươi vừa rồi không phải rất cuồng sao? Còn muốn bắt ta?" Giọng nói của Vương Khung như bùa đòi mạng truyền đến từ phía sau.

Lông tơ toàn thân của Long Lực Kỳ dựng đứng, còn chưa kịp quay đầu, đao phong màu đen trực tiếp xuyên thủng lồng ngực của y, đính hắn ở phía trên đại địa.

Long Lực Kỳ trừng trừng hai mắt, dùng một chút sức lực cuối cùng quay đầu nhìn Vương Khung, trên mặt tràn ngập thần sắc không cam lòng.

Đúng như Vương Khung nói, chết ở trong tay kẻ yếu hơn mình, loại cảm giác này thực sự quá oan uổng.

"Kẻ thứ nhất!" Vương Khung lạnh lùng nói, rút Hắc Long Đao ra, xoay người lại.

Khóe miệng của hắn tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt đến cực hạn.

Dùng cảnh giới của hắn, gánh nặng khi khống chế Chấn Thiên Bổng là khó có thể tưởng tượng.

Mà vào giờ khắc này, hắn sát cơ đại thịnh, cất bước đi tới, máu tươi quanh người khiến cho hắn càng trở nên khủng bố doạ người hơn, phảng phất như là đồ tể hành tẩu trong nhân gian.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, Đường Môn Đại Thiếu nhìn một màn trước mắt, vô cùng sợ hãi.

Đệ tử nội môn Quang Minh Điện, đường đường là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, vậy mà cứ như vậy liền chết rồi?

Đường Môn Đại Thiếu sợ vỡ mật, trong đôi mắt tràn ngập màu máu, thân thể cũng không nhịn được run rẩy, sự phách lối vừa rồi bị Chấn Thiên Bổng đánh vỡ vụn, không còn sót lại chút gì.

Nỗi sợ hãi ngày xưa lại chi phối thân thể một lần nữa, lúc này Vương Khung lại một lần nữa như ma vương đứng trước người.

Ầm ầm! Chấn Thiên Bổng bỗng nhiên đập xuống, gợn sóng khuấy động, những nơi đi qua, hết thảy tất cả đều vỡ nát.

Nửa người của Đường Môn Đại Thiếu đều lọt vào tác động, trực tiếp nổ tung, máu me đầm đìa, máu tươi bắn tung toé trên mặt đất.

"Đừng...đừng có giết ta, ta có thể..." Đường Môn Đại Thiếu kêu ầm lên.

Trên thực tế, gã cùng với Vương Khung cũng không có thù hận thực tế, một đường đi tới đều chỉ là đánh nhau vì thể diện mà thôi, đặc biệt là vào sau khi Diệp Thiên chết.

Chỉ tiếc là trên đời này không có bán thuốc hối hận.

Đến trình độ này, gã đã sớm không có đường lui, không sống thì chết, không còn cách nào khác.

"Thiên cuồng tất có mưa, nhân cuồng tất có họa...tới phiên ngươi." Vương Khung lạnh lùng nói, Hắc Long Đao ứng thanh chém xuống, lôi

quang nổ vang, trực tiếp xuyên thủng hộp sọ của Đường Môn Đại Thiếu.

Vị huyết mạch đích hệ Đường Vương Thành vừa mới đạp lên con đường giết ngược, sắp quật khởi này cứ như vậy chết ở bên trong Phế Thổ, vô thanh vô tức, giống như những yêu thú tùy ý bị săn giết kia.

Phú quý cùng với vinh quang ngày xưa tiêu tán như mây, cái thế giới này cũng sẽ không còn có người nào nhớ rõ gã, nghĩ đến gã.

"Người này là người điên...sát tinh..."

Lúc này, bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đã bị doạ sợ vỡ mật, y rốt cuộc không còn nghĩ đến cái gì bảo khố, thế lực nữa, ý niệm duy nhất chính là trốn khỏi nơi đây.

Chỉ tiếc là nếu đã bị Vương Khung để mắt tới, sẽ khó mà chạy thoát được.

Ầm ầm! Vương Khung đưa tay, vận dụng lực lượng toàn thân, đập Chấn Thiên Bổng tới.

Khí lưu kim loại màu trắng đầy trời hóa thành sông đao tiêu tán trong giây lát.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo đã đánh giá thấp uy năng của kiện Huyền Binh này, cho dù Vương Khung còn chưa triệt để luyện hóa nó, cỗ lực lượng này cũng không phải là gã có thể chống lại.

Trong khoảnh khắc, từng làn sóng gợn đánh thẳng tới, xuyên qua nhục thân của gã.

Hỏa Chủng của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo hiện ra từng vết nứt, chân nguyên trong cơ thể dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được điên cuồng trôi qua.

"Lực lượng của ta...sao lại như thế..." Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo khiếp sợ không thôi.

Phanh! Sau một khắc, Hỏa Chủng trong cơ thể của gã bỗng nhiên vỡ vụn, một thân tu vi mất hết.

Vương Khung dạo bước đi tới, bộ dáng này như thể mổ heo làm thịt dê ở hàng thịt Hắc Nhận năm đó.

"Đừng giết ta...ta có thể tặng toàn bộ Đao Hà Cổ Bảo cho ngươi..."

"Nói nhảm, nó vốn đã là của ta."

Lôi quang mãnh liệt hóa thành phong mang vô song, chém ngang xuống.

Đao Hà, tử vong!

Bên trong Đao Hà Cổ Bảo, một vùng phế tích, khắp nơi bừa bộn.

Uy năng của Chấn Thiên Bổng thực sự quá mức khủng bố, phân giải hết thảy, phá diệt hết thảy, phạm vi tác động càng là không có cách nào khống chế.

Lực lượng đáng sợ như này, đã sớm dọa cho đám cao thủ bên trong Đao Hà Cổ Bảo chạy tứ tán.

Bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo chết rồi, bọn hắn chỉ là một đám người ô hợp, làm sao có thể có ý niệm phản kháng? Bây giờ bọn hắn chỉ có một ý niệm duy nhất chính là bỏ chạy bảo mệnh!

Bịch...

Vương Khung ngồi bệt ở dưới đất, lộ ra sắc mặt tái nhợt.

Độ khủng bố của Huyền Binh đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Chương 446

Vừa rồi, chỉ vẻn vẹn ba lần công kích, đã cơ hồ hút khô chân nguyên trong cơ thể hắn hầu như không còn, mấu chốt nhất là, sử dụng Huyền Binh, đối với Hỏa Chủng cũng có gánh nặng không nhỏ.

Mạnh như Hỏa Chủng màu đen cũng đều biến thành ảm đạm, ánh lửa chung quanh lộ ra vô quang thất sắc.

Vết thương trên thân thể cũng xuất hiện độ sụp đổ bất đồng, liền ngay cả Nguyên Sinh Khí cũng đều tạm thời không thể vận chuyển.

"Loại đồ vật này thật đáng sợ, bằng vào cảnh giới của ta bây giờ còn chưa thể tùy tiện vận dụng." Vương Khung vô lực buông Chấn Thiên Bổng xuống.

Giống như Đại Uy Thiên Long Pháo lúc trước vậy, loại bảo bối này mạnh thì mạnh, nhưng quá tiêu hao chân nguyên, cảnh giới quá thấp căn bản là không có cách nào khống chế.

Người bình thường đừng nói là có thể vận dụng đối địch, chỉ sợ chính mình sẽ bị phản phệ trước.

Đặc biệt là dạng Huyền Binh như Chấn Thiên Bổng, sóng chấn động sinh ra thậm chí dễ dàng đánh cho chủ nhân vỡ vụn.

Nếu như không phải Vương Khung tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", Hỏa Chủng trong cơ thể lại không hề tầm thường, căn bản là không có cách nào điều động.

Phốc...

Vương Khung phun ra một ngụm máu tươi, dựa vào đống đổ nát thở hổn hển, lấy ra dược tề từ trong Hỏa Giới, sau khi phục dụng, dùng chân nguyên trong cơ thể chậm rãi luyện hóa, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Răng rắc...

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến, giẫm trên đống đổ nát hoang tàn.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, Hình Ngục đang đi về phía hắn.

Lúc này, toàn bộ người Đao Hà Cổ Bảo cơ hồ đã chạy trốn không còn, cũng chỉ có y dám đi vào nơi trung tâm trận chiến.

Hình Ngục nhìn lướt qua, vào thời điểm nhìn thấy thi thể của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, trong lòng không khỏi giật mình.

Thần sắc của y không thay đổi, trong nội tâm lại là nổi lên gợn sóng.

Vị đại cao thủ tung hoành ngang dọc tại Phế Thổ, đường đường là bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo vậy mà cứ như vậy chết rồi.

Chết ở trong tay một thiếu niên vô danh có tu vi thấp hơn gã.

Vô thanh vô tức, về với tịch mịch.

Hình Ngục không ngờ được Vương Khung vậy mà có thể đi đến một bước này, đơn thương độc mã, vậy mà khiến cho loại quái vật khổng lồ như Đao Hà Cổ Bảo sụp đổ.

Tiềm năng cùng với sức mạnh ẩn chứa trên người của nam nhân này dường như còn muốn thâm bất khả trắc hơn so với y tưởng tượng.

Lúc trước, vào thời điểm Vương Khung nói muốn tận diệt Đao Hà Cổ Bảo ở trước mặt y, Hình Ngục cho rằng đó chẳng qua chỉ là một chuyện cười, một lời nói đùa ngông cuồng và thiếu kiềm chế.

Tuy nhiên chưa đến nửa ngày thời gian, nam nhân này đã thật sự làm được, làm được sự tình mà y ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ.

"Ngươi thật đáng sợ..." Hình Ngục đi ra phía trước, đỡ Vương Khung, giúp hắn đứng thẳng người lên.

"Ta có lợi hại hay không?" Vương Khung nhe răng cười.

Hình Ngục khẽ giật mình, lập tức nở nụ cười hiếm thấy, khẽ gật đầu đối với Vương Khung.

"Lợi hại!"

"Ha ha ha..." Vương Khung cười to.

Hình Ngục nhìn hắn, trong mắt hiện ra dị sắc, đối với y mà nói, Vương Khung thực sự quá đặc biệt, ở chung càng nhiều, hiểu càng sâu, càng cảm thấy nam nhân này bất khả tư nghị, trên người phảng phất như có một loại ma lực nào đó gần như yêu ma.

Bá đạo, điên cuồng, tàn nhẫn, sát phạt, ôn hòa, hoạt bát, vô lại, thậm chí là vô sỉ...vô số hình ảnh trùng điệp ở trên người Vương Khung, khiến cho hắn trở nên sống động và chân thực, lại không thể đo lường.

"Lúc này chúng ta đã phát tài..." Vương Khung nhìn về phía bảo khố bị chôn vùi trong đống đổ nát nơi xa, đột nhiên quay đầu nói.

"Nây giờ nếu như ngươi động thủ giết ta, những bảo bối kia sẽ đều thuộc về ngươi."

Hình Ngục nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía Vương Khung, loại ánh mắt giống như cười mà không phải cười kia, giống như độc xà nhìn chằm chằm khiến cho toàn thân y không được tự nhiên.

"Ngươi thật sư là một người điên." Hình Ngục không nhịn được nói, ánh mắt không khỏi dời về phía toà bảo khố kia.

"Đi theo ngươi, tương lai sẽ còn hơn thế này nhiều."

"Ha ha ha...Tiểu Ngục Ngục, ta phát hiện ra ta càng ngày càng thích ngươi..." Vương Khung cười lớn nói, cười vô cùng thoải mái tuỳ tiện.

Tiêu diệt Đao Hà Cổ Bảo, thu hoạch được bảo khố chắc chắn là điều đáng để vui mừng.

Nhưng có thể có được một vị đồng bạn trung thành, lại hợp khẩu vị với mình dường như càng làm cho Vương Khung cảm thấy hài lòng.

"Một ngày nào đó, ta sẽ dẫn ngươi đi ra khỏi nơi này, dương danh thiên hạ..." Trong mắt Vương Khung lóe ra dị sắc.

Phế Thổ, chính là chỗ hắn quật khởi, vào một ngày đi ra khỏi Phế Thổ, cả thiên hạ sẽ phải nhận thức lại cái tên Vương Khung này.

Đến thời điểm kia, hắn sẽ không còn là một tên tiểu tử mà Quang Minh Điện có thể tùy ý nhào nặn trước kia.

Tại nơi này, Vương Khung sẽ tích súc lực lượng cùng với vây cánh thuộc về mình.

Hình Ngục, Dương Kỳ...những đồng bạn mới này, khiến Vương Khung nhìn thấy ánh sáng của tương lai.

Có lẽ, sẽ thật sự có một ngày, bọn hắn có thể thật sự đứng sừng sững ở

trên đỉnh cao nhất của thế giới này, khiến cho thiên hạ chú mục, khiến cho hậu thế ghi nhớ.

"Nhanh chóng dọn nhà, nếu tiếp tục chậm trễ sẽ có người đến." Vương Khung đứng dậy, không nguyện ý bỏ qua bất luận một món bảo vật nào.

Đao Hà Cổ Bảo là tồn tại cỡ nào, tại Phế Thổ cũng đều là thế lực giàu có, bị không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm, một khi tin tức thế lực này bị hủy diệt truyền ra, tuyệt đối sẽ dẫn tới chấn động, chỉ sợ không được bao lâu, các thế lực khác liền sẽ biết.

Bởi vậy, bọn hắn cần phải giành giật từng giây.

Chương 447

Hình Ngục thi triển năng lực, cồn cát dưới chân giống như một phần của thân thể y, chầm chậm lưu động, chấn bay đống đổ nát, lộ ra bảo vật bị vùi lấp.

Thịt yêu thú, tài nguyên khoáng sản, dược tề, binh khí, các loại tài liệu quý hiếm...tất cả đều bị Vương Khung thu vào Hỏa Giới.

Ngoài ra, Vương Khung cùng với Hình Ngục còn đóng gói mang đi những bảo vật phòng ngự cùng với vũ khí hạng nặng có thể tháo dỡ tại Đao Hà Cổ Bảo.

Những vật này sẽ làm cho Đồ Thần Công Hội lại khuếch trương một lần nữa, quy mô có thể vượt qua hiện tại gấp năm lần.

Có những tư nguyên này, Đồ Thần Công Hội đã được tính là triệt để nắm giữ căn cơ đặt chân tại Phế Thổ, thậm chí là ở bên trong các thế lực sơ cấp cũng đều có thể trổ hết tài năng.

"Chúng ta đi thôi!" Vương Khung, Hình Ngục cơ hồ dọn sạch Đao Hà Cổ Bảo, nghênh ngang đi ra ngoài.

Nhóm người Dương Kỳ đã sớm ẩn giấu ở bên ngoài tiếp dẫn, nhìn thấy hai người đi ra, cũng cảm thấy kinh nghi không thôi.

Đám người cưỡi Bạch Cốt Lân Dực Câu, trở về Đồ Thần Công Hội.

Loại dị thú này là do Vương Khung tốn nhiều tiền mua được, một ngày có thể đi tám ngàn dặm, thích ứng với bất luận địa hình gì tại Phế Thổ.

Một đầu Bạch Cốt Lân Dực Câu liền cần 2 vạn cân thịt yêu thú cấp một, Vương Khung cũng chỉ mua sáu đầu mà thôi.

Trên đường đi bình an vô sự, cho dù gặp phải yêu thú biến dị, có Hình Ngục ở đó, tiện tay cũng liền giải quyết.

Rốt cuộc, Đồ Thần Công Hội cũng hiển hiện ở trước mặt.

Lúc này đám người mới có thể nhẹ nhàng thở ra, đặc biệt là Dương Kỳ hưng phấn không thôi, khó nén vẻ kích động.

Phải biết rằng, vừa rồi bọn hắn chính là đã tiêu diệt Đao Hà Cổ Bảo,

quái vật khổng lồ phía trên Phế Thổ.

Trước đây, đó chính là tồn tại đủ khiến cho y ngưỡng vọng, ngay cả tư cách đi vào cũng đều không có, nhưng mà hiện nay lại hủy diệt ở trong tay Vương Khung.

"Lão đại, ngươi quá lợi hại."

Lúc này, sự sùng bái của Dương Kỳ đối với Vương Khung quả thực đạt đến tình trạng khiếp sợ tột đỉnh.

"Đừng có rêu rao chuyện này." Vương Khung dặn dò.

"Không lộ ra? Đây chính là cơ hội tốt để dương danh lập vạn..." Dương Kỳ không nhịn được nói.

Tại Phế Thổ, thực lực chính là hết thảy, ngay cả Đao Hà Cổ Bảo cũng đều chôn vùi ở trong tay Vương Khung, nếu như lan truyền ra ngoài, sẽ tạo thành chấn động lớn cỡ nào, sẽ hấp dẫn bao nhiêu cao thủ đến đầu nhập?

"Ta có một cái kế hoạch!" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, trong lòng dấy lên một ý nghĩ táo bạo.

Đám người quay mặt nhìn nhau, mặc dù không biết rõ kế hoạch của Vương Khung đến cùng là cái gì, nhưng lúc này, bọn hắn đối với Vương Khung sớm đã bội phục đầu rạp xuống đất, thậm chí là có một tia cuồng nhiệt sùng bái.

Bởi vậy, bất kể Vương Khung nói cái gì, bọn hắn cũng đều tin tưởng không thể nghi ngờ, vô cùng kiên định.

"Đi về trước đi!" Trong nội tâm Vương Khung mơ hồ có một chút chờ mong.

"Tại tuyệt địa Phế Thổ, gặp lại bạn cũ, thật đúng là khiến cho người ta mừng rỡ..."

Đột nhiên, một tiếng cười phù phiếm vang vọng thiên địa.

Sắc mặt của đám người đại biến.

Vương Khung nhíu mày, vô thức quay người nhìn lại.

Dưới trời chiều, một thân ảnh cô đơn tiêu điều đi tới từ chỗ xa, y khoác trường bào màu xám, đeo mũ rộng vành, không nhìn thấy rõ bộ dáng.

Nhưng mỗi khi y bước ra một bước, mặt trời mạnh mẽ sau lưng dường như cũng nhấp nháy theo, tràng cảnh quanh người cũng đều trở nên mơ hồ.

Đám người kinh nghi, cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

"Dung...cao thủ cảnh giới Dung Khí! ?"

"Đã lâu không gặp!"

Người kia đi tới gần, lấy mũ rộng vành xuống, lộ ra chân dung.

"Là ngươi! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Mặt trời lặn xuống phía dưới bầu trời xanh, hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian giống như đứng im.

Dưới dòng sông màu đỏ, một bóng dáng to lớn đang tuần tra tới lui.

Một đầu ngư thú cực lớn mở ra miệng lớn dính máu, răng trong miệng khoảng chừng mấy ngàn chiếc, các hàng ngổn ngang, gớm ghiếc.

Ngư thú đáng sợ này há to mồm, nước sông chảy ngược, hình thành vòng xoáy khổng lồ, vô số yêu thú điên cuồng giãy dụa, đều khó thoát khỏi vận mệnh bị nuốt vào trong bụng trở thành thức ăn.

Ngư thú sau khi ăn no nê gào thét một tiếng mãn nguyện.

Nhưng mà nó vừa mới lặn xuống nước, một bóng dáng càng thêm to lớn hiển hiện, đôi mắt màu đỏ tươi chiếm cứ trọn phần đầu, lợi trảo khủng bố trực tiếp nắm chặt ngư thú, nhẹ nhàng bóp, thân thể sụp đổ, máu thịt tản vào trong sông, dẫn tới vô số côn trùng như là khô lâu.

Đám côn trùng này tụ thành từng đàn, điên cuồng giành giật những mảnh thi thể dưới sông.

Rốt cuộc càng ngày có càng nhiều côn trùng khô lâu vọt tới từ bốn phương tám hướng.

Những côn trùng khô lâu này tụ tập cùng một chỗ, ngưng tụ thành một bộ ngư cốt khô lâu cực lớn, mười mấy cái xúc tu chấn động, trực tiếp xé rách nuốt chửng cự thú mắt đỏ.

Những kẻ săn mồi đáng sợ nhất ở bên trong Phế Thổ đang chém giết lẫn

nhau, máu tươi tràn ra khiến cho nước sông trở nên càng thêm yêu diễm.

Tại nơi tuyệt địa như này, một chiếc thuyền màu đen cực lớn bỏ neo ở giữa hồ nước, nhìn từ phía xa, như là một tòa pháo đài to lớn, bất kể yêu thú biến dị trong hồ xung kích như thế nào, cũng không thể tới gần thuyền màu đen một chút nào, ngược lại là bị lực lượng đáng sợ giết chết, trở thành thức ăn cho những yêu thú biến dị khác tranh nhau cắn xé.

Dạ Vương Thuyền, một trong 72 thế lực trung cấp tại Phế Thổ.

Nghe đồn, bản thân Dạ Vương Thuyền chính là một kiện bảo vật cổ xưa, được mang ra ngoài từ chỗ sâu Phế Thổ, từ đó thành tựu bá nghiệp Dạ Vương, sáng lập ra thế lực vô thượng này.

Chương 448

Lúc này, tại tầng cao nhất Dạ Vương Thuyền, trong cung điện, đèn đuốc chập chờn, lưu động như u linh tại không trung, chiếu sáng cả điện.

"Đao Hà tiêu rồi?"

Dưới áo bào đen, ngón tay thon dài cầm tờ giấy trước mặt lên, nhìn tin tức trên đó, trong giọng điệu có một chút nghi hoặc.

"Ở phía sau Đao Hà là Quang Minh Điện, Nguyệt Lang Hồ...ai lại lớn gan như vậy, cũng dám động vào bọn hắn?"

Ở bên cạnh, một vị nữ tử mặc váy dài màu bạc khẽ nói, nàng có dáng người cao gầy, tay phải phủ một lớp cát mỏng.

Tô Thanh Hòa có phần nghi ngờ tính chính xác của tin tức tình báo.

Không nói đến bản thân bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo có tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, vẻn vẹn chỉ là phòng ngự cùng với hỏa lực của Đao Hà Cổ Bảo đã đủ để chống cự thú triều cỡ nhỏ công kích, trong vòng một đêm, liền trực tiếp bị người diệt đi hang ổ, thực sự có một chút không thể tưởng tượng.

Trừ phi là thế lực trung cấp xuất thủ, nhưng nếu như thật sự là dạng thế lực cấp bậc này động thủ, Dạ Vương Thuyền bọn hắn tuyệt đối sẽ không thể không biết một chút nào.

Về phần Quang Minh Điện cùng với Nguyệt Lang Hồ, bọn họ cũng sẽ không thờ ơ.

Chuyện này từ đầu tới đuôi đều lộ ra sự quỷ dị.

"Có một chút ý tứ...bên trong Phế Thổ sinh ra Chân Long, muốn khuấy động phong vân." Dạ Vương khẽ nói, lộ ra mỉm cười.

"Khuấy động phong vân?" Tô Thanh Hòa nhíu mày, lộ ra vẻ kinh nghi: "Ý của lão sư là...có người muốn phá thế cục hiện tại, nhòm ngó đại vị chí cao kia?"

Tô Thanh Hòa nói xong, ngay cả bản thân cũng có một chút không tin.

Ở trong mắt người khác, Phế Thổ là tuyệt địa.

Nhưng chỉ có đạt đến cấp độ như nàng mới có thể biết, bên trong Phế Thổ cất giấu đại bí mật, những thế lực cao cấp cao cao tại thượng kia, cùng nhau chia sẻ và thủ hộ những bí mật này.

Hiện nay vậy mà có người muốn phá huỷ cục diện này, nhúng tay vào cấm kỵ?

"Lão sư...hẳn là sẽ không đến nỗi này!" Tô Thanh Hòa do dự nói.

"Ngươi còn trẻ, chỗ ánh mắt chiếu tới không đủ sâu xa..." Trong mắt Dạ Vương lóe ra dị sắc.

"Bên trong Phế Thổ chỉ có tổng cộng 13 cái thế lực cao cấp, con số này là do Tận Thế Thành Lũy quyết định...bọn hắn nhìn như cao cao tại thượng, nhưng sự tồn tại của bọn hắn lại chịu ước thúc..." Dạ Vương thờ ơ nói.

"Nếu có người muốn nhúng chàm tấn cấp, phá huỷ cục diện, liền trước hết phải có thế lực cao cấp bị hạ bệ, Đao Hà Cổ Bảo chỉ là một cái kíp nổ...mục tiêu chân chính của kẻ đứng sau màn...chỉ sợ chính là một trong mười ba đầu Chân Long kia."

Suy đoán của Dạ Vương không phải là không có lý.

Qua nhiều năm như vậy, Phế Thổ nhìn như hỗn loạn, trên thực tế, ở giữa các thế lực có phái hệ cùng với phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt.

Sau lưng Đao Hà Cổ Bảo có hai đại thế lực Quang Minh Điện cùng với Nguyệt Lang Hồ, thực lực của bản thân cũng vô cùng cường đại.

Bị diệt trong một buổi, không có vết tích, nếu như nói không có kẻ đứng sau màn, không có mưu đồ lâu dài, không có thực lực khổng lồ...đó là tuyệt đối không có khả năng.

Nắm giữ lực lượng như thế, toan tính mưu đồ tuyệt đối không phải một toà Đao Hà Cổ Bảo nho nhỏ, cũng không có khả năng chỉ là vì một toà Đao Hà Cổ Bảo nho nhỏ.

Chuyện này giống như một vị cường giả cái thế vác kiếm thần vào trong núi quỷ, chặt đứt những tảng đá chắn ngang lối đi, mục tiêu là chém giết con rồng dữ ẩn mình trong núi.

Dạ Vương phân tích đến giọt nước không lọt, có thể nói là nhịp nhàng

ăn khớp, vòng vòng tương liên, dường như đó chính là chân tướng sự thật.

Nếu như Vương Khung có ở đây, nhất định sẽ nghe đến trợn mắt hốc mồm, thiên địa lương tâm, hắn thật sự cũng chỉ là muốn tiêu diệt một toà Cổ Bảo mà thôi, đánh chết hắn cũng không nghĩ đến, ở trong mắt của Dạ Vương bên trong truyền thuyết, hắn đã trở thành kẻ đứng sau màn muốn khuấy động sóng gió Phế Thổ, khiêu chiến quyền uy của thế lực cao cấp.

"Nhìn đi...trời của Phế Thổ sắp thay đổi..." Trong mắt Dạ Vương lóe ra quang mang trí tuệ.

Trong lòng Tô Thanh Hòa khẽ run, chỉ cảm thấy lão sư của mình cao thâm mạt trắc, trong nháy mắt liền có thể nhìn thấy toàn cảnh, trí tuệ sâu sắc như vậy quả thực khiến cho nàng khâm phục.

Đây quả thực là một hình mẫu để nàng noi theo và học hỏi.

"Các phương có động tĩnh gì không?" Dạ Vương tiện tay liếc nhìn tình báo trong tay, đều là động tĩnh của các thế lực khác, cùng với thái độ của bọn hắn đối với lần sự kiện này.

Những thế lực sơ cấp kia trực tiếp bị y coi nhẹ.

"Đều là đang quan sát tìm hiểu, lúc này, không có ai dám tỏ thái độ rõ ràng, nói cho cùng là không biết rõ đến cùng là ai làm." Tô Thanh Hòa nói.

Trước khi biết rõ chân tướng mà tuỳ tiện bày tỏ thái độ sẽ dễ dẫn đến tai họa chết người.

Đây là chân lý được đúc kết từ vô số bài học xương máu.

"Ừm? Đây là phương thế lực nào?" Dạ Vương hơi dừng lại, nhìn tình báo trên giấy, lộ ra nét mặt cổ quái.

Trên đó viết, bởi vì sự tình Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt, có thế lực lên tiếng, nghiêm khắc lên án hành vi cường đạo phát rồ này, chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng mà tuyệt đối sẽ không vắng mặt, bọn hắn nguyện ý bỏ ra 20 vạn cân thịt yêu thú cấp một, treo thưởng hung phạm, an ủi oan hồn Đao Hà Cổ Bảo ở trên trời.

Thế lực này tên là...hàng thịt số 73! ?

"Thứ quỷ gì đây?" Dạ Vương cao cao tại thượng nhìn danh tự cổ quái

này, cũng không nhịn được oán thầm.

Bên trong Phế Thổ, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói về thế lực kỳ quái này.

Hàng thịt số 73! ?

"Lão sư, đây là thế lực sơ cấp mới xuất hiện gần đây, trước mắt cũng chỉ có bọn hắn lên tiếng, bày tỏ thái độ." Tô Thanh Hòa nói.

Những thế lực sơ cấp như thế này, bình thường sẽ rất khó lọt vào pháp nhãn của bọn hắn.

Chương 449

"Đoán chừng là người trẻ tuổi, đụng đại vận, mới có thể quật khởi."

"Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, ở phía sau hàng thịt số 73 nhất định có cao thủ nâng đỡ, mục đích chính là vì thăm dò thái độ của kẻ đứng sau màn kia." Trong mắt Dạ Vương lại một lần nữa lấp lóe quang mang trí tuệ.

Thân thể mềm mại của Tô Thanh Hòa run rẩy, lộ ra vẻ chợt hiểu.

Không hổ là lão sư, nàng cũng không có nghĩ tới tầng hàm ý này.

"Ngươi đi tiếp xúc một chút cùng với hàng thịt số 73 này, thăm dò kỹ càng." Dạ Vương khẽ nói, lộ ra bộ dáng bày mưu nghĩ kế.

Tô Thanh Hòa khẽ gật đầu, lui xuống.

...

Vương Khung căn bản không biết, Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt đã nhấc lên gợn sóng như thế nào trong toàn bộ Phế Thổ.

Sau khi huỷ diệt Đao Hà Cổ Bảo, hắn liền biết được Quang Minh Điện đã điều động cao thủ tiến vào Phế Thổ, vì phòng ngừa dẫn tới chú ý, hắn không có đánh ra cờ hiệu Đồ Thần Công Hội, mà tự xưng là hàng thịt số 73.

Lúc này, tại miếu cổ, ở bên trong đại điện.

Vương Khung nhìn nam nhân trước mắt, thần sắc phức tạp, nam nhân này cười như không cười nhìn hắn, rốt cuộc cũng mở miệng nói.

"Từ khi ngươi thả ta đi từ Tinh Hà Thành, cũng đã được ba năm!"

Ba năm trước đây, tại Tinh Hà Thành.

Vận mệnh của Vương Khung chuyển hướng, hắn lọt vào tính toán của Diệp Thiên, bị chụp mũ cấu kết dị giáo, thả đi đại tội.

Trên thực tế, hắn là thật sự bị người hãm hại, trong lúc vô tình đi vào trong cạm bẫy, kích hoạt cấm chế, mới khiến cho trọng phạm bị trấn áp đào thoát.

Trọng phạm hôm đó, chính là nam nhân trước mắt này.

"Tiền bối, ngươi có biết hay không lúc trước ta vì cứu ngươi, đã phạm vào tội nặng." Vương Khung co rúm da mặt, không nhịn được nói.

Ba năm trước, Hỏa Chủng của hắn bị phế, mất hết năng lực, từ một tuyệt thế thiên tài, hắn trở thành kẻ phản nghịch bị mọi người hắt hủi.

Trong những năm qua, hắn quả thực đã phải chịu đựng rất nhiều khổ sở.

"Tuy nhiên vì giải cứu tiền bối, những chuyện này cũng không là gì..." Vương Khung bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

"Bớt đi, ngươi khi đó là bởi vì ngu xuẩn, bị người hãm hại!" Lăng Hư Phong khá hứng thú nhìn chằm chằm vào Vương Khung, cười to nói.

"Tiền bối, ta chỉ là tương kế tựu kế mà thôi." Vương Khung mặt cũng đều không đỏ, tiếp tục nói: "Ta biết rõ Quang Minh Học Cung tàng long ngọa hổ, cho nên mới chịu nhục, biết rõ là cạm bẫy cũng muốn đạp vào trong đó, giương cao ngọn cờ công lý, giải cứu người đại nghĩa giống như tiền bối."

"Ngài nhìn đi, ta cũng đã triệt để phân rõ giới hạn cùng với Quang Minh Học Cung." Vương Khung lộ ra thần sắc nghiêm chỉnh, khẳng khái.

"Bớt đi, ngươi rõ ràng là bị Quang Minh Điện truy sát khắp thế giới, không còn đường nào chạy trốn." Lăng Hư Phong lại cười nói một lần nữa.

Không thể không nói, da mặt của tên tiểu tử này đúng là dày không có biên giới.

Rõ ràng là chính mình ngu xuẩn, đánh bậy đánh bạ thả y đi, hết lần này tới lần khác lại nói thành là mưu tính đã lâu, tương kế tựu kế, tình nguyện hi sinh chính mình, cũng phải trả tự do cho y.

Vô nghĩa nhất là, chính mình trở mặt cùng với Quang Minh Điện, lại khăng khăng nói là muốn giương cao ngọn cờ công lý, vì y cho nên mới rơi vào tình trạng này.

Chỉ bằng vào loại mặt dày này, liền có thể làm chuyện lớn.

"Tiểu tử, loại người như ngươi nếu như không bị người ta đánh chết tươi, thành tựu trong tương lai là bất khả hạn lượng." Lăng Hư Phong không nhịn được thở dài.

Dạng kỳ hoa giống như Vương Khung, cả thế gian hiếm thấy.

Bất kỳ thế lực nào nếu như nắm giữ đệ tử như vậy, nếu như không phải là bị người ta đập nát sơn môn, đoạn tuyệt hương hỏa, ngay cả mộ tổ sư cũng bị đào lên. Thì chính là làm vinh dự cho môn phái, hương hỏa không dứt, truyền thừa vạn thế không suy.

"Tiền bối quá khen!" Vương Khung khiêm tốn nói.

Từ một khắc nhìn thấy Lăng Hư Phong kia trở đi, thần kinh của hắn vẫn ở vào trạng thái căng thẳng.

Bởi vì đối phương là cao thủ cảnh giới Dung Khí, bản thân càng là lọt vào truy nã của Quang Minh Học Cung, cực kỳ liều mạng, vô pháp vô thiên.

Loại người này cơ hồ là không kiêng kị gì, sát phạt tùy tâm, có rất ít đồ vật có thể kiềm chế y.

Đối phương tìm tới cửa, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

"Tiểu tử, ngươi có phải hay không cảm thấy ta tìm tới cửa, là sắp có chuyện không tốt?" Lăng Hư Phong nhướng mắt, khẽ cười nói.

Vương Khung nheo mắt, nghiêm mặt nói: "Tiền bối nói lời này cũng quá khách khí, ta cùng với tiền bối mới quen đã thân..."

"Thôi, không cần phải nói những câu chúc tết." Lăng Hư Phong khoát tay nói.

Y và Vương Khung mặc dù tổng cộng chưa gặp nhau quá ba lần, nhưng y cũng có nghe nói qua một chút về cách làm người của hắn.

Tên tiểu tử này một bụng ý nghĩ xấu, ngoài mặt thì đối xử với ngươi chẳng khác gì người thân, sau lưng nói không chừng đã đang mài đao xoèn xoẹt, tính toán các loại.

"Nếu không thì bán y cho Quang Minh Điện! ?" Lúc này, Vương Khung đang suy nghĩ trong nội tâm.

"Ngươi có biết vì sao ta tới tìm ngươi hay không?" Lăng Hư Phong đột nhiên hỏi.

Vương Khung khẽ giật mình, lắc đầu, biểu thị không biết.

Lăng Hư Phong quét mắt nhìn hắn một cái, nhẹ giọng thở dài: "Ba năm trước, ngươi mặc dù mơ mơ hồ hồ giải cứu ta, nhưng phỏng chừng cũng

không hiểu rõ đối với thân phận của ta."

Vương Khung trầm mặc không nói, chờ đợi câu tiếp theo của đối phương.

"Ta là đạo chủ Kiếm Sào Sơn."

"Kiếm Sào Sơn! ?" Vương Khung nhíu mày, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Không phải đã bị huỷ diệt rồi sao?"

Lời mới vừa mới ra khỏi miệng, Vương Khung liền hối hận.

Quả nhiên, ánh mắt của Lăng Hư Phong như kiếm, liếc nhìn hắn, loại ánh mắt kia, giống như hàn đàm vạn trượng.

Chương 450

Nhưng trong khoảnh khắc, y liền chậm rãi thu hồi ánh mắt, lộ ra thần sắc cô đơn.

Kiếm Sào Sơn ở trong lịch sử dài dằng dặc của nhân loại, đã từng toả ra hào quang rực rỡ.

Tương truyền tổ sư khai sơn của Kiếm Sào Sơn có thân phận hiển hách, nghi ngờ là hoàng tộc Đại Hạ.

Vào trước khi Tần thị thống trị thiên hạ, hoàng quyền nhân loại thuộc về Đại Hạ.

Sau đó, Tần thị diệt Đại Hạ, một vị hoàng tử bởi vì đạt được cơ duyên mà giữ được một mạng, ẩn núp ở bên trong một tòa Linh Sơn, năm mươi năm sau, khai tông lập phái, gọi là Kiếm Sào Sơn.

Theo lời đồn, năng lực của tổ sư Kiếm Sào Sơn cực kỳ đặc biệt, tên là Kiếm Tổ, có thể dựng dục kiếm linh vô thượng, hoà vào binh khí.

Trước kia có không biết bao nhiêu cao thủ bái kiến Kiếm Sào Sơn, cầu kiếm linh, dung nhập vào bên trong binh khí.

Sau khi tổ sư tọa hóa, Kiếm Sào Sơn tiếp tục truyền thừa hương hỏa, mà Tần Hoàng Đình cũng không tiêu diệt Kiếm Sào Sơn một cách kỳ lạ.

Cứ như vậy, Kiếm Sào Sơn truyền lại đời đời, đến đời thứ năm, Kiếm Sào Sơn sinh ra một vị ngoan nhân, thủ đoạn của y mạnh khó có thể tưởng tượng, năng lực của y lại càng bá đạo, tên là Phệ Kiếm!

Loại năng lực này có thể luyện hóa kiếm của những người khác thành kiếm linh, dung nhập vào trong kiếm của chính mình, cơ hồ không có giới hạn.

Cứ như vậy, vị ngoan nhân kia khổ tu từ nhỏ, vào năm ba mươi tuổi phá quan mà ra, khiêu chiến các đại cao thủ, bái kiến các đạo thống Linh Sơn.

Chỉ trong vòng 30 năm ngắn ngủi, có không biết bao nhiêu cao thủ nuốt hận, bao nhiêu Linh Kiếm hóa diệt, mà kiếm của y thì càng ngày càng mạnh.

Một năm kia, đạo chủ Kiếm Sào Sơn tọa hóa, vị ngoan nhân kia kế thừa

đạo thống, danh hào là Lục đại tổ sư.

Cùng năm, Lục đại tổ sư một người một kiếm, khiêu chiến Quang Minh Điện, hung uy hùng mạnh, chấn động thiên địa, thế gian xôn xao vì đó.

Không ai biết được kết quả của trận chiến đó, nhưng Lục đại tổ sư đã bước ra khỏi Quang Minh Điện mà không hề hấn gì.

Kể từ đó, Kiếm Sào Sơn hương hỏa không dứt, về phần thanh kiếm kia thì được coi như là bảo vật trấn phái, truyền lại đời đời.

Tông môn cường đại như vậy, vào lúc toàn thịnh, thậm chí có thể đánh đồng cùng với Thiên Vương Môn.

Chỉ tiếc là vào ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương hoành không xuất thế, dùng tư thái tuyệt thế bao trùm quét ngang các đại đạo thống trong thiên hạ, Kiếm Sào Sơn chính là bị hủy diệt vào thời điểm này.

Vương Khung nhìn Lăng Hư Phong, hơi nghi hoặc một chút.

"Tổ sư đầu tiên của Kiếm Sào Sơn có xuất thân đặc biệt, sư tổ đã từng trải qua thảm hoả diệt tộc, cho nên trong khi sống yên ổn liền nghĩ đến ngày gian nguy, bởi vậy đã lưu lại một con đường sống cho hậu nhân, chính là phòng ngừa loại chuyện này lại phát sinh một lần nữa." Lăng Hư Phong thở dài nói.

Y không thể không cảm phục mưu tính sâu xa của tổ sư đầu tiên, cho dù là truyền thừa cường đại đến đâu cũng sẽ có một ngày xuống dốc.

Tổ sư đầu tiên Kiếm Sào Sơn dường như đã sớm dự liệu được ngày này, bởi vậy đã lưu lại một chút hi vọng sống.

Quang Minh Điện cho dù cường đại, lại vẫn như cũ bị Kiếm Sào Sơn vụng trộm lưu lại một đường hương hoả.

Nhưng đáng tiếc là, hương hỏa tuy chưa bị đoạn tuyệt, nhưng truyền thừa lại ném hơn phân nửa, đến thế hệ này của y, đã coi như là lay lắt hơi tàn.

Nếu như không phải Lăng Hư Phong có thiên tư kinh người, chỉ dựa vào một chút nội tình của Kiếm Sào Sơn hiện tại, là vô luận như thế nào cũng không thể tu luyện tới cảnh giới Dung Khí.

Phải biết rằng, dạng tồn tại này cơ hồ đã sắp chạm đến đỉnh điểm thế giới.

"Tiền bối, ngươi cũng đều lợi hại như vậy, đi tìm ta làm gì?" Vương Khung hỏi một câu, đây mới là chuyện hắn quan tâm nhất.

Lăng Hư Phong quét mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt ngưng lại, khẽ cười nói: "Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng hẳn đã rơi vào trong tay của ngươi!?"

Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng là chí bảo của Thiên Vương Môn, nói đến lịch sử nguồn gốc, Thiên Vương Môn lâu đời hơn Kiếm Sào Sơn rất nhiều.

Món chí bảo này được truyền thừa qua nhiều thời đại, hương hỏa không dứt, đã sớm sinh ra linh tính, nếu không trước kia Hoắc Pháp Vương cũng không có khả năng hưng sư động chúng như vậy, bỏ ra đại giới cực lớn tiêu diệt Thiên Vương Môn, hơn phân nửa chính là vì món chí bảo này.

Hôm đó, trên Sơ Vương Tế, Vương Khung cũng là mượn nhờ món chí bảo này, kết nối với, dựa vào lực lượng còn sót lại của Thiên Vương Sơn mới có thể ngăn trở cao thủ Quang Minh Điện, giết ra khỏi vòng vây.

Hiện nay, Lăng Hư Phong mở miệng liền đề cập tới Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, chuyện này khiến cho thần kinh của hắn căng cứng trong giây lát.

"Quả nhiên là không có chuyện tốt!" Vương Khung xoay chuyển tâm niệm, suy nghĩ cách thoát thân.

Phải biết rằng, đối phương chính là cao thủ cảnh giới Dung Khí, âm mưu tính toán bình thường căn bản không có tác dụng, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, giở trò khôn vặt chính là tìm chết.

Nếu như Đại Địa Viêm Lân Mãng vẫn còn, có lẽ là còn có thể đấu một trận, hết lần này tới lần khác đầu súc sinh này không biết rõ đã trốn ở nơi nào tiến hóa.

"Ngươi thật sự giống như còn có một đầu Đại Địa Viêm Lân Mãng...yêu thú được nuôi dưỡng đến cảnh giới Dung Khí cũng không thấy

nhiều, không ngại thì cứ thả nó ra chơi đùa một chút..." Lăng Hư Phong đột nhiên nói.

"Con bà nó, tên gia hoả này có thể nhìn xuyên tâm tư của ta?"

Vương Khung giật nảy cả mình, kinh nghi nhìn Lăng Hư Phong, Lăng Hư Phong mỉm cười nói: "Tiểu tử, con đường của ngươi còn dài mà!"

Nói đến đây, Lăng Hư Phong có một chút dừng lại, y khoát tay, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh tiểu kiếm.

Chương 451

Thanh kiếm này phảng phất như ngưng đúc mà thành từ máu thịt của y, như là một phần của thân thể y, cao ba tấc dài ba thước, chỗ chuôi kiếm có một con mắt nhắm chặt.

Tiểu kiếm kỳ lạ như vậy, Vương Khung chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng hắn chỉ nhìn thoáng qua, Hỏa Chủng trong cơ thể liền nhấp nháy mạnh mẽ, cảm thấy khó chịu theo bản năng.

"cCảnh giới Dung Khí cũng có phân chia mạnh yếu, sự chênh lệch lớn đến mức nó thậm chí tương đương với việc người bình thường đối mặt với cường giả cảnh giới Bổ Nguyên." Lăng Hư Phong vuốt vuốt tiểu kiếm trong tay, đột nhiên nói.

"Khoa trương như vậy?" Vương Khung ngơ ngác, có một chút không dám tin tưởng.

Người bình thường đối mặt với tu sĩ cảnh giới Hỏa Chủng cũng đều yếu đến mức không chịu nổi một kích, chỉ có thể mặc cho đối phương nhào nặn, chớ đừng nói chi là đối mặt với cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ.

Cảnh giới Dung Khí là một cảnh giới lớn, đã đều ở vào cảnh giới giống nhau, chênh lệch hẳn là có hạn.

"Khác biệt rất lớn!" Lăng Hư Phong lắc đầu nói.

"Cảnh giới Dung Khí là luyện chế bản mệnh Viêm Binh, dung hợp với Hỏa Chủng."

"Phương pháp luyện chế, thần hình lạc ấn, độ dung hợp cũng đều trực tiếp quyết định phẩm chất của Hỏa Chủng, thực lực chênh lệch tự nhiên rất lớn." Lăng Hư Phong nói: "Căn cứ vào Viêm Binh mạnh yếu cùng với cùng với độ dung hợp Hỏa Chủng, cảnh giới Dung Khí có thể được chia thành ba tầng thứ lớn."

"Ba tầng thứ lớn?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Cảnh giới Dung Khí có chín tầng, mỗi ba tầng sẽ được phân là một

tầng thứ, phân biệt là Chi Phối Giả, Chưởng Khống Giả cùng với Chúa Tể Giả."

"Chênh lệch ở giữa ba tầng thứ lớn là không thể so sánh nổi, đặc biệt là Chúa Tể Giả, Viêm Binh dị hoá, dựng dục ra hình thái mới, như thể nhân loại ngưng tụ Hỏa Chủng, uy lực cực mạnh, tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của ngươi."

Lăng Hư Phong giải thích một cách tỉ mỉ cho Vương Khung, giống như sư môn truyền đạo, thậm chí còn liệt kê các cường giả cảnh giới Dung Khí nổi danh thiên hạ.

Liền giống như Mục Huyền Tiêu của Mục Vương Thành, tư chất cực cao, được biết đến là cao thủ Mục Vương Thành có hi vọng lĩnh hội cảnh giới Linh Lô nhất, nhưng trên thực tế, y chỉ là Chi Phối Giả mà thôi, khoảng cách so với lĩnh hội Linh Lô còn phải đi trên một con đường rất dài.

Về phần Hắc Kiếm Ma, Hài Khách, Hoàng Kim Vương...những cao thủ trên "danh sách trăm đại dị năng giả" này. Thế nhân đều cho rằng bọn họ đều là cường giả cảnh giới Linh Lô, trên thực tế cũng không phải như thế.

"Không phải là Linh Lô?" Vương Khung nghe đến ngây ngốc.

"Cảnh giới Linh Lô là dễ dàng lĩnh hội như vậy? Cảnh giới này so với ngươi tưởng tượng còn muốn phức tạp hơn...thậm chí có thể nói là cực kỳ phức tạp..." Lăng Hư Phong lắc đầu nói.

Cảnh giới Linh Lô, là cường giả cái thế chân chính sừng sững trên đỉnh thế gian.

Cảnh giới này huyền diệu khó có thể tưởng tượng, mỗi một vị cao thủ đặt chân vào lĩnh vực này đều nhất định trải qua kiếp số, đi ra con đường của riêng mình.

"Những người được gọi là cường giả Linh Lô kia đều là giả, vẫn như cũ chỉ là cảnh giới Dung Khí, chỉ là bọn hắn đã đạt đến tầng thứ Chúa Tể Giả..." Trong mắt Lăng Hư Phong lộ ra thần sắc hướng tới.

"Giả cảnh giới Linh Lô...chuyện này cũng có thể sao! ?" Vương Khung choáng váng.

Hắn vẫn cho rằng những cường giả bên trong truyền thuyết kia đều là cao thủ cảnh giới Linh Lô, đã sớm đứng ở trên đỉnh thế gian.

Nhưng những gì Lăng Hư Phong nói đã phá vỡ nhận biết của hắn.

Những cao thủ cảnh giới Linh Lô được ngoại giới công nhận kia vậy mà vẫn như cũ là cảnh giới Dung Khí, chỉ là đã đạt đến tầng thứ Chúa Tể Giả mà thôi.

Mấu chốt nhất là, những cường giả kia cho tới bây giờ cũng chưa làm sáng tỏ đối với bên ngoài.

"Cảnh giới Linh Lô quá thần bí, dạng tồn tại này dường như không thể tuỳ tiện hành tẩu tại thế gian."

"Vì sao?" Vương Khung lộ ra vẻ cổ quái.

Lăng Hư Phong lắc đầu nói: "Tóm lại ngươi phải biết rằng, vẻn vẹn chỉ là cảnh giới Dung Khí, liền đã đủ khiến cho vô số người tốn hao thời gian cả đời để truy đuổi, về phần Linh Lô...không phải là ngươi có thể tưởng tượng."

"Huống hồ, Chúa Tể Giả cũng cực kỳ hiếm thấy, đối với người bình thường mà nói, Chúa Tể Giả cùng với cường giả cảnh giới Linh Lô cũng không hề khác gì nhau."

Cho dù là Chúa Tể Giả, cũng chính là cả thế gian khó tìm, phượng mao lân giác, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể rình mò đại vị chí cao kia.

Có thể nói, tại thời đại mà cảnh giới Linh Lô cũng hi hữu đến cơ hồ khó tìm như hiện tại, Chúa Tể Giả cơ hồ đã chính là chiến lực đỉnh tiêm của một phương thế lực.

Đặc biệt là dạng cường giả như La Sinh Sát Kiếm, cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng tám, ở bên trong Chúa Tể Giả cũng đều được tính là tồn tại khủng bố.

Vương Khung nghe đến mức sửng sốt, trước đó hắn cũng không có tiếp xúc với cảnh giới tu hành cao như vậy.

Hắn không ngờ được, cảnh giới Dung Khí lại còn có nhiều môn đạo như vậy, ba tầng thứ lớn, ở giữa lẫn nhau như cách biệt một trời một vực.

Chi Phối Giả chỉ là Viêm Binh dung hợp sơ bộ với thần hình lạc ấn, đề thăng năng lực cùng với uy lực Hỏa Chủng, có thể phi thiên độn địa.

Chưởng Khống Giả thì là triệt để dung hợp Viêm Binh cùng với Hỏa Chủng, không phân khác biệt, như là một bộ phận của thân thể, tương đương với khiến cho Hỏa Chủng tiến hóa.

Chúa Tể Giả, Hỏa Chủng tiến hóa đến điểm tới hạn, thúc đẩy Viêm Binh sinh trưởng, sinh ra hình thái mới cùng với lực lượng.

Đây mới thực sự là sáng tạo ra lực lượng thuộc về mình, chúa tể hết thảy, nắm giữ Linh Lô rèn đúc thiên địa, lĩnh hội hư thực tạo hoá.

Chương 452

"Hiện tại ngươi hẳn đã biết rõ, Đại Địa Viêm Linh Mãng của ngươi ở trước mặt ta chỉ là côn trùng, nhấc chân liền có thể giẫm chết." Lăng Hư Phong cười nói.

"Tiền bối, không biết ngươi đang ở...cảnh giới gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Chưởng Khống Giả!"

Vương Khung nhếch miệng, hắn phát hiện ra chính mình thực sự đã quá ngây thơ.

Chiếu theo lời mà Lăng Hư Phong nói, Đại Địa Viêm Lân Mãng cũng chỉ là tầng thứ Chi Phối Giả, mà người ta lại là Chưởng Khống Giả hàng thật giá thật, chênh lệch lớn, không thể đong đếm.

Hắn ngay cả một tia hi vọng sau cùng cũng đều đánh mất.

"Tiểu tử, ngươi cũng không cần sợ, ta đến là để tặng cho ngươi một phen tạo hoá." Lăng Hư Phong nói thẳng.

"Tạo hoá? Tạo hoá gì?" Vương Khung hỏi.

"Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng là dị bảo thượng cổ, lực lượng của nó mặc dù đã triệt để mất đi, nhưng chỗ trân quý nhất của kiện bảo bối này là bản thân nó."

"Bản thân nó? Có ý tứ gì?" Vương Khung nghi ngờ nói.

Ánh mắt của Lăng Hư Phong biến ảo, giảm thấp thanh âm nói: "Bên trong bí lục còn sót lại của Kiếm Sào Sơn chúng ta có một đoạn ghi chép, ở phía trên chính là lai lịch của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng."

Căn cứ vào ghi chép bên trong bí lục còn sót lại của Kiếm Sào Sơn, nhân loại sau khi sinh ra ngọn Hỏa Chủng đầu tiên, trong một khoảng thời gian ngắn cũng chưa có sáng tạo ra pháp môn tu hành Hỏa Chủng.

Tuy nhiên Hỏa Chủng vẫn truyền bá ra ở trong nhân loại.

"Truyền bá ra?" Vương Khung không nhịn được động dung, lộ ra dị sắc.

Đây là ý gì? Không có phương pháp tu hành thì làm sao có thể truyền bá?

"Đó chính là mượn lửa, lấy lửa từ nguồn lửa, nhen nhóm ngọn lửa mới." Lăng Hư Phong suy tư, dùng một hình tượng để ví von.

"Làm như vậy cũng có thể?" Vương Khung không khỏi sửng sốt.

Lấy lửa từ bên trong Hỏa Chủng của người khác, từ đó nhen nhóm Hỏa Chủng của bản thân, loại phương pháp này mà cũng có thể làm được? Quá trực tiếp đi!

Phải biết rằng cái gọi là Hỏa Chủng, cũng không phải là lửa thật sự.

"Có thể, nhưng cần môi giới." Lăng Kiếm trầm giọng nói: "Loại môi giới đó cực kỳ thần bí, cũng cực kỳ đặc thù, dường như trời sinh liền phù hợp với lực lượng Hỏa Chủng."

"Lúc đó, tiên hiền nhân loại tìm được tổng cộng bảy loại vật chất, có thể truyền bá Hỏa Chủng, một trong số đó chính là một loại đất đá đặc thù."

"Tiền bối, ý của ngươi là..." Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, mơ hồ có suy đoán.

Lăng Hư Phong điểm gật đầu, nói: "Ngươi đoán không sai, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng chính là dùng loại đất đá đó luyện chế mà thành, nếu không thì làm sao có thể trở thành bảo vật trấn phái của Thiên Vương Môn, truyền thừa cho đến nay vẫn bất diệt?"

"Bằng không mà nói, Hoắc Pháp Vương làm sao lại không tiếc làm to chuyện, hưng binh động chúng, dùng món bảo vật này luyện chế Thiên Vương Pháp Thần Thai."

"Ngươi ngay cả Thiên Vương Pháp Thần Thai cũng đều biết?"

Vương Khung nghi ngờ nhìn Lăng Hư Phong, chỉ cảm thấy vị đại lão này trở nên vô cùng thần bí, hoàn toàn không giống như là truyền nhân của một tông môn nghèo túng.

Thiên Vương Pháp Thần Thai là tuyệt mật của Quang Minh Điện.

Nếu như nói đối phương thông qua Sơ Vương Tế đại loạn, Thiên Vương Sơn sụp đổ suy đoán ra Thiên Vương Pháp Thần xuất thế, cuối cùng rơi vào trong tay hắn, Vương Khung còn có thể lý giải.

Nhưng sự tồn tại của Thiên Vương Pháp Thần Thai, liền ngay cả

Quang Minh Học Cung cũng không biết, Lăng Hư Phong vậy mà lại biết rõ?

Chẳng lẽ tổ sư của đối phương lợi hại như vậy, đã sớm nhìn thấu kế hoạch của Quang Minh Điện, đồng thời truyền lại cho thế hệ sau?

Vương Khung có một chút hoài nghi, hắn hiện tại thậm chí cảm thấy đối phương gặp phải hắn ở bên trong Phế Thổ cũng đều không phải cái gì gọi là trùng hợp.

Lăng Hư Phong không biết ý nghĩ trong nội tâm của Vương Khung, khẽ cười nói: "Ngươi phá hư mưu đồ ba ngàn năm của Quang Minh Điện...ta có thể chắc chắn với ngươi một điều, chỉ cần ngươi dám đi ra khỏi Phế Thổ, lộ cái đầu ra, tất nhiên sẽ bị Quang Minh Điện truy sát điên cuồng."

Đối với câu nói này, Vương Khung tin tưởng không thể nghi ngờ.

Bởi vì hắn không chỉ phá hư Thiên Vương Pháp Thân Thai sinh ra, giết cao thủ Quang Minh Điện, liền ngay cả tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố cũng đều bị hắn lấy đi.

Phải biết rằng, đó chính là di sản của Lâm La Thiên, là bảo tàng chí cao mà các phương thế lực điên cuồng tranh đoạt.

Liền ngay cả Hoắc Pháp Vương luyện chế Thiên Vương Pháp Thân Thai cũng đều là vì Thiên Khải Bảo Khố.

Mà hiện nay tín vật có thể tiến vào tòa bảo khố này lại rơi vào trong tay Vương Khung.

Đừng nói là giết hắn, nếu như có thể, Quang Minh Điện liền ngay cả mộ tổ của Vương Khung cũng đều muốn đào lên. Đương nhiên, Vương Khung sẽ không có khả năng nói cho Lăng Hư Phong, hắn cũng không tin đối phương ngay cả chuyện này cũng đều biết.

"Ta có thể trợ giúp ngươi khôi phục lực lượng của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng." Lăng Hư Phong rốt cuộc cũng nói ra mục đích lần này.

Vương Khung nghe thế, trái tim bỗng nhiên đập mạnh.

Trong truyền thuyết, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng nắm giữ lực lượng bất khả tư nghị, chỉ cần quan tưởng cúng bái ngày đêm, liền có thể ngưng tụ Hỏa Chủng.

Đối với người bình thường mà nói, xác suất ngưng tụ Hỏa Chủng vẫn như cũ rất thấp, trong vạn người mới được một.

Một khi Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng khôi phục lực lượng, Đồ Thần Công Hội mới thật sự nắm giữ vốn liếng đặt chân trên thế gian, đến lúc đó, không ngừng có máu mới được bơm vào, xác suất thiên tài đản sinh sẽ còn cao hơn Quang Minh Học Cung gấp trăm lần, nghìn lần, thậm chí là vạn lần.

Cho dù đạt là đến độ cao như Thiên Vương Môn trước kia, có địa vị ngang với Quang Minh Điện cũng không phải là không thể được.

Ngoài ra, nghe nói các đời cao thủ Thiên Vương Môn, đều là mượn nhờ bức tượng đá này để thăng tu vi, cường hóa lực lượng Hỏa Chủng.

Chương 453

"Tiền bối, ngươi định làm gì?" Vương Khung hỏi.

Chỉ có kẻ ngốc mới tin vào loại sự tình vẽ bánh nướng này.

"Tổ sư đầu tiên của Kiếm Sào Sơn chúng ta là hoàng tộc Đại Hạ, Hạ Hoàng triều bất đồng cùng với Tần Hoàng triều, Hạ Hoàng triều kế thừa văn minh cùng với truyền thừa nhân loại cổ lão, nắm giữ bí pháp tế tự thần minh." Lăng Hư Phong trịnh trọng nói: "Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng đã sinh ra linh tính, chỉ cần chiếu theo cổ pháp bí truyền tế tự cung phụng, liền có thể khiến cho nó dần dần khôi phục lực lượng."

Nói xong, Lăng Hư Phong cười nói: "Tiểu tử, ngươi coi như có vận khí không tệ, trong thiên hạ, không có bất kỳ chỗ nào thích hợp tế tự Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng hơn so với Phế Thổ."

"Vì sao?" Vương Khung hỏi.

"Bởi vì nơi này có đồ vật tế tự cao nhất cấp." Lăng Hư Phong nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, không có hảo ý cười nói.

"Không phải ngươi muốn nói..."

"Thịt yêu thú đã tịnh hóa!" Lăng Hư Phong khẽ gật đầu.

"..."

Vương Khung sửng sốt.

Trong khoảnh khắc, vô số điểm sáng hiện lên trong tâm trí hắn, hô ứng lẫn nhau, dường như còn thiếu một thứ cốt yếu để kết nối mọi thứ với nhau.

"Ở dưới tình huống bình thường, cho dù ta thi triển bí pháp, ít nhất cũng phải cần trăm năm thời gian, mới có thể khiến cho Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng khôi phục nguyên khí..." Lăng Hư Phong nói: "Nhưng tại Phế Thổ, nắm giữ thịt yêu thú đã tịnh hóa, liền có thể đạt được mong muốn trong thời gian ngắn nhất."

"Ngắn cỡ nào?" Vương Khung hỏi.

"Như vậy liền phải nhìn xem ngươi có bao nhiêu thịt yêu thú đã tịnh

hóa." Lăng Hư Phong đánh giá Vương Khung, lộ ra nụ cười.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút: "Tiền bối, ngươi không phải là muốn ta xuất ra thịt yêu thú đó chứ?"

"Nói nhảm, ta cũng đã xuất lực, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta xuất ra cả thịt yêu thú?" Lăng Hư Phong liếc mắt một cái nói: "Kiện bảo bối kia là của ngươi, cũng không phải là của ta."

"Đương nhiên, nếu như ngươi nguyện ý nhường cho ta, ta ngược lại cũng không ngại."

"Tiền bối nói đùa rồi." Vương Khung cười khan nói.

Hắn nhìn ra được, vị đạo chủ Kiếm Sào Sơn này hẳn là mang threo thiện ý mà đến, nếu không bằng vào thực lực của đối phương, nếu thật sự muốn gây bất lợi cho hắn thì đã sớm động thủ, cho dù là một trăm toà Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng cũng có thể lấy được, tuyệt đối sẽ không kiên nhẫn nói chuyện với hắn như thế này.

"Tiền bối hẳn cũng không phải là đi tới đây để làm việc thiện?" Vương Khung hỏi.

Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, nếu như nói bởi vì một chút giao tình trước kia liền đến báo ân, đánh chết Vương Khung cũng không tin.

"Ta cũng không gạt ngươi, ta cần phải mượn nhờ Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng tu luyện, đánh phá ràng buộc, thành tựu Chúa Tể Giả."

Lăng Hư Phong đã đến thời khắc quan trọng nhất, khoảng cách trở thành Chúa Tể Giả chỉ chênh lệch có nửa bước, chỉ cần vượt qua, y liền có thể tiêu diêu thế gian, trở thành một trong những tồn tại đứng đầu nhất.

Tại Phế Thổ, chỉ có Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng là có thể trợ giúp y đạt được mong muốn, y cùng với Vương Khung đều là có nhu cầu riêng.

Trong lòng Vương Khung nóng lên, không nói đến việc có thể khôi phục lực lượng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, vẻn vẹn chỉ là có thể có được một vị Chưởng Khống Giả tọa trấn, hắn liền kiếm đầy bồn đầy bát, ít nhất là hàng thịt số 73 cũng nắm giữ vũ lực tuyệt đối có thể chấn nhiếp các phương.

Chuyện này so với bất kỳ bảo vật phòng ngự nào cũng đều hữu hiệu hơn.

"Được, thành giao!" Vương Khung nhanh chóng đáp ứng.

Cuộc mua bán này nhìn như thế nào cũng đều có lời.

"Ngươi hãy an bài cho ta một chỗ ở, từ hôm nay trở đi, ta sẽ luyện đúc linh vị, tế tự tượng thần cho ngươi." Lăng Hư Phong dặn dò.

Muốn tế luyện lại Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng là cực kỳ phiền phức, cần rất nhiều bảo vật, thậm chí là phải vận dụng vốn liếng còn sót lại của Kiếm Sào Sơn.

Cũng may chuyện này có quan hệ đến bản thân Lăng Hư Phong, y cũng không so đo, chỉ là thịt yêu thú cần Vương Khung cung ứng.

Trước đó y đã nói, đây là một cái hang không đáy, thịt yêu thú cấp một là không được, ít nhất cũng phải là thịt yêu thú cấp hai mới được.

Đối với chuyện này, Vương Khung đã không có chỗ trống để đổi ý, chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

"Tiền bối, vừa rồi ngươi nói Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng có thể mượn lửa, như vậy có thể nhen nhóm Hỏa Chủng đã dập tắt hay không?" Vương Khung đột nhiên hỏi một câu.

"Về mặt lý thuyết thì có thể." Lăng Hư Phong khẽ gật đầu.

"Nếu như ta lợi dụng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng để mượn lửa của Hỏa Chủng màu đen, dùng để nhen nhóm Hỏa Chủng ban đầu..."

Vào lúc này, trong lòng Vương Khung cuồng loạn, sinh ra một ý tưởng kỳ quái.

Trong vòng nửa tháng, hàng thịt số 73 điên cuồng khuếch trương, thế lực mới nổi có danh hiệu cực kỳ quái đản này nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Với sự hỗ trợ của tài nguyên Đao Hà Cổ Bảo, quy mô tổng bộ của hắn tăng thêm ba lần, Dương Kỳ thông qua các con đường khác nhau mua một lượng lớn kiến trúc phòng ngự cùng với vũ khí hạng nặng.

Ngoài ra, Hình Ngục tự thân xuất mã, mời chào cao thủ các phương.

Hiện nay hàng thịt số 73 nắm giữ 365 vị cao thủ cảnh giới Hỏa Chủng, xuống 83 vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, 37 vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu, 19 vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy.

Về phần cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, ngoại trừ Hình Ngục, lại có hai người gia nhập, phân biệt gọi là Thiên Cổ Sơn, Lạc Bắc Xuyên, được tính là có giao tình cùng với Hình Ngục.

Có thể nói, hàng thịt số 73 hiện nay là binh cường mã tráng.

Chương 454

Mỗi ngày, Hình Ngục cùng với Dương Kỳ cũng đều sẽ tổ chức nhân mã, đi ra ngoài săn giết yêu thú biến dị.

Mặc dù máu thịt của yêu thú biến dị không thể ăn trực tiếp, nhưng lại có thể bán cho Tận Thế Thành Lũy.

Nơi đó nắm giữ Tịnh Hóa Trì, có thể tịnh hóa hết thảy máu thịt yêu thú biến dị, toàn bộ thịt yêu thú trong Phế Thổ đều sẽ đi qua đó rồi luân chuyển đến các thế lực lớn.

Tuy nhiên, tỉ lệ quy đổi của Tận Thế Thành Lũy cực cao.

Thịt yêu thú cấp một, tỉ lệ quy đổi dao động trong khoảng 10:1 đến 30:1, thịt yêu thú có cảnh giới càng cao hàm lượng sẽ càng nhiều, tỉ lệ quy đổi cũng liền càng cao, nếu như tất cả đều là yêu thú cảnh giới Hỏa Chủng tầng chín, căn bản là 10 cân thịt lây nhiễm đổi được 1 cân thịt tịnh hóa.

Thịt yêu thú cấp hai, tỉ lệ quy đổi từ 30:1 đến 100:1, cũng dao động theo cảnh giới của thịt yêu thú, nếu như tất cả đều là thịt yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, 30 cân thịt lây nhiễm đổi được 1 cân thịt tịnh hóa.

Về phần thịt yêu thú cấp ba, ngược lại là chưa từng nghe nói về giá cả quy đổi cụ thể, dù sao đó cũng là dị bảo hiếm thấy, rất ít lưu thông ở trên thị trường.

Lần này tiêu diệt Đao Hà Cổ Bảo, Vương Khung cũng chỉ thu hoạch chín khối thịt yêu thú cấp ba mà thôi.

Tại Phế Thổ, lưu thông trên thị trường cơ bản đều là thịt yêu thú cấp một, mọi người dùng thịt yêu thú cấp một để làm thức ăn, đồng thời còn dùng để mua bán các loại tài nguyên.

Về phần thịt yêu thú cấp hai, chỉ có mua bảo vật chân chính mới sẽ sử dụng, ví như một ít vũ khí sát thương quy mô lớn, cần thông qua con đường đặc thù, đối với loại bảo bối này, coi như nắm giữ nhiều thịt yêu thú cấp một hơn cũng không mua được.

Bởi vậy bất kể là vì sinh tồn, hay là vì có được chỗ đứng, đều cần phải

liên tục săn giết yêu thú biến dị.

Rất nhiều người đều là bán cho những thế lực ở lân cận đó, giá cả thấp hơn một chút.

Xét cho cùng, Tận Thế Thành Lũy quá xa xôi, đường đi nguy hiểm, huống hồ tiến vào bên trong còn cần giao nạp thịt yêu thú nhất định, trừ phi là đại thế lực, mỗi lần giao dịch đều là mấy chục tấn, nếu không thì được không bù mất.

Hiện nay hàng thịt số 73 nắm giữ tổng cộng 110 vạn cân thịt yêu thú cấp một, 13 vạn cân thịt yêu thú cấp hai, thịt yêu thú lây nhiễm chưa tịnh hóa cũng có hai ~ ba mươi vạn cân.

Ầm ầm! Vào một ngày, bên trong tháp cao màu đen truyền đến một trận dao động đáng sợ, càn quét hàng thịt số 73.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn về phía toà tháp đen cao ngất đứng sừng sững ở trung ương kia, không biết rõ đã phát sinh chuyện gì.

Chỗ đó là nơi Vương Khung tu luyện bế quan, toàn bộ hàng thịt số 73, ngoại trừ hắn ra, không có người nào có thể tùy ý ra vào.

Toà tháp đen này, không chỉ có thể chống cự công kích của yêu thú tầng thứ Chi Phối Giả, ở bên trong cũng cực kỳ xa hoa, phân thành khu luyện công, khu tu dưỡng, khu lĩnh hội, khu đối chiến, khu mô phỏng...vân vân, gian phòng bất đồng đều có công hiệu khác biệt.

Lúc trước, Vương Khung vì mua toà tháp đen này đã tốn hao tổng cộng 30 vạn cân thịt yêu thú cấp một cùng với 5 vạn cân thịt yêu thú cấp hai.

Nửa tháng nay, hắn cùng với Lăng Hư Phong một mực tu luyện ở bên trong tháp đen, tế tự Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng.

"Đã phát sinh chuyện gì? Loại dao động này là..."

"Lão đại đột phá rồi? Không đúng...coi như là đột phá, làm sao lại có khí tức đáng sợ như thế?"

"Ta cảm giác được lực lượng của hắn dường như đã trở nên bất đồng."

Đám người kinh nghi bất định, nhìn tháp đen từ xa, không dám tới gần nửa bước.

Nhóm người Hình Ngục, Thiên Cổ Sơn, Lạc Bắc Xuyên cùng với Dương Kỳ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi kinh nghi.

Bọn hắn là người thân cận nhất với Vương Khung, cũng hiểu rõ nhất đối với khí tức của hắn.

Lúc này, khí tức phát ra bên trong tháp đen có bất đồng rất lớn so với dĩ vãng, thần bí nguyên thủy, u mê tự nhiên, như thần linh cổ lão, không giống như sinh linh nhân gian.

Ông! Tại tầng cao nhất tháp đen, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng được cung phụng ở trên cùng đại điện, hương hỏa lượn lờ trước người, bên trong một chiếc đỉnh nhỏ ba chân màu đỏ thẫm hiện ra khí lưu mờ mịt.

Hương hỏa bốc lên, giống như dây lụa quấn quanh ở chung quanh tượng đá.

Bên trong một cái hũ lớn, đặt vào từng khối thịt yêu thú trong suốt sáng long lanh, dường như đang bốc cháy, hóa thành sương mù, bị bảo châu màu đỏ treo phía trên đỉnh đầu Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng hấp thu.

Bảo châu màu đỏ kia giống như đan hà cuồn cuộn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như máu, hòa vào bức tượng đá.

Trải qua nửa tháng tẩy luyện thuế biến, Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng dần dần xảy ra biến hóa, sau lưng mơ hồ hiện ra một vầng sáng như có như không, giống như một chiếc vương miện thần thánh cổ xưa.

Nghiệp hỏa tượng đá cầm trong tay cũng có một tia chấn động.

Cỗ dao động này cực kỳ huyền diệu, sinh ra cộng minh cùng với Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể Vương Khung.

Cộng minh như này, giống như thiên địa hô hấp, khiến cho chân nguyên trong toàn thân hắn máu thịt cũng đều bị kích hoạt, mỗi một lần hô hấp cũng đều đang kích thích các đại huyệt khiếu trên toàn thân, ngay cả xương cột sống cũng đều xương đầu rồng, nổ vang không ngớt, phóng xuất ra vật chất thần bí, tẩm bổ Hỏa Chủng.

Ầm ầm! Vào một ngày, huyền công của Vương Khung đại thành, rốt cuộc cũng thăng hoa tới cực điểm, bước ra một bước then chốt.

Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, giống như mặt trời mọc, ánh lửa phía ngoài nhất diễn hóa, dựng dục ra tầng thứ tám.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám!

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng đột phá cảnh giới, đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám.

Chương 455

Nhục thân của hắn lại cô đọng một lần nữa, biến thành cường đại vô song, mật độ làn da bỗng nhiên đề thăng, thủy hỏa khó xâm, mỗi một tấc cơ bắp đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, như núi lửa ngủ đông, động mà thâm tàng, ẩn mà không phát.

Cùng lúc đó, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung bỗng nhiên tăng vọt, như núi thét biển gầm, thậm chí mơ hồ có âm thanh lôi đình.

"Quả nhiên đã trở nên bất đồng." Vương Khung cảm thụ được sự biến hóa của thân thể, không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, chân nguyên của hắn cơ hồ tăng vọt gấp năm lần không thôi.

Hiện nay nếu như lại đối mặt với cao thủ như bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, Long Lực Kỳ, tuyệt đối sẽ không chật vật giống như ngày hôm đó, liền ngay cả Chấn Thiên Bổng cũng đều có thể miễn cưỡng khống chế, sẽ không lọt vào phản phệ, bị hút khô trong giây lát.

"Phương pháp tu luyện của ngươi thực sự rất cổ quái." Lăng Hư Phong nhìn chằm chằm Vương Khung, lộ ra quỷ thần sắc dị.

Y tân tân khổ khổ tế luyện Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, lực lượng tích lũy hơn nửa tháng lại bị Vương Khung hút khô trong một buổi, vậy mà cũng chỉ giúp đỡ đề thăng một tầng tiểu cảnh giới mà thôi.

Phải biết rằng, thần lực như này, cơ hồ có thể lăng không tạo ra một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên.

"Ngươi tu luyện cổ kinh truyền thế? Không đúng, coi như là cổ kinh truyền thế, khẩu vị cũng sẽ không lớn đến như vậy." Lăng Hư Phong lộ ra vẻ mặt cổ quái nói.

Nửa tháng này, Vương Khung không chỉ hấp thu lực lượng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, liền ngay cả chín khối thịt yêu thú cấp ba kia cũng đều bị hắn thôn phệ luyện hóa.

Ngoài ra, còn có rất nhiều dị bảo Kiếm Sào Sơn của y.

Thân thể của Vương Khung như thể là động sâu không đáy, nuốt chửng tiêu diệt hết thảy, luyện hóa hết thảy, dung hợp hết thảy.

Như vậy mà chỉ mới có thể đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, mức tiêu hao này quả thực nghe rợn cả người.

"Dạng thể chất như ngươi ngược lại là có một chút giống...Hung Thiết!?" Lăng Hư Phong lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

"Hung Thiết là người nào?" Vương Khung hỏi.

"Một trong Thập Nhị Vương Tọa!"

Hung Thiết, một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Là cao thủ cái thế nổi danh cùng với Hắc Nhận, Thần Cương, Thiên Nha, Vong Linh, Đại Kiếm.

Những cái khác đều không cần nói, vẻn vẹn chỉ là cái danh hiệu Thập Nhị Vương Tọa này liền khiến cho Vương Khung sinh ra sợ hãi.

Đối với thế nhân mà nói, Thập Nhị Vương Tọa là một trong số những toà núi lớn mà thời đại này không thể vượt qua, mạnh như Tần Hoàng, trước kia cũng đã từng là thành viên của cái tổ chức này.

Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một vị thành viên đều độc nhất vô nhị, có được truyền kỳ cùng với cơ duyên của chính mình.

Hung Thiết cũng không ngoại lệ.

Vị đại lão này được xưng là lực lượng đệ nhất bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Thể chất của y cực kỳ đặc biệt, như mắt biển hố trời, có thể nuốt chửng tiêu diệt vạn vật, dung hợp chư pháp, hóa thành chất dinh dưỡng của chính mình, không ngừng trưởng thành.

Nghe nói, tài nguyên y tiêu hao từ lúc bắt đầu tu luyện đến nay liền có thể chế tạo ra hơn 100 vị cao thủ cảnh giới Linh Lô.

Mặc dù cao thủ cảnh giới Linh Lô là không thể sản xuất hàng loạt, nhưng từ đây cũng có thể nhìn ra thể chất của Hung Thiết đúng là cực kỳ đặc thù.

Thậm chí, trước kia y vì đột phá cảnh giới, đã đi tìm kiếm di tích hoàng

lăng Đại Hạ, xâm nhập vào trong đó, dùng thủ đoạn bá thiên tuyệt địa mạnh mẽ đoạt lấy bảo vật trong đó.

Thậm chí, y đã từng đi dọc theo Táng Viêm Hà, đặt chân vào cấm khu, tìm kiếm tài nguyên, chỉ vì thỏa mãn nhu cầu của thân thể, khỏa lấp cảm giác đói bụng luôn luôn làm phiền y kia.

Sự đặc thù của Hung Thiết tạo nên sự cường đại của y.

Cái gọi là lực lượng đệ nhất, cũng không phải là lời nói xuông.

Trước kia, Hung Thiết đích thân đi tới Quang Minh Điện, dời đến mười ba tòa Linh Sơn, coi mặt đất như bàn cờ, ngồi đàm đạo cùng với một đám cao thủ, khí phách mạnh che đậy quần tinh, lực lượng mạnh mẽ có một không hai.

"Quá lợi hại!" Vương Khung không nhịn được nói.

Loại thủ đoạn này, so với những chiêu thức khác còn khủng bố khoa trương hơn nhiều, dùng lực lượng của một người, rung chuyển trời đất, thậm chí có thể đối đầu trực diện với Quang Minh Điện.

Đây mới thực sự là xuất trần tuyệt thế.

"Ngươi có chút tương tự với y, đều là hang không đáy." Lăng Hư Phong nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới.

Chiếu theo dạng thể chất này của Vương Khung, muốn đạp vào cảnh giới Dung Khí, độ khó cơ hồ là gấp mấy chục lần những người khác, thậm chí là gấp trăm lần.

Không nói đến tích lũy và tài nguyên cần thiết, vẻn vẹn chỉ là Viêm Binh liền đã là một bài toán khó.

Phải biết rằng, cái gọi là cảnh giới Dung Khí, vốn chính là Hỏa Chủng thuế biến, quá mức cường đại, cần dung hợp Viêm Binh để trấn áp, từ đó vững bước tiến hóa, đề thăng tầng thứ sinh mệnh.

Dạng người giống như Hung Thiết cùng với Vương Khung, Hỏa Chủng của bọn hắn thâm bất khả trắc, năng lượng cần thiết là gấp trăm lần thường nhân, Viêm Binh bình thường căn bản không trấn áp được, cũng không thể dung hợp.

"Ta cũng rất buồn rầu." Vương Khung chỉ có thể cười khổ.

Hỏa Chủng màu đen vốn là không giống như bình thường, lại thêm hắn tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công" còn có lộ tuyến hành công thần bí, trong lúc vô hình đã đúc ra căn cơ không thể đo lường.

Hiện nay, mỗi khi hắn đề thăng một tiểu cảnh giới, thực lực cũng đều sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng cũng cần phải tiêu hao một lượng tài nguyên khổng lồ.

Chương 456

"Thịt yêu thú cấp hai dự trữ của ngươi đã sắp thấy đáy, quá trình cung phụng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng là không có thể ngắt quãng, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc." Lăng Hư Phong nhắc nhở.

Vì tế luyện lại Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, khiến cho nó khôi phục linh tính ngày xưa, Lăng Hư Phong đã làm việc cả ngày lẫn đêm, cơ hồ nửa bước cũng đều không có rời khỏi tháp đen.

Vương Khung cũng biết tầm quan trọng của thịt yêu thú cấp hai đối với Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, đây là tế phẩm không thể thiếu.

Món bảo vật này không chỉ có quan hệ đến tương lai của Đồ Thần Công Hội, thậm chí còn quan hệ đến việc hắn có thể dấy lên Hoả Chủng một lần nữa hay không.

Bởi vậy, những ngày này, Vương Khung đều đang điều động tài nguyên, trước tiên xuất ra thịt yêu thú lây nhiễm và với thịt yêu thú cấp một trao đổi cùng với các thế lực khác.

Mặc dù giá cả hơi cao một chút, nhưng ngược lại là có thể cam đoan cung ứng đầy đủ tế phẩm cho Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng ở trong một thời gian ngắn.

"Đây không phải là kế lâu dài." Lăng Hư Phong thản nhiên nói.

Tài nguyên trong tay Vương Khung trước giờ đều là đoạt được từ trong tay Đao Hà Cổ Bảo cùng với các thế lực rải rác.

Một khi hao hết, liền không còn nguồn bổ sung, hắn cũng không thể lại đi tiêu diệt các thế lực khác, cây to đón gió, tất nhiên sẽ dẫn tới trả thù điên cuồng.

"Ta ngược lại là có một cái kế hoạch, nếu như thành công, nói không chừng có thể nuốt chửng được một nửa Phế Thổ." Vương Khung đảo mắt, trầm giọng nói.

Lăng Hư Phong sửng sốt một chút, chợt nghi ngờ nhìn về phía Vương Khung: "Ngươi có phải điên rồi hay không? Nuốt chửng một nửa Phế Thổ?

Chuyện này sao có khả năng?"

Thân là đạo chủ Kiếm Sào Sơn, Chưởng Khống Giả hàng thật giá thật, trong mắt y, lời nói của Vương Khung không chỉ điên cuồng, hơn nữa còn vô tri.

Phế Thổ tồn tại nhiều năm như vậy, tự nhiên có quy tắc riêng.

Tận Thế Thành Lũy cao cao tại thượng, siêu nhiên thế ngoại, nắm giữ Tịnh Hóa Trì, cũng chính là toàn bộ mệnh mạch của Phế Thổ, bọn hắn thậm chí không cần đi tranh, liền có thể xác định địa vị chí cao vô thượng, độc nhất vô nhị.

Từ đó ở phía dưới, chính là mười ba đại thế lực cao cấp, ví như Quang Minh Điện, Nguyệt Lang Hồ, Hắc Bạch Cung, vân vân.

Bọn hắn tuân theo các quy tắc nhất định, nắm giữ lực lượng cường đại, ở dưới tình huống bình thường sẽ rất ít can thiệp vào sự tình Phế Thổ.

Xuống phía dưới nữa chính là bảy mươi hai đại thế lực trung cấp, phân bố khắp Phế Thổ, bọn hắn mới là nhân vật chính trên sân khấu này, sinh tồn, tranh đấu, chém giết, tu hành, cát cứ...

Hết thảy hết thảy, đều không thể thiếu thân ảnh của thế lực trung cấp, bọn hắn chi phối vận mệnh của các sinh linh sinh tồn ở trên vùng đất này.

Về phần những thế lực sơ cấp khó mà đếm hết kia, chỉ là quân cờ trong tay những thế lực trung cấp này mà thôi.

Như thể Đao Hà Cổ Bảo, muốn diệt liền diệt, sẽ lập tức có thế lực sơ cấp mới hưng khởi, tiến hành thay thế, căn bản cũng không có ai quan tâm đến sinh tử của bọn hắn.

Phế Thổ tồn tại nhiều năm như vậy, vẫn luôn là dạng cục diện này, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể phá vỡ.

Vương Khung chỉ mới đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, ngay cả cảnh giới Dung Khí cũng đều không phải, vậy mà liền tuyên bố muốn nuốt chửng một nửa Phế Thổ?

Đây cũng không phải là dùng hai chữ điên cuồng liền có thể hình dung.

Lăng Hư Phong thậm chí còn hoài nghi Vương Khung cũng không biết

chính mình đang nói cái gì.

"Kỳ thực..." Vương Khung đang muốn nói chuyện.

Đột nhiên, một tràng tiếng chuông dồn dập vang vọng, chấn động toàn bộ hàng thịt số 73.

"Có người xông vào phạm vi thế lực của chúng ta! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Quả nhiên, kẻ nên đến vẫn sẽ đến.

"Tiểu tử, hãy cẩn thận." Lăng Hư Phong thản nhiên căn dặn một câu, liền vùi lực chú ý vào phía trên Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng.

...

Trước cánh cổng lớn làm bằng kim loại màu đỏ, vũ khí hạng nặng chung quanh chậm rãi vận chuyển, như lâm đại địch.

Bụi mù mịt khắp trời, một nhóm nhân mã khí thế hùng hổ, vây quanh hàng thịt số 73, khoảng chừng trăm người, vậy mà tất cả đều là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên.

Phanh! Một loạt tiếng vang nặng nề chấn động.

Thiên Cổ Sơn bay ngược trở về như một túi vải rách, máu me khắp người, nặng nề rơi trên mặt đất, nửa người biến thành cứng ngắc, huyết dịch cũng đều bắt đầu ngưng kết.

"Một cái thế lực sơ cấp nho nhỏ, cũng dám làm càn ở trước mặt Dạ Vương Thuyền chúng ta?"

Một vị nam nhân thô kệch đi ra, mặt đầy râu quai nón, trên ngực lộ ra một vết sẹo thập tự thật sâu, khí tức lăng lệ kinh người, phóng thích ra không một chút kiêng kỵ.

"Ta đánh với ngươi." Lạc Bắc Xuyên cắn răng nói.

Tại hàng thịt số 73, y chỉ thua ở tay cường giả cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám Hình Ngục.

Lúc này cường địch đánh tới cửa, y tự nhiên không thể lùi bước, cũng coi như bày tỏ một chút lòng trung thành.

"Ngươi không phải là đối thủ của gã, để ta tới." Hình Ngục lộ ra sắc

mặt lạnh lùng, bước ra một bước.

"Lại có một kẻ tới chịu chết." Đại hán râu quai nón cười lạnh nói.

"Ngươi đang nói chính ngươi?"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai gã.

Ở phía trước hàng thịt số 73, giọng nói lạnh lùng như binh đao giao thoa, vang lên ở bên tai mọi người.

Đại hán râu quai nón đột nhiên biến sắc, bỗng nhiên quay đầu, đao phong màu đen cũng đã rơi ở trên cổ gã.

Vào giờ phút này, gã mới có thể trông thấy một người trẻ tuổi không biết từ lúc nào đã như quỷ mị xuất hiện ở phía sau gã, con ngươi băng lãnh kia giống như dã thú, dưới ánh mắt không một gợn sóng ẩn tàng hung lệ.

Loại ánh mắt này khiến cho gã cũng không nhịn được trở nên run rẩy.

Chương 457

"Lão đại..."

"Thủ lĩnh!"

"Ngươi...từ khi nào?" Đại hán râu quai nón nhúc nhích yết hầu, mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trên trán, con ngươi rung động.

Chân nguyên trong cơ thể của gã vận chuyển theo bản năng.

"Bá Hãn!"

Đúng lúc này, một tiếng khẽ kêu truyền đến, ngăn cản gã.

Ánh mắt của Vương Khung liếc xéo, thủ lĩnh của đoàn người này là một vị nữ tử, không son phấn nhưng vẫn rạng rỡ, dáng người thon dài ngồi ở trên lưng dị thú, càng lộ ra tư thế oai hùng bất phàm.

Tô Thanh Hòa, vị cao thủ Dạ Vương Thuyền này nhíu mày, không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

Coi như là nàng, cũng đều không nhìn thấy rõ Vương Khung là xuất hiện sau lưng Bá Hãn như thế nào, nhưng có một chút nàng có thể xác định, nếu như lúc này vọng động, Bá Hãn tất nhiên sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

"Mỹ nữ, ngươi rất thông minh, biết rõ làm như thế nào để bảo trụ mạng chó cho thủ hạ của ngươi." Vương Khung thờ ơ nói.

Bàn tay hắn khẽ động, chậm rãi thu hồi Hắc Long Đao từ trên cổ đại hán râu quai nón, xúc cảm lạnh lẽo kia khiến cho gã ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tô Thanh Hòa nhìn Vương Khung, lộ ra một vệt dị sắc.

Không thể nghi ngờ, nam nhân này chính là thủ lĩnh của hàng thịt số 73 vừa mới xuất hiện gần đây.

Nàng không ngờ được, đối phương là trẻ tuổi như vậy, hơn nữa từ đầu đến cuối, nàng cũng đều không thể nhìn thấu Vương Khung, trên người nam nhân này dường như cất giấu một loại khí tức thần bí, ngăn cản ánh mắt thăm dò của nàng.

Ông! Vương Khung cắm Hắc Long Đao vào trong vỏ, đại hán râu quai

nón mới có thể thở phào một hơi, đồng thời nheo hai mắt lại, lộ ra một vệt sát ý.

"Tiểu tử, coi như ngươi thức thời." Đại hán râu quai nón cười lạnh nói.

Lúc này, cao thủ Dạ Vương Thuyền cũng lộ ra ý cười nhẹ nhõm hung tàn, coi như thực lực của bản thân lợi hại thì lại như thế nào? Bọn hắn chính là đại biểu cho Dạ Vương Thuyền, một trong 72 đại thế lực trung cấp tại Phế Thổ, địa vị cao quý cỡ nào?

Đừng nói là dạng thế lực sơ cấp nho nhỏ này, cho dù là các thế lực trung cấp khác cũng phải né tránh ba phần?

Tên tiểu quỷ trước mặt này ngược lại là biết rõ tiến thối, bằng không mà nói, cái gọi là hàng thịt số 73 này sợ rằng sẽ trở thành thế lực có thời gian tồn tại ngắn nhất trong lịch sử Phế Thổ.

"Đại thế mênh mông, hắn cũng chỉ có thể né tránh." Đám người cười nhạo, lạnh lùng nhìn.

Mấy người Hình Ngục, Dương Kỳ, Lạc Bắc Xuyên lộ ra sắc mặt khó coi.

Bọn hắn mặc dù đang ngày càng lớn mạnh, nhưng ở trước mặt Dạ Vương Thuyền bên trong truyền thuyết, vẫn như cũ nhỏ yếu không chịu nổi.

"Là ai làm?" Vương Khung đi đến trước mặt Thiên Cổ Sơn, nhìn thân thể của y dần dần hoá đá, lạnh lùng nói.

Nói xong, Vương Khung cúi người, một luồng Nguyên Sinh Khí như là rắn nhỏ chui vào thân thể của Thiên Cổ Sơn.

Lập tức, huyết dịch trong cơ thể của y như là băng tuyết tan rã, bắt đầu chậm rãi vận chuyển, sắc mặt của y cũng thoáng hòa hoãn.

"Là ai làm?" Vương Khung hỏi một lần nữa, âm thanh trầm trọng thêm ba phần.

"Là lão tử làm." Đại hán râu quai nón lộ ra vẻ mặt không quan tâm, gã liếc nhìn Vương Khung, lộ ra nụ cười lạnh: "Yếu như vậy mà cũng dám ra gió..."

Lời nói rơi xuống, một đám cao thủ Dạ Vương Thuyền cười vang.

"Lão đại..." Thần sắc của Dương Kỳ hơi động.

"Rất tốt!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Ầm ầm! Đột nhiên, thân hình hắn lấp lóe, như là lưu tinh phá không đập đến, trong sát na, đột ngột xuất hiện ở trước người đại hán râu quai nón.

"Ngươi muốn chết!" Đại hán râu quai nón bỗng nhiên hét to, gã không ngờ được Vương Khung cũng dám lựa chọn động thủ ở trước mặt đại quân Dạ Vương Thuyền bọn hắn.

Trong khoảnh khắc, chân nguyên trong cơ thể của gã điên cuồng vận chuyển, điểm ra một chỉ, sương mù màu xám dọc theo cơ thể của Vương Khung lan tràn ra.

"Thạch Hóa! ?"

Vương Khung lạnh lùng nói, loại năng lực này có thể làm cho vật chất hoá đá, đặc biệt là đối với sinh mệnh máu thịt, có thể tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển.

Chỉ tiếc là gã gặp phải Vương Khung.

Nguyên Sinh Khí tự chủ vận chuyển, tuỳ tiện liền nghiền ép vỡ nát sương mù màu xám, sau đó nuốt chửng.

"Bằng vào một chút thực lực này cũng dám khoe khoang ở trước mặt ta?" Vương Khung quát to một tiếng, bàn tay to rơi xuống, như là núi lớn sụp đổ, lực lượng đáng sợ xé rách không khí chung quanh.

Đại hán râu quai nón bỗng nhiên biến sắc, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Năng lực của gã vậy mà không thể tổn thương Vương Khung một chút nào?

Hiện thực như vậy, đơn giản là như núi lở trời sập, triệt để đánh nát phòng tuyến tâm lý trong nội tâm của gã.

Dùng thân thể máu thịt đón đỡ Thạch Hóa Khí, loại chuyện này thực sự nghe rợn cả người.

Liền ngay cả Tô Thanh Hòa cũng đều nín thở trong phút chốc.

Ầm ầm! Cánh tay của Vương Khung giống như một thanh trường thương, khẽ lắc một cái, lực lượng đáng sợ chấn động lên vạn đạo gợn sóng, khuếch tán ra chung quanh.

Đám người chỉ cảm thấy một cỗ khí thế đáng sợ nghiền ép mà đến, ngạt thở doạ người.

"Nhục thân của hắn mạnh như vậy?" Tô Thanh Hòa lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Nàng đã gặp qua không ít cao thủ luyện thể, thậm chí trong Dạ Vương Thuyền cũng liền có cao thủ chuyên môn tu luyện nhục thân, nhưng cho dù là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín chuyên môn tu luyện thân thể, cũng không có khả năng đạt đến loại tình trạng này.

Nhục thân của nam nhân trước mắt này quả thực vượt qua giới hạn của nhân loại, gần như yêu ma, vẻn vẹn chỉ là uy năng của một cánh tay liền đánh tan toàn bộ chân nguyên trong cơ thể Bá Hãn, thậm chí phía trên Hỏa Chủng của Bá Hãn cũng đều xuất hiện từng vết nứt.

Chương 458

"Ngươi..."

Lúc này, đại hán râu quai nón đã triệt để sợ vỡ mật, gã trợn to mắt, gắt gao nhìn Vương Khung, muốn hét lớn, chỉ tiếc là toàn thân huyết khí của gã đều bị lực lượng của Vương Khung khóa lại, ngay cả một tấc cơ bắp cũng đều không thể động đậy.

Phanh! Bàn tay lớn của Vương Khung bỗng nhiên rơi xuống, đại hán râu quai nón hét thảm một tiếng, cả người giống như chó chết, nặng nề nện vào đất mặt, đá vụn bay tán loạn, bụi mù nổi lên bốn phía, bao phủ gã.

Máu tươi màu đỏ thẩm thấu ra, trôi nổi trên không, vệt máu kia cực kỳ chói mắt, đánh thẳng vào tâm linh chúng nhân.

"Hắn...hắn vậy mà động thủ rồi? Hắn điên rồi?"

"Dùng thực lực của Bá Hãn vậy mà không ngăn được một kích? Thật hay giả? Thạch Hóa Khí lại không có tác dụng đối với hắn sao?"

"Nhất kích tất sát? Nam nhân này đến cùng mạnh cỡ nào?"

Cao thủ Dạ Vương Thuyền đều sửng sốt, không ai ngờ được, cái thế lực sơ cấp nho nhỏ này vậy mà lại cất giấu cao thủ trẻ tuổi như vậy, cho dù là đối mặt với Dạ Vương Thuyền cũng đều ung dung không vội, dám động thủ đả thương người.

Trong khoảnh khắc, sự khinh thường và kiêu ngạo trước đây đã bị một màn huyết tinh vừa rồi xóa sạch.

Đôi mắt của bọn hắn run rẩy, có một chút khó tin nhìn chằm chằm vào Vương Khung.

"Ngươi rất mạnh!" Đột nhiên, Tô Thanh Hòa nói chuyện.

Tại Phế Thổ, nữ nhân là một tồn tại rất đặc biệt, đại bộ phận đều bị coi như tài nguyên, tuỳ ý mua bán, chỉ có nhân vật tuyệt đỉnh, mới nắm giữ tiếng nói.

Rất hiển nhiên, Tô Thanh Hòa thuộc loại nữ nhân này.

Lúc này, nàng cưỡi ở trên lưng dị thú, ở trên cao nhìn xuống, thần sắc

tỉnh táo, nhìn Vương Khung, thản nhiên nói: "Nhưng ngươi nên biết rõ, Dạ Vương Thuyền..."

Phanh! Lời còn chưa dứt, Vương Khung bỗng nhiên bước ra, dùng một chân dẫm lên đầu của đại hán râu quai nón, đại hán râu quai nón rên lên một tiếng, thậm chí ngay cả khí lực kêu to cũng đều không có.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi nói to hơn một tí, ta không nghe được." Vương Khung nhìn chằm chằm Tô Thanh Hòa, chỉ chỉ vào dưới chân của mình, hờ hững nói.

Tô Thanh Hòa làm đệ tử thân truyền của Dạ Vương, bằng vào chừng ấy tuổi, đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, nắm giữ thực lực cùng với thủ đoạn cường đại, khiến cho nàng có thanh danh không kém tại Phế Thổ.

So với Vương Khung hiện nay, bất kể là uy vọng hay là địa vị, hai người cũng đều không thể so sánh nổi.

Nhiều năm qua, Tô Thanh Hòa đại biểu cho Dạ Vương Thuyền nam chinh bắc chiến, nàng đã nhìn thấy vô số thiên kiêu, thiên tài chết dưới tay nàng cũng không ít.

Nhưng dường như cho tới bây giờ cũng không có người nào giống như Vương Khung, không nhìn hết thảy, làm như không nhìn thấy uy danh của Dạ Vương Thuyền.

Phải biết rằng, loại thế lực sơ cấp như thế này, thả tại dĩ vãng, thậm chí không cần bọn hắn động thủ, vẻn vẹn chỉ lộ ra cờ hiệu, liền có thể dọa cho đối phương sợ vỡ mật, mở cửa nghênh đón.

Ai lại giống như Vương Khung, nói động thủ liền động thủ, không kiêng kị gì.

Nam nhân này không chỉ là muốn trấn áp khí thế của bọn hắn, dường như còn muốn tính mạng của bọn hắn.

Chuyện này khiến cho Tô Thanh Hòa cũng không nhịn được nhíu lại lông mày.

"Ngươi biết rõ chính mình đang làm gì không?"

"Chà đạp gã! Ngươi không nhìn thấy sao?" Vương Khung nhếch miệng

một lần nữa, hắn chậm rãi rút Hắc Long Đao ra, đao phong sắc bén dưới ánh mặt trời nổi lên hàn mang khiếp người, mũi đao lạnh thấu xương kia rơi lên trên hộp sọ của đại hán râu quai nón.

"Chạy đến địa phương của người khác diễu võ giương oai, còn hỏi người khác đang làm gì?"

Hắc Long Đao lướt nhẹ trên người đại hán râu quai nón, rất nhanh liền đến phần lưng.

Thân thể to lớn của đại hán râu quai nón ở trong hố sâu run rẩy dữ dội, mỗi một tấc máu thịt đều tràn ngập sợ hãi đối với Vương Khung.

"Người này...là người điên? Hắn...hắn làm sao dám?"

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, liền ngay cả người hàng thịt số 73 cũng đều mở to hai mắt nhìn.

Bọn hắn không ngờ được Vương Khung cường thế đến như vậy, đối mặt với Dạ Vương Thuyền, không chỉ không có thỏa hiệp, không những động thủ, thậm chí còn khiêu khích như thế, quả thực là vô pháp vô thiên.

Thần kinh của mỗi người đều loạn động điên cuồng, rung động theo mũi đao băng lãnh kia.

"Quá cuồng vọng, chúng ta cùng tiến lên, giết hắn." Có cao thủ Dạ Vương Thuyền nghiêm nghị quát.

Bọn hắn là ai?

Một trong 72 đại thế lực trung cấp tại Phế Thổ, ở dưới tình huống thế lực cao cấp không ra mặt, bọn hắn chính là vương, chính là thần.

Qua nhiều năm như vậy, người nào dám khinh thị khiêu khích uy nghiêm của Dạ Vương Thuyền như thế?

Đừng nói là một cái thế lực sơ cấp vừa mới hưng khởi, coi như là tồn tại ngang cấp cũng không dám làm như thế này.

Những người này đã sớm dưỡng thành thói quen cao cao tại thượng, quen thuộc được người khác ngưỡng mộ.

Hành vi của Vương Khung đã triệt để chọc giận bọn hắn, cho dù trả giá đắt, đánh mất tính mệnh của đồng bạn cũng không thể chịu đựng, cần phải

dùng máu tươi mới có thể dập tắt lửa giận của bọn hắn.

"San bằng nơi đây, giết chết kẻ này."

"San bằng nơi đây, giết chết kẻ này."

...

Dạ Vương Thuyền thanh thế chấn thiên, tiếng gào mang theo sát khí lăng lệ, truyền ra ngoài trăm dặm.

Tất cả những người này đều là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên, đội hình như này, đủ để quét ngang bất luận thế lực sơ cấp nào.

"Ngậm miệng!" Đúng lúc này, Tô Thanh Hòa giương nhẹ tay ngọc, tiếng gào im bặt mà dừng, biểu hiện ra tố chất huấn luyện cường đại của Dạ Vương Thuyền.

"Rất tốt, ta nhớ kỹ ngươi, hôm nay liền tha cho ngươi một cái mạng, chúng ta đi." Tô Thanh Hòa nhìn Vương Khung thật sâu, liền muốn quay người rời đi.

Chương 459

"Ha ha ha..." Đột nhiên, Vương Khung cười ha hả, cười đến cởi mở thấm nhuần, cười đến tự ý tùy tiện.

"Ngươi cười cái gì?"

"Đi đâu chứ? Lúc này ai cho ngươi đi?" Vương Khung cười to nói, hắn quơ Hắc Long Đao trong tay.

Trong khoảnh khắc, bảo vật phòng ngự tại hàng thịt số 73 tự động vận chuyển, tất cả vũ khí hạng nặng cũng khởi động toàn bộ.

Ở phía trên cửa đồng lớn, mười chín họng pháo hiển hiện, toàn bộ nhắm ngay vào đoàn nhân mã Dạ Vương Thuyền.

Cùng lúc đó, Oanh Thiên Lôi Pháo, Liệt Diễm hoả pháo, huyễn quang điện kiếm đài, gió lốc tháp pháo... Mấy ngàn miệng công kích hỏa lực toàn bộ nhắm ngay những người này.

Vào lúc này, ở giữa thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch.

Người Dạ Vương Thuyền đều ngây ngốc, hai mắt trừng to như chuông đồng, quả thực không thể tin được mọi thứ trước mắt.

Bọn hắn đã tung hoành trong Phế Thổ nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ một thế lực sơ cấp nào dám dùng vũ khí hạng nặng phòng ngự yêu thú nhắm ngay vào bọn hắn.

Trên thực tế, cũng không có người nào dám làm như thế.

Nói cho cùng, thế lực sơ cấp ở trước mặt thế lực trung cấp, so với sâu kiến cũng không hề khác gì nhau, chỉ cần có người dám làm như thế, một khi đại quân áp cảnh, không đến nửa ngày, liền có thể tiêu diệt thế lực sơ cấp đó.

Bởi vậy, bọn hắn mới dám kết thành đội ngũ, trực tiếp chạy cửa chính đối phương diễu võ giương oai.

Nhưng mà hôm nay Vương Khung đã triệt để phá vỡ nhận biết của những người này.

"Một lũ ngu ngốc, chạy đến địa bàn của ta giương oai, còn muốn đi?

Đầu óc có vấn đề sao?"

Vương Khung chỉ vào lũ ngu xuẩn trước mặt, chửi ầm lên.

"Các ngươi cho rằng mình vì sao có thể một đường thông suốt, trực tiếp đi đến nơi đây?" Vương Khung cười lạnh nói.

Phạm vi thế lực của hàng thịt số 73 bao trùm phương viên năm trăm dặm.

Ở trong năm trăm dặm này đều được bố trí từng cụm hỏa lực cùng với công sự phòng ngự.

Đám người Dạ Vương Thuyền vừa mới đạp vào phạm vi thế lực của hàng thịt số 73, Vương Khung liền đã biết rõ, sở dĩ thả cho bọn hắn tiến vào, một là muốn nhìn một chút những người này rốt cuộc muốn làm gì, hai là đóng cửa đánh chó sẽ dễ dàng hơn.

Nói cho cùng, bảo vật cùng với vũ khí lợi hại nhất đều nằm tại đại bản doanh.

Lúc này, tất cả hỏa lực đều nhắm ngay vào đám người Dạ Vương Thuyền, đừng nói là vài con cá nhỏ này, coi như số người của bọn hắn lại tăng gấp đôi, cũng có thể bắn chết ngay lập tức.

"Lão đại...cũng quá hung mãnh đi...hắn thật dự muốn giữ lại những người này?" Thân thể của Dương Kỳ không nhịn được rung động.

Y phát hiện ra chính mình vẫn đã đánh giá thấp sự điên cuồng cùng với bá đạo của Vương Khung, đối mặt với Dạ Vương Thuyền vậy mà cũng cường thế như vậy.

"Chuyện này...người này có lai lịch ra sao? Hắn điên rồi sao? Hắn làm sao dám?"

"Con mẹ nó...ta lớn đến chừng này còn chưa nhìn thấy kẻ nào phách lối như vậy..."

"Điên...người này khẳng định là kẻ điên..."

Cao thủ Dạ Vương Thuyền triệt để lộn xộn.

Bọn hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp được đãi ngộ không thể tưởng tượng như vậy, toàn bộ hoả lực vũ khí hạng nặng nhắm ngay vào

chính mình, bọn hắn cho dù có một trăm cái mạng cũng sống không nổi.

Phải biết rằng, những vũ khí này đều được thiết kế và chế tạo để chống lại yêu thú.

Chỉ bằng vào đoàn nhân mã này, ở trước mặt Vương Khung, cũng không có gì khác biệt so với pháo hôi.

"Sao không cuồng vọng nữa? Vừa rồi không phải nói muốn san bằng nơi đây sao?" Vương Khung gánh Hắc Long Đao, đi tới.

"Một lũ ngu xuẩn, ở trong địa bàn của người ta còn dám phách lối như vậy, ra ngoài không mang theo đầu óc?" Vương Khung đi đến trước mặt một nam tử cao gầy, đưa tay chính là một bạt tai.

Đối phương hét thảm một tiếng, răng trắng cùng với máu tươi vung vãi đầy đất.

Gã như như là chó chết bay lên cao cao, chợt lại nặng nề rơi xuống.

"Vừa rồi ngươi hẳn là hô to nhất, còn muốn giết ta, ngươi ngon thì đến đây." Vương Khung hùng hùng hổ hổ, đi lên lại đạp một phát.

"Con mẹ nó, còn có ngươi, vừa rồi có phải là ngươi trừng lão tử?" Vương Khung trở tay lại một cái tát.

Một vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng bảy mập mạp bay lên trên cao.

Lúc này, ở phía trước hàng thịt số 73, mọi thứ diễn ra đều quỷ dị giống như mộng ảo.

Mấy người Hình Ngục, Dương Kỳ nhìn đến trợn mắt hốc mồm, quay mặt nhìn nhau.

Một đám cao thủ Dạ Vương Thuyền hoảng sợ nhìn qua Vương Khung, lúc này ở trong nội tâm của bọn hắn, nam nhân trước mắt này căn bản cũng không phải là người, đây chính là ma quỷ.

Rốt cuộc ai mới là thế lực trung cấp?

"Lão sư suy đoán quả nhiên không sai, sau lưng người này tuyệt đối có đại khủng bố, lai lịch quá lớn."

Lúc này, trong lòng Tô Thanh Hòa cuồng loạn, rốt cuộc cũng lãnh hội

được trí tuệ thâm bất khả trắc của Dạ Vương.

Dạ Vương đã từng nói, bầu trời Phế Thổ sắp thay đổi, có kẻ đứng sau màn giấu ở sau lưng, toan tính rất lớn, muốn phá vỡ cục diện hiện nay, rung chuyển đại vị chí cao, nhúng chàm vào cấm kỵ.

Nguyên bản, Tô Thanh Hòa còn nửa tin nửa ngờ, nhưng hiện nay sau khi nhìn thấy Vương Khung, nàng liền triệt để tin tưởng.

Thử nghĩ xem, một cái thế lực sơ cấp vừa mới hưng khởi, nếu như không có chỗ ỷ vào, làm sao dám không kiêng nể gì như thế, cũng dám chỉa họng pháo vào nhân mã Dạ Vương Thuyền bọn hắn?

Vào trước đây, loại chuyện này quả thực là nghe rợn cả người.

Nhưng hiện tại xem ra, Tô Thanh Hòa lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nàng đã chắc chắn Vương Khung nhất định có được lai lịch không thể tưởng tượng, đứng ở phía sau hắn chính là quái vật khổng lồ mà ngay cả Dạ Vương Thuyền cũng đều có thể không để ý thậm chí là chà đạp.

Chương 460

Cái thế lực gọi là hàng thịt số 73 này, cũng không phải là thế lực mới hưng khởi có thể tùy ý nhào nặn ở trong mắt người ngoài, ở phía dưới bề ngoài thế lực sơ cấp này cất giấu khủng bố đủ khiến cho Phế Thổ kinh hãi.

Thậm chí, Tô Thanh Hòa cũng đều có một chút hoài nghi Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt cũng đều có ngàn vạn sợi tơ quan hệ cùng với hàng thịt số 73 đột nhiên xuất hiện trước mặt này.

"Ngược lại là ta đã lỗ mãng, không ngờ được nước ở trong này quá sâu." Khuôn mặt của Tô Thanh Hòa ngưng lại, bên trong con ngươi lóe ra quang mang trí tuệ.

"Thâm sơn giấu hổ, kinh uyên tàng long, ngược lại là ta đã khinh thường cao thủ trong thiên hạ."

Đúng lúc này, Tô Thanh Hòa tung người nhảy lên, nhảy xuống từ trên lưng dị thú, dáng người nhẹ nhàng, rơi ở trước mặt Vương Khung, dùng ánh mắt sắc bén nhìn trực diện.

"Có một chút ý tứ, là một cao thủ." Vương Khung nhìn lướt qua, liền biết rõ nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Phải biết rằng, lấy cảnh giới cùng với nội tình của hắn bây giờ, cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên bình thường căn bản không ngăn cản được cỗ khí thế hung lệ phách tuyệt kia.

Mạnh như Hình Ngục cũng đều cảm thấy áp lực lớn lao, nơm nớp lo sợ, như ngồi trên bàn chông, phảng phất như bị đeo lên gông xiềng, muốn tránh lui theo bản năng.

Nhưng Tô Thanh Hòa lại bất đồng, nàng giống như một đầm nước, thâm bất khả trắc.

Bất kể xung kích cùng với lực lượng bên ngoài dữ dội đến mức nào, nàng cũng có thể làm được không một gợn sóng, bình tĩnh như nước.

Đây cũng không phải là thiên phú cùng với tài nguyên có khả năng chồng chất ra, khí độ như thế nhất định đã trải qua sinh tử tôi luyện, tích lũy tháng

ngày, mới có thể dưỡng ra dạng khí độ này.

"Không biết các hạ xưng hô như thế nào?" Tô Thanh Hòa chắp tay nói.

"Ngươi có thể gọi ta là Đồ Phu." Vương Khung thờ ơ nói.

"Tại hạ là Tô Thanh Hòa, là đệ tử của Dạ Vương, hôm nay là ta đã lỗ mãng, ngày khác chuẩn bị đại lễ, nhất định sẽ đăng môn bái phỏng." Tô Thanh Hòa hạ thấp tư thái.

"Đây là tình huống gì? Dạ Vương Thuyền cúi đầu rồi? Chuyện này là âm mưu quỷ kế gì?"

"Ta có phải hay không nghe lầm rồi? Tô Thanh Hòa vậy mà cúi đầu rồi? Chuyện này...chuyện này không hợp với lẽ thường..."

"Sao có khả năng? Thể diện của Dạ Vương Thuyền chúng ta đâu, đã bao giờ có chuyện này..."

Tất cả mọi người choáng váng, đặc biệt là cao thủ Dạ Vương Thuyền, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, như là gặp ma.

Phải biết rằng, Tô Thanh Hòa không chỉ có thiên phú cao, thực lực mạnh, mà nữ nhân này còn có thủ đoạn tàn nhẫn, hình thành tương phản rõ ràng cùng với bề ngoài mỹ lệ của nàng.

Làm đệ tử thân truyền của Dạ Vương, Tô Thanh Hòa đã từng mang theo nhân mã Dạ Vương Thuyền nam chinh bắc chiến, không biết đã chôn vùi bao nhiêu thế lực.

Trên tay của nàng nhuốm vô số máu tươi cùng với vong hồn.

Có thể nói, danh hào Huyết Ma Nữ cũng không phải là thổi phồng ra, nữ nhân này ở bên trong Phế Thổ có được hung danh cực kỳ đáng sợ.

Đối mặt với dạng thế lực nho nhỏ này, Tô Thanh Hòa vậy mà cúi đầu rồi?

Chuyện này quá không hợp với lẽ thường, nếu như là vào trước kia, coi như địch mạnh ta yếu, cho dù có đấu đến trình độ lưỡng bại câu thương, ngọc thạch đều nát, nữ nhân này cũng không có khả năng cúi đầu.

Lúc này, thái độ mà Tô Thanh Hòa biểu hiện ra ngoài quá không tầm thường, gần như ma mị.

Những cao thủ bị Vương Khung quất bay lên trời kia triệt để choáng váng, một người phun ra máu tươi, trực tiếp ngất đi, dường như là khó lòng chấp nhận sự thực như vậy.

"Con bà nó, lão đại đến cùng đã sử dụng tà thuật gì! ?"

Dương Kỳ lộ ra sắc mặt cổ quái nhìn chằm chằm Vương Khung, trong mắt phóng ra dị sắc hừng hực.

Làm người bản địa Phế Thổ, chỉ sợ không có ai biết rõ hung danh của Tô Thanh Hòa hơn y.

Lúc trước, vào thời điểm y còn nghèo túng, sẽ thường xuyên từ trong miệng các tán tu du dân tìm kiếm thức ăn nghe được danh hào của Tô Thanh Hòa.

Có một lần, nữ nhân này mang theo đại quân, ở trong vòng một đêm, huỷ diệt ba thế lực sơ cấp, thi thể chồng chất như núi, lửa cháy một ngày một đêm.

Đối với Dương Kỳ lúc đó mà nói, nữ nhân này chính là vương, chính là thần, có thể tùy ý nắm giữ vận mệnh của những người khác.

Nhưng bây giờ, biểu hiện của nàng ở trước mặt Vương Khung lại quá mức ôn hòa, ôn hòa đến gần như khiêm tốn.

Đừng nói là cao thủ Dạ Vương Thuyền, liền ngay cả bọn người Dương Kỳ cũng đều cảm thấy không bình thường.

"Bất khả tư nghị, chẳng lẽ năng lực chân chính của lão đại là bên trong truyền thuyết..."

"Một trong những năng lực mạnh nhất phái ngự vật..."

"Ngự Mẫu Thuật! ?"

Đám người nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc kinh nghi cổ quái.

Ngự Mẫu Thuật, ở bên trên lịch sử nhân loại, tuyệt đối là một loại năng lực không thể không nhắc tới.

Năng lực này thậm chí đã từng được biết đến như là năng lực mạnh nhất phái ngự vật, được ghi vào sử sách nhân loại, quang huy vạn trượng, chói lọi cổ kim.

Truyền thuyết liên quan về năng lực này chưa bao giờ đoạt tuyệt.

Ở mỗi một thời đại, năng lực này cũng đều có một lượng lớn người hâm mộ, thiên hô vạn hoán, chờ mong nó lại một lần nữa lấp lánh quang huy, xuất hiện chủ nhân mới.

"Không thể nào, lão đại hẳn là sẽ không lợi hại đến loại trình độ này, đó chính là Ngự Mẫu Thuật được xưng là một trong mười đại năng lực được khao khát nhất."

Trong lòng Dương Kỳ cuồng loạn, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng đều khác hẳn.

Ngự Mẫu Thuật, nghe đồn là có thể khống chế hết thảy sinh vật giống cái giữa thiên địa, bất kể là nhân loại, động vật, côn trùng, hay là yêu thú.

Chương 461

Chỉ cần là giống cái, liền tuyệt đối chạy không thoát khỏi uy năng đáng sợ của loại năng lực này, một khi trúng chiêu, liền sẽ trăm phần trăm thuận theo, bị khống chế vô điều kiện, tùy tâm sở dục, thỏa mãn mọi yêu cầu, chân chính cúi đầu nghe lệnh.

Ở bên trên lịch sử dài dằng dặc của nhân loại, đã từng xuất hiện một vị cường giả cái thế, bản thân y cũng không có thực lực quá cao thâm, nhưng bởi vì thức tỉnh Ngự Mẫu Thuật, đã khiến cho y lưu lại uy danh không thể xóa nhòa ở bên trong dòng sông thời gian.

Vị cường giả cái thế này đã từng thành lập một tòa cung điện hùng vĩ rộng lớn, tên là Hậu Cung.

Có tư cách tiến vào tòa Hậu Cung này đều là tuyệt sắc đương thời, thực lực thông thiên triệt địa.

Trọn vẹn ba ngàn vị nữ tử tuyệt thế bị y bỏ vào trong túi, mỗi một vị ít nhất đều nắm giữ thực lực Chi Phối Giả.

Ngoại trừ ba ngàn vị cao thủ tuyệt sắc này, vị cường giả cái thế này còn dựa vào Ngự Mẫu Thuật thu phục chín đầu yêu thú giống cái, tất cả đều là cấp bậc cảnh giới Linh Lô.

Còn có sáu mươi đầu Trùng tộc giống cái, cũng đều là cấp bậc cảnh giới Linh Lô.

Liền ngay cả linh căn giống cái cũng đều có mấy trăm gốc rơi vào trong tay của y.

Dựa vào đội hình Hậu Cung cường đại như vậy, vị cường giả cái thế kia hùng bá một phương, chấn động thế gian mấy trăm năm, không ai dám trêu chọc, được biết đến như một máy ủi hình người.

Được thế giới tôn xưng là Thiên Chủng Mã Vương!

Thiên Chủng Mã Vương tuy đã qua đời, vẫn để lại thanh danh bất diệt.

Mỗi một cái thời đại, cũng đều có vô số nhân loại thiên hô vạn hoán, hi vọng có thể thu hoạch được loại năng lực ở bên trong truyền thuyết này.

Nhưng mà thuỷ triều thời đại cuồn cuộn đi tới, ai cũng không thể trở thành người may mắn được vận mệnh chiếu cố kia.

"Năng lực chân chính của lão đại là Ngự Mẫu Thuật! ? Con bà nó..." Dương Kỳ nhìn Vương Khung, hai mắt toả ra ánh sáng ngời ngời.

Năng lực ở bên trong truyền thuyết danh chấn lịch sử tu hành Hỏa Chủng, được tung hô là năng lực mạnh nhất phái ngự vật vậy mà cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt.

Lúc này trong nội tâm Dương Kỳ chấn động, cơ hồ không kềm chế được, thân thể cũng không nhịn được rung động.

"Trách không được ta thấy lão đại không giống bình thường như vậy, tràn ngập khí tức vương bá, giơ tay nhấc chân cũng đều có khí phách cái thế không giống như người bình thường, hoá ra hắn..."

Dương Kỳ kiềm chế lại tâm tình kích động trong lòng, hai mắt tỏa ánh sáng, sự sùng bái đối với Vương Khung lại tăng vọt một lần nữa.

"Ồ? Chẳng lẽ là năng lực mạnh nhất phái ngự vật bên trong truyền thuyết! ?" Trong lòng Hình Ngục khẽ động.

Dương Kỳ nghĩ ra được, y tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Có thể làm cho đường đường là Dạ Vương Thuyền buông xuống tư thái, khiến cho Huyết Ma Nữ bên trong truyền thuyết "hòa ái dễ gần" như này, ngoại trừ năng lực mạnh nhất phái ngự vật bên trong truyền thuyết, y thực sự nghĩ không ra còn có khả năng nào khác.

"Chẳng trách ta sẽ có một loại hảo cảm không thể giải thích được đối với hắn." Hình Ngục khẽ nói, trong mắt lóe ra dị sắc.

Y tuy là nam nhân, mặt ngoài lạnh như hàn băng, sát phạt vô kỵ, nhưng trong nội tâm thực sự có một bộ mặt khác không muốn để cho người biết, tràn ngập ôn nhu và rực rỡ.

"Con bà nó...sẽ không phải là thật sự...chẳng lẽ ta đang chứng kiến truyền thuyết...chuyện này sẽ không phải là..."

"Không có khả năng...nam nhân có thể kế thừa năng lực này nhất định phải là vạn người không được một, xưa nay ít có, làm sao không phải là ta,

mà lại là nam nhân này..."

"Năng lực mạnh nhất phái ngự vật...thật sự chẳng lẽ là năng lực mạnh nhất phái ngự vật...con bà nó, lão tử đã cầu nguyện bao nhiêu năm, cho dù khiến cho mộ tổ nổ tung, ta cũng muốn thức tỉnh năng lực này..."

Trí tưởng tượng và suy đoán cứ thế lây lan, càng ngày càng có nhiều người nghĩ đến khả năng này, liên tưởng đến sự phách lối của Vương Khung, còn có sự khác thường của Tô Thanh Hòa, bọn hắn mặc nhiên cho rằng suy đoán của bọn hắn là sự thật.

Ngự Mẫu Thuật, đó là một trong những đỉnh cao vinh quang của nhân loại, danh xưng là mười đại năng lực được khao khát nhất, là khát vọng nằm ngoài tầm với của rất nhiều nam nhân.

Liền ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều từng cảm thán, Ngự Mẫu Thuật một khi sinh ra, phái ngự vật trong thiên hạ sẽ trở nên vượt trội.

Càng có lời đồn, Tần Hoàng bệ hạ đã từng thở dài sau khi uống rượu rằng nếu có thể thức tỉnh loại năng lực này, y ngay cả Hoàng Thương cũng đều không thèm làm, mỗi ngày chỉ ăn bám, nằm ăn.

Những tin đồn như vậy thoạt nghe liền biết là giả, nhưng cũng có thể từ khía cạnh này nhìn ra loại chỗ trân quý cùng với đáng sợ của loại năng lực này.

Đường đường là Tần Hoàng cũng đều khá có chấp niệm đối với nó.

Thậm chí có người đề nghị ở bên ngoài phái siêu năng, phái ngự vật cùng với phái thần binh, lại lập ra thêm một cái trường phái, tên là phái âm dương, tự nhận là trường phái dùng dương ngự âm.

Dạng trường phái này nhận Ngự Mẫu Thuật là nguồn gốc khai tông, nếu nắm giữ năng lực có thể có giúp âm dương tương hợp thì đều có thể được xếp vào trường phái này.

Ví dụ như năng lực giúp tăng cường tốc độ tay, ví dụ như Huyết Văn Tí của Vương Khung.

Hoặc là năng lực có thể cải thiện sức mạnh bùng nổ và sức bền của cơ thể.

Lại hoặc là...

Sau khi thuyết pháp này được đưa ra, thế nhân cười nhạo, gọi đó là phái ăn bám.

Cũng bởi vì Ngự Mẫu Thuật đã thất truyền, bởi vậy dạng trường phái này liền trở thành trò cười, phù dung sớm nở tối tàn, cũng không được ai coi trọng.

Nhưng mà, tất cả những thứ này đều đã nói lên sự cường đại cùng với bất phàm của Ngự Mẫu Thuật.

Chương 462

Cho dù đã tuyệt tích tại nhân gian, lại vẫn như cũ có những truyền thuyết liên quan tới nó, phảng phất như bất hủ.

Lúc này, trong ánh mắt đám người nhìn về phía Vương Khung cũng đều khác hẳn.

Đối với nam nhân, ở trong khiếp sợ lộ ra hiếu kì, bên trong hiếu kì lộ ra ao ước, bên trong ao ước lộ ra đố kị, thậm chí còn xen lẫn một tia tưởng tượng.

Về phần nữ nhân thì là thần sắc bối rối, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, huyết dịch gia tốc, trong lòng nhảy loạn, thậm chí không dám nhìn thẳng Vương Khung.

"Chẳng trách vừa rồi nhìn hắn lớn lối như thế, ta lại khẩn trương như vậy, hoá ra là loại năng lực kia...phi...cái tên xấu xa này..."

"Nhất định là loại năng lực kia...nếu không ta làm sao sẽ cảm thấy một người dữ tợn như vậy lại có mị lực như thế."

"Thật đáng sợ, nếu như ta yêu hắn thì phải làm thế nào? Cũng không biết hắn có sử dụng loại năng lực này đối với ta hay không?"

"Tốt muốn nếm thử loại năng lực trong truyền thuyết này một lần, ta muốn kính dâng chính mình..."

Nhất thời, tất cả tu sĩ nữ tính đều bắt đầu suy nghĩ lung tung, thậm chí có một chút hoa si cũng đều có một chút ý loạn tình mê, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng đều trở nên không thích hợp.

Bởi vì bên trong truyền thuyết, Ngự Mẫu Thuật có thể khiến cho nữ tử cảm nhận được tình yêu nồng cháy nhất trên đời.

Đó là khoái cảm đỉnh phong trước nay chưa từng có, khó có nơi nào trên thế giới có được.

Cho nên, rất nhiều nữ tử đều vô cùng hiếu kỳ đối với loại năng lực này, thậm chí là hướng tới.

Ở phía trước hàng thịt số 73, bầu không khí sinh ra biến hóa vi diệu.

Người ở sau lưng Vương Khung lộ ra ánh mắt mập mờ, liếc nhìn qua lại ở trên người hắn cùng với Tô Thanh Hòa.

Về phần cao thủ Dạ Vương Thuyền thì cũng không nói chuyện, toàn bộ ngậm miệng lại, dùng thần sắc dị dạng nhìn Vương Khung.

Nếu quả thật là Ngự Mẫu Thuật, như vậy lúc này Tô Thanh Hòa khẳng định đã trúng chiêu, nếu như bọn hắn lại nói nhảm kêu gào, chỉ sợ cũng đều không cần Vương Khung xuất thủ, Tô Thanh Hòa liền xoay người lại, tiêu diệt bọn hắn.

Vương Khung cùng với Tô Thanh Hòa căn bản không biết, trong nháy mắt, đại não của mọi người giống như kết nối với nhau, vậy mà sinh ra ý tưởng giống nhau.

Hai người cũng không có ý thức được biến hóa vi diệu trong bầu không khí.

"Chúng ta sẽ không quấy rầy, ngày khác bái phỏng." Tô Thanh Hòa chắp tay nói.

"Mỹ nữ, ngươi đang nói nhảm với ta?" Vương Khung liếc nhìn, lạnh lùng nói: "Ta đã nói rõ, hôm nay người nào cũng không thể rời đi."

Vừa dứt lời, trong lòng mọi người hơi giật mình một chút.

Chuyện này cũng quá cuồng vọng.

"Thật sự muốn như thế sao?" Tô Thanh Hòa cau lại đôi mi thanh tú, không khỏi hỏi.

Quả nhiên, giống như dự liệu, sau lưng Vương Khung chẳng những có chỗ dựa cực lớn, hơn nữa hắn dường như chính là muốn kiếm chuyện, làm cho Phế Thổ rơi vào hỗn loạn.

Lúc này, Tô Thanh Hòa có một chút tự trách, thầm mắng mình lỗ mãng, sư tôn rõ ràng đã mở miệng nhắc nhở, trong này có kẻ đứng sau màn, nàng lại không đủ cẩn thận.

"Thật sự muốn như thế sao? Huyết Ma Nữ hỏi rất ôn nhu..."

Đám người nhếch miệng, muốn nói lại thôi.

Quả nhiên, phỏng đoán của bọn hắn là thật, nam nhân này đã thật sự

thức tỉnh năng lực mạnh nhất phái ngự vật.

"Ngươi muốn như thế nào?" Tô Thanh Hòa hỏi một lần nữa.

Lúc này, mọi người đã chết lặng, đường đường là Huyết Ma Nữ, hung danh ở bên ngoài, đã khi nào đối mặt với sự uy hiếp của người khác còn "ôn nhu" như vậy?

Ngoại trừ phỏng đoán đó, đã không còn khả năng nào khác.

"Nếu đã đi đường xa đến đây, như vậy liền ở lại đây đi."

Nói xong, Vương Khung chỉ chỉ vào tổng bộ hàng thịt số 73 sau lưng.

Tô Thanh Hòa lộ ra ánh mắt lạnh lùng, nhưng khi nhìn pháo đài hung lệ dữ tợn cùng với những vũ khí hạng nặng kia, lông mày liền hòa hoãn lại.

"Hi vọng ngươi biết rõ chính mình đang làm cái gì."

Nói xong, Tô Thanh Hòa cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi về hướng cửa lớn.

"Con mẹ nó!"

"Lợi hại! Thần tượng a! Thật sự là năng lực trong truyền thuyết!"

"Bà mẹ nó, một trong mười đại năng lực được khát khao nhất, ta vậy mà thật sự tận mắt nhìn thấy, thật sự mạnh như vậy? Tô Thanh Hòa rơi vào tròng ngay lập tức?"

Mặc dù đã có suy đoán, nhưng vào lúc Tô Thanh Hòa tự chủ đi về hướng cửa chính hàng thịt số 73, một màn này vẫn như cũ có được lực xung kích vô cùng cực lớn.

"Rất tốt!" Vương Khung nhìn một chút bóng lưng thướt tha của Tô Thanh Hòa, mỉm cười, chợt phất phất tay: "Về phần các ngươi, có thể cút."

Một đám cao thủ Dạ Vương Thuyền lập tức xôn xao không thôi.

Coi như nắm giữ năng lực mạnh nhất phái ngự vật, cũng không tránh khỏi quá cuồng vọng rồi, thả bọn hắn trở về? Thật sự không để Dạ Vương Thuyền vào mắt sao?

"Người này là người điên, chúng ta đi thôi." Có người hô to, khống chế dị thú xoay người rời đi.

"Lão Vương lại muốn kiếm chuyện!"

Ở phía trên hàng rào cao cao, gã béo híp mắt, nhìn chăm chú mọi thứ trước mắt, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Ba ngày sau.

Tại Xích Xương Nhai Phế Thổ!

Trong đêm tối, xác chết ở khắp mọi nơi, từng đầu yêu thú biến dị ngửa mặt lên trời gào thét, phóng xuất ra tiếng gào thét sau cùng ở dưới ánh trăng.

Một mảnh ánh sáng vẩy xuống, tất cả thi thể trước mắt đều tan biến, giống như gió cát xẹt qua biên cảnh, chậm rãi tiêu tán.

"Nhân loại...năng lực Hỏa Chủng của ngươi không phải là phổ thông...Quang Minh Điện rốt cuộc cũng đã xé bỏ hiệp nghị..."

Ở bên cạnh Xích Xương Nhai, một đầu yêu thú kỳ dị quát ầm lên.

Hai cánh của nó đã sớm bị bẻ gãy, chiếc sừng giống như lưỡi kiếm trên đầu cũng bị chém đứt, bên trong con ngươi màu đỏ tươi lộ ra chấn kinh cùng với phẫn nộ thật sâu.

Chương 463

"Độ tiến hóa rất cao, cơ hồ đã sắp ngưng tụ ra 'Vương Huyết'.

Trong đêm tối, một vị thiếu niên đi tới, nghênh đón ánh trăng.

Ở trước mặt đầu yêu thú này, y nhỏ bé giống như chó mèo, nhưng mà khí tức phát tán ra trên người hắn lại như khói lửa vạn trượng, liên lụy tâm thần.

Đầu yêu thú kia nơm nớp lo sợ ở trước mặt y, lộ ra một chút sợ hãi từ trong xương cốt.

"Các ngươi xé bỏ hiệp nghị, tất nhiên sẽ dẫn tới nộ hỏa của phía trên." Yêu thú quát lớn, nó mở miệng nói tiếng người, trong mắt bộc phát ra hung lệ sau cùng.

"Sinh linh nhỏ yếu, không xứng tồn tại ở thế gian." Thiếu niên khẽ nói, cánh tay của y như là đao phong, trực tiếp chém đứt ngang hông yêu thú cực lớn.

Ầm ầm! Vách đá dựng đứng sụp đổ, bên trong máu tươi, hài cốt yêu thú kia bỗng nhiên sụp đổ, huyết khí bốc lên như khói, tản mát phiêu linh ở bên trong gió mạnh.

"Thật thảm thương, nhỏ yếu mà vô tri."

Thiếu niên khẽ nói, y dạo bước đi tới, tìm tòi một phen ở bên trong máu thịt, cuối cùng lấy ra một khối tinh thể như là trái tim, màu đỏ tươi như máu, hiện ra dị sắc, trong nội bộ mơ hồ có khí lưu màu vàng óng đang cuộn trào.

"Độ tiến hoá đã rất cao, chỉ thiếu chút nữa liền có thể ngưng tụ Vương Huyết." Thiếu niên nhìn tinh thể kỳ dị trong tay, thì thào tự nói.

"Chỉ tiếc là, một bước này chính là ngày đêm khác biệt, giống như lạch trời..."

Nói xong, thiếu niên ném tinh thể kỳ dị kia vào bên trong Hỏa Giới.

"Tố Huyền Chân, không ngờ được lại để cho ngươi vượt lên trước một bước."

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Tố Huyền Chân ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời, một vị thiếu niên trạc tuổi y bay tới.

Người này chưa đạp vào cảnh giới Dung Khí, lại có thể ngự không phi hành, đủ thấy thực lực cao thâm, năng lực đặc biệt.

"Mạc Bất Phàm, ngươi nên biết rõ, bằng vào thực lực của ngươi là không thể tranh nổi với ta." Tố Huyền Chân thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói.

Thần sắc của y bình thản, nhưng mà bên trong ngôn ngữ lại lộ ra tự tin cùng với uy thế vô biên.

Mạc Bất Phàm lạnh lùng nhìn y, khuôn mặt trở nên ngưng trọng.

Quả thật như vậy, ở bên trong đệ tử Quang Minh Điện thế hệ này, Tố Huyền Chân cũng được coi như là dị loại, theo lời đồn, vào trước khi y tiến vào Quang Minh Điện, cũng đã thu hoạch được một loại nào đó đạo thống truyền thừa Linh Sơn, thiên phú cực cao, khó có thể tưởng tượng, không cần trải qua ngoại môn, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn.

Lần này, ở trong những người tiến vào bên trong Phế Thổ, thực lực của y càng là có một không hai quần luân.

Coi như là Mạc Bất Phàm gã, ở trước mặt y cũng đều phải thấp hơn một đầu.

Có thể nói, sự cường đại của Tố Huyền Chân là không thể đuổi kịp.

"Ta tới là để nói cho ngươi biết, cái chết của Sát Mạch Hàn đã có một chút manh mối." Mạc Bất Phàm lăng không đứng ngạo nghễ, trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, trong mắt gã lóe lên một vệt sát ý nồng đậm.

Gã mặc dù cũng không có bao nhiêu giao tình với Sát Mạch Hàn, nhưng thân là đệ tử Quang Minh Điện, uy nghiêm của bọn hắn là không thể khinh nhờn, cái chết của Sát Mạch Hàn càng giống như là một loại khiêu khích, khiêu khích uy nghiêm của Quang Minh Điện.

Hành vi đại nghịch bất đạo như thế là không thể dung thứ được.

"Bằng vào thực lực của y, ai cũng có thể giết chết y." Tố Huyền Chân

thờ ơ nói.

Mạc Bất Phàm hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Ngươi không nên quên thân phận của chính mình, vinh quang của Quang Minh Điện cao hơn hết thảy."

"Thực lực mới là căn bản của hết thảy." Tố Huyền Chân nhìn cũng không nhìn, xoay người sang chỗ khác, đi về hướng bão cát đầy trời nơi xa.

"Tố Huyền Chân...ngươi quá cuồng vọng..." Trong mắt Mạc Bất Phàm lóe lên một chút giận dữ.

"Mảnh Phế Thổ này...là bãi săn của ta." Giọng nói của Tố Huyền Chân chậm rãi vang lên, bình tĩnh không lay động, cuối cùng bị bão cát đầy trời bao phủ.

"Ý chí của y sẽ không bị dao động." Đột nhiên, bên trong hư không, một giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên.

"Thật sao? Đừng quên, nơi này chính là Phế Thổ, cất giấu yêu thú chân chính." Mạc Bất Phàm cười lạnh nói.

"Tố Huyền Chân, y kế thừa di sản của Huyền Thiên Kiếm Tông, tổ sư của môn phái này đã từng cầm kiếm cho Lâm La Thiên, cơ duyên y thu hoạch được, là nằm ngoài sức tưởng tượng của ngươi." Giọng nói lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa.

"Thì tính sao?" Mạc Bất Phàm cười lạnh nói: "Cho dù y lại mạnh hơn, cũng không có khả năng mạnh hơn Diệp Vô Thiên!"

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng trở nên trầm mặc.

Mạc Bất Phàm cũng không nhịn được nhíu mày, dường như trong lúc vô tình đề cập đến cái tên này, khiến cho chính gã cũng đều có một chút cảm thấy hơi khó chịu.

"Đó chính là một dị số, cho dù không có Thiên Vương Pháp Thần Thai, y cũng sẽ là tồn tại mạnh nhất bên trong thế hệ này." Giọng nói lạnh lùng đột nhiên nói.

"Y..." Mạc Bất Phàm cắn răng, trong đầu óc hiện ra một thân ảnh, bá thiên tuyệt địa, như thần như ma.

Đối với đệ tử Quang Minh Điện mà nói, Diệp Vô Thiên là một tòa núi cao không thể vượt qua, thậm chí liền ngay cả di sản của Hoắc Pháp Vương - đệ nhất nhân Quang Minh Điện ba ngàn năm trước, cũng đều lưu lại cho y.

Thiên Vương Pháp Thần Thai, nếu như không phải Sơ Vương Tế xảy ra biến cố, kiện bảo bối này đã là đồ vật trong túi của Diệp Vô Thiên túi.

Có lẽ, y thật sự có thể trở thành tồn tại mạnh nhất thời đại này.

"Chỉ tiếc là...y cũng có kiếp số." Mạc Bất Phàm cười lạnh nói, không biết là đố kị hay là che dấu sự sợ hãi của mình.

"Người người đều có kiếp số, trời sinh vạn vật, kiếp duyên tương sinh, y cũng không ngoại lệ." Giọng nói lạnh lùng nói một lần nữa: "Trước kia có một kẻ mù lòa đã từng bói mệnh cho y, nói y đời này gặp vương gặp nạn, gặp lâm gặp hoạ."

Chương 464

"Gặp vương gặp nạn, gặp lâm gặp hoạ! ?" Mạc Bất Phàm lộ ra vẻ nghi hoặc: "Có ý tứ gì?"

"Thiên ý khó dò, vốn là người nào cũng không thể hiểu thấu đáo sự huyền bí của hai câu này, thẳng đến Sơ Vương Tế, tên tiểu tử Quang Minh Học Cung kia hoành không xuất thế, hai câu này liền có giải thích." Giọng nói lạnh lùng nói.

"Vương Khung..." Mạc Bất Phàm suy ngẫm cái tên này.

Sau Sơ Vương Tế, danh hào của Vương Khung đã sớm truyền ra tại Quang Minh Điện, gã tự nhiên biết rõ.

"Gặp vương gặp nạn...chẳng lẽ...nói đến chính là Vương Khung? Tên tiểu tử kia là kiếp số của Diệp Vô Thiên?" Mạc Bất Phàm lộ ra nét mặt cổ quái nói.

Trong mắt gã, Diệp Vô Thiên là có một không hai trong cùng thế hệ, có thể xưng là Vô Thiên, gã thực sự không tưởng tượng ra được, bên trong thế hệ trẻ tuổi lại vẫn có người có thể trở thành kiếp số của Diệp Vô Thiên, đây quả thực là sự tình bất khả tư nghị.

"Bên trên Thiên Vương Sơn, hắn không chỉ mang đi Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, cùng với chìa khoá tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, còn có..." Giọng nói lạnh lùng im bặt.

Hôm đó, Vương Khung quả thật đã lấy đi ba loại bảo vật từ bên trong Thiên Vương Pháp Thần Thai.

"Trước mắt xem ra, kẻ này quả thật chính là Vương ở trong lời nói kia." Giọng nói lạnh lùng xoay chuyển lời nói, trầm giọng nói: "Quang Minh Điện có cao thủ suy tính một lần nữa, cuối cùng cũng đạt được kết luận."

"Trong số mệnh của Diệp Vô Thiên sẽ có hai người trở thành kiếp số của y, vượt qua liền có thể tung hoành thiên địa, duy ngã độc tôn."

"Hai người kia một người họ Vương, một người khác..."

"Họ Lâm! ?"

Mạc Bất Phàm lộ ra thần sắc cổ quái.

Trong thiên hạ, dường như cũng không có đại tộc cùng với thế lực họ Lâm, bên trong thế hệ trẻ tuổi, cũng không có cao thủ nào họ Lâm.

Tuy nói ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên được gọi là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng y tuyệt đối không lưu lại bất kỳ thế lực cùng với truyền thừa nào.

Gã thực sự không tưởng tượng ra được, sẽ có người nào họ Lâm có thể uy hiếp Diệp Vô Thiên.

"Trên thực tế, ba người này là kiếp số của lẫn nhau, nhưng ngươi không nên nhọc lòng đối với chuyện này." Giọng nói lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa, đánh gãy suy nghĩ của Mạc Bất Phàm.

"Mục tiêu của ngươi hiện nay hẳn là nên thả ở trên người Tố Huyền Chân, cho dù là y, cũng đều là tồn tại hiện nay ngươi không thể với tới."

Mạc Bất Phàm nghe thế, hai tay nắm thật chặt.

Đúng như thế, không cần nói đến Diệp Vô Thiên, coi như là Tố Huyền Chân cũng đều mạnh hơn y quá nhiều.

Đồng dạng là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, thực lực của Tố Huyền Chân cơ hồ là gấp đôi gã, sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, Tố Huyền Chân tấn thăng làm đệ tử chân truyền, cũng đã là sự tình ván đã đóng thuyền, thậm chí không được bao lâu, liền có thể lĩnh hội Dung Khí, trở thành Chi Phối Giả.

"Cho nên ngươi phải tích luỹ công lao, hối đoái các loại tài nguyên bảo vật, mới có khả năng quật khởi." Giọng nói lạnh lùng tiếp tục nói: "Ngươi có thể gặp được ta, đây chính là cơ duyên của ngươi, có ta chỉ điểm, con đường của ngươi đem sẽ càng thêm thông thuận so với người khác."

"Tố Huyền Chân nói không sai, Phế Thổ vừa là tuyệt địa, cũng vừa là bãi săn, nơi này cất giấu yêu thú chân chính, đặc biệt là ngưng tụ Vương Huyết...đó chính là thiên địa tạo hoá, trời sinh chính là vốn liếng của Hỏa Chủng." Giọng nói lạnh lùng chỉ điểm nói.

"Không sai, ai cũng không biết ta có dạng át chủ bài như ngươi, chỉ cần

thu hoạch được Vương Huyết, ta liền có thể triệt để vượt qua Tố Huyền Chân...đúng, còn có cái chết của Sát Mạch Hàn, nếu như có thể bắt được hung thủ, cũng là một cái công lớn, có thể thu hoạch được các loại tài nguyên."

Trong mắt Mạc Bất Phàm dấy lên quang mang chờ mong.

Đối với người khác mà nói, siêu việt Tố Huyền Chân cơ hồ là một chuyện không thể nào, nhưng gã bất đồng, gã có lấy một con át chủ bài mà ai cũng không biết.

"Thế lực hàng thịt số 73 kia rất khả nghi, trước tiên tiêu diệt rồi lại nói." Mạc Bất Phàm hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra nụ cười nóng lòng không chờ đợi được.

...

Đêm dài, trăng tròn treo cao.

Bên trên ban công cao ngất, Tô Thanh Hòa vịn lan can, nhìn hàng thịt số 73 yên tĩnh im ắng ngoài cửa sổ.

Từ sau khi "mời" nàng tiến vào đây, Vương Khung cũng không có bất kỳ bày tỏ gì, chỉ an bài nàng tại nơi này, cung ứng ăn ngon uống sướng, mỗi một bữa đều là thịt yêu thú cấp hai.

Chuyện này khiến cho nàng cực kỳ hồ nghi.

Trên thực tế, nàng rất muốn ra sức đánh cược một lần, giết ra ngoài.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Vương Khung, nàng cũng không có niềm tin tuyệt đối, huống hồ nơi này còn là đại bản doanh của đối phương, có vô số vũ khí hạng nặng, nàng cho dù có lợi hại hơn nữa, muốn toàn thân trở ra cũng cực kỳ khốn khó.

Mấu chốt nhất là, Tô Thanh Hòa vô cùng hiếu kỳ và kiêng kị đối với thế lực phía sau Vương Khung.

Bởi vậy, nàng lựa chọn án binh bất động.

"Mỹ nữ, muộn như vậy còn chưa ngủ?" Đúng lúc này, một tràng tiếng cười truyền đến.

Vương Khung chậm rãi đi lên lầu, lộ ra từ trong bóng tối.

"Ngươi không biết rõ khuê phòng của nữ tử là không thể tùy tiện đi vào sao?" Tô Thanh Hòa cũng không quay đầu lại, lạnh như băng nói.

"Đây cũng không phải là khuê phòng của ngươi, đây là địa bàn của ta." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, dưới ánh trăng, lộ ra hàm răng chỉnh tề: "Địa bàn của ta, ta làm chủ."

"Ngươi rất vô sỉ." Bên trong con ngươi của Tô Thanh Hòa hiện lên một tia tâm tình dao động.

Đối với Huyết Ma Nữ giết người vô số, đã trải qua sóng to gió lớn mà nói, công phu dưỡng khí tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nhưng nam nhân trước mắt này luôn có thể khiến cho trong nội tâm của nàng nổi lên gợn sóng.

Chương 465

"Xin lỗi, tính tình của ta rất nghiêm túc." Vương Khung trực tiếp ngồi xuống.

"..."

Tô Thanh Hòa nhíu mày, thông qua tiếp xúc ngắn ngủi, nàng phát hiện ra, vị chủ nhân hàng thịt số 73 này, dường như cũng không có đáng sợ như nàng tưởng tượng, ít nhất là từ lối làm việc không có bất luận phong độ cùng với khí độ gì này mà nói, không được tính là nhân vật xuất sắc gì.

Nếu như không phải ỷ vào thế lực sau lưng, dạng mặt hàng này là có rất nhiều ở bên trong Phế Thổ.

"Ngươi đến cùng muốn làm gì?" Tô Thanh Hòa vừa nghĩ tới việc mình bị loại người này bức bách đi vào khuôn khổ, không khỏi phiền não, vô thức lạnh lùng nói.

"Giống như ngươi, đang chờ người." Vương Khung vuốt ve Hắc Long Đao trong tay, thản nhiên nói.

Ánh mắt của Tô Thanh Hòa ngưng lại: "Chờ người nào?"

"Lão sư của ngươi, chủ nhân của Dạ Vương Thuyền!" Nói xong, Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn ánh trăng bên ngoài hành lang đài, giọng nói đột nhiên trầm xuống: "Ta hẳn không có chờ vô ích chứ, Dạ Vương tiền bối?"

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, một thân ảnh ngoài cửa sổ hàng lâm, giống như quỷ đêm đen, xâm chiếm bầu trời, thậm chí ánh trăng trên trời cũng trở nên ảm đạm mờ mịt.

Dưới bầu trời, một vị nam nhân đạp không mà đến, y không chút kiêng kỵ phóng thích ra khí tức của chính mình, uy thế kinh khủng khiến cho phần lớn người trong hàng thịt số 73 cũng đều mất đi ý thức trong giây lát.

"Cường giả cảnh giới Dung Khí...quả nhiên đáng sợ..." Vương Khung không nhịn được cảm thán nói.

"Lão sư..." Tô Thanh Hòa trông thấy người tới, không khỏi nghẹn ngào

kêu lên.

Dạ Vương hàng lâm, dưới bàn chân điểm nhẹ, rơi ở phía trên hành lang, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua Vương Khung.

"Người trẻ tuổi, ở bên trong những tiểu bối ta từng thấy, ngươi không được tính là xuất sắc nhất, lại là to gan nhất."

"Lá gan không lớn, làm sao có thể gặp được tiền bối?" Vương Khung cười nói, đối mặt với cỗ khí thế đáng sợ kia, hắn vẫn thong dong bình tĩnh như cũ.

Một màn này, khiến cho Dạ Vương thoáng nghiêm mặt.

Ở trước mặt y, coi như là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín cũng phải nơm nớp lo sợ.

Người trẻ tuổi trước mắt này lại vẫn có thể nói nói cười cười? Đúng là thật sự có một chút ý tứ.

"Gặp ta? Ngươi có biết đại giới phải trả khi gặp ta là gì không?"

"Tiền bối sẽ không giết ta." Vương Khung lắc đầu, nói.

"Ta muốn giết người, không kiêng kị gì, người trẻ tuổi, ngươi phải biết rằng, nơi này là Phế Thổ!" Dạ Vương trầm giọng quát.

Từ đầu đến cuối, biểu hiện của Vương Khung cũng đều quá mức tỉnh táo, quá mức thong dong, phảng phất như nắm giữ hết thảy.

Thân là thượng vị giả, Dạ Vương rất không yêu thích loại cảm giác này.

Một tên tiểu bối, biểu hiện càng cao thâm mạt trắc, ở trong mắt thượng vị sẽ càng khó nhìn, thậm chí là muốn chết.

"Nếu như tiền bối giết ta, liền sẽ bỏ lỡ một mối làm ăn to lớn." Vương Khung thu hồi Hắc Long Đao, khẽ giương mắt nói.

"Mối làm ăn to lớn?" Dạ Vương cười lạnh nói: "Tiểu gia hỏa, cái gọi mối làm ăn lớn của ngươi, ở trong mắt bản tọa có lẽ không đáng một đồng."

"Nếu như ta nói mối làm ăn này trị giá một nửa Phế Thổ thì sao?" Nụ cười trên mặt của Vương Khung chậm rãi tiêu thất, thay vào đó là một vệt trịnh trọng.

Dạ Vương ngơ ngác, quỷ dị nhìn Vương Khung.

Tô Thanh Hòa ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt vẻ cổ quái.

Hai sư đồ này dường như đối với lời nói của Vương Khung cũng đều có một chút gần như không thể lý giải.

"Tiểu gia hỏa, ngươi dường như đã lầm một việc, ngươi bây giờ, còn chưa có tư cách nói chuyện với ta." Dạ Vương khẽ nói, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Vương Khung như sương mù của đêm đen.

"Trước hết để cho bản tọa thử một chút cân lượng của ngươi!"

Lời còn chưa dứt, bóng tối vô tận xâm nhập, như đêm tối mênh mông, thôn phệ hết thảy, khiến vạn vật trầm luân.

Trong khoảnh khắc, thân thể Vương Khung giống như rơi vào thâm uyên vô biên, không thể động đậy.

"Tiền bối, ngươi thật bất cẩn."

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ sau lưng Dạ Vương.

Bên trong bóng đêm vô tận, một bóng đen nổi lên, cầm Nghịch Lân Nhận trong tay chém về phía sau lưng Dạ Vương.

Tô Thanh Hòa bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Vương Khung đứng tại chỗ, căn bản không nhúc nhích.

"Ảnh Vực, nhị đoạn!"

Vào lúc này, Vương Khung lộ ra nụ cười quỷ dị.

Ảnh Vực, một trong năm đại năng lực của Vương Khung.

Long Tượng Bạo, Lôi Quang Tí, Nguyên Sinh Khí còn có Linh Sào đều là năng lực cấp Huyền, chỉ có Ảnh Vực là năng lực cấp Linh tuyệt phẩm.

Loại năng lực này không phải cường đại nhất, nhưng lại quỷ dị nhất.

Nó có thể khiến cho Vương Khung dung nhập vào bên trong cái bóng, cho dù ở bên trong phái siêu năng cũng đều được tính là khác loại.

Nhưng loại năng lực này cũng có hạn chế rất lớn, rất sợ ánh sáng, rất dễ bại lộ ở dưới năng lực loại hình cảm giác, vào lúc ẩn nấp trong cái bóng, không thể công kích, giống như mục tiêu sống...

Dù vậy, sự quỷ dị khó lường của Ảnh Vực vẫn như cũ làm cho Vương

Khung yêu thích không buông tay.

Từ khi tiến vào Phế Thổ đến nay, Vương Khung hao phí tâm huyết cùng với tài nguyên cực lớn tiến hành tu luyện Ảnh Vực.

Yêu thú tại Phế Thổ ẩn chứa tinh, khí, thần hùng hậu, đặc biệt là thịt yêu thú cấp ba, sau khi Hỏa Chủng màu đen luyện hoá một lượng lớn tinh, khí, thần, toàn bộ đều dùng để uẩn dưỡng Ảnh Vực.

Rốt cuộc, cỗ hư ảnh bóng đen ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen kia phát sinh thuế biến.

Ảnh Vực chân chính bước vào hàng ngũ năng lực cấp Huyền, loại năng lực đáng sợ quỷ dị này liền sinh ra năng lực mới.

Ông! Ở phía dưới đêm tối, cái bóng kia như là phân thân của Vương Khung, cầm Nghịch Lân Nhận trong tay, phá vỡ bức màn đen tối, chém về phía hộp sọ của Dạ Vương.

"Lão sư..." Tô Thanh Hòa kinh hô.

Chương 466

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, Vương Khung lại còn có hậu thủ như vậy, xuất thủ như điện chớp, thần không biết quỷ không hay, không thể phòng bị.

Năng lực quỷ dị như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

"Sát thủ cái bóng...thật giỏi!"

Đúng lúc này, Dạ Vương quát to một tiếng, bên trong con ngươi nổi lên dị sắc vô biên.

Đột nhiên, có một tia sáng chói ở trong bóng tối xâm chiếm bầu trời, sáng lên chói mắt, như lúc mặt trời mới mọc, một luồng thần mang chiếu rọi thiên địa.

"Cực Trú Vĩnh Dạ, Sát Na Phương Hoa!"

Trong khoảnh khắc, màn đêm đảo lộn, ánh sáng chiếu rọi.

Cái bóng kia ở dưới sự chiếu rọi của ánh sáng, không có chỗ che thân, lực lượng đáng sợ gào thét khắp nơi, giống như dung nham phun trào, bao phủ đại địa, trực tiếp huỷ diệt bóng đen.

Ông! Gần như cùng lúc đó, Vương Khung đột nhiên khôi phục động tác, tương hợp cùng với cái bóng kia, Hắc Long Đao ứng thanh mà lên, lôi quang lấp lóe, chấn động đại điện, lực lượng cuồng bạo làm xáo trộn màn đêm yên tĩnh.

Lôi Quang Tí được thôi động, phong mang đáng sợ trực tiếp chém xuống.

"Song sinh năng lực, chí huyền chí tôn!" Tinh mang trong mắt Dạ Vương càng sâu.

Ở bên trong thế lực sơ cấp nho nhỏ thế này, vậy mà cất giấu tư chất tiềm long, tuổi còn nhỏ, thân mang hai đại năng lực cấp Huyền, thiên phú mạnh mẽ, quả thực có một không hai quần luân.

Ầm ầm! Hắc Long Đao như đại long gào thét, phong mang tất lộ, hóa thành lôi đình mãnh liệt.

"Đây...đây là năng lực gì?"

Ở bên cạnh, sắc mặt của Tô Thanh Hòa triệt để biến đổi, nàng nhìn cánh tay phải của Vương Khung rung động, lôi quang óng ánh khiến cho ánh mắt của nàng cũng rung động nhè nhẹ.

Loại tốc độ tay đáng sợ kia, khiến cho không khí nổ vang, đao mang lăng lệ cơ hồ hóa thành một đường.

Lực lượng kinh khủng như vậy, khiến cho nàng không khỏi đánh giá lại Vương Khung.

Nam nhân này nhìn như ngang tàng không bị trói buộc, kì thực thâm bất khả trắc, nội tàng hung hiểm, thiên phú kinh người, coi như chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên, cũng dám triển lộ răng nanh đối với Dạ Vương.

"Kẻ điên này..."

Ông! Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, Lôi Đình nổ tung, phá vỡ luồng quang minh óng ánh kia.

"Quang Minh Luân Chuyển, Vĩnh Dạ Quân Vương!"

Dạ Vương bỗng nhiên búng tay, vạn đạo huyền quang tiêu tán, đao phong của Vương Khung giống như mất đi phương hướng.

Ở giữa thiên địa, quang minh tịch diệt, còn lại chính là đêm tối, hắc ám trầm luân, chiếm đoạt hết thảy.

Trong khoảnh khắc, lôi quang mãnh liệt kia dường như cũng ảm đạm phai mờ.

Lúc này Dạ Vương mới thể lộ ra sự cường đại không gì so sánh nổi của y, ngàn vạn hắc ám, chỉ là một chỉ, liền trực tiếp đánh bay Hắc Long Đao, thậm chí cỗ lực lượng bất hủ kia còn xuyên thủng cánh tay phải của Vương Khung.

Lôi Quang Tí, tiêu tán trong giây lát!

Từng sợi hắc ám như là sương mù quấn quanh cánh tay của Vương Khung, tàn phá bừa bãi ở phía trên miệng vết thương của hắn.

Từ đầu đến cuối, Dạ Vương cũng đều không có di động nửa bước, cảnh giới Dung Khí khủng bố không có cách nào tưởng tượng, giống như

một toà núi lớn không thể vượt qua, ngăn cản ở trước mặt, uy áp thế gian.

Từ lúc hai người động thủ, đến khi Dạ Vương phá vỡ năng lực của Vương Khung, chém giết hắn, cũng chỉ diễn ra trong giây lát.

Nhưng cục diện chiến đấu biến ảo, năng lực tương giao, lực lượng va chạm...lại khiến cho Tô Thanh Hòa không kịp nhìn, sắc mặt cũng đều biến thành tái nhợt.

Nàng phát hiện ra chính mình đã thật sự đánh giá thấp Vương Khung, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể nam nhân này là nàng không có cách nào tưởng tượng.

Có thể nói, hôm đó coi như nàng thật sự ôm tâm tư cá chết lưới rách xuất thủ, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít.

Lúc này, Vương Khung đình chỉ công kích.

Tô Thanh Hòa rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sự cường đại của nam nhân này chung quy là có hạn.

Dường như chỉ có nghĩ như vậy, lòng tự ái của nàng mới có thể được bảo tồn, nội tâm mới có thể dễ chịu hơn một ít.

"Người trẻ tuổi, thiên phú của ngươi không tồi, nhưng còn quá non." Dạ Vương khẽ nói, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng đều trở nên khác biệt, lộ ra hứng thú thật sâu.

Tại Phế Thổ, tư chất như vậy cũng không thấy nhiều.

"Không hổ là cảnh giới Dung Khí..." Vương Khung cảm thán.

Sự cường đại của Dạ Vương đúng là hoàn toàn không thể đối kháng, phải biết rằng lực lượng đáng sợ nhất của cảnh giới Dung Khí là Bản Mệnh Viêm Binh.

Từ đầu đến cuối, đừng nói là Bản Mệnh Viêm Binh, Dạ Vương thậm chí cũng không có chân chính động tới năng lực của mình.

Chênh lệch giữa hai người thực sự quá lớn.

"Tiểu quỷ, ta biết rõ sau lưng của ngươi có người, hiện tại đã có thể ngồi xuống nói chuyện." Dạ Vương khẽ nói, hiển nhiên y đã nhận ra thực lực của Vương Khung.

Ông! Đúng lúc này, Vương Khung cất bước bước ra, lắc đầu.

Lôi quang màu đen nổ vang mà ra từ bên trong Nghịch Lân Nhận, quấn quanh thân thể của hắn.

Dạ Vương nhíu mày, cảm nhận được một tia lực lượng không giống, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung có một chút băng lãnh.

Vừa rồi y đã nương tay, cảnh giới Bổ Nguyên ở trước mặt cảnh giới Dung Khí là không có bất luận khả năng phản kháng gì.

Chạm đến là thôi, coi như là tiền bối chỉ điểm vãn bối, lúc này còn muốn động thủ? Như vậy cũng quá làm càn.

"Hắn...hắn muốn làm gì?"

Trên thực tế, chuyện này không thể tính là chiến đấu chân chính, chỉ là một bài kiểm tra của Dạ Vương.

Có thể chiến đấu đến trình độ này đã là một sự công nhận lớn rồi, đủ để khoe khoang cả đời.

Trận chiến này đã được định sẵn là thực lực cách xa, kết quả đã được quyết định từ lâu.

Nhưng cử động của Vương Khung khiến cho Tô Thanh Hòa có một chút hoảng hốt.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này thật sự cho rằng bằng vào lực lượng cảnh giới Bổ Nguyên là có thể rung chuyển Dạ Vương?

Chương 467

"Tiểu quỷ, ngươi có biết rõ chính mình đang làm cái gì không?" Dạ Vương trầm giọng nói.

Uy nghiêm của cảnh giới Dung Khí là không thể khinh nhờn, nếu như nói trận chiến vừa rồi là tiền bối kiểm tra đối với vãn bối.

Như vậy lúc này, cử động của Vương Khung chính là một sự khiêu khích điên rồ.

"Ta cũng muốn thử xem cân lượng của chính mình, xem thử chính mình rốt cuộc có thể đi đến một bước nào." Vương Khung khẽ nói.

Trong lúc nói chuyện, Nguyên Sinh Khí bỗng nhiên vận chuyển, hắc ám trên cánh tay phải của hắn tiêu tán, vết thương lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Siêu tốc tái sinh, năng lực cấp Huyền! ?" Ánh mắt của Dạ Vương hơi trầm xuống.

Lại là một loại năng lực cấp Huyền, người trẻ tuổi này vậy mà thân mang ba đại năng lực cấp Huyền, thiên phú như vậy ở bên trong những tiểu bối y từng thấy có thể tiến vào 5 hạng đầu.

"Ngươi có thể sẽ chết!" Dạ Vương trầm giọng nói.

"Còn xin tiền bối thành toàn!" Vương Khung khẽ nói, rốt cuộc không còn vui cười giống như ngày xưa, lộ ra thần sắc quyết tuyệt vô cùng.

Ầm ầm!

Hắc Ám Hàng Lâm!

Lần này, bất đồng với dĩ vãng, thiên địa giống như tiêu thất, cảm quan của Vương Khung phảng phất như lọt vào giam cầm, thể xác tinh thần đều trầm luân trong hắc ám.

Lực lượng, máu thịt, cảm giác, thậm chí là ký ức của hắn dường như cũng bị bóng tối bao trùm, không còn một tia ánh sáng nào.

"Cảnh giới Dung Khí thật cường đại!"

Vào giờ khắc này, chỉ có ý nghĩ như vậy vang lên trong trái tim dần dần

im lặng.

Vương Khung chung quy là vẫn bị cỗ lực lượng này thôn phệ.

"Đến giờ tỉnh lại rồi..."

Đột nhiên, đan điền của Vương Khung run lên bần bật, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, một đoá hoa sen hiển hiện, chậm rãi nở rộ, yêu dị vô cùng.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, đoá hoa sen thần bí chậm rãi nở rộ, rốt cuộc cũng dần dần hiển lộ ra chân hình của mình.

Lực lượng của Dạ Vương vọt tới như thủy triều, thôn phệ Vương Khung.

Thể xác và tinh thần của hắn như sa vào đầm lầy, trầm luân hãm sâu, cơ năng thân thể cũng đều bắt đầu đình trệ.

Chỉ có đoá sen màu đen kia tản mát ra sinh cơ mạnh mẽ, hư ảnh năm đại năng lực quấn quanh trái phải.

"Ừm?"

Đúng lúc này, Dạ Vương bỗng nhiên nhíu lông mày, ánh mắt kinh nghi rơi ở trên người Vương Khung.

Y đột nhiên phát hiện ra, lực lượng của mình vậy mà mơ hồ hơi không khống chế được.

Phải biết rằng, cảnh giới Bổ Nguyên là không thể chân chính tiếp nhận lực lượng của cảnh giới Dung Khí, cho nên y đang một mực khống chế, không có chân chính xoá bỏ Vương Khung.

Nhưng vào lúc này, lực lượng của y không tự chủ được bắt đầu phóng ra ngoài, như thể bị người mở miệng cống ra.

Loại lực lượng quy mô này hiển nhiên đã siêu việt mức cực hạn mà cảnh giới Bổ Nguyên có thể chịu đựng.

Ầm ầm! Đột nhiên, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời từ trong cơ thể Vương Khung.

Chân nguyên khủng bố giải khai trói buộc hắc ám, chân nguyên mạnh mẽ như sóng biển giận dữ, mặt trời và mặt trăng cùng tồn tại, âm dương

hòa hợp.

Nhật nguyệt cộng triều sinh!

Ở bên trong dị tượng này, một cỗ hư ảnh thần bí như ẩn như hiện, sinh ra trong hư vô, lớn lên tại thiên địa, cắm rễ Cửu U, đâm vào thương thiên.

"Đây là...hình sen! ?" Ánh mắt của Dạ Vương rung động, trong nội tâm nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Thân là cường giả cảnh giới Dung Khí, sự tình có thể làm cho bọn hắn chân chính động dung đã không nhiều, mà vào giờ khắc này, đường đường là Dạ Vương lại cơ hồ không kềm chế được.

Hình sen, đây là một biểu tượng thần bí cơ hồ xuyên suốt trong lịch sử tu hành Hỏa Chủng của nhân loại, ở bên trong thời gian dài dằng dặc, trong rất nhiều đại sự cũng đều có thân ảnh hình sen.

Thậm chí, ở bên trong cảnh giới Dung Khí cũng có thần hình hoa sen.

Loại biểu tượng thần bí này từ nơi sâu xa dường như phù hợp với một nhân quả và số mệnh nhất định.

"Trong cơ thể tên tiểu tử này vậy mà lại cất giấu hình sen?" Dạ Vương kinh hãi.

Điều này có ý vị gì?

Ầm ầm! Đột nhiên, Vương Khung chuyển động, chân nguyên của hắn như nhật nguyệt triều sinh, sen lửa màu đen như ẩn như hiện.

Sự xuất hiện của nó, khiến cho khí tức cùng với lực lượng của Vương Khung triệt để thuế biến.

Vương Khung lúc này, quanh người một mảnh hỗn mang, bên trong con ngươi một mảnh trống không.

"Hắn đã trở nên khác biệt! ?" Tô Thanh Hòa bắt giữ được biến hóa của Vương Khung.

Ầm ầm! Đột nhiên, thân hình của Vương Khung lấp lóe, tiêu thất ở trong tầm mắt của nàng.

Sau một khắc, đao phong lăng lệ chém về phía đầu của Dạ Vương.

"Cải biến phương thức chiến đấu! ?" Dạ Vương khẽ nói, y cong ngón

tay búng ra, Hắc Long Đao tiếp nhận lực lượng đáng sợ lập tức mất đi phương hướng.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thân thể của Vương Khung thay đổi, lợi dụng quán tính, Nghịch Lân Nhận chém ngang mà đến, lôi đình màu đen hỗn loạn, xé tan bóng đêm, chỉ thẳng vào trái tim.

"Quá ngây thơ!" Dạ Vương tránh cũng không tránh, thân thể của y giống như đêm dài đằng đẵng, hư không trống rỗng.

Nghịch Lân Nhận chém vào, lại như thể đá ném vào biển rộng, không có một chút hồi đáp nào, cùng lúc đó, Dạ Vương tay bóp kiếm quyết, chỉ vào giữa trán của Vương Khung.

Ông! Sen lửa màu đen càng trở nên chân thực, lá sen đung đưa, bắn ra vạn đạo hoa lửa.

Chân nguyên của Vương Khung giống như bốc cháy lên, đột nhiên bùng phát, uy năng như thế giống như là một cách dùng khác của Long Tượng Bạo.

Ở phía dưới cỗ dao động đáng sợ này, toàn bộ lầu cao bỗng nhiên sụp đổ, trong dư âm, Vương Khung lao tới, Lôi Quang Tí quét ngang như trường thương, ngang ngược giết đến.

Lúc này, hắn giơ tay nhấc chân cũng đều như là binh khí, liền ngay cả chân nguyên quanh người cũng đều trở thành một bộ phận của hắn.

Chương 468

"Phương thức chiến đấu của hắn triệt để thay đổi rồi? Phong bế sáu giác quan, chỉ còn lại bản năng..."

Tô Thanh Hòa lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung biến thành càng trở nên e ngại và kinh nghi.

Vào giờ phút này, Vương Khung giống như phong bế sáu giác quan, hắn không cần nhìn, không cần nghe, không nhận thức bằng xúc giác, không ngửi bằng khứu giác...hết thảy chiến đấu đều phảng phất như bản năng, nước chảy thành sông, diễn ra một cách tự nhiên.

Đây chính là chiến, chính là đạo, chính là pháp.

Ầm ầm! Dạ Vương như một tòa núi cao, lù lù bất động, thế công của Vương Khung mặc dù mãnh liệt, lực lượng cũng như hồng thủy ngược dòng, lại không thể thương tổn được gì.

Ngược lại là hắc ám tung hoành tùy ý kia, như là lưỡi đao cắt chém ở trên người Vương Khung.

Da thịt bong nứt, máu me đầm đìa.

Nhưng mà Vương Khung dường như không có cảm thấy gì, bên trong con ngươi trống không không có một tơ một hào dao động.

Hắn vào giờ phút này chỉ có sát phạt.

Nguyên Sinh Khí khôi phục thương thế, Lôi Quang Tí dựng dục sát phạt, Ảnh Vực tùy thời mà động...

Ba đại năng lực được hắn vận chuyển tới cực hạn.

Sen lửa màu đen dần dần trở nên chân thực, trên mặt cánh hoa kia, thậm chí hiển hiện một cái bóng đen.

Nguyên Sinh Khí, Lôi Quang Tí, Ảnh Vực dường như cũng lạc ấn ở bên trên.

Ứng đối với Dạ Vương, áp lực khủng bố tuyệt luân kia khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể Vương Khung sinh ra biến hóa bất khả tư nghị.

"Tiềm lực của tên tiểu tử này thực sự quá đáng sợ, trong cơ thể của hắn

cất giấu lực lượng khó lường." Dạ Vương khẽ nói, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung dần dần lộ ra ba phần tán thưởng.

Tư chất như thế, nếu như có thể thuộc về sở hữu của Dạ Vương Thuyền bọn hắn, có lẽ sẽ có một ngày, bọn hắn có thể bước lên trở thành thế lực cao cấp, chân chính trổ hết tài năng.

"Quá mạnh, tu vi của hắn thật sự chỉ có cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám!?" Tô Thanh Hòa hoa dung thất sắc.

Sự khủng bố của Vương Khung đã phá vỡ nhận biết của nàng, nếu quả thật là sinh tử chém giết, đối mặt với Vương Khung trạng thái này, nàng thậm chí còn không tiếp nổi mười chiêu.

Vị Huyết Ma Nữ tung hoành Phế Thổ, sát phạt vô kỵ này, lần đầu tiên sinh ra cảm giác vô lực thất bại như thế này.

"Anh bạn nhỏ, ngươi đã chân chính thu hoạch được sự tán thành của ta, hãy dừng lại ở đây đi." Dạ Vương khẽ nói.

Lần này, y không có nương tay, bàn tay lớn rơi xuống, như tấm màn che trời, hắc ám nổ vang, hóa thành một đạo phù văn trấn áp tới.

Trong khoảnh khắc, chân nguyên quanh người Vương Khung tan thành mây khói, tầng tầng dị tượng cũng trở về với hư vô.

Lực lượng chân chính của cảnh giới Dung Khí là không thể chiến thắng, vô luận nghịch thiên như thế nào cũng không thể vượt qua đạo lạch trời này.

Nhưng có thể chiến đấu đến bước này, Vương Khung đã triệt để thu hoạch được sự tán thành cùng với thưởng thức của Dạ Vương.

Không thể không nói, tư chất như vậy, đảm phách như vậy, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, Dạ Vương cơ hồ rất khó tìm ra nhân vật thứ hai có thể cùng sánh vai.

Bởi vậy, y ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi.

Dạ Vương biết rõ, bằng vào dạng thiên tư cùng với tâm tính này, Vương Khung sớm muộn cũng sẽ có một ngày đạp vào tầng thứ giống như y.

Xoạt...

Vương Khung như quả cầu da xì hơi xụi lơ trên mặt đất, mỗi một tấc máu thịt đều cảm giác được đau nhức trước nay chưa từng có. Toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, nhiệt độ nóng bỏng khiến cho mồ hôi bốc hơi, hóa thành sương mù màu trắng.

Một trận chiến này đối với hắn mà nói là có tiêu hao quá lớn, không chỉ là tiêu hao chân nguyên cùng với thể lực, áp lực mà tinh thần tiếp nhận cũng cực lớn.

"Cảnh giới Dung Khí đúng là quả thật rất mạnh!" Vương Khung thở dài.

"Ngươi đã rất không tệ, trong tương lai lạc ấn thần hình, cơ hội đạp vào cảnh giới Dung Khí là rất lớn." Dạ Vương khẽ nói.

Sau một trận chiến vui vẻ lâm ly, bầu không khí đã không còn căng thẳng nữa.

Đối với Vương Khung, Dạ Vương đã nhiều thêm một tia thưởng thức cùng với hiếu kì.

"Hiện tại đã có thể nói chuyện chưa?"

Vương Khung hít vào một hơi thật sâu, có một chút vô lực đứng dậy, toàn thân hắn phát run, tiêu hao quá lợi hại.

Đúng lúc này, Tô Thanh Hòa tiến tới phía trước, vịn hắn đứng dậy.

Mỹ nhân xót xa, ân cần như vậy, Vương Khung cười cười.

"Tiền bối, đi theo ta, ta có đồ tốt muốn cho ngươi xem..." Vương Khung thần bí nói.

"Đồ tốt?" Dạ Vương trầm ngâm nói.

"Đồ vật có thể cải biến cục diện tại Phế Thổ." Vương Khung khẽ nói.

...

Ở phía trên đại địa Phế Thổ, một tòa thành lũy cực lớn đứng sừng sững.

Tòa thành lũy này như là một tấm bia to, đứng tại khu vực hạch tâm nhất Phế Thổ, phong bạo cùng với lôi đình hủy diệt gào thét tàn phá bừa bãi, giống như tận thế.

Toàn bộ Phế Thổ, e rằng không có ai chưa từng nghe đến tên của nó.

Tận Thế Thành Lũy!

Lúc này, ở sâu trong Tận Thế Thành Lũy, một thân ảnh già nua mặc áo bào xám đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sáng rực như điện chiếu vào hư không.

"Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc lại cảm thấy được khí tức tương tự."

Giọng nói già nua như lôi đình mênh mông, quanh quẩn ở bên trong không gian u tĩnh.

Bên trong cô đơn lộ ra vẻ hưng phấn cùng với khát vọng.

Ngay sau đó, lão giả áo xám vung tay lên, trong cơ thể của y, một đoá hoa sen chậm rãi hiển hiện.

Ở trước trung ương miếu cổ, Hình Ngục cùng với Dương Kỳ đã đợi sẵn.

Vương Khung dẫn Dạ Vương, còn có Tô Thanh Hòa đi tới từ chỗ xa.

Hai người nhìn nhau, thân thể vô thức thẳng tắp, tim đập rộn lên, hô hấp cũng không khỏi trở nên nặng nề.

Vị trước mặt này chính là Dạ Vương bên trong truyền thuyết, là cao thủ hết sức có tiếng bên trong Phế Thổ, là chủ nhân của Dạ Vương Thuyền.

Chương 469

Nếu là trước đây, bọn hắn thậm chí còn không có tư cách gặp nhau ở khoảng cách xa.

Nhưng hiện nay, vị đại lão bên trong truyền thuyết này lại sống sờ sờ đi đến trước mặt bọn hắn.

Tất cả những chuyện này, đều là bởi vì Vương Khung.

Hình Ngục biết rõ, Dương Kỳ cũng biết, nam nhân mà bọn hắn đi theo này đã được chú định là sẽ bất phàm.

"Hạt giống không tồi." Dạ Vương đảo ánh mắt qua, khẽ gật đầu.

Y là tồn tại bực nào, tầm mắt cực cao, căn bản không để thiên tài bình thường vào trong mắt, có thể thu hoạch được đánh giá như vậy, đã là khen ngợi cực cao.

Bất kể là Hình Ngục hay là Dương Kỳ cũng không khỏi có một chút kích động.

"Ừm?" Vào thời điểm Dạ Vương muốn đạp vào cửa lớn miếu cổ, y hơi hơi ngừng chân, ánh mắt không khỏi rơi lên trên người Dương Kỳ.

Ánh mắt bén nhọn như dao, dường như muốn lột sạch sẽ Dương Kỳ, nhìn thấu triệt.

"Thiên vận sở hàng, tất sẽ bất phàm! Tiểu hữu, ngươi thật may mắn..." Dạ Vương chậm rãi thu hồi ánh mắt, hình như có thâm ý, nhìn về phía Vương Khung.

Dương Kỳ lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Vương Khung cười cười, cũng không nói chuyện.

Hắn biết, nhãn lực của Dạ Vương cực độc, tám thành là đã nhìn ra chỗ bất phàm của Dương Kỳ.

Hiện nay cảnh giới của Dương Kỳ còn thấp, thực lực càng là thường thường không có gì lạ.

Nhưng năng lực của y rất đặc biệt, là Thiên Tứ Thần Binh cổ lão, một khi năng lực này triệt để thức tỉnh, tương lai của y sẽ bất khả hạn lượng.

Không thể không nói, cảm giác của Dạ Vương quá nhạy bén, dạng yêu nghiệt này, cho dù thâm tàng tiềm năng, cũng không gạt được con mắt của y.

Có thể nói, dạng thiên phú giống như Dương Kỳ, một khi dược dạng cao thủ như Dạ Vương coi trọng, tất nhiên sẽ mời chào làm bộ hạ, thậm chí là truyền thụ y bát.

Chỉ tiếc là Dạ Vương đã muộn một bước, nhân tài như vậy, đã sớm thuộc về Vương Khung.

"Thật đáng tiếc..." Dạ Vương thở dài.

Thành thật mà nói, y đã có không ít đệ tử, luận thực lực, càng là từng người vượt qua Dương Kỳ, nói cho cùng hoàn cảnh lớn lên cùng với tài nguyên của hai bên đều không giống nhau.

Vào trước khi gặp được Vương Khung, Dương Kỳ ngay cả sinh tồn cơ bản cũng đều là vấn đề.

Chuyện này cũng là do cảnh giới của y thấp, thực lực không đủ.

Nhưng luận thiên phú cùng với tiềm lực, bên trong những đệ tử của Dạ Vương lại không người nào có thể cùng với so với Dương Kỳ.

"Vận khí của ngươi thực sự rất tốt, có thể có được dạng thủ hạ này." Dạ Vương không nhịn được thở dài.

Từ trước đến nay, người có thể thành tựu đại sự, đều có nhân tài ở bên cạnh tương trợ.

Mạnh như cường giả đệ nhất thiên hạ Lâm La Thiên năm đó, bên cạnh cũng có một nhóm tồn tại cực kỳ đáng sợ tương trợ.

"Y không phải là thủ hạ của ta." Vương Khung cười cười, dùng tay làm dấu mời.

"Y là đồng bọn của ta."

"Đồng bạn..." Dương Kỳ khẽ giật mình.

Trong mắt Dạ Vương lóe lên một vệt dị sắc, chợt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, cũng không có nói thêm cái gì, trực tiếp bước vào cửa lớn.

Cầu thang xoay tròn uốn lượn, dẫn đến cung điện dưới đất.

Nơi này là trọng địa của hàng thịt số 73, ngày thường ngoại trừ Vương Khung, Bạch gia, gã béo, hầu như không ai có thể đặt chân đến đây.

Ông! Chung quanh lư đồng cực lớn, ngọn lửa thiêu đốt hừng hực.

Đây không phải là ngọn lửa phổ thông, mà là ngọn lửa dùng xương yêu thú làm nhiên liệu sinh ra.

Bên trong lư đồng, sương mù màu trắng nổ vang, bên trong có một thân ảnh to con ngồi xếp bằng.

Lúc này, trong cơ thể thân ảnh kia, có mấy cỗ khí tức quấn quýt lấy nhau, dựng dục chân thật, diễn hóa huyền diệu.

Từ lúc hàng thịt số 73 triệt để đứng vững gót chân cho đến nay, Bạch gia ngoại trừ mỗi ngày nghiên cứu, chính là tiến hành huấn luyện địa ngục đối với gã béo.

Lư đồng luyện thể, huyền hỏa rèn linh, là công khoá cần thiết mỗi ngày.

"Khó lường, bằng chừng ấy tuổi, đã bắt đầu lĩnh hội thần hình." Dạ Vương nhìn gã béo ở trong lư đồng, không nhịn được thở dài.

"Cái gì?" Vương Khung sửng sốt.

Hắn không ngờ được, gã béo luôn ít nói này vậy mà đã đi xa như vậy, thậm chí vượt qua hắn, thế mà đã đang lĩnh hội thần hình.

Phải biết rằng, đó chính là cánh cửa đạp vào cảnh giới Dung Khí.

"Bên cạnh ngươi quả thật là hội tụ long hổ." Dạ Vương biểu lộ cảm xúc, càng nghĩ càng cảm thấy Vương Khung bất phàm.

Các loại yêu nghiệt hội tụ ở bên cạnh, như vương đạo mênh mông, thiên hạ anh kiệt, lần lượt tìm tới.

Loại người này, dường như trời sinh liền có đại khí vận, sẽ hấp dẫn các loại nhân vật bất phàm tụ ở bên cạnh người.

"Ngươi khiến cho ta nghĩ đến một người." Dạ Vương đột nhiên nói.

"Người nào?" Vương Khung hỏi.

"Một vị thanh niên, y đã từng đến Phế Thổ, du lịch bốn phía, tìm kiếm đồng bạn..." Nói đến chỗ này, Dạ Vương không nhịn được cau mày nói.

Vị kia thanh niên rất đặc biệt, ở bên trong những tiểu bối mà y nhìn

thấy, cơ hồ là một vị đặc biệt nhất, khí chất như thế độc nhất vô nhị, thậm chí khiến cho y có cảm giác người này không phải người nhân gian.

"Tìm kiếm đồng bạn?" Vương Khung lộ ra nét mặt cổ quái.

"T dường như đã tìm được đồng bạn khó lường." Dạ Vương nói.

Hôm đó, y đã từng muốn giữ thanh niên kia lại, chỉ tiếc là đối phương quá thần bí, thoáng cái liền biến thành hư vô, thế giới rộng lớn, không còn dấu vết.

"Tiền bối, y tên là gì?" Vương Khung hỏi.

Dạ Vương lắc đầu, biểu thị không biết.

"Sẽ không thật sự là y chứ." Vương Khung thầm nói.

Xuyên Việt Giả, một trong những tồn tại thần bí nhất bên trong Thiên Võng, cũng là đệ nhất cao thủ Quang Minh Bảng không thể tranh cãi.

Người này có khí phách lớn, cơ hồ là Vương Khung bình sinh ít thấy.

Chương 470

Y muốn tìm kiếm đồng bạn, đánh nát quy tắc thời đại cũ, tái tạo trật tự mới, dạng cuồng nhân này không phải là người điên thì là kẻ ngu.

Bởi vậy, hôm đó vào thời điểm y ném cành ô liu về phía Vương Khung, Vương Khung liền cự tuyệt không chút do dự.

"Thật sự là người điên, vậy mà chạy đến Phế Thổ." Vương Khung thầm nói, trực giác của hắn nói cho hắn, thanh niên trong miệng Dạ Vương tám ~ chín phần mười chính là Xuyên Việt Giả.

Hắn luôn cảm thấy, vào tương lai không xa, hắn nhất định sẽ gặp lại người này.

"Đồ vật ngươi muốn cho bản tạo xem đâu?" Giọng nói của Dạ Vương kéo suy nghĩ của Vương Khung trở lại.

Vương Khung chỉ chỉ vào cửa đồng lớn phía trước: "Là ở chỗ này."

Ầm ầm! Cánh cửa lớn từ từ mở ra, một quả cầu ánh sáng cực lớn lơ lửng ở giữa không trung, cực giống Yêu Thú Cầu của Vương Khung.

Bên trong quả cầu ánh sáng cực lớn tràn ngập một lượng lớn khí đỏ.

"Dạ Vương tiền bối, ngươi cảm thấy thế nào?" Vương Khung khẽ cười nói.

Quả cầu ánh sáng khổng lồ như vậy chính là Linh Sào hắn tạo ra, sau khi hấp thu vô số tài nguyên khoáng sản, Linh Sào đã có quy mô khá lớn.

Về phần khí đỏ ở trong đó, chính là Nguyên Sinh Khí trải qua sự cải tiến của Bạch gia.

Quả cầu ánh sáng ở trước mặt này, trên thực tế chính là một tòa trận pháp cỡ nhỏ.

"Chuyện này...chuyện này không có khả năng..." Dạ Vương mở to hai mắt nhìn, khó nén vẻ kinh ngạc.

Bên trong quả cầu ánh sáng, từng khối thịt yêu thú trôi nổi đang không ngừng nhúc nhích, cho dù thoát ly bản thể, những khối thịt yêu thú biến dị này vẫn như cũ lộ ra sự cuồng bạo, phảng phất như có được ý thức độc

lập.

Nhưng mà sau một khắc, khí đỏ bên trong quả cầu ánh sáng dung hợp cùng với thịt yêu thú, thịt yêu thú biến dị bắt đầu thuế biến, biến thành trong suốt sáng long lanh, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Tịnh hóa...ngươi vậy mà có thể tịnh hóa thịt yêu thú! ?" Dạ Vương bất khả tư nghị nhìn về phía Vương Khung.

Vào giờ phút này, y rốt cuộc cũng biết mối làm ăn lớn mà Vương Khung nói đến cùng là cái gì.

Đêm đó, Dạ Vương mật đàm một hồi lâu cùng với Vương Khung, sau đó liền dẫn Tô Thanh Hòa lặng yên rời khỏi hàng thịt số 73.

Hai ngày sau, Tô Thanh Hòa đích thân dẫn một đám người, mang theo một số lớn vật tư vận chuyển đến hàng thịt số 73.

Vẻn vẹn chỉ là thịt yêu thú cấp một liền có 3000 vạn cân, thịt yêu thú cấp hai thì là 100 vạn cân, thậm chí còn có thịt yêu thú cấp ba.

Ngoài ra, các loại tài nguyên khoáng sản tính gộp lại là gần bảy ngàn tấn, còn có các tài liệu khác, dược tề, thậm chí là vũ khí hạng nặng vân vân.

Trong vòng một đêm, thực lực của hàng thịt số 73 tăng vọt, điên cuồng khuếch trương.

Đối với Vương Khung mà nói, đây mới chỉ là khoản thu nhập đầu tiên từ việc kinh doanh lớn của hắn.

Đêm hôm đó, cuộc trò chuyện giữa hắn cùng với Dạ Vương kỳ thực rất đơn giản.

Tịnh Hóa Trì là mệnh mạch của Phế Thổ, có thể tịnh hóa thịt yêu thú bị lây nhiễm, thứ này tương đương với máy in tiền.

Trải qua thời gian dài, Tịnh Hóa Trì vẫn luôn là bảo vật độc quyền của Mạt Nhật Cổ Bảo.

Vào lúc Vương Khung triển lộ ra trận pháp có thể tịnh hóa thịt yêu thú kia, y thậm chí cũng đều không cần nói chuyện, Dạ Vương liền biết mối làm ăn này lớn đến cỡ nào.

Nếu như được thực hiện, đúng là hoàn toàn có thể phá vỡ cục diện tại

Phế Thổ, thậm chí có hi vọng có địa vị tương đương với Mạt Nhật Cổ Bảo.

Dạ Vương trong khi chấn kinh, cũng thực sự có một chút không thể tin được, trong tay Vương Khung vậy mà nắm giữ át chủ bài đáng sợ như vậy.

Phải biết rằng, loại đồ vật này đã đủ làm dao động căn cơ của Mạt Nhật Cổ Bảo, phỏng tay đến mức khó có thể tưởng tượng.

Nhưng cho dù biết rõ loại đồ vật này sẽ đưa tới tai hoạ, chỉ sợ rằng bên trong Phế Thổ sẽ không có người nào không động tâm.

Từ đó trở đi, Dạ Vương triệt để kết luận, sau lưng Vương Khung tuyệt đối có bối cảnh cùng với nhân vật khó có thể tưởng tượng, bằng không mà nói, sẽ không có khả năng nắm giữ trọng khí như này.

Dạ Vương cũng sẽ không tin tưởng, một tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên nho nhỏ có thể lo liệu thế cục lớn như vậy, nắm giữ lực lượng cùng với át chủ bài đáng sợ như vậy.

Bởi vậy, vào thời điểm Vương Khung đề xuất hợp tác, Dạ Vương không suy nghĩ chút nào liền đáp ứng.

Vương Khung nói cho y, tòa trận pháp tịnh hóa này chỉ là khởi đầu, muốn chân chính thành hình, cần một lượng lớn tài nguyên để lấp đầy.

Dạ Vương không có một chút hoài nghi nào, y biết, có thể tịnh hóa thịt yêu thú đã là kỳ tích khó mà tin nổi.

Dạng trận pháp có thể sáng tạo kỳ tích, đánh cắp tạo hoá, nghịch loạn âm dương, nắm giữ như năng lực khủng bố như thế này làm sao có thể dễ dàng sáng tạo?

Chỉ sợ cho dù là thế lực cao cấp cũng không nhất định có thể gánh vác nổi.

Bằng không mà nói, Vương Khung làm sao lại nói dạng đại bí mật này cho y, để cho y kiếm một chén canh?

Nói ngắn gọn, đầu nhập vào càng nhiều, trong tương lai trận pháp xây xong, lợi ích có thể được chia cũng sẽ càng nhiều.

Đặc biệt là những thế lực tham gia kế hoạch này ngay từ đầu, có thể được phân bổ một phần quyền hạn và quyền sử dụng trực tiếp toà trận

pháp này.

Nói một cách khác, Dạ Vương với tư cách là thành viên ban đầu, vào sau khi trận pháp xây xong, có thể hưởng thụ tỉ lệ quy đổi1: 1.

Thậm chí cuối năm còn có một khoản hoa hồng nhất định.

Giống như Tận Thế Thành Lũy, hàng năm vẻn vẹn chỉ là thịt yêu thú kiếm được từ Tịnh Hóa Trì liền đạt đến 10 tỷ cân, cho dù phân ra một phần vạn, đó cũng là một con số khổng lồ.

Từ nay về sau, Dạ Vương Thuyền sẽ chân chính quật khởi, trổ hết tài năng từ bên trong một nhóm thế lực.

Chương 471

Ngoài ra, Vương Khung còn tặng cho Dạ Vương ba cái danh ngạch thành viên ban đầu.

Y có thể chuyển tặng ba cái danh ngạch cho thế lực y tin được, lôi kéo đầu tư, chỉ cần đầu nhập tài nguyên tương ứng, liền có thể thực sự trở thành thành viên ban đầu của cái kế hoạch này, hưởng thụ đãi ngộ giống như Dạ Vương Thuyền.

Mặt khác, bọn hắn cũng có thể phát triển thêm các thành viên cấp một, chỉ cần đầu nhập tài nguyên tương ứng, liền có thể trở thành thành viên cấp một.

Thành viên cấp một không được chia hoa hồng, nhưng vào sau khi trận pháp tịnh hóa xây xong, bọn hắn có thể hưởng thụ tỉ lệ quy đổi 1:1.

Tương tự, thành viên cấp một cũng có thể phát triển thêm các thành viên cấp hai, cũng chỉ cần đầu nhập tài nguyên tương ứng.

Về phần phúc lợi có thể hưởng thụ, thì hơi thấp hơn thành viên cấp một, nhưng xét về tỉ lệ quy đổi thịt yêu thú mà nói, đã vượt qua Tận Thế Thành Lũy quá nhiều.

Các thành viên sáng lập có đẳng cấp khác nhau do Vương Khung thiết lập sẽ có ngưỡng cửa khác nhau.

Tóm lại một câu, muốn trở thành đẳng cấp gì, liền cần giao nạp tài nguyên tương ứng.

Trong nữa tháng, Dạ Vương liền được chủ nhân của ba cái danh ngạch thành viên ban đầu.

Đương nhiên, tất cả những gì bọn hắn nói đều là tuyệt mật, sẽ không có những người khác biết.

Bốn đại thế lực trung cấp Dạ Vương Thuyền, Bạch Lộc Nhai, Thiên Bằng Tổ, Xích Hồ Lô Đảo này liền trở thành thành viên ban đầu bên trong mối làm ăn lớn của Vương Khung.

Trong vòng một đêm, vô số tài nguyên được đưa vào trong tay Vương

Khung.

Hắn rốt cuộc cũng được nếm trải cái gì gọi là một đêm chợt giàu.

"Con bà nó, lão Vương, ngươi thật lợi hại, tay không bắt sói, một chiêu này là học được từ ai?"

Gã béo nhìn sự biến hóa của hàng thịt số 73, trợn mắt hốc mồm.

"Sao có thể gọi là tay không bắt sói?" Vương Khung trừng mắt nói: "Đây chính là cùng nhau nghiên cứu khoa học."

"Bớt đi, người khác không biết, ta còn không biết? Tiểu Bạch cũng đều đã nói với ta, toà trận pháp kia dùng để hù dọa người thì còn được, nhưng ngươi muốn tịnh hóa một lượng lớn thịt yêu thú, thực hiện sản xuất dây chuyền, căn bản là không làm được." Gã béo trề môi nói.

"Cho nên mới cần đầu nhập tài nguyên nghiên cứu." Vương Khung giải thích: "Những đại lão kia trông thấy tòa trận pháp này liền trợn cả mắt lên, cho dù ngươi nói với bọn hắn loại đồ vật này chỉ là bán thành phẩm, bọn hắn cũng không tin, sẽ liều mạng muốn đưa tiền cho ngươi, ngươi tin hay không tin?"

Tại Phế Thổ, Tịnh Hóa Trì chính là mệnh mạch, chính là hết thảy, chính là tất cả.

Cho dù là thế lực cao cấp cũng đều không thể tách rời khỏi Tịnh Hóa Trì.

Tận Thế Thành Lũy vì sao lại đặc biệt như vậy, siêu nhiên như vậy?

Còn không phải bởi vì nắm giữ một tòa Tịnh Hóa Trì.

Bây giờ Vương Khung đã cho những đại lão đó nhìn thấy hy vọng rằng bọn hắn có thể có được bảo vật tương tự, bọn hắn đã sớm rơi vào trong điên cuồng, cho dù là ai cũng không có cách nào đánh thức bọn hắn từ trong giấc mơ tươi đẹp này.

Lúc này, cho dù Vương Khung bảo bọn hắn đừng gửi tiền đến nữa, đoán chừng cũng sẽ không có người nào nghe theo.

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, Vương Khung là đã an ủi tâm linh của những đại lão này, cấp cho bọn hắn một niềm hy vọng và khao khát

đẹp đẽ.

"Thật sự là quá vô sỉ, ngươi học ở đâu ra thủ đoạn đáng xấu hổ như vậy?" Gã béo liếc xéo, nói.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng xuất bản một quyển sách, gọi là "tiếp thị đại sư", ta đã đọc quyển sách này, thật đúng là đừng nói, kỳ tư diệu tưởng của Tần Hoàng Đình thật sự không phải là đầu óc người có thể nghĩ ra được." Vương Khung cực lực tán dương quyển sách này.

"Ngươi bớt đi!" Gã béo lắc đầu, nói: "Ngươi khinh thường ta đọc sách ít? Ta cũng đã từng đọc quyển sách này."

"Chiếu theo ghi chép trong quyển sách này, ngươi đâu có phải là tiếp thị? Rõ ràng chính là lừa..."

"Ngươi đừng có nói mò!" Vương Khung ngăn chặn miệng gã béo, ném cho gã một chiếc Hỏa Giới.

"Thịt yêu thú ở trong này đầy đủ cho ngươi hoàn thành sự nghiệp vĩ đại của ngươi."

Vương Khung hiện nay có thể nói là tài đại khí thô, một đêm chợt giàu, hắn rốt cuộc đã không còn thiếu thịt yêu thú.

Lăng Hư Phong có sự duy trì của Vương Khung, không còn có bất kỳ băn khoăn nào, thậm chí đã bắt đầu dùng thịt yêu thú cấp ba tế tự cung phụng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng.

"Chiếu theo dạng tốc độ này, không tới nửa tháng, Hỏa Chủng của ta liền có thể lại cháy lên." Cuối cùng Vương Khung cũng đợi được ngày này và nhìn thấy hy vọng.

Hỏa Chủng lại cháy lên, năng lực thức tỉnh sẽ bất đồng cùng với dĩ vãng.

Vương Khung không khỏi mong đợi.

Tại trung ương miếu cổ, sâu trong cung điện dưới đất.

Linh Sào thần bí tản ra ánh sáng vàng kim lộng lẫy, tài nguyên khoáng sản chung quanh ở dưới sự bao phủ của quang huy rực rỡ lần lượt vỡ vụn, hóa thành chất dinh dưỡng của nó, dung nhập vào bên trong Linh Sào.

Theo từng nhịp thở, tòa Linh Sào này cũng đều đang sinh trưởng lớn mạnh, linh khí nồng nặc phát tán ra cơ hồ tràn đầy cả tòa mật thất bằng đồng.

Lúc này, con mắt Bạch gia không hề chớp nhìn chằm chằm Linh Sào, quan sát biến hóa của nó.

"Thật sự là năng lực khó tin." Bạch gia khẽ nói, nhìn về phía Vương Khung: "Năng lực của ngươi rất đặc biệt, lại còn có thể tiến hóa! ?"

Vương Khung trầm mặc không nói gì.

Hỏa Chủng màu đen là bí mật của hắn, tự nhiên không thể để lộ ra.

Tuy nhiên những người xung quanh Vương Khung đều có thể phát giác ra, năng lực của hắn vẫn luôn đang biến hóa, biểu hiện ra tầng tầng thần kỳ.

"Thế giới lớn, không thiếu cái lạ, nhưng ngươi phải cẩn thận, ở bên trong Hỏa Chủng cất giấu bí mật, nếu như ngươi không thể chưởng khống hoàn toàn, sẽ có đại hung chi hiểm." Bạch gia đột nhiên nói.

Chương 472

Vương Khung ngơ ngác, không khỏi hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Hỏa Chủng là một loại sức mạnh cực kỳ nguy hiểm, nó cũng không phải giống như nhân loại nhận biết..." Bạch gia đột nhiên ngừng nói, nhìn về phía Linh Sào thuế biến sinh trưởng, dời chủ đề sang chỗ khác.

"Còn chưa đủ, tòa Linh Sào này còn cần càng nhiều tài nguyên khoáng sản mới có thể khiến cho nó triệt để thành hình."

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, chỉ cần luyện thành Linh Sào, sinh ra linh khí cuồn cuộn không ngừng, hắn liền có thể rời khỏi Phế Thổ, có thể tự do ra vào.

Thậm chí, Bạch gia có thể dựa vào tòa Linh Sào này, thành lập các loại trận pháp uy lực cực lớn.

Nói không chừng ngay cả trận pháp tịnh hóa cũng đều có thể thật sự hoàn thành, chứ không phải chỉ là một loại tưởng tượng.

"Ta đã ước định cùng với Tô Thanh Hòa, sẽ đi tới Phế Tích Tận Thế." Vương Khung khẽ nói.

Phế Tích Tận Thế, đó là trung tâm giao dịch lớn nhất Phế Thổ mà Tận Thế Thành Lũy thiết lập, hết thảy bảo vật cùng với tài nguyên cũng sẽ lưu thông ở chỗ đó.

Hiện nay Vương Khung tài đại khí thô, có thể tùy ý mua tài nguyên khoáng sản cùng với bảo vật hắn muốn.

"Chờ ngươi trở về, tòa Linh Sào này liền có thể chân chính hoàn thành." Bạch gia cũng có một chút chờ mong.

"Đến lúc đó, Hỏa Chủng của ta cũng sẽ lại cháy lên." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Sau đó, Vương Khung bàn giao một chút sự tình, hàng thịt số 73 có nhóm người Hình Ngục quản lý chăm nom, sẽ vạn vô nhất thất.

Dương Kỳ thì bị Vương Khung ném cho Bạch gia, thiên phú tốt như vậy tự nhiên không thể mai một.

Bạch gia tự nhiên cũng sẽ không nương tay, bức cho người ta phát điên chính là lĩnh vực nó am hiểu, vào thời điểm Vương Khung tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp" cũng đã từng lĩnh giáo.

Vì để cho Dương Kỳ mau chóng tăng thực lực lên trong khoảng thời gian ngắn, Vương Khung đã buông lời, chỉ cần không chết, luyện thế nào cũng đều có thể.

Về phần gã béo, cuối cùng thì gã cũng có được vốn liếng để thể hiện tham vọng của mình và bắt đầu nghiên cứu các chế phẩm khác nhau từ thịt yêu thú đã tịnh hoá, thịt xông khói, thịt tổng hợp, thịt khô, vân vân.

Giờ đây, hướng đi chủ đạo của gã béo chính là khai phá thịt muối lão nghĩa mẫu bản 2.0.

Theo như gã nói, 1 cân thịt yêu thú cấp một có thể tạo ra 100 cân thịt muối, đồng thời chỉ tiêu hao 20% đến 30% năng lượng so với ban đầu mà thôi, hương vị thơm ngon hơn, dễ mang theo và bảo quản hơn, nếu như chế tạo thành công, chắc chắn sẽ gây ra những thay đổi mạnh mẽ trong Phế Thổ.

Về phần các phụ liệu khác, chi phí cực thấp.

"Gã béo, ngươi làm như vậy là quá lãng phí, 1 cân thịt yêu thú có thể tạo ra 1000 cân thịt muối hay không?" Vương Khung đề nghị.

Thân thể to mọng của gã béo run lên bần bật, trên mặt toát ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

"Ngươi còn là người sao?"

1 cân thịt yêu thú tạo ra 1000 cân thịt muối! ?

Đây là sự tình mà người làm sao? Đây quả thực là đang làm bẩn sự nghiệp vĩ đại trong mắt gã béo.

"Lão Vương, ngươi đang nghiêm túc sao? Người khác sẽ nhìn ra đấy!" Gã béo nhếch miệng nói.

"Ngươi báo giá cao một chút liền sẽ không thể nhìn ra." Vương Khung cười nói.

"Ngươi đây là suy nghĩ kiểu gì?" Gã béo kinh ngạc, nhìn về phía Vương

Khung, trong đầu tràn đầy khó hiểu.

"Cái gọi là tiền nào đồ nấy, ngươi ra giá cao như vậy, mùi vị còn ngon như thế, người khác khẳng định sẽ tưởng rằng đó là hàng cao cấp, tự nhiên sẽ không hoài nghi, mà những kẻ hoài nghi nhất định đều là đồ đần chưa từng gặp qua việc đời, chỉ cần dẫn dắt tiết tấu, những người này liền sẽ chất vấn hoài nghi của mình, sau đó sẽ đi theo trào lưu và xu hướng..." Vương Khung nói một cách hứng thú.

Đây chính là điểm mạnh của hắn, so với tu hành, ở trên phương diện dẫn dắt tiết tấu, hắn dường như càng có thiên phú.

Năm đó ở Thiên Võng, Vương Khung chính là tiết tấu đại sư có tiếng, một câu loạn sóng gió, cứng rắn khiến cho Đồ Thần Công Hội lớn mạnh hơn.

"Vậy theo ý của ngươi...định giá bao nhiêu mới thích hợp?"

"10 cân thịt yêu thú đổi 1 bình thịt muối." Vương Khung suy nghĩ một chút rồi nói.

"Cái gì?" Gã béo suýt nữa nhảy dựng lên.

Chiếu theo phép tính của Vương Khung, 1 cân thịt yêu thú có thể tạo ra 1000 cân thịt muối, 1 cân thịt muối bán với giá 10 cân thịt yêu thú.

Sau cùng chẳng khác gì là 1 cân thịt yêu thú có thể biến thành 10000 cân thịt yêu thú...nếu không tính các nguyên liệu phụ khác...

Cái này còn giàu nhanh hơn cả ăn cướp!

"Sẽ có nhiều đồ đần như vậy sao?" Gã béo nói lầm bầm.

"Đồ ngốc, chúng ta có thể sản xuất hai phiên bản, thịt muối lão nghĩa mẫu bản bình dân, 1 cân thịt yêu thú đổi ba bình, giàu năng lượng, giá cả phải chăng, dành cho phần đông các tu sĩ Phế Thổ."

"Khẩu hiệu của chúng ta chính là làm cho tất cả mọi người có thể ăn thịt muối." Vương Khung đã sớm nghĩ tốt khẩu hiệu.

Ngay cả với giá cả một cân thịt yêu thú ba bình, bọn hắn vẫn có thể kiếm được một món hời.

"Mặt khác, chúng ta lại phát hành phiên bản đặc biệt, liền nói bên trong

còn tăng thêm thịt yêu thú cấp hai, cùng với tinh túy yêu thú được rút ra trong nghiên cứu mới nhất, có thể đề thăng phẩm chất Hỏa Chủng, lớn mạnh huyết nhục..." Vương Khung thổi phồng nói.

Cái gọi là tăng thêm thịt yêu thú cấp hai, 10 vạn bình phiên bản đặc biệt ước chừng không dùng tới 1 cân thịt yêu thú cấp hai.

Vương Khung sẽ luôn nhớ về một tiệm mì tại Xích Long Thành, lão bản họ Khang, nói là bán mì thịt bò, mẹ kiếp, một năm cũng đều dùng không đến một con trâu, sinh ý vẫn nóng nảy như thường, danh xưng là mì thịt bò vương tại Xích Long Thành, các tiệm mì lớn đều phải gọi một tiếng sư phụ, lực ảnh hưởng ở trong nội bộ ngành nghề cơ hồ không có ai có thể sánh kịp.

Chương 473

Cho nên Vương Khung có ý định sao chép mô hình này, chỉ cần đảm bảo hương vị, sau đó lại trộn lẫn vào mỗi bình phiên bản đặc biệt một tia linh khí, chắc chắn sẽ có thị trường lớn.

"Lão Vương, ngươi không bán thịt thật sự là quá lãng phí, ngươi sinh ra chính là để bán thịt." Gã béo không nhịn được vỗ tay nói.

Kế hoạch tuyệt vời do Vương Khung thiết quả thực có thể xưng là vĩ đại, khiến cho gã cũng không nhịn được mê mẩn trong nội tâm.

Một khi kế hoạch này thật sự trở thành hiện thực.

Bọn hắn chỉ là bán thịt muối cũng đều có thể trở thành một đại cự đầu tại Phế Thổ.

Như người ta đã nói, hãy dùng thịt muối để thay đổi thế giới!

Vương Khung cười thầm, những gì hắn nói với gã béo chỉ là kế hoạch sơ bộ.

Đợi đến khi Bạch gia xây xong trận pháp không gian, hắn liền có thể vận chuyển một lượng lớn vật tư ở bên ngoài đến đây, đến thời điểm đó hắn liền có thể cải tiến phối phương, cho ra thịt muối khẩu vị bất đồng, mỗi tháng ra một loại, và đợi đến cuối năm, sẽ cho ra một bộ đầy đủ xa hoa.

Đến lúc đó, thịt muối lão nghĩa mẫu sẽ triệt để phổ cập Phế Thổ, cải biến thói quen ẩm thực cùng với phương thức tu luyện của tu sĩ, trở thành hàng bán chạy chỉ đứng sau thịt yêu thú.

"Đột nhiên cảm thấy chính mình thật vĩ đại...chúng ta đã cải biến cả một thời đại..." Trong mắt gã béo lóe ra dị sắc, thật sự giống như những gì Vương Khung khoác lác đều đã biến thành hiện thực.

"Gã béo, cố gắng làm, thời đại này tất nhiên sẽ có thân ảnh của chúng ta." Vương Khung khích lệ nói.

Mặc dù kế hoạch của hắn còn có tính không xác định rất lớn, nhưng dùng tài năng của gã béo, ý nghĩ điên cuồng dùng thịt muối cải biến thế giới

đúng là có hứa hẹn rất lớn.

Thế là kể từ ngày này, gã béo liền bắt đầu đóng cửa không ra, liều mạng nghiên cứu công thức thịt muối lão nghĩa mẫu 2.0.

Vương Khung bày tỏ sẽ ủng hộ hết mình, thịt yêu thú muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cung cấp cho gã nghiên cứu.

Trong mắt hắn, có lẽ sẽ có một ngày, gã béo thật sự có thể dùng thịt muối của gã cải biến cái thế giới này, cải biến toàn bộ Phế Thổ.

Phế Tích Tận Thế!

Theo lời đồn vào trước khi Tận Thế Thành Lũy thống trị Phế Thổ, Phế Thổ chỉ có một cái thế lực siêu cấp, về sau, một trận đại chiến quét sạch Phế Thổ, nơi này triệt để trở thành hoang vu, thế lực cổ xưa tan thành mây khói, Tận Thế Thành Lũy thừa thế quật khởi.

Về phần mảnh Phế Thổ này thì bị khai phá trở thành trung tâm giao dịch lớn nhất Phế Thổ.

Ở nơi xa, một tòa thành trì màu đen giống như dùng vô số kim loại chồng chất lên xuất hiện trong tầm mắt, hỗn loạn mà cổ lão.

"Vào trước khi Tận Thế Thành Lũy quật khởi, nơi này mới là trung tâm Phế Thổ, chủ nhân chân chính của phiến thiên địa này." Tô Thanh Hòa nhẹ giọng nói.

Nhân sự có thay thế, vãng lai thành cổ kim, liền ngay cả Tần Hoàng cũng đều đã từng nói, trên đời này không có thế lực vĩnh viễn không xuống dốc, cũng không có truyền thừa tung hoành bất bại.

Mạnh như Quang Minh Điện, trước kia cũng đều phải cúi đầu trước mặt Lâm La Thiên, khiến cho vinh quang bất hủ kia ảm đạm phai mờ.

"Tận Thế Thành Lũy cũng thật sự có ý tứ, phát triển nơi này trở thành phồn hoa như vậy."

Chung quanh, từng đoàn xe ngựa phi nước đại về phía thành trì đổ nát ở đằng xa, một số lớn đội xe, đội kỵ mã nối liền không dứt.

Hiển nhiên, độ phồn hoa của Phế Tích Tận Thế so với bốn mươi chín

thành tại ngoại giới chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí có thể sánh vai với tám đại Vương Thành.

Điều này giống như việc thành lập một vương triều mới, vương triều cũ bị xóa bỏ, nhưng kinh đô cũ vẫn là trung tâm của thế giới.

Hiện thực như thế này thực sự có một chút không hợp tình hợp lý.

"Khí phách của Tận Thế Thành Lũy quá lớn, nghĩ rằng là có thể trấn áp hết thảy cục diện." Tô Thanh Hòa thản nhiên nói.

Toàn bộ Phế Thổ đều biết, Tận Thế Thành Lũy quật khởi cực kỳ thần bí, vô tri vô giác, lặng yên thay thế quái vật khổng lồ ngày xưa, sừng sững ở trên phiến Phế Thổ này đã rất nhiều năm, từ xưa tới nay chưa từng có ai cả gan dao động địa vị của nó.

Trên thực tế, địa vị của Tận Thế Thành Lũy tại Phế Thổ siêu nhiên đến có một chút không bình thường, nó cơ hồ không can thiệp vào bất luận thế lực nào, cũng không tham dự vào bất cứ chuyện gì.

Tận Thế Thành Lũy như thể một bàn tay vô hình, rõ ràng là có tồn tại, lại làm cho người không cảm giác được, thậm chí có thời điểm sẽ tự động không chú ý.

"Ngươi có biết chủ nhân của Tận Thế Thành Lũy là người nào hay không?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

Tô Thanh Hòa lắc đầu.

Đừng nói là nàng không biết, ngay cả sư phụ của nàng - Dạ Vương, thậm chí là những thế lực cao cấp kia, chỉ sợ cũng không có ai biết thân phận chân chính của chủ nhân Tận Thế Thành Lũy.

Con quái vật khổng lồ này giống như quái thú nấp trong sương mù, hiển lộ ra ngoài thế gian chỉ là vảy và móng mà thôi.

"Cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài hít thở không khí."

Đúng lúc này, trong xe, Dương Kỳ chui ra, ánh mặt trời chói mắt khiến cho đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm của y có một chút khó thích ứng.

"Ngươi cũng quá tốt đối với thủ hạ của mình, vậy mà còn mang y theo." Tô Thanh Hòa liếc nhìn qua, thản nhiên nói.

Trong mắt nàng, Dương Kỳ chỉ mới vừa đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, thực lực có thể bỏ qua không tính.

Đừng nói là tại Dạ Vương Thuyền, cho dù là tại hàng thịt số 73hiện tại, dạng tiểu nhân vật này cũng đều là vừa nắm liền có một bó to.

Lần này tới Phế Tích Tận Thế là vì mua sắm bảo vật, Vương Khung người nào cũng không mang, chỉ mang theo một mình Dương Kỳ, chuyện này khiến cho Tô Thanh Hòa có một chút cảm giác quái dị.

Chương 474

Dương Kỳ nghe thế, nhíu mày, trong mắt lóe lên một vệt hung mang, nhưng không có lên tiếng.

Ở trước mặt Vương Khung, y vẫn là cực kỳ đàng hoàng.

Huống hồ thực lực của Tô Thanh Hòa cũng mạnh hơn y quá nhiều, đối phương dùng một đầu ngón tay liền có thể bóp chết y, chướng mắt y là điều rất bình thường.

Suy cho cùng thực lực mới là gốc rễ của mọi thứ, và đó cũng là điều kiện cần thiết để người khác tôn trọng bạn.

Đạo lý này đúng mọi nơi mọi lúc, đừng nói là tại Phế Thổ, tại ngoại giới cũng giống như vậy.

Đối với ý nghĩ của hai người, trong lòng Vương Khung biết rõ.

Dạng nữ nhân như Tô Thanh Hòa, nam nhân như thế nào mà chưa từng gặp qua, bản thân nàng liền cực kỳ xuất chúng, lòng dạ cực cao, nam nhân có thể lọt vào pháp nhãn của nàng quả thật không nhiều.

Vương Khung ngược lại là miễn cưỡng được tính là một người, về phần Dương Kỳ, căn bản cũng đều không đáng để cho nàng nhìn một cái.

Nhưng Vương Khung lại biết, trên người Dương Kỳ ẩn chứa tiềm năng cực kỳ đáng sợ, loại tiềm năng này không hề thua kém Diệp Mặc, Minh Hạo Nhiên.

Tên tiểu tử này chỉ là khiếm khuyết tài nguyên cùng với tôi luyện mà thôi.

Vương Khung tin tưởng, vào một ngày nào đó, danh hào của y sẽ vang vọng tại Phế Thổ, thậm chí là cả thiên hạ, chấn động các phương.

Vì thế, Vương Khung cực kỳ coi trọng đối với Dương Kỳ, thậm chí còn vượt qua Hình Ngục.

"Ta chỉ sợ nếu lại không mang ngươi đi ra ngoài hít thở không khí, ngươi sẽ chết." Vương Khung cười nói, cũng mặc kệ ý nghĩ trong lòng hai người.

Dương Kỳ nghe thế, da mặt run lên bần bật, dường như là bị câu lên hồi ức không tốt.

Những ngày này, y bị Bạch gia luyện thê thảm.

Mỗi ngày đều giống như đi một lượt trong Địa Ngục, loại cảm giác sống không bằng chết, lúc nào cũng muốn chết quách đi cho xong kia thực sự rất dày vò.

Nhưng hiệu quả của dạng tôi luyện này cũng rất nhanh chóng.

Bằng không mà nói, y cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn như vậy, từ cảnh giới Hỏa Chủng nhất cử đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên.

Bạch gia vốn là còn muốn thừa thắng xông lên, tăng cao cường độ.

Vương Khung sợ Dương Kỳ không cẩn thận liền bị luyện chết, cho nên vụng trộm mang y đi ra ngoài, coi như thư giãn một tí.

"Lão đại, lần này chúng ta đi ra ngoài bao lâu?" Dương Kỳ quan tâm hỏi.

"Mua sắm xong liền trở về." Vương Khung biết rõ tâm tư của y, cười nói.

Lần này đi ra ngoài, chủ yếu là để mua sắm tài nguyên khoáng sản, một khi đặt mua đầy đủ, sau khi trở về, Linh Sào liền có thể triệt để luyện thành.

Đến thời điểm đó, thành lập xong trận pháp, Vương Khung liền có thể rời khỏi Phế Thổ, trong lòng hắn tự nhiên là chỉ muốn về, không muốn ở lại.

"Lão đại, nghe nói Phế Tích Tận Thế cực kỳ phồn hoa, không bằng chúng ta hãy ở lại hai ngày, nói không chừng liền có thể tìm tòi được bảo bối khó lường gì đó." Dương Kỳ mê mẩn nói.

Phế Tích Tận Thế có không ít bảo bối, thật thật giả giả, hư hư thật thật.

Đối với người ngoài mà nói, nơi này vừa là chỗ tiêu tiền, cũng là chỗ kiếm tiền, rủi ro và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Chỉ là nước trong này rất sâu, người bình thường không dám tùy tiện tiến vào.

Dù vậy, hàng năm vẫn như cũ có không ít người kẻ trước ngã xuống, kẻ

sau tiến lên, hi vọng dựa vào nhãn lực cùng với vận khí "độc nhất vô nhị" của chính mình, từ bên trong một đống "cổ vật di tích" tìm tòi ra bảo bối bị mai một phủ bụi.

Liên quan tới những lời đồn này, trên đường đi, Vương Khung cũng đã nghe Tô Thanh Hòa nói không ít.

Cũng ví dụ như chủ nhân Cự Thạch Quật bên trong 72 đại thế lực, trước kia chính là bởi vì tìm tòi được một tòa bia đá tại Phế Tích Tận Thế, từ bên trong lĩnh ngộ được một loại thần hình thất truyền đã lâu, đạp vào cảnh giới Dung Khí, mới có thể thành tựu bá nghiệp như hôm nay.

Nhưng loại chuyện tốt như thế, vạn người không được một, một vạn người bị lừa cũng chưa chắc chắn có một người có thể đào bảo thành công.

Chuyện này so với đánh bạc trên thực tế cũng không có bất luận phân biệt gì, mười lần đánh cược chín lần thua, đại khái là như thế.

"Đừng có lười biếng, lần này trở về, lúc nào ngươi có thể đánh bại Hình Ngục, liền có thể ra ngoài." Vương Khung cười mắng.

"Cái gì? Tên gia hỏa kia chính là cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám đấy!" Dương Kỳ mở to hai mắt, kêu rên một tiếng, quanh quẩn ở trước Phế Tích Tận Thế.

Vương Khung cười to.

Đột nhiên, lông mày của hắn đột nhiên nhảy lên, nụ cười trên mặt bỗng nhiên ngưng kết, mũi không nhịn được giật giật, lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Sao thế?" Tô Thanh Hòa thấy hắn lộ ra thần sắc khác thường, quan tâm hỏi.

"Ngươi có ngửi được một loại mùi vị đặc biệt hay không?"

Tô Thanh Hòa khẽ nhúc nhích mũi ngọc tinh xảo: "Hình như là mùi thuốc lá..."

"Đây là mùi thuốc lá của lão bản! ?" Trong nội tâm Vương Khung đại chấn, lộ ra biểu tình kinh nghi.

Tại Tam Dương Trấn, lão bản là một người nổi tiếng nghiện thuốc lá và hầu như khói thuốc không rời khỏi miệng.

Theo lời nói của lão bản, thà ít ba bữa cơm, cũng không thể thiếu một gói thuốc.

Tuy nhiên, những loại thuốc lá mà ông chủ hút rất đặc biệt, căn bản không có trên thị trường.

Lúc trước, vào thời điểm Vương Khung đi tới Quang Minh Học Cung Xích Long Thành, đã từng đi dạo phường thị ở đó, muốn mua cho lão bản một ít thuốc lá thượng hạng.

Nhưng cũng không tìm thấy loại mà lão bản thường hút.

Sau đó, Vương Khung tại La Vương Thành cũng đều không có tìm được.

"Lão bản cũng ở trong Phế Thổ?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, lập tức trở nên kích động.

Đó chính là một trong Thập Nhị Vương Tọa, nếu quả thật có thể tìm được lão bản, hắn còn cần phải trốn đông trốn tây? Có thể trực tiếp nằm ăn bám.

Chương 475

Nghĩ tới đây, Vương Khung nắm thật chặt song quyền, ghìm chặt dây cương, điều khiển Bạch Cốt Lân Dực Câu dưới hông, lần theo mùi khói thuốc nồng đậm kia mau chóng đuổi theo.

Tô Thanh Hòa khẽ giật mình, cũng thay đổi phương hướng đuổi theo.

"Ngươi còn có loại sở thích này?" Tô Thanh Hòa lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn Vương Khung.

Đại bộ phận thiên tài cao thủ đều say mê tu hành, nhưng chỉ cần là người liền có dục vọng.

Có người tham tài, có người háo sắc, có người hiếu sát...những chuyện này đều rất bình thường.

Chỉ là Tô Thanh Hòa không ngờ được Vương Khung lại có đam mê cổ quái như vậy, vậy mà lại là một kẻ nghiện thuốc! ?

"Bên trong Phế Thổ cũng có không ít thuốc lá thượng đẳng, những thế lực sơ cấp ở phía dưới kia hàng năm cũng dâng lên rất nhiều, trở về ta sẽ tặng cho ngươi một ít." Tô Thanh Hòa nói.

Tại Phế Thổ, loại đồ vật giống như thuốc lá, được tính là rất ít được chú ý.

Suy cho cùng sinh tồn và tu hành mới là trên hết.

"Không giống." Vương Khung lắc đầu nói.

Trong thiên hạ có hàng ngàn loại thuốc lá, lại không có loại nào đặc biệt giống như lão bản hút kia.

Thậm chí viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều cho ra đời không ít kiểu thuốc lá mới, được thiên hạ ưa chuộng, trong đó loại thuốc lá có tên "ngựa trắng" được hoan nghênh nhất.

Lúc trước Lý Thuần Phong còn từng tặng một ít cho Vương Khung.

Nhưng mùi vị của những loại thuốc lá rất khác so với loại lão bản hút.

Thứ mùi đó nồng đậm, cay cay như mảnh đất cằn cỗi, gồ ghề và vô tận, dư vị kéo dài.

Nó giống như "con bò cái già làm ruộng", đó là sự thỏa mãn sau khi kiệt sức, là tinh thần thanh tao được giải thoát khỏi cơ thể và tâm trí.

Vương Khung đã hít khói thuốc thụ động tại hàng thịt Hắc Nhận trong ba năm, đã quá quen thuộc đối với loại mùi khói này.

Một lát sau, ở ngoại vi Phế Tích Tận Thế, tại một chỗ tàn tích cỡ nhỏ.

Nơi này khắp nơi đều là tường đổ, giữa những phiến đá to lớn mọc lên nhiều cây cối màu đồng, thân cây dày như xà, cột, vỏ cây như vảy.

Tại thời điểm này, có rất nhiều người đang đốn hạ những cái cây này.

Vương Khung nắm chặt dây cương, dừng bước, mùi khói chính là truyền tới từ nơi này.

"Ồ? Những cây cối này vậy mà không có biến dị?" Vương Khung nhìn lướt qua, không khỏi kinh ngạc nói.

Bên trong Phế Thổ tràn ngập yếu tố biến dị, có rất ít sinh mệnh có thể không bị lây nhiễm.

"Loại cây này tên là Đại Khô Vinh Mộc, không ngừng chuyển đổi sinh tử, được tính là tử vật, không đáng tiền." Tô Thanh Hòa liếc nhìn nói.

Đại Khô Vinh Mộc rất phổ biến ở bên trong Phế Thổ, nhưng loại cây này không có quả, cũng không ăn được, cơ hồ không có giá trị gì.

Rất nhiều người chặt nó để làm củi đốt.

Những người già yếu, bệnh tật, không có khả năng săn yêu thú, chỉ cần bán sức ở đây, đốn hạ Đại Khô Vinh Mộc, đổi lấy thịt yêu thú ít ỏi, sống qua ngày.

Vì vậy, người đốn củi tại nơi này cơ hồ đều là một ít tán tu du dân không có năng lực, thực lực yếu kém.

"Là y! ?" Đúng lúc này, ánh mắt của Vương Khung rơi lên trên người một vị hán tử trung niên.

Y mặc một thân vải bố, bên hông giắt một chiếc rìu sẫm màu, lưỡi rìu cũng đã cong lại, phía trên còn có những vết gỉ lốm đốm.

Lúc này, y đang ngồi trên một gốc Đại Khô Vinh Mộc đã bị đốn hạ hút thuốc.

Người đốn củi này rít một hơi, phun ra những vòng khói trắng vàng, lộ ra vẻ thoả mãn.

Mùi vị này giống hệt thứ mà lão bản hút.

Vương Khung nhảy xuống từ trên lưng Bạch Cốt Lân Dực Câu đi tới.

"Đại thúc, ngươi mua thuốc lá này ở đâu?" Vương Khung đi đến trước mặt người đốn củi trung niên, hỏi.

Người đốn củi giương mắt, thoáng nhìn, chỉ chỉ vào Đại Khô Vinh Mộc bên cạnh, thản nhiên nói: "Chính là thứ đồ chơi này, nếu ngươi muốn, lấy thịt ra đổi."

"Là loại cây này! ?" Vương Khung khẽ giật mình.

Loại thuốc mà lão bản hút thực chất được làm bằng loại cây này?

"Đại thúc, loại thuốc lá này bán như thế nào?" Vương Khung hỏi.

Người đốn củi dừng một chút, lúc này mới giương mắt, đánh giá Vương Khung.

"30 cân thịt yêu thú cấp hai, một lạng thuốc lá."

"Cái gì? Sao ngươi không đi ăn cướp?" Dương Kỳ suýt nữa nhảy dựng lên.

30 cân thịt yêu thú cấp hai có thể đổi được 3000 cân thịt yêu thú cấp một, một lạng thuốc lá? Đây quả thực là lợi nhuận khổng lồ, còn kiếm nhanh hơn cả cướp bóc.

"Có thích mua hay không? Ngươi đi khắp Phế Thổ, cũng không tìm được nhà thứ hai."

Người đốn củi thu hồi ánh mắt, lộ ra vẻ mệt mỏi lười biếng.

"Chúng ta đi thôi, loại thuốc lá này không đáng giá như vậy." Tô Thanh Hòa cũng nói.

Bên trong Phế Thổ, có rất nhiều dạng người này, trông thấy người có tiền liền muốn chặt chém, vạn nhất thành công, trong một đoạn thời gian rất dài bọn hắn cũng đều không cần phát sầu vì kế sinh nhai.

Đây cũng là một loại đánh bạc.

Tuy nhiên, loại đồ đần như thế cũng không nhiều.

"Đại thúc, coi như ngươi giữ nó cả đời, chỉ sợ cũng không tìm thấy được người biết hàng." Vương Khung thản nhiên nói.

"Ai nói?" Người đốn củi liếc mắt nhìn hắn, rít một hơi phả ra một vòng khói, lộ ra thần sắc cô đơn nói.

"Trước đây có một nam nhân thường xuyên đến đây mua thuốc lá, vừa ra tay chính là mấy trăm cân thuốc lá...đó mới gọi xa xỉ...đáng tiếc...y đã thật lâu không đến." Người đốn củi lắc đầu thở dài.

Y cũng đã từng phong quang, thậm chí là tiêu tiền như nước tại Phế Tích Tận Thế, ngợp trong vàng son.

Chính là bởi vì có một nam nhân thường xuyên mua thuốc lá của y, xuất thủ hào phóng, khiến cho y tích lũy được không ít tài phú.

Chỉ tiếc là bắt đầu từ ngày đó, người nam nhân đó không bao giờ đến nữa.

"Lão bản! ?" Phản ứng đầu tiên của Vương Khung chính là nghĩ đến lão bản.

Mẹ kiếp, tại thời điểm Tam Dương Trấn, đối xử với hắn chính là nghiền ép như trâu bò, còn bản thân ở bên ngoài ngược lại là hào phóng.

Chương 476

Người đốn củi này hiển nhiên đã bị lão bản chiều hư, đều xem tất cả mọi người là dê béo.

"Đại thúc, cho ta mười lạng thuốc lá." Vương Khung đột nhiên nói.

"Lão đại..." Dương Kỳ sửng sốt, đây rõ ràng chính tự biến chính mình thành dê béo.

"Người trẻ tuổi, có ánh mắt." Người đốn củi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng ố vàng: "Hôm nay có thể ăn một bữa cơm thịnh soạn."

Nói xong, y lấy ra một bọc da thú rách nát, trong bọc tràn đầy thuốc lá.

Vương Khung tiến hành ước lượng, khoảng chừng mười cân, có lẽ còn kém một chút.

Nhưng hắn cũng lười tính toán, dù sao cũng là mua cho lão bản.

"Đại thúc, nếu như nam nhân kia lại tới tìm ngươi mua thuốc lá, ngươi hãy nói cho y, có người muốn đòi tiền lương, muốn gặp y."

Vương Khung đưa một chiếc Hoả Giới chứa 300 cân thịt quái vật cấp hai, rồi xoay người rời đi.

Người đốn củi nhìn bóng lưng Vương Khung đi xa, đột nhiên, ở trên hông của y, cây rìu rỉ sét kia rung động nhè nhẹ, phát ra một tiếng than nhẹ.

Người đốn củi dùng tay vỗ trấn an, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

"Đệ tử của Hắc Nhận, Yêu Tượng Đao...có ý tứ..."

Lòng bàn tay thô ráp của người đốn củi vỗ nhẹ lên trên chiếc rìu rỉ sét trên hông, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt lười biếng của y.

"Lão bằng hữu, gặp được đồng loại khiến cho ngươi hưng phấn như thế sao?" Người đốn củi khẽ nói, lộ ra nụ cười, chợt lắc đầu.

"Chỉ tiếc...phong mang của thanh đao kia còn chưa xuất hiện..."

Ông! Lời nói rơi xuống, chiếc rìu dần im bặt, có vẻ như đã mất đi hứng thú.

Nụ cười trên mặt người đốn củi càng tươi hơn, thu hồi Hỏa Giới Vương Khung đưa cho.

Y đứng dậy, cầm rìu, phần eo nhẹ xoay, hai tay dùng lực, lưỡi rìu bỗng nhiên rơi xuống, chém lên trên Đại Khô Vinh Mộc.

Một rìu!

Hai rìu!

Ba rìu!

...

Ở trên lâm trường làm việc to như vậy, chỉ có âm thanh đốn hạ.

Ầm ầm! Đột nhiên, bầu trời tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn, có tiếng sấm mơ hồ đan xen.

Tất cả mọi người đình chỉ động tác ở trong tay, nhìn về phía chân trời.

Phanh! Vào lúc này, một đạo lôi quang rủ xuống, hóa thành nghìn đạo, giống như kiếm quang xuyên thấu, xóa bỏ tất cả mọi người.

Ngay vào lúc đạo lôi quang kia sắp xuyên qua người đốn củi, không gian chung quanh bỗng nhiên vặn vẹo, trực tiếp đánh tan đạo lôi quang kia, hóa thành vô hình.

"Ta ngược lại là không ngờ được, ngươi sẽ trốn ở dưới mí mắt ta."

Bên trong không trung, một thân ảnh đáng sợ giáng lâm, lôi đình trào lên quanh người, cuồng bạo kinh người.

Trên đầu y đội một chiếc vương miện bằng vàng, dũng mãnh như một vị vua, lộ ra vẻ uy nghiêm không gì có thể sánh được.

"Tận Thế Thành Lũy thật sự bá đạo, kiếm miếng cơm ăn mà cũng đều không được!" Người đốn củi khẽ liếc mắt nhìn, thản nhiên nói.

Nam tử bị lôi đình quấn quanh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, duy trì một khoảng cách nhất định cùng với người đốn củi.

"Nhân vật như ngươi, có khẩu vị cỡ nào? Thôn thiên thực địa cũng đều không đáng kể, phiến Phế Thổ nhỏ bé này chỉ sợ cũng không đủ cho ngươi ăn no."

"Tiểu quỷ, ngươi đang nói cái gì thế? Ta chỉ là người đốn củi." Ánh mắt của người đốn củi dần dần trở nên băng lãnh, thờ ơ nói.

Ầm ầm! Lôi đình mãnh liệt càng trở nên xán lạn, thần sắc của nam tử

kia khẽ biến, lực lượng trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, kiêng kỵ nhìn chằm chằm người đốn củi trước mắt, cắn răng nói: "Ngoài ra, ngươi còn là một trong Thập Nhị Vương Tọa."

Phanh phanh Phanh! Đột nhiên, một cỗ khí tức rộng lớn kinh khủng phóng lên tận trời từ trong cơ thể người đốn củi.

Y lúc này rốt cuộc không còn mộc mạc dân dã như vừa rồi, áo vải bay phần phật, dựng dục kiếp phạt, khí chất như thế như phong mang vạn trượng, chấn động thế gian.

Nam tử bị lôi đình quấn quanh kia bỗng nhiên biến sắc, cảm thấy áp lực lớn lao.

Trong lúc mê man, y chỉ cảm thấy một ngọn núi giáng xuống từ trên trời, nặng nề ép tới, thiên hạ sụp đổ, vạn đường khô héo, sông núi đổi thay, tinh tú suy tàn.

Nhất cử nhất động của y dường như cũng đều nằm trong tầm kiểm soát của đối phương, mỗi một tấc máu thịt đều thừa nhận khó áp lực có thể tưởng tượng.

"Ngươi đã biết vì sao lại gọi là vương toạ chưa?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, giống như truyền đến từ cửu thiên thập phương.

Nam tử bị lôi đình quấn quanh hơi hơi rung động thân thể, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

"Tại..tại sao...chênh lệch lại lớn như vậy?"

Mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trên trán, ánh mắt của y run rẩy, tràn ngập rung động cùng với sợ hãi.

Đã từng có lúc, y cho rằng truyền thuyết được thế nhân thổi phồng kia đã sớm rút xuống như nước sông ngày hè, giang sơn đời nào cũng sinh ra tài tử, thời đại mới chú định sẽ thay thế trật tự cũ.

Chỉ là vào thời điểm y chân chính đối mặt, mới phát hiện ra chính mình sai lầm đến như thế nào.

"Tiểu quỷ, ngươi còn quá non." Người đốn củi khẽ nói, vẻ bình tĩnh bên

trong con ngươi không lay động: "Cơm của Tận Thế Thành Lũy...ta cũng ăn không nổi."

Nói xong, y bước ra một bước, biến mất không thấy gì nữa.

Phù...

La Vô Phong rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, lôi quang quanh người tiêu tán, lộ ra ánh mắt hoảng sợ nhìn phương hướng người đốn củi biến mất, siết chặt nắm đấm.

"Thập Nhị Vương Tọa..."

...

Chương 477

Lúc này, Vương Khung, Tô Thanh Hòa còn có Dương Kỳ đã tiến vào Phế Tích Tận Thế.

Không thể không nói, độ phồn hoa ở nơi này mảy may không kém tám đại Vương Thành, trên đường có đủ loại cửa tiệm, nhưng lại mang phong cách khác nhau.

Những cửa tiệm này được đắp lên từ các loại kim loại khác nhau, lộ ra ánh sáng băng lãnh.

Ngoại trừ cửa tiệm, còn có đủ loại quầy hàng lưu động.

Không có gì đảm bảo cho hàng hóa của những quầy hàng lưu động này, có thật có giả, như thể tại Thiên Võng hôm đó, lần đầu Vương Khung gặp La Thanh Nguyên.

"Bánh rớt xuống từ trên trời, mau đến nhận giải thưởng lớn...mau tới nhìn, mau đến xem..."

"Đệ nhất bảo Phế Thổ, người nào thấy cũng nói tốt...phúc lợi hôm nay, mới vừa ra lò!"

Tiếng rao hàng vang lên liên tục, phi thường náo nhiệt.

Nếu như nói bên ngoài là luyện ngục trần gian, như vậy nơi này chính là thiên đường của trần gian, chỉ cần ngươi muốn, cái gì cũng đều có, chỉ cần có đầy đủ thịt yêu thú, Phế Tích Tận Thế có thể thỏa mãn hết thảy dục vọng.

"Lão đại, mau nhìn, đó là nòng nọc trùng!" Dương Kỳ chỉ vào một cửa tiệm, đột nhiên hưng phấn nói.

Cửa tiệm chế tạo từ Hắc Kim, trên bức tường khảm bình chứa pha lê, bên trong đựng chất lỏng trong suốt không rõ nguồn gốc, có ba con nòng nọc nhỏ màu trắng bơi trong đó.

"Đây là cái gì?" Vương Khung hỏi.

Hắn cảm thấy những con nòng nọc nhỏ này không bị yếu tố biến dị lây nhiễm, thậm chí còn tản mát ra dao động sinh mệnh mạnh mẽ.

Loại dao động này, khiến cho Nguyên Sinh Khí trong cơ thể hắn cũng đều sinh ra cộng minh, sinh ra phản ứng.

"Thứ này gọi là nòng nọc trùng, là một loại sinh vật kỳ dị do Quang Minh Điện nghiên cứu phát hiện ra." Tô Thanh Hòa nói.

Nòng nọc trùng ẩn chứa sức sống mãnh liệt, vào thời điểm trọng thương nuốt chửng một con, có thể nhanh chóng chữa trị vết thương, mấu chốt nhất là, dạng sinh vật kỳ dị này có tác dụng ức chế nhất định đối với yếu tố biến dị.

Mặt khác, nòng nọc trùng còn có khả năng tiến hóa, kết hợp cùng với tinh huyết yêu thú bất đồng, sẽ có xác suất nhất định có thể dựng dục ra chủng loại mới, vô cùng có khả năng có thể miễn dịch yếu tố biến dị, nhưng xác suất của loại này là cực thấp.

"Thần kỳ như thế?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Dạng sinh vật loại trùng này thực sự đặc biệt, mấu chốt nhất là vậy mà có thể miễn dịch yếu tố biến dị, đối với Vương Khung đã từng đọc qua bút ký nghiên cứu của Quang Minh Điện mà nói, hắn biết rõ, dạng sinh vật kỳ dị này hắn là kết quả của sự kết hợp các nghiên cứu của Quang Minh Điện.

"Nếu như kết hợp cùng với Nguyên Sinh Khí, không biết rõ sẽ sinh ra biến hóa như thế nào."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, hắn mơ hồ cảm thấy, loại nòng nọc trùng này sẽ có thể làm cho Nguyên Sinh Khí lại tiến hoá một lần nữa.

Năng lực cấp Huyền hạ phẩm đã rất hiếm thấy, nếu như tiến thêm một bước, Nguyên Sinh Khí sẽ trở thành năng lực cường đại nhất của Vương Khung.

Mặt khác, loại nòng nọc trùng này đối với việc Bạch gia nghiên cứu trận pháp tịnh hoá hắn là cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ.

"Ngươi muốn mua? Loại đồ vật này chính là vật hiếm thấy, ở trong nội bộ Quang Minh Điện cũng không thấy nhiều..." Tô Thanh Hòa giương mắt nhìn lên.

Ở trước cửa tiệm Hắc Kim, dựng thẳng một tảng đá xám, trên đó viết

ba chữ "Phân Bảo Các".

"Phân Bảo Các! ? Chưa nghe thấy bao giờ, hẳn là mới mở!" Tô Thanh Hòa lộ ra vẻ tò mò.

Nòng nọc trùng cũng không phải là bảo vật bình thường, cửa tiệm bình thường là không có khả năng có, lúc trước, nàng cũng chỉ là đi theo Dạ Vương, nhìn thấy một lần ở trong thế lực cao cấp.

Có con đường lấy được nòng nọc trùng, chủ nhân của cửa tiệm này tuyệt đối không tầm thường.

"Phân Bảo Các? Thật sự là một cái tên kỳ lạ." Dương Kỳ nhẹ giọng nói.

"Đi, chúng ta vào xem." Vương Khung hô một tiếng, bước vào Phân Bảo Các.

Bên trong Phân Bảo Các, hàng hóa lộn xộn được đặt ngẫu nhiên trên các kệ kim loại màu đen, khiến cho cửa tiệm vốn đã không lớn trở nên vô cùng chật chội.

Ánh nến mờ ảo soi rõ góc tối.

Vương Khung nhìn lướt qua, thấy một thanh kiếm gãy treo ngang trên tường.

Bên trong hộp sọ pha lê đặt một chiếc lá màu tím, đang sủi bọt, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Một chiếc đuôi dài nhuốm đầy máu được đặt trong một chiếc hộp gỗ trên kệ.

Đôi mắt đỏ ngầu đảo lên đảo xuống trong một cái vạc nhỏ.

...

Loại địa phương này thực sự không có vẻ gì là mở cửa buôn bán, thoạt nhìn giống như là một cái nhà kho.

"Lão đại, đây...đây thật sự là cửa tiệm?" Dương Kỳ nuốt nước bọt, không nhịn được nói.

Bên tay phải của y, có một cái đầu lâu trên bệ cao, cặp sừng dài kéo dài từ trán, giống như hai thanh đao.

Vương Khung đánh giá một hồi, cũng cảm thấy kỳ quái, làm gì có ai

buôn bán như vậy, hàng hóa bày ra tùy ý, ngay cả nhân viên bán hàng cũng không có.

"Có người không?" Tô Thanh Hòa kêu lên.

Nàng ở trong Phế Thổ nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một cửa tiệm như thế này.

"Đi đi, nơi này không có đồ vật các ngươi muốn mua." Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng và thờ ơ truyền đến.

Đây là giọng nói của một nữ nhân.

"Đây là tình huống gì?" Dương Kỳ ngơ ngác, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy một người bán hàng đuổi khách ra ngoài.

"Ta còn chưa nói muốn mua cái gì, làm sao ngươi lại biết nơi này không có thứ ta muốn mua." Vương Khung ngạc nhiên nói.

"Mọi thứ ở chỗ của ta đều là vật đã có chủ , chỉ là chủ nhân của bọn chúng còn chưa có xuất hiện."

Giọng nói càng ngày càng gần, Vương Khung nhướng mắt nhìn.

Một vị nữ tử duyên dáng chậm rãi bước ra từ phía sau, xem ra, hình như chỉ chừng ba mươi tuổi, làn da trắng nõn thanh tú, mặc một chiếc váy đen xẻ tà bên hông, đôi chân trắng như ngọc thấp thoáng.

Chương 478

Vương Khung sửng sốt một lúc, nữ nhân trước mắt này trông quá đặc biệt.

Hắn cơ hồ có thể kết luận, tuổi thực của nữ nhân này chắc chắn già hơn vẻ bề ngoài.

Bởi vì trong đôi mắt kia có sự lắng đọng của tuế nguyệt, còn có thờ ơ nhìn thấu hết thảy, khí chất như vậy, vạn người không được một.

Vào lúc này, Dương Kỳ cũng ngây người, con mắt nhìn chằm chằm, sắc mặt thậm chí có một chút phiếm hồng.

"Khụ khụ khụ..." Tô Thanh Hòa trừng mắt nhìn hai người rồi ho khan.

Nữ nhân mặc váy đen nhìn cũng không thèm nhìn, khẽ giơ tay lên, lãnh đạm nói: "Các ngươi đi đi."

"Làm gì có ai buôn bán như thế này?" Vương Khung không nhịn được nói: "Có ai sẽ lấy đồ vật đã có chủ ra bán?"

"Những bảo bối này hiện tại còn chưa có chủ nhân, chỉ là chủ nhân của bọn chúng đã được quyết định từ lâu, các ngươi không có duyên với chúng nó." Nữ nhân mặc váy đen thản nhiên nói.

Nói xong, nàng đưa mắt, khẽ nhìn lướt qua.

"Ừm?" Đột nhiên, đôi mắt của nàng run rẩy, trên gương mặt tuyệt sắc hiện ra một vệt kinh ngạc.

"Thật sự là một quái nhân, chúng ta đi thôi." Vương Khung nhếch miệng nói.

Người ta cũng đã hạ lệnh trục khách, bọn hắn cũng không cần phải cưỡng ép ở lại, chỉ tăng thêm xấu hổ.

"Chờ một chút." Đúng lúc này, nữ nhân mặc váy đen kêu lên.

Nàng bước ra từ phía sau quầy, nhìn chằm chằm Vương Nghị đánh giá một lúc, sâu trong con ngươi đen nhánh nổi lên dị sắc.

"Tiểu bằng hữu, ngươi coi trọng bảo bối nào?"

"Tiểu bằng hữu! ?" Vương Khung khẽ giật mình, lộ ra vẻ ngờ vực.

Làm sao trong nháy mắt thái độ lại có thể thay đổi nhiều như vậy?

Ở bên cạnh, Tô Thanh Hòa cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Vừa mới rồi còn hạ lệnh trục khách, chỉ trong chốc lát vậy mà liền trở nên nhiệt tình như thế, thực sự có một chút quỷ dị.

Lúc này chỉ có Dương Kỳ là tỉnh táo lại, lộ ra thần sắc bừng tỉnh.

"Xem ra suy đoán của ta là đúng, lão đại quả nhiên đã thức tỉnh năng lực mạnh nhất phái ngự vật." Dương Kỳ thầm nghĩ trong nội tâm, đồng thời cũng âm thầm bội phục trí tuệ của mình.

Thử hỏi ngoại trừ Ngự Mẫu Thuật, trong thiên hạ có năng lực gì có thể khiến cho một nữ nhân cải biến thái độ trong nháy mắt, tràn đầy nhiệt tình, như nghênh đón hôn phu?

Tô Thanh Hòa lúc trước cũng là như thế.

Hiện tại, nữ nhân mặc váy đen này cũng là như thế.

Tất cả những thứ này đều là bởi vì năng lực của Vương Khung.

Nghĩ tới đây, Dương Kỳ không nhịn được nhìn vị lão đại của mình này, tâm tình kính nể thao thao bất tuyệt, đồng thời cũng có một chút ao ước.

"Loại nòng nọc trùng này bán như thế nào?" Vương Khung chỉ chỉ bình chứa thủy tinh hỏi.

Nữ tử mặc váy đen ngưng ánh mắt lại, lộ ra một vệt ý cười: "Ánh mắt của tiểu bằng hữu cũng thực sự không tồi, biết rõ loại bảo bối này hiếm thấy."

"Chủ tiệm báo giá đi." Vương Khung cảm thấy nơi này lộ ra tầng tầng cổ quái, nhưng bảo vật động nhân tâm, hắn cực kỳ khát vọng đối với loại nòng nọc trùng này, thậm chí có một chút tình thế bắt buộc.

"Không có giá, nếu ngươi thích thì cứ cầm về chơi." Nữ tử mặc váy đen cười nhạt nói.

"Ừm?" Vương Khung đột nhiên biến sắc, liền ngay cả Tô Thanh Hòa cũng đều không bình tĩnh.

Nòng nọc trùng cũng không phải là bảo vật bình thường, dạng sinh linh kỳ dị này có giá trị cực cao, không nói đến độ hiếm thấy, luận giá trị, so với

một kiện bảo khí đỉnh phong còn muốn cao hơn.

Dạng bảo vật cấp bậc này vậy mà nói tặng liền tặng! ?

Nói đùa gì thế?

"Con bà nó, quá lợi hại, không hổ là năng lực mạnh nhất phái ngự vật, lão đại chính là lão đại!" Hai mắt Dương Kỳ tỏa ánh sáng, bày ra bộ dáng đương nhiên.

Ở dưới Ngự Mẫu Thuật, không có bất luận sinh vật giống cái nào có thể ngăn chặn, cả người lẫn vật cũng đều là như này.

"Chủ tiệm nói đùa rồi, vô công bất thụ lộc, huống chi là dạng trọng bảo như thế này, ngươi vẫn nên báo giá đi." Vương Khung trực tiếp cự tuyệt.

Cái thiên hạ này nào có chuyện tốt đĩa bánh rớt xuống từ trên trời, còn vừa vặn rơi vào trong miệng của hắn?

Hắn hôm nay cũng không phải là đồ đần mới ra đời.

"Chỉ là đồ chơi nhỏ mà thôi." Nữ tử mặc váy đen cũng không thèm để ý, thản nhiên nói.

Ánh mắt của nàng hữu ý vô ý đảo qua bên hông Vương Khung.

"Nếu như ngươi thật sự cảm thấy ngại, liền để lại đao của ngươi."

Hô...

Lời còn chưa dứt, nữ tử mặc váy đen bỗng nhiên xuất thủ, gió thơm ập tới, như xuân ý bộc phát, xuyên qua vạn dặm.

Vương Khung bỗng nhiên biến sắc, vừa lui một bước, chỉ cảm thấy bên hông buông lỏng, Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, liền đã rơi vào trong tay đối phương.

"Ngươi..."

Ông! Đao ngâm dài, như rồng rống to, từng mảnh lân phiến lạnh lẽo hiển hiện, khí tức hung lệ cuồng bạo kinh người.

Trong khoảnh khắc, Hắc Long Đao phản ứng theo bản năng, phong mang lấp lánh, chém về phía nữ nhân kia.

"Yêu Đao..."

Nàng khẽ nắm bàn tay ngọc, liền bóp vỡ nát phong mang vô song kia.

Một nắm hời hợt lại bá đạo tuyệt luân như này, suýt nữa khiến cho Vương Khung trừng rớt tròng mắt.

"Cao thủ!"

Ở trong sát na vừa rồi kia, Vương Khung thậm chí cũng đều không có cảm nhận được chân nguyên dao động, ở giữa mây trôi nước chảy liền trấn áp Hắc Long Đao.

Như nắm như vậy, quả thực như thần lai chi bút, phiêu hốt mê tung.

"Đây là đao y mới chế tạo sao? Vật giống người vậy...vẫn luôn kịch liệt như vậy!"

Nữ tử mặc váy đen khẽ vỗ về Hắc Long Đao, trong mắt dạt dào màu hồng, hiển thị rõ mọi loại phong tình, sự lười biếng. thờ ơ nguyên bản biến mất và thay vào đó là hàng ngàn nhu tình.

Vương Khung sững sờ một lúc, thần sắc chợt đại biến, như thể nhìn thấy ma.

"Ngươi đang nói đến...Thúc què! ?" Vào lúc này, trong lòng Vương Khung triệt để lộn xộn.

Chương 479

Vương Khung có chút ngẩn người, thần sắc tư thái, loại hồi ức cùng với nhu tình trong mắt kia của nữ tử mặc váy đen trước mặt này, cực giống với U Hoàng Trường công chúa ngày đó.

Mặc dù khí chất của hai nữ nhân này hoàn toàn không giống, nhưng đều tuyệt sắc và cường đại, đều có chấp niệm cùng với cảm tình vượt qua tưởng tượng đối với thanh Hắc Long Đao này, đều là không hẹn mà cùng gặp thấy đao nhớ người.

Vương Khung coi như là dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng ra được.

"Sẽ không phải lại là tình nhân cũ của Thúc què đó chứ?" Vương Khung nói lầm bầm, sắc mặt càng trở nên cổ quái, trong đầu óc hiện ra thân ảnh cuồng ngạo không bị trói buộc của Thúc què kia.

"Những gì bản soái lưu luyến là phong cảnh ngươi chưa từng thấy qua."

Hoài niệm ngày xưa, âm thanh vẫn còn văng vẳng bên tai, vào giờ phút này, Vương Khung không thể không tin tưởng, những lời nói mà hắn cho rằng là nói bừa kia lại là thật.

"Thúc què chính là Thúc què, thực sự là hình mẫu của chúng ta!" Vương Khung thầm nói, không thể không nói, bất kể là U Hoàng Trường công chúa, hay là vị nữ tử thần bí trước mặt này, chỉ luận khí chất, đều là cực kỳ xuất trần, đều có phong tình, lại càng không cần phải nói bản thân các nàng liền nắm giữ thực lực siêu tuyệt, thâm bất khả trắc.

Vương Khung thật sự không thể tưởng tượng, vào thời điểm Thúc què trẻ tuổi đến cùng là mị lực bực nào, vậy mà liên tiếp thu phục dạng nữ nhân này, cho dù tuế nguyệt vô tình, nhiều năm qua đi, vẫn như cũ không hề quên y, khăng khăng một mực.

"Chủ tiệm, đừng nói giỡn, thanh đao này là trưởng bối ban tặng, ta cũng không dám tùy ý trao đổi." Vương Khung cười khan nói.

Hắc Long Đao chính là mệnh căn của hắn, xuyên suốt cuộc hành trình, không biết vượt qua bao nhiêu nan quan, thậm chí còn đã nhiều lần cứu tính mạng của hắn, sao có khả năng đưa ra ngoài?

Đừng nói là ba con nòng nọc trùng, coi như là một vạc...Vương Khung cũng phải cân nhắc đôi chút.

"Trưởng bối! ?" Đôi mắt đẹp của nữ tử mặc váy đen liếc xéo, ánh mắt lăng lệ dò xét toàn thân trên dưới Vương Khung, cảnh giác hỏi: "Ngươi là gì của y?"

"Ngươi đứng có nói...ngươi là con của y?" Nữ tử mặc váy đen hỏi một câu, chợt lại lắc đầu, phủ định suy đoán của chính mình.

"Không đúng, nếu quả thật là con của y, hắn là sẽ không yếu như vậy mới đúng."

"..."

Vương Khung nhếch miệng, hắn rất muốn mắng chửi người, nhưng nghĩ đến thực lực của nữ nhân trước mặt này, lời đến khóe miệng, lại nuốt xuống.

Loại lời này giống như từng nghe qua, giống hệt với lời nói của U Hoàng Trường công chúa ngày đó.

"Xem ra y rất coi trọng ngươi, từ thời điểm y chế tạo...đã thật lâu không có động thủ rèn đao." Nữ tử mặc váy đen khẽ nói, ánh mắt một khắc cũng không dời khỏi Hắc Long Đao.

"Ai nói, đao mổ heo của hàng thịt chúng ta đều là do Thúc què rèn..." Vương Khung vô thức nói.

Nhưng hắn còn chưa nói hết lời, một cái nhìn sắc bén liền lướt qua, mang theo sát ý dày đặt.

Sắc mặt của Vương Khung đại biến, vội vàng ngậm miệng, không dám nhiều lời nữa.

"Nếu như ngươi không phải là người y nhìn trúng, chỉ bằng vào câu nói vừa rồi kia, ngươi cũng đã là một người chết." Nữ tử mặc váy đen lãnh đạm nói.

Yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì Vương Khung là người Thúc què nhìn trúng, cho nên nàng mới không có xuất thủ, nếu không với tính khí lúc trước của nàng, ba người ở đây, một người cũng đều không thể sống.

Vương Khung căn bản không biết, nữ tử trước mắt này đã từng khủng bố và đáng sợ cỡ nào.

Tô Thanh Hòa được biết đến là Huyết Ma Nữ, nhưng ở trước mặt nữ nhân này, chỉ là chuyện tiếu lâm.

"Về sau không cho phép nhắc đến chữ này ở trước mặt ta." Nữ tử mặc váy đen lạnh lùng nói.

"Ý của ngươi là Thúc què..." Vương Khung không nhịn được hỏi.

Lời còn chưa dứt, khí thế kinh khủng như bài sơn đảo hải nghiền ép mà đến, lồng ngực Vương Khung trì trệ, khí huyết sôi trào, suýt nữa bị hất tung ra ngoài.

"Con bà nó, quá hung mãnh." Vương Khung lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời.

Thực lực của nữ nhân trước mắt này vượt qua tưởng tượng của hắn, ở trên cảm giác, so với Lăng Hư Phong dường như còn phải mạnh hơn một chút.

"Chủ...chủ tiệm..."

"Nếu ngươi đã là văn bối của y, có thể gọi ta một tiếng Lạc di." Nữ tử mặc váy đen khẽ nói.

"Lạc di! ?" Vương Khung lộ ra thần sắc khác thường, nhìn tướng mạo, đối phương hẳn là không lớn hơn hắn bao nhiêu.

Nhưng Vương Khung cũng biết, nữ nhân này có thuật trú nhan, tuổi thật chỉ sợ là không sai biệt lắm so với Thúc què.

"Những năm này...y sống tốt chứ?" Nữ tử mặc váy đen hỏi.

"Rất tốt, mỗi ngày rèn sắt uống rượu, thỉnh thoảng ta liền mang hai lạng thịt qua, bồi...bồi y uống hai chén, thời gian trôi qua cũng khá an nhàn." Vương Khung khẽ nói.

Thành thật mà nói, những năm ở Tam Dương Trấn cũng là những tháng

ngày thoải mái nhất của hắn.

Chỗ đó không có tranh đấu, không có ân oán, mặc dù ngày tháng trôi qua như nước, nhưng cẩn thận nghiền ngẫm, lại có tư vị khác.

Mỗi ngày ngoài công việc buôn bán tại hàng thịt Hắc Nhận, lúc hắn rảnh rỗi, hoặc là bị lão bản huấn luyện gần như nghiền ép, hoặc là xen lẫn trong cùng một chỗ với Lão Hạt Tử, nghe y hồ ngôn loạn ngữ, lại hoặc là trộm một chút thịt nát từ hàng thịt, vụng trộm chạy đến chỗ Thúc què, xào chút thức ăn, uống hai chén.

"Một người như y, đã nhìn quen thành trì phồn hoa, sông lớn sơn hà, vậy mà cũng có thể ẩn trong nhân gian, sống một cuộc sống bình thường..." Nữ tử mặc váy đen thì thào tự nói, nhìn Hắc Long Đao trong tay, lướt qua vảy đao trên đao.

"Ừm?" Đột nhiên, thần sắc của Lạc Tinh Hà khẽ biến, nhìn về phía Vương Khung, bên trong con ngươi hiện lên một vệt thần sắc lăng lệ.

"Thanh đao này...ngươi còn cho người nào xem qua?"

Vương Khung sửng sốt một chút, vô thức lắc đầu.

Chương 480

Ông! Đột nhiên, Hắc Long Đao run lên bần bật, một luồng viêm quang màu đen phóng lên tận trời, như thần hoàng giương cánh, hiển lộ uy năng, lực lượng đáng sợ cơ hồ muốn đánh nát cửa tiệm.

"Hừ, hoá ra là ngươi." Khuôn mặt của nữ tử mặc váy đen như băng sương, lãnh đạm nói.

"Lạc Tinh Hà, hoá ra ngươi còn chưa có chết, tâm tâm niệm niệm, còn muốn đoạt A Ngân..."

Bên trong ngọn lửa trùng thiên kia truyền ra giọng nói lạnh lùng, đó đương nhiên là U Hoàng Trường công chúa.

"Con bà nó..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, sắc mặt có một chút khó coi.

Hoá ra, hôm đó trong lúc U Hoàng Trường công chúa mượn đao xem, đã sớm lưu lại lạc ấn ở phía trên.

"Cũng vậy cũng vậy, trước kia nếu như không phải nể mặt Tiểu Cửu, ta đã sớm giết ngươi." Lạc Tinh Hà lạnh lùng nói.

"Nếu ngươi có bản lĩnh như vậy còn phải trốn vào Phế Thổ?"

Hai nữ nhân cách không đối thoại, từng từ đâm thẳng vào tim gan, một bước cũng không nhường.

"Ngươi vẫn là không từ thủ đoạn như trước kia, liền ngay cả một tên tiểu gia hỏa cũng đều tính toán." Lạc Tinh Hà cười lạnh nói.

"Nói đến không từ thủ đoạn, chúng ta chính là tám lạng nửa cân, nếu không trước kia A Ngân làm sao sẽ coi trọng ngươi?"

Hai cỗ lực lượng không ngừng dâng lên, toàn bộ cửa tiệm phảng phất như một quả bóng bay căng phồng.

Vương Khung, Tô Thanh Hòa còn có Dương Kỳ bị hai cỗ lực lượng này hung hăng áp bách, khổ không thể tả, huyết khí trong cơ thể cơ hồ chuyển động điên cuồng.

Đối với bọn hắn mà nói, đây hoàn toàn là thần tiên đánh nhau, tai bay vạ

gió.

Đây còn là ở dưới tình huống Lạc Tinh Hà đã được khống chế, nếu quả thật là U Hoàng Trường công chúa đích thân đến, chỉ sợ là ngay cả Tận Thế Thành Luỹ cũng đều sẽ bị đánh nổ.

"Trong nội tâm A Ngân chỉ có ta, nếu không làm sao lại nhờ ta bảo hộ y." Đột nhiên, ngọn lửa kia khóa chặt Vương Khung.

"Nói bậy nói bạ, ngươi nói xem, với tính cách của y sẽ thích người nào?"

"Ngươi hãy nói cho cô ta, người A Ngân thích là người nào?"

Hai nữ nhân đồng thời để mắt tới Vương Khung.

Vương Khung sửng sốt, miệng ngập ngừng, lộ ra vẻ mặt sững sờ.

"Con bà nó, chuyện này...chuyện này đâu có liên quan tới ta! ?"

Vương Khung rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hai nữ nhân trước mặt này, người nào hắn cũng không đắc tội nổi.

U Hoàng Trường công chúa, địa vị tôn sùng, đã từng xuất thủ tương trợ tại Sơ Vương Tế, ngăn cản cao thủ Quang Minh Điện.

Về phần Lạc Tinh Hà, thoạt nhìn hẳn là một kẻ tàn nhẫn, huống hồ hiện nay Vương Khung đang ở trên địa bàn của đối phương, chỉ cần nói ra lời không thích hợp, có thể tưởng tượng được kết cục.

"Chuyện này..." Thần kinh của Vương Khung căng cứng đến cực hạn, đối mặt với hai nữ nhân đang bừng bừng lửa giận, còn là hai nữ nhân thực lực siêu tuyệt, loại áp lực này mảy may không thua kém đại náo Sơ Vương Tế trên Thiên Vương Sơn hôm đó.

"Hai vị muốn nghe lời nói thật?" Suy nghĩ của Vương Khung nhanh chóng quay ngược trở lại, đột nhiên nói.

"Đương nhiên!"

"Nói nhảm, mau nói."

Hai cỗ khí tức cường đại lần lượt áp bách.

Khuôn mặt của Tô Thanh Hòa cùng với Dương Kỳ đã sớm không còn chút máu, chỉ có Vương Khung là còn đang liều chết.

"Thúc...què..." Vương Khung điều chỉnh ngôn ngữ một lần, liếc nhìn Lạc Tinh Hà một cái, nói tiếp: "Có thời điểm uống đến say mèm, cũng sẽ khóc, cũng sẽ cười, nhìn mặt trăng vui cười giận mắng, thỉnh thoảng sẽ đề cập một vị cố nhân..."

"Người nào?"

Hai thân ảnh đồng thời hỏi, lộ ra vẻ khẩn trương cùng với chờ đợi.

Các nàng đã căng thẳng đối với chuyện này nhiều năm, cố nhân Thúc què nhớ mãi không quên đến cùng sẽ là ai?

Cũng hy vọng rằng cái tên đó sẽ là nàng.

Vương Khung lắc đầu nói: "Y không có nhắc tới tên, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nói, trước đây có một nữ nhân đã từng nói, sẽ ở dưới cây nguyệt quế chờ y trở về, trăng sáng trên trời, đời này không đổi..."

"Mỗi lần nói đến chỗ này, Thúc què liền sẽ lại khóc lại cười...y nói kiếp này sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa..."

"Đừng nói!"

Ầm ầm!

Lời còn chưa dứt, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời.

Bên trong con ngươi của Lạc Tinh Hà bắn ra hàn ý lạnh như băng, lộ ra sát ý nồng đậm, so với bộ dáng lười biếng thanh thản lúc trước quả thực tưởng như hai người.

Bên trên Hắc Long Đao, ngọn lửa đỏ rực cũng dâng lên mãnh liệt, phảng phất như thật sự nổi giận.

"Qua nhiều năm như vậy, y vẫn còn nhớ con tiện nhân kia..." Lạc Tinh Hà lạnh lùng nói.

"Nếu như không phải vì cô ta, A Ngân làm sao lại trở thành như vậy? Những gì cô ta thiếu nợ, coi như toàn bộ Vương gia của cô ta cũng không trả nổi." Giọng nói của U Hoàng Trường công chúa vang lên, lộ ra một tia phẫn hận.

Không khí phát sinh biến hóa vi diệu, hai nữ nhân nguyên bản đối chọi gay gắt vậy mà mơ hồ có một chút cùng chung mối thù.

"Thật sự có?" Vương Khung sửng sốt.

Trên thực tế, Thúc què cho tới bây giờ cũng chưa từng say, những lời kia tất cả đều là do Vương Khung bịa ra.

Hắn chỉ là ở trong nhà Thúc nhìn thấy một bức tranh, vẽ chính là ở dưới cây nguyệt quế, một vị nữ tử xõa ra tóc đen, ngừng chân xem trăng.

Hắn mở miệng nói bậy, vốn là muốn không đắc tội cả hai, không ngờ được vậy mà thật sự có dạng nữ nhân này.

"Tiểu quỷ, y còn đã từng nói cái gì?" Giọng nói của U Hoàng Trường công chúa lại vang vọng một lần nữa, nàng mơ hồ có một chút tức giận, ban đầu ở Thiên Vương Sơn, Vương Khung cũng chưa nói cho nàng như điều này.

"Không có...không có, y chỉ nói là...đời này chỉ muốn tìm một người có thể khiến cho y dùng mệnh luyện khí..." Vương Khung trấn định tâm thần, đột nhiên nói.

"Y cảm thấy ta cũng không tệ."

"Ngươi! ?" Lạc Tinh Hà nhíu mày, lộ ra biểu tình cổ quái.

Chương 481

Vương Khung gật đầu nói: "Thúc què thường xuyên nói ta có tư chất thiên nhân, tài tình cái thế, giống như thiên hạ đệ nhất cao thủ Lâm La Thiên trước kia, tuy rằng còn nhỏ trẻ tuổi, nhưng phong mang khó nén, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cũng đều khó mà tìm người thứ hai có thể so sánh với ta...

"Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy ta, y liền bị tài hoa của ta hấp dẫn, bị tiềm năng của ta khuất phục, bị ta..."

Đôi mắt đẹp của Lạc Tinh Hà ngưng lại, lãnh đạm nhìn Vương Khung, từ chối cho ý kiến.

Ngược lại là U Hoàng Trường công chúa có một chút tin tưởng, nếu không với tính cách của Thúc què, làm sao lại sai người nhờ nàng bảo hộ Vương Khung?

Từ đó liền có thể nhìn ra sự coi trọng của Thúc què đối với tên tiểu tử này.

"Tiểu tử, ở bên trong thế hệ tuổi trẻ mà ta từng thấy, thiên tư của ngươi không phải cao nhất, nhưng da mặt tuyệt đối là dầy nhất." Lạc Tinh Hà lãnh đạm nói.

Nàng đè tay ngọc xuống, điện mang nổ vang, một cỗ hư ảnh thành trì như ẩn như hiện, áp về hướng ngọn lửa màu đen.

"Ngươi dám..." U Hoàng Trường công chúa nghiêm nghị quát.

"U Hoàng, coi như bản tôn của ngươi đích thân đến còn chưa chắc đã thắng được ta, huống chi là một đoạn lạc ấn?" Lạc Tinh Hà thản nhiên nói.

Ầm ầm! Bên trong âm thanh mưa bão sấm chớp, ngọn lửa cực nóng chậm rãi tiêu tán.

"Lạc Tinh Hà, vào ngày Thiên Khải Bảo Khố mở ra, Phế Thổ liền sẽ không giấu được ngươi nữa..." Giọng nói của U Hoàng Trường công chúa chậm rãi tiêu tán theo ngọn lửa.

Sắc mặt của Vương Khung bỗng nhiên biến đổi, bởi vì hắn nghe được

một cái bí ẩn khó lường.

Thiên Khải Bảo Khố bên trong truyền thuyết giấu ở bên trong Phế Thổ?

Lúc này, hắn mơ hồ biết mình vì sao sẽ bị truyền tống đến nơi này.

Hết thảy đều không phải trùng hợp!

"Lạc di..." Vương Khung mở miệng muốn hỏi, lại bị Lạc Tinh Hà đưa tay ngăn lại.

"Tiểu gia hỏa, thực lực của ngươi bây giờ cũng không xứng với thanh đao này."

Nói xong, Lạc Tinh Hà khoát tay, trả lại Hắc Long Đao.

Cùng lúc đó, trong bình chứa thủy tinh, ba con nòng nọc trùng bay ra, rơi vào trong một vò nước màu đỏ.

"Một chút đồ chơi này liền tặng cho ngươi."

"Tặng cho ta? Như vậy không tốt lắm đâu." Vương Khung thuận tay nhận lấy, nói.

"Loại người như ngươi nếu như không chết, một ngày nào đó tất sẽ thành đại khí." Lạc Tinh Hà cười một tiếng, vung tay nói: "Ngươi đi đi."

"Lạc di..." Vương Khung liền kêu lên.

Tiếng nói rơi xuống, tầm mắt biến đổi, lúc nhìn lại, người đã ở bên ngoài Phân Bảo Các.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, trước mặt làm gì có Phân Bảo Các nào, chỉ có một cửa tiệm trống rỗng, dường như bỏ hoang đã lâu.

"Thật sự gặp quỷ rồi?" Tô Thanh Hòa hoa dung thất sắc, không nhịn được nói.

Vương Khung kiểm tra Hỏa Giới, ba con nòng nọc trùng đang bơi lội tung tăng trong vò nước màu đỏ.

"Thủ đoạn thật là đáng sợ!" Vương Khung không nhịn được nói, một bàn tay huyễn hóa hư thực, mộng cảnh như thật, thực sự bất khả tư nghị.

Rất hiển nhiên, cảnh giới của Lạc Tinh Hà đã không phải là mấy người Vương Khung có thể lý giải.

"Lão đại..." Dương Kỳ có một chút hoảng hốt, không nhịn được nói.

"Chúng ta đi thôi, mua sắm xong liền trở về." Vương Khung ngắt lời nói.

Hắn đạt được nòng nọc trùng, đã là vận khí.

Loại bảo bối này cả thế gian hiếm thấy, có thể thu hoạch đến một con đã là không dễ, Lạc Tinh Hà xuất thủ hào phóng, trực tiếp tặng cho ba con, giá trị là không thể tưởng tượng.

Đặc biệt là loại bảo vật này đối với Nguyên Sinh Khí và trận pháp tịnh hoá đều có ý nghĩa cực kỳ không giống bình thường.

Vương Khung đã là không kịp chờ đợi.

Nửa ngày sau, Vương Khung ở dưới sự dẫn đường của Tô Thanh Hòa, đi dạo bảy cửa tiệm, mua tám mươi vạn tấn tài nguyên khoáng sản, tốn hao trọn vẹn 700 vạn cân thịt yêu thú cấp một, còn có 20 vạn cân thịt yêu thú cấp hai.

Ở bên trong những tài nguyên khoáng sản này, rất nhiều đều là trân phẩm, ví như Hải Nhãn Kim Tinh Thạch, Long Văn Sừng Mộc Khoáng, đều là đặc sản tại Phế Thổ, có giá trị không thể đo lường, thích hợp nhất để luyện chế Linh Sào.

Hắn hiện nay tài đại khí thô, cũng không đau lòng!

"Ngươi mua nhiều tài nguyên khoáng sản như vậy để làm gì?" Trên đường trở về, Tô Thanh Hòa không nhịn được hỏi.

Thế lực bình thường cho dù tăng thêm quy mô cũng không dùng nhiều tài nguyên khoáng sản đến như vậy.

Vương Khung cười không nói, những tài nguyên khoáng sản này chính là căn bản hắn luyện chế Linh Sào, một khi thành công, hắn liền chính thức có được căn cơ lập thân tại Phế Thổ, tự do ra vào Phế Thổ, không còn phải e ngại Quang Minh Điện nữa.

"Lần này trở về liền bế quan, nhờ Bạch gia thành lập trận pháp, thuận tiện...nhen nhóm lại Hỏa Chủng." Trong nội tâm Vương Khung âm thầm chờ mong.

Ầm ầm! Đột nhiên, một đạo kiếm quang khủng bố chém xuống từ

không trung, lấp lánh quang mang vô lượng, óng ánh như ban ngày.

"Đại Quang Minh Kiếm! ?" Tô Thanh Hòa nghẹn ngào quát.

Cùng lúc đó, nàng phi tốc lui lại, tách ra cùng với nhóm người Vương Khung.

Nhưng mà đạo kiếm quang kia bỗng nhiên sụp đổ, hóa thành vô số quang kiếm nhỏ bé, như thể dòng nước xoáy ngược xâm chiếm mọi hướng.

Kiếm thế rộng lớn to lớn như thế này là không thể trái nghịch, trực tiếp xuyên thủng thân thể của Tô Thanh Hòa.

"Muốn chết! ?" Vương Khung gầm thét, lôi quang màu đen nổi lên quanh người hắn, chấn vỡ kiếm mang kia.

Trong bụi mù, một tiếng cười hung tàn truyền đến.

"Dạ Vương Thuyền gióng trống khua chiêng nâng đỡ loại tiểu nhân vật này như thế, chỉ sợ là không thoát khỏi liên quan với việc Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt."

Quang ảnh đầy trời lắc lư, kiếm khí bén nhọn khuấy động không dứt.

Đại Quang Minh Kiếm, đây là tuyệt học của Quang Minh Điện.

Chương 482

Ở bên trong lời đồn, bên trong Quang Minh Điện có chín môn Đại Kiếm Thuật, được khắc ở phía trên Kiếm Cốt Nhai Bia, chỉ có đệ tử nội môn mới có tư cách tu luyện.

Đại Quang Minh Kiếm chính là một trong số đó.

Đây là một loại kiếm pháp việt cấp chiến kỹ siêu Xích Viêm.

Tu luyện Đại Quang Minh Kiếm, cần dùng Quang Minh Lưu Ly Sa rèn luyện xương sống, luyện đúc kiếm xương, tiếp nhận thống khổ thường nhân khó mà tiếp nhận.

Kiếm này một khi thành, giơ tay nhấc chân, kiếm quang như đại hà mênh mông, nở rộ vô lượng quang minh.

So với năng lực của bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo ngày hôm đó càng khủng bố hơn.

Trong bụi mù, bóng người dạo bước đi tới, lộ ra khí tức đáng sợ.

Vương Khung lộ ra thần sắc lạnh lùng, hắn vung tay, Nguyên Sinh Khí như rắn nhỏ chui vào trong cơ thể của Tô Thanh Hòa.

Ông! Trên miệng vết thương, quang minh lấp lánh, kiếm khí dữ tợn, lực lượng đáng sợ phá huỷ sinh cơ của Tô Thanh Hòa.

Kiếm ý đáng sợ như vậy, liền ngay cả Nguyên Sinh Khí cũng đều nhất thời không thể khôi phục thương thế, chỉ có thể tạm thời áp chế.

"Ta...phải chết sao?" Tô Thanh Hòa lộ ra sắc mặt đau thương, nằm trong ngực của Vương Khung.

Nàng cảm giác được sinh cơ trong cơ thể đang xói mòn, Hỏa Chủng đều trở nên ảm đạm.

"Yên tâm, có ta ở đây, người nào cũng không thể giết ngươi."

"Tự thân khó bảo toàn, còn có tâm tư thương hương tiếc ngọc? Bên trong Phế Thổ, quả nhiên là loại người gì cũng có."

Bụi mù tán đi, Mạc Bất Phàm đi ra, vị tuyệt thế thiên tài Quang Minh Điện giáng lâm đến Phế Thổ, đã sớm âm thầm tiếp cận Vương Khung, tiếp

cận hàng thịt số 73.

Bên trên thế giới, không có tường nào gió không lọt qua được, một khi đã làm, liền sẽ lưu lại vết tích.

Dựa vào tình báo trong tay, trực giác của Mạc Bất Phàm nói cho gã, Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt, cái chết của Long Lực Kỳ không thoát khỏi liên quan cùng với nam nhân trước mắt này.

Đặc biệt là tại Dạ Vương Thuyền lại đi lại gần như thế với một thế lực sơ cấp nho nhỏ, liền khiến cho phỏng đoán của gã càng được củng cố hơn.

Giết chóc đệ tử Quang Minh Điện, chính là đại tội.

Một khi chứng thực, tru diệt cả nhà, Dạ Vương Thuyền cũng sẽ lọt vào liên luỵ.

"Chiếu cố cho nàng!" Vương Khung khẽ nói, chậm rãi đứng dậy.

"Lão đại..." Ánh mắt của Dương Kỳ rung động, trong mắt lóe lên một tia trầm trọng.

Nam nhân trước mắt bọn hắn này cường đại đến vượt qua tưởng tượng, chỉ là khí tức ép tới liền khiến cho toàn thân y run rẩy, Hỏa Chủng cũng đều không thể vận chuyển.

Cường đại như thế, Dương Kỳ cho tới bây giờ cũng đều chưa từng thấy qua.

Mấu chốt nhất là, đối phương đến từ Quang Minh Điện, đó là quái vật khổng lồ chí cao vô thượng.

Đối mặt với tồn tại như thế, bọn hắn như thể sâu kiến, căn bản là không có cách nào chống lại.

"Quang Minh Điện...thực sự là hữu duyên với ta a!" Vương Khung cất bước bước ra, chậm rãi rút ra Hắc Long Đao bên hông.

"Ngươi nói không sai, Đao Hà Cổ Bảo là do ta tiêu diệt, đệ tử Quang Minh Điện cũng là do ta giết."

Ông! Giọng nói của Vương Khung như binh đao giao thoa, đan vào nhau cùng với tiếng ngâm của Hắc Long Đao.

Vào lúc này, Mạc Bất Phàm sửng sốt một chút, gã không ngờ được đại

tội như vậy, nam nhân trước mắt này vậy mà trực tiếp nhận, không có bất luận giải thích gì.

Đừng nói là gã, liền ngay cả Dương Kỳ, thậm chí là Tô Thanh Hòa cũng đều rơi vào đến trong khiếp sợ thật sâu.

Đặc biệt là Tô Thanh Hòa, cho dù trước đó đã từng có rất nhiều suy đoán, nhưng khi Vương Khung dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy nói ra, trong lòng của nàng vẫn như cũ nhấc lên sóng lớn ngập trời.

"Hắn..."

"Lão đại...điên rồi! ?"

Ông! Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, phong mang dày đặt ở dưới ánh mặt trời chói mắt nổi lên hàn mang lạnh thấu xương.

"Quên nói cho ngươi, hôm nay ngươi cũng phải chết trong tay ta."

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung ồn ào náo động như sóng lớn nghịch chuyển, âm thanh khủng bố khuấy động ngoài trăm dặm, đao phong vô song, chém về phía trước.

"Quy Hải Vô Lượng..."

Mạc Bất Phàm hơi biến sắc, gã không ngờ được ở bên trong Phế Thổ, một con sâu kiến nho nhỏ vậy mà cất giấu lực lượng đáng sợ như vậy.

Rõ ràng chỉ có tu vi cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, chân nguyên lại hùng hậu to lớn, như sóng biển giận dữ, dạng khí thế này, coi như là đệ tử ngoại môn Quang Minh Điện cũng không thể có.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy đương nhiên, như không có thực lực mạnh mẽ, làm sao có khả năng tiêu diệt Đao Hà Cổ Bảo, chém giết Long Lực Kỳ.

Ông! Một đạo kiếm quang phóng lên tận trời, trong xanh như nước, ngăn trở phong mang Hắc Long Đao.

Lực lượng đáng sợ dọc theo thần kiếm dập dờn như sóng, không ngừng đánh thẳng vào cánh tay của Mạc Bất Phàm.

"Nhục thân của hắn..." Mạc Bất Phàm kinh nghi nhìn về phía Vương Khung.

Thân thể nhân loại, vậy mà có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ như vậy, liền ngay cả bảo khí đỉnh phong trong tay gã cũng hơi biến hình.

Hắc Long Đao ngâm dài không dứt, đao quang bắn tung toé, không ngừng chém tới.

Đại Quang Minh Kiếm!

Trên thân kiếm bộc phát ra hào quang sáng chói, sinh ra cộng minh cùng với thân thể Mạc Bất Phàm.

Trong khoảnh khắc, kiếm khí mạnh mẽ, huyền quang vạn đạo.

Từng sợi kiếm mang tụ lại như một khoả đại bác, tấn công và giết chóc tứ phía.

Mặt đất chung quanh nứt vỡ từng khúc, khí tức đáng sợ vọt thẳng lên trời, chấn động ngoài trăm dặm.

Mạc Bất Phàm chính là thiên kiêu chi tử chân chính, truyền nhân nội môn Quang Minh Điện, gã đã sớm luyện Đại Quang Minh Kiếm đến tình trạng lô hỏa thuần thanh, ở dưới một kiếm, không có chỗ sống.

Bên trong quang minh chói mắt, kiếm khí tung hoành, truyền ra giết chóc cùng với hủy diệt.

Động tĩnh như thế, trong giây lát liền dẫn tới sự chú ý của cao thủ lân cận.

Nói cho cùng, khoảng cách ở nơi này so với Phế Tích Tận Thế quá gần.

Chương 483

"Đại Quang Minh Kiếm...đó là tuyệt học vô thượng của Quang Minh Điện...chỉ có truyền nhân chân chính có thể luyện tập."

"Rốt cuộc là ai...lại dám giao thủ cùng với đệ tử Quang Minh Điện?"

"Chẳng lẽ là truyền nhân của thế lực cao cấp khác?"

"Cỗ khí tức này là..."

Lập tức, từng tia ánh mắt lần lượt rơi về phía trung tâm huỷ diệt kia.

Kiếm quang mãnh liệt gào thét.

Quang minh ở khắp mọi nơi, kiếm ý tràn ngập, thôn tính tiêu diệt hết thảy.

"Lão đại..." Ánh mắt của Dương Kỳ run rẩy, nghẹn ngào quát.

Ông! Đột nhiên, lôi quang mãnh liệt phát ra một tiếng nổ chói tai, xé rách quang minh đại biểu cho sát phạt cùng với hủy diệt kia.

Trong kiếm quang, lôi điện mãnh liệt, giống như một đầu đại long thức tỉnh, cứng rắn đè ép kiếm ý đầy trời.

"Năng lực cấp Huyền!" Mạc Bất Phàm ngưng ánh mắt tụ lại, lóe ra sát cơ nồng đậm.

Bất kể là chân nguyên, nhục thân hay là năng lực, tư chất cùng với nội tình Vương Khung thể hiện ra đã triệt để vượt ra ngoài dự liệu của gã.

Phải biết rằng, ở bên trong địa phương tuyệt cảnh như Phế Thổ, ngoại trừ những đại thế lực kia, nếu không sẽ rất khó sinh ra yêu nghiệt chân chính, bởi vì tài nguyên thực sự quá thiếu thốn.

Nhưng một khi xuất hiện nhân vật như vậy, thật sự giống như tiềm long tàng uyên, một khi đăng thiên lâm địa, tiền đồ sẽ khó có thể tưởng tượng.

Tư chất Vương Khung triển lộ ra khiến cho gã cảm nhận được một tia kiêng kị.

Vào lúc này, Mạc Bất Phàm đã chân chính động sát tâm.

"Có thể đón đỡ Đại Quang Minh Kiếm của ta, rất giỏi." Giọng nói lạnh

lùng vang vọng thiên địa.

Đột nhiên, hai chân của Mạc Bất Phàm dần dần rời khỏi mặt đất, gã lơ lửng ở trong ánh mắt của Vương Khung, cùng với rất nhiều người chạy đến quan chiến.

"Bay...bay lên rồi?"

"Gã...gã không phải là cảnh giới Bổ Nguyên sao? Làm sao lại có thể ngự không phi hành?"

"Đây là năng lực gì?"

Đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Ngự không phi hành, đó là năng lực mà cảnh giới Dung Khí mới có, nắm giữ quyền khống chế bầu trời, trời sinh liền có thể áp chế tu sĩ cảnh giới thấp hơn.

Đây chính là cái gọi là ngăn cách giữa người và trời.

"Ngươi đã có thể đi chết." Mạc Bất Phàm ở trên cao nhìn xuống, thờ ơ nói.

Gã duỗi một tay ra, chỉ vào Vương Khung.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại địa trầm xuống, một cỗ lực lượng đáng sợ ép về phía Vương Khung, khiến cho thân thể của hắn bỗng nhiên lún vào trong lòng đất, mỗi một tấc máu thịt đều phảng phất như đeo lên gông xiềng, không thể động đậy.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng tuyên bố một bản tiểu luận kinh điển có tựa đề "mười vạn bí mật mà ngươi không biết đến", trong đó có một câu nói, tất cả những vật chất tồn tại ở bên trong vùng thế giới này, đều sẽ nhận lực hấp dẫn của đại địa, loại lực hấp dẫn là một loại lực lượng vô hình hướng phía dưới, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình gọi nó là trọng lực.

Năng lực của Mạc Bất Phàm cực kỳ đặc biệt, cho dù là ở bên trong phái ngự vật cũng đều cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì gã có thể khống chế trọng lực.

Cho nên, cho dù chưa đặt chân vào cảnh giới Dung Khí, Mạc Bất Phàm

vẫn như cũ có thể ngự không phi hành, bởi vì gã đã cắt giảm trọng lực của bản thân đến cực hạn.

Đồng dạng, ở dưới sự thao túng của gã, trọng lực Vương Khung phải chịu đựng lúc này cơ hồ là gấp năm lần ngày thường, cho dù nhục thân cùng với lực lượng của cảnh giới Bổ Nguyên khác hẳn với thường nhân, hắn vẫn như cũ lọt vào hạn chế cực lớn, mỗi một tấc máu thịt cũng đều thừa nhận áp lực rất lớn.

Có thể nói, nếu như đổi lại thành người ngoài, đã sớm bị cỗ trọng lực cường đại này ép tới xương cốt vỡ vụn, gan phổi vỡ tan.

"Lão đại! ?" Đúng lúc này, Dương Kỳ đột nhiên vọt tới, cho dù rời đi thật xa, y vẫn như cũ có thể cảm nhận được áp lực cực lớn quấn quanh Vương Khung.

Loại lực lượng kia khiến cho đại địa nứt vỡ, mạnh như Vương Khung cũng đều như sa vào đầm lầy.

Lúc này, y xuất thủ theo bản năng.

Nếu như không có Vương Khung, y đã sớm trở thành vật thí nghiệm, bị mang đến Quang Minh Điện, hiện nay có lẽ đã trở thành quái vật, thậm chí ngay cả tính mạng cũng đều không giữ được.

Bởi vì Vương Khung, y có thể sống sót, quét ngang Đao Hà, thành lập căn cơ, chấn nhiếp Dạ Vương Thuyền...

Trong suốt chặng đường, Vương Khung đã sớm trở thành trụ cột không thể thiếu trong vận mệnh của y.

Ở trước mặt thời điểm sống chết này, Dương Kỳ vô thức đứng ra.

"Sâu kiến!" Mạc Bất Phàm ở trên cao nhìn xuống, con ngươi lóe ra cao ngạo cùng với khinh thị.

Trọng lực đáng sợ giống vọt tới như thủy triều.

Phanh! Dương Kỳ bỗng nhiên sụp đổ, xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang kẽo kẹt, da thịt của y cũng đều nứt vỡ theo.

Cỗ lực lượng kia càng trở nên cường đại, cường đại đến trình độ khiến cho y không thể hô hấp.

"Phá...phá vỡ cho ta..." Dương Kỳ nghiêm nghị gào thét, hai mắt của y rỉ ra máu tươi, xương cánh tay hiện ra từng vết nứt.

Y lúc này vậy mà quên đi thống khổ, giống như một đầu dã thú muốn thoát khốn, không ngừng gào thét, thể hiện ý chí bất khuất của mình.

Ông! Xương sống của y bỗng nhiên rung động, ở dưới cỗ áp bách gần như tuyệt vọng này, từng sợi kiếm mang chậm rãi bốc lên, thiên địa nổ vang, trong mê man, một đạo kiếm ảnh chậm rãi rút ra từ trong cơ thể Dương Kỳ.

"Đó...đó là cái gì? Trời sinh dị tượng, địa dũng kim tuyền...đây là lực lượng gì?"

"Kiếm của ta...vì sao lại rung động...đây là đang quỳ bái?"

"Tên tiểu tử này..."

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều sợ hãi, có một chút không dám tin tưởng nhìn về phía Dương Kỳ.

Thiếu niên đã từng kiếm ăn bốn phía, như con kiến hôi, khí tức phóng xuất ra lúc này làm cho tất cả mọi người cũng vì thế mà ghé mắt, trong nội tâm bọn hắn sợ hãi, không thể tin được.

Chương 484

Thần sắc của Mạc Bất Phàm đại chấn, sâu trong con ngươi hiện ra tinh mang doạ người.

"Thiên Tứ Thần Binh! ?"

Thân là thiên kiêu chi tử Quang Minh Điện, đến lúc này, gã làm sao lại nhìn không ra nội tình của Dương Kỳ?

Thiên Tứ Thần Binh, đó là năng lực trong truyền thuyết, một khi thức tỉnh, thân hóa ngàn vạn binh khí, tiến thêm một bước, thậm chí có thể diễn hóa bảy đại thần binh.

Loại năng lực này lưu lại một trang nổi bật ở bên trong lịch sử tu hành Hỏa Chủng, quang huy lấp lánh, rung chuyển thế gian.

Mạc Bất Phàm không ngờ được, con sâu kiến trước mặt này lại có tư chất đáng sợ như vậy.

Thiên phú như vậy, cho dù tiến vào Quang Minh Điện cũng đều sẽ được coi trọng, thậm chí có thể trực tiếp tiến vào nội môn.

"Răng nanh đã lộ, sao có thể lưu ngươi?" Mạc Bất Phàm lạnh lùng quát.

Thiên Tứ Thần Binh, nếu quả thật trưởng thành, đây tuyệt đối là nhân vật cái thế bá thiên tuyệt địa, nhưng hôm nay, năng lực mới hiện, trong mắt gã chỉ là sâu kiến, đưa tay liền có thể giết.

Ầm ầm! Mạc Bất Phàm ngạo nghễ dưới bầu trời, Đại Quang Minh Kiếm lại một lần nữa nở rộ quang mang, kiếm khí trùng thiên, thấu giết trăm dặm, chém về phía Dương Kỳ.

Chân nguyên của Dương Kỳ bỗng nhiên vỡ vụn, Hỏa Chủng ảm đạm, thân thể lập tức buông lỏng.

"Vẫn còn quá yếu!" Dương Kỳ thở dài trong nội tâm, ánh mắt biến thành mơ hồ, trước mặt chỉ có một mảnh quang minh, kiếm khí sắc bén.

"Con đường của ngươi còn rất dài!"

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng bên tai.

Ầm ầm! Lôi quang màu đen tràn đầy mỗi một góc đại địa, lực lượng

cuồng bạo nghiền nát kiếm khí trong giây lát.

"Lão...lão đại..."

Dương Kỳ buông lỏng thân thể, bỗng nhiên ngẩng đầu, Vương Khung cầm Nghịch Lân Nhận trong tay, như một tòa núi cao ngăn ở trước người y, lôi quang màu đen trào lên, khí tức kinh người, chấn kinh lòng người.

"Hắn...hắn vậy mà chịu đựng được?" Trên bầu trời, Mạc Bất Phàm lộ ra thần sắc kinh hãi, có một chút không dám tin tưởng.

Trọng lực gấp năm lần, coi như là gã cũng không thể coi như bình thường.

Nhưng vào lúc này, trạng thái của Vương Khung cực kỳ đặc biệt, hắn dạo bước mà đến, mây trôi nước chảy.

"Lôi đình màu đen...là thanh đao kia! ?" Mạc Bất Phàm hơi nheo mắt lại, nhanh chóng có phán đoán.

Đệ tử Quang Minh Điện không chỉ có thiên phú siêu tuyệt, ý thức chiến đấu cũng là nhất lưu, trong giây lát liền thấy rõ trạng thái hai phe địch ta, cùng với ưu thế của địch nhân.

Ầm ầm! Lôi quang màu đen chợt loé lên, Vương Khung tung người vọt lên, Hắc Long Đao ngâm dài không dứt, chém về phía Mạc Bất Phàm.

"Ngây thơ!" Mạc Bất Phàm nghiêm nghị quát.

Trọng lực tăng lên, Hắc Long Đao bỗng nhiên chìm xuống, phong mang lập tức mất đi phương hướng.

Cùng lúc đó, trường kiếm màu xanh phá không mà đến, Quang Minh kiếm khí quấn quanh thân kiếm.

Phanh! Nghịch Lân Nhận trở tay mà tới, đao kiếm tương giao, hoa lửa văng khắp nơi.

Sau một thời gian ngắn đình trệ, Vương Khung nhanh chóng rớt xuống.

Ông! Trọng lực đáng sợ như một bàn tay lớn cấp tốc túm hắn về hướng mặt đất, cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Mạc Bất Phàm bay về phía chỗ càng cao hơn.

Đây chính là ưu thế của ngự không phi hành, gã đã sớm nhìn thấu

khoảng cách công kích của Vương Khung, chỗ ba trượng, chính là phong mang thanh đao kia chém tới.

"Quang minh luân chuyển, kiếm khí trường hà!"

Mạc Bất Phàm vung vẩy trường kiếm trong tay, hào quang sáng chói chiếu sáng một phương, như là một vòng mặt trời sơ sinh, kiếm khí dâng lên, giống như trường hà treo ngược, cuồng phong mưa rào, mẫn diệt nhân gian.

Phanh phanh Phanh! Kiếm quang rủ xuống, đại địa nứt vỡ, không ngừng bị quán xuyên, lộ ra một cái hố sâu.

Dương Kỳ cõng Tô Thanh Hòa trên lưng chạy trốn tứ phía.

Vương Khung vung vẩy Nghịch Lân Nhận ngăn cản kiếm thế mãnh liệt.

"Để ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào." Mạc Bất Phàm tàn nhẫn nói.

Gã ngự không phi hành, công kích của Vương Khung căn bản là không có cách nào chạm vào gã, đã chiếm cứ thế bất bại, chiếm hết thiên thời địa lợi, chỉ cần không ngừng công kích là có thể mài chết hắn.

"Loại năng lực này quả thực rất khó giải quyết, chưa tiến vào cảnh giới Dung Khí liền có thể ngự không phi hành, quả thật là ưu thế cực lớn."

"Đệ tử Quang Minh Điện quả nhiên đáng sợ, cũng không biết tên tiểu tử này có lai lịch gì, vậy mà lại dám trêu chọc cao thủ như thế."

"Hắn chết chắc rồi, loại kiếm thế này quả thực như gió táp mưa rào, kín không kẽ hở, không thể phản kích, chỉ có thể chờ chết."

Nhóm người quan chiến cảm thấy hãi hùng khiếp vía, đều trốn ra xa xa, kính sợ nhìn Mạc Bất Phàm một chút, lại thương hại nhìn về phía Vương Khung.

Năng lực như vậy có thể xưng là không thể phá, kết cục đã chú định.

"Lôi Đình!" Đột nhiên, Vương Khung bỗng nhiên ngừng chân, cánh tay phải chấn động, lôi quang đại thịnh.

Không trung đột nhiên tối sầm, mây mù bao phủ, điện quang màu tím lấp lóe giống như đại xà tàn phá bừa bãi.

""Thiên Tượng Cửu Quyết"! ? Ngươi...ngươi là người Quang Minh Học Cung! ?"

Vào lúc này, Mạc Bất Phàm cảm nhận được thời tiết biến hóa, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn về phía Vương Khung.

"Thiên Tượng Cửu Đạo" là bí mật bất truyền của Quang Minh Học Cung.

Bao gồm chín đại chiến kỹ Thiên Hỏa, Địa Tạng, Phong Môn, Triều Tịch, Diệu Linh, Sương Thiềm, Hắc Uyên, Long Trạch cùng với Lôi Đình, uy năng cực mạnh, đủ để dẫn động thời tiết dị biến, coi như là đệ tử ba đại viện cũng sẽ không dễ dàng được truyền thụ.

"Lôi Đình" mà Vương Khung tu luyện, vẫn là lúc trước Phí lão âm thầm truyền thụ.

Từ lúc luyện thành đến nay, chỉ vào thời điểm thành lập Đồ Thần Công Hội lúc trước, thi triển ở bên trong Thiên Võng, đánh bại Đường Môn Đại Thiếu.

Chương 485

Mạc Bất Phàm là nhân tài kiệt xuất Quang Minh Điện, trong nháy mắt liền nhận ra lai lịch của môn chiến kỹ này.

Trong nội tâm của gã nổi sóng gió, trong mắt khó nén vẻ kinh ngạc.

Vô luận như thế nào, Mạc Bất Phàm cũng không nghĩ ra, ở bên trong Phế Thổ, vậy mà cất giấu một vị cao thủ Quang Minh Học Cung, người bản địa vốn không có nền tảng ở trong mắt gã này lại có xuất thân như vậy! ?! ?

"Ngươi đến cùng là người nào?" Mạc Bất Phàm cắn răng nói.

Ầm ầm! Lôi quang lấp lóe trên bầu trời, sinh ra cộng minh cùng với Lôi Quang Tí của Vương Khung.

Lôi điện cuồng bạo chấn động thiên uy, đạo đạo điện quang rủ xuống, như là kiếm mang nứt vỡ, đánh về phía Mạc Bất Phàm.

Thân hình Mạc Bất Phàm lấp lóe, chuyển hướng bay tứ tung trong không trung, tránh né lôi quang.

"Công thủ chuyển đổi! ?"

"Con bà nó, đó là năng lực gì? Thao túng thời tiết, khống chế lôi đình, người này có lai lịch ra sao?"

"Quá mạnh, ứng đối với cao thủ Quang Minh Điện lại vẫn có thể lật bàn? Loại năng lực này rất đáng sợ, ngay cả đối mặt với kẻ địch có thể ngự không phi hành, cũng có thể lật bàn."

Nơi xa, một đám cao thủ lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Ai nấy đều thấy được, năng lực cùng với kỹ xảo chiến đấu của Vương Khung đều cực kỳ đáng sợ, vậy mà có thể trong thoáng chốc, áp chế ngược Mạc Bất Phàm nắm giữ quyền khống chế bầu trời, dùng lôi đình trấn áp, tốc độ như thế, căn bản không phải là nhân lực có thể tránh né.

Đại Quang Minh Kiếm!

Mạc Bất Phàm rống to một tiếng, kiếm quang phóng lên tận trời, va chạm cùng với lôi quang buông xuống.

Lực phản chấn đáng sợ đánh cho gã rơi về phía mặt đất.

"Không xong!" Trong lòng Mạc Bất Phàm giật thót một cái.

"Ngươi đã bị đày xuống trần gian!"

Đột nhiên, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng bên tai, mang theo một tia ý cười băng lãnh.

Khoảng cách như này, đã nằm ở bên trong phạm vi công kích của Vương Khung.

Hắc Long Đao ngâm một tiếng kinh thiên, hóa thành một đạo lôi quang, chấn động đáng sợ xé rách không khí, phá vỡ trọng lực hư vô kia, trực tiếp xuyên thủng thân thể Mạc Bất Phàm.

Phanh! Lôi quang nổ tung, thân thể của Mạc Bất Phàm bị cánh tay phải của Vương Khung chấn bay, lôi đình khủng bố cơ hồ nuốt chửng gã, lực lượng gần như hủy diệt tàn phá bừa bãi, lôi kéo mỗi một tấc máu thịt của gã.

"Thắng rồi...đây chính là thực lực chân chính của lão đại! ?" Dương Kỳ nhìn Mạc Bất Phàm rơi xuống từ trên trời, ánh mắt rung động, trong nội tâm nhận xung kích trước nay chưa từng có.

Phải biết rằng, kẻ trước mặt này là đại địch trước nay chưa từng có, gã không phải là bảo chủ Đao Hà Cổ Bảo, càng không phải là Hình Ngục có thể sánh được.

Đây là một vị đệ tử Quang Minh Điện hàng thật giá thật.

Cho dù ở bên trong Phế Thổ, đó cũng là quái vật khổng lồ, tồn tại sừng sững đỉnh phong.

Truyền nhân của nó, vậy mà cứ như vậy ở trước mắt bao người bị Vương Khung đánh bại, triệt để nghiền ép, không thể làm trái.

Trên đời này, dường như không có chuyện gì mà nam nhân này không thể làm được.

"Quá đẹp trai! Chỉ có nhân vật như vậy mới có giá trị để ta cầm mệnh đi theo." Ánh mắt của Dương Kỳ cực nóng, nhìn chằm chằm Vương Khung, song quyền nắm chặt.

"Hắn càng ngày càng mạnh!" Đôi mắt đẹp của Tô Thanh Hòa run rẩy, không nhịn được nói.

So với lần đầu tiên gặp gỡ Vương Khung, thực lực của Vương Khung càng thêm đáng sợ, thậm chí so với thời điểm Dạ Vương hàng lâm hôm đó còn cường đại hơn.

Ở trong mắt Tô Thanh Hòa, Vương Khung dường như căn bản không có cực hạn, mỗi một phút, mỗi một giây cũng đều đang mạnh lên, đến mức ngay cả cao thủ Quang Minh Điện ở trước mặt hắn cũng đều phải ảm đạm phai mờ.

Trên người nam nhân này còn cất giấu phong mang càng thêm đáng sợ, cho dù phóng nhãn ra toàn bộ Phế Thổ, tài năng của hắn cũng đều sẽ không bị mai một.

"Sư phụ nói đúng, một ngày nào đó, danh hào của hắn sẽ một mực buộc chặt cùng một chỗ với Phế Thổ, như là lạc ấn, kéo dài không suy."

Tô Thanh Hòa rốt cuộc đã triệt để tán thành phán đoán của Dạ Vương.

"Bại rồi? Đệ tử Quang Minh Điện vậy mà bại rồi? Đó chính là thế lực cao cấp..."

Nơi xa, một nhóm cao thủ quan chiến như rơi vào sương mù, có một chút không thể tin nhìn Vương Khung.

Vị thanh niên vô danh trước mặt này, chỉ trong sát na liền sát phạt chập trùng, dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp đệ tử Quang Minh Điện.

Dạng phách tuyệt cùng với thủ đoạn này quả thực rung chuyển nhân tâm.

"Nhanh truyền tin tức đi, người này nhất chiến thành danh, tất cả Phế Thổ đều nên biết."

"Thật sự là nhất chiến thành danh, từ nay về sau, chỉ sợ các đại thế lực tại Phế Thổ đều sẽ biết vị thanh niên này."

"Hắn cùng với Tô Thanh Hòa Dạ Vương Thuyền ở cùng một chỗ, nhanh, nhanh điều tra, hắn đến cùng là người nào."

Từng cái tin tức phi tốc truyền đi, đối với đám người mà nói, một trận

chiến này cực kỳ rung động, chỉ sợ không được bao lâu liền sẽ nhấc lên gợn sóng.

"Cao thủ Quang Minh Điện thật sự quá nhiều!"

Vương Khung xách theo Hắc Long Đao, đi về hướng hố sâu, cao thủ giống như Mạc Bất Phàm tự nhiên không thể giữ lại mạng sống, bằng không mà nói cũng rất phiền phức.

Trong bụi mù, khí tức nguyên bản cường đại đã biến thành vô cùng yếu ớt.

Tại khoảng cách gần như vậy, bị Lôi Quang Tí của Vương Khung quán xuyên, có thể sống sót đã là kỳ tích, lôi quang cuồng bạo cơ hồ phá hủy cơ năng vận chuyển của thân thể.

Ầm ầm!

Đột nhiên, biến cố nảy sinh!

Một đạo huyết quang lấp lóe, chui ra từ trong bụi mù, chụp vào Vương Khung.

Ông! Sắc mặt của Vương Khung đại biến, Hắc Long Đao trở tay chém tới.

Rầm một tiếng, một đạo huyết trảo trực tiếp bắt lấy thân đao Hắc Long Đao, lân phiến màu đỏ tươi chậm rãi sinh ra, lộ ra hung lệ cùng với cổ lão, lực lượng đáng sợ trực tiếp chấn vỡ lôi quang.

Chương 486

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức chẳng lành giống như ôn dịch đánh tới.

Sắc mặt của Vương Khung đại biến, lực lượng cánh tay phải suy tàn trong giây lát, liền ngay cả chân nguyên trong cơ thể của hắn đều giống như thủy triều lui bước.

"Đây là cái gì..."

Tâm thần của Vương Khung đại chấn, thân thể uốn éo, rút thân trở ra, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía trước.

Trong bụi mù, một thân ảnh chậm rãi đi ra, đó đương nhiên là Mạc Bất Phàm.

Lúc này, thân thể cháy đen của dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy khôi phục, tay phải dị biến, bị lân giáp màu đỏ bao bọc.

Về phần tay trái của gã thì nắm thật chặt một chiếc sừng thú màu đồng, phía trên khắc phù văn kỳ dị, bị khí đen dày đặt quấn quanh.

"Ha ha ha, ngươi thật sự cho rằng chính mình là vô địch sao? Ngươi thật sự cho rằng lực lượng của ngươi có thể khiến cho ta rơi rụng xuống phàm trần?"

Mạc Bất Phàm cười càn rỡ, khí tức của gã điên cuồng dâng cao, như hung như tà, so với vừa rồi càng khủng bố hơn.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, không ai ngờ được, gã lại vẫn cất giấu át chủ bài đáng sợ như vậy, trong nháy mắt liền khôi phục đến đỉnh phong, trở nên càng thêm thần bí cường đại.

"Lực lượng sâu kiến làm sao có thể xâm phạm uy áp của quang minh..." Mạc Bất Phàm nghiêm nghị quát.

Ầm ầm! Đột nhiên, sừng thú trong tay gã như là sống lại, khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, bao trùm phương viên năm trăm dặm.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Chân nguyên trong cơ thể của bọn hắn dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được điên cuồng biến mất.

Cỗ khí tức kia quét sạch nhân gian, thậm chí ngay cả huyết khí của bọn hắn đều bắt đầu khô héo, một chút sức lực cũng đều khó mà sử ra, lần lượt xụi lơ trên mặt đất.

"Đây là lực lượng gì! ?" Trong lòng Vương Khung kinh ngạc, quả thực không thể tin được.

Hắn có thể kết luận, loại lực lượng này không phải là một loại năng lực nào đó, thậm chí cũng không thuộc về nhân loại.

Coi như là Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của hắn dường như cũng lọt vào tác động đến, chân nguyên điên cuồng thiêu đốt.

"Sâu kiến!" Đôi mắt của Mạc Bất Phàm phảng phất như không có bất kỳ tình cảm gì, khẽ liếc nhìn, giơ lên trường kiếm trong tay.

Phốc! Dương Kỳ há miệng thổ huyết, không thể động đậy.

Tô Thanh Hòa hoa dung thất sắc, thương thế càng trở nên trầm trọng, ở dưới sự áp bách của cỗ lực lượng này, trong mắt của nàng chỉ có sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

"Toàn bộ đều phải chết!" Mạc Bất Phàm cười khẽ, tất cả trọng lực chung quanh Đại Quang Minh Kiếm đều cải biến, tốc độ đạt đến cực hạn, chém giết về phía Vương Khung.

Phanh! Đột nhiên, bên trong Hỏa Giới của Vương Khung, miếng sắt số 73 kia nổi lên hào quang rực rỡ.

"Ách Nan Chi Giác...lực lượng danh sách Chân Vương..."

Giọng nói già nua vang vọng ở trong đầu óc Vương Khung, giống như nguyền rủa viễn cổ.

Tại Tận Thế Thành Lũy, trong Tai Nạn Vương Đình.

Lôi đình màu đen phóng lên tận trời, chấn bay kiếm quang vô song.

Lôi đình màu đen lúc này càng thêm thuần túy đáng sợ hơn so với lôi đình do Nghịch Lân Nhận phóng thích ra, liền ngay cả khí tức tà ác xâm nhuộm thiên địa kia cũng đều bị bức lui.

Vương Khung chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, chân nguyên trong cơ thể khôi phục vận chuyển, cỗ áp lực ở khắp mọi nơi kia tan thành mây khói

trong khoảnh khắc.

"Ừm?" Mạc Bất Phàm sửng sốt, trong con ngươi tàn nhẫn hiện lên một vệt dữ tợn: "Ngươi làm sao lại không bị ảnh hưởng?"

Ông! Đúng lúc này, sừng thú trong tay gã bỗng nhiên rung động, khí đen dày đặt chui vào bên trong máu thịt, trong giây lát liền tràn đầy hai con mắt.

"Sức mạnh cấm kỵ...rốt cuộc cũng bắt được sơ hở sao?" Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong miệng Mạc Bất Phàm, đáng sợ không giống như nhân loại.

Cỗ khí tức tà dị kia càng trở nên nồng đậm, tràn ngập thiên địa.

Dương Kỳ, Tô Thanh Hòa thậm chí là tất cả mọi người ở nơi xa đều không chịu nổi, lần lượt ngất đi.

Ông! Miếng sắt số 73 nổi lên lôi đình màu đen, quấn quanh thân thể Vương Khung, khiến cho hắn không bị loại lực lượng này xâm nhập.

Trong lòng Vương Khung đại động, hắn đã sớm biết rõ miếng sắt trong tay ẩn giấu đại bí mật.

Vào thời điểm Nghịch Lân Nhận sinh ra hôm đó, đã đánh cắp lực lượng bên trong miếng sắt.

Chính vì vậy, Vương Khung mới biết rõ sự đáng sợ của loại lực lượng này.

Dạng miếng sắt này dường như không chỉ có một miếng, chỉ là ở trên người hắn liền có hai miếng, miếng sắt số 2 trong đó còn là do lúc trước La Thanh Nguyên dựa vào thủ đoạn Địa Sư trộm được từ chỗ của Diệp Thiên.

Cho tới nay, miếng sắt số 2 chưa từng có động tĩnh.

Ngược lại là miếng sắt số 73, dường như thành lập liên hệ nào đó cùng với hắn, nhưng, tồn tại thần bí bên trong miếng sắt số 73 giống như cũng không thể tùy tiện hiển hóa, cần phải không bàn mà hợp một loại thời cơ nào đó.

Ví dụ như hiện tại, chiếc sừng thú thần bí kia vậy mà khiến cho nó sinh ra phản ứng.

"Đến rồi!" Giọng nói lạnh lùng vang lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Mạc Bất Phàm như quỷ mị xuất hiện ở trước người Vương Khung, lợi trảo màu đỏ tươi kia giống như lợi nhận bị khí đen quấn quanh, đâm xuyên tới.

Ông! Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, lôi quang mãnh liệt gào thét.

Ầm một tiếng, hoa lửa bay tứ tung.

"Bị chặn! ?" Vương Khung hơi biến sắc.

Mạc Bất Phàm phảng phất như biến thành người khác, vậy mà dùng thân thể máu thịt ngăn trở Hắc Long Đao bị Lôi Quang Tí điều động.

Trong khoảnh khắc, chiếc sừng thú kia tản mát ra khí tức hung sát thao thiên, thôn tính tiêu diệt hết thảy, lan tràn mà tới theo đao phong.

Chương 487

"Ảnh Vực!" Cơ hồ vào cùng thời khắc đó, thân thể Vương Khung tan ra như mực, dung nhập vào bên trong cái bóng.

Ông! Sừng thú màu đồng bỗng nhiên chấn động, âm thanh chói tai như gió lốc lướt qua, mặt đất rung chuyển, núi đá nứt vỡ, liền ngay toàn bộ cái bóng cũng đều vặn vẹo biến hình.

Vương Khung bị đánh bay ra ngoài, lực lượng khủng bố như là một bàn tay lớn nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng.

"Đây chính là Ách Nan Chi Giác, chủ nhân trước đây của nó đã từng năm trong danh sách Chân Vương, không phải là ngươi bây giờ có thể ngăn cản." Giọng nói lạnh lùng vang lên một lần nữa ở trong đầu óc Vương Khung.

"Ách Nan Chi Giác? Danh sách Chân Vương? Đó là cái gì?" Vô số nghi vấn nổi lên ở trong lòng Vương Khung, những cái tên này hắn ngay cả nghe cũng đều chưa từng nghe nói.

"Danh sách Chân Vương, đó là yêu thú chân chính, cũng là ác mộng của nhân loại."

"Yêu thú chân chính! ?" Vương Khung ngơ ngác.

Loại thuyết pháp này, hắn là lần đầu tiên nghe nói.

Ông! Miếng sắt số 73 nổi lên lôi quang ly hợp, rỉ sắt phía trên lần lượt tróc ra.

Lôi quang màu đen hóa thành nguồn năng lượng mới rót vào bên trong trái tim của Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, máu thịt của hắn giống như kích hoạt, một tia lôi văn màu đen du tẩu trên người hắn, chậm rãi xen lẫn, như là đồ đằng.

Khí tức của Vương Khung bỗng nhiên tăng vọt, Nghịch Lân Nhận giống như đại long gào thét, Hắc Long Đao như lôi đình gào thét.

Phanh! Hai thân ảnh đụng vào nhau, lực lượng khuấy động nghiền ép đại địa, đá tảng dưới chân lần lượt nứt vỡ, dư ba càn quét, như nộ phong

tàn phá bừa bãi, quét ngang bát phương.

Hình thái của Mạc Bất Phàm triệt để biến đổi, nửa người đều bị màu đỏ lân giáp màu đỏ tươi bao bọc, khí tức của gã càng trở nên cuồng bạo hung lệ, chiến lực kinh thế, so với lúc trước quả thực tưởng như hai người.

Lúc này Vương Khung cũng phát sinh biến hóa, Nghịch Lân Nhận hấp thu lôi đình màu đen cuồn cuộn không ngừng từ bên trong miếng sắt số 73, dường như là chỉ có loại lực lượng này mới có thể chống cự khí tức của Ách Nan Chi Giác.

"Tiểu quỷ, ngươi đang tìm chết, mượn lực lượng càng nhiều, lỗ thủng sẽ càng lớn, sớm muộn cũng có một ngày, ngươi sẽ bị y nuốt mất." Mạc Bất Phàm lạnh lùng nói.

Lúc này, gã dường như đã không phải là chính mình, triệt để đánh mất quyền chủ động.

"Ngươi nói đúng!" Vương Khung đột nhiên nói.

Hắn trở tay, vậy mà trực tiếp ném miếng sắt số 73 về hướng Mạc Bất Phàm.

Mạc Bất Phàm rõ ràng hơi sửng sốt, vung vẩy sừng thú trong tay theo bản năng, nghênh đón.

"Tiểu tử, ngươi..." Bên trong miếng sắt số 73 truyền ra thanh âm chấn kinh và tức giận.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, Vương Khung vậy mà lại vào thời khắc mấu chốt quyết đấu sinh tử, trực tiếp coi y như là bùn đất ném ra ngoài.

Tư duy chiến đấu như vậy quả thực siêu việt giới hạn của chủng tộc nhân loại, cho dù là thỏ bị dồn vào chỗ chết cũng đều sẽ không làm ra loại sự tình này.

Phanh! Ách Nan Chi Giác đụng vào nhau cùng với miếng sắt số 73.

Lôi đình gào thét, khí đen dày đặt, hai cỗ lực lượng đáng sợ lôi kéo vạn vật, cuốn lên phong bạo trực tiếp đánh bay Vương Khung ra ngoài.

Trên bầu trời hiển hiện dị tượng.

Hư ảnh một đầu dị thú hiển hiện, trên trán của nó có một chiếc sừng thú thật dài, dữ tợn khủng bố, bá thiên tuyệt địa.

Cùng lúc đó, vô số lôi quang màu đen đúc thành ra một cỗ thân thể con người, giằng co với dị thú.

"Quả nhiên tà tính!" Vương Khung kinh dị nói.

Thân thể của Mạc Bất Phàm cấp tốc khô quắt, huyết khí của gã thiêu đốt điên cuồng, liền ngay cả Hỏa Chủng cũng đều hiện lên vết rách.

Lực lượng của Ách Nan Chi Giác căn bản cũng không phải là nhân loại có thể nhúng chàm, gã coi như đã bị hiến tế, từ đó kích hoạt Ách Nan Chi Giác trong một thời gian ngắn ngủi.

Trên bầu trời, hai cỗ lực lượng thần bí lôi kéo lẫn nhau, khuấy động, hình thành gợn sóng không ngừng thôn phệ hết thảy mọi thứ chung quanh.

Vương Khung đau khổ chèo chống.

Loại cục diện này đã triệt để vượt qua chưởng khống cùng với dự đoán của hắn.

"Đáng tiếc, không có vật môi giới, lực lượng của ngươi có thể truyền ra mấy phần?" Ách Nan Chi Giác cười lạnh nói.

"Túc chủ của ngươi cũng đã chết, ngươi có thể chống được đến khi nào?" Miếng sắt số 73 cười lạnh nói.

Thanh âm kia tràn ngập oán niệm.

"Tốt nhất là lưỡng bại câu thương!" Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Dạng lực lượng cấp bậc này, căn bản không phải là hắn có thể chống lại, bất kể ai thắng dường như cũng đều không có chỗ tốt đối với hắn.

Hơn nữa miếng sắt số 73 mặt ngoài là đang giúp hắn, nhưng giống như Ách Nan Chi Giác nói, chỉ sợ là cũng có mưu đồ.

Cho nên lưỡng bại câu thương là kết quả tốt nhất, hắn vừa vặn có thể ngư ông đắc lợi.

"Mưu đồ nhân loại..." Đột nhiên, một tiếng khẽ nói vang lên.

"Người nào?" Vương Khung bỗng nhiên giật mình.

Ông! Đống đổ nát chung quanh chậm rãi tiêu tán, một luồng đao mang phóng lên tận trời từ sâu trong lòng đất, tách hai cỗ sức mạnh cấm kỵ ra.

"Đây là..."

Một thanh đao gãy treo ở dưới bầu trời, đao ý như tai nạn, chỉ có phá diệt.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Thanh đao gãy đột nhiên xuất hiện kia vậy mà tách miếng sắt số 73 cùng với Ách Nan Chi Giác ra! ?

"Tai Nạn Chi Nhận!"

Đúng lúc này, Ách Nan Chi Giác phát ra một tiếng kinh hô.

Nó bỗng nhiên quay người, hóa thành khí đen phóng lên tận trời.

Ông! Đao mang trùng thiên, trực tiếp chém về phía Ách Nan Chi Giác.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang vọng ở giữa thiên địa, khí đen dày đặt thoát ra từ bên trong Ách Nan Chi Giác, như máu tươi, phù văn phía trên ảm đạm theo.

Cùng lúc đó, sau lưng thanh đao gãy hiện ra một tòa thành thị cổ xưa, sừng sững uy nghiêm,, lại bị khí tức tai nạn quấn quanh.

Chương 488

Tai Nạn Vương Đình! ?

Trong lòng Vương Khung giật mình, nhìn thấy một tia bí ẩn.

Theo lời đồn, bên trong Phế Thổ, vào trước khi Tận Thế Thành Lũy quật khởi, chỉ có một phương thế lực siêu cấp, quân lâm thiên hạ, thống trị Phế Thổ.

Đó mới là chủ nhân chân chính của Phế Thổ.

Cũng chính là Tai Nạn Vương Đình!

Vương Khung không ngờ được, hai cỗ lực lượng cấm kỵ va chạm với nhau, vậy mà dẫn xuất lực lượng của Tai Nạn Vương Đình.

Sau tai nạn, chính là tận thế!

Sau tận thế, chính là cứu rỗi!

Hết thảy đều tự có chú định từ nơi sâu xa,.

Tai Nạn Chi Nhận truyền ra dao động kỳ diệu, cổ đình sau lưng rực rỡ như thật, dường như đang cho thấy chủ nhân chân chính của phiến thiên địa này.

Ở phía dưới cỗ lực lượng này, lôi đình màu đen chậm rãi tiêu biến, Ách Nan Chi Giác cũng trở nên yên ắng.

"Kết thúc rồi! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Nhìn miếng sắt cùng với Ách Nan Chi Giác rơi xuống từ không trung, hai mắt tỏa ánh sáng, giống như sói đói nhìn thấy cừu.

"Thời đại tận thế thống trị cũng sắp kết thúc rồi sao?"

Đúng lúc này, trên bầu trời, thanh đao gãy chuyển đổi phương hướng, đột nhiên nhắm ngay vào Vương Khung.

Phế Thổ tồn tại trong tuế nguyệt quá lâu dài, khởi nguyên liên quan tới nó là không thể nào khảo chứng.

Điều duy nhất cần biết là chủ nhân hiện tại của nó là Tận Thế Thành Lũy.

Nhưng vào trước khi Tận Thế Thành Lũy quật khởi, chỉ có một thế lực

siêu cấp thống trị Phế Thổ, chính là Tai Nạn Vương Đình.

Hiện nay, lực lượng Tai Nạn Vương Đình còn sót lại ở phía dưới phiến đại địa này bị bừng tỉnh, ý chí của nó dường như còn chưa triệt để tan thành mây khói.

Tai Nạn Chi Nhận lơ lửng như mặt trời, ánh sáng nhu hòa như gợn sóng khuếch tán, nhẹ nhàng dập dờn, lại ẩn chứa uy nghiêm đáng sợ.

"Trước đây...có người đã từng nói, bánh xe lịch sử cuồn cuộn lăn về phía trước, cuối cùng cũng sẽ lặp lại quỹ tích trước đây..." Tai Nạn Chi Nhận đột nhiên nói.

Giọng nói của nó không có bất kỳ dao động tình cảm nào, chỉ là lời nói lại phảng phất như là đang hồi ức.

Vương Khung trầm mặc không nói.

Hắn biết, thanh đao gãy trước mặt này đại biểu cho ý chí chưa tiêu tan của Tai Nạn Vương Đình, có được lực lượng đáng sợ.

Loại lực lượng này có thể làm cho Chưởng Khống Giả, thậm chí là Chúa Tể Giả run rẩy.

"Nhân loại, ngươi là truyền nhân của Quang Minh Học Cung..." Tai Nạn Chi Nhận khẽ nói.

Vương Khung xiết chặt da mặt, lộ ra nụ cười lúng túng.

Theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, hắn cũng không phải.

Ở bên trên Thiên Vương Sơn, hắn sớm đã mưu phản Quang Minh Học Cung, mưu phản Quang Minh Điện.

Kể từ đó trên trời dưới đất, không chết không thôi.

Thậm chí có thể nói, ân cừu của Vương Khung cùng với Quang Minh Học Cung như biển, hắn vừa quật khởi trưởng thành tại đó, nhận sự trông nom của các vị trưởng bối Phí lão, Kỷ Nguyên Thần, Lý Thuần Phong.

Sau đó bị người vu hãm, vây giết tại Sơ Vương Tế, cuối cùng nghịch phản như trời, giết ra một con đường sống.

"Trước kia vào thời điểm hiền giả rời khỏi Quang Minh Điện, sáng lập Quang Minh Học Cung, hai cỗ ý chí liền đã bị tước đoạt..." Tai Nạn Chi

Nhận thờ ơ nói.

"Quang Minh Điện là ngọn cờ của nhân loại, Quang Minh Học Cung lại là Hỏa Chủng của nhân loại..."

"Quang Minh Điện là bi ca khẳng khái, chí khí hi sinh, cho dù gánh vác hắc ám, rơi vào vực sâu, cũng sẽ giữ cho ngọn cờ của nhân loại không ngã, hành khúc như tấu, chấn nhiếp thiên địa." Âm thanh của Tai Nạn Chi Nhận quanh quẩn bên tai.

Vương Khung nhíu mày theo bản năng, đối với Quang Minh Điện, hắn cho đến bây giờ cũng không có hảo cảm gì.

"Nhân loại trẻ tuổi, ngươi không trải qua tuế nguyệt tàn khốc nhất, tự nhiên không biết rõ sự tồn tại của Quang Minh Điện là trọng yếu bực nào..." Tai Nạn Chi Nhận thở dài.

"Không có hi sinh liền không có thắng lợi, nhân loại quật khởi là xây dựng ở phía trên hắc ám cùng với hi sinh, bọn hắn đi tới từ bên trong vực sâu, mang ánh sáng cho các ngươi."

"Thời đại đã bất đồng!" Vương Khung khẽ nói, hắn không thể xoá bỏ cống hiến của Quang Minh Điện đối với nhân loại, nhưng chỉ vẻn vẹn đối với hắn mà nói, thù hận đối với Quang Minh Điện sẽ khó mà xoá nhoà.

"Ngươi nói không sai, thời đại đã bất đồng." Tai Nạn Chi Nhận khẽ nói: "Cho nên, trước kia hiền giả rời khỏi Quang Minh Điện, sáng lập Quang Minh Học Cung giữa trần thế, y muốn giáo Hóa Thiên hạ, làm cho Hỏa Chủng nhân loại được tiếp diễn..."

"Cho dù có một ngày, nhân loại bị hắc ám của bản thân kéo vào vực sâu một lần nữa, một tia ánh sáng nhỏ bé này cũng có thể chiếu sáng con đường tương lai, củi cháy lửa truyền, vĩnh sinh bất diệt..."

Vương Khung trầm mặc không nói.

Lịch sử nhân loại cho tới bây giờ không thiếu linh hồn nhân vật cái thế lấp lánh, những gì họ nhìn thấy và suy nghĩ đã sớm siêu việt thời đại kia, tầm ảnh hưởng của họ rất sâu rộng và có thể kéo dài hàng trăm nghìn năm.

Như thể người sáng lập Quang Minh Học Cung, đã sớm nhìn ra những

tệ nạn ẩn náu trong Quang Minh Điện.

Tại thời đại kia có lẽ chuyện này cũng không được tính là cái gì, nhưng tích lũy theo thời gian, lại có thể trở thành căn nguyên của sự hủy diệt.

Cho nên mới có Quang Minh Học Cung.

"Có thể vào một ngày nào đó, ngọn lửa của Quang Minh Học Cung cần ngươi đến truyền thừa..." Tai Nạn Chi Nhận khẽ nói.

Đột nhiên, đao mang nhu hòa nở ra, khuếch tán ra xung quanh.

Miếng sắt số 73 cùng với Ách Nan Chi Giác đang lơ lửng bay tới, lôi đình màu đen cùng với khí đen dày đặt lần lượt tách ra.

Hai cỗ lực lượng dây dưa cùng nhau, hóa thành một đoàn khí đen, bên trong có Lôi Đình lấp lóe.

"Đây là..."

"Coi đây là vật tế, có thể khôi phục lực lượng của Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng." Tai Nạn Chi Nhận đột nhiên nói.

Chương 489

"Thật sao! ?" Con mắt của Vương Khung trừng trừng, kinh hỉ nói.

"Hôm nay kết thiện duyên, ngươi cần phải hứa với ta một điều." Tai Nạn Chi Nhận nói.

"Điều gì?" Vương Khung sửng sốt một chút, lộ ra nét mặt cổ quái.

Đường đường là ý chí của Tai Nạn Vương Đình, có chuyện gì cần hắn làm?

"Trong tương lai...có một ngày, ta hi vọng ngươi có thể tha cho y một mạng..."

Nói xong, Tai Nạn Chi Nhận đột nhiên thay đổi phương hướng, chỉ về phía bên cạnh.

"Dương Kỳ! ?" Lông mày của Vương Khung nhảy dựng, nhất thời nghe không hiểu.

"Tại sao ta muốn giết y? Y sẽ phản bội ta?"

"Sẽ không!" Tai Nạn Chi Nhận khẳng định nói.

"Vậy tại sao..."

"Đây cũng là cơ duyên của ngươi!" Tai Nạn Chi Nhận ngắt lời của Vương Khung.

"Ta biết rồi!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Tai Nạn Chi Nhận cũng đã nói, đó là chuyện tương lai, mà chuyện tương lai thì ai cũng không biết.

Điều hắn xem trọng bây giờ là hiện tại.

Chỉ cần Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng có thể khôi phục lực lượng, Hỏa Chủng của hắn liền có thể lại cháy lên, đây luôn là khuyết điểm trong nội tâm của hắn, cũng là tâm ma khó mà xóa bỏ.

Hỏa Chủng màu đen dù sao vẫn là ngoại vật, chỉ có Hỏa Chủng của chính mình mới thật sự là lực lượng đáng tin.

"Như ngươi mong muốn!"

Miếng sắt số 73, Ách Nan Chi Giác, còn có đoàn lôi cầu màu đen kia đều

rơi vào trong tay Vương Khung.

Ầm ầm! Đại địa chấn động, không gian chung quanh thay đổi, vô số quang ảnh nhấp nháy ở trước mắt.

Vào thời điểm Vương Khung tỉnh táo lại, hắn đã ở bên ngoài hàng thịt số 73.

"Thật sự là quỷ thần khó lường." Vương Khung hãi hùng khiếp vía, ánh mắt khẽ chuyển.

Cách đó không xa, Dương Kỳ cùng với Tô Thanh Hòa cũng bị truyền tống trở về.

Hắn vội vàng tiến lên phía trước, sau khi kiểm tra một phen, xách theo hai người trở lại hàng thịt số 73.

"Lão Vương, đã xảy ra chuyện gì thế?" Gã béo xuất quan, nhìn một chút Tô Thanh Hòa trọng thương, không nhịn được hỏi.

"Không có việc gì, chiếu cố tốt bọn hắn, hắn không có gì trở ngại." Vương Khung lắc đầu nói.

"Truyền lệnh, trong đoạn thời gian gần đây, tất cả mọi người đều không được phép đi ra ngoài." Vương Khung dặn dò.

Sự tình hắn giết Mạc Bất Phàm, không được bao lâu liền sẽ truyền khắp toàn bộ Phế Thổ, ở trong đoạn thời gian này, hắn sẽ điên cuồng tăng thực lực lên.

Có lẽ vật do Tai Nạn Chi Nhận ban tặng, Hỏa Chủng của hắn rất nhanh liền có thể lại cháy lên.

Mặt khác lần ra ngoài này, Vương Khung đã mua một lượng lớn tài nguyên khoáng sản, đủ để thành lập Linh Sào, những gì hắn còn thiếu chỉ là thời gian.

Vào ngày này, Vương Khung bắt đầu bế quan, đồng thời hắn ra nghiêm lệnh, bất kể phát sinh đại sự cỡ nào cũng không thể kinh động hắn.

Cùng ngày, một tin tức chấn động Phế Thổ.

Một phương thế lực lặng lẽ vùng lên, tên là hàng thịt số 73.

Đối với cái danh hào đặc biệt này, đám người chỉ cảm thấy có một chút

đặc biệt mà thôi.

Nhưng mà, sau khi biết được tầng tầng tình báo liên quan tới nó, toàn bộ Phế Thổ cũng đều chấn kinh.

"Chủ nhân của hàng thịt số 73, danh hào là Đồ Phu, bị nghi là kẻ đứng sau màn hủy diệt Đao Hà Cổ Bảo."

"Một đêm quật khởi, thần bí dị thường, lôi kéo bốn đại thế lực trung cấp Dạ Vương Thuyền,, Bạch Lộc Nhai, Thiên Bằng Tổ, Xích Hồ Lô Đảo, uy danh hiển hách."

"Một trận chiến tại Phế Tích Tận Thế, chủ nhân hàng thịt số 73 chém giết đệ tử Quang Minh Điện!"

Từng tin tức như cơn lốc càn quét toàn bộ Phế Thổ, cũng khiến cho các phương thế lực lớn nhỏ đều biết đến sự tồn tại của hàng thịt số 73, cùng với Đồ Phu.

Tất cả mọi người đều hiếu kì, người trẻ tuổi tên là Đồ Phu này đến cùng là thần thánh phương nào, lại có thể quật khởi mạnh mẽ trong thời gian ngắn ngủi như thế, thậm chí ngay cả đệ tử Quang Minh Điện cũng đều dám giết, quả thực là không kiêng kị gì, kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người đều biết rõ, thế lực đột nhiên xuất hiện này không giống như bình thường, có một tia cảm giác sóng lớn dâng trào.

Nhất thời, cơn bão nổi lên, dòng nước ngầm đan xen, các phương cũng đều đang quan sát, chờ đợi thế cục biến hóa, chờ đợi phản ứng của Quang Minh Điện.

Thời gian lặng yên mà qua, trôi nổi ở trong lúc lơ đãng...

Vào một ngày, tại hàng thịt số 73, trong trung ương tháp đen.

Một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời, che phủ phương viên năm trăm dặm.

Một tia kiếp vân xen lẫn trên bầu trời, sấm sét nổi lên, ánh điện dày đặc như thác nước liên tục bổ xuống, bắn phá tòa tháp đen.

Cỗ khí tức kia càng trở nên thần bí, như là giao xà hóa long, không ngừng thuế biến ở trong ánh chớp.

Toàn bộ hàng thịt số 73 đều chấn kinh, lộ ra ánh mắt kinh ngạc lần lượt nhìn về phía tháp đen.

Ai cũng biết, chỗ đó là nơi thủ lĩnh bế quan.

Rốt cuộc, lôi điện oanh kích duy trì liên tục đến gần nửa giờ, lực lượng đáng sợ như vậy triệt để phá hủy tầng phòng ngự của tháp đen, toàn bộ tháp đen bị nổ nát một nửa.

Bên trong đống đổ nát, một tòa thạch thất vẫn vững chắc như cũ.

Đó là bí địa kiên cố nhất toàn bộ tháp đen, cũng là địa phươngVương Khung bế quan chân chính.

Bên trong thạch thất, khí tức kinh khủng tràn ngập như nước thủy triều, chấn động mỗi một góc.

Lúc này Vương Khung bị một luồng khí tím quấn quanh, cả người giống như bào thai, tiên thiên u mê, nguyên thủy tự nhiên.

Bên trong đan điền, một luồng ánh sáng chậm rãi bốc lên, càng ngày càng nhiều, cho đến cuối cùng, hoa lửa sáng rực, yêu dị chói mắt.

"Rốt cuộc cũng thành công!"

"Năng lực thật là đáng sợ..."

Bên trong bóng tối, giọng nói của Vương Khung chậm rãi vang lên, lộ ra vẻ hưng phấn cùng với cường đại.

Chương 490

Đào Hoa Ổ là một trong ba mươi sáu đại thế lực cao cấp tại Phế Thổ.

Ở bên trong rất nhiều thế lực cao cấp tại Phế Thổ, Đào Hoa Ổ có thể được coi là đặc biệt.

Bởi vì chủ nhân của nó là một nữ tử.

Ở một nơi tuyệt địa như thế này, sáng tạo một phương thế lực đã là không dễ, huống chi là thế lực cao cấp?

Điều đó đòi hỏi lực lượng đáng sợ cùng với nội tình sâu dày không lường được.

Tại Phế Thổ, thân là nữ tử mà có thể lập nên cơ nghiệp như này, ngoại trừ Đào Hoa Ổ, cũng chỉ có Địa Mẫu Cung.

Có thể đặt chân tại Phế Thổ, nhiều năm không ngã, khiến cho các phương kiêng kị, thậm chí ngay cả mấy thế lực cao cấp như Quang Minh Điện, Tuyết Lang Hồ cũng đều phải ghé mắt, có thể thấy được sự thâm bất khả trắc của Đào Hoa Ổ.

Ở bên mép nước, đào hoa bay tán loạn, cánh hoa màu hồng bồng bềnh, rơi ở trên mặt hồ, tạo nên điểm điểm gợn sóng, khuếch tán về hướng nơi xa.

Trên bờ hồ , một vị nữ tử tựa vào gốc hoa đào, lộ ra thần sắc lười biếng.

Nàng thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, tư sắc xinh đẹp, hai đầu lông mày có một cỗ khí khái hào hùng, đùi ngọc vểnh lên, bàn chân trần trụi trắng nõn lắc lư, trên tay là một vò rượu trắng như sữa.

"Tuyền nhi, gần đây có chuyện gì thú vị sao?"

Giọng nói lười biếng vang lên ở dưới gốc hoa đào, hoa đào tản mát, phảng phất như vừa mới tỉnh ngủ.

Bên cạnh, một thiếu nữ đứng dậy, tiến đến gần.

"Sư phụ, vào lúc rảnh rỗi người cũng nên đi ra ngoài đi." Sở Vũ Tuyền cười nói.

Vị băng mỹ nhân có tiếng tại Phế Thổ này, cũng chỉ có vào lúc này mới sẽ buông lỏng như vậy, thậm chí là lộ ra nụ cười.

Bởi vì nữ nhân trước mặt này, chính là sư tôn của nàng, chủ nhân Đào Hoa Ổ có tiếng tăm lừng lẫy bên trong Phế Thổ.

"Bên ngoài cũng không có gì thú vị." Chủ nhân Đào Hoa Ổ ôm vò rượu trong ngực, nhìn hoa đào lần lượt tản mát, thì thào khẽ nói.

"Sư phụ vẫn còn đang chờ người có thể bưng vò rượu này với người?" Sở Vũ Tuyền khẽ nói.

Người bên ngoài có lẽ không biết, nhưng làm ái đồ của chủ nhân Đào Hoa Ổ, nàng lại biết một cái bí mật.

Vị sư tôn của chính mình này, có một vò Đào Hoa Túy trân tàng nhiều năm, coi như trân bảo, trông nom ngày đêm.

Nàng một mực chờ đợi, chờ người có thể uống loại rượu này với nàng.

Sở Vũ Tuyền không biết, đến cùng là dạng nhân vật gì, lại có thể làm cho nhân vật thần tiên như sư phụ mình hãm sâu, không thể tự thoát ra được như thế này.

"Mười ba năm, có lẽ...y sẽ không trở về." Chủ nhân Đào Hoa Ổ lộ ra thần sắc cô đơn, nàng vuốt vò rượu trong ngực, trên thân vò bất ngờ khắc một chữ "cửu".

"Sư phụ, kỳ thực nhân vật giống như người..." Sở Vũ Tuyền không nhịn được mở miệng nói.

Phiến rừng hoa đào này là cấm địa trong tông môn, có rất ít người có thể đặt chân tới nơi này.

Không biết bao nhiêu lần, nàng trông thấy sư phụ một thân một mình, nhìn vò rượu trong ngực sững sờ xuất thần, có thời điểm vừa ngồi chính là một ngày.

"Xú nha đầu, ta gọi ngươi đến đây để làm cho ta bớt buồn chán, ngươi ngược lại thì rất tốt, lại khuyên ta đi ra ngoài."

Chủ nhân Đào Hoa Ổ vẩy nhẹ bàn chân một cái, suýt nữa đá bay Sở Vũ Tuyền, thân thể mềm mại của Sở Vũ Tuyền run rẩy, vô thức giữ chặt đùi

ngọc của sư tôn, mới có thể ổn định thân hình.

"Cũng không có việc lớn gì, chỉ có một kiện quái sự." Sở Vũ Tuyền chặn lại nói.

"Quái sự gì?" chủ nhân Đào Hoa Ổ hỏi.

"Bên trong Phế Thổ, có một thế lực mới quật khởi, quy mô sơ cấp, tên là hàng thịt số 73..."

"Hàng thịt số 73! ?" Chủ nhân Đào Hoa Ổ sửng sốt một chút.

Danh hào bất kể là đối với người hay là tông môn đều có ý nghĩa không giống bình thường, một khi đánh ra cờ hiệu, thiên hạ đều biết, bởi vậy, thế lực bên trong Phế Thổ đặt tên, hoặc là có ý nghĩa đặc thù, hoặc là ký thác ước mơ mỹ hảo, nếu không cũng phải có khí thế bàng bạc, tuyệt đối sẽ không có đồ đần nào dùng hàng thịt làm danh hiệu, lại còn là hàng thịt số 73? Định tiếp tục mở chi nhánh?

"Có một chút ý tứ...ngươi tiếp tục nói..." Chủ nhân Đào Hoa Ổ mỉm cười, bên trong con ngươi lười biếng hiện ra một vệt dị sắc.

"Danh hào của chủ nhân hàng thịt số 73 là Đồ Phu..."

"Quả nhiên là một kẻ mổ heo!" Chủ nhân Đào Hoa Ổ cười một tiếng, dần dần sinh ra hứng thú.

"Trước đó không lâu, hắn chém giết đệ tử Quang Minh Điện." Sở Vũ Tuyền trầm giọng nói.

Lúc trước vào thời điểm nàng nghe tin tức này cũng khá là chấn kinh, cho nên mới thoáng chú ý một chút, bằng không mà nói, bằng vào thân phận cùng với uy vọng của nàng tại Phế Thổ, bên trong cùng thế hệ, có rất ít người có giá trị khiến cho nàng phân tâm coi trọng.

"Quang Minh Điện...thật sự là một đám cuồng đồ!" Chủ nhân Đào Hoa Ổ ngưng ánh mắt lại, thản nhiên nói.

"Còn không chỉ như thế, trước đó không lâu Đao Hà Cổ Bảo bị hủy diệt, có khả năng cũng là do hắn làm, người này sáng tạo hàng thịt số 73, trong thời gian ngắn còn lôi kéo một nhóm thế lực Dạ Vương Thuyền, Bạch Lộc Nhai, tốc độ quật khởi cực nhanh, có một chút không thể tưởng

tượng."

Trên gương mặt xinh đẹp của Sở Vũ Tuyền hiện ra vẻ nghi hoặc.

Nếu như nói một người mới không có căn cơ, muốn sinh tồn tại Phế Thổ cũng đều cực kỳ khốn khó, chớ đừng nói chi là tạo nên thanh thế như vậy trong một khoảng thời gian ngắn, chấn động toàn bộ Phế Thổ.

Nhất thời, danh hào Đồ Phu cơ hồ truyền khắp các đại thế lực, trên người hắn lộ ra sắc thái thần bí nồng đậm, phảng phất như nấp trong sương mù bên trong vực sâu, làm cho người ta muốn nhìn rõ diện mạo chân chính phía sau kia.

Chương 491

"Quang Minh Điện hẳn là không có động vào hắn." Chủ nhân Đào Hoa Ổ thản nhiên nói.

"Sư phụ, làm sao người biết? Đây cũng là chỗ kỳ quái nhất." Sở Vũ Tuyền không nhịn được nói.

"Không kỳ quái...rêu rao khắp nơi, không kiêng kị gì như này, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy, tên tiểu tử này có người sau lưng, nếu như vào ngày thường, Quang Minh Điện cũng sẽ không sợ, nhưng bây giờ lại là thời kì đặc thù..."

Chủ nhân Đào Hoa Ổ chậm rãi đứng dậy.

Nàng điểm nhẹ chân ngọc, đạp vào bên trong hồ, gợn sóng khuếch tán, toàn bộ nước hồ giống như đứng im ngưng kết, nâng đỡ thân thể của nàng.

"Thời kì đặc thù? Sư tôn có ý tứ là..."

"Chân Vương..."

Chủ nhân Đào Hoa Ổ khẽ mở môi son phun ra hai chữ, nàng duỗi bàn tay ngọc, nâng cánh hoa đào.

"Đồ Phu...thật sự là một tiểu gia hỏa có ý tứ...Quang Minh Điện cao cao tại thượng, đã thật lâu không có người cả gan dám làm trái ý chí của bọn hắn..."

"Sư phụ, người này điên cuồng như vậy, chỉ sợ là sẽ đi vào con đường tự huỷ diệt." Sở Vũ Tuyền khẽ nói.

Nàng cũng không phải là những người bản địa không có kiến thức bên trong Phế Thổ kia, nàng biết rõ lịch sử Quang Minh Điện.

Tại nơi này, Quang Minh Điện là một trong ba mươi sáu đại thế lực cao cấp, địa vị vô cùng tôn sùng.

Ở bên ngoài, Quang Minh Điện càng là cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn chân chính, khổng lồ tối cao như một vị thần, khiêu chiến uy nghiêm của Quang Minh Điện, cũng không khác gì so với tìm chết.

"Công danh đã lâu, thiên vận hàng tân nhân, chính là bởi vì có dạng

người này, thời đại thuộc về các ngươi mới tỏ ra đặc sắc phá lệ." Chủ nhân Đào Hoa Ổ khẽ nói.

"Tuyền nhi, có lẽ không bao lâu nữa , ngươi sẽ được gặp gỡ vị diệu nhân này."

"Ta sẽ được gặp hắn?" Đôi mắt đẹp của Sở Vũ Tuyền khẽ nhúc nhích, xem thường nói.

Giữa bọn họ dường như cũng không có giao hảo gì, nếu như không phải lần huyên náo này có động tĩnh quá lớn, ngay cả đệ tử Quang Minh Điện cũng đều tử vong, nàng căn bản sẽ không biết rõ có một người như vậy.

"Tận Thế Thành Lũy có lẽ đã để mắt tới hắn."

"Tận Thế Thành Lũy! ?" Sở Vũ Tuyền không nhịn được động dung, ánh mắt nàng run rẩy, dường như nghĩ đến điều gì.

Hoang dã mênh mông, thi thể khắp nơi.

Tô Thanh Hòa đứng ở một nơi cách xa Sa Khâu, nhìn trận chiến cách đó không xa với ánh mắt lạnh lùng.

Lúc này, Dương Kỳ đang suất lĩnh cao thủ hàng thịt số 73 chém giết cùng với một đoàn nhân mã.

Thực lực của đối phương cũng không yếu, cơ hồ tất cả đều là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, đặc biệt là thanh niên nam tử dẫn đầu, tu vi đã sớm đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm.

"Tiểu thư, tên tiểu tử kia không thể chống nổi." Ở bên cạnh Tô Thanh Hòa, một vị thị nữ khẽ nói.

Ở trong mắt nàng, Dương Kỳ chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên tầng hai mà thôi, thực lực như này tại Dạ Vương Thuyền các nàng là không đáng kể một chút nào.

Nếu như không phải ở bên cạnh có hai vị cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm bảo hộ, đã sớm bị người của đối phương giết chết rồi.

Nàng thực sự nghĩ không ra, tiểu thư của chính mình vì sao lại trông nom tên tiểu tử này như thế, cho dù là nể mặt của chủ nhân hàng thịt số 73,

cũng không cần phải tự thân xuất mã, đi đến nơi này một chuyến.

"Tiềm lực của y thực sự rất lớn." Tô Thanh Hòa cau lại đôi mi thanh tú, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Dương Kỳ.

Nàng nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp mặt, vào thời điểm đó Dương Kỳ chẳng qua chỉ là tùy tùng không đáng chú ý ở bên cạnh Vương Khung, ngay cả cảnh giới Bổ Nguyên cũng đều chưa đạp vào.

Nhưng bây giờ mới được bao lâu?

Tên tiểu tử này đã thoát thai hoán cốt, giống như biến thành người khác.

Thực lực của y càng trở nên cường đại, cho dù đối mặt với cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng năm, cũng đều chưa từng lùi bước.

Phải biết rằng, ở trên con đường tu hành, chênh lệch ở giữa mỗi một cảnh giới tồn tại hàng rào khó mà vượt qua, cảnh giới thấp đối mặt với cảnh giới cao trời sinh sẽ có một loại cảm giác bị áp bách.

Có thể bỏ qua cảm giác áp bách này, quyết đấu sinh tử, chuyện này đã nói rõ không ít vấn đề.

"Lão sư nói rất đúng, bên người Đồ Phu tàng long ngọa hổ, nhìn như sâu kiến, lại có tư chất lớn lên thành cự thú." Tô Thanh Hòa nhìn Dương Kỳ thật sâu.

Ầm ầm! Mái tóc tản ra, giống như roi thép quất về hướng đối thủ.

Chân nguyên quanh người thanh niên cầm đầu khuấy động, giống như bình chướng, đẩy lui nhưng sợi tóc quất đến kia.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Dương Kỳ rống to một tiếng, vô số mảnh đao như lân phiến phun ra từ trong miệng của y, bao phủ thân hình của thanh niên cầm đầu.

"Muốn chết!" Đối phương nổi giận đùng đùng, trường kiếm phía sau nổ vang, kiếm quang bén nhọn nổi lên phong mang sát phạt ở dưới ánh mặt trời.

Phanh! Dương Kỳ đưa tay, loan đao như trăng, kéo dài ra từ dưới làn da của y, cứng đối cứng.

Ầm một tiếng, hoa lửa bắn tung toé.

Lực lượng đáng sợ đánh bay y, máu tươi tràn ra từ khóe miệng của y.

"Chênh lệch cảnh giới quá lớn..."

"Nhưng năng lực của y...càng ngày càng đáng sợ..." Tô Thanh Hòa quan sát mỗi một chi tiết chiến đấu của Dương Kỳ, đánh giá đối với y càng ngày càng cao.

"Tô Thanh Hòa, Dạ Vương Thuyền các ngươi khinh người quá đáng, chẳng lẽ không sợ dẫn tới chiến tranh sao?" Thanh niên cầm đầu nhìn về phía xa, nghiêm nghị quát.

Bạch Sí Đăng Hội bọn hắn cũng là một trong 72 đại thế lực trung cấp tại Phế Thổ, thậm chí còn tựa lưng vào gốc đại thụ Quang Minh Điện, luận thực lực cũng không dưới Dạ Vương Thuyền.

Lần này, bọn hắn vận chuyển nô lệ đi tới Quang Minh Điện, vậy mà lại bị Dạ Vương Thuyền còn có hàng thịt số 73 chặn giết.

Chương 492

Đây quả thực là đang khơi mào chiến tranh giữa Dạ Vương Thuyền cùng với Bạch Sí Đăng Hội, thậm chí có thể nói là khiêu khích uy nghiêm của Quang Minh Điện.

Can đảm ngất trời, mang lòng phản nghịch rõ rành rành, nếu như lan truyền ra ngoài, Dạ Vương Thuyền nhất định sẽ bị thanh lý.

"Trung Minh, nếu như ta sợ thì cũng sẽ không xuất hiện ở đây." Tô Thanh Hòa ở trên cao nhìn xuống, thờ ơ nói: "Ngươi đang đưa nô lệ đến Quang Minh Điện đúng không?"

"Ta nghe đồn, một xe nô lệ này không hề tầm thường, là thành quả nghiên cứu mới nhất của Quang Minh Điện, ở trong tuyệt địa như thế này mà cũng đều có thể còn sống." Tô Thanh Hòa hờ hững nói: "Lần này ngươi tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ có thể coi như ngươi không may."

"Hoá ra ngươi biết rõ!" Trung Minh cắn răng, đau khổ chống cự hai đại cao thủ cùng cảnh giới với gã vây công.

"Nếu ngươi đã biết rõ, chẳng lẽ liền không sợ nộ hỏa của Quang Minh Điện sao?" Thanh âm tức giận vang lên ở phía trên hoang dã mênh mông.

"Điều kiện tiên quyết là ngươi có thể còn sống trở về."

Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ở bên tai Trung Minh.

Vào lúc này, Tô Thanh Hòa như quỷ mị thoáng hiện ở trước người gã.

Sau khi chờ đợi một thời gian dài, vị Huyết Ma Nữ này rốt cuộc đã triệt để mất đi tính nhẫn nại.

Chuỷ thủ màu máu xuyên thủng hộp sọ của Trung Minh, thân thể của gã run lên bần bật, chân nguyên tiêu tán, sinh cơ trong mắt cấp tốc tan biến, ngã xuống thẳng tắp.

Ở phía trên hoang dã, vị cao thủ cuối cùng của Bạch Sí Đăng Hội cũng đã chết.

Thi thể tràn lan khắp nơi, đại địa giống như dã thú đói khát, hút máu chảy ra từ trên thi thể.

Dương Kỳ không để ý đến thương thế, chạy vội về hướng xe tù to lớn.

Chiếc xe tù này rất đặc biệt, toàn thân làm bằng đá và sắt, kín không kẽ hở.

Dương Kỳ nhặt lên trường kiếm của Trung Minh, "keng keng" hai lần, cắt đứt xiềng xích trên xe.

Cửa sắt từ từ mở ra, vừa mới lộ ra một cái khe hở, mùi máu tươi nồng đậm liền truyền ra.

"Cẩn thận, mau lui lại!" Đúng lúc này, Tô Thanh Hòa nghiêm nghị kêu lên.

Dương Kỳ vô thức muốn né tránh, một bóng đen trực tiếp xuyên thủng đầu vai của y, khí đen nồng đậm trong giây lát ăn mòn máu thịt của y.

"Đuôi! ?"

Lúc này, Tô Thanh Hòa mới nhìn rõ, bóng đen kia là một cái đuôi thật dài, đỉnh như là đầu thương.

Dương Kỳ vội vàng lui lại, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Bên trong lồng sắt, khắp nơi đều là máu tươi cùng với chân cụt tay đứt vỡ vụn.

Hiển nhiên, trong này đã phát sinh một trận đồ sát gần như bạo ngược, các nô lệ khác đã sớm chết đi.

Lúc này, chỉ có một đạo thân thể nhỏ yếu bị xiềng xích trùng điệp trói chặt tứ chi, đuôi dài màu đen mọc từ phía sau giống như roi.

Một nửa khuôn mặt của nàng gớm ghiếc và đáng sợ như quái vật, đôi cánh bằng thịt phía sau đang dần mọc ra.

Trên hai cánh tay, vảy và lông mọc đan xen nhau.

Là nửa người nửa quái vật, một bên mắt của nàng rung động nhè nhẹ, lộ ra bất lực cùng với sợ hãi, một bên mắt còn lại thì lộ ra màu đỏ tươi khủng bố, chỉ có khát máu cùng với giết chóc.

Dương Kỳ nhìn quái vật trước mắt, ánh mắt của y rơi vào nốt ruồi trên cổ đối phương, thân thể chấn động mạnh một cái.

"Tiểu...Tiểu Vi..." Dương Kỳ có một chút không dám tin tưởng hô hoán

một cái tên.

Quái vật kia dường như sửng sốt một chút, vẻn vẹn trong giây lát, nàng phát ra tiếng gào thét như là dã thú, thân thể giãy dụa, chấn động đến mức xích sắt rung động keng keng, toàn bộ lồng sắt dường như cũng muốn vỡ vụn.

"Không! Không thể nào! Sao lại thế..." Dương Kỳ nắm thật chặt song quyền, móng tay rơi vào trong thịt, hai mắt đỏ bừng.

Y nhìn quái vật trước mắt này, phảng phất như linh hồn cũng đều muốn rút ra, máy móc lắc đầu, dường như muốn phủ định hiện thực tàn khốc như vậy.

Ở nơi xa, Tô Thanh Hòa nhìn thoáng qua, thở dài thật sâu.

Nàng biết rõ, Dương Kỳ có một vị muội muội, ở nơi tuyệt địa như thế này, hai huynh muội sống nương tựa vào nhau, có thể sống sót quả thực chính là kỳ tích.

Đối với Dương Kỳ mà nói, muội muội là niềm hy vọng và chỗ dựa duy nhất của y.

Tuy nhiên, một ngày nọ, khi Dương Kỳ đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn, muội muội mất tích, hoang dã mênh mông, Phế Thổ to như vậy, dường như không còn tung tích của nàng.

Bắt đầu từ ngày đó, Dương Kỳ như là phát điên đi tìm kiếm.

Đây dường như là động lực sống duy nhất của y, ngay cả trong những lúc tuyệt vọng và khó khăn nhất, y cũng không bao giờ bỏ cuộc.

Dương Kỳ đã từng nghĩ , có lẽ cả đời này cũng đều khó mà tìm được muội muội, nhưng mỗi lần nghĩ đến khả năng như vậy, y đều sẽ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo cùng với tuyệt vọng.

Thẳng đến khi gặp được Vương Khung, y mới nhìn thấy hy vọng.

Nam nhân này đối với y mà nói giống như là thần linh, sáng tạo hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, đi theo hắn, có lẽ sẽ thật sự có một ngày, y có thể lại một lần nữa nhìn thấy muội muội.

Vương Khung không có làm cho y thất vọng, thu hoạch được tình báo

trân quý, nghiệm chứng liên tiếp, thất bại liên tiếp.

Rốt cuộc, lần này, Dương Kỳ cùng với muội muội của y lại trùng phùng một lần nữa.

Nhưng mà, hiện thực so với y tưởng tượng còn muốn tuyệt vọng, tàn nhẫn hơn!

Tô Thanh Hòa biết rõ, muội muội của Dương Kỳ đã biến thành một con quái vật từ đầu đến đuôi.

Đây không chỉ là bị yếu tố biến dị lây nhiễm.

Từ vết thương trên người của quái vật kia mà nói, nàng nhất định đã phải chịu tra tấn cực kỳ tàn ác cùng với làm nhục, về sau lại tiếp nhận đủ loại thí nghiệm trước khi trở nên như thế này.

Loại quái vật này, đã sớm không có tâm trí cùng với ký ức, chỉ có điên cuồng cùng với giết chóc.

Chương 493

Trong xe tù, những vật thí nghiệm vốn giống như nàng chính là chứng minh.

Trên đường vận chuyển, đã trở thành thức ăn của nàng, chém giết một cách tuỳ tiện.

"Sẽ không! Sẽ không!" Dương Kỳ lắc đầu, căn bản không muốn tiếp nhận thực tế như vậy.

Y móc từ trong ngực ra một khối quặng sắt màu đen xấu xí kỳ lạ.

Khối quặng sắt màu đen xấu xí kỳ lạ được hắn mài nhẵn quanh năm, mài ra cạnh sắc, giống như một thanh chuỷ thủ có hình thù kỳ lạ.

"Tiểu Vi...đây là món quà ngươi tặng cho ta...ngươi nói nếu có một ngày, ta có thể trở thành cường giả cái thế, nhất định phải dùng nó chế tạo thành vũ khí tiện tay...ngươi còn nhớ rõ không?"

Dương Kỳ cầm khối quặng sắt, trong mắt dâng lên một tia hi vọng.

Trong những năm tháng khó khăn nhất đó, muội muội của y từ bên trong thi thể yêu thú, mạo hiểm đào ra khối quặng sắt này, tặng cho y làm quà.

Vì thế, y còn giáo huấn muội muội một lần.

Dù sao thì thi thể yêu thú bị lây nhiễm cũng có uy hiếp rất lớn.

Đối với Dương Kỳ mà nói, muội muội đã sống dựa vào nhau từ nhỏ là điều không thể thiếu, vô luận như thế nào, y cũng không muốn muội muội đặt mình vào bên trong nguy hiểm như vậy.

Nhưng cũng chính vì vậy, y cực kỳ quý trọng món quà này, cho dù trước đây biến thành nô lệ, y cũng đều chưa từng vứt bỏ.

Hống! Quái vật bên trong lồng sắt phát ra tiếng gào thét doạ người, cương phong phần phật, giống như đao chém vào xích sắt.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, vô thức lui về phía sau, trên người con quái vật này dường như tiềm ẩn lực lượng đáng sợ.

"Ngươi hãy tỉnh táo một chút, nàng đã không phải là muội muội của ngươi." Tô Thanh Hòa đi lên phía trước, nghiêm nghị quát.

"Sẽ không! Sẽ không!" Dương Kỳ sững sờ xuất thần, trong mắt không còn hào quang.

"Nhất định còn có biện pháp...có đúng hay không?"

Mặc dù đã biết rõ đáp án, nhưng y vẫn không ngừng hỏi Tô Thanh Hòa, cho đến sau cùng, giọng nói của Dương Kỳ đã run rẩy nghẹn ngào.

"Nhất định còn có biện pháp...có đúng hay không!"

"Không còn cứu được nữa!" Tô Thanh Hòa lộ ra thần sắc ảm đạm, lắc đầu nói.

Tại Phế Thổ, những chuyện như vậy cũng không hiếm, mạng người như cỏ rác, có đôi khi là không đáng giá tiền nhất.

Nếu như không có Vương Khung, Dương Kỳ ngay cả tung tích sau cùng của muội muội mình cũng đều không thể nào biết.

Nhưng dạng chân tướng này lại quá mức tàn khốc.

Có lẽ từ bỏ ngay từ đầu, mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

"Ngươi muốn mang nàng trở về sao?" Tô Thanh Hòa hỏi.

Tại Phế Thổ, có không ít người đều sẽ nuôi nhốt yêu thú biến dị, hoặc là nhân loại bị lây nhiễm biến thành quái vật.

Đối với bọn hắn mà nói, những quái vật này chẳng qua chỉ là sủng vật, thậm chí là công cụ giết chóc.

"Tô Thanh Hòa, ngươi cũng không thể mang theo loại bảo bối này."

Đột nhiên, một giọng nói nhàn nhạt vang lên ở phía trên hoang dã.

Đám người đột nhiên biến sắc, lần lượt nhìn lại.

Trên đồi cát, một vị nam tử hiển hiện, toét miệng, lộ ra ý cười tàn nhẫn, hờ hững nhìn bọn hắn.

Phía sau gã, tinh kỳ phấp phới, một vòng mặt trời mọc lên, nở rộ quang minh vô lượng.

"Quang Minh Điện..."

Tô Thanh Hòa nhìn tinh kỳ phấp phới kia, đột nhiên biến sắc, vào lúc nàng chuyển ánh mắt qua người vị nam tử kia, tâm thần càng là sợ hãi.

"Hải Ma Sa! ?"

Cái tên này phảng phất như có ma lực vô biên, khuấy động ra tâm tình sợ hãi, cấp tốc lây nhiễm cho tất cả mọi người.

Thậm chí có người trực tiếp bị dọa đến hai chân như nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Hải Ma Sa, cao thủ đỉnh tiêm bên trong thế hệ trẻ tuổi Quang Minh Điện, thực lực cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

Không giống như Long Lực Kỳ, Mạc Bất Phàm, những đệ tử Quang Minh Điện chỉ mới đến Phế Thổ, Hải Ma Sa đã ma luyện nhiều năm tại Phế Thổ, luận về chiến tích cùng với uy danh, gã còn mạnh hơn Tô Thanh Hòa nhiều.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Tô Thanh Hòa kinh nghi nói.

Theo lý thuyết, vẻn vẹn chỉ là nhiệm vụ thu hồi vật thí nghiệm như thế này, căn bản không có khả năng kinh động cao thủ như Hải Ma Sa.

"Tô Thanh Hòa, lực lượng của Quang Minh Điện không phải là ngươi có thể tưởng tượng." Ánh mắt lạnh lùng của Hải Ma Sa rơi lên trên người của Dương Kỳ.

"Tên tiểu tử này hẳn là nhân vật trọng yếu của hàng thịt số 73..."

"Đây là một cái bẫy! ?"

Tô Thanh Hòa là nhân vật bậc nào, vẻn vẹn chỉ một câu, nàng liền đoán ra tất cả các khớp nối.

Dùng thực lực của Quang Minh Điện, muốn điều tra rõ nội tình của một người thực sự quá đơn giản, bọn hắn dùng Dương Kỳ làm cửa ải đột phá, bày ra cái bẫy này, vì chính là thăm dò sâu cạn của hàng thịt số 73.

Dù sao thì thế lực mới quật khởi này cũng quá thần bí.

Quang Minh Điện sẽ không có khả năng làm như không thấy, đặc biệt là sau khi Mạc Bất Phàm chết ở trong tay của chủ nhân hàng thịt số 73.

Nhưng, có lẽ là xuất phát từ sự kiêng kị đối với bối cảnh lực lượng mà hàng thịt số 73 ẩn tàng, hoặc có lẽ là vì nguyên nhân khác. Quang Minh Điện không có trực tiếp xuất thủ, mà là dự định bắt đầu từ cơ sở, tan rã từng bước, chọc giận từng bước, khiến cho đối thủ cảm thấy sợ hãi, tuyệt

vọng cùng với vô lực.

Ầm ầm! Đại địa chấn động, đất cát dưới chân biến thành màu đỏ thẫm.

Tất cả mọi người ngã xụi lơ trên mặt đất, bọn hắn lập tức cảm thấy tứ chi vô lực, tốc độ máu tươi lưu thông cũng đều trở nên chậm rãi.

Thân thể mềm mại của Tô Thanh Hòa run rẩy, ngã xuống đất, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Hải Ma Sa.

Đất cát của gã như là một đầu yêu thú, có thể đồng hóa hết thảy sinh linh đặt chân ở phía trên, biến thành một bộ phận của gã.

Lực lượng, chân nguyên, máu thịt thậm chí là Hỏa Chủng cũng đều sẽ dần dần hoá đá, cuối cùng hóa thành đất cát, dung nhập vào bên trong mảnh cát màu đỏ này, làm lớn mạnh lực lượng của nó.

Chương 494

Loại năng lực này so với khống chế cát đơn giản của Hình Ngục cường đại hơn quá nhiều.

"Xong...chúng ta cũng phải chết ở nơi này..."

"Quang Minh Điện...tại sao lại muốn trêu chọc Quang Minh Điện chứ...loại địch nhân này thật đáng sợ..."

"Ta không muốn chết tại nơi này...ta không muốn..."

Trong lòng đám người dần dần tuyệt vọng.

Đối mặt với cường địch như vậy, bọn hắn ngay cả chỗ trống hoàn thủ phản kháng cũng đều không có.

Mạnh như Tô Thanh Hòa một khi trúng chiêu, cũng đều không thể chống cự loại năng lực này.

Ông! Tô Thanh Hòa nghiến chặt hàm răng, muốn đánh cược lần cuối.

Nhưng mà chân nguyên trong cơ thể nàng bị một cỗ lực lượng đáng sợ một mực hấp thụ, ngay cả vận chuyển năng lực cũng đều không làm được.

"Ngu xuẩn, đối địch với Quang Minh Điện, chỉ có một con đường chết." Hải Ma Sa cười lạnh nói.

Gã khoát tay, đất cát màu đỏ kịch liệt nổi lên, giống như một cái miệng yêu thú lớn, thôn phệ đám người.

Đầu "yêu thú" này đã triệt để khôi phục, muốn hưởng thụ một bữa thịnh yến máu thịt.

"Ngu xuẩn, dạng năng lực này thì có gì mà kiêu ngạo?"

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến, như sấm sét trên mặt đất, sóng gió bỗng nổi lên.

Bên trong biển cát màu đỏ, một đạo nhân ảnh lấp lóe, xuất hiện ở trước mặt nhóm người Tô Thanh Hòa, biển cát thao thiên nghiền ép về phía bọn hắn.

Người tới đưa tay quơ nhẹ, đại địa chấn động, như gặp quỷ thần, biển cát đầy trời bỗng nhiên vỡ vụn, mưa cát bay tán loạn, không chịu nổi một

kích.

"Lão đại!"

"Đồ Phu!"

Tô Thanh Hòa cùng với Dương Kỳ thấy rõ người tới, lần lượt kêu lên.

Bên trong biển cát màu đỏ, Vương Khung bước đi như giẫm trên mặt đất, chân nguyên khủng bố giống như biển động, âm dương chi khí đan xen vào nhau, hư thể mặt trời và mặt trăng đồng thời mọc .

Nhật nguyệt cộng triều sinh.

Đây là cổ dị tượng, chân nguyên dị biến, siêu việt phàm tục.

Tư chất như thế, đã đứng ở phía trên đám người, không phải là người thường có thể so sánh.

"Đồ Phu! ?" Hải Ma Sa khẽ nhướng mày, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Gã biết, nam nhân trước mắt này chính là chủ nhân hàng thịt số 73 đang được rất chú ý trong thời gian gần đây, Đồ Phu ở bên trong lời đồn.

Mặc dù đã nắm giữ rất nhiều tình báo, nhưng vào thời điểm nhìn thấy Vương Khung, Hải Ma Sa vẫn không khỏi sửng sốt.

Bởi vì Vương Khung còn trẻ tuổi hơn không ít so với gã tưởng tượng.

Bằng vào chừng đó tuổi vậy mà xông ra hung danh như thế tại Phế Thổ, dạng đệ tử Quang Minh Điện mạnh như Mạc Bất Phàm cũng đều chết ở trong tay của hắn.

"Cẩn thận..." Tô Thanh Hòa lộ ra sắc mặt tái nhợt, không nhịn được nhắc nhở.

"Dạng lực lượng này thực sự không đáng phải cẩn thận." Vương Khung khẽ cười nói.

Vừa dứt lời, Tô Thanh Hòa không khỏi nhíu mày.

Nàng thừa nhận thực lực của Vương Khung quả thật không yếu, nhưng gần nhất, nàng phát hiện ra, Vương Khung đã trở nên có chút khác thường, vô cùng lãnh đạm với mọi chuyện, tự tin dào dạt trong vô hình là gần như tự đại trong mắt nàng.

Đối mặt với cao thủ như Hải Ma Sa mà cũng đều khinh thị như thế, đây

dường như cũng không phải là chuyện gì tốt.

Cao thủ quyết đấu, kiêu căng ngạo mạn, là nhất định sẽ chịu thua thiệt.

"Ha ha ha..." Đột nhiên, Hải Ma Sa ngửa mặt lên trời cười to, cười đến lạnh lùng như đao, cười đến sát phạt nổi lên.

Từ khi gã xuất đạo đến nay, đã hoành hành tại Phế Thổ nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không có người nào dám cuồng vọng ở trước mặt gã như vậy, một kẻ vô danh, đạt được cơ duyên, sáng tạo ra một thế lực không có ý nghĩa liền đắc chí, không coi ai ra gì như thế.

Dạng mặt hàng này, gã đã từng gặp quá nhiều.

Trời muốn ngươi diệt vong, sẽ khiến cho ngươi cuồng ngạo trước.

Ở trong mắt Hải Ma Sa, kẻ tên là Đồ Phu này thực sự là có tiếng không có miếng, đã cách cái chết không xa.

"Không biết trời cao đất dày..." Hải Ma Sa cười lạnh nói.

"Ngươi cảm thấy ta quá cuồng vọng sao?"

Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Nụ cười lạnh trên mặt của Hải Ma Sa bỗng nhiên ngưng kết, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, mồ hôi to như hạt đậu không khỏi chảy ra.

Gã nhúc nhích yết hầu, máy móc quay đầu.

Ở dưới ánh mặt trời, cái bóng của gã run rẩy, một bóng đen hình người chậm rãi chui ra, lưỡi đao lạnh lẽo đã kề ở trên cổ gã.

"Đây...đây là năng lực gì?" Hải Ma Sa chuyển động con mắt, cảm thấy hàn khí phát tán ra từ bên trên lưỡi đao.

Gã không ngờ được năng lực của Vương Khung lại lén lút như thế, âm thầm lặng lẽ, tiềm ẩn sát cơ.

"Từ khi nào?" Tô Thanh Hòa hơi biến sắc.

Nàng ít nhiều cũng biết đại khái về năng lực của Vương Khung.

Ảnh Vực, ngoại trừ có thể khiến cho bản thể ẩn thân bên trong cái bóng, còn có thể thao túng cái bóng, chiết xuất ra tồn tại như phân thân.

Nhưng Tô Thanh Hòa biết rõ, loại năng lực này có hạn chế rất lớn, cần phải ở bên trong một khoảng cách nhất định mới có thể thi triển, mấu chốt

nhất là, vào thời điểm sử dụng loại năng lực này, một thân lực lượng sẽ không thể điều động trong thời gian ngắn, bản thân giống như bia sống.

Năng lực mà Vương Khung triển lộ ra lúc này, không phù hợp so với trong nhận biết của Tô Thanh Hòa.

Hắn vừa dùng chân nguyên cường đại trấn áp biển cát màu đỏ, vừa dùng Ảnh Vực âm thầm tập sát, quỷ mị biến ảo như này, đã vượt qua dĩ vãng.

"Hắn đã trở nên khác biệt...không đúng, rõ ràng vẫn là cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám, làm sao lại bất đồng nhiều như vậy?" Tô Thanh Hòa lộ ra thần sắc động tâm, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung càng trở nên nghi hoặc.

"Ngươi cảm thấy đối mặt với cao thủ như ngươi, ta là quá mức cuồng vọng, dạng tâm tính này là không đáng được gọi là đối thủ sao?" Vương Khung đứng sừng sững ở phía trên biển cát màu đỏ, khẽ cười nói.

Hắn giống như rắn độc, thấy rõ hết thảy, nhìn thấu tâm tư của Hải Ma Sa.

Chương 495

"Chẳng trách ngươi có thể chém giết Mạc Bất Phàm, nguyên nhân là ỷ vào năng lực âm hiểm như thế này." Hải Ma Sa cắn răng nói.

Lần này gã quá bất cẩn.

Cái thế giới này quá lớn, bất kể xuất hiện dạng năng lực gì cũng đều không hiếm lạ, nhưng dạng năng lực quỷ dị khó lường giống như Vương Khung này gã cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, quả thực gần như không thể đề phòng.

Gã có thể kết luận, Mạc Bất Phàm tuyệt đối cũng giống như gã, cũng sơ ý bất cẩn, nếu không bằng vào thực lực như vậy là tuyệt đối không có khả năng thua ở trong tay nam nhân này.

"Ngươi cảm thấy ta âm hiểm?" Vương Khung ngước mắt nhìn gã, thuận miệng hỏi.

"Vậy ta lại cho ngươi một cơ hội."

Bàn tay độ lượng khẽ rơi vào đầu vai của Hải Ma Sa, cái bóng màu đen tiêu tán thành vô hình trong khoảnh khắc.

Vào lúc này, tất cả mọi người biến sắc, con mắt cũng đều trừng đến căng tròn, có một chút không dám tin tưởng một màn vừa mới nhìn thấy này.

"Hắn...hắn là từ lúc nào! ?"

"Tốc độ của lão đại..."

"Quỹ tích vừa rồi của hắn...sao lại thế..."

Tô Thanh Hòa cùng với Dương Kỳ sửng sốt, như rơi vào mộng.

Hai mắt của Hải Ma Sa đỏ ngầu, gã nhìn Vương Khung đứng ở trước người, trên mặt tràn ngập nghi hoặc.

Ở trong sát na vừa rồi, Vương Khung đã triệt để biến mất ở trong cảm nhận của gã, vô thanh vô tức, phảng phất như bốc hơi khỏi nhân gian.

"Ta cho ngươi cơ hội chiến một trận công bằng, tuyệt đối không nên khiến cho ta thất vọng." Vương Khung khẽ nói, chậm rãi rút tay về.

Ầm ầm! Biển cát màu đỏ như sóng lớn dâng trào, cuốn từng đợt về hướng Vương Khung.

Đại địa nứt vỡ, trong giây lát liền bị cát bao phủ, lực lượng đáng sợ cơ hồ thôn phệ toàn bộ chân nguyên của Hải Ma Sa, trong khoảnh khắc, con "quái vật" ở nơi đây khôi phục, cát đỏ như máu, thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Dư ba khủng bố trực tiếp đánh bay Tô Thanh Hòa, Dương Kỳ.

"Lão đại..." Thần sắc của Dương Kỳ đại biến, nghẹn ngào quát.

Từ khi y lăn lội tại Phế Thổ cho đến nay, chưa từng nhìn thấy lực lượng đáng sợ như vậy, có thể xưng là tuyệt đỉnh bên trong cùng thế hệ, ngay cả Tô Thanh Hòa cũng đều hoa dung thất sắc, cho dù chiến một trận công bằng, nàng cũng không thể ngăn chặn được lực lượng khủng bố tuyệt luân như vậy.

Ầm ầm! Vương Khung ở bên trong biển cát màu đỏ, giống như lục bình không rễ, trong nháy mắt liền bị nuốt chửng.

"Chết!" Hải Ma Sa nghiêm nghị quát.

Toàn bộ biển cát rung động kịch liệt, tất cả đất cát cũng đều bắt đầu thiêu đốt.

Ầm ầm! Đột nhiên, một đạo lôi quang phóng lên tận trời, trực tiếp xé mở một lỗ lớn ở trong cát đỏ đầy trời.

Lôi quang mãnh liệt dâng trào như thủy triều, bao phủ bán kính ngàn thước, đạo đạo lôi quang như giao long gào thét, toát ra hung uy đáng sợ.

"Lôi Hải! ?"

Sắc mặt của Hải Ma Sa bỗng nhiên trầm xuống, chỉ thấy ở bên trong biển cát màu đỏ, Vương Khung dạo bước đi tới, cánh tay phải của hắn hiện ra điện quang ly hợp, dường như hòa làm một thể cùng với phiến lôi hải này, trở thành đầu nguồn của phiến lôi hải này.

"Đây là...Lôi Quang Tí của lão đại! ?" Dương Kỳ ngơ ngác.

"Năng lực của hắn biến đổi! ?" Tô Thanh Hòa có một chút không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm vào Vương Khung.

Lôi Quang Tí là sự chấn động tốc độ cao của cánh tay phải, dung hợp

với lôi điện, thu hoạch được tốc độ cùng với lực phá hoại kinh người, có lực công kích đơn thể cực mạnh.

Nhưng lúc này, năng lực của Vương Khung đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cánh tay phải của hắn giống như một đám mây giông, tốc độ rung động khủng bố tỏa ra toàn bộ năng lượng sấm sét chứa đựng trong đó, biến nó thành một phiến lôi hải, bao phủ cả một khu vực.

Ở trong phiến lôi hải này, lực lượng của hắn tăng mạnh, liền ngay cả hoạt tính nhục thân cũng đều đề thăng tới cảnh giới cực hạn.

Loại năng lực này, so với Lôi Quang Tí đơn thuần trước kia cường đại hơn quá nhiều.

"Tại sao lại có thể như vậy? Hắn vẫn còn là người lúc trước sao?" Tô Thanh Hòa càng trở nên nghi hoặc.

Nàng không tin tưởng có người có thể ở trong một khoảng thời gian không đến nửa tháng, thoát thai hoán cốt, phát sinh biến hóa về chất như thế này.

Ầm ầm! Lôi quang cuồng bạo lóe sáng, lực lượng mãnh liệt tự ý gào thét, nghiền vỡ nát biển cát màu đỏ kia.

Lúc này, trong nội tâm của Hải Ma Sa rốt cuộc cũng toát ra sợ hãi vô biên.

Gã cuối cùng cũng biết rõ, đối mặt với mình căn bản cũng không phải là một nhân loại, mà là quái vật, quái vật chân chính ngự trị ở bên trên gã.

Cái gọi là ngạo mạn cuồng vọng kia chỉ là phán đoán của gã.

Cự long ứng đối với sâu kiến, ánh mắt chưa bao giờ nhìn thẳng .

Từ đầu đến cuối, gã cũng đều không ở trong mắt con quái vật này, chứ nói gì là khinh thị?

Nói theo một ý nghĩa nào đó, người ngạo mạn thực sự mới là gã.

Hải Ma Sa vốn cho rằng Vương Khung là đối thủ cùng cấp với mình, toàn lực ứng phó, không có nửa điểm lỏng lẻo.

Nhưng bây giờ xem ra, gã vậy mà lại coi chính mình cùng cấp độ với

dạng quái vật này?

Đây là ngạo mạn bực nào?

"Trốn!" Vào giờ phút này, trong lòng Hải Ma Sa chỉ có một cái ý niệm.

Gã biết, dựa vào lực lượng của mình căn bản là không có cách nào đối kháng với dạng yêu nghiệt như Vương Khung, có lẽ chỉ có Tố Huyền Chân mới có thể, dạng đệ tử nội môn Quang Minh Điện này cũng cực kỳ đáng sợ, mấu chốt nhất là, Hỏa Chủng của Tố Huyền Chân không giống như bình thường.

"Đi!" Thân hình của Hải Ma Sa lấp lóe, chui vào bên trong biển cát, bỏ chạy về nơi xa.

Mạng sống là quan trọng nhất, gã đã không quan tâm gì nữa.

"Ngươi còn muốn đi?" Đầu ngón tay của Vương Khung lấp loé.

Bên trong cái bóng, cánh tay màu đen ló ra, như thể chui ra từ vực thẳm, ngăn chặn thân hình của Hải Ma Sa.

Chương 496

"Đồ Phu, ngươi giết ta, Quang Minh Điện sẽ không bỏ qua cho ngươi." Hải Ma Sa sợ hãi quát.

"Ngươi cũng không phải là đệ tử Quang Minh Điện đầu tiên bị ta giết." Vương Khung vung tay lên, sấm sét dâng trào, hội tụ thành một cây thương trong lòng bàn tay.

Ầm ầm! Hắn vung vẩy cánh tay, cây thương lôi điện xuyên qua không trung, lực lượng cuồng bạo xé rách đất cát màu đỏ, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực của Hải Ma Sa.

Đạo đạo lôi quang tàn phá bừa bãi, tràn ngập trong máu thịt, trực tiếp nổ nát thân thể của Hải Ma Sa.

Phanh phanh Phanh! Mưa máu bay tán loạn, hòa vào biển cát đỏ.

Mảnh cát này triệt để trở thành phần mộ của gã, vĩnh viễn chôn vùi ở phía trên hoang mạc Phế Thổ.

Dưới bầu trời xanh, mọi thứ trở lại bình lặng, gió mạnh thổi áo bào bay phất phơ.

Nội tâm của Vương Khung bình yên chưa từng thấy, cho dù là giết cao thủ như Hải Ma Sa cũng đều không thể khiến cho cảm xúc của hắn chập trùng, nổi lên gợn sóng.

So với Sơ Vương Tế hôm đó, thực lực của hắn cũng không chỉ cường đại hơn một chút.

Đặc biệt là lần bế quan này, Vương Khung luyện hóa dung hợp nòng nọc trùng.

Ngoài dự đoán là, Nguyên Sinh Khí cũng không có tiến hóa, ngược lại là Ảnh Vực cùng với Lôi Quang Tí thu hoạch được đề thăng.

Hiện nay, hai đại năng lực này ở bên trong cấp Huyền hạ phẩm cũng đều coi như là đỉnh tiêm nhất lưu.

Tuy nhiên, Vương Khung mơ hồ cảm thấy được bình cảnh giới hạn, cấp Huyền hạ phẩm hẳn là mức cực hạn mà cảnh giới Bổ Nguyên có thể

chịu đựng, muốn tiến thêm một bước, chỉ có đạp vào cảnh giới Dung Khí, mới có thể thu được biến hóa về chất.

Dù vậy, hai đại năng lực này hiện nay cũng đã cực kỳ cường đại, càng là diễn sinh ra phương thức chiến đấu đa dạng hơn.

Trọng yếu nhất là, Hỏa Chủng ban đầu của Vương Khung cháy lên một lần nữa.

Đây mới là át chủ bài lớn nhất của hắn.

Chỉ tiếc là cao thủ như Hải Ma Sa cũng không có cách nào làm cho hắn vận dụng Hỏa Chủng ban đầu.

"Hắn...vẫn là như thế..." Tô Thanh Hòa nhìn Vương Khung, thì thầm.

Cho dù đã sớm kiến thức sự bá đạo cường đại của Vương Khung, nhưng một màn Hải Ma Sa tử vong kia vẫn tràn ngập rung động như cũ.

Phải biết rằng, đó chính là đệ tử Quang Minh Điện, hơn nữa còn là vị đệ tử Quang Minh Điện thứ ba bị Vương Khung chém giết.

Người điên này dường như thật sự không kiêng kị gì, thiên khó quản, địa khó buộc, hết thảy quy tắc cũng đều không thể áp chế hắn.

Lúc này, Tô Thanh Hòa càng thêm tin chắc phán đoán suy luận của Dạ Vương, sau lưng người trẻ tuổi này tuyệt đối có được thế lực khó có thể tưởng tượng.

Bằng không mà nói, Quang Minh Điện làm sao sẽ án binh bất động?

Vương Khung giết đệ tử của bọn hắn mà vẫn có thể sống cho đến bây giờ, đây chính là chứng minh tốt nhất.

Trên thực tế, ý nghĩ của Quang Minh Điện cũng giống như Dạ Vương, người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện này dám giết đệ tử của bọn hắn, còn lôi kéo dạng thế lực như Dạ Vương Thuyền, Bạch Lộc Nhai, ở phía sau chắc chắn cất giấu quái vật khổng lồ.

Vào trước khi tìm hiểu rõ ràng, tuyệt đối không thể xuất thủ tùy tiện.

Đối mặt với trí tuệ cao thâm như vậy, Vương Khung có thể nói cái gì?

"Lão đại...ngươi nhất định có biện pháp cứu muội muội của ta..." Dương Kỳ giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, bắt lấy cánh tay của

Vương Khung, khuôn mặt tràn đầy chờ mong.

Vương Khung xoay người lại, nhìn quái vật bên trong lồng sắt đã sớm bị chấn động ngất đi kia, lông mày không nhịn được nhíu lại.

Hắn có thể cảm giác được, bản chất sinh mệnh của con quái vật này đã triệt để bất đồng cùng với nhân loại, liền ngay cả Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều phát sinh dị biến, dung hợp cùng với máu thịt.

Đây không chỉ là bị lây nhiễm bởi yếu tố biến dị, còn chịu đựng rất nhiều thí nghiệm cùng với dược vật tiêm vào.

Ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, nàng đã không thuộc về loài người, mà thuộc về yêu thú, là quái vật chân chính.

"Đã quá muộn..."

Vương Khung lắc đầu, hắn biết ý nghĩa của muội muội Dương Kỳ đối với Dương Kỳ là không giống bình thường đến cỡ nào, đây cơ hồ là động lực sống duy nhất chèo chống y cho đến bây giờ, là hi vọng cùng với quang mang duy nhất ở phía trên tuyệt địa này.

Đó là muội muội sống nương tựa với y từ nhỏ, vậy mà bây giờ lại xuất hiện với hình thái như vậy ở trước mặt y.

Tia sáng trong lòng Dương Kỳ kia dần dần dập tắt.

Vương Khung rất rõ ràng, thực tế như vậy đối với Dương Kỳ mà nói là quá tàn khốc.

"Sẽ không, lão đại, ngươi thần thông quảng đại, nhất định sẽ có biện pháp đúng không?"

Dương Kỳ chăm chú nắm cánh tay của Vương Khung, ánh mắt rung động, lặp đi lặp lại câu nói này, không biết là đang hỏi, hay là đang nói cho chính mình nghe.

"Ngươi hãy tỉnh táo một chút!" Vương Khung nhíu mày quát.

Thân thể Dương Kỳ run lên, khí lực cả người của y phảng phất như bị rút sạch, hai tay rủ xuống, ánh mắt dần dần rõ ràng, nước mắt lấp lóe.

Vương Khung thở dài.

Đây chính là Phế Thổ, đối với những người khác mà nói, Dương Kỳ đã

rất may mắn, ít nhất là y đã gặp được Vương Khung.

"Ngươi có thể mang nàng về, nhốt lại, có lẽ...về sau sẽ có biện pháp..." Tô Thanh Hòa trấn an.

Cho dù nàng biết rõ, căn bản sẽ không có biện pháp.

Dương Kỳ quay người máy móc đi về hướng muội muội.

Y đi tới gần, cúi người, ôm con quái vật đã sớm mất đi hình người kia, ôm thật chặt, ôm vào trong ngực.

"A a a..." Đột nhiên, Dương Kỳ lên tiếng khóc lớn, khóc đến tê tâm liệt phế.

Tô Thanh Hòa mềm lòng, vừa định bước về phía trước.

Ông! Hàn quang lấp lóe, Dương Kỳ cầm khối quặng đen kia đâm xuyên lồng ngực quái vật, quái vật bỗng nhiên vùng vẫy một hồi, liền mất đi động tĩnh.

Chương 497

"Ngươi..." Sắc mặt của Tô Thanh Hòa đại biến.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, nhìn sang.

"Sống sót như thế này còn không bằng giải thoát...ca ca là đang cứu rỗi ngươi..." Dương Kỳ ôm thật chặt con quái vật kia, trong miệng thì thào: "Từ hôm nay trở đi, ta không còn có muội muội."

Y cắn răng, muốn kìm nước mắt, nhưng tiếng nấc kia lại nghẹn ngào trong gió, đượm nỗi buồn và nỗi đau sâu sắc.

Vương Khung trầm mặc không nói, mỗi người đều có vận mệnh của chính mình, đan xen và không ngừng thay đổi.

Hắn không biết rõ chuyện này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với với Dương Kỳ, nhưng hắn biết, từ hôm nay trở đi, Dương Kỳ sẽ triệt để bất đồng.

Sau một hồi, Dương Kỳ cầm khối quặng đen kia, toàn thân nhuốm đầy máu tươi, đi đến trước người Vương Khung.

"Lão đại...ta muốn cầu ngươi một chuyện."

"Chuyện gì?" Vương Khung hỏi.

"Ngươi có thể giúp ta luyện nó thành một kiện binh khí không?" Dương Kỳ cúi đầu nhìn khối quặng đen trong tay, ánh mắt tan rã, thì thào khẽ nói.

"Liền gọi nó là...Cứu Rỗi!"

Tại chỗ sâu Phế Thổ, một khe nước ngoằn ngoèo như một con rồng lớn, xé rách đại địa, không biết trải qua bao nhiêu tuế nguyệt tẩy lễ, mới có thể hình thành vực thẳm vô tận này.

Đám yêu thú dày đặc tụ tập trong vực thẳm, ngửa mặt lên trời gào thét.

Bọn chúng chém giết lẫn nhau, hưởng thụ huyết thực, tiến hóa trưởng thành ở bên trong chiến đấu cùng với sát phạt.

Trong vực thẳm vô tận, một cơn chấn động truyền ra, chấn động đại địa, khiến cho vô số yêu thú chấn kinh bỏ chạy.

Bên trong hắc ám, truyền đến tiếng xiềng xích trầm trọng.

Một tia sáng mờ nhạt lấp loé, mang lại một chút ánh sáng cho vực thẳm chết chóc và mục nát này.

Tia sáng mờ nhạt càng lúc càng sáng, cuối cùng lộ ra nguyên hình.

Một tấm bia to cổ lão đứng tại phần cuối vực thẳm, khí đen lượn lờ phía trên, cả tấm bia to đã mục nát, đổ nát, khí đen cũng tỏ vẻ ảm đạm phai mờ.

Phía trên tấm bia to, khắc hai chữ to: Tai Nạn.

Bên cạnh tấm bia to cổ lão này, có một chiếc sừng đỏ cực lớn bằng đồng, nhấp nháy hoa lửa, giống như luyện ngục, phía trên cũng khắc hai chữ to: Tận Thế.

Ông! Đúng lúc này, cỗ hư ảnh thứ ba chậm rãi hiển hiện.

Đó là một khối thiên thạch khổng lồ màu đen, lấp lóe ánh sáng, các vết nứt lan rộng dọc theo thiên thạch, cuối cùng loáng thoáng hóa thành ký tự cổ lão.

Cứu Rỗi!

"Mảnh tuyệt địa này, cuối cùng cũng đã đi đến bước ngoặt của số phận, gợn sóng đã lên, sự thống trị của Tận Thế dường như đã chạy tới phần cuối..."

Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên ở trong vực thẳm, phảng phất như đến từ chỗ sâu, u hàn băng lãnh.

Trong khoảnh khắc, đạo đạo thần niệm xen lẫn, tất cả đều chú ý tới khối thiên thạch màu đen cực lớn kia.

Sau tai nạn, chính là tận thế!

Sau khi tận thế kết thúc, sẽ nghênh đón cứu rỗi!

"Vận mệnh vĩ đại, huyền bí huyền diệu, vô số nhân quả đan xen hội tụ, chung quy sẽ giống như nam nhân kia nói, là phiến thiên địa này nghênh đón chủ nhân mới, nguyền rủa ngày xưa liền sẽ tiêu tán..."

Giọng nói già nua vang vọng bên trong vực thẳm vô tận.

Đột nhiên, khối thiên thạch màu đen cực lớn kia bỗng nhiên rung động, ký tự phía trên càng trở nên rõ ràng, khí tức thần bí dập dờn theo.

Vực thẳm chấn động, một luồng huyền quang phóng lên tận trời, chọi lọi vạn trượng, xé tan bóng đêm.

"Đây là..."

Đạo đạo thần niệm kia bỗng nhiên kinh dị, nhìn thấy ở bên trong huyền quang trùng thiên kia, quang ảnh lấp lóe, một hình ảnh đập vào mặt.

Thi thể dày đặt chung quanh thần miếu cổ lão, chồng chất giống như núi nhỏ, đổ nát và hoang vu.

Trong thần miếu, ở phía trên vương tọa bất hủ, có một đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn ở bên trên, trên người tản ra khí tức đáng sợ.

Ở dưới cỗ khí tức này, bầu trời kinh hoàng, mặt đất chấn động, vô số sinh linh quỳ bái.

Ở bên người đạo thân ảnh kia cắm một thanh trường kiếm màu đen, phía trên có những đường vân kỳ dị, phác hoạ hai ký tự cổ xưa.

Keng keng keng...

Đột nhiên, tiếng chuông êm tai vang lên.

Thanh âm này phảng phất như có ma lực vô biên, làm cho thân ảnh đáng sợ kia chậm rãi mở hai mắt ra, y cử con mắt nhìn lại, thân ảnh vốn tịch mịch biến thành ngưng trọng.

Ở phần cuối thiên địa, một đạo thân ảnh mập mạp chậm rãi đi đến, cưỡi thú cưỡi kỳ quái, tiếng chuông êm tai càng ngày càng vang, vang vọng thiên địa, vang vọng toàn bộ Phế Thổ.

"Ngươi đã tới..." Thanh âm đáng sợ xuyên ra từ trong thần miếu, giống như trời giáng.

"Ta đến rồi!"

Thân ảnh mập mạp hơi hơi nâng khóe miệng lên, đi tới trước thần miếu, y nhìn mặt đất hoang vu, bầu trời tiêu điều, chỉ còn lại một tấm bia cổ bị cát vàng chôn vùi, loáng thoáng có thể nhìn thấy một con số trên thân bia lộ ra một nửa.

73!

"Trở lại chốn xưa, thật sự có một cảm giác khó mà giải thích!"

"Ta đã tịch mịch quá lâu!" Một tiếng thở dài truyền ra từ trong thần miếu.

Trong khoảnh khắc, thần miếu cổ lão chấn động kịch liệt, đại địa rung động, vô số hài cốt bỗng nhiên vỡ vụn.

Đột nhiên, một đạo kiếm quang bén nhọn phóng lên tận trời, như là quang minh vô lượng, chiếu sáng toàn bộ Phế Thổ.

Ở dưới đạo kiếm quang này, vạn linh kinh dị, chỉ có đạo thân ảnh mập mạp kia nâng khóe miệng lên, đứng thẳng người, cất bước, nghênh đón.

Ầm ầm! Hết thảy hình ảnh đều tiêu tán, vực thẳm cổ lão bỗng nhiên yên lặng, tầng tầng dị tượng trở về với hư vô.

Thiên thạch cực lớn cũng chìm vào yên lặng, không còn một chút động tĩnh nào.

"Đó là một góc của tương lai...cảnh cáo mà vận mệnh đưa ra..."

"Đó cũng không phải là chân tương lai chính...dòng sông vận mệnh quán thông cổ kim, có vô hạn khả năng...đây chẳng qua chỉ là một dòng chảy ở bên trong mà thôi, cũng không nhất định sẽ xuất hiện..."

"Cứu Rỗi...đó chính là Cứu Rỗi...y đã khác với dĩ vãng..."

"Chờ đợi đi! Cái thế giới này rốt cuộc cũng đã sắp phát sinh biến hóa!"

Bóng tối dâng trào, nuốt chửng mọi thứ, vực thẳm bình tĩnh lại một lần nữa, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

...

Chương 498

Phía trên hoang dã mênh mông, hoa lửa sáng rực, khí tức cực nóng dâng lên.

Dương Kỳ nhìn con quái vật kia dần dần hoá thành tro tàn bên trong ngọn lửa.

Y tự tay đưa tiễn muội muội của mình, hoả táng nàng, bụi về với bụi, đất về với đất.

Dương Kỳ lúc này, ánh mắt trở nên vô cùng bình tĩnh, nhìn ngọn lửa hừng hực, nội tâm của y lại không dao động.

"Y dường như có một chút bất đồng." Ở nơi xa, Tô Thanh Hòa khẽ nói.

"Gặp biến cố lớn, tâm cảnh cũng sẽ khác biệt, con người, tóm lại là sẽ không ngừng thay đổi trong sự xoay chuyển của số phận..." Vương Khung khẽ nói.

Hắn đã từng trải qua biến cố, cảm thụ được sự ác ý của thế giới ở điểm thấp nhất, nhưng điều may mắn nhất của hắn là, vào thời điểm hắn sắp chìm vào bóng tối thì gặp được lão bản.

Đó hẳn là một tia sáng trong cuộc đời tuyệt vọng của hắn.

Cho dù tại hàng thịt Hắc Nhận, hắn dậy sớm hơn gà, làm nhiều hơn bò, ăn ít hơn lợn, ba năm đó vẫn là ba năm hạnh phúc nhất của hắn.

Dương Kỳ cũng may mắn như vậy, bởi vì vào thời điểm y tuyệt vọng bất lực nhất, sau lưng còn có Vương Khung, còn có gã béo, Hình Ngục, cùng với hàng thịt số 73.

Dương Kỳ hiện nay, đã đạp vào một con đường khác, y đã không còn lẻ loi một mình nữa.

"Ngươi có tin hay không, vào một ngày nào đó, y sẽ trở nên cực kỳ mạnh, cường đại đến mức thanh danh thấm nhuần Phế Thổ..." Vương Khung nhìn Dương Kỳ, trong mắt tỏa ra dị sắc cực nóng, vô cùng chắc chắn nói.

Tô Thanh Hòa sửng sốt một chút, nhìn lướt qua, chưa không nhiều lời.

Phế Thổ rộng lớn, có không biết bao nhiêu thiên kiêu tranh hùng, muốn trổ hết tài năng từ bên trong, thực sự quá khó.

Thanh danh vang vọng, chấn động Phế Thổ!

Tương lai như thế có khả năng sao?

Có lẽ là có, lời nói của nam nhân này, Tô Thanh Hòa không thể không tin theo bản năng.

Ầm ầm! Tiếng nổ vang truyền đến, ở nơi xa, một chiếc thuyền bay phá vỡ thương khung, tinh kỳ phấp phới, hiện ra biểu tượng Quang Minh Điện.

"Đồ Phu, hôm nay nhất định phải xoá tên hàng thịt số 73 của ngươi."

Tiếng rống to truyền khắp thiên địa, chấn động bát phương.

Thuyền bay cực lớn phá không mà trốn, bay về hướng hàng thịt số 73.

"Không xong...Quang Minh Điện đã thật sự nổi giận." Tô Thanh Hòa hoa dung thất sắc.

Sự tình bết bát nhất vẫn đã phát sinh, cự đầu vô thượng như Quang Minh Điện, làm sao có khả năng tha thứ cho sự khiêu khích không kiêng nể gì của Vương Khung.

Cho dù phía sau hắn thật sự có thế lực duy trì, nhưng làm việc quá phận như vậy, đã là không chết không thôi.

Quang Minh Điện cao cao tại thượng, đứng sừng sững tại Phế Thổ đã bao nhiêu năm? Uy nghiêm của bọn hắn sao có thể dễ dàng khinh nhờn?

Một khi làm trái, tất chịu sát phạt.

Trái tim của Tô Thanh Hòa chìm đến đáy cốc trong giây lát.

"Rốt cuộc cũng đã động thủ, nếu lại không động thủ, ta lại sẽ giết thêm vài người." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng: "Chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?" Tô Thanh Hòa sửng sốt.

"Diệt một hang ổ của bọn hắn." Vương Khung khẽ cười nói.

Vào lúc này, ánh mắt của Tô Thanh Hòa rung động, trên khuôn mặt xinh đẹp dâng lên lên một vệt kinh ngạc.

Phế Thổ, tại một tảng đá đỏ khổng lồ, giống như một ngọn đồi.

Một đầu yêu thú dữ tợn đi qua, nửa cái đầu lộ ra xương trắng, răng nanh lộ ra, trên người dính đầy máu, trong kẽ răng còn có mảnh vỡ thi thể nhân loại không hoàn chỉnh, hiển nhiên là vừa mới ăn không được bao lâu.

Khi đầu yêu thú này đi tới gần tảng đá đỏ, lôi quang khủng bố giống như một đạo kiếm mang, trực tiếp xuyên thủng nó, khiến cho n ó biến thành tro tàn trong tích tắc.

"Những súc sinh này thật quá ngu xuẩn, thật sự khó có thể tưởng tượng, trong những năm tháng xa xưa, nhân loại chúng ta vậy mà lại bị chúng nó nô dịch."

Ở bên trong tảng đá đỏ, một vị nam tử mặc áo bào trắng đang nhìn chằm chằm vào gương nước, quan sát hình ảnh bên ngoài.

Sẽ không có ai ngờ được, địa phương không đáng chú ý như thế này, sẽ là một trong những cứ điểm trọng yếu của Quang Minh Điện.

Mọi người đều biết Quang Minh Điện thiết lập cứ điểm ở khắp nơi, như thế vừa có thể gia tăng sự thống trị đối với các khu vực khác biệt, lại vừa có thể xâm nhập nghiên cứu đối với Phế Thổ, thu hoạch vật liệu bất đồng tiến hành thí nghiệm.

Xích Hỗn Nham, chính là một trong những cứ điểm trọng yếu của Quang Minh Điện.

Nơi này cất giấu vật liệu thí nghiệm còn có kết quả nghiên cứu trọng yếu nhất của Quang Minh Điện.

"Ngươi mới là đồ ngu xuẩn, yêu thú nếu quả thật không chịu nổi một kích, tiền bối của Quang Minh Điện chúng ta sao lại phải khẳng khái chịu chết, dùng tính mệnh mở ra con đường cho hậu bối?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên trong mật thất.

Tất cả mọi người đều khẽ giật mình, không khỏi nhìn lại.

"Xin chào Thiên Ba sư huynh!" Đám người đồng thanh nói.

Liền ngay cả nam tử mặc áo bào trắng ở phía trước cũng không khỏi lộ ra thần sắc tôn kính, ôm tay hành lễ.

Tống Thiên Ba có địa vị cực cao tại Quang Minh Điện, không chỉ là bởi

vì thực lực của y, càng là bởi vì y nghiên cứu nhiều năm tại Phế Thổ, kết quả cùng với phương hướng nghiên cứu của y được phía trên tương đối coi trọng.

Bởi vậy, y có quyền hạn rất lớn, có thể điều động rất nhiều tài nguyên.

"Tống sư huynh!"

Thần Tuần người mặc áo bào trắng, tiêu sái xuất trần, nhưng ở trước mặt Tống Thiên Ba vẫn như cũ lộ ra tư thái khiêm nhường nhất.

"Các ngươi tiến vào Quang Minh Điện nhiều năm, đã sớm mất đi lòng kính sợ." Tống Thiên Ba trầm giọng nói.

Đám người nghe thế, ánh mắt hơi trầm xuống.

Quang Minh Điện tượng trưng cho lực lượng cùng với quyền hành, thân là đệ tử Quang Minh Điện, bọn hắn đích xác không có gì phải e ngại.

Chương 499

"Trong những năm tháng đen tối nhất đó, tiền bối nhân loại đã coi sinh mệnh như ngọn lửa để soi sáng con đường phía trước, nếu như không có tiền bối mở mang hoang vu, thì làm sao sẽ có con đường tu hành Hỏa Chủng như hôm nay?" Tống Thiên Ba đảo ánh mắt qua đám người, nói một cách nặng lời.

Hiện nay, con đường tu hành Hỏa Chủng phổ biến khắp thiên hạ, nhân loại tận hưởng hòa bình, có được lực lượng, chém giết yêu thú, tung hoành thiên địa.

Nhưng mà, bọn hắn đều đã quên mất, ở trong những năm tháng gian khổ nhất, hệ thống tu hành Hỏa Chủng còn chưa được sáng lập, lúc đó mạng người như cỏ rác, ti tiện không chịu nổi.

Ở dưới hoàn cảnh như vậy, tiền bối chịu chết, bỏ ra hi sinh cỡ nào mới có thể sáng tạo ra được cục diện như hiện nay?

Nực cười, an phận thủ thường và quên đi nguy hiểm vẫn luôn là nhược điểm của nhân loại.

Những truyền thuyết và câu chuyện khác nhau được lưu truyền trên thế gian, nói rằng yêu thú đều không thể chịu nổi một kích, một cọng cỏ cũng có thể chém yêu thú, một hòn đá có thể ném chết yêu thú...thậm chí ngay cả một cái bánh bao tiện tay cầm lên cũng có thể đập chết một đám yêu thú.

Thậm chí là một người bất kỳ cũng đều có thể tay xé yêu thú, phá diệt Yêu Vực.

Nếu thật sự là như vậy, tiên hiền nhân loại làm sao phải ôm ý chí quyết tử, dùng vô số sinh mệnh trải đường cho hậu thế?

Đây quả thực là đang làm bẩn công tích của tiền bối, xoá bỏ hành trình chinh chiến máu lửa.

"Sư huynh dạy rất đúng." Đám người đồng thanh hô, không dám phản bác.

"Tống sư huynh, Quang Minh Điện chúng ta đã thủ hộ thế gian nhiều

năm, hiện nay những súc sinh này đã sớm không có lực lượng như lúc trước." Thần Tuấn không nhịn được nói.

Địa vị của gã khá cao, cũng tương đối thân cận cùng với Tống Thiên Ba, cho nên cũng không có quá nhiều kiêng kị.

"Uy hiếp ở khắp mọi nơi." Tống Thiên Ba liếc nhìn gã, thản nhiên nói.

Đối với đệ tử Quang Minh Điện trấn thủ tại Phế Thổ mà nói, uy hiếp không chỉ bắt nguồn từ yêu thú, còn có thế lực khác.

Cũng ví dụ như lần này, một cái thế lực nho nhỏ mới quật khởi vậy mà liên tiếp chém giết đệ tử Quang Minh Điện, điên cuồng như vậy, quả thực là tội ác tày trời.

"Kẻ tên là Đồ Phu kia lại xuất thủ rồi?" Thần Tuấn không nhịn được hỏi.

"Hắn đã giết Hải Ma Sa!" Tống Thiên Ba trầm giọng nói.

"Cái gì?"

Bên trong mật thất đột nhiên rơi vào yên tĩnh như chết, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc khó có thể tin?

Hải Ma Sa là cao thủ vô thượng của Quang Minh Điện, người nổi bật bên trong thế hệ trẻ tuổi, gã được rất nhiều người ký thác kỳ vọng, lại qua ba tháng nữa, gã liền có thể rời khỏi Phế Thổ, trở về ngoại giới, lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Cao thủ như thế, vậy mà chết ở trong tay Đồ Phu?

"Người điên này..." Thần Tuấn cắn răng, không nhịn được nói.

"Chẳng trách cao thủ đều xuất động, hoá ra là vì thảo phạt người điên này." Có người giật mình nói.

Xích Hỗn Nham là một trong số rất nhiều cứ điểm của Quang Minh Điện, có khoảng cách gần nhất đối với hàng thịt số 73.

Chẳng trách vừa mới rồi các cao thủ đều xuất động, mới đầu, mọi người chỉ cho rằng đó là phát hiện ra yêu thú khó lường, không ngờ được vậy mà lại là vì hủy diệt hàng thịt số 73, bắt giết Đồ Phu.

"Người điên này không biết sống chết không biết gốc rễ, không biết

chúa tể của phiến thiên địa này là người nào, tự đạp vào con đường chết." Có người cười lạnh nói.

Cho dù là tại Phế Thổ, Quang Minh Điện cũng là thế lực ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Đối mặt với loại quái vật khổng lồ này, bất kể ở phía sau là ai cũng đều phải chôn vùi, đây là con đường nhanh nhất, tiến về phía hủy diệt cùng với tử vong.

"Mỗi một thời đại đều có cuồng nhân, sau ngày hôm nay, liền sẽ không còn hàng thịt số 73!" Tống Thiên Ba thản nhiên nói.

Phách lối là cần phải trả giá đắt, mà cái giá phải trả thường thường là không thể tiếp nhận.

"Ngu si cỡ nào mới chính làm ra dạng phán đoán suy luận như thế này?"

Đột nhiên, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng ở bên trong mật thất.

Sắc mặt của Tống Thiên Ba đại biến, nhìn lại theo tiếng nói.

Bên trong mật thất, ngoại trừ đệ tử Quang Minh Điện cũng không có những người khác.

"Ở trong quang minh, đã sớm mất đi lòng kính sợ, xem ra ngươi cũng không hề có sự khác biệt với bọn hắn." Giọng nói kia lại vang vọng một lần nữa.

Lời nói rơi xuống, một thân ảnh chậm rãi hiển hiện từ bên trong cái bóng của đám người, thân thể của hắn dần dần trở nên chân thực, bước ra một bước, lộ ra chân dung.

"Người nào?" Tống Thiên Ba nghiêm nghị quát, bên trong con ngươi lóe ra thần sắc khó có thể tin.

Nơi này chính là Xích Hỗn Nham, một trong số những cứ điểm trọng yếu nhất của Quang Minh Điện, người ngoài ngay cả tới gần cũng không thể, chớ đừng nói chi là lẻn vào nội bộ.

Đây quả thực là sự tình bất khả tư nghị.

"Có lẽ các ngươi đã biết rõ..." Vương Khung mỉm cười, mây trôi nước chảy: "Ta gọi là Đồ Phu!"

"Cái gì! ?"

Cái tên này giống như kèn lệnh ác ma, vang vọng mật thất, mang đến vô tận rung động cùng với kinh dị.

Đây là người điên tự ý chém giết đệ tử Quang Minh Điện.

Tên cuồng nhân khiến cho cao thủ Quang Minh Điện đồng thời xuất động chinh phạt, vậy mà lại đường hoàng xuất hiện ở bên trong cứ điểm Xích Hỗn Nham.

Quỷ dị như vậy, quả thực vượt qua dự liệu cùng với tưởng tượng của tất cả mọi người.

Vào giờ phút này, cao thủ Quang Minh Điện mới chính thức nhận thức được, nam nhân này so với trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn nhiều, chẳng trách Mạc Bất Phàm, Hải Ma Sa cũng đều chết ở trong tay của hắn.

"Ngươi...ngươi muốn như thế nào?" Tống Thiên Ba nghiêm nghị quát.

"Ta muốn tính mệnh của các ngươi, trảm quang minh lập phong bi!" Vương Khung khẽ nói, giọng nói bình tĩnh lại như kinh lôi mênh mông, đánh thẳng vào tâm can của đám người.

Chương 500

Vương Khung như một đầu đại ma, hàng lâm Xích Hỗn Nham, trong lúc nói cười, hắn lộ ra sát cơ, ánh mắt bén nhọn đảo qua gương mặt của mỗi một người.

Nơi này là Phế Thổ, tranh đấu sinh tử thường xuyên diễn ra, đến khi một phương bị tiêu diệt mới thôi.

"Giết!" Tống Thiên Ba quát to một tiếng, xuất thủ trước.

Ở giữa trán của y, tinh quang lấp lóe, kích khởi tầng tầng gợn sóng, tản ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc, thân thể của Vương Khung dừng lại, chỉ cảm thấy không gian ngưng kết, mọi thứ đều bị phong cấm, tất cả mọi người giống như hoá đá, đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

"Ngươi coi nơi này là địa phương nào? Tự tìm đường chết!" Tống Thiên Ba cười lạnh nói.

Lưỡi kiếm xanh như băng sáng lên một ánh sáng lạnh lẽo , đâm về phía lồng ngực của Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, Vương Khung cử động, tay phải của hắn duỗi ra, lôi quang lấp lóe, chấn động khủng bố giống như đao binh giao thoa, dễ dàng nắm lưỡi kiếm xanh kia.

"Ngươi..." Tống Thiên Ba mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

"Ta còn tưởng rằng là năng lực ghê gớm gì, hoá ra là làm cho năm giác quan trở nên chậm chạp mà thôi." Vương Khung khẽ nói.

Tay phải của hắn hóa thành lôi quang, trực tiếp xuyên thủng bụng dưới của Tống Thiên Ba, lực lượng cuồng bạo tàn phá bừa bãi gào thét, chấn động Hỏa Chủng của y đến vỡ nát.

"Không chịu nổi một kích."

Cánh tay của Vương Khung chậm rãi rút ra, nhìn cũng không nhìn.

Hắn xoay người lại, chậm rãi rút Hắc Long Đao ra.

Âm thanh ma sát giữa thân đao cùng với vỏ đao như là kèn lệnh tử thần, kích thích thần kinh của đám người.

Đạo đạo ánh mắt kinh hãi sợ hãi nhìn chằm chặp Vương Khung, vào lúc này, bọn hắn thậm chí quên cả chạy trốn.

Nam nhân này cường đại đến bất khả tư nghị, trong nháy mắt liền chém giết Tống Thiên Ba, không có một chút hồi hộp nào có thể nói.

Thực lực cơ hồ nghiền ép như thế, khiến cho người ta ngay cả ý niệm phản kháng cũng đều dâng lên nổi.

"Mau trốn!" Thần Tuần quát to một tiếng, đánh thức đám người tỉnh lại từ sợ bên trong hãi.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ mật thất rơi vào hỗn loạn, từng thân ảnh điên cuồng chạy trốn.

"Trốn được không?"

Giọng nói của Vương Khung vang vọng bên tai, trong lòng Thần Tuần hơi giật mình một chút, bỗng nhiên quay người, đao quang lấp lóe, thanh đao màu đen kia như một đầu đại long ập tới.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thân thể của Thần Tuần bỗng nhiên tiêu tán, như là sương mù.

"Năng lực thú vị." Vương Khung thờ ơ nói.

Lôi quang cuồng bạo phóng lên tận trời, tràn đầy cả gian mật thất, đạo đạo điện mang gào thét tàn phá bừa bãi, đẩy lui sương mù tràn ngập.

Thần Tuần hét thảm một tiếng, sương mù tụ hợp, hóa ra thân hình của gã.

Gã miệng phun máu tươi, vẫn như cũ ôm một tia chờ mong sau cùng, chạy về phía cửa ra vào.

"Ăn một chiêu của ta vậy mà không chết, rất tốt."

Vương Khung như quỷ mị xuất hiện ở bên cạnh Thần Tuần.

Vị thiên kiêu chi tử Quang Minh Điện này rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là rơi vào địa ngục tuyệt vọng.

Nam nhân này như quỷ như ma, lực lượng căn bản là không có cách nào

đối kháng.

Lúc này, Thần Tuần đã triệt để tỉnh ngộ, xuất thân, thực lực, tư chất mà trước đây gã vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối quả thực không chịu nổi một kích.

Ở trước mặt cường giả chính thức, gã ngay cả quyền lợi sinh tử cũng đều không có, hết thảy đều nằm trong sự khống chế của người khác.

Thật nực cười, vừa nãy gã còn mỉa mai Đồ Phu, coi như gã như là con mồi, có thể tùy ý chà đạp săn giết, kết quả là, gã mới thật sự là con mồi.

Phanh phanh Phanh! Vương Khung xuất thủ, chấn vỡ Hỏa Chủng của Thần Tuần.

Vị thiên tài Quang Minh Điện này bị phế sạch tu vi trong giây lát, gã mất đi một thân chân nguyên, liền ngay cả năng lực cũng triệt để tiêu tán.

Tại địa phương tuyệt cảnh như Phế Thổ, gã đã thật sự trở thành một phế nhân.

"Có thể ăn một đòn của ta mà không chết, ta liền giữ lại cho ngươi một mệnh, tự sinh tự diệt đi." Vương Khung thờ ơ nói.

Lúc này Thần Tuần cảm nhận được thống khổ cùng với tuyệt vọng còn đáng sợ hơn so với tử vong, tất cả những chỗ ỷ lại của gã tiêu tán trong giây lát, cột trụ trong nội tâm cũng theo Hỏa Chủng dập tắt mà sụp đổ ầm ầm.

Trong khoảnh khắc, lệ khí trong nội tâm của Thần Tuần bị kích phát ra.

"Đồ Phu, có gan ngươi liền giết ta, nếu không vào một ngày nào đó, ta sẽ đòi lại nợ máu ngày hôm nay." Thần Tuần nghiêm nghị quát, tự ý phát tiết phẫn nộ trong ngực.

"Ta sẽ đứng ở trên đỉnh cao nhất chờ ngươi đến." Vương Khung bình tĩnh nói.

Phá rồi lại lập há lại dễ dàng như vậy?

Hắn cửu tử nhất sinh, trải qua vô số kiếp số, đạt được bao nhiêu cơ duyên, mới có thể Hỏa Chủng lại cháy lên.

Tại dạng tuyệt cảnh như Phế Thổ, muốn đi đến một bước này càng là

khó như lên trời.

Nếu như người trước mặt này thật sự làm được, thành tựu của gã sẽ cực kỳ khủng bố, Vương Khung không có bất kỳ kiêng kị gì, trong lòng ngược lại còn sinh ra chờ mong.

Bởi vì hiện nay Vương Khung đã quá cường đại, ngồi một mình trên đỉnh cao, không khỏi quá mức tịch mịch, bên trong cùng thế hệ vẫn còn kình địch, cuộc sống như thế mới có thú vị.

Đại thế óng ánh, quần tinh hội tụ, thiên kiêu hội tụ, các cường giả tranh phong, chỉ có như vậy mới được tính là đặc sắc chân chính.

Thần Tuần lòng như tro nguội, gã cảm nhận được cái gì gọi là khác nhau một trời một vực.

Trong mắt gã, Đồ Phu là đại địch, là ác mộng cả đời này của gã, nhưng ở trong mắt đối phương, căn bản cũng không có gã.

Sinh tử của gã đối với nam nhân này mà nói, căn bản chẳng phải là cái gì.

Ầm ầm! Nhất thời, vô số tiếng kêu rên và chém giết truyền ra, toàn bộ Xích Hỗn Nham như là luyện ngục.

Chương 501

Những cao thủ trấn thủ kia đã sớm chạy tới hàng thịt số 73, đệ tử Quang Minh Điện ở lại nơi này căn bản không phải là đối thủ của Vương Khung.

Đây là một trận đồ sát gần như nghiền ép.

Vương Khung hiện nay đã sớm không phải thiếu niên ngây thơ cầu học Quang Minh Học Cung lúc trước.

Trong suốt chặng đường, hắn trải qua vô số sát phạt, nhìn thấy lòng người sáng ngời, cũng đã nếm trải bóng tối của thế gian, đối mặt với những kẻ thù này, hắn không thể thương xót.

Vương Khung lúc này phảng phất như là Đồ Phu chân chính.

Hắc Long Đao tắm rửa máu tươi, thưởng thức giết chóc, một đường đi tới, không ai có thể ngăn cản.

Đối với Xích Hỗn Nham mà nói, đây tuyệt đối là một ngày hắc ám tuyệt vọng nhất.

Trong nháy mắt, những đệ tử lưu thủ kia liền bị chém giết hầu như không còn, chỉ còn lại một Thần Tuần bị phế bỏ, gã tận mắt nhìn thấy hết thảy.

Hết thảy tất cả như là tâm ma, in dấu thật sâu ở trong nội tâm của gã, vung đi không được.

"Cái thế giới này chung quy là rất tàn khốc."

Vương Khung đóng tất cả phòng thủ và vũ khí của Xích Hỗn Nham, cửa lớn chậm rãi mở ra.

Dương Kỳ cùng với Tô Thanh Hòa được tín hiệu, tiến vào bên trong.

Khi bọn hắn nhìn thấy thi thể khắp nơi, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, cảnh tượng trước mắt như là lò sát sinh.

Bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ được, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Vương Khung vậy mà huyết tẩy một trong số những cứ điểm trọng yếu nhất của Quang Minh Học Cung.

Nam nhân này vẫn giống như thường ngày, không kiêng kị gì, sát phạt tùy tâm.

"Quá điên cuồng...hắn thật sự là cái gì cũng dám làm..." Trong nội tâm Tô Thanh Hòa rung động.

Bắt đầu từ lúc quen biết, Vương Khung một lượt lại một lượt đổi mới nhận biết của nàng đối với điên cuồng.

Cái gì gọi là không kiêng kị gì, cái gì gọi là vô pháp vô thiên, tất cả những thứ này đều biểu hiện và phát huy vô cùng tinh tế ở trên người của Vương Khung.

"Nhanh chóng động thủ, chỉ cần có thể mang đi, coi như là bàn ghế cũng không để lại." Vương Khung khua tay nói.

Chiêu giương đông kích tây, rút củi dưới đáy nồi hắn đã mưu đồ thật lâu, đương nhiên phải kiếm một món hời mới được.

"Ở nhà phải làm thế nào?" Tô Thanh Hòa không nhịn được hỏi.

"Yên tâm, lũ ngu xuẩn này đã sớm cầu cứu, đám người kia cũng đang chạy về." Vương Khung trào phúng nói.

"Cái gì? Đuổi về phía nơi này?" Tô Thanh Hòa hoa dung thất sắc.

"Đừng nói nhảm, nhanh chóng động thủ." Vương Khung thúc giục nói.

Hắn thiết kế cục diện lớn như vậy, chính là để lẻn vào cứ điểm nghiên cứu của Quang Minh Điện, thứ trân quý nhất ở nơi này không phải thịt yêu thú, cũng không phải là những bảo vật kia, mà là tư liệu nghiên cứu của Quang Minh Điện.

Đây là đồ vật mà Bạch gia muốn.

Xích Hỗn Nham, là một trong số những cứ điểm trọng yếu nhất của Quang Minh Điện.

Bảo vật cất giấu ở nơi này thật sự vượt qua tưởng tượng.

Ngoại trừ thịt yêu thú cấp một cùng với thịt yêu thú cấp hai, liền ngay cả thịt yêu thú cấp ba cũng đều có hơn vạn cân.

Ngoài ra, bảo khí đỉnh phong cũng đều có hơn ba mươi kiện, còn có các loại thiên tài địa bảo, dược tề trân quý, các loại bảo vật loại hình phòng

ngự và vũ khí hạng nặng, tất cả đều bị Dương Kỳ cùng với Tô Thanh Hòa dọn sạch, liền ngay cả sợi lông cũng đều không có lưu lại.

Có những bảo vật này, hàng thịt số 73 có thể lại mở rộng một lần nữa, nhất cử đạp vào tầng thứ thế lực trung cấp.

Nhưng trước mắt, tâm tư của Vương Khung căn bản không ở trên những thứ này, hắn đi đến đại điện hạch tâm của Xích Hỗn Nham.

Nơi này cất giấu tất cả tư liệu và số liệu nghiên cứu.

Phế Thổ quá thần bí, Vương Khung thậm chí không tìm thấy bất cứ mối liên hệ nào của nơi này đối với thế giới bên ngoài.

Nhưng hắn có thể kết luận, cơ duyên và bí mật cất giấu bên trong Phế Thổ chắc chắn lớn bằng trời.

Bằng không mà nói, ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương sẽ không nhìn xa trông rộng như vậy, thiết lập cứ điểm Quang Minh Điện tại nơi này.

Lâm La Thiên cũng sẽ không đặt di sản của mình - Thiên Khải Bảo Khố ở bên trong Phế Thổ.

Nhiều năm qua, nghiên cứu của Quang Minh Điện đối với Phế Thổ đã cực kỳ sâu sắc, lần này, Bạch gia điểm danh, nhất định phải lấy được tất cả tư liệu nghiên cứu.

Những vật này đối với Bạch gia, đối với Vương Khung, thậm chí đối với tương lai của hàng thịt số 73 cũng đều có tác dụng không thể đo lường.

Bên trong đại điện, ngọn lửa trong chiếc lò lửa ở trung ương bùng cháy, chiếu sáng rõ từng bức tranh khắc ở trên tường.

"Thật là xa xỉ!"

Vương Khung chỉ ngửi ngửi, liền có phán đoán, lửa bên trong lò lửa không phải là phổ thông.

Đó là ngọn lửa được đốt bằng dầu mỡ được luyện từ thịt yêu thú cấp hai.

Ngọn lửa này có lợi ích cực lớn đối với tu hành, tu hành trường kỳ ở trong môi trường này, sẽ có hiệu quả cùng loại với linh khí.

Phóng nhãn ra toàn bộ Phế Thổ, chỉ sợ cũng chỉ có thế lực cao cấp mới có được dạng nội tình này, mới có thể xa xỉ như vậy.

"Đây là..." Vương Khung nhìn tranh đá khắc trên vách tường, mắt sáng rực lên.

Mặc dù Xích Hỗn Nham chỉ là một trong số rất nhiều cứ điểm của Quang Minh Điện tại Phế Thổ, nhưng lại cực kỳ trọng yếu.

Đây chính là những bảo vật trọng yếu nhất của Quang Minh Điện, là kết quả dốc lòng nghiên cứu nhiều năm, cho dù chỉ có một bộ phận, cũng được xưng tụng là vô cùng trân quý.

"Thần hình...Quang Minh Điện vậy mà dùng yếu tố biến dị kích phát thần hình?" Vương Khung nhìn tranh đá trước mắt, ánh mắt khẽ run, cảm thấy bất khả tư nghị.

Cảnh giới Dung Khí là dùng Hỏa Chủng lạc ấn thần hình, dung hợp Viêm Binh, từ đó khiến cho Hỏa Chủng tiến hóa, đạp vào cảnh giới không biết.

Thần hình chính là lực lượng mới, cũng là nền tảng dung hợp Viêm Binh.

Chương 502

Yếu tố biến dị nguy hiểm cỡ nào, Vương Khung quá rõ ràng nhưng, loại vật này có thể khiến cho yêu thú biến dị, cũng có thể làm cho nhân loại thức tỉnh Hỏa Chủng, nhưng một khi lại lây nhiễm, cũng sẽ biến thành quái vật.

Dùng yếu tố biến dị kích phát thần hình, rủi ro lớn bao nhiêu? Mấu chốt nhất là cần dùng cảnh giới Dung Khí để làm vật liệu thí nghiệm.

Chuyện này càng là không thể tưởng tượng.

"Cảnh giới Dung Khí có thể miễn dịch yếu tố biến dị! ?" Vương Khung nhìn nội dung trên tranh đá, lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Ở phía trên ghi chép rất nhiều trường hợp thử nghiệm và dữ liệu khác nhau.

Thậm chí còn có rất nhiều tư liệu thần hình cùng với Viêm Binh của cường giả đương thời.

"Hắc Kiếm Ma cũng có..." Vương Khung không nhịn được nhìn xuống.

Hắc Kiếm Ma: cao thủ La Vương Thành, cảnh giới Dung Khí tầng bảy, Chúa Tể Giả.

Thần hình lạc ấn: Hắc Dực Đại Ma.

Viêm Binh: Hắc Minh Ma Kiếm.

Truyền thừa: Cổ Ma Kiếm nhất mạch.

...

Căn cứ theo ghi chép trên tranh đá, Cổ Ma Kiếm nhất mạch có tổng cộng 17 loại thần hình, mỗi một loại cũng đều có thể luyện chế dung hợp một loại Viêm Binh.

Truyền thừa của Hắc Kiếm Ma chính là Hắc Dực Đại Ma - một loại trong đó.

Viêm Binh đối ứng với loại thần hình này chính là Hắc Minh Ma Kiếm.

Từ bên trên tranh đá, trừ tài liệu liên quan đến Hắc Kiếm Ma, còn có năng lực Viêm Binh, ưu thế cùng với nhược điểm của y.

Thậm chí ngay cả tầng tầng phỏng đoán và số liệu nếu như dung hợp

yếu tố biến dị cũng đều có.

"Quang Minh Điện thật là đáng sợ..." Vương Khung không nhịn được nói.

Hắn có thể kết luận, đây còn chưa phải là tư liệu cặn kẽ nhất.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng đã nghiên cứu Hắc Kiếm Ma cực kỳ thấu triệt, bằng vào phần tài liệu này, cao thủ bên trong Quang Minh Điện nếu như muốn đánh bại Hắc Kiếm Ma quả thực là dễ như trở bàn tay.

"Hoàng Kim Vương cũng có?" Vương Khung tiếp tục xem xuống dưới.

Hoàng Kim Vương: Mạnh Long Tước, cao thủ Mạnh Vương Thành, cảnh giới Dung Khí tầng bảy, Chúa Tể Giả.

Thần hình lạc ấn: Bát Tí Thiên Kim Thần

Viêm Binh: Hoàng Kim Thành

Truyền thừa: Nguyên Tố Thần Ma nhất mạch

...

Truyền thừa thần hình của Hoàng Kim Vương lại càng thêm cổ lão, Nguyên Tố Thần Ma nhất mạch cực kỳ hiếm thấy, Bát Tí Thiên Kim Thần mà y lạc ấn xuất hiện từ thời viễn cổ, trước đây là đồ đằng của một bộ tộc nhân loại, truyền thừa kéo dài, hương hỏa tế tự.

Giống như Nộ Đào bên trong "danh sách trăm đại dị năng giả", truyền thừa của y cũng là Nguyên Tố Thần Ma nhất mạch, tên là Vô Tướng Hải Ma Thần Hình, Viêm Binh dung hợp thì là Thiên Thủy Nhất Nguyên Trượng.

"Chẳng trách Quang Minh Điện có thể thống trị thế gian nhiều năm như vậy..." Vương Khung chau mày, càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Đây chỉ là một góc của băng sơn, hắn liền cảm thấy sự khủng bố của Quang Minh Điện.

Không nói đến nội tình cùng với thực lực của Quang Minh Điện, tình báo mà dạng quái vật khổng lồ này nắm giữ cũng đã đủ khiến cho hắn theo không kịp.

Cao thủ giống như Hắc Kiếm Ma, Hoàng Kim Vương, Nộ Đào, Hài

Khách, lại bị phân tích thấu triệt như vậy, các loại năng lực, ưu thế, nhược điểm của bọn hắn, hết thảy đều bị phân tích rõ ràng không sót lại một cái gì.

Vương Khung lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, tiếp tục xem.

Đột nhiên, hắn bỗng nhiên ngừng chân, hai mắt trừng trừng, nhìn chằm chằm tranh đá trước người.

"La Sinh Sát Kiếm! ?"

La Sinh Sát Kiếm: cao thủ La Vương Thành, thức tỉnh cổ năng lực, Hỏa Chủng dị hoá, cảnh giới Dung Khí tầng tám, Chúa Tể Giả.

Thần hình lạc ấn: Không rõ.

Viêm Binh: Không rõ.

Truyền thừa: Không rõ.

Nhận xét: Cần quan tâm trọng điểm, nghi ngờ là tiến hóa giả khác loại, vật liệu thí nghiệm cấp một.

...

Liên quan tới La Sinh Sát Kiếm, Quang Minh Điện vậy mà không có tư liệu tỉ mỉ, vị cao thủ vô thượng La Vương Thành này, từ khi sinh ra liền đã mang theo màu sắc bi thảm.

Y một đường đi tới, chỉ có giết chóc cùng với bi thương.

Nhưng bởi vì vậy, càng khiến cho hung danh của y phủ thêm một phần tịch mịch khắc nghiệt.

Chiếu theo ghi chép trên tranh đá, Quang Minh Điện dường như cực kỳ coi trọng đối với La Sinh Sát Kiếm, một mực ở trong bóng tối quan tâm, thậm chí, bọn hắn đã từng mang về máu thịt của La Sinh Sát Kiếm, âm thầm tiến hành nghiên cứu.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vậy mà cũng có liên quan?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Rất nhiều ghi chép ở trên tranh đá đều là tuyệt mật.

Quang Minh Điện cùng với viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng chia sẻ tư liệu và số liệu, trong đó có rất nhiều đều là liên quan tới yếu tố biến dị cùng với thần hình.

Thời đại này, có thời điểm trí tuệ cũng là một bộ phận lực lượng.

Liền giống như Tần Hoàng bệ hạ, từ lúc thiết lập viện nghiên cứu đến nay, đã sáng tạo ra vô số điều mới lạ, cải biến cách cục thiên hạ, thậm chí còn cải biến hệ thống tu hành hiện nay.

Những tài liệu nghiên cứu cùng với số liệu thí nghiệm này, nói theo một ý nghĩa nào đó, rất có khả năng sẽ cải biến phương pháp tu hành của nhân loại sau này.

"Ừm?" Đúng lúc này, thân thể của Vương Khung run rẩy, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Bởi vì hắn ở trên những ghi chép trên tranh đá, nhìn thấy một cái danh tự vô cùng quen thuộc và chói mắt.

"Lâm Huyền! ?"

Lâm Huyền!

Cái tên này đối với Vương Khung mà nói là có ý nghĩa cực kỳ đặc thù.

Vào thời điểm Hỏa Chủng của hắn bị phế, lưu lạc tại Tam Dương Trấn, Lâm Huyền chính là người bồi bạn với hắn hơn ba năm, được tính là bằng hữu duy nhất trong cuộc đời hắc ám của hắn.

Chỉ là sau đó, Lâm Huyền thức tỉnh Hỏa Chủng, hết thảy hướng đi cũng đều không thể dự báo.

Gã bị Vương Khung phế bỏ Hỏa Chủng, trong vòng một đêm, rơi xuống phàm tục.

Chương 503

Nhưng cơ duyên Lâm Huyền nhận được còn đáng sợ hơn so với Vương Khung tưởng tượng, gã chẳng những Hỏa Chủng lại cháy lên, gia nhập Hắc Ám Giáo Hội, thậm chí còn tham dự kế hoạch "tro tàn", lẻn vào Quang Minh Học Cung, trở thành hạt giống du tẩu giữa ánh sáng và bóng tối.

Lâm Huyền lúc đó, đã hoàn thành bước chuyển mình quan trọng nhất trong cuộc đời.

Chỉ là số mệnh lưu chuyển, Vương Khung cùng với gã đã quyết đấu một trận sinh tử tại Hắc Thuỷ Long Cung.

Trận chiến kia, Lâm Huyền bại, thân tử đạo tiêu, hết thảy biến thành không.

Vương Khung nằm mơ cũng không ngờ được, lại có thể tại Phế Thổ, ở bên trong cứ điểm Quang Minh Điện nhìn thấy tư liệu liên quan tới Lâm Huyền.

Lâm Huyền, Hoả Chủng lại cháy lên, năng lực chưa thức tỉnh.

...

"Chưa thức tỉnh! ?" Vương Khung nhìn ba chữ này, đầu óc quay cuồng.

Đây là có ý gì?

Hỏa Chủng lại cháy lên, năng lực làm sao có khả năng chưa thức tỉnh?

Mấu chốt nhất là...người cũng đều đã chết!

Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, không nhịn được tiếp tục xem.

"Thành viên kế hoạch diệt trần của Quang Minh Điện...lẻn vào Hắc Ám Giáo Hội, gia nhập kế hoạch tro tàn..."

Xem tới đây, Vương Khung hít vào ngụm khí lạnh, lộ ra vẻ mặt không thể tin.

"Gã là...gián điệp hai mang! ?"

Tam Dương Trấn, Hắc Thuỷ Long Cung, Quang Minh Điện, Hắc Ám Giáo Hội...

Trong khoảnh khắc, vô số quang ảnh hiện lên ở trong đầu óc Vương

Khung, thân ảnh Lâm Huyền cũng trở nên phức tạp.

Ôn hòa, âm độc, cường đại, thần bí...từng thân ảnh dần dần trùng hợp, trở nên rõ ràng.

Lâm Huyền, kẻ đi trên ranh giới của ánh sáng và bóng tối này, khiến cho Vương Khung cũng đều có một chút hoảng hốt.

"Bắt đầu từ khi nào?"

Vương Khung cau mày, hiện tại hắn thậm chí còn tự hỏi Lâm Huyền đến cùng đã chết chưa.

"Đi đến nơi này quả thật là một quyết định chính xác!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói.

Các loại tình báo cất giữ bên trong tòa cung điện này quá trân quý, so với thịt yêu thú và những bảo vật kia còn muốn trân quý hơn quá nhiều.

Bất kể là loại tình báo nào, mang ra bên ngoài cũng đều có thể bán được với giá trên trời.

Mấu chốt nhất là, ở bên trong những tin tình báo này, có không ít tình báo đối với Vương Khung mà nói cũng đều cực kỳ trọng yếu.

"Còn có tư liệu liên quan tới ta?" Con mắt của Vương Khung quét qua, vậy mà nhìn thấy tên của mình.

Vương Khung, đệ tử Quang Minh Học Cung.

Năng lực cụ thể: không rõ.

Hỏa Chủng đặc thù, nghi ngờ là tiến hóa giả khác loại.

Thân mang hoạt tính binh trang, nghi ngờ có liên quan với Yêu Tượng.

...

Vương Khung nhìn dòng dưới cùng, sắc mặt có một chút khó coi.

Hắn không thể không thừa nhận Quang Minh Điện quả thật thần thông quảng đại, ngoại trừ Hỏa Chủng màu đen còn có sự tồn tại của lão bản, mọi thứ của hắn cơ hồ đều bị điều tra rõ ràng.

"Ừm? Đệ Nhất Thiếu Gia vậy mà lại là Thất Hoàng Tử! ?" Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, nhìn thấy một dòng tình báo vô cùng quan trọng.

Phó hội trưởng Đồ Thần Công Hội, Đệ Nhất Thiếu Gia sớm chiều

chung đụng cùng với hắn vậy mà là con trai của Tần Hoàng bệ hạ! ?

"Giấu quá sâu...hắc hắc...hoá ra tên tiểu tử này lại có địa vị lớn như thế..."

Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, đột nhiên, hắn có một chút chờ mong lần gặp mặt tiếp theo.

"Mang đi toàn bộ!"

Vương Khung vung tay lên, chân nguyên nổ vang, càn quét sạch tranh đá bên trong cung điện.

Những tranh đá này ngoại trừ có liên quan tới nghiên cứu thần hình, Hỏa Chủng, đại bộ phận đều là liên quan tới yếu tố biến dị.

Thậm chí, Vương Khung còn chứng kiến ghi chép có liên qua tới danh sách Chân Vương.

Những tư liệu quý giá này sẽ trở thành nội tình của hàng thịt số 73.

Ầm ầm! Đột nhiên, đại địa chấn động, một cỗ uy năng đáng sợ hàng lâm, trực tiếp xé rách Xích Hỗn Nham.

Dương Kỳ, Tô Thanh Hòa đình chỉ vơ vét, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ở trước mặt cỗ uy năng này, bọn hắn nhỏ yếu giống như sâu kiến, giống như sẽ bị chôn vùi vào bất cứ lúc nào.

"Nhanh như vậy liền đuổi trở về rồi?" Vương Khung cười lạnh.

Không thể nghi ngờ, đây chính là một vị cường giả cảnh giới Dung Khí, tu vi cực cao, cơ hồ đạt đến Chi Phối Giả đỉnh phong, sờ đến ngưỡng cửa Chưởng Khống Giả.

Tồn tại như thế, ở bên trong Phế Thổ đã được xưng là một phương hào cường, Chưởng Khống Giả của cứ điểm Xích Hỗn Nham.

Vào thời điểm Vương Khung thâm nhập vào nơi đây, vị đại cao thủ này liền đã cảm nhận được.

Lúc này, lửa giận ngập trời không thể ức chế ập tới.

Các phương kinh dị, tất cả đều cảm nhận được sức mạnh đáng sợ dao động giữa thiên địa.

"Đó là...cao thủ Quang Minh Điện...làm sao lại tức giận như thế?"

"Tân Thiên Ác...y chính là Chi Phối Giả đỉnh phong, nghe nói đã sớm bế quan, lĩnh hội cảnh giới Chưởng Khống..."

"Loại dao động này...rất hiển nhiên là y đã sờ đến ngưỡng cửa."

Đạo đạo thần niệm dò xét tới, lộ ra nghi hoặc cùng với rung động thật sâu.

Loại sức mạnh đó là thứ mà bọn hắn ao ước nhưng không thể đạt tới.

Một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, chênh lệch ở giữa mỗi một tiểu cảnh giới cũng đều không thể đong đếm, thậm chí có một ít người cố gắng cả đời, cũng đều khó mà đột phá.

Lại càng không cần phải nói đến từ Chi Phối Giả đạp vào Chưởng Khống Giả, đó cơ hồ là bay vọt về chất, tầng thứ sinh mệnh từ đây bất đồng.

Lúc này, bàn tay lớn đáng sợ kia trực tiếp xốc mái vòm Xích Hỗn Nham lên, sóng trào gào thét, trực tiếp bắt lấy Vương Khung.

"Đồ Phu...đó là Đồ Phu của hàng thịt số 73..."

"Hoá ra là hắn...con mẹ nó, hắn vậy mà trực tiếp huỷ đi một cái cứ điểm của Quang Minh Điện?"

"Giết toàn bộ...hắn...hắn điên rồi?"

Có cao thủ tiến hành dò xét, trong giây lát liền hiểu rõ hết thảy, lộ ra vẻ chấn kinh.

Chương 504

Từ khi Quang Minh Điện đặt chân tại Phế Thổ đến nay, cho tới bây giờ còn chưa có gặp được cuồng đồ như thế, dùng sức một mình, tiêu diệt toàn bộ cứ điểm, chém giết đệ tử Quang Minh Điện, như mổ heo làm thịt dê, hung hãn đến bất khả tư nghị.

"Hắn chết chắc rồi, chết đến mức không thể chết thêm."

Ai cũng biết, phạm phải tội nặng như vậy, Quang Minh Điện sẽ không có khả năng bỏ qua như vậy, trên trời dưới đất, cũng không có chỗ dung thân.

"Tên tiểu tử này quá xúc động."

Ở nơi xa, Dạ Vương đi đến, y lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, vô lực lắc đầu, lúc này, y coi như muốn ra tay cứu viện cũng đều không kịp.

Huống hồ coi như kịp, y cũng không nhất định có thể cứu Vương Khung từ trong tay cường giả Quang Minh Điện.

Muốn trách chỉ có thể trách tên tiểu tử này quá mức điên cuồng, ở con trong mắt không có ai, đã chú định sẵn chỉ chết không thể sống.

"Tiểu quỷ, ta muốn để cho ngươi biết rõ cái giá phải trả khi mạo phạm quang minh."

Giọng nói của Tân Thiên Ác quanh quẩn ở giữa thiên địa, lộ ra một cỗ uy nghiêm bất khả xâm phạm.

"Lão già, ta đã chờ ngươi rất lâu rồi!" Đột nhiên, Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, bỗng nhiên hét lớn.

"Xuất thủ!"

Lời còn chưa dứt, một đạo kiếm quang bén nhọn giống như thần mang phá diệt thương khung, từ sâu trong lòng đất phóng lên tận trời, trực tiếp xuyên thủng thân thể của Tân Thiên Ác, lực lượng sát phạt gào thét tàn phá bừa bãi, trực tiếp xoắn Hỏa Chủng của đối phương đến vỡ nát.

Trong ở giữa, thân thể của vị cường giả Chi Phối Giả đỉnh phong này sụp đổ, thân tử đạo tiêu, máu tươi nhuộm đỏ đại địa Phế Thổ.

"Vương Khung, ngươi thật sự cho rằng Quang Minh Điện chúng ta không biết ngươi là ai sao?"

Đúng lúc này, tiếng gầm lên giận dữ truyền đến từ chỗ sâu Phế Thổ, lộ ra sát ý thật sâu.

Mây mù nổi lên, thương khung trầm luân, giống như rơi vào nhân gian, Thiên Hỏa cháy lên, như sao băng phá không mà đến, đánh về hướng Vương Khung.

Ông! Đúng lúc này, kiếm quang bén nhọn lại bắn mạnh mà lên một lần nữa, huy hoàng lồng lộng, động loạn khung tiêu, đụng vào khoả sao băng kia.

"Chưởng Khống Giả...đây là lực lượng của Chưởng Khống Giả..."

Trong khoảnh khắc, các phương kinh dị, sinh ra sợ hãi vô hạn.

Bọn hắn nhìn lực lượng va chạm lôi kéo ở nơi chân trời kia, phảng phất như nghênh đón tận thế.

Dung Khí có ba trọng chín cảnh, chênh lệch ở giữa mỗi một trọng giống như ngăn cách giữa trời và người, tiên phàm khác nhau.

Chưởng Khống Giả, cơ hồ đứng ở trên đỉnh cao nhất thế gian, chúng sinh ngẩng đầu thán phục, Linh Lô không ra, Chưởng Khống Giả là vua.

Cho dù tại Phế Thổ, dạng cường giả này cũng đều là tồn tại phượng mao lân giác, chứ đừng nói là phát sinh đại chiến.

Dạng tranh đấu này đã vượt quá tưởng tượng, căn bản không phải là phàm tục có thể với tới.

Vậy mà lúc này, hai đại cường giả đang phát sinh va chạm kịch liệt, sát phạt kinh thiên, không chết không thôi.

"Đạo chủ Kiếm Sào Sơn...ngươi thật to gan..."

Tiếng gầm thét truyền đến từ chỗ sâu Phế Thổ, cơ hồ trong cùng thời khắc đó, một thân ảnh cao lớn cất bước đi ra, sau lưng có quang minh vô lượng, cầm trường kích trong tay, diễn hóa tinh thần phân tách.

"Nguyên Tinh Không! ?"

Lăng Hư Phong phá không mà đến, chặn ngang ở trước người Vương

Khung, y lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thân ảnh cao ngất kia, cảm nhận được một tia áp lực.

Nguyên Tinh Không, cao thủ vô thượng Quang Minh Điện, đã sớm bước vào Chưởng Khống Giả nhiều năm.

Theo lời đồn, y thuở thiếu thời đã từng đánh bại Sơ Vương một lần kia, thần uy cái thế, lưu lại truyền thuyết hiển hách.

Nhiều năm qua, y khổ tu đại đạo Hỏa Chủng, đã sớm bước vào Chưởng Khống Giả nhiều năm, tiến vào Phế Thổ, là một trong số những chiến lực mạnh nhất của Quang Minh Điện.

Sự bá đạo cùng với hung tàn của Vương Khung, đã triệt để chọc giận vị đại lão này.

Cái gì mà ứng đối với tiểu bối, phải cố kỵ thân phận thể diện?

Đối với nhóm cường giả này mà nói, sát phạt tùy tâm, hết thảy từ ta, ánh mắt cùng với quy tắc của thế tục căn bản là không có cách nào ước thúc loại tồn tại này.

Dạng cao thủ này siêu nhiên thế gian, đã sớm không để những thứ này ở trong mắt.

"Tiểu quỷ, ngươi cho rằng y có thể bảo hộ ngươi sao?"

Giọng nói lạnh lùng như kinh lôi mênh mông, vang vọng ở giữa thiên địa.

Trong khoảnh khắc, thanh trường kích kia nở rộ ánh sáng thần thánh vàng óng, mênh mông thương khung, các ngôi sao trên trời dường như cũng bốc cháy lên, thiên địa nổ vang, dường như muốn hoà vào một chỗ.

Thân thể từng đầu yêu thú sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Vô số nhân loại sợ hãi chạy trốn, ở phía dưới cỗ lực lượng này, hết thảy tồn tại dường như cũng đều hóa thành tro tàn.

"Hằng hà chi số, chúng tinh vì vương..."

"Tinh Vương Long Kim Kích! ?" Lăng Hư Phong lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Y há mồm phun một cái, một kiện kiếm hoàn bay ra, hóa thành tiểu kiếm

ba tấc, tỏa ra ánh sáng lung linh, như đúc thành từ lưu ly.

Ở phía trên thanh tiểu kiếm kia, một con mắt đồng hiển hiện, tà khí lẫm nhiên, đâm về phía tinh không đầy trời.

"Tà Đồng Kiếm, đây là một trong năm đại Viêm Binh của Kiếm Sào Sơn, không ngờ năm tháng trôi qua, ngàn năm sau sẽ có người luyện lại."

Bên trong Phế Thổ, một giọng nói âm trầm vang lên, nhận ra lai lịch của kiếm này.

Ầm ầm! Hai đại Viêm Binh va chạm ở trên bầu trời, dư ba hủy diệt chấn vỡ đại địa, không trung giống như nứt ra một cái lỗ hổng.

Uy năng như thế, đủ để táng diệt hết thảy.

Tinh Vương Long Kim Kích dâng lên ngôi sao đầy trời, gắng gượng đè ép tà khí do thành tiểu kiếm kia phát ra.

Cùng lúc đó, một chưởng bên trong hư không quét ngang mà đến, lòng bàn tay giống như vòng xoáy, những nơi đi qua, hết thảy tồn tại đều sụp đổ về phía bên trong, lực lượng khủng bố nghiền nát tất cả.

Chương 505

Ông! Lăng Hư Phong cắn răng, trở tay cũng là một chưởng.

Cánh tay của y giống như lưu ly, nổi lên quang mang bảy màu.

Hai chưởng giao thoa trong hư không, tinh hà vạn đạo, tà khí trùng thiên, trong chớp mắt liền va chạm trăm ngàn lần.

"Lăng Hư Phong, ngươi chỉ vừa mới sờ đến ngưỡng cửa Chưởng Khống Giả, cũng dám làm càn ở trước mặt ta."

Bên trong ánh sao đầy trời, giọng nói lạnh lùng truyền khắp thiên địa.

Lăng Hư Phong vọt ra, khóe miệng của y tràn ra máu tươi, không khỏi lui một bước.

Đối mặt với Nguyên Tinh Không, y cuối cùng vẫn yếu hơn một bậc, nam nhân này ngạo nghễ thiên địa, tung hoành tinh không, cho dù ở thế giới bên ngoài cũng đều là hung danh dậy sóng.

"Ngươi muốn bảo vệ tên tiểu tử này? Vậy thì ngươi cũng phải chết." Nguyên Tinh Không bước ra một bước, vượt ngang vạn dặm.

Phế Thổ chấn động, đạo đạo thần niệm cường đại hàng lâm, đối mặt với lực lượng như thế này, bọn hắn đều cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

"Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương nhúng chàm Phế Thổ, sáng lập Quang Minh Điện, từ đó trở đi, đây chính là một trong số những tồn tại không thể trêu chọc nhất bên trong Phế Thổ."

"Nhiều năm trôi qua, Quang Minh Điện kế thừa sự vô địch cùng bá đạo của Hoắc Pháp Vương, là địch với bọn hắn, chính là đạp lên con đường diệt vong."

"Nguyên Tinh Không quá cường đại, tư chất của y quả nhiên là vạn người không được một, có lẽ có một ngày sẽ có thể lĩnh ngộ cảnh giới Linh Lô."

Các phương cao thủ cảm thán, đặc biệt là thế lực cao cấp như Nguyệt Lang Hồ, Địa Mẫu Cung, nấp trong bóng tối, ngắm nhìn phong thái của

Nguyên Tinh Không.

Ầm ầm! Nguyên Tinh Không tung hoành vô địch, cầm Tinh Vương Long Kim Kích trong tay vọt đến, làm Chưởng Khống Giả, y đã sớm triệt để dung hợp với kiện Viêm Binh này, tiến hóa ra hình thái mới.

Lúc này, ánh sao đầy trời, quy hết về thân, long ảnh màu vàng hiển hiện.

Thế gian không có long, nhưng một khi lây dính, cũng chính là sức mạnh đáng sợ nhất.

"Ngươi chết trước đi!"

Trường kích màu vàng phá không đâm đến, muốn lấy đi tính mệnh của Lăng Hư Phong.

"Quang Minh Điện quả nhiên bá đạo."

Đúng lúc này, Vương Khung đột nhiên đứng ra, ngăn ở trước người Lăng Hư Phong.

"Tiểu tử, ngươi điên à..." Lăng Hư Phong trừng trừng hai mắt, quả thực không thể tin được.

Một tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên nho nhỏ mà cũng dám cản lực lượng Chưởng Khống Giả?

Từ lúc phương pháp tu hành Hỏa Chủng xuất hiện đến nay, chưa bao giờ có sự tình trái ngược âm dương và đi ngược lại lẽ thường như thế này.

Lúc này, quang ảnh lấp lóe, chiếu rọi trường không.

Toàn bộ Phế Thổ đều trông thấy đạo bóng lưng mơ hồ ngạo nghễ, trực diện với trường kích màu vàng kia.

"Hắn...hắn là người điên sao?"

"Khí phách thật cái thế? Trước khi chết vẫn điên cuồng như vậy?"

"Đồ Phu...hắn chính là Đồ Phu sao? Là người cùng thế hệ với chúng ta?"

Từng người cùng thế hệ lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, ngơ ngác mà nhìn, căn bản không thể tin được.

"Cuồng vọng!" Nguyên Tinh Không lộ ra thần sắc lạnh lùng, không có dừng tay.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một cỗ khí tức rộng lớn thần bí thức tỉnh từ trong cơ thể Vương Khung, như thần linh hàng thế, phóng lên tận trời, ngăn trở thanh trường kích màu vàng kia.

"Đây là..." Nguyên Tinh Không bỗng nhiên co con ngươi lại, chỉ thấy một khối đại ấn lơ lửng, bay ra từ trong cơ thể Vương Khung, ngăn cản Tinh Vương Long Kim Kích.

"Sao thế? Ngươi cho rằng ta không biết rõ bí mật của khối pháp ấn này?" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Khối pháp ấn này, chính là tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố Vương Khung thu hoạch được ở trên Sơ Vương Tế, tên là Vị Lai Ấn.

Bản thân nó liền là một bộ phận của Thiên Khải Bảo Khố, nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn là vật sống do Thiên Khải Bảo Khố dựng dục ra.

Thiên Khải Bảo Khố cứ cách mỗi ba mươi ba năm sẽ mở ra một lần, khối pháp ấn này cũng sẽ một lần nữa chảy vào nhân gian, tìm kiếm người hữu duyên, một khi kết duyên, vận mệnh giữa hai bên cộng sinh, cùng một nhịp thở.

Lực lượng của chủ nhân càng mạnh, lực lượng của khối pháp ấn này cũng liền càng mạnh, cả hai cùng nhau phát triển.

Khi lực lượng của Vị Lai Ấn đạt tới đỉnh phong, nó liền sẽ hút hết khí vận của chủ nhân, từ đó mở ra Thiên Khải Bảo Khố.

Thành cùng hỏng, duyên cùng kiếp, sinh cùng diệt...khả năng của vạn vật đều chứa đựng trong thời gian và không gian tương lai."

Đó chính là Vị Lai Ấn!

Khối pháp ấn này vừa là kiếp số, cũng vừa là duyên phận, chỉ có người chân chính có thể khống chế kiếp số, mới có thể trở thành chủ nhân chân chính của nó.

Có lẽ, đó cũng là người mà Lâm La Thiên đang chờ kia.

Trên thực tế, từ thời điểm Vương Khung vừa mới tiến vào Phế Thổ, Quang Minh Điện cũng đã chú ý tới hắn.

Thế nhưng bọn hắn tuyệt đối không xuất thủ, mà là giữ lại hắn, giống

như là đang dưỡng cổ vậy, biến hắn trở thành chất dinh dưỡng của Vị Lai Ấn, mục đích chính là để Vị Lai Ấn có thể thuận lợi trưởng thành, mở ra di sản của Lâm La Thiên.

"Ngươi...ngươi không có khả năng biết rõ..." Nguyên Tinh Không lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

"Ta đương nhiên biết rõ." Vương Khung cười lạnh.

Ở phía sau hắn có Bạch gia thần bí khó lường, không được bao lâu sau khi hắn thu được Vị Lai Ấn, liền biết được loại bí ẩn này.

Bắt đầu từ lúc tiến vào Phế Thổ, Vương Khung liền đang bố cục, chính là vì vào lúc này, chém đứt ràng buộc của Vị Lai Ấn, triệt để chưởng khống kiện tín vật này.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cơn chấn động truyền ra từ trong cơ thể Vương Khung, mênh mông không rõ, thông thiên tuyệt địa, mịt mờ huyền bí.

"Đây là...linh khí! ?" Nguyên Tinh Không mở to hai mắt, hô to.

Phế Thổ, là tuyệt địa thiên thông, linh khí đoạn tuyệt, chúng sinh khó mà tu hành.

Lúc này, phát ra từ trong cơ thể Vương Khung đương nhiên là dao động linh khí.

Chương 506

"Không có khả năng...chyện này tuyệt đối không có khả năng..." Nguyên Tinh Không cực lực phủ nhận sự thực như thế này.

Trước kia Hoắc Pháp Vương đặt chân đến Phế Thổ, cũng không thể phát hiện ra bí mật của phiến tuyệt địa này, chứ không cần phải nói đến khôi phục thiên địa linh khí.

Nhưng mà, khí tức Vương Khung phát tán rn quá quen thuộc, không thể nghi ngờ, đây chính là linh khí.

"Mang ngọc có tội, đây là tự ngươi đưa tới cửa." Trong mắt Nguyên Tinh Không lóe lên một tia thần sắc hung mãnh, bàn tay lớn của y rơi xuống, chụp vào Vương Khung.

Ông! Linh khí dao động càng ngày càng mãnh liệt, một tòa trận pháp hiển hiện ở dưới chân Vương Khung.

Cùng lúc đó, Vị Lai Ấn phảng phất như phục sinh, phóng lên tận trời, dao động khủng bố truyền khắp toàn bộ Phế Thổ.

"Lâm La Thiên để lại bảy kiện tín vật, Vị Lai Ấn rốt cuộc đã hiện thế."

Một giọng nói già nua truyền đến từ chỗ sâu Phế Thổ, ngay sau đó, vô số sợi tóc trắng dựng thẳng, xé rách hư không mà đến, chụp vào Vị Lai Ấn.

"Tận Thế Thành Lũy! ?" Trong lòng Nguyên Tinh Không giật mình.

Đối với loại dụ hoặc như Thiên Khải Bảo Khố, cho dù là cường giả cảnh giới Linh Lô cũng không thể cự tuyệt, Vị Lai Ấn xuất thế rốt cuộc đã dẫn tới các cự đầu phương.

"Ha ha ha…đây chính là Vị Lai Ấn, nên rơi vào tay của ta!"

"Kiếp số cùng với duyên phận hỗ trợ lẫn nhau, ta cũng không sợ phần nhân quả này."

"Thiên Khải Bảo Khố, đó chính là di sản của cường giả đệ nhất thiên hạ, đây là cơ duyên lớn nhất thiên hạ."

Đạo đạo khí tức đáng sợ phóng lên tận trời, mây đen che mặt trời, băng phong ngàn dặm, lôi quang nổ vang...toàn bộ đều chụp vào Vị Lai Ấn.

"Thân thể này không phải là của ta, kiếp lai là bất hủ, hỏi thần quần yêu điện, khí thôn quần tinh đấu!"

Trận pháp cổ lão giống như thức tỉnh, trong mê man, một tòa cung điện cổ xưa hiển hiện ở chỗ sâu hư vô.

Vô số kiếp phạt đánh tới, không ngừng oanh kích tòa cung điện này.

Trong khoảnh khắc, khí đen nổ vang, nuốt chửng nó, dường như sự tồn tại của nó là không được thiên địa cho phép.

"Đó là... Thiên Khải Bảo Khố..."

"Thiên Khải Bảo Khố sắp xuất thế sao?"

"Còn một năm...thời gian chỉ còn chưa tới một năm, đây là thiên ý cảnh báo...ta nhất định phải đạt được Vị Lai Ấn."

Đạo đạo lực lượng đáng sợ không ngừng va chạm, tranh đoạt Vị Lai Ấn.

Lúc này, trong trận pháp cổ lão, khí tức của Vương Khung bỗng nhiên tăng vọt.

Hỏa Chủng màu đen đột nhiên nhấp nháy, chân nguyên dâng lên, giống như ánh sao đầy trời, chư thần ban phúc, chư linh cộng sinh, tử khí mênh mông ba ngàn dặm, nhất nguyên quy về linh đài.

Ông! Trong khoảnh khắc, ánh lửa tầng ngoài Hỏa Chủng màu đen nứt ra, dựng dục ra tầng thứ chín.

Vào lúc này, Vương Khung chân chính bước vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, chân nguyên giống như hồng thủy dâng trào, đột nhiên tăng vọt, nhục thân của hắn chấn động, tản ra vạn đạo hào quang, chấn động bát phương, quanh người có lôi minh vang động, điện quang xen lẫn.

"Một lũ ngu xuẩn...các ngươi đang giúp hắn đột phá cảnh giới..." Nguyên Tinh Không nghiến răng nghiến lợi, tức giận đến mức lỗ mũi bốc khói.

Trận pháp của Bạch gia vô cùng huyền diệu, mượn nhờ Vị Lai Ấn ngăn trở lực lượng của Nguyên Tinh Không, lại mượn nhờ lực lượng của vô số cường giả giúp hắn đột phá cảnh giới.

Nguyên bản dùng nội tình của Vương Khung, muốn bước vào một tầng sau cùng của cảnh giới Bổ Nguyên căn bản là xa xa khó vời, cho dù mỗi ngày ăn thịt yêu thú cấp ba, cũng cần phải tích lũy ba đến năm năm mới có thể thành công.

Nhưng một chiêu rút củi dưới đáy nồi này, đã khiến cho hắn đánh cắp lực lượng của vô số cường giả, dùng Vị Lai Ấn làm môi giới, tẩy luyện nhục thân, rèn luyện Hỏa Chủng, dung luyện nhất lô, cuối cùng mới thành công.

"Đến rồi đi, không chút lưu tình, bằng vào chân hỏa của ta, đốt sạch nhân quả."

Nhục thân của Vương Khung phảng phất như hòa làm một thể cùng với trận pháp dưới chân, linh khí dâng lên, hóa thành một phần thân thể của hắn.

Hắn vung tay lên, lực lượng của các cường giả bị dẫn dắt, đều tuôn về hướng Vị Lai Ấn.

Quang Minh nổ vang, hắc ám giáng lâm, lôi đình cùng với Thiên hỏa dâng lên, thôn phệ Vị Lai Ấn.

Vào lúc này, Vương Khung triệt để cắt đứt ràng buộc cùng với tương lai, tự do tự tại, thiên địa khó buộc.

Đây chính là nỗi lo duy nhất sau khi hắn rời khỏi Phế Thổ, hiện nay nỗi lo này đã được giải quyết triệt để, thiên địa rộng rãi, không còn có trói buộc.

Nhưng mà, Vương Khung cũng không có chân chính mất đi Vị Lai Ấn.

Ầm ầm! Linh khí nồng đậm giống như một đầu Kinh Long, phóng lên tận trời, ngậm Vị Lai Ấn phóng tới chỗ sâu Phế Thổ.

"Muốn đi?" Nguyên Tinh Không nghiêm nghị quát.

Y tế Tinh Vương Long Kim Kích trong tay, ngôi sao lớn thiêu đốt, phá diệt thương khung, trực tiếp xuyên thủng Kinh Long, đóng đinh nó ở trên đại địa.

Hống! Kinh Long ngửa mặt lên trời gào thét, chui vào sâu trong lòng đất, tiêu tán không thấy.

Về phần Vị Lai Ấn thì triệt để bị phong cấm, khó có thể tìm ra dấu vết.

"Còn một năm thời gian Thiên Khải Bảo Khố liền sẽ mở ra..." Vương Khung cắn răng, xoay người rời đi: "Quang Minh Điện, chờ ta tu thành cảnh giới Dung Khí, ta chắc chắn sẽ đích thân thu hồi Vị Lai Ấn."

Vị Lai Ấn là tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, vô luận như thế nào Vương Khung cũng không thể bỏ lỡ chuyện loại cơ duyên này.

Nhưng trước mắt mà nói, hắn thực sự quá yếu, cho dù một lần nữa chưởng khống Vị Lai Ấn, tiến vào Thiên Khải Bảo Khố cũng khó có thể hành động, trừ phi có thể lạc ấn thần hình, luyện thành Viêm Binh, chân chính bước vào cảnh giới Dung Khí.

Đây mới thực sự là tiếu ngạo ở giữa thiên địa, có thể nhúng chàm vào di sản của cường giả đệ nhất thiên hạ.

Chương 507

"Ngày hôm nay ngươi còn có thể sống được sao?" Sát cơ của Nguyên Tinh Không đại thịnh, đối với một tên tiểu bối, y cho tới bây giờ không có khát vọng giết chóc như thế này.

Tất cả những chuyện trong ngày hôm nay, hoá ra đều là cục diện do Vương Khung bố trí, mục tiêu chính là chém đứt ràng buộc của Vị Lai Ấn, triệt để chưởng khống kiện tín vật này, từ nay về sau, thiên địa rộng rãi, mặc cho hắn rong ruổi, tâm linh vô thúc, đột phá cảnh giới liền không còn trở ngại gì nữa.

Hắn thậm chí còn lợi dụng Vị Lai Ấn dẫn tới vô số cường giả Phế Thổ, giúp hắn bước ra một bước cuối cùng.

Nguyên Tinh Không đường đường là Chưởng Khống Giả, lại bị một tên tiểu quỷ lợi dụng, y sao có thể nhẫn nhịn?

Vương Khung không có Vị Lai Ấn cùng với trận pháp gia trì, ở trước mặt Nguyên Tinh Không nhỏ yếu giống như là heo dê chờ làm thịt.

Bàn tay tinh quang hóa diệt trực tiếp vồ tới.

"Đi!" Lăng Hư Phong hóa thành một đạo kiếm mang, ngăn cản ở trước người, ngăn chặn bàn tay tinh quang kia, hoa lửa khủng bố thiêu đốt đại địa.

Tà Đồng Kiếm đột nhiên phân liệt, hóa thành vô số con mắt, phân bố khuếch tán, phong toả toàn bộ không gian thành hình cầu.

"Lĩnh ngộ sinh tử, rốt cuộc cũng tìm tòi được chân lý Chưởng Khống Giả." Trong mắt Lăng Hư Phong dạt dào chiến ý.

"Tiền bối, đời này nếu có thể gặp lại, ta tất nhiên sẽ báo đại ân." Vương Khung cắn răng quát.

Hắn biết, Lăng Hư Phong đánh một trận ngăn cản cho hắn này là dữ nhiều lành ít.

Nhưng đây cũng là lựa chọn của y, vì tìm kiếm cảnh giới cao hơn, y cần phải chiến một trận, nếu như có thể sống, đạp vào Chưởng Khống Giả cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ông! Đúng lúc này, hư không nứt ra, trận pháp truyền tống ẩn tàng ở trong cơ thể Vương Khung tự động vận chuyển, đồng thời cũng tiêu hao một tia linh khí tích súc sau cùng của hắn.

"Quang Minh Điện, hãy đợi đấy!"

Vương Khung quay đầu nhìn thoáng qua một lần cuối, chợt đạp vào khe hở hư không, biến mất không thấy gì nữa.

...

Bầu trời như một bức màn, những đỉnh núi cao chót vót, sương mù bao quanh những ngọn núi trùng điệp.

Trên bầu trời, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên hiển hiện, bỗng nhiên rơi xuống, rớt vào trong hàn đàm, nhấc lên vô số bọt nước.

Phốc! Vương Khung thò đầu ra từ trong hàn đàm, phun ra một ngụm nước.

Hắn nhìn hoàn cảnh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trước mắt, giữa thiên địa, linh khí dao động giống như trái tim thức tỉnh, bùng lên mạnh mẽ, ở khắp mọi nơi.

Vào lúc này, Vương Khung đã biết mình đang ở nơi nào.

"Ta rốt cuộc cũng đã trở về!"

Sau gần một năm, Vương Khung thành lập thế lực, cấu trúc Linh Sào, cuối cùng cũng đi ra từ Phế Thổ.

Lúc này không khí bên ngoài trở nên trong lành và tươi mát.

Vương Khung hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên có một loại cảm giác mới ra tù.

"Một năm, rốt cuộc cũng đi ra ngoài được." Vương Khung cảm khái nói.

Một năm đã trôi qua kể từ Sơ Vương Tế.

Hắn vĩnh viễn không quên được, bên trên Thiên Vương Sơn, có bao nhiêu đệ tử Quang Minh Học Cung trở thành vốn liếng và tế phẩm của Sơ Vương Tế.

Chỗ đó cũng là bước ngoặt đối với vận mệnh của hắn, đại chiến thao thiên, trải qua sinh tử, mới có thể gắng gượng vượt qua.

Vương Khung lúc này, so với ngay đó không biết đã cường đại hơn bao nhiêu.

"Nơi này mới là sân khấu của ta." Vương Khung nắm chặt song quyền.

Vẫn còn khoảng một năm trước khi Thiên Khải Bảo Khố mở ra, hắn cần phải mau chóng tăng thực lực lên trong đoạn thời gian này, đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể trở lại Phế Thổ thu hồi Vị Lai Ấn, tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, lấy được di sản của Lâm La Thiên.

Trên thế gian có lời đồn, Lâm La Thiên đã để lại thứ quý giá nhất của cuộc đời mình ở đó.

Vật kia chính là bảo vật mà vị đệ nhất cường giả ba ngàn năm kia mang trở về từ chân trời.

Cơ duyên như thế, nếu là kẻ tu hành, sẽ không có người nào sẽ không động tâm, Vương Khung cũng không ngoại lệ.

Nhưng dùng thực lực của hắn hiện nay, hiển nhiên là không có đủ tư cách nhúng chàm vào loại cấm kỵ này.

"Ta nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực lên."

Tài nguyên ở thế giới bên ngoài hiển nhiên phong phú hơn nhiều so với Phế Thổ.

Nhưng hiện nay thân phận của hắn rất mẫn cảm, một khi lộ diện, tất nhiên sẽ lọt vào truy sát điên cuồng của Quang Minh Điện, trước tiên phải nghĩ biện pháp, thoát khỏi thân phận này mới được.

Nếu như nói trên đời này còn có người nào, thế lực nào có thể không sợ Quang Minh Điện, thậm chí là chống lại.

Trong đầu óc Vương Khung lập lúc hiện ra một cái tên.

Tần Hoàng!

Tài hoa của đương kim Tần Hoàng bao trùm cả cổ kim, dùng công tích huy hoàng, mở ra thiên hướng của thế gian, hùng tài đại lược, chói lọi thế gian.

Mấu chốt nhất là, thực lực của Tần Hoàng thâm bất khả trắc, mười

mấy năm trước liền đã trở thành một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Chỉ sợ trong thiên hạ đương thời, chỉ có Tần Hoàng bệ hạ là có thể bảo trụ Vương Khung, không sợ Quang Minh Điện uy hiếp.

"Tần Hoàng bệ hạ cao cao tại thượng, chỉ sợ sẽ không coi trọng dạng tiểu gia hỏa như ta." Vương Khung khẽ nói.

Hắn mặc dù thiên phú hơn người, nhưng dạng cao thủ cái thế như Tần Hoàng còn có dạng thiên tại nào mà chưa từng thấy? Bản thân y liền đã là tuyệt thế thiên tài.

Trừ phi là con cháu hoàng tộc, vị cự đầu vô thượng này có lẽ còn có một chút tâm tư bồi dưỡng.

"Có lẽ là có thể thông qua Đệ Nhất Thiếu Gia, hoặc tình nhân cũ của Thúc què cũng được..." Vương Khung suy tư.

Căn cứ vào tình báo của Quang Minh Điện, Đệ Nhất Thiếu Gia chính là Thất Hoàng Tử, con trai của Tần Hoàng.

Chương 508

Bọn hắn cộng nhau sáng lập Đồ Thần Công Hội, một đường đi tới, giao tình cũng coi như là thâm hậu, chỉ là nhân tâm khó dò, cũng không biết đối phương có nguyện ý đắc tội Quang Minh Điện vì hắn hay không.

Ngoại trừ Thất Hoàng Tử, còn có U Hoàng Trường công chúa.

Vị thân tỷ tỷ của đương kim Tần Hoàng bệ hạ này tất nhiên là sẽ nể mặt Thúc què, bảo hộ hắn.

Chỉ là U Hoàng Trường công chúa giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, coi như là con cháu hoàng tộc muốn gặp một lần cũng khó như lên trời.

Vương Khung muốn tìm nàng không khác gì mò kim đáy biển.

Huống hồ, nếu như không nằm ngoài sở liệu, U Hoàng Trường công chúa hiện tại hẳn là đang truy sát tình địch khắp thế giới, phỏng chừng cũng không rảnh để ý tới hắn.

"Đi ra ngoài trước lại nói."

Vương Khung đi ra từ trong đầm sâu, hắn nhìn dãy núi chung quanh, nếu như đoán không sai, nơi này hẳn là Thập Vạn Đại Sơn, cách Đại Tần còn rất xa.

Thu thu thu...

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng kêu kỳ quái.

Vương Khung sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, một viên thịt trắng nõn mập mạp chui ra khỏi áo bào, leo lên vai hắn.

"Con mẹ nó...đây là thứ đồ gì..." Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

Viên thịt trắng bỗng nhiên rơi xuống từ trên đầu vai của Vương Khung, quẳng xuống đất, bởi vì thịt quá nhiều, còn lăn hai lần, lăn đến nơi xa, đụng vào tảng đá, mới ngừng lại.

Vương Khung mở to hai mắt nhìn, mới có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cái thứ mập mạp trước mặt giống như một con bọ, toàn thân đều là thịt, trắng nõn nà, thoạt nhìn giống như là viên thịt trắng, lộ ra một đôi mắt

to. ầng ậng nước.

Lúc này, viên thịt trắng nâng cái đầu to cơ hồ hòa làm một thể cùng với thân thể, nhìn Vương Khung, hai mắt lấp loé, phảng phất như bị ủy khuất.

Thân thể mập mạp to lớn nhẹ nhàng nhúc nhích, lăn đến bên chân Vương Khung, cọ cọ, vừa chà xát, vừa rơi nước mắt...

"Đây là tình huống gì! ?"

Vương Khung sửng sốt, hắn từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy sinh vật kỳ dị như vậy, thậm chí cũng không biết thứ đồ chơi này ở đâu ra.

"Chẳng lẽ là đi theo từ Phế Thổ?" Vương Khung nhìn lướt qua.

Làn da bên ngoài thân thể viên thịt trắng đang dần dần tróc ra, một tia linh khí chậm rãi dung nhập, bị thân thể của nó hấp thu.

Đây hiển nhiên là chưa từng tiếp xúc qua linh khí, trong thời gian ngắn, thân thể cảm nhận được linh khí, bắt đầu phát sinh dị biến.

Nhưng mà, nếu quả thật là đi theo từ Phế Thổ, Vương Khung vậy mà không có cảm nhận được?

"Thật quái lạ..." Vương Khung nhíu mày, đột nhiên rất muốn dùng một chân đạp chết viên thịt trắng.

Nhưng nhìn đôi mắt to ngập nước kia, hắn lại nhẫn nhịn xúc động, trực giác nói cho hắn, thứ đồ chơi này nói không chừng sẽ có ích.

"Tạm thời liền mang ngươi đi, nếu như vô dụng, liền sẽ nướng ngươi." Vương Khung ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Viên thịt trắng co rụt thân thể lại, ngay sau đó bắn lên cao cao, rơi ở trên bờ vai Vương Khung, đôi mắt to ngập nước cũng không khóc, hơi hơi nheo lại, phảng phất như đang cười.

"Không tim không phổi." Vương Khung mang theo viên thịt trắng lên đường.

Thập Vạn Đại Sơn, núi non trùng điệp, không sử dụng trận pháp mà muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng, đặc biệt là trên đường đi thường có yêu thú tụ tập, người bình thường căn bản không dám xâm nhập.

Nhưng Vương Khung không phải là người bình thường, dùng thực lực

của hắn hiện nay, trừ phi gặp phải Chi Phối Giả, bằng không mà nói, sẽ không có bất kỳ yêu thú gì có thể tổn thương hắn.

Về phần viên thịt trắng, trên đường đi phần lớn thời gian đều đang ngủ, linh khí đối với nói mà nói, giống như thuốc thôi miên.

Vương Khung có thể cảm thấy được, linh khí trong thiên địa đang không ngừng rót vào trong cơ thể viên thịt trắng, thân thể của nó phảng phất như hang không đáy.

Chuyện này cũng dẫn đến viên thịt trắng cơ hồ đều ở vào trạng thái ngủ đông, nằm trên đầu vai của Vương Khung, chao đảo lắc lư, va chạm lên xuống, có khi lăn xuống khỏi vai mà cũng không tỉnh lại.

"Không sai biệt lắm qua năm ngày là liền có thể đi ra ngoài."

Trở về đã gần nửa tháng, mắt thấy đã sắp đi ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, Vương Khung mơ hồ có một chút chờ mong, còn có một chút thấp thỏm.

Vào một ngày, hắn nghỉ ngơi ở ngay trong khe núi.

Đột nhiên, mặt đất đột nhiên khẽ chấn động.

"Có người! ?" Thần thức của Vương Khung tràn ra.

Ngoài ba mươi dặm, một đoàn người cưỡi thú cưỡi kỳ dị, đi tới từ nơi xa.

"Bạch Giáp Long Đề Câu! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Đây là một loại linh câu dung hợp với huyết mạch Xích Huyết Hoang Giáp Câu, Long lân Thú cùng với Bạch Giác Giao Mãng, là dị chủng do Quang Minh Học Cung tỉ mỉ bồi dưỡng.

Trước kia, vào thời điểm Vương Khung còn ở Quang Minh Học Cung đã từng gặp một lần, vào lúc đó Bạch Giáp Long Đề Câu vừa mới được bồi dưỡng ra, còn chưa thành thục, số lượng cực kỳ ít ỏi.

"Đại sư huynh, lời nói của ma nữ Hắc Ám Giáo Hội có tin được không? Ở bên trong truyền thừa Thần Sát, có tổng cộng chín đại thần hình, Đại Hoang Hung Thần xếp thứ năm, thật sự sẽ ẩn giấu ở một nơi như thế này sao?" Đúng lúc này, một vị thanh niên trong đó nói chuyện.

Thần hình trong thiên hạ, đều là có truyền thừa.

Giống như thần hình Hắc Dực Đại Ma của Hắc Kiếm Ma, chính là truyền thừa đến từ Cổ Ma Kiếm.

Thần hình Bát Tí Thiên Kim Thần của Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước, chính là truyền thừa đến từ Nguyên Tố Thần Ma nhất mạch.

Thiên Ba Vô Tướng Hải Ma của Hài Khách Khương cũng thuộc về Nguyên Tố Thần Ma nhất mạch.

Thần Sát nhất mạch mà những đệ tử Quang Minh Học Cung này nói tới, là thần hình truyền thừa cực kỳ cổ lão, mỗi một loại đều có uy lực cực lớn, không kém truyền thừa Cổ Ma Kiếm, Nguyên Tố Thần Ma, thậm chí còn hơn.

Chương 509

"Đại Hoang Hung Thần, loại thần hình này là rất khó lường." Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Hắn đã từng nghe Bạch gia nói, thần hình mà đại thống lĩnh Thần Long Vệ đương thời, đệ nhất cao thủ cấm quân - Long Vũ Vương tu luyện chính là Thần Sát nhất mạch.

"Vừa trở về liền đụng phải loại chuyện tốt này! ?" Trong lòng Vương Khung mừng rỡ.

Hiện nay hắn đã là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, bước thêm một bước nữa chính là muốn tu luyện thần hình, lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Nếu ngươi thực sự ngủ gật, ai đó sẽ mang gối cho ngươi, và ngươi bạn đói, ai đó sẽ mang cho ngươi bánh bao nhân thịt.

Lúc này, Vương Khung lẳng lặng lắng nghe, tìm hiểu bí mật của đối phương.

"Thần Sát nhất mạch đã gần như thất truyền, chỉ còn có ba loại thần hình Cửu Nhãn Tà Vương, Xích Thiên Ngục Ma, còn có Nghiệt Long Tôn Vương lưu truyền, ta vốn cũng không tin tưởng, nhưng Chu sư huynh đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín viên mãn, đã sớm có thể lạc ấn thần hình, y dùng Hỏa Chủng dung hợp với món tín vật kia, đã cảm ứng ra vị trí của thần hình kia, cho nên tám ~ chín phần mười là thật."

Hoàng Hùng Chi nắm dây cương, điều khiển Bạch Giáp Long Đề Câu, dẫn đám người di chuyển ở giữa đường núi.

Mười ngày trước, y liền thu được mệnh lệnh của Chu Kiếm Vũ sư huynh, muốn y mang theo cao thủ đi đến Thập Vạn Đại Sơn cùng nhau tụ hợp, thề phải lấy được thần hình Đại Hoang Hung Thần.

Hoàng Hùng Chi biết rõ, dùng thiên phú cùng với cảnh giới hiện nay của Chu Kiếm Vũ, một khi luyện thành thần hình Đại Hoang Hung Thần, liền có thể nhất cử đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, ở trong thiên địa rộng rãi, trở thành cao thủ chân chính, thậm chí là có thể tiến vào Quang Minh Điện tiếp

tục tu hành.

Đối với thực lực của Chu Kiếm Vũ, Hoàng Hùng Chi có niềm tin tuyệt đối.

Kể từ một năm trước, sau đại sự kiện tại Thiên Vương Sơn, Quang Minh Học Cung đã cải tổ lại một lần nữa.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều đã hấp thu không ít máu mới, cửa chính mở ra, hướng về phía phàm tục, rất nhiều tư chất kinh thiên ẩn núp cũng đều trổ hết tài năng.

Chu Kiếm Vũ chính là một trong những đệ tử óng ánh nhất đó.

Bản thân y phúc duyên thâm hậu, đã từng từng thu được truyền thừa đạo thống Linh Sơn, tuổi còn trẻ liền đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín viên mãn.

Phải biết rằng, vào thời điểm Sơ Vương khung lăn lộn trong ba đại viện, phóng nhãn ra toàn bộ Quang Minh Học Cung, cũng không tìm ra được mấy vị cao thủ có dạng cảnh giới này.

"Xem ra là thật." Vương Khung dùng thần niệm rình mò.

Cửu Nhãn Tà Vương, Xích Thiên Ngục Ma, còn có Nghiệt Long Tôn Vương mà đối phương nói tới là ba đại thần hình Thần Sát nhất mạch còn sót lại.

Trong đó Nghiệt Long Tôn Vương xếp hạng thứ ba, cũng chính là thần hình mà đại thống lĩnh Thần Long Vệ Long Vũ Vương tu luyện.

Về phần Cửu Nhãn Tà Vương xếp thứ bảy, Xích Thiên Ngục Ma xếp thứ tám, phân biệt nằm ở trong tay Khương Vương Thành và Bạch Vương Thành.

Nhưng thần hình của Thần Sát nhất mạch là rất khó lĩnh hội, lại càng không cần phải nói đến tu luyện.

Vương Khung ngược lại là chưa từng nghe nói có cao thủ nào đã luyện thành loại thần hình này.

Nhưng Bạch gia đã từng nói, mỗi một loại thần hình đều uẩn tàng huyền diệu, cho dù không thể lạc ấn, chỉ cần lĩnh hội áo nghĩa cũng rất có

ích lợi đối với tu vi.

Có một ít người thậm chí có thể hấp thu tinh túy của thần hình, chuyển hóa thành chân nguyên tự thân.

Cảnh giới Dung Khí sở dĩ cường đại, ngoại trừ dung hợp Viêm Binh, mấu chốt nhất chính là Hỏa Chủng lạc ấn thần hình, chân nguyên trong cơ thể cũng chuyển hóa theo đó, bằng không mà nói căn bản không có khả năng luyện thành Viêm Binh.

Nếu như nói chân nguyên của cảnh giới Dung Khí là một thanh đao mổ heo, như vậy chân nguyên của cảnh giới Bổ Nguyên chính là dao cắt móng chân, hai bên là không thể so sánh nổi.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung này đối với thần hình Đại Hoang Hung Thần là nhất định phải đạt được, cho dù bọn hắn không thể lạc ấn, cũng có thể đề thăng tu vi, tăng cường thực lực.

"Tố chất của đệ tử Quang Minh Học Cung đã tăng cao hơn nhiều, tất cả đều là cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu tầng bảy." Vương Khung nhìn lướt qua, liền phán đoán ra tu vi của những đệ tử này.

Trong quá khứ, dạng cảnh giới như này cơ hồ có thể quét ngang ba đại viện.

Trước kia Hoắc Thanh Minh được xưng là đệ nhất cao thủ ba đại viện Xích Long Thành, cũng chỉ mới là cảnh giới Bổ Nguyên tầng sáu mà thôi.

Nhưng hiện tại mười mấy vị đệ tử này cơ hồ đều là cảnh giới này, thậm chí trong đó có hai ~ ba người đều đã sắp đột phá tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng tám.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Quang Minh Điện đã bỏ ra đại giới cực lớn, tái tạo Quang Minh Học Cung, rót vào một lượng lớn máu mới, dùng vô số tài nguyên chồng chất, mới tạo nên cục diện cao thủ xuất hiện lớp lớp.

"Có ý tứ."

Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, hắn hành sự từ trước đến nay đều không sợ khiêu chiến, trước kia ở bên trên Sơ Vương Tế, đối mặt

với nhóm đại lão Quang Minh Điện cũng đều chưa từng lùi bước, hôm nay thiên hạ náo động phong vân, đúng là thời điểm tốt để hắn thi triển quyền cước.

Ông! Đột nhiên, thần niệm của hắn run lên, giống như ném đá vào mặt hồ, gợn sóng tán loạn.

"Là người nào? Lại dám rình mò trong bóng tối?"

Hoàng Hùng Chi quát to một tiếng, điều khiển Bạch Giáp Long Đề Câu xông tới, thân hình nhanh chóng như gió táp, vượt qua rừng rậm.

"Tố chất cũng không tệ." Vương Khung khẽ gật đầu.

Hắn cố ý lộ ra sơ hở, đối phương cũng rất nhạy bén, vậy mà phát giác ra được.

Từ đây liền có thể nhìn ra, vị Hoàng Hùng Chi này có thực lực rất mạnh, tuyệt không phải là loại công tử ăn chơi kia.

Chương 510

Nguyên bản dùng thủ đoạn của Vương Khung, muốn trấn áp những đệ tử Quang Minh Học Cung này là dễ như trở bàn tay.

Nhưng, hắn đột nhiên có một loại ý nghĩ khác.

"Bằng vào một chút thủ đoạn này, còn dám rình mò người khác? Thật sự không biết sống chết."

Đột nhiên, một thân ảnh hàng lâm, giống như hùng ưng vồ thỏ, rơi ở phía trên đá xanh, ngăn lại đường đi của Vương Khung.

Khí tức đáng sợ như lợi kiếm xuyên không, lăng lệ sát phạt, một mực khóa chặt Vương Khung.

"Tại hạ Vương Đồ, là đệ tử Quang Minh Học Cung."

Vương Khung suy nghĩ, tùy ý báo ra một cái tên.

"Quang Minh Học Cung..." Hoàng Hùng Chi hơi nheo mắt lại, đánh giá toàn thân trên dưới Vương Khung.

Thanh niên vụng về này trạc tuổi với y, thực lực cũng chỉ qua loa, nếu không sẽ không bị y phát hiện ra.

Lẻ loi một mình ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn này, thực sự rất khả nghi.

"Ngươi đến từ thành nào?" Hoàng Hùng Chi hỏi.

"Xích Long Thành..." Vương Khung đáp.

"Dám cả gan lừa gạt ta? Xích Long Thành đã sớm bị xoá tên." Hoàng Hùng Chi cười lạnh nói.

"Cái gì?" Sắc mặt của Vương Khung bỗng nhiên biến ảo.

Xích Long Thành đã bị xoá tên! ? Chuyện này sao có khả năng?

"Không có khả năng!"

"Còn muốn giả ngu với ta?" Hoàng Hùng Chi lạnh lùng nhìn Vương Khung, ngược lại là có một chút tin tưởng hắn.

Bởi vì nếu quả thật giả mạo đệ tử Quang Minh Học Cung, vô luận như thế nào cũng đều sẽ không nói mình là đệ tử Xích Long Thành.

Vào sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Quang Minh Học Cung tại Xích Long Thành liền bị xoá tên.

"Ta bị vậy khốn trong tuyệt địa một năm, gần đây mới có thể thoát ra." Vương Khung lộ ra sắc mặt khó coi, trầm giọng nói.

Những gì hắn nói là sự thực, ở trong Phế Thổ một năm, hắn không biết một chút nào đối với mọi chuyện phát sinh ở ngoại giới.

"Chẳng trách!" Hoàng Hùng Chi khẽ gật đầu, tin bảy ~ tám phần.

Một năm trước, bên trên Sơ Vương Tế, Xích Long Thành sinh ra một vị hung nhân, chém giết không biết bao nhiêu đệ tử Quang Minh Học Cung, đại chiến với Quang Minh Điện, nghịch phản Thiên Vương Sơn, đã sớm lọt vào truy sát vĩnh viễn.

Về phần Xích Long Thành cũng bị xoá tên cách đó không lâu sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, rất nhiều đệ tử bắt thì bắt, trục xuất thì trục xuất, liền ngay cả đại chấp giáo Kỷ Nguyên Thần Xích Long Thành trước kia cũng đều bị nhốt vào tử lao, không rõ sống chết.

Hiện nay liền ngay cả danh tự của Xích Long Thành cũng đều sửa, đổi thành Phục Ma Thành.

Vương Khung ở trên Sơ Vương Tế, chém giết đồng môn, khiêu chiến Quang Minh Điện, nghịch phản Thiên Vương Sơn, vừa bêu xấu thanh danh của Quang Minh Học Cung, vừa khiến cho thiên hạ này không còn Xích Long Thành.

Nơi đây sinh ra ma đầu, quang minh tiêu tán, cần phải dùng lôi đình tẩy rửa, trấn áp yêu tà, đổi tên thành Phục Ma Thành.

"Đại chấp giáo..." Tâm trạng của Vương Khung nhăn lại như sóng lớn, khó mà bình phục.

Trước kia từ lúc hắn đi ra từ Tam Dương Trấn, Kỷ Nguyên Thần chính là người đã trông nom hắn, mặc kệ hắn tùy hứng làm bậy như thế nào, khuấy động bao nhiêu sóng gió ở bên ngoài, Kỷ Nguyên Thần vẫn đứng ở phía trước, chống chọi áp lực đến từ các phe cho hắn.

Vương Khung chính là tôn kính vị sư trưởng này từ trong đáy lòng.

Hắn không ngờ được, Quang Minh Điện lại cường thế như thế, ngay cả dạng cao thủ như Kỷ Nguyên Thần cũng đều bị liên luỵ, hắn có thể tưởng tượng được, kết cục của những bằng hữu trước kia của hắn sẽ càng thêm thê thảm.

Nội tâm của Vương Khung trở nên lạnh băng, hắn nhìn lướt qua đệ tử Quang Minh Điện trước mắt, thản nhiên nói: "Xảy ra biến cố lớn như vậy, xem ra những đồng môn kia của ta cũng đều đã chết hết."

"Đó là đương nhiên." Hoàng Hùng Chi cười lạnh nói.

"Xích Long Thành sinh ta đại tội như thế, những người ở bên cạnh hắn kia sao có thể tốt được?"

"Người ở bên cạnh ma đầu kia dường như cũng không có kết cục gì tốt."

Hoàng Hùng Chi chậm rãi nói, trên thực tế, một năm qua, dư ba Sơ Vương Tế vẫn còn, chủ yếu nhất chính là những hảo hữu trước đây của Vương Khung kia, lọt vào thanh toán.

Hoắc Thanh Minh bị đệ tử Quang Minh Điện truy sát, bị đánh rớt xuống vách núi, không rõ sống chết.

Minh Hạo Nhiên bị buộc đi về phía sa mạc tuyết phía bắc, lọt vào mấy lần vây sát của Quang Minh Điện.

Về phần Diệp Mặc từ sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, liền mất đi bóng dáng, phảng phất như bốc hơi khỏi nhân gian, có người nói hắn đã bị Quang Minh Điện xoá bỏ trong bóng tối.

Còn có Minh Thanh Sa, Long Càn, Cốc Dương thậm chí là Ngư Niệm Nhất mà Vương Khung quen biết từ lúc mới tiến vào Quang Minh Học Cung đều lọt vào thanh toán, kết cục đều không phải rất tốt.

"Tốt, rất tốt, Quang Minh Điện, chúng ta là thật sự không chết không thôi." Vương Khung kiềm chế lại sát cơ cùng với cảm xúc chập trùng trong nội tâm.

Quan tâm sẽ bị loạn, hắn biết hiện tại coi như đi thẳng về cũng không thay đổi được cái gì, hắn nhất định phải nhanh tăng thực lực lên, mưu tính

tốt mọi thứ, không động thì thôi, khẽ động liền như lôi đình, rung chuyển phong vân.

"Tiểu tử, ngươi đi một mình tại Thập Vạn Đại Sơn này là quá nguy hiểm, ngươi trước tiên hãy đi theo ta đi, ta sẽ dẫn ngươi đi ra ngoài." Hoàng Hùng Chi nhìn Vương Khung, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt tinh mang, lộ ra nụ cười ấm áp.

"Vậy liền làm phiền sư huynh." Vương Khung khẽ gật đầu, được gãi đúng chỗ ngứa.

Không bao lâu, nhân mã phía sau chạy tới, vào lúc mọi người trông thấy Vương Khung đều lộ ra một vệt dị sắc.

"Sư huynh, tên tiểu tử này là người nào?" Một vị thanh niên trong đó tiến tới, bí mật truyền âm nói.

"Y là đệ tử Xích Long Thành, đã xông xáo một năm ở bên ngoài..." Hoàng Hùng Chi thuận miệng nói.

"Xích Long Thành? Không phải là giả đó chứ?" Thanh niên kia hoài nghi nói.

Chương 511

"Ta không quan tâm hắn là thật hay giả, dù sao cũng được dùng làm tế phẩm." Hoàng Hùng Chi cười lạnh nói.

Dư nghiệt Xích Long Thành vốn chính là người người cũng đều có thể tru diệt, đi khắp thiên hạ, cũng đều là đối tượng kêu đánh kêu giết, ban đầu, bắt được một vị đệ tử Xích Long Thành chạy trốn thậm chí còn có thể thu được ban thưởng.

Chỉ là sau đó, phong ba lắng lại, Xích Long Thành cũng bởi vậy mà bị xoá tên, phía trên mới thu hồi sắc lệnh, không còn liên luỵ truy cứu.

Nhưng đối với Hoàng Hùng Chi mà nói, hắn căn bản không quan tâm thân phận của Vương Khung là thật hay giả.

Chu Kiếm Vũ muốn thu hoạch được thần hình Đại Hoang Hung Thần cũng không phải là dễ dàng như vậy, cấm địa ở đó thần bí khó lường, chỉ có dùng huyết thực tươi mới làm tế phẩm mới có thể xé mở một góc.

Bằng không thì đôi với loại chuyện tốt này, Chu Kiếm Vũ làm sao sẽ cho Vương Khung đi theo.

Bởi vậy, ở trong mắt Hoàng Hùng Chi, Vương Khung đã sớm là một người chết.

"Sư huynh cao kiến!"

Thanh niên kia cười lạnh, hữu ý vô ý quét nhìn Vương Khung, đồ ngu xuẩn, vậy mà vô duyên vô cớ đụng vào lưỡi đao của bọn hắn, chịu kiếp số như vậy.

Đám người tiếp tục tiến lên, đường núi càng ngày càng hẹp.

Vương Khung được an bài ở giữa, ngoại trừ hắn ra, còn có bảy ~ tám người cũng không phải là đệ tử Quang Minh Học Cung, tạm thời bị tỏa liên trói buộc, toàn thân dính đầy vết máu, sau lưng càng là cắm cốt thứ.

Hoàng Hùng Chi nói đây đều là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, bị bọn hắn bắt được.

"Tiểu tử, ngươi đã bị bọn hắn gạt, bọn hắn muốn dùng người làm

huyết thực hiến tế." Trên đường đi, đột nhiên có một cỗ thần niệm truyền đến.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ở trong số các đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, một thiếu nữ lưu chuyển đôi mắt đẹp, đang nhìn vào hắn.

Vị thiếu nữ này duyên dáng quyến rũ, mặc dù bị cầm tù, nhưng cũng khó che giấu được tư sắc.

"Rõ ràng đã bị khóa lại Hỏa Chủng, lại vẫn có thể bí mật truyền âm, ngược lại là có một chút thủ đoạn." Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ, nhưng kỳ thực không để ý tới nàng.

Thiếu nữ áo đen thấy Vương Khung thờ ơ, nghiến chặt hàm răng, lại truyền âm nói một lần nữa: "Đi cùng với bọn hắn là chỉ có một con đường chết, ngươi giúp ta giải trừ phong ấn, ta có thể cứu ngươi một mệnh."

Vương Khung trầm mặc không nói, cũng không để ý, thiếu nữ áo đen tức giận đến mức dậm chân.

"Ngươi chết là đáng đời!"

Thiếu nữ áo đen tức giận, thầm mắng một câu, cũng không lại truyền âm.

Nửa ngày sau, một vách đá chắn ngang đường đi của mọi người.

Vách đá dựng đứng, chỉ có một bậc thang đá gãy uốn lượn, trên từng bậc thang khắc chân dung kỳ dị, giữa ánh sáng hỗn tạp, một bóng người hùng vĩ và bí ẩn đang chống đỡ bầu trời, trong tay cầm một khối đại ấn, tam nhãn cửu khiếu, tụ lại hắc vân.

"Chính là chỗ này!" Hoàng Hùng Chi nhìn bậc đá kéo dài từ vách núi, không nhịn được trở nên kích động.

Nơi này chính là bí cảnh Đại Hoang Hung Thần ẩn núp, những bậc thang này nguyên bản là không có, chắc là Chu Kiếm Vũ lợi dụng tín vật, kích phát cấm chế, mới có thể hiển hiện ra.

Nhưng mỗi một bậc thang cũng đều cần dùng huyết thực hiến tế, mới có thể tiếp tục diễn sinh.

"Làm sao lại không nhìn thấy Chu sư huynh?" Một vị đệ tử hỏi.

"Chắc là đang đi tìm tế phẩm." Hoàng Hùng Chi chuyển động con mắt, nhìn về phía thiếu nữ áo đen, cười lạnh nói: "Yêu nữ, ở phía dưới này chính là chỗ cất giấu thần hình Đại Hoang Hung Thần sao?"

Thiếu nữ áo đen nắm chặt song quyền, ngửa đầu, một chữ cũng không muốn nói ra.

"Á..."

Đúng lúc này, Hoàng Hùng Chi đột nhiên xuất thủ, ném một vị đệ tử Hắc Ám Giáo Hội xuống phía dưới.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, dưới vách núi đột nhiên truyền đến tiếng gió phần phật như là tiếng gầm nhẹ, đại địa cũng đều rung động theo.

Ngay sau đó, bậc thang đá không hoàn chỉnh giống như nảy mầm, lại dài ra thêm một đoạn.

"Ha ha ha...quả nhiên không có gạt ta, chính là chỗ này." Hoàng Hùng Chi cúi người nhìn bậc thang đá phía dưới, không nhịn được cười to nói.

"Thật sự đúng là nơi này." Đột nhiên, một giọng nói đột ngột phát ra từ bên cạnh.

Hoàng Hùng Chi vừa quay đầu lại, chỉ thấy Vương Khung cũng đang cúi người nhìn bậc thang đá phía dưới.

"Ngươi làm gì thế?" Hoàng Hùng Chi hơi sửng sốt, chợt lộ ra thần sắc khó chịu.

"Không có gì...chỉ là muốn kiến thức thần hình Thần Sát nhất mạch trong truyền thuyết." Vương Khung thản nhiên nói.

Lời nói rơi xuống, lập tức dẫn tới một mảnh cười vang.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung kia dùng thần sắc mỉa mai nhìn hắn, trong mắt chứa đầy vẻ hung tàn.

Đừng nói là bọn hắn, liền ngay cả những đệ tử Hắc Ám Giáo Hội cũng không nhịn được lắc đầu, có một chút thương hại nhìn Vương Khung.

Ai cũng biết, từ một khắc hắn tiến vào cái đội ngũ này, hắn liền đã trở thành tế phẩm.

"Thật ngu xuẩn hết thuốc chữa." Thiếu nữ áo đen cắn răng nói.

Chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là trước khi chết còn không tự biết.

"Ngu xuẩn, ngươi cũng đi xuống cho ta đi."

Hoàng Hùng Chi nhìn con dê đợi làm thịt trước mắt, duỗi tay, bắt lấy đầu vai của Vương Khung, vận chuyển chân nguyên, lực lượng đáng sợ truyền đến dọc theo cánh tay, bỗng nhiên đẩy về phía trước.

Nhưng mà, hai chân của Vương Khung phảng phất như mọc rễ, đứng yên tại chỗ, không hề động một chút nào.

Hoàng Hùng Chi lấy làm kinh hãi, một chiêu này của y ít nhất cũng có lực lượng vạn cân, đừng nói là đối phó với một tên tiểu tử, coi như là cao thủ cùng thế hệ cũng đều ăn không tiêu.

Đây là một trảo có thể vỡ đá nát vàng, di chuyển các ngọn đồi và san phẳng các khe nước.

Tên tiểu tử trước mặt này ăn một trảo chính diện của y, vậy mà bất động như sơn, hai chân như mọc rễ?

Chương 512

Trong khoảnh khắc, vô số ý niệm hiện lên trong đầu óc Hoàng Hùng Chi, y thậm chí còn bắt đầu hoài nghi hết thảy trước mắt có phải là ảo giác.

Có thể là tòa bí cảnh này tản ra lực lượng kỳ dị, nhiễu loạn thần thức cuả y.

"Các ngươi cảm thấy rất buồn cười đúng không?" Vương Khung quay đầu, nhìn về phía những đệ tử Quang Minh Học Cung đang giễu cợt kia.

Vào lúc này, ánh mắt hắn triệt để biến đổi, sự bình thản nguyên bản tiêu thất không thấy, mà là trở nên sắc bén như chim ưng, phảng phất như hung thú.

"Ngươi cũng đi xuống đi!"

Đột nhiên, Vương Khung động, thân hình của hắn giống như một ngọn núi nhỏ đụng đến, cương phong cuốn lên trực tiếp đánh bay Hoàng Hùng Chi, cùng lúc đó, bàn tay lớn rơi xuống, giống như núi lớn ập xuống.

Vương Khung trực tiếp bắt lấy đầu vai của một vị đệ tử, lắc nhẹ rồi ném y xuống dưới vách núi.

"A a a..."

Tiếng hét thảm kinh động núi rừng, càng ngày càng xa dần đối với đám người, thẳng đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Biến cố nảy sinh, tất cả những chuyện này đều phát sinh quá đột ngột.

Ai cũng không ngờ được, con dê đợi làm thịt này lại đột nhiên bạo khởi, một lời không hợp liền ra tay giết người, bên trong mười bước, sinh tử tương cách.

Thủ đoạn như vậy phảng phất như lôi đình, dạng sát ý này giống như sát thủ cổ lão, huyết khí dũng mãnh, sát phạt nhất niệm.

"Ngươi...ngươi đến cùng là người nào?" Hoàng Hùng Chi nghiêm nghị quát, trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chặp Vương Khung, phảng phất như không biết hắn.

Nam nhân trước mắt này dường như rốt cuộc đã không còn là dư nghiệt

Xích Long Thành đi lạc trong núi, bị y coi là tế phẩm.

Loại hung ác kia tuyệt đối là ở trong vô số lần chém giết mới có thể ma luyện ra.

Loại cừu non nhìn như ôn hoà này, kì thực là sói dữ khoác một miếng da.

"Ta không phải đã nói rồi hay sao? Ta là đệ tử Xích Long Thành..."

Vương Khung cất bước đi tới, lộ ra ánh mắt lạnh lùng, đối mặt với đám cao thủ này, hắn không có một chút dao động nào.

"Giết!" Một vị đệ tử đột nhiên bạo khởi, gã bỗng nhiên há mồm, chất lỏng màu vàng dâng lên mà ra, mang theo tính ăn mòn mãnh liệt.

Chất lỏng màu vàng phun ra rơi trên mặt đất, lập tức bốc lên trận trận khói xanh, liền ngay cả đá xanh cứng rắn cũng đều bị ăn mòn.

Vương Khung im lặng, lắc mình một cái, xuất hiện ở trước người vị đệ tử kia, nhục thân của hắn chấn động, huyết khí thao thiên, trực tiếp đánh bay chất lỏng màu vàng, cùng lúc đó, bàn tay lớn dò ra, bịt miệng của vị đệ tử kia.

Vị đệ tử kia bỗng nhiên giãy dụa, lại giống như là gà con căn bản không thể tránh thoát trói buộc của Vương Khung.

Sau một khắc, ruột gan của gã bị thủng và dạ dày của gã thối rữa, khói xanh gay mũi bốc lên, lộ ra mùi máu thịt hư thối.

"Năng lực buồn cười." Vương Khung hờ hững nói, ngẩng đầu nhìn lướt qua.

Lúc này, tất cả mọi người đều sửng sốt, đôi mắt rung động, lộ ra kinh nghi cùng với sợ hãi thật sâu.

Sự cường đại của nam nhân trước mắt này ngược lại chỉ là thứ yếu, mấu chốt là hắn giết người trong chớp mắt, tâm tình vậy mà không có một tơ một hào chập chờn, giống như mổ heo làm thịt dê.

Dạng tâm tính này, coi như là đệ tử tinh anh Quang Minh Học Cung cũng đều không thể có, trừ phi là đã thân kinh bách chiến, giết địch vô số, trải qua qua sinh tử cùng với kiếp số chân chính.

"Hắn...giả heo ăn thịt hổ! ?" Thiếu nữ áo đen nhìn đến sững sờ, đôi mắt đẹp lưu chuyển, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Nàng còn tưởng rằng đây là một con gà con mới ra đời, không biết thế gian hiểm ác, trở thành thịt cá trên thớt, tùy ý bị xâu xé.

Nhưng mà, vào giờ phút này, thiếu nữ áo đen mới phát hiện ra, nam nhân nhìn như vô hại này trên thực tế lại thâm tàng hung hiểm, nội liễm phong mang.

Địch nhân như vậy mới thật sự đáng sợ.

"Kỳ quái! Hắn hẳn không phải là người của Hắc Ám Giáo Hội chúng ta, rốt cuộc là ai? Lại dám có lá gan lớn như vậy, chém giết đệ tử Quang Minh Học Cung như giết chó?"

Thiếu nữ áo đen nhìn chằm chằm Vương Khung, sinh ra hiếu kì.

Lúc này, bên vách núi, bầu không khí phát sinh biến hóa vi diệu.

Nụ cười trên mặt những đệ tử Quang Minh Học Cung kia đã sớm tan thành mây khói, thần sắc ngưng trọng, như lâm đại địch.

Bọn hắn trong lúc vô tình, đã mang một con quái thú đi theo bên cạnh.

"Tại sao lại không nói chuyện rồi? Mới vừa rồi ở trên đường, có phải ngươi nói toàn bộ đệ tử Xích Long Thành đáng chết?"

Vương Khung lạnh lùng, khóa chặt một vị đệ tử ở bên trong.

Trong mắt vị đệ tử kia lóe lên một vệt hung ác, đao quang bắn tung toé, giống như nước hồ hắt vẫy, bao phủ đầu hắn.

Ông! Cánh tay của Vương Khung lắc một cái, phảng phất như một thanh thương, chỉ dựa vào thân thể máu thịt, liền chấn vỡ đao quang đầy trời kia, cánh tay đâm thẳng vào, bắt cổ lấy vị đệ tử kia, xách y lên giống như gà con.

"Dạng mặt hàng như ngươi mà muốn chém hết đệ tử Xích Long Thành? Thứ không biết chết sống." Vương Khung lạnh lùng quát.

"Không! Đừng có giết ta...ta là...Đường Vương Thành..." Hai mắt vị đệ tử kia sung huyết, hai chân ra sức giãy dụa bên trong không trung, hét lớn.

"Đường Vương Thành..." Vương Khung khẽ nói.

Vị đệ tử kia thấy thế, trong nội tâm sinh ra một tia chờ mong, không có người nào có thể bỏ qua uy danh của tám đại Vương Thành trong thiên hạ.

Hưu...

Nhưng mà, sau một khắc, cánh tay của Vương Khung lắc một cái, trực tiếp ném y vào phía dưới vách núi.

"Huyết mạch Đường Vương Thành cũng không phải là chưa từng giết qua." Vương Khung thờ ơ nói.

Tuyệt thế thiên tài trong thế hệ trẻ tuổi của Đường Vương Thành lúc trước, Đường Môn Đại Thiếu cũng đều chết ở trong tay hắn, huống chi là dạng rác rến này?

Chương 513

Vương Khung hiện nay liều mạng nơi chân trời, đã sớm không kiêng kị gì, có người nào mà hắn không dám giết?

Cơ hồ chỉ thoáng qua, Vương Khung liền giết ba người, bậc thang cổ lão lại dài ra ba bậc.

Nhưng hắn cũng không có ý tứ dừng tay.

Thân hình Vương Khung lấp lóe, sau một khắc, liền xuất hiện ở trong đám người.

"Đồng loạt ra tay, giết chết kẻ này." Hoàng Hùng Chi nghiêm nghị quát.

Y không biết rõ lai lịch của Vương Khung, nhưng y không thể không thừa nhận sự cường đại cyar đối phương nằm ngoài dự đoán của y, nhưng bọn hắn người đông thế mạnh, nếu như lấy thế đè người, chưa chắc đã không thể trấn áp tên ma đầu này.

"Ngu xuẩn!" Vương Khung khẽ nói.

Hắn đứng bất động, trong lúc mê man, khí tức đáng sợ rốt cuộc cũng thức tỉnh.

Chân nguyên như sóng lớn nộ hải phóng lên tận trời, âm dương biến hóa, long hổ giao thái, trong lúc mơ hồ, dị tượng cổ lão bỗng nhiên dâng lên, như đại hải vô ngân, nhật nguyệt cộng sinh.

Ầm ầm! Ở dưới sự áp bách của cỗ khí tức này, những đệ tử Quang Minh Học Cung kia, còn có đệ tử Hắc Ám Giáo Hội phảng phất như nghênh đón tận thế, thân thể bọn hắn rung động, Hỏa Chủng trong cơ thể giống như gặp phải đại khủng bố, chân nguyên co lại ở trong cơ thể, liền ngay cả năng lực cũng đều không thể thi triển, thân thể càng là không ngăn được trở nên run rẩy.

"Sao lại thế...làm sao lại mạnh mẽ như thế? Hắn...hắn còn là người sao?"

"Hắn đến cùng...là ai?"

"Ta...ta vậy mà muốn là địch cùng với dạng tồn tại này?"

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy vô lực cùng với tuyệt vọng.

Hoàng Hùng Chi mặt xám như tro, cho tới bây giờ, y mới phát hiện ra chính mình là ngu xuẩn cỡ nào, dạng cao thủ cấp bậc này cùng với y đã sớm không cùng một đẳng cấp.

Chuyện này so với sâu kiến vọng tưởng tru sát cự long, là buồn cười ngu xuẩn bao nhiêu?

"Vẻn vẹn chỉ là khí tức áp bách liền khiến cho ta không có sức phản kháng?" Thiếu nữ áo đen lộ ra vẻ mặt không thể tin tưởng, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Tuổi như vậy, dạng tu vi này, phóng nhãn đương thời, bên trong cùng thế hệ, nàng chưa từng nghe thấy.

"Không chịu nổi một kích!" Vương Khung lạnh lùng nói.

Chân nguyên quanh người của hắn gào thét, nghiền ép từng vị đệ tử Quang Minh Học Cung, ném vào vực thẳm vạn trượng.

Bậc thang cổ lão không ngừng sinh trưởng.

"Sắp rồi...Đại Hoang Hung Thần..." Vương Khung nhìn, không khỏi chờ mong.

Những bậc thang này nối tới không gian đặc thù, hắn đã mơ hồ cảm giác được không gian dao động.

"Từ lúc dư nghiệt Xích Long Thành đền tội đến nay, đã rất lâu chưa từng xuất hiện cuồng đồ như vậy!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ trên bầu trời.

Vương Khung ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy một vị thanh niên lăng không đứng ngạo nghễ, chỗ trán của gã có một vết kiếm nhàn nhạt, đôi cánh màu vàng phấp phới phía sau, cuốn lên cương phong phần phật, nâng gã ở giữa không trung.

"Chu sư huynh!" Hoàng Hùng Chi đã sắp đái ra quần, lúc này trông thấy Chu Kiếm Vũ liền giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, nước mắt cũng đều sắp chảy ra.

Chu Kiếm Vũ là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, nhận sự tài bồi của Quang Minh Điện, thậm chí liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng đều ưu ái có thừa đối với gã, ầm thầm nâng đỡ, đôi cánh Huyễn Diễm Kim Vũ ở phía sau gã này chính là được Tam Hoàng Tử ban tặng.

"Ngươi...ngươi chết chắc rồi!" Hoàng Hùng Chi tâm thần đại định, không khỏi ưỡn thẳng sống lưng nói.

"Cao thủ! ?"

Vương Khung ngẩng đầu, nhìn lên thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng trên bầu trời kia, khí tức đáng sợ dập dờn tầng tầng, chấn động núi non.

Trong cơ thể nam nhân này có dao động không giống bình thường, Hỏa Chủng của gã không giống như bình thường, kiếm ý mơ hồ bộc phát, phóng lên tận trời.

Mấu chốt nhất là, đôi cánh chim màu vàng phía sau gã kia uẩn tàng hung uy, khiến cho gã chưa đạp vào cảnh giới Dung Khí cũng có thể ngự không phi hành.

Loại bảo vật này quá hi hữu, Vương Khung trước đây cũng đã từng mộng tưởng mấy lần.

Chỉ tiếc là bảo vật loại phi hành không phải là có tiền liền có thể mua được.

"Chu Kiếm Vũ! ?" Thiếu nữ áo đen không nhịn được động dung, sâu trong con ngươi hiện ra một vệt kiêng dè.

Nàng quá quen thuộc với cái tên này, trong một năm gần đây, thanh danh vang dội, thiên tư cao tuyệt, truyền khắp thiên hạ.

Không biết rõ có bao nhiêu cao thủ Hắc Ám Giáo Hội các nàng chết ở trong tay nam nhân này, gã quật khởi giống như sao chổi xẹt qua bầu trời, chói mắt không thể ngăn cả, liền ngay cả Tam Hoàng Tử đương triều cũng đều lôi kéo gã.

Lúc trước nàng thu hoạch được cơ duyên Đại Hoang Hung Thần, nhưng không ngờ được lại gặp phải Chu Kiếm Vũ, sau cùng chỉ vẻn vẹn mười chiêu, liền bị đối phương bắt sống, thực lực của đối phương mạnh chừng

nào, liền có thể thấy được chút ít.

"Thật khó!" Trong lòng Thiếu nữ áo đen giật thót một cái.

Nguyên bản Vương Khung đột nhiên giết ra khiến cho nàng nhìn thấy một tia hi vọng chạy trốn.

Nhưng bây giờ Chu Kiếm Vũ lại trở về.

Ở trong mắt nàng, Vương Khung mặc dù cường đại, nhưng chỉ sợ là cũng không ngăn được phong mang của Chu Kiếm Vũ.

"Chu sư huynh, tên cuồng đồ này giết người của chúng ta...giết hắn..." Hoàng Hùng Chi nghiêm nghị quát.

Ầm ầm! Trên bầu trời, cỗ khí tức đáng sợ kia càng trở nên lăng lệ, trong lúc mê man, như là một thanh Linh Kiếm hàng lâm đại địa, hung hăng áp về hướng Vương Khung.

Cương phong nổ vang, càn quét như nước thủy triều, trên mặt đất xuất hiện đạo đạo vết nứt, vách núi cũng đều chấn động theo.

Đám người kinh dị, sợ hãi lui về phía sau.

Lực lượng của cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín là khó có thể tưởng tượng, Chu Kiếm Vũ càng là nhân tài kiệt xuất ở bên trong, không có nói nhảm dư thừa, vị tuyệt thế thiên tài này, vừa đến chính là lớn tiếng doạ người, lấy thế đè người.

Chương 514

Phanh! Chân nguyên quanh người Vương Khung khuấy động, như sóng biển giận dữ, đè ép tới.

Hai cỗ lực lượng va chạm ở bên trong không trung, dư ba xung kích xé rách đại địa, đá lớn lăn lộn, rơi xuống vách núi.

Cùng lúc đó, hai thân ảnh bay ra, va chạm vào nhau.

"Tốt lắm! Không ngờ được, ở chỗ hoang dã thế này, lại có thể gặp gỡ cao thủ như ngươi." Con mắt của Chu Kiếm Vũ bỗng nhiên sáng lên, cánh chim màu vàng sau lưng vỗ mạnh.

"Nói nhảm!" Vương Khung đưa tay liền là một quyền, quyền phong gào thét mà tới, dạng lực lượng cấp bậc này đủ để trực tiếp đánh nổ cao thủ như Hoàng Hùng Chi.

Ánh mắt của Chu Kiếm Vũ hơi trầm xuống, cảm thấy một tia áp lực, cánh chim màu vàng sau lưng dựng thẳng.

Từng sợi lông chim màu vàng giống như lân giáp, bảo hộ ở trước người.

Phanh! Hoa lửa bắn tung toé.

Quyền phong của Vương Khung rơi ở phía trên, vậy mà không thể tổn thương mảy may, ngược lại là bị một cỗ phản lực đẩy lui ra.

"Pháp bảo tốt." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, trong lòng nóng lên.

"Chết đi cho ta!" Đột nhiên, Chu Kiếm Vũ hét dài một tiếng, đôi cánh chim màu vàng giương ra, dài khoảng chừng hơn ba mét, lông chim phía trên cánh chim màu vàng giống như phi đao bắn ra, lít nha lít nhít, phảng phất như cuồng phong mưa rào.

Ông! Thân hình Vương Khung lấp lóe, cấp tốc tránh né.

Lông chim màu vàng có lực phá hoại kinh người, những nơi đi qua, địa hình đều bị xuyên thủng sụp đổ.

Mấu chốt nhất là, cánh chim màu vàng quá mức dày đặc, mỗi lần bắn

phá đều có hơn nghìn chiếc lông chim.

Bất kể là lực công kích, hay là mật độ công kích đều đáng sợ khó có thể tưởng tượng, tốc độ nhân loại lại nhanh hơn, cũng khó có thể tránh né toàn bộ.

"Chu sư huynh quá cường đại, lại có thể khống chế loại bảo vật này."

"Nghe nói cánh Kiếm Huyễn Diễm Kim Vũ này là do Thần Tượng Cung Quang Minh Điện chế tạo, cực kỳ hi hữu, là do Tam Hoàng Tử cầu đến."

"Loại bảo vật này cực kỳ tiêu hao chân nguyên, cần ý chí cường đại mới có thể điều động, cũng chỉ có cao thủ như Chu sư huynh mới có thể sử dụng."

Đệ tử Quang Minh Học Cung rất phấn khích.

Bên trong bọn hắn, có một ít người đã sớm nghe nói về uy năng của cánh Huyễn Diễm Kim Vũ, chỉ là chưa từng nhìn thấy.

Theo lời đồn, Chu Kiếm Vũ trợ giúp Tam Hoàng Tử truy sát dư nghiệt Xích Long Thành, lập nên đại công, mới có thể đạt được món bảo vật này.

Kể từ đó, gã một bước lên trời, không biết có bao nhiêu cao thủ chết ở dưới đôi cánh chim màu vàng này.

"Ngươi chạy được sao? Người Quang Minh Học Cung cũng đều dám giết? Xích Long Thành quả nhiên là một nơi không lành." Chu Kiếm Vũ cười lạnh nói.

"Ngươi dám nói bừa! ?" Thần sắc của Vương Khung trở nên băng lãnh, thân hình lấp lóe, vô số chiếc lông chim gào thét mà qua từ bên cạnh hắn.

"Xem ra ngươi cũng là dư nghiệt Xích Long Thành, bắt giữ ngươi, lại sẽ là một phần công lao." Chu Kiếm Vũ nhìn phản ứng của Vương Khung, đoán ra được bảy tám phần.

Từ sau khi Xích Long Thành sinh ra ma đầu như thế, tất cả môn nhân đệ tử đều lọt vào thẩm tra, nếu không phục liền sẽ bị bắt.

Đã qua một năm, không biết bao nhiêu đệ tử Xích Long Thành chết ở trong tay Chu Kiếm Vũ.

"Xem ra ngươi đã giết không ít người!" Vương Khung lạnh lùng nói.

"Một số tạp ngư kia chết cũng đã chết, ta cũng không nhớ ra được." Chu Kiếm Vũ cười lạnh nói: "Chỉ có kẻ gọi là Hoắc Thanh Minh kia là có một chút ấn tượng, đó là một con cá lớn..."

Chu Kiếm Vũ liếm liếm khóe miệng, xương ngực của y vậy mà là một kiện yêu vật, vô cùng trân quý, bị ta luyện thành bảo bối.

Nói xong, Chu Kiếm Vũ lắc lắc phụ kiện quanh eo, đó là một chiếc nhẫn vòng ngọc trắng sáng, thời thời khắc khắc đều đang hấp thu linh khí.

"Ngươi muốn chết!"

Vương Khung sát cơ đại thịnh, từ phía trên chiếc vòng kia quả nhiên cảm nhận được khí tức của Hoắc Thanh Minh.

Ầm ầm! Nộ hỏa cuồng bạo rốt cuộc khó mà ức chế, trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức kinh thiên bạo phát ra, đại địa kinh hãi, vách núi run động.

Một cây gậy to lớn đập tới, hư ảnh lượn quanh, như cột chống trời.

Lực lượng khủng bố trực tiếp đánh bay vô số lông chim màu vàng.

"Đây...đây là...Huyền Binh! ?" Chu Kiếm Vũ bỗng nhiên co con ngươi lại, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Huyền Binh, chính là tồn tại siêu việt bảo khí đỉnh phong, luận phẩm chất, luận uy năng đều vượt xa cánh Huyễn Diễm Kim Vũ của gã.

Loại binh khí cấp bậc này liền ngay cả cảnh giới Dung Khí cũng đều phải kiêng kị đôi chút.

Nhưng Huyền Binh uẩn tàng hung uy, rất khó khống chế, mỗi lần công kích đều phải tiêu hao một lượng lớn chân nguyên, coi như là gã cũng đều không thể thôi động.

Chu Kiếm Vũ nằm mơ cũng không ngờ được, tại nơi hoang dã, ở trên người của vị cao thủ đột nhiên xuất hiện này, lại có cất giấu một kiện Huyền Binh.

Phanh! Vương Khung vung vẩy Chấn Thiên Bổng, trực tiếp đập tới.

Chấn Thiên Bổng chấn động, tần suất đáng sợ tạo ra đạo đạo gợn sóng, ma sát cùng với không khí bắn ra hoa lửa tung toé.

Một gậy rơi xuống, cánh chim màu vàng bay tán loạn, đôi cánh dài hơn

ba mét bị nện đến ảm đạm vô quang, đạo đạo vết nứt hiển hiện.

Chu Kiếm Vũ đại chấn tâm thần, một ngụm máu tươi phọt ra, cả người bay ngang ra ngoài.

Gã lộ ra vẻ mặt sợ hãi, vừa muốn đứng dậy, một bàn chân to rơi xuống, trực tiếp đạp vào đầu của gã, vùi vào trong hố sâu.

"Đồ chó chết, chỉ bằng vào ngươi cũng dám vọng luận Xích Long Thành! ?"

Vương Khung thuộc về tồn tại khác loại, hắn đã từng tu luyện Trúc Cơ Pháp "Cửu Chuyển Hỏa Đan Công", lĩnh hội lộ tuyến thần bí của Hỏa Chủng màu đen, hấp thu lực lượng của Thiên Vương Pháp Thần Thai, hấp thu lực lượng cấm kỵ trong miếng sắt số 73, càng là được Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng rèn luyện nhục thân.

Chương 515

Một đường đi tới, chân nguyên của hắn cơ hồ là nhiều hơn gấp trăm lần cao thủ cùng cảnh giới, nhục thân siêu phàm, càng là có thể so với binh khí, cho dù là Huyền Binh cũng có thể khống chế.

Lúc này Chấn Thiên Bổng trong tay phóng xuất ra hung uy thao thiên, rất dễ dàng liền phá vỡ cánh Huyễn Diễm Kim Vũ, xé rách chân nguyên bàng bạc của Chu Kiếm Vũ, đánh đối phương như là chó chết, giẫm ở trên mặt đất.

"Ngươi...ngươi dám..." Chu Kiếm Vũ vừa kinh vừa sợ, nghiêm nghị quát.

"Có gì không dám?" Vương Khung nhấc chân chính là một đạp, bỗng nhiên rơi xuống.

Một đạp này mạnh như sao chổi đụng vào đại địa, lôi điện đánh vào trong sống, chỉ nghe thấy tiếng tạch tạch không dứt bên tai.

Chu Kiếm Vũ hét thảm một tiếng, xương ngực vỡ nát, toàn bộ lồng ngực đều hõm vào.

Lực lượng đáng sợ xé rách máu thịt của gã, máu tươi vung vãi.

Vị tuyệt thế thiên tài Quang Minh Học Cung này, người mới nổi được mọi người chú ý trong gần một năm qua, lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Trước đầy đều là gã thi triển thủ đoạn tàn khốc, tra tấn đối phương đủ kiểu, nhấm nháp tư vị cao cao tại thượng, khống chế sinh tử của người khác kia.

Nhưng hôm nay, tạo hóa trêu ngươi, hết thảy đều đảo ngược.

Ở trước mặt Vương Khung, gã giống như cá chậu chim lồng, heo trong lồng, dê chờ giết thịt...ngay cả sinh tử cũng không thể nắm giữ, thậm chí còn bị chà đạp lăng nhục ở trước mắt bao người.

Rớt xuống từ trên trời, trong quá khứ gã cao cao tại thượng, mà hôm nay lại như chó chết.

Dạng chênh lệch cực lớn này như là tâm ma xé nát tâm thần của Chu Kiếm Vũ.

Gã phẫn hận muốn điên, hai mắt đỏ bừng, chân nguyên trong cơ thể phồng lên, muốn xông phá trói buộc.

"Thứ không biết chết sống." Vương Khung nhấc chân liền là một đạp, trực tiếp đá vào trên bụng của Chu Kiếm Vũ, Chu Kiếm Vũ giống như đống giẻ rách bay ngang ra ngoài.

Lực lượng của một cước này nặng như núi đổ, trực tiếp xé rách máu thịt của gã, dư ba chấn động, xung kích ở phía trên Hỏa Chủng, từng vết nứt hiển hiện, chân nguyên của gã tiêu tán, không thể tụ hợp.

"Ngươi...ngươi rốt cuộc là ai?" Chu Kiếm Vũ nghiêm nghị quát.

Lúc này, gã đã thật sự sợ.

Thân làm tuyệt thế thiên tài của Quang Minh Học Cung, gã biết rõ, trên đời này, cao thủ cùng thế hệ có thể dễ dàng áp đảo gã như vậy, tuyệt đối có lai lịch lớn.

Mấu chốt nhất là, đối phương vậy mà không hề cố kỵ thân phận của gã, sát phạt vô tình, dám hạ tử thủ.

Đảm phách như thế, nếu như nói không có chỗ ỷ vào, quỷ cũng sẽ không tin tưởng.

Nghĩ tới đây, Chu Kiếm Vũ liền hoảng hốt.

"Nói nhảm...lão tử còn phải nói cho ngươi biết?" Trong mắt Vương Khung lấp lóe hàn mang.

Ầm ầm! Chấn Thiên Bổng bỗng nhiên rơi xuống, sóng chấn động đánh thẳng tới, trực tiếp đánh Chu Kiếm Vũ thành thịt vụn, máu bắn tung toé, chết đến không thể chết lại.

"Mau...mau đào mạng..."

Tròng mắt của Hoàng Hùng Chi suýt nữa rơi ra, thanh âm run rẩy tràn ngập sợ hãi.

Đó chính là Chu Kiếm Vũ, cao thủ mà Tam Hoàng Tử mời chào, tuyệt thế thiên tài của Quang Minh Học Cung. Trong một năm qua, thanh danh

vang dội, thiên hạ đều biết, thế mà cứ như vậy chết ở bên trong hoang dã, trong lúc thoáng qua, diệt như mây khói, ngay cả cặn bã cũng đều không còn sót lại.

Vào giờ phút này, Hoàng Hùng Chi rốt cuộc cũng biết người mà bọn hắn đối mặt là tồn tại cỡ nào.

Đó là một vị ma vương, loại cường đại kia chính là tưởng tượng cũng đều không thể với tới, đối mặt với dạng tồn tại này, ngoại trừ đào mệnh, căn bản là không có con đường thứ hai có thể chọn.

Sau khi nghe Hoàng Hùng Chi hét lớn một tiếng, đám đệ tử Quang Minh Học Cung như chim sợ cành cong, chạy trốn về phía các phương hướng khác nhau.

Bọn hắn biết rõ, chỉ cần chậm hơn một bước, Chu Kiếm Vũ chính là kết cục.

"Ai cũng không đi được." Vương Khung rống to một tiếng, vang vọng núi rừng.

Đột nhiên, toàn bộ linh khí trong thiên địa tụ về hướng thân thể của hắn.

Hai con mắt của hắn phảng phất như thần linh, nở rộ tinh mang.

Mặt ngoài thân thể giống như đại địa nứt vỡ, đạo đạo vết nứt cuồng bạo khủng bố, lưu quang màu vàng giống như dung nham trôi nổi, phát tán ra khí tức đáng sợ.

Trong khoảnh khắc, đại địa chấn động, dao động hủy diệt không ngừng truyền ra từ trong cơ thể của Vương Khung.

"Đây...đây là năng lực gì?" Đôi mắt đẹp của thiếu nữ áo đen rung động, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ầm ầm! Đột nhiên, ánh sáng chói mắt phóng lên tận trời, lực lượng hủy diệt dùng Vương Khung làm trung tâm khuếch tán ra, thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Nhìn từ phía xa, một đóa mây hình nấm chậm rãi bốc lên, vô cùng loá mắt trên bầu trời Thập Vạn Đại Sơn, cuốn lên cương phong, phần phật như Cuồng Long, thổi tung vách núi.

Yêu thú trốn ở trong núi điên cuồng chạy trốn, rời xa căn nguyên nguy hiểm.

Một hồi lâu qua đi, bụi mù tán đi.

Vương Khung đi ra từ bên trong phế tích loạn thạch, thân thể nứt vỡ của hắn dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khép lại.

Nguyên Sinh Khí hiện nay đã có thể hoàn toàn ứng phó với tác dụng phụ Long Tượng Bạo mang đến.

"Quang Minh Học Cung...chúng ta cuối cùng vẫn là sẽ gặp lại." Vương Khung nhìn từng cỗ thân thể tàn phế, thì thào tự nói.

Duyên phận của hắn cùng với Quang Minh Học Cung thực sự quá sâu, mới trở về từ Phế Thổ vậy mà liền gặp gỡ đệ tử đồng môn ngày xưa, đồng thời còn quyết chiến, thắng bại luận sinh tử.

Vương Khung biết rõ, một ngày nào đó, hắn sẽ lại trở về, lại một lần nữa đối mặt với Quang Minh Học Cung, đối mặt với những khuôn mặt quen thuộc trước đây.

Ông! Bậc thang cổ lão không ngừng diễn sinh, đột nhiên, dao động không gian giống như gợn nước tản ra, một lỗ hổng xuất hiện ở cuối bậc thang trên bờ vách đá.

Chương 516

"Trước tiên lấy thần hình Đại Hoang Hung Thần rồi lại nói."

Vương Khung vừa muốn đi vào, viên thịt trắng trên bờ vai đột nhiên tỉnh dậy, phát ra âm thanh chói tai.

"Ừm?" Vương Khung quay đầu lại nhìn, trên đá xanh, một màng ánh sáng màu bạc cực lớn vỡ vụn như vỏ trứng, không ngừng tróc ra, lộ ra thiếu nữ áo đen núp ở bên trong.

Ở phía dưới lực lượng Long Tượng Bạo, nàng vậy mà không chết! ?

"Năng lực của ngươi rất đặc biệt." Vương Khung hờ hững nhìn thoáng qua, thản nhiên nói.

Ánh mắt của thiếu nữ áo đen lấp lóe, có một chút e ngại.

Thân là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, nàng có chiến trận nào mà chưa từng gặp qua, có thiên tài nào mà chưa từng giết qua?

Nhưng sau khi nhìn thấy hung uy của Vương Khung, nàng đã triệt để thu hồi ngạo khí cùng với một chút thông minh kia.

Nàng biết rõ, ở trước mặt nam nhân này, bất kỳ tính toán gì cũng không có tác dụng, sẽ chỉ làm cho chính mình chết càng nhanh.

"Đừng có giết ta, ta hữu dụng đối với ngươi." Thiếu nữ áo đen lập tức cho thấy giá trị của mình.

"Ngươi có thể có ích lợi gì đối với ta?" Vương Khung từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói.

"Muốn lấy được Đại Hoang Hung Thần, đây chỉ là tầng cấm chế thứ nhất, ta chưa nói cho bọn hắn biết toàn bộ tình hình cụ thể." Thiếu nữ áo đen trực tiếp nói thẳng.

Nói chuyện cùng với dạng cao thủ như Vương Khung, liền cần phải đơn giản và rõ ràng, bằng không nếu hơi khoe khoang, liền sẽ có khả năng làm cho đối phương mất đi kiên nhẫn, kết quả cuối cùng chỉ là chính mình đầu một nơi thân một nẻo.

"Ngươi rất thông minh." Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp thở, nhịp tim và thậm chí cả tốc độ máu lưu thông của thiếu nữ áo đen.

Tất cả những thứ này đều chứng tỏ đối phương không có nói láo.

"Ta tạm thời bảo trụ cái mạng nhỏ của ngươi, nếu như ta có thể thu được thần hình Đại Hoang Hung Thần, ngươi liền có thể sống."

Vương Khung trực tiếp đi về hướng vách núi.

Thiếu nữ áo đen rất muốn hỏi một câu, đó có phải là thật hay không.

Nhưng lời đến khóe miệng, nàng lại nuốt xuống, ở trước mặt dạng cường giả đáng sợ này, bất kỳ lời nói gì cũng đều là dư thừa, sẽ rất có thể lấy đi mệnh của mình, nàng chỉ có thể tin tưởng vào vận khí.

Nghĩ tới đây, thiếu nữ áo đen liền đi theo.

...

Tại chỗ sâu Thập Vạn Đại Sơn, bên trong một tòa miếu thờ cổ xưa vứt bỏ.

Đạo đạo kiếm quang tụ hợp từ bốn phương tám hướng, hóa thành một thân ảnh, đó đương nhiên là Chu Kiếm Vũ.

"Vậy mà phế bỏ một đạo kiếm quang bản mệnh của ta! ?" Chu Kiếm Vũ lộ ra sắc mặt trắng bệch, nghiêm túc nói.

"Người kia không đơn giản, có thể phá mất 'Mệnh Kiếm' của ngươi, tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ trong cổ miếu.

"Đội Chấp Pháp Quang Minh chúng ta đã thật lâu không có gặp phải đối thủ."

Một giọng nói khác chậm rãi vang vọng.

Bên trong miếu thờ cổ lão vứt bỏ, một luồng hào quang nhỏ yếu bay ra.

Luồng hào quang kia càng lúc càng sáng, đến cuối cùng trở nên vô cùng chói mắt, phảng phất như mặt trời, cùng lúc đó, một đạo nhân ảnh đi ra từ bên trong, khí tức mênh mông hùng hồn, vượt xa Chu Kiếm Vũ.

"Người kia không chỉ thân mang Huyền Binh, còn thức tỉnh năng lực cấp Huyền, loại tư chất này ở bên trong Quang Minh Học Cung cũng đều

được xem là loại xuất chúng." Thương Xích Huyền bước ra một bước, quang mang quanh người bỗng nhiên tiêu tán, phản phác quy chân, hóa thành hư không.

Chu Kiếm Vũ nhìn y một cái, thần sắc càng trở nên ngưng trọng.

Có thể được Thương Xích Huyền tán thưởng như vậy, đủ để chứng minh hết thảy, được tính là cường địch.

"Nhưng cũng chỉ thế mà thôi."

Bên trong miếu thờ cổ lão, lại có một đạo thân ảnh đi ra, quanh người y dập dờn gợn sóng, từng lớp sóng trào dâng, tản ra không dứt.

"Đội Chấp Pháp Quang Minh chúng ta không phải là thiên tài bình thường, tất cả các thành viên đều đã từng được Thiên Nhất Thần Lô rèn luyện, mỗi người đều đã dùng qua Nhân Nguyên Đại Đan, tu luyện cổ pháp, lĩnh hội con đường năng lực tiến hoá, luận thực lực, không phải là phàm tục có thể so sánh." Đường Phi Ngư thờ ơ nói.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, bên trong Quang Minh Học Cung thành lập một tổ chức mới, được đặt tên là Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Thành viên chiêu mộ nhất định phải là thiên tài trong thiên tài, cho dù là đệ tử ba đại viện cũng phải trải qua nhiều lần tuyển chọn, về sau còn phải trải qua thất đại khảo hạch mới có thể trở thành đội viên dự bị.

Thất đại khảo hạch, mỗi một cửa ải đều vô cùng gian nguy, đối với thực lực, thiên phú, ý chí, khí vận cũng đều có yêu cầu nghiêm khắc, tỉ lệ tử vong cực cao.

Sau khi trở thành đội viên dự bị, liền có thể thu hoạch được lợi ích cực kỳ lớn, tiến vào Quang Minh Điện, tiếp nhận Thiên Nhất Thần Lô rèn luyện.

Thiên Nhất Thần Lô là chí bảo Hoắc Pháp Vương để lại, có thể đề thăng phẩm chất Hỏa Chủng, đề thăng lực lượng của năng lực đến lớn nhất, thức tỉnh lần thứ hai.

Ngoài ra, mỗi một vị thành viên còn có thể thu hoạch được một viên Nhân Nguyên Đại Đan.

Loại đan dược này là Trúc Cơ bí truyền của Quang Minh Điện, có thể rèn luyện máu thịt, dịch kinh tẩy tủy, triệt để thoát thai hoán cốt.

Vì vậy, toàn bộ thành viên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh, mỗi một người đều là khí vận thao thiên, thực lực kinh người, có thể trấn áp hết thảy đệ tử Quang Minh Học Cung.

Đây cũng là để phòng một lần nữa xuất hiện hung đồ giống như Vương Khung.

Cho nên cho dù là đối mặt với cao thủ đáng sợ như Vương Khung, Chu Kiếm Vũ cũng có thể đào thoát, giữ lại một cái mạng.

Năng lực của gã là khác loại bên trong phái siêu năng, được đặt tên là "Mệnh Kiếm", là kiếm quang bản mệnh ngưng tụ ở trong cơ thể.

Chương 517

Theo việc kiếm quang bản mệnh trưởng thành, thực lực của Chu Kiếm Vũ cũng liền sẽ càng mạnh.

Từ khi gã tu luyện đến khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, cũng chỉ miễn cưỡng ngưng luyện ra ba đạo kiếm quang bản mệnh.

Ba đạo kiếm quang bản mệnh này, gã có thể tuỳ ý dùng ý niệm khống chế, uy lực cực lớn.

Mỗi một đạo kiếm quang đều có thể hóa thành phân thân của gã, lực lượng mặc dù không bằng trạng thái toàn thịnh, nhưng vào mấu chốt thời khắc, kiếm quang bản mệnh có thể chết thay gã.

Lần đại chiến này, Chu Kiếm Vũ chính là hi sinh một đạo kiếm quang bản mệnh, mới có thể đào thoát.

"Lúc trước vây sát Hoắc Thanh Minh cũng đều chưa từng khiến ta hao tổn..." Chu Kiếm Vũ cắn răng nói.

Hoắc Thanh Minh là đệ nhất cao thủ Xích Long Thành ngày xưa, có không ít quan hệ cùng với hung đồ trong truyền thuyết chuyện kia.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Hoắc Thanh Minh đạt được cơ duyên, thực lực tăng nhiều.

Cho dù là Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng phải phí một phen tay chân, mới có thể dồn y vào tuyệt lộ, đối mặt với dạng nhân vật khó chơi như vậy, Chu Kiếm Vũ cũng đều chưa từng ăn thiệt thòi.

Gã không ngờ được ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn này lại sẽ gặp phải cao thủ đáng sợ như thế.

"Không sao, không có ai có thể trốn thoát khỏi bàn tay của Đội Chấp Pháp Quang Minh chúng ta." Thương Xích Huyền hờ hững nói: "Đại Hoang Hung Thần...há lại có thể dễ dàng đạt được như vậy? Ma nữ Hắc Ám Giáo Hội cho rằng giấu diếm chân tướng, liền có thể tính toán được mấy người chúng ta? Thật là buồn cười?"

"Để cho người kia đi dò đường thay chúng ta, thuận tiện thăm dò thực

lực của hắn."

"Ngươi biết rõ ẩn tình?" Trong lòng Chu Kiếm Vũ khẽ động, hỏi.

Ở bên trong ba người bọn hắn, Đường Phi Ngư là đệ tử Đường Vương Thành, từ nhỏ liền tu hành ở bên ngoài, thiên tư cao tuyệt, so với Đường Môn Đại Thiếu lúc trước không chỉ cao hơn một bậc.

Về phần Thương Xích Huyền thì thần bí nhất.

Chu Kiếm Vũ chỉ biết, người này nguyên bản chính là đệ tử Quang Minh Điện, nghi ngờ đến từ Đông Thần Cung.

"Đại Hoang Hung Thần, nguyên bản là thần hình bí tàng của Tần thị hoàng tộc."

"Theo cổ tịch ghi chép, trước kia trong hoàng tộc có đại cao thủ chiến đấu cùng với yêu thú tại Hoang Sơn, dùng thần hình phong cấm, lưu lại bí địa."

"Cao thủ hoàng tộc! ?" Khuôn mặt của Chu Kiếm Vũ có một chút động.

Gã rốt cuộc ũng biết, đạo ấn ký thần hình này là tới như thế nào.

"Phía dưới kia cất giấu đại hung hiểm?" Trong lòng Chu Kiếm Vũ khẽ động, có thể bị cao thủ hoàng tộc phong ấn, chỉ sợ cũng không phải là yêu thú phổ thông gì.

Đã nhiều năm như vậy, chết hay không cũng đều chưa nhất định.

"Đi thôi!" Ánh mắt của Thương Xích Huyền lấp lóe, khống chế hết thảy nói: "Bất kể là Đại Hoang Hung Thần, hay là mệnh của tên tiểu tử kia, đều là của chúng ta."

Nói xong, y bước ra một bước, như quang minh tung hoành, tiêu thất ở bên trong hoang dã mênh mông.

Đường Phi Ngư cùng với Chu Kiếm Vũ nhìn nhau, cũng đi theo.

...

Hang động cổ lão như là mê cung, mái vòm cao ngất, bóng tối thăm thẳm, sông ngầm nơi xa chảy xiết, sóng lớn va chạm, thanh âm nghẹn ngào vang vọng trong hang vắng.

Đốm đốm huỳnh quang lấp lóe, dường như bạch quang trong xương cốt

bốc cháy, mang đến một tia sáng.

"Nơi đây đã từng phát sinh đại chiến." Vương Khung nhìn lướt qua.

Trong động có thi thể khắp nơi, một số trong số đó giống như những ngọn đồi nhỏ, cực kỳ tương tự so với mộ huyệt đại yêu Long Tượng hắn từng thấy lúc trước.

"Ngươi đoán không sai!" Thiếu nữ áo đen Lưu Nguyệt Nhi nói.

Lúc này, ở trước mặt Vương Khung, nàng không dám có mảy may giấu diếm, ngoại trừ thân phận của nàng, coi như là sự tình có liên quan tới Hắc Ám Giáo Hội, chỉ cần Vương Khung hỏi thăm, nàng cũng sẽ trả lời.

"Trước kia, Tần thị hoàng tộc có cao thủ xâm nhập vào Thập Vạn Đại Sơn, tìm kiếm một loại bảo vật, đi nhầm vào sào huyệt của một yêu thú cường đại, đại chiến với nó, cuối cùng dùng thần hình Đại Hoang Hung Thần phong ấn nó."

"Ngươi đang nói nơi này vốn là sào huyệt của đầu yêu thú kia?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Lưu Nguyệt Nhi khẽ gật đầu: "Đầu yêu thú kia có lai lịch không nhỏ, đã đạp vào danh sách Chân Vương."

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Danh sách Chân Vương, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe được, ở bên trong tư liệu tình báo của cứ điểm Xích Hỗn Nham Phế Thổ liền có ghi chép.

Đó là một tồn tại đáng sợ đã thực sự kế thừa huyết mạch cổ xưa của nền văn minh yêu thú cổ đại, ở bên trong rất nhiều yêu thú, danh sách Chân Vương mới là cường giả chí cao sừng sững trên đỉnh chuỗi thực vật.

Lực lượng thần bí ẩn tàng bên trong huyết mạch, khiến cho loại tồn tại này nắm giữ khả năng tiến hóa vô hạn.

Từ xa xưa đến nay, nổi sợ hãi chân chính của nhân loại chính là yêu thú đạp vào danh sách Chân Vương.

Đối với nhân loại mà nói, đó mới thực sự là yêu thú.

Cho dù nắm giữ Hỏa Chủng, nhưng đối mặt với danh sách Chân

Vương, ưu thế của nhân loại không còn sót lại chút gì.

Tuy nhiên ở bên trong yêu thú, tồn tại có thể đạp vào danh sách Chân Vương có thể nói là phượng mao lân giác, còn thấp hơn so với xác suất nhân loại thức tỉnh Hỏa Chủng, nhưng cho dù chỉ xuất hiện một đầu, nó tất nhiên sẽ trở thành vương của khu vực kia, thống soái tất cả yêu thú ở bên trong lãnh thổ.

Yêu thú mà vương nắm giữ như là một thể, đó mới là bắt đầu của ác mộng.

"Ngươi đang nói...ở phía dưới này rất có khả năng trấn áp một đầu Chân Vương?" Vương Khung khàn giọng nói.

Thu thu thu!

Đúng lúc này, viên thịt trắng trên đầu vai Vương Khung đột nhiên kêu lên.

Viên thịt trắng nằm ở trên vai Vương Khung, đột nhiên đứng dậy, thân thể dập dờn như sóng nước, phát ra tiếng khẽ kêu.

Chương 518

Lưu Nguyệt Nhi giật nảy cả mình, nàng ngay từ đầu cũng không có chú ý tới thứ đồ chơi này, còn tưởng rằng là khăn choàng của Vương Khung, ai biết vậy mà là một sinh vật sống.

Ở bên trong hang động cổ xưa này, âm thanh của viên thịt trắng tỏ vẻ cực kỳ chói tai.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung nhíu mày, lỗ tai có một chút nổ vang, vô thức liền muốn đưa tay bịt miệng viên thịt trắng.

Hô...

Đúng lúc này, viên thịt trắng thả người nhảy lên, nhảy vào bên trên một cỗ hài cốt dưới đất, mở miệng lớn ra, liền nuốt xương đầu của hài cốt.

Thân thể của nó phảng phất như có độ dẻo vô hạn, trực tiếp kéo to ra thành hình xương đầu.

Ngay sau đó, thân thể của viên thịt trắng bỗng nhiên chấn động, trong nháy mắt, xương đầu kia liền bị nó tiêu hóa.

Sau khi nuốt xương đầu, viên thịt trắng nhai nhai, dường như đang hưởng thụ dư vị, ngay sau đó, tiếp tục ăn như gió cuốn.

Thân thể của nó phảng phất như hang không đáy, thỏa thích thôn phệ từng cỗ hài cốt đã sớm mất đi tinh khí.

Răng rắc răng rắc...

Từng cỗ hài cốt yêu thú bị viên thịt trắng cắn nát, thôn phệ, tiêu hóa...

Vương Khung nhìn một màn này thần sắc đại biến, chỉ cảm thấy có một chút không thể tưởng tượng.

Phải biết những hài cốt yêu thú này vô cùng cứng rắn, thậm chí còn có hài cốt cảnh giới Chi Phối Giả, cho dù đã mất tinh khí, cũng có thể so với huyền tinh.

Nhưng sau khi tiến vào trong miệng tên tiểu gia hoả này, quả thực như là đậu hũ, trong nháy mắt liền bị tiêu hóa sạch sẽ.

Chuyện này quả thực có một chút khó tin.

"Nó..." Lưu Nguyệt Nhi nuốt nước bọt, bên trong đôi mắt đẹp lóe ra thần sắc kinh hãi.

Thân là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, nàng cũng đã nhìn thấy không ít yêu thú, nhưng đều không có loại yêu thú nào giống như viên thịt trắng này, luận dao động sinh mệnh, còn không bằng một con thỏ, nhưng cái miệng của nó thật sự quá đáng sợ.

Lưu Nguyệt Nhi vô thức liếc nhìn Vương Khung, trong lòng thầm nói, thật sự là dạng chủ nhân gì, liền nuôi dạng sủng vật như thế.

Chủ nhân là một yêu nghiệt, liền ngay cả sủng vật nuôi dưỡng cũng biến thái như thế.

"Nó cứ ăn như thế, có lẽ hài cốt ở nơi này đều sẽ tiến vào trong bụng của nó." Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được nói.

Hống! Đột nhiên, viên thịt trắng phát ra tiếng gào thét khác biệt so với dĩ vãng, giống như là ợ hơi, nhưng thanh âm này lại chấn động hang động cổ xưa, tất cả hài cốt yêu thú chung quanh nó đều vỡ nát.

Lúc này, đạo đạo đường vân màu vàng hiển hiện ở trên người nó, đan xen vào nhau, phác hoạ ra phù văn kỳ dị.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, ánh sáng màu trắng bạc dần dần bốc lên, tiêu tán ra từ từng bên trong từng hài cốt yêu thú.

Ánh sáng màu trắng bạc đầy trời, giống như cực quang, hiện ra đạo đạo hư ảnh yêu thú.

Những yêu thú này giống như sống lại, lân giáp sống động, cánh vỗ phấp phới, tản mát ra uy năng đáng sợ.

"Đây là cái gì?" Lưu Nguyệt Nhi hoa dung thất sắc, vô thức lui về phía sau một bước.

Mọi thứ trước mắt dường như cũng không phải là hư huyễn, dao động sinh mệnh trôi nổi trong hang động cũng không phải giả.

Những yêu thú này dường như thật sự phục sinh, chỉ là chúng nó cũng không có thực thể, tản mác như mây khói, dựa vào ánh sáng màu trắng bạc kia.

Bầy yêu sắc danh Chân Long Điện, thần hồn niết bàn Cửu U Đài.

Đại mộng nhất giác thiên thu trường, vị lai tinh không đại pháp vương!

Phạn âm mạn xướng, như tụng huyền kinh!

Tâm thần của Vương Khung khẽ động, tại vùng đan điền, Hỏa Chủng màu đen hiển hiện, chín tầng ánh lửa bùng lên mạnh mẽ, ở chỗ trung ương, hoa sen đen hiển hiện, hào quang nhấp nháy, truyền ra dao động khát vọng.

"Cơ duyên! ?" Vương Khung nhìn hư ảnh yêu thú đầy trời, tốc độ máu chảy tăng tốc, hắn biết, cơ duyên của mình đã đến.

Mặc dù không biết những hư ảnh yêu thú này có ý nghĩa như thế nào đối với Hỏa Chủng màu đen, nhưng tuyệt đối có thể khẳng định là chỗ tốt.

Hắn bước ra một bước, nhảy vào bên trong ánh sáng màu trắng bạc đầy trời kia, ngồi xếp bằng, vận chuyển lộ tuyến hành công thần bí.

Chân nguyên nổ vang, toát ra từ bên trong Hỏa Chủng màu đen, tiêu tán ở tứ chi, tụ hợp tại xương sống, hợp ở thiên linh, đi tại bát mạch, nuôi ở ngũ tạng...

Ông! Đúng lúc này, ánh lửa của Hỏa Chủng màu đen đại thịnh, chín tầng ánh lửa cơ hồ hợp nhất.

Hư ảnh yêu thú đầy trời giống như gặp phải vòng xoáy, dùng Vương Khung làm trung tâm, bắt đầu chảy ngược, mơ hồ có xu thế dung nhập vào nhục thân của hắn.

"Cửu Vu Kim Đồng Thú!"

"Bạch Giáp Linh Hổ!"

"Đại Vương Long Vũ Thú!"

"Oai Chủy Long Vương Thú!"

...

Từng hư ảnh yêu thú bị Hỏa Chủng màu đen thôn phệ luyện hóa, dung nhập toàn bộ vào bên trong hoa sen đen.

Trong khoảnh khắc, phía trên hoa sen đen vậy mà hiện ra từng văn tự cổ lão, uốn lượn vặn vẹo, lộ ra hoang cổ cùng với thần bí.

Vương Khung đại chấn tâm thần, hắn ngưng tụ tinh thần, như là một

con mắt, muốn nhìn rõ văn tự trên hoa sen đen.

Nhưng vừa nhòm ngó, liền lọt vào phản phệ cực lớn, giống như vạn kiếm xuyên tim, khiến tâm thần hắn rung động kịch liệt, huyết khí suýt nữa nổ tung.

"Đây là vật gì?"

Vương Khung kinh nghi bất định, không dám tiếp tục nhóm ngó, nhẫn nhịn hiếu kì trong nội tâm, toàn lực hấp thu luyện hóa hư ảnh yêu thú đầy trời.

Theo việc luyện hóa hư ảnh yêu thú càng nhiều, lực lượng của Vương Khung cũng liền càng mạnh.

Chân nguyên trong cơ thể của hắn cơ hồ tăng vọt.

Huyết khí cuồn cuộn, quấn quanh ở quanh người, mơ hồ có dị tượng hiển hóa, ngàn vạn sinh linh gào thét, truyền ra khí thế kinh khủng, máu thịt của hắn đang tiến hóa, hấp thu từng chút hư ảnh yêu thú.

"Hắn đang tu luyện công pháp gì?"

Ở nơi xa, Lưu Nguyệt Nhi kinh nghi bất định, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Chương 519

Nàng phát hiện ra, Vương Khung so với trong tưởng tượng của chính mình còn đáng sợ hơn, huyền công như này, du tẩu âm dương, đánh cắp hư thực, hóa dị tượng đầy trời thành lực lượng cùng với nội tình của bản thân.

Con đường tu luyện như thế này, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Trong nháy mắt, khí tức của Vương Khung biến thành không giống như nhân loại, càng thêm cường đại so với thời điểm đại chiến với Chu Kiếm Vũ.

"Tu luyện tới dạng cảnh giới này thế mà còn chưa có đạt đến cực hạn! ?" Lưu Nguyệt Nhi lộ ra thần sắc cổ quái.

Mỗi người đều có cực hạn của mình, một khi đạt đến cực hạn, trừ phi đột phá cảnh giới, nếu không thực lực sẽ không có khả năng lại có đề thăng.

Dạng cường giả cấp bậc giống như Vương Khung, ấn theo lý thuyết hẳn là đã sớm đạt đến cực hạn mới đúng.

Cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín có mạnh đến đâu, cũng không có khả năng như thế.

Lúc này, thực lực của Vương Khung lại đề thăng một lần nữa, phảng phất như không có phần cuối.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hỏa Chủng màu đen nhẹ nhàng lay động, một cái bóng mờ hiển hiện.

Đó là một đoàn hư ảnh bào thai bằng thịt được linh khí bao bọc quanh người, đại biểu cho Nguyên Sinh Khí.

Lúc này, văn tự thần bí trên hoa sen đen dần dần tiêu thất, đoá hoa sen nở rộ, thôn phệ đoàn hư ảnh bào thai bằng thịt kia.

"Nuốt mất! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy Nguyên Sinh Khí biến mất.

Hắn triệt để mất đi loại năng lực này, rốt cuộc không thể thi triển được nữa.

Ầm ầm! Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, kiếp vân nổ vang, tụ tập ở phía dưới mái vòm, đạo đạo lôi quang rủ xuống, trực tiếp đánh vào trong đan điền.

Hỏa Chủng màu đen hấp thu lực lượng lôi đình, quán chú ở bên trong hoa sen đen.

Vô số hài cốt vỡ vụn, bị Vương Khung thôn phệ.

Kinh văn cổ lão trôi nổi, không ngừng tụng niệm bên tai.

Bên trong lôi quang, hoa sen đen tràn ra, một cái ao màu trắng vàng hiển hiện.

Cái ao kia giống như nghiên mực, chỉ lớn bằng cỡ lòng bàn tay, nguyên khí bên trong dâng lên, không bàn mà hợp với tam tài, dựng dục âm dương, thôi diễn ngũ hành, cướp lại tạo hoá.

"Nguyên Khí Trì! ?"

Tâm thần của Vương Khung đại động, chỉ thấy ở phía trên ao kia có ba chữ to, giống như lôi đình khắc ấn, cổ phác thần bí.

Bên trong lôi quang, một chiếc nghiên mực màu vàng trắng chậm rãi bốc lên, khí tức màu tím nhộn nhạo giống như sôi trào, mơ hồ nhưng có dị tượng nhật nguyệt giao nhau.

"Đó là cái gì?" Lưu Nguyệt Nhi mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên trong nghiên mực thần bí kia phát ra khí tức sinh mệnh bàng bạc to lớn, quả thực như vạn yêu tụ tập, hóa thành một thể, khí thế đáng sợ khiến cho nàng cũng đều cảm thấy run rẩy.

Sinh mệnh lực nồng đậm kia, cho dù cách đó thật xa cũng có thể cảm giác được dao động vô cùng cường hãn, có thể tưởng tượng, coi như là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, một khi rơi vào trong đó, chỉ sợ cũng đều không thể tiếp nhận tinh hoa sinh mệnh nồng đậm như vậy, sẽ nổ tung ở trong giây lát.

"Nguyên Khí Trì! ?" Vương Khung ngơ ngác nhìn kiện pháp bảo đột nhiên hiển hiện này, có một chút không dám tin tưởng.

Đây đã là lần thứ hai.

Năng lực thần kỳ của Hỏa Chủng màu đen lại hiển hiện một lần nữa, vậy mà chuyển hóa năng lực trong cơ thể thành pháp bảo chân thực.

Từ hư hóa thực, cướp lại càn khôn, loại tạo hoá chi công này quả thực là không thể tưởng tượng.

"Nghịch Lân Nhận, Nguyên Khí Trì...những thứ đồ chơi này đến cùng là cái gì?"

Trong lòng Vương Khung hiện ra vô số nghi vấn.

Nguyên bản hắn cho rằng năng lực của Hỏa Chủng màu đen chính là hấp thu tinh, khí, thần của yêu thú, thức tỉnh năng lực, không ngừng dung hợp tiến hóa.

Thẳng đến khi Nghịch Lân Nhận sinh ra, Vương Khung mới phát hiện ra, năng lực của Hỏa Chủng màu đen không chỉ là như thế.

Thứ đồ chơi này có thể khiến cho năng lực hắn thức tỉnh hóa thành vật chất chân thực.

Như thể Thân Thể Giao Vương chuyển hóa thành Nghịch Lân Nhận trước đó.

Hiện nay Nguyên Sinh Khí thì chuyển hóa thành Nguyên Khí Trì.

Lực lượng của hai kiện pháp bảo này lại càng thêm cường đại thần bí.

Sau khi Vương Khung mất đi hai đại năng lực, nội tình bản thân ngược lại là trở nên càng thêm thâm hậu, lực lượng của Hỏa Chủng màu đen cũng càng trở nên cường đại.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung có một loại trực giác, đây còn chưa phải là hình thái cuối cùng của Hỏa Chủng màu đen.

Từ sau khi hư ảnh đoá hoa sen xuất hiện, Hỏa Chủng màu đen dường như đã tiến vào cảnh giới mới, năng lực càng trở nên cường đại.

"Đoá hoa sen này...sẽ không phải là một loại thần hình đó chứ! ?" Vương Khung lộ ra cổ quái, sinh ra một cái ý nghĩ đặc biệt.

Mỗi một loại thần hình đều có lực lượng không giống nhau, Viêm Binh được chế tạo theo mỗi loại thần hình cũng đều khác nhau.

Giống như Hắc Dực Đại Ma mà Hắc Kiếm Ma tu luyện, bên trong

truyền thuyết, loại thần hình này đản sinh tại chỗ màn đêm vĩnh hằng, có thể thao túng thiên tượng, che đậy quang minh, khiến cho thiên địa tiến vào màn đêm vĩnh hằng.

Do đó, Hắc Minh Ma Kiếm chế tạo theo Hắc Dực Đại Ma có thể chế tạo ra một mảnh trận vực.

Ở bên trong mảnh trận vực này, hết thảy ánh sáng đều triệt tiêu, chỉ có bóng tối, lúc đó lực lượng của Hắc Kiếm Ma là mạnh nhất.

Nhưng từ trước đến nay, thần hình đều là có truyền thừa.

Như thể thần hình Đại Hoang Hung Thần, trước kia bị cao thủ hoàng tộc Tần thị dùng để phong ấn đại yêu, từ đó về sau, nhất mạch truyền thừa này cũng liền đứt đoạn.

Hỏa Chủng tự mang thần hình?

Loại chuyện này là chưa từng nghe thấy, vượt qua lẽ thường.

Nhưng bản thân Hỏa Chủng màu đen liền đã không thể ước đoán theo lẽ thường, sự tồn tại của nó quá thần bí, năng lực cũng quá không thể tưởng tượng.

Chương 520

"Tu luyện, khẳng định có thể nắm giữ tất cả bí quyết của nó."

Vương Khung không nghĩ nhiều nữa, dù sao thì chỉ cần có thể đề thăng thực lực của mình đã rất tốt rồi.

Ầm ầm! Bên trong Nguyên Khí Trì tản ra trận trận hào quang, khí tức màu tím sôi trào, giống như Kinh Long gào thét, dao động đáng sợ chấn động thi thể yêu thú chung quanh đến vỡ nát.

Lúc này, thiên địa linh khí như là vòng xoáy, tự động vọt về hướng Nguyên Khí Trì.

Viên thịt trắng dường như cũng đã ăn no, bị Nguyên Khí Trì hấp dẫn, "tõm" một tiếng trực tiếp nhảy vào.

"Nhảy vào rồi?" Trong lòng Lưu Nguyệt Nhi hơi giật mình một chút.

Tinh hoa sinh mệnh nồng đậm như thế này, sinh linh bình thường một khi dính vào, coi như xương cốt cũng đều bị tan chảy.

Ào...

Một thân ảnh mập mạp hiện lên từ bên trong Nguyên Khí Trì, bên trong nguyên khí mông lung, viên thịt trắng nằm ở bên trên mặt ao, tuỳ tiện bơi lội, phát ra tiếng rên rỉ sảng khoái vui vẻ.

"Đây...đây rốt cuộc là thứ đồ gì?" Lưu Nguyệt Nhi khẽ nuốt nước miếng, hếch miệng nhỏ lên.

Một người một sủng vật này thực sự không thể ước đoán theo lẽ thường.

Chủ nhân cường đại đến bất khả tư nghị, sủng vật cũng biến thái không thể tưởng tượng.

"Tiểu gia hỏa, ngươi ngược lại là thật biết hưởng thụ."

Vương Khung không nhịn được đưa tay thăm dò vào trong Nguyên Khí Trì, tinh hoa sinh mệnh nồng độ cao vọt tới, như là hạt đập cao tần, thẩm thấu vào bên trong máu thịt.

Trong khoảnh khắc, toàn thân huyết dịch của hắn đều trở nên xao động,

chân nguyên trong cơ thể sôi trào.

"Bảo vật thật sự đáng sợ..." Vương Khung cau mày.

Nguyên Khí Trì so với hắn tưởng tượng còn cường đại hơn nhiều.

Món bảo vật này giống như có sinh mệnh cùng với ý thức của chính mình, tinh hoa sinh mệnh nồng đậm như này có thể đồng hóa mọi dạng tồn tại của sinh mệnh.

Nếu không phải nhục thân của Vương Khung cường đại, vừa rồi lòng bàn tay của hắn sẽ tan chảy, chuyển hóa thành tinh hoa sinh mệnh, trở thành một bộ phận của Nguyên Khí Trì.

"Nhìn như sinh cơ vô hạn, lại uẩn tàng lực lượng hủy diệt, sinh tử tuần hoàn, đây mới là con đường nguyên khí sao?"

Vương Khung ngoắc ngón tay, một luồng nguyên khí bay ra từ bên trong nghiên mực, giống như tiểu long quấn quanh đầu ngón tay của hắn.

Ông! Sau khi luồng nguyên khí này thoát ly khỏi Nguyên Khí Trì, lại vẫn đang hấp thu thiên địa linh khí.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, vận chuyển chân nguyên rót vào bên trong nó.

Đột nhiên, luồng nguyên khí này hơi hơi chấn động, thế mà bắt đầu tách ra, lại phân ra một luồng nguyên khí nhỏ bé.

Nguyên khí giống như tiểu trùng kia "bơi" vào trong Nguyên Khí Trì, vô hình vô tích, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

"Con bà nó..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, trong lòng cuồng loạn.

Nguyên Khí Trì còn thần diệu hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, dường như mỗi một luồng nguyên khí cũng đều là cá thể độc lập, cho dù thoát ly Nguyên Khí Trì, cũng có thể tự chủ vận chuyển, thậm chí là tiến hóa, hơn nữa còn có thể dùng lực lượng có được sau khi tiến hoá tẩm bổ ngược cho Nguyên Khí Trì.

"Nếu như ta lấy nguyên khí ra khỏi Nguyên Khí Trì, ban cho người khác..." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Lúc trước, hắn sáng lập Bổ Thiên Công Hội, chính là muốn phổ cập cái

nghề nghiệp Chữa Trị Sư này.

Chỉ tiếc là Nguyên Sinh Khí chỉ có một mình hắn nắm giữ, vì vậy ở trong Bổ Thiên Công Hội cũng chỉ có một mình hắn làm Chữa Trị Sư mà thôi.

Nhưng hiện tại lại không giống, Nguyên Khí Trì có thể tách nguyên khí ra, ban tặng cho người khác tế luyện.

Kể từ đó, mỗi một người tế luyện nguyên khí của hắn đều có năng lực chữa trị, hiệu quả cụ thể thì quyết định bởi nguyên khí bọn hắn tu luyện mạnh hay yếu.

Chuyện này cũng giống như mỗi một vị kiếm tu đều sẽ tu luyện một thanh bản mệnh pháp kiếm của chính mình.

Tu luyện nguyên khí càng mạnh, năng lực chữa trị cũng liền càng mạnh.

Mấu chốt nhất là, mỗi một đạo nguyên khí tách ra và ban tặng, ở trong lúc bị tế luyện tiến hoá, cũng sẽ dùng lực lượng của bản thân tẩm bổ ngược cho Nguyên Khí Trì.

Nói một cách khác, có càng nhiều người tu luyện nguyên khí, lực lượng của Nguyên Khí Trì cũng liền càng mạnh.

Từ đây về sau, Bổ Thiên Công Hội sẽ danh xứng với thực, mười năm, hai mươi năm sau, quy mô của Bổ Thiên Công Hội sẽ bao trùm toàn bộ cương vực Đại Tần, thậm chí là ảnh hưởng toàn bộ cách cục thiên hạ.

"Ha ha ha...thật sự là bảo bối tốt..." Vương Khung không nhịn được cất tiếng cười to.

Căn cứ theo kinh nghiệm mà nói, Chữa Trị Sư tuyệt đối là một cái nghề nghiệp có được tiền đồ rộng lớn.

Nhân thể, binh khí, thậm chí là Hỏa Chủng, xương cốt yêu thú cổ, thứ nào sau khi bị tổn hại mà không cần chữa trị?

Đặc biệt là xương cốt yêu thú cổ, cái giá chữa trị đắt đỏ bao nhiêu? Quả thực chính là lợi nhuận khủng.

Về phần binh khí, Hỏa Chủng liền lại càng không cần phải nói, đó đã không phải là sinh ý, mà là liên quan đến tính mệnh.

Năm đó ở La Vương Thành, Mục Huyền Tiêu chính là trông thấy năng lực chữa trị Hỏa Chủng của Vương Khung, liền không tiếc đại giới kết giao, ngay cả chí bảo Ảnh Cốt Ngọc giữ ở bên người nhiều năm cũng đều lấy ra làm quà tặng.

Một khi Bổ Thiên Công Hội thật sự quật khởi, môn đồ trải rộng thiên hạ, sẽ có bao nhiêu cường giả hào môn sẽ đến nịnh bợ? Lực ảnh hưởng của nó nói không chừng sẽ có thể vượt qua Quang Minh Học Cung.

Tất cả những thứ này đều dựa vào sự thần diệu cùng với cường đại của Nguyên Khí Trì.

Mỗi một vị đệ tử bái nhập Bổ Thiên Công Hội, đều có thể thu hoạch được một đạo nguyên khí thuộc về mình, tu luyện ngày đêm.

Từ đó về sau, vận mệnh của bọn hắn đều sẽ buộc chặt cùng một chỗ với Bổ Thiên Công Hội.

Bởi vì Vương Khung có thể tùy thời thông qua Nguyên Khí Trì, thu hồi những nguyên khí kia.

Chương 521

"Ta lại sắp trở nên lợi hại."

Hai mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng, phảng phất như mình đã đứng sừng sững ở trên đỉnh cao nhất, chân đạp Quang Minh Điện, uy chấn Tần Hoàng Đình.

Vương Khung bưng Nguyên Khí Trì, đứng giữa những mảnh xương ngổn ngang trên sàn, nhếch mép cười lớn.

Hình ảnh như vậy rơi vào trong mắt Lưu Nguyệt Nhi, nhìn như thế nào cũng đều rất quỷ dị.

"Sẽ không phải là tẩu hỏa nhập ma đó chứ!" Lưu Nguyệt Nhi âm thầm nói, có một chút sợ hãi.

Nếu như loại biến thái này tẩu hỏa nhập ma, không cẩn thận quả thật là sẽ dễ dàng chụp chết nàng, cho dù là ngộ thương, thân thể mềm mại của nàng căn bản không chịu được lực lượng xung kích mãnh liệt của Vương Khung.

Cũng may lo lắng của nàng chỉ là dư thừa, sau một khắc, tiếng cười sóng cuồng im bặt mà dừng.

Vương Khung khoát tay, bỏ Nguyên Khí Trì vào trong túi, nhưng khóe miệng vẫn như cũ mang theo nụ cười như có như không.

"Sau khi trở về cần phải đề cao ngưỡng cửa trở thành hội viên." Trong nội tâm Vương Khung vẫn còn đang tính toán đại kế Bổ Thiên của mình.

"Ngươi...không có sao chứ! ?" Lưu Nguyệt Nhi cẩn thận từng li từng tí đi tới, hỏi dò.

"Ta thì có thể có chuyện gì?" Vương Khung liếc mắt nhìn vị tiểu mỹ nữ này, thản nhiên nói: "Mới vừa rồi ngươi đã nhìn thấy cái gì?"

"Ta nhìn thấy..." Lưu Nguyệt Nhi vừa định nói chuyện.

"Nếu như ngươi dám nói lung tung nửa chữ ở bên ngoài, lão tử liền giết ngươi." Vương Khung hung ác nói, đối với mỹ nữ, hắn không có một chút thương hương tiếc ngọc nào.

Thân thể mềm mại của Lưu Nguyệt Nhi run rẩy, có một chút ủy khuất, cho dù tại Hắc Ám Giáo Hội, nàng cũng đều không bị người nào hù doạ như thế, đặc biệt là nam nhân.

"Ta...ta cái gì cũng không thấy." Lưu Nguyệt Nhi bĩu môi, cúi đầu, vô cùng ủy khuất nói.

Tình thế mạnh hơn người, ở trước mặt Vương Khung, nàng cũng không thể không thu hồi kiêu căng ngày xưa, mà phải cẩn thận ứng phó.

"Như thế mới ngoan!" Vương Khung vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng, khẽ cười nói.

"Thật sự là ma quỷ!" Lưu Nguyệt Nhi lẩm bẩm trong nội tâm.

Nàng chưa bao giờ gặp được nam nhân nào như vậy, đối đãi với mỹ nữ, không có một chút thương tiếc nào, dùng khí thế ép người, hỉ nộ vô thường.

Nhưng ở trước mặt Vương Khung, nàng không dám biểu hiện ra một chút bất mãn nào, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Vương Khung, xâm nhập vào sâu trong hang động cổ xưa.

Hai người đi dọc theo hang động như ruột dê, không được bao lâu, trước mặt liền xuất hiện ngã ba đường.

"Chúng ta nên đi đường nào?" Vương Khung quay đầu hỏi.

Lúc này, tác dụng của Lưu Nguyệt Nhi trở nên nổi bật, nếu như không phải nha đầu này biết bí ẩn của hang động, Vương Khung căn bản cũng sẽ không mang theo nàng, đã sớm diệt khẩu.

"Con đường nào cũng đều không phải."

Lưu Nguyệt Nhi lắc đầu, nàng vung tay, lấy ra một dải lụa từ trong Hỏa Giới, bừng bừng huyết khí, hiện ra hào quang pha tạp.

"Đây là thứ đồ gì?" Vương Khung hơi sửng sốt.

"Cuống rốn!" Gương mặt xinh đẹp của Lưu Nguyệt Nhi ửng đỏ, nhỏ giọng nói.

"Cuống rốn! ?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Nửa sau của hang động vốn là tử cung của đầu yêu thú kia hoá ra, đoạn

cuống rốn này cùng với nó là một thể, chỉ có dựa vào thứ này mới có thể đi đường thông suốt không bị trở ngại." Lưu Nguyệt Nhi giải thích.

"Tử cung...ngươi đang nói cái hang động này?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, có một chút không dám tin tưởng.

"Chuyện này có gì kỳ quái chứ?"

"Yêu thú bất đồng cùng với nhân loại, rất nhiều chủng tộc đều sẽ tách bào thai của chúng ra khỏi bản thân, giấu ở trong bí cảnh bồi dưỡng, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn."

"Ngươi chưa có đọc "Nghiên cứu về việc sinh sản của yêu thú" sao?" Lưu Nguyệt Nhi thuận miệng hỏi một câu.

Quyển sách này được xuất bản bởi viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, càng là do Tần Hoàng bệ hạ đích thân viết.

Tương truyền rằng Tần Hoàng bệ hạ rất hứng thú đối với việc sinh sản của yêu thú, đã tốn hao không ít thời gian đi quan sát nghiên cứu, trải qua nhiều năm, mới viết ra quyển sách này, ở bên trong trình bày cách thức sinh sản của yêu thú, đối với rất nhiều phương thức và tư thế cũng đều được trình bày cực kỳ tỉ mỉ, văn hay chữ đẹp, sau khi ra mắt, liền thu hút sự chú ý của toàn bộ thế gian.

"Ngươi còn từng đọc loại sách này?" Vương Khung nhìn Lưu Nguyệt Nhi, ngạc nhiên nói.

Gương mặt của Lưu Nguyệt Nhi càng đỏ hơn: "Chuyện này...chuyện này là để tìm hiểu tộc đàn của yêu thú, ngươi...ngươi chưa có xem sao?"

"Không có!" Vương Khung lắc đầu nói: "Ta chỉ mới đọc "Nuôi dưỡng và chăm sóc heo nái sau khi sinh"."

"..."

Lưu Nguyệt Nhi sững sờ, dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn kỹ Vương Khung một lần nữa.

"Biểu tình của ngươi như vậy là sao? Đây cũng là một kiệt tác do Tần Hoàng Đình xuất bản!" Vương Khung phản bác.

Các quyển sách và phát minh của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình liên

quan đến mọi nghành nghề, trong đó "Nuôi dưỡng và chăm sóc heo nái sau khi sinh" được coi là bảo điển trong ngành nghề giết mổ, thậm chí đã cải biến cách cục lịch sử chăn nuôi heo nái.

Vào thời điểm làm việc tại hàng thịt Hắc Nhận ở Tam Dương Trấn năm đó, ngoại trừ "danh sách trăm đại dị năng giả", Vương Khung xem nhiều nhất chính là quyển sách này.

Thậm chí, tại Tam Dương Trấn, tất cả người giết mổ đều xem quyển sách này như là kỳ thư đệ nhất thiên hạ, được mọi nhà tôn thờ, ngày ngày quan sát học tập, thậm chí còn tổ chức các cuộc hội thảo, Vương Khung may mắn đại biểu cho hàng thịt Hắc Nhận đã từng tham gia mấy lần, đạt được ích lợi không nhỏ, thu hoạch được rất nhiều.

Lưu Nguyệt Nhi ngơ ngác nhìn Vương Khung, đại não hơi chập mạch một lát.

Chương 522

Nàng thực sự không có cách nào tưởng tượng, cũng không thể lý giải, thiên tài tuyệt thế giống như Vương Khung vậy mà lại đi đọc loại sách như "Nuôi dưỡng và chăm sóc heo nái sau khi sinh"?

"Chẳng lẽ trong quyển sách này cất giấu công pháp cái thế gì?" Trong nội tâm của Lưu Nguyệt Nhi sinh ra một cái suy đoán không thực tế.

Bằng không mà nói làm sao mà loại người đọc loại sách này liền nắm giữ lực lượng đáng sợ như vậy.

"Đó là một cuốn kỳ thư cải biến thế giới." Vương Khung khẽ nói.

Từ sau khi tác phẩm vĩ đại này được ra mắt, tỷ lệ lợn xuất chuồng tại cương vực Đại Tần tăng lên rất nhiều, hương vị thơm ngon hơn, dinh dưỡng phong phú hơn, bách tính đều có thịt để ăn.

Đây là dấu hiệu của sự thịnh vượng.

Lưu Nguyệt Nhi nghe thế, lộ ra thần sắc quả là thế.

"Sau khi trở về, cần phải nghiên cứu quyển sách đó một chút." Lưu Nguyệt Nhi lộ ra thần sắc trịnh trọng, nhận thức được tính nghiêm trọng của sự tình.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình thật sự thâm bất khả trắc, vậy mà dung nhập huyền bí của con đường tu hành vào bên trong một quyển sách không đáng chú ý như vậy, chỉ có người hữu duyên chân chính mới có thể đọc.

"Đây cũng là cơ duyên của ta." Lưu Nguyệt Nhi nắm chặt song quyền, có một chút kích động.

Ông! Vào thời điểm đại não của Lưu Nguyệt Nhi cấp tốc vận chuyển, cuống rốn trong tay bay ra ngoài, đâm vào sâu trong hang động cổ xưa.

Trong khoảnh khắc, đất rung núi chuyển, ba lối rẽ ban đầu bỗng nhiên sụp đổ, lộ ra một con đường mới.

"Ngươi ngược lại là rất thông minh, giữ lại một tay." Vương Khung khẽ nói.

Đám ngu xuẩn Quang Minh Học Cung kia coi như thật sự tiến vào, chỉ sợ cũng chưa chắc đã có thể thu hoạch được thần hình Đại Hoang Hung Thần, cửa này bọn hắn vô luận như thế nào cũng đều không thể đi qua được, coi như không chết, cũng phải bị trọng thương.

"Hắc Ám Giáo Hội chúng ta vốn là thế bất lưỡng lập cùng với Quang Minh Học Cung." Lưu Nguyệt Nhi đột nhiên nói.

Hắc Ám Giáo Hội cùng với Quang Minh Học Cung đã tranh đấu từ xưa đến nay.

Vương Khung biết rõ, chủ nhân Hắc Ám Giáo Hội nguyên bản cũng là đệ tử Quang Minh Học Cung, có quỹ tích giống kinh người với hắn, tham gia qua Sơ Vương Tế, cuối cùng mưu phản Quang Minh, sáng lập Hắc Ám.

Đối với vị chủ nhân Hắc Ám Giáo Hội kia, Vương Khung vẫn luôn vô cùng hiếu kỳ, đến cùng là dạng tồn tại gì, vậy mà có thể ở trong thời gian ngắn như vậy sáng lập thế lực to lớn như thế, đạt được địa vị ngang nhau cùng với Quang Minh Học Cung.

"Ngươi giết đệ tử Quang Minh Học Cung, chỉ sợ sẽ có phiền phức, không bằng gia nhập Hắc Ám Giáo Hội chúng ta đi!" Lưu Nguyệt Nhi đột nhiên đề xuất một cái đề nghị.

Hoắc Pháp Vương đã từng nói, ở phía dưới ánh sáng, tất tiềm ẩn bóng tối.

Hắc Ám Giáo Hội như thể cái bóng của Quang Minh Điện, nó đản sinh ở trong quang minh, ẩn tàng tại thế gian, chỉ trong hai trăm năm, liền ngạo nghễ thiên địa, không người nào có thể dễ dàng rung chuyển.

Nếu như nói ở trong cái thiên hạ này còn có thế lực nào có thể bảo hộ Vương Khung, chống cự vây sát đuổi bắt của Quang Minh Điện, ngoại trừ Tần Hoàng Đình, chỉ sợ cũng chỉ có Hắc Ám Giáo Hội.

Trên thực tế, dùng dạng tư chất như Vương Khung, nếu như có thể tiến vào Hắc Ám Giáo Hội, nhất định có thể trổ hết tài năng từ bên trong người cùng thế hệ, thu hoạch được tài bồi hạch tâm nhất, thậm chí còn có thể đạt được sự ưu ái của vị tồn tại chí cao kia.

"Chủ nhân Hắc Ám Giáo Hội..."

Có thể đối kháng với nhiều lần vây sát của Quang Minh Điện, chủ nhân Hắc Ám Giáo Hội tuyệt đối là một trong số những người mạnh nhất trong thiên địa này.

Nếu như có thể đạt được được sự bảo hộ cùng với tài bồi của loại cường giả này, tiền đồ liền sẽ trở nên khó có thể tưởng tượng.

"Dùng thiên phú của ngươi, một khi tiến vào Hắc Ám Giáo Hội, chính là long vào cửu thiên, tung hoành ngang dọc, có thể thu hoạch được quyền hành to lớn cùng với vô số tài nguyên." Lưu Nguyệt Nhi mê hoặc nói.

Nếu như có thể mời chào dạng cao thủ như Vương Khung gia nhập Hắc Ám Giáo Hội, đó chính là một cái công lớn, địa vị của nàng cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, chỉ cần Vương Khung đứng vững gót chân, nàng liền có thêm một tầng chỗ dựa cùng với bảo hộ.

"Nha đầu, lời mời chào này của ngươi không có một chút hấp dẫn nào đối với ta." Vương Khung liếc nàng, thờ ơ nói.

"Có ...có ý tứ gì?" Lưu Nguyệt Nhi sửng sốt.

Vương Khung nhếch miệng mỉm cười, làm thủ thế nói: "Ngươi phải thực dụng một chút chứ, không có chỗ tốt thì ai thèm nhập hội?"

"Chỗ tốt? Ngươi muốn chỗ tốt gì?" Lưu Nguyệt Nhi lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

Hắc Ám Giáo Hội chính là tồn tại có thể so với Quang Minh Học Cung, không phải là con chó con mèo nào cũng đều có thể tiến vào, có thể đạt được lời mời chào, đã là cơ duyên lớn bằng trời, đây đã là chỗ tốt lớn nhất.

"Ví dụ như nhập hội liền tặng cho ba đến năm kiện Huyền Binh."

"..."

"Thật xin lỗi, coi như ta chưa từng nói."

Lưu Nguyệt Nhi trực tiếp vòng qua Vương Khung, đi về chỗ khác.

Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ, nàng đột nhiên cảm thấy, đưa dạng quái đản này vào Hắc Ám Giáo Hội dường như cũng không phải là chuyện gì tốt, về sau sẽ có vô số oan ức đếm không hết rơi xuống trên

người nàng.

"Đừng đi mà, còn có thể lại thương lượng một chút, cho ta hai ~ ba đầu yêu thú cấp bậc Chi Phối Giả cũng được a..." Vương Khung đuổi theo, kêu ầm lên.

"Hắc Ám Giáo Hội các ngươi nghèo như vậy?"

"Nghèo mạt rệp còn muốn mời chào, đối kháng với Quang Minh Điện sao? Quả nhiên là khí phách kinh người, nhét đầy thiên địa."

Trên đường đi, Vương Khung phảng phất như mở ra máy hát, không ngừng thao thao bất tuyệt.

Chương 523

Lưu Nguyệt Nhi lập tức muốn tát chính mình một cái, vì sao miệng lại không nhịn được như vậy, muốn mời chào loại người này.

Nàng phát hiện ra, chỗ xuất chúng nhất của nam nhân trước mắt này không phải là thực lực của hắn, mà là ranh giới sâu không thấy đáy của hắn.

Ầm ầm! Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng vang như sấm rền.

Vương Khung nhíu mày, giương mắt nhìn lên, ở phần cuối cổ đạo, mơ hồ có hoa lửa sáng rực, chiếu sáng hang động.

Trong lòng hắn khẽ động, chạy tới.

Ở phía dưới mái vòm to như vậy, mặt đất có một cái hố sâu, lửa cháy bừng bừng, sóng lửa nổ vang, không ngừng có tiếng vang truyền tới từ bên trong.

"Chính là chỗ này sao?"

Vương Khung khẽ nói, cho dù cách thật xa, hắn cũng đều có thể cảm nhận được bên trong hố lửa kia truyền đến nhiệt khí cực nóng.

Nhiệt độ cao như vậy, cho dù là cường giả cảnh giới Bổ Nguyên bình thường cũng đều không thể tới gần.

Mấu chốt nhất là, nơi này có một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng bao phủ, bá thiên tuyệt địa, như hung như hoang, khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh.

"Cái đó là..." Lưu Nguyệt Nhi lộ ra sắc mặt tái nhợt, vô thức ngẩng đầu nhìn.

Ở phía trên mái vòm, một đạo quyền ấn bắt mắt hiện ra, ý cảnh mênh mông tuyệt luân đập vào mặt.

"Quyền Trấn Tinh Hà! ?" Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

Trong lúc mê man, hắn phảng phất như trông thấy một thân ảnh xé đất đấm trời, khí thế đáng sợ quét ngang bầu trời, tinh quang ảm đạm, vô quang thất sắc.

Quyền ý như này thẳng tiến không lùi, có khí phách trấn áp giang sơn.

"Hoàng tộc Tần thị...đã qua nhiều năm như vậy, đạo quyền ý này lại vẫn chưa tiêu tán." Vương Khung khàn giọng nói, cho dù là hắn, đối mặt với quyền ý như này cũng đều cảm nhận được áp lực trùng điệp.

Về phần Lưu Nguyệt Nhi, thân thể mềm mại đã sớm run rẩy, không thể động đậy nửa phần.

Đạo quyền ý thật lớn này dường như cảm nhận được sinh linh tới gần, càng ngày càng mạnh, phô thiên cái địa, tràn ngập hang động cổ xưa.

"Quá...quá mạnh... chúng ta căn bản là không có cách nào tới gần." Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được nói.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại, bước ra một bước.

Chỉ là một bước này, liền giống như khiêu khích, mái vòm chấn động, quyền ý đáng sợ như dòng nước chảy ngược, cuồn cuộn mà tới.

Khí như biển, ý như núi, xẹt qua trời sao vô tận, trấn áp giang sơn nhân gian.

Ông! Thân thể của Vương Khung chấn động, gân xanh hiển hiện, huyết khí như gió, gánh chịu áp lực trước đó chưa từng có.

"Đừng có liều lĩnh, đạo quyền ấn này uẩn tàng ý niệm võ đạo, không phải là chúng ta có thể ngăn cản." Lưu Nguyệt Nhi nghẹn ngào kêu lên.

Ầm ầm! Toàn thân huyết khí của Vương Khung phảng phất như bị khóa lại, khí tức bỗng nhiên suy yếu.

"Không kịp..." Trong lòng Lưu Nguyệt Nhi giật thót một cái.

Nàng biết rõ, hết thảy đều đã quá trễ, lòng dạ của nam nhân này quá cao, vọng tưởng dùng thực lực bản thân đối kháng với quyền ý võ đạo, lại không biết thiên uy không thể chạm, võ đạo không thể nghịch.

Thần thức của Vương Khung dần dần tan rã, trong lúc mê man, vô số quang ảnh lấp lóe ở trong đầu hắn.

Vào lúc này, suy nghĩ của hắn phảng phất như trở lại Tam Dương Trấn, trở lại hàng thịt Hắc Nhận.

Dưới đêm trăng, ánh nến buổi tối lung linh nơi góc sân sau.

Lúc đó Vương Khung cầm đao mổ heo, một cánh tay bị quấn bởi những sợi xiềng xích nặng nề, đầu bên kia của những sợi xiềng xích thì bị lão bản giữ chặt.

Lão bản ngậm một điếu thuốc, lôi kéo xiềng xích, khống chế tần suất cùng với quỹ tích đao mổ heo chém xuống.

"Lão bản, ngươi làm như vậy không phải là tăng cao độ khó công việc của ta sao? Nhiều thịt như vậy thì đến khi nào mới có thể chặt xong?" Vương Khung có một chút không chịu nổi nói.

"Tiểu Quỷ, một ngày nào đó, ngươi sẽ cảm tạ ta." Lão bản hững hờ nói.

"Cảm tạ ngươi cái gì?"

"Khiến cho ngươi có tiền vốn tung hoành bất bại." Dưới đêm trăng, bên trong con ngươi lười biếng của lão bản lấp lóe tinh mang.

Một cánh tay khác của y chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng vạch một cái, như lưỡi đao chém xuống, tốc độ cực chậm, lại có vận vị kéo dài.

Vương Khung vô thức nhìn thoáng qua, hai mắt bỗng nhiên thất thần, như rơi xuống vực thẳm, không thể tự thoát ra được.

"Tiểu Quỷ, ghi nhớ, nhất mạch của ta, chỉ chú ý tám chữ."

"Tám chữ nào?" Vương Khung như rơi vào mộng cảnh vô thức hỏi.

"Thiên địa vạn vật đều có thể trảm!"

Ầm ầm! Giọng nói của lão bản càng lúc càng lớn, phảng phất như đảo ngược thời gian, vang vọng trong tâm trí của Vương Khung.

Thân thể của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, đột nhiên, một cỗ đao khí lăng lệ khủng bố chậm rãi bốc lên, bốc lên tận trời, sát phạt nhân gian.

Lúc này, cỗ đao khí lăng lệ kia phảng phất như muốn hòa làm một thể cùng với Vương Khung, phong mang đáng sợ dường như có thể chém đứt hết thảy.

Quyền ý bàng bạc cùng với cỗ đao ý lăng lệ này khuấy động va chạm lẫn nhau, đại địa nứt vỡ, mái vòm rung động.

"Đây...đây là..." Lưu Nguyệt Nhi trừng trừng hai mắt, lộ ra vẻ kinh

ngạc.

Vương Khung mắt thấy là sắp tiêu đời, khí tức đột nhiên tăng vọt, hắn lúc này dường như trở nên càng thêm đáng sợ, cả người như thể một thanh đao trốn ở trong vỏ, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra khỏi vỏ.

"Hắn đã biến đổi!" Lưu Nguyệt Nhi khàn giọng nói.

Nàng mơ hồ cảm giác được, ngay vào lúc vừa rồi, Vương Khung dường như đã trải qua một loại thuế biến không thể tưởng tượng lại huyền diệu khó tả.

"Hắc Nhận đao ý!"

Đột nhiên, Vương Khung bỗng nhiên bước ra, quanh người bắn ra đao ý, vậy mà cứng rắn chém rách đạo quyền ý kia.

Một tia không hài hòa lập tức khiến cho quyền ấn phía trên mái vòm xuất hiện vết rách.

"Phá...hắn vậy mà thực sự làm được! ?" Lưu Nguyệt Nhi ngơ ngác nhìn Vương Khung, trong mắt xuất hiện dị sắc.

Chương 524

Xoạt...

Áp lực trong cổ động lập tức biến mất, thân thể của Vương Khung cũng bỗng nhiên buông lỏng.

Lúc này, quần áo trên người hắn đã sớm bị mồ hôi thấm ướt.

"Vừa mới rồi là..." Vương Khung nhìn hai tay của mình, hắn rốt cuộc đã lĩnh ngộ được những gì lão bản nói với hắn lúc trước.

Ba năm thời gian, lão bản đã sớm truyền thụ cho hắn một loại lực lượng đáng sợ, hiện nay cũng chỉ mới là phong mang sơ hiện mà thôi.

"Lão bản, một ngày nào đó, ta sẽ triệt để nắm giữ loại lực lượng này." Vương Khung nắm thật chặt hai tay, vô cùng kiên định nói.

Bốp bốp bốp...

Đúng lúc này, một tràng tiếng vỗ tay bỗng nhiên vang lên.

Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, quay người nhìn lại.

"Tần lão cửu đã từng nói, giang sơn đời nào cũng có người tài, các lĩnh phong tao mấy trăm năm, người tuổi trẻ bây giờ quả nhiên càng ngày càng lợi hại."

Giọng nói già nua khàn khàn vang vọng trong cổ động.

Trong bóng tối, một vị nam tử người mặc áo bào đen chậm rãi đi ra, đầu đội mũ trùm, nhưng loáng thoáng có thể trông thấy, khuôn mặt như ẩn như hiện kia dường như đã từng bị ngọn lửa thiêu đốt, vết sẹo dữ tợn giống như mạng nhện dính vào phía trên da thịt, màu đỏ nhạt biểu hiện vết thương có niên đại xa xưa.

Thanh âm của y khàn khàn, chỗ cổ cũng có vết tích bị ngọn lửa thiêu đốt.

Nam tử áo bào đen dạo bước đi tới, sau lưng còn mang theo một vị thiếu niên, thần sắc trầm tĩnh, ánh mắt băng lãnh, trời sinh có một cỗ cao ngạo cùng với quý khí.

"Cao thủ! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Khí tức phát tán ra từ trên người nam tử áo bào đen kia tuyệt đối không phải là cảnh giới Bổ Nguyên có thể có, loại cảm giác này liền giống với đối mặt Lăng Hư Phong hôm đó, thậm chí còn mạnh hơn.

Nói một cách khác, vị nam tử áo bào đen trước mặt này ít nhất cũng là Chưởng Khống Giả.

"Lại bị để mắt tới, thật sự không may." Vương Khung thầm mắng trong nội tâm.

Hắn mặc dù không biết rõ lai lịch của đối phương, nhưng bị dạng cao thủ này để mắt tới chắc chắn là không có chuyện tốt, không cần nghĩ cũng đều biết, đối phương cũng là đi đến vì Đại Hoang Hung Thần.

"Người trẻ tuổi...nơi đây không có duyên với ngươi." Nam tử áo bào đen trầm giọng nói.

Vương Khung xoay chuyển tâm niệm, đột nhiên, ánh mắt của hắn rung động, rơi vào họa tiết biểu tượng trên thắt lưng của nam tử áo bào đen.

Trên sông núi, mặt trời mọc!

"Hoàng tộc Tần thị! ?" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

"Tiền bối nói phải, vãn bối sẽ lập tức rời khỏi." Vương Khung lộ ra thần sắc bất động cười nói.

"Các vị là người hoàng tộc! ?" Đúng lúc này, Lưu Nguyệt Nhi đột nhiên nói.

Sắc mặt của Vương Khung đại biến, bỗng nhiên quay đầu, hung hăng trừng nàng một cái.

"Ồ? Nha đầu có kiến thức không cạn, vậy mà biết rõ lai lịch của mấy người chúng ta." Nam tử áo bào đen lộ ra ngữ khí trầm xuống, thờ ơ nói.

"Đã nhận ra được, các ngươi cũng tạm thời không cần rời khỏi."

"Ngu xuẩn!" Sắc mặt của Vương Khung trở nên khó coi, trong nội tâm thầm mắng.

Đối phương hiển nhiên là có quan hệ cùng với Tần Hoàng Đình, nhưng nếu như thật sự là người hoàng tộc, thu hồi thần hình nguyên bản thuộc về Hoàng Đình, cần gì phải lén la lén lút, tính toán tiểu bối như vậy? Nếu có

thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận nâng cao cờ hiệu, coi như là Quang Minh Điện cũng sẽ không đến tranh đoạt.

Rất hiển nhiên, ở trong này có mờ ám, nếu giả vờ như không biết, nói không chừng còn có cơ hội rời đi, nhưng con nhóc ngu xuẩn Lưu Nguyệt Nhi này vậy mà lại chọc thủng ở trước mặt, người ta có thể thả cho ngươi rời đi?

"Người trẻ tuổi, ngươi rất thông minh." Nam tử áo bào đen nhìn về phía Vương Khung, đột nhiên nói.

"Ngươi có thể đoán được lai lịch của mấy người chúng ta sao?"

Vương Khung nhíu mày, trầm ngâm nửa ngày, mới hơi không nắm chắc nói: "Các ngươi là...tiền triều dư...người may mắn còn sống sót! ?"

"Cái gì?" Thần sắc của Lưu Nguyệt Nhi đại biến, miệng nhỏ hơi há ra, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trước kia vào thời điểm Lão Tần Hoàng còn tại thế, đương kim bệ hạ chỉ là một vị cửu hoàng tử thất bại, nhưng không ai ngờ được, vị cửu hoàng từ nhìn như thường thường không có gì lạ vậy mà ngực giấu cẩm tú, nội liễm phong mang, cơ duyên cực sâu, khó có thể tưởng tượng.

Lúc đó y thần thông chưa thành, liền đơn thương độc mã vào cung giết huynh, tru diệt một nhà thái tử, trên dưới ba trăm sáu mươi mốt người không có một ai còn sống sót.

Bởi vì cọc huyết án này, năm đó cửu hoàng tử bị đày đến Bắc Cảnh tuyết mạc, hết thảy phảng phất như đã được chú định, truyền kỳ của Thập Nhị Vương Tọa bắt đầu từ đây.

Sau đó Lão Tần Hoàng băng hà, cửu hoàng tử giết trở lại Đế Đô, tru sát hơn sáu ngàn tám trăm đồng tộc, kẻ liên luỵ lưu vong vượt qua mười vạn người, y tắm rửa máu tươi, leo lên hoàng vị.

Đến bước này, huyết mạch hoàng tộc Tần thị liền suy tàn, huynh đệ đồng tộc cơ hồ bị y tàn sát sạch sẽ.

Nhưng ở trong thế gian một mực có lời đồn, đã từng có lời đồn đại rằng trong vụ án năm xưa có người chạy thoát, cũng mang trong mình dòng máu

hoàng tộc Tần thị.

Bọn hắn đeo tội nghiệt cùng với nguyền rủa trên lưng, là tàn dư cựu triều mà vị tồn tại chí cao kia không thể dung thứ.

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, bọn hắn cũng là đồng tộc của Tần Hoàng bệ hạ.

"Vậy mà lại là những người này..." Gương mặt xinh đẹp của Lưu Nguyệt Nhi tái nhợt, nàng rốt cuộc cũng biết được ánh mắt của Vương Khung đại biểu cho ý tứ gì, nàng cũng biết chính mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Trên thực tế, thân phận dư nghiệt tiền triều còn mẫn cảm hơn thân phận của Vương Khung nhiều, một khi bại lộ, giết người diệt khẩu đã là sự tình nhất định.

Chương 525

"Người trẻ tuổi, ngươi có biết rằng biết rõ thân phận của mấy người chúng ta sẽ phải chết hay không?" Nam tử áo bào đen trầm giọng nói.

"Nếu như tiền bối muốn giết ta, đã sớm động thủ." Vương Khung ra vẻ trấn định, trong nội tâm đã sớm bối rối như ma.

Mấy người này mới là kẻ cùng hung cực ác, liều mạng chân chính, bọn họ gánh vác trên người là sỉ nhục tang quốc, hoàng vị cao cao tại thượng ở trong Đế Đô kia nguyên bản chính là của những người này, bọn hắn giống như là du hồn, trong nội tâm chỉ có phục quốc, hết thảy những thứ khác cũng đều có thể bỏ qua.

Người tài giỏi như thế là nguy hiểm nhất.

"Trước kia ở trên Cửu Ca Đài tại Đế Đô, Tần lão cửu uống rượu say mèm, chỉ điểm giang sơn, cười mắng cuồng sĩ, để lại hai câu thơ văn..."

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, các lĩnh phong tao mấy trăm năm...dã tâm đáng sợ của y đều ở bên trong hai câu thơ này...nhưng y nói đúng..." Nam tử áo bào đen khẽ nói, trong ngôn ngữ toát ra một tia cảm niệm.

"Lão sư..." Thiếu niên cao ngạo sau lưng hô lên.

"Thời đại mới đã đến, muốn đoạt lại đại vị, tự nhiên cần máu mới, thiên phú của kẻ này không yếu, đủ để làm người hầu của ngươi." Nam tử áo bào đen khẽ nói.

"Hắn! ?" Tần Vạn Tượng nhìn lướt qua, lơ đễnh nói.

Thân là huyết mạch trực hệ của Thái tổ hoàng đế, thân phận của y chí cao tôn quý, thiên tư của y cũng là có một không hai quần luân, bên trong cùng thế hệ, thật đúng là không có người nào có thể lọt vào pháp nhãn của y.

Vì thế, từ lúc vừa mới bắt đầu, y liền không có nhìn thẳng Vương Khung.

"Nếu muốn khôi phục đại vị, sẽ không có khả năng dựa vào lực lượng

của một người, lòng dạ của ngươi quá cao, cần phải có lòng dạ tiếp nhận hiền sĩ trong thiên hạ." Nam tử áo bào đen nói, nhìn về phía Vương Khung hỏi: "Ngươi có nguyện ý không?"

"Nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý, loại sự tình bánh rớt xuống từ trên trời này phải đi nơi nào tìm?"

Đối phương còn chưa nói hết lời, Vương Khung liền không kịp chờ đợi đáp ứng, tốc độ cực nhanh, mảy may không có kiêu ngạo cùng với thận trọng mà tuyệt thế thiên tài nên có.

Dạng tốc độ trở mặt này khiến cho Lưu Nguyệt Nhi cũng đều trở tay không kịp, đây chính là làm người hầu cho đối phương, cho dù tình thế mạnh hơn người, cho dù là giả vờ, cũng nên vờ như suy nghĩ một phen.

"Ngươi ngược lại là sảng khoái." Nam tử áo bào đen từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói.

"Không dối gạt tiền bối, ta giết đệ tử Quang Minh Điện, đã sớm một tìm một chỗ dựa, tiền bối là Tần thị chính thống, danh chính ngôn thuận, lần này ta đầu nhập thực sự là tổ tông phù hộ, là ngày thường tích đức mới đổi lấy được tạo hoá."

Vương Khung mỗi chữ mỗi câu, nói năng có khí phách.

Lưu Nguyệt Nhi triệt để choáng váng, dạng sắc mặt này, cùng với hình tượng cao lớn cái thế vô địch, chém giết đệ tử Quang Minh Điện vừa rồi hình thành chênh lệch rõ ràng.

Nàng thậm chí còn hoài nghi đây rốt cuộc có phải là cùng một người hay không.

"Đồ hèn nhát!" Tần Vạn Tượng liếc nhìn, lộ ra giọng mỉa mai, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Tốt lắm, hiếm thấy người nào biết giác ngộ như ngươi." Nam tử áo bào đen khẽ gật đầu, đối với phản ứng của Vương Khung, y hết sức hài lòng.

"Nếu ngươi có thể trung thành cảnh cảnh, hầu hạ công tử thật tốt, nói không chừng ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ."

"Đa tạ tiền bối tài bồi, làm môn hạ của tiền bối, là may mắn của cuộc đời ta, ta chắc chắn sẽ không phụ trọng thác của tiền bối." Vương Khung ôm quyền nói.

Lúc này, trong ánh mắt của Lưu Nguyệt Nhi đã có chút ghét bỏ.

Tần Vạn Tượng càng là lộ ra vẻ mặt khinh thường, đối với dạng đồ hèn nhát này, y căn bản là chướng mắt.

"Các ngươi hãy chờ ở đây, ta đi lấy Đại Hoang Hung Thần."

Nam tử áo bào đen tung người nhảy lên, nhảy vào trong hố lửa sâu không thấy đáy.

Không bao lâu, một luồng khí tức đáng sợ truyền đến từ trong hố, lộ ra hung lệ cùng với bạo loạn, còn kèm theo tiếng gào thét.

"Yêu thú bị phong cấm trước kia còn có lực lượng tàn dư chưa diệt! ?" Tần Vạn Tượng duỗi thân thể ra, nhìn về phía hố lửa.

"Xem ra là như vậy." Vương Khung tiến đến một bên, cũng nhìn nói.

"Ừm?" Tần Vạn Tượng thấy Vương Khung sóng vai cùng với y, lộ ra vẻ không vui, mở miệng quát: "Lui ra cho ta..."

Bốp...

"Lui con mẹ ngươi!"

Còn chưa dứt lời, Vương Khung đưa tay liền là một bạt tai, xoay tròn tát lên trên gương mặt của Tần Vạn Tượng, Tần Vạn Tượng rên lên một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài.

Biến cố nảy sinh, Lưu Nguyệt Nhi sửng sốt.

Tần Vạn Tượng bay lên cao cao, nặng nề rơi trên mặt đất, dùng một loại thần sắc hoảng hốt nhìn về phía Vương Khung, vậy mà nhất thời không có phản ứng.

Vào một khắc trước, Vương Khung đã thề thốt, cho dù chết cũng muốn đi theo, nhưng trong chớp mắt công phu, lại như thể biến thành người khác, ánh mắt phách lối kia, cái tát nóng bỏng, tát cho vị huyết mạch Tần thị này cũng đều ngẩn người.

Y lớn đến như thế này, cho tới bây giờ còn chưa từng gặp loại người

này, loại sự tình này.

Đừng nói là y, liền ngay cả Lưu Nguyệt Nhi cũng đều nhìn ngốc.

"Lão già chết tiệt cũng đều đã đi xuống dưới, ngươi còn dám sĩ diện ở trước mặt ta?"

Thần sắc của Vương Khung trở nên lạnh lùng, dùng một loại ánh mắt nhìn đồ đần nhìn Tần Vạn Tượng.

"..."

Tần Vạn Tượng mở to hai mắt nhìn, như là gặp ma, dường như có một chút không nhận biết Vương Khung.

Loại bộ dáng phách lối bá đạo trước mặt này, so với bộ dạng vừa rồi hình thành chênh lệch rõ ràng, sắc mặt của người này biến hóa nhanh, quả thực nhanh như sấm sét.

"Ngươi...ngươi mới vừa rồi không phải...còn muốn bái sư..." Tần Vạn Tượng vô thức nói.

"Ngu xuẩn...lão tử không thể khi sư diệt tổ sao?" Vương Khung cười lạnh nói.

Chương 526

Nghe câu hỏi khẳng khái nghiêm nghị của Vương Khung, Tần Vạn Tượng triệt để sửng sốt.

Lão tử không thể khi sư diệt tổ sao?

Từ khi sinh ra đến nay, mãi cho đến hôm nay, y chưa từng thấy người nào có thể nói lời nói vô sỉ như thế có khí phách đến như vậy, đại nghĩa dậy sóng, phảng phất như là đang trần thuật một cái sự thật không thể trái nghịch.

Câu hỏi của Vương Khung quanh quẩn ở bên trong cổ động, vô cùng có lực lượng, không thể lay động.

Tần Vạn Tượng nhất thời vậy mà cũng không biết phản bác như thế nào.

Liền ngay cả Lưu Nguyệt Nhi cũng đều là rung động một cách mỹ diệu, liên tục lộ ra dị sắc.

Vương Khung tuyệt đối là người đầu tiên nàng gặp, cũng là người duy nhất nói lời nói khi sư diệt tổ một cách hùng hồn thẳng thắn như vậy.

"Ta chưa bao giờ nhìn thấy kẻ vô sỉ giống như ngươi." Rốt cuộc, Tần Vạn Tượng cũng tỉnh táo lại, y phẫn nộ, triệt để phẫn nộ.

Thân là huyết mạch trực hệ hoàng tộc Tần thị, cao quý bẩm sinh khiến cho y căn bản là không có cách nào tha thứ cho sự vô sỉ cùng với khiêu khích của Vương Khung.

Lời nói của đối phương đã coi như là mạo phạm cực lớn, đụng vào uy nghiêm cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm kia.

"Chết!"

Thân hình của Tần Vạn Tượng lấp lóe, giống như bắn ra từ Đại Uy Thiên Long Pháo vậy, đảo mắt liền lướt đến trước người Vương Khung, tốc độ cực nhanh, cơ hồ có một không hai trong cùng thế hệ.

"Nhanh như thế! ?" Khuôn mặt của Lưu Nguyệt Nhi có một chút động.

Cơ hồ chỉ trong giây lát thần kinh phản ứng, Tần Vạn Tượng liền biến

mất từ trong tầm mắt của nàng, loại tốc độ này cần thân thể dị thường cường đại mới có thể tiếp nhận.

Rất hiển nhiên, vị dư nghiệt tiền triều này so với nàng tưởng tượng được còn cường đại hơn nhiều.

Ầm ầm! Vương Khung phản ứng theo bản năng, vô thức huy quyền đánh tới.

Cánh tay của Tần Vạn Tượng rung dồng, giống như đại long trùng thiên, cũng là một quyền.

Hai đạo quyền phong đụng vào nhau, lực lượng khủng bố kích khởi cương phong phần phật, đại địa dưới chân nứt vỡ, dư ba khuếch tán về bốn phía.

"Lực lượng thật mạnh..." Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Hắn đã từng tu luyện "Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp", lại trải qua sự tẩy lễ của Thiên Vương Pháp Thần Thai tại Sơ Vương Tế, nhục thân mạnh mẽ, có một không hai trong cùng thế hệ, thậm chí có thể mơ hồ so với pháp bảo, cảnh giới Bổ Nguyên bình thường căn bản không ngăn cản uy lực của một quyền này.

Nhưng mà Tần Vạn Tượng không chỉ ngăn trở, hơn nữa còn cân sức ngang tài, nhục thân cũng mạnh mẽ không kém hắn.

Chuyện này khiến cho trong lòng Vương Khung sinh ra cảnh giác.

"Không hổ là hoàng tộc Tần thị!"

Ầm ầm! Vương Khung trở tay lại là một quyền.

Hắn vừa mới có động tác, Tần Vạn Tượng cũng phản ứng theo.

Trong giây lát, hai thân ảnh không ngừng va chạm, quyền qua cước lại, tạo ra kình phong tràn ngập toàn bộ huyệt động.

Lưu Nguyệt Nhi lộ ra sắc mặt tái nhợt, không ngừng lùi lại, cảm thấy vô cùng ngạt thở cùng với áp lực.

Ở trong mắt của nàng, hai thân ảnh đang chiến đấu kia dường như đã thoát ly khỏi phạm trù của nhân loại.

Khí tức của Vương Khung hung lệ cuồng bạo, về phần Tần Vạn

Tượng cũng không kém bao nhiêu, như sơn hà, giống như nhật nguyệt, lù lù bất động, đại thế mênh mông.

"Người này chém giết chính diện cùng với ta vậy mà không rơi vào hạ phong?" Tần Vạn Tượng càng đánh càng cảm thấy kinh hãi.

Y mặc dù là dư nghiệt tiền triều, nhưng vào thời điểm đào vong, bọn hắn cũng đã mang đi một lượng lớn tài nguyên cùng với bảo vật trong Tần Hoàng Đình.

Y từ nhỏ liền thu hoạch được hoàn cảnh tu luyện cùng với công pháp tốt nhất, chỉ vẻn vẹn là cỗ thân thể này liền hao phí đại giới cực lớn, thậm chí đã từng ngâm qua "Địa long huyết", đã từng dùng một viên Bách Luyện Linh Thể Đan, tu luyện đến cũng là Trúc Cơ Pháp bí truyền của Tần Hoàng Đình.

Tần Vạn Tượng cho rằng chỉ dựa vào nhục thân, liền có thể lãnh tụ quần luân, che đậy cao thủ cùng thế hệ.

Nhưng mà, thực lực cùng với thủ đoạn Vương Khung hiển lộ ra lại làm cho trong nội tâm ngạo nghễ của y sinh ra một tia gợn sóng, sự khinh thị ban đầu dần dần cởi ra, dần dần sinh ra sát cơ.

Ầm ầm! Đúng lúc này, nhục thân của Tần Vạn Tượng chấn động, chân nguyên bàng bạc trào dâng, đẩy lui Vương Khung.

Ở bên trong cỗ chân nguyên đáng sợ kia, truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc, ánh đỏ và ánh tím khuấy động xen lẫn lẫn nhau, giống như thiên lôi địa hỏa, xé rách thương khung, dựng dục ra khủng bố vô thượng.

Dị tượng chân nguyên, lôi hỏa liệt thương khung!

Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, từ lúc hắn xuất đạo đến nay, chân nguyên thông huyền, sinh ra dị tượng, ngoại trừ bản thân ra, hắn chỉ từng nhìn thấy một người.

Đó chính là Diệp Thiên.

Tử khí mênh mông tám ngàn dặm, nhân gian không biết là quân vương!

Dạng dị tượng này là độc hữu của Diệp Thiên, chí cường chí tôn chí quý, đối mặt với nhật nguyệt cộng triều sinh của Vương Khung cũng đều

có thể mơ hồ áp chế.

Hiện nay Tần Vạn Tượng dựng dục ra lại là một loại dị tượng khác, được đặt tên là lôi hỏa liệt thương khung.

Dạng dị tượng này vô cùng bá đạo, như thiên uy hạo đãng, uẩn tàng lực lượng kiếp phạt, có thể bỏ qua tà pháp, phá diệt nghiệt chướng!

Ầm ầm! Tần Vạn Tượng xuất thủ một lần nữa, chân nguyên mênh mông, dị tượng lôi hỏa liệt thương khung đánh tới.

Toàn bộ cổ động ở dưới sự ảnh hưởng của cỗ lực lượng này cũng đều đang chấn động.

"Hôm nay nhất định phải chém ngươi!"

"Buồn cười!" Vương Khung không sợ hãi chút nào, chân nguyên nổ vang như sóng lớn, âm dương lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, tế ra dị tượng.

"Nhật nguyệt cộng triều sinh! ?" Thần sắc của Tần Vạn Tượng đại biến, bên trong con ngươi lăng lệ hiện lên một vệt tinh mang.

Thân là hoàng tộc, y tự nhiên đã từng nghe nói về dạng dị tượng này.

Chương 527

Theo đạo thư ghi chép, nhật nguyệt cộng triều sinh, tạo hoá nhập huyền môn.

Nếu như nói đến uy năng bá đạo, nhật nguyệt cộng triều sinh không bằng lôi hỏa liệt thương khung, nhưng luận đến sinh sinh tạo hoá, khống chế năng lực, tế luyện Huyền Binh, dạng dị tượng này có thể xưng là đệ nhất.

Tần Vạn Tượng không ngờ được, ở trong hoang sơn tuyệt địa, vậy mà là có thể đụng phải dạng cao thủ này, lại là người cùng thế hệ với y, nhìn như thường thường không có gì lạ, lại ẩn giấu hung hiểm, nắm giữ thiên phú kinh thế hãi tục như thế này.

"Ta còn có thể giữ lại ngươi sao?"

Trong mắt Tần Vạn Tượng nở rộ hung mang, y từ khi tu luyện đến bây giờ, chưa bao giờ động sát cơ như bây giờ.

Phanh! Hai thân ảnh giao thoa, chân nguyên khuấy động, lôi hỏa liệt thiên, nhật nguyệt tương sát, dư ba dập dờn, chấn động đến đá vụn bay tán loạn, mái vòm nứt vỡ.

"Quá...quá mạnh..." Lưu Nguyệt Nhi hít vào một ngụm khí lạnh.

Dạng chiến đấu này căn bản cũng không phải là nàng có thể nhúng tay, thậm chí có thể xem một chút cũng đều là tạo hoá cực lớn.

"Dừng ở đây!" Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong hang động.

Đột nhiên, nước đỏ tràn ra, tụ lại ở bên người Tần Vạn Tượng, hóa thành một dòng sông mênh mông.

Dòng sông này vừa xuất hiện, chân nguyên của Vương Khung trực tiếp bị bức lui ra, không thể tới gần mảy may.

"Đây là năng lực gì! ?"

Ầm ầm! Ở bên trong dòng sông mênh mông này, chân nguyên của Tần Vạn Tượng cấp tốc phân tách, trong nháy mắt, liền tăng vọt gấp năm lần, lôi hỏa mãnh liệt, như kiếp phạt hàng lâm, trực tiếp xé rách dị tượng nhật

nguyệt cộng triều sinh.

Cùng lúc đó, nhục thân của Tần Vạn Tượng cũng chấn động, hoạt tính đề thăng, lực lượng cũng nước lên thì thuyền lên.

Phanh! Y đấm ra một quyền, trực tiếp đánh tan chân nguyên, chụp vào cái trán của Vương Khung.

Lôi Quang Tí! Lôi quang cuồng bạo thôn phệ cánh tay phải, Hắc Long Đao phóng lên tận trời, hóa thành một thể, trực tiếp chém về phía trước.

"Nước có thể nâng thuyền thì cũng có thể lật thuyền!"

Dòng sông màu đỏ mãnh liệt ập tới, lôi quang thiêu đốt mạnh bị áp chế trong giây lát, tần suất chấn động cơ hồ chỉ còn lại không tới ba thành.

"Năng lực của ngươi không được!" Tần Vạn Tượng cười lạnh nói.

Một quyền đập xuống, Vương Khung rơi xuống như sao băng, bay tứ tung ra ngoài.

Tần Vạn Tượng đuổi sát tới, dòng sông màu đỏ cuồn cuộn mà tới.

Long Tượng Bạo!

Thiên địa linh khí điên cuồng nổ vang, tiến vào trong cơ thể của Vương Khung, trong khoảnh khắc, mặt ngoài thân thể của hắn nứt ra như đại địa khô cạn, năng lượng màu vàng óng lưu động giống như dung nham.

Trong khoảnh khắc, khí tức của hắn trở nên cuồng bạo kinh người.

"Lại là một loại năng lực cấp Huyền? Thiên phú quả thật đáng sợ!" Tần Vạn Tượng hơi nheo mắt lại.

Cho tới bây giờ, Vương Khung đã tạo ra cho y quá nhiều ngạc nhiên cùng với ngoài ý muốn, y không thể không thừa nhận, thiên phú như vậy, quả thật có giá trị để làm đối thủ.

Nhưng đối thủ như vậy, hắn là sẽ không thể để cho hắn còn sôngs.

Ầm ầm! Khí tức hủy diệt từ trong cơ thể của Vương Khung phóng lên tận trời, lúc này, hắn giống như trở thành căn nguyên của diệt vong, trận trận dao động truyền ra.

"Hôm nay ta liền để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là tuyệt vọng chân chính." Tần Vạn Tượng vung tay lên, đột nhiên, một kiện bảo vật cổ lão

hiển hiện.

Đó là một cái giếng cổ, phía trên khắc giang sơn hà xuyên, nhật nguyệt tinh thần, khí tức thần bí bàng bạc nổi lên theo nước giếng.

"Đây là...Giang Sơn Cổ Tỉnh! ?" Lưu Nguyệt Nhi mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Giang Sơn Cổ Tỉnh là một trong số những bảo vật nổi danh nhất đương thời, theo lời đồn trước kia Tần thị thái tổ mang theo kiện bảo vật này lập quốc, sau đó phong ấn kiện bảo vật này ở bên trong hoàng cung, trấn áp khí vận bản tộc.

Từ đó trở về sau, liền không còn ai nhìn thấy kiện bảo vật kia.

Nhưng phương pháp luyện chế Giang Sơn Cổ Tỉnh lại truyền lại đời đời ở trong hoàng tộc Tần thị.

Nghe đồn, Tần Hoàng vào thời điểm còn trẻ tuổi, cũng đã từng tự mình luyện chế một kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh, nhưng lại là cấp bậc Huyền Binh, sau đó thả ở trong bảo khố hoàng cung.

"Kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh trước mắt này..." Trong lòng Lưu Nguyệt Nhi cuồng loạn, mơ hồ đoán được cái gì.

"Kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh này là do kẻ soán ngôi kia luyện, loại cuồng đồ như ngươi, nên táng mệnh tại đây." Tần Vạn Tượng cao cao tại thượng, phảng phất như bất bại.

Giang Sơn Cổ Tỉnh nở rộ huyền quang, một cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt với Tần Vạn Tượng bay lên.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh này chính là do Tần Hoàng lúc trẻ tuổi luyện chế, chẳng khác gì là bao hàm lạc ấn tinh thần cùng với cảm ngộ của Tần Hoàng thởi trẻ tuổi.

Loại truyền kỳ kia, cho dù là thời trẻ tuổi, cũng là có một không hai quần luân, kinh diễm vô song.

"Lạc ấn tinh thần cùng với cảm ngộ của Tần Hoàng! ?" Vào lúc này, con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Ở bên trong Giang Sơn Cổ Tỉnh, một luồng hào quang phóng lên tận

trời, hiện ra bảy chữ lớn.

Uống nước không quên người đào giếng!

Bảy chữ này là chân lý của Giang Sơn Cổ Tỉnh, cũng là vô thượng cảm ngộ trong thời trẻ tuổi của Tần Hoàng.

Vạn dặm giang sơn địa, bao quát bốn hải châu, huyền pháp có cuối cùng, nhân lực có lúc cạn!

Thiên địa chư pháp đều là ngoại vật, là công cụ cầu đạo, một khi cầu được đại đạo, liền sẽ bỏ qua hết thảy.

Đây đều là trống không, hư giả.

Cái gọi là mượn giả tu chân, chính là như này.

Giang Sơn Cổ Tỉnh cho dù bàng bạc cái thế, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là một món pháp bảo, chỉ có quán thông chân ý, lĩnh hội lực lượng, lại không dựa dẫm vào lực lượng, mượn danh nghĩa tu chân, dùng thân làm pháp, uống nước không quên người đào giếng, đây chính là cảm ngộ vô thượng của Tần Hoàng lúc còn trẻ đối với kiện bảo vật này.

Chương 528

Vẻn vẹn chỉ từ bảy chữ này liền có thể nhìn ra, tầm mắt của Tần Hoàng bệ hạ vô cùng cao xa, khí cực kỳ hùng vĩ, cảnh giới rất khó lường, quả thực ngang qua cổ kim, thiên hạ ít có, tuổi còn trẻ, thế mà liền có cảm ngộ sâu sắc như vậy.

"Uống nước không quên người đào giếng! ?" Ánh mắt của Vương Khung rung động.

Bảy chữ lớn kia như mặt trời thăng hoa, óng ánh chói mắt, bộc phát ra khí tức doạ người.

Trong mê man, một thân ảnh nhảy ra, hoàn toàn như thiên, bá đạo lăng nhiên.

Y tế ra một quyền, thiên địa sợ hãi, hư không nứt toác.

"Đây là...lạc ấn của Tần Hoàng lúc trẻ tuổi?" Toàn thân lông tơ của Vương Khung dựng đứng, cảm nhận được khủng bố chưa bao giờ có.

Một trong Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết, một trong những đế hoàng kinh diễm nhất từ xưa đến nay, phong thái lúc y còn trẻ tuổi là khó có thể tưởng tượng, vẻn vẹn chỉ là một quyền này liền đè ép cùng thế hệ, không có người nào dám nói.

Lôi Quang Tí!

Long Tượng Bạo!

Đối mặt với một quyền bá thiên tuyệt địa này, Vương Khung không dám thất lễ, cánh tay phải rung động, lôi quang mãnh liệt kinh thiên dâng lên, cùng lúc đó, thiên địa linh khí quán chú ở bên trên cánh tay phải, khí tức hủy diệt dao động trôi nổi theo quang hoa màu vàng như dung nham.

Ầm ầm! Vương Khung vận chuyển hai đại năng lực cấp Huyền, va chạm cùng với đạo lạc ấn tinh thần kia.

Quyền phong đáng sợ kia phảng phất như bất diệt, lực lượng khủng bố dọc theo cánh tay truyền đến.

Linh khí đoạn tuyệt, lôi quang yên diệt, đạo đạo vết nứt hiển hiện ở trên

cánh tay của Vương Khung.

Tần Hoàng lạc ấn, tuyệt thiên diệt địa, lộ ra khí phách ngang qua cổ kim, quả thực không phải là sức người có thể ngăn cản, mạnh như Vương Khung cũng đều cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có.

"Nguyên Khí Trì!" Vương Khung cắn răng, tế ra Nguyên Khí Trì, nguyên khí hùng hồn cuồn cuộn sôi trào, không ngừng chui vào trong cơ thể chữa trị thương thế.

Nhưng mà lạc ấn kia dường như khó mà ma diệt, Giang Sơn Cổ Tỉnh cuồn cuộn không ngừng đưa lực lượng vào trong đó.

Khí tức của lạc ấn kia càng trở nên khủng bố, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh, quyền mang đáng sợ dựng dục ra thần uy, ở chung quanh thậm chí còn có vô số hư ảnh không ngừng lấp lóe.

Tường thành kéo dài vạn dặm đứng vững ở phía trên đại địa, núi cao sừng sững vượt ngang sơn hà, nhận sự quỳ bái của đế vương, dòng sông màu vàng mãnh liệt mênh mông không ngừng, dựng dục ra văn minh bất hủ...

Vô số cảnh tượng kỳ dị này dường như cũng biến thành nội tình cùng với căn cơ của dấu ấn kia, vĩnh sinh bất diệt, quán thông tuế nguyệt.

"Đây thực sự là thực lực của Tần Hoàng lúc còn trẻ tuổi! ? Quá mạnh..." Vương Khung sợ hãi.

Nếu như ở vào cùng một thời đại, đối mặt với đại địch như vậy, hắn tuyệt đối sẽ cảm thấy áp lực chưa bao giờ có, thậm chí là sợ hãi.

Ở trong cùng thế hệ với dạng người này, quả thực chính là bi ai, đối phương liền giống như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, chắn ngang ở phía trước.

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng hiểu được, vì cái gì Thập Nhị Vương Tọa lại được xưng là tổ chức đáng sợ nhất trong trăm năm gần nay, vẻn vẹn chỉ từ trên người của Tần Hoàng liền có thể thấy được một chút.

"Tần...Tần Đạp Thiên...đó chính là..."

Ở nơi xa, giọng nói của Lưu Nguyệt Nhi cũng đều biến thành run rẩy.

Cho dù ở Hắc Ám Giáo Hội, nàng cũng không chỉ một lần nghe nói đến cái tên này, Tần Hoàng đương thời, Tần Đạp Thiên.

Đây là một nam nhân khiến cho Quang Minh Học Cung cùng với Hắc Ám Giáo Hội cũng đều vô cùng kiêng kị, y dùng sức một mình, cách mạng hoá thiên hạ, miễn cưỡng không đến hai mươi năm, liền khiến cho thiên hạ Đại Tần hoàng triều rực rỡ như đổi mới, công tích của y cực cao, đủ để che đậy người khai sáng.

Truyền kỳ như này, so với trong tưởng tượng còn muốn khủng bố hơn, vậy mà chỉ dựa vào một đạo lạc ấn trước đây, liền triệt để áp chế Vương Khung.

Dạng lực lượng này ở trong mắt Lưu Nguyệt Nhi đã biến thành không thể lý giải.

"Ngu xuẩn, ngươi căn bản không biết rõ tên nghịch tặc kia lúc trẻ tuổi có bao nhiêu đáng sợ, vậy mà còn muốn mưu toan chống cự?" Tần Vạn Tượng cười lạnh.

Mặc dù có huyết hải thâm cừu, nhưng y cũng không thể không thừa nhận, vị cửu hoàng thúc giết huynh đoạt vị kia của y thực sự quá kinh diễm, lạc ấn từ thời trẻ tuổi, lưu lại đến nay, ngang nhiên vô địch, ngay cả thiên tài tuyệt thế như Vương Khung cũng đều ép xuống.

"Phá cho ta!" Đúng lúc này, trong mắt Vương Khung bộc phát ra một vệt ánh sáng hung lệ.

Ứng đối với cỗ áp lực đáng sợ kia, hắn bỗng nhiên bước ra một bước, chân nguyên quanh người bốc hơi, hóa thành vô tận đao khí, một cỗ đao ý lăng lệ phóng lên tận trời, huy hoàng lồng lộng, có thể trảm sơn hà.

"Hắc Nhận..."

Đột nhiên, Tần Hoàng lạc ấn vậy mà nói chuyện, thanh âm không lớn, lại như kinh lôi cuồn cuộn, nổ tung ở trong đầu óc của Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, Tần Hoàng lạc ấn thu tay lại, quay người, sải bước ra, tiến vào bên trong Giang Sơn Cổ Tỉnh.

Cùng lúc đó, Giang Sơn Cổ Tỉnh nổi lên hào quang rực rỡ, vậy mà trực

tiếp bay lên, rơi vào trong tay Vương Khung.

Một màn này núi lở trời sập, gió xoay đường chuyển, đừng nói là Tần Vạn Tượng, Lưu Nguyệt Nhi, liền ngay cả chính Vương Khung cũng giật nảy cả mình.

"Làm sao lại như vậy?" Tần Vạn Tượng nghẹn ngào quát.

Vào lúc này, y cảm nhận được liên hệ giữa mình cùng với Giang Sơn Cổ Tỉnh triệt để đoạn tuyệt.

Nói một cách khác, kiện Huyền Binh vô thượng này rốt cuộc đã không thuộc về y nữa, mà là thật sự rơi vào trong tay của Vương Khung.

"Ha ha ha, ngu xuẩn, uống nước không quên người đào giếng, xem ra ngươi vẫn chưa có lĩnh ngộ được ý nghĩa của một câu này." Vương Khung vỗ đùi, cất tiếng cười to.

Chương 529

"Ngươi đại khái đã quên, miệng giếng này là do Tần Hoàng đào ra, làm sao sẽ tiện nghi cho một kẻ dư nghiệt tiền triều như ngươi, tạo điều kiện cho ngươi đắc thế?"

Sự đảo ngược kịch tính này thực sự quá nằm ngoài dự liệu, Vương Khung nhìn Giang Sơn Cổ Tỉnh trước người, trong bụng nở hoa.

Phẩm chất của Giang Sơn Cổ Tỉnh còn nằm trên Chấn Thiên Bổng, trở về tiến hành luyện hóa, thực lực của hắn có thể lại đề thăng một lần nữa, mấu chốt nhất là nói không chừng có thể mượn nhờ món bảo vật này dính líu quan hệ cùng với Tần Hoàng bệ hạ, đây mới là điểm trọng yếu nhất.

"Ta muốn ngươi chết!" Tần Vạn Tượng phẫn hận muốn điên, bạo nộ xuất thủ.

Lúc này, sự phẫn nộ của y đạt đến cực hạn, cơ hồ muốn thôn phệ nội tâm.

Ầm ầm! Hỏa Chủng trong cơ thể Tần Vạn Tượng bùng lên mạnh mẽ, chín tầng ánh lửa mơ hồ hợp nhất, đây là dấu hiệu đạp vào cảnh giới Dung Khí, cùng lúc đó, dị tượng lôi hỏa liệt thương khung hiển lộ ra, biến thành càng thêm đáng sợ.

Dòng sông màu đỏ mênh mông như sóng, cuồn cuộn ập tới, cơ hồ tăng vọt hơn gấp ba lần.

"Huyết mạch hoàng tộc, quả nhiên lợi hại..."

Vương Khung hơi nheo mắt lại, không thể không nói, cho dù không sử dụng pháp bảo, thực lực của Tần Vạn Tượng cũng vô cùng xuất chúng.

Năng lực của y công phòng nhất thể, như là lĩnh vực, vừa có thể đề thăng thực lực của chính mình, lại có thể áp chế lực lượng của người khác, có một chút cùng loại với La Thiên Đại Trận của La Thanh Nguyên.

"Huyền Hoàng Huyết, Xích Hà Linh!"

Tần Vạn Tượng dùng hai tay kết ấn, kiếm quang đột nhiên xuất hiện, dòng sông màu đỏ kia giống như sống lại, ngâm dài như long, tràn đầy toàn

bộ cổ động.

Vương Khung hơi biến sắc, quanh người giống như bị mười vạn sợi xích sắt phong tỏa.

"Năng lực của y biến hóa..."

"Giết!" Đúng lúc này, một tiếng quát to truyền đến từ thiên ngoại, cánh chim màu vàng phấp phới như thiên, kiếm quang lăng lệ, phá vỡ mái vòm, chém về phía Vương Khung.

"Chu Kiếm Vũ! ?" Trong lòng Vương Khung giật thót.

Hắn không ngờ được, vị thiên kiêu chi tử Quang Minh Học Cung này vậy mà không chết, vào thời khắc mấu chốt này đánh ra một kích sinh tử, bắt lấy cơ hội tuyệt sát này.

"Đồng loạt ra tay."

Hai đạo thân ảnh càng thêm đáng sợ cũng hàng lâm theo đó, Thương Xích Huyền, Đường Phi Ngư, hai vị cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh này cũng xuất động.

Chiếc gương cổ treo cao, như thể mặt trời ở trên không, chiếu sáng Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của Vương Khung.

Long Tượng Bạo, Lôi Quang Tí...dường như liền muốn thoát ly khỏi nhục thân của hắn.

Cùng lúc đó, quang minh vô lượng ở bên trong cổ động bốc lên, khí tức sinh mệnh ở khắp mọi nơi hiển hiện bên trong quang minh.

Loại năng lực này cực kỳ đáng sợ, thân hóa quang minh, ở khắp mọi nơi, dùng thủ đoạn bén nhọn tàn khốc nhất ập thẳng về phía Vương Khung.

"Bốn đại cao thủ! ?" Lưu Nguyệt Nhi hoa dung thất sắc, trong lòng triệt để chìm vào đáy cốc tuyệt vọng.

Đối mặt với lực lượng đáng sợ như vậy, cho dù là Vương Khung cũng chỉ có thể thúc thủ chờ chết, bốn đại năng lực kia đều đã đạp vào hàng ngũ cấp Huyền, vào thời khắc tuyệt vọng này ngang nhiên xuất thủ, ở dưới hoàn cảnh phổ thông, tinh không mênh mông, tuyệt đối không có người nào có thể ngăn chặn dạng vây sát này.

"Tốt, hôm nay ta liền đại sát tứ phương, để cho các ngươi kiến thức một chút cái gì gọi là năng lực chân chính."

Đột nhiên, Vương Khung hét dài một tiếng, trong cơ thể của hắn, một ngọn Hỏa Chủng khác chậm rãi bốc lên, phảng phất như thức tỉnh từ bên trong vực thẳm, lấp lóe ra hào quang không giống bình thường.

Vào lúc này, năng lực chân chính của hắn rốt cuộc cũng thức tỉnh.

Dòng sông màu đỏ phấp phới như kinh long, quang minh vô lượng trải rộng hang động, gương cổ treo cao, cướp đoạt năng lực, kiếm quang bén nhọn rơi xuống từ mái vòm, sát phạt chấn động...

Vào lúc này, bốn đại cao thủ đồng loạt ra tay, sinh tử nhất niệm, tuyệt địa như vực thẳm, cho dù là yêu nghiệt cái thế cũng phải ôm hận.

Lưu Nguyệt Nhi hoa dung thất sắc, đối mặt với đội hình như vậy, trên trời dưới đất, chỉ có một con đường chết.

Nhưng mà, đúng lúc này, Vương Khung hét dài một tiếng.

Một cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt từ trong cơ thể của hắn phóng lên tận trời, trong khoảnh khắc, lực lượng phủ bụi dường như thức tỉnh.

Hoa lửa nhấp nháy, quanh người Vương Khung giống như bị ngọn lửa bao phủ, vùng đan điền truyền ra rung động huyền diệu.

"Đó...đó là cái gì?"

Lưu Nguyệt Nhi mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy vùng đan điền của Vương Khung một mảnh hỗn mang, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đoàn quang mang đen như mực, phảng phất như vực thẳm vô tận.

Lúc này, ở bên trong vực thẳm kia, một đạo hoa lửa nổ vang, phảng phất như mặt trời nhảy lên, tản mát ra khí tức thần bí.

Cỗ khí tức kia xâm chiếm bầu trời, trong giây lát liền bao phủ Vương Khung.

Phanh! Đột nhiên, dòng sông màu đỏ đột nhiên tránh lui, phảng phất như mất đi khống chế, lại hình như gặp phải đại khủng bố.

Bên trong quang minh vô lượng, Vương Khung dậm chân mà đến, như giẫm trên đất bằng.

Kiếm quang đầy trời nứt vỡ, còn chưa chạm đến Vương Khung liền tiêu tán như mây khói.

Ở phía trên mái vòm, gương cổ vỡ vụn, chủ nhân của nó hét thảm một tiếng, bay tứ tung ra ngoài, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, sững sờ nhìn thân ảnh bá đạo đi ra từ trong lằn ranh sinh tử kia, căn bản không biết rõ chuyện gì đã phát sinh.

"Chuyện này...chuyện này không có khả năng..." Thương Xích Huyền nghiêm nghị quát.

Quang minh quanh người gã ảm đạm, theo việc Vương Khung tới gần, năng lực của gã càng trở nên yếu ớt, luồng quang minh đáng sợ kia căn bản là không có cách nào tới gần đối phương nửa bước.

Chương 530

Lúc này, toàn bộ bốn đại cao thủ khiếp sợ không thôi, bọn hắn rung động con mắt, nhìn chằm chặp Vương Khung, quả thực không thể tin được mọi thứ đang phát sinh.

Vừa mới rồi, Vương Khung đã bộc phát ra lực lượng hoàn toàn khác biệt.

Ở phía dưới cỗ lực lượng này, năng lực của bọn hắn đối với nam nhân này vậy mà không có được nửa phần tác dụng.

Bốn đại năng lực như gặp phải phong ấn trong nháy mắt, ngay cả nửa phần dư ba cũng đều không thể chạm vào trên người Vương Khung.

"Miễn dịch…năng lực! ?" Da mặt của Tần Vạn Tượng run rẩy, bất khả tư nghị nhìn Vương Khung, không nhịn được nói.

Vừa dứt lời, bên trong cổ động rơi vào tĩnh mịch hoàn toàn, thời gian phảng phất như ngưng kết.

Đại não của ba người khác "ông" một tiếng, như bị điện giật.

Ánh mắt của bọn hắn dán ở trên người Vương Khung, rốt cuộc không thể di động mảy may, ngoại trừ khiếp sợ, dần dần biến thành có một chút không thể lý giải.

Miễn dịch năng lực! ?

Từ xưa đến nay, ở trong lịch sử tu hành dài dằng dặc của nhân loại, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện năng lực đáng sợ như vậy, lại có thể miễn dịch các năng lực khác?

Dạng quái vật như thế này là trước đó chưa từng xuất hiện, về sau cũng sẽ không xuất hiện.

Trên thực tế, loại năng lực này căn bản là không nên xuất hiện tại thế gian.

Đây là khắc tinh của năng lực, lực lượng cấm kỵ của Hỏa Chủng.

Bọn hắn không thể lý giải, ở dưới tinh không xán lạn này, ở trên con đường tu hành Hỏa Chủng làm sao lại xuất hiện loại năng lực này.

"Không có khả năng! ? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!" Chu Kiếm Vũ nghiêm nghị quát.

Y không tin tưởng trên đời này sẽ có loại người này, nếu quả thật là như thế này, ở trong dòng sông thời gian, cũng đều sẽ lưu lại danh hào của người này.

"Quang Minh Học Cung...các ngươi còn dám ra tay với ta?"

Hắc Long Đao ngâm dài không dứt, Lôi Quang Tí rung động với tần số cao.

Vương Khung bước ra một bước, liền xuất hiện ở trước người Chu Kiếm Vũ.

Ầm ầm! Hai đạo kiếm quang bản mệnh trong cơ thể Chu Kiếm Vũ mạnh mẽ phát ra, thế nhưng lại giống như đâm vào không khí, trực tiếp xuyên qua thân thể Vương Khung.

"Thật sự là miễn dịch năng lực..."

"Con mẹ nó...đây...đây là bật hack! ?"

"Tần Hoàng bệ hạ thật sự không lừa ta, trên đời này thật sự có kẻ bật hack! ?"

Đám người kinh hãi, thần kinh nhận xúc động chưa bao giờ có, nhận biết của bọn hắn đều bị phá vỡ.

Phải biết rằng thiên tài tuyệt thế giống như Chu Kiếm Vũ đã có lực lượng rất mạnh mẽ, đủ để quét ngang người cùng thế hệ, hắn kiếm quang bản mệnh, coi như là cao thủ cùng cảnh giới cũng không dám đón đỡ.

Nhưng Vương Khung lại trực diện đi đến, trực tiếp để cho hai đạo kiếm quang bản mệnh xuyên qua thân thể của hắn, loại năng lực này căn bản là không có cách nào lý giải.

Vương Khung lúc này ở trong mắt bọn hắn dường như đã siêu thoát phạm trù nhân loại.

"Ngươi...ngươi sao lại có thể..."

Chu Kiếm Vũ hoảng hốt!

Nếu như nói trước đó, y còn có lòng tin có thể chém giết Vương Khung,

như vậy trong nội tâm của y lúc này chỉ còn lại sợ hãi.

Y bỗng nhiên tỉnh ngộ, nam nhân trước mắt này cùng với y căn bản cũng không phải là sinh linh cùng một cấp bậc, làm địch cùng với loại người này, quả thực chính là tự chịu diệt vong.

Ông! Vương Khung căn bản là không nói nhảm cùng với hắn, Hắc Long Đao ngâm dài một tiếng, lôi quang nổ vang trực tiếp xuyên thủng thân thể của Chu Kiếm Vũ, lực lượng cuồng bạo chấn động hai đạo kiếm quang bản mệnh còn lại trong cơ thể y đến vỡ nát.

Ngay sau đó, đao quang như vòng xoáy, thôn phệ, xé rách thân thể của Chu Kiếm Vũ.

Máu tươi bắn tung toé, vị tuyệt thế thiên tài Quang Minh Học Cung, đại hồng nhân bên cạnh Tam Hoàng Tử này trong nháy mắt liền đầu một nơi thân một nẻo, triệt để chết đi.

Vương Khung khoát tay, bỏ đôi cánh Huyễn Diễm Kim Vũ đã mất đi chủ nhân kia vào trong túi.

Ngay sau đó, hắn xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đám người.

"Chạy mau, người này là không thể địch, chỉ có Chi Phối Giả mới có thể trấn áp hắn." Trên mặt mũi của Thương Xích Huyền tràn đầy sợ hãi, xoay người rời đi.

Bọn hắn biết rõ, nam nhân trước mắt này dựa vào năng lực đáng sợ như này đã là vô địch, ở bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, căn bản không có ai có thể cùng tranh tài, coi như nói hắn là cảnh giới Bổ Nguyên mạnh nhất cũng không quá đáng một chút nào.

Đối mặt với dạng yêu nghiệt này, chỉ có đạp vào cảnh giới Dung Khí, trở thành Chi Phối Giả lạc ấn thần hình, tu luyện Viêm Binh mới có thể áp đảo hắn, ở lại nơi này, chỉ có một con đường chết.

"Ngu xuẩn, ta có thể thả ngươi đi?" Vương Khung vận chuyển Lôi Quang Tí, trực tiếp ném Hắc Long Đao ra.

Ầm ầm! Hắc Long Đao bị lôi quang quấn quanh, giống như một đầu Lôi

Long, chém giết về phía Thương Xích Huyền.

Thân hình Thương Xích Huyền lấp lóe, hóa thành quang minh vô lượng, muốn bỏ chạy.

Đúng lúc này, Vương Khung thi triển Long Tượng Bạo, lực lượng cuồng bạo giống như đạn pháo bắn ra ngoài, trong giây lát liền ngăn trở đường đi của Thương Xích Huyền.

"Ngươi cũng đi chết đi." Vương Khung tiếp nhận Hắc Long Đao bay tới, giơ tay chém xuống, chém về phía đầu của đối phương.

Ông! Quang minh tán diệt, lôi quang mãnh liệt trực tiếp phá tan thân thể của Thương Xích Huyền thành từng mảnh.

Vương Khung nhìn cũng không nhìn, xách theo Hắc Long Đao, xoay người rời đi, đi thẳng về hướng Đường Phi Ngư.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không thể thoát.

Vương Khung lúc này như là Ma Vương hành tẩu trong nhân gian, hắn cái thế vô địch, sát phạt vô kỵ, trong nháy mắt liền liên tục chém giết hai đại thiên kiêu, bá đạo đến không có giới hạn.

Lưu Nguyệt Nhi đã sớm nhìn trợn mắt hốc mồm, đầu óc trống rỗng.

Chương 531

Về phần Tần Vạn Tượng càng là lộ ra sắc mặt khó coi, thân thể của y phát run, cũng không phải là sợ hãi, mà là phẫn nộ, phẫn nộ vì sao ở trên đời lại có dạng yêu nghiệt này.

Lòng tự tôn của y lúc này ở trước mặt thực lực cường đại của Vương Khung, bị đánh đến vỡ nát.

Sự kiêu ngạo thân là hoàng tộc Tần thị không còn sót lại chút gì.

Cho dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng y không thể không thừa nhận, tư chất của nam nhân trước mắt này là đương thời ít có, thậm chí còn mơ hồ có phong thái của tên nghịch tặc lúc còn trẻ tuổi kia.

"Tần Đạp Thiên..."

Đối với dạng dư nghiệt tiền triều giống như Tần Vạn Tượng mà nói, đương kim Tần Hoàng là chấp niệm cả đời, cừu hận khắc cốt của bọn hắn, lại vừa là thân ảnh khiến cho bọn hắn sợ hãi.

Tần Hoàng, cuộc đời của y tràn ngập truyền kỳ cùng với vĩ đại.

Tuổi còn nhỏ vô danh, lúc thanh niên đột nhiên quật khởi, đến mức xông ra danh hào hiển hách kinh diễm vô song kia.

Tần Vạn Tượng chính là từ nhỏ nghe điển cố của vị nghịch tặc này mà lớn lên, biết rõ tại thời đại kia, muốn xông ra thanh danh như thế là cần thiên phú cùng với thực lực cỡ nào.

Hiện nay, ở trong lòng của Tần Vạn Tượng, Vương Khung vậy mà có một chút tương tự với thân ảnh vô địch kia.

"Giang sơn đời nào cũng có người tài...các lĩnh phong tao mấy trăm năm...thời đại luân chuyển, thật sự như vậy sao?" Tần Vạn Tượng nắm chặt song quyền.

Rất hiển nhiên, công tích vĩ đại của thế hệ trước đã sớm trở thành truyền thuyết, dần dần khắc họa ở phía trên bức tranh lịch sử, thủy triều mới sắp xảy ra, hiện nay y đã sắp bị vùi dập ở bên trong cơn thuỷ triều này.

Vốn là dùng thiên phú cùng với thực lực của Tần Vạn Tượng, nhất định

có thể tỏa sáng rực rỡ ở trên sân khấu thời đại mới, nhưng mà, y gặp phải Vương Khung, ở cùng thời đại với dạng yêu nghiệt này, bất kể là ai cũng đều cảm nhận được áp lực vô thượng, cho dù là thiên kiêu cái thế cũng đều phải ảm đạm phai mờ.

"Nhất định phải diệt sát hắn ở đây." Tần Vạn Tượng cắn răng nói.

Y không dám động, cũng không dám đi, đệ tử Quang Minh Học Cung chính là kết cục, y có thể xác định, chỉ cần mình dám vọng động một lần, Vương Khung liền sẽ xoay người lại, diệt y trước tiên.

Tần Vạn Tượng chỉ có thể án binh bất động, âm thầm câu thông với sư tôn của chính mình.

Lúc này, Vương Khung thả toàn bộ lực chú ý ở trên người của Đường Phi Ngư.

Ba đại cao thủ Quang Minh Học Cung cũng chỉ còn lại một mình y.

Ầm ầm! Vương Khung xách theo Hắc Long Đao đi về hướng Đường Phi Ngư, máu tươi trên thân đao bị lôi quang cuồng bạo làm cho bốc hơi.

Lúc này, Đường Phi Ngư run rẩy da mặt, trong mắt chỉ có sợ hãi, thậm chí là không có chạy trốn.

Y biết, bất kỳ động tác gì ở trước mặt nam nhân này cũng đều trở nên dư thừa.

Đối mặt với lực lượng đáng sợ như vậy, y căn bản không trốn thoát được, Thương Xích Huyền chính là vết xe đổ.

"Đừng giết ta!" Đường Phi Ngư triệt để từ bỏ chống cự, đột nhiên nói.

Vương Khung cười lạnh, căn bản không thèm để ý, Hắc Long Đao ngâm dài như long, liền muốn sát phạt.

"Giữ cho ta một mệnh, ta hữu dụng đối với ngươi." Khóe mắt của Đường Phi Ngư run rẩy, vội vàng nói.

"Hữu dụng đối với ta? Làm sao lời này lại quen thuộc như vậy?" Vương Khung cười lạnh, vô thức liếc nhìn Lưu Nguyệt Nhi ở nơi xa.

Lưu Nguyệt Nhi há to miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng trừng mắt liếc Đường Phi Ngư.

"Một đại nam nhân như ngươi thì có ích lợi gì đối với ta?" Bước chân của Vương không hề đình chỉ.

Năng lực thức tỉnh sau khi Hỏa Chủng lại cháy lên quả thật quá cường đại, có thể miễn dịch các năng lực khác, nhưng cũng chỉ có ba phút mà thôi, đồng thời sau khi sử dụng một lần, Hỏa Chủng của hắn sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, cần sau năm ngày mới có thể lại sử dụng một lần nữa.

"Ta...ta không phải là đệ tử Quang Minh Học Cung..." Đường Phi Ngư bật thốt lên.

Vào giờ phút này, vì bảo mệnh, y chỉ có thể nói bí mật lớn nhất ở trong lòng.

"Ngươi coi ta là đồ đần?" Vương Khung cười lạnh.

Ông! Đúng lúc này, Đường Phi Ngư đột nhiên xuất thủ, kình lực hùng hồn liền tung bay về phía Lưu Nguyệt Nhi cách đó không xa.

Lưu Nguyệt Nhi nặng nề đâm vào trên vách đá, rên lên một tiếng, ngất đi.

"Ta kỳ thực là người Hắc Ám Giáo Hội..." Đường Phi Ngư đột nhiên nói.

"Cái gì?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt lộ ra nét mặt cổ quái.

Đệ tử Quang Minh Học Cung từ lúc nào đã biến thành không có điểm mấu chốt như thế này rồi? Vì bảo mệnh mà lời gì cũng đều dám nói, thậm chí ngay cả tín ngưỡng cũng đều ruồng bỏ.

Đối với loại chuyện hoang đường này, Vương Khung đương nhiên không tin.

"Ta là một trong những người chấp hành kế hoạch 'Tro tàn' của Hắc Ám Giáo Hội." Đường Phi Ngư nắm chặt song quyền, trầm giọng nói.

Đây là bí mật lớn nhất trong lòng của y.

"Kế hoạch tro tàn! ?" Vương Khung dừng lại bước chân, nhăn mày lại.

Vào thời điểm hắn nghe được cái tên này, hắn liền biết những gì Đường Phi Ngư nói tám ~ chín phần mười là thật.

Vào sớm mấy năm trước, Hắc Ám Giáo Hội liền âm thầm thôi động

một hạng kế hoạch, được đặt tên là "Tro tàn" .

Bọn hắn tìm kiếm chọn lựa một đám "hạt giống" trải qua huấn luyện cùng với tuyển chọn, gieo vào Quang Minh Học Cung.

Những hạt giống này du tẩu giữa ánh sáng cùng với bóng tối, giống như màu xám, chỉ cần có một ~ hai người có thể trưởng thành, trở thành cao tầng Quang Minh Học Cung, như vậy ảnh hưởng tạo thành đối với Quang Minh Học Cung là không thể đo lường.

Dạng kế hoạch này là tuyệt mật, liền ngay cả Quang Minh Học Cung cũng không thể thăm dò nền tảng.

Chương 532

Vào thời điểm Vương khung ở trong Hắc Thuỷ Long Cung, lúc chém chết Lâm Huyền, đã từ chỗ của Lý Thuần Phong biết được một chút nội tình.

Cho dù là ở bên trong Hắc Ám Giáo Hội, người biết rõ dạng kế hoạch này cũng là phượng mao lân giác, đối với những hạt giống tro tàn kia, chỉ có người cực kì cá biệt mới nắm giữ toàn bộ danh sách.

Đường Phi Ngư có thể nói ra cái kế hoạch này, tám ~ chín phần mười thật sự là người Hắc Ám Giáo Hội.

"Giấu đủ sâu?" Vương Khung cười lạnh.

Người nào cũng sẽ không ngờ được huyết mạch Đường Vương Thành, tuyệt thế thiên tài Quang Minh Học Cung, sau lưng vậy mà đã sớm gia nhập Hắc Ám Giáo Hội, trở thành hạt giống bọn hắn xếp vào ở bên trong quang minh.

"Giữ mạng cho ta, sẽ có tác dụng lớn đối với ngươi, ta ở trong Quang Minh Học Cung cùng với Hắc Ám Giáo Hội đều có địa vị cực kỳ trọng yếu." Đường Phi Ngư liền ném ra ngoài tất cả thẻ đánh bạc của chính mình trong một lần.

"Gián điệp hai mang! ?" Vương Khung cười nói.

Mặc kệ những gì Đường Phi Ngư nói là thật hay giả, hắn đột nhiên cảm thấy giữ lại một người như vậy là vẫn có một chút tác dụng.

Ông! Lúc này, Hỏa Chủng của Vương Khung dần dần ảm đạm, hiệu quả miễn dịch năng lực mắt thấy đã sắp tiêu thất.

Hắn khoát tay, Nguyên Khí Trì hiển hiện ở trong bàn tay.

Vương Khung cong ngón tay búng ra, một đạo nguyên khí bay ra, tiến vào trong cơ thể của Đường Phi Ngư.

Trong khoảnh khắc, sinh mệnh lực bàng bạc dần dần tản ra, khí tức của Đường Phi Ngư khôi phục không ít, thương thế trên người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Hãy luyện hóa đạo nguyên khí này." Vương Khung trầm giọng nói.

Đường Phi Ngư không dám trái lời, vận chuyển chân nguyên.

Đột nhiên, đạo nguyên khí kia giống như rắn nhỏ chui vào trong đan điền, dung hợp cùng với Hỏa Chủng của Đường Phi Ngư.

Ầm ầm! Hỏa Chủng của Đường Phi Ngư nhẹ nhàng lay động, vết rách nhỏ bé phía trên khép lại trong giây lát, chân nguyên của y bàng bạc to lớn, càng trở nên cường đại, thực lực đề thăng không ít trong giây lát.

"Đây là..." Nhãn tình của Đường Phi Ngư sáng lên, vừa mừng vừa sợ.

Y không ngờ được thủ đoạn của Vương Khung lại thần kỳ như thế, trong giây lát liền chữa khỏi thương thế của y, còn thuận tiện đề thăng thực lực của y.

"Từ nay về sau, ngươi chính là người của ta." Vương Khung thản nhiên nói.

"Người này ngược lại là rất dễ dàng tin tưởng người khác, xem ra ta còn có cơ hội lật bàn." Đường Phi Ngư thầm nghĩ trong nội tâm, trên mặt lại là gạt ra một nụ cười, khẽ gật đầu.

"Đạo nguyên khí ta ban tặng cho ngươi kia là kỳ trân vô thượng, ngươi hãy tế luyện ngày đêm, khiến cho nó không ngừng tiến hóa, thực lực của ngươi cũng sẽ nước lên thì thuyền lên." Vương Khung nhắc nhở.

Đường Phi Ngư nghe thế, trong nội tâm càng vui mừng hơn, Vương Khung vậy mà ngay cả bảo vật quý hiếm như thế này cũng đều ban cho y, quả thực là người thực lực càng mạnh, đầu não sẽ càng đơn giản.

"Bằng vào dạng trí thông minh này, nói không chừng ta có thể thu phục hắn." Đường Phi Ngư mừng thầm.

"Đúng rồi, ta quên nói cho ngươi một việc, đạo nguyên khí này đã triệt để dung hợp cùng với Hỏa Chủng của ngươi, chỉ cần ta động tâm niệm, đạo nguyên khí này liền sẽ tự động nổ tung."

Nụ cười trên mặt của Đường Phi Ngư dần dần ngưng kết, thay vào đó là một vệt sợ hãi, y phát hiện ra chính mình đã sai, nam nhân trước mắt này quả thực chính là ma quỷ.

"Đừng sợ, ta sẽ không tùy tiện động tâm niệm, điều kiện tiên quyết là ngươi phải nghe lời." Vương Khung đi đến bên người Đường Phi Ngư, vỗ vỗ đầu vai của y, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê.

"Đương . .đương nhiên..." Đường Phi Ngư khàn giọng nói.

Ở trong loại tình huống này, y còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Vương Khung khẽ gật đầu, lộ ra thần sắc hài lòng, chợt xoay người lại, nhìn về phía Tần Vạn Tượng.

Ầm ầm! Đột nhiên, toàn bộ cổ động chấn động kịch liệt, cái hố cực lớn dâng lên dung nham, nam tử áo bào đen vọt ra.

"Ha ha ha, ngươi chết chắc rồi!" Tần Vạn Tượng nghiêm nghị cười nói, sống lưng lập tức đứng thẳng lên.

Nhưng mà, nam tử áo bào đen vừa mới hiện thân, giống như hùng ưng vồ thỏ, xách theo y liền xông ra ngoài.

"Đây là tình huống gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Bên trong cái hố cực lớn, vô số tóc trắng vọt ra, mỗi một sợi đều phảng phất như dài trăm ngàn trượng, không ngừng sinh trưởng, tản ra lực lượng khủng bố, đâm thẳng về phía nam tử áo bào đen.

"Lão gia hỏa này đánh không lại yêu thú bị trấn áp?"

Nam tử áo bào đen lúc này cực kỳ chật vật, trên người dính vết máu, mang theo Tần Vạn Tượng chạy như điên, ngay cả thời gian quay đầu cũng đều không có.

"Ha ha ha, đồ ngu, còn muốn dùng lão già chết tiệt trấn áp ta, chết cười ta." Vương Khung cười to, tiếng cười cuồn cuộn dập dờn.

Đột nhiên, tóc trắng đầy trời truy sát ra đột nhiên dừng lại, phảng phất như bị tiếng cười phóng đãng hấp dẫn, từng sợi tóc quay đầu lại, nhìn chằm chằm về phương hướng của Vương Khung.

"Chuyện này..."

Vương Khung choáng váng, vào một giây trước hắn còn đang cười nhạo Tần Vạn Tượng cùng với sư phụ y, hai kẻ đại ngu xuẩn, không có

bản lĩnh, còn dám xé bỏ phong ấn, kết quả là dẫn xuất đại yêu, trên trời dưới đất, bị truy sát điên cuồng.

Vương Khung nhìn thấy một màn này chính là vô cùng vui mừng, sảng khoái giống như là ăn một bát thịt kho tàu.

Nhưng tiếng cười của hắn lại quá phách lối cuồng lãng, một giây sau vậy mà dẫn tới chú ý, đầu đại yêu kia liền thay đổi phương hướng, thả toàn bộ lực chú ý ở trên người hắn.

Chuyện này thật sự là quá xấu hổ.

Cái gọi là thiên cuồng có mưa, người cuồng có họa, lão tổ tông nói làm người phải khiêm tốn một ít, quả thật là có một chút đạo lý.

Chương 533

Lúc này Vương Khung rơi vào bên trong sợ hãi vô tận, hận không thể lập tức tát chính mình hai cái, vụng trộm cười thì không được sao?

Khí tức kinh khủng phô thiên cái địa, bao phủ về hướng Vương Khung.

Nguyên Khí Trì trước người hắn cũng đều khuấy động theo, viên thịt trắng vốn nằm ở bên trong cũng cảm thấy sợ hãi, hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, chui vào trong áo bào của Vương Khung.

Lúc này, Tần Vạn Tượng cùng với sư tôn của y đã sớm trốn không nhìn thấy bóng dáng.

Ầm ầm! Đột nhiên, tóc trắng đầy trời lùi về hố sâu trên mặt đất.

Dung nham cực nóng ban đầu cũng biến mất không thấy gì nữa, cùng lúc đó, hố sâu kia bắt đầu xoay tròn, liền giống như một đóa hoa tuyệt vọng nở rộ.

Thân thể của Vương Khung không thể khống chế bị hút vào trong hố sâu.

"Con bà nó, sẽ không xui xẻo như vậy chứ." Trong lòng Vương Khung lộp bộp một tiếng.

Sau một khắc, hắn cảm thấy xung quanh ấm áp và ẩm ướt, phảng phất như trở lại trong bụng mẹ, cuối tầm mắt, phảng phất như ánh sáng cửa hang.

Đợi đến thời điểm hắn lấy lại tinh thần, mọi thứ trước mắt khiến cho hắn kinh ngạc đến ngây người.

"Đình viện! ?" Vương Khung ngơ ngác, có một chút không dám tin tưởng.

Ở phía dưới cái hố sâu này, vậy mà là một tòa đình viện?

Cây cối mọc thẳng, những chiếc lá rơi đầy màu sắc.

Ở chính giữa đình đài cách đó không xa, treo một bức tranh cổ lão, ở phía trên vẽ một cỗ pháp tướng trang nghiêm, một vị Ma Thần ngồi xếp bằng ở phía trên đại địa, hoang cổ thần bí, y bưng một khối đại ấn, chưởng

khống tứ phương, trấn áp bát hoang, bên trong con ngươi dựng dục thiên uy mênh mông, phía trên đỉnh đầu có kiếp phạt trùng điệp.

Bức tranh cổ lão này mỗi giờ mỗi khắc đều đang phát tán ra dao động kỳ dị, chung quanh có hương khói lượn lờ, cung phụng y.

"Đại Hoang Hung Thần..." Thần sắc của Vương Khung đại biến, không nhịn được trở nên kích động.

Quyển cổ họa trước mặt này là chí bảo vô thượng, phía trên chính là thần hình Đại Hoang Hung Thần, chỉ cần đạt được nó, liền có thể lĩnh hội đạo thần hình này, lạc ấn vào Hỏa Chủng, rèn đúc Viêm Binh, đạp vào cảnh giới Dung Khí, trở thành Chi Phối Giả.

Nghĩ tới đây, hô hấp của Vương Khung trở nên nặng nề, hắn cất bước, đi về hướng đình đài.

"Người trẻ tuổi, không nên quá nóng lòng." Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt truyền tới.

Vương Khung giật mình, quay người nhìn lại theo bản năng.

Dưới tàng cây xanh, bên cạnh cái bàn đá, có một vị nam tử không biết ngồi đó từ lúc nào, bộ dáng thoạt nhìn khoảng hơn 20 tuổi, mái đầu của y bạc trắng rối tung, khuôn mặt tuấn lãng, thân mặc áo bào, khá có phong phạm hiền sĩ thượng cổ.

"Nhân loại? Nơi này làm sao lại có nhân loại?" Trong nội tâm Vương Khung cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng trong nháy mắt, hắn liền nghĩ ra.

"Ngài là...vị tiền bối hoàng tộc Tần thị kia?"

Cở chỗ phong ấn yêu thú, cũng chỉ có vị tiền bối Tần Hoàng Đình kia là có thể chưởng khống hết thảy, xuất hiện ở đây.

Chỉ là Vương Khung không ngờ được, đã nhiều năm như vậy, vị tiền bối này vậy mà còn chưa chết, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy?

Vương Khung nhìn lướt qua tóc trắng của đối phương liền rõ ràng, vừa mới truy sát hai sư đồ Tần Vạn Tượng căn bản cũng không phải là đại yêu gì, mà là vị cao nhân trước mặt này.

"Sẽ không phải là quỷ hồn đó chứ! ?" Vương Khung nói thầm trong lòng.

"Người trẻ tuổi, đi qua đây tâm sự nào." Thanh niên tóc trắng chỉ chỉ vị trí đối diện, làm ra tư thế mời.

Vương Khung do dự một chút, đi tới.

"Ngồi đi." Thanh niên tóc trắng cười nói: "Ta đã thật lâu không có gặp người, không cần phải giữ lễ tiết."

Vương Khung ngoan ngoãn ngồi xuống, trong lòng vẫn vô cùng cảnh giác như cũ.

Dạng lão quái vật này nhìn như trẻ tuổi, lại không biết đã sống bao lâu, nếu thật sự có ý đồ xấu xa, hắn cho dù có một trăm cái mệnh cũng phải nằm lại ở chỗ này.

Ông! Thanh niên tóc trắng vẫy tay một cái, bức tranh Đại Hoang Hung Thần trong đình đài nơi xa lập tức cuốn lại, bay vào trong tay của y.

"Đây coi như là lễ gặp mặt." Thanh niên tóc trắng để bức tranh lên bàn, đẩy đến trước người Vương Khung.

"Chuyện này..." Vương Khung sửng sốt, hắn nguyên bản còn đang nghĩ làm như thế nào để lừa gạt quyển thần hình này vào trong tay, không ngờ được đối phương lại trực tiếp đưa cho hắn, hạnh phúc tới quá đột nhiên, quả thực khiến cho người ta trở tay không kịp.

"Vô công bất thụ lộc, chuyện này không tốt lắm đâu." Vương Khung có một chút do dự, chăm chú cầm lấy bức tranh.

"Ngươi ngược lại là chân thành, phần tâm tính này quả thực hiếm thấy, có một chút giống với tiên tổ La Vương Thành trước kia." Thanh niên tóc trắng cười nói.

"Tổ tông của La Thanh Nguyên?" Vương Khung sửng sốt một hồi, có một chút không rõ.

"Vào trước khi tiên tổ La Vương Thành còn chưa phong vương lập thành, đã từng rơi vào suy tàn, bởi vì tuổi trẻ kiến thức nông cạn, bị người lừa gạt, mắc nợ một khoản của cải khổng lồ, y coi như bán toàn bộ gia tài,

cũng đều khó mà trả hết nợ." Thanh niên tóc trắng kể một đoạn quá khứ.

"Bởi thế, tiên tổ La gia đã lập trọng thệ, sẽ trả hết nợ cho dù kiếp này cực khổ cỡ nào, ai cũng nghĩ đó là một cái cớ, nhưng không ngờ được, chỉ vẻn vẹn năm năm, y liền thật sự trả hết tất cả các khoản nợ..."

"Sau đó tiên tổ La gia quen biết cùng với Đại Tần thái tổ, Đại Tần lập quốc, La thị phong vương, Đại Tần thái tổ cảm niệm đoạn chuyện cũ này, cố ý yêu cầu sử gia truyền bá đức hạnh chính trực của y, viết một cuốn sách, được đặt tên là "Chân Hoàn Truyện"."

"La gia còn có dạng tổ tông này?" Vương Khung biểu thị hoài nghi thật sâu.

Thành thật mà nói, ngoại trừ nàng dâu La Thanh Nguyên còn chưa kết hôn của hắn mà nói, Vương Khung cơ hồ không có hảo cảm gì đối với La Vương Thành.

Chương 534

Hôm đó hắn hao hết tâm lực, cứu La Sinh Sát Kiếm trở về, lão tổ La gia vậy mà lật lọng, quả thực là đứng ở một bên Diệp Thiên.

Bắt đầu từ lúc đó, Vương Khung đã cảm thấy, La Vương Thành từ trên xuống dưới đều không phải kẻ tốt lành gì.

"Lạc đề rồi!" Thanh niên tóc trắng khoát tay áo nói.

"Đại Hoang Hung Thần là một trong chín đại thần hình truyền thừa của Thần Sát nhất mạch, chỉ kém Đại Hắc Thiên Ngục Vương cùng với Tu La Minh Thần Tôn, nếu ngươi dùng thần hình này đạp vào cảnh giới Dung Khí, cũng coi như là cao thủ nhất lưu." Thanh niên tóc trắng giảng giải.

Chín đại thần hình của Thần Sát nhất mạch, xếp hạng đệ nhất chính là Đại Hắc Thiên Ngục Vương, thứ hai là Tu La Minh Thần Tôn, Đại Hoang Hung Thần thì xếp hạng thứ ba.

Tu luyện thân hình của Thần Sát nhất mạch, một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, nhất định sẽ là Chi Phối Giả nhất lưu.

"Nhưng...dùng thiên phú của ngươi, kỳ thực còn có lựa chọn tốt hơn." Thanh niên tóc trắng đột nhiên nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, vội vàng nói: "Còn xin tiền bối chỉ giáo."

"Ở trong thâm cung, có ẩn tàng một đạo thần hình, đó là một trong số những thần hình cổ xưa nhất giữa thiên địa, vốn là chí bảo vật được lưu truyền từ đời này sang đời khác của Đại Hạ hoàng triều, vô cùng thần bí...dùng thiên phú của ngươi, hẳn là có thể may mắn lạc ấn đạo thần hình kia..."

Vương Khung nghe đến trong lòng nóng lên.

Phải biết rằng, vào trước khi Đại Tần lập quốc, Đại Hạ vương triều đã tồn tại trong mấy ngàn năm lịch sử, có rất nhiều thần hình cổ xưa, sau đó lại rơi vào trong tay của Tần Hoàng Đình, có thể được cất giấu ở trong thâm cung, độ trân quý của nó không cần nói cũng biết.

"Tiền bối, đạo thần hình kia là gì?" Vương Khung khiêm tốn thỉnh giáo.

"Đạo thần hình kia ghi chép ở trong một quyển cổ thư có tên là "Mạt Pháp Kinh Quyển", nếu như ngươi may mắn có thể nhìn thấy, sẽ có thể tìm tòi được bí mật của đạo thần hình kia."

Nói đến đây, thanh niên tóc trắng nhìn bức tranh trong lòng bàn tay của Vương Khung nói: "Nếu như ngươi không thể thu hoạch được "Mạt Pháp Kinh Quyển", lại tu luyện Đại Hoang Hung Thần cũng không muộn."

"Ngoài ra, trong ngày thường hãy lĩnh hội nhiều một chút, đạo thần hình này có thể tẩy luyện chân nguyên, rất có ích lợi với đối thực lực của ngươi."

Nói xong, thanh niên tóc trắng móc ra một chiếc nhẫn từ trong ngực, đó là một chiếc nhẫn kỳ dị màu đen được tạo thành bởi đầu và đuôi của một đầu nghiệt long.

"Đây là cái gì?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

"Một món đồ chơi nhỏ, ngươi thu hồi đi, về sau có lẽ sẽ có tác dụng lớn." Thanh niên tóc trắng đẩy chiếc nhẫn qua.

Vương Khung tiếp nhận, nhìn một chút, chợt hỏi: "Tiền bối ưu ái như thế, có phải là có chuyện gì muốn phân phó hay không?"

Thanh niên tóc trắng cười, y chỉ chỉ đầu vai của Vương Khung nói: "Ngươi chiếu cố tốt tiểu gia hỏa này là được."

"Cái gì?" Vương Khung sửng sốt, nhìn viên thịt trắng mềm oặt trên đầu vai một chút, nhất thời không kịp phản ứng.

"Tiền bối...có ý gì?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái.

Hai chuyện này không liên quan với nhau một chút này.

"Ban đầu nhìn thấy hậu bối chính là muốn dìu dắt đôi chút, ta ngược lại là không ngờ được, nhất mạch này vậy mà còn chưa tuyệt diệt, thật sự là một kỳ tích." Thanh niên tóc trắng nhìn viên thịt trắng cảm thán nói.

Vào lúc này, đại não của Vương Khung kêu ong ong.

Hoá ra người mà đối phương muốn dìu dắt cũng không phải là hắn, mà là viên thịt trắng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Khung cuồng loạn, mơ hồ đoán được cái gì.

"Hậu bối...ngài sẽ không phải là...yêu thú?"

Vừa nói ra lời này, chính Vương Khung cũng đều có một chút không tin tưởng.

Hắn chưa từng nhìn thấy yêu thú hình người, chuyện này...chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng.

"Xem như thế đi!" Thanh niên tóc trắng khẽ gật đầu, chợt nói bổ sung: "Nếu như phân chia theo tiêu chuẩn nhận thức của nhân loại..."

"Ngươi cũng có thể gọi ta là Chân Vương!"

Ở phía dưới tàng cây, những chiếc lá rơi đầy màu sắc.

Vương Khung nhìn đôi mắt trong veo của thanh niên tóc trắng, không ngừng kinh ngạc.

Buổi sáng trời còn mờ sương, ánh nắng vàng nhạt rơi xuống trần gian.

Bên trong sương mù, thành trì to lớn như là yêu thú hiển lộ ra thân hình của mình, ở cách đó không xa lần lượt có ngựa và xe ngựa chạy tới từ tứ phía.

Phục Ma Thành, một trong bốn mươi chín đại thành trì trong thiên hạ.

Một năm trước, nó còn có tên là Xích Long Thành.

Chỉ vì ở bên trên Sơ Vương Tế, Quang Minh Học Cung Xích Long Thành sinh ra một kẻ phản nghịch, tàn sát tứ phương, sát hại đồng môn, khiêu chiến Quang Minh Điện, nghịch phản Thiên Vương Sơn, phạm phải tội nặng như vậy, Xích Long Thành cũng chịu ảnh hưởng, có không biết bao nhiêu người bị cầm tù và tru sát.

Trong một ngàn năm trở lại đây, trên lịch sử Quang Minh Học Cung cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện đệ tử như vậy, dùng sức một mình quét ngang người cùng thế hệ, liền ngay cả đại sư huynh Quang Minh Học Cung cũng đều chết ở trên tay của hắn, bởi vì tội lỗi của hắn, Quang Minh Học Cung Xích Long Thành truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt vậy mà từ

đó không còn tồn tại.

Từ một ngày kia trở đi, danh hào Vương Khung, cả thiên hạ đều biết rõ.

...

Tại Phục Ma Thành, trong Cửu Phong Lâu.

Đây là tửu lâu lớn nhất thiên hạ, không chỉ ở các thành trì lớn đều có, liền ngay cả ở bên trong Thiên Võng cũng đều có, thuộc về sản nghiệp của Thương Xã.

Tòa Cửu Phong Lâu tại Phục Ma Thành này ở gần chỗ của Quang Minh Học Cung cũ.

Học phủ tu hành Hỏa Chủng cao nhất ngày xưa, hiện nay đã là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, vô cùng quạnh quẽ, liền ngay cả cửa chính cũng đều biến thành pha tạp cổ xưa, bên trên tường ngoài, có thể nhìn thấy rõ ràng từng vết nứt, ngoài ra còn có cùng với vết vẽ bậy.

Chương 535

"Công tử, ngươi đang nhìn cái gì?"

Lúc này, bên trên Cửu Phong Lâu, ở chỗ ngồi cạnh cửa sổ, có một vị thanh niên đang uống trà nhìn chằm chằm vào chỗ Quang Minh Học Cung cũ.

Vị thanh niên này tự nhiên chính là Vương Khung.

Về phần Lưu Nguyệt Nhi thì trở thành tỳ nữ của hắn ở trong hoàn cảnh nửa bắt buộc, nửa muốn.

Đối với Vương Khung, Lưu Nguyệt Nhi căn bản không biết rõ thân phận chân thật của hắn, nhưng thiên phú cùng với thực lực như vậy, tuyệt đối có lai lịch lớn, đi theo hắn, nói không chừng sẽ có tiền đồ hơn so với ở lại Hắc Ám Giáo Hội.

Tính toán ở trong nội tâm của Lưu Nguyệt Nhi lập tức bị đánh rung động "bôm bốp".

Nàng mảy may không biết, chính mình trong lúc vô tình đã đi lên thuyền hải tặc của một tội phạm truy nã bị Quang Minh Điện truy sát khắp thiên hạ.

Sau khi đi ra từ Thập Vạn Đại Sơn, Vương Khung liền đi đến Phục Ma Thành, nơi hắn đã từng theo học, trở lại chốn cũ với rất nhiều cảm xúc.

Nhìn môn đình quen thuộc, trong nội tâm Vương Khung cực kỳ xúc động.

Cảnh xuân tươi đẹp ngày đó phảng phất như ngày hôm qua, vào thời điểm kia, có một gã béo lôi kéo hắn, nếm món ngon trong khắp Xích Long Thành, cả hai tưởng trong tượng tương lai sẽ thống trị ngành giết mổ như thế nào và xây dựng một xưởng làm thịt đứng vững không ngã.

Thời điểm đó, còn có Tiểu Minh đi theo phía sau trả tiền đồ ăn, trong mắt thỉnh thoảng toát ra quang mang sùng bái ước mơ đối với Vương Khung.

Lúc đó Tiểu Diệp Tử lúc nào cũng trầm mặc không nói, chờ ở một bên,

bày ra bộ dáng vô cùng trầm tĩnh.

...

Thời điểm đó...chỉ tiếc là...cảnh còn người mất, cố nhân đã chết đi.

"Một ngày nào đó, chúng ta sẽ còn gặp lại, ngay ở chỗ này, hương hỏa Xích Long Thành sẽ không tuyệt diệt." Vương Khung yên lặng nói trong nội tâm.

Yến có ngày về nam, hoa có lúc nở lại!

Những thứ mất mát đó, Vương Khung sẽ khiến cho Quang Minh Điện phun ra toàn bộ, trả một cái giá đắt.

"Chúng ta đã ở đây bao nhiêu ngày rồi?" Vương Khung thu liễm suy nghĩ, hỏi.

"Năm ngày." Lưu Nguyệt Nhi quay lại nói.

Năm ngày này, Vương Khung mỗi ngày đều sẽ ngồi ở góc bên cửa sổ này, gọi một bình trà, một chút thức ăn, rồi ngồi đó cả ngày.

Nàng thực sự không hiểu được, toà Quang Minh Học Cung xuống dốc này thì có gì đẹp mắt.

"Ngươi cảm thấy y thế nào?" Vương Khung đưa tay chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Ở trước đại môn Quang Minh Học Cung, có một vị thiếu niên đang di chuyển từng gốc linh thảo.

"Y? Chẳng ra sao cả." Lưu Nguyệt Nhi lắc đầu nói.

Thiếu niên trước mắt này tên là Hồng Trần, vốn chỉ là con nhà nghèo, chỉ là sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Quang Minh Học Cung mở rộng cửa, mời chào môn đồ.

Thiếu niên này đã may mắn tiến vào Quang Minh Học Cung, càng may mắn hơn nữa chính là đã thức tỉnh năng lực.

Tuy nhiên, không lâu sau khi Xích Long Thành bị thanh lý, ở trong toà Quang Minh Học Cung cũ này, những đệ tử có một chút bối cảnh đều dựa vào phương pháp riêng của mình, gia nhập vào các thành trì khác, chỉ có một ít đệ tử hàn môn, mới ở lại nơi đây.

"Năng lực của y quả thật khá thú vị." Vương Khung khẽ cười nói.

Hắn đã quan sát thiếu niên tên là Hồng Thần này vài ngày, mặc dù tu vi cảnh giới Hỏa Chủng đối với Vương Khung mà nói cũng không được tính là gì.

Nhưng năng lực Hồng Thần thức tỉnh gọi là "Linh Căn", có thể đề thăng phẩm chất của linh thảo, mặc dù hiệu quả có hạn, nhưng dựa vào loại năng lực này, y cũng đã nhận được rất nhiều mối làm ăn từ nhiều tiệm thuốc, dựa vào trồng linh thảo cho bọn hắn để kiếm tài nguyên tu luyện.

Nếu chỉ vẻn vẹn như vậy, còn chưa đủ để thu hút sự chú ý của Vương Khung.

Thiếu niên Hồng Thần này không chỉ lo cho bản thân mình, đồng thời còn chăm sóc rất nhiều đệ tử hàn môn cũng thức tỉnh năng lực nhưng không được ai hỏi thăm như y.

Một vài đệ tử hàn môn canh gác Quang Minh Học Cung Xích Long Thành này, đã được coi là nhất mạch sau cùng của hương hoả nơi đây.

"Năng lực của y không tốt, ở trong thế giới mạnh được yếu thua này đã chú định là chỉ có thể biến thành vai phụ." Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được nói.

Đối với năng lực không có sức chiến đấu như Hồng Thần mà nói, coi như là phụ trợ, cũng không thể đưa đến tác dụng gì ở bên trong chiến đấu, coi như Quang Minh Học Cung ở nơi này không có rách nát, nắm giữ loại năng lực như thế này cũng không có tiền đồ gì.

"Có lẽ như vậy!" Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn thoáng nhìn, chỉ thấy Hồng Thần không ngừng ra vào, chuyển ra rất nhiều linh thảo, ở phía sau y còn có mấy thiếu niên thiếu nữ không ngừng chào hỏi.

"Bọn hắn muốn rời đi?" Vương Khung sửng sốt, nhíu mày theo bản năng.

"Nghe nói nơi này đã bị trưng dụng, về sau liền trở thành nơi đặt chân ngủ lại của các đệ tử Quang Minh Học Cung đại thành trì khác, bọn hắn tự

nhiên không thể tiếp tục ở lại nơi này." Lưu Nguyệt Nhi biết rõ Vương Khung cảm thấy hứng thú đối với nơi này, đã sớm nghe ngóng mọi thứ.

"Thật sự rất tuyệt." Thần sắc của Vương Khung lạnh dần.

Nơi này vốn thuộc về Xích Long Thành, hiện nay không chỉ diệt hương hỏa, ngay cả một tia nhân tình sau cùng cũng đều không có, quả thật là đuổi tận giết tuyệt.

Những đệ tử hàn môn này vốn cũng không có nơi nương tựa, may mắn thức tỉnh Hỏa Chủng, nhưng có chỗ cư trú, cho dù hương hỏa bị diệt, bọn hắn cũng chưa từng từ bỏ, dựa vào lực lượng của mình tiếp tục tu hành, đơn giản chỉ là tìm kiếm sự an bình mà thôi.

Tuy nhiên những kẻ gọi là đại nhân cao cao tại thượng kia, ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng không nguyện ý lưu cho bọn hắn, muốn triệt để xóa đi tất cả vết tích của Xích Long Thành nhất mạch.

Chương 536

"Con mẹ nó, đã bảo các ngươi dọn đi trong đêm, hiện tại vẫn còn lề mề?" Đúng lúc này, một tiếng hét hung dữ phá tan sự yên tĩnh của buổi sáng.

Ở phía trước Quang Minh Học Cung, một vị thanh niên mang theo một đám người, vênh mặt hất hàm sai khiến, chỉ vào nhóm người Hồng Thần chửi ầm lên.

"Đó là ai?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

"Hình như tên là Cung Cửu Cực, là cao thủ tổng bộ Quang Minh Học Cung phái tới đây trấn thủ." Lưu Nguyệt Nhi suy nghĩ một chút nói.

"Còn xin sư huynh tha tội...chúng ta chỉ là có chút lưu luyến, muốn ở lại một đêm cuối cùng..." Hồng Thần vội vàng tiến lên tạ tội.

Lời còn chưa dứt, Cung Cửu Cực nhấc chân chính là một đạp, trực tiếp đá bay Hồng Thần.

Hồng Thần kêu một tiếng đau đớn nặng nề rơi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

"Hồng sư huynh..." Những sư đệ sư muội kia vội vàng tiến lên, vừa sợ vừa giận.

"Con mẹ nó, cũng không nhìn một chút chính mình là cái gì, cũng xứng gọi ta là sư huynh?" Cung Cửu Cực cười lạnh nói: "Chỉ là một đám tội đồ, heo chó mà thôi, đuổi cũng đều đuổi không đi."

Cung Cửu Cực bước ra một bước, đá bay hành lý của nhóm người Hồng Thần.

Âm thanh vỡ vụn không ngừng vang lên, từng gốc linh thảo bị đá nát bét.

"Đó là linh thảo của ta..." Con mắt của Hồng Thần muốn nứt ra, nhào tới, dùng thân thể bảo hộ linh thảo trên mặt đất.

Những thứ này là mệnh căn của y, y chăm sóc chúng ngày đêm là để đổi lấy tài nguyên, cung cấp cho y còn có sư đệ sư muội ở sau lưng tu luyện,

một khi bị phá hỏng liền coi như hết.

"Hạ tiện!" Cung Cửu Cực lạnh lùng quát, giơ chân lên đá một cách thô bạo.

Hồng Thần giống như đạn pháo bay ra ngoài, đụng vào mầm rễ linh thảo y trồng, toàn bộ đều bị phá huỷ.

Y đập vào tường, hai mắt đỏ bừng.

"Vì sao..." Hồng Thần thống khổ gầm nhẹ.

Đây là lần đầu tiên y cảm thấy tuyệt vọng cùng với vô lực như thế, hoá ra hiện thực lại tàn khốc cùng với tăm tối như vậy, cho dù là một tia hy vọng cuối cùng của y cũng muốn tước đoạt.

"Đồ chó...còn dám chặn đường?" Cung Cửu Cực cười lạnh nói.

"Y là đồ chó, vậy ngươi lại là thứ gì?"

Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ truyền đến từ bên cạnh.

Ở phía trước Quang Minh Học Cung suy tàn, giọng nói thờ ơ chậm rãi vang lên, lộ ra vẻ lạnh lùng như binh đao giao thoa.

Giọng nói này thu hút sự chú ý của mọi người ngay lập tức.

Cung Cửu Cực xoay người lại, vô thức nhìn sang.

Hồng Thần quỳ rạp trên mặt đất, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên.

Trong tầm mắt của mọi người, một vị thanh niên chậm rãi đi tới, theo sau là một vị thiếu nữ xinh đẹp sắc nước hương trời.

"Quang Minh Học Cung..." Vương Khung đi tới trước cửa, nhìn khắp nơi bừa bộn, không nhịn được thở dài: "Xích Long Thành...khi nào lại để cho người ta coi khinh như vậy."

Hắn thở dài một tiếng, cô đơn thâm trầm, cảnh xuân tươi đẹp ngày xưa phảng phất như mới hôm qua.

Lúc đó, Quang Minh Học Cung Xích Long Thành cũng là thanh danh hiển hách, trong trận chiến tại Hắc Thuỷ Long Cung, hắn đại sát tứ phương, giết cho tất cả những thiên kiêu kia cũng đều sợ hãi.

Tại La Vương Thành, Vương Khung độc đấu với đám thiên kiêu, đối mặt với sự bức bách của Vương Thành, vẫn như cũ toàn thân trở ra.

Bên trên Sơ Vương Tế, càng là nhất chiến kinh thiên hạ, giết đến mức Quang Minh Điện nộ hỏa thao thiên.

Lúc đó uy danh của Xích Long Thành đạt đến đỉnh phong.

Ai cũng biết, nơi này sinh ra một vị thiên kiêu cái thế, tuổi còn trẻ đã lộ ra hung mang, làm cho tất cả mọi người cũng đều ảm đạm.

Nhưng chỉ mới trôi qua một năm, Xích Long Thành liền xuống dốc, cực thịnh mà suy, hương hỏa đoạn tuyệt, chỉ còn sót lại một đám đệ tử người ăn bữa hôm lo bữa mai, còn bị người khi dễ.

Nếu như là vào trước khi, người nào dám làm như thế?

"Người điên tới từ đâu, cái gì mà Xích Long Thành, đã sớm..." Cung Cửu Cực vênh mặt hất hàm sai khiến, nghiêm nghị quát.

Bốp...

Lời còn chưa dứt, một âm thanh giòn giã vang lên trong buổi sáng yên tĩnh.

Cả người Cung Cửu Cực bay ngang ra ngoài, nặng nề rơi xuống, hai má phồng lên cao, phun ra một ngụm máu, xen lẫn với một ít răng trắng.

Một màn này làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Một loạt ánh mắt kinh ngạc ùn ùn kéo đến, rơi lên trên người Vương Khung.

Trong một khắc này, người nào cũng không có nhìn thấy nam nhân này là xuất thủ như thế nào, thậm chí hắn còn đứng yên không nhúc nhích, nhưng trong nháy mắt, gương mặt của Cung Cửu Cực liền giống như bị ong độc chích, sưng to đến ngay cả mẹ ruột của gã cũng đều nhận không ra.

Thương tổn như thế, tốc độ như thế quả thực không thể tưởng tượng.

Bọn hắn căn bản cũng không biết tay của Vương Khung có tốc độ nhanh như thế nào, tốc độ tay như thế trước đây là có một không hai tại Tam Dương Trấn, uy chấn Xích Long Thành, được lão bản ca tụng là "Hiền Giả Chi Thủ" mà các thiếu nam tha thiết ước mơ.

Tốc độ tay như này, có thể khiến cho bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể con người thay đổi hình dạng.

"Ngươi...ngươi..." Cung Cửu Cực hoảng sợ nhìn Vương Khung.

Gã không phải người ngu, có thể được phái tới tiếp quản toà Quang Minh Học Cung rách nát này, gã biết rõ, có thể đập bay gã trong nháy mắt đem, ngay cả quỹ tích vận động của đối phương cũngđều không thể bắt được, nam nhân trước mắt cũng không chỉ cường đại hơn gã một chút.

Chênh lệch giữa hai người căn bản là không có cách nào tưởng tượng.

"Bộ dáng bây giờ của ngươi dường như còn chẳng bằng một con chó." Vương Khung liếc nhìn, thản nhiên nói.

Khí huyết của Cung Cửu Cực dâng trào, nắm thật chặt song quyền.

Gã có thân phận gì?

Bản thân chính là xuất thân từ đại tộc cấp Nhật, Cung gia của bọn hắn thanh thế hiển hách, có thế lực trong triều, thậm chí cũng đều có quan hệ thân thích cùng với hoàng tộc.

Chương 537

Lần này, gã càng là được tổng bộ Quang Minh Học Cung cắt cử, có thể nói là phong quang vô hạn, tràn đầy lực lượng.

Nhưng nam nhân trước mắt này vậy mà mắng gã chẳng bằng con chó ở trước mặt nhiều người như vậy?

"Chết tiệt...quả thực quá nhục nhã." Cung Cửu Cực cuồng hống trong nội tâm, sát cơ nổ vang.

Nhưng gã không phải người ngu, địch mạnh ta yếu, gã cũng không dám biểu lộ ra bất luận bất mãn nào.

"Dám hỏi các hạ có lai lịch gì? Đây là sự tình của Quang Minh Học Cung." Cung Cửu Cực giảm thấp thanh âm nói.

Bốp...

Vừa dứt lời, lại là một bạt tai, Cung Cửu Cực bị đập bay ra ngoài, một nửa gương mặt khác phồng lên cao cao, hình thành đối xứng hoàn mỹ.

Gã phun ra một ngụm máu, hòa với ba cái trắng răng.

Cung Cửu Cực tức giận xen lẫn với sợ hãi, bỗng nhiên ngẩng đầu, bên trong con ngươi tràn đầy vẻ nghi hoặc.

"Sao...sao ngươi lại đánh ta?"

"Còn dám hỏi lai lịch của ta? Ý của ngươi là muốn trả thù?" Vương Khung cười lạnh nói.

"Ngươi..." Cung Cửu Cực phẫn nộ muốn điên, gã không ngờ được nam nhân trước mắt này còn muốn bá đạo hơn so với gã, không giảng đạo lý.

Cung Cửu Cực sống tại Đế Đô, đã từng nhìn thấy rất nhiều kẻ vô liêm sỉ, nhưng không có một ai giống như Vương Khung, ngay cả thân phận của đối phương cũng không hỏi, xuất thủ tàn nhẫn, bá đạo vô tình, quả thực là vô pháp vô thiên.

Loại người này cùng với người điên liền không có cái gì khác nhau.

Lúc này, những người khác cũng nhìn ngây ngốc, đặc biệt là một số đệ tử Quang Minh Học Cung đi theo Cung Cửu Cực kia, chưa từng nhìn thấy

vị sư huynh của chính mình này ăn thua thiệt lớn như vậy.

"Sư...sư huynh, ngươi quen biết cao thủ lợi hại như vậy từ lúc nào! ?" Bên cạnh, một vị tiểu nha đầu thắt bím tóc sừng dê kính sợ nhìn Vương Khung, lôi kéo góc áo của Hồng Thần nhỏ giọng hỏi.

Hồng Thần lộ ra vẻ mặt mờ mịt, vô thức lắc đầu.

"Ta...ta không biết hắn..."

Vương Khung xoay người lại, nhìn ánh mắt nghi hoặc kia, trong lòng đột nhiên khẽ động, nghĩ đến câu chuyện mà lúc trước Long Càn thường xuyên treo ở ngoài miệng.

Vào thời điểm Sơ Vương vừa mới tiến vào ba đại viện, quen biết trước nhất chính là mấy người Long Càn, Cốc Dương, Thẩm Tử Nghê, thậm chí còn kết thành tiểu đội, xông xáo phế tích yêu thú.

Trong đó Long Càn là thú vị nhất, thích đọc các loại tiểu thuyết, thường xuyên kể cho Vương Khung nghe.

Vào thời điểm nhân vật chính trong tiểu thuyết mỗi khi tao ngộ trắc trở kiếp số, đều sẽ thu hoạch được lực lượng và cơ duyên, trong lúc đó, bọn hắn đều sẽ nghe được một câu hỏi đến từ sâu trong linh hồn.

"Thiếu niên, ngươi khát vọng lực lượng sao?" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, có một chút xấu xa hỏi.

"Ta..." Hồng Thần ngơ ngác, còn chưa kịp nói chuyện, Vương Khung cong ngón tay búng ra, Nguyên Khí Trì hơi hơi chấn động, một đạo nguyên khí bay ra, tiến vào trong cơ thể của Hồng Thần.

Ông! Thân thể của Hồng Thần đột nhiên cứng đờ, trong khoảnh khắc, tinh hoa sinh mệnh nồng đậm nở rộ ở trong cơ thể y.

Đạo nguyên khí kia hoà quyện cùng với Hỏa Chủng của y, giống như đổ nước vào dầu nóng, sinh ra phản ứng mãnh liệt.

"A..." Hồng Thần nắm chặt song quyền, ngửa mặt lên trời gào thét, trán của y nổi gân xanh, lộ ra thống khổ to lớn, xương cốt toàn thân rung động kẽo kẹt, giống như bị thiêu đốt.

"Ừm?" Vương Khung nhíu mày.

Loại phản ứng này ngược lại là nằm ngoài dự liệu của hắn, lúc trước vào thời điểm Đường Phi Ngư luyện hóa nguyên khí cũng không có xuất hiện loại biến cố này.

"Sư huynh..." Thiếu nữ buộc bím tóc sừng dê tiến về phía trước, còn chưa chạm vào, liền bị một cỗ khí lưu cường đại đánh bay.

Vương Khung khoát tay, ngăn nàng lại.

"Ta...không muốn chết..." Hồng Thần cắn răng, máu đỏ tươi thấm ra từ trong lỗ chân lông của y.

Đột nhiên, một cỗ khí tức kinh khủng bốc lên từ trong cơ thể của y.

"Đây là..." Ánh mắt của Vương Khung bỗng nhiên co lại, liền cảm nhận được Hỏa Chủng trong cơ thể Hồng Thần lặng yên phát sinh biến hóa, năng lực của y cũng thay đổi theo đó.

Thiên địa linh khí rót vào trong thiên linh cái, hội tụ ở trong đan điền.

Hấp thu thiên địa linh khí, đây là dấu hiệu đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, vào sau khi luyện hóa lực lượng Nguyên Khí Trì, Hồng Thần vậy mà trực tiếp đột phá giới hạn thiên nhân, đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, thực khí ích cốc, thực lực tăng mạnh.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa kết thúc, sau khi thiên địa linh khí dung nhập vào Hỏa Chủng, vậy mà bắt đầu chuyển hóa.

Giáp mộc, bính hỏa, canh kim, thú thổ, nhâm thủy...

Đột nhiên, thiên địa linh khí hóa thành năm loại khí lưu có thuộc tính hoàn toàn khác biệt, tản ra toàn thân.

Nhục thân của Hồng Thần tăn lên nhanh chóng.

"Ngũ hành Linh Căn! ?" Nhãn tình của Vương Khung hơi hơi ngưng tụ lại.

Hắn không ngờ được Hồng Thần vào sau khi dung hợp nguyên khí, năng lực "Linh Căn" nguyên bản vậy mà trực tiếp tiến hóa, biến thành "Ngũ hành Linh Căn", loại năng lực này có bao nhiêu đáng sợ?

Phải biết rằng thiên địa linh khí ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần và kinh khủng, nhưng bản thân nó là không có thuộc tính.

Nhưng năng lực của Hồng Thần lại có thể giao phó cho nó năm loại thuộc tính bất đồng.

Năng lực của y sinh ra bay vọt về chất, không chỉ có thể trồng hoa trồng cỏ nữa.

Loại năng lực này một khi được khai phá, sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ.

"Loại người này trời sinh phù hợp với Nguyên Khí Trì...nếu như y tiếp tục tu luyện nguyên khí trong cơ thể, có lẽ sẽ có một ngày..." Mắt của Vương Khung sáng rực lên.

Người giống như Hồng Thần quả thực chính là nhân tuyển hoàn mỹ nhất gia nhập Bổ Thiên Công Hội.

Vương Khung xuất thủ hoàn toàn là nhìn bên trên tình cảm hương hỏa ngày xưa, không nguyện ý nhìn thấy đệ tử Xích Long Thành bị người khác ức hiếp, mặt khác, hắn cũng cực kỳ thưởng thức đối với tâm tính của Hồng Thần, khá có hảo cảm.

Chương 538

Nhưng hắn không ngờ được, trên người của người này lại ẩn chứa tiềm năng cực lớn như vậy, quả thực chính là trời sinh liền thích hợp tu luyện Nguyên Khí Trì của hắn.

Tác dụng của đạo nguyên khí kia ở trong cơ thể y, còn lớn hơn rất nhiều so với Đường Phi Ngư.

Theo việc đạo nguyên khí kia càng ngày càng mạnh, tiềm lực của Hồng Thần cũng sẽ từng bước hiển lộ ra sự đáng sợ cùng với cường đại của mình, đến lúc đó, Nguyên Khí Trì của Vương Khung cũng sẽ thu hoạch được lợi ích cực kỳ lớn.

Rất hiển nhiên, Hồng Thần là người thích hợp gia nhập Bổ Thiên Công Hội nhất, nói không chừng có một ngày, y có thể trở thành một trong những trụ cột không thể thiếu của Bổ Thiên Công Hội.

"Chậc chậc, xem ra Tần Hoàng bệ hạ nói đúng, vận khí đến, cản cũng cản không nổi." Trong nội tâm Vương Khung đã sớm nở hoa, con mắt híp thành một đường nhỏ, tùy tiện đi một chuyến, vậy mà liền nhặt được bảo bối.

Cũng giống như lúc ban đầu gặp được Dương Kỳ tại Phế Thổ vậy.

"Từ nay về sau, ngươi liền đi theo ta đi, sẽ không còn có ai dám khi dễ ngươi." Vương Khung khẽ nói.

"Đại ân hôm nay, đời này không quên." Hồng Thần ôm quyền nói.

Trong mắt của y lóe ra dị sắc.

Từ lúc Xích Long Thành xuống dốc, y đã tiếp nhận quá nhiều áp lực, mê mang đối với tương lai, trách nhiệm với đồng môn, ánh mắt khác thường của người bên ngoài, gánh vác tu luyện...cơ hồ ép tới mức khiến cho y không thở nổi.

Hôm nay, bọn hắn thậm chí còn phải rời khỏi Quang Minh Học Cung nơi có thể cư trú duy nhất này.

Giống như chó nhà có tang, bị đuổi ra khỏi cửa, sự áp bách của Cung

Cửu Cực đã trở thành một cọng rơm sau cùng, triệt để đánh nát hi vọng còn sót lại trong nội tâm của y.

Mà vào thời khắc tuyệt vọng nhất này, Vương Khung liền giống như là một luồng ánh sáng trong vực thẳm tối tăm, một một lần nữa nhen nhóm ngọn lửa trong nội tâm của y.

Đối với Hồng Thần mà nói, Vương Khung đã cải biến vận mệnh của y.

Dạng ân tình này, y làm sao có thể quên được?

"Các ngươi có thể tiếp tục ở lại nơi này, không có người nào có thể đuổi các ngươi đi." Vương Khung thờ ơ nói.

Nơi này sẽ trở thành địa phương đệ tử các thành trì lớn đặt chân ngủ lại, chừa lại một khu vực, để cho các sư đệ sư muội Hồng Thần ở lại tu luyện cũng không được tính là việc gì khó.

Dùng địa vị cùng với uy vọng của Đường Phi Ngư hiện nay, muốn làm được dạng sự tình này quả thực là quá dễ dàng.

Vừa dứt lời, những thiếu niên thiếu nữ kia lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Không có ai nguyện ý rời khỏi gia viên của mình, đặc biệt là những đệ tử hàn môn như bọn hắn, một khi rời khỏi, chân trời mênh mông, không biết phải sống ở đâu.

"Ngươi làm sao có thể..." Cung Cửu Cực nghiêm nghị quát.

Quét sạch sẽ những dư nghiệt Xích Long Thành còn sót lại này chỉ thị mà cấp trên căn dặn gã trước khi đi, nam nhân trước mắt này thật sự là bá đạo đến không có giới hạn, thậm chí ngay cả chỉ thị của tổng bộ Quang Minh Học Cung cũng đều dám làm như không thấy, công nhiên bao che những dư nghiệt Xích Long Thành này?

"Ngươi có biết…" Cung Cửu Cực giận dữ quát.

Bốp...

Lời còn chưa dứt, lại là một bạt tai.

Một cái tát này khiến cho mắt gã nổi đom đóm, xương đầu muốn nứt, trong miệng chỉ còn sót lại bảy ~ tám cái răng, chân nguyên trong cơ thể

suýt nữa hư thoát.

"Ta cho phép ngươi nói chuyện sao?" Vương Khung thản nhiên nói.

Cung Cửu Cực nghiến răng nghiến lợi, lúc này mặt gã đã sưng giống như đầu heo, cả người giống như chó chết quỳ rạp trên mặt đất, không còn có phách lối cùng với kiêu căng như vừa nãy.

Đám đệ tử phía sau gã thấy thế nơm nớp lo sợ, như gặp phải ác quỷ, cúi đầu, tránh né ánh mắt của Vương Khung.

Lúc này, coi như là đồ đần cũng nhìn ra được, đây là một ác bá vô pháp vô thiên, một khi động thủ liền không kiêng kị gì, một khi chạm vào vảy ngược của hắn, kết cục sợ rằng sẽ còn muốn thảm hơn Cung Cửu Cực.

"Thật to gan, lại dám đụng vào người Cung gia chúng ta." Đúng lúc này, một tiếng hét to vang vọng thiên địa, toàn bộ đường đi cũng đều bị kinh động.

"Bát ca!" Cung Cửu Cực nghe thế, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, sống lưng lập tức cứng lên, gã hung tợn nhìn Vương Khung, nghiêm nghị quát: "Giết tên tiểu tử này."

Ầm ầm! Ở cuối ngã tư đường, một thân ảnh lấp lóe, một giây sau, y liền xuất hiện ở bên ngoài ba trượng.

"Bát gia đến rồi!" Đám đệ tử Quang Minh Học Cung kia lập tức kinh hỉ nói.

Cung gia có chín người con trai, thực lực cũng nhất trí theo thứ tự sinh ra.

Ai cũng biết, thực lực của Cung Bát Lưu ở phía trên Cung Cửu Cực xa xa.

Năng lực của y cực kỳ đặc biệt, có thể thông qua không gian chớp động, tích súc động năng ở trong cơ thể, sau đó bộc phát ra một kích trí mệnh, dạng lực lượng này thậm chí có thể vượt cấp mà chiến, khó lòng phòng bị.

Ầm ầm! Trong nháy mắt, Cung Bát Lưu đã liên tục chớp động năm lần, âm thanh càng ngày càng gần.

"Bát gia thật sự nghiêm túc."

Có người khẽ nói, lộ ra vẻ chờ mong.

Năng lực của Cung Bát Lưu nhiều nhất có thể tiến hành bảy lần không gian chớp động, lúc đó lực lượng tích súc ở trong cơ thể liền đạt đến cực hạn mà nhục thân của y có thể gánh chịu, dạng lực lượng này một khi bạo phát đi ra, cơ hồ không có mấy người có thể ngăn cản.

Ầm ầm! Cung Bát Lưu đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu của Vương Khung, lực lượng đáng sợ thổi phồng thân thể của y đến lớn hơn một vòng, gân xanh hiển hiện, huyết khí nổ vang, kình phong phần phật, như là yêu thú gào thét, đập về phía Vương Khung.

"Bảy chớp..."

"Kẻ này cũng thực xui xẻo, vậy mà bức bách Bát gia dùng toàn lực, hắn chết chắc rồi."

Chương 539

Đám người kinh hô, bị cương phong phần phật kia bức lui, Cung Bát Lưu triển khai toàn bộ năng lực, lực lượng tích súc của bảy lần không gian chớp động quả thực giống như một gò núi nhỏ đánh tới.

"Ngươi đi chết đi!" Giọng nói lạnh lùng vang vọng trên đường đi.

"Ngươi quỳ xuống cho ta!"

Vương Khung nhìn cũng không nhìn, bàn tay lớn nâng lên, như là nghiệt long trùng thiên, trực tiếp đánh vỡ vụn kình phong hung mãnh, lòng bàn tay chụp lấy đầu của Cung Bát Lưu bỗng nhiên đè xuống.

Ầm một tiếng...

Cung Bát Lưu giáng xuống từ trên trời với tư thế cực kỳ uyển chuyển, quỳ rạp xuống trước người Vương Khung, lực lượng cường đại khiến cho mặt đất cũng đều nứt vỡ.

"Chuyện này..." Đám người mở to hai mắt nhìn, chấn kinh đến rớt cằm.

Không ai ngờ được, thực lực của Vương Khung vậy mà khủng bố như thế, chỉ dựa vào nhục thân vậy mà có thể không quan tâm đến đòn tấn công của Cung Bát Lưu! ?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, năng lực của Cung Bát Lưu dùng để quỳ xuống quả thực là khí thế rộng rãi, bễ nghễ bát phương.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, không có ai sẽ nghĩ đến, quỳ xuống vậy mà cũng có thể quỳ đến kinh thiên động địa, thành ý mười phần như vậy.

Quỳ xuống với phương thức như thế này, chỉ sợ cho dù là có hoạ diệt tộc, đối phương cũng đều có thể miễn cho ngươi.

Suy cho cùng, trên đời này, không phải ai cũng có thể quỳ xuống từ trên không với hai đầu gối chính xác như vậy.

"Quả nhiên là huynh đệ tình thâm, vậy mà dùng loại phương thức này cầu xin tha thứ." Vương Khung không khỏi cảm thán: "Ngươi làm như thế này, ta cũng đều không có ý tứ giết gã."

"Ngươi..." Cung Bát Lưu xấu hổ giận dữ đan xen, ngay cả xúc động muốn tự tử cũng đều có, dạng sự tình này nếu như truyền đi, y cả một đời cũng khong thể thoát khỏi danh hào Quỳ Thần.

Đặc biệt là nếu truyền đến Thiên Võng, ở chỗ kia loại người gì cũng đều có, thêm mắm thêm muối, y về sau cũng không cần làm người.

"Thật sự là nhân tài." Vương Khung cười to, khí tức sinh mệnh nồng đậm cuộn trào, Nguyên Khí Trì hiển hiện trong bàn tay.

Hắn ngoắc ngón tay, một luồng nguyên khí bay ra từ trong hồ nước, giống như Giao Long bay cao, tiến vào bên trong đan điền của Cung Bát Lưu.

Lực lượng Nguyên Khí Trì nắm giữ uy năng tạo hoá, phản ứng của mỗi người sau khi hấp thu tế luyện đều không giống nhau.

Liền giống như Đường Phi Ngư, sau khi dung hợp nguyên khí, nhiều nhất chính là năng lực trở nên lớn mạnh một chút, theo việc y tế luyện nguyên khí càng ngày càng mạnh, cũng sẽ nắm giữ năng lực chữa trị.

Đây chính là bản sự đặt chân của Bổ Thiên Công Hội.

Nhưng có một ít người sau khi dung hợp nguyên khí, còn có được biến hóa ngoài ý muốn.

Cũng ví dụ như Hồng Thần, Hỏa Chủng của y thu hoạch được đề thăng, năng lực cũng tiến hóa theo đó.

Có thể tưởng tượng được, độ phù hợp của bản thân y cùng với lực lượng Nguyên Khí Trì là cực cao, ở bên trên con đường tế luyện nguyên khí, tiến cảnh tu vi nhất định còn nhanh hơn Đường Phi Ngư nhiều.

Nhưng dạng hạt giống giống như Hồng Thần là vạn người không được một, có thể gặp được một người đã là rất hiếm thấy.

Trừ phi Bổ Thiên Công Hội càng ngày càng cường đại, môn đồ đệ tử thu nhận càng ngày càng nhiều, số lượng lớn, mới sẽ xuất hiện một vài dạng hạt giống như Hồng Thần.

Ầm ầm! Nguyên khí tinh thuần chui vào trong cơ thể của Cung Bát Lưu, dung hợp cùng với Hỏa Chủng trong cơ thể của y, trong khoảnh khắc, tinh

hoa sinh mệnh nồng đậm rải ra toàn thân, chân nguyên nguyên bản bị Vương Khung đánh tan tụ hợp một lần nữa, liền ngay cả vết rách trên xương bánh chè của y cũng dần dần khép lại.

"Chuyện này..."

Cung Bát Lưu vừa mừng vừa sợ, y không ngờ được, thủ đoạn của vị cường giả bí ẩn trước mặt này vậy mà huyền diệu như thế, chẳng những chữa trị thương thế của y trong giây lát, mà còn khiến cho thực lực của y đề thăng không ít.

Y có thể cảm thấy được, đạo nguyên khí chiếm cứ ở bên trong Hỏa Chủng kia, tự tại thông linh, thế mà đang tự chủ hấp thu thiên địa linh khí.

Loại đồ vật này tương liên cùng với huyết mạch của y, nếu như ngày đêm tế luyện, đạo nguyên khí này sẽ càng ngày càng mạnh, thực lực của y cũng sẽ nhất định nước lên thì thuyền lên.

Đây quả thực là tồn tại có thể so với pháp bảo.

Vương Khung lặng lẽ quan sát biến hóa phát sinh của Cung Bát Lưu.

Trên thực tế, hắn là đang thí nghiệm lực lượng Nguyên Khí Trì đến cùng mạnh bao nhiêu, tài liệu càng nhiều, sự hiểu rõ của hắn đối với Nguyên Khí Trì liền sẽ càng sâu sắc thấu triệt.

Trong mắt hắn, bất kể là Hồng Thần, hay là Cung Bát Lưu, một khi dung hợp nguyên khí, liền coi như là thành viên của Bổ Thiên Công Hội, bọn hắn thiện hay ác, tốt hay xấu cũng liền không đáng để ý.

Bởi vì mệnh mạch của bọn hắn đã cùng một nhịp thở với Nguyên Khí Trì, Vương Khung có thể tùy ý chưởng khống.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của Nguyên Khí Trì.

Nắm giữ món bảo vật này, Bổ Thiên Công Hội liền có thể ở bên trong một thời gian rất ngắn cấp tốc khuếch trương, một đạo nguyên khí liền có thể khiến cho thực lực bản thân tăng vọt, còn có thể nắm giữ năng lực chữa trị trong giây lát.

Chỉ cần là tu sĩ tu luyện Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực, không có người nào có thể nhẫn nhịn được dạng dụ hoặc này.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, lực lượng Nguyên Khí Trì như thể mỹ vị độc dược, coi như biết rõ quan hệ lợi hại ở bên trong, cũng sẽ có người phấn đấu quên mình, lựa chọn dung hợp dạng lực lượng này.

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần không phản bội Bổ Thiên Công Hội, cái gọi là phong hiểm liền sẽ không còn tồn tại.

"Cơ duyên...đại cơ duyên..."

Trong nội tâm Cung Bát Lưu run rẩy, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung triệt để biến đổi, bên trong kính sợ lộ ra một tia cực nóng.

Chương 540

Y biết, người có thể có được năng lực quỷ thần khó lường như này tuyệt đối có lai lịch to lớn, nam nhân trước mắt này nhất định có bối cảnh kinh người, bằng không mà nói, cũng không có khả năng dám ở trước mặt mọi người công nhiên khiêu khích Quang Minh Học Cung.

Nghĩ tới đây, Cung Bát Lưu ưỡn ngực, thần sắc càng trở nên cung kính.

"Đại nhân...tất cả những chuyện này đều là hiểu lầm, còn xin ngài..."

"Bát ca, sao ngươi lại nói như vậy với dạng cuồng đồ..."

Cung Bát Lưu còn chưa nói hết lời, Cung Cửu Cực liền lớn tiếng kêu la, nguyên bản gã còn cho rằng vị Bát ca này có thể ra mặt cho gã, nhưng gã đã đánh giá thấp thực lực của Vương Khung, đối phương biến thái đến mức vậy mà chỉ cần một bàn tay liền có thể trấn áp Cung Bát Lưu.

Chuyện này khiến cho Cung Cửu Cực thêm mấy phần chấn kinh và biệt khuất, cừu hận trong lòng càng sâu thêm ba phần.

Gã cho rằng là đã có thể trả thù, ai có thể ngờ được, Bát ca của chính mình vậy mà cúi đầu, hơn nữa tư thái còn thấp như vậy, quỳ rạp nịnh nọt nhận tội, chuyện này khiến cho gã làm sao có thể chịu được?

Coi như đánh không lại, nhưng tôn nghiêm của Cung gia, uy danh của Quang Minh Học Cung cũng không cho phép quỳ lạy nịnh nọt như vậy, đây quả thực là vô cùng nhục nhã, ruồng bỏ tổ tiên.

"Cái thứ ngu xuẩn nhà ngươi, câm miệng cho ta."

Cung gia bọn hắn làm sao lại sinh ra dạng ngu xuẩn như thế này? Thực lực cách xa như thế này coi như là mù lòa cũng đều có thể nhìn ra được, người ta dám gióng trống khua chiêng như vậy vả vào mặt ngươi, khẳng định là có chỗ ỷ lại, ở trong loại tình huống này còn dám phách lối, quả thực là ngu như lợn.

Mấu chốt nhất là, Cung Bát Lưu thu hoạch đến lợi ích cực kỳ lớn, ở dưới tình hình như thế, y càng phải giữ gìn Vương Khung, làm sao dám không cung kính đối với hắn?

Thật sự không biết rõ tổ tiên đã phạm phải tội nghiệt nào, vậy mà sinh ra con cháu vụng về như vậy, hơn nữa còn là huynh đệ đồng tộc với y, quả thực mất mặt.

Nếu như giao Cung gia vào trong tay của hạng người này, chỉ sợ không đến hai đời liền sẽ tiêu tùng.

"Bát ca, ngươi đã thay đổi!" Cung Cửu Cực buột miệng thốt lên, có một chút không thể lý giải.

"Thay đổi con mẹ ngươi!"

Cung Bát Lưu nghiêm nghị quát, lập tức ngước nhìn Vương Khung nói: "Còn xin đại nhân thứ lỗi, vị đệ đệ ngu xuẩn này của ta từ nhỏ đầu óc liền không quá thông minh."

"Bát ca...ngươi không phải đã từng nói, đệ tử Cung gia chúng ta chỉ có đứng chết, không có quỳ sống..."

"Nói nhảm, ngươi quả nhiên còn quá trẻ tuổi, quả thực không biết biến báo, không biết rằng có đôi khi thay đổi tư thế, thay đổi góc độ, sẽ nhìn thấy phong cảnh không giống, đó mới là bản chất của thế giới..."

"Người tu hành chúng ta lại càng phải như vậy, đừng có câu nệ đối với khuôn sáo thế tục, phải biết cách biến hóa góc độ..."

Cung Bát Lưu khẳng khái giảng giải, nói năng có khí phách, mỗi chữ mỗi câu như hoa sen vàng, phảng phất như đang trình bày đại đạo thế gian, chí lý tu hành.

Một số đệ tử Quang Minh Học Cung kia nghe đến trợn mắt hốc mồm, quay mặt nhìn nhau.

Bọn hắn từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy người nào nói về quỳ xuống đến siêu phàm thoát tục như vậy.

"Nhân tài!" Vương Khung cũng không khỏi lộ ra thần sắc cổ quái, cảm thán từ trong đáy lòng.

Hắn không thể không thừa nhận, chỉ đơn thuần về mặt dày, ranh giới thấp, kẻ Cung Bát Lưu này đã triệt để vượt qua hắn.

Người tài giỏi như thế nhất định có thể phát dương quang đại cho Bổ

Thiên Công Hội bọn hắn.

"Đứng lên đi!"

Vương Khung ngoắc ngón tay, Cung Bát Lưu miễn cưỡng đứng dậy.

"Đại nhân, thực lực của ngài hiếm thấy trong cùng thế hệ, không biết được..." Cung Bát Lưu muốn nói lại thôi, hỏi về lai lịch của Vương Khung.

"Ta tu đạo tại Linh Sơn, không hỏi thế tục, gần đây vừa mới ra ngoài đi dạo." Vương Khung nói bậy.

Cung Bát Lưu lộ ra thần sắc hiểu rõ, quả nhiên giống tám ~ chín phần mười so với suy đoán của y, dạng cao thủ như này nếu như không phải bế quan khổ tu, làm sao sẽ vô danh như vậy.

Những cao thủ nổi danh trong thế hệ trẻ tuổi, y cơ hồ đều biết.

"Dùng thực lực của đại nhân, nhất định có thể dương danh thiên hạ ở trong thời gian ngắn nhất."

"Lúc này liền có một cọc đại cơ duyên." Cung Bát Lưu nhỏ giọng nói.

"Cơ duyên gì?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, hỏi.

"Một năm trước, cái thiên hạ này sinh ra một vị hung đồ, phát rồ, chẳng những đánh giết không ít đệ tử Quang Minh Điện cùng với đệ tử Quang Minh Học Cung, còn đào mộ tổ của bọn hắn."

"Cái gì?" Vương Khung lấy làm kinh hãi, ngược lại là không ngờ được, trừ hắn ra, thế mà có người còn muốn vô pháp vô thiên hơn hắn.

"Phách lối như vậy?"

"Còn không phải sao? Người kia quả thực chính là người điên, đã đào mấy phần mộ tổ sư của Quang Minh Điện, nghe nói ngay cả mộ phần phó chưởng giáo bảy đời trước cũng đều bị đào móc, hiện nay Đội Chấp Pháp Quang Minh đã bày ra thiên la địa võng, bức y đến tuyệt cảnh."

Nói đến đây, Cung Bát Lưu nở nụ cười thần bí: "Trên người của tên cuồng đồ kia chính là có không ít bảo vật, nếu như đại nhân có thể bắt được, không nói đến dương danh thiên hạ, liền nhất định có thể thu được không ít tốt chỗ."

"Rốt cuộc là ai?" Vương Khung càng nghe càng cảm thấy quen thuộc,

vô thức hỏi.

"La Thanh Nguyên!"

Một năm trước, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, hung đồ lớn nhất - Vương Khung nhất chiến thành danh, từ đó liều mạng nơi chân trời, không có tung tích gì nữa.

Cố nhân bên cạnh hắn, cũng suy tàn từ đó, chết thì chết, trốn thì trốn.

Về phần La Thanh Nguyên, bởi vì quan hệ với La Vương Thành, ngược lại là không có lọt vào thanh toán.

Chương 541

Nhưng vị tiểu công chúa này bởi vì sự kiện Vương Khung huy động vốn cộng đồng trước kia, đã sớm thu hút sự chú ý, sau đó Vương Khung thậm chí còn đơn thương độc mã đi đến La Vương Thành cầu thân, thiên hạ nhất thời xôn xao, bị rất nhiều nam nữ si tình coi như là giai thoại.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, La Thanh Nguyên mặc dù không có lọt vào thanh toán, nhưng cũng thu hút không ít sự chú ý.

Còn tưởng rằng La Thanh Nguyên sẽ hấp thụ giáo huấn, phân rõ giới hạn cùng với Vương Khung.

Nhưng không ai ngờ được, vị tiểu công chúa này còn muốn cương liệt cường thế hơn so với thế nhân tưởng tượng, nàng chẳng những giải cứu trọng phạm Minh Hạo Nhiên cùng với Diệp Mặc, trong ba tháng ngắn ngủi, nàng liền chém giết 37 vị đệ tử Quang Minh Điện.

Vì thế, Quang Minh Điện rất là tức giận, thậm chí còn tạo áp lực đối với Tần Hoàng Đình cùng với La Vương Thành.

Nhưng mà, vị tiểu công chúa này tuyệt đối không thu liễm, nửa tháng sau, nàng bố trí đại trận tại Lưỡng Nghi Sơn, thiết kế chôn giết hơn năm trăm vị đệ tử Quang Minh Điện.

Vì thế, thiên hạ chấn kinh, thân phận Địa Sư nhất mạch của La Thanh Nguyên cũng bị bại lộ, Quang Minh Điện nhấc lên nộ hỏa thao thiên, điều động Đội Chấp Pháp Quang Minh, thề phải quét sạch dư nghiệt, giết chết La Thanh Nguyên.

Tuy nhiên sự quyết tuyệt của vị tiểu công chúa này vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, nàng bắn tiếng, nợ máu phải trả bằng máu, động vào nam nhân của nàng, tất cả đều phải chết.

Từ đó trở đi, La Thanh Nguyên càng thêm điên cuồng, không chỉ xuất thủ đối với người sống, thậm chí ngay cả mộ tổ của Quang Minh Điện cũng đều không buông tha.

Chỉ hơn nửa năm, Quang Minh Điện bị đào 29 toà mộ phần, trong đó

cấp bậc trưởng lão liền có 17 tòa.

Chỉ cần bị La Thanh Nguyên để mắt tới, ngay cả nấm mồ cũng đều sẽ không lưu lại, quả thực là phát rồ, thảm nhất chính là phó chưởng giáo bảy đời trước, nghe nói mộ phần của y bị trực tiếp cải tạo thành một tòa sát trận.

Vào thời điểm hơn một trăm vị đệ tử Quang Minh Điện tiến đến tra xét, không có một người nào có thể chạy thoát, toàn bộ đều trở thành vật bồi táng cách đời của vị phó chưởng giáo này.

Hành vi điên cuồng như vậy, tự nhiên dẫn tới Quang Minh Điện vây giết trả thù, có đến vài lần, vị tiểu công chúa này nhận trọng thương, suýt nữa phải trả giá bằng mạng sống của mình.

"Đại nhân, nghe nói lần này Đội Chấp Pháp Quang Minh đã thiết lập vòng vây, chặn La Thanh Nguyên ở Nghiệt Long Sơn, bây giờ đang chậm rãi thu lưới, diệt sát nàng." Cung Bát Lưu thấp giọng nói.

Ở nơi xa, núi cao liền nhau, tung hoành vạn dặm.

Ở chung quanh một ngọn núi cao nhất dày đặt khí đen, giống như long trảo dò xét ra từ sâu trong lòng đất.

Người ta đồn rằng từ rất lâu trước đây, một đầu nghiệt long chiếm cứ ở đây, làm hại nhân gian, sau đó có cường giả Quang Minh Điện xuất thủ, chém đứt một cái móng vuốt của nghiệt long, nghiệt long bay lên trời, trốn khỏi nơi đây, móng vuốt của nó rơi vào đại địa, dần dà liền biến thành Nghiệt Long Sơn.

Về sau, sau khi vị cường giả Quang Minh Điện kia vẫn lạc, liền chôn thi thể tại nơi đây, được đặt tên là Nghiệt Long Trủng.

Lần này, Đội Chấp Pháp Quang Minh chính là lợi dụng tòa mộ phần này, thiết hạ sát cục, bức La Thanh Nguyên đến tuyệt cảnh.

Nhưng La Thanh Nguyên là truyền nhân của Địa Sư, thủ đoạn quỷ dị, tuy lọt vào sát cục, nhưng cũng không có rơi vào trong tay của đối phương ngay lập tức, mà vẫn đang du tẩu chạy trốn.

Nguyên nhân chính là như thế, không ít cao thủ trong bốn mươi chín

thành trong thiên hạ đều bị hấp dẫn đi qua.

Nếu bắt được La Thanh Nguyên thì chính là một đại công, lại càng không cần phải nói nàng đã cướp rất nhiều mộ phần, bảo vật ở trên người quả thực là khó có thể tưởng tượng.

La Thanh Nguyên hiện nay chính là một tòa bảo khố di động.

Đừng nói là các đại Quang Minh Học Cung, liền ngay cả ở bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng đều có cao thủ tuyệt đỉnh bị hấp dẫn đi qua, giống như Ninh Vô Song, Kha Long Tượng, Quân Vấn Tri như mặt trời ban trưa lúc này...

Đây đều là cao thủ đỉnh tiêm Quang Minh Học Cung chạm tay có thể bỏng, có hi vọng lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, thậm chí còn mang theo thân phận đệ tử nội môn Quang Minh Điện.

Ngoại giới đều cho rằng một khi những yêu nghiệt này xuất thủ, La Thanh Nguyên nhất định sẽ hương tiêu ngọc vẫn tại Nghiệt Long Sơn.

Nhưng vẫn có người chưa từ bỏ ý định như cũ, coi như không ăn được thịt, kiếm một chén canh cũng tốt, làm liều một lần.

Ở dưới Nghiệt Long Sơn, ánh lửa ngút trời, rất nhiều cao thủ tụ tập ở nơi đây.

"La Thanh Nguyên đã là cùng đồ mạt lộ, lần này nhất định phải chết không thể nghi ngờ."

Một giọng nói điên cuồng vang lên dưới chân núi.

Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống, nhìn lại theo nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một đạo thân ảnh cao lớn tuấn lãng đứng ở giữa đám người, khá có phong thái lãnh tụ.

"Người Viêm Vương Thành?"

"Đại nhân, gã tên là Viêm Thế Minh, là huyết mạch đích hệ của Viêm Vương Thành, suýt nữa liền được vào Đội Chấp Pháp Quang Minh." Cung Bát Lưu cười nói.

Thân là đệ tử Cung gia, y đối với hào môn đại tộc chính là cực kỳ thấu hiểu.

Đặc biệt là kẻ Viêm Thế Minh này, vào thời gian trước có hành vi phóng túng, nghe nói là cực kỳ hèn mọn, thích nuôi nhốt nô lệ trẻ em, thậm chí còn đã từng đánh chủ ý đối với đệ tử La gia.

Lần này bắt được cơ hội, tự nhiên là muốn bỏ đá xuống giếng.

"Viêm sư huynh nói phải, chúng ta người đông thế mạnh, chưa chắc đã không thể kiếm một chén canh."

Lời nói của Viêm Thế Minh lập tức dẫn tới sự hưởng ứng của đám người.

Chương 542

"La Thanh Nguyên làm chuyện ngang ngược, quả thực đã nhục nhã thanh danh của Vương Thành, đến thời điểm đó chúng ta lột sạch nàng, chia nhau bảo vật." Viêm Thế Minh cười gằn nói.

"Chia con mẹ chúng mày."

Đúng lúc này, một tiếng quát to vang vọng ở dưới chân núi.

Đám người nhìn về phía phát ra âm thanh, ở bên trong đám người, Vương Khung nghênh ngang đi ra.

"Là người nào lại dám phát ngôn bừa bãi ở chỗ này? Che chở cho tội nhân? Ngươi hẳn là đồng đảng của La Thanh Nguyên?" Viêm Thế Minh lạnh lùng quát.

"Ngu ngốc, ngươi mù mắt rồi sao, trong đầu chỉ có bảo vật?"

"Ngươi có biết trận chiến này có liên quan đến danh dự của Quang Minh Điện hay không, có rất nhiều mộ phần của tiền bối bị cướp bóc, ở trên chín tầng trời, anh linh bất an, không lo tru sát cừu địch, an ủi tổ sư, con mẹ ngươi thế mà còn nhắc tới chia chác bảo vật?"

Vương Khung chỉ vào Viêm Thế Minh chửi ầm lên, mỗi chữ mỗi câu, nói năng rất có khí phách.

Ở trong miệng hắn, lần vây quét này là vì giữ gìn uy nghiêm chí cao vô thượng của Quang Minh Điện, là vì an ủi tổ sư bị đào mộ phần trên trời có linh thiêng, đề cao lẽ phải và lòng dũng cảm, dùng hành động nói cho thế nhân biết, chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng mà tuyệt đối sẽ không vắng mặt, tà ác chắc chắn sẽ bị tru diệt.

Âm thanh cuồn cuộn, dập dờn sơn hà, mỗi chữ, mỗi câu lời đều vô cùng có lực.

Trong lúc vô hình, Vương Khung đứng ở bên trên đỉnh cao của đạo đức, ngôn ngữ tinh tế, mang ý nghĩa sâu xa.

Đối mặt với những lời nói của hắn, thật đúng là không có người nào phản bác, cũng không có người nào dám phản bác, lúc này chỉ cần ai nói

một chữ "không", sẽ ngay lập tức bị mang tiếng coi thường chính nghĩa, bội bạc, gian ác.

"Con mẹ nó, cái loại rác rưởi nhà ngươi, trong nội tâm không có chính nghĩa, chỉ có bảo vật, còn giật dây mọi người cùng nhau tiến lên, ngươi có phải hay không là muốn thừa dịp hỗn loạn giải cứu tiểu công chúa La gia?"

Đột nhiên, Vương Khung xoay chuyển lời nói, thay đổi đầu thương, chĩa về Viêm Thế Minh.

"Ngươi...ngươi...nói bậy..."

Viêm Thế Minh đã sớm bị một phen ngôn từ của Vương Khung nói đến mức trợn mắt hốc mồm, gã không ngờ được thế mà có người có thể mô tả cuộc vây sát đoạt bảo này một cách chính nghĩa lẫm nhiên như vậy.

Gã còn chưa có tỉnh táo lại, Vương Khung thi triển một chiêu thái bạch tiên kiếm, phiêu hốt vô tung, trực tiếp tập trung toàn bộ hỏa lực lên trên người gã.

"Vậy thì ngươi chột dạ làm cái gì? Đúng là một tên khốn dụng ý khó dò, lẫn vào bên trong đội ngũ chính nghĩa của chúng ta, cổ động nhân tâm, còn ngươi thì làm ngư ông đắc lợi, cái mả cụ nhà ngươi chứ." Vương Khung nhân cơ hội chửi ầm lên.

Hắn đứng ở trên đỉnh cao đạo đức, mỗi chữ mỗi câu, kẹp thương đeo gậy, khiến cho Viêm Thế Minh nghẹn họng, nhất thời cũng không biết phản bác như thế nào, dạng tư thái này ngược lại là khiến cho một số người hoài nghi.

"Đại nhân quả nhiên anh minh thần võ ngút trời, vừa mới tới vậy mà liền phát hiện ra đồng đảng của La Thanh Nguyên?" Trong lòng Cung Bát Lưu chấn động, sự kính nể đối với Vương Khung lại nhiều thêm ba phần.

"Con mẹ nó, hoá ra là đồng đảng của La Thanh Nguyên, trách không được vào thời điểm ta vừa nói muốn bàn bạc kỹ hơn, ngươi liền muốn ra tay với ta, hoá ra là muốn để cho chúng ta đi chịu chết."

Đúng lúc này, có người kêu to, giống như là hỗ trợ Vương Khung vậy, chứng thực tội danh của Viêm Thế Minh.

"Thằng khốn, lão tử nói cho ngươi biết, chính nghĩa chắc sẽ chắn chiến thắng tà ác."

Vương Khung đột nhiên vọt tới, túm cổ Viêm Thế Tu đang ngẩn người, bàn tay vung lên, "bốp bốp" liền là hai cái bạt tai.

Ở dưới Nghiệt Long Sơn, cái tát chính nghĩa rung động "bốp bốp", quanh quẩn ở bên tai mọi người.

Đường đường là đệ tử Viêm Vương Thành, lại bị tát cho ngây người ở trước mắt bao người.

Viêm Thế Minh hoảng sợ nhìn Vương Khung, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị, đến mức gã ngay cả gương mặt nóng rát cũng đều không để ý.

Từ khi xuất đạo đến nay, gã chưa từng nhìn thấy người nào mặt dày vô sỉ như vậy, rõ ràng cũng chính là hướng về phía bảo vật trên người tiểu công chúa La gia mà đến, lại nói đường hoàng, hiên ngang lẫm liệt như vậy, hết lần này tới lần khác gã còn không thể phản bác.

Thậm chí kẻ vô sỉ bại hoại này vậy mà còn đứng ở trên đỉnh cao đạo đức, khuấy động cảm xúc của mọi người, khiến cho gã trở thành mục tiêu chỉ trích của công chúng.

"Thủ đoạn của người này thật giỏi, chỉ vài ba câu liền cổ động nhân tâm, dẫn dắt tâm tình của mọi người."

"Quả nhiên không phải là kẻ lương thiện, loại thủ đoạn dẫn dắt tiết tấu này chỉ có hội trưởng Đồ Thần Công Hội trước kia mới có thể so sánh."

"Nhỏ giọng một chút, không muốn sống rồi sao? Dám nhắc tới tên của nam nhân kia?"

"Ở dưới Nghiệt Long Sơn, chúng ta sắp săn giết chính là hôn thê của nam nhân kia, ngươi còn nhắc tới tên của hắn?"

Ở một nơi nhiều người như vậy, tự nhiên cũng có cao thủ bảo trì đầu óc tỉnh táo, trong giây lát liền khám phá được thủ đoạn của Vương Khung.

Nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn lại không có cách nào phản bác.

Loại thủ đoạn chiếm cứ đại nghĩa, khơi dậy cảm xúc của đám người,

dẫn dắt tiết tấu này được tính là dương mưu đường đường chính chính, nếu ai phản bác, sẽ lập tức trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích, suy cho cùng là không có ai có thể vượt qua điểm cao nhất của đạo đức.

Thủ đoạn như vậy cực giống hội trưởng Đồ Thần Công Hội Đồ Phu tung hoành Thiên Võng năm đó, cũng chính là Vương Khung đại náo Sơ Vương Tế, bị Quang Minh Điện truy sát khắp thế giới.

Khi cái tên này được đề cập tới, ở dưới Nghiệt Long Sơn liền xôn xao, tất cả mọi người đều cảm khái.

Đối với phần lớn đệ tử Quang Minh Học Cung mà nói, nam nhân này mặc dù hung danh dậy sóng, nhưng lại có thể được xưng là truyền kỳ.

Chương 543

Dùng lực lượng một người, áp đảo đệ tử bốn mươi chín thành trong thiên hạ, đại náo Sơ Vương Tế, nghịch phản Thiên Vương Sơn, thế mà vẫn có thể toàn thân trở ra, trốn thoát khỏi vòng vây của Quang Minh Điện.

Thủ đoạn như thế quả thực nghịch thiên, ở trong năm trăm năm gần đây, Quang Minh Học Cung cũng đều chưa từng sinh ra nhân vật như vậy.

Lại càng không cần phải nói, trước kia Vương Khung nằm ở trong 5 người đứng đầu Quang Minh Bảng, dựa vào sức một người sáng tạo Đồ Thần Công Hội tại Thiên Võng, khiêu chiến chư hùng, từ đó ngồi lên trên bảo tọa đệ nhất đại công hội tại Thiên Võng.

Bản lĩnh dẫn dắt tiết tấu của Đồ Phu trước kia cho đến nay vẫn đều là chủ đề nói chuyện say sưa của mọi người, được coi là trường hợp kinh điển, tán thưởng không dứt.

Chính là bởi vì Vương Khung lưu lại tầng tầng truyền thuyết, cho dù hung danh của hắn nằm ở bên ngoài, lọt vào truy sát của Quang Minh Điện, nhưng ở bên trong Quang Minh Học Cung, vẫn như cũ có không ít người hướng tâm trí về phía hắn, mang theo ước mơ vô hạn.

Không nói những cái khác, vẻn vẹn chỉ là thành viên Đồ Thần Công Hội liền đạt đến hàng vạn, bọn hắn chính là những người ủng hộ trung thành của Vương Khung, bất kể thế gian có phỉ báng như thế nào, cũng khó có thể xoá nhoà địa vị cùng với truyền kỳ của Đồ Phu trong lòng bọn hắn.

Vì thế, vào lúc mọi người nhìn thấu thủ đoạn "vô sỉ" của Vương Khung, liền lập tức nghĩ đến Đồ Phu năm đó, nam nhân dám làm địch với thiên hạ kia.

Nhưng người nào cũng sẽ không ngờ được, người đang đứng ở trước mặt bọn hắn chính là Vương Khung, đối với người nắm giữ Nguyên Khí Trì như hắn mà nói, lợi dụng sinh mệnh lực bàng bạc cải biến kết cấu thân thể, thay đổi dung mạo chính là một chuyện dễ như trở bàn tay.

"Lòng dạ thật độc ác!"

Một tiếng quát to vang vọng dưới chân núi Nghiệt Long Sơn, lộ ra tức giận dày đặt, trong giây lát liền kéo lại suy nghĩ của đám người.

Viêm Thế Minh tức sùi bọt mép, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Gã đường đường là huyết mạch Viêm Vương Thành, chí cao vô thượng, làm sao có thể tiếp nhận loại vũ nhục này.

"Tiểu nhân âm hiểm, nói rất khẳng khái chính nghĩa, ngươi là muốn làm tan rã chúng ta từ trong nội bộ." Viêm Thế Minh hét dài một tiếng, đột nhiên, vết thương trên mặt gã biến mất không thấy.

Ở sau người, một vị đệ tử kêu thảm, gương mặt nổi lên cao cao, phảng phất như bị người ta tát cho hai phát.

"Ừm?" Vương Khung hơi nhíu chân mày lại.

"Ngươi hẳn là đồng đảng của La Thanh Nguyên, coi như đánh cược tôn nghiêm của Viêm Vương Thành, ta cũng phải bắt ngươi lại."

Viêm Thế Minh phảng phất như quỷ mị, lao vọt tới, móng tay của gã nổi lên điện quang dày đặt, móng tay giống như dao sắc.

"Phái thần binh! ?"

Ông! Vương Khung bóp kiếm quyết, nhẹ nhàng điểm một cái, ngay khi chạm vào đối phương, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, kình đạo khủng bố truyền tới từ đầu ngón tay.

"Có một chút thủ đoạn!"

Cánh tay của Vương Khung lắc một cái, huyết khí bàng bạc bỗng nhiên nổ vang, chấn động đạo thiểm điện hồ quang kia vỡ nát, cùng lúc đó, hắn đấm ra một quyền, thanh âm xé gió, giống như rồng gầm.

"Nhục thân thật mạnh! Người này có thực lực không yếu, cơ hồ đạt đến trình độ cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh tiêm."

"Đây là cao thủ xuất hiện từ nơi nào? Lặng lẽ vô danh, đây là muốn mượn cơ hội này, nhất chiến thành danh?"

"Thiên hạ tàng long ngọa hổ, nơi này cũng không phải là địa phương hắn có thể xuất đầu, đừng quên, Viêm Thế Minh chính là song sinh năng lực, chỉ thiếu một chút nữa, liền có thể tiến vào Đội Chấp Pháp Quang

Minh."

Ở bên trong rất nhiều đệ tử ở đây, không thiếu cao thủ chân chính, vẻn vẹn chỉ vừa đối mặt, bọn hắn liền nhìn ra hư thực của Vương Khung, nhục thân cường đại đến dạng trình độ này đã được tính là tài năng xuất chúng, nếu như thả vào ngày thường, đủ để chấn nhiếp quần hùng, nhất chiến thành danh.

Nhưng hôm nay lại bất đồng, ở dưới Nghiệt Long Sơn, long hổ hội tụ, thiên hạ cao thủ đều tập trung đến đây, vẻn vẹn chỉ là Viêm Thế Minh đã là một tòa núi lớn không bước qua được.

"Lôi Hồ Điện Long!" Chân nguyên quanh người Viêm Thế Minh gào thét, đầu ngón tay của gã giống như long trảo, được bao phủ bởi lớp vảy do sấm sét tạo thành, dòng điện cường đại triệt để kích hoạt thân thể máu thịt của gã.

Trong khoảnh khắc, đầu ngón tay của gã lấp lóe điện quang giống như đại long gào thét, bộc phát ra uy năng đáng sợ, chỉ lướt nhẹ một cái, không khí chấn động, tạo nên gợn sóng giống như roi thép, đánh vào thân thể, lập tức có vết máu.

Đám người kinh dị, lần lượt lui lại.

"Năng lực phái thần binh cấp Huyền!"

Thiên phú của Viêm Thế Minh vượt qua tưởng tượng, năng lực của gã cực kỳ tương tự cùng với Lôi Quang Tí của Vương Khung, điện sinh học có thể sinh ra lực lượng cường đại dung hợp cùng với máu thịt, hai loại năng lực này đều đạt đến tiêu chuẩn năng lực phái thần binh cấp Huyền.

Ầm ầm! Viêm Thế Minh sát phạt kinh thiên, đi đến từng bước, lôi quang trên đầu ngón tay phá huỷ hết thảy.

"Linh Sào!"

Đúng lúc này, trong cơ thể Vương Khung truyền ra một trận dao động cuồng liệt, thiên địa linh khí bỗng nhiên nổ vang, dính vào bề mặt thân thể của hắn. Như là áo ngoài, hình thành một tầng bảo hộ.

Móng tay của Viêm Thế Minh vừa mới chạm đến, liền cảm nhận được

cảm giác thiêu đốt mãnh liệt.

Linh khí nồng độ cao như thế này, liền giống như là dung nham thiêu đốt, thân thể máu thịt hơi đụng vào một chút, liền sẽ nhóm lửa tự thiêu.

Đây cũng là một loại phương pháp chiến đấu mà Vương Khung lĩnh ngộ ra từ bên trong loại năng lực gân gà "Linh Sào" này.

"Càn Khôn Nghịch Chuyển!" Viêm Thế Minh cười lạnh, thương thế trên cánh tay của gã biến mất trong giây lát.

"A..." Đúng lúc này, bên trong đám người, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một vị đệ tử vọt ra, nửa bên mặt đều bị thiêu đốt bị phỏng, bong bóng nổi lên, thậm chí còn có mùi khét của máu thịt.

Chương 544

"Đây là năng lực thứ hai của Viêm Thế Minh...tin đồn là thật...gã có thể chuyển dời tổn thương nhận phải lên trên người của người khác! ?"

"Càn Khôn Nghịch Chuyển...loại năng lực này quả thực rất khó giải."

"Lúc trước chính là dựa vào loại năng lực này, gã liền suýt nữa tiến vào Đội Chấp Pháp Quang Minh!"

Đám người kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Tám đại Vương Thành, sừng sững thế gian, mỗi một thời đại đều có hạng người kinh tài tuyệt diễm, Viêm Thế Minh không phải là người mạnh nhất Viêm gia thế hệ này, nhưng gã cũng rất xuất chúng, năng lực của gã cường đại đến cơ hồ khó mà địch nổi.

Ầm ầm! Viêm Thế Minh không quan tâm đến tổn thương của "Linh Sào", Lôi Hồ Điện Long trực tiếp chụp vào trái tim của Vương Khung.

"Ta ngược lại muốn xem xem năng lực của ngươi mạnh bao nhiêu!"

Vương Khung bước tới, Nguyên Khí Trì tản mát ra uy năng đáng sợ, hiển hiện ở trước người.

Bên trong Nguyên Khí Trì mờ mịt sôi trào, tinh hoa sinh mệnh nồng đậm cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, nhìn từ phía xa, như có Kim Ô bay cao, nguyệt thỏ nhảy lên, tiếng long ngâm không dứt bên tai.

"Đây là bảo vật gì?"

Viêm Thế Minh hơi biến sắc, còn chưa tiếp cận, gã liền cảm nhận được sinh mệnh lực sôi trào bên trong nghiên mực kỳ dị kia, sinh mệnh lực mãnh liệt như thế, khiến cho toàn thân huyết khí của gã cũng đều xao động kịch liệt, thậm chí Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều nóng lòng muốn ra, dường như muốn nhảy vào trong đó, tắm rửa tạo hoá.

"Thiên địa hóa huyền môn, nguyên khí tế mẫu thần!"

Vương Khung điểm ra một chỉ, nguyên khí gào thét mãnh liệt, phóng lên tận trời, như là đại long gào thét, bay về phía cơ thể của Viêm Thế Minh.

Đạo nguyên khí này là trọn vẹn gấp mười lần đạo nguyên khí Hồng

Thần luyện hóa ngày đó, vừa mới tiếp xúc cùng với Viêm Thế Minh, liền theo đầu ngón tay của gã chui vào trong cơ thể.

Thần sắc của Viêm Thế Minh đại biến, bỗng nhiên rút lui, vọt ra bên ngoài ba trượng.

"Đây là chiêu thức gì?"

Viêm Thế Minh cực kỳ hoảng sợ, món đồ chơi kia vậy mà chui vào trong cơ thể của gã, quỷ thần khó lường, tùy thời cũng đều có nguy hiểm đến sinh mệnh.

"Ừm? Không có việc gì?"

Rất nhanh, Viêm Thế Minh liền ý thức được sự tình không giống như bình thường, đạo nguyên khí kia tiến vào trong cơ thể của gã, chẳng những không có tạo thành bất luận tổn thương gì đối với gã, ngược lại còn khiến cho huyết khí của gã tăng vọt, chân nguyên trong cơ thể gào thét, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng lên.

Không những như thế, thân thể của gã thậm chí còn như là bị chân hỏa nung khô, bắt đầu cấp tốc bốc hơi, gân cốt chấn động, ngũ tạng như được tẩy luyện, càng trở nên ngưng thực cường đại.

"Bảo bối a, ha ha ha, ngu xuẩn, có bảo vật như thế vậy mà lại không dùng, lại tiện nghi cho địch nhân trong khi chiến đấu." Viêm Thế Minh cất cao giọng cười to, trong mắt chứa đầy thần sắc mỉa mai, hưởng thụ chỗ tốt của Nguyên Khí Trì.

Lúc này, khí tức của Viêm Thế Minh tăng vọt, ngay cả tiêu chân nguyên hao cũng đều khôi phục trong giây lát, chuyện này làm cho tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh nghi.

"Chẳng lẽ người này là một người có đầu óc không bình thường? Vậy mà dùng bảo vật tăng cường lực lượng cho địch nhân?"

"Không ngờ được trong thiên hạ vậy mà lại có kẻ ngu xuẩn như này, trong khi chiến đấu vậy mà tẩm bổ cho địch nhân...ngu ngốc như vậy, người này không chết thì người nào chết?"

"Ha ha ha, chết cười ta, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại chiến đấu

này, giúp địch! ?"

Tiếng cười nhạo báng vang lên ở trong đám người.

Ai có thể ngờ được, nam nhân trước mắt này nhìn như cường đại, nhưng kỹ năng chiến đấu quả thực vô cùng nực cười, trong lúc vô tình thế mà lại tăng cường lực lượng cho đối phương.

Cười cũng đều có thể khiến cho người ta cười chết.

Phanh! Cũng đúng vào lúc này, một tiếng nổ vang lên.

Cánh tay của Viêm Thế Minh đột nhiên nứt toác ra, huyết khí nồng đậm xé rách da thịt, máu tươi bắn tung toé.

Cùng lúc đó, huyết khí trong cơ thể gã giống như hồng thủy vỡ đê, trở nên bạo động. Lục phủ ngũ tạng phảng phất như bị lửa cháy bừng bừng thiêu đốt, gân cốt toàn thân cũng giống như hòa tan, phát ra tiếng vang kẽo kẹt, da thịt dường như muốn nổ tung.

"Ngươi...ngươi đã làm cái gì?"

Viêm Thế Minh gầm lên dữ dội, gã cảm giác được thân thể của chính mình đang bành trướng, mỗi một bộ vị đều phình to hơn không chỉ một lần, trong cơ thể có một cỗ lực lượng cuồng bạo không thể khống chế.

"Thân thể hư nhược không ăn được đồ bổ a, xem ra thân thể của ngươi không được." Vương Khung cười lạnh nói.

Lúc này, hắn coi như không động thủ, Viêm Thế Minh cũng không chống được bao lâu, dao động sinh mệnh trong cơ thể gã càng ngày càng trở nên mãnh liệt, dường như liền muốn thôn phệ gã.

"Con mẹ nó...đây...đây là thủ đoạn gì?"

"Tạo hoá tái sinh, đã vượt qua mức cực hạn mà cơ năng thân thể của gã có thể chịu đựng."

"Đây là khiến cho gã ăn no bể bụng?"

"Càn Khôn Nghịch Chuyển có thể chuyển dời tổn thương, lại không dời đi được sinh mệnh lực nồng đậm như vậy...đừng nói là Viêm Thế Minh, coi như là là thân thể yêu thú cũng chưa chắc chắn đã chịu được."

Chương 545

Đám người kinh dị, lúc này mới phát hiện ra chỗ đáng sợ của Vương Khung, dạng lực lượng này quả thực chính là khắc tinh của Viêm Thế Minh, ngươi có thể nghịch chuyển càn khôn, nhưng người ta hết lần này tới lần khác liền không thương tổn ngươi, chẳng những không thương tổn ngươi, ngược lại còn tẩm bổ cho ngươi, tẩm bổ cho đến chết, xem thử ngươi có chịu đựng được hay không.

Rất hiển nhiên, thân thể nhỏ bé của Viêm Thế Minh căn bản không tiêu hoá nổi loại đại bổ này.

"Loại thủ đoạn này cực giống với tông môn thất truyền bên trong truyền thuyết kia."

"Ngươi đang nói...Thắng Khư! ?"

Có người khẽ nói, nói ra một cái tên, ở dưới Nghiệt Long Sơn, lập tức rơi vào tĩnh mịch.

Theo lời đồn ở trong năm tháng xa xưa, trong thế gian tồn tại một tông môn khổng lồ và thần bí, bọn hắn siêu phàm thoát tục, nấp ở bên ngoài trần thế, chỉ chọn lựa một số người có thân thể yếu đuối làm đệ tử, nghiên cứu các loại dược tề tráng dương...không, là dược tề thần kỳ cường thân kiện thể.

Đây chính là Thắng Khư!

Theo lời đồn từng vị đệ tử Thắng Khư đều vô cùng nghịch thiên, khí vận gia thân, huyền công hộ thể, càng có các loại dược tề thần kỳ gia trì, một khi nhập thế liền hùng bá thiên hạ, khó có ai địch nổi.

Mấu chốt nhất là, dược tề trong tay bọn họ có được huyền diệu khó có thể tưởng tượng, là đồ vật mà thế nhân tha thiết ước mơ, nhưng người có thể tiếp nhận loại dược tề này lại vô cùng hiếm thấy.

Rất nhiều người cầu được bảo dược, cuối cùng cũng đều khó thoát khỏi kết cục không tiêu thụ nổi đại bổ, bạo thể mà chết.

"Chẳng lẽ người này là truyền nhân của Thắng Khư! ?"

"Loại thủ đoạn này cực kỳ tương tự với truyền nhân Thắng Khư, tạo hoá thành long công, phàm tục thân khó từ...đây vừa là tạo hoá cũng vừa là kiếp số..."

"Đáng tiếc...thân thể của Viêm Thế Minh quá hư nhược, vậy mà không chịu nổi... kẻ ngu xuẩn này cũng là xui xẻo, vậy mà lại trêu chọc loại đối thủ này."

Có người nhỏ giọng nói thầm, suy đoán lai lịch của Vương Khung.

Dùng uy năng tạo hoá trấn áp đối thủ, thủ đoạn nghịch thiên như này, cực giống truyền nhân của môn phiệt cổ lão Thắng Khư.

Đối với thế nhân mà nói, lực lượng của Thắng Khư vừa là kiếp số, cũng vừa là cơ duyên, nếu như thân thể chịu được, liền giống như đăng thiên hóa long, tu vi từ đó tinh tiến, nếu như thân thể quá hư nhược, chịu không nổi, như vậy liền giống như Viêm Thế Minh, giống như chó chết, bạo thể ngay tại chỗ.

"Tiểu tử, vừa mới rồi ngươi không phải muốn đánh cược tôn nghiêm của Viêm Vương Thành, cũng phải bắt ta lại hay sao?" Vương Khung cười lạnh nói.

"Tha cho ta một mạng..." Viêm Thế Minh nghiêm nghị quát.

Giọng nói của gã cũng không nhịn được run lên, Hỏa Chủng trong vùng đan điền, phảng phất như là núi lửa thức giấc, đã ở bên rìa nổ tung.

Một khi chân nguyên bạo tẩu, Hỏa Chủng vỡ nát, vậy sẽ liền hết cách, không nói đến một thân tu vi sẽ nước chảy về biển đông, cái mạng nhỏ của gã cũng đều sẽ có khả năng ở lại nơi này.

Vào giờ phút này, gã cũng không đoái hoài đến cái gì là tôn nghiêm của Vương Thành, tự tôn của thiên kiêu.

"Chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, cái mệnh này của ta liền là của ngươi..." Viêm Thế Minh lớn tiếng kêu lên.

"Tiểu tử, nhất mạch của ta chính là hữu giáo vô loại, hôm nay liền tặng cho ngươi cơ duyên!" Vương Khung ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Trong khoảnh khắc, nguyên khí trong cơ thể gã bỗng nhiên tách ra, tách

ra làm bảy đạo, chỉ có một đạo ở lại trong cơ thể của Viêm Thế Minh, toàn bộ sáu đạo khác bay về Nguyên Khí Trì.

Chỉ trong chốc lát, đạo nguyên khí lưu lại kia dung hợp cùng với Hỏa Chủng của Viêm Thế Minh, chân nguyên trong cơ thể lập tức bình phục, huyết khí quy khiếu, thương tích trên thân thể cũng dần dần khép lại.

Tư thái siêu phàm như vậy làm cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

"Hôm nay, ta liền muốn dương danh thiên hạ tại Nghiệt Long Sơn, để cho Quang Minh Điện biết rõ thủ đoạn của ta." Vương Khung hét dài một tiếng.

Đột nhiên, hắn tế Nguyên Khí Trì ra, tay bóp ấn quyết, gần ngàn đạo nguyên khí bỗng nhiên bay ra, như là Kinh Long gào thét ở giữa núi.

"Cơ duyên ở đây, không nhanh chân thì sẽ hết!"

Thanh âm cuồn cuộn, dập dờn như kinh lôi.

Vào lúc này, toàn bộ Nghiệt Long Sơn đều sôi trào, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Ở dưới Nghiệt Long Sơn, Nguyên Khí Trì phóng thích ra uy năng đáng sợ, tinh hoa sinh mệnh nồng đậm tản ra bốn phía như gợn sóng.

Gần ngàn đạo bay ra từ bên trong Nguyên Khí Trì, hiện ra quang minh óng ánh, tản ra sinh cơ tạo hoá.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Ai cũng biết, đây chính là cơ duyên lớn bằng trời, chí bảo như này, cho dù đối với dạng cao thủ như Viêm Thế Minh cũng đều có tác dụng lớn, huống chi là bọn hắn?

Nếu như luyện hóa nguyên khí, không nói một bước lên trời, tối thiểu nhất cũng có thể khiến cho thực lực tăng nhiều.

"Nghiệt Long Sơn quả nhiên là chỗ ẩn chứa cơ duyên tạo hoá, đạt được bảo vật này, liền coi như không thể bắt được La Thanh Nguyên cũng đã kiếm bộn."

"Nhanh cướp lấy! Những bảo bối này cũng không đủ phân chia."

"Cút ngay cho ta, đây là của ta."

Lập tức, ở dưới Nghiệt Long Sơn loạn thành một đoàn, tất cả mọi người lần lượt xuất thủ, tranh đoạt nguyên khí lơ lửng giữa trời.

"Thiên Diệp Chân Thủ!"

Đột nhiên, thân thể của một vị đệ tử biến lớn, huyết khí trong cơ thể nổ vang, hóa thành vô số hư ảnh cánh tay, chụp vào nguyên khí trong không trung.

Chương 546

"Ngươi cho rằng có nhiều tay là liền có thể đắc thủ?"

"Bao Đả Thiên Hạ!"

Đúng lúc này, một thiếu nữ xuất thủ.

Năng lực của nàng cực kỳ đặc biệt, làn da như là phồng lên, cấp tốc phình ra, như là bao da căng ra một cái lỗ hổng, màng da chấn động, lực nuốt chửng mạnh mẽ dâng trào, hút nguyên khí trong không trung.

Năng lực phái thần binh thiên kì bách quái, năng lực phái ngự vật cũng không rơi vào thế hạ phong.

Từng người thi triển năng lực, bao vây nguyên khí, chộp về phía nguyên khí.

Sau một khắc, một bàn tay đá đột ngột mọc lên từ mặt đất, bắt lấy nguyên khí.

...

Lúc này, tất cả đệ tử Quang Minh Học Cung đều thi triển thần thông, cũng không nguyện ý bỏ lỡ cơ duyên như này.

"Người này đến cùng có lai lịch ra sao? Bảo vật như vậy, vậy mà giống như rau cải trắng ném ra bên ngoài, hắn đến cùng muốn làm gì?" Viêm Thế Minh không khỏi kinh hãi, càng cảm thấy không thể nhìn thấu Vương Khung.

Đường đường là cảnh giới Bổ Nguyên cửu trọng cũng đều thu hoạch được lợi ích cực kỳ lớn, Viêm Thế Minh cảm nhận được, chỉ cần mình tiếp tục tế luyện nguyên khí trong cơ thể một đoạn thời gian, liền sẽ có thể trực tiếp lạc ấn thần hình, xung kích cảnh giới Dung Khí.

Có thể tưởng tượng, những người này một khi thu hoạch được nguyên khí, dung hợp cùng với Hỏa Chủng, tiềm năng trong cơ thể sẽ biến thành càng mạnh, thực lực cũng sẽ đề thăng cực tốc.

Viêm Thế Minh thực sự nghĩ không thông Vương Khung làm như vậy là có ý nghĩa gì.

"Đừng có gấp, nhìn đi, tiểu tử, ngươi đừng quên, mệnh của ngươi bây giờ chính là của ta." Vương Khung khẽ cười nói.

Có càng nhiều người tu luyện nguyên khí, uy năng của Nguyên Khí Trì cũng liền càng mạnh, hắn làm chủ nhân của Nguyên Khí Trì tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên, có thể thu hoạch được ích lợi lớn nhất.

"Ta...ta biết rõ..."

Lúc này, đối mặt với Vương Khung, gã không dám có một chút bất kính nào, thủ đoạn của đối phương thực sự quá khủng bố, có thể khiến cho gã rơi xuống địa ngục, nhưng sau một khắc, lại làm cho tu vi của gã tiến nhanh, kéo lại từ bên bờ vực sắp sụp đổ.

Nghịch chuyển sinh tử, quỷ thần khó lường, thực lực như này nhất định có lai lịch lớn, hiển nhiên không phải là tồn tại mà gã có thể chống lại.

Bên cạnh, Cung Bát Lưu vô thức nhìn lướt qua, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung càng là nhiều hơn mấy phần khâm phục.

Vị đại nhân này so với y tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn, dao động nhân tâm, thi triển thủ đoạn, liền khiến cho đệ tử Viêm Vương Thành phục tùng như vậy, liền ngay cả một đám cao thủ tụ tập ở dưới Nghiệt Long Sơn cũng đều triệt để trở nên kích động.

Đùa bỡn quần hùng thiên hạ ở giữa lòng bàn tay, nhìn đệ tử thiên kiêu như đồ chơi, thủ đoạn như vậy, khí phách như vậy, thực sự là cả thế gian khó tìm.

Trong lúc đột nhiên, Cung Bát Lưu có một chút bội phục ánh mắt của mình, một quỳ lúc trước của chính mình kia chính là đã quỳ ra cơ duyên, đi theo nhân vật như vậy, nhất định sẽ có tiền đồ vô lượng.

Phải biết rằng, Cung gia bọn hắn có rất nhiều chi nhánh, vẻn vẹn chỉ là nhất mạch bọn hắn liền có chín vị huynh đệ, nếu quả thật muốn so sánh thực lực, so sánh tư lịch, đến lúc nào có thể đến phiên y xuất đầu?

Nhưng đi theo chân Vương Khung liền không giống, vị đại nhân này nhấc tay, những gì lộ ra từ khe hở ngón tay liền đủ để cho y trổ hết tài năng, thu hoạch được cơ duyên mà thường nhân không có cách nào tưởng tượng.

Ầm ầm! Một cỗ khí tức mạnh mẽ phóng lên tận trời, như là tia nước nhỏ, hóa thành sóng lớn mãnh liệt, lại giống như hạt giống nảy mầm, tản ra sức sống thịnh vượng.

"Ta đột phá...ta đột phá rồi..." Vị đệ tử kia lớn tiếng cười nói.

Bình cảnh vây khốn y nhiều năm vậy mà lại đột phá vào giờ khắc này, trong mắt của y đều là kinh hỉ, một vệt tự tin trước nay chưa từng có dạt dào dâng lên.

Vương Khung giương mắt nhìn, liền có thể thấy rõ, trong cơ thể của vị đệ tử kia, Hỏa Chủng cùng với nguyên khí dung hợp với nhau, giống như nước và lửa giao thoa, tạo thành một chu kỳ hoàn mỹ, thiên địa linh khí tràn vào, ở dưới tác động của cả hai, sinh ra phản ứng huyền diệu.

Loại phản ứng này làm cho nhục thân cùng với chân nguyên của vị đệ tử kia đều thu hoạch được chỗ tốt khó mà nói rõ.

Ầm ầm! Theo việc vị đệ tử kia đột phá, từng cỗ khí thế mạnh mẽ lần lượt nổi lên ở dưới Nghiệt Long Sơn, giống như một làn khói bao la, nối tiếp nhau.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung này vào sau khi dung hợp nguyên khí, Hỏa Chủng trong cơ thể đều phát sinh biến hóa vi diệu, thực lực của bọn hắn đề thăng cực tốc, năng lực khôi phục cũng được tăng cường đáng kể.

Có nhiều đệ tử đồng thời đột phá như vậy, Nguyên Khí Trì cũng sinh ra phản ứng.

Bên trong hư không, đạo đạo tinh thần lạc ấn hàng lâm, hoà vào bên trong Nguyên Khí Trì.

Trong khoảnh khắc, nguyên khí mờ mịt sôi trào, như là Chân Long gào thét, nhật nguyệt cùng sinh, kêu gọi kết nối với nhau, nguyên khí trong nội bộ biến thành càng thêm bàng bạc tinh thuần, cùng lúc đó, một cái bóng mờ hiển hiện, giống như nấp trong vực thẳm, chỉ triển lộ vảy và sừng.

"Nguyên Khí Trì...quả nhiên là nền tảng của Bổ Thiên Công Hội..." Trong lòng Vương Khung đại động.

Chương 547

Hỏa Chủng màu đen cùng với Nguyên Khí Trì huyết mạch tương liên, vào thời điểm Nguyên Khí Trì trưởng thành, thực lực của hắn sẽ không giờ khắc nào không đang biến hóa.

Mấu chốt nhất là, hắn đặt Chấn Thiên Bổng cùng với Giang Sơn Cổ Tỉnh vào bên trong Nguyên Khí Trì tiến hành uẩn dưỡng, lực lượng tạo hoá nồng đậm đang không ngừng cải tạo hai đại Huyền Binh.

"Đại nhân, thực lực của những người này quả thực đã đột nhiên tăng mạnh..." Cung Bát Lưu nuốt nước bọt, không nhịn được nói.

Ở dưới Nghiệt Long Sơn, gần ngàn vị đệ tử Quang Minh Học Cung đang luyện hóa nguyên khí, bọn hắn đều là tinh anh của Quang Minh Học Cung, sau lưng lại có đại tộc, thực lực của bản thân liền rất cường đại, hiện nay Hỏa Chủng trong cơ thể sau khi dung hợp cùng với nguyên khí, tu vi tinh tiến, khí tức liền nhau, liền thành một khối, to lớn như sông lớn, không thể chê vào đâu được.

"Tốt, rất tốt!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Thực lực của những người này càng mạnh, tẩm bổ ngược mà Nguyên Khí Trì nhận được cũng liền càng nhiều, lực lượng của hắn cũng sẽ càng mạnh.

Hoắc Pháp Vương đã từng nói, nhân loại là sinh vật dễ dàng đắm chìm trong lực lượng cùng với quyền thế nhất.

Lúc này, những người này trong khi say mê đối với lực lượng của bản thân, cũng tràn ngập cuồng nhiệt đối với Vương Khung.

Nam nhân này có được uy năng quỷ thần khó lường, thân mang lực lượng tạo hoá huyền cơ, trong nháy mắt, vậy mà khiến cho thực lực của tất cả bọn hắn đều thu hoạch được đề thăng.

Chuyện này đã có thể được xưng là thần tích.

"Đạo huynh đại nghĩa, chúng ta nhất định sẽ báo đáp!"

Đám người hô to, cảm xúc lây lan chính là đơn giản và nhanh chóng như

vậy.

Phải biết rằng, bọn hắn không chỉ đơn giản là đề thăng thực lực, mà đạo nguyên khí kia còn vĩnh viễn lưu giữ ở trong cơ thể của bọn hắn, dung hợp cùng với Hỏa Chủng, tế luyện ngày đêm, chỗ tốt thu hoạch được đều là vĩnh cửu.

Loại đại ân này, quả thực giống như là truyền đạo và tái tạo.

"Không nhất thiết phải như vậy, nhất mạch của ta chú ý hữu giáo vô loại, trên con đường tu hành, cũng không có phân chia cao thấp, người nào siêng năng tu luyện, tất sẽ đạt được ưu thế."

Vương Khung lòng dạ cởi mở, chính trực, như là Thánh Nhân chuyển thế, nhân vương phục sinh, một lòng vì thương sinh, trong ngực mang thiên hạ.

Hắn trao tặng lực lượng cho đám người, cho mọi người hi vọng trèo núi đạp thiên, đây chính là đại nghĩa bằng trời, không có tư tâm.

Đây là cái gọi là trời đất sinh ra vạn vật, ta đến truyền đạo pháp.

Dạng khí phách cùng với dạng cảnh giới này, xưa nay hiếm có.

Khuôn mặt của đám người có một chút động dung, bị sự chính nghĩa cùng với khí độ của Vương Khung lây nhiễm.

"Còn xin đạo huynh báo ra tục danh, đại ân như thế này, mấy người chúng ta nhất định sẽ thề sống chết báo đáp." Có người hô to, thần sắc sục sôi.

Vương Khung khẽ mỉm cười, ánh mắt như nước, đảo qua đám người, bỗng nhiên đứng lên hô to.

"Nhất mạch của ta, danh hào Bổ Thiên!"

Bổ Thiên!

Cái tên này như sấm sét trên mặt đất, quanh quẩn ở dưới Nghiệt Long Sơn.

Đám người không nhịn được động dung, thương thiên có thể bổ, chúng sinh đắc đạo, đây là khí phách cùng với ý nguyện to lớn bực nào.

Tất cả các cao thủ dung hợp nguyên khí trong lúc vô hình liền sinh ra

một loại cảm giác tán đồng cùng với cảm giác thuộc về đối với hai chữ Bổ Thiên.

Suy cho cùng, bọn hắn đều là nhận ân tình của nhất mạch này, mới thu hoạch được cơ duyên như vậy, từ đây vận mệnh cải biến, con đường phía trước trở nên bất đồng.

"Ta làm sao lại nhớ đến Đồ Phu Vương Khung giống như cũng đã từng sáng lập một tổ chức, tên gọi là Bổ Thiên Công Hội."

"Đúng vậy, tại sự kiện huy động vốn cộng đồng tại Thiên Võng năm đó, Bổ Thiên Công Hội còn xuất ra một đợt tiếng tăm, hai cái này sẽ không phải là..."

"Ngu xuẩn, chỉ là trùng hợp mà thôi, Bổ Thiên Công Hội của Đồ Phu cũng chỉ có một mình hắn, làm sao có thể đánh đồng cùng với Bổ Thiên Môn của ân công?"

"Không sai, ân công chính trực đại nghĩa, hoài niệm thương sinh, Bổ Thiên Công Hội làm sao có thể đánh đồng?"

"Đầu óc của ngươi vào nước rồi? Nếu quả thật là Đồ Phu, hắn sẽ dám lộ diện? Còn truyền thụ lực lượng cho chúng ta? Đồ ngu đến từ chỗ nào, vậy mà lại chửi bới ân công?"

"Không sai, đúng là cái đồ vong ơn bội nghĩa, vừa mới đạt được chỗ tốt liền quay đầu vu oan hãm hại? Trùng hợp mà thôi, ai dám nghi ngờ, vu hãm ân công là Đồ Phu, ta sẽ diệt cả nhà của y."

Vẻn vẹn chỉ là một cái danh hiệu, liền đã gây nên phản ứng mạnh mẽ của mọi người.

Xét cho cùng, Bổ Thiên Công Hội Vương Khung sáng lập trước kia cũng quá mức có tiếng, mặc dù thành viên chỉ có một mình hắn, nhưng hội viên lại đều là cường giả nổi tiếng đương thời.

Nổi danh như vậy, cũng chẳng trách sẽ có người sinh ra liên tưởng.

Nhưng không có một ai hoài nghi thân phận của Vương Khung, suy cho cùng thì trong thiên hạ sẽ không có người điên nào ở dưới tình huống bị Quang Minh Điện truy sát còn dám khua chiêng đánh trống lộ diện như vậy.

Huống hồ Vương Khung cũng đã mất tích một năm, chết sống cũng đều không có ai biết.

"Không cần tranh cãi, ta chỉ là khách qua đường đi qua cuộc đời của các vị, tặng cho các vị hi vọng trở thành cường giả." Vương Khung nói đến mức chính mình cũng đều thấy cảm động.

Chương 548

Sau khi nói một phen, hắn quả thực đã trở thành thánh hiền đại năng làm việc tốt không lưu danh.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung kia con mắt cũng đều phát sáng.

Bọn hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, quang huy nhân tính lại có thể xán lạn như thế, giống như mặt trời phổ chiếu thương sinh, như người mẹ nuôi dưỡng con cái, đều là vị tha vô bờ bến.

"Thánh Nhân chuyển thế cũng chỉ đến như thế mà thôi!"

"Không có một chút lợi người nào, chuyên môn lợi mình...phi phi phi...nói ngược, là không có lợi cho chính mình chỉ có lợi cho người ta!"

"Không ngờ được trên đời vậy mà còn có người có phẩm đức như vậy, thực sự là tấm gương của chúng ta, đủ được gọi là hình mẫu của thế hệ trẻ tuổi."

Tất cả mọi người đều cảm khái, không thể không nói, bất kể là thực lực, khí độ, phẩm tính hay là tầm mắt, bọn hắn đều bị Vương Khung làm cho tin phục thật sâu, khó có thể tự kềm chế.

Ở nơi xa, Lưu Nguyệt Nhi cũng đều nhìn ngốc, nàng chính là tận mắt nhìn thấy bộ mặt không biết xấu hổ của Vương Khung tại hang động cổ xưa Đại Hoang Hung Thần.

Nàng không ngờ được, Vương Khung thi triển một loạt thao tác, những người này liền giống như bị tẩy não vậy, thế mà sùng bái đầu rạp xuống đất đối với loại người này, thậm chí có thể dâng hiến tính mạng của chính mình.

"Thật sự điên cuồng!" Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được cảm thán nói.

"Tần Hoàng đã từng nói, ai cũng có thể trở thành thầy, người người đều có hi vọng trở thành cường giả, đừng có bởi vì nhỏ yếu mà tự ti, cũng đừng có bởi vì cường đại mà tự ngạo."

"Liền giống như Đội Chấp Pháp Quang Minh, bọn hắn chỉ là bước đi nhanh hơn một chút, hôm nay ta truyền thụ lực lượng cho mọi người, chính

là muốn để cho bọn hắn, để cho thế nhân biết rõ, chúng ta cũng đều có thể leo lên đỉnh thế giới, ngắm nhìn phong thái tuyệt đỉnh kia."

Giọng nói của Vương Khung như biển gầm giận dữ, tầng tầng dập dờn, vang vọng ở dưới Nghiệt Long Sơn.

Lập tức, tâm tình của mọi người liền bùng lên như lửa đốt, đặc biệt là vào thời điểm nhắc đến Đội Chấp Pháp Quang Minh, từ sau khi đám người kia xuất hiện liền tự cho mình là thiên kiêu, ngạo nghễ ở trước mặt người khác, tự ý thẩm tra các đệ tử khác, căn bản không để người khác vào trong mắt.

"Không sai, đám rác rưởi Đội Chấp Pháp Quang Minh kia chỉ là nhất thời đắc thế, liền diễu võ giương oai, không ai bì nổi, quả thực không bằng heo chó."

"Đám súc sinh kia, ta đã sớm cảm thấy ngứa mắt, bắt sư tỷ của ta thẩm tra, đến nay cũng đều bặt vô âm tín."

"Đám người cặn bã này, lạm dụng chức quyền, đó là dựa vào cái gì? Không phải chính là nắm đấm lớn sao? Hiện nay chúng ta được ân công ban cho lực lượng, sao còn phải sợ bọn hắn?"

Từng tiếng gầm thét vang vọng như núi kêu biển gầm, bất tri bất giác, đầu mâu của đám người ở trong lúc vô hình liền chĩa về phía Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Hiển nhiên, dạng oán hận này chính là chất chứa đã lâu, suy cho cùng thì quyền hạn của Đội Chấp Pháp Quang Minh thực sự quá lớn. Những người này vốn là tinh anh trong tinh anh, có thể trúng tuyển, đều sẽ mang theo danh hiệu đệ tử nội môn Quang Minh Điện, cho nên những người này căn bản là chướng mắt đệ tử phổ thông.

Trong ngày thường, uy phong bát diện, bá đạo tàn nhẫn, làm bất cứ chuyện gì cũng không để lại thể diện, đã sớm dẫn tới sự bất mãn của rất nhiều đệ tử Quang Minh Học Cung.

Trên thực tế, lần vây bắt La Thanh Nguyên này cũng là do Đội Chấp Pháp Quang Minh dẫn đầu, về phần bọn hắn cũng chỉ là đến tham gia náo

nhiệt mà thôi, người ta căn bản sẽ không dẫn bọn hắn đi theo, căn bản chính là chướng mắt.

Hiện nay, Vương Khung hơi dẫn dắt một chút, nộ khí tích luỹ ngày thường liền bạo phát đi ra, cảm xúc cộng minh, nhất thời vậy mà biến thành cùng chung mối thù.

Hoắc Pháp Vương đã từng nói, nhân loại một khi thu hoạch được lực lượng, sẽ giống như kiến càng đi ra khỏi tổ, luôn muốn rung chuyển cự mộc.

Lúc này, thực lực của đám người tăng vọt, lại có Vương Khung ở bên cạnh, cộng thêm oán hận chất chứa bạo phát, vậy mà có ý niệm muốn tranh phong cùng với Đội Chấp Pháp Quang Minh.

"Con bà nó, dựa vào cái gì mà chúng ta vĩnh viễn đều là vai phụ, tiểu công chúa La gia liền nên rơi vào trong tay đám khốn kiếp kia?"

"Không sai, có ân công ở đây, chúng ta còn sợ cái trứng?"

"Đánh bại đám cháu trai Đội Chấp Pháp Quang Minh kia."

Âm thanh như núi kêu biển gầm vang vọng ở giữa núi non.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung này bộc phát tự tin, bên trong con ngươi lóe ra dị sắc chưa bao giờ có.

Chỉ sợ là bọn hắn cũng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày có thể tranh phong cùng với Đội Chấp Pháp Quang Minh, coi như là ý nghĩ như vậy bọn hắn cũng đều không dám có.

Nhưng bởi vì định mệnh, bởi vì Vương Khung, bởi vì Bổ Thiên, bọn hắn mới có được cơ hội này.

Lần này, bọn hắn trở nên đồng lòng trước nay chưa từng có, thề phải đánh bại Đội Chấp Pháp Quang Minh, vượt lên trước một bước bắt được La Thanh Nguyên.

"Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, ta nguyện ý đồng hành cùng với mọi người xông vào một lần." Vương Khung hiên ngang lẫm liệt nói.

"Tất cả đều nghe theo phân công của ân công."

Đám người đồng thanh hô, trong lúc bất tri bất giác, Vương Khung đã

trở thành nhân vật chính trong lần tụ hội Nghiệt Long Sơn này, trở thành người đáng tin cậy của tất cả những người tham dự.

Chương 549

"Trăm người một đội, chia ra hành động, trước tiên tra rõ hành tung của Đội Chấp Pháp Quang Minh, người nào cũng không thể lạc đàn, không thể để cho những tên khốn kiếp kia lấn át chúng ta." Vương Khung dặn dò.

Đám người lần lượt gật đầu, cảm thấy Vương Khung suy nghĩ rất chu đáo chặt chẽ.

Đội Chấp Pháp Quang Minh tuy lợi hại, nhưng bọn hắn có ưu thế về nhân số, coi như chia đội hành động, mỗi một tiểu đội cũng có một trăm người, coi như đối mặt với Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng không thành vấn đề.

Đến thời điểm đó, toà Nghiệt Long Sơn này chính là chiến trường chính của bọn hắn, bọn hắn ăn thịt, Đội Chấp Pháp Quang Minh ngay cả một ngụm canh cũng đừng hòng uống được.

"Đi!"

Chỉ một thoáng, đám người tự mình phân đội, trăm người một tổ, tan tác như chim muông, xâm nhập vào Nghiệt Long Sơn.

Vương Khung nhìn nhân mã trùng trùng điệp điệp, lộ ra nụ cười lạnh.

"Đám khốn kiếp Quang Minh Điện, lại còn tổ chức Đội Chấp Pháp Quang Minh, muốn đuổi tận giết tuyệt ta?"

"Hôm nay lão tử liệt tận diệt các ngươi!"

Ở sâu bên trong Nghiệt Long Sơn, sông núi mênh mông, giống như xương sống đại long, uốn lượn không ngừng, một mực chảy vào bên trong vực thẳm.

Ầm ầm! Đột nhiên, vực thẳm chấn động, một cỗ khí lưu màu đen phóng lên tận trời, kèm theo tiếng long ngâm.

Sông núi sợ hãi, sương mù dày đặc, gần như bao phủ cả vực thẳm.

Ở phía dưới vạn trượng, dường như có thân ảnh kinh khủng nào đó đang lấp loé, sắp xuất thế.

"Vị tiểu công chúa La gia này đúng là không đơn giản." Bên bờ vực

thẳm, một thân ảnh chậm rãi đi ra, trường bào màu đỏ đón gió bay phần phật, ánh lửa vờn quanh người.

"Quân Vấn Tri, ngươi sợ sao? Đội Chấp Pháp Quang Minh chúng ta không kiêng kị gì, cũng không sợ hãi bất kỳ điều gì." Bên cạnh, một nam tử khác lên tiếng nói.

Giọng nói của gã uy nghiêm hùng vĩ, như là lôi đình cuồn cuộn, chấn động sông núi, mỗi chữ mỗi câu đều có lực lượng khiến cho người ta hít thở không thông.

"Kha Long Tượng, ngươi đừng quên, nàng không chỉ là tiểu công chúa La gia, còn là truyền nhân Địa Sư." Quân Vấn Tri trầm giọng nói.

Đề cập đến cái tên này, trong mắt của y hiện lên một tia kiêng dè nồng đậm.

"Thì tính sao? Nhất mạch này đã sớm bị đuổi giết, môn nhân suy tàn, nỏ mạnh hết đà, có gì phải sợ?" Kha Long Tượng bá đạo phi thường, căn bản không có để Địa Sư nhất mạch ở trong mắt.

Đội Chấp Pháp Quang Minh, là được Quang Minh Điện trao quyền, tự tiện sát phạt, có thể thẩm tra bắt giữ hết thảy đệ tử Quang Minh Học Cung.

Những người này cao cao tại thượng, bản thân lại có đại khí vận gia thân, là thiên kiêu chi tử chân chính, đặc biệt là Kha Long Tượng, pháp môn gã tu luyện chuyên môn phá diệt hết thảy, dùng pháp hộ thân, trấn áp tà ma bát phương.

Cho dù là ở bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh, gã cũng đều được tính là xuất chúng, người này căn bản không có để một nữ tử vào trong mắt.

Huống chi, lần này, bọn hắn bày ra thiên la địa võng, bức vị tiểu công chúa La gia kia đến tuyệt cảnh, đã là vạn vô nhất thất, coi như là La Vương Thành cũng không thể xuất thủ, hiện nay sắp thu lưới, tự nhiên là càng chẳng thèm ngó tới.

"Ngươi không nên quên, vào ba ngàn năm trước, đã từng có cao thủ tấn công Quang Minh Điện, đè ép Bái Hỏa Cung, đồng thời đã buông lời, một ngày nào đó, nhất mạch bọn hắn sẽ tuyệt diệt đạo thống Quang Minh, khiến

cho thế gian này không còn ánh sáng;." Quân Vấn Tri trầm giọng nói.

Ba ngàn năm trước, đại thế óng ánh, không chỉ có Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương.

Lúc đó, Địa Sư nhất mạch cũng đã từng có tuyệt đại cao thủ hàng thế, dùng lực lượng một người, phá núi lấp biển, đổi vật dời sao, trọng thương Quang Minh Điện.

Cho đến nay, ở phía trước Bái Hỏa Cung Quang Minh Điện, vẫn còn có vết tích đại chiến trước kia.

Mặc dù vị cường giả kia bị trọng thương và buộc phải rút lui, nhưng y đã để lại lời tiên đoán, một ngày nào đó, Địa Sư nhất mạch sẽ có cao thủ lại đến Quang Minh Điện, thanh toán hết thảy, tiêu diệt ánh sáng cuối cùng.

Bởi vì thế, Quang Minh Điện từ thời đại Hoắc Pháp Vương liền mở ra sát phạt, sát hại Địa Sư, hai bên không chết không thôi, tranh đấu cho đến nay.

Địa Sư nhất mạch, khô héo suy tàn, rốt cuộc không còn vinh quang như ngày xưa.

"Đó là bạn cũ của Lâm La Thiên, chỉ tiếc là, thời đại kia không phải bình thường, vô luận kinh diễm như thế nào, ở dưới cái bóng của Hoắc Pháp Vương, cũng chỉ có thể sống tạm." Kha Long Tượng cười lạnh nói.

Quang Minh Điện truyền thừa cho đến nay, dựa vào không chỉ là tài nguyên, nội tình, thế lực...mà còn quán thông tuế nguyệt thời gian, mang theo hy vọng và tương lai của nhân loại, khí vận như hồng lưu gia thân.

Vì thế, mỗi một thời đại Quang Minh Điện đều có hạng người kinh tài tuyệt diễm, có thể nâng cao đại kỳ, chấn nhiếp Cửu Thiên Thập Địa, đủ để tranh phong cùng với tồn tại đứng đầu nhất thế gian.

Như thể ba ngàn năm trước, vinh quang mở ra, Lâm La Thiên hùng bá thiên hạ, vẫn như cũ có Hoắc Pháp Vương có thể kìm hãm.

Gần trăm năm nay, Thập Nhị Vương Tọa như là huyền thoại bất hủ, khuấy động các phương.

Nhưng ở bên trong Quang Minh Điện, vẫn như cũ cất giấu một quái vật,

đã từng dùng lực lượng một người, đối đầu với Thập Nhị Vương Tọa, lưu lại truyền thuyết.

Chương 550

Coi như là hiện nay, thời đại mới tiến đến, Quang Minh Điện cũng có Diệp Vô Thiên cái thế vô địch.

Vì thế, bất kể có được hung danh như thế nào, ở trước mặt Quang Minh Điện, cũng đều không đáng giá được nhắc tới.

"Nữ nhân này rất có khả năng là truyền nhân cuối cùng của Địa Sư nhất mạch." Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Hơi nước bàng bạc bỗng nhiên dâng trào, sông núi thổn thức, dường như cũng đình chỉ lưu động.

"Ninh Vô Song!"

Khuôn mặt của Kha Long Tượng, Quân Vấn Tri có một chút động, không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Khí tức đáng sợ cuồn cuộn dập dờn, dường như hòa làm một thể cùng với vực thẳm dưới chân, dạng lực lượng này khiến cho hai đại cao thủ đều cực kỳ kiêng kị.

Ninh Vô Song, nam nhân này liền như tên của y.

Cho dù là ở bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh, y cũng đều được coi như là nhóm người đứng đầu, thậm chí có lời đồn, y đã sớm lạc ấn thần hình, chỉ ít ngày nữa liền có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí.

"Truyền nhân cuối cùng! ?" Kha Long Tượng cười lạnh nói: "Xem ra hôm nay chính là ngày Địa Sư nhất mạch triệt để tuyệt diệt."

Ninh Vô Song bước ra một bước, lắc đầu nói: "Ngươi đã quá coi thường nhất mạch này."

"Từ một khắc Địa Sư đản sinh, bọn hắn liền mang theo sứ mệnh không giống bình thường ở trên người."

"Có ý tứ gì?" Quân Vấn Tri vô thức hỏi.

"Bọn hắn hành tẩu thế gian, dường như là đang đi tìm thứ gì...bao nhiêu long mạch táng diệt, bao nhiêu Linh Sơn khô kiệt...những lực lượng này hội tụ ở trong tay Địa Sư, mưu đồ của bọn hắn tuyệt đối không nhỏ."

Ầm ầm! Phảng phất như là để ấn chứng lời nói của Ninh Vô Song, bên trong vực thẳm truyền đến tiếng vang điếc tai, giống như long ngâm.

Cả tòa Nghiệt Long Sơn cũng đều đang rung động, sông núi gào thét, khí tức đáng sợ như sóng lớn dâng trào, không ngừng lộ ra.

"Đây là tình huống gì?" Quân Vấn Tri không nhịn được động dung.

Ninh Vô Song ngưng mắt lại, nhìn vực thẳm dưới chân, trầm giọng nói: "Nữ nhân này là người điên, nàng muốn rút khô Nghiệt Long Sơn."

"Cái gì?" Kha Long Tượng thay đổi sắc mặt.

Rút khô một tòa sơn mạch, loại sự tình này thương thiên hại lý, thần quỷ khó dò, tuyệt đối không phải là cao thủ thông thường có thể làm được.

Trọng yếu nhất là, một khi Nghiệt Long Sơn bị rút khô, loại lực lượng kia chỉ sợ không phải nhân lực có thể ngăn cản.

"Nữ nhân này thật sự là người điên, đáng tiếc là đạo hạnh của nàng không đủ, chưa chắc đã có thể thành công." Ninh Vô Song thản nhiên nói.

Hành vi nghịch thiên như này là có nguy hiểm tương đối lớn, nhưng La Thanh Nguyên bị bọn hắn bức đến tuyệt cảnh, cũng không thể không đi nước cờ hiểm.

"Đi thôi, nếu như có thể bắt sống, đó là tốt nhất." Trong mắt Ninh Vô Song lóe ra vẻ thong dong cùng với tự tin.

Ông! Đúng lúc này, một đạo hoa lửa phóng lên tận trời.

Cách đó không xa, gần trăm người trùng trùng điệp điệp đi đến, tìm được nơi đây, bọn hắn lập tức phát ra tín hiệu, thông báo cho những người khác.

"Ừm?" Kha Long Tượng xoay đầu lại, nhìn những đệ tử Quang Minh Học Cung tụ tập mà đến này, lộ ra một nụ cười lạnh.

Những sâu kiến này trong mắt bọn hắn căn bản không có tác dụng gì, trong ngày thường gặp phải Đội Chấp Pháp Quang Minh đều nơm nớp lo sợ, đi đường vòng qua, hôm nay thế mà cũng muốn đến kiếm một chén canh, quả thực buồn cười.

"Những cặn bã này quá phiền phức, hãy đuổi bọn hắn đi." Quân Vấn Tri

hờ hững nói.

Nói xong, gã không hề cố kỵ phóng thích ra khí tức đáng sợ, cùng lúc đó, ánh mắt lạnh như băng như lưỡi kiếm sắc bén, nhìn về phía đám người.

Trong quá khứ, chỉ cần Đội Chấp Pháp Quang Minh hơi hơi triển lộ uy năng, liền có thể dọa cho những sâu kiến này sợ tè ra quần, điên cuồng trốn xa.

"Trừng cái đầu ngươi!" Đột nhiên, một tiếng quát to truyền ra từ trong đám người.

Ngay sau đó, đám người đồng thanh hô to, phảng phất như một thể, âm thanh sục sôi quanh quẩn ở giữa núi non.

"Đúng vậy, trừng cái đầu ngươi!"

"..."

Sông núi tĩnh lặng, trên mặt của ba đại cao thủ đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Ở bên trên Nghiệt Long Sơn, ánh lửa ngút trời, nhuộm đỏ thương khung.

"Nhanh như vậy liền tìm được rồi sao?" Vương Khung ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra nụ cười.

Quả nhiên nhiều người dễ làm việc, những đệ tử tinh anh Quang Minh Học Cung kia vào sau khi luyện hóa nguyên khí, liền trở thành tai mắt tay chân của hắn.

Trong nửa ngày thời gian, liền tìm được những cao thủ Đội Chấp Pháp kia.

Ầm ầm! Ngọn lửa bốc lên bầu trời có vẻ hơi hỗn loạn, dao động sát phạt truyền đến từ bên trong.

Rất hiển nhiên, có một số người thu hoạch được lực lượng, sau khi tu vi đề thăng đã trở nên điên cuồng và bành trướng, vậy mà trực tiếp động thủ cùng với người Đội Chấp Pháp Quang Minh.

"Nhân loại a, chỉ cần thấy được một tia hi vọng, liền sẽ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, đáng tiếc..." Vương Khung than nhẹ.

Đối mặt với Đội Chấp Pháp Quang Minh, nhân số căn bản không có ý nghĩa, cho dù những đệ tử kia dung hợp nguyên khí, thực lực tăng nhiều, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của những yêu nghiệt kia.

"Đại nhân, ngươi thật sự muốn đối địch với Đội Chấp Pháp Quang Minh?" Nhìn ngọn lửa bốc lên trời, Cung Bát Lưu không nhịn được hỏi.

Chương 551

Đối với y mà nói, Đội Chấp Pháp Quang Minh là nhân vật đứng đầu nhất thế hệ tuổi trẻ, bọn hắn nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của thời đại này, lại qua mười năm, hai mươi năm, những người này thậm chí sẽ trở thành trụ cột của cái thế giới này, chân chính đứng sừng sững ở phía trên đỉnh phong.

Là địch cùng với loại tồn tại này, thực sự là quá mức không khôn ngoan, cũng quá bất chấp nguy hiểm.

Suy cho cùng, Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng không phải là một ~ hai người, bọn hắn là một cái quần thể.

Trọng yếu nhất là, phía sau bọn hắn là Quang Minh Điện, là quái vật khổng lồ cổ xưa nhất ở giữa thiên địa này.

"Có gì không được sao?" Vương Khung khẽ liếc mắt một cái, lạnh lùng nói.

"Không có...không có..." Thân thể của Cung Bát Lưu run lên, như bị điện giật, ánh mắt sắc bén kia khiến cho cả người y cũng đều vô thức co lại.

Y biết chính mình đã lỡ lời, ở trước mặt dạng tồn tại đáng sợ này, loại lời này quả thực chính là dư thừa.

Đối địch với Đội Chấp Pháp Quang Minh?

Ở bên cạnh, Lưu Nguyệt Nhi lại là cười lạnh trong nội tâm.

Những người này chỉ sợ rằng còn không biết thủ đoạn chân chính của vị công tử này, ở trong hang động cổ xưa Đại Hoang Hung Thần lúc trước, liền đã có hai vị thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh chết ở trong tay của hắn.

Đối với Vương Khung mà nói, trong thiên hạ, dường như không có người nào là không thể giết.

Vị tiểu ma nữ Hắc Ám Giáo Hội này mặc dù không biết rõ thân phận chân chính của Vương Khung, nhưng lại hết sức rõ ràng, trên người của

Vương Khung cất giấu uy năng cực kỳ đáng sợ, một khi bạo phát, sẽ thu hút sự chú ý của thiên hạ, toà Nghiệt Long Sơn nho nhỏ này cũng sẽ không giấu được dạng phong mang này.

Đội Chấp Pháp Quang Minh lại được tính là cái gì?

Nghĩ tới đây, Lưu Nguyệt Nhi không khỏi mong đợi.

"Đi thôi!" Vương Khung sải bước, đi về hướng sơn dã.

Vẻn vẹn chỉ dựa vào đám người Quang Minh Học Cung kia chỉ sợ rằng sẽ không chống được bao lâu.

Keng keng keng...

Đúng lúc này, một tràng tiếng chuông thanh thúy êm tai vang lên ở dưới chân núi.

Tiếng chuông này quanh quẩn ở phía trước Nghiệt Long Sơn, phảng phất như có ma lực vô biên, dẫn dắt thần hồn, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Vương Khung.

Hắn vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở giữa đường núi, một thân ảnh gầy yếu chậm rãi đi đến, y cưỡi vật cưỡi, lắc lư ung dung, thoải mái tự tại.

Vật cưỡi kia cực kỳ đặc biệt, thân hình khổng lồ, ngay khi xuất hiện, ở giữa dãy núi liền có một loại thanh âm kỳ quái vang lên, giống như nổi trống, lại như thú hống.

"Ừm?" Vương Khung nhíu mày, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt của hắn như điện, nhìn qua tầng tầng sương mù, rốt cuộc nhìn rõ được hình dáng của đầu vật cưỡi kia, đó là một con lừa màu trắng.

Toàn thân con lừa kia trắng như tuyết, như là gấm vóc, ở dạng hiểm địa như Nghiệt Long Sơn cũng đều như giẫm trên đất bằng.

"Bạch gia! ?

Bề ngoài của con lừa trắng này thực sự rất giống với Bạch gia, nhưng nhìn cẩn thận, lại có khác nhau, hình thể cơ hồ lớn hơn gấp hai ~ ba lần so với Bạch gia, dưới vó có những móng vuốt nhỏ duỗi ra ngoài.

"Người này thật tà dị!" Viêm Thế Minh nhìn nhìn, tim bỗng đập mạnh.

Một người một lừa kia liền giống như là một cơn gió, phiêu phiêu đãng

đãng, trôi dạt về vách đá, trong nháy mắt, liền đi đến trước mặt.

Lúc này, Vương Khung mới có thể nhìn rõ, thân ảnh cưỡi lừa kia là một vị thiếu niên, môi hồng răng trắng, tuấn lãng phi phàm, một thân áo trắng tung bay, không nhiễm trần thế.

Vương Khung tự cho rằng mình đã từng nhìn thấy không ít người, trong đó có huyết mạch Vương Thành, cũng có đệ tử đại tộc, càng có tuyệt thế thiên kiêu, nhưng chỉ về ngoại hình, ngoại trừ La Thanh Nguyên hoá trang thành chủ quầy gầy yếu hôm đó, sẽ không còn ai có thể so sánh với thiếu niên này.

"Thật tanh máu!" Thiếu niên áo trắng đột nhiên ghìm chặt dây cương, cất cao giọng nói.

Lời nói rơi xuống, lừa trắng hí vang, phát ra âm thanh cực kỳ cổ quái, giống như lừa mà không phải lừa, giống như ngựa mà không phải ngựa, lại như kèn lệnh dã thú, gợi nên gió núi vù vù.

"Không giống bình thường." Vương Khung hơi nheo mắt lại, trong lòng sinh ra cảnh giác.

Vị thiếu niên áo trắng trước mặt này thâm tàng bất lộ, thậm chí ngay cả hắn cũng đều không thể nhìn thấy rõ ràng.

"Đao mổ heo, vạn nhân đồ, vạn dặm giang sơn đổ xương trắng...tư chất tốt..."

Thiếu niên áo trắng khẽ cười nói, ánh mắt rơi lên bên trên Hắc Long Đao bên hông Vương Khung, chợt lại dò xét trên dưới một phen.

"Ngươi là ai?" Vương Khung hỏi.

"Người qua đường!" Thiếu niên áo trắng cúi người sờ sờ cái cổ lừa trắng, cười nói: "Là nó tìm thấy."

"Một con lừa! ?" Ở bên cạnh, Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được nói.

"Nó cũng không phải là lừa bình thường, đây là dị chủng, truyền lại từ trong những năm cực kỳ xa xưa, có được địa vị cực kỳ đặc biệt ở bên trong yêu thú." Thiếu niên áo trắng nói.

"Chỉ tiếc là, huyết mạch của bọn nó quá mức đặc biệt, rước lấy sự

kiêng kị của lão thiên, thuần huyết là cực ít, gần như sắp tuyệt diệt." Thiếu niên áo trắng có một chút tiếc hận nói: "Trước kia ở bên cạnh Lâm La Thiên ngược lại là có một đầu thuần huyết, cũng chính là một đầu cuối cùng ở trên đời này."

Chương 552

Nói đến đây, thiếu niên áo trắng khẽ nhướng mắt, giống như có thâm ý nhìn Vương Khung.

"Ngươi hữu duyên cùng với nó."

"..."

"Sao ngươi dám nói năng lỗ mãng như vậy?" Cung Bát Lưu vô thức toát ra khí chất chó săn, nghiêm nghị quát.

"Bằng hữu, ngươi nói đùa rồi, loại dị chủng này, không có duyên với ta." Vương Khung thản nhiên nói.

"Ha ha ha..." Đột nhiên, thiếu niên áo trắng cười lớn, y không nói hai lời, điều khiển lừa trắng xoay người rời đi, tiếng vó vang lên, quanh quẩn núi rừng.

Không bao lâu, một âm thanh hát niệm vang lên, ung dung truyền đến.

"Từ xưa đến nay, duyên đến chưa bao giờ hỏi, sinh diệt chỉ ở trong một ý niệm, bỗng nhiên tìm hiểu được huyền diệu của thiên nhân, tới lui vội vàng cũng vô duyên."

Thanh âm mênh mông, một luồng lưu quang bay tới rơi xuống trước mặt Vương Khung.

"Ngươi hữu duyên với ta, duyên phận này liền tặng cho ngươi."

Vương Khung nhíu mày, giương mắt lên nhìn, sơn dã mênh mông, đã không còn bóng dáng của thiếu niên áo trắng kia, y vội vàng đi đến, vội vàng rời đi, không nhiễm bụi trần, giống như Trích Tiên.

"Thật sự là một quái nhân." Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được nói lầm bầm.

"Đại nhân, mau nhìn." Cung Bát Lưu chỉ vào trước người, kêu lên.

Vương Khung cúi đầu nhìn, một kiện vật đen như mực khắc sâu vào tầm mắt.

Đó là một chiếc đèn cổ, hoen rỉ, nham nhở, không biết đã trải qua bao nhiêu năm phong trần, thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng

chân đèn rất đặc biệt, như là một đóa hoa sen nở rộ, vô cùng yêu dị, hiện ra hào quang khác loại.

"Hắc Liên Cổ Đăng! ?" Thần sắc của Vương Khung biến đổi, không nhịn được nói.

Chiếc đèn cổ loang lổ khắc dấu vết năm tháng, gỉ đen bám trên đài sen.

Hắc Liên Cổ Đăng.

Vương Khung nhíu mày, không nhịn được đưa tay chạm vào.

Ông! Trong khoảnh khắc, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của hắn bỗng nhiên hơi nhúc nhích một chút.

Vô số quang ảnh hiện lên ở trong đầu hắn, quang minh cổ lão tiêu tan như mây khói, đạo đạo thân ảnh bàng bạc đáng sợ đứng sừng sững ở phía trên chư thiên, ánh mắt của bọn hắn chiếu tới là đất khô cằn vô tận cùng với thi thể.

Vào lúc này, phía trên thiên địa, ở bên trong những tồn tại cao cao tại thượng, có một thân ảnh dậm chân bước ra, đi về hướng nhân gian.

Quanh người y tản ra quang minh vô lượng, nổi lên từng cơn sóng gợn, giống như một vầng mặt trời.

Thân ảnh đáng sợ kia xuyên qua núi thây biển máu, tìm thấy một toà di tích cổ giữa nền văn minh đang suy tàn.

Tuế nguyệt vô tình, là sức mạnh đáng sợ nhất giữa thiên địa.

Người kia khẽ phất tay, mở ra cung điện phủ đầy bụi, tường vỡ, cánh cổng bằng đồng, trên tấm bia đá đổ nát loáng thoáng khắc bốn chữ lớn.

Quang Minh Học Cung!

Ầm ầm! Vô số thời gian vỡ vụn, Vương Khung giống như bừng tỉnh từ bên trong giấc mộng, trở lại hiện thực, hắn nhìn đèn cổ trước mắt, có một chút hoảng hốt, không biết cảnh tượng vừa nhìn thấy có ý nghĩa gì.

Cùng lúc đó, Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, ở chỗ trung ương hiện ra bốn cỗ hư ảnh, đại biểu cho bốn đại năng lực cấp Huyền của Vương Khung—— Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Ảnh Vực, Linh Sào.

Bốn cỗ hư ảnh nhấp nháy, biến thành càng mơ hồ, phía sau của bọn nó

chính là cỗ hư ảnh sen lửa màu đen kia.

Trong lúc mơ hồ, cỗ hư ảnh sen lửa màu đen kia dường như muốn thôn phệ bốn đại năng lực.

"Bốn đại năng lực muốn dung hợp...đây là cũng muốn thực thể hóa rồi?" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, trong đầu của hắn hiện lên linh quang, bỗng nhiên sinh ra một cái ý nghĩ táo bạo.

Trước mắt mà nói, sen lửa màu đen phảng phất như là đầu mối then chốt hạch tâm của Hỏa Chủng màu đen, là linh hồn.

Năng lực của nó là thức tỉnh năng lực, dung hợp năng lực, tiến hóa năng lực, cuối cùng thực thể hóa năng lực.

Nhìn như không có một chút liên hệ nào, kì thực tương liên từng bước.

Quá trình này quá giống với thiên địa sơ khai, chỉ có Hỗn Độn, tạo hoá dần sinh, âm dương thức tỉnh ra từ bên trong, trở thành căn cơ sinh sôi vạn vật, đây chính là bước đầu tiên.

Âm dương nhị khí không ngừng dung hợp, tiến hóa, sinh ra hình thức ban đầu của vạn vật.

Cuối cùng đản sinh tại thiên địa, nắm giữ thực thể bản ngã.

Quá trình này thực sự quá tương tự cùng với năng lực của sen lửa màu đen, thức tỉnh, dung hợp, tiến hóa, thực thể.

"Chẳng lẽ sen lửa màu đen kỳ thực là một loại thần hình, nó đang chế tạo Viêm Binh?" Vương Khung bị suy đoán của chính mình làm cho giật nảy cả mình.

Nếu như vậy, năng lực hắn thức tỉnh chính là vật liệu chế tạo Viêm Binh của sen lửa màu đen.

Trong suốt chặng đường, tất cả các năng lực thức tỉnh, tiến hóa, dung hợp đều là đang làm chuẩn bị để đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Nhưng loại chuyện này quá mức không thể tưởng tượng, Vương Khung cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói đến Hỏa Chủng tự mang thần hình, hơn nữa còn chưa có đạp vào cảnh giới Dung Khí, làm sao đã nắm giữ Viêm Binh?

Nếu tính toán như vậy, hắn đã nắm giữ hai Đại Viêm Binh Nghịch Lân Nhận, Nguyên Khí Trì.

Nếu như Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Ảnh Vực còn có Linh Sào đều thực thể hóa toàn bộ, đây chẳng phải là nắm giữ sáu Đại Viêm Binh?

Loại chuyện này là chưa từng nghe thấy.

"Nếu quả thật là thần hình, ấn theo lý thuyết ta cũng đã đạp vào cảnh giới Dung Khí rồi mới đúng..." Vương Khung nói thầm trong lòng.

Chương 553

"Chẳng lẽ sen lửa màu đen vẫn chưa thực sự thức tỉnh hoàn toàn? Hoặc là nói cần số lượng Viêm Binh đạt đến một con số nhất định mới có thể thức tỉnh?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, trong đầu óc hiện ra vô số khả năng.

Ầm ầm! Đột nhiên, Nghiệt Long Sơn ánh lửa ngút trời, khí tức sát phạt tràn ngập, tiếng kêu rên kinh hô truyền khắp trăm dặm.

"Bọn hắn đã giao thủ!" Cung Bát Lưu hoảng sợ nói.

Cho dù cách đó thật xa, y cũng đều có thể cảm nhận được sự khủng bố của một trận chiến này, ở bên trong gần ngàn cỗ khí tức, có ba cỗ khí tức đáng sợ vô cùng nổi bật, như là đại long rời khỏi vực sâu, che đậy hết thảy, không cần hỏi cũng đều biết, khẳng định là cường giả Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Ninh Vô Song, Kha Long Tượng còn có Quân Vấn Tri, ba người này đã đạt tới cảnh giới Bổ Nguyên cực hạn, chỉ sợ là coi như đối mặt với Chi Phối Giả, cũng có nắm chắc sống sót.

Những đệ tử Quang Minh Học Cung này ở trước mặt bọn hắn quả thực chính là không chịu nổi một kích, số lượng chồng chất cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Thế giới rộng lớn, có thể giấu Chân Long, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, ngược lại là càng thêm đặc sắc." Vương Khung khẽ nói.

Ở trong đại tộc thậm chí ở trong vương tộc, rất nhiều hạng người kinh tài tuyệt diễm đều khinh thường tiến vào Quang Minh Học Cung, chớ đừng nói chi là còn có không ít người trời sinh có đại khí vận, thu hoạch được truyền thừa thượng cổ, đạo thống Linh Sơn, hành tẩu Thập Vạn Đại Sơn, xông xáo sa mạc tuyết phía Bắc, luận thực lực, tuyệt đối không phải là đệ tử Quang Minh Học Cung có thể so sánh.

Chỉ là vào sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, đệ tử đỉnh tiêm thế hệ này cơ hồ chết hết, nếu như không bổ sung máu mới, Quang Minh Học Cung sẽ rất

có khả năng liền tuyệt tự từ đây.

Vì thế, Quang Minh Điện mới không tiếc hao phí đại giới cực lớn, thu nạp rất nhiều tuyệt thế thiên tài ẩn tàng, giữ lại Quang Minh Học Cung, thậm chí còn xây dựng Đội Chấp Pháp, cấp cho bọn hắn quyền hành vô thượng.

"Như vậy liền nhìn thứ, so sánh cùng với một năm trước, có cái gì bất đồng."

Vương Khung bước ra một bước, cánh chim màu vàng sau lưng phấp phới, vỗ vài cái, thân hình của hắn vọt lên trời, bay về phía chỗ sâu Nghiệt Long Sơn.

Cánh Huyễn Diễm Kim Vũ, từ sau khi chém giết Chu Kiếm Vũ tại Đại Hoang hung huyệt, kiện bảo bối này liền rơi vào trong tay Vương Khung.

Bảo vật loại phi hành vốn là hi hữu, huống chi còn là bảo vật do Tam Hoàng Tử ban tặng, uy năng cực lớn, phẩm chất bất phàm, Vương Khung cũng phải hao phí một hồi lâu mới có thể luyện hóa, một khi thôi động, cực kỳ hao phí chân nguyên, nhưng tốc độ cùng với lực lượng cũng thực sự rất tuyệt vời.

Trong nháy mắt, hắn liền biến mất ở trong ánh mắt của Cung Bát Lưu, Viêm Thế Minh, Lưu Nguyệt Nhi.

...

Ầm ầm! Bên bờ vực thẳm, sông cổ chấn động, từng vị đệ tử Quang Minh Học Cung như là chó chết, ngổn ngang lộn xộn, ngã xiêu vẹo ở giữa dãy núi.

Toàn thân bọn hắn bê bết máu, kinh dị mà nhìn ba đạo thân ảnh trước mắt kia, rơi vào bên trong tuyệt vọng cùng với sợ hãi vô tận.

Cho dù thực lực đại tiến, cho dù là có ưu thế về nhân số, nhưng ở trước mặt ba con quái vật này, bọn hắn vẫn như cũ không chịu nổi một kích.

Sự chênh lệch giữa bọn hắn đã không phải là số lượng có thể bù đắp, đó là cách biệt một trời một vực.

"Ta vậy mà...muốn đánh bại Đội Chấp Pháp Quang Minh? Bọn hắn

chính là quái vật..." Một vị đệ tử run run rẩy rẩy nói.

Vào lúc này, y phảng phất như bị ném vào bên trong hắc ám một cách vô tình.

Hết thảy lòng tin cùng với hi vọng đều vỡ tan trong nháy mắt, ở trong cùng một thế hệ với dạng người này là một loại bi ai, bởi vì bọn hắn nhất định sẽ phải sống ở phía dưới vầng sáng và cái bóng của bọn hắn.

"Sự can đảm là đáng khen ngợi, nhưng quá nhàm chán." Quân Vấn Tri liếc mắt, thờ ơ nói, gã hất nhẹ cánh tay, ném một vị đệ tử vào bên trong vực thẳm.

Ầm ầm! Đột nhiên, vực thẳm chấn động, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời.

Khí tím như nghiệt long thức tỉnh, xuyên qua bầu trời, ở bên trong dị tượng khủng bố kia, một bóng người xinh đẹp lăng không đứng ngạo nghễ, đôi mắt giống như những vì sao sáng chói, lộ ra vẻ thanh tao và lãnh đạm.

"La Thanh Nguyên, ngươi rốt cuộc cũng hiện thân." Kha Long Tượng ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra ý cười dữ tợn.

"Thủ đoạn của Địa Sư nhất mạch quả thật đáng sợ, lại có thể đánh cắp lực lượng Nghiệt Long Sơn, trấn áp nó ở bên trong cơ thể." Ninh Vô Song lộ ra ánh mắt băng lãnh, thản nhiên nói: "Nhưng dùng đạo hạnh của ngươi, có thể chịu đựng được sao?"

"Đã đầy đủ để giết các ngươi." La Thanh Nguyên hờ hững nói.

Nàng lộ ra thần sắc quyết tuyệt, dùng thân thể nữ tử gánh chịu lực lượng sông núi.

Đột nhiên, thân hình của La Thanh Nguyên lấp lóe, như là sét đánh chớp giật, xuất hiện ở trước người Quân Vấn Tri.

"Thật nhanh!"

Ông! La Thanh Nguyên tay bóp kiếm quyết, đâm thẳng đến, như là lưu tinh phá không, trực tiếp xuyên thủng đầu vai của Quân Vấn Tri.

Quân Vấn Tri rên lên một tiếng, bay tứ tung ra ngoài, nặng nề nện vào trong vách đá.

Chương 554

"Muốn chết!" Kha Long Tượng như là như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng La Thanh Nguyên, cánh tay phải của gã hóa thành màu đỏ, như là dung nham nhấp nhô, lực lượng đáng sợ phun trào như núi lửa, đánh về hướng sau lưng La Thanh Nguyên.

"Viêm Tượng!"

Lực bạo phát khủng bố phá vỡ khí tím trùng điệp, dạng lực lượng này đủ để quét ngang hết thảy cao thủ Quang Minh Học Cung, chân chính dùng lực phá pháp, xoá bỏ tà chướng.

Ầm ầm! Sau lưng La Thanh Nguyên nổi lên tầng tầng dao động, sông núi chập trùng, tung hoành không dứt, hư ảnh Nghiệt Long Sơn hiện lên, va chạm cùng với quyền phong màu đỏ.

Kha Long Tượng rên lên một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

Huyết khí trong cơ thể La Thanh Nguyên khuấy động, cũng nhanh chóng lui về phía sau.

"Giết!" Cùng lúc đó, Quân Vấn Tri đột ngột xuất hiện ở bên người của nàng, một sợi tơ màu vàng bay ra từ ngón tay, đâm vào trong cơ thể La Thanh Nguyên.

Phốc! Thân thể mềm mại của La Thanh Nguyên hơi trầm xuống, dao động hủy diệt từ sợi tơ màu vàng tràn vào trong cơ thể, ngũ tạng nóng như lửa đốt, một ngụm máu tươi dâng trào ra.

"Ngươi không biết là tổn thương ta nhận càng lớn, lực lượng liền sẽ càng mạnh sao?" Quân Vấn Tri hờ hững nói.

La Thanh Nguyên nghiến chặt hàm răng, trận pháp cổ lão hiển hiện ở dưới chân, nàng vung tay ngọc lên, cương phong như long, trực tiếp thôn phệ Quân Vấn Tri, ném gã xuống vực thẳm.

"Ngu xuẩn!" Quân Vấn Tri cười lạnh, vô số sợi tơ màu đen bay ra từ đầu ngón tay, cắm rễ trong vách đá, ngăn trở thế công mãnh liệt cuồng bạo kia.

Ầm ầm! Đúng lúc này, đạo đạo lôi quang đánh xuống từ trên trời.

Trái tim của La Thanh Nguyên trầm xuống, vô thức giương mắt nhìn lên.

Ninh Vô Song hờ hững nhìn nàng, đâm một thanh trường thương mạ vàng xuống mặt đất, tiếp dẫn lôi quang đầy trời.

Ở phía trên thanh trường thương kia có năm vết rách, bày biện ra năm loại màu sắc vàng, trắng, đen, xanh, đỏ, uốn lượn kéo dài, hội tụ ở bên tiểu châu màu bạc trên đỉnh.

"Ngũ Nguyên Lôi Nha!" La Thanh Nguyên bỗng nhiên biến sắc.

"Quang Minh Điện cùng với Địa Sư nhất mạch tranh đấu nhiều năm như vậy, làm sao lại không biết rõ thủ đoạn của các ngươi?"Ninh Vô Song hờ hững nói.

Ngũ Nguyên Lôi Nha là một kiện dị bảo của Quang Minh Điện, chuyên môn khắc chế thủ đoạn của Địa Sư nhất mạch.

Quả nhiên, theo lôi quang rơi xuống, thông qua Ngũ Nguyên Lôi Nha rót vào bên trong Nghiệt Long Sơn, lực lượng trong cơ thể La Thanh Nguyên cấp tốc trôi đi, khí tức sông núi quanh người cũng tiêu tán theo đó.

"Kết thúc!" Kha Long Tượng cười lạnh nói.

Quanh người gã lấp lóe sát phạt, cánh tay phải bùng cháy, đánh thẳng về phía La Thanh Nguyên, sắc mặt La Thanh Nguyên lộ ra vẻ thống khổ, thân hình lảo đảo, đứng không vững.

"Thật sự không cam lòng!" Trong nội tâm La Thanh Nguyên thở dài.

"Yên tâm, ai cũng không thể động vào ngươi."

Đột nhiên, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng bên tai.

Ầm ầm! Trong khói bụi, Kha Long Tượng bỗng nhiên bay ra từ bên trong ngọn lửa thiêu đốt, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi.

"Người nào?"

Trong hoảng hốt, La Thanh Nguyên quay người nhìn lại, một đạo thân ảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đập vào mi mắt, đôi tròng mắt kia vô cùng thanh tịnh, bên trong mừng rỡ lộ ra một tia trêu chọc.

"Ta đã trở về!"

Bốn chữ đơn giản, lại khiến cho hai mắt của La Thanh Nguyên dần dần mơ hồ, một mảnh hơi nước hiện lên.

Nàng đã nghĩ đến ngàn vạn loại khả năng, cũng đã từng lo lắng hãi hùng, nam nhân vì nàng mà khuấy động Thiên Võng, đơn thương độc mã xông vào La Vương Thành đã thật sự gặp bất trắc.

Thân là tiểu công chúa La Vương Thành, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ hãi bàng hoàng như vậy.

Cho nên, một năm này, nàng giống như bị điên, không hề cố kỵ khiêu khích Quang Minh Điện, đại sát tứ phương, không cố kỵ gì.

Ai cũng không biết, trên lưng nàng gánh chịu áp lực như thế nào.

Nhưng cho dù là bị ép vào tuyệt cảnh, rơi vào sinh tử, La Thanh Nguyên cũng cho tới bây giờ không có chảy qua một giọt nước mắt.

Nhưng mà lúc này, nàng rốt cuộc cũng không nhịn được.

Nhu tình trong bốn chữ kia phảng phất như một thanh kiếm sắc, triệt để xuyên qua nội tâm của nàng.

"Đồ xấu xa, tên khốn kiếp, ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi như thế nào không?"

La Thanh Nguyên rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, "Oa" một tiếng khóc lên, nắm đấm nhỏ nhắn đánh về hướng Vương Khung, nhưng đợi đến sau cùng, lại hóa thành một cái ôm, bổ nhào vào trong ngực hắn.

Lúc này, La Thanh Nguyên đã không còn là Ma Nữ sát phạt vô kỵ, nàng khóc không thành tiếng, giống như một đứa trẻ, áp lực cùng với cực khổ trong một năm này dường như đã tìm được nơi phát tiết.

"Không có việc gì!" Vương Khung khẽ vỗ về bờ vai của La Thanh Nguyên, trong mắt đều là nhu tình.

Hắn biết, trong một năm này, nha đầu này đã thực sự gánh vác quá nhiều, Quang Minh Điện truy sát, La Vương Thành ràng buộc, còn có các loại ánh mắt khác thường trong thiên hạ.

Vị tiểu công chúa này còn phải thường xuyên lo lắng đến sinh tử của

hắn, nếu như đổi lại thành những người khác thì đã sớm sụp đổ.

Vào lúc này, Vương Khung vô cùng đau lòng, cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn bảo hộ một người nào giống như lúc này.

"Có ta ở đây, sẽ không còn có người nào có thể tổn thương ngươi." Vương Khung khẽ nói.

Chương 555

"Ngươi đừng có gạt người, tên khốn nhà người chính là người tổn thương ta sâu nhất, thật quá chán ghét." La Thanh Nguyên ôm Vương Khung thật chặt, khóc không thành tiếng.

Vương Khung cười một tiếng, xoa xoa cái đầu nhỏ của La Thanh Nguyên.

"Được rồi, trở về rồi lại khóc, ở đây còn có ba kẻ đần đang nhìn."

Nghe đến đây, La Thanh Nguyên mới ý thức được, hai người bây giờ còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh.

Lúc này, ba đại cao thủ có một chút không thể tưởng tượng nhìn về phía xa, nhất thời cũng đều chưa có tỉnh táo lại.

Bọn hắn đối đầu cùng với La Thanh Nguyên cũng không phải là một ngày hai ngày, đồng bạn chết ở trong tay nàng cũng có mấy người, vị Ma Nữ này chính là không kiêng kị gì, sát phạt quyết đoán, càng thêm quyết tuyệt hơn so với nam tử.

Ở trong dạng trường hợp này, vậy mà khóc rồi? Hơn nữa còn khóc đến tê tâm liệt phế?

Đừng nói là cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh, liền ngay cả một số đệ tử Quang Minh Học Cung thân thụ trọng thương cũng đều nhìn ngốc.

Một năm qua, hung danh của La Thanh Nguyên chính là chưa từng đoạn tuyệt.

Vị tiểu công chúa nhìn như người vật vô hại này lại cất giấu uy năng đáng sợ, đủ khiến cho thiên kiêu kiêng kị.

Nhưng thiên kiêu chi nữ cao cao tại thượng như vậy, thế mà lại lộ ra tư thái tiểu nhi nữ ở trước mặt một nam nhân, đây quả thực giống như là nằm mơ.

"Ân công! Con bà nó...ân công rốt cuộc có lai lịch ra sao? Ngay cả La Thanh Nguyên cũng đều trở nên mềm yếu?"

"Chuyện này...chuyện này làm sao có thể?"

"Quá...quá bất khả tư nghị rồi...năng lực của ân công là Ngự Mẫu Thuật bên trong truyền thuyết! ?"

Đám người kinh hô, nghĩ đến một loại khả năng, dường như cũng chỉ có Ngự Mẫu Thuật bên trong truyền thuyết là có thể khiến cho dạng thiên kiêu chi nữ như La Thanh Nguyên hoa dung thất sắc, phương tâm khó nhịn.

"Đó là ai?" Kha Long Tượng nghiêm nghị quát.

Dám ở trong dạng trường hợp này xuất thủ cứu La Thanh Nguyên, tuyệt đối không phải là người bình thường, đương nhiên, thân là cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh, sẽ tuyệt đối không có khả năng tin tưởng cái gì là Ngự Mẫu Thuật, những người tôn trọng lực lượng như bọn hắn thậm chí ngay cả tính chân thực của loại năng lực này cũng đều cực độ hoài nghi.

"Chờ ta một chút, sau khi giết bọn hắn, chúng ta liền đi đến Cửu Phong Lâu dùng bữa." Vương Khung cười nói.

"Nhưng mà..." La Thanh Nguyên cau lại đôi mi thanh tú, lộ ra vẻ lo lắng.

Vương Khung cũng không đợi nàng nói xong, cất bước đi ra, đứng ở trước người của nàng, ánh mắt bình tĩnh như nước, đảo qua ba đại cao thủ.

"Nghĩ không ra, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, bên trong cùng thế hệ còn có dạng cao thủ này." Vương Khung khẽ nói, lộ ra vẻ mỉm cười.

Ầm ầm! Thiên địa linh khí nổ vang, giống như vòng xoáy, hội tụ vào trong cơ thể của hắn.

"Tuy nhiên, các ngươi hẳn là đã từng nghe một câu..."

Ông! Linh khí cuồng bạo tụ biến ở trong cơ thể Vương Khung, trong khoảnh khắc, thân thể của hắn nứt ra, năng lượng hủy diệt trôi nổi giống như dung nham.

"Trên núi không có hổ, khỉ xưng đại vương!"

Thanh âm cuồn cuộn, lóe sáng như kinh lôi.

Đột nhiên, Vương Khung động thân, hắn như đạn pháo bắn ra, trong nháy mắt liền lướt đến trước người Kha Long Tượng.

"Viêm Tượng!"

Kha Long Tượng quát to một tiếng, cánh tay phải thức tỉnh lực lượng

cổ tượng, lửa cháy sáng rực, tương dung cùng với máu thịt, đấm ra một quyền.

Vương Khung đưa tay cũng là một quyền, thân thể của hắn bị Long Tượng Bạo triệt để cải tạo, linh khí bạo động, xâm nhập máu thịt, giơ tay nhấc chân đều lôi cuốn theo lực lượng hủy diệt.

Phanh! Lửa cháy hừng hực, khí lực bị mãnh liệt chiếm đoạt.

Sắc mặt của Kha Long Tượng đại biến, không nhịn được lui về phía sau hai bước, trong mắt hiện ra thần sắc chấn kinh.

So đấu nhục thân, gã thế mà bại rồi? Lực lượng của nam nhân trước mắt này so với gã càng có tính xâm lược hơn.

"Tiểu quỷ, ngươi quá yếu." Giọng nói của Vương Khung giống như bùa đòi mạng, hắn như bóng với hình, trong khoảnh khắc, dao động hủy diệt truyền ra.

Long Tượng Bạo dâng lên trời, bên trên Nghiệt Long Sơn, một đám mây hình nấm chậm rãi bốc lên.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, phảng phất như nghênh đón tận thế, đối mặt với dạng lực lượng hủy diệt này, bọn hắn giống như điên chạy trốn về phía hậu phương.

"Loại năng lực này..."

Ở nơi xa, Ninh Vô Song nhíu mày, ánh mắt không nhịn được trở nên rung động.

Y nghĩ tới một loại ý tưởng gần như không có khả năng.

"Ta muốn ngươi chết!"

Một tiếng rống to truyền ra từ bên trong bụi mù đầy trời, Kha Long Tượng phóng lên tận trời, cánh tay trái của gã nổi lên hoạ tiết thương long, như là đồ đằng cơ hồ xâm chiếm nửa người.

Đây chính là năng lực chân chính của gã, lực lượng Long Tượng.

Làn da Thương Long, khiến cho gã thu hoạch được miễn dịch và phòng ngự vật lý đáng sợ, cho dù là lực lượng Long Tượng Bạo cũng đều không thể tổn thương gã mảy may.

"Có một chút thú vị!" Vương Khung cười nói, thương thế của hắn cơ hồ là khôi phục trong giây lát, nắm giữ Nguyên Khí Trì, hắn căn bản không quan tâm đến tác dụng phụ Long Tượng Bạo gây ra.

Ông! Tay phải của hắn chậm rãi rơi xuống bên hông, Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, ánh sáng băng lãnh chiếu rọi trên Nghiệt Long Sơn.

Chương 556

"Cao thủ!"

Quân Vấn Tri hơi biến sắc, gã cảm giác được sau khi sử dụng sát chiêu như thế, khí tức của nam nhân này chẳng những không có suy yếu, ngược lại còn biến thành càng khủng bố hơn, một cỗ lực lượng hoàn toàn khác biệt dần dần thức tỉnh, hội tụ ở bên trên cánh tay phải.

Lúc này, vị thiên kiêu cái thế Đội Chấp Pháp Quang Minh này rốt cuộc cũng biết được, đứng ở trước mặt bọn hắn chính là tồn tại có cấp bậc giống như bọn hắn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Kha Long Tượng nghiêm nghị quát.

"Là ai?" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, khẽ vuốt Hắc Long Đao, thản nhiên nói: "Đội Chấp Pháp Quang Minh các ngươi không phải chính là vì giết ta mà tồn tại sao?"

"Ngươi...ngươi là..."

Vào lúc này, tất cả mọi người biến sắc.

Kha Long Tượng, Quân Vấn Tri trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Chỉ có Ninh Vô Song là lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, như lâm đại địch, phun ra bốn chữ.

"Đồ Phu Vương Khung! ?"

Người có tên, cây có bóng!

Nhìn chung trong hai mươi năm qua, thiên hạ phong vân tụ biến, yêu nghiệt như mây, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, nhưng nếu bàn về hung danh, tội lỗi tột cùng, khí phách to lớn, Đồ Phu Vương Khung, tuyệt đối đứng mũi chịu sào, không ai theo kịp.

Không cần biết ra sao, bên trên Thiên Vương Sơn, nghịch phản Quang Minh Điện, chém giết Diệp Thiên, che đậy cùng thế hệ, cuối cùng toàn thân trở ra, để lại tiếng xấu lớn nhất cho Quang Minh Học Cung trong trăm năm qua, vẻn vẹn chỉ một điểm này đã khiến cho danh hào của Vương Khung

truyền khắp thiên hạ, lạc ấn ở bên trên lịch sử của Quang Minh Học Cung, khó mà xoá nhoà.

Đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, danh hào của Vương Khung thậm chí còn là một đoạn truyền kỳ không thể bỏ qua.

Ở phía trên Thiên Võng, hắn thành lập Đồ Thần Công Hội, dùng lực lượng một người đối kháng với các cường giả, uy áp Quang Minh Bảng, sau đó lại thành lập Bổ Thiên Công Hội, tạo ra sự kiện huy động vốn cộng đồng lớn tác động thế lực khắp nơi, đùa bỡn rất nhiều cao thủ đỉnh tiêm trong lòng bàn tay, thậm chí là đơn thương độc mã xông vào La Vương Thành, ở dưới áp lực của cao thủ các phương, thậm chí là Quang Minh Học Cung mang tiểu công chúa La gia rời đi.

Từng sự kiện một, đã sớm đúc thành uy danh bất thế của Vương Khung.

Tại thời đại này, tất nhiên sẽ có bóng dáng của hắn, thiên kiêu hội tụ, bách khả tranh lưu, nếu như nói có người nào muốn trở thành nhân vật chính của thời đại này, trổ hết tài năng, sừng sững trên đỉnh cao nhất, như vậy Đồ Phu Vương Khung, chính là một toà núi cao khó mà vượt qua.

"Hắn...hắn đã trở về, hắn đã thật sự trở về..."

"Vương Khung...thật sự là hắn...một năm qua đi, hắn vẫn giống như lúc trước, không kiêng kị gì, khó tìm địch thủ trong thiên hạ."

"Đồ Thần Công Hội...đây chính là hội trưởng của đệ nhất công hội Thiên Võng? Quả thật oai hùng, khí phách kinh người."

Đám người kinh hô, phảng phất như đặt mình vào mộng cảnh, có một chút không dám tin tưởng.

Một năm qua, lời đồn liên quan tới Đồ Phu Vương Khung cho tới bây giờ cũng chưa từng đình chỉ, thậm chí liền ngay cả Đội Chấp Pháp Quang Minh vinh quang hiển hách hiện nay cũng đều là vì bắt hắn cho nên mới thành lập.

Không ai ngờ được, Vương Khung bị Quang Minh Điện truy nã khắp thiên hạ vậy mà dám cả gan xuất hiện ở đây, đó là thật sự không kiêng kị gì,

vô pháp vô thiên.

Nam nhân này dường như cũng không có đặt uy hiếp của Quang Minh Điện vào trong mắt.

Đảm phách như này càng khiến cho người ta thêm kính sợ.

"Ngươi lại vẫn dám hiện thân?" Kha Long Tượng cắn răng nói, trong mắt gã nở rộ hung mang, vừa hưng phấn lại vừa kiêng kị.

Hưng phấn là nếu như có thể bắt được Vương Khung, đó chính là một phần công lao to lớn, từ đó trở nên nổi bật, cho dù là Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng không thể giữ được một đại thần như gã nữa.

Nhưng mà nam nhân này cũng không phải dễ dàng bắt được, một năm qua đi, hắn dường như vẫn giống như trong lời đồn, hung uy thao thiên, thâm bất khả trắc.

Trong lần giao thủ vừa rồi liền có thể nhìn ra đôi chút, khiến cho Kha Long Tượng vô cùng e dè.

"Chậc chậc, các ngươi sợ rồi?" Vương Khung cười khẽ.

Hắn phóng ra một bước, đi trong rừng núi, cho dù đối mặt với cường địch, vẫn nói cười vui vẻ như cũ, giống như đế vương thời xưa, cho dù là địch với cả thế gian, cũng có thể ung dung bình tĩnh.

Loại tự tin này là đến từ trong núi thây biển máu.

Cũng là khí phách trấn áp đương thời, quét ngang cùng thế hệ.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Mặc dù Vương Khung còn chưa có xuất thủ, nhưng trên người hắn phát ra một loại khí chất vô hình, như là sông núi liền nhau, băng qua vạn vật, gắt gao đè ép ở trên người mọi người, khiến cho bọn hắn không thở nổi.

Coi như là Ninh Vô Song, Kha Long Tượng còn có Quân Vấn Tri cũng đều là lộ ra sắc mặt khó coi.

"Chưa thành Chân Long, liền đã lộ ra vẻ uy nghiêm...bên trong thế hệ trẻ tuổi ai có thể nắm giữ tư thái vương giả như vậy?"

"Nam nhân này thật đáng sợ...trước kia hắn gặp nạn tại Tinh Hà Thành cũng đều không có chết đi, Hỏa Chủng lại cháy lên, liền đã chú định con

đường quật khởi vô thượng của hắn, cho dù một đường long đong, chinh phạt không ngừng, nhưng hắn đều có thể gắng gượng vượt qua, bách chiến không suy, thành tựu nội tình vương giả."

Chương 557

"Sơ Vương...trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, hắn chính là Sơ Vương, đủ để lãnh tụ quần luân, trở thành một trong những người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi."

Đám người lộ ra sắc mặt khó coi, đối mặt với Vương Khung, người bình thường ngay cả dũng khí chiến đấu cũng đều không có, hai bên căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ.

Vương Khung đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp nạn, sinh tử, đại chiến...người hắn đối mặt đều là những cao thủ đỉnh cấp như Lâm Huyền, Diệp Thiên.

Không nói đến năng lực, thiên phú cùng với thực lực, chỉ là kinh lịch liền đã không thể đánh đồng.

"Các ngươi không động thủ...ta liền không khách khí." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, cười nói.

Ầm ầm! Sau một khắc, hắn như một cơn gió đen, quỷ dị xuất hiện ở trước người Kha Long Tượng.

Cánh tay phải rung động, tần suất đáng sợ kích hoạt máu thịt, tạo nên lôi quang cuồng bạo, hóa thành một thể cùng với Hắc Long Đao trong tay, chém về phía trước.

"Cuồng vọng!" Kha Long Tượng gầm lên một tiếng.

Cánh tay trái của gã hiện lên đường vân Thương Long, dung hợp cùng với kim loại nổi lên.

Phanh! Đao phong nứt vỡ, hoa lửa tung toé, cánh tay trái của Kha Long Tượng run lên bần bật, chỉ cảm thấy có vô số lưỡi đao đâm vào bên trong máu thịt, dường như muốn xé nát cánh tay trái.

"Năng lực của hắn đã tiến hóa! ?" Sắc mặt của Kha Long Tượng đại biến.

"Thương Long" của gã được gọi là phòng ngự tuyệt đối, Bạch Ngân Lưu Kim càng là bảo khí đỉnh phong đặc thù Quang Minh Điện đặc biệt chế

tạo cho gã, hai cái kết hợp với nhau, đủ để ngăn chặn hết thảy công kích.

Nhưng mà Lôi Quang Tí của Vương Khung dường như đồng hóa với máu thịt của hắn, lôi quang cuồng bạo chỗ nào cũng có, trực tiếp xuyên thấu qua đương vân Thương Long, tiến vào trong cơ thể của gã.

Dạng công kích này, khiến cho thân thể của gã suýt nữa nổ tung.

"Viêm Tượng!" Trong chớp mắt, Kha Long Tượng phản ứng theo bản năng, cánh tay phải như là dung nham bạo phát, bỗng nhiên đánh ra.

"Lực lượng không tồi!" Cánh tay phải của Vương Khung run lên bần bật, Hắc Long Đao bắn ra, trực tiếp xuyên qua vai trái của Kha Long Tượng, cùng lúc đó, trở tay một chưởng, vậy mà trực tiếp nắm chặt đầu quyền của đối phương.

Lực lượng cuồng bạo theo cánh tay của Vương Khung khuấy động, lôi quang mãnh liệt gào thét, thôn phệ kình lực đáng sợ kia.

"Đáng tiếc còn chưa đủ!" Vương Khung lộ ra thần sắc lạnh lùng, khởi động Linh Sào, tụ hợp thiên địa linh khí, tụ tập ở trong lòng bàn tay của hắn.

Long Tượng Bạo!

Trong khoảnh khắc, Vương Khung dùng Linh Sào phát động Long Tượng Bạo, dao động hủy diệt bị áp súc ở bên trong phạm vi cực nhỏ, ép về hướng thân thể Kha Long Tượng.

Đúng lúc này, Ninh Vô Song cùng với Quân Vấn Tri giết tới.

Hai vị đại cao thủ này đồng thời xuất thủ, cho dù mang tiếng lấy nhiều hiếp ít, bọn hắn cũng không nguyện ý bỏ qua dạng trọng phạm như Vương Khung.

Trên thực tế, đối mặt với dạng cao thủ này, cho dù đồng loạt ra tay cũng sẽ không có ai nói cái gì.

Ông! Sợi tơ màu vàng lít nha lít nhít, đâm vào bên trong Linh Sào sắp nổ tung, lực lượng cuồng bạo lập tức trở nên bình ổn.

Ngay sau đó, thân thể của Ninh Vô Song bộc phát ra khí tức đáng sợ, một hoả, một băng, một lôi...

Ba cỗ lực lượng hoàn toàn khác biệt thấu thể mà ra, hóa thành linh thể giống nhau như đúc cùng với Ninh Vô Song, đánh thẳng về hướng Vương Khung.

"Tam Linh Thể!" Có người kinh hô, thần sắc đại biến.

Năng lực của Ninh Vô Song không giống như bình thường, y có thể khống chế ba loại lực lượng phái siêu năng hoàn toàn khác biệt, hóa thành linh thể, không chỉ nắm giữ lực sát thương cực lớn, thậm chí còn có thể bỏ qua hết thảy công kích vật lý.

Ông! Sợi tơ màu vàng của Quân Vấn Tri không ngừng rút ra lực lượng hủy diệt của Long Tượng Bạo.

Cùng lúc đó, ba đại linh thể bức đến trước người Vương Khung, loan đao bốc lửa như huyền nguyệt phá không, song kiếm băng phách giống như bạc luyện vung vẩy, trường thương lôi điện giống như một luồng sấm sét, trực tiếp xé rách ánh đao màu đen, muốn nhấn chìm Vương Khung.

"Một đám ngu xuẩn, hôm nay ta liền để cho các ngươi biết rõ cái gì gọi là chênh lệch."

Vào thời khắc sinh tử nguy cấp, Vương Khung gầm lên một tiếng, vô cùng phóng khoáng.

Cùng lúc đó, trong cơ thể của hắn, một ngọn lửa khác chậm rãi bốc lên, cực kỳ quỷ dị.

Ở bên trên Nghiệt Long Sơn, ba đại cao thủ đồng thời thi triển năng lực.

Sợi tơ màu vàng của Quân Vấn Tri nhảy múa trong không trung, rút ra lực lượng hủy diệt của Long Tượng Bạo.

Kha Long Tượng vung vẩy hai tay, phát huy lực lượng "Thương Long" cùng với "Viêm Tượng" đến cực hạn.

Ninh Vô Song cũng không giữ lại một chút nào, triệu hoán ra ba đại linh thể, diệt sát Vương Khung.

Đội hình như vậy đương thời khó tìm, đủ để quét ngang cao thủ cùng thế hệ, đây cũng là chỗ kinh khủng của Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Ba đại năng lực như lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt, không có

bất luận tội phạm nào có thể đào thoát.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, dường như đã nhìn thấy kết cục của một trận chiến này.

Mạnh như Đồ Phu cũng phải nuốt hận, cho dù là truyền kỳ, cũng có một ngày suy tàn kết thúc kia, giang sơn đời nào cũng có người tài, có lẽ Đồ Phu tồn tại, chính là để làm nổi bật uy danh của Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Chương 558

Mấy trăm năm sau, tổ chức này vẫn sẽ tồn tại như cũ, vĩnh viễn không dứt.

"Các ngươi căn bản không biết, cái gì mới thật sự là năng lực." Vương Khung khẽ nói.

Đột nhiên, vùng đan điền của hắn lấp lóe ra hào quang khác loại, ở phía dưới Hỏa Chủng màu đen, một ngọn lửa khác bay lên.

Một cỗ dao động thần bí truyền ra từ trong cơ thể Vương Khung, phấp phới như sóng lớn, dập dờn tầng tầng.

Vào lúc này, ba đại linh thể xuyên qua thân thể của Vương Khung.

Sợi tơ màu vàng đầy trời cũng đều biến thành ảm đạm vô quang.

Vương Khung đẩy nhẹ, đánh Long Tượng Bạo vào trong cơ thể của Kha Long Tượng, trong khoảnh khắc, hào quang chói sáng lấp lóe trên Nghiệt Long Sơn.

Đám mây hình nấm to lớn phóng lên tận trời, lấy đi tính mệnh của vị cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh này.

Ở bên ngoài ngọn lửa hủy diệt, tất cả mọi người há to miệng, lộ ra vẻ mặt chấn kinh cùng với sợ hãi.

Bọn hắn cũng không phải là chấn kinh đối với cái chết của Kha Long Tượng, mà là một màn vừa rồi kia thực sự quá mức quỷ dị.

Ba đại năng lực đồng thời phát ra, lại không thể tạo thành bất kỳ thương tổn, thậm chí là ảnh hưởng nào đối với Vương Khung.

Nam nhân này phảng phất như thần linh, thế mà chính diện tiếp nhận ba đại năng lực, đánh giết Kha Long Tượng, loại chuyện này là trái với lẽ thường, bất khả tư nghị.

"Kha Long Tượng chết rồi...cuối cùng vẫn là chết ở trong tay của Đồ Phu! Năng lực của gã vậy mà không có đưa đến nửa phần tác dụng?"

"Không có khả năng...chuyện này sao có khả năng...năng lực của hắn...ta không tin sẽ có loại năng lực này."

"Miễn dịch năng lực! ?"

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không hẹn mà cũng nhau nghĩ đến bốn từ.

Trong suốt lịch sử tu hành của nhân loại, dường như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện dạng năng lực này, vậy mà có thể miễn dịch những năng lực khác, đây cũng không phải là kỳ tích có khả năng hình dung.

Nhưng mà sự thực như vậy lại bày ra ở trước mặt, khiến cho ánh mắt chấn kinh, phá vỡ nhận biết của tất cả mọi người.

Lúc này, thần sắc của Ninh Vô Song đại biến, trong nội tâm nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Miễn dịch năng lực! ?

Y căn bản không muốn tin một chút nào, cũng không dám tin, trên thế giới sẽ còn có dạng năng lực này, nhưng mà hiện thực trước mắt như sóng lớn, không ngừng đánh thẳng vào thần kinh của y.

Đến lúc này, y đã không thể không thừa nhận, Đồ Phu Vương Khung, càng thêm đáng sợ so với bên trong truyền thuyết, cũng càng thêm thâm bất khả trắc so với sự tưởng tượng của y.

Nam nhân này, đã không phải là cường giả bình thường có khả năng đối phó.

"Có thể chống đỡ cho đến bây giờ cũng đã rất mạnh." Vương Khung vỗ tay, dường như đang phủi bụi.

"Thực lực của Đội Chấp Pháp Quang Minh đúng là không tồi, Quang Minh Điện ngược lại là đã tìm cho ta một chút niềm vui thú." Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra ánh mắt bình tĩnh, đảo qua gương mặt của Ninh Vô Song cùng với Quân Vấn Tri.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, không nhịn được nuốt nước bọt.

Đây là loại lời nói ngông cuồng bực nào, đường đường là Đội Chấp Pháp Quang Minh, vậy mà lại trở thành niềm vui thú của nam nhân này, mang đến một gợn sóng khác cho cuộc sống nhàn hạ và tẻ nhạt của hắn.

Đối với hắn mà nói, cũng chỉ vẻn vẹn là gợn sóng mà thôi.

Cho dù là Đội Chấp Pháp Quang Minh, ở trước mặt Đồ Phu bên trong truyền thuyết, dường như cũng khó có thể trở thành sóng lớn mãnh liệt, tạo thành một chút xung kích cho hắn.

Có người muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nhếch miệng, lại nuốt xuống lời muốn nói vào trong bụng.

Đây có phải là cuồng vọng không?

Có lẽ đối với những người như bọn hắn mà nói, đó quả thật là cuồng vọng không chịu nổi, thậm chí còn được tính là đại nghịch bất đạo.

Nhưng bây giờ nói ra lời này lại chính là Đồ Phu, hắn có dạng tự tin này, cũng có dạng thực lực này.

"Vương Khung...hắn chính là Vương Khung...thế mà ngay cả Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng đều..."

Bên trong đám người, Viêm Thế Minh lộ ra ánh mắt phức tạp nhìn thân ảnh cuồng bá vô địch kia, nhất thời sinh ra trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cái tên này đã sớm như sấm bên tai y, thậm chí ngay cả Viêm gia Viêm Thế Thông cũng đều là chết ở trong tay của Vương Khung.

Thân là huyết mạch Viêm gia, Viêm Thế Minh đã từng coi chém giết Vương Khung là mục tiêu, nếu thật sự làm được, y hẳn là có thể trở thành anh hùng của Viêm gia, tiếp nhận sự kính ngưỡng của đệ tử cùng thế hệ.

Nhưng vào giờ phút này, y mới phát hiện ra suy nghĩ của chính mình là hoang đường đến cỡ nào, buồn cười mà không tự biết đến bực nào.

Nam nhân này căn bản cũng không phải là tồn tại y có thể địch nổi, thậm chí bởi vì Vương Khung, y còn thu hoạch được không ít chỗ tốt, đề thăng thực lực.

Nói tóm lại một câu, người thuận theo thì hưng, người nghịch hắn thì vong.

"Người ở bên cạnh ta, toàn bộ đều bị bắt và chết ở trong tay của Đội Chấp Pháp Quang Minh, sự hiện hữu của các ngươi, hẳn chính vì để xoá đi mọi thứ liên qua tới ta!" Giọng nói của Vương Khung vang vọng trên

Nghiệt Long Sơn.

Ánh mắt của hắn dần dần biến thành băng lãnh.

Chương 559

Minh Hạo Nhiên, Diệp Mặc, Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa, Long Càn, Thẩm Tử Nghê...những người bạn cũ này, vào sau khi Sơ Vương Tế kết thúc liền lọt vào thanh toán, chết thì chết, trốn thì trốn, món nợ máu này, sao có thể quên?

"Nửa năm, trong vòng nửa năm, ta sẽ khiến cho Đội Chấp Pháp Quang Minh biến mất khỏi cái thế giới này." Vương Khung thản nhiên nói.

Giọng nói của hắn không lớn, lại như kinh lôi mênh mông, truyền ra khắp toàn bộ Nghiệt Long Sơn.

Tất cả mọi người chấn kinh, dạng lời nói này thực sự là quá...

Phải biết rằng, Đội Chấp Pháp Quang Minh không chỉ hội tụ những thiên kiêu đứng đầu nhất hiện nay, ở phía sau càng là được Quang Minh Điện duy trì, uy năng của bọn hắn là không thể tưởng tượng.

Đừng nói là hiện nay Vương Khung còn đang bị truy nã, cho dù hắn bình yên vô sự, muốn làm đến một bước này, cũng cơ hồ là chuyện không thể nào.

"Ngươi điên rồi!" Quân Vấn Tri cắn răng nói.

Trong đôi mắt của gã tràn ngập lửa giận, như thể tôn nghiêm của mình bị xâm phạm một cách không thể chấp nhận được.

Phốc! Lời còn chưa dứt, lưỡi đao màu đen trực tiếp xuyên thủng trái tim của gã, một tia lôi quang nổ vang, đánh nát toàn bộ tâm mạch của gã.

Ánh mắt của Quân Vấn Tri dần dần tan rã, ở trong vẻ kinh ngạc cùng với khiếp sợ, chậm rãi mất đi thần thái sau cùng.

Nghiệt Long Sơn xảy ra một trận chiến kinh thiên, không ai ngờ được Vương Khung sẽ đột nhiên hiện thân, xuất thủ hung tàn như vậy.

Ầm ầm! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Ninh Vô Song phóng lên tận trời, ba đại linh thể bỗng nhiên sụp đổ, hóa thành ba luồng lưu quang lôi kéo y, liền muốn rời khỏi nơi đây.

Ninh Vô Song biết rõ, nam nhân trước mắt này căn bản không phải là y

hôm nay có khả năng chống lại.

Bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh, có lẽ cũng chỉ có tiểu đội "Luyện Ngục" mới có tư cách làm đối thủ của hắn, chém giết hắn.

Hiện nay, điều y cần làm, chính là giữ được tính mạng, truyền tình báo trở về.

"Còn muốn đi?" Vương Khung khoát tay, Hắc Long Đao bị lôi quang lôi cuốn, bắn ra, truy sát Ninh Vô Song.

"Tiểu quỷ, ngươi quá cuồng vọng!"

Đúng lúc này, một bàn tay lớn duỗi đến từ trên trời, đánh bay Hắc Long Đao, ngay sau đó, thế đi không giảm, chụp vào Vương Khung.

"Đồ Phu, vào sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, ngươi còn dám lộ diện?"

Thanh âm khủng bố cuồn cuộn dập dờn, vang vọng trên Nghiệt Long Sơn.

Đám người sợ hãi, giống như nghênh đón tận thế, ai cũng biết, cường giả cảnh giới Dung Khí rốt cuộc đã xuất thủ.

Ở bên trên Nghiệt Long Sơn, Vương Khung hiển hiện, so với ở trên Sơ Vương Tế ngày đó, thực lực của hắn càng thêm thâm bất khả trắc, hung uy của hắn càng thêm không thể địch nổi, chém giết hai đại cường giả Đội Chấp Pháp Quang Minh như giết gà giết chó, nắm giữ sinh tử, bá đạo vô song.

Trận chiến này chấn động Nghiệt Long Sơn, giết đến mức khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, cũng giết đến mức khiến cho Ninh Vô Song tan nát thần hồn, không còn sự tự tin và bình tĩnh như xưa.

Y biết, thiên phú cùng với kỳ ngộ của nam nhân này đã sớm vượt qua quy tắc giới hạn bình thường, chỉ có tiểu đội "Luyện Ngục", thậm chí là những thiên kiêu cái thế Quang Minh Điện ẩn tàng kia mới có thể địch nổi.

Ninh Vô Song không còn đảm lượng cùng với khí phách chiến đấu, xoay người bỏ chạy.

Vương Khung há có thể như y mong muốn, Hắc Long Đao hóa thành lôi điện cuồng bạo, tru sát theo.

Ở trong thời khắc sống chết này, cường giả cảnh giới Dung Khí rốt cuộc đã xuất thủ.

Mỗi một vị thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh đều là tài phú vô thượng, trong tương lai có hi vọng trở thành lực lượng trung kiên của Quang Minh Học Cung, thậm chí là trụ cột, bất kỳ một người nào tử vong cũng đều là tổn thất rất lớn.

Kha Long Tượng, Quân Vấn Tri đã chết ở trong tay Vương Khung, Ninh Vô Song cũng không thể tiếp tục bỏ mạng.

Ầm ầm! Bàn tay khổng lồ giáng xuống từ trên trời, mang theo uy thế vô thượng, chụp vào Vương Khung.

"Đồ Phu, ngươi quả nhiên không biết sống chết, au khi Sơ Vương Tế kết thúc, thân mang đại tội, trên trời dưới đất đã không còn chỗ cho ngươi dung thân, ngươi lại vẫn dám hiện thân."

Âm thanh khủng bố giống như sóng lớn mãnh liệt, cuồn cuộn dập dờn, đánh thẳng vào tâm thần của mọi người.

Vương Khung nhíu mày, hắn mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh ngạo nghễ đang đứng ở phía trên bầu trời.

Ngự không phi hành, phá vỡ giới hạn giữa người và trời, sừng sững ở phía trên trời cao, đây chính là cường giả cảnh giới Dung Khí, chi phối chúng sinh, nắm quyền sinh sát trong tay, kể từ đó chân chính tiêu dao thiên địa, luật pháp quy định trong nhân gian cũng khó có thể trói buộc.

Chi Phối Giả!

"Thật sự là Chi Phối Giả...Đội Chấp Pháp Quang Minh quả thật rất lợi hại, ẩn giấu sát chiêu trong bóng tối."

"Chi Phối Giả cao cao tại thượng, bọn hắn hành tẩu trong nhân gian, chính là trọng khí, có thể chém giết hết thảy tồn tại dám trái nghịch với bọn hắn."

"Đồ Phu không hổ là Đồ Phu, chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên, vậy mà lại dẫn tới Chi Phối Giả ra tay với hắn, ai có thể được hưởng loại vinh quang này?"

Đám người kinh hô, trong mắt lộ ra sợ hãi cùng với vô lực thật sâu, đồng thời trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Vương Khung nhiều vài phần kính nể cùng với đồng tình.

Chương 560

Có thể làm cho Chi Phối Giả xuất thủ, bản thân chuyện này liền là một loại công nhận, phải biết rằng, ở trước mặt dạng tồn tại này, cảnh giới Bổ Nguyên cũng chỉ là sâu kiến mà thôi.

Cũng chỉ có dạng yêu nghiệt như Đồ Phu mới có thể dẫn xuất Chi Phối Giả.

Tuy nhiên, một khi cường giả như thế xuất thủ, kết cục cũng đã được chú định.

Ầm ầm! Không khí chung quanh phảng phất như bốc cháy, chân nguyên cuồn cuộn, kinh động sông ngòi, phảng phất như một thanh cự chùy, trấn áp nhân gian.

Chi Phối Giả, Hỏa Chủng lạc ấn thần hình, đúc thành Viêm Binh, chân nguyên trong cơ thể đã sớm chuyển hóa, đạt được lực lượng độc nhất vô nhị.

Đối mặt với loại lực lượng này, tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên coi như nghịch thiên hơn nữa cũng chỉ có thể bó tay chờ chết.

Cách trở giữa người và trời, cũng không phải là dễ dàng đánh phá như vậy.

Nhưng mà, vào giờ phút này, Vương Khung cũng không hề bối rối một chút nào, hắn bước ra một bước nghênh đón bàn tay khổng lồ kia, chân nguyên trong cơ thể gào thét, một luồng hào quang phóng lên tận trời, chiếu rọi cả tòa Nghiệt Long Sơn.

Ầm ầm! Trên bầu trời, Giang Hà nổi lên sóng lớn, một luồng ánh sáng màu bạc phá vỡ trường không, giống như tinh hà treo ngược, chấn động nhân gian.

Cỗ lực lượng này đánh thẳng về phía bàn tay lớn che trời kia.

Hai cỗ lực lượng khủng bố đụng vào nhau, thiêu đốt không khí, dư ba dập dờn, không ngừng đánh thẳng vào vách núi Nghiệt Long Sơn.

"Đó...đó là cái gì?"

Đám người sợ hãi, quả thực không thể tin được.

Không ai ngờ được Đồ Phu lại vẫn còn có át chủ bài, thế mà cứng rắn ngăn trở sát chiêu của Chi Phối Giả.

Thân thể bọn hắn run lên, chịu đựng xung kích kịch liệt, khó khăn mở hai mắt ra, xuyên qua bụi mù đầy trời, mới có thể thấy rõ, trên bầu trời, một món pháp bảo hiển hóa trên không, nở rộ quang mang vô lượng.

Thiên địa dị tượng hiển hóa, núi non sông ngòi dường như cũng chịu ảnh hưởng, từng tia từng tia tinh khí bàng bạc hội tụ, dung nhập vào trong đó, phóng xuất ra uy năng đáng sợ.

"Đó...đó là..."

"Hắn...Đồ Phu hắn làm sao lại nắm giữ loại đồ vật này...chuyện này...chuyện này không hợp với lẽ thường."

"Không có khả năng...chuyện này tuyệt đối không có khả năng...nếu như ta không có nhìn lầm, đó hẳn là bí bảo hoàng tộc, trọng khí Đại Tần! ?"

"Giang Sơn Cổ Tỉnh! ?"

Vào lúc này, toàn bộ Nghiệt Long Sơn đều sôi trào, tất cả mọi người phảng phất như hoá đá, ngơ ngác nhìn thân ảnh đáng sợ trên bầu trời kia, trên mặt tràn đầy thần sắc kinh hãi.

Giang Sơn Cổ Tỉnh, chính là trọng khí của hoàng tộc Tần thị.

Trước kia thái tổ lập quốc, dùng Giang Sơn Cổ Tỉnh trấn áp khí vận bản tộc, phong ấn ở trong hoàng cung, từ đó về sau, không còn có ai có thể nhìn thấy Giang Sơn Cổ Tỉnh chân chính.

Nhưng phương pháp luyện chế món bảo vật này lại truyền lại đời đời ở trong hoàng tộc Tần thị, chỉ có huyết mạch đích hệ mới có tư cách lĩnh hội luyện chế.

Dù vậy, từ trước đến nay, có thể luyện thành Giang Sơn Cổ Tỉnh cũng đều là tồn tại phượng mao lân giác.

Bởi vì trong thế gian có lời đồn Giang Sơn Cổ Tỉnh ẩn tàng vương đạo nhân gian, giang sơn đế nghiệp, chỉ có tư thái Chân Long, cửu ngũ chí tôn mới có tư cách lĩnh hội.

Trên thế gian hiện nay, dường như cũng chỉ có người con thứ năm của Tần Hoàng luyện thành một kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh.

Không ai ngờ được, ở bên trên Nghiệt Long Sơn, Vương Khung bị Quang Minh Điện truy sát khắp thế giới vậy mà cũng có một kiện Giang Sơn Cổ Tỉnh.

"Tiểu quỷ, ngươi..." Ở phía trên bầu trời, Chi Phối Giả vừa kinh vừa sợ.

Nếu như là các bảo vật khác cũng coi như thôi, nhưng Giang Sơn Cổ Tỉnh không phải là bảo vật bình thường, ở đằng sau kiện bảo vật này có liên lụy đến hoàng tộc Tần thị.

Quang Minh Điện ngạo nghễ thiên địa, không sợ bất kỳ lực lượng nào trên thế gian, duy chỉ có đối với đương kim Tần Hoàng là cực kỳ kiêng kị.

Liền ngay cả chưởng giáo Quang Minh Điện cũng đều đã từng nói, năm trăm năm tất có vương giả hưng thịnh, Tần Hoàng thế hệ này bất đồng với quá khứ, có thể cải biến cách cục trong thiên hạ.

"Ngu xuẩn, vừa rồi ngươi không phải rất cuồng sao? Có gan thì đến giết ta xem?" Vương Khung quát to một tiếng, phách lối đến không có giới hạn.

Giang Sơn Cổ Tỉnh không giống như pháp bảo bình thường, nó vừa sinh ra liền phù hợp cùng với thiên địa, có thể hấp thu lực lượng núi non sông ngòi, đại địa vô ngân, thượng thiên rộng rãi, hết thảy dao động, đều có thể hóa thành lực lượng của nó.

Chỉ có điều, vận dụng món pháp bảo này là cực kỳ hao phí chân nguyên, cho dù là Vương Khung cũng cảm nhận được áp lực thật lớn.

Nhưng hắn thân mang Nguyên Khí Trì, ngược lại là có thể miễn cưỡng thôi động.

Lúc này, hắn vận chuyển Giang Sơn Cổ Tỉnh, lực lượng phóng xuất ra, so với hôm đó ở trong tay Tần Vạn Tượng còn cường đại hơn mấy chục lần.

"Đến đây, hôm nay ta liền đứng ở chỗ này chờ ngươi đến giết." Vương Khung phách lối đến cực hạn, vậy mà thôi động Giang Sơn Cổ Tỉnh, ép về hướng đạo thân ảnh bàng bạc ở trên bầu trời kia.

"Hắn...hắn điên rồi?"

"Quá lợi hại...giống y như trong truyền thuyết, thật sự vô pháp vô thiên, không kiêng kị gì, đối mặt với Chi Phối Giả chẳng những không trốn, vậy mà còn đuổi theo?"

"Quá điên cuồng...hắn...hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn còn muốn giết ngược Chi Phối Giả?"

Chương 561

Tất cả mọi người đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, lúc này, bọn hắn đã coi như tận mắt nhìn thấy hung uy chân chính của Vương Khung.

Trước đó, những đệ tử Quang Minh Học Cung này còn cho rằng tin đồn về Vương Khung đều là thổi phồng, hiện tại xem ra, nào có chỗ nào thổi phồng, căn bản chính là gièm pha, sự hung uy bá đạo của người này so với trong truyền thuyết còn cường thịnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Nói cho cùng, người nào cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên, lại dám lớn lối như thế ở trước mặt Chi Phối Giả, khiêu khích cũng coi như thôi, lại còn muốn truy sát ngược, quả thực nghe rợn cả người, chấn kinh ánh mắt.

"Muốn chết!" Vị Chi Phối Giả kia triệt để phẫn nộ, tôn nghiêm của y triệt để bị chà đạp, trong mắt nở rộ hung mang, rốt cuộc cũng bất chấp hoàng tộc sau lưng Vương Khung, một chiếc búa đồng màu đỏ từ trên trời rơi xuống đập vào Giang Sơn Cổ Tỉnh.

"Viêm Binh...y vận dụng Viêm Binh..." Đám người hoảng sợ nói.

Ầm ầm! Giang Sơn Cổ Tỉnh chấn động không ngừng, uy năng đáng xung kích ngược trở về, cơ hồ muốn thôn phệ Vương Khung.

Đúng lúc này, trong Giang Sơn Cổ Tỉnh toát ra vạn đạo huyền quang, xông phá biển mây trùng điệp, hóa thành bảy chữ lớn.

Uống nước không quên người đào giếng!

Bảy chữ lớn hiện ra trên bầu trời, chiếu rọi sông núi, bên trong quang minh vô lượng, một đạo thân ảnh vĩ ngạn dậm chân mà đi, giống như trổ hết tài năng từ bên trong dòng sông thời gian.

Đó là một vị thanh niên, hình dạng không quá đẹp trai, nhưng trên mày kiếm lại có tư thế oai hùng, con ngươi đen nhánh vô cùng thâm thúy, nở nụ cười tùy tiện, như đùa cợt thế gian.

"Tần Hoàng..."

Ở phía trên bầu trời, vị Chi Phối Giả kia trợn cả mắt lên, giọng nói cũng

không nhịn được trở nên rung động.

Y có thân phận bực nào, là cao thủ Quang Minh Học Cung, đã từng ở trong Kinh Các nhìn thấy chân dung lúc tuổi còn trẻ của Tần Hoàng, lúc này nhìn thấy, suýt nữa liền bị doạ té xuống từ trên bầu trời.

"Tần Hoàng bệ hạ! ?"

Đám người kinh hô, con mắt trừng đến căng tròn, không nhịn được liền muốn cúi người cúng bái.

Không ai ngờ được, Vương Khung chẳng những thân mang trọng khí hoàng tộc Giang Sơn Cổ Tỉnh, thậm chí ngay cả hình chiếu lúc trẻ tuổi của Tần Hoàng cũng đều triệu hoán ra.

Dạng ân sủng này, nếu như nói hắn không có nửa phần quan hệ cùng với hoàng tộc Tần thị, quỷ cũng sẽ không tin tưởng.

"Con bà nó...chẳng trách hắn lại dám lớn lối như vậy, khiêu chiến Nghiệt Long Sơn, chém giết Đội Chấp Pháp, hoá ra hắn đã sớm thu hoạch được sự duy trì của Tần Hoàng bệ hạ."

"Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có Hắc Ám Giáo Hội cùng với Tần Hoàng bệ hạ là không sợ Quang Minh Điện...Đồ Phu không hổ là Đồ Phu, thật sự thâm bất khả trắc."

"Đó...đó thật sự là hình chiếu của Tần Hoàng? Quá lợi hại, đây là dạng mặt mũi nào? Như vậy...người nào còn dám động vào hắn?"

Toàn bộ Nghiệt Long Sơn triệt để sôi trào, từng tia ánh mắt rơi ở trên người Vương Khung, biến thành càng thêm kính sợ.

Nam nhân này, so với trong truyền thuyết còn muốn càng thêm thâm bất khả trắc, tiềm ẩn một năm, bất tri bất giác, đã sớm bày ra đại cục, hiện nay hiện thân, nhìn như lỗ mãng, kì thực đã sớm chuẩn bị, chém giết Đội Chấp Pháp Quang Minh, cũng chỉ là món ăn khai vị mà thôi.

Coi như là Chi Phối Giả xuất thủ thì tính sao? Người ta ngay cả hình chiếu Tần Hoàng cũng đều mời ra, chuyện này có thể đánh đồng sao?

"Hắn vậy mà... chẳng trách trước kia có thể quét ngang học cung, náo ra động tĩnh lớn như vậy."

Viêm Thế Minh lộ ra sắc mặt đau thương, triệt để mất đi ý niệm tranh phong cùng với Vương Khung.

Loại tồn tại này, nếu là địch, chỉ có thể tự chịu diệt vong, ngược lại nếu quy thuận, có lẽ sẽ có thể thu hoạch được chỗ tốt không tưởng được.

Ầm ầm! Mây trắng trên bầu trời phảng phất như bốc cháy, hình chiếu Tần Hoàng chậm rãi quay người, khóa chặt vị Chi Phối Giả kia.

Sau một khắc, hình chiếu Tần Hoàng bỗng nhiên biến mất, xuất hiện ở bên cạnh Chi Phối Giả.

"Vô Phong Xích Mang Chùy!" Chi Phối Giả cắn răng, khoát tay.

Búa đồng màu dỏ phảng phất như sao chổi phá không, hóa thành một luồng ánh đỏ phóng lên tận trời, đánh về hướng Tần Hoàng.

Trong khoảnh khắc, không trung thật sự giống như bị vỡ vụn thành vô số khối, lực lượng xé rách lan tràn theo đó.

"Đó chính là lực lượng của Chi Phối Giả! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, cẩn thận quan sát.

Đối với hắn mà nói, Chi Phối Giả đã là tiến hóa đến một tầng sinh mệnh khác, lực lượng cùng với phương thức chiến đấu của bọn hắn đều không phải là tu sĩ bình thường có khả năng so sánh.

Chi Phối Giả lạc ấn thần hình, đúc thành Viêm Binh, lực lượng không giới hạn tại năng lực.

Liền giống như kiện Vô Phong Xích Mang Chùy này, hơi vung lên, liền có thể chia cắt không gian thành mấy chục phần, lực phá hoại cực kỳ kinh người.

Đây không thuộc về phạm trù năng lực, mà đã thuộc về lực lượng Viêm Binh, chỉ chịu sự điều động của vị Chi Phối Giả trước mặt này.

Nhưng hình chiếu Tần Hoàng lại càng thêm bá đạo, bàn tay lớn bóp một cái, trực tiếp bóp sụp đổ lực lượng không gian phân liệt kia, ngay sau đó, đấm ra một quyền, đánh về hướng vị Chi Phối Giả kia.

Phanh! Không trung chấn động, một thân ảnh bỗng nhiên rơi xuống, đập lên bên trên Nghiệt Long Sơn.

Chương 562

Bụi mù chấn động, náo động bát phương.

Vị Chi Phối Giả kia bước ra một bước, khóe miệng tràn ra tiên huyết, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hình chiếu Tần Hoàng so với y tưởng tượng còn đáng sợ hơn, lạc ấn của vị tồn tại vô thượng này trải qua nhiều năm như vậy mà cũng đều chưa từng tiêu tan, phải biết rằng, đây là lực lượng lúc trẻ tuổi của y, uy lực của một quyền, y thế mà cũng đều không ngăn cản nổi.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, Tần Hoàng hiện nay sẽ cường đại đến loại cấp độ nào.

"Không hổ là một trong những cường giả mạnh nhất thiên hạ, lạc ấn lúc trẻ tuổi vậy mà cũng đều khủng bố như vậy." Ánh mắt của vị Chi Phối Giả kia hơi trầm xuống, đối mặt với khí thế mênh mông hoành áp mà đến kia, trong lòng dâng lên một cái ý niệm.

Nếu như có thể đoạt lấy đạo lạc ấn này, thậm chí là luyện hóa, nói không chừng y sẽ có thể đột phá bình cảnh, đạp vào cảnh giới Chưởng Khống Giả.

Đối với y mà nói, đây chính là một phần cơ duyên hiếm thấy.

"Giết!" Nghĩ tới đây, trong nội tâm vị Chi Phối Giả kia dâng trào sát ý, Hỏa Chủng thiêu đốt, chân nguyên bàng bạc vọt lên tận trời.

Lúc này, Vương Khung liền trông thấy, chân nguyên của đối phương không giống bình thường, ở bên trong ánh lửa sáng rực, có một đoàn hư ảnh màu đen đang không ngừng nhúc nhích, chất lỏng sền sệch thẩm thấu ra từ bên trong hư ảnh màu đen, dung nhập vào bên trong đồ đằng bên dưới.

"Đây chính là thần hình y lạc ấn! ?" Vương Khung thì thào tự nói.

Chi Phối Giả một khi lạc ấn thần hình, chân nguyên trong cơ thể liền sẽ phát sinh cải biến, nắm giữ thuộc tính độc nhất vô nhị, đây cũng là năng lượng duy nhất có thể khu động Viêm Binh.

Nói một cách khác, Vô Phong Xích Mang Chùy chỉ có thể dùng chân

nguyên của vị Chi Phối Giả này mới có thể điều động, những người khác coi như đoạt được Vô Phong Xích Mang Chùy cũng không thể sử dụng.

"Hoá ra đây chính là sự huyền bí của cảnh giới Dung Khí, lạc ấn thần hình, cải biến hình thái chân nguyên, dùng đó làm năng lượng thôi động Viêm Binh..." Vương Khung nhìn không chớp mắt, quan sát phương thức chiến đấu của Chi Phối Giả.

Đối với hắn mà nói, đây là cơ hội khó có được, cũng là con đường phải đi khi bước vào cảnh giới Dung Khí.

Ầm ầm! Hình chiếu Tần Hoàng bá đạo vô song, trực tiếp xé rách chân nguyên sền sệt kia, cùng lúc đó, quyền kình đáng sợ trực tiếp thấu thể mà ra, xuyên thủng bụng dưới của vị Chi Phối Giả kia, máu tươi tung toé, rớt xuống Nghiệt Long Sơn.

Đám người kinh dị, con mắt trừng căng tròn, bọn hắn thật sự kinh hãi đối với thủ đoạn của Vương Khung, vậy mà thật sự trọng thương một vị Chi Phối Giả.

Phanh! Đúng lúc này, Vô Phong Xích Mang Chùy quỷ dị giáng xuống từ trên trời, đánh mạnh vào Giang Sơn Cổ Tỉnh.

Một vệt sóng gợn hiện ra quang mang ảm đạm khuếch tán về bốn phía.

Bên trong Giang Sơn Cổ Tỉnh nổi lên gợn sóng, sóng nước khuấy động, khí tím trong Nguyên Khí Trì cơ hồ hao hết, liên hệ cùng với Giang Sơn Cổ Tỉnh trực tiếp bị chặt đứt.

Cùng lúc đó, hình chiếu Tần Hoàng biến thành hư vô mờ mịt.

"Ha ha, tiểu quỷ, đây chung quy cũng không phải là lực lượng của ngươi, chỉ bằng vào ngươi còn dám khiêu chiến với ta." Vị Chi Phối Giả kia lớn tiếng cười nói.

Y ôm rủi ro bị trọng thương, quả thực đã ngăn chặn được căn nguyên của hình chiếu Tần Hoàng, cuối cùng cũng sắp đoạt được kiện chí bảo vô thượng này, thậm chí là có thể bắt giữ Vương Khung, nắm giữ sinh tử của hắn.

Nghĩ tới đây, vị Chi Phối Giả kia trở nên vô cùng hưng phấn, trong ánh

mắt nhìn về phía Vương Khung tràn đầy hung tàn.

Dạng tiểu côn trùng này, hiện tại đã không còn bất cứ uy hiếp nào, chỉ có thể mặc cho y nhào nặn.

"Ngu xuẩn!" Vương Khung lẳng lặng nhìn, chỉ cười lạnh.

"Phốc!" Cánh tay già nua như đến từ u minh, thấu thể mà ra từ trước ngực vị Chi Phối Giả kia, nắm thật chặt trái tim đang đập kia.

Nụ cười trên mặt của Chi Phối Giả bỗng nhiên ngưng kết, y quay đầu, muốn nhìn rõ, nhưng sinh cơ trong mắt cấp tốc trôi qua, khó mà chịu đựng được.

"Quang Minh Điện thật sự cho rằng ở sau lưng tên tiểu tử này không có người sao?" Giọng nói lạnh lùng vang vọng trong thiên địa.

Cánh tay già nua siết chặt, trái tim vỡ nát, thân thể của vị Chi Phối Giả kia bỗng nhiên nổ tung, máu tươi bắn ra như là mưa rào, vẩy xuống Nghiệt Long Sơn, đánh thẳng vào tâm can của tất cả mọi người.

"Chết...chết rồi! ? Đó...đó chính là một vị Chi Phối Giả..."

Máu chảy khắp núi Nghiệt Long Sơn, màu máu đỏ tươi giống như mặt trời đỏ nhuộm đỏ sông núi, lấp đầy tầm mắt của mọi ngươi.

Đường đường là Chi Phối Giả, lại tử vong một cách tuỳ tiện như vậy, thân tử đạo tiêu, hết thảy đều biến mất, ngay cả cặn bã cũng đều không còn sót lại.

Giang Sơn Cổ Tỉnh bình phục gợn sóng, một lần nữa rơi vào trong tay Vương Khung.

Trên bầu trời, một đạo thân ảnh già nua chậm rãi đi tới, trên khuôn mặt lạnh lùng ẩn chứa một nụ cười.

"Phí lão, đã lâu không gặp." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Nhìn thấy sư trưởng ngày xưa, tâm tình của hắn đặt biệt tốt.

Ngày hôm đó tai hoạ rơi xuống từ trên trời, ảnh hưởng đến Xích Long Thành, ngay cả Kỷ Nguyên Thần cũng đều lọt vào liên luỵ.

Nhưng Phí lão bởi vì tư lịch sâu, giao thiệp rộng, thực lực của bản thân cũng không yếu, bởi vậy đã trốn thoát được một kiếp, nhưng từ đó về sau,

lão liền mất đi bóng dáng.

Chương 563

Ngay sau khi quay trở lại Xích Long Thành, Vương Khung liền âm thầm thông qua các loại phương pháp tìm bạn cũ tại Thiên Võng, cuối cùng trời không phụ người có lòng, rốt cục cũng tìm được Phí lão.

"Khung tiểu tử, lần nào cũng đều làm kinh thiên động địa như vậy." Phí lão cười nói, trông thấy Vương Khung bình yên vô sự, thậm chí thực lực đại tiến, lão cảm thấy vui mừng từ trong đáy lòng.

Vào thời điểm Sơ Vương khung tiến vào ba viện, hắn liền được Phí lão chiếu cố và dìu dắt rất nhiều, thậm chí ngay cả Diệp Mặc cũng đều nhận không ít ân huệ, về sau lúc sáng lập Bổ Thiên Công Hội, Phí lão cũng được coi như là cầu nối.

Theo một ý nghĩa nào đó, Phí lão là một nửa người dẫn đường của Vương Khung trên con đường tu hành.

"Không kinh thiên động địa, làm sao có thể hiển lộ rõ ràng tên tuổi của Xích Long Thành chúng ta?" Vương Khung cười cười, ánh mắt chợt quét ngang, lướt qua gương mặt của mỗi người, trong con ngươi hiện lên thần sắc lạnh lẽo.

"Làm phiền chư vị giúp ta truyền lời nói ra ngoài, lão tử đã trở về, từ nay về sau, đối với người Quang Minh Điện, ta gặp một kẻ giết một kẻ."

Lời nói rơi xuống, Vương Khung vỗ đôi cánh màu vàng, ôm La Thanh Nguyên phóng lên tận trời, còn thuận tay mang theo Vô Phong Xích Mang Chùy, đi theo Phí lão biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Hắn...hắn đã trở về, hắn thật sự đã trở về!" Có người hoảng hốt, con mắt trừng căng tròn, đối với mọi thứ vừa mới phát sinh, dường như rơi vào trong mộng cảnh, trong lúc nhất thời vậy mà không thể nào tiếp thu được.

"Đồ Phu vẫn là Đồ Phu kia, Vương Khung vẫn là Vương Khung kia, quá hung ác, vừa mới trở về liền chém giết hai vị cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh, ngay cả Chi Phối Giả cũng đều bị hắn hố chết."

"Tâm cơ của người này quá sâu, đã sớm âm thầm bố cục, xem Nghiệt

Long Sơn như nơi săn bắn của mình."

"Thật điên cuồng...hắn đây là muốn tuyên chiến với Quang Minh Điện sao?"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nghiệt Long Sơn đều sôi trào, tiếng nghị luận vang lên liên tục.

Mọi người lộ ra vẻ mặt phức tạp, thân là đệ tử Quang Minh Học Cung, lập trường của bọn hắn cùng với Vương Khung là hoàn toàn đối lập.

Nhưng Vương Khung có phân lượng cực nặng ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, địa vị của hắn rất phi thường, có được không ít người ủng hộ, mấu chốt nhất là, ở bên trên Nghiệt Long Sơn lần này, những người này đều nhận ân huệ của hắn, dung hợp nguyên khí, thực lực tăng mạnh.

Bây giờ Vương Khung tuyên bố chính thức trở về, bọn hắn ngược lại là có phần không biết làm thế nào, không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Hi vọng Quang Minh Điện sẽ không bắt được hắn, bằng không mà nói, chúng ta cũng sẽ không thể thoát khỏi liên quan."

"Không sai, bây giờ chúng ta cũng đều đã đi lên thuyền giặc, đâm lao phải theo lao."

"Lỗ mãng, lúc trước...ài, được rồi..."

Có người cảm thán, cảm thấy sự tình lần này có phần không tầm thường, đã sớm bị Vương Khung tính toán.

Lúc trước bọn hắn thu hoạch được nguyên khí, thực lực tăng lên, bị vài ba câu của Vương Khung kích động cảm xúc, liên hợp cùng một chỗ, công kích Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Nếu như Vương Khung chỉ là một người bình thường, như vậy thì vẫn còn có thể nói được, nhiều lắm chỉ là đánh nhau vì thể diện mà thôi, nhưng bây giờ thân phận của Vương Khung bại lộ, loại hành vi này của bọn hắn nói lớn chuyện ra chính là cấu kết với trọng phạm, phản bội Quang Minh Học Cung, nói nhỏ chuyện đi cũng là mưu toan mưu hãm hại đồng môn, khiêu chiến Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Bất kể nói như thế nào, cũng đều là tội chết.

Trong lúc bất tri bất giác, hơn ngàn người ở đây đã ở trong lúc vô hình buộc chặt cùng một chỗ với Vương Khung.

Đương nhiên, những người này không biết là, nguyên khí dung hợp trong cơ thể của bọn hắn chịu sự điều khiển của Nguyên Khí Trì, nói theo một ý nghĩa nào đó, từ một khắc bọn hắn dung hợp nguyên khí kia trở đi, cũng đã trở thnahf thành viên Bổ Thiên Công Hội.

"Kẻ điên kia, vậy mà thật sự muốn đối địch với Thánh Điện."

Ở một góc xó xỉnh, Ninh Vô Song ló đầu ra, y gặp đại nạn mà không chết, trốn thoát được một kiếp, vào giờ phút này trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Phải biết rằng, liền ngay cả Chi Phối Giả cũng đều chết ở trong tay Vương Khung, y có thể còn sống sót chính là hoàn toàn dựa vào vận khí.

Trên thực tế, Ninh Vô Song cũng không ngờ được, vẻn vẹn chỉ trong thời gian một năm, Vương Khung vậy mà cường đại đến loại tình trạng này, so với ngày đó ở bên trên Sơ Vương Tế, thực lực không chỉ đề thăng gấp mười lần, liền ngay cả thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh cũng đều không thể làm gì đối với hắn.

"Năng lực của kẻ điên kia quá đặc biệt, vậy mà có thể miễn dịch năng lực, quả thực nghe rợn cả người." Ninh Vô Song thầm nói.

Y biết, dùng thực lực của mình căn bản là không có cách nào chống lại Vương Khung, y dự định lần này sau khi truyền tình báo trở về, liền tiến vào Quang Minh Điện tu hành, cũng không muốn tiếp tục liên lụy vào bên trong vòng xoáy này.

Tên sát tinh kia là không thể trêu chọc, bằng không nếu không cẩn thận liền sẽ phải ném đi tính mạng, y có thể tu luyện tới loại trình độ này đã là rất không dễ, giữ lại mạng nhỏ nói không chừng còn có thể lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Nghĩ đến đây, Ninh Vô Song chuyển thân liền muốn rời khỏi.

Đúng lúc này, chỗ đan điền của y bỗng nhúc nhích.

"Hả? Thứ này là cái gì?"

Ninh Vô Song ngơ ngác, phát hiện ra Hỏa Chủng trong cơ thể bị một

đạo nguyên khí giống như tiểu long quấn quanh, thai nghén ra lực lượng sinh mệnh nồng đậm bồi dưỡng Hỏa Chủng.

...

Chương 564

Vào ngày này, thiên hạ chấn động.

Đồ Phu Vương Khung trở về, uy chấn Nghiệt Long Sơn, mang đi La Thanh Nguyên, đại sát tứ phương, tru diệt Đội Chấp Pháp, dùng kế giết Chi Phối Giả...

Tin tức này càn quét thế hạ như một cơn bão.

Tại một hồ nước phẳng lặng không một gợn sóng, ở ven hồ, một vị thiếu niên áo trắng ngồi ở dưới đại thụ, nhàn nhã cầm cần câu.

Cách đó không xa, con lừa màu trắng đang ăn linh sâm bảo dược đầy đất, miệng vừa hạ xuống, nước văng khắp nơi, tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, thấm vào trong đất, cỏ cây lập tức dạt dào, sinh trưởng không ngừng.

Ông! Đúng lúc này, hư không lưu động, một thân ảnh đi ra, hổ khiếu long ngâm, tản ra khí tức cường đại.

"Chậc chậc...ngọn gió nào thổi đại giáo ti tới vậy?" Thiếu niên áo trắng cũng không quay đầu lại, khẽ cười nói, người tới chính là đại giáo ti Quang Minh Học Cung Vương Huyền Cương.

Ngày đó Vương Huyền Cương chủ trì Sơ Vương Tế, xảy ra nhiễu loạn cực lớn, bản thân y lại không nhận phải bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn đang chủ trì hết thảy công việc tại Quang Minh Học Cung.

"Ngươi có biết hay không, tên tiểu tử kia đã trở về rồi?" Ánh mắt của Vương Huyền Cương hơi trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Thì tính sao?" Thiếu niên áo trắng thản nhiên nói.

"Ta biết ngươi ở Nghiệt Long Sơn vào ngày hôm đó, vốn là có thể bắt hắn lại."

"Tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố đã không còn ở trên người hắn, coi như bắt giữ cũng vô dụng...hắn đã để lại vật kia tại Phế Thổ!"

"Dù vậy, tên tiểu tử này thân phạm tội nặng..." Vương Huyền Cương nhíu mày, trầm giọng nói.

"Ngươi đang chất vấn quyết định của ta?" Thiếu niên áo trắng nâng cần

câu trong tay lên, gợn sóng nổi lên, lan rộng ra toàn bộ mặt hồ, y liếc nhìn Vương Huyền Cương, thờ ơ nói: "Đừng quên, ta mới là cung chủ Quang Minh Học Cung!"

Vu Thiên Ngân, người cầm quyền chân chính của Quang Minh Học Cung, đứng ở đỉnh cao của thế giới, y vô cùng thần bí, hành tung phiêu hốt, cũng không mấy người đã từng gặp y.

Ai cũng sẽ không ngờ được, vị thiếu niên áo trắng trước mắt này lại chính là cung chủ Quang Minh Học Cung thế hệ này, coi như là Vương Huyền Cương ở trước mặt y cũng đều phải cung kính có thừa, không dám thất lễ.

Vương Huyền Cương biết, vị cung chủ này nhìn như nhỏ tuổi, trên thực tế lại là một lão quái vật, thực lực thâm bất khả trắc, có lẽ không kém hơn người hộ đạo Thần Cương.

Nói một cách khác, đây là một tồn tại kinh khủng có thể sánh ngang với Thập Nhị Vương Tọa.

"Cung chủ, Vương Khung phá hư đại kế của Hoắc Pháp Vương, đã sớm không đội trời chung cùng với Quang Minh Điện..." Vương Huyền Cương suy nghĩ một chút, khéo léo nói.

Mặc dù Quang Minh Học Cung cùng với Quang Minh Điện không thể xem như là quan hệ phụ thuộc chân chính trên ý nghĩa, nhưng dù sao cũng là nhất mạch tương thừa.

Quang Minh Học Cung tách ra từ Quang Minh Điện, đây chính là một sự thật không thể chối cãi, qua nhiều năm như vậy cũng đều nhận không ít nâng đỡ của Quang Minh Điện, Vương Khung gây ra tai họa lớn như vậy, hủy hoại mưu đồ ba ngàn năm - Thiên Vương Pháp Thần Thai của Hoắc Pháp Vương chỉ trong chốc lát, Quang Minh Học Cung sẽ không có khả năng không đếm xỉa.

"Thiên Vương Pháp Thần Thai...kiện Viêm Binh này nếu thật sự sinh ra có lẽ cũng không phải là chuyện gì tốt." Thiếu niên áo trắng Vu Thiên Ngân thản nhiên nói.

"Có ý tứ gì?"

"Ngươi có biết năng lực của Thiên Vương Pháp Thần Thai là gì hay không?" Vu Thiên Ngân hỏi ngược lại.

Vương Huyền Cương hơi sửng sốt, y mặc dù biết tầm quan trọng của kiện Viêm Binh này, nhưng liên quan đến chi tiết cụ thể lại là hoàn toàn không biết gì cả.

"Thiên Vương Pháp Thần Thai có thể ảnh hưởng đến Hỏa Chủng của những người khác."

"Cái gì?" Vương Huyền Cương hơi biến sắc.

"Ngươi thật sự cho rằng Hoắc Pháp Vương mưu đồ ba ngàn năm, vẻn vẹn chỉ là muốn tạo nên một vị cường giả vô địch thiên hạ?" Vu Thiên Ngân thờ ơ nói: "Vô địch thiên hạ...cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến một thời đại mà thôi, cái mà y mưu đồ chính là sự cải biến lớn vượt qua năm tháng..."

"Cải biến phương hướng tiến hóa của nhân loại, thậm chí là cải biến lịch sử tu hành Hỏa Chủng...loại ảnh hưởng này sẽ tồn tại vĩnh hằng, bất hủ bất diệt, mà không phải là giới hạn tại một thời đại." Vu Thiên Ngân ung dung nói.

Không thể không nói, khí phách của Hoắc Pháp Vương quá lớn, tầm mắt của y đã sớm đột phá giới hạn thời đại, đứng cao nhìn xa, không mưu nhất thời mà là mưu vạn thế.

Nhân vật như vậy, tụ tập cơ duyên thiên địa, đánh cắp âm dương tạo hoá, ba ngàn năm nay, cũng chỉ có một mình Hoắc Pháp Vương.

"Ảnh hưởng Hỏa Chủng? Là dạng ảnh hưởng gì?" Vương Huyền Cương không nhịn được hỏi.

Vu Thiên Ngân lắc đầu nói: "Không biết, có lẽ liền ngay cả chính Hoắc Pháp Vương cũng không biết, có khả năng nhân loại sẽ hướng về phương hướng tiến hóa hoàn mỹ nhất, trở thành sinh linh vĩnh hằng bất hủ, cũng có khả năng bị huỷ diệt, triệt để trở thành lịch sử."

"Y vậy mà muốn dùng cả tương lai của nhân loại để làm thí nghiệm?"

Vương Huyền Cương trầm giọng nói.

Sinh tử trong một ý niệm, đây cũng không phải là sự tình liên quan đến tương lai của mấy người, thậm chí là mấy trăm, mấy ngàn người, mà là tác động đến cả vận mệnh của tộc quần nhân loại, cho dù là một chút ảnh hưởng cũng đều có thể tạo nên tình thế hỗn loạn to lớn, không có người nào dám nhận trách nhiệm như vậy.

Chương 565

Nhưng Hoắc Pháp Vương dường như không quan tâm đến những điều này một chút nào, y đã thực sự biến ý nghĩ trong đầu mình thành hiện thực, cho dù là đánh cược toàn bộ tương lai của nhân loại.

"Thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau bởi một lằn ranh mỏng manh, không thể nghi ngờ, Hoắc Pháp Vương là thiên tài ít có từ xưa đến nay, nhưng y cũng là kẻ điên hiếm có trên đời...tại thời đại kia, nếu bàn về độ điên cuồng, chỉ sợ cũng chỉ có nam nhân kia là có thể đánh đồng cùng với y."

"Lâm La Thiên! ?" Vương Huyền Cương khàn giọng nói.

Hoắc Pháp Vương tuyệt đại vô song, nhưng Lâm La Thiên vô địch thiên hạ cuối cùng vẫn đã vượt qua y, trở thành ngôi sao lớn chói mắt nhất tại thời đại kia, chói lọi hậu thế trong ba ngàn năm, uy danh bất hủ.

"Quang Minh Điện sẽ không bỏ rơi Thiên Vương Pháp Thần Thai, bọn hắn đã tìm được truyền nhân thích hợp nhất." Ánh mắt của Vu Thiên Ngân ngưng lại, trầm giọng nói: "Tên tiểu quỷ gọi là Diệp Vô Thiên kia có tư thái tuyệt đại quét ngang tất cả, vẻn vẹn chỉ là một cỗ phân thân, liền làm đến vị trí đại sư huynh Quang Minh Học Cung..."

"Y sẽ là truyền nhân của Thánh Điện thế hệ này! ?" Vương Huyền Cương không nhịn được nói.

Quang Minh Điện được biết đến là thế lực cổ xưa nhất thế gian, mỗi một thời đại cũng đều sẽ chọn ra một vị truyền nhân chân chính, đại biểu cho Quang Minh Điện, trấn áp hết thảy địch nhân trên thế gian.

Người này vạn người không được một, nhất định phải có thực lực áp đảo người cùng thế hệ.

"Khó mà nói được, nhưng bây giờ xem ra, y có cơ hội rất lớn, kẻ này không phải là người bình thường, có được lai lịch mà ngươi không thể tưởng tượng nổi..."

Nói đến đây, Vu Thiên Ngân có một chút dừng lại, lập tức nói: "Quang Minh Học Cung đang thiếu người kế tục, nếu như tên tiểu quỷ kia xuất thế,

ai có thể ngăn cản?"

Vương Huyền Cương nhíu mày, quả thật, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, nhân tài Quang Minh Học Cung suy tàn, bây giờ rất nhiều cao thủ cũng đều là đi ra từ Quang Minh Điện, một chiêu rút củi dưới đáy nồi này vừa diệt hương hỏa chân chính của Quang Minh Học Cung, lại vừa đưa lực lượng chính mình bồi dưỡng vào Quang Minh Học Cung, đạt được mục đích nắm giữ Quang Minh Học Cung một lần nữa.

Không thể không nói, thủ đoạn của Thánh Điện rất âm hiểm.

"Quang Minh Học Cung truyền bá giáo hóa, đã thoát ly khỏi Quang Minh Điện thật lâu, ta không nguyện ý để cho nó xuống dốc ở trong tay của ta." Vu Thiên Ngân trầm giọng nói, ánh mắt lộ ra sự cơ trí, những gì nhìn thấy như là mặt hồ trước mặt, nhìn như bình tĩnh, kì thực thâm bất khả trắc, ẩn tàng gợn sóng.

"Quang Minh Học Cung thế hệ này...cũng nên có người có thể nâng cao đại kỳ, cho dù đối mặt với tên tiểu quỷ như Diệp Vô Thiên, cũng có thể đứng thẳng bất bại..."

Lời nói bình tĩnh rơi vào trong tai Vương Huyền Cương lại như tiếng sấm làm chấn động tâm trí y, y có phần khó có thể tin nhìn về phía vị người cầm quyền Quang Minh Học Cung chân chính này.

Vương Huyền Cương không ngờ được Vu Thiên Ngân vậy mà lại coi trọng Vương Khung như thế, thậm chí còn liên kết tương lai của Quang Minh Học Cung đối với hắn.

Mà làm cho y động dung nhất chính là ý tứ bên ngoài lời nói của Vu Thiên Ngân.

"Cung chủ, ngươi không phải là muốn..." Vương Huyền Cương run giọng nói.

"Không phá thì không lập lại được, ta muốn tái tạo quy tắc, từ thế hệ này liền triệt để thoát ly khỏi Quang Minh Điện, từ nay về sau, Quang Minh Học Cung sẽ không còn tuân theo Thánh Điện."

Lời nói của Vu Thiên Ngân như núi lửa bộc phát, đánh thẳng vào trong

nội tâm của Vương Huyền Cương.

Đôi mắt của vị đại giáo ti Quang Minh Học Cung này rung động, không dám tin nhìn Vu Thiên Ngân.

Lời nói như quả thực quá điên cuồng, khí phách như thế là quá kinh thế hãi tục, y biết loại chuyện này có thể xưng là khai thiên tịch địa, nếu quả thật thành công, tất nhiên sẽ dẫn tới sóng to gió lớn, chấn động thế gian, ảnh hưởng đến cách cục thiên hạ.

Từ xưa đến nay, trong lịch sử Quang Minh Học Cung từ xưa tới nay chưa từng có ai dám động dạng ý nghĩ xằng bậy này, bởi vì cái giá phải trả như vậy là không thể chịu nổi.

"Cung chủ, chuyện này..."

"Không cần phải gấp, vẫn còn một chặng đường dài phía trước, ta phải đợi đến khi vị có thể truyền thừa Hỏa Chủng kia...củi tận hỏa truyền, đó mới là tương lai của Quang Minh Học Cung..." Vu Thiên Ngân khẽ nói, y khẽ vẫy cần câu trong tay, móc câu chìm vào nước hồ, đánh vỡ sự bình tĩnh nguyên bản, tạo nên gợn sóng, cuốn lên tầng tầng, khuếch tán về bốn phía.

...

Tại Đế Đô, trong một toà cung điện làm bằng đồng đỏ.

Làn gió nhẹ thổi qua, khiến hoa rụng lất phất, xuyên thấu qua cửa sổ, nhẹ nhàng rơi vào giấy viết trên bàn.

Một vị thanh niên nhìn tình báo trên giấy viết, lộ ra thần sắc khác thường.

"Đồ Phu...Vương Khung...nam nhân kia thế mà đã trở về..."

Trong bức tường sâu và sân cao, hoa lê rơi xuống đất, bay tán loạn như mưa.

Đứng dựa vào bàn bên cửa sổ là một thanh niên có dung mạo khôi ngô, nhưng thân hình gầy gò, nước da trắng nõn, không có một chút huyết sắc, y hất áo choàng lên, cùng với thân hình nhỏ yếu của y có vẻ hơi không hợp nhau.

"Thế Tử, nghe nói vị Đồ Phu này vẫn còn sống, thậm chí còn giết hai vị

cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh tại Nghiệt Long Sơn, liền ngay cả Ninh Vô Song cũng đều suýt nữa trở thành vong hồn ở dưới đao của hắn." Một vị tôi tớ nói sinh động như thật, phảng phất như là tận mắt nhìn thấy.

Chương 566

"Ninh gia tiểu tử? Vài năm trước ngược lại là đã từng gặp, quả thật là một đầu tiểu long, liền ngay cả tam vương thúc cũng đều có đánh giá rất cao đối với y, nói rằng đại kỳ của Ninh gia trong tương lai hơn phân nửa đều sẽ y chống đỡ." Nhãn tình của thanh niên gầy yếu sáng lên.

Ninh gia chính là đại tộc cấp Nhật, cành lá rậm rạp, có thể thu hoạch được lời bình như thế, đủ thấy Ninh Vô Song có thiên phú cao cỡ nào, quả thật có một không hai trong cùng thế hệ.

Nhưng nhân vật như vậy ở trước mặt Đồ Phu vẫn là không thể so sánh nổi, có phần không đáng chú ý.

"Thế Tử, nghe nói Tiểu Ất lần này cũng đi đến Nghiệt Long Sơn, không bằng gọi y đến hỏi một chút tình hình cụ thể?" Tôi tớ ở bên cạnh hiểu được tâm lý yêu thích của chủ nhân.

Thanh niên gầy yếu thuộc như lòng bàn tay đối với cao thủ thế hệ trẻ tuổi khắp thiên hạ, nhất là Đồ Phu, dường như là đặc biệt yêu thích, lúc trước vào thời điểm Đồ Phu vừa mới bộc lộ tài năng, vị thế tử này liền bắt đầu quan tâm, về phần sau đó Đồ Thần Công Hội được sáng lập, đại sự kiện huy động vốn cộng đồng, xông vào La Vương Thành, đại náo Sơ Vương Tế...tất cả đều được thanh niên gầy yếu vận dụng quan hệ nhân mạch, để có được tình báo cặn kẽ nhất.

Chính vì vậy, vị thế tử này cực kì yêu thích đối với Đồ Phu, thậm chí còn mơ hồ có một tia ước mơ.

Đồ Phu mai danh ẩn tích lâu hơn một năm, lại trở về một lần nữa, tự nhiên thu hút sự chú ý của y.

"Tiểu Ất cũng đi sao? Nhanh, bảo y tới đây, ta phải hỏi thăm cẩn thận." Thanh niên gầy yếu không nhịn được trở nên kích động, đồng thời trong mắt nổi lên dị sắc.

"Thật sự là một người thú vị, nhân sinh của y quả thực quá đặc sắc, đây mới là nam nhi thực thụ, ước gì có thể được gặp và trò chuyện với hắn."

Thanh niên gầy yếu cười nói, trong mắt lộ ra vẻ mê mẩn.

Nói xong, thân thể của y khẽ run lên, không nhịn được ho khan kịch liệt.

Tôi tớ ở bên cạnh thấy thế, thần sắc đại biến, khẩn trương nói: "Thế Tử, nên uống thuốc."

Nói xong, gã vẫy tay một cái, bên cạnh liền có người bưng một chiếc khay ngọc đi đến, trên đó có các loại chai lọ, hơn hai mươi loại thuốc.

Thanh niên gầy yếu nhìn thoáng qua, sinh ra phiền chán, từ nhỏ đến lớn, y uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, y đã trải qua những ngày phiền chán như vậy là quá đủ rồi.

"Dạng thân thể này giữ lại thì có thể làm được cái gì?" Thanh niên gầy yếu nói một cách tiêu cực.

"Sao lại nói như vậy, thế tử có địa vị tôn sùng, chính là thân thể vạn kim, sao lại nói thế..."

Nói đến đây, tôi tớ thấy thần sắc của thanh niên không đúng, vội vàng im lặng, vô thức cúi đầu, trong nội tâm nhẹ nhàng thở dài.

Luận địa vị, thanh niên trước mắt này tôn quý khó có thể tưởng tượng, chính là đương kim thế tử của Thiên Vũ Vương Phủ, cũng là huyết mạch duy nhất của Thiên Vũ Vương.

Nói đến Thiên Vũ Vương, đây coi như là một trong số vài tồn tại nắm giữ quyền thế hiển hách nhất trong thiên hạ Đại Tần, cho dù là Thần Vũ Vương không ai bì nổi lúc trước, ở trước mặt y, coi như là nhà giàu mới nổi cũng không được tính.

Phải biết rằng, lúc trước thái tổ lập quốc, chỉ phong có bốn vị Thiên Vương, thừa kế đời đời, nhận vinh dự, hưởng thụ địa vị cao, nếu không phải là tội lớn mưu phản thì không thể tru sát.

Bốn vị Thiên Vương này đều là lúc trước đi theo thái tổ đánh hạ thiên hạ, cương thổ Đại Tần cơ hồ có hai phần ba là do bọn họ đánh ra.

Bởi vậy từ xưa đến nay, hoàng tộc Đại Tần đối với bốn đại Vương Phủ đều là ân sủng có thừa, mỗi khi tân quân đăng cơ, chuyện thứ nhất chính là bái kiến tổ miếu, chuyện thứ hai chính là phong thưởng cho bốn đại

Vương Phủ, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn hắn chính là quốc trụ của Đại Tần.

Qua nhiều năm như vậy, bốn đại Vương Phủ khai chi tán diệp, bất kể là miếu đường hay là giang hồ, đều trải rộng ân trạch của bọn họ, luận thực lực nội tình, thậm chí so với tám đại Vương Thành còn muốn mạnh hơn một chút.

Thế tử Thiên Vũ Vương Phủ, địa vị của y rất tôn sùng, là tồn tại mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ có thể đánh đồng cùng với hoàng tộc.

Nhưng mà ngoại nhân lại không biết, vị thế tử Thiên Vũ Vương Phủ này từ trong bụng mẹ bởi vì một ít duyên cớ, liền bệnh căn không dứt, không thể tu luyện, không nói đến ngưng tụ Hỏa Chủng, liền ngay cả quốc y thánh thủ cũng đều nói y không thể sống qua hai mươi tuổi.

Dù vậy, Thiên Vũ Vương đối với đứa con trai độc nhất này vẫn y cũ là vô cùng sủng ái, thậm chí còn vượt xa loại ràng buộc huyết thống cha con kia.

Có người nói, Thiên Vũ Vương chính là yêu ai yêu cả đường đi, người vợ đã chết kia, cũng chính là mẫu thân của thế tử, có được địa vị cùng với phân lượng không thể thay thế trong lòng Thiên Vũ Vương.

Vô luận như thế nào, vì đứa con trai này, Thiên Vũ Vương cũng chính là đã phí hết tâm huyết, quả thực đã làm cho y phá vỡ tiên đoán của ngự y, một mực sống đến hai mươi ba tuổi.

Nhưng không thể ngưng tụ Hỏa Chủng, còn phải kéo theo cỗ thân thể tàn tạ này, ngồi trên vị trí thế tử Thiên Vũ Vương, cuộc sống như thế đối với Cổ Thích Tâm mà nói là một loại nguyền rủa cùng với gông xiềng.

Chương 567

Nếu như không phải vì không để cho Thiên Vũ Vương thương tâm, y đã sớm kết thúc cuộc sống lay lắt này.

Cổ Thích Tâm nhìn bình bình lọ lọ lít nha lít nhít, lộ ra một tia cười khổ tự giễu, kiên trì, bắt đầu phục dụng.

Đông đông đông!

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến, cánh cửa mở ra, một vị thiếu niên đi đến.

Cổ Thích Tâm trông thấy người tới, sắc mặt mới đỡ khó coi hơn một chút: "Tiểu Ất, nghe nói lần này ngươi đi đến Nghiệt Long Sơn, nhìn thấy Đồ Phu?"

Tiểu Ất là nô bộc trong Thiên Vũ Vương Phủ, bởi vì tư chất không tệ, được đưa đến Quang Minh Học Cung bồi dưỡng, sau khi tu hành có thành tựu trở về, liền được coi như là cận vệ thế tử.

"Hồi bẩm thế tử, quả thật đã nhìn thấy..." Tiểu Ất nói, trong mắt vẫn còn hiện ra nỗi khiếp sợ.

Nhãn tình của Cổ Thích Tâm sáng lên, vội vàng nói: "Mau nói! Đám người phía dưới kia hiện tại là càng ngày càng qua loa, tình báo quá không tỉ mỉ."

"Thế Tử, cũng không thể trách bọn hắn được...vị Đồ Phu kia...thực sự là vô pháp vô thiên, hắn không chỉ giết hai vị thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh, còn làm thịt một vị Chi Phối Giả, trực tiếp khiêu khích Quang Minh Điện..."

Tiểu Ất kể lại tình hình ngày đó một lần, cho dù chưa từng đích thân tới, nhưng lúc này nghe được, Cổ Thích Tâm vẫn y như cũ cảm thấy kinh động tâm phách, nhất là khi nghe được Vương Khung đối mặt với sự áp bách của một vị Chi Phối Giả lúc vậy mà cũng đều không trốn không né, cố gắng chiến đấu.

Dạng khí phách này khiến cho y cũng không nhịn được động dung, trong

cơ thể nhiệt huyết sôi trào.

"Thật lợi hại...Vương Phủ thu thập tình báo của nhiều thiên tài như vậy, cũng đều không có người nào có thể giống như Đồ Phu, sáng tạo ra kỳ tích, biến điều không thể thành có thể...thật sự là nhân kiệt." Cổ Thích Tâm không nhịn được thở dài.

"Đúng vậy, lần này đi đến Nghiệt Long Sơn một chuyến, nô tài còn thu hoạch được một kiện bảo vật, chính là bảo vật do Đồ Phu ban tặng." Trong lòng Tiểu Ất khẽ động, lấy ra một cái bình từ bên trong Hỏa Giới.

"Bảo vật gì? Lấy ra xem một chút." Cổ Thích Tâm lộ ra vẻ chờ mong.

Thân là thế tử Thiên Vũ Vương Phủ, y có dạng bảo vật gì mà chưa từng thấy? Nhưng bảo vật có dính líu quan hệ với Đồ Phu, ý nghĩa liền trở nên không tầm thường.

Tiểu Ất mở chiếc bình ra, sinh mệnh lực bàng bạc trào ra.

"Đây là..." Cổ Thích Tâm hơi biến sắc, vào một sát na chiếc bình mở ra, huyết khí trong cơ thể y sôi trào, vùng đan điền mơ hồ có một luồng dao động kỳ dị truyền ra.

Y không nhịn được đưa người tới gần dò xét, lúc này mới phát hiện ra, bên trong bình có một đoàn nguyên khí, giống như tiểu long, thông linh thần diệu.

Cổ Thích Tâm không nhịn được vươn tay ra, còn chưa chạm vào, đoàn nguyên khí kia liền phóng lên tận trời, theo đầu ngón tay, chui vào trong cơ thể của y.

Ầm ầm! Trong chốc lát, thân thể Cổ Thích Tâm đại chấn, huyết dịch trong cơ thể phảng phất như bốc cháy lên, y phát ra tiếng gào thét thống khổ, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Một màn này doạ cho hai vị tôi tớ đến hồn phi phách tán.

Đây chính là dòng dõi duy nhất của Thiên Vũ Vương, bảo bối quý giá chân chính, phàm là xảy ra một chút xíu ngoài ý muốn, đừng nói bọn hắn khó giữ được đầu người, còn có một đám người ở phía dưới cũng đều phải chết.

"Ngươi...cái thứ ngươi lấy ra là thứ quỷ gì vậy?" Tôi tớ ở bên cạnh run giọng nói.

"Ta...ta..." Tiểu Ất ngẩn ra, trong mắt đều là sợ hãi.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh đi mời Quỷ tiên sinh đi." Tôi tớ lớn tiếng kêu gọi.

Đúng lúc này, thần sắc của gã đại biến, bỗng nhiên quay đầu, một cỗ khí tức lăng lệ vọt ra từ trong cơ thể của Cổ Thích Tâm, huyền bí mờ mịt không thể diễn tả.

"Đây...đây là...Hỏa Chủng! ?"

Đêm nay, Thiên Vũ Vương Phủ đã được chú định là không thể bình tĩnh.

Năm ngàn tinh vệ vây chặt Thiên Vũ Vương Phủ đến một giọt nước cũng không thể lọt, bất kỳ người nào không có thủ dụ của Thiên Vũ Vương Phủ cũng đều không được ra vào.

Ai cũng không biết, Thiên Vũ Vương Phủ đã phát sinh chuyện gì, nhưng có thể khẳng định một điều, hẳn là đã xảy ra chuyện đại sự, nếu không Thiên Vũ Vương cũng sẽ không vội vàng trở về từ sa mạc tuyết phía Bắc trong đêm, nhìn chiến kỳ Thiên Long đã triển khai kia, liền biết vị quốc trụ Đại Tần này đã trở về, trở lại Đế Đô.

Thậm chí, y cũng đều không có vào cung bái kiến, thông báo nội đình, mà là trực tiếp trở lại Vương Phủ.

"Quỷ tiên sinh, thế nào rồi?" Thiên Vũ Vương có phần lo âu hỏi.

Vị trung niên nam nhân khôi ngô, tồn tại nắm giữ quyền thế gần lớn nhất tại Đại Tần, vào lúc đối mặt với yêu thú dị vực, thiên quân vạn mã cũng đều chưa từng nhăn lông mày này, chỉ có đứa con trai duy nhất này là khiến cho y khó có thể cầm lòng được.

"Thật sự là kỳ tích, cơ thể của điện hạ dung hợp với một loại lực lượng không giống bình thường, không chỉ có hấp thu yêu huyết Chân Vương rải rác trong bát mạch, thậm chí còn khiến cho điện hạ xuất hiện điềm báo thức tỉnh Hỏa Chủng." Quỷ tiên sinh hơi nghi hoặc một chút nói.

Thân là phụ tá mà Thiên Vũ Vương nể trọng nhất, y tinh thông kiến

thức cổ kim, thông hiểu kỳ môn dị thuật trong thiên hạ, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy loại hiện tượng này.

Chương 568

Trên thực tế, Cổ Thích Tâm có thể sống cho tới hôm nay tất cả đều là nhờ công lao của vị Quỷ tiên sinh này, nhưng cho dù dựa vào thủ đoạn của y, có thể làm cho Cổ Thích Tâm sống đến 25 tuổi chỉ sợ cũng đã là cực hạn.

Điểm này, trong lòng Quỷ tiên sinh biết rõ.

Mà vào giờ khắc này, bệnh cũ tai hoạ ngầm trong cơ thể của Cổ Thích Tâm không những đang tiêu trừ từng chút một, thậm chí còn có khả năng thức tỉnh Hỏa Chủng.

Kỳ tích không thể tưởng tượng như thế, khiến cho Quỷ tiên sinh cũng đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

"Đây chẳng phải là nói Thích Tâm có thể triệt để khỏi hẳn, thậm chí có thể đạp vào con đường tu hành?" Thiên Vũ Vương không nhịn được trở nên kích động.

Nhiều năm như vậy, y đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, tìm kiếm bao nhiêu dị bảo quý hiếm?

Y cũng không có hi vọng xa vời nào khác, chỉ cần đứa con trai này có thể bình an sống một đời, y cũng đã thấy đủ.

Nhưng hi vọng đến rồi lần lượt rời đi, khiến cho vị Thiên Vương đương triều này cũng đều có một chút mệt mỏi, y thống khổ đối với việc con trai phải thừa nhận cực khổ, càng căm ghét sự kém cỏi của mình.

Thân là Thiên Vũ Vương, lại ngay cả đứa con độc nhất cũng đều không thể bảo hộ, trong lòng của y tràn ngập áy náy.

Vào giờ phút này, biến hóa trên người của Cổ Thích Tâm khiến cho y một lần nữa nhìn thấy hi vọng, thật giống như thân ở trong vực thẳm của tuyệt vọng, một tia sáng xẹt qua, khiến cho ngươi muốn liều mạng bắt lấy.

"Trên lý luận là như thế, đáng tiếc là cỗ lực lượng kia trong cơ thể của điện hạ quá yếu, không thể hoàn thành quá trình dung hợp." Quỷ tiên sinh lắc đầu nói.

Kể từ đó, Cổ Thích Tâm liền sẽ rơi vào trạng thái sống dở chết dở như

thế này, cuối cùng đợi đến khi nguyên khí hao hết, y vẫn sẽ tử vong.

"Chẳng lẽ không có biện pháp nào?" Thiên Vũ Vương hỏi, thật vất vả mới nhìn thấy hi vọng, y tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

"Trừ phi tìm được căn nguyên của loại lực lượng này."

Thiên Vũ Vương nghe vậy, nhíu mày, lộ ra thần sắc uy nghiêm: "Nói, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Lực lượng trong cơ thể thế tử từ đâu mà tới."

Lời nói lạnh như băng làm cho cả tôi tớ trong gian phòng quỳ đầy đất.

Đối với Cổ Thích Tâm, Thiên Vũ Vương thể hiện sự ấm áp của người cha, nhưng đối với những người khác mà nói, y chính là tồn tại chí cao nắm trong tay sinh tử của ngàn vạn người.

Thiên uy hạo đãng, không thể khinh nhờn.

"Hồi bẩm vương gia..là...là...Đồ Phu..." Tiểu Ất run run rẩy rẩy nói.

Ngày đó ở bên trên Nghiệt Long Sơn, Vương Khung thôi động Nguyên Khí Trì, ban thưởng gần ngàn đạo nguyên khí, y ôm tư tâm, cũng không luyện hóa, mà là phong ấn, mang trở về, không ngờ được lại dẫn xuất sóng gió ngất trời.

"Đồ Phu...là hắn?" Trong lòng Thiên Vũ Vương khẽ động.

Nguyên bản, tiểu gia hỏa giống như vậy là không thể lọt vào pháp nhãn của y, nhưng bởi vì liên quan tới vấn đề của Cổ Thích Tâm, lại thêm ở bên trên Sơ Vương Tế ngày đó thực sự náo động quá lớn, y mới không thể không chú ý tới người trẻ tuổi này.

"Nếu như là tên tiểu gia hỏa này, chỉ sợ sẽ có một chút phiền phức." Quỷ tiên sinh cau mày nói.

Thân phận của Vương Khung quá mẫn cảm, đã sớm lọt vào sự truy nã của Quang Minh Điện.

"Ở trước mặt bản vương là không có bất kỳ phiền phức gì, so sánh cùng với tương lai của Thích Tâm, cho dù là bất kỳ ai cũng đều phải nhường đường." Thiên Vũ Vương ngay cả lông mày cũng đều không có nhíu một cái, dạng tồn tại này chính là sát phạt tùy tâm, không có bất kỳ người nào có

thể chi phối ý chí của bọn hắn.

"Cầm bái thiếp của ta, đi một chuyến đến phủ đệ của Thất Hoàng Tử, nói là sau đó ta sẽ đến bái phỏng." Thiên Vũ Vương ra lệnh một tiếng, con mắt hơi nheo lại: "Lão thất a lão thất, ngươi thật sự là có phúc khí, hiện tại ta liền đưa món ân tình lớn bằng trời này đến trước mặt ngươi, nhìn xem ngươi có dám nhận hay không."

Thất Hoàng Tử đương triều, tại Thiên Võng chính là dùng tên giả Đệ Nhất Thiếu Gia, gã không chỉ là phó hội trưởng Đồ Thần Công Hội, mà còn là bạn thân của Đồ Phu Vương Khung.

Đối với người khác mà nói, đây có lẽ là bí mật nghe rợn cả người, nhưng đối với Thiên Vũ Vương lại là tình báo có thể lấy được dễ như trở bàn tay, y muốn tìm được Vương Khung, cũng không thể không bán ân tình của Thiên Vũ Vương Phủ cho Thất Hoàng Tử.

Vì phần nhân tình này, chắc hẳn Thất Hoàng Tử sẽ vận hết toàn lực giúp y tìm ra tung tích của Đồ Phu.

Màn đêm buông xuống, một phần tình báo truyền vào trong hoàng cung.

Thiên Vũ Vương đi suốt đêm về Đế Đô, nhập Vương Phủ, trong chốc lát, liền bái nhập Hương Sơn Biệt Viện, gặp Thất Hoàng Tử, đơn độc mật đàm.

"Biết rồi."

Ở sâu trong hoàng cung, trong miếu thờ cổ lão truyền đến một thanh âm thờ ơ, bên trong hương khói lượn lờ, thân ảnh vĩ ngạn kia nhẹ nhàng vung tay, liền biến tình báo cầm trong tay thành hư vô.

"Bệ hạ, có cần tiếp tục điều tra không?" Bên ngoài miếu thờ, vang lên thanh âm phiêu miểu hư vô.

"Không cần, là duyên phận hay là kiếp số, liền phụ thuộc vào tạo hoá của chính Tiểu Thất."

"Còn có một việc..."

"Nói!"

"Tên tiểu tử gọi là Vương Khung hiện thân tại Nghiệt Long Sơn kia,

trong tay hắn dường như cầm một kiện...Giang Sơn Cổ Tỉnh!"

"Giang Sơn Cổ Tỉnh...tên tiểu tử kia ngược lại là thật sự thú vị, trước hết cứ để cho hắn giữ đi, nói không chừng có một ngày, hắn sẽ gặp được kiện ở trong tay của Tiểu Ngũ kia." Giọng nói của Tần Hoàng lộ ra một chút ý cười.

"Làm con mắt của trẫm, không cần phải tập trung vào những chuyện nhỏ nhặt này, trẫm chỉ muốn biết, liệu có điều gì vượt qua hay không?"

"Như bệ hạ mong muốn!"

Bên ngoài miếu cổ, thanh âm phiêu miểu hư vô kia dần dần yên lặng, cuối cùng tiêu tán không thấy.

...

Chương 569

Ba ngày sau, tại Thiên Võng!

Trong Cửu Phong Lâu, ở góc cửa sổ, có một thân ảnh đang ngồi, đó đương nhiên là Vương Khung.

Từ sau khi sự kiện Nghiệt Long Sơn bộc phát, Vương Khung mỗi ngày đều sẽ đến Thiên Võng tìm hiểu tin tức.

Tin tức liên quan tới sự trở lại của hắn trong những ngày này đang lan truyền với tốc độ điên cuồng, thái độ của các phe không đồng nhất, Quang Minh Điện tự nhiên là kêu đánh kêu giết.

Nhưng cũng có người đưa ra chất vấn, hỏi thăm chân tướng Vương Khung phản bội chạy trốn năm đó, người phía sau khởi xướng chuyện này tự nhiên chính là Vương Khung, dẫn dắt tiết tấu vẫn luôn là thế mạnh của hắn.

"Đồ Phu đang ở trong tuổi xuân đẹp nhất, thực lực có một không hai quần luân, ngay cả Diệp Thiên cũng đều bại ở trong tay hắn, tại sao hắn phải phản bội chạy trốn, tự hủy tiền đồ? Căn bản không hợp với lẽ thường."

"Không sai, nhất định có chân tướng mà chúng ta không biết, nếu không sẽ nói không thông, chỉ có đồ đần mới sẽ làm như vậy."

"Nói không chừng hắn là gian tế của Hắc Ám Giáo Hội."

"Người nói lời này có mang đầu óc theo không? Vào thời điểm mẹ ngươi sinh ngươi là heo đỡ đẻ sao, nếu như là gian tế Hắc Ám Giáo Hội thì trực tiếp đoạt lấy quán quân Sơ Vương Tế không phải sẽ có càng nhiều chỗ tốt hơn hay sao? Cần gì phải bại lộ thân phận? Mạo hiểm tính mạng để nói cho người khác biết hắn là phản đồ? Ngươi bị té giếng hay sao?"

Tại khu bình luận Thiên Võng, tất cả đều là chủ đề liên quan tới Đồ Phu, các loại âm mưu tầng tầng lớp lớp, khiến cho Vương Khung thỏa mãn hài lòng.

"Xin hỏi ở nơi này có người không?"

Dúng lúc này, một giọng nói quen thuộc kéo suy nghĩ của Vương Khung lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra nụ cười.

"Ngồi đi."

"Đã lâu không gặp!" Người tới ngồi xuống, cười nói.

"Ta nên gọi ngươi là phó hội trưởng, hay là...Thất Hoàng Tử điện hạ?" Trong mắt Vương Khung lộ ra thâm ý, thản nhiên hỏi.

Ở bên trong bảy đứa con trai của Tần Hoàng, Thất Hoàng Tử là điệu thấp nhất, ở mặt ngoài, vị hoàng tử này không quan tâm đến quyền vị, suốt ngày đi du ngoạn, dù vậy, chỉ sợ cũng sẽ không có ai tin, đường đường là huyết mạch Tần Hoàng, vậy mà trà trộn vào Thiên Võng, trở thành phó hội trưởng Đồ Thần Công Hội.

Danh xưng Đệ Nhất Thiếu Gia, cũng là danh xứng với thực.

Vương Khung không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên hắn gặp mặt cùng với vị phó hội trưởng này, lúc trước, cũng là tại toà Cửu Phong Lâu này, cũng là ngồi đối mặt với nhau như vậy, hắn không nói hai lời, móc ra Đại Uy Thiên Long Pháo, chĩa vào đầu của đối phương, phách lối đến không ai bì nổi.

Bây giờ nghĩ lại, Vương Khung cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

"Không hổ là hội trưởng đại nhân, ngươi thật đúng là không đơn giản." Thất Hoàng Tử nhìn Vương Khung thật sâu.

Gã ngược lại là không ngờ được, Vương Khung vậy mà đã sớm nhìn thấy rõ thân phận của gã.

"Phó hội trưởng giấu quá sâu, nếu như không phải dọn một hang ổ nhỏ của Quang Minh Điện, ta cũng không biết." Vương Khung thản nhiên nói.

Thất Hoàng Tử nghe vậy, bắt được một chút tin tức không bình thường, gã nhìn Vương Khung thật sâu, có một chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn như vậy, mỗi lần lộ mặt đều muốn làm đến mức kinh thiên động địa, vừa trở về, liền lập tức trở thành chủ đề lôi cuốn nhất Thiên Võng."

"Ngươi phải biết rằng, có một số người là không che giấu được sự ưu tú." Vương Khung nói khẽ.

"Trang bức!" Thất Hoàng Tử cười nói.

Nói thật, nhìn thấy Vương Khung bình yên trở về, gã rất vui vẻ, chính là bởi vì thân phận hoàng tử, bằng hữu của gã không nhiều, cũng không có người nào dám thực sự kết bạn cùng với gã, từ đầu đến cuối đều có dấu vết của lợi ích, vẫn duy trì một khoảng cách, lòng mang kính sợ.

Chỉ có Vương Khung là bất đồng, dạng người không biết xấu hổ như thế này, người khác cũng không dám nói ở trước mặt hắn.

"Ngươi chăm sóc Đồ Thần Công Hội không tồi." Vương Khung nói.

Dù sao cũng là ở bên trong Thiên Võng, đây chính là sản vật của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, Quang Minh Điện cũng không thể nhúng chàm.

Mặc dù đã rời đi hơn một năm thời gian, nhưng sự phát triển của Đồ Thần Công Hội ngược lại là không có nhận phải bất kỳ ảnh hưởng gì, ngược lại bởi vì sự kiện tại Thiên Vương Sơn, danh tiếng của Vương Khung vang xa, dẫn tới có càng nhiều người muốn gia nhập Đồ Thần Công Hội.

Đồ Thần Công Hội bây giờ, là đệ nhất đại công hội tại Thiên Võng chân chính trên ý nghĩa, là cái loại không thể rung chuyển kia.

"Vẫn là chiêu bài của Đồ Phu ngươi dễ dùng." Thất Hoàng Tử cười nói.

Từ khi Đồ Thần Công Hội được sáng lập ra đến nay, gã đã hao phí một lượng lớn tâm huyết ở phía trên, thân là con cháu hoàng tộc, lại là con trai của Tần Hoàng, quản lý dạng công hội này cơ hồ là dễ như trở bàn tay.

Chương 570

"Ta muốn biết...ngươi đã chiêu mộ được bao nhiêu lực lượng từ bên trong?" Vương Khung giương mắt, ý vị thâm trường hỏi.

Huyết mạch Tần Hoàng, không quan tâm đến quyền vị, loại lời này cũng chỉ có thể lừa gạt quỷ mà thôi, thân ở trong vòng xoáy như thế, rất nhiều chuyện căn bản cũng không phải do chính mình.

Ở trong quá trình chung đụng, Vương Khung phát hiện ra rằng, Thất Hoàng Tử có khí phách, có thủ đoạn, thậm chí còn có một tia dã tâm như có như không.

Đối với gã mà nói, Đồ Thần Công Hội chính là kho nhân tài có sẵn, mười vạn thành viên, ở trong đó không thiếu nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh, bọn hắn trải rộng các thành, các tộc, có một số thậm chí còn đảm nhiệm chức quan.

Thất Hoàng Tử ẩn thân trong sương mù, ẩn nấp thân phận, âm thầm mấy mời chào mấy người này đến dưới trướng, thần quỷ không hay, nhưng đợi đến thời khắc mấu chốt, đây chính là một cỗ lực lượng không thể coi thường.

Ngay từ khi Đồ Thần Công Hội được sáng lập, Vương Khung liền đã phát giác ra một ít mánh khóe.

Nhưng khi đó hắn không biết thân phận chân chính của Đệ Nhất Thiếu Gia, chỉ cảm thấy gã thân cận cùng với những thiên tài kia, là vì làm vững chắc lòng trung thành của bọn hắn đối với công hội, cũng không có suy nghĩ nhiều, hiện tại xem ra, kể từ lúc đó, vị Thất Hoàng Tử này cũng đã đang mưu đồ bố cục.

"Quả nhiên là chuyện gì cũng đều không thể gạt được con mắt của ngươi." Thất Hoàng Tử cũng không phủ nhận, cũng không có ý định phủ nhận.

Trên thực tế, ở bên trong Đồ Thần Công Hội, nhân tài gã mong muốn thu nạp nhất chính là Vương Khung, bằng vào thủ đoạn cùng với thực lực

của Vương Khung, nếu như có thể giúp gã, chính là như hổ thêm cánh, vượt qua thiên quân vạn mã.

Hắn vung cánh tay hô lên, mười vạn thành viên Đồ Thần Công Hội sẽ lập tức hưởng ứng như nước thủy triều.

"Huyết mạch Tần Hoàng, sẽ không có khả năng thật sự là thiếu gia ăn chơi." Vương Khung nói.

"Ngươi nói không sai, phụ hoàng chỉ có bảy đứa con, so với quá khứ, dòng dõi của phụ hoàng cũng không được tính là nhiều, nhưng dòng nước xiết cất giấu lại khó có thể tưởng tượng..." Thất Hoàng Tử thở dài.

Năm đó Lão Tần Hoàng có tổng cộng hai mươi ba đứa con, cuối cùng bị đương kim Tần Hoàng giết đến trình độ cũng chỉ còn lại hai ba người.

Bây giờ mặc dù hoàng tử chỉ có bảy vị, nhưng âm thầm phân cao thấp lại sớm đã bắt đầu, phụ thân của bọn hắn chí cao vô thượng, quán thông cổ kim, cách đỉnh thiên hạ, có tài tình cùng với khí độ chiếu sáng chư thiên.

Thân là hoàng tử, khi còn rất nhỏ bọn hắn liền đã nhận được những dạy bảo thế tục khác nhau, phong mang triển lộ ra dần dần trở thành lợi khí thảo phạt tranh vị với nhau.

"Bảy người chúng ta đều có cơ duyên, nhưng phụ hoàng đang ở trong thời kỳ đỉnh cao, vị trí thái tử vẫn một mực bỏ không, cho nên tất cả mọi người đều cảm thấy mình có hi vọng, lòng tranh đoạt vẫn chưa hề đoạn tuyệt." Thất Hoàng Tử thở dài.

Vô tình nhất chính là đế vương gia, cái vị trí kia chính là ở chỗ đó, coi như ngươi không muốn tranh, người khác cũng sẽ cho là ngươi muốn tranh, cái vòng xoáy này từ khi sinh ra liền đã là không có cách nào tránh khỏi, đã sớm hãm sâu vào bên trong.

Bởi vậy, mỗi người trong bảy vị hoàng tử cũng đều nổi bật, có cơ duyên thâm hậu, khó có thể tưởng tượng, rõ ràng đều đang âm thầm tích súc lực lượng, trở thành vốn liếng ngày sau tranh đoạt đại vị.

"Trong bảy người chúng ta, bên ngoài, ngũ hoàng huynh có thiên phú cao nhất, y kế thừa tư chất của phụ hoàng, tu vi thông thiên, đã sớm lạc ấn thần

hình, bước vào cảnh giới Dung Khí."

"Kế thừa tư chất của Tần Hoàng? Chỉ sợ là chênh lệch rất xa." Vương Khung cười nói.

Tư chất của Tần Hoàng là cỡ nào, đó chính là một trong Thập Nhị Vương Tọa năm đó, nếu quả thật có thiên phú như vậy, các hoàng tử khác cũng không cần tranh, căn bản tranh không nổi.

"Tự nhiên không có khả năng sánh vai cùng với phụ hoàng, nhưng cũng cực kỳ ghê gớm, y đọc nhiều cổ tịch, thông hiểu dị thuật, thậm chí còn thấy rõ bí mật của Giang Sơn Cổ Tỉnh, luyện chế ra dạng kỳ bảo này." Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

Giang Sơn Cổ Tỉnh đối với hoàng tộc mà nói là có ý nghĩa không bình thường, tượng trưng cho tư chất Chân Long.

Cũng bởi vậy, ngũ hoàng tử thu được sự yêu thích của Tần Hoàng, thậm chí còn đơn độc triệu kiến nhiều lần, chỉ điểm tu hành, chuyện này khiến cho các hoàng tử khác rất là đố kị.

"Ngoại trừ ngũ hoàng huynh, tam hoàng huynh có thực lực mạnh nhất, ngoại công của y chính là Thiên Hình Vương, một trong bốn đại Thiên Vương đương triều, cữu cữu cũng là cung chủ Đông Thần Cung Quang Minh Điện, địa vị hiển hách, cao thủ dưới trướng không đếm được..."

Nếu bàn về thế lớn, mấy vị hoàng tử khác chỉ sợ không thể đánh đồng cùng với Tam Hoàng Tử.

"Tam Hoàng Tử..." Con mắt của Vương Khung hơi nheo lại.

Hắn nhớ kỹ, vị Tam Hoàng Tử này chính là người ủng hộ Diệp Thiên, ban đầu ở La Vương Thành bọn hắn liền đã kết xuống ân oán sống chết, từ đây về sau, liền có thù hận khó giải, nhất là trong một năm hắn rời đi này, ở trong chuyện quét sạch dư nghiệt Xích Long Thành này, Tam Hoàng Tử cũng đã xuất lực không ít.

Chương 571

"Mặt khác, đại hoàng huynh quanh năm lãnh binh, đi theo Thiên Binh Vương chinh chiến tại các đảo hải ngoại, nhị hoàng huynh vào núi tu hành, cực ít lộ diện, còn có tứ hoàng huynh, rất sớm liền tiến vào viện nghiên cứu tu hành, về phần lục hoàng huynh, xem như một người thần bí nhất bên trong các huynh đệ chúng ta..."

Thất Hoàng Tử chậm rãi nói, đối với nội tình của mấy vị huynh đệ khác ngược lại là biết được rất rõ ràng.

"Vậy còn ngươi? Ngươi có cái gì?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

"Ta có ngươi!" Thất Hoàng Tử buột miệng nói.

Thiên Vũ Vương chính là một trong bốn đại quốc trụ đương triều, nếu như có thể thu hoạch được sự ủng hộ của y, liền có thể trổ hết tài năng ở bên trong một đám hoàng tử.

Giống như Tam Hoàng Tử, ỷ vào ngoại công Thiên Hình Vương của mình, quyền thế thao thiên, không ai bì nổi.

Mẫu thân của Thất Hoàng Tử có xuất thân không được tính là cao quý, bởi vậy không hề có vây cánh, thế lực đơn bạc, căn bản là không có thành tựu, nếu như có thể tranh thủ được sự ủng hộ của Thiên Vũ Vương, đó thật sự chính là một bước lên trời, từ đây bất đồng.

Cũng chính là bởi vì Thiên Vũ Vương có địa vị siêu nhiên, qua nhiều năm như vậy, đã có không ít hoàng tử lấy lòng đối với y, nhưng y vẫn bất vi sở động.

Trên thực tế, đương kim Tần Hoàng đang ở trong thời kỳ đỉnh cao, quả thật vẫn chưa phải là thời điểm đứng về phe nào.

Mà bây giờ lại bất đồng, sau khi Cổ Thích Tâm dung hợp nguyên khí của Vương Khung, ở vào giữa trạng thái thành công và thất bại, Thiên Vũ Vương chỉ như vậy một đứa con trai bảo bối như vậy, bởi vì đó là huyết mạch duy nhất của mình, vị tồn tại vô thượng này thậm chí còn không tiếc

lấy lòng đối với Thất Hoàng Tử, cho thấy thái độ, chỉ cần có thể giải quyết bệnh tình của Cổ Thích Tâm, trợ giúp Cổ Thích Tâm ngưng tụ Hỏa Chủng, y liền sẽ ủng hộ Thất Hoàng Tử.

Đối mặt với cơ duyên lớn bằng trời này, Thất Hoàng Tử tự nhiên không có khả năng không động tâm.

Vì thế hết thảy hi vọng đều rơi vào trên người Vương Khung.

"Thật sự là tạo hoá..." Sau khi Vương Khung nghe xong, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Đối với lực lượng Nguyên Khí Trì, người bình thường chưa từng ngưng tụ Hỏa Chủng căn bản là không có cách nào dung hợp, dạng sinh mệnh yếu đuối kia là không có cách nào nào tiếp nhận lực lượng tạo hoá bàng bạc thần kỳ này.

Hắn cũng có phần không hiểu nổi, vị thế tử Thiên Vũ Vương kia sau khi dung hợp nguyên khí, không những không có việc gì, ngược lại còn tiến vào trạng thái người thực vật, dường như chỉ vẻn vẹn một đạo nguyên khí căn bản là không có cách nào trợ giúp y thức tỉnh.

Chuyện này thực sự có phần không thể tưởng tượng, phải biết rằng, ngày đó ở bên trên Nghiệt Long Sơn, ngay cả cao thủ như Viêm Thế Minh cũng đều suýt nữa bị nguyên khí nồng độ cao làm cho bạo thể mà chết.

Ông! Vương Khung khoát tay, Nguyên Khí Trì hiển hiện, khí tím bên trong nghiên mực cổ lão dâng lên, phát ra thanh âm long ngâm gào thét, sinh mệnh tinh khí nồng đậm lưu động không thôi.

"Đây là cái gì?" Nhãn tình của Thất Hoàng Tử sáng lên, không nhịn được hỏi.

Thân là hoàng tộc Tần thị, gã cũng đã nhìn thấy không ít dị bảo quý hiếm, nhưng lại chưa bao giờ có thứ nào giống như Nguyên Khí Trì, dường như đang thai nghén ngàn vạn sinh linh, tinh hoa của trời đất đều thu vào trong đó.

"Đây chính là lực lượng mà vị thế tử kia dung hợp...huyền nguyên quy thủy, tự nhiên chi khí...dung hợp nó, liền có vô hạn khả năng, càn khôn tái

sinh, tạo hoá không thôi..." Vương Khung nói.

"Thần kỳ như vậy?" Thất Hoàng Tử không nhịn được hỏi.

Dựa theo lời Vương Khung nói, dung hợp nguyên khí, sẽ có được khả năng tạo hoá bổ thiên, thậm chí có thể dung hợp cùng với Hỏa Chủng, sinh ra tiến hóa không thể tưởng tượng nổi, từ đó thu hoạch được lực lượng.

"Tần Hoàng đã từng nói, từ xưa tai hoạ và cơ duyên vẫn luôn đồng hành với nhau, lực lượng như thế, tự nhiên cũng có phong hiểm." Vương Khung thản nhiên nói.

Trong lòng Thất Hoàng Tử khẽ động, quả thật không có sự tình đĩa bánh rớt xuống từ trên trời, lực lượng thần kỳ như thế, nếu quả thật không có một tơ một hào phong hiểm vậy thì cũng quá không thể nào nói nổi.

"Phong hiểm gì?" Thất Hoàng Tử vội vàng hỏi.

Thứ này liên quan đến tương lai của Cổ Thích Tâm, càng là liên quan đến tương lai của gã, cho dù là một chút cũng không qua loa được.

"Dung hợp loại lực lượng này, liền sẽ bị Nguyên Khí Trì ước chế, đời đời kiếp kiếp, khó mà giải thoát." Vương Khung bình tĩnh nhìn Nguyên Khí Trì, ánh mắt như nước, không có một chút gợn sóng nào.

Nhân loại là sinh linh dễ dàng trầm mê trong lực lượng nhất, Nguyên Khí Trì giống như là một tấm lưới, thu hút những sinh linh kia vào trong lưới, như sa vào đầm lầy, không thể tự thoát ra được.

"Ngươi đang nói là...Dung hợp loại lực lượng này, liền sẽ bị ngươi khống chế?" Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc cổ quái, trong mắt lóe lên một tia kiêng kị thật sâu.

Vương Khung từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói: "Bọn hắn là dùng mệm đổi lấy lực lượng, dung hợp loại lực lượng này, sinh tử liền sẽ không thể kềm chế được..."

"Trên thực tế, đây cũng là một loại tu hành, siêu thoát ở bên ngoài sinh tử, ở bên trong loại lực lượng này, nếu có người có thể hiểu thấu đáo lằn ranh sinh tử, kham phá lực lượng hư vô, liền có thể thoát ly khỏi sự chưởng khống của Nguyên Khí Trì, chân chính bay lên trời hóa long..."

Chương 572

"Đến thời điểm đó...mới là hình thái chân chính của loại nguyên khí này, mà người kia cũng sẽ tìm được con đường của mình, nắm giữ tư chất đăng lâm tuyệt đỉnh..."

Giọng nói của Vương Khung trở nên mờ mịt không linh, cũng không có điên cuồng vô lại giống như ngày thường, như thiên như đạo, lộ ra thần bí cùng với khó dò.

"Ngươi càng lúc càng giống một tên thần côn..." Thất Hoàng Tử không nhịn được nói.

"Ngươi có muốn thử một chút không? Thứ này chính là rất bổ." Khoé miệng của Vương Khung hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười "thiện ý".

Thất Hoàng Tử không khỏi líu lưỡi, chỉ cảm thấy nụ cười của Vương Khung khiến cho gã tê cả da đầu, dung hợp loại lực lượng này, sinh tử liền chịu ước chế.

Thân là hoàng tử, gã làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh?

Cho dù là lực lượng mạnh hơn nữa cũng không đáng truy đuổi đến như thế, một chút lý trí ấy gã là vẫn phải có.

"Ngươi không có khí phách chiến thắng hết thảy, khai phá hoang vu." Vương Khung cười một tiếng.

"Không cần kích ta, ta không cần! Thứ này như là đi dây trên vách núi, sơ sẩy một cái liền sẽ thịt nát xương tan, chỉ có còn sống mới có tương lai cùng với hi vọng."

Đầu óc của Thất Hoàng Tử rất là thanh tỉnh, thân là hoàng tử, thứ gã nhìn thấy vĩnh viễn không phải là lợi ích trước mắt, mà là tương lai lâu dài.

"Ngươi nói cũng đúng, nhưng đại thành tựu tất có đại kiếp số, nếu như thật sự có người có thể thoát khỏi sự chưởng khống của Nguyên Khí Trì, đó sẽ chính là một bước lên trời chân chính."

Từ khi Vương Khung tu luyện đến nay, hắn đã trải qua vô số kiếp số, tâm cảnh đã bất đồng, lĩnh ngộ ra rất nhiều đồ vật mới.

Ở trong mắt của hắn, Nguyên Khí Trì nhìn như đeo lên gông xiềng cho đám người, nhưng cũng giao phó hi vọng, người người cũng đều có thể siêu thoát.

Cung Bát Lưu, Viêm Thế Minh, Hồng Thần...những người này đều có hi vọng siêu thoát, triệt để nắm giữ vận mệnh của mình, thoát ly khỏi sự chưởng khống của Nguyên Khí Trì.

Chỉ là một bước này nhìn như gần trong gang tấc, nhưng lại có cách trở thiên nhân, được hay không được, đều tuỳ thuộc vào chính mình.

"Ta bất đồng cùng với ngươi, ngươi là tiến bộ dũng mãnh, quét ngang hết thảy, ta thì thích làm từng bước, chầm chậm trưởng thành..." Thất Hoàng Tử nhếch miệng cười một tiếng.

Vương Khung lắc đầu nói: "Ta cá rằng, ngươi đi ra ngoài tùy tiện tìm một người nói ngươi là hoàng tử đương triều, đoán chừng cũng đều không có ai tin tưởng."

"Cũng giống như ngươi, nếu đổi thành người khác, nếu nói câu nói này chính là sẽ mất đầu." Thất Hoàng Tử cười nói.

Ánh mắt của gã không hề chớp nhìn chằm chằm Nguyên Khí Trì: "Món bảo vật này không giống như bình thường, vận dụng hợp lý sẽ chính là một kiện đại sát khí..."

Thất Hoàng Tử dường như có lời muốn nói, theo gã thì năng lực của Nguyên Khí Trì thực sự rất đáng sợ, ban cho lực lượng, chưởng khống sinh tử, nếu vận dụng hợp lý, sẽ có không biết bao nhiêu thiên tài cao thủ đều sẽ thuộc về dưới trướng của hắn.

Mấu chốt nhất là thế tử Thiên Vũ Vương cũng đã dung hợp loại lực lượng này, kể từ đó...

Nghĩ tới đây, Thất Hoàng Tử liền có phần kích động, gã dường như đã thấy một kế hoạch to lớn.

"Ngươi đã suy nghĩ nhiều..." Vương Khung lắc đầu.

Nguyên Khí Trì sẽ không giam cầm lòng người, chỉ có chân chính sinh ra uy hiếp đối với Bổ Thiên Công Hội, sinh lòng sát ý đối với nó, Nguyên Khí

Trì mới có thể hiển lộ ra năng lực thao túng sinh tử của mình.

Về phần vị thế tử Thiên Vũ Vương kia, Vương Khung ngược lại là cảm thấy sẽ không dễ dàng khống chế như vậy, hắn mơ hồ cảm giác được, người kia có lẽ sẽ trở thành vị siêu thoát giả thứ nhất.

"Bất kể như thế nào, chúng ta đều là người trên một chiếc thuyền, chuyện này ngươi nhất định phải giúp ta."

Cuối cùng, Thất Hoàng Tử nói như vậy, gã không phải là dùng thân phận hoàng tử, mà là dùng lập trường bằng hữu phát ra thỉnh cầu.

"Được rồi!" Vương Khung đứng dậy, nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ thản nhiên nói: "Như vậy liền..."

"Tiến vào Đế Đô!"

Trên con đường cổ kính, dòng người tập nập!

Đông Ly Đạo, đây là con đường duy nhất đi đến Đế Đô, lúc này, ở bên trong một cỗ xe ngựa không đáng chú ý, hương trà thoang thoảng, làm dịu tâm thần.

"Hư Tâm Luyện Thần Hương chính là một trong mười loại hương nổi tiếng do Thương Xã tung ra, một bó này liền cần ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, quả thực có chút đắt." Vương Khung ngửi ngửi kỳ hương, không nhịn được nói.

Hư Tâm Luyện Thần Hương quả thật có công hiệu làm lớn mạnh thần hồn, uẩn dưỡng huyết khí, người bình thường đốt hương ngày đêm, sẽ có tỉ lệ rất lớn có thể ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực, nhưng một bó liền cần ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cái giá này đã coi như là rất đắt.

Coi như là ở trong đại tộc, cũng chỉ có đệ tử hạch tâm mới có đủ khả năng sử dụng.

"Công tử còn thiếu chút tiền này?" Lưu Nguyệt Nhi ở bên cạnh cười nói.

"Chút tiền này? Nghe một chút, ngươi đang nói tiếng người sao?" Vương Khung trừng mắt nói.

Vào thời điểm hắn mới tiến vào Quang Minh Học Cung, chỉ là ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo liền hận không thể bẻ ra mà ăn.

Chương 573

Lưu Nguyệt Nhi cười không nói, nàng biết Vương Khung sinh hoạt rất là tính toán tỉ mỉ, trên thực tế, hắn liên tục chém giết cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh, đã sớm giấu cự phú trong lòng, rất không cần phải như thế.

"Nghe nói Hắc Ám Giáo Hội cũng có một loại kỳ hương, chính là Tam Sinh Vọng Niệm Hương, có thể triệu hồi kiếp trước kiếp sau của một người, không biết có phải là thật hay không?"

Đúng lúc này, La Thanh Nguyên nói chuyện.

Trên đường đi, vị tiểu công chúa La gia này đều vô cùng cảnh giác, dù sao thì ở bên người Vương Khung cũng có thêm một vị nữ nhân, hơn nữa còn đến từ Hắc Ám Giáo Hội, chuyện này khiến cho nàng vô luận như thế nào cũng đều không thể yên lòng.

Nhưng La Thanh Nguyên không phải là nữ nhân bình thường, nàng trên miệng không nói, lại luon luôn cảnh giới, giống như sư tử cái bảo vệ thức ăn, một tấc cũng không rời Vương Khung.

"Tam Sinh Vọng Niệm Hương chính là tuyệt mật của Hắc Ám Giáo Hội, tương truyền ngoại trừ giáo chủ, sẽ không có người nào có thể tiếp nhận loại hương này." Tâm tư của Lưu Nguyệt Nhi lả lướt cỡ nào, đã sớm nhìn thấu địch ý nhàn nhạt của La Thanh Nguyên, đôi mắt đẹp khẽ giơ lên, không nhún không nhường, nhìn thẳng.

Ở trong mắt nàng, nam nhân như Vương Khung chính là vạn người không được một, không nói đến thực lực, thiên phú hay là khí độ cũng đều là đỉnh tiêm nhất lưu, ở bên cạnh một thời gian dài, chỉ sợ là sẽ không có nữ nhân nào sẽ không động tâm.

Huống chi, nam nhân như vậy có ba đến năm hồng nhan tri kỷ là chuyện quá bình thường, sẽ không có khả năng treo cổ ở trên một gốc cây.

Cử động của La Thanh Nguyên ở trong mắt Lưu Nguyệt Nhi chính là có phần tự tư, thậm chí là ngu xuẩn.

"Tam Sinh Vọng Niệm Hương...ta cũng từng nghe Phí lão đề cập tới, vật kia được xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ hương, kiếp trước kiếp này, phản chiếu hư không tương lai..." Vương Khung khẽ nói.

Phí lão thích nhất là thu thập những loại bảo vật cổ quái mới lạ này, ví dụ như xương cốt yêu thú cổ.

Kỳ hương trong thiên hạ đương thời, hắn cũng đã từng đọc lướt qua, Tam Sinh Vọng Niệm Hương là một loại kỳ hương cực kì cổ lão, ban đầu nó thuộc về sở hữu của Đại Hạ hoàng triều, về sau Đại Hạ diệt tộc, Đại Tần lập quốc, loại kỳ hương này liền mai danh ẩn tích.

Ai có thể ngờ rằng sau khi Hắc Ám Giáo Hội sáng lập, Tam Sinh Vọng Niệm Hương vậy mà liền hiển hiện, rơi vào trong tay giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội.

"Theo lời đồn Quang Minh Học Cung đã nhiều lần vây quét Hắc Ám Giáo Hội, cũng đều không công mà lui, một phần lớn nguyên nhân chính là bởi vì loại hương kỳ lạ này." La Thanh Nguyên cũng nói, thân là tiểu công chúa La gia, truyền nhân Địa Sư, nàng đối với loại kỳ hương này cũng là biết sơ lược.

"Tam sinh tam thế, kiếp trước kiếp này, Hỏa Chủng làm dẫn, phản chiếu tương lai...coi như là Chúa Tể Giả cũng dễ dàng lún vào trong đó, một khi lạc lối, liền sẽ lọt vào trục xuất vĩnh cửu, thân tử đạo tiêu, vô hình vô tích."

"Đây chính là độc hương a." Vương Khung không nhịn được nói.

La Thanh Nguyên lắc đầu nói: "Vào những năm xa xưa, thứ này là thánh vật tu hành, một khi có thể thoát ly khỏi nó, sẽ giống như trọng sinh thuế biến, đạt được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng, vốn là đồ vật mà tồn tại vô thượng chuẩn bị vì lĩnh hội cảnh giới siêu việt Linh Lô."

"Siêu việt Linh Lô..." Vương Khung không khỏi động dung.

Bây giờ đối với hắn mà nói, liền ngay cả Chúa Tể Giả cũng đều là tồn tại xa xa không thể chạm, lại càng không cần phải nói là siêu việt Linh Lô, loại cao thủ cấp bậc kia đặt ở bên trong dòng sông cổ kim cũng đều được

tính là phượng mao lân giác.

"Vẫn là Tần Hoàng nói đúng, kiếp nạn và cơ duyên đi đôi với nhau, chịu được chính là cơ duyên, chịu không nổi chính là kiếp nạn...nếu ta đạt được một bó kỳ hương như vậy liền sẽ rất tốt." Vương Khung lầm bầm.

Nếu như hắn nắm giữ Tam Sinh Vọng Niệm Hương còn cần phải sợ Quang Minh Điện? Trực tiếp khai sáng công hội, người nào tới người đó chết, căn bản không cần trốn đông trốn tây.

"Nghe nói viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình ở trên phương diện hương này cũng có rất nhiều nghiên cứu." Lưu Nguyệt Nhi nói, thân là nữ hài tử, đối với phương diện này là cảm thấy hứng thú nhất.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình..." Vương Khung nhếch miệng, thần sắc có phần cổ quái.

Trước đó hắn đã từng nghe Lý Thuần Phong giới thiệu, hương viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình tung ra là một loại chất lỏng, tên là dầu thơm, nghe nói sau khi nữ nhân phun lên, mị lực sẽ bắn ra bốn phía, câu hồn đoạt phách, rất dễ bắt được nam nhân, vì thế, Tần Hoàng còn cố ý đặt tên cho nó là nước hoa.

Thứ đồ chơi này không có đặc điểm gì khác, chỉ có một chữ, đắt!

"Đó chính là vật hi hãn, chỉ cung ứng cho nữ quyến nội đình, chỉ có một chút lưu truyền ra bên ngoài, bởi vì chuyện này, một bình nước hoa có giá hơn ngàn kim, bị xào đến giá trên trời tại chợ đen." Mắt của La Thanh Nguyên sáng rực lên.

Quả nhiên, chỉ cần là nữ nhân cũng đều sẽ không thể ngoại lệ.

Vương Khung nghe thế, chỉ cảm thấy loại thủ đoạn khiến cho giá cả lên ào ào này khá quen thuộc.

"Cửu biệt trùng phùng, xa cách lâu ngày mới được gặp lại." Đúng lúc này, một giọng nói thanh tao duyên dáng truyền đến.

Chương 574

Trong mê man, Vương Khung chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, chung quanh hết thảy quy về hư không, ánh sáng diệt vong, màn đêm xâm chiếm, thiên hạ rối loạn, vận mệnh vạn vật trở nên không thể nắm bắt.

"Vĩnh Dạ Chân Thần! ?" La Thanh Nguyên nghẹn ngào kêu lên.

"Vĩnh Dạ Chân Thần..." Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động.

Hắn đã từng nghe nói đến cái tên này, chính là thần hình cổ xưa nhất giữa thiên địa.

Tương truyền, tại thời đại yêu thú thống trị, nhân loại trầm luân, Hỏa Chủng chưa sinh, đại thế như từ từ màn đêm, tiên dân tế tự hắc ám, kính dâng Chân Thần, đó là một trong những tín ngưỡng cổ xưa nhất.

Cho đến ngày nay, Vĩnh Dạ Chân Thần cơ hồ đã tuyệt tích, chớ đừng nói chi là có người tu luyện loại thần hình này.

Giống như Đại Hoang Hung Thần Vương Khung lấy được, so với Vĩnh Dạ Chân Thần liền kém một bậc.

"Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên ngọa hổ tàng long, còn chưa tiến vào Đế Đô, thế mà đã gặp gỡ cao thủ như thế." Vương Khung đầu óc sáng suốt, hắn vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, liền thoát ra từ bên trong ảo giác hư ảo kia.

Vào giờ phút này, bên trong xe ngựa, La Thanh Nguyên đã khôi phục thần thức, chỉ có Lưu Nguyệt Nhi lộ ra vẻ mặt thống khổ, trầm luân ở trong đó, khó mà tự kềm chế.

"Đi, đi ra xem một chút."

Vương Khung đi ra khỏi xe ngựa, đã thấy ở bên cạnh đường đi, bên trong một căn lều trà, sương mù bốc hơi, hương trà dần lên, chung quanh không có một ai, chỉ có một đạo thân ảnh gầy yếu mảnh khảnh ngồi ở chỗ đó, nhìn lò lửa trước mắt, dường như đang đợi ai đó.

"Nữ nhân! ?" Vương Khung nhíu mày, có phần ngoài ý muốn.

Ngươi kia ăn mặc giống như một công tử, lại khó có thể che giấu vẻ đẹp nữ tính, giống như một khu vườn tràn đầy cảnh xuân, không thể giấu giếm được, những ở giữa hai hàng lông mày lại hiện ra một tia tư thế hiên ngang oai hùng.

Vương Khung thực sự không có ngờ tới, người tu luyện Vĩnh Dạ Chân Thần vậy mà lại là nữ nhân.

"Thanh Nguyên, hắn chính là nam nhân ngươi lựa chọn sao?" Đúng lúc này, nữ tử thần bí kia nói chuyện.

Ở bên ngoài Đế Đô, trên Đông Ly Cổ Đạo.

Nữ tử thần bí ngăn cản đường đi của đám người Vương Khung, khí chất của nàng rất đặc biệt, giống như màn đêm tối tăm, không thể đo lường, giơ tay nhấc chân cũng đều phảng phất như mê cung vạn lối, khiến cho người ta sa vào trong đó, khó mà tự kềm chế.

Từ khi xuất đạo đến nay, Vương Khung cũng đã gặp không ít nữ tử tuyệt đại, nhưng lại chưa bao giờ có người nào có thể đánh đồng cùng với vị trước mắt này.

Mấu chốt nhất là, nữ nhân này thần niệm vạn biến, khí tức hóa một, ngay cả Vương Khung cũng đều có một chút nhìn không thấu.

Nhưng hắn có thể kết luận, đối phương còn chưa bước vào cảnh giới Dung Khí.

Chính vì vậy, Vương Khung ngược lại là càng thêm kinh nghi, ở bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, có thể tạo ra cho hắn loại cảm giác này, ngoại trừ Diệp Vô Thiên chưa từng hiện thân ngày đó kia, là không có người thứ hai.

"Vân Tố Tâm, ngươi thật đúng là âm hồn bất tán." La Thanh Nguyên cau lại đôi mi thanh tú nói.

"Thanh Nguyên, ngươi biết nàng?" Vương Khung hỏi, xem ra đối phương không phải là đến vì hắn.

"Vừa là bằng hữu, cũng vừa là địch nhân." La Thanh Nguyên khẽ nói, một câu đơn giản, lại biểu hiện ra quan hệ cực kì phức tạp giữa hai người.

"Thanh Nguyên, hai chúng ta tốt xấu cũng là đồng môn, năm đó cùng nhau học nghệ, mỗi lần tắm rửa, đều là ta giúp ngươi..." Vân Tố Tâm khẽ cười nói.

Lời còn chưa dứt, hai gò má của La Thanh Nguyên dâng lên một vệt đỏ ửng, mắng: "Im miệng, ngươi đã lớn chừng nào rồi? Có còn biết xấu hổ hay không?"

"Nói đến lớn, hai năm này ngươi ngược lại là dáng dấp không tệ." Vân Tố Tâm quăng ánh mắt tới, liếc nhìn trên người La Thanh Nguyên, nhất là lúc lướt qua trước ngực, cố ý ngừng lại một chút.

"Thanh Nguyên, vị này là đồng môn của ngươi?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Cùng là đồng môn với La Thanh Nguyên, chẳng phải cũng là dòng dõi Địa Sư?

Trong nội tâm Vương Khung kinh ngạc, không khỏi nhìn vị nữ tử này nhiều hơn một chút, nàng không chỉ tu luyện Vĩnh Dạ Chân Thần, lại còn là dòng dõi Địa Sư, hơn nữa nữ nhân này nói tới nói lui không kiêng kị gì, cũng không để khuôn sáo thế tục ở trong mắt.

Đối với nàng mà nói, lời nói qua đi, cũng đều như nước chảy bèo trôi, tới lui vội vàng, không lưu một tia, chặt đứt phàm niệm, quên hết tất cả.

Đây chính là cảnh giới cực cao, tinh thần không linh, sẽ không lãng phí một tơ một hào, nhân vật như vậy, ở trên con đường tu hành nhất định là một ngày ngàn dặm, không phải là người thường có thể so sánh.

"Ta cùng với Thanh Nguyên học nghệ từ thuở nhỏ, nhưng sư phụ nói ta không phải là ngươi trong đạo này, cho nên liền truyền y bát cho nàng." Vân Tố Tâm thản nhiên nói: "Tuy nhiên mọi thứ trên đời đều do hư không mà ra, không có gì được sinh ra, và cũng không có gì cả."

"Hôm nay ta tới chính là muốn nhìn một chút, nam nhân mà người có lòng dạ cao tuyệt giống như Thanh Nguyên ngươi lựa chọn đến cùng là dạng người gì." Ánh mắt của Vân Tố Tâm như kiếm, nhìn về phía Vương Khung.

Cái nhìn này, như làn nước mùa thu, như một luồng ánh sáng bên trong màn đêm tăm tối, bốn phía thiên địa đều trở nên trong sáng.

Chương 575

"Tốt, thiên hạ rộng lớn, ẩn tàng long phượng, nghĩ không ra ở trong Đế Đô này còn có nữ tử như thế." Vương Khung bước ra một bước, quanh người không gió mà bay, đột nhiên, một cỗ khí tức từ trong cơ thể hắn phóng lên tận trời.

Đại Hoang mênh mông, cổ lão nguyên thủy, chỗ chỗ u mê, bái phục hung thần!

"Đại Hoang Hung Thần! ?" Vân Tố Tâm mặt giãn ra mà cười: "Nhưng đạo nhỏ."

Nàng khẽ nâng tay ngọc lên, hương khói lượn lờ trước người, sương mù màu trắng giống như một thanh tiểu kiếm bắn về phía Vương Khung.

Một kiếm này giống như Chân Thần phạt tội, phá vỡ ánh sáng trong bóng tối vô tận, khiến mọi thứ trở nên rối loạn.

Phong mang như thế, đủ để dập tắt sự huy hoàng của Hỏa Chủng.

"Cẩn thận..." La Thanh Nguyên nghẹn ngào kêu lên, nhìn ra chỗ hung hiểm của một chiêu này.

Trên thế gian hiện nay, chỉ sợ là không có ai hiểu rõ vị sư tỷ của nàng này hơn nàng, lúc trước sau khi nàng thu hoạch được y bát Địa Sư, nữ nhân này liền có cơ duyên khác, tạo hoá mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng.

Ầm ầm! Trong chốc lát, trong sương mù trắng mênh mông kia phảng phất như có được một vị tiên nhân, đối trăng uống rượu, vừa ra tay, hào khí ngất trời, kiếm quang tung hoành ba vạn dặm, khí thôn thiên hạ, người người đều biết.

Vương Khung đối mặt với kiếm phong, liền cảm thấy Đại Hoang mênh mông, tận quy nhất kiếm, ở dưới kiếm phong này, cho dù là hung thần cũng không có chỗ che thân.

"Chiêu này gọi là Tố Thái Bạch Kiếm, chính là do Tần Hoàng bệ hạ truyền lại, thái bạch múa kiếm dưới ánh trăng, kiếm khí động sông núi..." Vân Tố Tâm thản nhiên nói.

Tần Hoàng bệ hạ thi triển Thái Bạch Kiếm, uy lực tự nhiên cũng lớn hơn so với nàng.

Bên trong nội đình đã sớm có lời đồn, Tần Hoàng bệ hạ có đôi khi thích vào thời điểm trời tối người yên, ngẩn người đối với trăng tròn, có đôi khi sẽ còn ngâm thơ, tài tình cao tuyệt, che đậy đương thời, theo lời nói của Tần Hoàng bệ hạ, những bài thơ này đều là của một vị gọi là Thái Bạch tiên nhân.

Một chiêu Thái Bạch Kiếm này, chính là lĩnh ngộ ra từ trong những bài thơ đó.

"Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương, sự bình yên trong tâm hồn, chính là nơi trở về..."

Ông! Kiếm khí bàng bạc, chấn động cổ đạo, lực lượng mãnh liệt xoắn chân nguyên của Vương Khung đến vỡ nát, kiếm khí như thế này, tung hoành thiên địa, thực sự khó có thể tưởng tượng, thân thể của nhân loại làm sao có thể ngưng luyện ra kiếm khí như thế.

"Không hổ là Tần Hoàng." Vương Khung khẽ nói, vào giờ khắc này, chân nguyên quanh người của hắn tán diệt, kiếm khí màu trắng bay ngang tới.

Ông! Đột nhiên, một đạo đao ý lăng lệ phóng lên tận trời, huy hoàng dũng mãnh, bá đạo giống như thiên khung, bễ nghễ trời cao, tung hoành sông núi.

Ở dưới đạo đao ý là, thiên địa chư pháp, cửu thiên bát phương, dường như không có vật gì là không thể trảm.

Hắc Nhận đao ý!

Ầm ầm! Kiếm khí tung hoành, đao ý bàng bạc, hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, chợt tiêu tán như mây khói, trong mê man, hết thảy trở về bình tĩnh, phảng phất như cái gì cũng không có xảy ra.

"Không hổ là nam nhân mà Thanh Nguyên coi trọng." Vân Tố Tâm khẽ cười nói, không còn có ý tứ động thủ, nàng nhìn Vương Khung, lộ ra vẻ tán thưởng.

"Chẳng trách có thể huyên náo kinh thiên động địa, ngay cả Quang Minh Điện cũng đều không thể bắt ngươi...ta nói có đúng không?"

"Đồ Phu! ?"

"Nữ nhân này thật đúng là lợi hại." Vương Khung khẽ nói.

Mới vừa rồi còn một lời không hợp, sát phạt kinh thiên, trong nháy mắt liền vân đạm phong khinh, như cũ bạn trùng phùng, bực tâm tính thủ đoạn này, giống như kiếm khí của nàng, vãng lai phiêu hốt, khiến cho người ta khó mà nắm chắc.

Coi như là Vương Khung cũng không thể không thừa nhận, dạng nữ nhân này là hiếm thấy trên đời.

"Ngồi đi." Vân Tố Tâm đưa tay ra hiệu nói.

"Ngươi vẫn giống như cũ." La Thanh Nguyên có một chút bất mãn, nhưng vẫn ngồi xuống, quan hệ giữa nàng cùng với Vân Tố Tâm xác thực vô cùng vi diệu.

"Ngươi là truyền nhân duy nhất của Địa Sư nhất mạch, vạn nhất có sơ xuất gì, sẽ thẹn với tổ sư, ta đương nhiên muốn nhìn xem, nam nhân này có đáng giá để cho ngươi trả giá như thế hay không?" Vân Tố Tâm đi thẳng vào vấn đề, không có bất kỳ giấu diếm nào.

"Ngươi có phải hay không đã từng gặp sư phụ rồi?" Trong lòng La Thanh Nguyên khẽ động, không nhịn được hỏi.

Vương Khung nghe vậy, cũng dựng thẳng lỗ tai lên, hắn đối với sư phụ của La Thanh Nguyên cũng vô cùng hiếu kỳ.

"Là ngươi?" Đúng lúc này, Lưu Nguyệt Nhi đã tỉnh lại đi xuống xe, vào thời điểm nàng nhìn thấy Vân Tố Tâm cũng là không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Vân Tố Tâm khẽ nhướng đôi mắt đẹp lên, cười nói: "Ngươi có thể nhận ra ta?"

Vương Khung khẽ giật mình, nữ nhân này thật đúng là mánh khoé thông thiên, ngay cả Lưu Nguyệt Nhi cũng đều biết, phải biết rằng Lưu Nguyệt Nhi chính là người Hắc Ám Giáo Hội.

"Vân sư tỷ, ta làm sao có thể quên? Ngươi tiềm ẩn tại Hắc Ám Giáo Hội chúng ta ba năm, không biết đã trộm bao nhiêu tình báo, coi như hóa thành tro ta cũng đều có thể nhận ra." Lưu Nguyệt Nhi lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, Vương Khung cũng không nhịn được nhìn về phía Vân Tố Tâm.

Nữ nhân này lại còn từng nằm vùng tại Hắc Ám Giáo Hội! ?

Chương 576

Quá khứ như mây khói, người chết không thể truy!

Đối với Vân Tố Tâm, tất cả quá khứ giống như hoa trong gương, trăng trong nước, tất cả đều hư ảo, tan vỡ trong nháy mắt, không để lại các loại mê lầm.

Nàng nhìn Lưu Nguyệt Nhi, mỉm cười, đối với loại sự tình này, dường như tuyệt đối không để ở trong lòng.

Nhưng Lưu Nguyệt Nhi lại là cảnh giác nhìn chằm chằm nàng, như lâm đại địch.

Nàng chính là biết nữ nhân này khủng bố đến mức nào, vào thời điểm Vân Tố Tâm trà trộn vào Hắc Ám Giáo Hội lúc trước, nàng vẫn chỉ là một đứa bé, lúc đó, nàng chính là dùng tư thái ngưỡng vọng, coi Vân Tố Tâm là thần tượng.

Cho dù là ở bên trong Hắc Ám Giáo Hội, sự tài tình của Vân Tố Tâm cũng khó có thể che giấu, thậm chí đã từng chiếm được sự chỉ điểm của giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội.

Nhưng không ai ngờ được, một năm trước, nữ nhân này đột nhiên mưu phản giáo hội, vừa ra tay, liền chém giết hơn mười vị cao thủ, máu chảy thành sông, khiến cho giáo hội chấn động.

Cho đến ngày nay, ở bên trong Hắc Ám Giáo Hội, hung danh của Vân Tố Tâm cũng đều chưa phai nhạt, nhất là ở bên trong đệ tử thế hệ trẻ tuổi, đã sớm trở thành tồn tại bên trong truyền thuyết, như thể địa vị của Vương Khung ở trong lòng đệ tử Quang Minh Học Cung vậy.

Truyền kỳ, chính là tạo nên như thế.

Có thể tưởng tượng được trong mười hoặc hai mươi năm nữa, nếu như nữ nhân này không chết yểu, ở bên trong đại thế mênh mông, từ từ bay lên, sừng sững trên đỉnh cao nhất, những chuyện cũ thời trẻ tuổi này sẽ chính là dấu chân của sự vươn lên và sự cường đại của nàng, sẽ được lưu truyền trong thiên hạ, trở thành truyền thuyết bất diệt.

Nàng là như thế, Vương Khung cũng là như thế.

Giang sơn đời nào cũng có tài tử, thời đại mới, tất có vinh quang mới.

"Không cần phải như vậy." Vương Khung đưa tay ra hiệu, có hắn ở đây, vạn sự đều an ổn, coi như là đối mặt với nữ nhân này, hắn cũng có lòng tin đối mặt, không để bất luận người nào ở đây bị thương tổn.

Thiên kiêu cái thế đều là có tự tin tuyệt đối, bọn hắn đều tin tưởng mình nhất định là nhân vật chính của thời đại này, quang huy lấp lánh, có thể trấn áp hết thảy địch nhân.

Vương Khung như thế, Diệp Vô Thiên như thế, Vân Tố Tâm cũng là như thế.

"Ngươi rất tự tin!" Vân Tố Tâm nhìn chén trà trong tay, khẽ cười nói.

"Đây không phải là tự tin, mà là sự thật!"

Ông! Một câu đơn giản, lại như thần kiếm ra khỏi vỏ, phong mang bức người.

Vân Tố Tâm không nhịn được ngước mắt nhìn, trong con ngươi hiện ra một tia dị sắc, nhưng rất nhanh, nàng liền thu liễm ánh mắt, cảm xúc kích động kia thoáng qua tức thì.

"Tần Hoàng bệ hạ đã từng nói, Thiên Đạo chiếu cố nhỏ yếu, không thích cường đại, mỗi một cái thời đại, người cuối cùng có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao, nhất định phải trải qua vô số khổ nạn..."

Nói đến đây, ánh mắt của Vân Tố Tâm trở nên ý vị thâm trường.

"Một năm trước, ngươi thật sự là một tiểu nhân vật vô danh, thân mang đại tội, ai có thể ngờ được, ở trong một đoạn thời gian ngắn như vậy, ngay cả đại sư huynh Quang Minh Học Cung cũng đều chết ở trong tay ngươi, thanh danh vang dội, vang danh thiên hạ."

"Kỳ ngộ của mỗi người thật đúng là huyền bí...chẳng trách Tần Hoàng bệ hạ nói ngươi..."

"Nói ta cái gì?" Trong lòng Vương Khung đại động.

Hắn không ngờ được, tên của mình vậy mà đã lọt vào pháp nhãn của Tần Hoàng, thậm chí còn đã từng đánh giá hắn.

Chuyện này khiến cho hắn không nhịn được nhiệt huyết nổ vang.

Phải biết rằng, đó chính là Tần Hoàng bệ hạ, thế giới này cường giả chân chính, truyền kỳ bất hủ.

Coi như là Vương Khung cũng không nhịn được trở nên kích động.

"Hắn nói ngươi bật hack!" Vân Tố Tâm cười một tiếng.

"Ách..." Vương Khung khẽ giật mình, chợt gượng cười hai tiếng: "Tần Hoàng bệ hạ thật biết nói đùa."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Vân Tố Tâm nhìn chằm chằm Vương Khung, trong mắt chứa ý cười, truy vấn.

Vương Khung lộ ra thần sắc nghiêm chỉnh, chân thành nói: "Trên con đường tu hành, nào có đường tắt có thể đi? Chỉ là kiên định lòng cầu đạo, chăm học khổ tu mà thôi."

"Ha ha...nếu ngươi đã nói như vậy, như vậy liền không có cách nào trò chuyện." Vân Tố Tâm cười nói.

Loại lời này, cũng chỉ có thể lừa gạt một chút dạng nai tơ như Lưu Nguyệt Nhi.

Bản thân nàng liền chính là cơ duyên thâm hậu, phúc duyên không dứt, bằng không mà nói, chỉ dựa vào chăm học khổ tu, làm sao có thể vượt qua những yêu nghiệt bật hack chân chính kia?

Chỉ trong vòng hơn một năm, Vương Khung liền từ một kẻ vô danh, lăn lộn đến vang danh thiên hạ, thậm chí còn chém giết Diệp Thiên, quét ngang Quang Minh Học Cung, Tần Hoàng bệ hạ đã khẳng định, kẻ này nếu như không có bật hack, thiên lý nan dung.

"Chúng ta đi thôi." Vân Tố Tâm đứng dậy.

"Đi đâu?" La Thanh Nguyên không nhịn được hỏi.

"Các ngươi dù thế nào cũng sẽ không phải đi đến Đế Đô để ngắm cảnh du lịch, đúng không?" Vân Tố Tâm thản nhiên nói.

"Thiên Vũ Vương! ?" Trong lòng La Thanh Nguyên khẽ động, buột miệng hỏi.

Hiện tại nàng cuối cùng cũng biết, Vân Tố Tâm tại sao lại xuất hiện ở

nơi này.

Nàng vốn là con gái của Thần Uy Vương, mà Thần Uy Vương lại thuộc về dưới trướng của Thiên Vũ Vương.

Thiên Vũ Vương biết quan hệ giữa Vân Tố Tâm cùng với La Thanh Nguyên, mới phái nàng đến đây tiếp ứng.

Chương 577

"Ta liền nói ngươi làm sao lại tốt bụng như vậy, cố ý đến gặp ta." La Thanh Nguyên nói lầm bầm.

"Nếu như không phải là ngươi, ta cũng sẽ không đi một chuyến này." Vân Tố Tâm lắc đầu nói.

"Nam nhân của ngươi có thân phận quá mẫn cảm, thiên hạ đều biết, đã sớm không đội trời chung cùng với Quang Minh Điện, chỉ cần lộ mặt, tất nhiên sẽ dẫn lửa thiêu thân, ta đến tiếp dẫn là ổn thỏa nhất."

Đế Đô, chính là trung tâm của thiên hạ, vận chuyển xã tắc, dẫn dắt sông núi, không cần nói là ai, chỉ cần bước vào Đế Đô, tất nhiên sẽ lọt vào thẩm tra nghiêm ngặt, bằng vào dạng thân phận giống như Vương Khung, chỉ sợ vừa mới tiến vào Đế Đô, Quang Minh Điện liền sẽ nhận được phong thanh.

Cho nên, Thiên Vũ Vương mới có thể phái Vân Tố Tâm đến đây tiếp dẫn, có nàng ở bên, sẽ có thể bảo vệ vạn vô nhất thất.

"Quang Minh Điện thì tính toán là cái gì, tranh hùng cùng thế hệ, có ai là đối thủ của công tử nhà chúng ta?" Lưu Nguyệt Nhi nói lầm bầm.

Thân là đệ tử Hắc Ám Giáo Hội, nàng có mâu thuẫn với Quang Minh Điện theo bản năng.

"Tầm mắt của ngươi quá hẹp, Quang Minh Điện tàng long ngọa hổ, không nói đến Diệp Vô Thiên cao cao tại thượng, tung hoành vô địch, vẻn vẹn chỉ là ở bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh liền có cao thủ chân chính..." Vân Tố Tâm thản nhiên nói.

"Đội Chấp Pháp Quang Minh! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Kể từ khi trở về từ Phế Thổ, đây không phải là lần đầu tiên hắn đối đầu với Đội Chấp Pháp Quang Minh.

Không thể không nói, từng thành viên của cái tổ chức này đều có thực lực cường đại, đủ để trấn áp một đám đệ tử tinh anh Quang Minh Học Cung.

Nhưng ở trước mặt Vương Khung vẫn y như cũ là có phần không đáng

nhìn, những cao thủ giống như Quân Vấn Tri, Kha Long Tượng, Thương Xích Huyền, Chu Kiếm Vũ, tất cả đều chết ở trong tay Vương Khung.

Về phần Đường Phi Ngư thì cũng bị hắn gieo xuống nguyên khí, triệt để thu phục.

Ngoài ra còn có Ninh Vô Song, nguyên khí đâm sâu vào, còn không tự biết, đã sớm trở thành quân cờ của Vương Khung.

"Cao thủ? Không phải cũng trở thành vong hồn dưới đao của công tử?" Lưu Nguyệt Nhi thản nhiên nói.

"Những kẻ đó chỉ là thành viên phổ thông mà thôi, bên trong Đội Chấp Pháp Quang Minh còn có một tiểu đội, tên là Luyện Ngục, ở trong đó mới là cao thủ chân chính." Vân Tố Tâm nhắc nhở.

"Mạnh bao nhiêu! ?" Vương Khung hỏi.

"Không dưới ta, thậm chí..."

Con mắt của Vương Khung hơi nheo lại, xem ra thế giới này còn rộng lớn và đặc sắc hơn hắn tưởng tượng.

Nhưng như vậy mới thú vị.

"Ta ngược lại là có phần chờ mong." Vương Khung cười nói, thu phục cao thủ như Ninh Vô Song, Đường Phi Ngư hiện tại xem ra cũng không được tính là gì, nếu như có thể áp đảo tiểu đội gọi là cái gì Luyện Ngục kia, đó mới là việc đáng mừng.

"Đi thôi!" Vân Tố Tâm cũng mặc kệ ý nghĩ của Vương Khung, thúc giục nói.

"Sư phụ có phải không cũng tới Đế Đô rồi?" Trên đường, La Thanh Nguyên hỏi một lần nữa.

"Ngươi tạm thời không thể gặp sư phụ, sư phụ bị sự tình chậm trễ."

"Sự tình gì?" La Thanh Nguyên truy vấn.

"Trước đó vài ngày, sư phụ giống như đã giao thủ, động nguyên khí..." Vân Tố Tâm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Người nào?" Ánh mắt của La Thanh Nguyên khẽ biến.

"Thập Nhị Vương Tọa!"

"Thập Nhị Vương Tọa! ?"

Cái tên này khiến cho Vương Khung cũng không nhịn được ghé mắt nhìn lại, đánh với Thập Nhị Vương Tọa một trận vậy mà cũng đều có thể không chết?

Hắn đối với sư phụ của La Thanh Nguyên càng trở nên hiếu kì!

"Là người nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi, đồng thời trong lòng lầm bầm, hẳn là lão bản!

"Đại Kiếm!"

La Tổ đã từng nói, Đại Kiếm là nam nhân không thích sống chung nhất bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Kiếm giả, vĩnh viễn là kẻ cô độc nhất.

Điều này đã được chứng minh một cách sống động ở trên người của Đại Kiếm, nam nhân này dung nhập kiếm đạo vào bên trong cuộc đời của mình, từ khi xuất đạo cho đến nay chưa từng thua trận.

Kiếm của y, chính là đỉnh phong trên thế gian này, cử thế vô song, không thể địch nổi.

Năm đó vào lúc La Sinh Sát Kiếm toàn thịnh, khiêu chiến tám đại Vương Thành, nhất chiến kinh thế, không ai dám nói một lời nào, y điên cuồng đến mức vậy mà đi tìm Đại Kiếm.

Không có gì hồi hộp trong trận chiến này, kinh diễm như La Sinh Sát Kiếm ở trước mặt nam nhân kia cũng nhỏ yếu giống như đom đóm.

Nếu như không phải đối phương sinh ra hứng thú đối với y, chỉ cần một kiếm, liền có thể kết thúc hết thảy.

Đại Kiếm đã từng nói, kiếm giả là kẻ cô độc, vẻn vẹn chỉ có thể thao túng sinh tử của người khác, lại không có cách nào chưởng khống cảm xúc của chính mình, dạng người này sẽ vĩnh viễn sẽ không trông thấy cực hạn của kiếm đạo, chỉ có phong mang sát phạt, sẽ luôn có một ngày bị bẻ gãy.

Vì câu nói này, La Sinh Sát Kiếm đã đi đến cấm khu, cải biến cuộc đời của mình.

Đối mặt với dạng cường giả đẳng cấp này, sư tôn của La Thanh

Nguyên lại vẫn có thể còn sống?

"Sư phụ ngươi có lai lịch gì? Mệnh thật là lớn!" Vương Khung không nhịn được nói.

"Chớ nói nhảm, sư phụ sẽ biết!"

"Biết? Sao có khả năng? Sư phụ ngươi có sáu cái lỗ tai?" Vương Khung cười to.

Chương 578

Phanh! Lời còn chưa dứt, một cỗ quái lực vọt tới, tác động vào mông của hắn.

Vương Khung rên lên một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài, ngay sau đó nặng nề rơi trên mặt đất.

"Con bà nó, người nào?" Vương Khung bật dậy và hét lên mạnh mẽ.

"Nhóc con, ngươi đợi đó cho lão tử."

Một giọng nói thần bí hư vô bất định vang lên bên tai mọi người, rồi dần dần biến mất, tựa như mây khói.

"Cái quỷ gì vậy?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

"Ta đã bảo ngươi không nên nói lung tung!" La Thanh Nguyên đi tới, phủi tro bụi cho Vương Khung: "Có đau hay không?"

"Sư phụ cũng thật là, cần gì phải làm như vậy chứ!"

"Vừa mới rồi là sư phụ của ngươi! ?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt kinh dị, có một chút không dám tin tưởng.

"Thần thông của sư phụ không phải bình thường, động tâm khởi niệm, thiên hàng thần chú, không thể nhận ra, không thể nói, không thể nghe thấy..." La Thanh Nguyên nói.

"Họa từ miệng mà ra chính là đến như thế này." Vân Tố Tâm cười nói: "Trách không được Tần Hoàng bệ hạ thường xuyên nói, làm người ngàn vạn không thể miệng tiện..."

"Ngẩng đầu ba thước liền có thần linh!"

"..."

Vương Khung không nói nên lời, có phần chột dạ nhìn chung quanh một chút, quả nhiên thần thông lớn đến một trình độ nhất định thật đúng là như thần linh, không thể nói bừa khinh nhờn!

"Sư phụ của ngươi sẽ không thật sự đi tìm ta đó chứ?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Dạng cường giả cấp bậc này đều có tính khí khó lường, thật đúng là

không dễ chọc.

"Yên tâm, có ta ở đây, sư phụ sẽ không làm gì ngươi!" La Thanh Nguyên vỗ vỗ bả vai của Vương Khung nói: "Đương nhiên, ngươi phải tốt đối với ta một chút."

"Đi thôi! Qua ngọn núi này liền đến!" Vân Tố Tâm nhìn hai người liếc mắt đưa tình, thu hồi ánh mắt, chỉ về phía trước nói.

"Không phải muốn đi đến Thiên Vũ Vương Phủ sao?" Vương Khung hỏi.

"Thiên Vũ Vương chỉ có một người con trai độc nhất như vậy, nếu xảy ra bất luận điều ngoài ý muốn nào, vương vị cha truyền con nối của Thiên Vũ Vương liền sẽ dẫn tới sóng gió ngất trời, ngươi hẳn phải hiểu được ta có ý gì." Vân Tố Tâm nói.

Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra.

Liền ngay cả loại địa phương như Quang Minh Học Cung cũng đều diễn ra tranh giành bè phái, lục đục với nhau, chứ đừng nói đến Vương tộc, nhất là tước vị Thiên Vương, vinh quang vạn thế, thừa kế không suy.

Chắc hẳn có rất nhiều người không nguyện ý nhìn thấy Cổ Thích Tâm khôi phục lại, thậm chí là ngưng tụ Hỏa Chủng.

Thiên Vũ Vương Phủ có nhiều người nhiều phức tạp, thực sự quá thu hút sự chú ý của người khác, để bảo đảm sự an toàn của Cổ Thích Tâm và ngăn chặn thông tin bị rò rỉ, Thiên Vũ Vương đã triệt để đưa hắn đến Tây Sơn Biệt Viện.

Tây Sơn vốn là thuộc về quyền sở hữu của hoàng thất, về sau Tần thị thi ân cho các tộc, cắt ra một bộ phận lãnh địa, ban cho từng đại tộc cùng với Vương Phủ.

Giống như Thất Hoàng Tử cũng có một tòa biệt viện ở nơi này.

"Đã lâu không đến đây." La Thanh Nguyên nhìn cảnh sắc trên đường đi, không khỏi nói.

"Ngươi đã từng đến đây?"

"Ừm!" La Thanh Nguyên khẽ ừm một tiếng: "La gia cũng có biệt phủ tại

nơi này, chỉ là rất ít khi được tới, chỉ có vào thời điểm tiến cung hàng năm, mới sẽ được ở chỗ này."

"Lúc còn bé ta đã từng đi theo phụ vương đến nơi này một lần." Giọng nói của La Thanh Nguyên càng ngày càng nhỏ, trong mắt lóe lên một tia tưởng niệm.

Nói thật, nàng từ nhỏ đã không có mẫu thân, cho tới nay vẫn luôn ỷ lại vào phụ thân, mà La Vương đối với nàng cũng cực kì yêu thương.

Một năm qua, La Thanh Nguyên - tiểu công chúa La Vương Thành gặp bấp bênh, trải qua bao nhiêu giết chóc cùng với kiếp số, có thể nói là đã ăn không ít đau khổ.

Lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên nàng mất đi sự bảo hộ của phụ thân, một thân một mình đối mặt với mưa gió.

Vương Khung nhìn vào trong mắt, không khỏi có phần đau lòng, không nhịn duỗi tay đến, nhẹ nhàng vuốt vuốt cái đầu nhỏ của La Thanh Nguyên.

"Sau khi hoàn thành xong chuyện này, ta cùng với ngươi liền đi đến La Vương Thành một chuyến!"

"Thật sao! ?" Nhãn tình của La Thanh Nguyên sáng lên, lại chợt nhanh chóng ảm đạm, lắc đầu nói: "Chờ thêm đi..."

Vương Khung biết, La Thanh Nguyên là lo lắng thân phận cùng với an nguy của hắn, lúc này lộ diện, tất nhiên sẽ đưa tới sự vây sát của Quang Minh Điện.

"Yên tâm, lần này ta sẽ giải quyết triệt để tai hoạ ngầm, từ nay về sau, sẽ không còn người nào dám đụng vào ta." Vương Khung khẽ cười nói.

"Ngươi nói thật chứ?" La Thanh Nguyên không nhịn được nói.

Nàng cũng không phải là bởi vì có thể trở lại La Vương Thành mà kích động, mà là bởi vì Vương Khung một khi giải trừ nguy cơ, liền sẽ không cần phải lăn lộn tại lằn ranh sinh tử nữa.

"Đương nhiên!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Tác phong làm việc của hắn xưa nay chính là như vậy, hoặc là không làm, đã làm liền làm kinh thiên động địa, giải quyết triệt để căn nguyên tai

hoạ ngầm.

Đi đến phía trước Đế Đô, Vương Khung cũng đã lên kế hoạch cho mọi việc.

"Tới đi, đều tới đi!" Vương Khung thầm lẩm bẩm trong lòng.

Không bao lâu, ngã rẽ đường núi, thác nước treo cao, giống như ngân hà đổ ngược, bình hồ lá phong, như mù sương xâm nhiễm, hiện ra một tòa biệt viện tinh xảo.

Vân Tố Tâm dẫn nhóm người xuống xe, trực tiếp đi đến chỗ sâu biệt viện.

Chương 579

Trên đường đi, ngược lại là không có ai ngăn cản, hiển nhiên bây giờ toà biệt viện này đã nằm ở trong lòng bàn tay của nàng.

"Viện này nguyên bản là của Thần Uy Vương Phủ chúng ta!" Vân Tố Tâm nói.

"Tâm tư của Thiên Vũ Vương thật sự nhạy bén." Vương Khung không nhịn được nói.

Nếu như đặt thế tử ở trong biệt viện của Thiên Vũ Vương Phủ, thì tin tức vẫn dễ bị rò rỉ, ngược lại càng dễ để cho người ta đắc thủ, đặt ở chỗ này, lại là vạn vô nhất thất, cũng sẽ không có ai nghĩ tới.

"Chính là chỗ này!"

Trên giường, một thanh niên miệng mắt đều nhắm, hơi thở mong manh, như có như không, ở chỗ đan điền của y, tản ra một cỗ dao động kỳ dị, như trời đông giấu mầm, sinh cơ ẩn núp, ẩn mà không phát.

"Y chính là thế tử Thiên Vũ Vương! ?"

Trong lòng Vương Khung khẽ động, Nguyên Khí Trì trong cơ thể đập rộn ràng, nguyên khí ở bên trong lập tức sôi trào.

Thân thể của Cổ Thích Tâm cực kì đặc biệt, dường như trời sinh phù hợp với lực lượng Nguyên Khí Trì, y liền giống như một cái động không đáy, lộ ra sự tham lam cùng với khát vọng đối với Nguyên Khí Trì.

"Đại hung thâm tàng..."

Thực lực của Vương Khung mạnh cỡ nào, trong nháy mắt liền khám phá hư thực.

Bên ngoài có lời đồn, thế tử Thiên Vũ Vương chỉ là một phế nhân, tuyệt đối không thể sống đến ba mươi tuổi, cả đời cũng đều không thể ngưng tụ Hỏa Chủng, làm tổn hại ngàn năm uy danh của Thiên Vũ Vương Phủ, trở thành trò cười của thế nhân.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả thế nhân đều ngớ ngẩn, không biết những gì đang được che giấu.

Vị thế tử này không phải là người bình thường, mà chính là Chân Long kẹt trong vực thẳm.

"Tất cả các ngươi đều đi ra ngoài đi!" Vương Khung khua tay nói.

"Ra ngoài! ?" Ánh mắt của Vân Tố Tâm hơi trầm xuống.

Vị này chính là con trai độc nhất của Thiên Vũ Vương, vạn nhất có sơ xuất gì, đừng nói là những tiểu gia hỏa như bọn hắn, liền ngay cả Thần Uy Vương Phủ cũng đều sẽ gặp xui xẻo.

"Nếu như muốn y còn sống, liền nhất định phải đi ra ngoài." Vương Khung thản nhiên nói.

Nguyên Khí Trì chính là bảo vật do Hỏa Chủng màu đen dựng dục ra, ẩn chứa đại bí mật, nếu như là người khác thì cũng không sao. Nhưng nữ nhân Vân Tố Tâm này lại không phải là người bình thường, vạn nhất bị nàng nhìn ra sơ hở gì liền không tốt.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung muốn dò xét bí mật ở trên người của vị thế tử Thiên Vũ Vương này.

"Nếu đã không tin ta, vì sao lại muốn mời ta tới." Vương Khung nói.

"Được, chúng ta ra ngoài." Vân Tố Tâm suy nghĩ một chút, rất nhanh liền làm ra quyết định.

"Chậm đã!"

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên.

Vương Khung ngước mắt nhìn lên, một vị thanh niên đi đến.

Người tới tuổi không lớn lắm, tương tự cùng với hắn, nhưng khí chất cao quý, ngay cả mặc quần áo bình thường cũng khó có thể che giấu được khí chất cao quý nén trong mắt, quanh người tản ra khí tức như có như không, khí thế mạnh mẽ, đủ để đánh đồng cùng với những thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh kia.

Thanh niên kia đi tới, sau lưng còn có một đội võ sĩ đi theo, vậy mà đều là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

"Không hổ là Đế Đô, cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín vậy mà cũng chỉ có thể biến thành hộ vệ." Vương Khung cảm thán.

Thâm sơn giấu hổ, tứ hải tàng long, vòng tròn không giống, rất nhiều nhận biết đều sẽ bị phá vỡ.

Cao thủ giống như vậy đặt ở trước kia, đã đủ để hoành hành một phương.

"Kẻ nào dám trị liệu cho thế tử, lại còn muốn ở một mình, quả thực là làm càn." Thanh niên liếc xéo, lạnh lùng quát, căn bản cũng không có để Vương Khung ở trong mắt.

"Cổ Vũ Phàm, nơi này không phải là Thiên Vũ Vương Phủ, hết thảy đều do ta quyết định." Vân Tố Tâm cau lại đôi mi thanh tú, thản nhiên nói.

Cổ Thích Tâm an dưỡng ở chỗ này, Thiên Vũ Vương không có khả năng hoàn toàn yên tâm, tự nhiên cũng muốn điều động người đồng tộc đến đây giám sát, trông chừng lẫn nhau để đảm bảo không có gì bất ổn.

Thanh niên trước mắt này cũng là huyết mạch trong Thiên Vũ Vương Phủ, xem như là anh em họ cùng với Cổ Thích Tâm.

"Nơi này dù không phải là Thiên Vũ Vương Phủ, cũng đều nhận sự quản lý của Thiên Vũ Vương Phủ, ngươi chỉ là chủ sự tạm thời mà thôi, việc này quan hệ đến an nguy của thế tử, còn chưa tới phiên ngươi tới làm chủ." Thanh niên kia nói năng có khí phách, khí thế nhét đầy thiên địa, cường đại đến không thay đổi, có thể nhìn ra thân phận của gã không phải là bình thường, vừa đi lên liền lấy thế đè người.

"Ngược lại là ngươi, mang theo một người lai lịch không rõ, liền dám trị liệu cho thế tử, cho dù định tội ngươi mưu hại giết thế tử cũng đều không đủ." Cổ Vũ Phàm nghiêm nghị trách mắng: "Đừng tưởng rằng chính mình được Tần Hoàng bệ hạ thưởng thức, liền không coi ai ra gì."

"Ở trước mặt Thiên Vũ Vương Phủ, ngươi chẳng phải là cái gì." Giọng nói lăng lệ quanh quẩn ở trong phòng, Cổ Vũ Phàm không hề cố kỵ, ánh mắt bức người, không ai bì nổi.

Gã cười lạnh nhìn Vân Tố Tâm, thản nhiên nói: "Nghe nói ngươi luyện thành thần thông, tu vi tăng mạnh, không có địch thủ bên trong cùng thế hệ, ngươi đại khái là có thể ra tay với ta."

Người này có thân phận tôn quý, nếu như Vân Tố Tâm xuất thủ, rút dây động rừng, nói không chừng sẽ triệt để bị kết tội mưu hại thế tử, ngay cả Thần Uy Vương ở sau lưng cũng đều sẽ lọt vào liên luỵ.

Chương 580

"Không hổ là Đế Đô, đồng tộc tương tàn, càng thêm máu me đầm đìa." Đúng lúc này, Vương Khung nói chuyện.

Dạng lời nói này lập tức hấp dẫn ánh mắt của Cổ Vũ Phàm, khiến cho sắc mặt của gã biến thành càng thêm băng lãnh.

"Nếu như ta đoán không có sai, ngươi cùng với thế tử hẳn là đồng tộc, nếu như y xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ngươi có phải hay không cũng có cơ hội kế thừa đại vị Thiên Vũ Vương?" Vương Khung cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, Cổ Vũ Phàm đột nhiên biến sắc.

Loại lời này chính là cấm kỵ, mặc dù trong lòng mọi người đều tinh tường, một khi Cổ Thích Tâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đại vị Thiên Vũ Vương trống không, tất sẽ có một phen tranh đấu.

Tất cả mọi người đều biết, đều đang âm thầm chờ đợi, mong mỏi.

Nhưng loại lời này sẽ không thể nói ra, nói ra chính là tối kỵ, sẽ dẫn tới vô số phong ba.

"Làm càn, đồ vật ở đâu ra cũng dám nói bậy! ?" Cổ Vũ Phàm nghiêm nghị quát, trong mắt lộ ra sát cơ.

"Ngươi hẳn là không biết ta là ai, cho nên mới dám uy phong ở trước mặt ta?" Giọng nói lạnh lùng vang vọng ở bên trong phòng.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Vương Khung như quỷ mị xuất hiện ở trước người Cổ Vũ Phàm.

"Giết!"

Một đám hộ vệ đồng thời xuất thủ như bản năng, quyền phong như núi, gào thét mà tới, cơ hồ phong toả toàn bộ đường lui của Vương Khung.

Ầm ầm! Thiên địa linh khí điên cuồng nổ vang, tiến vào bên trong thân thể của Vương Khung, lực lượng cuồng bạo như núi lửa dâng lên, trực tiếp đánh bay mọi người ra ngoài.

Linh khí nồng độ cao giống như hỏa diễm thiêu đốt máu thịt của bọn hắn.

Trong lúc nhất thời, tiếng khóc, tiếng la hét vang vọng thiên địa.

Cùng lúc đó, cánh tay của Vương Khung run lên bần bật, lôi quang cuồng bạo giống như một đầu kinh long gào thét, chụp vào Cổ Vũ Phàm.

"Muốn chết!" Trong lòng Cổ Vũ Phàm hơi giật mình một chút, gã không ngờ được nam nhân trước mắt này vậy mà thật sự dám động thủ, hơn nữa còn có thực lực mạnh mẽ, vượt quá tưởng tượng.

Nhưng gã là nhân vật bậc nào, cho dù đối mặt cường địch, cũng sẽ không lùi bước nửa phần, Hỏa Chủng trong cơ thể vận chuyển, vừa muốn thi triển năng lực.

"Sao lại thế..." Đột nhiên, sắc mặt của Cổ Vũ Phàm đại biến, gã phát hiện ra năng lực của mình như đá ném vào biển rộng, rõ ràng thần thông đã ra, lại giống như đá chìm đáy biển, vậy mà không có một tơ một hào nào tác dụng ở trên người Vương Khung.

Phanh! Lôi quang cuồng bạo tát một phát vang dội.

Cổ Vũ Phàm giống như chó chết bay tứ tung ra ngoài, xương mặt cũng đều bị đánh cho biến hình, máu thịt rã rời, răng trắng rơi ra, cả người nặng nề rơi xuống, miệng vết thương quấn quanh từng tia từng tia lôi quang, trong mắt lộ ra chấn kinh cùng với kinh hãi.

"Da mặt đủ dày, chịu một tát vậy mà cũng đều không chết." Vương Khung hờ hững nhìn Cổ Vũ Phàm.

Ông! Hắc Long Đao ứng thân mà lên, hóa thành một đạo hắc ảnh trực tiếp xuyên thủng bụng dưới của Cổ Vũ Phàm, gắt gao găm gã trên mặt đất, lực lượng cuồng bạo thậm chí còn tác động đến Hỏa Chủng, khiến cho phía trên xuất hiện từng đạo vết rách.

"Ngươi..." Cổ Vũ Phàm kinh khủng không thôi, trong nội tâm sinh ra một tia sợ hãi, không còn có phách lối cuồng ngạo như vừa rồi.

Gã đột nhiên phát hiện ra, nam nhân trước mắt này không chỉ cường đại bá đạo, mà còn là hung tàn chân chính, giống như ma quỷ, một khi động thủ, sát phạt không kiêng nể gì.

Cổ Vũ Phàm thậm chí còn hoài nghi, đối phương có khả năng sẽ thật sự

giết gã.

Vào giờ khắc này, liền ngay cả Vân Tố Tâm cũng không nhịn được ghé mắt, nhìn về phía Vương Khung.

Vị Đồ Phu này, so với trong đồn đại còn muốn đáng sợ hơn, bá đạo vô cùng, không kiêng kị gì, quả nhiên là người nào cũng đều không để ở trong mắt, một khi trêu chọc hắn, sẽ bị hắn quấy cho long trời lở đất, máu chảy thành sông.

Cổ Vũ Phàm ỷ vào thân phận của mình, tưởng rằng là có thể hoành hành không sợ, ai có thể ngờ được sẽ gặp phải Đồ Phu, vị sát tinh này cũng sẽ không nuông chiều gã, một khi tức giận, sẽ trực tiếp dồn gã vào chỗ chết.

"Ta hiện đã có tư cách trị liệu chưa?" Vương Khung móc ra Nghịch Lân Nhận, đi đến trước mặt Cổ Vũ Phàm, lưỡi đao lạnh lẽo rơi vào trên cổ đối phương.

Lưỡi đao lạnh lẽo lộ ra sát ý thấu xương, cuồng dã không chút kiềm chế.

Cổ Vũ Phàm lộ ra ánh mắt kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Vương Khung, cắn răng nói: "Ngươi có biết ta là người nào hay không?"

Ông! Nghịch Lân Nhận lấp lóe phong mang, Cổ Vũ Phàm hét thảm một tiếng, lỗ tai bên trái bị cắt xuống, máu tươi vãi đầy mặt đất.

Một màn này, chấn động ánh mắt, làm cho người ta sợ hãi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, những vị hộ vệ kia từng người quay mặt nhìn nhau, thân là tùy tùng của Thiên Vũ Vương Phủ, bọn hắn có dạng chiến trận nào mà chưa từng nhìn thấy? Nhưng người trẻ tuổi tàn nhẫn bá đạo như vậy, ngay cả Thiên Vũ Vương Phủ cũng đều không để ở trong mắt lại là bình sinh ít thấy.

Phải biết rằng, cho dù ở trong Đế Đô, Cổ Vũ Phàm cũng là có thanh danh rất cao, không cần nói đến quan lại quyền quý, cho dù là con cháu Vương Phủ cũng đều phải bán cho gã ba phần tình mọn, bị người bắt nạt chà đạp như hiện tại quả thực là trước nay chưa từng có, không thể tưởng tượng.

Chương 581

"Xem ra ngươi là không có nghe hiểu ta, ta đang hỏi ngươi, còn là ngươi hỏi ta?" Vương Khung dẫn theo Nghịch Lân Nhận, rơi vào Cổ Vũ Phàm một cái khác trên lỗ tai.

"Ngươi có phải là cảm thấy mình rất lợi hại hay không? Không có thân phận của Thiên Vũ Vương Phủ, ngươi sẽ là cái thá gì? Hạng người như ngươi, ngươi có biết ta đã từng giết bao nhiêu hay không?" Vương Khung ở trên cao nhìn xuống, thờ ơ nói.

Cổ Vũ Phàm nhìn Vương Khung, trong lòng giật mình, loại ánh mắt kia, lạnh lùng như sương, cao cao tại thượng, đặt ở trong mắt nam nhân này, gã chính là sâu kiến trên đất, tùy thời cũng đều có thể giẫm chết.

Trong quá kứ, đều là gã nhìn người khác như vậy.

Mấu chốt nhất là, gã cảm nhận được uy hiếp tử vong chân chính.

Cổ Vũ Phàm biết, Vương Khung không phải chỉ là nói suông, nam nhân này xem ra đã từng đi quá núi thây, vượt qua biển máu, trải qua vô số đại chiến, bằng không mà nói sẽ không có khả năng nắm giữ khí chất như vậy, vẻn vẹn chỉ khí tức phát ra liền đã khiến cho gã như rơi xuống vực thẳm, không thể tả được.

Cổ Vũ Phàm sợ, gã không biết Vân Tố Tâm tìm được dạng nhân vật đáng sợ như thế này từ chỗ nào.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, nếu như gã tiếp tục ỷ vào cái gọi là thân phận sĩ diện của Thiên Vũ Vương Phủ, hôm nay chỉ sợ sẽ khó mà sống đi ra khỏi toà biệt viện này.

Kẻ điên này thật sự là cái gì cũng đều làm được.

"Hiện tại ta đã có tư cách trị liệu hay chưa?" Vương Khung tiếp tục hỏi.

"Có...có..." Cổ Vũ Phàm run run rẩy rẩy nói, chỉ sợ chậm một chút cái lỗ tai còn lại cũng không giữ được.

"Như vậy mới đúng chứ, giữa người và người liền nên có một chút tín nhiệm mới được, nói chuyện đừng có rống lớn, mọi người mới có thể là

bạn tốt!" Vương Khung rút Hắc Long Đao ra, ngồi xổm xuống, khóe miệng hơi nâng lên, lộ ra nụ cười mổ heo làm thịt dê, vô cùng quan tâm nói: "Có muốn hút một điếu thuốc không?"

Nói xong liền lấy ra thuốc lá mua được với giá trên trời từ chỗ của người đốn củi tại Phế Thổ.

Cổ Vũ Phàm mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt kinh dị mà nhìn Vương Khung, trong mắt tràn ngập mê mang cùng với hoang mang.

Nam nhân này là ma quỷ sao? Vừa mới rồi còn muốn đánh muốn giết, một lời không hợp, liền đánh cho gã thành chó chết, cuồng ngạo đến không có giới hạn.

Nhưng trong nháy mắt, lại phảng phất như đổi thành người khác, gió xuân toả ra, quan tâm săn sóc.

Sự thay đổi lớn như vậy không những không làm cho Cổ Vũ Phàm cảm thấy dễ chịu, ngược lại là càng thêm hoảng hốt sợ hãi.

Nụ cười của Vương Khung trong mắt gã quả thực giống như là đao, so với bộ dáng đáng sợ vừa rồi càng khiến cho người ta cảm thấy kinh dị hơn.

"Người này...là biến thái sao?"

Trong nội tâm Cổ Vũ Phàm rung động, kẻ tàn nhẫn không đáng sợ, đáng sợ nhất là những người nhìn không thấu, biến đổi thất thường kia, ngươi không thể biết lúc nào sẽ bị bọn hắn đâm cho một đao.

"Không hút sao, được rồi...lần đầu gặp mặt, đánh ngươi thành chó chết như thế này thực sự có một chút áy náy, cho ngươi một chút đồ tốt."

Nói xong, Vương Khung cong ngón tay búng ra, một luồng nguyên khí trống rỗng hiển hiện, quấn quanh ở đầu ngón tay, sinh mệnh lực bàng bạc dào dạt như sóng.

"Đây là..." Thần sắc của Cổ Vũ Phàm khẽ biến, chỉ cảm thấy Hỏa Chủng trong cơ thể bập bùng, huyết khí bốc lên.

Đạo nguyên khí bao hàm lực lượng tạo hoá này phảng phất như có được ma lực vô hạn, lộ ra dụ hoặc thật sâu.

"Đây là đồ tốt, sau khi luyện hóa, sẽ có vô tận diệu dụng..." Vương

Khung nói một cách mê hoặc.

Tính hạn chế của Nguyên Khí Trì nằm ở chỗ, đối với cao thủ giống như Cổ Vũ Phàm, là không thể nào cưỡng ép dung nhập nguyên khí vào trong cơ thể của đối phương.

Cho nên vào ngày đó tại Nghiệt Long Sơn, Vương Khung cũng chỉ là lưu lại nguyên khí ở trong cơ thể Ninh Vô Song, nếu như đối phương không có lựa chọn dung hợp, như vậy thì hắn cũng sẽ không có biện pháp.

Nhưng cao thủ giống như vậy, một khi dung hợp nguyên khí, chỗ tốt lấy được sẽ là gấp mười mấy lần người khác, đồng thời đối với Vương Khung mà nói, phản hồi có thể có được cũng là siêu việt cao thủ thông thường.

"Thật sự cho ta?" Cổ Vũ Phàm vô thức hỏi.

Gã có phần hoài nghi, đây không phải là muốn hại gã đó chứ?

Đối với tác phong của tên sát tinh này, nếu quả thật muốn hại gã hẳn là sẽ không phí nhiều lời đối với gã như vậy, sẽ trực tiếp dùng một bàn tay chụp chết, phải biết rằng, gã hiện tại vẫn là đang nằm ở trong tay của đối phương!

"Ta vốn không phải là người thực sự ủng hộ việc dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, chém chém giết giết dù sao cũng là rơi xuống tầm thường, hòa bình mới là chủ đề muôn thuở." Vương Khung khẽ nói, cong ngón tay búng ra, đạo nguyên khí kia liền rơi vào trong tay Cổ Vũ Phàm.

Cổ Vũ Phàm có phần hoảng hốt nhìn Vương Khung, mờ nguyên khí mịt sôi trào, bên trong sương mù, hình tượng ác ma kia dần dần phát sinh biến hóa, đã sớm không còn hung tàn bá đạo giống như vừa rồi, ngược lại là nhiều một tia hương vị thần thánh.

Dạng thao tác này đừng nói là Cổ Vũ Phàm, liền ngay cả mấy người Vân Tố Tâm, Lưu Nguyệt Nhi nhìn cũng đều không hiểu, lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn chằm chằm vào Vương Khung.

Chương 582

"Trên thế giới thật sự có dạng người này sao? Lấy ơn báo oán, không so đo được mất! ?" Cổ Vũ Phàm nói lầm bầm trong lòng.

Gã có thể cảm nhận được sự thần kỳ của nguyên khí trong tay, tự tại thông linh, siêu việt bảo dược quý hiếm, một khi luyện hóa, thương thế trên người nhất định sẽ có thể khôi phục, liền ngay cả vết rách trên Hỏa Chủng cũng đều có thể khép lại.

Trọng bảo như thế, vậy mà nói tặng liền tặng, hơn nữa đối với xung đột vừa xảy ra, nam nhân trước mắt này dường như căn bản cũng không có để ở trong mắt.

Đối với hắn mà nói, vũ lực chỉ là một trong những thủ đoạn giải quyết vấn đề, mục đích chỉ là vì làm cho người khác tỉnh táo, bình phục cuồng bạo, xua tan mâu thuẫn, mang đến một mảnh thanh tĩnh cùng với yên tĩnh cho mảnh thế giới này.

"Ngươi đi đi!" Vương Khung đưa tay ra hiệu.

"Cứ như vậy liền thả cho ta rời đi?" Cổ Vũ Phàm ngơ ngác nói.

Nam nhân này dùng vũ lực mạnh mẽ áp đảo gã, sau đó lại tặng cho trọng bảo, nếu như có trá, như thế nào cũng sẽ không để cho gã rời đi ở dưới tình huống gã chưa có luyện hoá, đủ thấy đối phương trời quang trăng sáng, không có bất kỳ âm mưu gì có thể nói.

Lúc này, tâm cảnh của Cổ Vũ Phàm sinh ra biến hóa cực lớn, thực lực đáng sợ của Vương Khung lưu lại ấn ký không thể xóa nhòa trong lòng gã, lúc này gã đã không còn có ý tứ tranh phong, ngược lại là nhiều thêm một tia e ngại, nhiều thêm một tia kính trọng.

Dù sao, cao thủ trẻ tuổi có lòng dạ giống như vậy, cho dù tại Đế Đô cũng là hiếm thấy khó tìm.

"Là ta lỗ mãng!" Cổ Vũ Phàm đứng dậy, ngồi xếp bằng, luyện hóa nguyên khí.

Trong chốc lát, đoàn nguyên khí kia dung hợp cùng với Hỏa Chủng, một

cỗ dao động vô danh sinh ra liên hệ cùng với Nguyên Khí Trì.

"Lỗ mãng con mẹ ngươi! Đồ ngu xuẩn!" Vương Khung nhìn, trong nội tâm cười lạnh.

Cao thủ như Cổ Vũ Phàm, Ninh Vô Song, Đường Phi Ngư chính là cả thế gian khó tìm, cơ hồ đứng sừng sững trên đỉnh cao của thế hệ trẻ tuổi, một khi dung hợp nguyên khí, thực lực càng là sẽ đột nhiên tăng mạnh, tiềm lực tăng lên gấp bội, đủ để tăng thêm nội tình cho Bổ Thiên Công Hội.

Dạng thiên kiêu này, một khi nếm được ngon ngọt, liền sẽ không dừng lại, sẽ chỉ cố gắng dần dần đi đến từng bước, triệt để quy phục Bổ Thiên Công Hội.

Trên thực tế, liền coi như bọn hắn muốn bứt ra cũng đã không kịp, trừ phi ở trong những người này, có thể dựa vào đại dũng khí, đại trí tuệ, đại nghị lực trổ hết tài năng, triệt để tránh thoát sự chưởng khống của Nguyên Khí Trì, đi ra con đường của mình.

Dạng người này vạn người không được một, coi như là Hồng Thần được Vương Khung xem trọng cũng chưa chắc đã có thể.

Nói tóm lại, có càng nhiều người tu luyện nguyên khí, lực lượng Nguyên Khí Trì cũng sẽ liền càng mạnh, Vương Khung tự nhiên cũng liền nước lên thì thuyền lên.

Trọng yếu nhất là, những người này còn thân mang theo đủ loại thân phận, truyền nhân Linh Sơn, con cháu đại tộc, huyết mạch Vương Phủ, hậu duệ của quan lớn...

Tại thời khắc mấu chốt, thân phận của những người này sẽ tạo thành tác dụng lớn đối với Vương Khung, nhiều dòng nước nhỏ hội tụ, chính là một cỗ thủy triều không thể trái nghịch.

Đến thời điểm đó, vị hội trưởng Bổ Thiên Công Hội hắn liền sẽ danh xứng với thực, triệt để chấn động thiên hạ.

Ầm ầm! Nguyên khí triệt để dung nhập vào bên trong Hỏa Chủng của Cổ Vũ Phàm, vết rách ở phía trên khép lại trong nháy mắt, cùng lúc đó, huyết khí của gã cuồn cuộn sôi trào giống như dung nham, hoạt tính nồng

đậm kích thích mỗi một tấc máu thịt, gân cốt rung động, vang vọng như tiếng sấm, liền ngay cả lỗ tai rơi xuống đất kia cũng đều nhận ảnh hưởng, nhẹ nhàng chấn động, vậy mà bay trở về.

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã từng nói, mỗi một bộ phận trên cơ thể con người đều có trí nhớ của mình, sinh mệnh tầng thứ càng cao, dạng trí nhớ này liền sẽ càng sâu sắc, xem ra là thật." Vân Tố Tâm cẩn thận quan sát, không khỏi nói.

Đối với cơ thể con người mà nói, mỗi một bộ phận cũng đều có ký ức hoàn chỉnh của thân thể, từ một loại góc độ nào đó mà nói, cho dù thoát ly thân thể, cũng có thể khống chế thậm chí là sinh trưởng, thậm chí là sau khi đạt tới một trình độ nhất định, mỗi một bộ phận cũng đều có thể hóa thành cá thể đơn độc.

"Máu thịt tái sinh!"

Con mắt của Vương Khung hơi nheo lại, hắn cũng đã từng được nghe kể về dạng lý luận này của Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, nhưng muốn đạt tới loại cảnh giới này, tu sĩ bình thường căn bản không làm được, chỉ có tầng thứ sinh mệnh tiến hóa thuế biến đến phía trên một giới hạn nào đó mới có thể làm được.

Vào giờ phút này, Cổ Vũ Phàm mượn nhờ nguyên khí đột phá, vậy mà cũng sáng tạo ra kỳ tích ngắn ngủi, lỗ tai đứt kia dính vào vết thương, chậm rãi chữa trị.

"Quả nhiên, thực lực càng mạnh, lực lượng nguyên khí có thể kích phát ra cũng liền sẽ càng mạnh..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, tự tin quan sát, dạng tài liệu thí nghiệm giống như Cổ Vũ Phàm cũng không thấy nhiều.

Ông! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, hào quang bên trong Nguyên Khí Trì bùng lên, điểm lành rực rỡ, nguyên khí nồng đậm bắt đầu lăn lộn tách ra, đường vân trên nghiên mực cổ lão càng trở nên sống động như thật, thậm chí ở sâu bên trong nghiên mực còn có một tia dao động sinh mệnh chân chính.

Chương 583

"Tốt!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, trong lòng cuồng loạn.

Nguyên Khí Trì nhận được tẩm bổ ngược, lực lượng lại tăng cường một lần nữa, lực khống chế đối với những thành viên kia tăng lên rất nhiều, trọng yếu nhất là, Nguyên Khí Trì nguyên bản có thể khống chế khoảng 1000 người đã là cực hạn, nhất là khống chế cao thủ giống như Cổ Vũ Phàm, Ninh Vô Song, Đường Phi Ngư, gánh chịu phong hiểm cùng với phụ tải cực lớn, nếu không cẩn thận liền sẽ dễ dàng bị phản phệ.

Bây giờ, những người này tu luyện ngày đêm, không ngừng tẩm bổ ngược, lực lượng Nguyên Khí Trì rốt cục cũng có thể lại đề thăng một lần nữa, nhân số có thể khống chế cũng đề thăng một lần nữa, đạt tới 2000 người.

Rống...

Đột nhiên, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời từ trong cơ thể của Cổ Vũ Phàm, giống như hung thú khôi phục, ánh lửa xung quanh Hỏa Chủng của gã óng ánh, chín tầng ánh lửa dần dần có xu thế dung hợp.

"Gã đã đột phá bình cảnh, lại cố gắng tiến thêm một bước, sẽ có được tư cách lĩnh hội cảnh giới Dung Khí." Vân Tố Tâm lộ ra thần sắc bình tĩnh, trong con ngươi hiện lên một thâm ý, vô thức nhìn về phía Vương Khung.

Nếu như nói trước đó Cổ Vũ Phàm cũng không đáng giá được nàng coi trọng, như vậy Cổ Vũ Phàm bây giờ lại là chân chính có thể được vốn liếng để kiêu ngạo, lĩnh hội Dung Khí, một bước lên trời, từ đây thiên nhân khác biệt, không giống như trước.

Mà hết thảy những chuyện này đều là bởi vì Vương Khung.

Nam nhân này so với Vân Tố Tâm tưởng tượng còn muốn thần bí đáng sợ hơn, dùng vũ lực cường đại áp đảo Cổ Vũ Phàm, sau đó lại thi triển diệu pháp, biến đá thành vàng, giúp đỡ đánh vỡ ràng buộc, phá vực thẳm bay lên trời.

Loại thủ đoạn này phiêu hốt vô tung, như quỷ như thần, có thể khiến

cho Cổ Vũ Phàm hoàn toàn thần phục, không còn hai lòng.

"Tranh đấu quyền thế chỉ là tiểu đạo, lực lượng mới là căn bản!" Cổ Vũ Phàm cảm thụ được lực lượng trong cơ thể, gã chưa bao giờ cảm thấy chính mình vậy mà có thể cường đại đến như thế.

Gã đứng dậy, nhìn về phía Vương Khung, tràn ngập cảm kích cùng với sùng kính.

Thần phật độ thế, cũng là dùng đại thần thông hàng phục yêu ma, sau đó mới ban cho tạo hoá.

Bây giờ hình tượng của Vương Khung trong lòng gã lại càng trở nên cao lớn, quả thực chính là thần phật đến độ hóa gã.

"Ngươi có thể đi." Vương Khung phất phất tay.

Thần phật độ thế, không cầu nhân quả, không cầu hồi báo, tới lui vội vàng, không có dấu vết, đây là đức độ của Thánh Nhân, không ở trong nhân thế.

Hành động này ngược lại là làm cho Cổ Vũ Phàm càng thêm kính trọng, làm cho hình tượng của Vương Khung trong mắt gã nhiều thêm một tia hương vị thần thánh.

Loại nhân vật này có lẽ thật sự là Thánh Nhân chuyển thế, thần phật tái sinh, cái gì mà Đội Chấp Pháp, Quang Minh Điện cũng đều không thể đánh đồng.

"Kể từ bây giờ, ta nguyện đi theo ngài." Cổ Vũ Phàm vô cùng chân thành nói.

Đến giờ phút này, gã đã bị Vương Khung tẩy não triệt để, trong con ngươi không còn có cuồng ngạo hung lệ nguyên bản, nhiều thêm một tia ngưng trọng cùng với thành kính.

"Hãy đi theo đạo tâm của ngươi." Vương Khung giống như một tên thần côn, trang bức nói.

Thân thể của Cổ Vũ Phàm chấn động hào quang, trong mắt càng trở nên cực nóng, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều nhìn ngây ngốc.

Nhất là những hộ vệ kia đều quay mặt nhìn nhau, trong mắt lộ ra chấn kinh thật sâu, nếu như không có nhìn lầm, chủ nhân của bọn hắn, tiểu quận vương có tiếng tăm lừng lẫy trong Đế Đô vậy mà quy y rồi? Quy y đối với nam tử không biết xuất hiện từ nào trước mặt này.

Đừng nói là bọn hắn, liền ngay cả mấy người Vân Tố Tâm, Lưu Nguyệt Nhi cũng đều mặt lộ ra dị sắc, ánh mắt không tự giác liếc nhìn ở trên người Vương Khung cùng với Cổ Vũ Phàm.

"Quá lợi hại, loại thủ đoạn này, đùa bỡn lòng người, điều khiển lực lượng, coi như là ở trong Hắc Ám Giáo Hội chúng ta, công tử cũng có thể pha trộn như diều gặp gió, bước vào hàng ngũ mạnh nhất!" Lưu Nguyệt Nhi không nhịn được thở dài trong nội tâm, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung càng ngày càng không giống bình thường.

"Chẳng trách Thanh Nguyên lại coi trọng hắn, người này ngực giấu thâm uyên, bụng có thần thông, tính như kinh long, mệnh cách bá đạo...thật sự kỳ quái, theo tinh tượng của thời đại này mà nói, làm sao lại xuất hiện loại người này! ?" Vân Tố Tâm nhìn Vương Khung, trong con ngươi luôn bình tĩnh nổi lên một tia hiếu kì, dần dần sinh ra hứng thú.

"Các ngươi lui ra đi! Ta phải chữa thương cho thế tử!" Vương Khung khoát tay nói.

Lúc này, Cổ Vũ Phàm dẫn đầu đi ra ngoài cửa, động tác cực nhanh, phảng phất như gã liền không nên tồn tại ở nơi này, đến mức những hộ vệ kia cũng đều không kịp phản ứng.

"Tất cả đều điếc rồi? Không nghe thấy sao?" Cổ Vũ Phàm lộ ra vẻ mặt khó chịu, hung hăng nói.

Những hộ vệ kia nghe vậy, vội vàng đi ra phía ngoài.

Mấy người Vân Tố Tâm thấy thế, cũng chỉ có thể đi ra ngoài, lúc này, Vương Khung dường như đã triệt để trở thành chúa tể ở nơi này.

"Ta sẽ canh giữ ở bên ngoài cho ngươi!" La Thanh Nguyên nhỏ giọng nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, tiễn nhóm người rời đi, sau đó quay người

lại, nhìn về phía Cổ Thích Tâm nằm ở trên giường, lộ ra một nụ cười.

"Cuối cùng cũng có thể thăm dò thân thể của ngươi một chút."

Chương 584

Thân thể của Cổ Thích Tâm rất đặc biệt, dùng thân thể của phàm nhân, là không thể nào tiếp nhận lực lượng Nguyên Khí Trì, chớ đừng nói chi là cả một đạo nguyên khí vậy mà không thể bổ khuyết thân thể của y.

Ở trong mắt của Vương Khung, đây là sư tình sẽ không bao giờ xảy ra.

Trừ phi, thân thể của vị thế tử Thiên Vũ Vương này khác người thường, ẩn giấu bí mật không muốn để cho người khác biết.

Vương Khung lấy Nguyên Khí Trì ra, nguyên khí bàng bạc giống như từng đầu Giao Long, nhào lộn ở trong ao, trong mỗi một cái hô hấp, đều có từng luồng sóng chấn động nhỏ bé truyền đến từ bốn phương tám hướng, chuyển vào bên trong Nguyên Khí Trì.

Vương Khung có thể cảm nhận được rõ ràng, bây giờ tu luyện nguyên khí có tổng cộng 837 người, trong đó có ba đạo mạnh nhất, phân biệt là Cổ Vũ Phàm, Ninh Vô Song còn có Đường Phi Ngư.

Mặt khác, còn có một đạo ấn ký cực kì đặc biệt, mặc dù yếu ớt, lại tản mát ra dao động không giống với người khác, như thể chồi non ẩn giấu ở sâu trong lòng đất, ẩn tàng sinh cơ, chỉ đợi mùa xuân đến, đột ngột mọc lên từ mặt đất.

"Hồng Thần, ta quả nhiên không có nhìn lầm y, trong một thời gian ngắn như vậy, lại có tiến bộ kinh người." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Ngày đó vào thời điểm nhìn thấy người này tại địa điểm cũ của Quang Minh Học Cung Xích Long Thành, Vương Khung đã cảm thấy y không phải là người bình thường, nhất thời khốn đốn, thế nhưng phong mang nội liễm, một khi có được cơ hội, nhất định định sẽ bay lên trời hóa long.

Hiện tại xem ra, tiềm lực của Hồng Thần so với hắn tưởng tượng còn muốn to lớn hơn.

Phải biết rằng, Hồng Thần chính là người duy nhất đạt được năng lực tiến hoá vào sau khi dung hợp nguyên khí.

Vương Khung vô cùng coi trọng y, đã từng hạ lệnh cho Đường Phi Ngư

âm thầm chăm sóc y, hắn đã sớm xem người này là thành viên Bổ Thiên Công Hội, tiến hành bồi dưỡng trọng điểm.

Ngoại trừ Hồng Thần có tiềm năng cực lớn, y cũng xuất thân từ Xích Long Thành, nhất mạch tương thừa cùng với Vương Khung, có tình nghĩa hương hỏa đồng môn, đây cũng là một trong số các nguyên nhân Vương Khung nhìn y với con mắt khác.

Ầm ầm! Vào giờ phút này, tại chỗ sâu nhất Nguyên Khí Trì, vẫn còn ẩn giấu một đạo ấn ký.

Đạo ấn ký này cực kì cổ quái, có hai luồng dao động hoàn toàn khác nhau đan xen vào nhau, một luồng trong đó ôn hòa như mặt nước phẳng lặng, một luồng khác lại là một mảnh ánh sáng, như bầu trời xanh bao la rộng lớn.

"Đây chính là căn nguyên sao?" Vương Khung nhíu mày.

Hắn vừa mới thăm dò, đạo ấn ký kia liền phảng phất như khôi phục, khí tức đáng sợ như một thanh kiếm sắc phóng lên tận trời, khuấy động Nguyên Khí Trì, vậy mà bắt đầu thôn phệ từng đạo nguyên khí kia.

"Thật sự bá đạo, nhưng cũng không nhìn một chút đây là địa bàn của ai!" Vương Khung hừ lạnh một tiếng, Hỏa Chủng màu đen vận chuyển không ngừng, Nguyên Khí Trì tản ra vạn đạo hào quang, nguyên khí nồng đậm sôi trào gào thét, như Chân Long gào thét, trong nháy mắt liền trấn áp đạo ấn ký kia.

Cùng lúc đó, Vương Khung cong ngón tay búng ra, từng đạo nguyên khí bay ra, chui vào trong cơ thể Cổ Thích Tâm.

Trong chốc lát, Vương Khung liền thông qua Nguyên Khí Trì sinh ra liên hệ cùng với vị thế tử Thiên Vũ Vương này, thân thể của y bị hắn nhìn thấy không sót một cái gì, không có bất kỳ bí mật gì có thể giấu.

Không thể không nói, thế tử Thiên Vũ Vương Phủ từ nhỏ đến lớn không biết đã nuốt bao nhiêu bảo dược quý hiếm, kỳ vật thiên địa.

Mặc dù y không thể tu hành, nhưng thân thể thon dài, gân cốt cường kiện, cơ bắp căng đầy cũng đều vượt xa người bình thường, so với người

đồng lứa mà nói, Cổ Thích Tâm đã trưởng thành rất tốt, tương đương với chuyện tốt.

Mấu chốt nhất là, gân mạch, ngũ tạng của y thậm chí là bên trong mỗi một tấc máu thịt, đều ẩn chứa một lượng lớn tinh hoa, phát ra sức sống mãnh liệt, duy trì hoạt động của cơ thể.

Lúc này, từng đạo nguyên khí tiến vào trong cơ thể của Cổ Thích Tâm, trực tiếp chạy đến đan điền.

Đan điền của Cổ Thích Tâm giống như vực thẳm, tham lam vô độ, hấp thu một đạo lại một đạo nguyên khí, phảng phất như không có cực hạn.

"Thật cổ quái."

Vương Khung nhíu mày, trong nháy mắt, ba mươi đạo nguyên khí đã bị y thôn phệ, nếu như đổi lại thành người khác sớm liền bạo thể mà chết.

"Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể ăn bao nhiêu." Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, Nguyên Khí Trì bật hết hỏa lực, phảng phất như trút xuống toàn bộ nguyên khí.

Một đạo!

Hai đạo!

Năm đạo!

Chín đạo!

...

Nhục thân của Cổ Thích Tâm chấn động, toàn bộ thân thể bị khí tức sinh mệnh nồng đậm bao trùm, ở dưới sự bao phủ của nguyên khí bàng bạc, tinh khí giấu ở bên trong máu thịt, gân cốt, ngũ tạng của y cũng bắt đầu tan ra, dường như muốn kích hoạt cỗ thân thể này.

Ầm ầm! Đúng lúc này, cỗ khí tức giấu kín kia rốt cục cũng triệt để bạo lộ ra, như hồng lưu cuồn cuộn, mãnh liệt ập tới, dường như muốn một lần nữa chưởng khống cỗ thân thể này.

"Đây là..." Con mắt của Vương Khung trừng đến căng tròn, lộ ra một vẻ kinh nghi.

Trong cơ thể Cổ Thích Tâm, một giọt máu đỏ tươi chậm rãi hội tụ,

giống như mặt trời lơ lửng trên không trung, tản ra dao động kinh khủng.

Chương 585

Y quá quen thuộc đối với loại khí tức này, ngày đó tại Thập Vạn Đại Sơn, trong cổ địa Đại Hoang, tóc trắng ba ngàn trượng, hung uy trấn tứ phương.

"Chân Vương Huyết..." Vương Khung kinh nghi bất định.

Hắn không ngờ được trong cơ thể Cổ Thích Tâm vậy mà đè ép một giọt Chân Vương Huyết.

Bên trong yêu thú, có lấy một loại tồn tại cực kỳ đặc biệt, bọn chúng khám phá bí mật tiến hóa, đánh vỡ giới hạn sinh mệnh, đặt chân đến một loại cấp bậc khác, so với yêu thú bình thường có bản chất khác nhau, đối với những yêu thú khác mà nói, bọn chúng chính là vương chí cao vô thượng.

Nhân loại gọi những yêu thú tiến hoá đó là danh sách Chân Vương.

Danh sách Chân Vương cực kì hiếm thấy, mỗi một đầu cũng đều là tồn tại đáng sợ có thể khiến cho thiên địa biến sắc.

Cho đến nay, Vương Khung cũng chỉ từng gặp một đầu, đó chính là nam tử tóc trắng gặp được tại Thập Vạn Đại Sơn ngày đó.

Danh sách Chân Vương, dường như có thể thoát ly thân thể yêu thú, hóa thành hình người.

Đúng lúc này, viên thịt trắng chui ra từ bên trong Nguyên Khí Trì.

Tiểu gia hỏa đi theo Vương Khung đi ra từ Phế Thổ này vô cùng với thần bí, trước mắt mà nói, dường như cũng không có một chút tác dụng nào, không có gì khác biệt so với phế vật, cả ngày giấu ở trong Nguyên Khí Trì, tỉnh liền ăn, no bụng liền ngủ, còn không bằng heo nái hàng thịt Hắc Nhận nuôi.

Một lần duy nhất phát huy tác dụng, chính là ngày đó gặp được thanh niên tóc trắng kia, thanh niên tóc trắng dường như nhận ra lai lịch của viên thịt trắng, chỉ điểm Vương Khung vài câu, xem như kết xuống nhân quả.

Lúc này, cảm nhận được sự dao động của Chân Vương Huyết, tiểu gia

hỏa này liền nhảy ra ngoài ngay lập tức, hai mắt tỏa ánh sáng, trực tiếp xem Cổ Thích Tâm như vú em, nhào tới liền muốn gặm.

"Ngươi có phải điên rồi hay không? Ai cho ngươi ăn...gặp được loại chuyện tốt này đương nhiên là ta tới trước!"

Chân Vương Huyết...thứ này so với tinh huyết yêu thú bình thường chính là cường đại hơn rất nhiều, người bình thường cả đời này cũng đều không nhất định có thể gặp được.

Vẻn vẹn chỉ từ dao động nó phát ra liền có thể nhìn ra, lực lượng mà giọt máu này bao hàm có bao nhiêu đáng sợ.

Đừng nói là luyện hóa, coi như để cho Hỏa Chủng màu đen hấp thu tinh, khí, thần trong đó, sẽ có thể thức tỉnh ra dạng năng lực gì?

Từ sau khi Nghịch Lân Nhận, Nguyên Khí Trì thực thể hóa, Vương Khung cũng chỉ còn lại bốn đại năng lực Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Linh Sào cùng với Ảnh Vực, tất cả đều nằm trong hàng ngũ cấp Huyền hạ phẩm, thực sự có tính công kích cũng chỉ có Lôi Quang Tí cùng với Long Tượng Bạo.

Đối mặt với Chân Vương Huyết, Vương Khung cảm thấy là đây là thời điểm khai phá năng lực mới.

Vương Khung dùng một tay chụp viên thịt trắng, đặt nó dưới mông của mình, nó cảm nhận được áp lực khủng khiếp và ác ý từ cuộc sống, phát ra một tiếng gào thét nghẹn ngào.

Vương Khung mặc kệ nó, hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn chằm chặp vào thân thể của Cổ Thích Tâm, trong mắt lộ ra khát vọng cực nóng.

Danh sách Chân Vương, ẩn chứa bí mật tiến hóa cao nhất của yêu thú, từ xưa đến nay, có thể đặt chân vào lĩnh vực này cũng đều lác đác không có mấy.

Vào những năm xa xưa nhất, đại năng nhân loại xuất hiện lớp lớp, cường giả như mây, nhất là trong những năm Hỏa Chủng vừa mới sinh ra, những tiền bối kia chính là vạn cổ cự đầu chân chính, sừng sững ở trên đỉnh cao nhất, nhưng đối mặt với danh sách Chân Vương, vẫn y như cũ

cảm nhận được áp lực kinh khủng, có không biết bao nhiêu người ngã xuống.

Bởi vì e ngại đối với sự khủng bố của danh sách Chân Vương, Quang Minh Điện theo thời thế mà sinh ra, nó như là một ngọn cờ, quy tụ tất cả các cao thủ nhân loại lại với nhau và bắt đầu phản công, đối mặt với sự cường đại của Chân Vương.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, chuyện cũ tan biến như mây khói!

Đến hiện tại, danh sách Chân Vương cả thế gian khó tìm, bởi vậy một giọt Chân Vương Huyết này là phi thường trân quý, tinh, khí, thần ẩn chứa bên trong tuyệt đối không phải là những yêu thú khác có thể so sánh.

"Đây hẳn là cơ duyên của ta!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra vẻ tham lam.

Hỏa Chủng màu đen tản mát ra dao động kì lạ, trong chốc lát, giọt Chân Vương Huyết kia bỗng nhiên rung động, khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, giống như hung thú khôi phục.

"Ngươi có thể chạy thoát sao?" Vương Khung lạnh lùng nói, lực lượng của Hỏa Chủng màu đen giống như một cái lưới lớn rơi xuống.

Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, không có bất kỳ tinh huyết yêu thú nào có thể đào thoát.

Chỉ một thoáng, từng đoàn từng đoàn hoa lửa nhảy ra từ bên trong Chân Vương Huyết, đây chính là tinh, khí, thần ẩn chứa trong đó.

Bất đồng so với yêu thú phổ thông, Chân Vương giống như mặt trời lớn treo lơ lửng trên không, yêu thú phổ thông lại như đom đóm, không thể so sánh nổi.

Chương 586

Ông! Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên chấn động, hư ảnh hoa sen hiển hiện ở chỗ trung ương, chậm rãi nở rộ, thôn phệ đoàn tinh, khí, thần huyền diệu kia.

Trong nháy mắt, Vương Khung liền cảm thấy cơ thể nóng bừng, máu sôi lên, hoạt tính thân thể tăng gấp bội, toàn thân phảng phất như có núi lửa phun trào, dung nham cực nóng gào thét mà tới.

"Con bà nó...quả nhiên có chút môn đạo."

Vương Khung cắn răng, may mắn là lúc trước Bạch gia truyền thụ cho hắn "Nguyên Cốt Trúc Cơ Pháp", bảo cốt đã sinh, một chút lực lượng ấy cũng không được coi là cái gì, tuỳ tiện liền có thể luyện hóa.

Ông! Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, chín tầng ánh lửa rất có xu thế hợp lại làm một, đoàn tinh, khí, thần bàng bạc kia dần dần bị xâm chiếm luyện hóa từng bước.

Ầm ầm! Đúng lúc này, tâm thần của Vương Khung đại động, đại não nổ vang, cảnh tượng trước mắt vặn vẹo, thần hồn rời rạc, phảng phất như tiến vào một cái thế giới khác.

Thần thông sắp thành, tất có tâm ma xuất hiện!

Đây là dấu hiệu trước khi huyền công sắp thành, điềm báo vào trước khi năng lực thức tỉnh.

Vương Khung có thể kết luận, năng lực thức tỉnh lần này nhất định không hề tầm thường.

Bởi vậy hắn giữ vững tâm thần, vận chuyển Hỏa Chủng, cố gắng hết sức chống lại dạng huyễn tượng này.

Nhưng mà, huyễn tượng giống như là Thiên Hỏa giáng lâm, lôi kiếp bổ tới, khó mà ma diệt.

Rốt cục, trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, thân thể dường như mất đi chỗ dựa, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, lại phát hiện ra chính mình vậy mà ở bên trong núi sâu.

Núi đen sừng sững, nước trắng mênh mông, phong cảnh cằn cỗi.

"Ảo giác, đây chính là ảo giác do tâm ma gây ra!" Vương Khung liên tục cảnh cáo chính mình.

"Đâu là thật, đâu là giả? Sinh ra làm người, cũng chỉ là giả tạo mà thôi!"

Đúng lúc này, một thanh âm to lớn vang lên, cuồn cuộn mênh mông, chấn động sơn dã.

Trong lòng Vương Khung đại động, nhìn về nơi phát ra âm thanh, liền trông thấy, ở bên bờ nước trắng mênh mông kia có một thân ảnh lẻ loi, ngồi xếp bằng thả câu, áo bào đen bay phất phới.

"Là người nào?" Vương Khung kinh nghi bất định, không nhịn được nói.

"Lại đây ngồi đi, đã thật lâu không có ai nói chuyện phiếm với ta!" Nam tử áo bào đen cũng không quay đầu lại, cô đơn nói.

Vương Khung hơi do dự một chút, đi tới.

Ông! Bên trên làn nước trắng xóa, sương mù bốc lên, Vương Khung đứng bên cạnh nam tử áo bào đen, lại có một chút không nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương.

"Nơi đây là ảo cảnh! ?"

"Có lẽ nơi này mới là thế giới chân thực, ngươi chỉ là tỉnh lại từ trong mộng mà thôi." Nam tử áo bào đen thản nhiên nói.

Vương Khung nghe vậy, tâm thần đại chấn, trong mắt lóe lên ánh sáng lăng lệ: "Ngươi đang mê hoặc ta."

"Lòng người bị che khuất, không thấy rõ chân tướng vạn vật, cái gọi là tu hành, chính là phân biệt giả dối...thật giống như Thiên Võng của Tần Đạp Thiên, ngươi nói nó là thật hay giả?" Nam tử áo bào đen cười nói.

"Chuyện này..." Vương Khung khẽ giật mình, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Người trẻ tuổi, con đường của ngươi còn rất dài...con đường này chỉ có thể do chính ngươi đi, người phía sau ngươi không thể giúp ngươi, Hắc Nhận không được, Yêu Tượng cũng không được, coi như là..." Nam tử áo bào đen chậm rãi nói.

Y còn có một câu không nói, sự kinh nghi trong lòng của Vương Khung liền nhiều hơn một phần, nam nhân này dường như biết được hết thảy, hiểu rõ mọi bí mật của hắn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Người trẻ tuổi...chính là không có kiên nhẫn." Nói xong, nam tử áo bào đen nhẹ nhàng lắc cần câu trong tay một cái, dường như có cá lớn mắc câu, nhưng y cũng bất động, mặc cho cần câu di chuyển.

"Ngươi họ Vương! ?" Nam tử áo bào đen xoay chuyển lời nói, đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

"Có vấn đề gì sao?"

"Túc ta còn trẻ, đã từng gặp một nam nhân họ Vương, y cũng không có tính nhẫn nại giống như ngươi, họ Vương dường như cũng đều như thế..." Nam tử áo bào đen lẩm bẩm nói, nói được một nửa lại dừng lại.

"Không! Vẫn có một chút khác biệt, y còn mạnh hơn so với ngươi...cũng không phải là mạnh hơn một chút...nếu có cơ hội, ngươi có thể về nhà y nhìn, nói không chừng là có quan hệ thân thích...dù sao thì các ngươi đều là họ Vương...ở bên trong dòng sông lịch sử nhân loại, cái họ này rất đặc biệt. "Người." Nam tử áo bào đen đột nhiên xoay đầu lại, lộ ra ý cười.

Vào giờ khắc này, sương khói mông lung trên mặt y bỗng nhiên tán đi.

Bây giờ Vương Khung mới thấy rõ khuôn mặt của y, chỗ trán của đối phương có một con mắt thẳng đứng, nhấp nháy tinh mang, vô cùng huyền diệu.

"Ngươi...ngươi là...Chân Vương! ?" Vương Khung vô thức nói.

"Ha ha ha...nhân loại...phản ứng của ngươi hơi chậm!" Nói xong, nam tử áo bào đen đứng dậy, y móc ra một nắm hạt đậu từ trong ngực ném về phía làn nước trắng chảy xiết.

Chương 587

Trong chốc lát, núi đen chấn động, nước trắng nổi lên, toàn bộ thế giới cũng đều rung động.

Lúc này, Vương Khung mới kinh sợ phát hiện ra, phiến thiên địa mà hắn đang đứng này lại là một sinh linh.

"Coi như không tệ!" Nam tử áo bào đen phất tay, cả thế giới bắt đầu tan chảy nhỏ giọt như mực.

"Ngươi đi đi...đúng rồi...chiếu cố tốt tiểu gia hỏa kia, đó là lợi thế của ngươi." Giọng nói của nam tử áo bào đen dần dần trôi đi, thẳng đến khi biến mất ở bên tai.

Vương Khung bỗng nhiên mở hai mắt ra, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, vẫn y như cũ là ở sâu trong biệt viện, ở trước người chính là Cổ Thích Tâm.

Chợt nghe thiên nhân diệu, thần tiên nhập mộng vào! ?

Vương Khung không biết những gì trải qua vừa rồi đến tận cùng là thật hay giả, hắn cũng không biết vị nam tử áo bào đen kia đến cùng có lai lịch ra sao.

Nhưng ngay vào lúc hắn xuất thần, Hỏa Chủng màu đen đột nhiên bùng lên, thân thể của hắn tản ra dị tượng nhàn nhạt, khí tức quanh người giống như nghiệt long cuộn ngồi, trở nên càng khủng bố, dị tượng nhật nguyệt chung triều sinh hiển hiện.

"Rốt cục cũng thành công!" Vương Khung nắm chặt song quyền, quan sát tự thân, huyết dịch sôi trào.

Vào giờ khắc này, năng lực mới rốt cục cũng thức tỉnh.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, một cỗ hư ảnh thần bí bàng bạc hiển hiện, núi đen nước trắng, bao trùm thiên địa.

Tất cả bốn đại năng lực Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Ảnh Vực cùng với Linh Sào đều thuộc về cấp Huyền hạ phẩm, đây dường như đã là cực hạn của cảnh giới Bổ Nguyên.

Thậm chí, ở bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, năng lực có thể đạt tới phẩm cấp này cũng là lác đác không có mấy.

Bây giờ, năng lực mới mà Vương Khung thức tỉnh lại sáng tạo kỳ tích, đánh vỡ giới hạn này.

"Cấp Huyền trung phẩm! ?" Vương Khung mừng rỡ không thôi.

Chân Vương Huyết quả nhiên không giống bình thường, biến điều không thể thành có thể, đánh vỡ giới hạn, năng lực thức tỉnh đạt tới dạng phẩm cấp này, thật sự là vô song trên đời, sẽ không bao giờ có người thứ hai.

"Loại năng lực này..." Nhưng rất nhanh, thần sắc trên mặt Vương Khung ngưng kết, lực lượng của năng lực mới khiến cho hắn có phần kinh ngạc, thậm chí là hoài nghi.

"Còn có thể như vậy sao?" Vương Khung âm thầm nói, làm quen với năng lực mới.

Ầm ầm! Đúng lúc này, thân thể của Cổ Thích Tâm rốt cục cũng đình chỉ biến hóa, giọt Chân Vương Huyết kia vào sau khi bị Vương Khung hấp thu tinh, khí, thần, hung uy đại giảm, bắt đầu tán diệt, dung nhập hoàn mỹ vào trong cơ thể của Cổ Thích Tâm.

Cùng lúc đó, đan điền của vị thế tử Thiên Vũ Vương này cũng đạt tới bão hòa, vào sau khi hấp thu gần trăm đạo nguyên khí, một tia sáng yếu ớt lập lòe, càng ngày càng sáng, giống như quần tinh so đấu, âm dương đảo ngược.

"Y muốn ngưng tụ Hỏa Chủng! ?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, hắn tự nhiên không có quên chính sự.

Một khi thế tử Thiên Vũ Vương khôi phục lại, thậm chí là ngưng tụ Hỏa Chủng, Thiên Vũ Vương liền sẽ triệt để ủng hộ Thất Hoàng Tử, đến thời điểm đó hắn liền coi như có được chỗ dựa chân chính, có vốn liếng chống lại cùng với Quang Minh Điện.

Mấu chốt nhất là, Cổ Thích Tâm cũng sẽ tự động trở thành thành viên Bổ Thiên Công Hội, cột vào trên một con thuyền với hắn.

"Người này không tầm thường, trong tương lai sợ rằng sẽ trở thành chúa tể một phương trong cái thế giới này." Vương Khung khẽ nói.

Mệnh số của Cổ Thích Tâm cực kì đặc biệt, không chỉ bởi vì y là con trai độc nhất của Thiên Vũ Vương.

Thân thể của y chất chứa đại bí mật, luyện hóa Chân Vương Huyết, hấp thu trăm đạo nguyên khí, lực lượng thức tỉnh như thế cơ hồ đã vượt qua đại đa số người cùng thế hệ, tiềm năng của y cực lớn, quả thực là không thể tưởng tượng.

Quả nhiên, ngọn nguồn của Nguyên Khí Trì, đạo ấn ký thuộc về Cổ Thích Tâm kia càng ngày càng mạnh, giống như thâm uyên rung động, như giao long doạ cho ba đạo ấn ký của Ninh Vô Song, Đường Phi Ngư, Cổ Vũ Phàm chạy trốn về nơi xa.

Về phần các đạo ấn ký khác càng là nơm nớp lo sợ, cũng chỉ có ấn ký của Hồng Thần là hơi hơi có thể chống cự một chút.

Chuyện này không có quan hệ đến lực lượng cảnh giới, chỉ là sự chưởng khống cùng với độ phù hợp của mỗi người đối với nguyên khí mà thôi.

"Quả nhiên hữu duyên cùng với Bổ Thiên Công Hội chúng ta, nên nhập bọn cùng với chúng ta." Vương Khung nhếch miệng cười.

Không cần nói là tiềm năng hay là địa vị, giá trị của Cổ Thích Tâm đều lớn so với mấy người Ninh Vô Song, một khi tiến vào Bổ Thiên Công Hội, đủ để trở thành cao tầng.

Có một vị thế tử Thiên Vương tọa trấn, xem ai còn dám trêu chọc.

Ô ô ô...

Đột nhiên, một âm thanh than khóc thảm thiết truyền đến từ dưới người.

Vương Khung cúi đầu nhìn viên thịt trắng đang bị hắn ngồi lên, dùng đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn hắn, tràn ngập oán niệm.

"Quên ngươi mất!" Vương Khung đứng dậy, nắm lấy viên thịt trắng.

Chương 588

"Ngươi cũng không thể trách ta, thân là sủng vật lại giật đồ cùng với chủ nhân, không có dùng mông ngồi chết ngươi, ngươi cũng nên cảm thấy may mắn." Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn đối với mỹ nữ cũng đều không có mảy may thương hương tiếc ngọc, huống chi là đối đãi với sủng vật, đổi thành trước kia, phàm là trên người không có thịt, đã sớm tiện tay vung đao, làm thịt ăn.

Ô ô ô...

Tiếng khóc của viên thịt trắng trở nên to hơn, đau buồn, hệt như một đứa trẻ bị thất sủng.

Vương Khung nhếch miệng, trong nội tâm có phần buông lỏng.

Tiểu gia hỏa này dù sao cũng là đi ra từ Phế Thổ, ngày đó tại hang động cổ xưa Đại Hoang Hung Thần cũng đã giúp hắn, về sau hai đại Chân Vương thanh niên tóc trắng cùng với nam tử áo bào đen đều đã nhắc nhở hắn nhiều lần phải chiếu cố tốt tiểu gia hỏa này.

"Được rồi, đừng gào, như vậy đi...ngươi nhìn xem...tên tiểu tử này đã triệt để luyện hóa Chân Vương Huyết, dung nhập vào máu thịt, dung hợp làm một, nói một cách khác y hiện tại chính là bảo dược Chân Vương biết đi." Vương Khung nói, trong mắt lóe lên một vòng tinh mang.

Viên thịt trắng lập tức không khóc nữa, lộ ra vẻ mặt kinh khủng, phảng phất như đang nói: "Ngươi không phải là muốn ta ăn thịt hắn, ngươi còn là người sao?"

Vương Khung nhìn ra tâm tư của viên thịt trắng, chửi ầm lên, người này là có thể tùy tiện ăn sao? Cho rằng đó là muốn điểm tâm?

Vị thế tử này chính là có quan hệ đến tiền đồ trong tương lai của hắn, cho nên không thể chết.

Ô ô ô...

Viên thịt trắng lại kêu lên, cảm xúc đồng tình vừa rồi không còn sót lại chút gì, dường như so với để nó đói bụng, còn không bằng trực tiếp ăn vị

thế tử này.

"Đừng gào, ngươi ngoài ăn ngủ còn có thể làm được cái gì." Vương Khung không nhịn nói.

Viên thịt trắng vẫn y như cũ là khóc chít chít.

"Mặc dù không thể ăn, nhưng...chúng ta có thể lấy chút máu." Vương Khung nháy mắt ra hiệu, trong ánh mắt nhìn về phía Cổ Thích Tâm trở nên khác hẳn.

Thật sự giống như ở Tam Dương Trấn năm đó, vào thời điểm hắn nhìn thấy Thanh Minh Long Viên, ánh mắt cũng là như vậy.

Bây giờ Cổ Thích Tâm có thể được tính là một gốc bảo dược hình người, giọt Chân Vương Huyết kia đã bị y triệt để luyện hóa, dung nhập vào máu thịt, sinh ra đủ loại biến hóa không thể tưởng tượng nổi, nếu như lấy một chút máu, không chỉ có thể khiến cho viên thịt trắng đạt được lợi ích, Vương Khung cũng có thể nghiên cứu huyền bí trong đó, tăng cường nội tình của chính mình.

Viên thịt trắng ngầm hiểu, lập tức đình chỉ thút thít, chui vào Hỏa Giới, không ngờ được vậy mà lấy ra một cái chậu đồng cổ.

Vương Khung thấy thế, trợn cả mắt lên.

"Con bà nó, ngươi có phải là người hay không, đây chính là Chân Vương Huyết, ngươi cầm chậu ra làm gì?"

Vương Khung chửi ầm lên, ném chậu đồng cổ vào Hỏa Giới, đồng thời lại lấy ra một cái vạc lớn từ đó.

Viên thịt trắng nhìn sững sờ.

"Ngươi thì biết cái gì, đây chính là Chân Vương Huyết, ngươi chỉ lấy ra một cái chậu, xem thường ai thế?" Vương Khung cười lạnh nói, cơ hội tốt như vậy cũng chỉ có một lần, một khi bỏ lỡ, muốn lấy một chút máu của Cổ Thích Tâm căn bản là không có khả năng.

Hiện tại thì bất đồng, vị thế tử Thiên Vũ Vương này vẫn còn ở trong trạng thái người thực vật, chưa hề thức tỉnh, tự nhiên mặc cho Vương Khung bài bố.

"Yên tâm, không chết được, y dung hợp nhiều nguyên khí như vậy, có thể tạo huyết tái sinh, coi như lấy một vạc máu, cũng tuyệt đối không có vấn đề."

Vương Khung chém đinh chặt sắt, cánh tay phải của hắn chấn động, một tia lôi quang nổ vang, giống như lưỡi dao xẹt qua mạch máu của Cổ Thích Tâm.

Thật tội nghiệp, vị thế tử Thiên Vũ Vương này giống như là gia súc vậy, bị Vương Khung lấy máu ở trong hôn mê.

Máu đỏ tươi trong như pha lê, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, nhỏ vào bên trong vạc.

Sức sống mạnh mẽ trong cơ thể của Cổ Thích Tâm triệt để kích hoạt, không ngừng tạo ra máu, phảng phất như là đang chuyển hàng cho Vương Khung.

Điên cuồng như vậy, khiến cho viên thịt trắng cũng đều không đành lòng nhìn thẳng, loại sự tình này căn bản không phải là do con người làm.

Viên thịt trắng vô cùng đau đớn, tất cả ánh mắt đều tập trung ở bên trong vạc lớn, thỉnh thoảng liếm láp khóe miệng, chảy ra chất lỏng không rõ.

"Quả nhiên đúng như ta dự đoán, cơ thể của vị thế tử này tràn đầy huyền diệu, sức sống tràn trề, tiềm năng so với ta tưởng tượng còn muốn to lớn hơn, thực sự là tạo hoá sinh linh..."

Vương Khung lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, lấy ra thêm một cái vạc từ trong Hỏa Giới.

Tại tiểu viện yên tĩnh, trong mật thất tiểu viện!

Khí tức của Cổ Thích Tâm càng lúc càng mạnh, cả người bị khí lưu mờ mịt bao phủ, vùng đan điền truyền ra dao động càng cường đại hơn, mịt mờ như tinh hà, vô tận như sông, Hỏa Chủng thần bí kia tách ra ánh sáng vĩnh cửu.

Chương 589

Cảnh giới của y không ngừng kéo lên, không chỉ có bước vào cảnh giới Hỏa Chủng, mà trong nháy mắt liền đạt tới tầng chín.

Vương Khung cũng không có nhàn rỗi, bên cạnh có năm chiếc vạc chứa đầy máu trong suốt như pha lê, từng giọt giống như hạt ngọc, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Nhiều máu như thế này, đổi thành người khác đã sớm bị rút khô, nhưng Cổ Thích Tâm lại sinh sôi không ngừng, không ngừng tạo máu, mới khiến cho Vương Khung rút được nhiều như vậy, nếu như không phải đã hết vạc, hắn có khả năng còn sẽ không dừng tay.

Vào giờ phút này, trong ánh mắt viên thịt trắng nhìn Vương Khung cũng đều đã trở nên khác hẳn, trong khiếp sợ lộ ra vẻ khinh bỉ, phàm là người đều sẽ không làm được chuyện như vậy, vị chủ nhân tiện nghi này của nó quả thực không có điểm mấu chốt nào có thể nói.

Vương Khung coi vị thế tử Thiên Vũ Vương này như một con bò sữa già đang âm thầm cống hiến cho trang trại bò sữa, không ngừng vắt và ép khô.

"Không hổ là thế tử, bằng này máu đã đủ cho ta dùng trong một thời gian." Vương Khung lưu luyến không rời, rốt cục rút Hắc Long Đao ra, để cho vết thương của Cổ Thích Tâm chậm rãi khép lại.

Dạng nhân thể đã được Chân Vương Huyết rèn luyện và tịnh hoá này sẽ càng thêm thích hợp để tu hành, triệt để tiêu trừ tai hoạ ngầm, so với Hoàng Thiên Ngọc Đạo, hiệu quả càng tốt hơn.

Ừng ực ừng ực...

Lúc này, viên thịt trắng đã chui vào bên trong một cái vạc lớn, ăn như gió cuốn.

"Con bà nó...ngươi có phải là người hay không? Thế tử người ta vẫn còn đang nằm ở chỗ này đây, ngươi liền có thể uống?" Vương Khung chửi âm lên, khiển trách viên thịt trắng súc sinh chính là súc sinh, quả thực không

có một chút ranh giới cuối cùng nào có thể nói.

Vương Khung hùng hùng hổ hổ, lấy ra một cái bình bằng đồng từ bên trong Hỏa Giới, miệng bình chỉ nhỏ bằng một đôi mắt, đổ bảo huyết vào trong đó, rót đầy một bình, để cho viên thịt trắng ôm uống.

Viên thịt trắng ôm bình uống, lộ ra vẻ mặt say mê thỏa mãn.

Ầm ầm! Thiên địa linh khí nổ vang, tụ đến từ trên trời, rót vào trong cơ thể của Cổ Thích Tâm, Hỏa Chủng của y lại dị biến một lần nữa, chín tầng hoa lửa hợp lại làm một, hóa thành đan hà, óng ánh sáng ngời.

"Vậy mà trực tiếp bước vào cảnh giới Bổ Nguyên! ? Quả nhiên là thiên phú dị bẩm, không giống bình thường." Vương Khung khẽ nói.

Công sức trong một ngày liền vượt qua qua mười năm tu hành của người khác, rất hiển nhiên, vị thế tử Thiên Vũ Vương này thân mang đại khí vận, thật sự như lời nói của Tần Hoàng, kiếp nạn và cơ duyên đi đôi với nhau, ở phía sau kiếp số lớn bằng trời, chính là cơ duyên lớn bằng trời.

Từ nay về sau, Cổ Thích Tâm sẽ giống như kinh long xuất uyên, một bước lên trời, không giống trước đây.

"Chuyện này là..."

Ở bên ngoài biệt viện, tất cả mọi người đều kinh động, mọi người có mặt đều là cao thủ trong thế hệ trẻ tuổi, một cách tự nhiên liền cảm giác được ở bên trong mật thất, một cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt khôi phục, sức sống mới mẻ, chất chứa khủng bố.

"Tiềm long xuất uyên, y đã thật sự bước ra một bước kia! ?" Trong lòng Cổ Vũ Phàm rung động, trong con ngươi hiện ra vẻ kinh ngạc, gã gắt gao nhìn chằm chằm cửa chính mật thất, trong nội tâm nhấc lên sóng lớn thao thiên, ngay lập tức liền hiện ra thân ảnh Vương Khung.

Sự khủng bố của nam nhân kia đã triệt để vượt qua sự tưởng tượng của gã, tai hoạ ngầm hai mươi năm của thế tử vậy mà liền được giải quyết một cách dễ như trở bàn tay, không những như thế, cỗ dao động này là không thể nghi ngờ, chính là lực lượng Hỏa Chủng.

"Không thể tưởng tượng nổi...hắn vậy mà thật sự trợ giúp Cổ Thích

Tâm ngưng tụ Hỏa Chủng..." Vân Tố Tâm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Dạng thiên chi kiêu nữ giống như nàng, người bên trong cùng thế hệ có thể lọt vào pháp nhãn của nàng thật sự không nhiều, không thể nghi ngờ, Vương Khung chính là một người trong số đó, nam nhân này dường như nắm giữ ma lực hóa mục nát thành thần kỳ.

Vân Tố Tâm rốt cuộc cũng hiểu được, tiểu công chúa La gia, vị tiểu sư muội lòng dạ cực cao kia của nàng tại sao lại lựa chọn nam nhân này.

Ông! Đúng lúc này, bên trong mật thất, Cổ Thích Tâm đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt không linh, giống như tịch diệt, thân thể của y bỗng nhiên khẽ động, như kiếm quang lấp lóe, chạy về phía Vương Khung, sức mạnh đáng sợ chấn động khiến cho mật thất chấn động ù ù.

"Bản năng thúc đẩy! ?"

Vương Khung cười khẽ, hắn biết Cổ Thích Tâm còn chưa có chân chính thức tỉnh, lúc này thân thể đột nhiên thức tỉnh lực lượng cường đại, không có chỗ phát tiết, cho nên mới tự động di chuyển.

Ầm ầm! Vương Khung bước tới một bước, bàn tay lớn rơi xuống, giống như là Tu Di Sơn, áp sập nhân gian, quái lực đáng sợ trực tiếp đánh nổ không khí, xé rách lực lượng của Cổ Thích Tâm, cứng rắn đè y ở trên mặt đất.

Ông! Đột nhiên, trong cơ thể Cổ Thích Tâm truyền ra một cơn chấn động, Hỏa Chủng của Vương Khung khẽ run lên, chân nguyên, huyết khí, thậm chí sinh mệnh lực của hắn...hết thảy sự tồn tại dưới hình thức năng lượng cũng đều phảng phất như sông lớn nghịch chuyển, chảy vào trong cơ thể Cổ Thích Tâm.

Chương 590

"Năng lực! ?" Thần sắc của Vương Khung khẽ biến.

Năng lực của Cổ Thích Tâm quá đặc biệt, vậy mà có thể hấp thu lực lượng của người khác?

Ông! Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng bản mệnh, trong chốc lát, cỗ lực lượng thôn phệ bá đạo kia biến mất không thấy gì nữa.

Năng lực bản mệnh của hắn có thể miễn dịch hết thảy lực lượng Hỏa Chủng, năng lực của Cổ Thích Tâm cho dù lại thần bí khó lường hơn cũng vô dụng đối với hắn.

Cùng lúc đó, Vương Khung tay bóp kiếm quyết, lôi quang nổ vang, tần suất chấn động phát ra tiếng vang chói tai, trực tiếp điểm vào trán Cổ Thích Tâm.

Huyết khí của Cổ Thích Tâm chấn động, lôi điện cuồng bạo lan tràn toàn thân trong nháy mắt, Hỏa Chủng của y vận chuyển, trong khoảnh khắc liền hấp thu thôn tính tiêu diệt lôi quang.

Lúc này, Cổ Thích Tâm rốt cục cũng triệt để thức tỉnh, hai mắt trở nên rõ ràng thấu triệt.

"Đồ Phu! ?" Cổ Thích Tâm thấy rõ thân ảnh trước mặt, vô thức hỏi.

Một chỉ mới vừa rồi kia, vô số hình ảnh hóa thành lạc ấn, chảy vào trong đầu, không cần bất kỳ lời nói nào, Cổ Thích Tâm liền biết hết thảy.

Đây gọi là dùng tâm ấn tâm, ý hợp tâm đầu, chính là bí pháp truyền đạo cổ lão, chỉ có tinh thần cường đại đến một trình độ nhất định, mới có thể thi triển ra thủ đoạn như thế.

Đương nhiên, đoạn lấy máu kia Vương Khung tự nhiên không có khắc sâu vào trong đầu óc của Cổ Thích Tâm.

"Là ngươi đã cứu ta! ?" Cổ Thích Tâm cảm thụ được lực lượng nổ vang trong cơ thể, trong con ngươi lấp lóe ánh sáng.

Đã bao nhiêu năm, y giống như phế nhân vậy, cả ngày ngâm ở trong thuốc, y nắm giữ thân phận thế tử Thiên Vũ Vương mà có không biết bao

nhiêu người ao ước, nhưng lại không biết, y đối với mỗi một vị tu sĩ có thể cô đọng Hỏa Chủng đều không ngừng ao ước, y ao ước loại năng lực có thể rong ruổi thiên địa, thể hiện ra đủ loại phong thái của bản thân kia.

Bây giờ, y rốt cục cũng đã thức tỉnh năng lực của mình.

Hết thảy mọi thứ đều là nhờ Vương Khung, nam nhân mà y ước ao gặp mặt đã lâu này, không chỉ giải quyết mối tai hoạ ngầm của y, thậm chí còn khiến cho y thu hoạch được lực lượng thuộc về mình, tìm được con đường sau này.

Ơn nghĩa như thế, to như trời cao, trong lúc nhất thời, Cổ Thích Tâm cũng không biết nên biểu đạt lòng cảm kích của mình như thế nào, y biết bất kỳ lời nói nào cũng đều lộ ra không có ý nghĩa.

"Không cần như thế, sự nghiệp vĩ đại sẽ luốn khiến cho các nhân vật vĩ đại không hẹn mà gặp..." Vương Khung giơ tay lên một cái, trong đầu óc đột nhiên hiện ra lúc lần đầu tiên nhìn thấy gã béo, lời nói mà gã béo nói với hắn.

"Sự nghiệp vĩ đại..." Cổ Thích Tâm lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Ngươi đã từng nghe nói đến Bổ Thiên Công Hội chưa? Có muốn nhập hội hay không? Không có yêu cầu gia nhập! Còn có thể hưởng thụ các loại phúc lợi!" Đúng lúc này, khoé miệng của Vương Khung hơi nâng lên, lộ ra nụ cười.

Bổ Thiên Công Hội, phù dung sớm nở tối tàn, lại lưu lại thanh danh hiển hách tại thế gian, nhất là ở bên trong Thiên Võng, đã sớm trở thành truyền thuyết, đánh đồng cùng với Đồ Thần Công Hội.

Bởi vì, hội trưởng của Bổ Thiên Công Hội là Đồ Phu, chỉ bằng điểm này liền đầy đủ.

Vào thời điểm sự kiện lớn huy động vốn cộng đồng lúc trước xảy ra, Bổ Thiên Công Hội lần đầu tiên hoành không xuất thế, Vương Khung dùng thân phận hội trưởng Bổ Thiên Công Hội công khai khiêu chiến đại sư huynh Quang Minh Học Cung, tuyên bố muốn cưới tiểu công chúa La Vương Thành.

Chuyện này đã từng oanh động thiên hạ, dẫn nổ Thiên Võng.

Về sau những hội viên Bổ Thiên Công Hội kia liên tiếp bị tuôn ra, tất cả đều là dạng vô thượng cự đầu như Hoàng Kim Vương Mạnh Long Tước, Hắc Kiếm Ma La Tiểu Hắc, Hài Khách Khương Thiên Ba, càng làm cho các nơi chấn động, vì thế mà choáng váng.

Thân là người ủng hộ Vương Khung, Cổ Thích Tâm tự nhiên biết sự tồn tại của Bổ Thiên Công Hội, thậm chí lúc trước, y còn xuất một phần lực vì sự kiện lớn huy động vốn cộng đồng, tràn ngập tò mò cùng với khát vọng đối với Bổ Thiên Công Hội.

Nhưng y nằm mộng cũng nghĩ không ra chính mình sẽ có một ngày hội trở thành phó hội trưởng Bổ Thiên Công Hội.

Không sai, Vương Khung đã thành công kéo vị thế tử Thiên Vũ Vương này xuống nước...không, là kéo lên thuyền.

Cổ Thích Tâm cũng nhảy lên trở thành cao tầng Bổ Thiên Công Hội, mặc dù bây giờ cao tầng cũng chỉ có hai người y cùng với Vương Khung mà thôi.

"Thật sự có thể chứ? Không cần khảo hạch gì cả?" Cổ Thích Tâm như rơi vào mộng, có phần kích động, có phần thấp thỏm.

"Không cần, ngươi là nhân tuyển tốt nhất, danh xứng với thực." Vương Khung khích lệ nói.

Có Thiên Vũ Vương giữ thể diện cho hắn, hắn nằm mơ cũng đều muốn cười tỉnh, còn kiểm tra cái gì chứ, thu tiền thì còn được, đương nhiên, hắn là sẽ không thể nào thu tiền.

Chương 591

"Ta vậy mà lại trở thành phó hội trưởng Bổ Thiên Công Hội..." Cổ Thích Tâm không nhịn được trở nên kích động, con mắt cũng đều híp thành một đường nhỏ.

Thân là thế tử Thiên Vũ Vương, y không phải là đồ đần, làm sao lại không biết thân phận mẫn cảm của Vương Khung, kéo y nhập bọn, có lẽ là muốn mượn thế lực của Thiên Vũ Vương, nhưng đây lại chính là điều mà Cổ Thích Tâm muốn, ngươi nói xem có đồng ý hay không đồng ý! ?

Đúng lúc này, cửa chính chậm rãi đẩy ra, chỉ trong nháy mắt, Vân Tố Tâm, sắc mặt của đám người Cổ Vũ Phàm, La Thanh Nguyên liền biến đổi.

Thân là cao thủ bọn hắn làm sao có thể nhìn không ra, bây giờ Cổ Thích Tâm long tinh hổ mãnh, bệnh cũ hoàn toàn không có, chẳng những ngưng tụ Hỏa Chủng, mà còn trực tiếp bước vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Thủ đoạn như thế, siêu việt quỷ thần, quả thực không thể tưởng tượng.

Lúc này, liền ngay cả những hộ vệ kia cũng đều nhìn choáng váng, đây nào còn là thế tử ngập trong thuốc trong ngày thường? Khí tức mạnh mẽ, như long như hổ, thậm chí còn khiến cho bọn hắn cũng đều có một chút cảm giác áp lực.

"Đây quả thật là thế tử tiểu vương gia? Làm sao...làm sao lại giống như biến thành người khác?"

"Quả nhiên đã mời được một vị cao nhân, thủ đoạn như thế, quá bất khả tư nghị."

"Người này một bước lên trời, kéo dài huyết mạch truyền thừa của Thiên Vũ Vương, dạng ân tình này là khó có thể tưởng tượng được, không biết vương gia sẽ ban thưởng như thế nào!"

Trong lòng mọi người nói thầm, ai cũng biết, dùng thân phận cùng với cách làm người của Thiên Vũ Vương, tuyệt đối sẽ không cô phụ ân tình lớn bằng trời như vậy, từ nay về sau, nam nhân này sẽ thu hoạch được lễ ngộ chí cao cùng với che chở vĩnh cửu của Thiên Vũ Vương.

"Tranh thủ thời gian thông báo cho Thiên Vũ Vương, nói rằng thế tử đã chuyển nguy thành an, thần thông đã thành." Vân Tố Tâm vội vàng nói.

Tồn tại như Thiên Vũ Vương, thân mang trọng trách, là không thể nào thời thời khắc khắc đều ở lại Đế Đô, trông coi Cổ Thích Tâm.

Nhưng, nếu như y biết con trai độc nhất của mình đã triệt để khỏi hẳn, thậm chí đã luyện thành Hỏa Chủng, kinh hỉ như thế, chắc hẳn sẽ được tính là đại sự tình lớn bằng trời, y sẽ đặt hết thảy mọi việc sang một bên, chạy về Đế Đô!

"Bố trí thịnh yến, đêm nay không say không về." Cổ Thích Tâm xuất ra khí thế của thế tử Thiên Vũ Vương, nói.

Y ra lệnh một tiếng, phía dưới liền bận rộn.

Một đêm này, tiểu viện Linh Khê đèn đuốc sáng trưng, cụng chén giao bôi không ngừng bên tai.

Cổ Thích Tâm đã lớn như vậy còn chưa từng uống thả cửa sảng khoái như vậy, y ôm Vương Khung, men say mông lung, cùng nhau xưng huynh gọi đệ.

"Vương huynh, sủng vật của ngươi đang uống thứ gì mà ngon vậy? Say mê như vậy?" Cổ Thích Tâm chỉ vào viên thịt trắng nói.

Viên thịt trắng ôm bình đồng, ừng ực ừng ực, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Vương Khung mặt không hồng, hơi thở không gấp, thản nhiên nói: "Đồ uống của súc sinh, thế tử muốn thử sao?"

"Ha ha ha, lại dám nói móc ta, đến, phạt ba chén rượu." Cổ Thích Tâm cười to nói, y đương nhiên không biết viên thịt trắng uống là máu của y.

"Tự phạt!" Vương Khung khẽ mỉm cười, nhưng cũng không có uống một mình, Cổ Thích Tâm, Cổ Vũ Phàm, Vân Tố Tâm thay phiên mời một vòng.

Không thể không nói, những hào môn Đế Đô, đệ tử Vương Phủ này tu dưỡng vô cùng tốt, cho dù uống rượu cũng sẽ không quên lễ nghi.

Vương Khung thì không có nhiều quy củ như vậy, cũng không có khách khí với bọn hắn.

"Người đi trong giang hồ, không thể rời rượu! Người trong giang hồ phiêu, sao có thể không uống!"

"Nhìn ngươi nãy giờ không nói gì, khẳng định không sợ uống rượu!"

"Thiên trường địa cửu, không bằng rượu ngon trong chén!"

...

Vương Khung không ngừng mời rượu, hết lời này đến lời khác, tất cả đều là học được từ lão bản ở Tam Dương Trấn, thuyết phục mấy người đệ tử Vương Phủ Cổ Thích Tâm.

Cũng không biết uống bao nhiêu, cuối cùng vò rượu chất đầy nửa toà biệt viện, đám người vui vẻ trở về.

Một đêm này, đã chú định sẽ khó quên được.

Trăng tròn treo cao, soi sáng đêm tối, bên trong lương đình trong núi, một bóng người ngồi một mình trong đó.

"Hiện đã có thể uống tận hứng?" Người ở trong nghe được tiếng bước chân sau lưng, khẽ cười nói.

"Ngươi cũng có thể đi cùng, làm sao lại giống như ăn trộm vậy? Đây cũng không giống như là diễn xuất của hoàng tử!" Vương Khung cất bước đi tới, không có một chút men say nào.

"Thân phận của ta quá mẫn cảm, có không biết bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm!" Thất Hoàng Tử lắc đầu, lấy ra một chiếc giỏ trúc từ bên cạnh, mở cái nắp ra, mùi thơm nức mũi.

"Lại đến một bữa đi, đều là do ta tự mình làm."

"Ừm? Một hoàng tử như ngươi còn biết làm đồ ăn?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Phụ hoàng thường nói, đây chính là đức trí thể phát triển toàn diện..."

"Có ý tứ gì?" Vương Khung khẽ giật mình, không nhịn được hỏi.

"Chính là cái gì cũng đều phải biết một chút!" Thất Hoàng Tử nhếch miệng nói.

Chương 592

Không thể không nói, thủ đoạn cùng với phương pháp mà đương kim Tần Hoàng bồi dưỡng dòng dõi không giống bình thường, thậm chí là có phần không thể tưởng tượng.

Thất Hoàng Tử nhớ mang máng, khi còn bé, rất đã phải rời giường, sau khi rửa mặt hoàn tất, còn phải đến trên quảng trường thực hiện một bộ động tác đặc biệt kỳ quái, Tần Hoàng gọi đó là chín động tác tập thể dục.

Bây giờ nghĩ lại, những động tác kia thực sự có một chút xấu hổ.

"Lần này phải cảm tạ ngươi." Thất Hoàng Tử rót đầy rượu trong chén.

Nói thật, gã là cảm kích Vương Khung từ trong đáy lòng, nếu như gã đoán không sai, bây giờ Thiên Vũ Vương đã nhận được tin, không qua bao lâu liền sẽ có thể trở về Đế Đô.

"Không, là ta muốn làm phiền ngươi, giúp một chút." Vương Khung cười cười.

"Giúp cái gì?" Thất Hoàng Tử sửng sốt một chút, tiếp lời nói.

"Làm phiền ngươi chọn giúp ta một địa phương tại Đế Đô, tận lực lớn một chút, khí phái một ít..." Vương Khung nói ra yêu cầu của mình.

"Ngươi đây là muốn làm gì?" Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc cổ quái.

Dựa theo yêu cầu của Vương Khung, chỗ lựa chọn không thua gì một tòa vương hầu phủ đệ, tuy chuyện này đối với Thất Hoàng Tử mà nói cũng không được tính là cái gì, nhưng đặt mua dạng sản nghiệp này tất nhiên sẽ dẫn tới chú ý, dù sao thì cũng phải có lý do.

"Nơi này sẽ trở thành tổng bộ Bổ Thiên Công Hội của chúng ta."

"Cái gì? Ý của ngươi là..." Trong mắt của Thất Hoàng Tử lộ ra một tia chấn kinh.

"Ta muốn quang minh chính đại, mở lại Bổ Thiên Công Hội!"

Trong ngày này, một tin tức truyền khắp Thiên Võng, truyền ra khắp bốn mươi chín thành trong thiên hạ, cũng truyền ra khắp Quang Minh Điện.

"Bổ Thiên Công Hội...bảy ngày sau, Bổ Thiên Công Hội sẽ khai tông tế

thiên tại Đế Đô! ?"

Bên trong Thiên Võng, khắp chốn sôi trào, phàm là người biết tin tức này đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tần Hoàng bệ hạ đã từng nói, Thiên Võng là có ký ức, lại càng không cần phải nói, sự kiện lớn huy động vốn cộng đồng chỉ mới trôi qua hơn một năm mà thôi, lúc trước Bổ Thiên Công Hội quật khởi một cách cường thế, hành sự cao điệu, đội hình hội viên xa hoa cũng đã khiến cho thiên hạ chấn động.

Chỉ là về sau, hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, nam nhân như truyền kỳ này nghịch phản tại Thiên Vương Sơn, mưu phản Quang Minh Điện, khiến cho Bổ Thiên Công Hội trở thành phù dung sớm nở tối tàn, nhưng truyền thuyết liên quan tới nó lại kéo dài không suy, được thế nhân ca ngợi.

Không ai ngờ được hơn một năm qua đi, Bổ Thiên Công Hội lại một lần nữa tiến vào bên trong tầm mắt của mọi người, hơn nữa vẫn là cao điệu như thế, vậy mà lựa chọn khai tông tế thiên tại Đế Đô! ?

Điều này có ý vị gì?

Ý vị là một khi khai tông tế thiên, Bổ Thiên Công Hội sẽ chân chính dùng thân phận thế lực tông môn xuất hiện ở bên trong thế giới hiện thực, cũng không còn là một cái danh hiệu, một cái khái niệm nữa, phải biết rằng, cho dù bây giờ là đệ nhất đại công hội Thiên Võng, Đồ Thần Công Hội cũng chỉ là tồn tại ở bên trong Thiên Võng mà thôi.

"Bổ Thiên Công Hội...thật sự là Bổ Thiên Công Hội mà Đồ Phu Vương Khung sáng lập sao? Có thể hay không chỉ là trùng hợp?"

"Hẳn là sẽ không! Nam nhân kia thân mang đại tội, đã sớm bị Quang Minh Điện truy nã, sẽ không có ai dám mạo hiểm dùng cái tên này."

"Nói như vậy...nam nhân kia đã thật sự trở về rồi? Cao điệu như thế...so với tác phong dĩ vãng của hắn...hắn thật sự không sợ làm địch với cả thế gian sao?"

Bên trong Thiên Võng, ồn ào náo động sôi trào, hết thảy mọi người đều giống như rơi vào cuồng hoan, bọn hắn bôn tẩu thông báo, không ngừng

phỏng đoán.

Đối với người bên trong Thiên Võng mà nói, Đồ Phu Vương Khung là một cái truyền kỳ và ấn ký không thể xoá nhoà, hắn không biết mang đến bao nhiêu chủ đề cùng với nhiệt độ cho Thiên Võng.

Vào thời điểm danh tự của hắn lại một lần nữa tiến vào trong tầm mắt của mọi người, dường như thịnh yến lại bắt đầu một lần nữa, rất nhiều người giống như điên cuồng đồng dạng phỏng đoán các loại khả năng, phát huy trí tưởng tượng của mình tại khu bình luận!

"Sự kiện lớn! Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Đồ Phu vương giả trở về, không sợ Quang Minh Điện!"

"Bổ Thiên sắp tới, Đồ Phu trở về! Phản ứng của Quang Minh Điện làm cho người ta giật mình...»

" Bổ Thiên tam vấn! Đồ Phu ỷ vào là cái gì? Quang Minh Điện sẽ có động tác gì? Cách cục thiên hạ sẽ thay đổi?"

...

Khu bình luận triệt để sôi trào, Thiên Võng lại trở nên náo nhiệt một lần nữa, dường như sau khi Đồ Phu rời đi, phiến thế giới giả tưởng này đã yên lặng quá lâu, tất cả mọi người giống như rơi vào cuồng hoan, phát huy tài năng cùng với sự tưởng tượng của chính mình, dẫn dắt tiết tấu, chia phe, tranh cãi với nhau.

Chương 593

Thiên Võng vào giờ khắc này dường như đã trở lại mùa hè năm đó, mùa hè khi Đồ Phu uy bá Quang Minh Bảng, Đồ Thần Công Hội xưng hùng Thiên Võng, huy động vốn cộng đồng trực chỉ La Vương Thành.

"Nam nhân kia đã thật sự trở về, lại còn chói mắt như vậy, không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền vô cùng kinh người! Phong mang của hắn chưa từng tiêu tan."

"Quá bất khả tư nghị, hắn làm sao dám? Vô pháp vô thiên như thế, là thật sự không để Quang Minh Điện vào mắt!"

"Nhìn đi! Ta đã dự cảm được một tràng sóng gió ngất trời sắp đánh tới."

Bên trong Thiên Võng, rất nhiều người ủng hộ Đồ Phu đều hưng phấn không thôi, nhất là Đồ Thần Công Hội, quần tình kích động, phải biết rằng, đó chính là hội trưởng của bọn hắn, nam nhân sáng tạo vô số truyền kỳ, bây giờ hắn dùng dạng tư thái này tuyên bố trở về, triệt để khiến cho nhiệt huyết của bọn hắn sôi trào.

Một ngày này, khu bình luận Thiên Võng cơ hồ bị thành viên Đồ Thần Công Hội chiếm đoạt, bọn hắn hô to danh hào Đồ Phu, tuyên cáo sự trở về của Vương Khung.

...

Tại La Vương Thành, ở phía dưới cung điện dưới đất cổ lão.

Khi La Tổ nhìn thấy tình báo mới nhất trong tay, mày trắng run rẩy, trong con ngươi đục ngầu hiện lên một vòng tinh mang.

"Thật sự là tên tiểu tử kia sao?"

"Sự kiện Nghiệt Long Sơn kia hắn cũng là do hắn làm, mặc dù Quang Minh Điện phong tỏa tin tức, nhưng có thể xác nhận được bảy tám phần." Hắc Kiếm Ma đứng ở một bên, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Y không ngờ được, trong thời gian hơn một năm, Vương Khung ở bên trong lằn ranh sinh tử chẳng những không có bị hao tổn phong mang, ngược lại là càng thêm vô pháp vô thiên, vừa ra tay liền kinh thiên động địa như

thế, huyên náo đến cả thiên hạ đều biết.

Cách làm việc như thế này, cũng phù hợp với tác phong của tên tiểu tử này.

Thủ đoạn như vậy, dạng tâm tính này...nếu đó là lựa chọn ban đầu...

Nghĩ tới đây, Hắc Kiếm Ma không nhịn được nhìn La Tổ một chút, có lẽ vị bô lão La Vương Thành này cũng đã từng hối hận với lựa chọn ban đầu của mình!

"Việc này có phần kỳ quặc, thông báo toàn thiên hạ...lại còn dùng danh nghĩa Thiên Vũ Vương Phủ phát ra ngoài, từ đầu tới đuôi cũng không có nói tới tên tiểu tử kia." La Tổ trầm giọng nói.

Bổ Thiên Công Hội, đích thật là do Vương Khung sáng lập.

Nhưng cho đến nay, không có bất kỳ chứng cớ nào nói rằng lần khai tông tế thiên này có quan hệ cùng với hắn.

Ngược lại là Thiên Vũ Vương Phủ đứng ra, nói một cách khác, từ đầu tới đuôi, đều là Thiên Vũ Vương Phủ đang lo liệu chuyện này.

Chuyện này càng khiến cho người ta nghĩ không ra, ấn theo lý thuyết, hai bên là nối tám cây gậy tre cũng đều không với tới được.

"Quả thật không quá bình thường, ấn theo lý thuyết, Thiên Vũ Vương Phủ không nên sinh ra bất cứ liên hệ gì cùng với cái tên Bổ Thiên Công Hội này mới đúng..."

Hắc Kiếm Ma khẽ cau mày, thật sự chẳng lẽ là trùng hợp?

Trực giác nói cho y, không phải!

"Nếu thật sự là lời của tên tiểu tử đó..." La Tổ ngưng ánh mắt lại, hiện lên một vòng thần thái ý vị thâm trường, lão dừng lại, không có nói tiếp.

Hắc Kiếm Ma trầm mặc không nói, y làm sao không nghe được sự bất đắc dĩ cùng với thổn thức trong đó.

"Chờ xem, đợi đến ngày đó liền biết!" La Tổ khoát tay, tình báo trong tay liền hóa thành tro tàn, ngay sau đó lão chậm rãi nhắm hai mắt lại, toàn thân sinh cơ đều ẩn núp, giống như tịch diệt.

...

Tại tổng bộ Quang Minh Học Cung!

"Bổ Thiên Công Hội...Thiên Vũ Vương Phủ...hai cái này không có liên quan gì tới nhau...hẳn là không có quan hệ gì đối với tên tiểu tử kia!" Ứng Bắc Trần hơi nghi hoặc một chút, gã thậm chí còn hoài nghi phần tình báo này có phải là sai hay không.

Vị cường giả đường đường là cảnh giới Dung Khí này, kể từ ngày đó sau khi bị Vương Khung tính kế trọng thương tại La Vương Thành, trở về Quang Minh Học Cung, một mực bế quan khổ tu, rốt cục đã đột phá cảnh giới, bước vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả, vượt lên trước một bước so với Mục Huyền Tiêu Mục Vương Thành.

Lần này, gã vừa mới xuất quan, liền thu được tình báo liên quan tới Vương Khung, trong con ngươi hiện ra một vòng sát khí.

"Bất kể là phải hay không? Nhìn chằm chằm là được, đến thời điểm đó Quang Minh Điện chắc chắn cũng sẽ huy động nhân lực, điều động cao thủ." Đại giáo ti Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

"Yên tâm, lần này, ta nhất định phải lột da tên tiểu tử này." Ứng Bắc Trần trầm giọng nói.

"Không cần thiết." Vương Huyền Cương lắc đầu nói.

"Không cần thiết! ? Có ý tứ gì?" Ứng Bắc Trần hơi sửng sốt, có phần không hiểu hỏi.

"Liên quan tới Vương Khung...nếu như có thể mà nói, hãy tận lực bảo vệ hắn!" Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

"Cái gì?" Ứng Bắc Trần đột nhiên biến sắc, cả người đều ngồi không yên.

Đó chính là tội phạm mà Quang Minh Điện truy nã, nhiễu loạn Sơ Vương Tế, đại náo Thiên Vương Sơn, tội nhân bị truy sát khắp thế giới! Bây giờ lại phải bảo vệ hắn! ?

Chương 594

Ứng Bắc Trần phát mộng, trong lúc nhất thời cũng đều không có kịp phản ứng.

Vương Huyền Cương liếc mắt nhìn gã, thanh âm hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Đây là ý tứ của cung chủ! ?"

"Ngươi đang nói..." Thân thể của Ứng Bắc Trần khẽ run, trong con ngươi hiện ra một vòng chấn kinh.

Nhân vật số một Quang Minh Học Cung, nắm giữ quyền thế vô thượng cùng với uy nghiêm tuyệt đối tự nhiên chính là cung chủ Quang Minh Học Cung thế hệ này, Vu Thiên Ngân.

Thứ hai mới là người hộ đạo Thần Cương, còn có đại giáo ti Vương Huyền Cương.

Thế nhưng trong nhiều năm qua, vị cung chủ này giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, ẩn nấp trong thế gian, sự vụ học cung cơ hồ đều do đại giáo ti Vương Huyền Cương chủ trì, đến mức rất nhiều người cũng đều cơ hồ quên đi sự tồn tại của cung chủ.

Nhưng một khi đề cập cái tên này, tất cả mọi người đều phải lộ ra thần sắc cung kính khiêm tốn nhất.

Phải biết rằng, các đời cung chủ Quang Minh Học Cung, đều là trải qua tầng tầng khảo hạch tuyển chọn, từ bên trong rất nhiều đệ tử tấn thăng làm Thánh Tử, cuối cùng thông qua thí luyện, tiến vào Quang Minh Điện, còn phải trải qua chín tầng cửa ải sinh tử, thu hoạch được sự công nhận của Quang Minh Điện, mới có thể kế thừa vị trí cung chủ.

Bởi vậy, mỗi đời cung chủ Quang Minh Học Cung đều là quái vật, quái vật tuyệt đối, thậm chí có thể nói, thực lực của bọn họ cũng không kém Thập Nhị Vương Tọa.

Nhất là thế hệ này, càng là kỳ lạ hơn.

Vu Thiên Ngân, trong thế gian đã sớm có lời đồn, vị cung chủ này có lai lịch phi phàm, thân mang huyết mạch kinh người, từ nhỏ liền triển lộ ra

thiên phú cùng với lực lượng không thể tưởng tượng.

Năm đó sau khi tấn thăng làm Thánh Tử, y tiến vào Quang Minh Điện, thậm chí còn đánh bại Sơ Vương thế hệ kia, thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho đến nay cũng đều là truyền thuyết.

Về sau rất nhiều sự kiện lớn đều có thân ảnh của y, ví dụ như Thập Nhị Vương Tọa quật khởi, biến cố Tần Hoàng đoạt cung, Hung Thiết uy áp Quang Minh Điện.

Cho nên, cho dù Vu Thiên Ngân du lịch thiên hạ, không hỏi giáo vụ, nhưng ở bên trong Quang Minh Học Cung vẫn có uy vọng cực cao.

"Tên tiểu tử kia vậy mà đã thu hút được sự chú ý của cung chủ! ?" Ứng Bắc Trần không thể tin nói.

Trong mắt gã, Vu Thiên Ngân cao cao tại thượng, giống như thần linh, siêu thoát bên ngoài hồng trần, dường như không có bất kỳ sự tình gì có thể dẫn tới sự hứng thú của y.

Coi như là Ứng Bắc Trần, được vinh dự là một trong số các thiên tài kiệt xuất nhất Quang Minh Học Cung trong hai mươi năm qua, trẻ tuổi như vậy liền đã bước vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả, trong tương lai tất nhiên sẽ trở thành trụ cột vững vàng của Quang Minh Học Cung. Kinh diễm như thế, cũng chưa từng từng lọt vào mắt xanh và chỉ điểm của Vu Thiên Ngân.

Một tên tiểu gia hỏa như Vương Khung vậy mà dẫn tới sự chú ý của Vu Thiên Ngân, còn phát ra chỉ lệnh, để Vương Huyền Cương ra sức bảo vệ?

Chuyện này... quả thực là vượt quá phạm vi nhận biết của Ứng Bắc Trần.

"Vì cái gì?" Ứng Bắc Trần buột miệng hỏi, căn bản là không có cách nào lý giải.

Đường đường là cung chủ Quang Minh Học Cung vì sao lại muốn ra sức bảo vệ một kẻ thân mang đại tội, hơn nữa còn là một kẻ đã sớm đắc tội Quang Minh Điện.

"Vương Khung là do Quang Minh Điện điểm danh..."

"Ngươi phải nhớ kỹ..." Vương Huyền Cương trầm giọng quát, đánh gãy lời nói của Ứng Bắc Trần.

Ánh mắt của vị đại giáo ti này trầm tĩnh như nước, mặc dù không có một gợn sóng, lại giấu kín dòng chảy ngầm.

"Quang Minh Điện là Quang Minh Điện...không thể nhập làm một cùng với chúng ta..."

Ông! Đại não của Ứng Bắc Trần nổ vang một trận, bên trong mắt của gã toát ra thần sắc khó có thể tin.

Nhân kiệt giống như gã, rất nhiều chuyện căn bản không cần nói quá nhiều, chỉ cần một câu trỉa hạt, gã liền có thể quán thông hết thảy, nghĩ rõ ràng được hết thảy các khớp nối.

Chính là bởi vì như thế, gã mới biết được đằng sâu câu nói nghe như đơn giản của Vương Huyền Cương này ẩn giấu ý vị như thế nào.

Năm đó tiên hiền Nhân tộc kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, vì nhân loại bảo hộ Hỏa Chủng bất diệt, sáng lập Quang Minh Điện, đứng trên đỉnh trời, đạp trên cương thổ mà sống, khẳng khái bi ca, giang sơn chảy máu, mới truyền xuống được đạo thống bất hủ này.

Coi như là hiền giả sáng tạo Quang Minh Học Cung năm đó cũng đều là xuất thân từ Quang Minh Điện.

Nhiều năm qua, Quang Minh Học Cung cùng với Quang Minh Điện một mực là quan hệ phụ thuộc, tiến thối tương quan, vinh nhục cùng hưởng.

Nhưng bây giờ lời nói của Vương Huyền Cương lại lộ ra một chút hương vị không bình thường, Quang Minh Học Cung dường như cũng không muốn tiếp tục duy trì quan hệ như vậy.

"Đại giáo ti...chuyện này..." Thần sắc của Ứng Bắc Trần dị động.

So với Vương Khung, tín hiệu Vương Huyền Cương truyền ra ngoài mới là đại sự liên quan đến tương lai thiên thu.

Chương 595

"Chuyện thiên hạ, tùy theo thời mà biến đổi, khi đã biến đổi thì có sự khai thông, khai thông thì được lâu bền, vạn sự vạn vật, vô thường bất định, không có gì kỳ quái cả." Vương Huyền Cương cũng không nói rõ, chỉ nói một câu như vậy.

"Nhưng..." Ứng Bắc Trần không nhịn được nói.

Thoát ly Quang Minh Điện, đây chính là đại sự, rút dây động rừng, nói không chừng sẽ còn rước lấy hoạ lớn ngập trời.

"Năm đó vào thời điểm hiền giả sáng lập Quang Minh Học Cung liền đã từng nói, thời đại biến đổi, vận mệnh hồng lưu, quang minh ngày xưa cuối cùng rồi sẽ yên diệt, quang minh mới sẽ trọng sinh ở bên trong hủy diệt..." Vương Huyền Cương ung dung thở dài.

Hiền triết tại thời đại kia đã sớm đoán được đủ loại biến hóa trong tương lai.

Có lẽ vào ngày mà hiền giả sáng lập Quang Minh Học Cung, cũng đã ngờ được, một ngày nào đó, Quang Minh Học Cung cùng với Quang Minh Điện sẽ mỗi người đi một ngả, đạp lên con đường khác.

"Đây chính là đại sự!" Ứng Bắc Trần khàn giọng nói.

Nếu như chuyện này là tương lai chú định sẽ phát sinh, gã cũng không dám tưởng tượng.

"Không cần hoảng hốt, vẫn còn rất lâu, có lẽ là mười năm, cũng có thể là hai mươi năm, củi tận hỏa truyền, hiện tại muốn làm chính là bồi dưỡng hạt giống đủ để phó thác tương lai." Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

Đây là kế hoạch mà Vu Thiên Ngân quyết định, trên thực tế, nhiều năm qua, vị cung chủ Quang Minh Học Cung này du lịch thiên hạ, đã tìm được không ít hạt giống khí vận nghịch thiên, bọn hắn đều gánh vác tương lai và hi vọng của Quang Minh Học Cung.

Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, những hạt giống này sẽ khiến cho thiên hạ chú mục.

"Vương Khung cũng là một trong số đó! ?" Ứng Bắc Trần không nhịn được hỏi.

Vương Huyền Cương khẽ gật đầu: "Ngươi phải nhớ kỹ, hắn rất đặc biệt."

Ứng Bắc Trần ngầm hiểu, nếu như đây là đại kế mà cung chủ quyết định, như vậy một chút ân oán cá nhân của gã tự nhiên không được tính là gì, không thể không để qua một bên.

"Như vậy Bổ Thiên Công Hội..."

"Yên lặng theo dõi kỳ biến đi! Đến thời điểm đó tự nhiên sẽ có kết quả." Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

Trên thực tế, y cũng không biết chân tướng phía sau chuyện này đến cùng là cái gì, chỉ có thể đợi đến ngày đó mới có thể biết được hết thảy.

...

Tại Đế Đô, Tây Sơn!

Mặt trăng mọc lên ở phương đông.

Trong hồ nước lạnh lẽo, một bóng người từ từ nhô lên khỏi mặt nước, toàn thân chất lỏng vừa mới chạm vào không khí, liền ngưng tụ thành máu thịt.

"Lưu Nguyệt Nhi, lá gan của ngươi thật là lớn, vậy mà bỏ mặc giáo quy, lâu như vậy mới hồi âm." Giọng nói lạnh lùng vang lên ở dưới đêm trăng.

Đôi mắt đẹp của Lưu Nguyệt Nhi run rẩy, nhìn người tới, lộ ra vẻ kiêng dè.

"Thủy Binh Nguyệt, ta đã nói rõ nguyên nhân sự tình."

"Cho dù có nguyên nhân, cũng chưa hẳn đã vô tội!"

Mái tóc của Thủy Binh Nguyệt dựng thẳng, toàn thân tản mát ra hàn ý lạnh lẽo, ngay cả nước hồ cũng trở nên lạnh giá, thảm thực vật chung quanh giống như đóng băng.

Sắc mặt của Lưu Nguyệt Nhi đại biến, nam tử trước mắt này chính là cao thủ bên trong Hắc Ám Giáo Hội, thuộc về cấp bậc Tử Điện, mà nàng

chỉ thuộc về cấp bậc Bạch Hồng, thân phận của đối phương cao hơn nàng đến hai cấp bậc.

Chênh lệch cực lớn, khó có thể tưởng tượng, một chiêu này, liền có thể khiến cho nàng trả giá nặng nề.

Đạo thân ảnh quỷ mị kia xuất hiện ở trước người Lưu Nguyệt Nhi, băng sương tập kích người, đông kết hết thảy.

"Hắc Ám Giáo Hội cũng quá không phóng khoáng."

Đúng lúc này, một giọng nói vang vọng, khí tức đáng sợ đánh tan toàn bộ băng sương.

Sắc mặt của Thủy Binh Nguyệt đại biến, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, vô thức bứt ra lui lại, cơ hồ trong cùng thời khắc đó, một bàn tay to lớn rơi ở trên đầu vai của y.

"Chỉ phái một tên tiểu gia hỏa đến nói chuyện với ta sao?" Vương Khung cười khẽ, ấm áp như là mổ heo làm thịt dê.

Ở phía dưới Thương Sơn, trăng sáng chiếu rọi, Vương Khung giống như một vị đại ma giáng lâm, hắn vân đạm phong khinh, quanh người không có chút ba động nào, nhưng mà bàn tay lớn đè xuống, liền nghiền lực lượng của Thủy Binh Nguyệt vỡ nát.

Băng sương tiếu dung, hóa diệt như mây.

Thần sắc của Thủy Binh Nguyệt đột biến, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị thật sâu.

Thân là cao thủ đỉnh tiêm thế hệ trẻ tuổi của Hắc Ám Giáo Hội, y tự nhiên nhìn ra được nam nhân trước mắt này có lai lịch khó lường, không phải chuyện đùa, vậy mà vô thanh vô tức, liền xuất hiện ở bên người của y, một tay rơi xuống, đơn giản là như long trời lở đất, nghịch loạn thần thông.

Ông...

Ở giữa một cái chớp mắt, Thủy Binh Nguyệt liền thể hiện ra tố chất tâm lý cường đại nhất, triệt để hiển lộ thành quả tu hành của Hắc Ám Giáo Hội.

Thân thể của y chấn động, cơ hồ là phản ứng theo bản năng, huyết nhục

hoá lỏng, giống như như nước chảy liền muốn bỏ chạy từ dưới tay Vương Khung.

Chương 596

Binh vô thường thế, thủy vô thường hình, thân thể máu thịt, hóa thành nước không có hình dạng, lấp loé ánh sáng, như trường không luyện không tung hoành, năng lực như vậy, chính là độn thuật hiếm thấy trong thế gian.

"Oắt con, ngươi cho biến thành nhiều nước như vậy, ta liền không giải quyết được ngươi?" Vương Khung cười khẽ.

Ở dưới lực lượng tuyệt đối, nước có nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Vương Khung khẽ vuốt bàn tay, một cỗ ba động thần bí truyền đến, bỏ qua năng lực của đối phương, chế trụ đầu vai.

Trong chốc lát, trạng thái hoá lỏng của Thủy Binh Nguyệt bị đánh vỡ, dòng nước bốc hơi, một lần nữa ngưng tụ thành thân thể máu thịt, bị Vương Khung một mực khóa lại.

Chiêu này giống như thiên băng địa liệt, rung động thật sâu tâm linh của Thủy Binh Nguyệt, mặt y tràn đầy kinh hãi, quả thực không thể tin được, năng lực chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo vậy mà vô hiệu?

Ở trước mặt nam nhân này, lực lượng của y quả thực buồn cười giống như vật bài trí.

Thủy Binh Nguyệt vô thức nhìn về phía Vương Khung, ánh mắt bình tĩnh không lay động kia giống như vực sâu vạn trượng, một khi rơi vào, không thể tự kềm chế.

Lúc này Vương Khung trong mắt y trở nên thần bí khủng bố, nhìn như bình thản không có gì lạ, kì thực lại hung tàn như ma, nhất niệm dâng lên, táng diệt vạn dặm.

Thủy Binh Nguyệt không nghĩ tới, sau lưng Lưu Nguyệt Nhi lại có cao thủ khủng bố như vậy, hơn nữa niên kỷ lại tương tự cùng với y.

"Long ẩn đại hải, hổ giấu thần sơn, chẳng lẽ là bởi vì ta quá lâu không có đi lại trên thế gian, ở bên trong cùng thế hệ vậy mà sinh ra nhân vật như vậy! ?"

Ánh mắt của Thủy Binh Nguyệt trở nên ảm đạm, không còn có suy nghĩ

tranh phong cùng với Vương Khung, chân nguyên toàn thân y bị khóa, giống như chó chết, không thể động đậy.

Bên cạnh, Lưu Nguyệt Nhi thấy thế, hô hấp gấp gáp cơ hồ đình trệ.

Mặc dù biết trận chiến đấu này không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói, nhưng mà sự cường đại của Vương Khung đã vượt qua dự kiến của nàng, đối mặt với cao thủ như Thủy Binh Nguyệt, vậy mà cũng đều hời hợt như thế, không có nửa điểm khí tức khói lửa, đưa tay liền trấn áp, như đối đãi với cỏ rác.

Không thể không nói, sự cường đại của Vương Khung đã vượt qua phạm vi nhận biết của nàng, xa xa không ở cùng một cấp độ.

"Lưu Nguyệt Nhi, khó trách ngươi không có sợ hãi như thế, nguyên lai là đã tìm được dạng chỗ dựa." Con ngươi của Thủy Binh Nguyệt lộ ra thần sắc âm độc, lạnh lùng nói.

Y không thể không thừa nhận, cho dù là ở bên trong Hắc Ám Giáo Hội, dạng người trẻ tuổi giống như Vương Khung cũng không thấy nhiều, có thể so sánh cùng với hắn lại càng là lác đác không có mấy.

Đối mặt với loại người này, y thật sự là không đáng được chú ý, coi như mạnh hơn gấp mười lần cũng vô dụng, căn bản không phải là cùng một cấp độ.

"Xem ra ngươi không quá phục! ?" Vương Khung thản nhiên nói.

Thủy Binh Nguyệt xiết chặt sắc mặt, giống như quả cầu da xì hơi: "Thực lực của ngươi mạnh hơn ta nhiều lắm, rơi vào trong tay ngươi là không còn lời nào để nói."

Ông...

Vương Khung khoát tay, trực tiếp ném Thủy Binh Nguyệt ra ngoài.

Thủy Binh Nguyệt chậm rãi rơi xuống, hơi kinh ngạc mà nhìn Vương Khung, không biết đối phương tại sao lại thả chính mình.

"Ta không có hứng thú đối với dạng heo con như ngươi." Nói xong, Vương Khung đảo ánh mắt qua, nhìn Thương Sơn mênh mông dưới bóng đêm.

"Hiện tại đã có thể nói chuyện chưa?"

Ông...

Vừa dứt lời, một thân ảnh trống rỗng hiển hóa, phía dưới trăng sáng, lăng không đứng lặng, áo xanh bồng bềnh, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ.

"Chưởng Khống Giả!" Vương Khung hơi nheo con mắt lại.

Dạng khí tức này không có sai biệt so với Lăng Kiếm Hư sơn chủ Kiếm Sào Sơn ngày đó, Vương Khung ngược lại là không nghĩ tới Hắc Ám Giáo Hội lại coi trọng hắn như vậy, vậy mà trực tiếp phái một vị Chưởng Khống Giả đến đây.

"Liên Thanh Sơn..." Nội tâm của Lưu Nguyệt Nhi rung động, bên trong đầu óc không khỏi hiện ra một cái tên.

Liên Thanh Sơn, đây chính là một trong số các tồn tại xuất sắc nhất ở bên trong lực lượng trung kiên của Hắc Ám Giáo Hội, bằng vào chừng này tuổi liền bước vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả, giống như Ứng Bắc Trần Quang Minh Học Cung, Mục Huyền Tiêu Mục Vương Thành.

"Đồ Phu..." Liên Thanh Sơn ở trên cao nhìn xuống, nhìn Vương Khung.

Đối với người trẻ tuổi thanh danh vang dội, vang danh thiên hạ này, y tự nhiên hiểu.

Thậm chí, ở ngoại giới, một ít thanh âm đã sớm cho rằng Vương Khung là người trẻ tuổi có hung danh cao nhất trong hai mươi năm qua, so với La Sinh Sát Kiếm năm đó càng thêm vô pháp vô thiên.

Loại tồn tại này, Hắc Ám Giáo Hội sẽ không có khả năng không quan tâm nhiều hơn.

"Hắn...hắn chính là Đồ Phu! ?" Thủy Binh Nguyệt nghe vậy, thân thể rung động mạnh, trong con ngươi bộc phát ra dị sắc cực nóng.

Chương 597

Đối với cái tên này, y cũng không lạ lẫm, trên thực tế, đối với hết thảy thế hệ trẻ tuổi mà nói, danh tự Đồ Phu đã sớm khắc sâu vào nội tâm, đây là một tòa núi lớn, ngăn cản ở trước người, trở thành tấm bia lớn mà bọn hắn không thể vượt qua tại thời đại này.

Thế hệ trẻ tuổi, nếu muốn bước lên đỉnh cao, nhất định phải gặp gỡ nam nhân này.

Chỉ là Thủy Binh Nguyệt không ngờ được, tồn tại hung danh thao thiên bên trong truyền thuyết này cứ như vậy đường hoàng đứng ở trước người của mình.

"Lời đồn không sai, người này còn muốn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng." Thủy Binh Nguyệt cảm thán trong nội tâm, đối với sự thất bại của mình, y không còn có nửa phần chất vấn, bại ở trong tay dạng người này giống như là chuyện đương nhiên.

"Tiểu quỷ, ngươi để nàng liên hệ với chúng ta, là muốn như thế nào?" Liên Thanh Sơn thản nhiên nói.

"Nói vài câu chuyện phiếm mà thôi." Vương Khung cười nói.

"Nói chuyện phiếm gì?" Liên Thanh Sơn hờ hững nói, y là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Khung, nhưng chỉ vẻn vẹn hai câu nói, y liền nhìn ra, tên tiểu quỷ trước mắt này không đơn giản, đối mặt với Chưởng Khống Giả thế mà còn có thể trấn định như thế, nói nói cười cười.

Không nói những cái khác, vẻn vẹn chỉ là phần khí chất tâm tính này liền siêu việt bình thường, đủ để lãnh tụ quần luân.

"Cái gì cũng đều có thể nói, ví dụ như...tiêu diệt Quang Minh Điện! ?"

Ở phía dưới trăng tròn, bên bờ Thương Sơn, giọng nói của Vương Khung giống như yêu thú than nhẹ, vang vọng thật lâu.

Lưu Nguyệt Nhi há hốc mồm, trong mắt lộ ra thần sắc kinh hãi.

Thủy Binh Nguyệt càng là mắt ẩn kỳ quang, phảng phất nhìn thấy kẻ điên.

"Ngươi đang nói đùa! ?" Liên Thanh Sơn trầm giọng nói.

Loại lời này nói ra quả thực buồn cười, Quang Minh Điện là tồn tại cỡ nào? Hắc Ám Giáo Hội đấu với bọn hắn nhiều năm, cũng đều không thể làm gì, một tên tiểu gia hỏa, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Quả thực vô tri vô vị.

"Chính là đang nói đùa!" Vương Khung khẽ gật đầu, không có phủ nhận.

"..."

Ông...

Đột nhiên, Vương Khung khoát tay, một đạo lưu quang bắn ra, Liên Thanh Sơn vô thức tiếp nhận, mở ra nhìn một lần, trong con ngươi không khỏi hiện lên dị sắc.

"Không tiêu diệt được, cũng phải làm cho bọn hắn phun ra một ngụm máu." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Ngươi sự là một tên tiểu quỷ nguy hiểm!" Liên Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn, không nhịn được nói.

Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, tám đại vương tộc, Quang Minh Học Cung, Hắc Ám Giáo Hội, đạo thống Linh Sơn, thậm chí là hoàng tộc Tần thị...

Những thế lực này không biết nuôi dưỡng bao nhiêu môn nhân đệ tử, bọn hắn đều là nhân vật chính của thời đại này, một ngày nào đó, ở bên trong những người này sẽ có người trổ hết tài năng, chống đỡ thiên địa tương lai.

Liên Thanh Sơn đã gần như là tồn tại đỉnh cao nhất, y dùng tư thái cao tuyệt nhìn xuống phía dưới, kiến thức vượt qua rất nhiều kẻ đến sau, kinh diễm vô song, khí vận nghịch thiên, thiên phú dị bẩm...

Ở bên trong những hậu bối này, luôn có người quang mang lấp lánh, che đậy quang huy của những người khác.

Chỉ là, những người này lại không có một ai điên cuồng giống như Vương Khung, ở trên người tên tiểu quỷ này lộ ra một loại độc đoán và

kiêu ngạo không đếm xỉa đến thiên hạ.

"Ngươi dám như thế, từ nay về sau ta liền không chết không thôi cùng với Quang Minh Điện, trên trời dưới đất, sẽ không còn chỗ nào cho ngươi dung thân." Liên Thanh Sơn lộ ra ánh mắt thâm thúy, nhìn Vương Khung thản nhiên nói.

Vào giờ khắc này, y cũng không có tiếp tục giống như vừa mới rồi, vẻn vẹn chỉ xem Vương Khung như là một tên tiểu quỷ, có được sự điên cuồng như vậy, chỉ cần không chết, ở trong tương lai tất nhiên sẽ mang đến sự đặc sắc của bản thân cho cái thế giới này.

Dạng tiểu quỷ này nhất định sẽ không vô danh, mai một trần thế.

"Không phải đã sớm không chết không thôi sao? Quang Minh Điện đoạn tuyệt nhất mạch Xích Long Thành, tru sát người thân của ta, cũng nên trả giá đắt!" Vương Khung cười lạnh.

Cái thế giới này quả thật tràn ngập bất công, cường giả thì luôn luôn mạnh mẽ, kẻ yếu thì vĩnh viễn không có cách nào nắm chắc vận mệnh của mình, chỉ có thể mặc cho người coi khinh.

Dạng bất công này, dù sao cũng phải có người đánh vỡ, thiên đạo luân hồi, sẽ luôn có kẻ đến sau không khuất phục ở phía dưới vận mệnh, muốn rung chuyển những tồn tại chí cao kia.

Kiến càng lay cây, không biết tự lượng sức mình, nhưng sỏi cũng có thể lấp trời, giọt nước có thể xuyên qua đá.

Lần này, Vương Khung liền muốn chơi một vố lớn, khiến cho cái thế giới này chân chính run rẩy.

"Người trẻ tuổi, ý nghĩ của ngươi quá nguy hiểm..." Liên Thanh Sơn không nhịn được lại liếc mắt nhìn Vương Khung, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Nói thật, y ở cái tuổi này, cũng không có vô pháp vô thiên như vậy, dường như ở giữa thiên địa, cũng không có kiêng kỵ gì.

Cứng quá dễ gãy, dạng tính tình này sẽ đưa tới tai hoạ vào một ngày nào đó.

Chương 598

Trên thực tế, trong suốt chặng đường, Vương Khung cũng không phải là Vương Khung như vậy, có lẽ cũng không có nhiều khó khăn trắc trở như vậy, tại Sơ Vương Tế, hắn vẫn có thể bình ổn vượt qua, Xích Long Thành nhất mạch hắn cũng đã bảo toàn được.

Nhưng những sinh mệnh đã chết đi, những cố hữu kia đã trở thành cơ sở để Quang Minh Điện uy lâm thiên hạ kia, những người chết như vậy thì không có ai biết được.

Một cuộc sống như vậy không phải là điều mà Vương Khung muốn.

"Ta chỉ muốn hỏi một câu, Hắc Ám Giáo Hội có hứng thú tham gia hay không?" Vương Khung thản nhiên nói.

"Ngươi có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?" Liên Thanh Sơn không nhịn được hỏi.

"Ba thành!" Vương Khung nói thẳng.

"Ngươi thật sự là một tên điên!" Liên Thanh Sơn không hề chớp mắt, qua nửa ngày, mới phun ra một câu như vậy.

Vẻn vẹn chỉ ba thành nắm chắc, liền dám mạo hiểm, bày ra trận đánh cược này, tác động các phương, đánh cờ với Quang Minh Điện.

Hành động như vậy gọi là điên cuồng cũng không có một chút quá đáng nào.

Vương Khung trầm mặc không nói, chỉ đang chờ đợi đối phương hồi đáp.

"Ta đáp ứng!" Trong mắt Liên Thanh Sơn hiện ra một vòng tinh mang, một tên tiểu quỷ cũng đều có dạng khí phách này, y làm sao có thể lùi bước, thiên địa rộng rãi, người sống một thế, liền nên tùy ý mà làm, kinh thiên động địa.

"Đây là ý tứ của tiền bối sao?" Vương Khung hỏi.

"Không!" Liên Thanh Sơn lắc đầu nói: "Đây là ý tứ của Hắc Ám Giáo Hội."

Vương Khung cười, thứ hắn muốn chính là câu nói này.

Trong lúc nói cười, Vương Khung liền quyết định liên thủ hợp tác cùng với vị đại lão Hắc Ám Giáo Hội này, hai người nói năng mập mờ, giấu giếm ngôn từ, Thủy Binh Nguyệt, Lưu Nguyệt Nhi nghe bọn hắn nói như vậy, liền quay mặt nhìn nhau.

Bọn hắn mặc dù không biết tình huống cụ thể, nhưng ai cũng không phải là người ngu, có thể đoán được, sát cục đã lên, thiên hạ sẽ động.

"Hắn mới bao nhiêu tuổi...liền dám thiết kế nhằm vào Quang Minh Điện! ? Hắn thật sự là cùng thế hệ với ta sao?" Thủy Binh Nguyệt không nhịn được nói thầm.

Trăng tròn rơi về phía tây, một tia sáng ban mai ló đầu, trải trên đỉnh Thương Sơn.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, trong mắt tràn ngập chờ mong.

"Trò hay sắp bắt đầu!"

...

Tại Đế Đô, bên trong một ngôi mộ cổ.

Không gian tăm tối, chỉ có tiếng thở trầm trọng.

Ầm ầm! Khí tức kinh khủng giống như một luồng ánh sáng chiếu sáng toàn bộ không gian, hết thảy tất cả mọi người đều sợ hãi, nhao nhao lui về phía sau, nhìn ngọn nguồn của ánh sáng kia.

Không ai ngờ được, con quái vật kia vậy mà lựa chọn xuất quan ngay vào lúc này, thiên địa ngược xuôi, không ai có thể ngăn.

Đối với bọn hắn mà nói, nam nhân này căn bản là không thể chiến thắng, thậm chí là không thể đối mặt, gần như trong nháy mắt, thân thể của bọn hắn liền bị tâm tình sợ hãi chi phối.

"Còn chưa phải là thời điểm ngươi xuất quan." Giọng nói lạnh lùng truyền đến theo đó, lộ ra một tia uy nghiêm không thể trái nghịch, truyền ra khắp toàn bộ không gian tăm tối.

"Hắn sắp đứng trước mặt cường địch, ai dám cản ta, liền phải chết!"

Ông! Đột nhiên, tinh quang trùng thiên, giống như phong bạo càn quét

toàn bộ không gian, hết thảy mọi người đều kinh hãi, phảng phất như nghênh đón tận thế, rất nhanh, trong mắt của bọn hắn dần dần mất đi thần thái nguyên bản, vô cùng thành kính, nhao nhao quỳ xuống đất cúng bái, giống như triều bái.

"Diệp Vương, ngươi không cần quá làm càn!"

Cách đó không xa, từng thân ảnh lần lượt hạ xuống, từng người khí tức như long giống như hổ, triển lộ ra tư chất phi phàm, coi như đối mặt với đạo thân ảnh trước mắt kia vẫn y như cũ như lâm đại địch.

"Các ngươi ngăn được ta sao?" Giọng nói lãnh đạm giống như làn nước mùa thu, gợn sóng lan tràn, tác động đến tâm linh của mọi người.

"Làm sao phải như thế? Thần thông của ngươi chưa thành, chưa thể xuất quan, vẫn nên ở đây khổ tu đi!" Một nữ tử khuyên nhủ.

"Ở bên người Đồ Phu, làm sao có thể không có Diệp Vương...người nào cản trở người đó chết..."

Ầm ầm! Sau một khắc, dao động khủng bố giống như tinh vân bộc phát, toàn bộ không gian tăm tối đều rung động kịch liệt, khí tức vô địch càn quét mỗi một cái góc, lần lượt thôn phệ từng thân ảnh kia.

...

Tại sa mạc tuyết phía Bắc, sương gió gào thét như dã thú hoành hành.

Vùng đất nghèo nàn như thế, quả thực chính là sinh mệnh cấm khu.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ đại địa, từng cỗ thi thể ngã ở dưới chân, trong gió tuyết, một vị nam tử người mặc áo mỏng cất bước đi tới, khuôn mặt như tạc bởi sương gió và trông có vẻ mạnh mẽ, với một vết sẹo mờ trên má, vĩnh viễn khó lành.

"Tiểu Minh Tôn...ngươi không chạy được, cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh sẽ lập tức tới ngay..."

Một đám đệ tử Quang Minh Điện không ngừng lùi lại, trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Chương 599

Nam nhân trước mắt này đi theo ở bên người Đồ Phu, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, y liền trốn đến chỗ tuyệt địa nghèo nàn này.

Ai có thể nghĩ tới, người này không những không chết, ngược lại còn liên tiếp trốn thoát được sự truy sát của Quang Minh Điện, kỳ ngộ huyền bí, quật khởi mạnh mẽ, chém giết không biết bao nhiêu cao thủ, thậm chí còn thu hoạch được xưng hào Tiểu Minh Tôn, ở bên trong Quang Minh Điện cũng đều lưu lại hung danh hiển hách.

Đối mặt với thanh âm gầm thét, thanh niên thờ ơ, dường như căn bản cũng không có để những người này ở trong mắt, y giương mắt nhìn về phương đông, lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

"Thần tượng đã trở về!"

Mùng tám tháng chín, thế tử Thiên Vũ Vương sẽ khai tông tế thiên tại Đế Đô, sáng lập Bổ Thiên Công Hội.

Tin tức này lan truyền khắp thế giới và thu hút sự chú ý của tất cả các phương.

Tất cả mọi người đều muốn biết, Bổ Thiên Công Hội này cùng với Bổ Thiên Công Hội mà Đồ Phu sáng lập lúc trước có liên quan hay không.

Theo việc tin tức không ngừng lên men, cơ bản chia làm hai thanh âm.

Có người nhận định Bổ Thiên Công Hội này không phải là Bổ Thiên Công Hội kia, bởi vì quan hệ giữa thế tử Thiên Vũ Vương cùng với Đồ Phu Vương Khung chính là bắn đại bác cũng không tới, huống hồ đường đường là thế tử Thiên Vũ Vương cần gì phải gánh vác phong hiểm dính líu quan hệ với người thân mang đại tội bị Quang Minh Điện để mắt tới như thế? Căn bản là nói không thông.

Nhưng cũng có người cảm thấy chuyện này là tuyên ngôn Đồ Phu trở về, nam nhân này mỗi lần xuất hiện đều là gây bất ngờ như vậy, biến điều không thể thành có thể, đối với Đồ Phu mà nói, trên đời này liền không có sự tình hắn không làm được.

Song phương tranh đấu càng ngày càng nghiêm trọng, danh tự Vương Khung sau thời gian một năm sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, lại một lần nữa trở thành chủ đề thiên hạ thảo luận.

Tất cả mọi người đều đang quan sát, muốn nhìn một chút vào ngày mùng tám tháng chín chuyện này, Bổ Thiên Công Hội khai tông tế thiên, nam nhân này sẽ có thể xuất hiện hay không.

Rốt cục, ở bên trong vạn chúng chú mục, ngày này rốt cục cũng đến.

Tại Đế Đô, Đông Lăng Sơn!

Thương Sơn chập trùng, như một đầu đại long nằm ngủ, sừng thú như ngọn đồi, duỗi ra từ hồ trong nước.

Đã từng có người nói, toà long mạch Đông Lăng Sơn này không đơn giản, mặc dù là một đầu Ngọa Long, nhưng ngàn năm sau, sau khi hai hồ nước kia sụp đổ khô cạn, ngủ long thức tỉnh, cách cục đại biến, nơi này sẽ chính là dị tượng chân long bay lên, có thể sinh ra thiên tử.

Bởi vậy, từ sau khi Đại Tần lập quốc, rất nhiều buổi lễ tế tự, đều được cử hành tại Đông Lăng Sơn, bày tỏ hy vọng về tương lai.

Trên đường núi, một đoàn xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi.

Hộ vệ của đoàn người người này mặc giáp sắt, quần áo, mũ, giày, đều dựa theo quy cách nghiêm ngặt, vừa nhìn liền biết là đến từ đại tộc, phía trên tinh kỳ phấp phới bất ngờ viết một chữ "Lý".

Đại tộc cấp Nhật, Lý gia, ở bên trong rất nhiều thế gia thiên hạ cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, cho dù là tám đại Vương Thành cũng không dám khinh thường.

Trong thế hệ này, Lý gia Lý Thuần Phong không chỉ đảm nhiệm chức vị trưởng lão Quang Minh Học Cung, càng là trở thành trí giả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình trẻ tuổi nhất.

Bởi vậy, Lý gia xuất hiện, khiến cho rất nhiều xe ngựa đại tộc ở lân cận đều giảm tốc độ, không dám vượt qua nửa phần.

"Thái thúc, nghe nói thế tử Thiên Vũ Vương tuổi nhỏ nhiều bệnh, lần này đột nhiên thông cáo thiên hạ, giống như có phần kỳ quặc." Một vị thanh

niên đỡ một vị lão giả tóc trắng xoá đi xuống xe nói.

"Con trai của Thiên Vương, nước đi tất sẽ mênh mông như lôi đình! Thiếu Hoa, tư chất cả ngươi không tệ, đáng tiếc là tính tình thiếu một tia trầm ổn, vạn sự trên đời, yên lặng nhìn là được, ở phía trên Đông Lăng Sơn, làm sao có thể nói bừa như vậy! ?" Lý Nhiêm Công lắc đầu thở dài.

"Thái thúc dạy rất đúng, đệ tử ghi nhớ." Lý Thiếu Hoa không dám phản bác, cúi đầu khẽ nói.

Lý Nhiêm Công thu hồi ánh mắt, không khỏi nhìn về phía bên cạnh.

Một vị thanh niên ngồi ở trên tảng đá, ánh mắt bình tĩnh, toàn bộ người phảng phất như tương dung cùng với núi non, không có một tia bốc đồng nào, chỉ là lẳng lặng nhìn cảnh sắc phía xa.

"Vẫn là Thiếu Khanh bảo trì bình thản, thiếu niên lão thành, khí độ bất phàm." Lý Nhiêm Công không khỏi khẽ gật đầu.

Đối với đại tộc mà nói, bồi dưỡng hậu bối vĩnh viễn đặt ở vị trí thứ nhất, gia tộc truyền thừa cùng với tương lai đều cần bờ vai của bọn hắn gánh vác.

Vật đổi sao dời, sao trời chất chồng, một ngày nào đó, những hậu bối này sẽ trở thành nhân vật chính của thời đại.

Ở bên trong thế hệ trẻ tuổi Lý gia, nếu bàn về có một không hai quần luân, chính là thuộc về Lý Thiếu Khanh, bằng không mà nói, cũng sẽ không dẫn y đi đến trường hợp trọng yếu như thế này, thứ nhất là để thấy chút việc đời, thứ hai chính là kết giao nhân mạch.

"Thiếu Hoa, lần này thế tử khai tông, tất nhiên sẽ vô cùng đặc sắc." Đúng lúc này, Lý Thiếu Khanh đột nhiên nói.

"Vì sao..."

Lý Thiếu Hoa vừa muốn mở miệng hỏi thăm, Lý Thiếu Khanh đã chậm rãi nhắm hai mắt lại, yên lặng tu hành, lúc này ở chỗ vùng đan điền của y, một luồng nguyên khí giống như tiểu long, tự tại thông linh, dung hợp hoàn mỹ cùng với Hỏa Chủng.

...

Chương 600

Vào ngày này, ở trên Đông Lăng Sơn, có không biết bao nhiêu đại tộc hào môn đến đây chúc mừng, tám đại Vương Thành cũng điều động sứ giả, liền ngay cả mấy vị hoàng tử cũng đều dâng lên hạ lễ.

Dù sao thì người khởi xướng chuyện này cũng là con trai độc nhất của Thiên Vũ Vương - một trong bốn đại Thiên Vương đương thời, phần mặt mũi này là phải cấp.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người trẻ tuổi có thể có loại chiến trận này cùng với mặt mũi như vậy, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ở trên Đông Lăng Sơn, ánh lửa ngút trời, bên trong vạc đồng, chiếc vạc đồng sôi trào không thôi, ngọn lửa sinh ra không bao giờ bị dập tắt trong gió mạnh.

Trên tế đàn, các đại hào môn thế gia, đệ tử vương tộc, đặc sứ hoàng thất đều tụ họp lại.

Dạng thịnh hội này, cho dù ở trong Đế Đô cũng đều cực kì ít có.

"Vị kia chính là thế tử Thiên Vũ Vương? Nghe nói y tuổi nhỏ nhiều bệnh, chỉ là người bình thường."

"Nếu như không phải ỷ vào phúc phận phù hộ của Thiên Vũ Vương, sẽ có nhiều hiển quý như vậy tới chúc mừng một phàm nhân như hắn?"

"Nói ít vài ba câu, cũng không nhìn một chút xem hôm nay là trường hợp nào? Không muốn chết tất cả câm miệng cho ta."

Trong đám người, có người khẽ nói.

Đối với tu sĩ ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực mà nói, người bình thường chỉ là sâu kiến, là không có tư cách đặt song song cùng với bọn hắn.

Nhưng Cổ Thích Tâm lại bởi vì đầu thai trong nhà quyền quý, liền khiến cho bọn hắn trở thành vật làm nền, chuyện này khiến cho rất nhiều người đều sinh ra cảm giác không cân bằng, sinh lòng bất mãn.

Cổ Thích Tâm đứng ở trên tế đàn, nhìn các thân ảnh chen chúc ở phía dưới, lộ ra vẻ mỉm cười.

Y bây giờ thần thông đã thành, những lời đàm tiếu kia tự nhiên không gạt được lỗ tai của y.

Lúc này, toàn bộ Đế Đô chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người biết, y chẳng những bệnh cũ đã lành, thậm chí còn đã ngưng tụ Hỏa Chủng.

"Hồng Thần, bắt đầu đi." Cổ Thích Tâm đưa tay ra hiệu.

Sớm vào năm ngày trước, Vương Khung liền đưa Hồng Thần từ Xích Long Thành đi đến đây, bây giờ liền trở thành người hầu dưới tay Cổ Thích Tâm.

Ông! Tiếng chuông vang lên, truyền ra khắp toàn bộ Đông Lăng Sơn.

"Chậm đã!"

Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ vang lên, ù ù chấn động, giống như kinh lôi, càng là ép xuống tiếng chuông kia.

"Là người nào lại dám ngăn cản cuộc tế lễ! ?"

Sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, phải biết rằng đứng ở phía trên kia chính là thế tử Thiên Vũ Vương? Ai lại lớn gan như vậy? Không muốn sống rồi?

Trong lòng mọi người nghĩ thế, không nhịn được nhìn về phía âm thanh phát ra.

"Tam Hoàng Tử! ?"

"Tam Hoàng Tử đích thân tới! ?"

Ở trên Đông Lăng Sơn sôi trào trong nháy mắt, Tam Hoàng Tử vậy mà đích thân tới đại tế, dạng mặt mũi này cũng không phải là ai cũng có.

"Không biết Tam Hoàng Tử đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, còn xin mời nhập ghế cao." Cổ Thích Tâm đưa tay ra hiệu nói.

"Hôm nay, thế tử khai tông tế thiên, bản cung đặc biệt đến chúc mừng, nhưng có chuyện ngược lại là muốn hỏi cho rõ trước." Tam Hoàng Tử không nhúc nhích, trực tiếp nói ngay vào điểm chính.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người lộ ra dị sắc.

"Kẻ đến không thiện!"

"Chuyện gì?" Cổ Thích Tâm liếc mắt, thản nhiên nói.

"Bổ Thiên Công Hội, công hội danh hào Bổ Thiên này là do trọng tội đã từng sáng lập trước đó, ta muốn hỏi một câu, đây có phải là trùng hợp hay không?"

Tam Hoàng Tử nói năng có khí phách, ở trên Đông Lăng Sơn rơi vào tĩnh mịch.

Không hổ là con trai của Tần Hoàng bệ hạ, loại lời này cũng chỉ có y dám nói, thế tử Thiên Vũ Vương quả thật tôn quý, nhưng ở trước mặt hoàng huyết chung quy vẫn kém một bậc.

"Tam Hoàng Tử nói đùa rồi, đây chính là hai chuyện khác nhau." Cổ Thích Tâm nói khẽ.

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, nhìn nhau, đều lộ ra vẻ hiểu ra.

Quả nhiên, Bổ Thiên Công Hội này cùng với Bổ Thiên Công Hội mà Vương Khung sáng lập căn bản cũng không phải là một, thế tử Thiên Vũ Vương cũng đã tự mình làm sáng tỏ.

"Những đồ đần kia lại vẫn dõng dạc, nói chuyện này là tuyên ngôn Đồ Phu trở về, quả thực buồn cười."

Có người khẽ nói, trận biện luận này, chung quy là bọn hắn thắng.

"Nhưng..." Đúng lúc này, Cổ Thích Tâm đột nhiên lại nói.

"Nhưng cái gì?" Tam Hoàng Tử ngưng ánh mắt lại, nhìn sang.

"Nhưng chức vị hội trưởng này vẫn là của ta."

Đột nhiên, một giọng nói cởi mở vang lên, chấn động sơn dã, trên tế đàn, một thân ảnh chậm rãi đi ra, khí thế hiên ngang, ánh mắt như kiếm, lộ ra một tia khiêu khích cùng với hung lệ, ở trên cao nhìn xuống.

"Tam Hoàng Tử, đã lâu không gặp!"

"Vương Khung! ?"

Tam Hoàng Tử ngơ ngác mà nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên tế đàn đạo kia, quả thực không thể tin được.

Chương 601

Khuôn mặt kia, y quá quen thuộc.

Ngày đó tại La Vương Thành, chính là nam nhân này, tùy tiện điên cuồng, không chỉ ép thanh thế của Diệp Thiên xuống, càng là không nhìn uy nghiêm của hoàng tử y, công nhiên khiêu khích, cuối cùng vậy mà toàn thân trở ra ở dưới sự áp bách của hai thế lực lớn Thần Vũ Vương Phủ cùng với La Vương Thành.

Vào sau đó không lâu, nam nhân này càng là phát rồ, huyết chiến tại Thiên Vương Sơn, thành danh từ sau một trận chiến này, thiên hạ đều biết.

Tam Hoàng Tử nghĩ tới vô số loại khả năng, thế nhưng y vạn lần không ngờ được, Vương Khung vậy mà lại ở trong dạng trường hợp này, hiện thân ở trước mặt nhiều người như vậy.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, chẳng khác gì là đang chiêu cáo thiên hạ, chiêu cáo Quang Minh Điện, lão tử ngay ở chỗ này, có gan thì ngươi đến bắt đi.

Hành vi như thế, đã không thể dùng hai chữ điên cuồng để hình dung, mà căn bản là không có cách nào lý giải, vượt qua tư duy của người bình thường.

Tam Hoàng Tử rống to một tiếng, lập tức làm cho cả Đông Lăng Sơn cũng đều sôi trào.

Từng ánh mắt hoảng sợ rơi vào trên người Vương Khung, tràn ngập chấn kinh.

Đồ Phu, nam nhân khiến cho Quang Minh Điện nghiến răng nghiến lợi, khiến cho bao nhiêu người tuổi trẻ cùng thế hệ quỳ bái, khiến cho rất nhiều thiên kiêu cái thế coi như là đại địch thế mà lựa chọn dùng phương thức như vậy trở về?

Đơn giản trực tiếp, bá đạo tuyệt luân...đây quả nhiên là phong cách của Đồ Phu, dường như ở giữa thiên địa này, thật sự không có bất kỳ sự tình hoặc là người nào có thể khiến cho hắn kiêng kị lùi bước.

"Con bà nó...hắn...hắn không sợ chết sao? Quang Minh Điện muốn giết hắn đến muốn điên, đây chính là Đế Đô, các phương hội tụ, hắn đây là muốn tự thú?"

"Quá lợi hại...không hổ là nam nhân ta nhìn trúng, năm đó vào thời điểm hắn bắt đầu uy bá Quang Minh Bảng, ta liền bắt đầu mê hắn, quả thật không có khiến cho ta thất vọng."

"Đây chính là Đồ Phu? Chuyện này...chuyện này cũng quá điên cuồng đi...ta còn tưởng rằng truyền thuyết là giả, thêm mắm thêm muối."

"Ngươi con mẹ nó xuất hiện từ chỗ nào? Hội trưởng chúng ta so với trong truyền thuyết còn lợi hại hơn nhiều, không biết liền ngậm con mẹ nó miệng cho lão tử."

Đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, danh tự Đồ Phu là vĩnh viễn không đi vòng qua được.

Trong bọn hắn, có rất nhiều người đều là nhìn Vương Khung đi trên con đường quang huy, thậm chí có không ít còn là thành viên Đồ Thần Công Hội, vào giờ phút này nhìn thấy Vương Khung, kích động đến khó mà tự kiềm chế, đối với bọn hắn, đây là một trận thịnh yến cuồng hoan, nam nhân giống như thần trong lòng bọn hắn kia đã lựa chọn dùng dạng phương thức thô bạo này đã trở về.

"Vương Khung, ngươi thật đúng là không biết sống chết." Tam Hoàng Tử cười lạnh nói.

Ở dưới loại trường hợp này, đừng nói là chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên, coi như là cường giả cảnh giới Dung Khí cũng đừng hòng chạy thoát.

Ở trong mắt của Tam Hoàng Tử, từ một khắc Vương Khung lộ diện kia trở đi, kết cục liền đã được chú định.

"Ngươi thích làm náo động, nhưng chuyện này sẽ trở thành căn nguyên ngươi bị hủy diệt."

"Hủy diệt! ?" Ánh mắt của Vương Khung liếc xéo, thản nhiên nói: "Tam Hoàng Tử nói đùa, hôm nay là ngày đẹp Bổ Thiên Công Hội chúng ta khai tông tế thiên, hủy diệt cái gì chứ?"

"Chỉ là kẻ cô đơn mà thôi, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Tam Hoàng Tử cười khẽ, đột nhiên, y vung tay một luồng hào quang màu đỏ phóng lên tận trời, hóa thành một bảng cáo thị, thiết huyết chinh phạt, sát khí chấn động ba ngàn dặm.

"Đây là...Quân Thần Lệnh! ?" Đám người kinh hô, ngay cả trong con ngươi Cổ Thích Tâm cũng đều hiện ra biểu tình ngưng trọng.

Quân Thần Lệnh, chính là thiết lệnh của Đại Tần, được xưng là một trong ba đại mệnh lệnh chí cao.

Ngoại công Thiên Hình Vương của Tam Hoàng Tử chưởng quản quân bộ, chấp chưởng hình phạt, địa vị chí cao không kém Thiên Vũ Vương, chỉ là không ai ngờ được Thiên Hình Vương vậy mà sủng ái vị hoàng tử ngoại tôn này của chính mình như thế, vậy mà ban thưởng Quân Thần Lệnh, đây là thứ không hề tầm thường.

"Xong rồi...Đồ Phu lúc này xong đời rồi...hắn cho rằng mình ôm được đùi thế tử Thiên Vũ Vương, lại không có tính tới Tam Hoàng Tử vậy mà thân mang Quân Thần Lệnh!"

"Quân Thần Lệnh vừa ra, vương hầu cũng có thể tru diệt, trong cương thổ Đại Tần, không người nào có thể làm trái lệnh này, nếu không sẽ đồng tội mưu nghịch."

"Coi như là thế tử Thiên Vũ Vương cũng phải cân nhắc một hai, bằng không sẽ bị treo lên tội danh đối kháng với triều đình, hơn nữa còn sẽ triệt để đắc tội Tam Hoàng Tử."

Ở chô này đều là đại tộc hào môn, con cháu Vương Thành, từng người mắt rõ tâm sáng, đều nhìn ra được, chiêu này của Tam Hoàng Tử nhìn như bá đạo trực tiếp, trên thực tế lại có hiệu quả vô cùng tốt.

Chương 602

Dù sao, ngồi ở vị trí Thiên Vũ Vương này, kiêng kỵ nhất chính là dẫn tới sự nghi kỵ của chủ thượng, Quân Thần Lệnh đã ra, còn dám ra sức bảo vệ, ngoại giới hơi dèm pha một chút, sợ rằng dư luận liền sẽ bất lợi đối với toàn bộ Thiên Vũ Vương Phủ.

Tam Hoàng Tử làm như vậy không chỉ là muốn bắt giữ Vương Khung, hơn nữa còn muốn lôi Thiên Vũ Vương xuống nước.

"Lão tam..." Sắc mặt của Cổ Thích Tâm trầm xuống, vừa định nói chuyện.

Vương Khung khoát tay, ngăn y lại, mặt nổi lên một nụ cười: "Tam Hoàng Tử không hổ là hoàng thiên quý tộc, vừa ra tay chính là Quân Thần Lệnh, mặt mũi của ta thật là lớn."

"Ngươi cũng có thể thử phản kháng." Tam Hoàng Tử khẽ cười nói.

Y chính là muốn để cho Vương Khung xuất thủ phản kháng, bằng không mà nói chẳng phải là quá không thú vị, ở trên dạng sân khấu này, đánh nát cái gọi là truyền kỳ, khiến cho thần tượng một đời trong lòng những người trẻ tuổi kia phá diệt từ đây, không có chuyện gì so với chuyện này càng khiến cho y mừng rỡ hơn.

"Tam Hoàng Tử, ta ở ngay chỗ này, ngươi có thể bắt ta đi." Vương Khung vậy mà trực tiếp ngồi xuống, khá hứng thú nhìn xuống phía dưới.

"Ừm?" Tam Hoàng Tử hơi nhíu mày, Vương Khung phối hợp như thế, ngược lại là khiến cho y có một chút chần chờ.

"Tam Hoàng Tử, cho dù triều đình bắt người cũng nên có lý do chứ?" Đúng lúc này, một giọng nói không hài hòa vang lên.

Lý Thiếu Khanh, vào thời điểm này, vị đệ tử xuất sắc nhất Lý gia này vậy mà đứng dậy.

"Không thể nói bừa!" Sắc mặt già của Lý Nhiêm Công run lên, nghiêm nghị quát, đồng thời trong mắt hơi nghi hoặc một chút.

Lão không rõ, vị hậu bối luôn luôn bình tĩnh trong mọi việc này, vì cái gì

mà hôm nay lại lỗ mãng thất thố như thế, loại tình thế này còn không thấy rõ sao? Tam Hoàng Tử dùng thế lớn đè người, đã là không thể kháng cự.

Ánh mắt của Tam Hoàng Tử trở nên băng lãnh, nhìn cũng không nhìn, loại nhân vật này còn không lọt nổi vào mắt xanh của y.

"Lý huynh nói không sai, hình phạt là dùng để phục người, nếu như không có tội lớn, chẳng phải là làm bẩn uy danh của Quân Thần Lệnh! ?"

Đột nhiên, một giọng nói khác vang lên.

Lôi Viêm Đồng, đại tộc cấp Nhật, truyền nhân xuất sắc nhất của Lôi gia! ?

"Hoàng quyền chí cao vô thượng, chính là thần kiếm sắc bén trấn áp giang sơn, liên quan đến xã tắc, há có thể dùng cho việc tư của bản thân! ?"

"Cử động lần này của Tam Hoàng Tử rất là không ổn, dùng Quân Thần Lệnh để giải quyết ân oán cá nhân, nếu truyền đi chỉ sợ sẽ làm hỏng thanh danh hoàng tộc."

"Thiên Hình Vương nếu như biết được, tuyệt đối sẽ không cho phép Quân Thần Lệnh bị lạm dụng như thế."

Đột nhiên, từng giọng nói liên tục vang lên, giống như đã thương lượng từ trước, ở dưới dạng thế cục sáng tỏ trước mắt này nhao nhao đứng ra, nói giúp cho Vương Khung.

Mới đầu cũng không có ai để ý, nhưng theo việc người đứng ra nói càng ngày càng nhiều, sắc mặt của mọi người đều biến đổi.

Bởi vì bọn hắn phát hiện ra, những người này không chỉ là đệ tử đại tộc, hơn nữa cơ hồ đều là truyền nhân xuất sắc nhất, có một số thậm chí đã được bồi dưỡng như người cầm lái đời tiếp theo.

Nhiều truyền nhân đại tộc như vậy cộng lại, đại biểu cho cái gì?

Lực lượng thế gia!

Tam Hoàng Tử nếu quả thật mang Vương Khung đi, chính là liền đứng ở phía đối lập đối với những truyền nhân đại tộc này, phải biết rằng những người này trong tương lai đều sẽ thừa kế gia nghiệp.

Một hai người y còn không để vào trong mắt, nhưng nhiều người như

vậy tập hợp lại một chỗ, liền đại biểu cho lực lượng thế gia Đại Tần, nếu quyết liệt cùng với bọn hắn sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn bao nhiêu? ít nhất ở bên trên phương diện ưu tiên hoàng vị, Tam Hoàng Tử sẽ phải lùi về phía sau.

"Vương Khung, là ngươi! ?" Ánh mắt của Tam Hoàng Tử trở nên sắc bén, quay đầu nhìn lại, y rốt cuộc cũng biết được Vương Khung vì sao lại bình tĩnh thong dong như thế, mang theo chúng nhân mà đến, đại thế mênh mông, cũng không kém y.

Nhưng Tam Hoàng Tử nghĩ mãi mà không rõ, Vương Khung đã dùng thủ đoạn gì, lại có thể khiến cho nhiều truyền nhân đại tộc như thế lựa chọn hắn.

"Tam Hoàng Tử, ngươi vừa mới nói ta là người cô đơn? Hiện tại ta liền để cho ngươi biết cái gì gọi là Bổ Thiên Công Hội, cái gì lại gọi là thế lớn bằng trời!"

Vương Khung bước ra một bước, như quân vương giáng lâm thiên hạ: "Hiện tại, chính là ngày Bổ Thiên Công Hội chúng ta dương danh thiên hạ."

Vừa dứt lời, từng cỗ khí tức kinh khủng phóng lên tận trời, sáng rực như ánh sáng, rung chuyển bầu trời.

Lực lượng mà từng vị truyền nhân đại tộc kia phát ra đồng căn đồng nguyên, tụ hợp lại một chỗ, thần diệu thông huyền, có thể bổ thương thiên.

Ánh sáng của các vì sao có thể bắt đầu ngọn lửa thảo nguyên, cục đá nhỏ bé, cũng có thể lấp trời!

Chương 603

Ở trên Đông Lăng Sơn, thần quang nở rộ, đánh tan mây trắng, hung uy che đậy ba ngàn dặm.

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều không khỏi động dung, cảm nhận được ý chí không thể phá vỡ kia, những thiên kiêu này như dòng suối hội tụ, cuối cùng hình thành thủy triều, ở phía dưới sự dẫn đầu của Vương Khung, mơ hồ hợp nhất, giống như một thể.

"Bổ Thiên Công Hội...đây chính là Bổ Thiên Công Hội, hoá ra người này đã sớm âm thầm bố cục, đột phá sóng gió, cuối cùng thành đại thế."

"Đồ Phu...đây cũng không phải là người cô đơn, hắn đến cùng đã dùng thủ đoạn gì? Rút củi dưới đáy nồi, vậy mà thu phục nhiều truyền nhân đại tộc thế gia như vậy! ?"

"Quả thực không thể tưởng tượng nổi, thủ đoạn như thế, quỷ thần khó lường, coi như là hoàng tử cũng không thể nào làm được."

Đám người biến sắc, trong khiếp sợ có phần hoảng hốt, thực sự khó mà tưởng tượng được Vương khung là làm được như thế nào.

Phải biết rằng, đại tộc trong thiên hạ cũng chỉ có chừng đó, quan hệ ở giữa lẫn nhau rắc rối phức tạp, rất nhiều đều là có nhục cùng nhục, có vinh cùng vinh, chỉ cần thu phục cho dù là một phần ba trong đó, cũng chẳng khác nào là chưởng khống hết thảy đại tộc thế gia.

Nhưng phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, sẽ tuyệt đối không có ai có được thủ đoạn như này, cũng sẽ không cho phép có dạng người này xuất hiện.

Nhưng mà Vương Khung lại đánh vỡ thông thường, lựa chọn đánh vào tương lai, rút củi dưới đáy nồi, hàng phục những truyền nhân đại tộc thế gia này, những người này chính là hi vọng kéo dài hương hỏa của bọn hắn, cũng là mệnh mạch chân chính để bọn hắn truyền thừa vinh quang.

Tất cả những người này đều đã dung hợp lực lượng Nguyên Khí Trì, trải qua thời gian tu luyện dài như vậy, đã sớm nếm được ngon ngọt, triệt để phát huy tiềm năng, trong vô hình, bọn hắn đã sớm cột vào cùng một chỗ

với Bổ Thiên Công Hội, sinh diệt một thể, không cho phép lùi bước.

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, dẫn đầu mấy trăm năm...ta quả nhiên đã già, thời đại của người trẻ tuổi đã tiến đến...thủ đoạn của tiểu hữu thật không tồi!"

Đúng lúc này, một vị bô lão Lôi gia không nhịn được thở dài, lão nhìn về phía Vương Khung, trong con ngươi đục ngầu hiện lên một tia tinh mang, có ngoan lệ, phẫn nộ, càng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Đường đường là truyền nhân đại tộc cấp Nhật thế mà bị người khác bắt cóc ở trong lúc vô thanh vô tức, vô thanh vô tức bị kéo đi lên chiến xa của Vương Khung, trở thành tường cao ngăn ở trước người Tam Hoàng Tử, chỉ sợ rằng đổi lại thành ai cũng đều không cao hứng nổi.

Nhưng sự tình đã thành như thế, lão cũng không thể làm gì.

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên...chẳng trách Thuần Phong nói ngươi là yêu nghiệt trăm năm khó gặp...quả nhiên không kém...chúng ta đã thật sự già rồi." Lý Nhiêm Công không nhịn được thở dài.

Thần sắc của lão dần dần ảm đạm, nhưng lại ngậm theo một tia chờ mong, đó là ước mơ đối với tương lai.

Có thể tưởng tượng, sau ngày hôm nay, Bổ Thiên Công Hội dương danh thiên hạ, thế nhân đều biết.

Chỉ là không biết, vận mệnh của Đồ Phu sẽ đi về phương nào, tiểu gia hỏa Lý gia bọn hắn ở bên trong trận kiếp số này có thể trổ hết tài năng hay không.

"Đường của mỗi người đều là do bản thân lựa chọn, được làm vua thua làm giặc, lại nhìn trên Đông Lăng Sơn hôm nay, là ai sẽ độc chiếm thiên hạ!" Một vị bô lão đại tộc khác trầm giọng nói.

Lão lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến, không có bày tỏ thái độ, vừa không có ủng hộ, cũng vừa không có phản đối.

Trong lúc nhất thời, ở trên Đông Lăng Sơn, tình thế xuất hiện biến hóa trong nháy mắt, đại thế cuồn cuộn nghiêng về hướng Vương Khung, hắn mượn chính là lực lượng đại tộc cùng với thế gia trong thiên hạ.

Đây chính là dương mưu quang minh chính đại, mênh mông như thiên uy, không thể trốn, không tránh được, trực diện mà đến, áp về hướng Tam Hoàng Tử.

"Tam Hoàng Tử, mới vừa rồi ngươi nói ta là người cô đơn, hiện tại lại như thế nào? Ngươi thấy Bổ Thiên Công Hội chúng ta có thể lọt vào mắt của ngươi không?" Vương Khung thản nhiên nói.

Vào giờ khắc này, hắn cũng đã không còn là trọng tội không có một chút chỗ dựa nào, có thể mặc cho người khác nhào nặn nữa, ở trong người vô hình có một cỗ uy nghiêm thượng vị giả.

Lúc này địa vị của Vương Khung đã cao như núi, đã không thua gì những vương hầu đệ tử kia.

Bởi vì trong thiên hạ, chỉ sợ là cũng không có người nào có thể đồng thời thu phục nhiều thiên kiêu chi tử, truyền nhân đại tộc như vậy.

"Vương Khung, ngươi dám ép ta! ?" Tam Hoàng Tử lộ ra sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt phảng phất như muốn giết người.

Đây là đang ép buộc y, nếu như y khư khư cố chấp, liền sẽ là địch cùng với thế gia trong thiên hạ, nếu như y lựa chọn nhượng bộ, như vậy uy nghi của thân là hoàng tử y sẽ phải đặt ở đâu.

Chương 604

Tam Hoàng Tử không ngờ được, nam nhân như sâu kiến ở trong mắt y trong vô hình vậy mà đã đẩy y vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan.

"Thân là huyết mạch Tần Hoàng, một chút khí phách đó cũng đều không có sao? Tam Hoàng Tử, ta ở ngay chỗ này, ngươi có thể tới bắt ta." Vương Khung ngồi ngay ngắn ở trên tế đàn, không nhúc nhích, ngữ khí bình tĩnh đến giống như một vũng nước đọng.

Vào giờ khắc này, trong mắt hết thảy thế hệ trẻ tuổi đều bắn ra thần thái cực nóng, bọn hắn nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi, tận mắt chứng kiến một cái truyền kỳ.

"Quá lợi hại...đây chính là Đồ Phu sao, vậy mà phách lối như vậy, buộc Tam Hoàng Tử đến bắt hắn."

"Tam Hoàng Tử hiện tại cũng quá xấu hổ...động cũng không được, bất động cũng không được...chiêu này của Đồ Phu quá ác, hắn đến cùng là làm như thế nào? Đây chính là sự tình mà con người có thể làm được sao?"

"Loại người bình thường như ngươi đương nhiên là không làm được, nhưng Đồ Phu là người bình thường sao? Nam nhân này cái gì cũng đều có thể làm được, hiện tại coi như nói hắn là tổ tông của ngươi, ta cũng đều tin."

"Thật đáng sợ...mỗi lần nam nhân này xuất hiện đều sẽ kinh thiên động địa, chế tạo truyền thuyết...ở trong hoàn cảnh này, dám can đảm bức bách một vị hoàng tử như thế, khiến cho đối phương không dám động chỉ sợ cũng chỉ có Đồ Phu."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Đông Lăng Sơn phảng phất như bị nhen lửa, thế lực khắp nơi đều rung động, không ai ngờ được sự tình sẽ phát triển đến một bước này.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, triệt để điên cuồng, trong đó có không ít đều là thành viên Đồ Thần Công Hội, bọn hắn điên cuồng kêu gào, cuồng nhiệt vô cùng, hô to Đồ Phu vĩ đại.

"Vương Khung, ngươi thật sự cho rằng ta không dám động vào ngươi! ?" Tam Hoàng Tử rống to một tiếng, tiếng như kinh lôi mênh mông, truyền ra khắp Đông Lăng Sơn, ép xuống thanh âm của tất cả mọi người.

Y bước ra một bước, phóng khoáng cuồn cuộn, trong mắt lại không có chần chờ gì, chỉ có thiết huyết sát phạt.

"Quân Thần Lệnh đã ra, ai dám ngăn trở, coi như là phản nghịch, bản cung thân là hoàng tử, bất kỳ nghị luận gì cũng đều có thể gánh vác." Ánh mắt của Tam Hoàng Tử như kiếm, đảo qua gương mặt của mỗi người.

Trong lòng của tất cả mọi người đều hơi giật mình một chút, không ngờ được Tam Hoàng Tử lại cứng rắn như thế, vậy mà lựa chọn cứng đối cứng, trực tiếp tiếp nhận hết thảy áp lực cùng với phong hiểm.

"Tốt, không hổ là huyết mạch Tần Hoàng, có đại phách lực, cũng có đại đảm đương, dám làm địch với thiên hạ." Vương Khung vỗ tay, không khỏi khen.

Đây mới thật sự là huyết mạch Tần hoàng, vừa có tài an quốc, cũng có lực lượng trấn quốc, không có khí phách làm địch với thiện hạ, làm sao có thể trấn áp giang sơn xã tắc, chưởng khống ngàn vạn lê dân? Vương đạo mênh mông, là không thể lùi bước.

Chỉ là một bước này, liền có thể nhìn ra tố chất của Tam Hoàng Tử quả thật muốn ở bên trên vương hầu.

"Tam Hoàng Tử khí phách quá lớn, y đây là tự tin có thể trấn áp thế gia..."

Có người khẽ nói, lộ ra vẻ kính sợ, huyết mạch hoàng tộc, quả nhiên không thể xem thường khinh nhờn.

Quân Thần Lệnh bay phấp phới, thiết huyết sát phạt, khí thế của Tam Hoàng Tử lại kéo lên một lần nữa.

Quân thần hạ lệnh điều binh, tầm mắt bao quát non sông, ở giữa mịt mờ, như muốn đè Vương Khung xuống.

"Tam ca, nơi này là Đế Đô, cần gì phải vọng động binh qua! ?" Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ chậm rãi vang lên.

Ở bên trên tế đàn, một vị thanh niên chậm rãi đi ra, như gió như mây, phiêu hốt mà tới, dường như khó mà nắm chắc.

Nhưng vào một khắc gã lộ ra chân dung, mọi người xôn xao, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng không nhịn được biến sắc.

"Lão thất..."

"Tam ca, nơi này là Đế Đô, ngươi vọng động Quân Thần Lệnh, chỉ sợ rằng sẽ không thoát được sự trách phạt của phụ hoàng, liền ngay cả Thiên Hình Vương cũng đều sẽ lọt vào răn dạy, hà tất phải như vậy chứ?" Thất Hoàng Tử những hờ đi năm bước, cũng đã đứng ở trước người Vương Khung, ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Vào giờ khắc này, coi như là kẻ ngu hay mù lòa cũng đều có thể nhìn ra quan hệ ở giữa hai người này.

"Đồ Phu vậy mà còn có liên quan cùng với Thất Hoàng Tử? Con bà nó, hóa ra hắn không chỉ ôm đùi thế tử Thiên Vũ Vương! ?"

"Chờ một chút...tại sao ta lại có cảm giác sự tình có chút không đơn giản, Thiên Vũ Vương...Thất Hoàng Tử...chuyện này..."

"Con bà nó...không thể nào...Thiên Vũ Vương đã lựa chọn Thất Hoàng Tử? Chuyện này nếu như là thật, vậy sẽ thật sự khó lường."

"Không cần nói bừa, chuyện này là đại sự, có lẽ chỉ là bởi vì bọn hắn đều có giao tình cùng với Đồ Phu."

Ở trên Đông Lăng Sơn, rối loạn tưng bừng, đám người đều biến sắc.

Thất Hoàng Tử xuất hiện ở đây, còn ra sức bảo vệ Vương Khung, bản thân chuyện này liền chính là một loại tín hiệu, có lẽ Thiên Vũ Vương đã lựa chọn Thất Hoàng Tử.

Chương 605

Nếu như là thật, như vậy liền không phải là chuyện đùa, lúc này, sắc mặt của Tam Hoàng Tử cũng đều biến đổi, y nghĩ tới khả năng không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Bốn đại Thiên Vương, Thiên Hình Vương là ngoại công của y, chính vì vậy, ở trong mắt ngoại giới, Tam Hoàng Tử có thế lực mạnh nhất, cũng là người kiêu ngạo nhất.

Nếu như Thiên Vũ Vương thật sự ủng hộ Thất Hoàng Tử, như vậy thật sự là một bước lên trời, có vốn liếng tranh giành với y.

"Lão thất, thủ đoạn của ngươi thật giỏi!" Tam Hoàng Tử lạnh lùng nói: "Ngươi trong ngày thường không hiển sơn không lộ thủy, không ngờ được vậy mà đã đi gần như thế cùng với Thiên Vũ Vương Phủ."

Y khôn khéo cỡ nào, nhìn thái độ của Cổ Thích Tâm, liền có thể đoán ra bảy tám phần.

"Tam ca nói đùa, phụ hoàng cũng thường xuyên khuyên bảo chúng ta, ở bên trong những người trẻ tuổi tất có tân tú xuất hiện, bảo chúng ta giao lưu nhiều hơn, học tập lẫn nhau, ta cùng với thế tử mới quen đã thân, cũng coi như có duyên phận." Thất Hoàng Tử khẽ cười nói.

"Hôm nay là ngày đẹp của thế tử, tam ca vọng động binh qua, còn xuất ra Quân Thần Lệnh, nếu như truyền đi, chỉ sợ là có hại đến thanh danh."

"Lão thất, ánh mắt của ngươi thật sự không tốt, trọng tội ở đây, tự nhiên phải đền tội, ta chấp hình theo lẽ công bằng, ai dám xen vào? Ngược lại là ngươi bao che trọng tội, chẳng lẽ đã nhập tà đạo?" Tam Hoàng Tử mỗi chữ mỗi câu, đại nghĩa cuồn cuộn, nói năng có khí phách.

"Tội là do Quang Minh Điện định ra, nhưng thiên hạ này cũng không phải chỉ có một nhà bọn hắn, định tội hay không định tội chính là hai chuyện, huống hồ coi như là trừng phạt cũng không tới phiên tam ca!" Lời nói của Thất Hoàng Tử quả thực nghịch phản cấm kỵ, gan to bằng trời.

Tất cả mọi người ở đây nghe thế trong lòng liền run sợ, ngụ ý của lời

này chính là Quang Minh Điện định tội cũng chưa hẳn đã chính xác, coi như là chính xác cũng không tới phiên Tam Hoàng Tử nhúng tay vào trừng phạt.

Loại lời này, cũng chỉ có huyết mạch hoàng thất dám nói, đổi lại thành người bên ngoài, tất nhiên sẽ dẫn tới hoạ lớn ngập trời, chết cũng không biết chết bao nhiêu lần.

"Lão thất, ý của ngươi là hiện tại nhất định phải ra sức bảo vệ người này?" Tam Hoàng Tử trầm giọng hỏi.

"Không sai, hiện tại chỉ cần có ta ở đây, ai cũng không thể mang Vương Khung đi." Thất Hoàng Tử nghiêm nghị quát, mỗi chữ mỗi câu, chấn động Đông Lăng Sơn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm, đây cũng không phải là đang thảo phạt tội nghiệt, mà là trực tiếp trở thành tranh đấu ở giữa hai vị hoàng tử, liên quan đến nền tảng lập quốc.

Tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương, không ai ngờ được, một vị Đồ Phu, không chỉ khiến cho thế tử Thiên Vũ Vương đánh cược tương lai, liền ngay cả hai vị hoàng tử đều tranh đấu vì hắn.

"Làm người làm đến dạng này, cũng coi như đáng giá! Ta nếu như có thể lợi hại bằng một nửa hắn, coi như để cho ta chết cũng đều nguyện ý."

"Con bà nó...Đồ Phu...hắn đến cùng có ma lực gì, lật tay thành mây, trở tay thành mưa...đó chính là hoàng tử a..."

"Ta nói hắn là đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi, hắn là sẽ không có ai phản bác, chỉ bằng vào những việc hắn làm này, liền không phải là con người có thể làm được."

Ở trên Đông Lăng Sơn, Vương Khung triệt để trở thành tiêu điểm quan tâm của đám người, hắn như thể một cục đá, rơi vào trong hồ, nhấc lên gợn sóng, đồng thời gợn sóng này càng lúc càng lớn, dường như đã có phần khống chế không nổi.

Ầm ầm! Đột nhiên, một đạo thần lôi màu đỏ vạch phá thương khung, bầu trời phảng phất như vỡ ra, một bàn tay cực kỳ lớn duỗi ra, mây đen như mực, che khuất bầu trời, trực tiếp áp về hướng Đông Lăng Sơn.

"Tiểu quỷ, ở trước mặt Quang Minh Điện, hết thảy tính kế đều chỉ là phí công, đại thế mênh mông, chung quy vẫn là cường giả vi tôn." Âm thanh khủng bố giống như thần linh vang vọng thiên địa.

Hết thảy mọi người đều cảm thấy kinh khủng, mở to hai mắt nhìn.

Tại thời khắc mấu chốt này, Quang Minh Điện cuối cùng vẫn đã xuất thủ, không có bất kỳ lời nói gì, cũng không có bất kỳ quá độ gì, trực tiếp dùng lực áp người, không quan tâm đến Thiên Vũ Vương Phủ, thậm chí là hai đại hoàng tử.

"Rốt cục cũng xuất thủ sao?" Vương Khung ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm nhận được lực lượng hủy diệt.

Loại lực lượng này siêu việt phạm vi hiểu biết của hắn, căn bản không phải là hắn hiện tại có thể chống lại.

"Quang Minh Điện, nơi này là Đế Đô, các ngươi bá đạo như vậy, chẳng lẽ liền không có để Tần Hoàng bệ hạ vào trong mắt sao?" Vương Khung nghiêm nghị quát.

"Miệng lưỡi dẻo quẹo!" Giọng nói lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa, bàn tay lớn khủng bố kia hiện ra cái gì gọi là ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy đều là hư vô.

Chương 606

"Lão thất, ngươi không bảo vệ được hắn." Tam Hoàng Tử cười lạnh, y đã sớm biết cao thủ Quang Minh Điện sẽ giáng lâm.

"Bọn hắn làm sao dám! ?" Thất Hoàng Tử cắn răng.

Đế Đô, chính là chỗ long mạch của hoàng thất Đại Tần, ẩn giấu căn cơ, trọng địa thiên hạ, coi như là Quang Minh Học Cung đều phải nhường ba phần.

Cường giả Quang Minh Điện vậy mà lại giáng lâm nơi này, trực tiếp xuất thủ, quả nhiên là môn phái bá đạo nhất thiên hạ.

Bàn tay lớn rơi xuống, trực tiếp bắt đi Vương Khung, ẩn vào bên trong mây đen.

Ông! Đột nhiên, một đạo kiếm quang đến từ trong hư không, mênh mông ở ngoài ngàn dặm, chấn động ở giữa thiên địa, sát phạt như cuồng, máu nhuộm giang sơn, trực tiếp đâm vào bên trong mây đen.

Dạng kiếm thế này làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi cả kinh, Hỏa Chủng trong cơ thể đều mơ hồ nhảy lên, biểu hiện sự bất an.

"Kiếm ý này...chẳng lẽ là..."

"La Sinh Sát Kiếm, ngươi dám ngăn ta! ?"

Bên trong mây đen, truyền đến giọng nói lạnh lùng, kim mang lấp lóe, va chạm cùng với kiếm quang kia, hoa lửa nứt vỡ nhuộm bầu trời thành màu đỏ.

Dao động hủy diệt không ngừng truyền ra từ bên trong mây đen, một trận chiến này kinh thiên động địa, cơ hồ là đỉnh phong ở phía dưới Linh Lô.

Ai cũng biết, La Sinh Sát Kiếm đã sớm bước vào hàng ngũ Chúa Tể Giả, có thể quyết đấu với y tự nhiên cũng là một vị Chúa Tể Giả.

"Ha ha ha, Quang Minh Điện, trên người kẻ này giấu giếm bí mật Thiên Khải Bảo Khố, cho nên cũng có phần của chúng ta."

Đúng lúc này, lại có một cỗ khí tức đáng sợ bay lượn mà đến từ ngoài

vạn dặm, trốn vào bên trong mây đen, chụp vào Vương Khung.

Đám người đều kinh hãi, mặc dù ngoại giới đã sớm có lời đồn, Vương Khung sở dĩ lọt vào truy sát, nguyên nhân lớn nhất chính là đánh cắp tín vật mở ra Thiên Khải Bảo Khố ở trên Thiên Vương Sơn.

Lúc đầu, không có ai cho đó là chuyện to tát, nhưng trước mắt, lại thực sự có cao thủ ẩn núp trong bóng tối, đã sớm để mắt tới Vương Khung, muốn ngư ông đắc lợi ở trong hỗn chiến.

"Chẳng trách Tam Hoàng Tử cắt chặt không thả, xem ra cũng là bởi vì Thiên Khải Bảo Khố! ?"

"Nước trong này sâu như vậy sao? Ẩn giấu nhiều nội tình như vậy?"

"Con bà nó, các ngươi nhìn đi, con mắt Tam Hoàng Tử cũng đều đỏ, trách không được y lại nhất định bắt chết Đồ Phu, không tiếc vạch mặt cùng với thế gia."

Đám người khẽ nói, trong mắt lóe lên một tia hiểu ra, rất nhiều chỗ khớp nối đều nghĩ thông suốt.

Dưới bầu trời, đại chiến kinh thiên, sao có thể dùng một chữ loạn để hình dung.

Quang Minh Điện, La Sinh Sát Kiếm, còn có cao thủ thần bí chém giết cùng với nhau, long trời lở đất, hết thảy đều là vì tranh đoạt Vương Khung.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một khuôn mặt quỷ hiển hiện, che khuất bầu trời, nuốt hết mây đen, kim mang ảm đạm, kiếm quang phân ly, cao thủ thần bí càng là bị đánh bay ra ngoài.

Đám người bỗng nhiên kinh động, trong lúc nhất thời cũng không biết phát sinh chuyện gì.

"Tam Hoàng Tử, ngươi vậy mà cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội!"

Đúng lúc này, không biết là ai gào to, thanh âm kinh thiên động địa, giống như mổ heo, nghe phảng phất như là...giọng nói của Vương Khung! ?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Tam Hoàng Tử, lộ ra kinh nghi thật sâu.

Tam Hoàng Tử mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt ngẩn người!

Tam Hoàng Tử cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội! ?

Một tiếng nói này núi lở trời sập, chấn kinh ánh mắt của tất cả mọi người.

Vào thời điểm mọi người còn lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, không biết đã phát sinh chuyện gì, tiếng gào này, giống như cảnh tỉnh, làm cho tất cả mọi người trong vô thức cảm thấy đây chính là sự thật.

"Hắc Ám Giáo Hội! ? Đó chính là cao thủ Hắc Ám Giáo Hội! ? Con bà nó, người Hắc Ám Giáo Hội làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này? Còn cấu kết cùng một chỗ với Tam Hoàng Tử! ?"

Lúc này, ba câu hỏi được đưa ra cùng lúc.

Sự thực như vậy nhìn như không thể tưởng tượng, nhưng nghĩ kỹ lại, lại khá đáng giá để nghiền ngẫm.

Rất hiển nhiên, trước kia Tam Hoàng Tử đã nhìn chằm chằm Vương Khung, bởi vì vì kẻ này liên quan đến Thiên Khải Bảo Khố, cho nên vị hoàng tử quyền thế mạnh nhất này mới có thể không tiếc đắc tội thế tử Thiên Vũ Vương, không tiếc tận sức lực đối kháng thiên hạ thế gia, thậm chí là xuất ra Quân Thần Lệnh, chính là vì muốn nắm giữ Vương Khung ở trong tay mình.

Nhưng Vương Khung là ai? Đó chính là trọng phạm Quang Minh Điện chỉ mặt gọi tên muốn chém giết, y cao điệu, công nhiên lộ diện như thế, Quang Minh Điện làm sao sẽ không có bất kỳ động tác gì?

Những gì mà mọi người nghĩ tới, Tam Hoàng Tử tự nhiên cũng đã nghĩ tới.

Một khi Quang Minh Điện xuất thủ, Vương Khung làm sao còn đến phiên y?

Cho nên, Tam Hoàng Tử thông tuệ nhạy bén đương nhiên phải chuẩn bị thêm một tay, có thể chống lại Quang Minh Điện, lại còn có mối thù bất thế còn có thể là ai?

Chương 607

Chỉ cần là tu sĩ, nghĩ tới đầu tiên sẽ chính là Hắc Ám Giáo Hội.

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, để cho Hắc Ám Giáo Hội xuất thủ, ngăn cản Quang Minh Điện, mục đích của Tam Hoàng Tử mới sẽ không thất bại.

Một chiêu này, ánh mắt sâu xa, xem thấu toàn cục, nhất là con cờ Hắc Ám Giáo Hội cuối cùng này, có thể xưng là thần lai chi bút, kinh thiên động địa, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Con người...bất cứ chuyện gì cũng đều sợ nghĩ sâu xa, đặc biệt là nếu suy nghĩ sâu sắc theo con đường đã được chỉ ra, một khi tiếp tục suy nghĩ, cái gì cũng đều có thể nghĩ thông.

Vào giờ phút này, từng đạo ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Tam Hoàng Tử, ánh mắt lấp lóe, lộ ra kiêng kị cùng với kinh nghi thật sâu.

Bọn hắn phát hiện ra chính mình vẫn còn đánh giá thấp tâm cơ cùng với thủ đoạn của vị hoàng tử này, vì đạt được mục đích, vậy mà âm thầm cấu kết cùng với Hắc Ám Giáo Hội, quả nhiên là không kiêng kị gì, vô pháp vô thiên.

"Tam Hoàng Tử điên rồi? Y vậy mà cấu kết cùng với Hắc Ám Giáo Hội? Thật sự là cái gì cũng đều làm được a."

"Nếu không thì người ta làm sao có thể là hoàng tử! Chậc chậc...ngươi cho rằng đây là chuyện tốt? Tam Hoàng Tử bạo lộ ra át chủ bài của chính mình, chỉ sợ rằng sẽ dẫn tới sự kiêng kị của các hoàng tử khác, lọt vào chèn ép điên cuồng."

"Hướng gió rồi cũng sẽ thay đổi, hiện tại nhìn như lợi hại, nhưng một vị hoàng tử vậy mà lại không để ý đến thân phận, vậy mà cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội, sợ rằng đối với danh dự của y cũng sẽ có ảnh hưởng, cứ như vậy còn có mặt xuất ra Quân Thần Lệnh? Quả thực là làm nhục thanh danh hoàng tộc."

Vào giờ phút này, bầu không khí trong toàn bộ Đông Lăng Sơn đều thay

đổi, ánh mắt các đại thế lực nhìn về phía Tam Hoàng Tử cũng khắc hẳn, âm tình bất định, kính trọng vừa mới rồi dường như ít đi hai phần.

"Thủ đoạn của Tam Hoàng Tử thật đúng là nằm ngoài dự liệu, ngược lại là ánh mắt của lão phu vụng về." Lúc này, một vị bô lão đại tộc lạnh lùng quát, con ngươi đục ngầu mơ hồ lộ ra thần sắc giận dữ.

"Triệu gia có thù truyền kiếp cùng với Hắc Ám Giáo Hội, có không biết bao nhiêu đệ tử chết ở trong tay Hắc Ám Giáo Hội..."

Có người khẽ nói, thần sắc có một ít mất tự nhiên, có thù cùng với Hắc Ám Giáo Hội cũng không chỉ có Triệu gia.

Lúc này, Tam Hoàng Tử cảm thụ được từng đạo ánh mắt oán giận, cả người đều phát mộng.

Trong đầu của y, còn quanh quẩn câu nói kia: Tam Hoàng Tử, ngươi vậy mà cấu kết với Hắc Ám Giáo Hội.

"Ta? Hắc Ám Giáo Hội? Tại nơi này?" Tam Hoàng Tử phát ra chất vấn đến từ linh hồn.

Rốt cục, y tỉnh táo lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào mây đen che trời, mặt quỷ đánh tới, trong con ngươi bộc phát ra dị sắc doạ người, không nhịn được buột miệng nói: "Vương Khung, tổ tông nhà ngươi!"

Đường đường là Tam Hoàng Tử, lại trực tiếp bị chọc giận đến nói tục, giậm chân chửi mẹ.

Y thông tuệ cỡ nào, mặc dù không có chứng cứ trực tiếp, nhưng trực giác nói cho y, gan to bằng trời lại vô sỉ như thế, dám chụp mũ chuyện này lên trên đầu của Tam Hoàng Tử, có thể làm ra loại sự tình này, ngoại trừ Vương Khung, căn bản không có người thứ hai dám.

"Vương Khung, ngươi dám vu oan ta!" Vào giờ phút này, tam thi của Tam Hoàng Tử nhảy loạn, giận sôi lên, vừa sợ vừa giận.

Y không biết Hắc Ám Giáo Hội xuất hiện ở đây có phải là trùng hợp hay không, điều duy nhất y rõ ràng chính là, kẻ Vương Khung này hành sự quỷ quyệt, vô sỉ bỉ ổi, loại sự tình này cũng đều có thể làm được, một khi chưa

diệt trừ, tất sẽ thành đại họa.

"Con bà nó, Tam Hoàng Tử thật là lợi hại, vào loại thời điểm này thế mà còn trả đũa! ?"

"Lợi hại a, người ta bị hãm hại còn chưa có thoát ly sinh tử đại hiểm, Tam Hoàng Tử vậy mà nói mình bị hãm hại! ?"

"Sống đến chừng này đây là lần thứ nhất nhìn thấy kẻ mặt dày vô sỉ như thế, người bị hại cũng đều không nói chuyện, y liền hô lên trước...làm người mà có thể làm đến như thế, không hổ là Tam Hoàng Tử a!"

Ở trên Đông Lăng Sơn, các loại tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, trợ lực lớn nhất tự nhiên là thành viên Đồ Thần Công Hội cùng với thành viên Bổ Thiên Công Hội, bọn hắn lửa cháy thêm dầu, bản sự dẫn dắt tiết tấu có thể xưng là nhất mạch tương thừa cùng với Vương Khung.

Những lời này rơi vào trong tai Tam Hoàng Tử, suýt nữa khiến cho y tức giận đến thổ huyết!

Ầm ầm! Mây đen nổ vang, buông xuống giống như màn đêm, che đậy thương khung, vòng sáng vàng đó lại sáng lên, như thể ban ngày đang tới gần, chiếu rọi khắp nơi.

"Quang Minh Điện chí cao vô thượng, liền chờ các ngươi đến!"

Thanh âm cuồn cuộn, như trời giảng đạo, ở sâu trong mây đen, hư không mở rộng, một con đường cổ xưa hiển hiện, từng cỗ khí tức cường đại giáng lâm.

Chương 608

"Cái đó là...con đường dẫn đến Quang Minh Điện...cao thủ giáng lâm, đây là muốn hốt gọn một mẻ a!"

Đám người run sợ, Quang Minh Điện cao cao tại thượng, ẩn trong thế gian, ai cũng không biết chỗ chân chính của bọn hắn, bây giờ cánh cửa mở rộng, chính là cử chỉ muốn đi sát phạt, diệt sát hết thảy phản nghịch.

Ầm ầm! Thương khung chấn động, huyết quang giống như Huyền Hoàng, nhuộm đỏ hư không.

Nơi đó một mảnh sát phạt, không ai có thể thấy rõ, chỉ có thể cảm nhận được lực lượng không thể trái nghịch kia.

Ông! Đúng lúc này, một tia sáng bay ra, đôi cánh màu vàng kim vươn ra, kiêu hãnh đứng dưới bầu trời.

"Vương Khung...hắn đã trốn ra! ?" Đám người kinh hô.

"Hắc hắc, Quang Minh Điện...lần này ta liền để cho các ngươi biết cái gì gọi là cái giá phải trả!" Vương Khung nhếch miệng, không có đào tẩu, ngược lại là lăng không ngồi xếp bằng, dưới người nở rộ ánh vàng, hiện ra một tòa trận pháp cổ xưa.

"Hắn...hắn muốn làm gì? Lúc này còn không chạy! ?"

Đám người kinh nghi bất định, có một chút không dám tin tưởng, cánh cửa Quang Minh Điện mở rộng, cao thủ đi ra, lúc này có thể chạy trốn ra đã là may mắn, còn không chịu chạy trốn?

Ầm ầm! Trận pháp cổ lão triệt để khôi phục, khí tức hoang vu thần bí mơ hồ lộ ra, dị tượng hiển hiện, thiên địa rách nát, giống như tận thế.

"Cái đó là..." Đám người mở to hai mắt nhìn, cảm nhận được tim đập nhanh trước nay chưa từng có.

Ông! Sợi tơ màu vàng bắn ra từ bên trong trận pháp cổ lão, chiếu vào bên trong con đường ánh sáng cổ xưa...

"Hắn muốn liên thông tòa trận pháp này cùng với Quang Minh Điện! ? Đó là thứ đồ gì?" Đám người kinh hô, trong mắt lộ ra một tia kinh nghi.

Lúc này, bọn hắn mới mơ hồ phát giác ra được, mục đích của Vương Khung dường như cũng không đơn giản.

"Đồ Phu, ngươi muốn chết, đó là Thần Điện chí cao, ngươi cũng dám nhúng chàm khinh nhờn! ?"

Đột nhiên, giọng nói lạnh lẽo vang vọng thiên địa.

Một dòng sông màu bạc phá không mà đến, bảy cỗ khí tức cường đại hiển hiện, sát phạt nổi lên.

"Đội Chấp Pháp Quang Minh đến rồi!"

"Con bà nó, một lần liền có bảy đại cao thủ đến..."

"Hỏng bét, Đồ Phu bây giờ đã hết cách phân thân, chắc chắn sẽ gặp nạn!"

Có người khẽ nói, đối mặt với Đội Chấp Pháp Quang Minh, không có ai dám can đảm phân thân, huống chi, bây giờ Vương Khung đang vận chuyển trận pháp, căn bản là không có cách nào đối địch.

"Tru sát kẻ này, hết thảy sẽ kết thúc!"

Bảy đại cao thủ cùng nhau giáng lâm, bọn hắn giẫm lên dòng sông màu bạc, sừng sững dưới bầu trời, đánh về hướng Vương Khung.

Ông! Đúng lúc này, một thân ảnh giống như trống rỗng hiển hiện, ở tại trước người Vương Khung, trời xanh may trắng, cảm giác như đang bay, đôi mắt của y bình tĩnh như vực thẳm vạn trượng, không có một chút gợn sóng nào.

"Chỗ ta đứng, tuyệt đối không có địch thủ!" Người tới khẽ nói.

Vương Khung khẽ giương mắt, lộ ra nụ cười: "Tiểu Diệp Tử, vào thời khắc mấu chốt, vẫn là ngươi đáng tin cậy!"

Một năm không thấy, Diệp Mặc vẫn là Diệp Mặc, chỉ là khí tức của y càng thêm nội liễm, nếu như nói trước kia Diệp Mặc là một đầm nước đọng, không một gợn sóng, như vậy bây giờ, y chính là vực thẳm, ở phía dưới vạn trượng, tất giấu hung phạt.

"Ồ...y là ai?"

"Đó giống như là...Diệp Vương...y chưa chết! ?"

"Diệp Vương đã trở về...thật sự là Diệp Vương!"

"Ở bên người Đồ Phu, làm sao có thể không có Diệp Vương!"

Ở trên Đông Lăng Sơn, khắp chốn sôi trào, có lẽ đối với đại đa số người mà nói, gương mặt của Diệp Mặc có vẻ lạ lẫm, nhưng đối với thành viên Đồ Thần Công Hội mà nói, nam nhân này quá quen thuộc.

Phải biết rằng, vào thời điểm Đồ Thần Công Hội vừa mới sáng lập lúc trước, không biết đã nhận bao nhiêu chất vấn cùng với khiêu chiến.

Vào thời điểm kia, Vương Khung chỉ một mực tu luyện, Đệ Nhất Thiếu Gia càng là chỉ phụ trách quản lý, loại sự tình đánh nhau này tất cả đều là do Diệp Mặc đảm nhận.

Từng tràng chiến đấu, đã triệt để đặt vững uy danh của Diệp Mặc, đối với thành viên Đồ Thần Công Hội mà nói, danh hào Diệp Vương chính là biểu tượng bất bại, uy vọng của y mảy may không kém Đồ Phu.

Không ai ngờ được, ở trên Đông Lăng Sơn, Bổ Thiên Công Hội tế thiên khai tông, sẽ khuấy ra gợn sóng như thế, quần long tranh đấu, thiên kiêu tranh phong, ngay cả Diệp Vương cũng trở về.

"Diệp Mặc...ngươi trốn đi ra từ trong tử lao, thế mà còn dám lộ diện." Đội Chấp Pháp Quang Minh nghiêm nghị quát.

Ở phía trên danh sách truy sát của bọn hắn, Diệp Mặc chính là xếp ở hàng đầu, chỉ là trong hơn một năm qua, bọn hắn căn bản không tìm được nửa điểm tin tức của đối phương.

"Ngươi cùng với Tiểu Minh Tôn chính là tâm phúc của Đồ Phu, tất cả đều phải chết." Ở bên trong bảy đại cao thủ, một vị thanh niên thân hình vạm vỡ nghiêm nghị quát.

Gã thân như lưu ly, hiện ra hào quang óng ánh, huyết dịch giống như dung nham nhấp nhô, vậy mà lại ngưng tụ ra một trái tim.

Chương 609

Chỉ một thoáng, khí tức của gã điên cuồng tăng vọt.

Người này vận chuyển năng lực, trong nháy mắt, liền ngưng tụ ra năm khỏa trái tim, khí tức mạnh mẽ, làm cho tất cả mọi người cũng ghé mắt vì đó.

Ầm ầm! Đột nhiên, thanh niên vạm vỡ kia chuyển động, trái tim trong cơ thể giống như máy bơm nước bỗng nhiên co rúm, tốc độ đáng sợ giống như một đạo huyết ảnh trực tiếp xuyên thấu thân thể của Diệp Mặc.

Nhưng mà, vào một khắc xuyên qua này, thần sắc của thanh niên vạm vỡ liền biến đổi, gã như rơi vào mặt hồ, ngoại trừ băng lãnh, không có bất kỳ cảm giác chân thực gì.

"Cẩn thận...y có thể thao túng quang ảnh hơi nước, đây chính là huyễn tượng!"

Có người kinh hô, nhìn thấu thủ đoạn của Diệp Mặc.

Ông! Bàn tay trắng noãn xuyên thủng bụng dưới của thanh niên vạm vỡ, trực tiếp bóp vỡ nát Hỏa Chủng của y, sinh cơ trong mắt thanh niên vạm vỡ cấp tốc yên diệt, lộ ra một tia không thể tưởng tượng nổi, rơi xuống từ trên cao.

"Chết...chết rồi...đó chính là Đội Chấp Pháp Quang Minh...cứ như vậy chết rồi?"

Ở trên Đông Lăng Sơn, khắp chốn sôi trào, ngay cả thành viên Đồ Thần Công Hội cũng không dám tin tưởng, vẻn vẹn chỉ vừa đối mặt liền giết một vị thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh, đây là trò đùa sao?

"Không có khả năng! ?" Sáu đại cao thủ còn lại quay mặt nhìn nhau, trong mắt lộ ra kinh nghi thật sâu.

Liền coi như bị huyễn ảnh mê hoặc, cũng không có khả năng bị phá huỷ nhục thân trong nháy mắt, liền ngay cả chỗ trống phản kháng cũng đều không có.

Chuyện này quá khác thường!

Diệp Mặc đứng yên, không có bất kỳ tâm tình chập chờn gì.

Ông! Một tràng dao động kỳ dị truyền đến, sáu đại cao thủ đều biến sắc, chỉ cảm thấy thân thể trở nên vô cùng nặng nề, tầm mắt trước mắt cũng dần dần mơ hồ, tốc độ máu chảy trong cơ thể bọn hắn cũng trở nên dị thường chậm chạp.

Phốc Phốc! Máu tươi bắn tung toé, một vị thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh bị xé rách, Hỏa Chủng sụp đổ, thân tử đạo tiêu, ngay cả năng lực cũng đều không thể thi triển ra.

Một màn này núi lở trời sập, rung động ánh mắt.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng máu tanh trên bầu trời này, cũng không biết đã phát sinh chuyện gì.

"Làm sao lại như vậy? Đội Chấp Pháp Quang Minh từ lúc nào lại yếu thành dạng này rồi? Ngay cả chỗ trống phản kháng cũng đều không có? Đây là đồ sát đơn phương! ?" Có người khẽ nói, như rơi vào mộng.

Thực lực của Đội Chấp Pháp Quang Minh bọn hắn đều là biết đến, bây giờ triển lộ ra quả thực giống như là trò đùa, dường như là biến thành người khác, bọn hắn ở trước mặt của Diệp Mặc, quả thực giống như là chưa có tỉnh ngủ.

"Thật sự là một người trẻ tuổi đáng sợ..." Lúc này, một vị bô lão hơi nheo con mắt lại, không khỏi thở dài.

"Lão tổ, đó là năng lực gì?"

"Đây không phải là phái siêu năng...mà là phái ngự vật...đầu não thiên địa, thao túng vạn vật..." Vị bô lão kia cảm thán nói, trong con ngươi hiện ra thần sắc cực nóng.

"Có ý tứ gì?"

"Vạn vật có linh, cho dù là một ngọn cây cọng cỏ, một núi một sông cũng đều có ý chí của mình, chỉ là sinh mệnh dao động của bọn chúng bất đồng cùng với chúng ta. Năng lực của người trẻ tuổi này quả thực không thể tưởng tượng, y có thể thông qua điều chỉnh tần suất đầu óc của mình trở thành đại não những vật chất tồn tại khác trong thời gian ngắn ngủi.

"Cái gì?" Đám người nghe vậy, không khỏi biến sắc, nhưng vẫn y như có người lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Nói một cách khác, y có thể thao túng mọi thứ mà y muốn thao túng." Vị bô lão kia thở dài.

Cảnh giới cao nhất của loại năng lực này, chính là hóa thành đầu não thiên địa, thao túng vạn vật.

Ở chỗ mà y đứng, ánh sáng, hơi nước, nhiệt độ, tốc độ gió, trọng lực...thậm chí là cảm giác của đối phương cũng đều nằm trong khống chế của y...mọi thứ ở nơi đó đều giống như thân thể của y.

"Thao túng vạn vật! ? Làm sao sẽ có năng lực biến thái như vậy! ?"

Trên mặt của mọi người lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, nếu như tu luyện loại năng lực này tới cực hạn, chẳng phải sẽ là tồn tại giống như thần? Chuyện này căn bản chính là bật hack, là gian lận, không hợp với lẽ thường.

Phanh phanh Phanh! Trên bầu trời, từng thân ảnh lần lượt sụp đổ, bắt đầu từ lúc bọn hắn bước vào lĩnh vực mà Diệp Mặc lập ra, hết thảy liền đã được quyết định từ lâu.

Thao túng vạn vật, không chế sinh tử, năng lực của bọn hắn so sánh cùng với Diệp Mặc, chính là đom đóm so với ánh trăng.

Phốc Phốc! Sau khi một vị cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh cuối cùng tử vong, ở trên Đông Lăng Sơn rơi vào tĩnh mịch.

Dưới bầu trời, thân ảnh sừng sững kia quả thực giống như Ma Thần, y không nói một lời, từ khi bắt đầu xuất hiện liền liên tục giết chóc, những cao thủ Đội Chấp Pháp Quang Minh kia trong mắt y quả thực giống như sâu kiến, có thể đạp chết ngay lập tức, không có bất kỳ dao động gì.

Chương 610

"Năng lực thật nguy hiểm!" Tam Hoàng Tử lộ ra sắc mặt ngưng trọng, trong nội tâm nở rộ sát cơ.

Sự uy hiếp của Vương Khung đã nằm ngoài dự đoán của y, thủ đoạn của người này không chỉ thông thiên, bên người lại vẫn có cao thủ như thế, thiên phú mạnh mẽ, như yêu như ma, một khi thật sự có thành tựu, chỉ sợ sẽ chính là một đầu nghiệt long không ép được.

"Người này không diệt trừ, tất sẽ thành đại họa!"

Sát cơ trong nội tâm Tam Hoàng Tử không ngừng kéo lên, đã liệt Vương Khung vào người tất phải giết.

Ầm ầm! Đúng lúc này, trận pháp dưới chân Vương Khung rốt cục cũng triệt để kích hoạt, vô số sợi tơ màu vàng liên thông với cổ đạo hư không, nối liền với Quang Minh Điện.

Cùng lúc đó, vô số hạt giống màu đen như cá diếc sang sông, từ cổ trận bay về phía chỗ sâu Quang Minh Điện.

Những hạt giống màu đen này điên cuồng loạn động, dường như không hợp nhau cùng với phiến thiên địa này, linh khí chung quanh yên diệt trong nháy mắt, hóa thành hư vô.

"Thiên địa tuyệt diệt, mạt pháp chi nguyên!" Khoé miệng của Vương Khung hơi nâng lên, nhìn phía trên thương khung.

Ầm ầm! Bầu trời chấn động, từng đạo kinh lôi giống như Giao Long bay múa.

Đột nhiên, thanh âm gầm thét truyền đến từ bên trong cổ đạo hư không, vô số thi thể nhao nhao rơi xuống, nhân loại, yêu thú, thậm chí còn có rất nhiều linh thảo...dần dần mất đi hình thái nguyên bản, giống như tận thế, rơi vào phàm trần.

"Chuyện này..."

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người rơi vào trong điên cuồng.

Một năm!

Sau một năm Sơ Vương Tế kết thúc, thu hoạch lớn nhất của Vương Khung không phải là bước vào cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, cũng không phải là đúc thành Nguyên Khí Trì, càng không phải là thu hoạch được Giang Sơn Cổ Tỉnh...

Thu hoạch lớn nhất của hắn chính là Phế Thổ!

Mà là vùng đất mạt pháp Phế Thổ kia!

Bên trong Phế Thổ tràn ngập yếu tố biến dị, có thể xưng là khủng bố trong thiên địa, tai nạn trong nhân gian, loại bệnh dữ này tàn phá Phế Thổ trong vô tận tuế nguyệt, liền ngay cả Hoắc Pháp Vương cũng đều quan tâm có thừa đối với nó, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải thiết lập cứ điểm tại Phế Thổ, nghiên cứu nhiều năm.

Lúc trước, sau khi Vương Khung đứng vững gót chân tại Phế Thổ, hắn liền cùng với Bạch gia bắt đầu nghiên cứu yếu tố biến dị, mà điều kiện nghiên cứu của bọn hắn rất đặc biệt, bởi vì Nguyên Sinh Khí của Vương Khung có thể sinh ra phản ứng không thể tưởng tượng nổi cùng với yếu tố biến dị.

Vì đây, hắn xây dựng Linh Sào, thu thập vật liệu thí nghiệm, thậm chí là tiêu diệt cứ điểm Quang Minh Điện, cướp đoạt các loại số liệu...rốt cục Bạch gia cũng đã kết hợp với Nguyên Sinh Khí sáng tạo ra một loại trận pháp.

Dạng trận pháp này dùng Nguyên Sinh Khí như thuốc nhuộm, có thể dùng để thu thập yếu tố biến dị bên trong Phế Thổ, thậm chí có thể khống chế nồng độ yếu tố biến dị.

Khi nồng độ đột phá một loại giới hạn nào đó, coi như là Hỏa Chủng cũng khó có thể miễn dịch.

Đây chính là át chủ bài lớn nhất của Vương Khung, cũng là đòn sát thủ đáng sợ nhất trong tay hắn.

Ngay vào lúc vừa rồi, hắn lợi dụng Hắc Ám Giáo Hội dẫn dũ Quang Minh Điện mở ra hư không cổ đạo, cũng thu thập yếu tố biến dị giống như hồng lưu chảy ngược tại Phế Thổ, rót toàn bộ vào bên trong Quang Minh

Điện, ô nhiễm vùng thế giới kia.

Trong nháy mắt, linh khí yên diệt, không biết bao nhiêu đệ tử bị yếu tố biến dị lây nhiễm, linh thảo yêu thú nuôi nhốt cũng nhao nhao biến dị, dạng biến dị này vượt qua dĩ vãng, thậm chí là vượt qua mức cực hạn mà tầng thứ tính mạng của bọn hắn có thể chịu đựng, nhao nhao tử vong.

Cho dù có thể tạm thời sống sót, cũng sẽ trở thành quái vật khát máu, giết chóc điên cuồng.

Lít nha lít nhít thi thể giống như châu chấu nhao nhao rơi xuống, có một ít đệ tử trong lúc rơi xuống thân thể còn đang biến dị, giống như quái vật gào thét, cuối cùng cơ bắp toàn thân phát triển điên cuồng, tự nuốt chửng và nổ tung.

Trong lúc nhất thời, ở phần cuối cổ đạo, Thánh Điện chí cao trong truyền thuyết kia truyền ra âm thanh chém giết điên cuồng cùng với tiếng hét thảm.

"Chuyện này...đây là có chuyện gì?"

Tất cả mọi người chấn kinh, cảnh tượng trước mắt quá mức khủng bố, cũng quá mức tanh máu, bọn hắn thậm chí còn không biết chuyện gì đã phát sinh.

"Những người đó là đệ tử Quang Minh Điện sao? Sao lại thế...chết nhiều như vậy..."

"Quái vật...hết thảy đều biến thành quái vật…hắn đến cùng đã làm gì..."

"Điên...triệt để điên...trăm năm qua, tai kiếp lớn nhất của Quang Minh Điện...Thánh Điện chí cao kia lúc nào lại bị một tên tiểu bối bức bách như thế?"

Tất cả mọi người rơi vào trong khiếp sợ thật sâu, từng cỗ thi thể kia giống như cuồng phong mưa rào, đánh thẳng vào thần kinh của đám người.

Vào giờ khắc này, tam quan của bọn hắn đã triệt để bị phá vỡ.

Chương 611

Không có ai biết Vương Khung là làm được như thế nào, thế nhưng có một điểm có thể xác nhận, từ nay về sau, hung danh của Vương Khung sẽ vĩnh cửu điêu khắc ở phía trên lịch sử Quang Minh Điện, đến chết mới thôi.

"Tiểu quỷ...ngươi dám..." Ở phía trên trời cao, một tiếng gầm thét truyền đến, lộ ra sự không thể tưởng tượng nổi thật sâu.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ là một con kiến hôi, vậy mà lại rung chuyển căn cơ của Quang Minh Điện, ô nhiễm thiên địa, tuyệt diệt môn nhân.

Dạng đại tai nạn này ở trong lịch sử Quang Minh Điện cũng đều chưa từng xuất hiện.

"Con mẹ nó! Hắn vậy mà thật sự làm được, dùng lực lượng một người, chấn động Quang Minh Điện, kiến càng lay cây mà cũng có thể động!"

"Vương Khung! Thế hệ trẻ tuổi, còn có ai có thể cùng sánh vai! ? Thiên hạ vô song, có một không hai quần luân a!"

"Thật sự là một kẻ điên...danh hào Đồ Phu, quả nhiên không sai, sau ngày hôm nay, thiên hạ sẽ tung động, rốt cuộc sẽ không còn người nào dám can đảm khinh thường nam nhân này."

Ở trên Đông Lăng Sơn, từng ánh mắt trở nên cực nóng, nhao nhao cảm thán, liền ngay cả rất nhiều cường giả thế hệ trước cũng đều không thể không thừa nhận, những gì thanh niên này làm được đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Giang sơn đời nào cũng có nhân tài ở, có thể tỏa sáng mấy trăm năm, có lẽ thời đại mới đã thật sự tiến đến, vô luận như thế nào, thời đại này tất nhiên sẽ có danh hào của Vương Khung, quang huy lấp lánh, không thể xóa nhòa.

"Hắn vẫn giống như cũ...không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng liền kinh thiên động địa...nhưng lần này hắn đã thật sự đâm thủng trời!" Ánh mắt của Thất Hoàng Tử lấp lóe, nhìn thi thể rơi xuống đầy trời không nhịn được thở dài.

Dùng sự hiểu rõ của y đối với Vương Khung, từ lúc vừa mới bắt đầu, y liền biết lần Bổ Thiên Công Hội khai tông tế thiên này liền sẽ không đơn giản.

Nhưng Thất Hoàng Tử nằm mơ cũng không ngờ được, Vương Khung vậy mà trực tiếp dùng Quang Minh Điện để khai đao, quả nhiên là không kiêng kị gì, sát phạt tứ phương.

"Lần này mới là Đồ Phu chân chính!" Cổ Thích Tâm nhiệt huyết sôi trào.

Vị thế tử Thiên Vũ Vương này có lẽ là chịu áp lực đã lâu, ngược lại là không có quá nhiều cố kỵ, ngược lại là mơ hồ có một ít kích động cùng với chờ mong, y cảm thấy lựa chọn của mình cũng không có sai, đây mới là cuộc sống mà y muốn, nổi sóng chập trùng, thiên hạ đều biết.

Ầm ầm! Trong chốc lát, phần cuối cổ đạo chậm rãi đóng lại, Thánh Điện chí cao lấp lánh quang huy, chư tà lui tránh, triệt để cách trở trận pháp của Vương Khung.

"Tiểu quỷ này...tính kế thật sự đáng sợ..." Lúc này, trong lòng cao thủ Hắc Ám Giáo Hội cũng nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Ngay từ đầu, bọn hắn cũng chỉ tưởng rằng Vương Khung đem chính mình làm thành mồi nhử, dẫn cao thủ Quang Minh Điện giáng lâm, Hắc Ám Giáo Hội âm thầm tập sát.

Nhưng không ngờ được, từ lúc vừa mới bắt đầu, Vương Khung liền tính kế tất cả mọi người đi vào, đương nhiên cũng bao quát cả chính hắn.

Từ ban đầu, hắn liền căn bản không phải là muốn chém giết một hai vị cao thủ để chấn nhiếp các phương, mục tiêu của hắn cho tới bây giờ cũng đều là Thánh Điện chí cao cao cao tại thượng kia.

"Vương Khung, bản tọa muốn ngươi chôn cùng!"

Thanh âm sâm nghiêm vang vọng thiên địa, phong vân biến sắc, sông núi như thác đổ, khí tức đáng sợ như hồng thủy sóng cả, càn quét toàn bộ Đông Lăng Sơn.

Không có ai có thể ngăn cản lửa giận của Chúa Tể Giả.

Cử động điên cuồng của Vương Khung đã triệt để chạm đến ranh giới

cuối cùng của Quang Minh Điện.

Ông! Mây đen nhấp nhô, một cỗ hư ảnh dữ tợn hiển hiện, ở trên ngực có một gương mặt, răng nanh hoàn toàn lộ ra, giống như hung thần, hai tay duỗi thẳng trên không trung chụp vào Vương Khung.

"Hắc hắc, Quang Minh Điện vội như vậy sao? Vậy mà động thủ đối với một tên tiểu quỷ!" Cao thủ Hắc Ám Giáo Hội cười lạnh nói, đồng thời nhanh chóng xuất thủ.

Cùng lúc đó, La Sinh Sát Kiếm phóng xuất ra sát cơ kinh thiên, hồng lưu màu máu mênh mông, đánh về phía hư ảnh dữ tợn kia.

"Chúng sinh có tội, tận quy thân ta, chỗ quang minh đến, hết thảy không không!"

Đột nhiên, một thanh âm to lớn vang lên, như chư thần giảng đạo, truyền ra khắp thiên địa.

Trên bầu trời, ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra, chiếu sáng mặt đất, lôi quang nổ vang hóa thành một thanh linh kiếm rơi xuống từ chín tầng trời, phá vỡ bóng đêm vô tận, xé rách sát phạt đầy trời, chụp vào Vương Khung.

"Quang minh Thánh Điện, thế thiên phạt tội!"

Đám người kinh hãi, nghẹn ngào quát.

Vào giờ khắc này, Quang Minh Điện rốt cục cũng động thủ, uy nghiêm bất thế giáng lâm nhân gian, truyền thừa cổ xưa nhất giữa thiên địa này rốt cuộc cũng đã triển lộ ra uy năng cùng với lửa giận của mình.

Ở trong loại thiên uy này, ở trên Đông Lăng Sơn không có bất kỳ người nào có thể chống lại.

Chương 612

"Vương Khung..." Trái tim của Thất Hoàng Tử trầm xuống, như con thuyền không dây buộc, chìm vào trong gió mạnh.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một vệt ánh vàng giống như chân long, bắn ra mà đến từ chỗ sâu Đế Đô, thần uy mênh mông tám ngàn dặm, xuất hiện ở trên Đông Lăng Sơn, ngăn ở trước người Vương Khung.

Phanh! Kiếm quang cổ lão vỡ vụn, luồng ánh vàng kia bay phấp phới trong không trung, hóa thành một cuộn giấy gấm.

Phía trên có chu ấn ngự phê, chỉ viết một chữ to: Xá!

"Tần Hoàng pháp chỉ! ?"

Ở trên Đông Lăng Sơn, khắp chốn sôi trào, ánh mắt của mọi người đều trở nên thành kính cực nóng, thậm chí không nhịn được cúi người quỳ lạy.

Đó chính là Tần Hoàng pháp chỉ, lời nói của thiên tử, nặng hơn giang sơn, một lời đã nói, chính là thiên ý.

"Tần Hoàng bệ hạ vậy mà hạ pháp chỉ...một chứ xá! ? Đây là muốn đặc xá cho Đồ Phu, tha cho hắn vô tội?"

"Đồ Phu quá lợi hại, thậm chí ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều chú ý tới hắn."

"Nếu như ta có thể lọt vào mắt xanh của Tần Hoàng, để cho ta kiếp sau làm nữ nhân, bán đến thanh lâu cũng đều nguyện ý."

Đương kim Tần Hoàng, đó là truyền kỳ chân chính, đối với tu sĩ thế hệ trước mà nói, đó chính là quang huy nhân gian chí cao, là một tấm bia to không thể vượt qua, càng là ác mộng quanh quẩn nhiều năm của rất nhiều người...

Đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, đó là đủ tồn tại đủ để ngưỡng vọng cả một đời, cho dù dứt bỏ nhân gian quyền thế quân vương, bằng vào thành tựu mà Tần Hoàng đạt được, cùng với truyền kỳ sáng tạo ra, đã là tuyệt đại đa số người nằm mơ cũng đều không thể đạt tới.

Cho dù đặt ở bên trong dòng sông cổ kim, quang mang của Tần Hoàng

cũng đều khó mà che giấu.

Thậm chí có người đã từng nói, nếu như ra đời sớm hơn ba ngàn năm, có lẽ Tần Hoàng sẽ có thể tranh phong cùng với dạng nhân kiệt cái thế như Hoắc Pháp Vương, Lâm La Thiên.

Ầm ầm! Tần Hoàng pháp chỉ như một đạo thiên khiển, chắn ngang ở trên Đông Lăng Sơn, chư pháp lui tránh, hết thảy vĩ lực đều lui tán, liền ngay cả cao thủ Hắc Ám Giáo Hội cũng đều tiềm ẩn thân ảnh, không dám triển lộ phong mang.

Đối mặt với một trong số những tồn tại cường đại nhất thế gian này, không có người nào dám can đảm bất kính.

"Tần Hoàng, ngươi ngồi trên đại vị nhân gian, chẳng lẽ muốn bao che tội nghịch như thế." Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía trên trời cao, mơ hồ lộ ra sự tức giận.

Đối mặt với Tần Hoàng, Quang Minh Điện cũng rất là kiêng kị, không có trực tiếp động thủ, nghiêm nghị thét hỏi.

"Trẫm từ khi đăng cơ đến nay, vẫn luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của việc phổ cập văn hóa và giáo dục, hưng thịnh quốc gia thông qua khoa học và giáo dục là quốc sách cơ bản, là phương châm đệ nhất để làm lớn mạnh quốc gia, phục hưng dân tộc, là công cuộc không chỉ thực hiện trong trăm năm..." Một giọng nói thờ ơ ung dung truyền đến, lộ ra một tia lười biếng.

Mọi người đều sững sờ khi nghe lời này.

Liền ngay cả Vương Khung cũng không nhịn được nháy nháy mắt, lộ ra nét mặt cổ quái.

Đây chính là Tần Hoàng bệ hạ trong truyền thuyết, đây là suy nghĩ như thế nào?

Đây là đang nói về điều gì? Không có một chút liên quan nào a!

"Tần Hoàng, ngươi có ý tứ gì?" Giọng nói lạnh lùng vang lên một lần nữa.

"Ngươi phàm là chỉ cần có một chút kiến thức văn hóa, liền nên biết được đó là chữ gì!" Tần Hoàng hờ hững nói.

"Xá! ?" Giọng nói lạnh lùng khẽ giật mình, vô thức nói.

"Được trẫm xá, tự nhiên vô tội, sao có thể nói là tội nghịch! ?"

Giọng nói của Tần Hoàng đột nhiên trở nên trầm trọng rét lạnh, một tia khắc nghiệt xâm chiếm thiên địa, giống như ở trong mùa đông lạnh giá.

"Tần Hoàng, ngươi..."

"Con mẹ nó đừng có thấy trẫm cho thể diện mà không cần, lão tử nói hắn vô tội thì chính là vô tội, đám thần côn các ngươi, thứ đồ không có tố chất, bao nhiêu năm cũng không có miệng phun hương thơm!"

Ở trên Đông Lăng Sơn, hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, quay mặt nhìn nhau, một màn mới vừa rồi kia, còn muốn kinh dị hơn so với Vương Khung xé trời, tàn phá Quang Minh Điện.

Kinh dị đến mức không có người nào dám can đảm tin tưởng những gì mình mới nghe được.

Vào giờ phút này, liền ngay cả trời cao phía trên Quang Minh Điện cũng đều trầm mặc một trận, dường như đang phát mộng.

"Vừa mới rồi...Tần Hoàng bệ hạ có phải đã nói tục hay không?"

"Ta...có phải không nghe lầm rồi? Tần Hoàng bệ hạ nói con mẹ nó?"

"Trời ơi...thật sự là chưa từng thấy...đây thật sự là Tần Hoàng bệ hạ?"

Tất cả mọi người đều sửng sốt, liền ngay cả Vương Khung cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh dị, có một chút không dám tin tưởng.

Đây chính là Tần Hoàng trong truyền thuyết! ?

Chương 613

"Vừa mới rồi là trẫm thất thố...chúng ta bắt đầu lại...xoá bỏ ký ức!"

Lời nói rơi xuống, thời gian phảng phất như quay lại, hết thảy mọi người đều run lên, hoảng sợ nhìn về phía đạo pháp chỉ bên trong bầu trời kia.

"Tần Hoàng pháp chỉ! ? Tần Hoàng vậy mà xuất thủ! ?"

"Con bà nó, Tần Hoàng thế mà ra mặt bảo vệ Đồ Phu! ? Quá lợi hại!"

Đám người kinh hô, lộ ra chấn kinh thật sâu.

Một màn này, khiến cho thân ảnh hư vô phía trên kia sợ hãi giật mình.

"Ngôn xuất pháp tùy(chỉ cần trong lòng nghĩ đến là có thể trở thành hiện thực)...ngươi vậy mà đã đạt tới loại cảnh giới này! ?"

"Ủa? Vì sao ngươi vẫn còn nhớ rõ? Lại bắt đầu lại...xoá bỏ ký ức!"

Lời nói rơi xuống, thần uy trên bầu trời mênh mông như kinh lôi, giọng nói lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa.

"Tần Hoàng, ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn! ?"

"Không phải người nào cũng đều là thánh hiền, cái gì cũng đều làm được, từ khi trẫm kế vị đến nay, ngày đêm không ngừng, luôn lo nghĩ cho thần dân thiên hạ, kẻ này có tội, tội không do bản thân, chỉ là do không được giáo hoá mà thôi." Tần Hoàng ung dung thở dài, giọng nói thần thánh như tiên hiền.

"Lương tài như thế, trẫm không nhẫn tâm bỏ đi, nhân quả của hắn, đều rơi vào trên người ta."

Mỗi chữ mỗi câu, như gợn sóng trên mặt hồ, nhẹ nhàng hiện lên, chảy qua trái tim của mọi người.

Lúc này, hết thảy mọi người đều động dung, cung kính nhìn lên pháp chỉ bên trong bầu trời, cảm xúc chập trùng, không thể bình tĩnh.

Cái gì mới là Nhân Hoàng chi đạo?

Tần Hoàng đi chính là Nhân Hoàng chi đạo!

Coi thần dân thiên hạ là con của chính mình, tuổi trẻ khinh cuồng, phạm

phải đại tội, cũng nguyện ý dùng thân Cửu Ngũ Chí Tôn gánh chịu nhân quả.

Dạng nói chuyện và hành động này phù hợp với Thánh Vương chi đạo, tự mình làm gương, đại đức đại hiền, đủ để làm hình mẫu cho vạn thế.

"Lòng dạ khí độ của Tần Hoàng bệ hạ thực sự là thâm bất khả trắc, phàm phu tục tử chúng ta vạn lần không thể bằng."

"Thiên cổ nhất đế a, so với thực lực của Tần Hoàng, tầm mắt phẩm đức của Tần Hoàng mới càng làm cho người ta kính trọng."

"Thánh Hoàng chi đạo...từ xưa đến nay, trong các đời đế vương, có vị nào có thể sánh vai cùng với Tần Hoàng, đây là phúc phận của thiên hạ, phúc phận của thiên hạ a!"

Đám người cảm thán, không thể không nói, thành tựu ngày hôm nay của Tần Hoàng bệ hạ là không thể tách rời cùng với phẩm cách, lòng dạ còn có khí phách của y, thực sự khó có thể tưởng tượng, người hoàn mỹ như vậy vậy mà lại cùng một thế hệ với bọn hắn.

"Tần Hoàng..." Giọng nói lạnh lùng còn muốn nói, đột nhiên dừng lại một chút, sau khi trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Tần Hoàng mặc dù thương dân, nhưng sự tình hôm nay sẽ không thể kết thúc như vậy, ngươi là quân vương nhân gian, đã gánh nhân quả của hắn, ngày sau tất sẽ có thuyết pháp."

Lời nói rơi xuống, phía trên trời cao, đủ loại dị tượng bắt đầu tiêu tán.

"Vương Khung, từ nay về sau, Quang Minh Điện sẽ không chết không thôi cùng với ngươi."

Mây đen tán diệt, mọi thứ được khôi phục.

La Sinh Sát Kiếm hóa thành một đạo kiếm quang bỏ chạy, cao thủ Hắc Ám Giáo Hội cũng sớm rời đi, sợ bị Tần Hoàng ngăn lại.

Về phần cao thủ đạo thống Linh Sơn cũng thu liễm khí tức, không còn dám có nửa điểm phách lối.

Vương đạo mênh mông, thiên hạ thần phục, đây chính là thần uy của Tần Hoàng.

"Kết thúc rồi! ?"

Đám người quay mặt nhìn nhau, Đông Lăng Sơn xảy ra sự kiện lớn, dẫn ra thế tử Thiên Vũ Vương, Tam Hoàng Tử cùng với Thất Hoàng Tử, cũng dẫn xuất Quang Minh Điện, Hắc Ám Giáo Hội, đạo thống Linh Sơn ra tay đánh nhau, về sau càng là giết chết vô số cao thủ Quang Minh Điện, ô nhiễm Thánh Điện chí cao...

Cuối cùng vậy mà lại dùng phương thức như vậy kết thúc, chuyện này thực sự vượt quá dự kiến của đám người.

"Mệnh của hắn thật lớn!" Lúc này, Thất Hoàng Tử nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng hơi nâng lên, lộ ra nụ cười.

Ngược lại là Tam Hoàng Tử lộ ra sắc mặt khó coi, y nằm mơ cũng không ngờ được, phụ hoàng của y vậy mà lại ra mặt bảo vệ Đồ Phu.

"Vào cung!" Giọng nói của Tần Hoàng lại vang vọng một lần nữa, ngay sau đó cùng nhau biến mất với pháp chỉ, giống như mây khói.

Ở trên Đông Lăng Sơn, Đồ Phu trở về, Bổ Thiên Công Hội khai tông tế thiên, đưa tới sóng to gió lớn dùng xu thế sét đánh truyền ra khắp thiên hạ.

Thế tử Thiên Vũ Vương, hai đại hoàng tử, Quân Thần Lệnh, Hắc Ám Giáo Hội...tùy tiện là một sự kiện nào cũng đều đủ để khiến cho thiên hạ chấn động, liền lại càng không cần phải nói tới việc Vương Khung dùng lực lượng nghịch thiên rung chuyển Quang Minh Điện, xâm chiếm thiên địa, dao động căn cơ, chém giết không biết bao nhiêu môn nhân đệ tử Quang Minh Điện, cuối cùng ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều hạ xuống pháp chỉ.

Lần này, so với Sơ Vương Tế lại càng thêm rung động.

Chương 614

Các đại thế gia, hào môn hiển quý, con cháu Vương Phủ tề tụ tại Đông Lăng Sơn, bọn hắn chứng kiến sự cuồng bá của Vương Khung, cũng kiến thức được sự hung ác của Đồ Phu, thiên địa phản phục, nhật nguyệt vô thường, mạnh như Quang Minh Điện cũng đều phải ngã nhào, bị một tên tiểu quỷ tính kế, dạng vô cùng nhục nhã này là xưa nay ít có.

"Không thể tin được, không thể tin được, đến cùng vẫn đã đánh giá thấp tên tiểu tử này, một khi ra tay, rung thiên động địa, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!"

Tại La Vương Thành, vào lúc lão tổ La gia nhìn thấy tình báo truyền đến từ Đông Lăng Sơn, cả người cũng đều bật dậy, thân thể già nua hơi rung động, trong con ngươi đục ngầu toát ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Lão cho đến bây giờ cũng không ngờ được, một tên tiểu quỷ như vậy lại có thể làm đến một bước này, tác động thế lực khắp nơi, Thiên Vũ Vương, Hắc Ám Giáo Hội, Quang Minh Điện, thậm chí hoàng tộc Tần thị cũng đều bước vào trong cục, không thể không đếm xỉa đến.

"Hắn đến cùng đã dùng biện pháp gì? Trực đảo hoàng long, chôn giết nhiều đệ tử như vậy? Quang Minh Điện lần này chính là đã ăn thiệt thòi lớn." La Tổ dựng thẳng lông mày, thì thào khẽ nói.

"Lão tổ...tên tiểu tử này phong mang tất lộ, không thể ép được, tương lai..." Hắc Kiếm Ma không nhịn được nói.

Tốc độ phát triển của Vương Khung đã triệt để nằm ngoài dự đoán của y, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc mới ngắn ngủi một năm, vậy mà đã làm được đến một bước này, không thể nghi ngờ, đại sự kiện tại Đông Lăng Sơn có thể liệt vào một trong số các đại sự kiện náo động nhất trong gần hai mươi năm qua.

Mười năm, hai mươi năm, thậm chí trăm năm sau, chuyện này cũng đều sẽ được thế nhân coi là truyền kỳ, nói chuyện say sưa, vĩnh viễn không suy kiệt.

Không có ai có thể nghĩ đến, bố cục, thúc đẩy đại sự như thế sẽ là một nhân tài mới nổi chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi.

Nếu như nói Hắc Kiếm Ma đối với lựa chọn của La Vương Thành lúc trước chỉ là tiếc hận, như vậy bây giờ y là thật sự hối hận.

Dạng yêu nghiệt này, không cần nói đến thực lực, chỉ bằng vào thiên phú, tâm tính hoặc là thủ đoạn cũng đều có thể được xưng tụng là vạn người không được một, cả thế gian khó tìm.

Lúc trước, nếu như La Vương Thành lựa chọn Vương Khung, có lẽ tương lai lại sẽ có thêm một La Sinh Sát Kiếm, thậm chí là còn hơn.

Gia tộc truyền thừa, kéo dài vinh quang là dựa vào cái gì? Dựa vào chính là kẻ đến sau.

Chỉ tiếc là, lúc trước La Vương Thành đứng ở bên cạnh Diệp Thiên.

"Thế sự khó lường!" La Tổ không khỏi thở dài.

"Kẻ này có tư chất kinh long, nhưng thân mang đại tội, qua trận chiến này, sẽ không chết không thôi cùng với Quang Minh Điện, có thể có tương lai hay không, cũng còn chưa biết."

Hắc Kiếm Ma nghe vậy, nhíu mày, không nhịn được trừng to mắt.

Tần Hoàng đứng ra bảo hộ, Quang Minh Điện cũng đều lựa chọn tránh né mũi nhọn, dạng lí do thoái thác này càng giống như là an ủi bản thân, có lẽ là ở trong nội tâm của vị bô lão La gia này, đã sinh sôi ra vô tận hối hận.

"Ài...thế sự khó lường a!" Hắc Kiếm Ma khẽ nói, không còn mở miệng nữa, nói như thế nào thì cái gì cũng đều đã không thể vãn hồi.

"Yên lặng theo dõi kỳ biến đi!" La Tổ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

...

Vào ngày này, thiên hạ đều động, các đại thế gia, tám đại Vương Thành, hào môn quý tộc, hoàng thân quốc thích, thậm chí là đạo thống Linh Sơn, chủ đề đàm luận nhiều nhất chính là Vương Khung.

Tất cả mọi người đều đang chú ý, chỉ ở trong thời gian hai năm ngắn ngủi, người trẻ tuổi này liền quật khởi mạnh mẽ, hót một tiếng cả thiên hạ đều biết, không biết lưu lại bao nhiêu truyền thuyết cùng với hung danh.

Bên trong thế hệ trẻ tuổi, uy danh của hắn rất thịnh, có rất nhiều người ủng hộ.

Nói đến Đồ Phu, đó chính là ước mơ và mục tiêu của rất nhiều người.

Hai đại công hội Đồ thần, Bổ Thiên càng làm cho không ít đệ tử trẻ tuổi hướng tâm trí về, muốn gia nhập, chiêm ngưỡng phong thái thiên kiêu cái thế kia.

Ở trong một vùng hư vô.

Thánh Điện cổ lão nguy nga sừng sững, cho dù trải qua thời gian dài dằng dặc, cũng vẫn bất diệt như một vị thần.

Tại Quang Minh Điện, ở bên trong hư không loạn lưu!

Tinh quang óng ánh giống như nước sông đang chảy, một thân ảnh ngồi xếp bằng trong đó, y mặc áo lam, khí chất thần bí, mọi cử động đều dẫn tới không gian chung quanh rung động không thôi, khí tức đáng sợ thiên biến vạn hóa, thoáng qua tức thì.

Trước người y lơ lửng một khoả thạch thai, chín lỗ tinh xảo, xảo đoạt tạo hoá, chất chứa càn khôn, đó đương nhiên là Thiên Vương Pháp Thần Thai.

"Dùng thực lực của ngươi bây giờ, hoàn toàn có thể dung hợp với khoả Thiên Vương Pháp Thần Thai này, cho dù không thể viên mãn, nhưng ngày đêm tu luyện, cũng nhất định có thể xưng bá thời đại này." Giọng nói già nua vang vọng trong hư không.

Chương 615

"Con đường tu hành gian nan như lênh đênh biển cả, ai cũng muốn đi tới bờ bên kia, Hoắc Pháp Vương lưu lại kiện bảo bối này, chính là một chiếc thuyền, sớm muộn gì cũng sẽ có thể đi được tới bờ bên kia."

Thanh niên mở miệng nói, có một loại huyền bí tự nhiên, giống như tiên thiên u mê, đại đạo tự nhiên: "Lĩnh hội ảo diệu tạo hoá, không sa vào giấc mộng thai nghén, bản thân chính là bờ bên kia!"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, vậy mà dẫn động Thiên Vương Pháp Thần Thai, dao động vô tận tản ra, chấn động nhục thân của thanh niên.

"Tốt, Vô Thiên, ngươi không hổ là đệ tử Quang Minh Điện ưu tú nhất thế hệ này, có thể lĩnh ngộ được tầng này, luận tư chất, đã không kém các đời tổ sư trước đây." Giọng nói già nua không khỏi tán thưởng nói.

"Lần này, người kia mang đến cho ta kinh hỉ không nhỏ, yếu tố biến dị, liên quan đến bí mật Phế Thổ, hắn vậy mà có thể khống chế loại lực lượng này, ta đã tìm hiểu ra không ít thứ từ bên trong." Diệp Vô Thiên bình tĩnh nói.

Bên trong hư không, trầm mặc một phen.

Ngoại giới chỉ biết Diệp Vô Thiên cao cao tại thượng, nhận sự chiếu cố của Quang Minh Điện, nhưng lại không biết chỗ đáng sợ của y, chư pháp thế gian trong mắt y cơ hồ không có bất kỳ bí mật gì có thể nói.

Sự cường đại của y, đã sớm vượt qua phạm trù có thể tưởng tượng.

Ở trong mắt Quang Minh Điện, cái gọi là Đồ Phu ở trước mặt Diệp Vô Thiên là không đáng giá được nhắc tới.

"Tên tiểu tử kia cho rằng có thể chém giết phân thân của ngươi, liền là không ai bì nổi, nhưng lại không biết đã hãm sâu vào tử cục!" Giọng nói già nua cười lạnh nói.

Diệp Thiên, chính là cá thể mà Diệp Vô Thiên chia ra.

Tại Sơ Vương Tế, Diệp Thiên bị Vương Khung chém giết, nhưng lại không biết bởi vậy mà đã gieo xuống mầm tai hoạ.

"Kẻ này khí vận nồng đậm, bây giờ liên lụy nhân quả cùng với Tần Đạp thiên, chính là cơ hội thật tốt." Giọng nói già nua lạnh lùng nói.

"Ngươi kế thừa đạo thống Khí Vận Môn, tu luyện hồng mông vận mệnh đạo, có thể cướp đoạt khí vận của người khác, cắt đứt nhân quả chúng sinh...tên tiểu tử kia dây dưa càng nhiều cùng với Tần Đạp Thiên, nhân quả càng sâu, đến thời điểm đó, ngươi liền có thể cướp đoạt hết thảy của Tần Đạp Thiên, triệt để đuổi nam nhân này xuống thần đàn."

Đối với Quang Minh Điện mà nói, Vương Khung cũng không được tính là cái gì, Tần Đạp Thiên mới là đại họa trong lòng.

Sừng sững trong thế gian vô tận tuế nguyệt, kế hoạch của Quang Minh Điện sẽ vĩnh viễn không phải là nhất thời, bọn hắn cho tới bây giờ cũng không quan tâm đến ánh mắt thế tục.

Ở trên Đông Lăng Sơn, nhìn như nhượng bộ, nhưng trên thực tế, Quang Minh Điện đã bày ra đại cục, mục tiêu nhằm vào chính là Tần Hoàng đương thời, một trong Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa.

Đối với loại quái vật khổng lồ như Quang Minh Điện mà nói, ở trong mỗi một cái thời đại đều cần phải có lực khống chế tuyệt đối, dạng tồn tại bá thiên tuyệt địa giống như Tần Hoàng này là không cho phép xuất hiện.

Hoàng quyền là vĩnh viễn không thể bao trùm ở phía trên thần quyền.

"Hết thảy quy về quang minh!" Diệp Vô Thiên trầm tĩnh như nước, trong con ngươi từ đầu đến cuối cũng đều không có một gợn sóng.

Đột nhiên, y ngẩng đầu lên, nhìn về một cái phương hướng.

"Sao rồi?"

"Phân thân của ta gặp đại địch." Diệp Vô Thiên khẽ nói.

"Là kẻ nào?" Giọng nói già nua hỏi.

"Một thiếu niên họ Lâm!"

Nội viện hoàng đình từ trước tới giờ không tuỳ tiện triệu kiến ngoại thần.

Lần này, Tần Hoàng vậy mà lần đầu tiên triệu kiến Vương Khung tại

hậu cung, ngược lại đã khiến cho Thất Hoàng Tử rất là kinh dị.

"Mặt mũi ngươi thật sự lớn, hoàng tử giống như chúng ta, tuổi tròn mười lăm, liền phải rời cung, khai phủ mở cung, nếu không có chiếu chỉ cũng đều không được tùy ý ra vào cung điện." Ở bên trên xa giá, Thất Hoàng Tử bồi tiếp Vương Khung, lộ ra thần sắc quái dị.

"Các ngươi không cần vào cung thỉnh an sao?" Vương Khung hỏi.

Hào môn thế gia đều chú ý tới cấp bậc lễ nghĩa, huống chi là hoàng tộc?

"Vào cung thỉnh an đều cần báo cáo cho chấp lễ ti, mỗi ngày rạng sáng chín giờ, sẽ do Hoàn Nghi Vệ dẫn dắt, từ Chính Dương Môn tiến vào cung, quá phiền phức có phải hay không?" Thất Hoàng Tử nhếch miệng nói.

"Nếu lời này của ngươi truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ mang tiếng bất hiếu." Vương Khung cười nói.

Vào cung thỉnh an, đây chính là lễ pháp, cũng là hiếu đạo, thân là hoàng tử chính là hình mẫu của thiên hạ, vậy mà chê phiền phức, loại lời nói này mặc dù không thể nói là đại nghịch bất đạo, bất quá truyền ra ngoài, cũng đủ để cho người có tâm thực hiện mưu đồ lớn, công kích Thất Hoàng Tử bất hiếu.

Cái tội danh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dù sao thì hiếu đạo cũng không phải là chuyện riêng, mà chính là đạo đức!

Nói lớn chuyện ra, phẩm tính như thế là không đủ để kế thừa giang sơn xã tắc.

Chương 616

"Nơi này cũng không có ngoại nhân." Thất Hoàng Tử cực kì buông lỏng nói: "Hơn nữa phụ hoàng cũng thường nói, lễ nghi phiền phức, có thể miễn thì miễn, phụ hoàng không thích lễ nghi rườm rà."

"Tần Hoàng bệ hạ...dường như có một chút không giống bình thường." Vương Khung khẽ nói.

Đều nói vô tình nhất chính là đế vương gia, bất quá Tần thị hoàng tộc đến thế hệ này dường như có chút không đi đường thường, đương kim Tần Hoàng có ý hóa phức tạp thành đơn giản, từ khi đăng cơ đến nay, đã huỷ bỏ không ít lễ pháp.

Ví dụ như tế tự tiên tổ, từ trước đến nay đều là dùng người sống để hiến tế, tam sinh tế lễ, nhưng đến thế hệ của Tần Hoàng, vậy mà ý tưởng đột phát, phát minh ra một loại phương thức tế tự trước nay chưa từng có, không thể tưởng tượng.

Loại phương thức tế tự này tên là "Hoá vàng mã" !

Mỗi khi đến đại tế, Tần Hoàng liền sẽ ra mệnh cho tư tế chế tạo một lượng lớn trang giấy hình chữ nhật, phía trên dùng vàng lá mạ rìa, có viền bằng vàng lá, viết những con số lớn và viết bốn chữ "Ngân hàng Địa Phủ".

Đến thời điểm tế tự, chỉ cần đốt cháy những trang giấy này, liền coi như xong việc.

Tần Hoàng giải thích rằng, đây là tiền tài mà người chết sử dụng, cái gọi là hỏi han ân cần chính là không bằng cho một số tiền lớn, ngươi cũng không biết lão tổ tông muốn cái gì, mỗi năm đều tế sống, quả thực không có một chút mới mẻ nào, còn không bằng đốt một chút tiền giấy, để lão tổ tông của chính mình muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Khi phương thức tế tự kiểu mới này được đưa ra, đại tộc thế gia nhao nhao bắt chước, khiến cho giá cả giấy ở đế đô đắt đỏ một thời gian, vì thế, thương xã nhìn thấy cơ hội kinh doanh lợi nhuận cao, nộp đơn lên triều đình, làm đại lý duy nhất cho tiền vàng mã, đồng thời thiết lập ngân hàng

Địa Phủ!

Vẻn vẹn chỉ dựa vào ngân hàng Địa Phủ, thương xã hàng năm liền tạo ra doanh thu 230 triệu.

Tiền vàng mã kia bán ra còn đắt hơn tiền thật, thậm chí còn tung ra gói phục vụ cho những người con hiếu thảo, con cháu đức hạnh, cùng với một gói cho 18 đời tổ tiên.

"Phụ hoàng kỳ tư diệu tưởng, tầng tầng lớp lớp, thực sự là trí tuệ thiên nhân, không phải là chúng ta có thể tưởng tượng." Thất Hoàng Tử không nhịn được thở dài.

Không thể không nói, từ khi Tần Hoàng đăng cơ đến nay, đủ loại phát kiến, phát minh và sáng tạo khác nhau đã thay đổi hoàn toàn cách cục thế giới và ảnh hưởng đến thời đại này.

Đồng thời loại ảnh hưởng này sẽ tồn tại mãi mãi, và dấu ấn của Tần Hoàng sẽ vĩnh viễn khắc sâu vào dòng sông dài lịch sử.

"Xuống xe đi, đến nơi này, liền cần phải đi bộ."

Nhưng vào lúc này, xa giá ngừng lại.

Vương Khung đi xuống, ngẩng đầu lên nhìn, ngoài dự đoán là phía cuối bức tường cao kia hóa ra là một cánh cửa nhỏ có viết ba chữ: Đại Tiền Môn!

"Ừm? Đây là danh tự gì?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, trong nội cung, môn hộ của phủ viện nào không phải là nguy nga tráng lệ, tên gọi cũng khá đặc biệt.

Đại Tiền Môn? Đây là cái gì môn?

"Đừng có nói bừa, đây là do phụ hoàng đích thân viết." Thất Hoàng Tử nhắc nhở nói.

Nơi này chính là cung điện cấm địa, chỗ ở của đương kim Tần Hoàng bệ hạ, cũng không phải là người nào cũng đều có thể tiến đến, nói vài câu lỡ lời sẽ rất dễ dàng đưa tới họa sát thân.

"Chỉ là hiếu kì mà thôi!" Vương Khung cười khan nói.

Vừa mới bước vào cửa cung, hắn liền nhìn thấy một con chó màu vàng

nằm trên mặt đất.

Thân thể con chó này dài nhỏ, ánh mắt nhu hòa, lỗ tai rũ cụp, tứ chi không dài không ngắn, nhìn thấy người tới, chỉ là giương mắt nhìn một chút, lại tiếp tục chợp mắt.

"Chó bình thường! ?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt lộ ra thần sắc cổ quái.

Đại nội hoàng cung, chỗ ở của bệ hạ, lại còn nuôi dạng chó bình thường này? Tại Tam Dương trấn, dạng chó này bình thường đều nằm trên bàn ăn.

"Không nên nói bậy nói bạ, đây là thần thú!" Thất Hoàng Tử trừng mắt nói, lộ ra vẻ cung kính.

"Thần thú?"

Thất Hoàng Tử khẽ gật đầu: "Đây là ái khuyển mà phụ hoàng nuôi dưỡng, nghe nói huyết mạch cao quý, ẩn giấu sức mạnh đáng sợ."

"Đây chính là phản phác quy chân, hiển hiện bình thường, nhưng một khi tức giận, thiên địa phản phục, thôn thiên phệ nguyệt, uy năng bá đạo, thần thông cường đại, cơ hồ đứng sừng sững ở đỉnh phong tiến hóa."

Con chó mà Tần Hoàng bệ hạ nuôi nhốt ở bên trong đại nội hoàng cung này đã sớm là tồn tại trong truyền thuyết, liền xem như là phi tần hoàng tử cũng đều giữ kín như bưng đối với nó, khắc sâu sự đáng sợ của nó.

Thậm chí, rất nhiều hoàng thân quốc thích, con cháu vương phủ cũng đều biết uy danh của con chó này.

"Lợi hại như vậy! ?" Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, thầm mắng mình ngu xuẩn.

Nơi này chính là đại nội hoàng cung, chó mà Tần Hoàng nuôi, há lại có thể là phàm tục.

Chương 617

Nếu quả thật là chó bình thường có thể thấy được khắp nơi trong thế tục, như thế nào lại xuất hiện tại đại nội hoàng cung, còn có thể thu hoạch được sự ưu ái của Tần Hoàng, nuôi dưỡng ở trong nội viện! ?

Rất hiển nhiên, hình thái sinh mệnh của con chó này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn, cho nên mới vô pháp cảm giác được uy năng cất giấu kia.

"Ngươi đã từng nhìn thấy uy lực của nó chưa?" Vương Khung đối với con chó này, sinh ra vô hạn hiếu kì.

"Không có!" Thất Hoàng Tử lắc đầu.

Tại cấm địa hoàng cung, không có ai dám lỗ mãng, cho nên nó cũng chưa từng xuất thủ.

Nhưng một khi nó xuất thủ, chính là máu chảy thành sông, giang sơn biến sắc.

Vương Khung nuốt nước bọt, thảo nào dùng ánh mắt của hắn lại không thể nhìn ra, con chó thường thường không có gì lạ này lại chính là một kiện đại sát khí ẩn tàng tại đại nội hoàng cung.

"Loại chó này có danh tự lai lịch gì không?"

"Nó có một cái danh hào rất nổi tiếng." Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc trịnh trọng nói: "Chó vườn!"

"Chó vườn! ?" Vương Khung nổi lòng tôn kính, một mực ghi nhớ cái danh tự hồng hoang dị chủng này.

Tiến vào Đại Tiền Môn, vòng qua chó vườn, con đường quanh co yên tĩnh, cỏ thơm thấp thoáng, một tòa nội viện chậm rãi hiển hiện trước mắt.

"Ở trong đó chính là chỗ ở của phụ hoàng, ta cũng đều rất ít tới đây."

"Ngươi thân là hoàng tử cũng không thể đi vào sao?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

"Nơi này là lãnh địa riêng của phụ hoàng, không được phụ hoàng triệu kiến bất luận kẻ nào cũng không thể tiến đến, liền xem như là phi tần cũng

xưa nay sẽ không ngủ lại ở nơi này, trong ngày thường chúng ta đến thỉnh an đều là tại Càn Dương Điện." Thất Hoàng Tử nói.

Rất hiển nhiên, tòa nội viện này là tiểu thiên địa của Tần Hoàng bệ hạ, ngoại nhân sẽ không thể tuỳ tiện đặt chân vào.

Vương Khung càng hiếu kì, đi tới gần, tiểu viện u tĩnh, phía trên môn đình bất ngờ viết bốn chữ lớn:

Thiên Thượng Nhân Gian!

Vương Khung nhìn bốn chữ kia, liền cảm giác được một cỗ thần bí thật lớn đập vào mặt.

"Chỗ ở của Tần Hoàng, quả nhiên không phải bình thường." Vương Khung không nhịn được nói.

"Thiên Thượng Nhân Gian, từ xưa đến nay, lại có bao nhiêu đế vương dám đặt chân đến hai cõi, tự xưng là người chấp chưởng thiên hạ." Thất Hoàng Tử thì thào khẽ nói.

"Ngươi đi vào đi!"

"Ngươi không đi cùng với ta sao?" Vương Khung quay đầu nói.

Thất Hoàng Tử lắc đầu nói: "Phụ hoàng chưa có triệu kiến, dựa theo quy củ, ta chỉ có thể chờ đợi tại chỗ này."

"Quy củ của hoàng thất các ngươi thật đúng là quá nhiều." Vương Khung không nhịn được nói.

Nhi tử gặp phụ tử còn có nhiều lễ nghi như vậy, nếu không có chiếu gặp, liền ngay cả cửa cũng không thể bước vào.

"Ngươi điên rồi sao? Cũng không nhìn một chút xem đây là địa phương nào? Nói năng cẩn thận." Thất Hoàng Tử hơi nhíu mày, trầm giọng nhắc nhở.

Không thể không nói, lá gan của Vương Khung thực sự quá lớn, loại ngông cuồng không kiêng kị gì kia thật sự đã khắc sâu vào cốt tủy, khó mà thay đổi.

Ở bên trong đại nội hoàng cung, tại chỗ ở của Tần Hoàng cũng dám nói dạng lời nói này.

Vương Khung cười gượng hai tiếng, đi vào nội viện.

Đan hà giống như xích luyện trường vũ, khí tức tràn ra, hương thơm tràn ngập, màu sắc sặc sỡ, tiếng chim muông thú hót không ngừng vàng lên.

Bên trong viện lạc, giống như tiên cảnh, nhìn như tinh xảo, kì thực rộng rãi vô ngân.

Vương Khung bước vào trong đó, thật giống như đi vào mê cung.

"Bên trong có càn khôn a!" Vương Khung cảm thán, dùng cảnh giới của hắn, tại nơi này cũng đều không thể vận dụng cảm giác, thăm dò hoàn cảnh chung quanh.

Viện lạc này lúc nào cũng đều bị một cỗ lực lượng cường đại bao phủ.

Hô hô hô...

Đúng lúc này, một trận gió mạnh ập đến, sau đó là một vài tiếng hét.

Vương Khung vểnh tai, xuyên qua sương mù mờ mịt, đi tới.

Đột nhiên, trước mắt phảng phất như có một tia sáng lấp lóe.

Trong rừng thông, một đứa bé chống nạnh, bộ dáng ước chừng năm sáu tuổi, ánh mắt kiêu căng, nhìn những đứa trẻ đồng lứa ngã trên mặt đất đang kêu rên chung quanh.

"Đây chính là thực lực của Tông gia sao? Các ngươi thật là yếu!" Đứa bé kia hờ hững nói.

Những đứa trẻ đồng lứa chung quanh kia lộ ra sắc mặt đau đớn, khóe miệng rỉ máu, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cùng với kinh khủng.

"Ngươi đừng cuồng...một tên tạp chủng...ngươi cuồng cái gì?" Có một đứa bé cắn răng kêu lên, ngôn ngữ sắc bén.

Phanh! Lời còn chưa dứt, đứa bé kia đột nhiên bộc phát, một đoàn khí lưu đáng sợ từ bên trong thân thể nhỏ yếu kia phóng lên tận trời, giống như đại long gào thét, giáng xuống từ trên trời, trực tiếp đánh cho đứa bé mở miệng nói kia lún vào trong bùn.

"Hỏa Chủng...nhỏ như vậy mà liền đã ngưng tụ Hỏa Chủng! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Chương 618

Hắn đã lớn như vậy, còn chưa có nhìn thấy quái vật mới năm sáu tuổi liền có thể ngưng tụ Hỏa Chủng, không, đừng nói là nhìn thấy, nghe đều cũng đều chưa từng nghe nói.

Cho dù là Quang Minh Học Cung, danh xưng là học phủ tu hành Hỏa Chủng cao nhất, học viên bé nhất thu nhận cũng phải tròn 12 tuổi.

Đứa bé năm sáu tuổi? Lông còn chưa mọc, vậy mà liền đã ngưng tụ Hỏa Chủng?

"Đây rốt cuộc là..." Vương Khung kinh hãi không hiểu.

"Bị một tên tạp chủng chà đạp, khiến cho huyết mạch chí cao của ngươi hổ thẹn." Đứa bé kia lãnh khốc vô tình, một cước rơi xuống, nặng nề giẫm lên đầu của bạn đồng lứa.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi, không dám nói gì.

"Vương Phục Thiên, ngươi quả thật rất lợi hại, một tên tạp chủng, không chỉ có thức tỉnh Bá Đạo Chân Cương, còn tu luyện tới loại cảnh giới này...thật là một quái thai."

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Đứa bé được gọi là Vương Phục Thiên kia ghé mắt nhìn lại, không khỏi nhíu mày.

Trong rừng cây, một vị thiếu niên chậm rãi đi tới, so với Vương Phục Thiên còn muốn lớn hơn hai ba tuổi.

"Ngươi..."

Ầm ầm! Đột nhiên, một cỗ khí lưu bàng bạc thần bí từ trong cơ thể thiếu niên kia phóng lên tận trời, bá đạo kinh người, như chân long biến hóa, dấy lên thương diễm như kiếm.

"Viêm Hóa...Bá Đạo Chân Cương của đại sư huynh đã nắm giữ thuộc tính biến hóa." Đám người kinh hô, lộ ra vẻ hâm mộ.

Thương diễm đánh tới, kiếm khí sắc bén, trực tiếp đánh về hướng

Vương Phục Thiên.

Phanh! Đúng lúc này, Vương Phục Thiên động, trong cơ thể nó cũng dâng lên một đoàn khí lưu, hai cỗ lực lượng dường như đồng tông đồng nguyên.

Đoàn khí lưu kia bỗng nhiên chấn động, rải ra toàn thân, dung hợp cùng với máu thịt.

Trong chốc lát, thân thể nhỏ bé của Vương Phục Thiên phảng phất như tròng lên một tầng chiến giáp, nó bước ra một bước, nắm đấm nhỏ bỗng nhiên đánh ra.

Rống...

Huyết khí chấn động, như yêu thú tiếng gào thét truyền ra từ trong cơ thể của Vương Phục Thiên.

Thiếu niên kia bỗng nhiên biến sắc, y không ngờ được con quái vật này vậy mà đã tu luyện Bá Đạo Chân Cương tới dạng trình độ này, chưa hề nắm giữ thuộc tính biến hóa, lại thức tỉnh một loại lực lượng khác, hung lệ cuồng bạo.

Phanh! Trong quyền phong, thương diễm phá diệt, nhưng kiếm khí sụp đổ kia lại vẫn đáng sợ y như cũ, trực tiếp đánh bay tiểu gia hỏa kia ra ngoài.

Vương Phục Thiên rên lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, thân thể nhỏ bé ngã xuống, phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Ông! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, đoàn khí lưu kia lại biến hóa một lần nữa, hóa thành tầng tầng xiềng xích, gắt gao ngăn chặn Vương Phục Thiên.

"Đại sư huynh uy vũ..." Tất cả đám trẻ đều hoan hô, giống như hung hăng nhổ ra một ngụm ác khí.

Thiếu niên cười lạnh, đi đến trước người Vương Phục Thiên, ở trên cao nhìn xuống nói: "Ngươi cũng dám xuất thủ đối với đồng tộc, lá gan không nhỏ."

"Y tứ của ngươi là ta chỉ có thể khoanh tay chịu chết, nhìn bọn hắn bắt nạt ta?" Vương Phục Thiên bị gắt gao đè ép, cắn răng nói.

"Đừng quên thân phận của chính mình." Thiếu niên cười lạnh: "Phụ thân của ngươi đặt tên cho ngươi là Phục Thiên, ý là nằm ở phía dưới Thương Thiên, tông tộc chính là thiên, chúng ta chính là thiên..."

Mỗi chữ mỗi câu như dao đâm vào trong lòng, Vương Phục Thiên nắm thật chặt hai tay, ngón tay khảm vào bên trong bùn đất.

"Hiện tại tạm thời cho ngươi một bài học, nếu như tái phạm một lần nữa..." Thiếu niên cười lạnh, trong đôi mắt kiêu căng lộ ra một cỗ cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

Nói xong, đám người cười vang rời đi.

Khí tức thần bí biến thành xiềng xích cũng tan thành mây khói theo đó.

"Tiểu gia hỏa này thật đúng là bướng bỉnh." Trong lòng Vương Khung khẽ động, không nhịn được đi về phía trước.

"Là người nào?" Vương Phục Thiên cảnh giác ngẩng đầu, nhìn Vương Khung.

"Ta là tiến cung tới gặp bệ hạ...tiểu gia hỏa liền bị người đánh rồi?" Vương Khung trêu đùa.

"Tiến cung? Nơi này làm sao sẽ có người ngoài?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Phục Thiên hiện ra vẻ kinh nghi.

"Ừm?"

"Ngươi đi nhanh đi, bị người phát hiện ra, ngươi liền sẽ không thể đi được."

Tiểu gia hỏa hảo tâm nhắc nhở, chợt quay người, mang theo thân thể thụ thương, thất tha thất thểu, đi về hướng nơi xa, thân ảnh cô đơn.

"Tình huống này là như thế nào! ?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Nơi này lộ ra cổ quái khắp nơi, hắn thậm chí có phần hoài nghi chính mình có phải hay không còn đang ở trong đại nội hoàng cung.

Hắn đuổi theo một bước, đang muốn hỏi, đột nhiên, dưới chân phảng phất như đạp hụt, đợi đến khi lấy lại tinh thần, đã không ở trong rừng cây.

"Nơi này là..." Vương Khung ngơ ngác.

Lúc này, hắn đang ở trong một tòa cung điện cổ lão.

Trên cùng, trên tế đài hương hỏa lượn lờ, thờ phụng một đồ đằng.

"Phế Thổ! ?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Chương 619

Dạng đồ đằng này hắn đã từng nhìn thấy tại Phế Thổ, tổng bộ Đồ Thần Công Hội, trong cổ miếu thất lạc kia, liền có dạng đồ đằng này, chẳng qua là ban đầu đồ đằng kia đã mơ hồ, khó mà thấy rõ, chỉ có hình dáng lờ mờ.

Nhưng đồ đằng ở trước mắt này lại là vô cùng rõ ràng.

Hỏa diễm ở chỗ trung ương bùng lên, bảy dấu ấn bao quanh bên trái và bên phải như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, một đạo trong đó lại là...

"Biểu tượng Quang Minh Điện! ?"

Biểu tượng Quang Minh Điện! ?

"Dạng đồ đằng này đến cùng đại biểu cho cái gì?" Vương Khung khẽ nói, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Đột nhiên, có người đi đến, đó là một vị nam tử trung niên, ngũ quan thẳng tắp, khuôn mặt kiên nghị, trong con ngươi như giấu nhật nguyệt, tinh mang nội liễm.

Nam tử trung niên đi đến trước tế đàn, đốt một cây hương.

"Ta không có..." Vương Khung lộ vẻ ngượng ngùng, vừa định giải thích.

Chính mình vô duyên vô cớ xâm nhập vào phủ đệ của người khác, phàm là ai cũng đều sẽ không xem hắn như là người tốt.

Nhưng mới nói được một nửa, giọng nói của Vương Khung im bặt mà dừng.

Hắn phát hiện ra, nam tử trung niên trước mắt này dường như không nhìn thấy hắn.

"Ừm?" Vương Khung đi đến trước người nam tử trung niên, lung lay, lại nhảy lên, làm hai động tác lộn ngược ra sau, lại làm hai động tác lộn mèo, rốt cục cũng xác định được, đối phương quả thật không nhìn thấy hắn.

"Tình huống như thế nào?" Đầu óc của Vương Khung mơ hồ.

Hắn đối với tình cảnh của mình bây giờ mù tịt không biết, loại cảm giác

này quả thực giống như là sau khi người chết biến thành quỷ hồn, hết thảy đều không hợp nhau cùng với nơi này, dường như cũng không có người nào có thể trông thấy hắn.

Đúng lúc này, lại có người đi đến, đương nhiên đó là đứa bé kia, Vương Phục Thiên.

"Nó cũng không nhìn thấy ta! ?" Vương Khung nhăn mày lại.

"Ngươi lại đi đánh nhau với người khác!" Nam tử trung niên quay đầu nhìn thoáng qua, lộ ra thần sắc nghiêm khắc nói.

Vương Phục Thiên nắm góc áo, cúi đầu, quật cường nói: "Là bọn hắn khiêu khích trước...bọn hắn mắng con là tạp chủng! ?"

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng yếu ớt, tiểu gia hỏa cúi đầu thấp hơn.

Nam tử trung niên trầm mặc không nói, sau một lúc lâu mới thở dài: "Ta biết, những năm này...con đi theo ta đã chịu không ít ủy khuất..."

"Cha...đợi đến niên tế, con nhất định sẽ tiến vào Chân Cương Điện, đến thời điểm đó liền sẽ không có ai khi dễ con." Vương Phục Thiên niên kỷ tuy nhỏ, lại cực kì hiểu chuyện.

"Bây giờ ở trong tộc, nhỏ tuổi như con liền thức tỉnh Bá Đạo Chân Cương, cũng chỉ có một mình con...theo lý thuyết muốn đi vào Chân Cương Điện cũng không khó lắm..." Nam tử trung niên nhìn đồ đằng trên tế đài, lắc đầu nói.

"Nhưng...con hẳn là sẽ nắm giữ nhân sinh không giống."

"Nhân sinh không giống! ?" Vương Phục Thiên sửng sốt một chút: "Có ý tứ gì?"

"Con có biết hàm nghĩa của đồ đằng này không?" Đột nhiên, nam tử trung niên hỏi một câu không liên quan.

Vương Phục Thiên nâng cái đầu nhỏ lên, dạng đồ đằng này nó đã nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, nhưng lại không biết đồ đằng này đại biểu cho cái gì.

"Trong những năm xa xưa, nhân loại bị chèn ép ngàn vạn năm bắt đầu phản kháng sự thống trị của nền văn minh yêu thú, lúc đó xuất hiện vị

cường giả thứ nhất thức tỉnh Hỏa Chủng, y truyền bá con đường tu hành, giáo hóa chúng sinh, sáng tạo cường giả...rốt cục, cao thủ nhân loại đứng ở bên cạnh y càng ngày càng nhiều!"

"Hỏa Chủng như thể...như thể bệnh dịch truyền bá ra ngoài."

"Bệnh dịch! ?" Miệng nhỏ của Vương Phục Thiên lầm bầm, đối với cái thí dụ này có một chút cảm giác quái dị.

"Cũng không lâu lắm, lực lượng mà nhân loại cất giấu triệt để hiển lộ ra sự khủng bố của mình, cao thủ tầng tầng lớp lớp…vị cường giả chí cao kia dùng Hỏa Chủng làm đồ đằng, tụ tập bảy đại tồn tại cường đại nhất đương thời ở dưới trướng, đặt tên là Bái Hỏa!"

"Bái Hỏa Giáo trong truyền thuyết! ?" Vương Phục Thiên khẽ nói.

Nó đã từng nhìn thấy danh tự này ở trong cổ tịch, chỉ là không hiểu ý nghĩa.

"Bái Hỏa Giáo! ?" Vương Khung nghe được trong lòng đại động.

Trong lịch sử nhân loại đã từng xuất hiện nhiều lần tuyệt tự, nguyên nhân chính là vì thời đại thay đổi xảy ra biến cố, cũng có thể là do bị người hữu tâm xoá bỏ, nhưng bất kể như thế nào, rất nhiều chân tướng cũng đều đã táng diệt.

Nhưng hắn không ngờ được, cội nguồn của nhân loại lại vẫn có tồn tại như thế, đó là quái vật khổng lồ chân chính, Quang Minh Điện cũng chỉ là một góc trong đồ đằng này mà thôi.

"Tiền phương của chúng ta ẩn giấu đại địch..." Nam tử trung niên khẽ nói: "Vô số thời đại táng diệt, địch chưa hết, quang mang Hỏa Chủng lại đã yếu ớt, Bái Hỏa Giáo đã trở thành truyền thuyết từ lâu..."

"Vì thế, Quang Minh Điện hiện thế, có không biết bao nhiêu cao thủ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, dọc theo Táng Viêm Hà, muốn đi đến phần cuối bầu trời, tìm được hi vọng cuối cùng."

Chương 620

"Ba ngàn năm nay, chỉ có một người thành công."

"Lâm La Thiên! ?" Vương Phục Thiên khẽ nói.

Niên kỷ của nó tuy nhỏ, nhưng cũng đã nghe qua cái tên này.

"Năm đó Lâm La Thiên trở về từ phần cuối bầu trời, đã từng tới tộc ta, để lại một vật..."

"Vật kia có lẽ đã sắp mở ra một thời đại mới...đồng thời, cũng sẽ cải biến nhân sinh của con..." Nam tử trung niên quay đầu, nhìn Vương Phục Thiên, trên gương mặt kiên nghị, lộ ra một tia thần sắc nhu hòa hiếm thấy.

"Con hẳn là có nhân sinh của mình...không phải sống vì bất luận kẻ nào..." Nam tử trung niên nhẹ nhàng xoa nắn cái đầu nhỏ của Vương Phục Thiên, khẽ nói.

"Cha..." Vương Phục Thiên ngây thơ nhìn phụ thân của mình.

"Vật mà Lâm La Thiên để lại! ?" Vương Khung vô cùng hiếu kì, sinh ra hứng thú nồng đậm đối với gia tộc phía sau tiểu gia hỏa này.

Ở trong thiên hạ này, dường như không có một bộ tộc nào có thể có được liên lụy như thế với Lâm La Thiên.

Hơn nữa nhìn bộ dáng, bộ tộc này thực lực kinh người, cấp bậc sâm nghiêm, cổ lão thần bí, so với bất kỳ thế lực nào mà Vương Khung biết cũng đều không giống nhau.

Vương Khung bước ra một bước, muốn tìm manh mối, tràng cảnh chung quanh lại biến hóa một lần nữa.

Bên trong biển lửa đầy trời, tường đổ, thi thể đầy đất, hết thảy đều hóa thành khô cằn.

"Nhúng chàm cấm kỵ, đại tội thao thiên, kể từ hôm nay, trục xuất vĩnh viễn." Giọng nói lạnh lùng truyền khắp thiên địa.

Giữa đống đổ nát, chỉ còn lại một bóng dáng yếu ớt như một con chim đơn độc không có nhà để về, đang ngồi khóc thương những người thân và bạn bè đã chết.

"A a a..." Vương Phục Thiên quỳ rạp xuống đất, sự hủy diệt cùng với giết chóc đánh thẳng vào tâm linh nhỏ yếu của nó.

Trong mắt của y là sự bất lực, sợ hãi...cuối cùng, hết thảy mọi thứ đều hóa thành lửa giận ngút trời.

Thân thể nhỏ bé kia bỗng nhiên run rẩy, nó ngẩng đầu nhìn mây đen bao phủ bầu trời, lộ ra thần sắc giận dữ, giống như một con thú nhỏ kinh sợ.

"Khuất phục ở dưới thương thiên...một ngày nào đó...ta sẽ phá bầu trời này..." Tiếng gào thét phẫn nộ quanh quẩn không thôi ở trên đống đổ nát.

"Từ hôm nay trở đi...ta sẽ không còn là Vương Phục Thiên nữa..."

"Tên của ta là Vương Khung...đánh vỡ thương khung!"

Ầm ầm! Vô số hình ảnh xẹt qua ở trong đầu óc Vương Khung, thân thể của hắn rung động, như bị điện giật, nhìn thân thể nhỏ bé kia, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng với chấn kinh.

"Chuyện này...chuyện này là cái gì?" Đôi mắt của Vương Khung lộ ra sự kinh hãi, không hiểu vì sao.

Ông! Đúng lúc này, bầu trời bị xé rách, một bàn tay lớn duỗi ra.

"Còn có cá lọt lưới..."

"Đi...tìm kiếm nhân sinh của mình đi!"

Sâu trong lòng đất, một thanh âm truyền đến, vô số xiềng xích phóng lên tận trời, trói buộc bàn tay lớn che trời, cùng lúc đó, khí tức bá đạo phóng lên tận trời, tước đoạt lực lượng của tên tiểu gia hỏa kia, cũng kéo tên tiểu gia hỏa kia rời khỏi phiến thiên địa này.

"Một ngày nào đó...sẽ luôn có một ngày..."

Đại địa trầm luân, bao phủ hết thảy.

"Chờ một chút!" Sắc mặt của Vương Khung đại biến, bước ra một bước, cảnh tượng trước mắt lại biến hóa một lần nữa.

Núi xanh mây trắng, bên ngoài thành trì cổ lão, dưới một gốc đại thụ, đứa bé ốm yếu máu me khắp người, nó từ từ mở mắt, trên mặt một mảnh mê mang.

"Tiểu quỷ, ngươi đến từ chỗ nào?" Một thanh âm vang vọng.

Đứa bé chậm rãi ngẩng đầu, ở trước mặt là một vị nam nhân, miệng ngậm một điếu thuốc, râu ria xồm xoàm, lôi thôi lếch thếch.

"Ta...ta không nhớ ra được..."

"Cha mẹ ngươi đâu?" Nam nhân ngậm điếu thuốc hỏi một lần nữa.

Đứa bé cố gắng nhớ lại, chợt lắc đầu.

"Ngươi tên gì?"

Đứa bé khẽ giật mình, đột nhiên nắm chặt song quyền, chân thành nói: "Ta tên là Vương Khung..."

"Đi thôi, ta tìm cho ngươi một chỗ ở." Nam nhân ngậm điếu thuốc chỉ về thành trì đằng trước, quan tâm nói.

"Đó là địa phương gì?"

"Tinh Hà Thành!"

Thiên Thượng Nhân Gian!

Kỳ hoa dị mộc, cung vũ lâu các, hết thảy đập vào mi mắt.

Vương Khung đứng ở bên cạnh một tòa giả sơn, tất cả cảnh tượng vừa rồi đều biến mất, như là mộng cảnh.

Trên thực tế, từ khi Vương Khung đạp vào biệt viện Thiên Thượng Nhân Gian, cũng chỉ mới đi được ba bước mà thôi, nhưng đối với hắn lại dài như trải qua một đời.

Những cảnh tượng kia như tơ lưới xen lẫn ở trong đầu hắn, quang ảnh biến ảo, lẫn lộn trùng hợp cùng với ký ức chân thực.

Nhất thời, Vương Khung chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt, có một chút phân biệt không rõ, đó rốt cuộc có phải là thật hay không.

"Bá Đạo Chân Cương...cha..." Vương Khung nắm chặt song quyền, thì thào tự nói.

"Hoàng lương một khắc đêm nay ngắn, không biết nhân gian nhập mộng đến!"

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, như gợn sóng trong mặt hồ phẳng lặng.

Trong khoảnh khắc, viện lạc thơm lừng, chim chóc kinh ngạc.

Chương 621

"Người nào?" Vương Khung quay người nhìn lại, trong đình đài cách đó không xa, rèm che, hương khói lượn lờ, mơ hồ có thân ảnh lấp lóe.

"Bệ hạ! ?" Vương Khung sợ hãi giật mình, vội vàng hành lễ.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Trong đình đài, giọng nói nhàn nhạt kia vang lên một lần nữa.

Vương Khung một chút do dự, chợt lắc đầu nói: "Ta không biết rõ...ta không biết rõ đó có phải là ảo giác hay không..."

"Hoàng lương nhất mộng, chưa chắc là giả, ngươi còn chưa phải là ngươi..."

Bên trong biện lạc, huyền âm mịt mờ, ẩn núp lời nói sắc bén.

"Ta không rõ!" Vương Khung lắc đầu nói.

"Ngươi còn quá yếu...chỉ có cường giả mới có thể thấy rõ bản ngã, tìm được con đường quán thông như một kia..." Giọng nói nhàn nhạt kia dần dần mỏi mệt, lộ ra vẻ cô đơn.

"Đi thôi...có lẽ món đồ kia sẽ có thể giúp ngươi thấy rõ chính mình, đạt đến cảnh giới ngươi khát vọng."

"Thứ đồ gì? Ở đâu?" Vương Khung không nhịn được buột miệng kêu lên.

Tần Hoàng đây là muốn ban thưởng bảo bối cho hắn sao?

Lúc này, Vương Khung có một chút không rõ ràng cho lắm, ấn theo lý thuyết chính mình ngoại trừ thực lực mạnh một chút, thiên phú cao một ít, dáng dấp đẹp trai một ít, nhân phẩm tốt một chút, tính cách tốt một ít...giống như cũng không có ưu điểm gì khác, lại có thể được Tần Hoàng bệ hạ ưu ái như vậy.

Không chỉ hạ xuống pháp chỉ tại Đông Lăng Sơn, bảo vệ hắn từ trong tay Quang Minh Điện, hiện nay lại vẫn còn có ban thưởng.

Vương Khung từ lúc chào đời tới nay, đây là lần thứ nhất phát hiện ra chính mình lại được người khác yêu thích như vậy, đường đường là Tần

Hoàng bệ hạ cũng đều động tâm đối với hắn.

Nghĩ tới đây, rất nhiều cảm xúc của Vương Khung vừa rồi tan thành mây khói trong khoảnh khắc, trong lòng nhất thời chập trùng, khóe miệng nâng lên, sinh ra chờ mong đối với ban thưởng của Tần Hoàng.

"Ngươi ngược lại là không khách khí!" Giọng nói nhàn nhạt kia lại truyền đến một lần nữa, không giống như là trách cứ, mà là nhiều hơn một chút trêu chọc.

"Bệ hạ ban tặng, là thiên ân mênh mông, nếu như chối từ, chính là nghịch thiên mà đi, vãn bối há lại là kẻ vô pháp vô thiên như vậy! ?" Vương Khung nghĩa chính ngôn từ nói.

"Loại nhân tài như ngươi liền nên gia nhập Quang Minh Điện, có tiềm chất làm thần côn."

"Ách..." Vương Khung nghẹn lời, hắn ngược lại là không ngờ được đường đường là Tần Hoàng bệ hạ, vậy mà lại trêu chọc hắn như vậy.

"Bệ hạ...lạc đề..." Vương Khung nhếch miệng, nhắc nhở.

"Vừa rồi đã nói đến chỗ nào?"

"Bảo bối...bệ hệ nói có bảo bối muốn tặng cho ta..."

"Ngươi thật sự là không sợ chết, ta nói muốn tặng ngươi bảo bối lúc nào? Ta chỉ nói là có một kiện đồ vật có thể giúp ngươi đánh phá cục diện bế tắc hiện tại."

"Đúng đúng đúng...vãn bối đầu óc không tốt, nhớ lầm." Vương Khung cười khan nói: "Dám hỏi bệ hạ là bảo bối gì."

"Mạt Pháp Kinh Quyển!"

"Cái gì?" Sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Cái tên này hắn cũng không phải là lần đầu tiên nghe nói.

Hôm đó ở bên trong hang động cổ xưa Đại Hoang Hung Thần, vị Chân Vương tóc trắng kia liền đã từng đề cập đến "Mạt Pháp Kinh Quyển", đó là bí bảo cổ xưa, được hoàng tộc Tần thị giấu ở bên trong thâm cung, coi như là hoàng tử cũng khó có thể nhìn thấy.

Vương Khung đã từng cố ý hỏi Thất Hoàng Tử, những gì gã nói cũng

khá là mập mờ, chỉ biết rõ đó là chí bảo hoàng tộc, từ lúc thái tổ liền bắt đầu truyền lại đời đời.

Ở bên trong những hoàng tử bọn hắn, dường như chỉ có Ngũ Hoàng Tử có cơ duyên tìm hiểu được "Mạt Pháp Kinh Quyển".

"Ngươi thật giống như nghe đã từng nghe nói! ?"

"Đã từng nge Thất Hoàng Tử đề cập tới..." Vương Khung nói láo, hắn cũng không thể nói chính mình đã từng có tiếp xúc với danh sách Chân Vương.

Phải biết rằng, đó chính là cấm kỵ của nhân loại, đại địch bất thế, nếu như truyền đi, ít nhất cũng sẽ bị định tội cấu kết dị tộc, tư thông ngoại địch.

"Tâm tư của Lão thất không ở phía trên tu luyện, ngươi có phát hiện ra hay không!" Lời nói nhàn nhạt đột nhiên im bặt mà dừng.

"Phát hiện ra cái gì?" Vương Khung vô thức hỏi.

"Không có cái gì! Mạt Pháp Kinh Quyển là chí bảo hoàng tộc, trân quý cỡ nào thì không cần nhiều lời, nếu như ngươi muốn thấy, liền hãy tranh thủ đi."

Lời nói rơi xuống, một quyển trục bay ra từ trong rèm che.

Vương Khung đưa tay tiếp nhận: "Đây là cái gì?"

"Hãy tự lấy về xem đi!"

Trong lòng Vương Khung khẽ động, thu hồi quyển trục, yên lặng nhìn thân ảnh như ẩn như hiện trong đình đài kia.

"Còn có việc sao?"

"Bây giờ ta liền rời đi?" Vương Khung buột miệng.

"Chẳng lẽ còn muốn giữ ngươi lại ăn cơm?"

"Ách...vãn bối cáo từ..." Vương Khung cười gượng hai tiếng, hành lễ lui ra.

Ở bên ngoài viện lạc, Thất Hoàng Tử một mực chờ đợi, nhìn thấy Vương Khung đi ra, vội vàng tiến lên trước.

"Làm sao lại nhanh như vậy? Gặp được phụ hoàng chưa?"

Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chợt

lắc đầu.

Chương 622

"Không gặp? Vậy người ngươi thấy khi đi vào là ai?" Thất Hoàng Tử ngơ ngác hỏi.

"Ta cũng không biết." Vương Khung nhếch miệng, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang

...

Tại Thiên Thượng Nhân Gian, trong đình đài.

"Tên tiểu tử kia thật là nhạy bén, thế mà biết rõ ngươi không phải trẫm."

Trong rèm, hương khói lượn lờ!

Đột nhiên, một vị thanh niên chậm rãi đi ra, lông mày giương lên, khóe miệng nở nụ cười như có như không, trong tay vuốt vuốt một khoả Yêu Thú Cầu, y phục mặc trên người cũng cực kỳ quái dị, áo ngắn tay, giày trắng, có viền đỏ, mặt trên còn có ấn ký "móc câu".

Cho dù là ai cũng sẽ không ngờ được, vị thanh niên nhìn như quái dị này chính là đương kim Tần Hoàng vang danh thiên hạ, uy chấn giang sơn.

"Có lẽ là do ở với con lừa kia quá lâu..." Trong đình đài, giọng nói nhàn nhạt lại vang vọng một lần nữa.

"Ngươi cảm thấy tên tiểu tử kia như thế nào?" Tần Hoàng hỏi.

"Còn quá non...nhưng có thể nhìn ra được, con lừa kia đã hạ không ít công phu ở trên người hắn...ngay cả Trúc Cơ Pháp bên trong "bản chép tay Lâm La Thiên" cũng đều giao cho hắn...nhưng đáng tiếc, tư chất của tên tiểu tử này chỉ là bình thường..."

"Thời gian không còn nhiều!" Tần Hoàng lo lắng nói.

""Mạt Pháp Kinh Quyển" nguyên bản là Vương gia đưa cho hoàng tộc Đại Hạ, sau đó Đại Hạ diệt quốc, loại bảo bối này lại rơi vào trong tay của các ngươi, nếu như tên tiểu tử này tiếp xúc với "Mạt Pháp Kinh Quyển", không biết rõ sẽ sinh ra biến hóa cỡ nào."

"Nhìn liền biết rõ!" Tần Hoàng thản nhiên nói.

"Đã muốn nhìn, cần gì phải đùa kiểu này với tên tiểu tử kia?"

""Mạt Pháp Kinh Quyển" chính là vận khí, ta đây là đang nhắc nhở hắn!" Tần Hoàng hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt ý cười khá là nghiền ngẫm.

Y nhấc rèm che lên, đi vào trong đình đài, một đạo hắc ảnh chui ra, vậy mà là một con mèo.

Con mèo kia đứng thẳng như nhân loại, trong tay cầm một cây mộc trượng, phía trên khảm nạm một hạt châu, trong hạt châu in một chữ "Miêu".

"Lão Miêu, ngươi phải nhẫn nại một chút." Tần Hoàng ngồi xuống, thản nhiên nói.

Con mèo liếm liếm móng vuốt của chính mình, trong con ngươi băng lãnh hiện lên một vệt tinh mang.

"Bọn hắn...đã sắp trở lại!"

...

Trở lại phủ đệ của Thất Hoàng Tử, Vương Khung liền không kịp chờ đợi mở quyển trục kia ra, nhưng mà nội dung bên trong lại làm cho hắn triệt để sửng sốt.

"Vận khí! ?"

Ở phía trên sách cổ, chỉ có hai chữ to: Vận Khí!

Ngoài ra, không còn gì khác.

"Có ý tứ gì? Tần Hoàng đang đùa giỡn ta?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, quả thực không thể tin được.

Đường đường là Tần Hoàng bệ hạ, triệu hắn vào cung, không nói gì, kết quả chỉ tặng hai chữ cho hắn, chuyện này cũng quá không hiểu thấu đi!

Mấu chốt nhất là, hai chữ này cùng với "Mạt Pháp Kinh Quyển" có nửa xu quan hệ?

"Phụ hoàng không có nói gì khác với ngươi?" Thất Hoàng Tử cũng khá là kinh dị.

"Không có, ta ngay cả mặt của Tần Hoàng cũng không nhìn thấy."

Vương Khung lắc đầu.

Chuyến vào cung này của hắn liền cùng giống như nằm mơ, từ đầu tới đuôi đều lộ ra sự tà dị.

"Ngươi có thể nhìn ra cái gì không?" Vương Khung hỏi.

Thất Hoàng Tử dù sao cũng là người trong hoàng tộc, con trai của Tần Hoàng, có lẽ sẽ biết một ít bí mật.

"Chuyện này thì có thể nhìn ra cái gì? Ta chỉ biết ở thành đông có tấm bia vỡ, tên là Vận Khí Bi, là nơi người nghèo trong Đế Đô thường đi đến để cầu may mắn." Thất Hoàng Tử lắc đầu nói.

Vương Khung liếc mắt nói: "Ta đang là trong thâm cung có manh mối gì không? Ví dụ như Tàng Kinh Các gì đó."

"Mạt Pháp Kinh Quyển" giấu ở trong cung, manh mối tự nhiên là phải tìm ở trong cung.

"Không đáng tin cậy, không nghĩ ra được." Thất Hoàng Tử mở hai tay ra, thực sự không đoán ra được huyền bí trong đó.

"Cử động này của Tần Hoàng bệ hạ chắc chắn có cất giấu thâm ý."

Đúng lúc này, Phí lão đi ra, từ lúc lão cùng với Vương Khung gặp nhau, liền một mực núp trong bóng tối, đi theo trái phải, chính là phòng ngừa có một số lão gia hỏa không quan tâm mặt mũi, ra tay với hắn.

"Thâm ý? Phí lão, ngài xác định chuyện này không phải là vui đùa?" Vương Khung nhếch miệng nói.

"Tần Hoàng bệ hạ, hùng tài đại lược, ngang qua cổ kim, làm sao sẽ đùa kiểu này đối với một tên tiểu tử như ngươi?"

Là một người ủng hộ trung thành của Tần Hoàng, Phí lão cực kỳ mê tín và ủng hộ mọi hành động của Tần Hoàng.

"Như vậy thì hai chữ này có thể có thâm ý gì?" Vương Khung bất đắc dĩ nói.

"Theo lời đồn "Mạt Pháp Kinh Quyển" nguyên bản là thuộc về Đại Hạ hoàng tộc, hơn nữa còn là chí bảo hoàng tộc, từ trước đến nay, Đại Hạ hoàng tộc mượn nhờ món bảo vật này không biết đã tạo nên bao nhiêu cao

thủ." Phí lão dù sao cũng là lão nhân Quang Minh Học Cung, chuyện cũ biết được là vượt qua tưởng tượng của Vương Khung.

Chương 623

"Lợi hại như vậy cũng có thể bị Tần thị tiêu diệt?" Vương Khung nói lầm bầm, vô thức liếc nhìn Thất Hoàng Tử.

Trong thế gian có lời đồn, thái tổ Đại Tần xuất thân từ dân gian, dạng tồn tại này lại có thể phá vỡ hoàng quyền, họa loạn thiên hạ, quả thực bất khả tư nghị.

Phải biết rằng, lúc đó cũng không có thiên tai nhân hoạ gì.

"Đại Hạ diệt tộc, hơn phân nửa cũng là bởi vì "Mạt Pháp Kinh Quyển"." Phí lão thở dài.

"Có ý tứ gì?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, thật lòng thỉnh giáo.

""Mạt Pháp Kinh Quyển" có lai lịch rất thần bí, có quan hệ cùng với quá trình sáng lập hệ thống tu hành Hỏa Chủng, có tin đồn nói, bộ kinh quyển này ghi chép tương lai Hỏa Chủng dập tắt."

"Tương lai Hỏa Chủng dập tắt? Điều này đại biểu cho cái gì?" Thất Hoàng Tử không nhịn được nói.

"Trời có sáng tối, trăng có tròn khuyết, thế gian vạn vật, có sinh tất có diệt, quang mang của Hỏa Chủng vào một ngày nào đó cũng sẽ tịch diệt ở giữa thế gian."

"Ngài đang nói hệ thống tu hành Hỏa Chủng sẽ táng diệt tiêu vong vào một ngày nào đó! ?" Thần sắc của Vương Khung trở nên khác thường.

Tu hành Hỏa Chủng, chính là bản sự giúp nhân loại đứng thẳng, lúc trước chính là dựa vào cỗ lực lượng này mới có thể đánh phá ràng buộc, đạp lên con đường tiến hoá, từ đó lật đổ sự thông trị tàn khốc của nền văn minh yêu thú.

Một khi Hỏa Chủng của nhân loại dập tắt, vậy sẽ có ý vị như thế nào? Thiên địa trầm luân, tuế nguyệt luân chuyển, hết thảy đều sẽ quay về nguyên bản?

Đến thời điểm kia nhân loại còn có hi vọng sống sót sao?

Dạng tương lai này căn bản là không thể tưởng tượng.

"Mạt Pháp Kinh Quyển chính là ghi chép dạng tương lai này, bởi vậy lực lượng của nó rất cường đại, cũng rất nguy hiểm..." Phí lão ung dung thở dài: "Người Đại Hạ hoàng tộc vì nó mà hưng thịnh, không biết đã tạo nên bao nhiêu cao thủ cái thế, trấn áp cửu thiên thập địa."

"Nhưng Đại Hạ hoàng tộc cũng là bởi vì "Mạt Pháp Kinh Quyển" mà trầm luân, tương truyền, bởi vì bộ kinh quyển này ô nhiễm huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc, bởi vậy trời không dung, hoàng quyền bị hủy diệt, rốt cuộc không còn có vinh quang như ngày xưa!" Phí lão chậm rãi nói.

Liên quan tới căn nguyên Đại Hạ hoàng tộc hủy diệt, ngoại giới có rất nhiều thuyết pháp, có không ít liên quan tới "Mạt Pháp Kinh Quyển".

Có người nói, bộ kinh quyển này ô nhiễm huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc, khiến cho bọn hắn rốt cuộc không thể phù hợp với long mạch giang sơn.

Cũng có người nói, tồn tại đáng sợ chạy ra từ bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", bởi vậy mới mang đến tai hoạ ngập đầu cho Đại Hạ hoàng tộc.

Tóm lại, "Mạt Pháp Kinh Quyển" rất thần bí, cũng rất nguy hiểm.

"Quỷ quái như thế! ?" Vương Khung như có điều suy nghĩ.

"Nếu như không có vận khí nghịch thiên, chỉ sợ cũng không thể nhúng chàm vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", cử động của Tần Hoàng tất có thâm ý sâu sắc, ngươi hãy lĩnh ngộ thật cẩn thận." Phí lão vỗ vỗ bả vai của Vương Khung nói.

"Vận khí...vận khí..." Vương Khung nhìn hai chữ to trên quyển trục trong tay, rơi vào bên trong trầm tư.

Mấy ngày tiếp theo, Vương Khung cũng đều đóng cửa không ra, lĩnh hội quyển trục, thậm chí còn mời Thất Hoàng Tử cùng với thế tử Thiên Vũ Vương tới hỗ trợ, kiểm tra cổ tịch, nhìn xem có manh mối gì hay không.

Vương Khung có một loại trực giác, "Mạt Pháp Cổ Kinh" vô cùng trọng yếu đối với hắn, thậm chí có thể mượn nhờ nó để lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

...

Vào một ngày, sắc trời dần muộn, trăng mọc lên ở phương đông.

Tại Đế Đô, thành đông, nơi này là chỗ ở của người nghèo, tam giáo cửu lưu, rồng rắn lẫn lộn.

Xe cộ trên đường dần dần thưa thớt, người đi đường cũng là tụm năm tụm ba.

Lúc này, ở trước một tấm bia đá cổ lão bể nát, một vị thiếu niên mặc quần áo rách nát quỳ rạp xuống đất, trước người đốt ba cây hương thơm ngát, bày biện vài trái cây dập, trong miệng nói lẩm bẩm, không ngừng quỳ bái.

"Lục Ly, không cần bái, lại bái như thế nào ngươi cũng không lật người nổi." Đúng lúc này, một tràng tiếng cười lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Thiếu niên được gọi là Lục Ly sợ hãi quay người, liền trông thấy một vị hán tử to con đi tới, phía sau có vài tên thủ hạ vô lại đi theo, lộ ra biểu tình mỉa mai, lạnh lùng nhìn chằm chằm y.

"Tiền gia, ngươi lại cho ta khất mấy ngày, cha ta vừa mới chết, bây giờ không có..." Lục Ly sợ hãi nói.

Phanh! Vừa dứt lời, một quyền đánh tới, nặng nề nện ở trên mặt Lục Ly, y bay lên cao cao, đâm vào trên bia đá cổ lão, trái cây dập nát làm cống phẩm cũng đổ ra đầy đất.

"Cha nợ con trả, thiên kinh địa nghĩa, cha của ngươi chết thì liên quan cái rắm gì tới ta, không có tiền, coi như quỳ gối ở trước Vận Khí Bi cũng vô dụng." Tráng hán đạp ra một cước, giẫm ở trên đầu Lục Ly.

Chương 624

"Cho ngươi thêm hai ngày thời gian, không có tiền trả, ta liền bán muội muội của ngươi vào trong kỹ viện." Tráng hán cười gằn nói: "Muội muội của ngươi năm nay hẳn đã mười hai tuổi, vừa vặn có thể bán được với một cái giá tốt."

Nói xong, đám người cười vang, quay người rời đi.

Lúc này, Lục Ly quỳ rạp ở trên mặt đất, hai tay nắm thật chặt, trong mắt lóe ra sự phẫn nộ vô cùng, máu đỏ tươi dọc theo vết thương thấm vào bia cổ.

Cho dù là ai cũng không thể nhìn thấy, hai chữ to trên bia cổ nổi lên ánh sáng yếu ớt, thoáng qua tức thì, giống như hư không.

Lục Ly chỉ là một tiểu nhân vật, đừng nói là tại Đế Đô, coi như ở bên ngoài, y cũng đều là tồn tại không quan trọng gì giống như kiến hôi.

Ở cái thế giới này, ngay cả Hỏa Chủng cũng đều không có ngưng tụ thành, đã chú định chỉ có thể làm người bình thường cả đời.

Đáng buồn nhất là, cho dù là ở bên trong người bình thường, y cũng đều chỉ có thể được xếp ở tầng dưới chót, thuở nhỏ đã mất mẹ, chỉ có muội muội cùng với phụ thân sống nương tựa lẫn nhau.

Phụ thân Lục Ly dựa vào công việc khổ sai gõ mõ cầm canh, miễn cưỡng sống qua ngày.

Nhưng ai có thể ngờ được, năm ngày trước, một vụ tai nạn ngoài ý muốn xảy ra, ngay cả phụ thân duy nhất có thể dựa vào cũng đều chết rồi, cuộc sống của Lục Ly phát sinh biến hóa long trời lở đất, vừa nghèo nàn là vừa lạnh giá.

Các chủ nợ mà phụ thân y vay tiền trong những năm khó khăn trước đây liên tục đến để xiết nợ , y bây giờ đã coi rơi vào tình cảnh cùng đường mạt lộ.

"Thật sự là muốn bức chết ta!" Lục Ly cắn răng, thất hồn lạc phách, vịn bia cổ ở bên cạnh, thất tha thất thểu đứng lên.

Vào thời điểm về đến nhà, trời đã tối, bên trong nhà ngói cũ nát lóe lên ánh đèn mờ nhạt.

Vì tiết kiệm, liền ngay cả bấc đèn cũng đều được lấy ra, chia thành ba phần, bởi vậy độ sáng cũng ảm đạm không ít.

Lục Ly xoa xoa máu đen trên mặt, phủi bụi trên người một cái, điều chỉnh cảm xúc một lần, mới đẩy cửa đi vào.

"Ca..." Trong phòng, một cô bé gầy yếu tiến lên đón, gương mặt xinh đẹp nguyên bản căng cứng hiện ra một nụ cười, rất hiển nhiên, Lục Ly về muộn khiến cho nàng có một chút lo lắng.

Dù sao, bây giờ nàng cũng chỉ còn lại một người thân này.

"Nhìn xem có việc gì để làm, xoay xở một chút." Lục Ly cố nặn ra vẻ tươi cười, sờ sờ đầu muội muội, trong nội tâm đột nhiên có phần chua xót.

"Đã tìm được chưa?" Lục Tiêu Tiêu hỏi.

Sắc mặt của Lục Ly cứng đờ, lập tức nói: "Sắp, đã sắp có manh mối."

Lục Tiêu Tiêu dường như phát giác ra được cái gì, không có hỏi tiếp, quay người, bưng ra một bát cháo.

"Ở đâu ra?" Nhãn tình của Lục Ly sáng lên, không nhịn được nói.

Bằng vào điều kiện bây giờ của nhà bọn hắn, coi như là cám gạo cũng đều không có ăn, chớ đừng nói chi là bực gạo tẻ này.

"Ta đem bán Trường Sinh Khóa."

"Cái gì?" Lục Ly vội vàng nói: "Đó chính là mẹ để lại cho ngươi..."

Lục Tiêu Tiêu sinh ra không được bao lâu, mẹ của nàng liền qua đời, kiện Trường Sinh Khóa kia chính là tưởng niệm duy nhất để lại cho nàng.

"Không có việc gì, về sau ca sẽ giúp ta chuộc về, đúng không?" Lục Tiêu Tiêu đẩy bát cháo kia tới trước mặt Lục Ly: "Nhanh, nhân lúc còn nóng ăn đi!"

Lục Ly nhìn bát cháo nóng hổi, trong lòng chua chua.

Y biết, chuyện này là bất đắc dĩ, nếu như không phải bán Trường Sinh Khóa, bọn hắn liền ngày cả bữa ăn ngày mai cũng đều không có.

"Tiêu Tiêu...ca ca nhất định sẽ không để cho ngươi chịu khổ." Lục Ly

cầm thật chặt bát cháo, trong nội tâm yên lặng nói.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sự phiền lòng cực khổ ở trong giấc mộng cũng sẽ được yên tĩnh một lát.

Lục Ly mang theo tâm tư rơi vào mộng đẹp, hơi thở gấp gáp và nặng nề.

Ông! Đột nhiên, một cơn chấn động truyền đến, lưu loát, như một tấm lưới lớn giáng lâm.

Lục Ly nhíu mày, trong giấc mộng, y nhìn thấy một tấm bia cổ, đó đương nhiên là "Vận Khí Bia" ở thành đông kia, qua bao nhiêu năm, người nghèo quỳ bái, phía trên cũng đều bị hương hỏa nhuộm thành màu đen, vết bẩn trải rộng.

Đột nhiên, hai chữ "Vận Khí" trên bia cổ bỗng nhiên rung động, các nét chữ xoắn lại như một con rắn, trở thành hai chữ khác:

Mạt Pháp!

Ầm ầm! Đúng lúc này, một đóa hoa sen sinh ra từ bên trong bia cổ kia, cành lá xanh biếc như trời xanh, trên đài sen nở ra ánh sáng huyền bí.

Lục Ly hoảng hốt, bước đến đài sen kia trong giấc mộng, ma xui quỷ khiến ngồi xuống.

Trong tích tắc, một làn sóng như sấm sét lao về phía cơ thể y, gân cốt chấn động, huyết dịch trong cơ thể y phảng phất như bị kích hoạt.

Vùng đan điền trở nên ấm áp, vô số ánh sáng huỳnh quang bắt đầu hội tụ, cuối cùng hóa thành một vầng sáng chói lọi.

Hỏa Chủng!

Vào giờ khắc này, Lục Ly giống như bị thần nhập, vậy mà ngưng tụ Hỏa Chủng lặng yên không một tiếng động.

Dạng tạo hoá này xưa nay hiếm thấy, không thể tưởng tượng.

Hô hấp của y càng kéo dài, khí tức cũng càng ngày càng cường đại, một cỗ dao động trước nay chưa từng có phóng lên tận trời, giống như lôi quang chợt hiện, thoáng qua tức thì.

...

Chương 625

Tại phủ đệ Thất Hoàng Tử.

Vương Khung đột nhiên mở hai mắt ra, đi vào bên trong viện lạc, nhìn lên bầu trời, lộ ra một vòng dị sắc.

"Khuya như vậy còn chưa ngủ?" Ở trong một góc xó xỉnh, một bóng người xinh đẹp đạp trên ánh trăng chậm rãi đi ra.

"Lá gan của ngươi thật lớn, nơi này chính là phủ đệ hoàng tử, ngươi thân là nữ tử ở Thần Uy Vương Phủ, đêm khuya đến thăm, không tốt lắm đâu." Vương Khung đảo mắt, nhìn Vân Tố Tâm, khẽ cười nói.

Nữ nhân này quả nhiên là không cố kỵ gì, lễ pháp thế tục tông giáo ở trong mắt nàng giống như không có gì.

"Thiên tượng có biến, khí cơ trong Đế Đô xuất hiện biến hóa, loại biến hóa này có ảnh hưởng sâu xa, hơn nữa lại có liên quan cùng với ngươi, cho nên ta mới tới xem một chút." Vân Tố Tâm nói.

Vương Khung nhìn nàng thật sâu.

Không thể không nói, Vân Tố Tâm không hổ là dòng dõi Địa Sư, đối với thủ đoạn đơn thuần, vượt xa xa ở phía trên La Thanh Nguyên.

Vương Khung cũng không biết, vị sư tôn kia của các nàng vì sao muốn chọn La Thanh Nguyên làm truyền nhân.

"Ngươi nói không sai, loại biến hóa này là không thể tưởng tượng, dây dưa cực sâu cùng với ta, nhưng chỉ là linh quang chợt hiện, dường như khó mà tìm kiếm." Vương Khung trầm giọng nói.

Đến loại cảnh giới như hắn, có thể cảm giác được họa phúc từ nơi sâu xa.

Loại cảm ứng mới vừa rồi kia cực kì mãnh liệt, hắn có thể khẳng định, ở trong Đế Đô nhất định đã phát sinh ra đại sự gì đó, hơn nữa đại sự này còn có liên quan cực sâu với hắn, về phần là phúc hay họa, trước mắt còn rất khó nói.

"Ta ngược lại là muốn nhìn một chút, có dạng tai hoạ gì có thể ngăn cản

ngươi." Vân Tố Tâm nói khẽ.

Vương Khung cười một tiếng: "Ngươi đây là đang nói tiếng người sao?"

"Rửa mắt mà đợi." Vân Tố Tâm khoát tay, thân hóa thành kiếm quang, phóng lên tận trời.

"Phúc chí tâm linh...có lẽ có liên quan cùng với Mạt Pháp Kinh Quyển!"

Vương Khung khoát tay, Nguyên Khí Trì hiển hiện, khí lưu mờ mịt ồn ào náo động như nước sôi, trải qua thời gian dài như vậy, tẩm bổ mà Nguyên Khí Trì lấy được càng ngày càng nhiều, nhất là năm người Đường Phi Ngư, Viêm Thế Minh, Ninh Vô Song, Hồng Thần, còn có Cổ Thích Tâm.

Tư chất của bọn hắn siêu việt thường nhân, ở bên trên con đường tu luyện nguyên khí, có được thiên phú không thể tưởng tượng nổi, lực lượng trả lại mỗi ngày cơ hồ là mấy chục lần thường nhân, thậm chí là gấp trăm lần.

Bây giờ lực lượng Nguyên Khí Trì tích súc đã trở nên cực kì khủng bố.

Một khi vận dụng, Vương Khung cũng không biết lực lượng của mình có thể đạt tới cảnh giới cỡ nào, ít nhất cũng là gấp mấy trăm lần cao thủ đồng cảnh giới.

Ông! Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, Nguyên Khí Trì giống như trở thành một bộ phận thân thể của hắn, đủ loại ấn ký đều nổi lên.

Đây đều là thành viên Bổ Thiên Công Hội.

"Có lẽ loại biến cố này liền nằm ở bên trong những người này..." Vương Khung khẽ nói, bắt đầu điều tra mỗi một vị thành viên Bổ Thiên Công Hội.

...

Vào giờ khắc này, Lục Ly đã hoàn thành thuế biến, Hỏa Chủng trong cơ thể của y vững chắc như một, hiện ra hào quang cực nóng.

"Chuyện này là...trời cao chiếu cố...ta vậy mà ngưng tụ thành Hỏa

Chủng! ?" Lục Ly cảm nhận được đủ loại biến hóa của chính mình, quả thực không thể tin được.

Ngưng tụ thành Hỏa Chủng, không chỉ thức tỉnh năng lực, thân thể của y cũng càng thêm cường đại, thương thế nguyên bản triệt để khôi phục, huyết khí mãnh liệt như ngựa, ngũ tạng thông thần, các đường nét trên cơ thể cũng đều trở nên chặt chẽ rắn chắc.

"Ha ha ha...ta thế mà cũng thức tỉnh năng lực, quả nhiên là ông trời có mắt." Lục Ly không nhịn được cười ha hả.

Đối với người bình thường mà nói, sự thần kỳ của Hỏa Chủng, sự cường đại của năng lực là truyền thuyết cao không thể chạm, ở trước mặt tồn tại ngưng tụ Hỏa Chủng, bọn hắn chính là sâu kiến.

Bây giờ, Lục Ly cũng thu hoạch được lực lượng bên trong truyền thuyết này.

Tiền gia gì đó, hiện tại ở trước mặt y chính là một đám chó cỏ, thổi một hơi liền có thể khiến cho bọn hắn hôi phi yên diệt.

"Thiên địa huyền hoàng, vạn sự vô thường, ai có thể nghĩ tới một con giun dế cũng có thể bay lên trời hóa long."

Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ truyền đến, giống như kinh lôi lóe sáng, khiến cho Lục Ly suýt nữa nhảy dựng lên.

"Là ai?" Lục Ly nghẹn ngào kêu lên.

Y vừa mới ngưng tụ Hỏa Chủng, còn chưa triệt để quen thuộc với sự biến hóa cùng với lực lượng mới của bản thân, đột nhiên nghe được giọng nói này, liền giống như một đêm chợt giàu, thu hoạch được núi vàng lại bị người ta phát hiện ra, cả người đều trở nên khẩn trương.

"Ngươi thu hoạch được sự ưu ái của vận mệnh, khí vận thao thiên, sẽ trở thành nhân vật chính của thời đại này, thiên hạ hỗn loạn, cuối cùng cũng sẽ có một chỗ cho ngươi cắm dùi." Giọng nói kia truyền đến từ ngoài phòng, từ xa đến gần.

Chương 626

Trong lòng Lục Ly khẽ động, như mị Ảnh phiêu hốt, lần theo giọng nói chạy đi.

Chỉ đảo mắt, cũng đã đến vùng ngoại ô ngoài mười dặm.

Dưới ánh trăng, một bóng đen chậm rãi giáng lâm, đứng ở cành cây to, ở trên cao nhìn xuống, hờ hững nhìn y.

"Ngươi là ai?" Lục Ly sinh lòng cảnh giác hỏi.

Cho dù y đã ngưng tụ Hỏa Chủng, nhưng ở trước mặt người này lại vẫn y như cũ cảm thấy tầng tầng áp lực, toàn thân trên dưới, dường như mỗi một cái lỗ chân lông đều nằm ở trong lòng bàn tay của đối phương.

"Ta là người chỉ dẫn của ngươi..." Bóng đen kia nói.

Giọng nói của đối phương không một gợn sóng, phẳng phất như không có một tơ một hào cảm xúc nào.

"Người chỉ dẫn?" Lục Ly lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Không sai, trời sinh vạn vật, có phân chia cao thấp, cũng có quý có hèn, có người sinh ra liền hiển hách chí tôn, có ít người lại ti tiện như sâu kiến, nhưng đại đạo công bằng, sẽ luôn có một chút hi vọng sống, người ti tiện, cũng có đại khí vận giáng lâm, từ đó một bước lên trời, hóa thành chân long..."

"Ngươi đang nói ta đã được thượng thiên chọn trúng?" Lục Ly ngơ ngác nói.

"Không sai, đại khí vận, tự nhiên cũng có đại kiếp số, qua được mới có thể chân chính nghịch thiên cải mệnh, thoát ly ti tiện." Bóng đen kia trầm giọng nói: "Ta có thể chỉ dẫn cho ngươi con đường phía trước, trợ giúp ngươi vượt qua kiếp số."

"Ta có kiếp số gì?" Lục Ly truy vấn.

"Bổ Thiên Công Hội!"

"Cái gì?" Lục Ly sửng sốt, làm người bình thường, y tự nhiên chưa từng nghe nói về danh hào Bổ Thiên Công Hội.

"Những người mang đại khí vận như các ngươi chính là lỗ thủng trong Thiên Đạo vận chuyển, sự tồn tại của Bổ Thiên Công Hội chính là vì để vá lỗ thủng, tiêu diệt các ngươi..." Giọng nói của bóng đen lộ ra một tia mê hoặc, không ngừng đánh thẳng vào tâm linh của Lục Ly.

"Bổ Thiên Công Hội chính là kiếp số lớn nhất của ngươi, một khi bị bọn hắn phát hiện ra, bọn hắn liền sẽ tước đoạt mọi thứ của ngươi, lực lượng của ngươi, tính mạng của ngươi...thậm chí là muội muội của ngươi..."

"Không thể...ai cũng không thể cướp đi muội muội của ta...ai dám...ta giết kẻ ấy..." Lục Ly nắm chặt song quyền, đôi mắt như là dã thú, bắn ra thần sắc doạ người.

"Tốt...ý chí của ngươi kiên định, lại có khí vận gia thân, sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy." Bóng đen kia đột nhiên khen, y điểm ra một chỉ, tinh quang nổ vang, rót vào trong trán của Lục Ly.

"Bộ "Bất Bại Chiến Pháp" này chính là chiến kỹ đỉnh tiêm trong thế gian, nếu như ngươi luyện thành, thiên hạ rộng lớn, có thể tùy ý rong ruổi."

Trong chốc lát, một lượng lớn tin tức tràn vào trong thức hải, vô số quang ảnh lấp lóe ở trước mắt Lục Ly, khí tức của y đột nhiên tăng vọt, cuồng bạo như kinh lôi, mênh mông giống như sống lớn, thần bí như sao trời.

"Xứng đáng được trời cao chiếu cố." Bóng đen cong ngón tay búng ra, một bình ngọc bay ra, rơi vào trong tay của Lục Ly.

"Đây là Cửu Chuyển Quang Minh Đan! Mỗi ngày nuốt một viên, cảnh giới của ngươi sẽ một ngày ngàn dặm, triệt để thành tựu huyền công."

Không cần nói đến "Bất Bại Chiến Pháp", hay là Cửu Chuyển Quang Minh Đan, hai thứ này đều chính là kỳ trân hiếm thấy, cả thế gian khó tìm, cho dù là thứ nào ném ra ngoài cũng đều sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Nhưng bóng đen kia lại thờ ơ, tất cả đều ban cho Lục Ly.

"Bảo bối tốt!" Lục Ly mở bình ngọc ra, nhãn tình sáng lên.

Trong này có tổng cộng chín viên đan lớn, đều nổi lên ánh sáng, giống

như sao trời, đường vân phía trên cực kì rõ ràng, dị tượng lưu động, khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể của y cũng đều nóng lòng muốn ra.

Cái gọi là thời tới không thể cản, Lục Ly thực sự không ngờ rằng vận mệnh của mình lại thay đổi nhanh như vậy, vừa rơi xuống vực lại bay lên trời, không giống như trước.

Không chỉ ngưng tụ Hỏa Chủng, còn được quý nhân tương trợ, giúp y vượt qua kiếp số.

Phanh! Đúng lúc này, bóng đen xuất thủ một lần nữa, một đạo quang ảnh bay ra, trực tiếp rơi vào trước người Lục Ly, cắm vào mặt đất.

Đó là một thanh sắt đen huyền bí với những tia sáng rực rỡ, trên đó có khắc những dòng chữ cổ, phát ra khí tức đáng sợ.

"Sơn Hà Như Ý Côn, cho dù là ở bên trong bảo khí đỉnh phong cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, vừa vặn phối hợp với "Bất Bại Chiến Pháp" của ngươi."

Bóng đen kia xuất thủ xa xỉ, trực tiếp đưa ra một kiện bảo khí đỉnh phong.

Hơn nữa nhìn phẩm chất, kiện Sơn Hà Như Ý Côn này cơ hồ sắp tiếp cận với Huyền Binh, trọng bảo như thế, cường giả cảnh giới Bổ Nguyên bình thường cũng không dám tưởng tượng.

Lục Ly triệt để choáng váng, y nằm mơ cũng không ngờ được hạnh phúc sẽ ập đến đột nhiên như thế.

Vừa mới ngưng tụ Hỏa Chủng, liền có người tặng chiến kỹ, tặng đan dược, còn tặng binh khí.

Chương 627

Lúc này, y thậm chí còn cảm thấy phải bản thân thật sự là con cưng của phiến thiên địa này, đạt được sự ưu ái của vận mệnh, giống như nhân vật chính trong truyền thuyết vậy, trên người mang vầng sáng, mở ra phần mềm hack.

"Đại ân đại đức, vĩnh viễn không quên." Lục Ly kềm chế tâm tình kích động, ôm quyền nói.

"Ghi nhớ, địch nhân của ngươi chính là Bổ Thiên Công Hội, những vật này đủ để cho ngươi cấp tốc tăng thực lực lên...đi thôi!" Bóng đen kia hờ hững nói.

Lục Ly hơi do dự một chút, thu hồi bảo vật, xoay người rời đi.

Dưới đêm trăng, chỉ có bóng đen kia vẫn đứng lặng y như cũ.

"Ngươi lúc này chính là đã bỏ hết cả tiền vốn, vì sao lại phải tài bồi một tiểu nhân vật như vậy?" Đột nhiên, một vị nam tử người mặc giáp đỏ đi ra từ trong bóng tối.

"Ta dự cảm được người này có nhân quả cực sâu cùng với Đồ Phu, từ nơi sâu xa, dây dưa cùng nhau, y cực kỳ trọng yếu đối với Đồ Phu."

"Đồ Phu nằm mơ cũng đều sẽ không ngờ được, năng lực của ngươi lại đáng sợ như vậy, ngay cả tương lai cùng với nhược điểm của hắn cũng đều có thể tiên đoán được." Nam tử giáp đỏ lộ ra ý cười nói: "Thật đáng tiếc, đại địch như thế, lại sẽ chết nhanh như vậy!"

"Ở trước mặt Luyện Ngục, không có ai có thể gọi là địch nhân, đi thôi!" Bóng đen bình tĩnh nói, dường như cũng không có để Đồ Phu ở trong mắt.

Nói xong, hai thân ảnh giống như trống không tan biến, biến mất trong bóng đêm.

Một hồi lâu sau, dưới ánh trăng, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi vang lên.

"Chậc chậc...có một chút ý tứ, tiểu đội Luyện Ngục! ? Quang Minh Điện quả nhiên vẫn còn ẩn giấu cao thủ!" Người tới mỉm cười, thu hết mọi

thứ vừa rồi vào trong mắt.

…

Hoắc Pháp Vương đã từng nói, ham muốn của con người là bẩm sinh, một khi thu hoạch được lực lượng, liền sẽ bành trướng vô hạn.

Vào lúc này, Lục Ly thu hoạch được cơ duyên to lớn, ngưng tụ Hỏa Chủng, thần thông trên người, tinh thần phấn chấn, không ai bì nổi, quá khứ suy đồi và hèn nhát biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sự tự tin vô hạn.

Y nhận ra mình được ông trời ưu ái, là con cưng của thời đại này, nhân vật chính thiên địa, cái gì mà thiên kiêu cái thế, tuyệt thế thiên tài, vương hầu yêu nghiệt cũng đều sẽ bị y giẫm toàn bộ ở dưới chân.

Lục Ly thu hoạch được lực lượng từ đây bất đồng, "Bất Bại Chiến Pháp", Sơn Hà Như Ý Côn còn có Cửu Chuyển Quang Minh Đan đều là kỳ trân hiếm thấy, những bảo bối này đả thông con đường đi tới tương lai của y, thành tựu sự nghiệp vĩ đại vô lượng.

"Thật sự thú vị, liền ngay cả khí chất cũng đều biến đổi, thiên tượng di động, vận mệnh từ đây bất đồng, nhân loại, thật sự là sinh linh kỳ dị." Dưới ánh trăng, Vương Khung nhìn hoang dã mênh mông, khẽ cười nói.

"Y chính là mấu chốt!" Diệp Mặc đi ra từ bên cạnh, ánh mắt của y lạnh lẽo, mơ hồ lộ ra sát ý.

Trong mắt y, phàm là tồn tại có bất kỳ uy hiếp hoặc là địch ý đối với Vương Khung đều không nên tồn tại ở trên thế giới này.

Đối với Vương Khung mà nói, Diệp Mặc là đồng bạn đáng tin và trung thành nhất.

"Tiểu Diệp Tử, năng lực của ngươi càng ngày càng khủng bố, tâm dung thiên địa, thao túng vạn vật, thậm chí ngay cả một tơ một hào dao động này cũng đều có thể bắt được." Vương Khung vỗ vỗ bả vai của Diệp Mặc, không khỏi khen ngợi.

Năng lực của Diệp Mặc đã trở nên đáng sợ hơn, y giống như là một bộ não tự do, có thể dung nhập vào hết thảy mọi thứ, cho dù là Đế Đô cũng

đều không thoát khỏi sự giám sát của y.

Chính vì vậy, y mới có thể phát hiện ra sự biến hóa của Lục Ly, phát hiện ra tung tích của tiểu đội Luyện Ngục.

"Người kia rất nguy hiểm!" Diệp Mặc nhắc nhở.

Mặc dù bây giờ Lục Ly chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật vừa mới thu hoạch được lực lượng, đối với Diệp Mặc mà nói cũng không được tính là cái gì, nhưng y có thể cảm giác được, dao động phát ra từ trên người người này, từ nơi sâu xa dây dưa cùng với Vương Khung, lại càng ngày càng sâu.

Tăng thêm sự mê hoặc mà y bị nhồi sọ, đã coi Bổ Thiên Công Hội như là đại địch, chỉ sợ rằng trong tương lai sẽ gây bất lợi cho Vương Khung.

Đối với loại người này, Diệp Mặc tự nhiên sẽ không bỏ qua, phải bóp chết đối phương từ trong trứng nước.

"Đối với ta mà nói, không có bất kỳ người nào có thể được xưng tụng là nguy hiểm, kiếp nạn và cơ duyên đi đôi với nhau, y vừa là kiếp nạn, cũng vừa là cơ duyên." Vương Khung thản nhiên nói.

Bây giờ hắn đã mơ hồ hiểu được hai chữ "Vận Khí" mà Tần Hoàng cho đến cùng ẩn giấu huyền cơ cỡ nào.

Vị Lục Ly này có lẽ chính là mấu chốt dẫn đến "Mạt Pháp Kinh Quyển".

Chỉ là kẻ này chỉ mới chợt lóe tài năng, còn chưa thực sự trở thành chìa khoá chân chính, cho nên Vương Khung muốn đợi, đợi đến thời điểm thiên cơ chân chính hiển hiện, kỳ thế đại thành, chính là thời điểm hắn hái quả.

Chương 628

"Tính kế...Luyện Ngục! ?" Diệp Mặc biết rõ tính nết của Vương Khung, một câu đơn giản liền nói ra suy nghĩ trong nội tâm của Vương Khung.

Toan tính của hắn quá lớn, không chỉ muốn lợi dụng Luyện Ngục cổ vũ Lục Ly, khiến cho y một bước lên trời, càng là muốn mượn cơ hội này tiêu diệt Luyện Ngục.

Dù sao, một năm qua, tiểu đội Luyện Ngục tru sát Xích Long Thành nhất mạch, nhân mạng trong tay là khó có thể tưởng tượng.

Vương Khung tự nhiên sẽ không giữ lại tai họa như thế.

Hơn nữa theo hắn biết, Kỷ Nguyên Thần bây giờ liền nằm ở trong tay tiểu đội Luyện Ngục, đám yêu nghiệt danh xưng cái thế này biến Kỷ Nguyên Thần thành chất dinh dưỡng, không chỉ dùng y tu luyện, càng là ngày đêm hấp thu lực lượng trong cơ thể của y.

Lúc trước, vào thời điểm Vương Khung từ chỗ của Thất Hoàng Tử thu hoạch được tình báo này, chính là sát cơ đã động.

Nhưng may mắn Kỷ Nguyên Thần tu vi bất phàm, trong thời gian ngắn còn sẽ chưa bị bọn hắn hút khô.

Nếu như vào lúc bình thường, dùng thực lực của Kỷ Nguyên Thần, thổi một hơi là liền có thể ép đám chó má này thành cặn bã, nhưng bây giờ y biến thành tù tội, cũng chỉ có thể mặc cho người ta xâm lược.

"Cũng không thể xem nhẹ đám cháu trai này, bên trong Luyện Ngục tàng long ngọa hổ, bất đồng cùng với Đội Chấp Pháp Quang Minh bình thường." Vương Khung khẽ nói.

Hắn từ chỗ của Đường Phi Ngư, còn có Ninh Vô Song thu hoạch được không ít tình báo.

Bản thân tiểu đội Luyện Ngục chính là xuất thân từ Quang Minh Điện, là một đám người nắm giữ năng lực đặc biệt, thực lực cao thâm mạt trắc, tất cả đều đã lạc ấn thần hình, chuyển hóa nguyên lực, bước một chân vào cảnh giới Dung Khí.

Vẻn vẹn chỉ là hai người mới vừa rồi đã rất bất phàm, nhất là bóng đen kia, có thể thấy rõ tiên cơ, phát giác đủ loại biến hóa trong tương lai.

Nói không chừng, đối phương đã biết được hắn rình mò trong bóng tối, cũng biết được, bây giờ Vương Khung chỉ có thể ngồi đợi Lục Ly trở nên cường đại.

"Đại địch chưa đến!" Diệp Mặc khẽ nói.

"Ha ha ha...Tiểu Diệp Tử, ngươi hiện tại còn cuồng hơn so với ta...quả thật, hai người kia mặc dù lợi hại, nhưng cũng không được tính là đại địch, ta còn có át chủ bài chưa ra, mặc kệ đến bao nhiêu, liền trấn áp hết thảy." Vương Khung cười to, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

"Lần này, ta ngược lại muốn xem xem đệ tử Quang Minh Điện đến cùng có bao nhiêu lợi hại."

Tất cả thành viên tiểu đội Luyện Ngục đều là đệ tử nội môn Quang Minh Điện, thậm chí có một số đệ tử đã có được tư cách trở thành đệ tử chân truyền, so với con chó con mèo mà Vương Khung nhìn thấy trước kia là không thể so sánh nổi.

"Đi thôi!" Vương Khung quay người, liền muốn rời đi.

"Có muốn theo dõi y?" Diệp Mặc do dự một chút, hỏi.

"Không cần!"Vương Khung lắc đầu nói.

Vận mệnh của Lục Ly dây dưa cùng với hắn, liền coi như không nhìn y chằm chằm, một ngày nào đó, đối phương cũng sẽ sinh ra thân quen cùng với hắn.

Bây giờ việc Vương Khung cần làm chính là yên lặng chờ, chờ đợi hạt giống này nở hoa kết trái.

"Tiểu Diệp Tử, ngươi hiện tại đến cùng tu hành ở đâu? Quá thần bí đi! ?"

"Ta gần đây tu luyện thần hình Đại Hoang Hung Thần, gặp phải vấn đề..."

"Đúng rồi, gần đây ta đã nhờ Thất Hoàng Tử còn có thế tử Thiên Vũ Vương giúp ta tìm kiếm mấy loại tinh huyết yêu thú cổ, ngươi cũng chú ý

một chút cho ta."

Trong đêm tối, giọng nói của Vương Khung càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hòa với bóng đêm, biến mất không thấy gì nữa.

...

Về đến nhà, cuối cùng Lục Ly cũng đã tiêu hóa hết những gì mình gặp phải tối nay, y kiềm chế lại sự kích động cùng với cuồng hỉ trong lòng, nuốt một viên Cửu Chuyển Quang Minh Đan.

Trong chốc lát, sinh khí trong cơ thể sôi trào giống như hỏa diễm thiêu đốt, ở phía dưới sự thôi động của dược lực khổng lồ, điên cuồng tăng vọt.

Cùng lúc đó, Lục Ly Hỏa Chủng phảng phất như bị ánh mặt trời nhóm lửa, nở rộ quang minh vô lượng, ánh lửa tầng ngoài điên cuồng tách ra.

Ông! Thức hải của y bỗng nhiên chấn động, tấm bia cổ lão kia lại hiển hiện một lần nữa, một cỗ khí vận giáng xuống từ trên trời, dung nhập vào bên trong máu thịt.

Hỏa Chủng thuế biến, vậy mà trực tiếp đạt tới cảnh giới Hỏa Chủng tầng bảy.

"Ha ha ha...quả nhiên là bảo bối tốt, khí vận gia thân, con cưng của thiên địa."

Lục Ly cười to, y thật giống như nhân vật chính bật hack trong tiểu thuyết, tu vi cơ hồ không có bình cảnh, tu hành trong một đêm, sánh ngang với người khác khổ tu trong mười năm.

Lúc này, lòng tin của y vô cùng bành trướng, khí tức bàng bạc cũng không cần phải che giấu, phảng phất như đom đóm ngút trời, chiếu sáng một phương.

"Ca..." Lục Tiêu Tiêu bừng tỉnh từ trong giấc mộng, đi ra.

Vào lúc nàng nhìn thấy dị tượng phát tán đi ra từ trên người Lục Ly, thân thể gầy yếu bỗng nhiên rung động, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 629

Ở trước mặt dị năng giả, người bình thường nhỏ yếu đến giống như sâu kiến.

"Tiêu Tiêu...từ nay về sau, ngươi rốt cuộc không cần đi theo ca ca chịu khổ, không còn có người nào có thể khi dễ ngươi." Trong mắt Lục Ly hiện ra tinh mang.

Y vừa động tâm niệm, liền thi triển ra năng lực thức tỉnh.

Ông! Hỏa Chủng trong cơ thể Lục Ly bỗng nhiên chấn động, vậy mà phân ra một đám lửa trực tiếp bay ra khỏi cơ thể, chui vào bên trong thân thể của Lục Tiêu Tiêu.

Lập tức, trên mặt của Thẩm Tiêu Tiêu lộ ra vẻ thống khổ, huyết dịch cuồn cuộn sôi trào, toàn bộ người xụi lơ trên mặt đất.

Ngay sau đó, trong cơ thể của nàng truyền đến tiếng vang ù ù, một thân tinh khí đều về hướng tụ tập vùng đan điền, tụ tập ở chung quanh đoàn hỏa diễm kia.

Rất nhanh, vùng đan điền giống như hắc ám hư vô kia, một luồng ánh sáng mơ hồ lấp lóe, Hỏa Chủng ngưng tụ, năng lực thức tỉnh.

"Ha ha ha...đây mới thực sự là lực lượng...trên trời dưới đất, ai có thể so sánh cùng với ta! ?" Lục Ly cười to nói.

Ai cũng sẽ không ngờ được, năng lực mà Lục Ly thức tỉnh lại nghịch thiên như thế, so với năng lực miễn dịch của Vương Khung, năng lực của y càng thêm trái với lẽ thường, vậy mà có thể dùng Hỏa Chủng của chính mình làm vật dẫn, nhóm lửa Hỏa Chủng của người khác.

"Ca...thân thể của ta..." Thẩm Tiêu Tiêu quả thực không thể tin được, nàng chưa bao giờ cảm thụ được lực lượng cường đại như thế lao nhanh ở trong cơ thể của mình.

Ông! Thẩm Tiêu Tiêu vô thức chạm vào bàn gỗ tổn hại bên cạnh, cơ hồ trong nháy mắt, bàn gỗ kia liền bắt đầu nứt vỡ, mảnh vụn bay tán loạn, giống như bụi đất.

Biến cố như thế khiến cho Thẩm Tiêu Tiêu giật nảy cả mình.

"Ca...tại sao có thể như vậy?" Thẩm Tiêu Tiêu khiếp sợ không thôi, giống như thỏ nhỏ hốt hoảng, vội vàng đi về hướng Lục Ly.

"Không cần sợ hãi, đây chính là năng lực của ngươi!"

"Năng lực...đây không phải là thứ mà chỉ có tu sĩ mới có..." Thẩm Tiêu Tiêu hơi há miệng nhỏ ra, khó nén vẻ kinh ngạc.

"Nha đầu ngốc, từ hôm nay trở đi, ngươi cũng là tu sĩ nắm giữ năng lực, chúng ta rốt cuộc không cần trải qua thời gian khổ cực, cũng không có người nào có thể tổn thương chúng ta." Lục Ly ôm muội muội, vô cùng tự tin nói.

Trong mắt y tràn ngập ước ao và chờ mong đối với tương lai.

Nắm giữ năng lực như vậy, căn phòng rách nát này làm sao có thể dung nạp được dã tâm của y? Coi như là phiến thiên địa này cũng không dung nạp được.

Một ngày nào đó, y sẽ trở thành tồn tại vĩ đại nhất trong phiến thiên địa này, làm cho tất cả mọi người đều phủ phục ở trước người y.

Trong vòng một đêm, vận mệnh của Lục Ly liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hầu tử tiến hóa thành nhân loại như thể, giống như khác nhau một trời một vực.

Ngày thứ hai, Lục Ly không có xuất môn, mà là ngồi ở trong nhà, yên lặng chờ đợi.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Phanh! Một tiếng nổ mạnh, cửa chính bị đá văng ra, Tiền gia mang theo tay chân thủ hạ trực tiếp xông vào.

Rất hiển nhiên, bọn hắn đã không kịp chờ đợi, hiện tại liền muốn mang Thẩm Tiêu Tiêu đi, dùng thân thể gán nợ.

"Nhóc con, ngươi thật đúng là thức thời, biết ta hôm nay muốn tới, cố ý chờ Tiền gia của ngươi!"

Tiếng cười vang tràn ngập trong căn phòng rách nát không lớn, có vẻ

đặc biệt chói tai trong buổi sáng yên tĩnh này.

Bốp bốp...

Tiếng cười chưa rơi xuống, Lục Ly giống như quỷ mị xuất hiện ở trước người Tiền gia, đưa tay liền là hai cái tát tai, Tiền gia hét thảm một tiếng, cái đầu trực tiếp bay lên cao cao.

Một người bình thường làm sao có thể chịu được lực lượng của tu sĩ, cho dù là một bạt tai, cũng có thể khiến cho gã đầu một nơi thân một nẻo.

Lập tức, trong phòng yên tĩnh như chết, máu tươi lênh láng, thân thể mất đầu, đầu lâu lăn lóc trên mặt đất...sự khủng bố đánh thẳng vào thần kinh của đám người.

Tất cả mọi người bị dọa sợ, bọn hắn giống như đối đãi với quái vật nhìn chằm chằm vào Lục Ly, ngoại trừ sợ hãi, bọn hắn thậm chí không biết nên bày ra vẻ mặt gì.

Thằng nhóc nghèo kiết xác khúm núm, giống như con kiến hôi bị bọn hắn chà đạp kia, trong nháy mắt, vậy mà biến thành một vị Ma Vương, đáng sợ đến mức vượt quá tưởng tượng.

"Ngu xuẩn!" Lục Ly cười lạnh nói.

Nếu là lúc trước cũng coi như thôi, nhưng bây giờ y thần thông đã thành, lực lượng ẩn giấu trong người, đã sớm xưa đâu bằng nay.

Đám cặn bã này lại vẫn dám diễu võ giương oai ở trước mặt y, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Bịch bịch...

Một tên sai vặt quỳ rạp xuống đất, đầu như giã tỏi, không ngừng cầu xin tha thứ: "Lục...Lục gia...ngài...ngài tha cho ta đi...đều là tên vương bát đản này bất kính đối với ngài...chúng ta chỉ là làm theo lệnh của gã mà thôi!"

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người đều quỳ xuống, tràn ngập sợ hãi, điên cuồng dập đầu, động tĩnh kia, toàn bộ mặt đất cũng đều hơi rung động, bụi đất bốc lên.

Chương 630

Lúc này, bọn hắn chỉ muốn sống sót.

Phải biết rằng, Tiền gia cũng được coi như là người luyện võ, mặc dù không có ngưng tụ Hỏa Chủng, thế nhưng lại lợi hại hơn so với người bình thường, thế mà bị một bàn tay tát đến đầu cũng bay, dạng mặt hàng như bọn hắn vậy thì càng không chịu được.

"Từ nay về sau, các ngươi chính là nô tài của ta, đi theo ta, tự nhiên hơn ngàn vạn lần so với đi theo tên rác rưởi này." Lục Ly hờ hững nói.

Y vận chuyển huyền công, Hỏa Chủng trong cơ thể lại phân ra bảy đám hỏa diễm, bay vào trong cơ thể bảy người còn lại.

Ầm ầm! Lập tức, liền có bốn người trên người nổi lên hoả diễm, đốt thành tro tàn, về phần ba người còn lại thì thành công nhóm lửa Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực.

Bọn hắn nhìn đồng bạn hóa thành tro tàn bên cạnh, cảm thụ được lực lượng trong cơ thể, vừa mừng vừa sợ.

Trong ánh mắt những người này nhìn về phía Lục Ly, cũng biến thành cực kì thuận theo và kính sợ.

"Ca..." Thẩm Tiêu Tiêu nhìn tràng cảnh máu tanh trước mắt vẫn còn có một chút không thích ứng.

"Tiêu Tiêu...đây chỉ là bắt đầu mà thôi." Lục Ly ngược lại là không có dao động quá lớn.

Một đêm này long trời lở đất, xung kích đối với y đã là cực lớn, lần thứ nhất giết người ngược lại không có mang đến chập trùng quá lớn.

"Còn chưa đủ, ta còn cần càng nhiều người..." Lục Ly ra lệnh một tiếng.

Năng lực của y cùng với Nguyên Khí Trì có phần tương tự, từ Hỏa Chủng của chính mình phân liệt càng nhiều Hỏa Chủng ra ngoài, truyền nhiễm cho càng nhiều người, lực lượng của y cũng liền sẽ càng mạnh.

Mặt khác tăng thêm khí vận bản thân của y, cùng với Cửu Chuyển

Quang Minh Đan, y có thể ở bên trong một thời gian rất ngắn đạt tới cảnh giới khó có thể tưởng tượng.

Bắt đầu từ ngày này, trong Đế Đô, một cỗ sóng ngầm cuồn cuộn dâng lên.

Rất nhiều người nghèo thu hoạch được cơ duyên, ngưng tụ Hỏa Chủng, từ đó một bước lên trời, những người này cuồng nhiệt sùng bái Lục Ly đã cải biến vận mệnh của bọn họ, coi y như là thần linh.

Một tông môn dân gian bí mật đã âm thầm thành lập, danh hào là Mạt Pháp Môn.

Mạt pháp đột kích, chư pháp tịch diệt, chỉ có Lục Ly mới là chúa cứu thế duy nhất, chúng sinh phổ thông chỉ được truyền thụ một pháp duy nhất, thoát ly Khổ Hải.

Theo thời gian trôi qua, người đi theo Lục Ly càng ngày càng nhiều, tu vi của y cũng càng ngày càng khủng bố.

Ầm ầm! Vào một ngày, Đế Đô chấn động, một luồng hào quang phóng lên tận trời, giống như mặt trời ở giữa không trung, kinh động bát phương.

Hoàng thành, các đại Vương Phủ, hào môn thế gia, thậm chí là các đại hoàng tử cũng đều cảm nhận được cỗ dao động khủng bố này.

"Chuyện này là...chuyện này là cái gì?"

"Có người luyện thành kỳ công ở trong Đế Đô, vậy mà khiến cho long mạch chấn động?"

"Tiềm chất Kinh Long, nhảy lên Đế Đô, đến cùng là dạng yêu nghiệt gì?"

"Đại nhật lâm cửu thiên...đây là dị tượng chân nguyên!"

Từng cỗ khí thế mạnh mẽ lần lượt dò xét tìm kiếm đầu nguồn của dị tượng.

Đại nhật lâm cửu thiên, đây là dị tượng ghi lại trong cổ tịch, so với nhật nguyệt cộng triều sinh của Vương Khung càng thêm thần bí.

"Rốt cục cũng xong rồi! ?"

Ngay một khắc này, Vương Khung mở hai mắt ra, đi ra từ tổng bộ Bổ

Thiên Công Hội.

Đế Đô Đại Tần, vùng đất của chân long, vạn pháp ẩn núp, các phương đều an.

Vào một ngày, thần mang vọt lên tận mây, mênh mông tung hoành ba trăm dặm.

Từng đạo thần niệm điên cuồng dò xét đầu nguồn của dị tượng.

Ở trên không thành đông, chân nguyên mãnh liệt hùng hậu giống như quang minh vô lượng, phổ chiếu bát phương, một thân ảnh ngồi xếp bằng trong đó, giống như mặt trời lơ lửng giữa trời, vĩnh hằng bất diệt.

"Đại nhật lâm cửu thiên...người này có lai lịch ra sao? Thiên phú cao tuyệt, lãnh tụ quần luân...bên trong Đế Đô, quả nhiên tàng long ngọa hổ!" Cách đó không xa, một vị lão giả ngừng chân trên lầu cao, ánh mắt trông về phía xa, quan sát hết thảy.

Đây chính là đại hiền đương đại, dù không đi trên con đường tu hành, nhưng viết sách lập thuyết, giáo hóa rộng rãi, học vấn cao tuyệt, khí lực tràn trề, đủ để phân rõ âm dương tạo hoá.

"Tư chất yêu nghiệt..." Một vị thanh niên đặt chân ở nơi đây, cho dù cách thật xa cũng đều có thể cảm nhận được áp lực bức nhân kia, ở bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, lực lượng như thế, đủ để trấn áp thiên kiêu chi tử các phương.

"Mau nhìn, đó là cao thủ tại phủ đệ Tam Hoàng Tử, cũng đều chuyện này bị kinh động!"

"Người Thần Vũ Vương Phủ cũng tới, còn có người Thần Long Vệ..."

"Bên trong Đế Đô ẩn giấu một đầu tiểu long như vậy, tự nhiên sẽ dẫn tới quan tâm, chỉ là không biết người này đến cùng là ai, thần thông đã thành, chỉ sợ rằng sẽ dương danh thiên hạ."

Tất cả mọi người đều đang quan sát, muốn kiến thức một lần đến cùng là dạng nhân vật cái thế gì lại có thể kinh động Đế Đô, dẫn tới chấn động như vậy.

"Môn chủ vô địch! Môn chủ vô địch!"

"Thiên địa chư pháp, chỉ có mạt pháp!"

...

Chương 631

Lúc này, người Mạt Pháp Môn tụ tập ở đây, cùng đồng thanh hô to, trên mặt lộ ra thành kính cùng với cung kính vô tận.

Môn chủ của bọn hắn quả nhiên là vạn người không được một, thần thông đại thành, vậy mà dẫn tới dị tượng như thế, chuyện này khiến cho hết thảy môn nhân Mạt Pháp Môn đều trở nên càng thêm cuồng nhiệt.

"Trời sinh dị tượng, tư chất như thế ta chỉ từng nhìn thấy ở trên người của hội trưởng." Đúng lúc này, một vị thanh niên chậm rãi đi tới, ánh mắt y tĩnh lặng như vực sâu, không hề chớp mắt nhìn hào quang trùng thiên.

"Người Bổ Thiên Công Hội đến!"

Thanh niên kia vừa mới hiện thân, liền dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Sau đại sự kiện Đông Lăng Sơn, Bổ Thiên Công Hội nhất chiến thành danh, nhất là sau lưng của nó chính là Đồ Phu trong truyền thuyết, cùng với Thất Hoàng Tử, còn có thế tử Thiên Vũ Vương đều có giao tình thâm hậu.

Bởi vậy Bổ Thiên Công Hội đã sớm trở thành trọng điểm mà các phương quan tâm.

"Hồng Thần... một trong những nhân vật có quyền lực nhất bên trong Bổ Thiên Công Hội." Có người kinh hô.

Từ sau khi Vương Khung điều Hồng Thần đến từ Xích Long Thành, y ở trong tổng bộ, đi theo trái phải Cổ Thích Tâm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nghiễm nhiên trở thành một trong những trụ cột của Bổ Thiên Công Hội, thu hút sự chú ý của các phương.

Bây giờ Hồng Thần ở dưới sự huấn luyện của Vương Khung, cùng với ở phía dưới rất nhiều tài nguyên bồi dưỡng đã sớm thoát thai hoán cốt, cũng không tiếp tục còn là thiếu niên hàn môn lúc nhỏ yếu không chịu nổi trước kia.

"Sư huynh, ta nghe nói dị tượng của hội trưởng chính là nhật nguyệt cộng triều sinh, cũng được ghi chép ở trong cổ tịch, so với người này ai mạnh ai yếu?" Có người nhẹ giọng hỏi.

Hồng Thần lộ ra ánh mắt lạnh lẽo, không nói một lời, hết sức chăm chú, ý tứ vô cùng hàm súc.

Bởi vì y cảm nhận được địch ý trước nay chưa từng có, phô thiên cái địa đè về hướng bọn hắn.

Ầm ầm! Đột nhiên, thần mang chấn động, một thân ảnh phóng lên tận trời, giống như quỷ đêm đen, che lấp vô tận ánh sáng.

"Đi ra rồi!" Đám người kinh hô, cảm nhận được dao động đáng sợ,

Đại nhật lâm cửu thiên, chiếu sáng vô lượng, thoáng qua ở giữa, quang minh tịch diệt, như vào hắc ám, âm dương biến hóa, quang ám xen lẫn, tất cả đều thể hiện ra tu vi khủng bố của người này.

"Bổ Thiên Công Hội! ? Vào thời điểm thần công của ta đại thành, cũng chính là lúc kiếp số đến, vừa vặn bắt các ngươi để thử thần thông của ta!" Lục Ly hét dài một tiếng, bắn ra tự tin dạt dào, trực tiếp khóa chặt Hồng Thần.

Ầm ầm! Lục Ly thân như bôn lôi, trực tiếp rơi đến trước người Hồng Thần, chiến ý trùng thiên, giống như tinh kỳ phấp phới, ngàn quân lao đến, không thể ngăn cản.

"Thật can đảm!" Hồng Thần rống to, xuất thủ trước, chân nguyên giống như sóng lớn mãnh liệt, lôi cuốn theo quyền phong vô thượng, bỗng nhiên đánh ra.

"Kiến càng cũng dám lay cây! ?"

Lục Ly lạnh lùng nói, y khoát tay, chân nguyên trùng thiên, dị tượng đại nhật lâm cửu thiên hiển hóa, quang minh vô lượng thôn tính tiêu diệt hết thảy, cứng rắn cản lại nắm đấm của Hồng Thần, sức mạnh đáng sợ giống như thuỳ triều ập tới, thôn phệ hết thảy.

"Ngũ hành vận chuyển, sinh sôi không ngừng!"

Hồng Thần trải qua sự huấn luyện của Vương Khung, đã sớm xưa đâu bằng nay, đối mặt với đối thủ đáng sợ như thế, y chưa từng bối rối, trong tuyệt cảnh, vận chuyển năng lực.

Trong chốc lát, ánh lửa trùng thiên, hóa thành đại long gào thét, lao thẳng

về hướng Lục Ly.

"Giáng Hỏa Viêm Long!"

Hỏa Long bàng bạc thật lớn bốc lên viêm khí, thiêu đốt đại địa, những nơi đi qua, đất hóa khô cằn, nhiệt độ kinh khủng như vậy, đủ để thiêu đốt sạch sẽ chân nguyên.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Lục Ly duỗi năm ngón tay ra, giống như lưới lớn che trời, bao trùm xuống dưới, dị tượng đại nhật lâm cửu thiên bất hủ bất diệt, cứng rắn bắt lấy đầu Viêm Long kia, bỗng nhiên bóp, Viêm Long trực tiếp sụp đổ.

"Canh Kim Kiếm Khí!" Hồng Thần bất động, chuyển hóa năng lực, hoa lửa tán diệt tụ hợp, hóa thành kiếm mang trùng thiên, chém ngang tới.

Năng lực của y chính là Ngũ Hành Linh Căn, sau khi được Nguyên Khí Trì điểm hóa, có thể vận chuyển năm loại lực lượng thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ.

Lúc này, hỏa năng tịch diệt, kim mang tỏa ra, mang hình dạng của hào quang kiếm, càng có lực lượng sát phạt hơn.

"Không hổ là cao thủ Bổ Thiên Công Hội, đối mặt với đại nhật lâm cửu thiên vậy mà cũng đều dám ứng chiến không lui!"

"Nghe nói người này là nhân vật trọng yếu của Bổ Thiên Công Hội, thu được sự thưởng thức của Đồ Phu, được Đồ Phu đích thân huấn luyện!"

"Thì tính sao? Chênh lệch giữa hai người thực sự quá lớn, đối thủ của hắn có tư chất kinh long, bá đạo đã hiện, đủ để quét ngang chư địch."

Trong mắt mọi người, trận chiến đấu này dường như đã không chút hồi hộp nào, lực lượng Lục Ly thể hiện ra thực sự quá cường đại, cho dù là đối mặt với Ngũ Hành Linh Căn cũng đều không phí sức chút nào.

Chương 632

Ầm ầm! Đại nhật lâm cửu thiên, chiếu sáng đại địa vô tận, chân nguyên mãnh liệt hoá thành màu vàng óng, tuỳ tiện liền nghiền Canh Kim Kiếm Khí vỡ nát.

"Khô Vinh Huyền Mộc!"

Trong chốc lát, Hồng Thần cảm nhận được nguy cơ to lớn, thân thể giống như một cây cổ thụ, một khô một thịnh, sinh tử chuyển hóa, dường như muốn tìm được một chút hi vọng sống ở trong nguy hiểm diệt vong này.

"Không biết trời cao đất rộng, mặc cho ngươi giãy giụa như thế nào cũng đều là phí công, lại để cho ngươi nhìn một chút cái gì gọi là chênh lệch."

Lục Ly hét dài một tiếng, lộ ra sự bá đạo, lực lượng của y không ngừng không nghỉ, vạn pháp lui tránh, có thể hóa diệt hết thảy.

Ở dưới sự nghiền ép của dị tượng đại nhật lâm cửu thiên, Hồng Thần liên tục bại lui, năng lực của y tan vỡ trong khoảnh khắc, cũng không còn cách nào ngăn cản.

"Bại...chênh lệch quá lớn..." Trong lòng mọi người giật thót một cái, đối mặt với lực lượng như thế, chỉ có tử vong.

Vào giờ khắc này, Hồng Thần cảm thấy gánh nặng trong lòng mình được giải khai, dường như đã đi đến điểm kết thúc.

"Dạng lực lượng này cũng đáng giá để điên cuồng sao?"

Đột nhiên, một giọng nói thờ ơ vang vọng ở bên tai mọi người.

Tầm mắt của Hồng Thần hoảng hốt, liền trông thấy một thân ảnh cao lớn giáng xuống từ trên trời.

Nhật nguyệt cộng triều sinh, tạo hoá nhập huyền môn.

Chân nguyên bá đạo như dòng nước chảy xiết, trực tiếp nghiền vỡ nát đại nhật lâm cửu thiên, quang minh vô lượng kia ở dưới vầng nguyệt nhật hạ này, nhỏ bé như ánh sáng đom đóm.

"Đồ...Đồ Phu...đến rồi!" Vào giờ khắc này, đám người kinh hô, trong mắt lộ ra sợ hãi tột độ.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, danh tự của Đồ Phu tuyệt đối là một tấm bia to mà tất cả mọi người không đi vòng qua được, mạnh như Quang Minh Điện cũng đều coi hắn như là cái đinh trong mắt.

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn thực sự đã sáng tạo quá nhiều truyền kỳ, cao cao tại thượng như Diệp Thiên cũng đều chết ở trong tay hắn.

Trước đó không lâu, hắn càng là ở trên Đông Lăng Sơn, đại khai sát giới, dùng máu tươi của cao thủ Quang Minh Điện đặt vững nền tảng của Bổ Thiên Công Hội.

So với Lục Ly đột nhiên quật khởi, Vương Khung mới xứng đáng với bốn chữ nặng như Thiên Quân.

Hắn vừa mới xuất hiện, không khí chung quanh cũng khác hẳn.

Biểu lộ ở trên mặt mọi người không đồng nhất, kính trọng, sợ hãi, hướng tới, ước mơ...

"Hội trưởng..." Hồng Thần nhẹ nhàng thở ra, không nhịn được nói: "Ta bại!"

"Ngươi đã làm rất khá!" Vương Khung khẽ cười nói, trong mắt khó nén vẻ tán thưởng.

Vào thời điểm ban đầu ở Xích Long Thành, hắn liền nhìn ra trên người Hồng Thần chứa đựng tiềm lực, bây giờ xem ra, ánh mắt của hắn quả nhiên không có sai, ở trong một thời gian ngắn như vậy liền trưởng thành đến tình trạng như thế.

Một ngày kia, Hồng Thần tất nhiên sẽ trở thành nhân vật trung kiên của Bổ Thiên Công Hội.

Nhìn thấy Hồng Thần, Vương Khung liền nghĩ đến Dương Kỳ ở Phế Thổ xa xa, chấp chưởng Đồ Thần Công Hội, vị thiếu niên có được Thiên Tứ Thần Binh kia.

Luận thiên phú, Hồng Thần là không thể đánh đồng cùng với Dương

Kỳ, nhưng luận ý chí kiên định, lòng cầu đạo, Hồng Thần lại không thua bao nhiêu.

Ầm ầm! Ở nơi xa, Lục Ly dạt dào chiến ý, chân nguyên hùng hồn mênh mông, nổ vang ở quanh người y.

Y nhìn Vương Khung, triển lộ ra địch ý trước nay chưa từng có.

Đi đến một bước này, y tự nhiên đã sớm nghe nói về danh hào hội trưởng Bổ Thiên Công Hội Đồ Phu, dựa theo lời nói của người chỉ dẫn, người này chính là đại địch của y, cũng là kiếp số lớn nhất của y.

"Tự đưa tới cửa, thần thông của ta vừa thành, không ngờ được ngươi liền tự mình đưa tới cửa." Lục Ly cười lạnh, vô cùng tự tin.

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút, đây là muốn khiêu chiến cùng với Đồ Phu?

"Hội trưởng..." Hồng Thần nói.

"Ngươi lui xuống trước đi!" Vương Khung khẽ nói, khoát tay, một cỗ lực lượng vô hình liền đưa y sang một bên.

"Oắt con, lực lượng của ngươi cũng không tồi." Vương Khung nhìn về phía Lục Ly, khẽ cười nói.

"Thiên mệnh hàng lâm, tự nhiên siêu phàm!" Lục Ly lạnh lùng, Hỏa Chủng lặng yên vận chuyển.

"Thiên mệnh! ? Chỉ là đột nhiên nhặt được đĩa bánh rớt xuống từ trên trời mà thôi, cũng dám nói bừa là thiên mệnh?" Vương Khung không nhịn được bật cười.

Câu nói này như một nhát dao cứa vào trong lòng của Lục Ly, hai mắt như muốn nổ tung, giống như bị nhìn thấu bí mật, sát cơ nở rộ, long trời lở đất.

Vào giờ khắc này, Lục Ly xuất thủ!

Y thân như mặt trời, quang minh vô lượng, chân nguyên quanh người hoá thành màu vàng óng, giống như cạnh sắc của mặt trời, cuồn cuộn mà tới, áp về hướng Vương Khung.

"Dị tượng chân nguyên! ?" Vương Khung bất động, thản nhiên nói:

"Đừng nói là Lôi Đình Liệt Thương Khung, coi như là Tử Khí Đông Lai của Diệp Thiên cũng không sánh bằng."

Chương 633

Nói xong, hắn khoát tay, nhục thân chấn động, huyết khí giống như điên cuồng, cơ thể vận chuyển như lưu ly, một chỉ nhẹ nhàng, liền đâm thủng dị tượng kia.

"Chuyện này..." Lúc này, lông tơ của mọi người dựng lên, cảm thấy rùng mình.

"Ngươi..."

Nếu như nói vào giờ khắc này nhận xúc động lớn nhất chỉ sợ rằng chính là Lục Ly, y nghĩ không ra dị tượng thần thông mà chính mình vất vả mới đạt được, cư nhiên liền bị Vương Khung phá mất dễ như trở bàn tay như vậy, quả thực là đơn giản như cắt dưa thái rau.

Lục Ly mở to hai mắt nhìn, tràn ngập không thể tin.

"Còn chưa có học được đi bộ, liền muốn cất cánh?" Vương Khung hờ hững nói.

Hắn có thể đi được đến một bước hiện tại này, không biết đã trải qua bao nhiêu chiến đấu, vượt qua bao nhiêu kiếp số, lội qua bao nhiêu sinh tử, vạn pháp dung hợp, tẩy luyện như một, mới có thể vĩnh hnawgf bất động, ngạo nghễ trước người khác.

Nhưng Lục Ly chính là đụng đại vận, thần thông rớt xuống từ trên trời, chưa từng rèn giũa, chưa từng ma luyện, đối mặt với cao thủ như Vương Khung, lại làm như thế nào có thể địch nổi?

"Để ta đến dạy ngươi cách đi bộ!" Vương Khung bước ra một bước, đại địa chấn động, Hỏa Chủng màu đen điên cuồng vận chuyển.

Chân nguyên trùng thiên, hóa thành hai màu, giống như âm dương thay đổi đan xen, xối xả, choáng ngợp.

Mọi người đều ngước mắt nhìn, nhìn thấy chân nguyên hùng hồn che khuất bầu trời kia, dường như muốn đặt hết thảy vào trong đó.

Hỏa Chủng trong cơ thể đám người đều rung động, cảm nhận được đại khủng bố.

Mắt bọn hắn run lên, nhao nhao lui lại.

Rõ ràng đều là là cảnh giới Bổ Nguyên, nhưng ở trước mặt Vương Khung, bọn hắn lại giống như bèo trong gió, chông chênh, khó có thể giữ vững bản thân.

"Đồ Phu...hắn đến cùng là tu luyện như thế nào? Đồng dạng đều là người, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?"

"Tu vi của hắn là không thể tưởng tượng, lực lượng của hắn bá đạo vô song...ở cùng một thế hệ với dạng người này..."

"Đây chính là thực lực của Vương Khung sao?"

Bên trong Đế Đô, tàng long ngọa hổ, rất nhiều con cháu thế gia, vương hầu nhao nhao xuất hiện, nhìn phong thái bá đạo tuyệt luân của Đồ Phu.

Dị tượng nhật nguyệt cộng triều sinh như thiên quân vạn mã nghiền ép tới, chân nguyên của Lục Ly quả thực giống như là tàn binh bại tướng, cả số lượng và chất lượng đều không thể so sánh , vừa mới đụng vào, liền sụp đổ.

Phốc! Lục Ly lộ ra sắc mặt trắng bệch, phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

""Bất Bại Chiến Pháp" của ngươi đâu? Không ngại lấy ra nhìn một chút!" Vương Khung hờ hững nói.

Sự cường đại của hắn khiến cho Lục Ly cảm thấy ngạt thở, thậm chí là làm cho đối phương có một loại cảm giác bị hắn triệt để chưởng khống.

Ở trước mặt nam nhân này, Lục Ly căn bản không có một chút bí mật nào có thể nói.

"Ngươi đã sớm biết...căn bản không có để ta vào mắt..." Lục Ly giận dữ hét.

Y triệt để hiểu ra, hoá ra Vương Khung đã sớm thấy rõ hết thảy, thậm chí ngay cả người chỉ dẫn của y cũng đều thấy rõ, dù vậy, đối phương cũng chưa từng động đến y, cho y thời gian trưởng thành.

Đây là tự tin cùng với điên cuồng bực nào?

Nghĩ đến đây, Lục Ly giận không kềm được, lòng tự tôn nhận phải chà

đạp trước nay chưa từng có.

"Mạt pháp chư pháp, tận quy thân ta!" Lục Ly nghiêm nghị quát.

Đột nhiên, hết thảy môn nhân Mạt Pháp Môn lần lượt đổ xuống, Hỏa Chủng trong cơ thể vứt bỏ nhục thân của bọn hắn, nhao nhao bay vào trong cơ thể Lục Ly.

Những người này mất đi lực lượng, rơi vào trong sợ hãi.

"Tá Giả Tu Chân! ?" Con mắt của Vương Khung hơi nheo lại.

Năng lực của Lục Ly cực kì đặc biệt, y phân liệt Hỏa Chủng, truyền thụ cho người khác, chẳng qua là mượn nhờ những người này tu luyện mà thôi.

Đối với những người này mà nói, loại lực lượng giáng xuống từ trên trời này là hư vô, là giả tượng, mục đích cuối cùng nhất là vì trợ giúp Lục Ly lĩnh hội đạo lý chân thực chí cao kia.

Thật thật giả giả, huyền diệu mịt mờ, loại lực lượng này chứa đựng đại đạo rộng rãi.

Ầm ầm! Lít nha lít nhít Hỏa Chủng dung nhập vào trong thân thể của Lục Ly, lập tức, khí tức của y bắt đầu tăng vọt.

Nếu như nói Lục Ly mới vừa rồi chỉ là một đứa bé, như vậy hiện tại y đã trực tiếp hóa thành người trưởng thành.

Ông! Hào quang trùng thiên, Sơn Hà Như Ý Côn hiển hiện trong tay.

Lục Ly bước ra một bước, diễn hóa "Bất Bại Chiến Pháp", khí tức sát phạt nổi lên quanh người, huyết quang trùng thiên, như ngàn quân lao tới.

Đây là chiến pháp vô thượng chuyên môn sáng tạo vì chiến đấu, nếu không nắm giữ đại thần thông là không thể thi triển.

"Bất Bại Chiến Pháp...đây là Bất Bại Chiến Pháp của Quang Minh Điện...y...y vậy mà đã luyện thành!" Có người sợ hãi, lộ ra thần sắc chấn kinh.

Ầm ầm! Ở dưới một côn, chiến ý ngưng đọng như thực chất, tinh quang tịch diệt, vạn linh kinh dị.

Chương 634

"Chết đi cho ta!" Lục Ly quán chú lực lượng toàn thân vào bên trong Sơn Hà Như Ý Bổng.

Ông! Cái bóng màu đen hiển hiện ở sau lưng Lục Ly, Nghịch Lân Nhận nổi lên lôi quang cuồng bạo, trực tiếp xuyên thủng thân thể Lục Ly.

"Ngươi còn quá non!" Ở dưới từng đạo ánh mắt kinh nghi, Vương Khung đưa tay, nhẹ nhàng cầm Sơn Hà Như Ý Bổng.

Ở trong lòng Lục Ly, thần thông của y đại thành, chấn động Đế Đô, chỉ là bước đầu tiên để y dương danh thiên hạ.

Dùng khí vận của y, còn có thế lực của y, cái thế giới này cuối cùng cũng sẽ có vị trí của y, hào quang lấp lánh, không thể nhìn gần, những kẻ được gọi là thiên kiêu yêu nghiệt kia đều phải phủ phục ở dưới chân y.

Nhưng vào thời điểm y tinh thần hăng hái, vừa mới chuẩn bị trèo lên đỉnh phong nhân sinh, Vương Khung khủng bố đã cho y biết cái gì gọi là hiện thực tàn khốc.

Lục Ly nằm mơ cũng không ngờ được, thực lực mà chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở trước mặt nam nhân trước mắt này cư nhiên lại không chịu nổi một kích như thế.

Khí diễm khủng bố, lực lượng bá đạo, cùng với khí phách nghiền ép kia khiến cho y không thở nổi, mỗi một tấc máu thịt dường như cũng đang gặp phải chà đạp và xung kích.

"Ngươi còn quá non!"

Lời nói lạnh như băng vang vọng bên tai, oanh kích thần kinh của y.

Vào giờ khắc này, lòng tin của Lục Ly sụp đổ ầm ầm, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

"Đồ Phu...đây chính là Đồ Phu, tung hoành bất bại, cái thế vô địch, bên trong cùng thế hệ là thật sự không có người nào có thể ngăn trở cước bộ của y sao?"

"Vương Khung...năm đó vào thời điểm nam nhân này đại náo Sơ Vương

Tế ta liền nhìn ra kẻ này tuyệt đối không phải là vật trong ao, thời gian chỉ mới trôi qua một năm, thế mà đã trưởng thành đến loại cảnh giới này."

"Nói nhảm, loại chuyện này còn cần ngươi nhìn ra? Đồ đần cũng nhìn ra được, trong mười năm, bên trong thế hệ trẻ tuổi, có ai có thể giống như hắn, mỗi lần đều làm đến kinh thiên động địa, thế nhân đều biết?"

"Đúng là không thể địch nổi? Cho dù được trời cao chiếu cố, có khí vận nghịch thiên gia thân, cũng không thể chống đỡ được một kích của Đồ Phu! Nếu như ta là y, chỉ sợ là tâm tư tử tử cũng đều có."

Đám người cảm thán, sự cường đại của Vương Khung quả thực khiến cho người ta giận sôi, nhất là đối với cao thủ thiên tài, căn bản chính là ác mộng, bóp chết hết thảy lòng tin cùng với hi vọng từ trong trứng nước.

Ngươi cường đại đến như vậy? Có còn cho người khác đường sống hay không? Chúng ta có còn cần phải tu luyện hay không?

Lúc này, Lục Ly chính là đang ở trong tâm trạng này, hoàn toàn sụp đổ!

"Không có khả năng...ta mới là con cưng của thiên địa, đạt được sự ưu ái của vận mệnh, sao có thể..." Lục Ly thì thào tự nói, giống như điên dại.

"Cho dù là ai cũng đều có thể xưng là Đạo Tổ, ngươi làm sao lại dám nói xằng nói bậy chính mình là thiên hạ vô song?" Vương Khung hờ hững nói.

Ông! Một tiếng này đối với người khác chính là bình thản không có gì lạ, nhưng đối với Lục Ly lại như mộ cổ thần chung, đinh tai nhức óc.

Thân thể của y run lên bần bật, hai mắt trừng trừng, hiểu ra sự thật.

Vô số quang ảnh hiện lên ở trong đầu y.

Y nguyên bản cũng chỉ là một tên tiểu tử không có ý nghĩa ở trong khu dân nghèo Đế Đô, ti tiện như sâu kiến, một ngày đắc thế, đạt được sự chiếu cố của trời cao, bay lên trời hóa long, thu hoạch được vĩ lực vô thượng.

Từ hèn mọn như kiến, đến cao cao tại thượng, cho tới hôm nay rơi xuống phàm trần, bị đánh về nguyên hình, thiên địa khác biệt, thiên nhân khác biệt...

Chuyện cũ trước kia, xông lên đầu, hết thảy giống như ảo ảnh trong

mơ, như sương cũng như điện, vạn vật vô thường, thoáng qua tức thì.

Ông! Đột nhiên, một tràng dao động kỳ dị phát ra từ trên người Lục Ly.

Ở phía dưới cỗ dao động này, bóng đen quỷ bí đột nhiên tiêu tán, Nghịch Lân Nhận càng là bay tứ tung ra ngoài.

Lúc này, khí thế ngang ngược trên người Lục Ly tiêu tán, ánh mắt trở nên bình tĩnh lại.

"Ồ? Y trở nên bất đồng rồi?"

"Y đốn ngộ rồi? Ở trong trong loại tình huống này lại vẫn có thể đốn ngộ? Tiến lên một bước, khám phá hư ảo, tìm được một tia chân thực thuộc về bản thân kia! ?"

"Không thể tưởng tượng nổi...quả thực không thể tưởng tượng nổi..."

Đám người thán phục, thực sự khó có thể tưởng tượng, đây là khí vận nghịch thiên bực nào mới có thể siêu thoát sinh tử ở trong nghịch cảnh như thế, đốn ngộ chân tướng.

"Đồ Phu, ngươi nói đúng, thiên hạ vô song...nếu như không có dạng khí phách này, lại làm sao có thể làm địch nhân của ngươi! ?" Lục Ly khẽ nói: "Ta đã hiểu ra, ngươi là kiếp số của ta, cũng là cơ duyên của ta..."

"Một trận chiến này, nếu như ta bại, sinh tử do ngươi!" Lời nói của Lục Ly giống như thần lôi vang vọng, chấn động càn khôn.

Chương 635

Trong chốc lát, bên trong Đế Đô, một luồng hào quang phóng lên tận trời, giống như một cột sét, liên thông trời và đất.

Dòng chữ trên bia cổ cuối cùng cũng khôi phục vào thời điểm này, hai chữ "Vận Khí" uốn lượn vặn vẹo, tách ra và hợp lại một lần nữa, dựng dục ra chân ý mới.

"Mạt Pháp!"

Trong lòng Vương Khung giật mình, trong mắt bắn ra hào quang mạnh mẽ.

Hoá ra đây chính là "Mạt Pháp Kinh Quyển".

"Mạt Pháp Kinh Quyển" chân chính căn bản cũng không có ở trong cung, mà là giấu ở bên trong hồng trần cuồn cuộn, ẩn hiện giữa chợ búa.

Người buôn bán nhỏ, tam giáo cửu lưu, người người đều đang xem, đều đang nhìn.

Nó được thế nhân tôn sùng, cũng bị xỉa xói coi khinh, gió táp mưa sa, vĩnh hằng bất động.

Đây mới là chân, mới là pháp, mới là đạo.

"Lúc này, ngươi mới là ngươi!" Ánh mắt của Vương Khung ngưng trọng, rốt cục cũng nhìn thẳng vào Lục Ly.

Nếu như nói "Mạt Pháp Kinh Quyển" là một bộ cổ thư, như vậy Lục Ly chính là thẻ làm dấu, chỉ có y mới có thể mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển".

Lúc này Lục Ly rốt cục cũng bước ra một bước cuối cùng, sinh ra cộng minh cùng với "Mạt Pháp Kinh Quyển", lực lượng của y cũng không còn là lục bình không rễ, quán thông như một, bá thiên tuyệt địa.

"Mạt pháp đã tới, những người tin ta sẽ sống!"

Đột nhiên, Lục Ly giống như một vầng mặt trời, nở rộ quang minh vô lượng.

Ở phía dưới huyền quang vạn trượng này, vạn pháp tiêu trừ, chỉ còn lại một pháp.

Những gì nó chiếu rọi phảng phất như là tương lai xa xôi, chư pháp điêu linh, hết thảy tịch diệt, văn minh ngày xưa đã sớm chôn vùi, con đường tu hành cũng triệt để đoạn tuyệt.

Ở trong tương lai tuyệt vọng kia, chỉ còn sót lại luồng quang minh này, chiếu rọi và chỉ dẫn cho thế giới, người tin sống, người nghịch chết.

Ầm ầm! Dao động khủng bố dập dờn như hồng lưu, cuồn cuộn mà tới.

Tất cả mọi người cảm thấy được khủng bố trước nay chưa từng có, Hỏa Chủng trong cơ thể của bọn hắn rõ ràng vẫn còn, lại không có cách nào thôi động lực lượng.

"Đây...đây rốt cuộc là cái gì?"

"Mạt pháp đã tới, chỉ có một pháp, y chính là tín ngưỡng chí cao duy nhất kia sao?"

"Loại lực lượng này là không thể tưởng tượng, đây không phải là lực lượng của y...đó là tấm bia cổ kia..."

Đám người kinh dị, có cao thủ phát hiện ra, Lục Ly lúc này đã dung hợp thành một cùng với tấm bia cổ kia, không phân khác biệt.

Ở dưới sự bao phủ của cỗ lực lượng này, không có người nào có thể phản kháng.

"Thế giới mạt pháp không có hi vọng, Đồ Phu...ngươi đã bại!" Lục Ly khẽ nói.

"Không! Mạt pháp chưa đến, thương thiên vẫn có thể bổ!"

Đột nhiên, Vương Khung bước ra một bước, trong sát na đã đi tới trước người Lục Ly.

Quang minh vạn trượng, táng địa vô lượng, ở phần cuối nơi tuyệt vọng kia, hắn dường như chính là một luồng hi vọng cuối cùng, bù đắp thương thiên, mang tới Hỏa Chủng, một lần nữa nhóm lửa văn minh tu hành.

Ầm ầm! Hỏa Chủng của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, sức mạnh huyền diệu ngưng thành một đường, cứng rắn phá vỡ quang minh quanh người Lục Ly, rơi vào giữa trán của y.

"Mạt pháp chưa đến, thương thiên có thể bổ...đây chính là lực lượng bổ

thiên...đây chính là vận mệnh của ta..." Ánh mắt của Lục Ly trở nên ảm đạm, rất nhanh lại dâng lên một vòng tinh mang.

"Ta đã bại..."

"Thức tỉnh từ đại mộng, nhập vào môn hạ của ta!" Vương Khung duỗi tay ra, rơi vào trên đỉnh đầu của Lục Ly.

Đám người kinh dị, mở to hai mắt nhìn, một màn này có ý vị như thế nào?

"Đồ Phu...thu người này...làm môn đồ! ?"

Ai cũng có thể nhìn ra được sự bất phàm của Lục Ly, đây mới thực là tư chất thiên tuyển, lực lượng mới xuất hiện, khí vận gia thân, được trời cao chiếu cố.

Cho nên y mới có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như thế thần thông đại thành, thậm chí là ngạo thị quần luân.

Yêu nghiệt như thế, sẽ có giá trị lớn cỡ nào?

Có không biết bao nhiêu đôi mắt nhìn chằm chằm, có không biết bao nhiêu thế lực đang chờ đợi, đều muốn thu người này vào dưới trướng, đặt vào bên trong túi.

Nhưng không có ai ngờ được, tên ma đầu Vương Khung này không chỉ là trấn áp Lục Ly, thế mà còn trực tiếp thu phục y làm môn đồ.

Hơn nữa Lục Ly thế mà không có bất luận phản kháng gì!

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều choáng váng.

"Con bà nó...Đồ Phu...hắn...hắn đã làm như thế nào?"

"Tên ma quỷ này...trấn áp còn không tính, ngay cả người cũng đều cướp đi."

"Chuyện này giống như đi dạo kỹ viện vậy, sau khi chơi xong, còn chuộc thân cho kỹ nữ...con bà nó..."

Từng ánh mắt ai oán rơi vào trên người Vương Khung.

Trong mắt bọn hắn, Lục Ly giống như là một mỏ vàng, có giá trị khó có thể tưởng tượng, không chỉ là bởi vì tiềm năng của y, càng là bởi vì lực lượng của y cực kì đặc biệt, có thể liên hệ với tấm bia cổ ở nơi xâu xa kia.

Chương 636

Nếu như đạt được Lục Ly, liền có thể hiểu thấu đáo loại lực lượng này, chỗ tốt lấy được chính là vô cùng vô tận.

"Sau kiếp số, chính là cơ duyên!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Chiếc "chìa khoá" này cuối cùng cũng đã rơi vào trong tay hắn, như vậy, hắn liền có thể chân chính lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển".

Bộ kỳ thư này tràn ngập thần bí cùng với không biết.

Vương Khung đã có một chút không kịp chờ đợi.

Ầm ầm! Đột nhiên, trời cao vỡ ra, một bàn tay lớn bỗng nhiên dò tới, ánh lửa ngút trời, giống như đến từ địa ngục, chụp vào Lục Ly.

"Ừm?" Lục Ly hơi biến sắc, cảm nhận được nguy cơ to lớn, y vừa muốn động thủ, lực lượng trong cơ thể đột nhiên lọt vào ràng buộc, phảng phất như bị tỏa liên phong cấm, cùng lúc đó, thanh Sơn Hà Như Ý Bổng kia phóng lên tận trời, một phân thành chín, tổ hợp một lần nữa, hóa thành lồng giam, giam cầm y.

"Cửu Chuyển Quang Minh Đan..." Ánh mắt của Lục Ly đột nhiên trầm xuống, trong nháy mắt liền rõ ràng các mấu chốt trong đó.

"Luyện Ngục, các ngươi cuối cùng vẫn là không nhịn được." Vương Khung ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn lại.

"Tiểu đội Luyện Ngục...bọn hắn đã xuất thủ! ?"

Đám người kinh hô, ai cũng biết Đội Chấp Pháp Quang Minh cơ hồ là đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, bọn hắn đã đi đến cực hạn tại cảnh giới Bổ Nguyên, mỗi một vị thành viên đều có chiến lực vô song.

Mà tiểu đội Luyện Ngục càng là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Nếu như các thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh khác là đệ tử Quang Minh Học Cung phổ thông, như vậy tiểu đội Luyện Ngục chính là tinh anh trong ba đại viện, ở giữa hai bên là không thể so sánh nổi.

Nhưng tiểu đội Luyện Ngục cực kỳ thần bí, bọn hắn đến cùng có bao nhiêu thành viên, thân phận cụ thể là cái gì, ai cũng không biết.

Đám người kinh nghi, tiểu đội Luyện Ngục thế mà đều xuất hiện.

Nếu cẩn thận ngẫm lại, Vương Khung làm cái đinh trong mắt của Quang Minh Điện, tiểu đội Luyện Ngục xuất hiện ở đây dường như cũng là thuận lý thành chương.

"Đồ Phu, y là mấu chốt mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển", ngươi cho rằng có thể dễ dàng lấy đi như vậy sao?" Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía trên trời cao.

Lồng giam không gì phá nổi kia bỗng nhiên bay lên, mắt thấy đã sắp rơi vào bên trong bàn tay lớn kia.

Ông! Đúng lúc này, những viên đá bắn tung tóe dừng lại giữa không trung, ngọn lửa bùng lên dường như đóng băng...

Hết thảy phảng phất như bị phong cấm.

Tòa lồng giam mang theo Lục Ly kia dừng ở giữa không trung, một cỗ lực lượng vô hình nổ vang như thủy triều, bọc lồng giam lại, chậm rãi rơi xuống.

"Đây là..." Đám người kinh nghi, nhao nhao nhìn lại.

Ở phần cuối đống đổ nát, một thân ảnh chậm rãi đi tới, khí chất băng lãnh, giống như vực thẳm.

"Diệp Vương..."

"Y cũng tới...ở bên người Đồ Phu tất có Diệp Vương...đây chính là một vị đại cao thủ...ở trên Đông Lăng Sơn, sát phạt vô kỵ!"

"Phụ tá đắc lực của Đồ Phu, thực lực của y có lẽ không kém Đồ Phu."

Từng tia ánh mắt đi đi về về ở trên người Vương Khung cùng với Diệp Mặc.

Đồ Phu cũng không phải là người cô đơn, hắn không chỉ là hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, bên người còn có cao thủ như Diệp Mặc.

"Diệp Vương..." Ở phía trên trời cao, tiếng cười lạnh lẽo truyền đến, lộ ra một tia khinh miệt: "Hôm nay hãy cùng chết với Vương Khung."

Diệp Mặc lạnh lùng, không có bất kỳ lời nói nào, y bước ra một bước, liền muốn xuất thủ.

Đối với y mà nói, bất kỳ người nào dám mạo phạm Vương Khung cũng đều không cần thiết phải tồn tại trên thế gian.

"Chờ một chút!" Vương Khung đưa tay, ngăn Diệp Mặc lại.

"Đồ Phu sợ rồi sao! ?" Đám người kinh nghi bất định.

Đối mặt với tiểu đội Luyện Ngục trong truyền thuyết, liền ngay cả Đồ Phu cũng đều lộ ra sự kiêng kỵ, không nguyện ý để cho Diệp Vương mạo hiểm, sợ y mất đi tính mạng.

"Đồ Phu, ngươi sợ sao?" Phía trên trời cao, truyền đến tiếng cười lạnh.

"Ngươi hãy ở bên cạnh nhìn đi! Chỉ cần một mình ta là được rồi." Vương Khung khẽ nói, lộ ra nụ cười.

"Cái gì? Hắn muốn một mình khiêu chiến tiểu đội Luyện Ngục? Hắn...hắn điên rồi?"

"Quá cuồng vọng...đây quả thực là không có để đối phương vào mắt."

"Con bà nó, Đồ Phu quá lợi hại...không hổ là thần tượng của ta, một chọi một đám, đây mới gọi là lợi hại, đây mới là nam nhân..."

Tiếng kinh hô càn quét như cuồng triều, từng đạo ánh mắt không thể tin nhao nhao rơi vào trên người Vương Khung.

Phải biết rằng, đó cũng không phải là con chó con mèo gì.

Tiểu đội Luyện Ngục, uy danh cực thịnh, cũng không kém Đồ Phu, mỗi một vị thành viên đều là cao thủ cái thế, là tuyệt đại tinh anh bên trong thế hệ trẻ tuổi.

"Vương Khung, sự cuồng vọng của ngươi sẽ khiến ngươi trả giá bằng tính mệnh!" Giọng nói lạnh lẽo lại vang vọng một lần nữa, lộ ra sự tức giận mơ hồ.

Hiển nhiên, dùng công phu dưỡng khí của tiểu đội Luyện Ngục cũng đều không thể chịu đựng dạng miệt thị này.

Chương 637

Từ khi xuất đạo đến nay, vẫn luôn là bọn hắn một người đấu với một đám, lúc nào lại bị người ta khiêu chiến cả đám?

"Hiện tại ta liền khiến cho Luyện Ngục bị xoá tên!" Vương Khung bước ra một bước, cánh vàng sau lưng phấp phới, trực tiếp bay về phía trời cao.

Ầm ầm! Bàn tay lớn rơi xuống, mang theo uy thế Thiên Quân.

Lôi quang cuồng bạo phóng lên tận trời, hóa thành đao mang vô song, va chạm với bàn tay lớn.

Dư ba khủng bố khuấy động ở bên trong lôi hỏa, càn quét bát phương.

Ông! Đúng lúc này, mây đen tan biến, ba đạo thân ảnh nhảy ra ngoài, thân thể của bọn hắn phảng phất như không nhận ảnh hưởng của trọng lực, đều đứng lơ lửng ở giữa không trung.

"Bảo bối tốt, vậy mà có thể giúp cho các ngươi ngự không phi hành." Vương Khung nhìn thấu trong nháy mắt.

Ngự không phi hành chính là năng lực của cảnh giới Dung Khí, hắn có thể bay là bởi vì nắm giữ cánh Huyễn Quang Kim Vũ.

Về phần ba đại cao thủ Luyện Ngục, trên người đồng dạng đều có một kiện bảo vật, có thể giúp cho bọn hắn đứng ngạo nghễ trên bầu trời.

"Quả nhiên cường đại!" Vương Khung nhìn lướt qua, không khỏi khẽ gật đầu.

Ba đại cao thủ này có khí tức mạnh mẽ, đã sớm siêu việt cảnh giới Bổ Nguyên cực hạn, coi như luận thực lực cá nhân, chỉ sợ cũng không kém Diệp Mặc.

Một khi liên thủ, uy lực sẽ càng mạnh, đã nắm giữ thực lực địch nổi Chi Phối Giả.

Chỉ bằng vào loại đội hình này, liền có thể nhìn ra sự cường đại của tiểu đội Luyện Ngục.

Vương Khung nhìn ra được, những người khác tự nhiên cũng nhìn ra

được.

"Đồ Phu chỉ sợ đã gặp phải thiết bản, hắn đã đánh giá thấp thực lực của Luyện Ngục."

"Những người này mỗi một người cũng đều không thua gì hắn! Thiên địa rộng rãi, quả nhiên vẫn ẩn giấu một ít cao thủ không muốn người biết."

"Tiểu đội Luyện Ngục do Quang Minh Điện bồi dưỡng ra, há lại là trò đùa? Đồ Phu sẽ phải trả giá đắt vì sự cuồng vọng của chính mình."

Ở trong sân không thiếu cao thủ, trong nháy mắt liền nhìn ra được hư thực giữa hai bên.

Bàn về cảnh giới cùng với chiến lực đơn thuần, Vương Khung dường như cũng không có bất kỳ ưu thế nào có thể nói.

"Chẳng trách không có sợ hãi!" Vương Khung khẽ nói: "Xem ra các ngươi đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy."

"Ngươi đã sớm trêu ra cường địch, đào xong phần mộ cho chính mình, còn không tự biết sao?" Một vị nam tử áo đen trong đó lạnh lùng nói, đương nhiên chính là cao thủ ban cho Lục Ly bảo vật đêm đó.

"Cường địch! ?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về một cái phương hướng.

"Diệp Vô Thiên! ?

Diệp Vô Thiên, đệ tử Quang Minh Điện mạnh nhất thế hệ này.

Thân phận của y thần bí khó lường, thực lực của y là không thể tưởng tượng, mạnh như Diệp Thiên năm đó, cũng chỉ là một cá thể do y chia ra mà thôi.

Tại Sơ Vương Tế, Vương Khung phá hư bố cục ba ngàn năm của Hoắc Pháp Vương, làm cho Thiên Vương Pháp Thần Thai không thể chân chính sinh ra, kể từ đó, hắn liền kết xuống đại thù cùng với Diệp Vô Thiên.

Bằng không mà nói, bây giờ Diệp Vô Thiên đã sớm là đệ nhất cảnh giới Dung Khí từ xưa đến nay, thành tựu tạo hoá chi công, đạp lên một con đường tiến hoá trước nay chưa từng có.

Bây giờ, Diệp Vô Thiên ngồi ngay ngắn ở phía trên đại vị, hạ lệnh sát

phạt, liền muốn tru diệt Vương Khung.

"Đồ Phu, hiện tại chính là ngày ngươi vong mạng!" Nam tử áo đen lạnh lùng nói.

Đôi mắt của gã cực kì đặc biệt, giống như sao trời trong đêm tối, nổi lên hào quang kì dị, phù văn thần bí hiển hiện ở sâu trong con ngươi.

Ông! Một cỗ dao động tràn ra từ trên người của nam tử áo đen, cùng lúc đó, ở giữa trán của hai đại cao thủ khác cũng hiện ra phù văn đồng dạng.

"Đây là năng lực gì! ?" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống, dường như cũng không có cảm nhận được bất kỳ bất đồng nào.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cái bóng xám lấp lóe, trong ba người, nam tử tóc xám đầu đầy kia đột ngột xuất hiện ở trước người Vương Khung, trường thương như long, đâm thẳng về phía đầu của hắn.

"Ngươi muốn rút đao sao?" Nam tử giáp đỏ mang theo ý cười dữ tợn, như quỷ mị lấp lóe ở phía bên phải Vương Khung, thiết trảo như móc câu, cứng rắn ngăn trở thế rút ra của Hắc Long Đao.

Cùng lúc đó, trường thương khủng bố chấn động không khí, toát ra vạn đạo hoa lửa, bức thẳng về phía trái tim của Vương Khung.

Long Tượng Bạo! Thiên địa linh khí điên cuồng nổ vang, chui vào bên trong thân thể của Vương Khung, nhục thân của hắn nứt ra như đất, linh khí dị biến, tuôn ra giống như dung nham.

Phanh! Trường thương như nghiệt long va chạm cùng với thân thể của Vương Khung, khí tức phá diệt khủng bố điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Trong nháy mắt, uy năng của Long Tượng Bạo trực tiếp bị suy yếu hơn phân nửa, cùng lúc đó, uy lực của thanh trường thương kia tăng vọt, vậy mà trực tiếp xé rách linh khí dị biến, phá vỡ mà vào nhục thân của Vương Khung.

Chương 638

"Ảnh Vực!"

Trong lòng của Vương Khung khẽ động, vừa muốn dung nhập vào bên trong cái bóng, một bàn tay lớn hỏa diễm duỗi ra từ bên trong hư không, trực tiếp bắt lấy cái bóng kia.

Phanh! Vương Khung giống như lưu tinh phá không, bỗng nhiên bay ra, quang hoa của cánh chim màu vàng sau lưng ảm đạm, khí tức phá diệt đáng sợ tàn phá bừa bãi trên vết thương trước ngực hắn.

"Thụ thương! Đồ Phu thụ thương! ?" Vào giờ khắc này, đám người kinh hô, trên mặt toát ra thần sắc chấn kinh.

Vẻn vẹn chỉ vừa đối mặt, ba đại cao thủ của tiểu đội Luyện Ngục liền phong toả lực lượng của Vương Khung đến sít sao, vừa ra tay, liền giống như cuồng phong mưa rào, đánh cho hắn trọng thương.

"Không hổ là tiểu đội Luyện Ngục, Đồ Phu lần này xem như đã gặp phải đại địch."

"Hiện tại xem ra, Đồ Phu đúng là quá ngông cuồng...muốn lấy một địch ba, không khỏi quá không biết tự lượng sức."

"Ngông cuồng con mẹ ngươi? Chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu, ngươi con mẹ nó là nhà tiên tri sao...cái đ*t con mẹ ngươi!"

"Ta có một chút nhìn không hiểu, hắn làm sao lại bị phong toả sát sao như vậy? Liền ngay cả chỗ trống phản kích cũng đều không có?"

Một chiêu đánh ra, liền dẫn tới sự kinh hô của đám người.

Loại chiến đấu cấp bậc này thực sự quá hiếm thấy, nhất là khi Đồ Phu đối kháng với ba đại cao thủ Luyện Ngục, vô cùng khó gặp.

Trọng yếu nhất là, Vương Khung một mực quét ngang vô địch vậy mà lọt vào trọng thương, lập tức liền khiến cho tất cả mọi người chấn kinh.

"Điện hạ, tên tiểu tử này chỉ sợ rằng không qua nổi cửa này...nhưng dùng thực lực của hắn hẳn là không chỉ có như thế, liền ngay cả chỗ trống phản kích cũng đều không có?" Lúc này, ở trên đài cao nơi xa, Tam Hoàng

Tử đang nhìn chăm chú vào trận chiến đấu này, một vị thanh niên ở bên cạnh lộ ra vẻ nghi hoặc nói.

Thực lực của Vương Khung, y đã là từng nhìn thấy, ở bên trong cảnh giới Bổ Nguyên, có thể xưng là vô địch, cho dù là một mình chống lại ba đại cao thủ, ấn theo lý thuyết, cũng sẽ không nhanh như thế liền bị thua.

"Hắn đúng là có được thực lực để phản kích, nhưng chính là không làm được." Tam Hoàng Tử thờ ơ nói.

"Không làm được? Có ý tứ gì?" Thanh niên càng nghi hoặc hơn.

"Tiêu Vị Bình...năng lực của người kia chính là Vạn Tượng Tiên Tri!" Ánh mắt của Tam Hoàng Tử rơi vào trên người nam tử áo đen.

Đối với những người khác mà nói, tiểu đội Luyện Ngục chính là vô cùng thần bí, nhưng Tam Hoàng Tử đối với đại bộ phận thành viên trong đó cũng đều có hiểu biết.

Chuyện này cũng biểu hiện ra thủ đoạn đáng sợ của y.

"Vạn Tượng Tiên Tri! ?"

"Tương lai có vô hạn khả năng, loại năng lực này có thể nhìn thấy được khả năng có xác suất lớn nhất, đồng thời mô phỏng ra phương pháp ứng đối tốt nhất." Tam Hoàng Tử hơi nheo con mắt lại, sâu trong con ngươi hiện lên vẻ kiêng dè.

Loại năng lực này thật sự đáng sợ, cũng quá nguy hiểm.

"Y có thể...đoán được động tác của đối thủ! ?" Thanh niên bên cạnh lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Cao thủ so chiêu, một ý nghĩ sai lầm, chính là sinh tử khác biệt, huống chi là đoán được động tác của đối thủ?

Thế thì còn đánh như thế nào?

"Hắn lúc này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít!" Tam Hoàng Tử cười lạnh nói.

Y là phi thường vui vẻ nhìn thấy Vương Khung tử vong, nhất là chết ở trước mặt, loại khoái cảm kia tất nhiên là cực kì mỹ diệu.

"Mệnh của ngươi thật là lớn...như vậy mà cũng đều không chết?" Trên bầu trời, nam tử giáp đỏ liếm liếm khóe miệng, nhìn vết thương trước ngực

Vương Khung, cười gằn nói.

"Tiên đoán động tác của ta sao?" Vương Khung nhìn về phía Tiêu Vị Bình.

Đối phương không chỉ có thể tiên đoán động tác của hắn, thậm chí còn chia sẻ hình ảnh cho đồng bạn.

Loại năng lực này ở trong thực chiến quả thực là trí mạng, nếu như không phải Vương Khung thân mang bốn đại năng lực cấp Huyền, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

"Trực giác rất bén nhạy. .. nhưng, ngươi vẫn sẽ phải chết như cũ!" Tiêu Vị Bình khẽ nói.

Cùng lúc đó, nam tử giáp đỏ bước ra một bước, hư không phía sau gã lưu động, một vị cự nhân dung nham cực lớn hiển hiện.

Hỏa diễm đáng sợ xâm chiếm bầu trời, hóa thành một tòa lồng giam.

"Đó...đó là cái gì..."

Đám người kinh hô, cự nhân dung nham khủng bố kia phảng phất như đến từ một cái thế giới khác, so với hết thảy sinh linh đã biết đều không giống nhau.

Lửa mạnh đáng sợ dường như ngay cả trời cao cũng đều có thể thiêu đốt.

Ông! Nam tử tóc xám chấn động trường thương trong tay, linh khí dâng lên, giống như hơi thở của đại long.

"Không hổ là tiểu đội Luyện Ngục, quả nhiên rất mạnh!" Vương Khung khẽ nói.

Năng lực của nam tử tóc xám cũng rất đặc biệt, mỗi lần công kích đều có thể suy yếu công kích của đối phương, ngược lại là tăng cường công kích của mình.

Về phần loại năng lực này có thể chồng chất sử dụng hay không, Vương Khung liền không biết được.

Nhưng xem ra, tám thành là có thể.

Chương 639

Không thể không nói, ba người này, tùy tiện một người trong đó, cũng đều có thể quét ngang Quang Minh Học Cung, không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói.

Coi như là so với các thành viên Đội Chấp Pháp Quang Minh khác, cũng cường đại hơn nhiều lắm.

"Đồ Phu, kết cục của ngươi chỉ có thể là chết!" Tiêu Vị Bình thản nhiên nói.

Lúc này, ánh mắt của Diệp Mặc hơi trầm xuống, muốn xuất thủ.

"Các ngươi rất mạnh, không phải là mạnh bình thường..." Vương Khung gật đầu khẽ nói: "Nhưng...tất cả hãy dừng ở đây."

Ông! Lời còn chưa dứt, Vương Khung đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, hắn như quỷ mị xuất hiện ở trước người Tiêu Vị Bình, Lôi Quang Tí bỗng nhiên phát động, lôi quang cuồng bạo, bao phủ bóng đen kia, bàn tay to lớn chậm rãi đặt ở chỗ lồng ngực của Tiêu Vị Bình.

"Tiên đoán của ngươi đâu! ?" Khoé miệng của Vương Khung nâng lên, khẽ cười nói.

"Năng lực miễn dịch! ?" Tiêu Vị Bình bỗng nhiên co con ngươi vào.

NNăng lực miễn dịch, đây chính là năng lực bản mệnh của Vương Khung, cũng là sức mạnh đáng sợ nhất sau khi Hỏa Chủng của hắn lại cháy lên.

Ai cũng sẽ không ngờ được, trong cơ thể Vương Khung lại tồn tại hai ngọn Hỏa Chủng.

Ở phía dưới loại lực lượng này, hết thảy năng lực đều là vô dụng đối với hắn.

"Ngươi quả nhiên...đã vi phạm cấm kỵ!" Con ngươi của Tiêu Vị Bình rung động, hiện ra vẻ sợ hãi.

Thân là thành viên tiểu đội Luyện Ngục, ở bên trong cùng thế hệ, tồn tại có thể làm cho gã động dung đã không nhiều, chớ đừng nói chi là khiến cho

gã sinh lòng sợ hãi.

Nhưng vào thời khắc này Vương Khung liền trở thành ngọn nguồn sợ hãi kia.

Năng lực miễn dịch, loại năng lực này so với Vạn Tượng Tiên Tri của gã còn muốn đáng sợ hơn, đối với hết thảy cường giả tu hành Hỏa Chủng mà nói, đây quả thực là ác mộng.

"Xảy ra chuyện gì thế! ?" Hai đại cao thủ khác đột nhiên biến sắc.

Theo lý thuyết "Vạn Tượng Tiên Tri" của Tiêu Vị Bình là đủ để bắt giữ động tác của Vương Khung, không có khả năng để cho hắn đi đến gần người.

Nhưng ở trong một sát na kia, Vương Khung quả thật đã biến mất ở bên trong cảm giác của bọn hắn.

Nói một cách khác, "tương lai" của hắn xuất hiện một khoảng trống.

Vạn Tượng Tiên Tri mất đi hiệu lực! ?

"Ngươi không thể biết được cái gì gọi là lực lượng chân chính đâu!" Lôi Quang Tí bạo động, trực tiếp nghiền nát xương ngực của Tiêu Vị Bình, xuyên thấu lồng ngực của gã.

Tần suất chấn động đáng sợ trực tiếp chấn vỡ tâm mạch của gã, ngay cả trái tim cũng đều bị lôi quang cuồng bạo nuốt hết.

Phốc! Tiêu Vị Bình nắm giữ Vạn Tượng Tiên Tri cứ như vậy tử vong, gã nhìn thấy vô số tương lai cùng với khả năng, lại duy chỉ không có nhìn thấy kết cục của mình.

Tử vong, chính là kết cục duy nhất của gã.

Từ một khắc ã để mắt tới Vương Khung, hết thảy liền đã được quyết định từ lâu.

Xoạt...

Vương Khung chậm rãi rút cánh tay ra, lôi quang nhảy vọt làm cho máu thịt phía trên bị chấn động thoát ly.

Thi thể mặc đồ đen không hoàn chỉnh rơi xuống từ trên cao, máu tươi rơi xuống như mưa, màu đỏ tươi bắt mắt, chấn động tâm can của mỗi

người.

"Chết rồi...thành viên tiểu đội Luyện Ngục cứ như vậy chết rồi..."

"Đồ Phu quá mạnh...năng lực của hắn...chuyện này sao có khả năng!"

"Con mẹ nó, vừa rồi tên ngu xuẩn kia nói kết cục đã được quyết định từ lâu? Sao bây giờ không đứng dậy gáy nữa?"

"Loại năng lực kia...chạm vào lĩnh vực cấm kỵ...là đại tội trong lịch sử tu hành Hỏa Chủng!" Có người khẽ nói, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Nơi này chính là Đế Đô, tàng long ngọa hổ, không thiếu cao thủ, với những thông tin rời rạc trong quá khứ, đại khái cũng có thể mơ hồ đoán ra Vương Khung đã ẩn giấu năng lực đáng sợ này.

Theo lý thuyết, loại năng lực này là không nên xuất hiện trên đời này.

Năng lực miễn dịch, đối với người khác mà nói...

Đó chính là mạt pháp!

"Mạt pháp...đây mới thực sự là mạt pháp, thiên địa chư pháp, duy chỉ có một pháp này, hoá ra đây mới là vận mệnh ta nên lựa chọn!"

Ở một góc xó xỉnh, Lục Ly nhìn lên thân ảnh ngạo nghễ sừng sững bên trong bầu trời, ánh mắt rung động, lấp lóe tinh mang.

Vào giờ khắc này, y dường như mới chính thức lĩnh ngộ được sự an bài của vận mệnh.

Năng lực của Vương Khung triệt để hiển lộ rõ ràng cái gì gọi là mạt pháp!

"Đồ Phu, ngươi dám giết chết thành viên Luyện Ngục! ?" Nam tử giáp đỏ cắn răng, gầm thét.

Cự nhân dung nham sau lưng động, ánh lửa ngút trời, ngay cả linh khí cũng bị thiêu đốt, che phủ hơn ba trăm dặm.

Ông! Lúc này, có cường giả cảnh giới Dung Khí xuất thủ, một tầng màng ánh sáng bốc lên, ngăn cản hỏa diễm dày đặt kia.

Bằng không mà nói, bình dân ở nơi này, thậm chí là công trình kiến trúc cũng đều sẽ hóa thành tro tàn.

Ầm ầm! Cự nhân dung nham khủng bố mang theo cuồng diễm hủy diệt,

đánh về hướng Vương Khung.

Chương 640

"Lôi đình!" Vương Khung tay cầm Hắc Long Đao, vận chuyển Lôi Quang Tí.

Mây mù trên bầu trời nổ vang, sinh ra cộng minh cùng với năng lực của hắn, từng đạo lôi quang giống như thùng nước bỗng nhiên rơi xuống, oanh kích cự nhân dung nham.

"Thiên tượng tòng lâm...năng lực của Đồ Phu thật sự là tầng tầng lớp lớp...hắn đến cùng có bao nhiêu năng lực?" Có người khẽ nói, trong mắt lộ ra hào quang không thể tưởng tượng nổi.

Ông! Cự nhân dung nham phảng phất như bất diệt, mặc cho lôi quang xung kích, nhưng cũng không bị tổn thương một tơ một hào.

Cùng lúc đó, nam tử tóc xám giết đến, trường thương gào thét, xé rách không khí, đâm về phía cái ót của Vương Khung.

Hai đại sát chiêu đều tới, làm cho trái tim của tất cả mọi người đều nhấc lên.

Cự nhân dung nham kia thân mang lực lượng hủy diệt, phảng phất như bất diệt, công kích của nam tử tóc xám vô song, có thể phá diệt hết thảy.

Lục Ly nắm chặt song quyền, cảm nhận được nguy cơ nồng đậm.

"Hai tên ngu xuẩn này!" Ở nơi xa, Tam Hoàng Tử nhíu mày, không khỏi mắng.

Phanh! Cự nhân dung nham còn chưa chạm vào Vương Khung, lập tức nứt vỡ phân giải.

Về phần trường thương của nam tử tóc xám, thì bị bàn tay của Vương Khung bắt được, khó có thể tiến thêm một chút nào.

"Chuyện này là..."

"Quả thực là đồ ngớ ngẩn...năng lực của hắn...có thể miễn dịch hết thảy năng lực...thế mà còn dám tiến lên phía trước, quả thực là ngu như heo..." Tam Hoàng Tử chửi ầm lên, cho dù dùng công phu hàm dưỡng của y, lúc này cũng đều không kìm nén được.

"Kiếp sau đi ra ngoài nhớ mang theo não!" Vương Khung khẽ nói, Hắc Long Đao bỗng nhiên chém xuống, một cái đầu bay lên cao cao, huyết quang phun tung toé, cao hơn ba trượng.

Sinh cơ trong mắt nam tử tóc xám chậm rãi tiêu tán, đầu một nơi thân một nẻo, bên trong con ngươi kia vẫn y như cũ là không dám tin cùng với chấn kinh.

Thân là cao thủ tiểu đội Luyện Ngục, đã từng có lúc, hắn tung hoành thiên hạ, ngồi hưởng vinh quang, không biết chém giết bao nhiêu cao thủ cùng thế hệ.

Nhưng bây giờ, gã cũng bước theo gót chân của những vong hồn kia!

Thời đại này đã không còn có thân ảnh của gã.

"Lại một người tử vong! ? Tiểu đội Luyện Ngục cũng không cản nổi bước chân của nam nhân này?"

"Năng lực miễn dịch...hắn thật sự có thể miễn dịch năng lực của các tu sĩ khác? Chuyện này...chuyện này không hợp với lẽ thường!"

"Bật hack! Ta vẫn cho rằng bật hack mà Tần Hoàng nói tới chỉ là lời nói đùa, không ngờ được vậy mà là sự thật, người này chính là một kẻ bật hack!"

"Bàn tay vàng trong tiểu thuyết là có thật? Không phải nói ông trời đền bù cho người cần cù, chỉ có một con đường khổ tu thôi hay sao? Trên đời này làm sao còn có loại biến thái này?"

Từng đạo ánh mắt kinh nghi rung động không thôi.

Trong đó hưng phấn nhất chính là thành viên Đồ Thần Công Hội cùng với thành viên Bổ Thiên Công Hội, nhìn thấy hội trưởng của mình điên cuồng lăng lệ như thế, trong lòng của bọn hắn chỉ có sáu chữ.

Vô địch trong cùng thế hệ!

Bây giờ Vương Khung quả thực quá nghịch thiên, nhất là thân mang năng lực như thế này, trừ phi là cao thủ cảnh giới Dung Khí xuất thủ, nếu không ở phía dưới cảnh giới Dung Khí, hắn tuyệt đối là đệ nhất nhân cái thế.

"Đồng bạn của ngươi đều đã chết, ngươi không thấy xấu hổ khi vẫn còn sống sao?" Vương Khung xoay người lại, mặt không biểu tình.

Nam tử giáp đỏ vô thức lui lại, trong mắt gã rốt cục cũng toát ra sợ hãi trước đó chưa từng có.

Thân là thành viên tiểu đội Luyện Ngục, đây là lần đầu tiên gã cảm thấy sợ hãi như thế này.

Đây là một loại bản năng, gã biết, nam nhân này căn bản cũng không phải là gã có thể chống đỡ, yêu nghiệt như thế quả thật chính là vô địch trong cùng thế hệ, đối mặt với loại yêu nghiệt này, kết cục chờ đợi gã dường như chỉ có một cái, đó chính là chết.

Đáng thương cho gã liền ngay cả danh tự cũng không kịp thông báo cho thế nhân, liền phải tử vong tại đây.

Vô tận không cam lòng xông lên đầu.

"Vương Khung, ngươi không thể giết ta...ta là..." Nam tử giáp đỏ rống to nói.

Lời còn chưa dứt, Hắc Long Đao giống như đại hung gào thét, Nghịch Lân Nhận như nghiệt long rống to, hai đạo đao mang giao thoa, ở dưới sự gia trì của lôi điện cuồng bạo, trực tiếp xoắn nam tử giáp đỏ thành mảnh vụn.

Sắc đỏ đầy trời, chấn động tâm linh của mỗi người.

"Người chết không xứng có tên!" Vương Khung tay cầm song đao, hờ hững nói.

Tại Đế Đô Đại Tần, vùng đất của chân long.

Vương Khung thu phục Lục Ly, chém giết ba đại cao thủ tiểu đội Luyện Ngục, hung uy cực thịnh, như nhật nguyệt lơ lửng giữa trời, chiếu rọi thập phương.

Từng đạo ánh mắt kinh ngạc khiếp sợ nhìn thân ảnh đứng ngạo nghễ trên bầu trời, trong lòng kích động, khó có thể bình phục.

Đã bao nhiêu năm rồi, lần trước Đế Đô ồn ào náo động chính là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình sinh ra vị yêu nghiệt kia, quấy đến sóng gió

ngập trời, không thể ức chế.

Chương 641

Bây giờ, gợn sóng Vương Khung nhấc lên còn lớn hơn.

Đám người hoảng hốt, như rơi vào mộng, nhất là cường giả thế hệ trước, ánh mắt mê ly, dường như nhìn thấy rất nhiều thân ảnh quen thuộc trùng điệp ở trên người Vương Khung.

"Rất giống...thiên phú, thực lực cùng với lối làm việc của tên tiểu tử này, quả thực giống như là Thập Nhị Vương Tọa năm đó ...tung hoành vô địch bất bại, quét ngang hết thảy địch nhân..."

"Công danh đã lâu, thiên vận hàng tân nhân...thời đại này đã lưu lại danh hào của hắn...Đồ Phu Vương Khung!"

"Vô địch trong cùng thế hệ...kẻ này hung uy cực thịnh, thực lực mạnh mẽ, sợ rằng chỉ có Chi Phối Giả mới có thể trấn áp hắn."

"Chi Phối Giả nói nghe thì dễ...bên trong thế hệ trẻ tuổi lại có bao nhiêu người lĩnh ngộ cảnh giới Dung Khí? Hơn nữa nhìn bộ dáng, kẻ này tích súc thâm hậu, chỉ sợ là cũng đã sắp sờ đến ngưỡng cửa cảnh giới kia."

Trong lúc nhất thời nghị luận nổi lên bốn phía, nhất là thành viên Đồ Thần Công Hội cùng với thành viên Bổ Thiên Công Hội, đều như bị điên.

Trong đó có rất nhiều đều là người ủng hộ trung thành của Vương Khung ở trong Thiên Võng.

Bọn hắn chứng kiến Vương Khung đi tới từng bước một, từ lúc bừa bãi vô danh ban đầu ở Quang Minh Học Cung, đến lúc thanh danh vang dội tại Thiên Võng, lại đến hung danh chấn động thiên hạ ở bên trên Sơ Vương Tế, mãi cho đến bây giờ vô địch trong cùng thế hệ, sừng sững bất bại.

Quá trình trưởng thành của Vương Khung, quả thực giống như là chơi thuốc vậy, khích lệ rất nhiều kẻ đến sau.

Bọn hắn cũng khát vọng có thể giống như Vương Khung, ngày thường bừa bãi vô danh, nhưng một khi lên tiếng lại kinh thiên động địa, sặc sỡ loá mắt, khiến cho cả thế gian chú mục.

Những người này không hi vọng xa vời đạt được cơ duyên huyền bí

giống như trong tiểu thuyết, nhân sinh bật hack, chỉ hi vọng được giống như Vương Khung, dựa vào sự cố gắng cùng với chăm chỉ của mình, một bước một cái dấu chân, thông qua khổ tu đi đến một bước hiện tại này.

"Ta đã từng đăng một bài viết tại Thiên Võng, nói sự chăm chỉ của Đồ Phu không phải là thường nhân có thể tưởng tượng, thiên phú cao như vậy, vậy mà vẫn khắc khổ hơn so với người khác, dạng người này không thành công thì ai có thể thành công."

"Ta cũng đã từng đọc bài viết kia, nghe nói Đồ Phu từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen tốt ngủ muộn dậy sớm, mỗi ngày bốn ~ năm giờ liền rời giường khổ tu, mười năm như một, nghị lực mạnh mẽ, không phải là chúng ta có thể đuổi kịp!"

"Nhưng ta nghe nói...hắn là đụng đại vận, bật hack!"

"Bật hack con mẹ ngươi! Đó là có người cố ý bôi đen, trên đời này nào có loại sự tình như bật hack? Đó con mẹ nó là ở trong tiểu thuyết, ngươi đã từng nhìn thấy mặt trời Xích Long Thành vào lúc bốn giờ sáng chưa?"

Tại Thiên Võng, sự chăm chỉ của Vương Khung vĩnh viễn là chủ đề không đi vòng qua được.

Theo lời đồn, từ thời điểm hắn còn chưa tiến vào Quang Minh Học Cung, còn là một kẻ giết mổ, thời gian rời giường cơ hồ đồng bộ cùng với gà trống.

Chăm chỉ như thế, thậm chí đã từng dẫn tới phong trào chăm chỉ khổ tu.

Nhưng có rất ít người có thể giống như Vương Khung, kiên trì tới cùng, dậy sớm như gà, làm việc giống như lừa…đây quả thực gần như là một loại thiên phú.

Vào lúc ngươi ước mơ trở thành yêu nghiệt còn nắm giữ chăm chỉ khắc khổ vượt qua thường nhân, vầng sáng trên người hắn đã tăng mạnh.

Lúc này, từng đạo ánh mắt nóng bỏng biến thành gần như cuồng nhiệt.

Đây mới là thần tượng đáng giá đi theo.

"Các ngươi nhìn đi, thần tượng có lòng dạ rộng rãi bực nào, cho dù chém giết cừu địch, cũng cho bọn hắn tôn trọng tối thiểu nhất, vậy mà đang

thu thập thi thể không hoàn chỉnh của bọn hắn!" Có người khẽ nói, mặt dâng lên thần sắc kính trọng.

"Hắn giống như là đang tìm đồ vật...con bà nó...đó là Hỏa Giới...hắn đang bỏ vào trong túi của mình!" Rất nhanh, có người phát hiện ra chỗ không đúng, hoảng sợ nói.

Vương Khung ở trước mắt bao người, ở bên trong thi thể không hoàn chỉnh, tìm ra Hỏa Giới của ba đại cao thủ, lau sạch sẽ vết máu phía trên, toét miệng cười, híp mắt nhét vào trong túi của mình.

Một màn này, khiến cho rất nhiều người đều lộ ra dị sắc.

"Chuyện này..."

"Ngươi thì biết cái gì? Đó chính là chiến lợi phẩm, là vinh quang thuộc về cường giả, Đồ Phu thu lấy, chính là tôn kính đối những địch nhân đã chết kia! Biểu đạt sự công nhận đối với bọn hắn!"

"Không sai, bọn hắn hẳn là nên cảm thấy vinh quang, huống hồ chuyện này cũng phù hợp với chính sách chống lãng phí của triều đình, trở về ta cũng phải noi theo!"

"Đồ Phu làm gương tốt, không cần nói đến đạo đức cá nhân hay là đạo đức cộng đồng, đều đủ để làm hình mẫu của chúng ta!"

Trong nháy mắt, liền có người lên tiếng, nhìn ra thâm ý trong cử động lần này của Vương Khung.

"Các ngươi..."

"Điên...đều điên rồi!"

Cũng có người lộ ra thần sắc quái dị, lời đến khóe miệng cũng đều phải nuốt xuống.

Chương 642

"Vương Khung...lão thất không ngờ đã thật sự tìm được một đầu nghiệt long!"

Trên đài cao nơi xa, mặt Tam Hoàng Tử trở nên nghiêm nghị, bên trong con ngươi băng lãnh lộ ra một vệt kiêng dè.

Y thân là hoàng tử, lại còn là ngoại tôn của Thiên Hình Vương, quyền thế hiển hách, bên người tự nhiên cũng có không ít cao thủ, thế nhưng lại không có một ai giống như Vương Khung, tuổi còn trẻ liền triển lộ ra phong mang như thế.

Loại người này, bách chiến bất bại, trải qua vô kiếp số cũng không chết, theo thời gian trôi qua, một khi trưởng thành, ít nhất cũng là tồn tại khủng bố như La Sinh Sát Kiếm.

Ở dưới tình huống bình thường, loại tồn tại này cũng không đáng làm cho Tam Hoàng Tử quan tâm quá nhiều, nhưng nếu như dây dưa cùng với hoàng tử khác vậy thì liền không giống.

Đối với tam Hoàng Tử mà nói, đây chính là uy hiếp, uy hiếp cực lớn.

"Điện hạ, người này đã có thành tựu, có muốn hay không…" Bên cạnh, thanh niên trầm giọng nói.

"Người này vừa mới được phụ hoàng triệu kiến, bị rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm, tạm thời không cần động vào hắn, nhưng...ta không thể xen vào việc của Quang Minh Điện." Tam Hoàng Tử lạnh lùng nói.

Loại yêu nghiệt giống như Vương Khung này, một đường đi tới, cường địch vô số, không biết đắc tội bao nhiêu người, lần này lại giết ba đại cao thủ Luyện Ngục, Quang Minh Điện sẽ là phe đầu tiên không bỏ qua cho hắn.

"Hắn vì sao mỗi lần đều muốn làm đến kinh thiên động địa, vạn chúng chú mục? Giết người chẳng lẽ không thể vụng trộm giết sao? Dạng cục diện rối rắm này cũng không dễ thu thập a!"

Cách đó không xa, Thất Hoàng Tử nhìn mọi thứ trước mắt, vuốt vuốt

huyệt thái dương.

Ban ngày ban mặt, chém giết cao thủ Luyện Ngục, đây chính là đại sự.

Đừng nhìn thấy Vương Khung hiện tại không có việc gì, nhưng Quang Minh Điện cùng với hoàng tộc Tần thị vẫn đang nhìn chằm chằm!

Đây cũng bởi vì là đang ở Đế Đô, bằng không mà nói, cao thủ Quang Minh Điện đã sớm trực tiếp giáng lâm, giẫm chết Vương Khung!

"Chính vì vậy, hắn mới là Đồ Phu!" Cổ Thích Tâm đứng ở bên cạnh, khẽ cười nói.

Vị thế tử Thiên Vũ Vương này cực kì hâm mộ đối với hành động vĩ đại của Vương Khung, thậm chí còn mơ hồ có một chút kích động.

"Phó hội trưởng Bổ Thiên Công Hội ngươi thật đúng là hướng về hội trưởng a!" Thất Hoàng Tử nhếch miệng nói.

"Cũng vậy, ngươi không phải cũng là phó hội trưởng Đồ Thần Công Hội sao?" Cổ Thích Tâm cười nói.

Một vị hoàng tử, một vị Thiên Vương thế tử, làm phó hội trưởng cho Vương Khung, loại chuyện này quả thực xưa nay chưa từng có, sợ rằng hậu thế cũng sẽ không có người làm được.

"Người chết tránh, người sống lui!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, ngay sau đó, mặt đất rung động, tiếng ầm ầm không dứt.

Nơi xa, một hàng thị vệ mặc áo giáp màu đen ngay ngắn chạy tới.

"Hắc Vệ!"

"Người của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình...tới! ?"

Đối với Đế Đô, thậm chí là đối với thiên hạ mà nói, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình được tính là một trong số những tồn tại đặc biệt nhất.

Hai mươi ba năm trước, lúc đó Tần cửu hoàng tử đăng cơ làm đế, sáng lập viện nghiên cứu.

Mới đầu, ai cũng không biết cơ cấu mới này là gì, cũng không có ai để ý.

Tồn tại không được trao cho bất luận quyền lợi gì thì có thể làm được cái gì?

Lúc trước, tất cả mọi người đều là nghĩ như vậy.

Nhưng ai có thể ngờ được những phát minh và sáng tạo của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình trong 23 năm qua đã thay đổi cách cục thế giới, ảnh hưởng đến dòng chảy của thời đại, tiếp nối quá khứ, dẫn đến tương lai, và thậm chí ảnh hưởng đến quá trình phát triển của nhân loại.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng trở thành thế lực được chú ý nhất trong thiên hạ.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mặc dù không nắm binh quyền, nhưng uy năng hùng mạnh của bọn họ đủ để bù đắp được thiên quân vạn mã.

Bọn họ mặc dù không nắm giữ tài phú, nhưng phát minh sáng tạo của bọn họ lại có thể đáng giá sự giàu có của một đế quốc.

Bọn họ mặc dù không bồi dưỡng môn nhân đệ tử, nhưng kỳ tư diệu tưởng, lý luận mới lạ của bọn họ lại trực tiếp gián tiếp tạo nên vô số cường giả.

Bởi vậy, tại cương thổ Đại Tần, viện nghiên cứu có địa vị cực cao, khó có thể tưởng tượng.

Đồng thời, quái vật khổng lồ như này, thâm tàng công danh, cực kì điệu thấp thần bí, người ngoài sẽ khó có thể nhìn ra bề ngoài của nó.

Nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chính là trọng khí quốc gia, một phần ba thu nhập quốc khố của Đại Tần cũng có quan hệ cùng với nó.

Về phần ảnh hưởng đến các phương diện khác càng là không thể tưởng tượng.

Tồn tại trọng yếu như thế, Tần Hoàng làm sao có thể để cho nó xuất đầu lộ diện.

Tại Đế Đô, coi như là hoàng tử, không có chiếu lệnh, cũng không có khả năng tiếp xúc với viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Chương 643

"Hắc Vệ viện nghiên cứu! ?" Ở nơi xa, Tam Hoàng Tử đột nhiên đứng dậy, trong mắt lấp lóe tinh mang.

"Bọn hắn là đến vì Đồ Phu! ?"

"Chiết tiệt! Liền ngay cả viện nghiên cứu cũng đều chú ý tới hắn! ?" Mặt Tam Hoàng Tử biến thành có một chút khó coi.

Thân là hoàng tử, y so với bất luận kẻ nào đều biết rõ tầm quan trọng của viện nghiên cứu hơn, loại quái vật khổng lồ này thậm chí ngay cả thứ đáng sợ như Thiên Võng cũng có thể tạo ra, quả thực là khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa Tam Hoàng Tử đã từng nghe ông ngoại Thiên Hình Vương của mình nói.

Phụ hoàng của y, cũng chính là đương kim Tần Hoàng, từ xưa đến nay đều đang một mực tu luyện một môn kỳ công, nhưng môn kỳ công này quá mức đặc thù, sự tồn tại của viện nghiên cứu có một bộ phận tác dụng rất lớn chính là để cung cấp bảo hộ cho Tần Hoàng tu luyện môn kỳ công này.

"Có thể hay không là bởi vì Đồ Phu giết cao thủ Luyện Ngục, cho nên viện nghiên cứu mới xuất thủ bắt người?" Thanh niên ở bên cạnh cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Đây cũng là kết quả tốt nhất.

"Ngu xuẩn! Viện nghiên cứu là bực tồn tại nào? Đừng nói là giết mấy tên thành viên tiểu đội Luyện Ngục, coi như Quang Minh Điện bị tiêu diệt, cũng không có quan hệ cùng với bọn hắn." Tam Hoàng Tử hung hăng nói.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình có bao nhiêu đặc biệt?

Ngoại trừ vị viện trưởng chưa từng xuất hiện ở bên ngoài kia, chỉ có ý chí của Tần Hoàng là có thể dùng thao túng bọn hắn.

Tại viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, ngoại trừ chuyện hai vị này, hết thảy những thứ khác đều không quan trọng, cho dù là Quang Minh Điện cũng không ngoại lệ!

"Hắn vậy mà đạt được sự quan tâm của viện nghiên cứu?" Lúc này, sắc mặt của Thất Hoàng Tử cũng đều biến thành vô cùng cổ quái.

Theo lý thuyết, hai bên này hẳn là sẽ không sinh ra thân quen, coi như thiên phú lại cao hơn, cũng không đáng đạt được sự coi trọng của viện nghiên cứu.

"Chuyện này có một chút ý tứ...kể từ sau sự kiện thành đông năm đó, viện nghiên cứu đã thật lâu không hề lộ diện." Cổ Thích Tâm cũng lộ ra vẻ tò mò.

Nhìn từ phía xa, thủ lĩnh Hắc Vệ thì thầm vài câu cùng với Vương Khung, ở trong sân mặc dù đều là cao thủ, lại không nghe được bọn hắn đang nói cái gì.

Chỉ có thể nhìn thấy, sau một phen trò chuyện, Vương Khung lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn chằm chằm đối phương.

Nhưng Hắc Vệ cũng không đợi hắn phản ứng, nói dứt lời, liền xoay người rời đi.

"Này...ngươi không phải là nói đùa đó chú? Chờ một chút!"

Vương Khung lên tiếng kêu lên, nhưng đối phương lại phảng phất như không có nghe được, rời đi như gió, chậm rãi biến mất ở trên đường phố.

"Tình huống như thế nào! ?" Vương Khung lộ ra sắc mặt cổ quái thầm nói.

"Đi!" Đúng lúc này, Cổ Thích Tâm đi ra từ trong đám người, lôi kéo Vương Khung liền muốn rời khỏi.

Hiện tại động tĩnh mà Vương Khung náo ra thực sự là quá lớn, có không biết bao nhiêu đôi mắt, bao nhiêu thế lực đang nhìn chằm chằm.

Phải biết rằng, nơi này chính là Đế Đô.

"Thế tử Thiên Vũ Vương cũng đến...nghe nói bọn hắn hiện tại đi rất gần!"

"Nói nhảm, thế tử Thiên Vũ Vương người ta chính là phó hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, quan hệ sẽ có thể không tầm thường sao?"

"Không phải nói thế tử Thiên Vũ Vương là phế nhân sao?"

"Ngươi không có nghe nói sao? Có lời đồn Đồ Phu song tu với y, triệt để trị liệu tốt cho y, không chỉ có chữa hết bệnh cũ, thậm chí còn ngưng tụ thành Hỏa Chủng, thần thông đại thành."

"Song tu! ? Đồ Phu cùng với thế tử Thiên Vũ Vương? Ngươi không nói đùa chớ!"

"Lừa ngươi làm gì? Biểu thúc của ta là người hầu tại Thiên Vũ Vương Phủ, y chính là tận mắt nhìn thấy!"

Thế tử Thiên Vũ Vương, cũng không phải là quan to hiển quý có thể so sánh, địa vị cực cao, cũng không kém nhiều lắm so với hoàng tử, vừa mới lộ diện, liền dẫn tới phong ba không nhỏ.

Lại thêm quan hệ giữa y cùng với Vương Khung, các loại lời đồn dân gian đã sớm xôn xao, phần lớn đều là truyền ra từ bên trong Câu Lan Nhã Viện.

"Nhiều người phức tạp, trở về rồi hãy nói." Cổ Thích Tâm lôi kéo Vương Khung liền đi, thuận tiện mang theo Lục Ly. Lần này làm ra động tĩnh lớn như vậy, tất cả đều là bởi vì người này.

Ba người lên xe, trực tiếp trở lại tổng bộ Bổ Thiên Công Hội, Thất Hoàng Tử đã đợi ở đây rất lâu, thân là hoàng tử, tự nhiên không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện.

"Ca...ta gọi ngươi một tiếng ca có được không? Chẳng lẽ không thể yên tĩnh mấy ngày? Chó gấp còn nhảy tường đó! Đó chính là Quang Minh Điện a!" Thất Hoàng Tử nhếch miệng nói.

"Ngươi hẳn là đã nhìn ra được, ta là bị động!" Vương Khung mở ra hai tay, ánh mắt rơi vào trên người Lục Ly.

Đây chính là chiến lợi phẩm lớn nhất, chỉ cần nắm giữ người này ở trong tay, hết thảy đều sẽ đáng giá.

Chương 644

"Chỉ vì y?" Thất Hoàng Tử nhìn lướt qua, thản nhiên nói.

"Y chính là chìa khoá mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển"!" Con mắt của Vương Khung hơi nheo lại.

"Người viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình nói cho ta biết, "Mạt Pháp Kinh Quyển" không hề chỉ là một bộ cổ kinh, đó là một cái thế giới!"

"Thế giới! ?"

Vương Khung khẽ gật đầu: "Nó ghi chép ấn ký chư pháp, đợi đến thời điểm mạt pháp chân chính ập đến, liền có thể mở ra thời đại tu hành kế tiếp!"

"Y là chìa khoá mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển", chỉ có đi theo y, mới có thể đi vào!"

"Viện nghiên cứu tìm ngươi chính là vì nói cho ngươi chuyện này?" Thất Hoàng Tử càng thêm nghi hoặc, dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ Vương Khung là con trai ruột của vị viện trưởng thần bí kia.

"Không! Bọn hắn mời ta đi một chuyến đến viện nghiên cứu!" Vương Khung nói một câu.

Hai người Cổ Thích Tâm, Thất Hoàng Tử đều mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Qua nhiều năm như vậy, ai cũng không biết viện nghiên cứu đến cùng ở đâu, cho dù thân là hoàng tử cũng đều không có phúc phận đi tới viện nghiên cứu như vậy.

"Làm sao lại như vậy? Làm sao sẽ mời ngươi! ?" Thất Hoàng Tử lắc đầu, thực sự khó tiếp nhận.

Cổ Thích Tâm lộ ra vẻ mặt hồ nghi mà nhìn Vương Khung, dò xét trên dưới.

"Có lẽ là dáng dấp của ta đẹp trai, lại hoặc là nhân phẩm tốt! ?" Vương Khung tự lẩm bẩm.

Đây chính là những gì Long Càn đã từng nói, quang hoàn nhân vật chính

trong tiểu thuyết.

"Lão Vương, ngươi tuyệt đối là con tư sinh của viện trưởng, không thể sai được!" Thất Hoàng Tử đứng lên, đưa ra phán đoán cuối cùng.

Vị viện trưởng kia rất thần bí!

Trong hai mươi ba năm kể từ khi thành lập viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, ngoại trừ Tần Hoàng cùng với tồn tại cực kì cá biệt, cơ hồ không có người nhìn thấy vị viện trưởng kia.

Cho dù là các loại lời đồn cũng là cực kì có hạn.

Trên đường phố một mực lưu truyền, năm đó vào thời điểm Tần Hoàng bệ hạ còn là hoàng tử, coi trời bằng vung, tru sát thái tử nhất mạch, dẫn tới Đế Đô chấn động, thiên hạ kinh sợ.

Lão Tần Hoàng long nhan giận dữ, lại một cách lạ kỳ chưa từng giết chết cửu hoàng tử, mà là sung quân cửu hoàng tử năm đó đến sa mạc tuyết phía Bắc nghèo nàn.

Cũng chính là ở nơi đó, Tần Hoàng lúc trước gặp được viện trưởng viện nghiên cứu trẻ tuổi.

Đồng dạng ở nơi đó, truyền kỳ về Thập Nhị Vương Tọa mở màn.

Nếu như dựa theo lời đồn đại này thôi diễn, vị viện trưởng kia hẳn là có dòng dõi, hơn nữa niên kỷ hẳn là tương tự cùng với Vương Khung.

Cổ Thích Tâm, Thất Hoàng Tử, liền ngay cả Lục Ly ở bên cạnh đều là lộ ra vẻ mặt hồ nghi đánh giá Vương Khung.

Chỉ có Diệp Mặc là trầm mặc không nói, dường như thờ ơ đối với chuyện này.

Mặc kệ thân phận của Vương Khung là như thế nào cũng đều không trọng yếu, hắn là Đồ Phu bị khắp thiên hạ truy sát, hay là quý huyết thân phận siêu nhiên...đối với Diệp Mặc mà nói, không có bất luận khác biệt gì.

Y mong muốn, chính là ở một bên bảo vệ, vĩnh cửu đi theo, đến chết mới thôi.

"Đừng nói mò!" Vương Khung nhếch miệng, trong đầu óc hiện ra hình ảnh nhìn thấy tại Thiên Thượng Nhân Gian.

"Khuất phục dưới trời cao...một ngày nào đó...ta sẽ phá vỡ bầu trời này..."

"Từ hôm nay trở đi...ta cũng không còn là Vương Phục Thiên..."

"Tên của ta là Vương Khung...phá vỡ thương khung!"

Ở bên trong đống đổ nát lửa cháy hừng hực, thân thể nhỏ yếu kia phát ra thanh âm như tiểu long gào thét, lộ ra sự không cam lòng cùng với phẫn nộ, quanh quẩn trong tim rất lâu, khó mà quên.

Đối với tuổi thơ, Vương Khung quả thật không có quá nhiều ấn tượng, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm, chỉ cần sống ở hiện tại và nhìn về tương lai là đủ.

Nhưng mà, những hình ảnh kia lại như một cái gai nhọn, đâm xuyên qua mảnh đất chôn vùi đâu đó trong trái tim hắn.

Nếu đó là sự thật...xem ra từ nơi sâu xa dường như đã được quyết định từ lâu, một ngày nào đó, hắn sẽ trở lại nơi đó.

"Các ngươi có biết đại tộc nào họ Vương hay không?" Vương Khung đột nhiên hỏi.

Thân ở thượng tầng, tự nhiên đối với hết thảy thế lực ở trong vòng tròn này đều rõ như lòng bàn tay.

Nhất là Thất Hoàng Tử, thân là hoàng tộc, đối với thế lực phân bố trong thiên hạ càng là rõ như lòng bàn tay.

"Họ Vương! ?" Thất Hoàng Tử khẽ giật mình, suy tư một hồi mới lắc đầu nói: "Cũng không có...năm đó thái tổ lập quốc, phân đất phong hầu đại tộc, ấn theo ba cấp bậc nhất nguyệt tinh, có tổng cộng 173 tộc, về sau các triều đại cũng lần lượt gia phong, có tổng cộng 213 tộc..."

"Trong đó cũng không có họ Vương!"

Vương Khung khẽ ừm một tiếng, trầm mặc không nói.

Thất Hoàng Tử cùng với Cổ Thích Tâm nhìn nhau, đều nhìn ra ẩn ý của đối phương.

Chương 645

Bằng vào thân phận của bọn hắn, tự nhiên đã từng điều tra bối cảnh sau lưng Vương Khung, Vương Khung không chỉ có thực lực cường đại, thiên phú siêu tuyệt, trên người càng là ẩn giấu khí tức thần bí, quá khứ trước đó của Vương Khung tại Tinh Hà Thành vậy mà không thể tra được, dùng thủ đoạn của bọn hắn cũng không tìm được dù là một tơ một hào manh mối.

Chuyện này vừa vặn nói rõ sự bất phàm của Vương Khung.

"Không nói đến việc này, hai ngày này, ngươi cứ đợi ở chỗ này, bên trong Đế Đô, hẳn không có ai có thể chạy đến nơi đây nháo sự." Vương Khung nói đối với Lục Ly.

Chờ đi đến viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình một chuyến, hắn liền dự định lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" thật kỹ, pử phía sau Bổ Thiên Công Hội có thế tử Thiên Vũ Vương, có Thất Hoàng Tử, tin rằng ở bên trong Đế Đô, sẽ không có người nào dám giơ đuốc cầm gậy chạy đến nơi đây cướp người.

"Đúng rồi, lão Cổ, ngươi hãy chuẩn bị cho ta thêm mấy chiếc Hỏa Giới!" Vương Khung đột nhiên nói.

"Để làm gì?" Cổ Thích Tâm hỏi.

"Làm ơn, ta chính là đi đến viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đấy...sẽ đạt được bao nhiêu đồ tốt? Ta sao có thể trở về tay không?" Vương Khung liếc mắt một cái nói.

"Ngươi không phải là muốn..." Thất Hoàng Tử lật hai mắt một cái, cầm tay Vương Khung nói: "Đó chính là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình...ngươi đừng có làm loạn được hay không?"

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, chỗ kia so với thâm cung còn trọng yếu hơn, dùng tính cách vô pháp vô thiên của Vương Khung, thật đúng là cái gì cũng đều làm ra được, hắn vậy mà sinh ra ý nghĩ đi dọn nhà, quả thực chính là phát rồ.

Chỉ cần nghĩ đến tràng diện kia, Thất Hoàng Tử chính là cảm thấy tê cả

da đầu, đổ ra một thân mồ hôi lạnh.

Trên thực tế, từ sau khi quan hệ giữa gã cùng với Vương Khung lộ ra ngoài ánh sáng, trong âm thầm đã cõng không ít oan ức.

Lúc trước, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, gã liền hoặc nhiều hoặc ít đã nhận phải một chút ảnh hưởng.

Sau đại sự kiện Đông Lăng Sơn, gã càng là lọt vào áp lực như cuồng phong mưa rào.

Vạn nhất, Vương Khung lại làm ra chuyện khác người gì tại viện nghiên cứu, gã cả đời này cũng đừng hòng xuất đầu, cái nồi to như thế, sẽ có thể đè chết gã.

Trên thực tế, ngoại giới đã có một loại thanh âm không dễ nghe, gọi gã là hoàng tử cõng nồi.

Đồ Phu làm thịt người, gã cõng nồi, thi thể la liệt trên mặt đất!

"Yên tâm, sẽ không thiếu phần của ngươi!" Vương Khung đưa mắt ra hiệu, nói lời trấn an.

Thất Hoàng Tử tay cũng đều run, gã trông thấy con mắt của Vương Khung đang phát sáng, giống như là chồn tiến vào ổ gà.

"Ngươi...ngươi tuyệt đối đừng có xúc động...có chuyện gì chúng ta từ từ nói...đó chính là viện nghiên cứu!" Thất Hoàng Tử cực lực khuyên can.

"Ta sẽ lượng sức mà làm!" Vương Khung chém đinh chặt sắt nói.

Nói xong, hắn móc ra ba chiếc Hỏa Giới từ trong ngực, đương nhiên là chiến lợi phẩm lần này.

Ba chiếc Hỏa Giới vừa được lấy ra, liền hấp dẫn ánh mắt của Cổ Thích Tâm.

Tiểu đội Luyện Ngục, chính là cao thủ do Quang Minh Điện tỉ mỉ bồi dưỡng, bảo vật ở trên người nhất định rất bất phàm.

Mấu chốt nhất là, trên người của bọn hắn rất có thể ẩn giấu phương pháp tu luyện thần hình, cùng với bí thuật rèn đúc Viêm Binh.

Phải biết rằng, loại đồ vật này là vô cùng trân quý, chính là đường tắt duy nhất dẫn đến cảnh giới Dung Khí, đối với tu sĩ mà nói, nhất là đối với

cao thủ kẹt tại cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín mà nói, nó có được sức hấp dẫn không thể ngăn cản.

Bây giờ Bổ Thiên Công Hội đang dần dần phát triển, môn nhân đệ tử gần ngàn người, lại không có một cao thủ cảnh giới Dung Khí nào.

Nếu có đầy đủ pháp môn thần hình, có lẽ sẽ có thể dựng dục ra cường giả cảnh giới Dung Khí.

Dù sao, thần hình bất đồng thích hợp với những người khác nhau, có càng nhiều thần hình, tỉ lệ sinh ra cao thủ cảnh giới Dung Khí cũng sẽ càng lớn.

Giống như trên người Vương Khung chỉ có một loại thần hình là Đại Hoang Hung Thần, Viêm Binh luyện chế ra có tên là Hoang Thần Ấn. Loại thần hình này rất khó tu luyện, coi như là đối với Vương Khung cũng đều không quá thích hợp, bởi vậy coi như muốn truyền thụ cho người khác, chỉ sợ cũng rất khó có người nào có thể luyện thành.

"Khá lắm, thật sự là giàu đến chảy mỡ!" Vương Khung mở Hỏa Giới ra xem xét, trợn cả mắt lên.

Bên trong Hỏa Giới, có vô số kể các loại bảo vật, vẻn vẹn chỉ là Hoàng Thiên Ngọc Đạo liền có mấy chục vạn cân, xếp thành một tòa núi nhỏ.

Linh khí tuyền thuỷ cũng có mấy trăm vạc.

Các loại bảo dược 500 năm tuổi, kích cỡ dày như bắp tay.

Ngoài ra, các loại tài nguyên khoáng sản linh tủy cũng đều là dùng vò ngọc chứa đựng, linh đan diệu dược khoảng chừng mấy trăm bình.

Chương 646

"Cửu Chuyển Quang Minh Đan...đây chính là chủng loại mà Lục Ly phục dụng kia, có thể dùng khiến cho người ta thoát thai hoán cốt, tu hành Hỏa Chủng không có bình cảnh!"

"Độc Vương Chiến Thần Đan, phục dụng đan này có thể thiêu đốt Hỏa Chủng, bộc phát ra chiến lực gấp mấy lần, nhưng đáng tiếc là tác dụng phụ quá lớn, bất lợi đối với tu hành, chỉ có thể sử dụng vào thời điểm liều mạng!"

"Long Cốt Hóa Hình Đan, sau khi dùng, có thể cải tạo thân thể ở trong một thời gian ngắn, thích ứng với hoàn cảnh chung quanh..."

Vương Khung liếc nhìn, tất cả đều là đồ tốt.

Nhất là những đan dược này, đều là bí mật bất truyền của Quang Minh Điện, mỗi một loại đều có giá trị cực lớn.

Giống như Long Cốt Hóa Hình Đan, nghe nói phương pháp luyện chế cực kì phức tạp, lại cần dùng thi thể yêu thú thượng cổ, có giá trị liên thành, sau khi luyện hóa, thân thể liền có thể thích ứng với bất luận hoàn cảnh gì, cho dù là dung nham, đại dương mênh mông, hay là tuyệt cảnh chân không cũng đều không thành vấn đề.

Dùng loại đan dược này để dò xét bí cảnh là không còn gì tốt hơn.

"Đồ tốt thật đúng là có không ít, có một số ta cũng đều chưa từng nhìn thấy!"

Luận tầm mắt, không cần nói đến Thất Hoàng Tử, ngay cả Cổ Thích Tâm cũng đều ở phía trên Vương Khung xa xa.

Từ nhỏ đến lớn, đồ tốt bọn hắn đã từng nhìn thấy thực sự nhiều lắm.

Liền ngay cả bọn hắn cũng đều phát ra cảm thán như thế, đủ thấy tài bảo mà cao thủ Luyện Ngục cất giữ, quả thật không thể tưởng tượng.

"Thứ này chính là Đông Hải Giao Châu, nghe đồn chính là Giao Long tinh huyết hóa thành ẩn giấu trong đại dương mênh mông, là trọng bảo dùng để luyện chế Viêm Binh." Thất Hoàng Tử cầm một viên bảo châu màu đỏ

khoảng chừng nắm tay nói.

Viên bảo châu kia giống như đồng tử, ánh sáng bên trong dâng trào, giống như thuỷ triều biến hóa, toả ra hơi nước, hiện ra dị sắc.

Bảo bối này trời sinh chính là dùng để luyện chế Viêm Binh, đặc biệt thích hợp với thần hình hệ thuỷ, luận phẩm chất, so với xương Ma Ha Long Tượng Vương Khung lấy được năm đó càng hơn một bậc.

"Ngươi hẳn là cũng đã sắp lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, những này bảo bối vừa vặn để cho ngươi luyện chế Viêm Binh, phẩm chất hẳn là sẽ không kém." Thất Hoàng Tử thuận miệng nói.

Vương Khung nghe vậy, da mặt run một cái, không có lên tiếng.

Tình huống hiện tại của hắn có một chút xấu hổ.

Theo lý thuyết, dùng nội tình của Vương Khung, tùy tiện lạc ấn một loại thần hình, là đã sớm có thể xung kích cảnh giới Dung Khí, bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Nhưng Hỏa Chủng màu đen quá quỷ dị, sen lửa màu đen hiển hiện ở chỗ trung ương kia dường như chính là một loại thần hình.

Vương Khung đã thử nghiệm rất nhiều phương pháp, cũng không thể kích hoạt loại thần hình này.

Chuyện này hết sức khó xử, dẫn đến hắn chậm chạp không thể bước vào cảnh giới Dung Khí.

Nhưng trải qua nhiều lần nếm thử cùng với tu luyện, Vương Khung cũng dần dần lục lọi ra một ít con đường, phát hiện ra bí mật của thần hình hoa sen đen.

Đạo thần hình này có tổng cộng chín cánh hoa sen, đối ứng với số lượng năng lực của Vương Khung.

Nếu như hắn có thể thực thể hóa toàn bộ năng lực, hắn là có thể kích hoạt chín cánh hoa sen, triệt để khiến cho hoa sen đen khôi phục, từ đó bước vào cảnh giới Dung Khí.

Bây giờ năng lực đã thực thể hóa của Vương Khung chỉ có Nghịch Lân Nhận và Nguyên Khí Trì!

Năng lực còn chưa thực thể hóa có Long Tượng Bạo, Ảnh Vực, Lôi Quang Tí, Linh Sào, còn có Hắc Sơn Bạch Thủy thức tỉnh sau khi hấp thu Chân Vương Huyết trong cơ thể của Cổ Thích Tâm trước đó không lâu,.

Ở bên trong năm đại năng lực này, ngoại trừ Hắc Sơn Bạch Thủy là cấp Huyền trung phẩm, những năng lực khác đều là cấp Huyền hạ phẩm.

Coi như thực thể hóa toàn bộ năm đại năng lực này, cũng chỉ mới có bảy loại mà thôi.

Vương Khung còn cần lại thức tỉnh thêm hai loại năng lực, sau đó thực thể hóa chúng.

Nhưng bằng vào cảnh giới bây giờ của hắn, tinh huyết yêu thú bình thường căn bản không xứng với lực lượng của Hỏa Chủng màu đen.

"Vào thời điểm cảnh giới thấp, ngược lại là tinh huyết gì cũng đều có thể dùng, nhưng là bây giờ tinh huyết bình thường căn bản không cung cấp nổi tinh, khí, thần cường đại như vậy khiến cho ta thức tỉnh năng lực!"

Vương Khung cũng rất là đau đầu, có đôi khi quá cường đại cũng không phải là chuyện tốt.

Bởi vậy dựa vào thực thể hóa năng lực để bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả, dường như có vẻ hơi xa không thể chạm.

Cũng may Vương Khung còn có một con đường khác.

Đó chính là dựa vào tu luyện thần hình.

Vào trước khi Vương Khung thu hoạch được Đại Hoang Hung Thần, hắn liền phát hiện ra, tu luyện thần hình là có tác dụng kích thích hoa sen đen.

Nhất là vào lúc chân nguyên chuyển hóa lực lượng thần hình, thật sự giống như là rót chất dinh dưỡng vào hoa sen đen.

Chương 647

Mặc dù không có cách nào chân chính lạc ấn thần hình, nhưng bởi vì như vậy, hắn mới có thể tu luyện càng nhiều thần hình, tẩm bổ hoa sen đen.

Thông qua quá trình này, chân nguyên của hắn cũng có thể thu được rèn luyện, hấp thu sở trường của trăm nhà, dung luyện vào một lò.

Trước mắt mà nói, Vương Khung cảm thấy phương pháp này là đáng tin cậy nhất.

Thiếu hụt duy nhất chính là trong tay hắn không có nhiều phương pháp tu luyện thần hình như vậy.

"Xem ra ba người này đã bắt đầu lạc ấn thần hình!" Đúng lúc này, giọng nói của Cổ Thích Tâm kéo lại suy nghĩ của Vương Khung.

"Quả nhiên có!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Bên trong ba chiếc Hỏa Giới đều cất giấu một mảnh đồng, ở phía trên đương nhiên là bí truyền thần hình cùng với phương pháp luyện chế Viêm Binh.

"Vị Lai Thiên Cơ Thụ!"

"Luyện Ngục Viêm Ma!"

"Lực Giới Vương Tâm!"

Ba đại thần hình, phân biệt là một gốc cổ mộc, một vị cổ ma, còn có một trái tim.

Ba đại thần hình này cực kì thích hợp với năng lực của ba người kia, một khi chân chính lạc ấn thần hình, triệt để chuyển hóa chân nguyên của bản thân, uy lực năng lực của bọn hắn sẽ tăng mạnh theo đó, thậm chí là tiến hóa đến cấp bậc cao hơn.

"Thần hình của Quang Minh Điện đều là đã trải qua thiên chuy bách luyện, có thể truyền thừa, mỗi một loại đều là có uy lực cực lớn." Cổ Thích Tâm không khỏi cảm thán.

Đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, cho dù cầu một đạo thần hình cũng đều không dễ kiếm, có bao nhiêu người kẹt tại cảnh giới Bổ Nguyên?

Đạo không dễ truyền, đến loại cấp độ cảnh giới Dung Khí này, hiếm thấy nhất chính là thần hình.

Cho dù là Quang Minh Học Cung, tối đa cũng chỉ là truyền thụ con đường Bổ Nguyên, lại hướng lên trên liền sẽ không dễ dàng truyền thụ.

Về phần ba đại thần hình này, giá trị chính là khó đánh giá, vượt qua hết thảy bảo vật.

"Ba đại thần hình này từ nay về sau liền thuộc về Bổ Thiên Công Hội chúng ta." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Đại Hoang Hung Thần, Vị Lai Thiên Cơ Thụ, Luyện Ngục Viêm Ma, Lực Giới Vương Tâm...

Kể từ đó, Bổ Thiên Công Hội liền nắm giữ bốn đại thần hình, nội tình lập tức trở nên bất đồng, đủ để hấp dẫn rất nhiều cao thủ có tiềm lực cường đại đến cậy nhờ.

Những người kiến công lập nghiệp vì Bổ Thiên Công Hội kia, liền có tư cách tu luyện những thần hình này.

Đây cũng là nền tảng để cho đại thế lực sống yên phận, vốn liếng để truyền thừa trong vô số tuế nguyệt.

"Viện nghiên cứu có rất nhiều nghiên cứu đối với thần hình, nếu như ngươi đi vào, có thể thỉnh giáo một chút về phương diện này." Thất Hoàng Tử nhắc nhở.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình hội tụ các trí giả đứng đầu nhất thiên hạ, chăm chỉ nghiên cứu, ở trên mỗi một lĩnh vực đều cơ hồ đi đến cực hạn thế gian, nếu được bọn họ chỉ điểm một buổi, chính là còn tốt hơn mười năm khổ tu.

Vương Khung có thể đạt được loại cơ hội này, tự nhiên là không thể tuỳ tiện bỏ qua.

"Viện nghiên cứu...ngày mai ta liền đi đến đó một chuyến xem thử bọn họ tìm ta làm gì!"

Vương Khung kềm chế sự hiếu kì trong lòng, cùng với Cổ Thích Tâm, xử lý từng món bảo vật.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Ngày thứ hai, Vương Khung y theo ước định đi đến Đông Thành.

Nơi này là khu bình dân, tam giáo cửu lưu, rồng rắn lẫn lộn, dường như cũng không có quan nha phủ đệ gì thiết lập ở đây.

Trong nội tâm Vương Khung hiếu kì, nhưng vẫn y theo tin tức lấy được trước đó tìm đến đường Đông Ly.

Vừa mới đi vào con đường này, một cỗ mùi máu tanh gay mũi liền đập vào mặt.

Đầu đường cuối ngõ có một lò sát sinh, mỗi ngày trời chưa sáng, liền có một lượng lớn gia súc bị giết mổ ở nơi đó, mấy trăm gã giết mổ cùng nhau cầm đao, bởi vậy đường Đông Ly còn được gọi là ngõ hẻm giết mổ.

"Chính là chỗ này!"

Vương Khung tìm kiếm nửa ngày, tìm được địa phương ước định, đó là một tiệm mì ở bên đường, bề ngoài không lớn, chỉ có ba, bốn cái bàn, cửa gỗ cũ nát khép hờ, ở trên biển hiệu có sáu chữ lớn:

Mì Thịt Bò Khang Phó Soái! ! !

Vương Khung nhìn bảng hiệu của tiệm mì rách nát này, lộ ra vẻ ngờ vực.

Đây là thứ đồ chơi gì?

Người viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vậy mà hẹn hắn gặp mặt tại loại địa phương quỷ quái này? Sự huyền bí trong đó quả thực còn muốn phí đầu óc hơn so với lĩnh hội thần hình.

Vương Khung có một chút do dự, nhưng vẫn bước vào.

Lúc này, trời mới vừa tờ mờ sáng, bếp lửa vừa được đốt, sương trắng nóng rực bốc lên như mây, trong nháy mắt làm cho cả căn phòng tràn đầy khói trắng.

Vương Khung liếc mắt xem xét, trên mặt bàn đen nhánh dính đầy dầu, cũng không biết đã dùng bao nhiêu năm.

"Não của người viện nghiên cứu bị vào nước rồi? Thế mà lại muốn gặp mặt tại loại địa phương này?" Vương Khung nói thầm.

"Ngươi đến trễ!" Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên trong xó xỉnh.

Chương 648

Vương Khung quay đầu lại nhìn, bên trong cửa tiệm u ám lại vẫn có một người đang ngồi, râu dài đến ngực, lại còn là một gương mặt quen thuộc.

"Lý tiền bối! ?" Vương Khung ngược lại là không ngờ được, tiếp đãi hắn tại nơi này vậy mà lại là Lý Thuần Phong.

Từ sau khi quyết định quyền mua bán Lục Thần Khu Văn Thủy cùng với Lý Thuần Phong tại Quang Minh Học Cung năm đó, bọn hắn liền không còn gặp mặt nhau.

Mặc dù đôi khi sẽ có một chút liên hệ ở bên trên Thiên Võng, nhưng ở trong hiện thực, đây coi như là lần thứ hai bọn hắn gặp mặt.

"Từ biệt mấy năm, ngươi ngược lại là càng có tiền đồ hơn." Lý Thuần Phong cười vẫy vẫy tay.

Vương Khung đi tới, ngồi xuống.

"Tiền bối, vội vàng từ biệt, không ngờ được nhanh như vậy liền gặp mặt."

Nhìn thấy người quen tại nơi này, Vương Khung tự nhiên vô cùng cao hứng, phải biết rằng, cọc mua bán Lục Thần Khu Văn Thủy lúc trước kia chính là đã mang đến lợi nhuận phong phú cho hắn.

Thậm chí là Đồ Thần Công Hội vận hành duy trì cũng đều dựa vào khoản tài phú này.

Bằng không mà nói, ở bên trong Thiên Võng làm sao có thể tìm thấy nhiều người nhàm chán phất cờ hò reo, xoát bình luận, viết bản thảo 24 giờ cho Vương Khung như thế.

"Thời gian mặc dù ngắn, nhưng ngươi cũng không có nhàn rỗi, hơn một năm qua, mỗi một sự kiện ngươi làm đều là đại sự kinh thiên động địa, người trẻ tuổi giống như ngươi cũng không có nhiều." Lý Thuần Phong không khỏi cảm thán nói.

Năm đó bởi vì sự tình Hắc Thuỷ Long Cung, Lý Thuần Phong ra mặt

giải vây cho Vương Khung, từ đó kết xuống duyên phận.

Nguyên nhân bởi vì Vương Khung thân là thế hệ trẻ tuổi, lại có thể trổ hết tài năng ở bên trên sự kiện Hắc Thuỷ Long Cung, đã là rất bất phàm.

Ai biết được, đó vẻn vẹn chỉ là Vương Khung sơ lộ phong mang, về phần sau này thực hiện đại sự kiện huy động vốn cộng đồng, cướp cô dâu tại La Vương Thành, đại chiến bên trên Sơ Vương Tế, máu nhuộm Đông Lăng Sơn...cọc cọc kiện kiện, đều khiến cho Lý Thuần Phong kinh hãi chấn kinh, thậm chí còn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Một nhân tài mới nổi trẻ tuổi, lại có thể liên tiếp làm ra động tĩnh như vậy.

Uy danh cường thịnh, kỳ ngộ huyền bí, quả thật là có thể so với Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

Bởi vậy, Lý Thuần Phong mới chủ động đến đây bàn bạc cùng với hắn, nếu không dùng thân phận địa vị của y, là không thể nào tới gặp một tên tiểu gia hỏa.

"Tiền bối, làm sao phải gặp mặt tại loại địa phương này?" Vương Khung dò xét hoàn cảnh chung quanh, nhỏ giọng nói.

"Loại địa phương này? Ngươi cũng chớ xem thường loại địa phương này, tiệm mì này chính là do Tần Hoàng bệ hạ mở năm đó." Lý Thuần Phong cười ha hả nói.

"Cái gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, nếu như lời này không phải nói từ trong miệng của Lý Thuần Phong, đánh chết hắn cũng không tin.

"Ngài không phải đang nói đùa đó chứ! ?"

"Năm đó vào thời điểm Tần Hoàng bệ hạ còn chưa được thế, chính là mở một tiệm mì ở góc nhỏ Đế Đô này, giấu tài." Lý Thuần Phong cảm khái nói.

"Cũng chính là tại tiệm mì này, Tần Hoàng bệ hạ đã trở thành một vị bên trong Thập Nhị Vương Tọa."

Vương Khung nghe thế, khuôn mặt có một chút động, năm đó hắn ở bên trong Thiên Võng, đã từng nghe Xuyên Việt Giả nói, Thập Nhị Vương Tọa

ngay từ đầu chỉ có ba người, một trong số đó chính là cửu hoàng tử năm đó, Tần Hoàng bệ hạ bây giờ.

Nói như vậy, lúc trước Tần Hoàng chính là gặp được một trong ba vị kia ở trong tiệm mì này.

"Cũng chính là tại nơi này, Tần Hoàng bệ hạ quyết tâm sáng tạo một cái cơ cấu trước nay chưa từng có, y cải biến cách cục thiên hạ, dẫn dắt trào lưu, ảnh hưởng đến tương lai của mỗi người."

"Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình! ?"

Coi như Lý Thuần Phong không nói, Vương Khung cũng biết, đây chính là mục đích tồn tại của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Chỉ là hắn không ngờ được ý tưởng về một sự tồn tại vĩ đại như vậy lại sinh ra ở một nơi rách nát như thế này.

"Hiện tại ngươi hẳn đã biết tại sao ta hẹn gặp ngươi tại nơi này!"

"Thật đúng là có ý nghĩa phi phàm." Vương Khung không khỏi nói.

Đúng lúc này, tiểu nhị bưng hai tô mì nóng hổi đi tới.

"Mì thịt bò thịt kho tàu đặt biệt, mời hai vị dùng từ từ." Tiểu nhị buông tô mì xuống, hô.

Trong lúc nhất thời, trong quán tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, nước dùng đỏ tươi béo ngậy, hành lá điểm xuyết trên sợi mì mảnh mai.

"Tiền bối, chúng ta cũng không cần thật sự ăn mì chứ?"

"Ngươi không muốn đi đến viện nghiên cứu! ?" Lý Thuần Phong cầm đũa, khuấy khuấy.

"Trước khi tiến vào viện nghiên cứu cần phải ăn mì? Còn có loại quy củ này?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Lý Thuần Phong thổi thổi nước mì trong chén, hít một hơi, chậc lưỡi nói: "Quy định thứ nhất của viện nghiên cứu, buổi sáng phải ăn sáng, ban đêm không được thức khuya!"

Chương 649

"Cái gì cơ?" Vương Khung sững sờ, cho rằng mình đã nghe lầm.

Đường đường là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, quy định thứ nhất là phải ăn sáng?

Chuyện này cũng không khỏi quá tầm thường đi!

"Quy củ này là do ai đề ra?"

"Tự nhiên là Tần Hoàng bệ hạ!" Lý Thuần Phong thản nhiên nói: "Cho nên mỗi ngày trước khi đi làm, ta đều phải tới đây ăn một tô mì."

"Đi làm?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Đúng vậy...có nghĩa là đi tới viện nghiên cứu làm việc, đây là giọng điệu của Tần Hoàng bệ hạ." Lý Thuần Phong cười nói: "Tần Hoàng bệ hạ nói, mơ ước lớn nhất của bệ hạ chính là một đời cũng đều không cần đi làm."

"Không đúng..." Vương Khung nhíu mày nói: "Ở bên trong "Tần Hoàng trích lời" mà triều đình xuất bản hai năm trước, mơ ước lớn nhất của lão nhân gia rõ ràng là hi vọng thế giới hòa bình."

"Ách...Tần Hoàng có rất nhiều mộng tưởng, mau ăn đi, nếu không mì sẽ nở ra." Lý Thuần Phong cười khan nói.

Vương Khung mang theo vô số nghi vấn, cúi đầu ăn mì.

"Ngươi đang tìm cái gì?" Lý Thuần Phong đảo mắt, nhìn thấy Vương Khung dùng đũa không ngừng lật trong tô.

"Không phải là mì thịt bò thịt kho tàu sao? Làm sao ngay cả một miếng thịt bò cũng không nhìn thấy?"

"Ta nói cho ngươi biết chuyện này, tiệm mì này một năm cũng không dùng đến nửa con bò!" Lý Thuần Phong cúi đầu, tiếp tục ăn.

"..."

Vương Khung ăn xong một tô mì ở bên trong một bầu không khí cực kì quỷ dị, thật đúng là đừng nói, hương vị cũng không tệ!

"Công thức này là độc quyền của Tần Hoàng bệ hạ...chỉ có nhân tài viện

nghiên cứu mới có thể ăn! Xem như phúc lợi!" Lý Thuần Phong ăn uống no đủ, đi ra sau phòng bếp.

"Tiền bối, ngài đi đâu vậy?"

"Đi làm...đi đến viện nghiên cứu!" Lý Thuần Phong ngoắc ngón tay, kêu gọi Vương Khung.

"Nơi này?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt gặp quỷ, từ khi tiến vào tiệm mì này, khắp nơi đều không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Lý Thuần Phong đã đi ra sau phòng bép.

Vương Khung thấy thế, đi theo, chỉ thấy trên vách tường sau bếp có một cánh cửa ẩn, Lý Thuần Phong co người lại, trực tiếp lao vào.

Vương Khung theo sát phía sau, sau cánh cửa lại có động thiên khác.

Một tòa tháp cao hiện ra trước mặt, sừng sững trên mặt đất như cột chống trời, chung quanh phồn hoa như gấm, sương mù lượng lờ.

Tất cả những thứ này dường như tôn toà tháp cao kia lên.

Đi vào xem xét, mới phát hiện ra, tòa tháp cao này nằm giữa một toà đại viện.

"Nơi này chính là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình! ?" Vương Khung nhìn tấm biển treo cao, rốt cuộc cũng biết được, vì sao qua nhiều năm như vậy cũng không có ai biết người viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình ở chỗ nào.

Chỉ có quỷ mới có thể nghĩ đến, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình lại giấu ở bên trong một tiệm mì nửa năm cũng đều không dùng đến nửa con bò?

"Tiểu tử, người có thể có tư cách tới nơi này cũng không nhiều."

Lý Thuần Phong mang theo Vương Khung đi vào đại viện, mới vừa vào cửa, từng tia ánh sáng đỏ quét qua trên người bọn hắn.

"Thân phận đã được xác nhận, mời vào bên trong!" Ngay sau đó, một tràng thanh âm giống như máy móc vang lên, cửa lớn nguy nga từ từ mở ra.

Đập vào mi mắt chính là một bức tường đá, nằm ở giữa sân trước, ở

phía trên viết sáu chữ lớn:

Tri thức chính là lực lượng!

"Đây là chữ viết tay của Tần Hoàng! ?" Vương Khung không khỏi hỏi khi nhìn dòng chữ trên bức tường đá.

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu: "Đây là vào thời điểm viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vừa mới thành lập, Tần Hoàng viết xuống, đồng thời cũng là slogan của viện nghiên cứu!"

"Slogan? Có ý tứ gì?"

"Ách...có nghĩa là khẩu hiệu, Tần Hoàng bệ hạ chính là giải thích như vậy!" Lý Thuần Phong cười nói.

Y tiếp xúc cùng với Tần Hoàng đã lâu, khẩu ngữ không khỏi cũng chịu sự ảnh hưởng của Tần Hoàng.

"Tri thức chính là lực lượng..." Vương Khung nghiền ngẫm sáu chữ này.

"Qua nhiều năm như vậy, viện nghiên cứu một mực thực tiễn câu nói này, quán triệt từ đầu đến cuối!" Lý Thuần Phong rất là tự hào nói.

Hấp thu lực lượng từ trong tri thức, cải biến cái thế giới này, đây chính là sứ mệnh mà viện nghiên cứu gánh vác.

"Đi thôi, vào xem, ta sẽ giúp ngươi phá vỡ tam quan!"

Lý Thuần Phong cười thần bí, mang theo Vương Khung đi vào tháp cao.

Ông! Trong chốc lát, Vương Khung như tiến vào một cái thế giới khác, chung quanh tràn đầy ánh sáng, không gian nơi này dường như cũng vô cùng lớn, có rất nhiều người và đủ loại bảo vật kỳ quái, hoặc đang quan sát, hoặc đang nghiên cứu, hoặc đang lắp ráp...tất cả đều đang bận rộn.

"Nơi này là..." Vương Khung ngơ ngác.

Thế giới ở trong tháp cao, dường như càng thần kỳ hơn so với Thiên Võng.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tràng chấn động mãnh liệt truyền đến, cách đó không xa, một đạo quang ảnh bắn ra giữa không trung.

"Tháp còn người còn!"

Ngay sau đó, tiếng gào thét bất khuất vang vọng bên tai.

Chương 650

Vương Khung liền trông thấy một người mặc áo giáp, tay cầm vũ khí đứng ở phía trước một tháp trụ, từng đội từng đội tiểu binh kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, chạy về phía chiến trường.

"Đó là cái gì?" Vương Khung hỏi.

"Đó là một hạng mục nghiên cứu quan tâm trọng điểm của Tần Hoàng bệ hạ, là một loại chiến tranh giả lập, có thể mô phỏng và trải nghiệm nhiều khả năng, chia làm hai phe địch ta, chia thành ba đường thượng trung hạ chém giết!"

"Tần Hoàng bệ hạ nói, đây là để cho các tướng sĩ huấn luyện ở bên trong giả lập, giảm bớt thương vong, đối với tương lai của Đại Tần, hạnh phúc của dân chúng, hòa bình của thế giới có được tác dụng không thể đo lường, bởi vậy yêu cầu chúng ta nhất thiết phải mau chóng nghiên cứu ra."

"Thần kỳ như vậy! ?" Trong mắt Vương Khung hiện ra dị sắc.

"Đừng truyền ra ngoài, loại đồ vật này hiện tại vẫn còn là tuyệt mật." Lý Thuần Phong nhỏ giọng nói: "Một khi phát minh nghiên cứu thành công, nói không chừng sẽ còn kết nối đến bên trong Thiên Võng."

"Phát minh vĩ đại thực sự!" Vương Khung không nhịn được tán thưởng.

Tần Hoàng bệ hạ quả nhiên là hùng tài đại lược, thời thời khắc khắc đều hướng về dân sinh xã tắc, vì tương lai Đại Tần, ngay cả loại kỳ tư diệu pháp cũng đều có thể nghĩ ra.

Bộ não đó có hình dạng như thế nào! ? Thật sự là không thể tưởng tượng!

Uống...

Đúng lúc này, lại là một tràng chấn động kịch liệt truyền đến, kèm theo là một tiếng gầm kỳ quái.

Vương Khung phóng ánh mắt nhìn tới, chỉ thấy một người khổng lồ làm bằng ánh sáng xuất hiện, ánh sáng kia phảng phất như mặt trời cực nóng, ấm áp nhưng tràn đầy lực lượng.

"Uống..." Người khổng lồ ánh sáng kia phát ra một tiếng gầm kỳ quái, hai tay khoanh thành hình chữ thập, năng lượng kinh khủng tụ trên cánh tay.

Còi còi còi...

Đột nhiên, một tràng tiếng còi dồn dập vang lên, ánh sáng tiêu tán, người khổng lồ kia bỗng nhiên co vào, biến thành bộ dáng nhân loại, xụi lơ dưới đất.

Ngay sau đó, nhân viên nghiên cứu ở bên cạnh xông tới, kiểm tra thân thể của y, ghi chép các loại số liệu.

"Tiền bối, đó là cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Đó cũng là hạng mục nghiên cứu mới nhất về cách làm như thế nào chuyển dời lực lượng ánh sáng lên trên người nhân loại."

"Lực lượng ánh sáng! ?"

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu: "Ngươi hẳn phải biết rằng, vạn vật sinh trưởng không thể rời khỏi mặt trời, ánh sáng chiếu rọi đại địa, tẩm bổ chúng sinh, đây là lực lượng thường thấy nhất, cũng là lực lượng vĩ đại nhất..."

"Nếu như có thể tiến hành lợi dụng, như vậy chắc chắn sẽ có ý nghĩa vượt thời đại."

"Người khổng lồ mới vừa rồi là..."

"Thành quả nghiên cứu sơ bộ, có một ít người có thể hấp thu lực lượng ánh sáng, biến hóa hình thái, trở thành dạng cự nhân ánh sáng kia, nhưng không quá ổn định, thời gian có hạn...tóm lại đây là một hạng mục nghiên cứu lâu dài..." Lý Thuần Phong thuận miệng nói.

"Loại sự tình này mà cũng làm được?" Vương Khung có một chút kinh nghi nói.

Hấp thu lực lượng ánh sáng, đây dường như là đang phá vỡ hệ thống tu hành truyền thống hiện tại, không cần ngưng tụ Hỏa Chủng, cũng có thể thu được lực lượng cường đại.

"Điều kiện tiên quyết là ngươi phải tin vào lực lượng ánh sáng...đương nhiên, vẫn còn một chặng đường dài để nghiên cứu lĩnh vực này, loại lực

lượng này quá bất ổn định." Lý Thuần Phong không có giải thích quá nhiều.

Dù sao thì lĩnh vực này cũng không phải là sở trường của y.

Trong tháp cao, các loại nghiên cứu cổ quái kỳ lạ tầng tầng lớp lớp, có rất nhiều nghiên cứu mà Vương Khung cũng đều không thể lý giải.

Thí dụ như viện nghiên cứu làm ra một loại sinh vật, toàn thân giống như bùn nhão, ngoại trừ ăn thì chính là ngủ, trên người không có máu thịt, cũng không có bất luận năng lượng gì, quả thực chính là phế vật.

Cho nên, không có bất cứ sinh vật nào săn giết nó, sinh ra liền không có thiên địch.

Nghiên cứu nhàm chán như này cũng không biết là để làm gì.

Chẳng lẽ là để chứng minh phế vật cũng có thể vô địch kiểu khác?

"Ta cuối cùng cũng biết cái gì gọi là tri thức chính là lực lượng, thật sự là mở rộng tầm mắt!" Vương Khung không khỏi thở dài.

Chuyến này, hắn thật sự là không có đến uổng phí, xem như nâng cao kiến thức.

"Được rồi, chuyến tham quan dừng ở đây, nên nói chuyện chính sự!"

Lý Thuần Phong đột nhiên ngừng chân, dẫn Vương Khung đến một tòa đại sảnh.

Trong này không có một ai, chỉ có từng cỗ hài cốt ở trong các tủ pha lê xung quanh.

Những hài cốt này đều là hình người, nhưng trông có vẻ rất đặc biệt, trong đó một bộ xương vàng óng ánh, còn có một bộ xương khắc đầy ấn phù màu tím đen, ngoài ra còn có hài cốt sáng long lanh giống như thủy tinh...

"Những thứ này là..." Vương Khung nghi hoặc hỏi.

"Đây đều là chìa khoá mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển"!"

Lý Thuần Phong nói một câu, khiến cho trái tim của Vương Khung bỗng nhiên nảy một cái.

Chương 651

"Các ngươi gọi ta tới, là vì "Mạt Pháp Kinh Quyển"! ?"

"Mạt Pháp Kinh Quyển" là chí bảo của hoàng tộc Tần thị, hiện nay Vương Khung đã biết được bí mật của nó.

Bộ kinh quyển này vừa là công pháp vô thượng, cũng vừa là chí bảo thiên địa.

Từ đầu đến cuối, đều không nằm ở trong thâm cung, mà đã sớm cắm rễ ở bên trong long mạch Đế Đô, hấp thu khí tức sông núi vận chuyển, phun ra nuốt vào ánh sáng nhật nguyệt tinh thần, bám rễ trên mặt đất, bất di bất dịch.

Thậm chí, món bảo vật này sớm đã sinh ra ý thức của chính mình.

Bởi vậy, căn bản là không người nào có thể rung chuyển nó.

Cứ trải qua một đoạn thời gian, "Mạt Pháp Kinh Quyển" đều sẽ chọn người hữu duyên, tiến vào bên trong tấm bia cổ lão kia, tham ngộ pháp môn vô thượng.

Đây là cơ duyên gặp gỡ, càng là tạo hoá hiếm có.

Mỗi một người được "Mạt Pháp Kinh Quyển" chọn trúng, sẽ chính là chìa khoá mở ra tấm bia cổ kia, chỉ có người đó mới có thể tự do tiến vào.

"Những hài cốt này đều là những người được "Mạt Pháp Kinh Quyển" chọn trúng?" Vương Khung lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Hình thái của những hài cốt này có một chút khác biệt với nhân loại.

Hắn đưa mắt nhìn thoáng qua, liền trông thấy bộ hài cốt ở gần hắn nhất có hốc mắt thứ ba.

""Mạt Pháp Kinh Quyển" vốn là chí bảo của Đại Hạ hoàng tộc, sau khi rơi vào trong tay rất nhiều người mới đến tay Đại Tần, từ trước đến nay, phàm là người đạt được sự tẩy lễ của kiện chí bảo này đều sẽ đạt được thuế biến kinh người, tầng thứ sinh mệnh sinh ra nhảy vọt, tự nhiên không thể được coi là những người bình thường." Lý Thuần Phong thản nhiên nói.

Tính từ Đại Hạ hoàng tộc, "Mạt Pháp Kinh Quyển" đã lưu truyền ít nhất

bốn ~ năm ngàn năm, thời gian lâu dài, không biết ẩn chứa bao nhiêu bí mật.

Dùng thủ đoạn của viện nghiên cứu, tìm kiếm khắp thiên hạ, mới có thể tìm được 17 cỗ hài cốt này, mục đích chính là tìm tòi nghiên cứu ra bí mật chân chính của "Mạt Pháp Kinh Quyển".

"Đại Hạ hoàng tộc...đã rất xa xôi..." Vương Khung không nhịn được nói.

Đại Tần lập quốc đã được hơn một ngàn năm, Đại Hạ đã sớm là truyền thuyết, chỉ còn lại rải rác vết tích trong sử sách cổ.

"Trước kia vào thời điểm Đại Hạ hoàng tộc thu hoạch được "Mạt Pháp Kinh Quyển", trên thực tế là có bí pháp mở ra, bởi vậy mỗi đời Đại Hạ hoàng tộc đều có thể lựa chọn ra tộc nhân ưu tú nhất, tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" thu hoạch được tẩy lễ." Lý Thuần Phong nói ra một đoạn bí mật.

Đại Hạ hoàng tộc nắm giữ hoàn chỉnh "Mạt Pháp Kinh Quyển", trong đó bao gồm tấm bia cổ kia cùng với bí pháp mở ra.

Cho nên cao thủ Đại Hạ hoàng tộc xuất hiện lớp lớp, mỗi một thời đại đều có nhân vật phong vân, đủ để trấn áp cửu thiên thập địa, bảo hộ quốc gia liên miên bất tuyệt.

"Cường đại như vậy cũng có thể vong quốc? Ta nghe nói rằng ở trong triều đại Đại Hạ, dường như cũng không có xuất hiện thiên tai nhân họa gì, các đời quân vương cũng coi như đáng tin cậy..." Vương Khung khẽ nói.

"Đó là bởi vì thái tổ..." Lý Thuần Phong đột nhiên nói, nhưng mới nói được một nửa, liền im bặt mà dừng.

"Bởi vì thái tổ làm sao?" Vương Khung dựng lỗ tai, hỏi.

"Không được nói bừa, đây chính là đại bất kính." Lý Thuần Phong trừng mắt, trầm giọng nói.

Vương Khung nhếch miệng, trong lòng nói thầm, đây chính là ngươi nói.

"Kỳ thực chủ yếu là bởi vì rủi ro lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" quá lớn, huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc lọt vào ô nhiễm."

"Rủi ro? Dạng rủi ro gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi, hắn chính là trông cậy vào Lục Ly giúp hắn lĩnh hội quyển cổ kinh này, sự tình có quan hệ đến rủi ro đương nhiên phải hỏi thăm rõ ràng minh bạch.

"Mạt Pháp Kinh Quyển" giống như là một cuốn sổ tay, nó ghi chép ấn ký đạo pháp của mỗi một thời đại.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung nhíu mày, nhất thời nghe không hiểu.

Lý Thuần Phong nhìn hắn một cái, giống như có thâm ý nói: "Nếu là cao thủ, đều sẽ đi ra con đường của bản thân, xông ra pháp của chính mình, đường như thế như là mở ra lối riêng, trước nay chưa từng có, liền sẽ dẫn tới thiên địa cộng minh, lưu lại vết tích."

"Ngươi đang nói "Mạt Pháp Kinh Quyển" sẽ bắt giữ dạng vết tích này! ?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

"Không phải là bắt giữ, mà là ghi chép, ghi chép một cách nguyên vẹn!"

"Như vậy chẳng phải là quá khủng bố! ?" Vương Khung líu lưỡi nói.

Từ lúc kiện chí bảo này sinh ra, liền ghi chép ấn ký đạo pháp của cường giả trong mỗi một thời đại, đây quả thực là tương đương với thánh khí tu hành.

Phải biết rằng, cường giả đỉnh phong có thể vấn đỉnh một thời đại, người nào không phải là tung hoành tuyệt đại, kinh diễm cổ kim, tùy tiện một ấn ký đạo pháp, cũng đều có giá trị để cho hậu thế nghiên cứu và học tập cả đời.

Chương 652

Vào giờ phút này, Vương Khung rốt cuộc cũng biết được giá trị của "Mạt Pháp Kinh Quyển" đến cùng lớn cỡ nào, cũng chẳng trách ngay cả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều đến tìm hắn.

Nếu như không phải là ở trong Đế Đô, chỉ sợ đã sớm có cao thủ tranh đoạt.

"Thật sự nguy hiểm!" Vương Khung âm thầm thở phào một hơi.

Bây giờ nghĩ lại, hắn có thể tranh đoạt được Lục Ly là may mắn cỡ nào.

Có thể tưởng tượng được, hôm đó nếu như không phải viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình kịp thời xuất hiện, e là cho dù hắn chém giết hết cao thủ tiểu đội Luyện Ngục, cũng sẽ có người không để ý đến thân phận, tranh đoạt Lục Ly.

Như vậy, cũng không phải là hắn có thể đè ép.

"Hiện tại ngươi hẳn đã biết rõ củ khoai lang trong tay ngươi nóng cỡ nào rồi!" Lý Thuần Phong thản nhiên nói.

"Hắc hắc, thật đúng là nhặt được bảo bối!" Vương Khung toét miệng, hai mắt tỏa ánh sáng: "Lý tiền bối, lần này ngài mời ta đến, là vì Lục Ly! ?"

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu: ""Chìa khoá sống" là quá ít, đối với hạng mục nghiên cứu "Mạt Pháp Kinh Quyển" có được giá trị không thể đo lường."

"Viện nghiên cứu là muốn triệt để nắm giữ phương pháp mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển"! ?" Vương Khung không nhịn được nói.

Nếu như hoàng tộc Tần thị triệt để nắm giữ "Mạt Pháp Kinh Quyển", như vậy liền có thể khôi phục sự huy hoàng của Đại Hạ trước kia, ở trong mỗi một thời đại cũng đều có thể dựng dục ra cao thủ khủng bố tuyệt luân, kéo dài quốc phúc, liên miên không dứt.

"Không chỉ như thế!" Ánh mắt của Lý Thuần Phong hơi trầm xuống, giống như có thâm ý nói: "Tần Hoàng bệ hạ...muốn lĩnh hội tất cả ấn ký đạo pháp bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", dung luyện trong một lò, quán

thông bản thân!"

"Cái gì?" Vương Khung lấy làm kinh hãi, chợt khẽ cau mày, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Khí phách của Tần Hoàng thực sự quá lớn, từ xưa đến này có bao nhiêu anh hùng hào kiệt đi trên con đường tu hành?

Những người kia đều là nhân vật cái thế hội tụ tinh hoa tạo hoá thiên địa, trổ hết tài năng ở trong mỗi một cái thời đại.

Dựa vào sức một mình, dung luyện vạn pháp vào một thân, dạng khí phách cùng với can đảm này, chỉ sợ cũng chỉ có Tần Hoàng mới có.

"Từ sau khi Đại Hạ diệt quốc, bộ tộc này cơ hồ tuyệt diệt, đương thời khó tìm, muốn nắm giữ bí pháp mở ra đã là không có khả năng, cho nên chỉ có thể tìm phương pháp khác." Lý Thuần Phong nhàn nhạt nói.

"Cơ hồ tuyệt diệt? Chẳng lẽ Đại Hạ vẫn còn có huyết mạch lưu truyền!?" Vương Khung bắt được sơ hở trong lời nói của Lý Thuần Phong theo bản năng.

Theo lý thuyết, Đại Tần lập quốc, nhất mạch này hẳn đã tuyệt diệt toàn bộ mới đúng!

"Chuyện này..." Lý Thuần Phong có một chút do dự, mới nói: "Kỳ thực nói cho ngươi cũng không sao, trước kia thái tổ lập quốc, cũng không có đuổi tận giết tuyệt đối với Đại Hạ hoàng tộc, lưu lại hương hỏa."

"Vì sao?" Vương Khung càng thêm kỳ quái.

Các đời quốc quân Đại Tần đều là những kẻ sát phạt quả quyết, đó dường như là truyền thống của bộ tộc này, nhìn Tần Hoàng trước kia liền biết rõ, vì hoàng vị, ngay cả thân huynh đệ của mình cũng đều không bỏ qua, thái tử nhất mạch, bị sát hại cả nhà, không lưu lại một người nào.

"Chuyện này...liên quan đến bí mật của hoàng thất, ta liền không tiện nhiều lời." Lý Thuần Phong lắc đầu, thân là thần tử, nói bừa về sự tình hoàng tộc, đây là chuyện cấm kỵ.

Nhưng nơi này ngược lại là không có người ngoài, nói vài ba câu cũng không sao cả.

"Đại Hạ hoàng tộc mặc dù chưa triệt để tuyệt diệt, nhưng truyền đến hôm nay, cũng không còn được mấy người, hiện nay sống ở trên đời dường như cũng chỉ có cung chủ Quang Minh Học Cung."

"Cái gì?" Vương Khung suýt nữa nhảy dựng lên.

Cung chủ Quang Minh Học Cung! ?

Người nắm quyền cao nhất Quang Minh Học Cung kia, một trong những người mạnh nhất trên thế gian hiện nay, cũng là một trong những tồn tại thần bí khó lường nhất, vậy mà lại là hậu duệ của huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc?

Vương Khung sững sờ xuất thần, cuộc đời của hắn có ngàn vạn sợi tơ quan hệ cùng với Quang Minh Học Cung, dây dưa số mệnh, vướng víu sinh tử.

Dù vậy, hắn cũng đều chưa từng nhìn thấy vị tồn tại chí cao Quang Minh Học Cung bên trong truyền thuyết này.

Cho dù là ở bên trên Sơ Vương Tế trước kia, cũng chỉ có đại chấp giáo Vương Huyền Cương ra mặt, về phần vị cung chủ này liền ngay cả cái bóng cũng đều không nhìn thấy.

Ai có thể nghĩ tới, vị cao thủ vô thượng nắm giữ quyền hành chí cao trong Quang Minh Học Cung này, trên người vậy mà chảy dòng máu của Đại Tần hoàng tộc! ?

"Tiền bối, ngài không có nói đùa chứ, đó chính là người nắm quyền cao nhất Quang Minh Học Cung? Tần Hoàng làm sao có thể dung thứ được?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

Chương 653

"Không có gì kỳ quái, thân phận của Vu Thiên Ngân cũng không phải là bí mật, lòng dạ khí độ của Tần Hoàng bệ hạ cũng không phải là ngươi có thể tưởng tượng." Trong mắt Lý Thuần Phong hiện ra một vệt cung kính.

"Trong thiên hạ không biết ẩn chứa bao nhiêu người đều coi bệ hạ là đại địch, nhưng những người này cho tới bây giờ cũng đều không lọt vào trong mắt của bệ hạ."

"Thiên Đạo mênh mông, bất kể tốt xấu, đều là một bộ phận của thiên đạo mà thôi."

"Dạng cảnh giới này không phải là ngươi bây giờ có thể tưởng tượng."

Vương Khung nhún vai, khá có một chút bất đắc dĩ.

Nếu như hắn có thể sở hữu giang sơn, trên người mang theo thực lực vô địch, cũng có thể ưỡn thẳng lưng nói ra những lời hiên ngang như vậy.

"Lạc đề rồi, bây giờ ngươi hẳn đã biết rõ tầm quan trọng của "Mạt Pháp Kinh Quyển" rồi!" Lý Thuần Phong đưa tay, đánh gãy suy nghĩ lung tung của Vương Khung.

"Nếu như bệ hạ có thể thành công, có lẽ sẽ thật sự có thể tiến thêm một bước, trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ đương thời."

"Thiên hạ đệ nhất cao thủ! ? Chẳng lẽ hiện nay Tần Hoàng còn chưa phải?" Vương Khung không nhịn được hiếu kì hỏi.

Ở bên trong nhận biết có hạn của hắn, cao thủ đứng đầu nhất trong thiên hạ cũng chỉ có mấy vị kia, Tần Hoàng bệ hạ, Thập Nhị Vương Tọa, cung chủ Quang Minh Học Cung, Quang Minh Điện hẳn là cũng cất giấu mấy vị, còn có đạo thống Linh Sơn không hỏi thế sự, có khả năng ở sa mạc tuyết phía Bắc cũng có cao thủ, còn lại chính là thần miếu Thập Vạn Đại Sơn...

Ở trong những tồn tại đứng đầu nhất này, hiện nay Tần Hoàng bệ hạ có thanh thế lớn nhất.

Cho tới nay, Vương Khung cũng đều cảm thấy thực lực của Tần Hoàng

bệ hạ cho dù không phải là vô địch thiên hạ, cũng không kém bao nhiêu.

Trên thực tế, đây không chỉ là ý nghĩ của hắn, mà cũng là ý nghĩ của ngoại giới.

"Thiên hạ đệ nhất cao thủ nói nghe thì dễ? Nếu như có thể triệt để nắm giữ "Mạt Pháp Kinh Quyển", có lẽ sẽ thật sự làm được danh xứng với thực." Lý Thuần Phong không khỏi thở dài.

Hiển nhiên, trong mắt y, Tần Hoàng hiện nay còn chưa gánh chịu được danh hào thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Trên thực tế, ba ngàn năm nay, chỉ có Lâm La Thiên có thể được xưng tụng là vô địch thiên hạ, đó là được cả thế gian công nhận, liền ngay cả Quang Minh Điện cũng đều công nhận cái danh hiệu này.

"Tiền bối, như vậy ở trong thiên hạ đương thời ai mới là đệ nhất cao thủ chân chính, Tần Hoàng bệ hạ xếp ở đâu?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

Loại vấn đề này, người khác cũng không có cách nào hồi đáp.

Chỉ có viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chuyên về các lĩnh vực khác nhau và sở hữu một lượng lớn dữ liệu nghiên cứu và thông tin tình báo, câu trả lời được nói ra từ trong miệng của Lý Thuần Phong, mới có thể đúng tám ~ chín phần mười.

Lý Thuần Phong suy nghĩ một chút mới nói: "Thực lực của Tần Hoàng bệ hạ hẳn là có thể tiến vào hàng ngũ ba người đứng đầu."

"Ba người đứng đầu! ?"

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu nói: "Tần Hoàng bệ hạ, giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội, còn có vị ở bên trong Quang Minh Điện kia..."

"Ba người này hẳn là tuyệt đỉnh đương thời, về phần ai mạnh ai yếu...thật đúng là không dễ nói."

Vương Khung nghe thế, không nhịn được động dung, hắn cũng biết về giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội thần bí, người này nguyên bản cũng là xuất thân từ Quang Minh Học Cung, ở trên Sơ Vương Tế càng là có một không hai quần luân, lấy được danh hào Sơ Vương. Sau đó lại giống như hắn, mưu phản Quang Minh Điện, sáng lập Hắc Ám Giáo Hội, nhiều năm qua, vẫn

sừng sững trên thế gian không ngã.

Vị tồn tại kia có thể bước vào ba người đứng đầu, Vương Khung không có một chút hiếu kì nào.

"Cao thủ Quang Minh Điện! ? Đó là ai?" Vương Khung truy vấn.

Trước kia hắn cũng đã từng nghe Bạch gia nói, bên trong Quang Minh Điện cất giấu một con quái vật, hơn hai mươi năm trước, đã từng dùng lực lượng một người, đối đầu với Thập Nhị Vương Tọa, lưu lại hung danh hiển hách tại thời đại kia.

Lúc này nghe Lý Thuần Phong đề cập tới, hắn suy đoán hẳn là người này.

Nhưng Vương Khung đã thất vọng!

Lý Thuần Phong lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, người này cực kỳ thần bí, tới lui vội vàng, Quang Minh Điện đã xóa đi vết tích của y, không có người nào có thể biết rõ sâu cạn hiện nay của y."

"Ta đã từng nghe Tần Hoàng bệ hạ ngẫu nhiên đề cập, bệ hạ nói đó là cố nhân mười mấy năm không gặp, thực lực của người này chỉ sợ đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, có lẽ cũng không kém bệ hạ."

"Ngay cả Tần Hoàng bệ hạ cũng đều nói như vậy?" Trong lòng Vương Khung giật mình, xem ra nước trong Quang Minh Điện còn muốn sâu hơn so với hắn tưởng tượng.

Ở trước mắt loại quái vật khổng lồ này, hắn thật sự là cái gì cũng không được tính, nếu như cao thủ chân chính ra mặt, chỉ sợ hắn liền đã sớm xong đời.

Chương 654

Sở dĩ có thể sống đến bây giờ, chỉ là bởi vì chính mình căn bản không lọt vào trong mắt của đối phương.

Lý Thuần Phong liếc mắt, thản nhiên nói: "Ngươi bây giờ hẳn đã biết chính mình có bao nhiêu may mắn rồi? Nói cho ngươi một cái bí mật."

"Bí mật gì?"

"Ngươi có biết rõ người kia có bao nhiêu đáng sợ?"

Vương Khung lộ ra vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu.

Lý Thuần Phong trừng mắt, ngữ khí trở nên sâm nghiêm: "Người này có vẻ như...đã chém giết một vị Thập Nhị Vương Tọa!"

"Cái gì?" Vương Khung "xoạt" một cái liền đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc, quả thực không thể tin được.

Trong mắt hắn, Thập Nhị Vương Tọa cơ hồ chính là trần nhà của thế giới tu hành đương thời, là tồn tại chí cao vô thượng.

Dạng cao thủ này cũng có thể bị chém giết? Như vậy thì vị cao thủ Quang Minh Điện kia sẽ khủng bố đến mức nào?

"Tiền bối, ngài không có nói đùa chứ? Thập Nhị Vương Tọa đó...còn có cái gì gọi là có vẻ như?" Vương Khung hỏi giống như bắn liên thanh.

Bí mật này thực sự đã phá vỡ nhận biết của hắn.

"Người kia đã từng xuất thủ, trọng thương một vị bên trong Thập Nhị Vương Tọa, ấn theo đạo lý, thương thế như thế hẳn là không thể sống lâu!" Lý Thuần Phong nói.

Trận chiến kia có cực ít người biết, y cũng là từng nghe Tần Hoàng đề cập qua.

"Con mẹ nó...thật sự con mẹ nó!" Trong lòng Vương Khung rung động.

Hắn vẫn cho rằng phía sau mình có lão bản, có Thúc què...cho nên mới hành sự hơi có một chút không cố kỵ gì.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ được, trên đời này lại vẫn có cao thủ khủng bố như thế, ẩn thân ở trong Quang Minh Điện!

Chuyện này thật sự là quá bất khả tư nghị!

"Những năm này Tần Hoàng bệ hạ cũng không có một chút buông lỏng nào, bệ hạ vẫn đang một mực mượn nhờ Thiên Võng tu luyện thần..." Lý Thuần Phong buột miệng nói.

Lời đến một nửa liền im bặt mà dừng, Lý Thuần Phong đột nhiên mở to hai mắt hỏi: "Ta vừa rồi đã nói cái gì rồi?"

"Ngài nói Tần Hoàng bệ hạ đang một mực mượn nhờ Thiên Võng tu luyện..."

"Phi...ta vừa rồi không có nói gì, ngươi chớ có nói hươu nói vượn." Lý Thuần Phong trầm giọng quát, cùng lúc đó, cũng vỗ vỗ miệng của mình.

"Tiền bối, ngài có phải hay không đã không cẩn thận bộc lộ ra bí mật riêng tư của bệ hạ?"

"Con bà nó...đây chính là đại tội khám nhà diệt tộc đó!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, hét thật to, giống như là sợ người khác không nghe được.

Vương Khung hét một tiếng, suýt nữa khiến cho Lý Thuần Phong hết hồn.

"Ngươi đừng có e sợ thiên hạ không loạn như vậy, chuyện này là chết người đấy..." Lý Thuần Phong nhanh chóng nhào tới, bịt miệng Vương Khung.

Nơi này chính là viện nghiên cứu, đối với Tần Hoàng cùng với vị viện trưởng kia mà nói, là không có bất luận bí mật gì có thể nói.

Vạn nhất hai vị này chú ý tới một màn vừa rồi kia, đó chính là tội lớn bằng trời.

Đừng thấy Lý Thuần Phong chỉ nói có nửa câu, nhưng chính là nửa câu này, cũng đã đủ để trị y tội nói bừa phạm thượng.

"Tiền bối, ta cũng chỉ là đùa một chút mà thôi, đừng có coi là thật!"

Vương Khung gượng cười hai tiếng, trong nội tâm mơ hồ cảnh giác, xem ra Thiên Võng quả nhiên không hề tầm thường, có quan hệ cùng với việc tu hành của Tần Hoàng.

"Đừng có đùa giỡn như vậy nữa!" Lý Thuần Phong trừng mắt liếc hắn một cái, hung hăng nói.

"Chúng ta nói chính sự đi!"

"Liên quan tới Lục Ly! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, cười nói.

Bây giờ hắn đã biết giá trị của "chiếc chìa khóa" này lớn đến mức nào, hệ lụy ở bên trong là khó có thể tưởng tượng, cũng chẳng trách viện nghiên cứu sẽ đi tìm hắn.

"Muốn đi vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", cần phải mang theo chìa khoá, dựa theo quá khứ mà nói, một chiếc chìa khóa có thể mang theo ba người." Lý Thuần Phong nói.

"Ba người! ?" Vương Khung như có điều suy nghĩ: "Ngài đang nói, Lục Ly tổng cộng có thể mang ba người tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển"?"

Lý Thuần Phong gật đầu nói: "Một khi chìa khoá mở ra tác dụng, dao động sinh mệnh của y nhiều nhất có thể bao trùm va người."

"Dao động sinh mệnh của ba người đó sẽ đạt đến nhất trí, từ đó cũng nhận được sự tán đồng của "Mạt Pháp Kinh Quyển"!"

"Tiền bối, hôm nay ngài gọi ta đến, không chỉ vẻn vẹn là nói cho ta những điều này chứ! ?" Trong mắt Vương Khung dường như có thâm ý.

"Ta cũng không gạt ngươi, viện nghiên cứu đã nghiên cứu nhiều năm đối với "Mạt Pháp Kinh Quyển", tìm được một loại phương pháp, có thể khiến cho danh ngạch đề thăng tới bảy người." Lý Thuần Phong nói.

Từ góc độ của viện nghiên cứu mà nói, chuyện này là bay vọt về chất, không biết hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, mới có thể làm đến một bước này.

"Còn có thể như vậy?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Bảy cái danh ngạch, mặc dù ít, nhưng cũng đã tăng lên hơn gấp đôi!

Chương 655

"Cũng chỉ có viện nghiên cứu mới có thể làm đến một bước này...liên quan tới nghiên cứu phương diện này là Tần Hoàng bệ hạ tự mình dẫn đầu...thông qua rút ra vật chất sinh mệnh của chìa khoá, tiến hành phục chế gây dựng lại, luyện chế ra vật thay thế chìa khoá..."

"Cầm vật thay thế là liền có thể tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển"!" Lý Thuần Phong cảm thán nói: "Nhưng dùng năng lực hiện tại của viện nghiên cứu, cũng chỉ có thể phục chế ra bảy vật thay thế!"

"Mỗi một vật thay thế có thể khiến cho người nắm giữ ở lại trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" mười ngày!"

"Chỉ có mười ngày! ?" Vương Khung nhăn mày lại.

Đối với tu sĩ mà nói, mười ngày thời gian thực sự quá ít, tu luyện một môn chiến kỹ cũng đều không đủ.

Phải biết rằng, rất nhiều khổ tu giả vừa bế quan chính là ba đến năm năm, mười ngày thời gian là ít ỏi cỡ nào?

"Tốc độ thời gian trôi qua ở bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" cũng không giống như ngoại giới, tốc độ thời gian chảy ở trong đó là tương đối chậm, đây cũng là một chỗ kỳ diệu khác của "Mạt Pháp Kinh Quyển"." Lý Thuần Phong giải thích.

Mười ngày thời gian chỉ là đối với ngoại giới, một khi tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", tốc độ thời gian trôi qua bên trong sẽ biến thành dị thường chậm chạp.

Một ngày bên ngoài bằng khoảng 33 ngày bên trong!

"Không hổ là chí bảo của Đại Hạ hoàng tộc, thật đúng là thánh khí tu hành!" Trong nội tâm của Vương Khung cuồng hỉ.

Hắn hiện nay thiếu nhất chính là thời gian, một khi tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", có thể tranh thủ cho hắn khoảng gần một năm thời gian.

Nói không chừng có thể lợi dụng cơ hội lần này, lạc ấn thần hình ở bên trong, chân chính bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Đến lúc đó, hắn cũng không phải là tồn tại mà ai cũng có thể nhào nặn.

"Tiền bối, chúng ta đàm luận điều kiện đi!" Vương Khung đi thẳng vào vấn đề.

Mặc dù nghiên cứu "Chìa khoá" cơ thể sống đối với viện nghiên cứu mà nói chính là cơ hội quý giá hiếm thấy, nhưng Vương Khung cũng không tin, đối phương sẽ chế tác miễn phí bảy vật thay thế cho hắn.

Muốn tay không bắt sói, thu hoạch được bảy cái danh ngạch này hiển nhiên là không có khả năng.

Bởi vậy, Vương Khung cần làm chính là cò kè mặc cả.

"Ngươi rất thông minh!" Lý Thuần Phong cười, nói chuyện cùng với người thông minh chính là đỡ tốn thời gian công sức.

Nói xong, y vươn ra bốn đầu ngón tay: "Bốn, viện nghiên cứu cần bốn vật thay thế chìa khoá!"

Vẻn vẹn chỉ một câu, liền khiến cho sắc mặt của Vương Khung trầm xuống.

Con số này, so với dự tính trong nội tâm của hắn chênh lệch cao hơn quá nhiều, vẻn vẹn chỉ có bảy cái danh ngạch, viện nghiên cứu liền chiếm một hơn nửa.

"Tiền bối, khẩu vị của các ngươi không khỏi quá lớn." Vương Khung lắc đầu, hiển nhiên là không thể nào tiếp thu được đề nghị này.

"Không có một chút lớn nào!" Lý Thuần Phong chém đinh chặt sắt nói: "Ngươi cần phải biết ngoại trừ chi phí to lớn khi chế tác vật thay thế, cũng chỉ có viện nghiên cứu nắm giữ kỹ thuật làm được."

"Mà ngươi lại không cần trả bất cứ thứ gì, chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, để lại cho ngươi ba cái danh ngạch, đã là rất không tệ."

Luyện chế vật thay thế, nói thì dễ dàng, nhưng không biết rõ sẽ hao phí bao nhiêu tâm huyết của viện nghiên cứu, dùng lời nói của Tần Hoàng mà nói, ở trong này chính là dính đến quyền tài sản tri thức.

Mấu chốt nhất là khi chân chính luyện chế, vật liệu cần thiết cũng vô cùng trân quý.

Liền thành bản mà nói, cơ hồ là viện nghiên cứu dốc hết sức gánh chịu, Vương Khung cái gì cũng đều không cần bỏ ra, như vậy liền có thể thu hoạch được ba cái danh ngạch, đã là không tệ.

"Nhưng Lục Ly ở trong tay ta, nếu không có y, các ngươi cái gì cũng không làm được! Ta cho rằng các ngươi coi trọng nhất hẳn không phải là "Mạt Pháp Kinh Quyển", mà là phương pháp mở nó ra..."

"Một chiếc chìa khoá còn sống, giá trị trân quý hơn quá nhiều so với danh ngạch." Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn nhìn rất chuẩn, so với danh ngạch tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", viện nghiên cứu càng quan tâm đến bản thân Lục Ly hơn, ở trong quá trình chế tác vật thay thế là có thể thu thập được một lượng lớn số liệu trân quý.

Chuyện này so với bọn hắn vùi đầu nghiên cứu còn muốn hữu hiệu hơn nhiều.

"Ngươi nói không sai!" Lý Thuần Phong không có phản bác, trầm mặc một chút mới nói: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Năm cái!" Vương Khung vươn một bàn tay.

"Không có khả năng!" Lý Thuần Phong không suy nghĩ chút nào liền cự tuyệt.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám cò kè mặc cả cùng với viện nghiên cứu, càng không nói đến giở công phu sư tử ngoạm như này, quả thực chính là đang nói đùa.

"Năm cái danh ngạch, ngươi căn bản nuốt không trôi!" Lý Thuần Phong trầm giọng nói: "Ba cái danh ngạch, viện nghiên cứu chỉ cần ba cái danh ngạch trong đó, đây chính là ranh giới cuối cùng."

Chương 656

"Mặt khác phải nói một câu, trong ba cái danh ngạch này, sẽ có một cái lưu cho Diệp Mặc!" Lý Thuần Phong ném ra át chủ bài sau cùng.

"Diệp Mặc! ?" Vương Khung sửng sốt, nhưng hắn rất nhanh liền kịp phản ứng.

"Một năm qua, Tiểu Diệp Tử là trốn ở trong viện nghiên cứu! ?"

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu: "Y đã sớm là người của viện nghiên cứu, thu hoạch được sự ưu ái của vị đại nhân kia, đối với ngươi mà nói, cái danh ngạch này trên thực tế được tính là của ngươi, chỉ là giao cho viện nghiên cứu trên danh nghĩa."

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, đích xác, hắn vốn đã sớm có kế hoạch, chính mình cùng với Diệp Mặc đều chiếm một cái danh ngạch, hiện nay viện nghiên cứu coi như đã nhường lại, cho đối phương ba cái danh ngạch cũng không có gì.

"Thành giao!" Vương Khung gật đầu cười.

Cuộc mua bán này đến cùng vẫn là hắn kiếm lớn, dứt bỏ danh ngạch chính mình chiếm dụng, trong tay hắn vẫn còn có ba cái danh ngạch.

Đây chính là vốn liếng để làm một vố lớn.

"Tiền bối, ta muốn hỏi một câu, dùng thủ đoạn của viện nghiên cứu, sẽ có thể khống chế thời gian tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" hay không?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

Lý Thuần Phong hơi ngẩn ra, lập tức nói: "Trên lý luận là có thể, chỉ cần cải biến tỷ lệ phối trộn vật chất sinh mệnh là được."

"Tuy nhiên, thời gian một phần chìa khoá tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" thấp nhất là 3 ngày, nhiều nhất là 14 ngày!"

"Nói như vậy..." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển.

Lý Thuần Phong nhìn bộ dạng của hắn, lộ ra vẻ ngờ vực.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Không có gì cả, ta chỉ là nghĩ đến một sự kiện!"

"Sự kiện gì?" Lý Thuần Phong hỏi.

"Trước đây, ở trong thị trấn của chúng ta, những người buôn bán sâm núi kia đặc biệt coi trọng kích thước của sâm núi, bởi vì đồng dạng là sâm núi, nhưng chênh lệch giá cả giữa ba tấc cùng với bốn tấc cũng không chỉ là gấp 2 ~ 3 lần..." Vương Khung cười, cười đến vô cùng gian xảo.

"Chẳng lẽ ngươi muốn..." Lý Thuần Phong ngạc nhiên, trên mặt dâng lên một vệt vẻ kinh nghi.

Y nhìn Vương Khung, muốn nói điều gì, lại nhịn xuống.

Người trẻ tuổi này so với y tưởng tượng còn muốn gian xảo hơn quá nhiều, một phân tiền cũng phải dùng ra hiệu quả của hai phân tiền, cũng không biết lần này sẽ có ai trở thành dê béo bị làm thịt một chầu.

...

Bảy ngày sau, một tin tức lưu truyền ở bên trong các đại thế lực đỉnh tiêm.

"Cái gì? Danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển"?"

Tại La Vương Thành, vào thời điểm lão tổ La gia thu được phần tình báo này, mày trắng dựng thẳng, trong nội tâm nổi lên gợn sóng, không thể bình tĩnh.

Chính là bởi vì trải qua tuế nguyệt lâu dài, lão mới càng thêm biết rõ độ trân quý của dạng danh ngạch này.

Không khoa trương chút nào, nếu như lợi dụng tốt, dạng danh ngạch này rất có thể sẽ đào tạo ra người nối nghiệp vương tộc ưu tú nhất.

"Vương Khung...lại là hắn..." Ánh mắt của La Tổ hơi trầm xuống.

Vào lúc lão nhìn thấy dạng danh ngạch này vậy mà đi ra từ trong tay của Vương Khung, ngũ quan cơ hồ đều nhăn thành một đoàn.

Hắc Kiếm Ma ở bên cạnh cũng đều không nhịn được lắc đầu.

Coi như là mù lòa cũng nhìn ra được, La Tổ đang hối hận cùng với ảo não.

Lão đến cùng vẫn đã đánh giá thấp thủ đoạn cùng với tiềm lực của

người trẻ tuổi này, khuấy động phong vân Đế Đô, chém giết tiểu đội Luyện Ngục, uy chấn thập phương, hiện nay ngay cả danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" vậy mà cũng đều lấy ra công khai mua bán.

Nếu như lúc trước La Vương Thành kiên định lựa chọn Vương Khung, dựa vào quan hệ giữa hai bên, muốn lấy được dạng danh ngạch này quả thực là quá dễ dàng.

Đáng tiếc, hết thảy cũng đều không có nếu như.

La Tổ nhìn tình báo trong tay, than khẽ.

Có lẽ lão đã thật sự già, ở bên trong thuỷ triều thời đại, lão rốt cuộc cũng đã không thấy rõ con đường phía trước, một lần lựa chọn sai lầm, sẽ rất có khả năng khiến cho gia tộc đi tới một con đường hoàn toàn khác, khoảng cách của con đường này đối với trường thịnh không suy sẽ càng ngày càng xa!

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, ta đích xác nên rút lui!" La Tổ phát ra một tiếng thở dài, trong nội tâm Hắc Kiếm Ma khẽ run.

"Lão tổ..."

"Chuyện này ngươi hãy thương nghị cùng với tộc trưởng đi! Về sau...không cần lại đi đến đây!"

Nói xong, La Tổ khẽ vung cánh tay khô héo, phần tình báo kia liền trở lại trong tay Hắc Kiếm Ma.

Lão chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt, phảng phất như già nua thêm mười tuổi.

Hắc Kiếm Ma biết rõ, lựa chọn ban đầu đã khiến cho vị bô lão La Vương Thành này nản lòng thoái chí, lão đã không có lòng quan tâm sự vụ trong tộc.

Hắc Kiếm Ma thi lễ một cái, quay người rời đi, vừa đi được mấy bước, y ngừng chân quay đầu.

Chương 657

Lúc này cung điện dưới đất to như vậy trong mắt y lại giống như một ngôi mộ, mai táng thời đại cùng với trật tự cũ.

Tương lai, thủy chung vẫn thuộc về ánh sáng mới!

...

""Mạt Pháp Kinh Quyển" rốt cuộc lại xuất thế!"

Tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, đại giáo ti Vương Huyền Cương ung dung cảm thán.

Từ trước đến nay, Quang Minh Học Cung cũng có không ít cao thủ có hiểu biết về tấm bia cổ lão kia.

Đối với y mà nói, giá trị của "Mạt Pháp Kinh Quyển" là không cần lắm lời, đó quả thực chính là thần khí chế tạo cao thủ, nếu như trải qua sự tẩy luyện của bộ cổ kinh này, không ngoài mười năm, tất sẽ thành cao thủ cái thế.

Cơ hội như vậy, không có bất kỳ phe thế lực nào nguyện ý bỏ lỡ.

"Tên tiểu quỷ này càng ngày càng có tiền đồ!" Ứng Bắc Trần lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Cho dù thân là Chưởng Khống Giả, y đối với hành vi sở tác sở vi của Vương Khung cũng cảm thấy một tia kiêng kị, từ lúc chém giết ba vị cao thủ Luyện Ngục tại Đế Đô mới được bao lâu, vậy mà liền lấy ra được danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", khiến cho phong vân thiên hạ nổ vang, thế lực khắp nơi đều giống như bị điên vậy, toàn bộ đều trở nên hưng phấn.

Kể từ đó, phong ba Đế Đô triệt để bị nhấc lên, lực chú ý của mọi người đều bị dạng danh ngạch này hấp dẫn.

Thủ đoạn như vậy, xuất hiện ở trên người của người trẻ tuổi như vậy, thật sự có thể xưng tụng là hậu sinh khả uý.

"Tên tiểu quỷ này này đang dần dần trở thành họa lớn, Quang Minh Điện chỉ sợ sẽ không còn nhân nhượng." Vương Huyền Cương khẽ nói.

Vương Khung có thể cầm ra được một cái danh ngạch, đã nói rõ chính hắn cũng có một cái, sự tình lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" kia đã là ván đóng thuyền.

Một đầu nghiệt long dạng này, một khi lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", sẽ trưởng thành đến mức nào?

Đạp vào cảnh giới Dung Khí không nói, thành tựu của kẻ này chỉ sợ còn ở phía trên La Sinh Sát Kiếm xa xa, đến lúc đó, Quang Minh Điện muốn triệt để trừ bỏ hắn, chỉ sợ rằng cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

"Dù sao cũng là tiểu bối, Quang Minh Điện cũng sẽ không đến mức không để ý thân phận!" Ứng Bắc Trần không nhịn được nói.

Cho đến trước mắt, tranh đấu giữa Vương Khung cùng với Quang Minh Điện cũng đều là tranh đấu cùng thế hệ, ngoại giới không có lời đàm tiếu gì.

Nếu thật sự có cường giả uy tín lâu năm không để ý thân phận, như vậy cũng quá khó coi.

Dùng uy vọng cùng với địa vị của Quang Minh Điện, hắn là sẽ không đến mức làm như vậy.

Vương Huyền Cương lắc đầu nói: "Ngươi quá không hiểu rõ Quang Minh Điện..."

"Từ xưa đến nay Quang Minh Điện làm việc, đều không kiêng kị gì, cho tới bây giờ cũng đều làm theo ý chí của mình, cho tới bây giờ cũng không quan tâm đến ánh mắt và lời đàm tiếu của thế tục, là công hay tội, bọn hắn đều cõng ở trên lưng!"

"Nếu quả thật phát triển đến một bước này, chúng ta phải làm thế nào?" Ứng Bắc Trần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Nếu thật sự là như thế, ta sẽ ra tay!" Vương Huyền Cương trầm giọng nói.

Vào giờ phút này, y mơ hồ biết rõ cung chủ vì sao lại coi trọng Vương Khung như thế.

Trên người tên tiểu quỷ này phảng phất như có một loại ma lực, thiên hạ chú mục, phong vân náo động.

Có lẽ, một ngày kia, Hỏa Chủng của Quang Minh Học Cung sẽ thật sự phải dựa vào hắn để truyền thừa tiếp.

"Ngài..." Trong lòng Ứng Bắc Trần khẽ run.

Y biết rõ Vương Huyền Cương nếu thật sự bước ra một bước này, chắc chắn sẽ đứng ở phía trên đầu sóng ngọn gió, kiếp số ập đến, khó mà tránh khỏi.

"Trước tiên cứ quan sát đi, một cái danh ngạch, không biết rõ tên tiểu tử này sẽ đưa ra điều kiện như thế nào!"

Trong cùng ngày, lại có một phần tin tức truyền ra.

Hội trưởng Bổ Thiên Công Hội, Đồ Phu Vương Khung tuyên bố, tất cả các thế lực cũng đều có thể tranh đoạt danh ngạch lĩnh hội lần này, đặc biệt nhấn mạnh, bao gồm cả Quang Minh Điện ở bên trong.

"Cái gì? Quang Minh Điện cũng đều có tư cách tranh đoạt? Đồ Phu điên rồi! ?"

Tin tức này vừa được truyền ra, thiên hạ liền chấn động, tất cả mọi người đều cảm thấy bất khả tư nghị!

Phải biết rằng, Quang Minh Điện chính là kẻ địch không đội trời chung của Vương Khung!

"Mạt Pháp Kinh Quyển" trân quý bực nào?

Bộ cổ kinh này truyền thừa mấy ngàn năm, vào lúc ở trong tay Đại Hạ hoàng tộc đã liền uy chấn thiên hạ, hiển lộ tài năng, ở trong mắt các thế lực đỉnh tiêm, giá trị của "Mạt Pháp Kinh Quyển" là khó có thể đánh giá.

Nó cắm rễ tại Đế Đô, dung hợp với long mạch, hấp thu khí tức giang sơn xã tắc, phun ra nuốt vào ánh sáng nhật nguyệt tinh thần, lĩnh hội ý chí của chúng sinh vạn linh, lạc ấn ấn ký của các cường giả, vượt ngang cổ kim.

Chương 658

Ai cũng biết, nếu có thể thu hoạch được cơ hội lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", liền chính là thu hoạch được con đường đi tới chí cường giả, trong thiên địa tương lai, tất có một chỗ cắm dùi, cho dù đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành một nhóm đứng đầu nhất cái thế giới này cũng đều không phải là nằm mơ nói mộng.

"Đồ Phu cùng với Quang Minh Điện có thù hận lớn bằng trời, hắn làm sao lại nhường ra cơ hội này? Để cho Quang Minh Điện có cơ hội tranh đoạt?"

"Đồ Phu điên rồi sao? Quang Minh Điện không thiêu thiên kiêu, nếu quả thật phái ra nhân vật đỉnh tiêm bên trong đệ tử chân truyền để lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", sẽ tương đương với như hổ thêm cánh!"

"Đây chính là tự mình tạo ra đại địch, trong tương lai ắt sẽ gặp kiếp số, cử động này là quá không khôn ngoan!"

"Đồ Phu đến cùng muốn làm gì?"

Tất cả thế lực khắp nơi đều rung động, tin tức rất nhanh liền truyền khắp nơi, thậm chí còn truyền đến Thiên Võng, dẫn tới sóng to gió lớn.

Người nào cũng không hiểu được, cử động này của Đồ Phu đến cùng là có mục đích gì.

"Đồ Phu hữu danh vô thực, hữu dũng vô mưu, vậy mà vì lợi ích trước mắt, cho địch nhân cơ hội lớn mạnh, quả thực là quá ngu xuẩn!"

Có người nghi ngờ, cực kỳ khinh thường đối với quyết định của Vương Khung, thậm chí còn châm chọc khiêu khích.

"Ngươi thì biết cái gì! Thứ đồ ngu xuẩn, lòng dạ khí độ của hội trưởng chúng ta há lại là loại ngu xuẩn như ngươi có thể hiểu thấu đáo?"

"Không sai, Đồ Phu có khí phách lớn, lăng tuyệt cổ kim, hắn là đang tuyên cáo với thế nhân, đối với cạnh tranh trong cùng thế hệ, hắn chính là vô địch đương thời, mặc cho ngươi có muôn vàn cơ duyên, mọi loại tạo hoá, cũng có thể dùng một tay trấn áp, không có bất kỳ hồi hộp gì có thể

nói."

"Đúng...đây chính là khí phách của Đồ Phu, vô địch thiên hạ, không ai có thể ngăn cản...cho dù là cho đệ tử Quang Minh Điện cơ hội lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", cũng có thể đánh bại!"

"Đồ Phu vậy mà tự tin như vậy? Bằng chừng ấy tuổi, liền đã có tự tin cùng với khí phách trấn áp hết thảy địch nhân? Thời đại này, thật sự chẳng lẽ sẽ khắc sâu tên của hắn, quét ngang chư địch, không ai có thể ngăn cản! ?"

"Điên...điên hết rồi...làm sao lại có nhiều người thổi phồng như vậy...đây là cần phải bỏ ra bao nhiêu tiền! ?"

"Bỏ tiền cái đầu ngươi! Thằng hề ở đâu ra, mau cầm lấy cuống rốn, chạy trở về trong bụng của mẹ ngươi đi!"

...

Bên trong Thiên Võng, tranh chấp nảy sinh, tình hình chiến đấu tại khu bình luận hừng hực khí thế, cực kỳ sôi nổi, chủ đề liên quan tới Đồ Phu lại một lần nữa chiếm cứ trang bìa, dẫn tới vô số tranh luận.

Lúc này, tại tổng bộ Bổ Thiên Công Hội.

Vương Khung âm thầm chú ý mọi chuyện ở thế giới bên ngoài, những ngày này, đã có không ít đại thế lực đến tiếp xúc trước với hắn, muốn thu hoạch được danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" duy nhất kia.

Tám đại Vương Thành, đạo thống Linh Sơn, Quang Minh Học Cung, quý tộc thế gia, quyền quý đương triều...thậm chí người trong hoàng tộc cũng đều lần lượt điều động sứ giả đến bàn bạc trước, nhưng tất cả đều bị Cổ Thích Tâm khéo léo đuổi trở về.

Có vị thế tử Thiên Vũ Vương này ở đây, những người kia cũng không tiện bức bách.

Huống hồ, bọn hắn cũng biết hung danh của Đồ Phu.

Tên sát tinh này chính là không kiêng kị gì, ăn mềm không ăn cứng, bức bách quá chặt, ngược lại sẽ không tốt, chỉ có thể để lại lễ vật, trở về lẳng lặng chờ.

"Ngươi có biết bên ngoài bây giờ đã loạn thành dạng gì rồi hay không?" Thất Hoàng Tử không nhịn được nói.

Những ngày này không chỉ là Cổ Thích Tâm không có nhàn rỗi, rất nhiều người thậm chí còn thông qua quan hệ đến tìm gã.

Dụ hoặc của "Mạt Pháp Kinh Quyển" là không có ai có thể ngăn cản!

"Chí bảo đã từng thuộc về Đại Hạ hoàng tộc...ta đến cùng vẫn đã đánh giá thấp lực lượng của nó, không ngờ được Quang Minh Học Cung cũng đều tìm tới cửa." Vương Khung nhìn bái thiếp trong tay, đôi mắt trở nên thâm thúy, lộ ra một vệt thâm ý.

Sứ giả Quang Minh Học Cung điều động lần này vậy mà lại là Phí lão, chuyện này khiến cho Vương Khung khá là kinh dị.

Theo lý thuyết, bởi vì quan hệ với hắn, Phí lão đã sớm bị Quang Minh Học Cung bỏ mặc không dùng, nếu như không phải tư lịch của bản thân lão quá cứng, nói không chừng cũng sẽ giống như Kỷ Nguyên Thần, rơi vào trong tay Quang Minh Điện, biến thành tù tội.

Lời nói của Phí lão cũng rất mập mờ, lão nói hiện nay Quang Minh Học Cung đã khác với dĩ vàng, không có chuyện gì là không thể nói.

Câu nói này liền vô cùng có giá trị nghiền ngẫm.

"Lập trường của Quang Minh Học Cung đã thay đổi!" Vương Khung bắt giữ được hương vị không giống bình thường theo bản năng.

Lần này, Quang Minh Học Cung để Phí lão đi đến trước, không giống như là vì danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", ngược lại giống như là cố ý đi đến, gửi tín hiệu.

Chương 659

Một cái tín hiệu khiến cho Vương Khung cảm thấy nghi ngờ.

Quang Minh Học Cung có được ý chí của mình, Quang Minh Điện không thể đại biểu cho bọn hắn.

"Đại thế mênh mông, tương lai hỗn loạn...thế sự quả nhiên khó lường!" Vương Khung không khỏi cảm thán.

Cuộc đời này của hắn ràng buộc quá sâu cùng với Quang Minh Học Cung, bắt nguồn từ học cung, bại tại học cung, lại trở lại học cung, siêu việt cùng thế hệ ở bên trong huyết chiến chinh phạt, ở bên trên Sơ Vương Tế, triệt để đoạn tuyệt với Quang Minh Học Cung.

Ai có thể ngờ được, hiện nay lại xuất hiện bước ngoặc.

Nhưng trên thực tế, từ đầu tới đuôi, đều là Quang Minh Điện nắm giữ thế cục, thái độ của Quang Minh Học Cung vẫn luôn rất bị động.

"Xem ra Quang Minh Học Cung đang muốn thoát ly khỏi sự chưởng khống của Quang Minh Điện!" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống, từ bên trong lời nói kia nảy sinh một suy đoán táo bạo.

"Ngươi đến cùng đang nghĩ cái gì?" Thất Hoàng Tử truy vấn.

"Tặng cho ngươi một cái danh ngạch, ngươi có muốn hay không?" Vương Khung đột nhiên cười nói.

Thất Hoàng Tử khẽ giật mình, chợt lắc đầu nói: "Ngươi hẳn là biết rõ, ta không có bất cứ hứng thú gì đối với tu luyện, huống hồ..."

"Huống hồ cái gì?"

"Lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" là có rủi ro, bộ cổ kinh kia lạc ấn ấn ký của các đời cường giả, người có đạo tâm bất ổn, ý chí không mạnh, sẽ bị những ấn ký kia đồng hóa, trở thành vốn liếng của nó..."

Nói đến đây, Thất Hoàng Tử có một chút dừng lại, trong mắt chứa thâm ý, nhìn về phía Vương Khung: "Trước kia Đại Hạ hoàng tộc chính là bởi vì xúc phạm cấm kỵ, té ngã ở phía trên bộ cổ kinh này!"

"Bọn hắn đã xúc phạm cấm kỵ gì?" Vương Khung hiếu kì, không nhịn

được hỏi.

"Đại Hạ hoàng tộc, lòng cao hơn trời, bọn hắn mưu toan nhúng chàm ấn ký của người mạnh nhất thời đại kia, rình mò đạo cùng với pháp của y, bởi vậy mà táng diệt, rốt cuộc không còn có vinh quang ngày xưa!" Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc ngưng trọng, khàn giọng nói.

"Lâm La Thiên! ?" Vương Khung buột miệng nói.

Ba ngàn năm nay, cường giả đệ nhất thiên hạ, kinh diễm vô song như Hoắc Pháp Vương cũng đều thua ở dưới tay của nam nhân này.

Bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", thậm chí ngay cả ấn ký của Lâm La Thiên cũng đều có?

Vương Khung cực kỳ động tâm, phải biết rằng, đó chính là cường giả đệ nhất thiên hạ, trong ba ngàn năm nay, nam nhân duy nhất đi đến phần cuối bầu trời.

Tại thời đại Lâm La Thiên, liền ngay cả Quang Minh Điện ở trước mặt y cũng đều phải cúi thấp đầu.

Thời đại kia, thiên kiêu cạnh tranh, Lâm La Thiên chính là duy nhất!

"Ngươi đừng có nổi điên, sinh ra ở trên đời này, vẫn là phải có lòng kính sợ, loại cấm kỵ kia liền ngay cả Đại Hạ hoàng tộc cũng đều lọt vào kiếp số, huống chi là ngươi?" Thất Hoàng Tử mở miệng khuyên bảo.

Gã biết rõ tính cách của Vương Khung, lá gan quá lớn, thích mạo hiểm.

Nhưng có một chút nguy hiểm là không thể mạo hiểm, một khi làm ra lựa chọn, chính là sinh tử cách biệt.

Lâm La Thiên, là một trong những người mạnh nhất từ xưa đến nay, ấn ký của y há lại là có thể dễ dàng nhúng chàm?

"Ta hiểu, ta cũng không phải là người ngu, chỉ là hiếu kì đơn thuần mà thôi." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Thất Hoàng Tử nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, không muốn lại phí nhiều miệng lưỡi ở trên cái đề tài này, nói tiếp: "Một cái danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" liền đã đưa tới chấn động không nhỏ, ngươi dự định kết thúc như thế nào?"

"Chờ một chút!" Trên mặt của Vương Khung thu liễm nụ cười, thản nhiên nói.

"Ngươi đang chờ cái gì?" Thất Hoàng Tử hỏi.

Vương Khung trầm mặc không nói, đột nhiên, ánh mắt hắn khẽ nâng, nhìn về phía bên ngoài đại điện.

"Đến rồi!"

Ông! Cửa điện to lớn từ từ mở ra, một đạo thân ảnh lăng lệ lặng yên mà tới, thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở bên trong đại điện.

"Chưởng Khống Giả! ?" Thất Hoàng Tử hơi biến sắc.

Nam nhân trước mắt này cũng không phải là Chưởng Khống Giả bình thường!

Nơi này là tổng bộ Bổ Thiên Công Hội, vì thế, gã dãd hao phí đại giới cực lớn, thiết lập phòng ngự trùng điệp, coi như là Chưởng Khống Giả cũng không có khả năng ở dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào, xuất hiện ở bên trong chủ điện.

"Quang Minh Điện!"

"Đồ Phu! ?" Nam nhân kia khẽ nói.

Người tới ước chừng chỉ có dáng vẻ ba mươi tuổi, mặc áo xanh, phiêu nhiên xuất trần, chỗ trán có một vết kiếm nhàn nhạt.

"Kiếm Long Thành! ?" Thất Hoàng Tử dò xét một chút, ánh mắt bỗng nhiên rung động, không khỏi thất thanh nói.

"Hảo nhãn lực, không hổ là huyết mạch Tần Hoàng, vậy mà nhận ra ta." Thanh âm thờ ơ vang vọng trong cung điện, như kim loại chạm vào nhau, rung chuyển nhân tâm.

Sắc mặt của Vương Khung hơi trầm xuống, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Kiếm Long Thành, cái tên này hắn tự nhiên đã từng nghe nói.

Chương 660

Vào thời điểm hắn còn chưa sinh ra, nam nhân này liền đã là thanh danh vang dội.

Người này vừa là cao thủ vô thượng của Quang Minh Điện, cũng vừa là đại địch bất thế của La Sinh Sát Kiếm.

Hai vị đại cao thủ này, từ thời niên thiếu liền đã một đường tranh phong, sát phạt không đếm được, thiên phú của y cực cao, đủ để khiến cho các cường giả trong thế gian động dung.

Chỉ là sau đó La Sinh Sát Kiếm đạp vào cấm khu, sống lại trong tuyệt cảnh, phá rồi lại lập, rốt cuộc cũng bước vào hàng ngũ Chúa Tể Giả.

Về phần Kiếm Long Thành, mặc dù chậm một bước, nhưng không sai biệt lắm cũng đã sờ đến cánh cửa của cảnh giới kia.

Hiện nay Kiếm Long Thành đã là cảnh giới Dung Khí tầng sáu đỉnh phong, ở bên trong Chưởng Khống Giả cũng đều thuộc về đỉnh tiêm nhất lưu, chỉ thiếu một chút nữa liền có thể bước vào hàng ngũ Chúa Tể Giả.

Vương Khung không ngờ được, Quang Minh Điện vậy mà lại phái ra người này.

"Các hạ hẳn phải biết rằng nơi này là địa phương nào!" Thất Hoàng Tử vô cùng cảnh giác, như lâm đại địch.

Nếu như nam nhân này động thủ, tất sẽ long trời lở đất, trong tổng bộ, chỉ sợ là không có người có thể còn sống đi ra ngoài.

"Long địa Đế Đô, cho dù là Quang Minh Điện cũng không thể muốn làm gì thì làm." Thất Hoàng Tử động thân đứng dậy, đứng ở trước người Vương Khung.

"Huyết mạch Tần Hoàng, quả nhiên có đảm lược, ở trước mặt bản tọa, không kiêu ngạo không tự ti!" Kiếm Long Thành khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng.

Cái thế giới này, thực lực vi tôn.

Vị Thất Hoàng Tử đạo hạnh tầm thường này vốn là không lọt vào pháp

nhãn của y!

Nhưng với thực lực thấp kém như vậy, lại có thể đứng ở trước mặt của y, hiên ngang mở miệng nói, không trốn không né, khí chất như vậy ở bên trong người trẻ tuổi cũng không thấy nhiều.

Đến cùng vẫn là huyết mạch Tần Hoàng, cho dù không tu hành tốt cũng có chỗ độc đáo.

Nghĩ tới đây, Kiếm Long Thành thản nhiên nói: "Yên tâm, ta không phải là tới lấy tính mệnh của hắn, dạng tiểu gia hỏa như thế này, còn không đáng cho ta xuất thủ."

"Tiền bối đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, mong hãy thứ tội." Vương Khung ngồi ở chỗ đó, cũng không đứng dậy, chỉ chắp tay cười nói.

"Tiểu quỷ, lá gan của ngươi rất lớn." Kiếm Long Thành lạnh lùng nói.

Ở trong những người trẻ tuổi mà y đã gặp, Vương Khung không được tính là xuất sắc nhất, nhưng lá gan tuyệt đối là lớn nhất, ở trước mặt y lại vẫn nhẹ nhõm như thế, thậm chí là làm càn.

"Tiền bối nói đùa, ta cùng với Quang Minh Điện vốn chính là không chết không thôi, lời nói chúc tết liền không cần phải nói, chúng ta vẫn nên đi thẳng vào vấn đề đi!" Vương Khung khoát tay áo nói.

Hắn cùng với Quang Minh Điện bây giờ cũng không có gì phải khách khí, nếu như không phải thực lực của đối phương mạnh hơn hắn, hắn nói chuyện sẽ còn khó nghe hơn.

"Thật can đảm!" Kiếm Long Thành cười lạnh một tiếng.

Y bước ra một bước, liền xuất hiện ở trước mặt Vương Khung, ánh mắt lạnh như băng, như kiếm mang phừng phực, đảo qua ở trên người hắn.

Sắc mặt của Vương Khung xiết chặt, chỉ cảm thấy huyết khí toàn thân phảng phất như bị một bàn tay lớn bắt lấy, không thể động đậy.

"Coi như không tệ, không trách La người điên sẽ coi trọng ngươi." Kiếm Long Thành chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Áp lực trên người Vương Khung buông lỏng, thần sắc của hắn trở nên băng lãnh.

Hắn biết La người điên trong miệng đối phương chính là La Sinh Sát Kiếm, là kẻ địch lớn nhất trong đời của đối phương.

Ở trước mặt dạng cao thủ này, Vương Khung cuối cùng vẫn có vẻ hơi non nớt.

"Nói đi! Ngươi muốn cái gì?" Kiếm Long Thành thản nhiên nói.

"Ngươi là đến vì "Mạt Pháp Kinh Quyển"! ?" Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc quái dị nói.

Đồng thời, gã hướng về phía Vương Khung đưa mắt ra hiệu.

"Hắn không phải là một mực chờ đợi ta tới sao?" Kiếm Long Thành thản nhiên nói.

"Tên gia hoả này thật đúng là chuẩn bị bán danh ngạch cho Quang Minh Điện! ?" Thất Hoàng Tử lo lắng.

"Mạt Pháp Kinh Quyển" trân quý bực nào, bán cho Quang Minh Điện, chẳng khác gì là đang tạo nên đại địch cho mình.

"Điều ta muốn rất đơn giản!" Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Năm loại phương pháp tu luyện thần hình, còn có pháp môn luyện chế Viêm Binh tương ứng!"

"Năm loại thần hình! ?" Kiếm Long Thành nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tiểu quỷ, khẩu vị của ngươi không khỏi quá lớn, thần hình trân quý bực nào, coi như là đại tộc cũng không chắc chắn đã nắm giữ, mỗi một môn thần hình cũng đều có thể xưng là hiếm thấy, ngươi vừa há miệng liền muốn năm môn?"

Kiếm Long Thành nói không sai, đối với đại tộc cấp Tinh mà nói, chỉ có cực ít đại tộc nắm giữ thần hình, nếu có thể đạt được một đạo thần hình, nhất định sẽ coi đó là truyền thế chi bảo.

Chương 661

Giống như bốn đại thần hình Đại Hoang Hung Thần, Vị Lai Thiên Cơ Thụ, Luyện Ngục Viêm Ma, Lực Giới Vương Tâm mà Vương Khung nắm giữ hiện nay, nội tình như này, đủ để có thể so với đại tộc cấp Nguyệt, thậm chí là đại tộc cấp Nhật.

"Đại tộc là không lấy ra được, nhưng đối với Quang Minh Điện lại không được tính là gì!"

"Ngươi đây chính là đang giở công phu sư tử ngoạm!" Kiếm Long Thành trầm giọng quát.

"Chê đắt, có thể không mua!" Vương Khung thản nhiên nói.

"Ngươi ra giá cao như thế, nếu như Quang Minh Điện không mua, chỉ sợ cũng sẽ không có ai mua!" Kiếm Long Thành cười lạnh nói.

"Tiền bối yên tâm, nếu như đổi lại thành người khác, ta sẽ giảm giá!"

"..."

Thất Hoàng Tử nghe được lời này, hai mắt trừng trừng, nở rộ dị sắc, chẳng biết tại sao, đột nhiên muốn cười.

"Ta sẽ giảm giá..."

Câu nói này như ma âm cuồn cuộn, quanh quẩn bên tai, thật lâu không thể tản đi.

Khoé mắt của Kiếm Long Thành giật giật một cách mất tự nhiên, vào giờ phút này, y thật sự không nhịn được muốn chụp chết tên tiểu quỷ trước mắt này.

Dùng thân phận địa vị của y bây giờ, còn chưa có tên hậu bối nào dám nói những lời này ở trước mặt y.

Giảm giá...con mẹ nó...

"Được, bản tọa đáp ứng ngươi!" Kiếm Long Thành lộ ra ngữ khí lạnh băng, cắn răng nói.

Năm đạo thần hình, đối với Quang Minh Điện mà nói cũng không được tính là cái gì, nhưng phải xuất ra nhiều như vậy trong một lần, chẳng khác

gì là truyền pháp môn ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến nội tình.

Cho dù là Kiếm Long Thành cũng đều là trong nội tâm lạnh run.

"Còn có..."

Nhưng sau một khắc, một câu nói của Vương Khung liền khiến cho nội tâm của hắn hơi giật mình một chút.

"Còn có?" Kiếm Long Thành có một chút khó tin nhìn về phía Vương Khung: "Tiểu quỷ, ngươi coi Quang Minh Điện là dê béo sao?"

"Cho tới hiện tại, câu nói này của tiền bối chính là có đạo lý nhất, dê béo chính là các ngươi!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắn ở trước mặt Kiếm Long Thành, trực tiếp làm rõ, hôm nay chính là coi Quang Minh Điện là dê béo để chặt chém.

Gút mắc giữa Vương Khung cùng với Quang Minh Điện là rất sâu, song phương sớm đã là không chết không thôi, danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" trân quý bực nào? Ứng đối với tử địch, Vương Khung đã đi ngược lại quy chuẩn, xuất ra danh ngạch ở dưới tình huống tất cả mọi người đều không hiểu, giao dịch cùng với Quang Minh Điện, đương nhiên phải giở công phu sư tử ngoạm.

Điểm này căn bản là không cần che giấu, hắn thậm chí còn muốn nói cho đối phương biết, lão tử lần này chính là muốn chặt chém các ngươi.

Chê đắt? Chê đắt thì có thể không mua, mau xéo đi chỗ khác, ở phía sau còn có không biết bao nhiêu thế lực đứng xếp hàng muốn mua danh ngạch này.

Liên quan tới một điểm này, Vương Khung biết rõ, Kiếm Long Thành cũng biết.

Đây chính là dương mưu quang minh chính đại!

Bởi vậy, cho dù biết rõ bị hố, Kiếm Long Thành cũng chỉ có thể nhẫn nại tính tình, mặc cho Vương Khung rao giá trên trời, trừ phi y thật sự từ bỏ.

Nhưng sự dụ hoặc của "Mạt Pháp Kinh Quyển" là không có ai có thể ngăn chặn, đặc biệt là Quang Minh Điện, từ xưa đến nay, có không biết bao

nhiêu cao thủ thu hoạch được đại cơ duyên từ bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", từ đó xuất hiện lực lượng mới.

Mấu chốt nhất là bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" cất giấu bí mật mà chỉ có Quang Minh Điện mới hiểu.

Bởi vậy, bọn hắn sẽ không thể từ bỏ cơ hội ngàn năm một thuở này.

"Tiểu quỷ, quá mức xuất sắc cũng không phải là chuyện tốt, sớm muộn cũng sẽ có một ngày hao tổn!" Kiếm Long Thành lộ ra ánh mắt lạnh lùng, đè ép thanh âm nói.

"Tiền bối cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, hẳn phải biết rằng, cái tuổi này chính là thời điểm bộc lộ phong mang!" Vương Khung không sợ, hờ hững nói.

Ai còn trẻ mà không ngông cuồng?

Coi như là Kiếm Long Thành, ở cái tuổi như Vương Khung, cũng là lăng lệ như kiếm, tranh hùng cùng với La Sinh Sát Kiếm, một đường hát vang tiến mạnh.

Mười năm mài kiếm, hót một tiếng kinh động thiên hạ!

"Tốt, rất tốt, hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì quyết định của ngày hôm nay." Kiếm Long Thành lạnh lùng nói.

"Ngươi còn muốn cái gì?"

"Kỷ Nguyên Thần!" Vương Khung khẽ mở khóe môi, phun ra ba chữ.

Ba chữ này như là tràn ngập ma lực, khiến cho Kiếm Long Thành cũng không nhịn được mà cau mày.

Kỷ Nguyên Thần không chỉ vẻn vẹn là đại chấp giáo của Quang Minh Học Cung, cao thủ cấp bậc Chúa Tể Giả, mà thân phận của y cũng cực kỳ đặc biệt.

"Tiểu quỷ, ngươi có biết chính mình đang nói cái gì hay không?" Kiếm Long Thành lạnh lùng nói.

"Ta đương nhiên biết rõ, muốn danh ngạch, liền cần phải thả đại chấp giáo...đây là điểm mấu chốt của ta!" Vương Khung hờ hững nói.

Nếu như không phải vì Kỷ Nguyên Thần, hắn làm sao sẽ làm dạng giao

dịch này cùng với Quang Minh Điện? Coi như đạt được nhiều phương pháp tu luyện thần hình hơn, hắn cũng sẽ mặc kệ.

Chương 662

Từ khi hắn tiến vào Quang Minh Học Cung, Kỷ Nguyên Thần đã trông nom hắn rất nhiều, như thầy như cha, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, cũng là bởi vì bị hắn liên luỵ mà bị cầm tù.

Sau khi Vương Khung trở về từ Phế Thổ, trong nội tâm vẫn đều một mực khó có thể bình an.

Lần này, thật vất vả mới chờ được cơ hội, hắn đương nhiên phải thừa cơ cứu Kỷ Nguyên Thần ra.

"Kỷ Nguyên Thần đã từng tu đạo tại Thần Hỏa Sơn, Quang Minh Điện sẽ không có khả năng bỏ qua cho y!" Kiếm Long Thành lắc đầu nói.

"Thần Hỏa Sơn! ?" Vương Khung nhíu mày, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này, hắn cũng không biết giữa hai bên có liên hệ gì.

"Ý của tiền bối là đàm phán tan vỡ?" Vương Khung trầm giọng nói.

"Ngươi hãy đổi một cái điều kiện khác đi!" Kiếm Long Thành hờ hững nói.

Vô luận như thế nào, Kỷ Nguyên Thần cũng sẽ không có khả năng dễ dàng bỏ qua như thế.

"Đã như vậy, mời tiền bối trở về đi!" Vương Khung lộ ra sắc mặt khó coi, trực tiếp hạ lệnh trục khách, đã không thể thả Kỷ Nguyên Thần ra, như vậy thì cũng không còn gì để nói, lại nhiều điều kiện hơn nữa đối với hắn cũng không có bất luận lực hấp dẫn gì.

"Tiểu quỷ, ngươi đang đùa giỡn ta?" Kiếm Long Thành nghiêm nghị quát.

Sát cơ lăng lệ phóng lên tận trời, như kiếm khí dâng trào, mênh mông nhân gian, ép về hướng Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, một cỗ áp lực hủy diệt giáng xuống từ trên trời.

Thân thể của Vương Khung giống như bèo nổi trên sóng lớn, khó có thể khống chế, không tự chủ được, liền ngay cả Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều run lẩy bẩy, giống như lúc nào cũng sẽ phá diệt.

"Đây chính là lực lượng của Chưởng Khống Giả...vẻn vẹn chỉ là khí tức..." Trong nội tâm Vương Khung kinh hãi.

Cường giả như này, uy nghiêm của bọn hắn huy hoàng như trời, không thể khinh nhờn.

Vương Khung đột nhiên lật lọng, triệt để chạm đến điểm mấu chốt của Kiếm Long Thành.

"Nơi này là Đế Đô..." Thất Hoàng từ đột nhiên biến sắc, nghiêm nghị quát.

Lời còn chưa dứt, một trận thủy triều đánh tới, trực tiếp ép cho gã ngồi xuống một lần nữa.

"Nếu như ngươi không phải là huyết mạch Tần Hoàng, trong mắt của ta chỉ là sâu kiến, cũng dám lỗ mãng?" Kiếm Long Thành bá đạo kinh thiên, căn bản là không có để Thất Hoàng Tử vào trong mắt.

"Tốt, rất tốt, tại vùng đất chân long như Đế Đô, đã thật lâu không có ai dám cả gan khinh nhờn hoàng tộc Tần thị!"

Đúng lúc này, một thanh âm tán thưởng ung dung truyền đến, bên trong tán thưởng lại lộ ra một tia lạnh lùng.

Kiếm Long Thành hơi biến sắc, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Ở bên ngoài đại điện, một thân ảnh dạo bước đi tới, người tới thân hình vạm vỡ, hổ khiếu long ngâm, không gian chung quanh phảng phất như ngưng kết, mỗi khi y bước ra một bước, thiên địa liền giống như xoay tròn một vòng.

"Thiên Vũ Vương! ?" Thần sắc của Kiếm Long Thành lập tức biến đổi.

Vị ở trước mặt này chính là một trong bốn đại Thiên Vương đương triều, quốc trụ của giang sơn Đại Tần, bất kể là uy vọng hay là thực lực đều hơn xa y.

Trong khoảnh khắc, thể xác tinh thần của Vương Khung đều buông lỏng, áp lực kinh khủng vô song kia giống như thủy triều cởi ra.

Kiếm Long Thành vô cùng cảnh giác, như lâm đại địch.

"Chín năm trước, đại tế tự đến từ sa mạc tuyết phía Bắc xuất khẩu

cuồng ngôn tại Đế Đô, bất kính đối với hoàng tộc, kết quả bị bệ hạ dùng một hơi thổi chết, xem ra thời gian trôi qua quá lâu, đã có người quên."

Thiên Vũ Vương đi vào đại điện, khí tức hùng hồn phô thiên cái địa.

Trong khoảnh khắc, nơi này phảng phất như trở thành chiến trường của y, ở dưới chân đều là đất nứt ra, trường kiếm sừng sững trên mặt đất, bất khả chiến bại.

Kiếm Long Thành nhíu mày, trên trán chảy ra một vệt mồ hôi lạnh.

Nhiều năm không gặp, Thiên Vũ Vương càng trở nên sâu không lường được, vị cường giả Đại Tần hoàng triều này không chỉ là lãnh binh đánh trận đơn giản như vậy.

Thế gian đã sớm có lời đồn, ở bên trong bốn đại Thiên Vương, Thiên Vũ Vương là có thực lực đáng sợ nhất, nếu không cũng gánh được chữ vũ ở trong tên của mình.

Vào giờ phút này, Kiếm Long Thành thừa nhận áp lực khó có thể tưởng tượng, toàn thân căng cứng, ngay cả miệng cũng không dám mở ra, chỉ sợ nếu bộc phát chân khí, liền sẽ không ngăn cản nổi cỗ áp lực khủng bố kia.

"Ngươi muốn mạo phạm thiên uy, khiêu chiến tôn nghiêm của hoàng gia! ?" Thiên Vũ Vương quát to một tiếng.

Sắc mặt của Kiếm Long Thành tái nhợt, vô lực lắc đầu, khí thế trên người càng trở nên yếu ớt.

"Ngươi hẳn là không dám, hãy nhớ cho kỹ, nơi này là Đế Đô Đại Tần, không phải là Quang Minh Điện, muốn giương oai, cũng phải nhìn một chút bản thân đang ở địa phương nào." Thiên Vũ Vương nghiêm nghị quát lớn giống như dạy dỗ cháu trai.

Vương Khung ở bên cạnh nghe đến mức nhiệt huyết sôi trào.

Chuyện này thật sự quá lợi hại.

Chương 663

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, dám cả gan chỉ vào cái mũi của một vị Chưởng Khống Giả, hơn nữa còn là Chưởng Khống Giả đại biểu cho Quang Minh Điện chửi ầm lên, thật đúng là cũng không tìm ra được mấy người.

Vị Thiên Vũ Vương, phụ thân của Cổ Thích Tâm này, so với bên trong truyền thuyết còn lợi hại hơn rất nhiều.

"Nếu giao dịch đã không thành, ngươi hãy đi đi!" Thiên Vũ Vương khoát tay, liền hạ lệnh trục khách.

Kiếm Long Thành muốn nói lại thôi, vừa muốn rời đi, Thiên Vũ Vương lại nói.

"Nhân tiện nói cho ngươi biết, danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", Thần Hỏa Sơn đã đạt được một cái!"

"Cái gì?" Sắc mặt của Kiếm Long Thành đại biến.

"Ngươi sẽ không cho rằng danh ngạch chỉ có một cái đó chứ, Quang Minh Điện có thể tranh, các thế lực khác tự nhiên cũng có thể tranh!" Thiên Vũ Vương thản nhiên nói.

Thần sắc của Kiếm Long Thành thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng nói: "Tiểu quỷ, điều kiện của ngươi, Quang Minh Điện đáp ứng!"

"Ừm?" Vương Khung ngạc nhiên.

Vừa nãy đối phương còn chém đinh chặt sắt, kiên quyết từ chối không chút do dự, tại sao nghe Thiên Vũ Vương nói một câu liền thay đổi quyết định rồi?

Vị quốc trụ đương triều này cũng quá lợi hại đi!

"Tiền bối thật là sảng khoái, vậy chúng ta lại đàm luận điều kiện một lần nữa!" Vương Khung cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng nói.

"Ngươi...ngươi có ý tứ gì? Không phải đã bàn xong rồi sao?" Kiếm Long Thành lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

Vương Khung lắc đầu nói: "Điều kiện vừa rồi tiền bối đã phủ định,

đương nhiên phải bàn lại một lần nữa!"

"Ngươi..." Kiếm Long Thành siết chặt nắm đấm, gân xanh hiển hiện, nếu như không phải có Thiên Vũ Vương ở đây, y đã sớm dùng một bàn tay chụp chết kẻ tham lam không có giới hạn này.

Nhưng hôm nay, y cần phải nhẫn nại tính tình, phun ra một chữ từ trong kẽ răng.

"Nói!"

"Năm đại thần hình, phóng thích đại chấp giáo, mặt khác..." Vương Khung thoáng suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Ta còn muốn "Đông Thần Bí Lục"!"

"Ngươi thật đúng là dám nói!" Kiếm Long Thành ngưng ánh mắt lại.

"Đông Thần Bí Lục" là một trong số những chí bảo của Đông Thần Cung Quang Minh Điện, mặc dù không phải là công pháp tu hành, nhưng ở phía trên lại ghi chép rất nhiều bí ẩn trong thế gian, liên quan đến kỳ vật, cường giả, công pháp, Hỏa Chủng, yêu thú cùng với thần binh, vân vân.

Đối với một cái đại thế lực mà nói, tầm quan trọng của bộ cổ thư này không cần nói cũng biết, coi như là đệ tử nội môn Quang Minh Điện cũng không phải nói muốn nhìn liền có thể nhìn.

Nhưng, Kiếm Long Thành cũng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nói cho cùng thì Quang Minh Điện cũng có quá nhiều bảo bối, so với những thứ khác mà nói, "Đông Thần Bí Lục" đối với đề thăng thực lực cũng không có bất kỳ trợ giúp nào.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là muốn bộ cổ thư này, cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Y sợ nhất chính là Vương Khung giở công phu sư tử ngoạm, yêu cầu dạng công pháp chí cao như "Tiên Thiên Thai Thư", "Pháp Thần Kinh".

Nếu là như vậy, như vậy Quang Minh Điện quả thật là chỉ có thể từ bỏ lần tranh đoạt này.

Vương Khung tự nhiên cũng biết điểm giới hạn của đối phương, bởi vậy chỉ là yêu cầu "Đông Thần Bí Lục".

Đối với bộ cổ thư này, hắn đã sớm nghe thấy, nghe Bạch gia đề cập đến rất nhiều lần.

Nghe nói, Quang Minh Điện có tổng cộng sáu cung, phân biệt là Đông Thần Cung, Bắc Minh Cung, Tây Kiếp Cung, Nam Ly Cung, Trung Thiên Cung cùng với Quang Minh Học Cung.

Ngoại trừ Quang Minh Học Cung một mực ở phàm trần, tự chủ vận hành. Năm cung khác, chính là lực lượng trung kiên của Quang Minh Điện, có thể tiến vào năm cung liền đại biểu cho thân phận của đệ tử nội môn.

Năm cung của Quang Minh Điện đều có đặc thù riêng, cũng đều có trấn cung chi bảo.

Giống như bộ cổ thư bao hàm toàn diện kia của Đông Thần Cung, mặc dù không phải là phương pháp tu hành, nhưng rất nhiều bí ẩn ghi chép ở bên trong lại có thể gợi mở tư duy, mở rộng tầm mắt, có thể sinh ra rất nhiều cảm ngộ ở bên trên con đường tu hành.

Vương Khung yêu cầu bộ cổ thư này, chính là muốn tìm được manh mối có quan hệ đến Hỏa Chủng màu đen từ bên trong.

Về phần cái gọi là phương pháp tu luyện, Vương Khung còn chưa từng nghĩ tới.

Pháp môn tu luyện của Quang Minh Điện, coi như đưa cho hắn luyện, hắn cũng không dám luyện.

"Ba ngày sau, ta sẽ mang thứ ngươi muốn đến, hi vọng ngươi đừng có khiến cho ta thất vọng!" Kiếm Long Thành vứt xuống một câu lạnh như băng, quay người liền đi.

Cái chỗ chết tiệt này y cho dù là một khắc cũng không muốn ở lâu.

"Như vậy liền đi rồi? Nếu không thì hãy ở lại ăn một bữa cơm!" Vương Khung khách khí nói.

"Cút!" Ở bên ngoài tổng bộ Bổ Thiên Công Hội, một giọng nói tức giận truyền đến, dần dần tiêu tán.

Chương 664

"Một ít tiền bối hiện tại có tính tình thật lớn, mời ăn cơm cũng đều không cần!" Vương Khung bất đắc dĩ nói.

"Người trẻ tuổi đúng là can đảm hơn người!" Thiên Vũ Vương nhìn Vương Khung, không nhịn được khen.

"Đa tạ ân tình Thiên Vũ Vương viện thủ." Vương Khung thi lễ một cái.

"Ngươi cùng với tiểu Cổ có giao tình sinh tử, ở trước mặt ta cũng không cần giữ lễ tiết, cứ gọi ta một tiếng thúc là được." Thiên Vũ Vương cười nói.

Thất Hoàng Tử nghe thế, trong lòng hơi giật mình một chút.

Tuy Thiên Vũ Vương nói không cần giữ lễ tiết, nhưng rộng rãi như thế, trực tiếp để cho Vương Khung gọi thúc cũng là trước nay chưa từng có, phải biết rằng, ngày bình thường hoàng tử xưng hô, cũng đều phải gọi vương thúc.

Từ đây cũng có thể thấy được, Thiên Vũ Vương rất yêu thích và coi trọng Vương Khung.

"Cổ thúc, vãn bối có một chuyện không rõ, còn muốn thỉnh giáo." Vương Khung thuận sườn núi cưỡi lừa xuống, cười nói.

"Chuyện gì?"

"Thần Hỏa Sơn là địa phương nào? Vì sao vừa rồi Cổ thúc vừa nhắc tới cái tên này, thái độ của Kiếm Long Thành liền lập tức chuyển biến?" Vương Khung hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Thần Hỏa Sơn là một trong số các đạo thống Linh Sơn, cũng là một đạo thống đặc biệt nhất."

"Có gì đặc biệt?" Vương Khung truy vấn.

"Thần Hỏa Sơn truyền thừa lâu dài, tồn tại trong vô số tuế nguyệt, luận đến nguồn gốc cơ hồ có thể truy tra đến thời đại hắc ám gian khổ nhất kia, sánh vai cùng với Quang Minh Điện!"

"Còn có loại sự tình này! ?" Vương Khung ngơ ngác.

Cho tới nay, hắn đều cho rằng Quang Minh Điện chính là thế lực cổ xưa nhất cùng với truyền thừa lâu nhất trong thế giới, hiện tại xem ra, dường như không phải là như thế.

"Có lẽ ngươi đã từng nghe đến danh hào Bái Hỏa Giáo!" Thiên Vũ Vương khẽ nói.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, ở trong ảo cảnh Thiên Thượng Nhân Gian, đứa bé vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc kia đã từng đề cập đến cái tên này.

Vào thời đại yêu thú thống trị, nhân loại lần đầu xuất hiện Hỏa Chủng, toả sáng, lúc đó cường giả xuất hiện lớp lớp, cao thủ lớp lớp...

Lúc đó, vị cường giả chí cao kia, cũng chính là người dùng Hỏa Chủng sáng lập đồ đằng, tụ tập bảy đại tồn tại cường đại nhất lúc đó ở dưới trướng, xưng là Bái Hỏa.

Bái Hỏa Giáo cũng sinh ra từ đó, về phần Quang Minh Điện vào lúc đó cũng chỉ là một chi nhánh của Bái Hỏa Giáo mà thôi.

"Thần Hỏa Sơn cũng tới từ Bái Hỏa Giáo!" Thiên Vũ Vương nói.

"Đồng tông đồng nguyên!" Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động.

Bái Hỏa Giáo, đó cơ hồ có thể xưng là khởi nguyên của văn minh Hỏa Chủng, cũng là thời điểm nhân loại bắt đầu quật khởi.

Dùng Hỏa Chủng làm đồ đằng, lật đổ sự thống trị của yêu thú, chôn vùi văn minh thần bí.

Đó là truyền thuyết cùng với thần thoại chân chính, phàm là những gì dính líu với nó, đều là phi phàm trên thế gian.

Nhưng mà, chính là bởi vì Bái Hỏa Giáo quá mức cường đại, bởi vậy, vào sau khi vị cường giả chí cao kia tử vong, Bái Hỏa Giáo lập tức sụp đổ, không còn có được vinh quang của ngày xưa.

Truyền thừa cho đến hôm nay, thế nhân chỉ biết đến Quang Minh Điện, lại không biết Bái Hỏa Giáo.

"Thần Hỏa Sơn bất đồng cùng với Quang Minh Điện, mặc dù đồng tông

đồng nguyên, nhưng Thần Hỏa Sơn đã từng gặp nạn, đã từng xuất hiện tuyệt tự, mặc dù vẫn còn tiếp tục truyền thừa, nhưng lại càng thêm điệu thấp hơn so với Quang Minh Điện, ẩn giấu trong thế gian!" Thiên Vũ Vương giới thiệu.

"Chẳng trách Kiếm Long Thành lại khẩn trương như vậy, hoá ra còn có dạng nguồn gốc này!" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Tồn tại trên đời này có thể làm cho Quang Minh Điện chân chính kiêng kị là bấm tay có thể đếm được, Thần Hỏa Sơn được tính là một trong số đó.

"Không chỉ như thế, Quang Minh Điện cùng với Thần Hỏa Sơn đều cực kỳ coi trọng "Mạt Pháp Kinh Quyển", mỗi lần xuất thế, tất có tranh đấu, trong đó dường như có bí mật mà bọn hắn mới hiểu..." Thiên Vũ Vương phỏng đoán: "Hai đại tồn tại này đều sợ bị đối phương nhanh chân đến trước!"

"Bí mật? Sẽ là dạng bí mật gì?"

"Đó cũng không phải là bí mật mà ai cũng có thể biết được, người Thần Hỏa Sơn hiện nay đang ở trong viện nghiên cứu, nếu ngươi có hứng thú ngược lại là có thể tiếp xúc một chút." Năng lực tình báo của Thiên Vũ Vương mạnh hơn nhiều so với Vương Khung.

"Hoá ra viện nghiên cứu đã lưu một cái danh ngạch cho Thần Hỏa Sơn." Vương Khung khẽ nói, kể từ đó, trong tay viện nghiên cứu liền chỉ còn lại một cái danh ngạch.

Về phần hắn, ngoại trừ lưu cho chính mình cùng với Quang Minh Điện, thì còn thừa lại hai cái danh ngạch.

"Lần này mặc dù ngươi hung hăng chém Quang Minh Điện một đao, nhưng nhường ra danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", chỉ sợ sẽ tạo ra hoạ lớn." Thiên Vũ Vương đứng trên lập trường của Vương Khung nói.

"Ha ha, ta chỉ sợ bọn hắn sẽ khóc không thành tiếng!" Vương Khung không nhịn được cười to nói.

Chương 665

"Mạt Pháp Kinh Quyển" có tổng cộng bảy cái danh ngạch, bốn cái trong đó hiện nay đã có chủ, phân biệt là Vương Khung, Diệp Mặc, đệ tử Thần Hỏa Sơn, còn có đệ tử Quang Minh Điện.

Ba cái danh ngạch còn lại, viện nghiên cứu cầm một cái, Vương Khung cầm hai cái.

Nhưng danh ngạch trong tay Vương Khung là có khác biệt.

Hắn lợi dụng kỹ thuật của viện nghiên cứu, điều chỉnh vật chất sinh mệnh của Lục Ly ở bên trong mỗi một chìa khoá, chuyện này khiến cho thời gian mỗi người lĩnh hội ở bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" không giống nhau.

"Trong tay ngươi còn có hai cái danh ngạch?" Thiên Vũ Vương hỏi.

"Ta có thể nhường ra một phần lưu cho thế tử." Vương Khung thẳng thắn nói.

Tại loại địa phương Đế Đô này, tàng long ngọa hổ, giao xà hỗn tạp, một con trùng nhỏ chui ra ngoài cũng có năng lượng không nhỏ, muốn đặt chân, không có thủ đoạn khôn khéo là không thể.

Bổ Thiên Công Hội có thể đứng vững gót chân tại Đế Đô, ngoại trừ dựa vào Thất Hoàng Tử, chủ yếu nhất chính là nhờ vào uy danh của Thiên Vũ Vương.

Chính là bởi vì có thế tử Thiên Vũ Vương tọa trấn, mới khiến cho các lộ yêu ma quỷ quái không dám giở trò linh tinh.

Bởi vậy, về công về tư, Vương Khung cũng đều không thể không xuất ra một cái danh ngạch.

"Chuyện này...vẫn là quên đi..." Thiên Vũ Vương có một chút do dự, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

"Vật kia quá nguy hiểm, trước kia Đại Hạ hoàng tộc cũng đều bởi vậy mà rước lấy hoạ diệt tộc, Thích Tâm còn nhỏ, quên đi thôi!"

Thiên Vũ Vương uy danh hiển hách lúc này cũng không nhịn được toát

ra cưng chiều cùng với thương yêu của người cha.

Vương Khung nghe thế, không nhịn được mỉm cười.

Luận niên kỷ, Cổ Thích Tâm kỳ thực không chênh lệch nhiều cùng với hắn, đã không được tính là nhỏ.

Không thể không nói, Thiên Vũ Vương đối với đứa con trai độc nhất này xác thực là tương đối sủng ái, sợ đặt con của mình vào trong nguy hiểm, coi như đối mặt với cơ duyên lớn bằng trời như thế này vậy mà cũng đều không có động tâm.

Nhưng cũng không trách được, Cổ Thích Tâm bị Chân Vương Huyết kia tra tấn hơn hai mươi năm, ngay cả con đường tu hành đều không thể đặt chân, nguyên bản đã là dầu hết đèn tắt, thật vất vả mới thu hoạch được cuộc sống mới, thậm chí còn ngưng tụ Hỏa Chủng.

Đối với Thiên Vũ Vương mà nói, chuyện này đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Điều y muốn chỉ là vị thế tử này có thể sống bình an, ngày sau kế thừa đại vị, đối với những chuyện khác cũng không có quá nhiều hi vọng xa vời.

Lại nói, dùng tài nguyên cùng với nội tình của Thiên Vũ Vương Phủ, cũng có thể khiến cho thực lực của Cổ Thích Tâm đột nhiên tăng mạnh, cũng không cần thiết phải mạo hiểm tính mạng, lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển".

"Cổ thúc lo lắng cho con của mình, ta có thể lý giải." Vương Khung cười nói.

Không muốn cũng tốt, hắn sẽ còn thừa lại một cái danh ngạch.

Một cái danh ngạch, chính là một phần vốn liếng rất lớn, có thể kiếm được chỗ tốt cực lớn cho hắn.

"Ở trong đoạn thời gian này, người tìm ngươi hẳn là sẽ không ít, đã có quyết định hay chưa?" Thiên Vũ Vương hỏi.

Vương Khung lắc đầu.

Trong những ngày gần đây, vì danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", người đến tìm hắn đích xác không ít, tám đại Vương Thành, quý

tộc thế gia, đạo thống Linh Sơn, thậm chí là Quang Minh Học Cung.

Nhưng hắn vẫn còn đang quan sát.

Nói cho cùng, dạng danh ngạch này là không thể tùy ý giao dịch, còn phải cân nhắc đến tương lai.

Ai cũng không biết, dạng danh ngạch này sẽ tạo ra được cường giả nào, trong tương lai sẽ là địch hay bạn.

"Ta ngược lại là có một đề nghị tốt." Thiên Vũ Vương nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động: "Cổ thúc mời nói."

"Võ Vương Thành đi tìm ta, nhờ ta hỏi ngươi, bọn hắn muốn một cái danh ngạch."

"Võ Vương Thành! ?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Trong thiên hạ có tám đại Vương Thành, Võ Vương Thành, Khương Vương Thành, Viêm Vương Thành, Mục Vương Thành, La Vương Thành, Bạch Vương Thành, Đường Vương Thành cùng với Mạnh Vương Thành.

Trong đó là Võ Vương Thành là điệu thấp thần bí nhất, cơ hồ không nhìn thấy cường giả thậm chí là môn nhân đệ tử nào đi lại ở bên ngoài.

Viêm Vương Thành, Đường Vương Thành liền không cần nhiều lời, đệ tử truyền nhân đều có mấy người chết ở trong tay Vương Khung.

Giống như Viêm Thế Minh, Đường Phi Ngư hiện nay càng là đã sớm bị hắn thu phục.

La Vương Thành cùng với Vương Khung càng là có nguồn gốc cực sâu, nàng dâu của hắn chính là được bắt cóc ra từ La Vương Thành.

Mục Vương Thành thì càng không cần phải nói, hai huynh muội Mục Cửu Ca, Mục An Kỳ sớm vào thời điểm săn giết Thanh Minh Long Viên tại Tam Dương Trấn, Vương Khung liền nhận thức, sau cùng là thiên chi kiêu nữ Mục gia Mục Thanh U, cũng là có một chút giao tình.

Chương 666

Còn có Bạch Vương Thành, duyên phận của vị Bạch Linh Môn được xưng là thiên tài kia cùng với Vương Khung càng là không cạn, vào thời điểm Vương khung còn đang mổ heo tại hàng thịt Hắc Nhận, gã liền tìm tới cửa, thua ở trong tay Vương Khung.

Sau đó đến Hắc Thuỷ Long Cung, La Vương Thành, Bạch Linh Môn liên tiếp tao ngộ Vương Khung, lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa.

Vương Khung nghe nói, tên tiểu tử này ở bên trong Sơ Vương Tế vậy mà may mắn sống tiếp được, cũng không biết sau này có thể gặp lại hay không.

Về phần tuyệt đại cao thủ "Hài Khách" Khương Thiên Ba của Khương Vương Thành, còn có "Hoàng Kim Vương" Mạnh Long Tước của Mạnh Vương Thành, tất cả đều là hội viên chí tôn của Bổ Thiên Công Hội.

Tính toán ra, Vương Khung từ khi xuất đạo đến nay, cùng với bảy đại Vương Thành có rất nhiều giao hảo, chỉ có Võ Vương Thành là không có bất luận tiếp xúc gì.

Trên thực tế, Vương Khung một mực rất là tò mò đối với Võ Vương Thành.

Theo lời đồn, bộ tộc này dùng võ gia truyền, trấn tộc chi bảo của bọn hắn là một trong những thần hình cổ xưa nhất giữa thiên địa, tên là Thiên Địa Võ Tôn!

Đạo thần hình này được xưng là một trong những thần hình mạnh nhất đương thời, luận uy danh thậm chí còn ở phía trên Vĩnh Dạ Chân Thần mà Vân Tố Tâm tu luyện.

"Ta nghe nói, người Võ Vương Thành ngoại trừ chiếu chỉ của Tần Hoàng, nếu không cũng sẽ không dễ dàng tiếp xúc cùng với ngoại giới." Vương Khung nhẹ giọng nói.

"Cũng không phải là như vậy, có rất nhiều đệ tử Võ Vương Thành lịch luyện ở bên ngoài, chỉ là bọn hắn bình thường chỉ dùng tên giả, cũng sẽ

không dùng họ bản tộc." Thiên Vũ Vương nói.

Bất kỳ một gia tộc cường đại nào cũng không thể bảo thủ, nhắm mắt làm liều, thiên địa rộng rãi, nếu như không đi ra ngoài lịch luyện, làm sao có thể kiến thức chân long trong thiên hạ?

"Nói không chừng ngươi liền đã từng gặp được cao thủ Võ Vương Thành, chỉ là không biết rõ mà thôi." Thiên Vũ Vương trêu đùa.

"Hắn là sẽ không, địch nhân mà ta gặp phải đều đã chết rồi." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"..."

"Cổ thúc, Võ Vương Thành đưa ra điều kiện gì?" Vương Khung hỏi.

"Vậy thì phải xem ngươi muốn cái gì!" Thiên Vũ Vương hơi nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười như hồ ly: "Ngươi hay mau chóng mở miệng, không cần cố kỵ..."

"Ách...Cổ thúc có ý tứ là để ta chặt chém thoải mái! ?" Vương Khung sửng sốt.

Kỳ thực mà nói, dùng nhân phẩm của hắn, nhìn trên mặt mũi của Thiên Vũ Vương, vốn chính là dự định chém bảy tám đao.

Nhưng nghe ý tứ của Thiên Vũ Vương, dường như là muốn để hắn tự do phát huy.

"Ngươi có biết người tới tìm ta lần này là ai hay không?" Thiên Vũ Vương không trả lời mà hỏi lại.

"Người nào?"

"Vũ Thiên Thu!"

"Thiên Thu Kiếp Chủ! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Liền ngay cả Thất Hoàng Tử ở bên cạnh cũng không khỏi phát ra một tiếng kinh nghi.

Thiên Thu Kiếp Chủ, đó chính là đệ nhất cao thủ Võ Vương Thành, tồn tại đỉnh tiêm trong "danh sách trăm đại dị năng giả".

Bất đồng với những cường giả như Hoàng Kim Vương, Hài Khách,

Hắc Kiếm Ma, Thiên Thu Kiếp Chủ là cường giả cảnh giới Linh Lô hàng thật giá thật.

Đó là một trong những tồn tại vô cùng chí cường chân chính sừng sững trên thế gian.

"Thiên Thu Kiếp Chủ vậy mà lại tự mình ra mặt?" Vương Khung cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Theo lý thuyết, dạng cường giả cấp bậc này, trong con mắt đã không có gì, trong nội tâm trống không, cho dù muốn tranh, cũng sẽ không đích thân ra mặt.

"Vũ Thiên Thu có một vị hậu bối, thiên tư tuyệt đại, được y coi trọng, thu làm đệ tử, đây cũng là một vị đệ tử duy nhất y thu trong đời này..." Thiên Vũ Vương trầm giọng nói.

Thiên Thu Kiếp Chủ, tầm mắt cực cao, bởi vì bản thân y chính là thiên tài bên trong thiên tài.

Ban đầu vào thời điểm ở Quang Minh Học Cung, Vương Khung liền nghe qua đại danh của y, đặc biệt là vào thời điểm tu luyện Cửu Long Bàn Thiên Ấn, hắn mới hiểu được, mấy chục năm qua, ngoại trừ hắn ra, liền chỉ có Vũ Thiên Thu luyện thành công môn chiến kỹ này.

Qua nhiều năm như vậy, cho dù thân là đệ nhất cường giả Võ Vương Thành, cũng không có bất kỳ một vị tiểu bối nào nhận được sự ưu ái của Vũ Thiên Thu, liền ngay cả được y chỉ điểm đôi chút cũng đều là phượng mao lân giác.

Lần này, Thiên Thu Kiếp Chủ vậy mà chủ động thu đồ, có thể tưởng tượng được, thiên phú của người kia sẽ đáng sợ cỡ nào?

Một một đầu tiểu long như vậy nếu như thu hoạch được danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", còn sẽ đến mức nào?

"Quả nhiên là quần long tụ họp!" Vương Khung không nhịn được cảm thán.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, lần lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" này đã biến thành có một chút bất đồng.

Đệ tử Quang Minh Điện, truyền nhân Thần Hỏa Sơn, môn hạ viện nghiên cứu, còn có môn đồ của Thiên Thu Kiếp Chủ...

Chương 667

Đây đều là tồn tại đỉnh tiêm bên trong thế hệ trẻ tuổi, như rồng giấu trong mây, răng nanh lộ ra hoàn toàn, phong mang sơ hiển, coi như là cao thủ tiểu đội Luyện Ngục cũng đều xa xa không bằng.

Tồn tại như này, tụ tập tại một chỗ, sẽ va chạm ra hoa lửa như thế nào?

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây mới là một cuộc đối đầu của thời đại mới.

Có lẽ ở trong tương lai không lâu, lần lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" này sẽ được ghi chép là sự kiện lớn không thể tưởng tượng, có ảnh hưởng sâu xa, liên quan đến cách cục thiên hạ trong tương lai.

"Bảy kẻ mạnh tương tranh, tranh chấp không chỉ là đạo, là pháp, mà còn có khả năng xảy ra trong tương lai..." Thiên Vũ Vương nói.

"Hiện tại ngươi hẳn đã biết rõ vì sao cuộc tranh đoạt danh ngạch lần này lại thu hút sự chú ý của thiên hạ rồi!"

"Những gì ngươi phải đối mặt không chỉ là cơ duyên, còn có cạnh tranh, những yêu nghiệt kia cũng không hề kém cạnh ngươi."

Năm tháng là vô tận, do vô số tiết điểm hội tụ mà thành, phác hoạ ra từng bản thiết kế tráng lệ cho từng thời đại.

Hiện nay Vương Khung cũng đang ở vào một tiết điểm quan trọng.

Tại thời điểm này, hắn cũng không biết, ảnh hưởng của sự kiện lần này đối với ngày sau sẽ có bao nhiêu sâu xa, nhưng mà, đối mặt với những yêu nghiệt sắp được gặp gỡ kia, hắn nhiệt huyết sôi trào, tràn ngập chờ mong.

"Như vậy mới thú vị!" Vương Khung vui vẻ nói.

"Cuộc mua bán với Võ Vương Thành ta làm!"

"Ngươi muốn cái gì?" Thiên Vũ Vương hỏi.

"Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần một lời hứa hẹn của Thiên Thu Kiếp Chủ..." Ánh mắt của Vương Khung trở nên thâm thúy, trầm giọng nói.

"Hứa hẹn gì?" Thiên Vũ Vương nhíu mày, giống như có thâm ý nhìnVương Khung.

"Vào thời khắc mấu chốt, xuất thủ vì ta một lần!"

Thất Hoàng Tử nghe thế, thần sắc khẽ biến.

Liền ngay cả ánh mắt của Thiên Vũ Vương cũng đều thoáng xảy ra biến hóa.

Cái thế giới này, đến cùng vẫn là vũ lực vì tôn.

Một vị cường giả cảnh giới Linh Lô chính là có thể so với sát khí mạnh nhất, lực chấn nhiếp của dạng cường giả này là không thể tưởng tượng, dạng hứa hẹn này sẽ bù đắp được thiên quân vạn mã, bù đắp được bất luận bảo vật gì.

"Tiểu tử, ngươi thật đúng là dám mở miệng, dạng hứa hẹn này là bao nhiêu người nằm mơ cũng không dám nghĩ." Thiên Vũ Vương không nhịn được khen.

Đây cũng chính là Vương Khung, đổi lại thành người khác, có thể sẽ không dám động ý nghĩ như vậy.

Cảnh giới Linh Lô xuất thủ một lần, đó là tạo hoá lớn bao nhiêu?

Dạng tồn tại này, một khi xuất thủ, long trời lở đất, tất nhiên sẽ dẫn tới thiên hạ chấn động, bởi vậy phân tranh trong thế gian cơ hồ rất ít nhìn thấy cảnh giới Linh Lô xuất thủ, rút dây động rừng, coi như là ở bên trên Sơ Vương Tế trước kia, cũng đều không có nhìn thấy thân ảnh của cảnh giới Linh Lô.

"Ta sẽ giúp ngươi nói!" Thiên Vũ Vương suy nghĩ một chút, nói.

Loại chuyện này, Vũ Thiên Thu cũng chưa chắc đã đáp ứng.

Bởi vì đối với sự tình bình thường, khẳng định sẽ không cần dạng tồn tại cấp bậc như y xuất thủ, một khi thật sự động thủ, chỉ sợ sẽ dây dưa nhân quả không nhỏ.

Nói cho cùng ai cũng biết bản lĩnh gây tai hoạ của Vương Khung, thế lực bình thường hắn căn bản không trêu chọc, mà trêu chọc đến đều là loại thế lực mà người khác nghĩ cũng không dám nghĩ kia, cũng ví dụ như là Quang Minh Điện.

Một khi ưng thuận hứa hẹn, có trời mới biết về sau sẽ có dạng phiền

phức gì?

...

Hai ngày sau, Thiên Vũ Vương mang đến câu trả lời chắc chắn của Thiên Thu Kiếp Chủ.

"Y đáp ứng!"

"Xem ra vị chí cường giả này thật đúng là coi trọng vị tiểu đồ đệ kia của mình." Vương Khung như có điều suy nghĩ.

"Có thể làm cho Vũ Thiên Thu vừa ý như thế, không biết rõ sẽ là tư chất như thế nào." Thiên Vũ Vương cũng rất là tò mò.

"Đến thời điểm đó liền biết rõ." Vương Khung mơ hồ có một chút chờ mong.

Thần Hỏa Sơn, Quang Minh Điện, Võ Vương Thành, viện nghiên cứu...yêu nghiệt đi ra từ những địa phương này có thể xưng là đại địch, chuyện này khiến cho máu huyết hắn bình phục đã lâu dần dần sôi trào.

Kỳ thực mà nói, từ sau khi chém giết Diệp Thiên ở bên trên Sơ Vương Tế, hắn đã thật lâu không có loại cảm giác này.

Cũng ở trong ngày này, Kiếm Long Thành lại đăng môn một lần nữa, mang đến năm đại thần hình cùng với Kỷ Nguyên Thần.

Bên trong đại điện, khí thế của vị Chưởng Khống Giả này vẫn như cũ.

Ngày đó bị Thiên Vũ Vương hung hăng đè ép, chẳng những không có tạo thành bất luận ảnh hưởng gì đối với tâm cảnh của y, ngược lại còn khiến cho y có đột phá, càng ngày càng tiếp cận ngưỡng cửa kia.

Lần này, Kiếm Long Thành cũng không có đi đến một mình, phía sau y còn có năm người trẻ tuổi đi theo, từ tuổi tác mà nói, cũng không xê xích bao nhiêu cùng với Vương Khung.

Chương 668

Mỗi người đều là như long như hổ, tinh, khí, thần sung mãn như một, Hỏa Chủng trong cơ thể bùng lên mạnh mẽ, như mặt trời rực cháy.

Rất hiển nhiên, những người trẻ tuổi này đều là cao thủ Quang Minh Điện, đã tu luyện thần hình, chỉ thiếu chút nữa liền có thể lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Từ khi bắt đầu vào cửa, năm người trẻ tuổi này giống như lâm đại địch, lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Khung, mắt không hề chớp, không hề chuyển dời nửa phần.

"Tiểu đội Luyện Ngục sao! ?" Vương Khung mây trôi nước chảy, đảo qua một chút, lộ ra nụ cười.

"Tư chất cũng không tệ, bị ta giết ba vị đồng bạn, lại vẫn có đảm phách đứng trước mặt ta." Vương Khung khẽ nói.

Ánh mắt hắn lưu chuyển, khí thế kinh khủng tự nhiên hiển hiện, như là tinh không mênh mông, nhật nguyệt đồng thiên, chiếu rọi muôn phương.

Trong khoảnh khắc, năm vị cao thủ Luyện Ngục kia liền cảm thấy áp lực thật lớn, trong mắt bọn hắn hiện ra khiếp sợ cùng với ngưng trọng không gì sánh nổi.

Vẻn vẹn chỉ vừa mới đối mặt, khí thế của bọn hắn vậy mà liền bị Vương Khung ép xuống.

Đồ Phu bên trong truyền thuyết, dường như so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn muốn khủng bố hơn.

"Vương Khung, ngươi đừng có cuồng!" Một vị nữ tử áo đỏ trong đó khàn giọng nói.

"Ồ? Nghe ý tứ của ngươi, là muốn luyện một chút với ta?" Vương Khung thoáng nhìn, thờ ơ nói.

Dùng thực lực của hắn vào giờ phút này, thật đúng là không để những người này vào mắt.

Ở trước mặt người khác, bọn hắn là tiểu đội Luyện Ngục vô địch

khủng bố, nhưng ở trước mặt Vương Khung, cũng đều chỉ là một ít tiểu nhân vật mà thôi.

Sự cao ngạo của bọn hắn, sự tôn nghiêm của bọn hắn, không đáng một đồng, chỉ có thể bị hắn giẫm ở dưới chân.

Vẻn vẹn chỉ một câu, năm vị cao thủ Luyện Ngục kia liền biến sắc trong giây lát, hai mắt trừng đến đỏ bừng.

Luyện một chút? Luyện thế nào?

Kết quả luyện một chút cùng với Tên sát tinh này, đại khái là nhất định phải chết!

Bọn hắn tuy cuồng ngạo, nhưng không ngu xuẩn.

"Không có thực lực còn phách lối như thế, đệ tử Quang Minh Điện chính là dạng mặt hàng này? Tương lai thật đáng lo!" Vương Khung không nhịn được khen.

Thất Hoàng Tử ở bên cạnh nghe đến muốn cười.

Kiếm Long Thành run rẩy khóe mắt, mặc dù đã sớm lĩnh giáo miệng lưỡi của Vương Khung, nhưng lúc này, y vẫn là không nhịn được muốn dùng một bàn tay chụp chết hắn.

"Đủ rồi, mang các ngươi tới là để biết rõ chênh lệch, không phải đến để mất mặt xấu hổ!" Kiếm Long Thành quát to một tiếng, ngăn lại dạng tranh luận vô vị này.

"Có nghe hay không? Các ngươi đã làm cho Quang Minh Điện mất mặt!" Đúng lúc này, Vương Khung giống như tưới dầu vào lửa, bồi thêm một câu cho Kiếm Long Thành.

"Ngươi..." Năm đại cao thủ Luyện Ngục, hai mắt trừng đến đỏ bừng, lộ ra bộ dáng muốn ăn người, tức giận đến muốn thổ huyết! ! !

Ở trước mặt Vương Khung, tiểu đội Luyện Ngục thật đúng là không được tính là gì!

Bất kể là chiến tích, uy vọng, thực lực thậm chí là địa vị vào giờ phút này, những người này coi như cộng lại cũng không bằng số lẻ của Vương Khung.

Thanh danh của hắn là dùng máu và chiến giết ra.

Từ lúc xuất đạo đến nay, Vương Khung không biết đã trải qua bao nhiêu sinh tử đại chiến, chém giết bao nhiêu đại địch, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, hắn giống như một tấm bia to, có được uy vọng không thể tưởng tượng.

Bên trong cùng thế hệ, có thể càn rỡ ở trước mặt hắn thật đúng là không có mấy người, ít nhất là năm đại cao thủ Luyện Ngục trước mặt này là không có tư cách này.

Bởi vậy, Vương Khung có thể tự ý chỉ điểm, không cố kỵ gì.

Bọn hắn coi như trong lòng có lửa, cũng chỉ có thể kìm nén.

Lúc này, Kiếm Long Thành trầm mặc không nói, trong nội tâm lại là sinh ra cảm giác khác thường.

Y không thể không thừa nhận, dạng người giống như Vương Khung này là vạn người không được một, cho dù là ở bên trong đệ tử nội môn Quang Minh Điện cũng đều là tồn tại phượng mao lân giác.

Tuổi còn trẻ, phong mang liền thịnh như thế, nhìn chung trong ba mươi năm qua, coi như là La Sinh Sát Kiếm năm đó ở vào tuổi của hắn, cũng không thể sánh kịp.

Nhưng Quang Minh Điện không sợ bất kỳ khiêu chiến nào, cho dù là cường giả đệ nhất thiên hạ Lâm La Thiên vào ba ngàn năm trước, cũng không thể dao động căn cơ của Dao Quang Minh Điện.

Một người trẻ tuổi như vậy để ở chỗ này, chính là đá mài đao, sóng lớn đãi cát, rèn luyện hậu bối, để những người trẻ tuổi này biết rõ, thiên hạ lớn, ẩn giấu chân long, còn chưa đăng lâm tuyệt đỉnh, sẽ không có người nào có thể kiêu ngạo tự mãn, coi trời bằng vung.

"Tiểu quỷ, làm người phải biết được tiến thối, quá mức khinh cuồng cũng không phải là chuyện tốt." Kiếm Long Thành thản nhiên nói.

Vương Khung nghe thế, khẽ cười: "Tiền bối mang mấy cái thùng cơm này đến, không phải chính là để cho ta đè ép nhuệ khí của bọn hắn sao? Ta đây chính là đang huấn luyện đệ tử cho Quang Minh Điện các ngươi!"

Chương 669

Năm đại cao thủ Luyện Ngục tức giận đến tam thi bạo khiêu, giận sôi máu.

Dạng cao thủ cấp bậc như bọn hắn bất kể đi đến chỗ nào mà không phải đều nhận được lễ ngộ cùng với cung kính, bọn hắn trời sinh liền hưởng thụ vinh quang, quang hoàn gia thân.

Thiên phú khủng bố như thế, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào mắng bọn hắn là thùng cơm, càng không phải là nói ra từ miệng của người cùng thế hệ.

Nhưng mà, người nói lời này là Đồ Phu, là Vương Khung.

Ở trước mặt tên sát tinh này, bọn hắn chỉ có nén giận, nghiến răng nghiến lợi.

"Được rồi, bớt nói nhiều lời, nói chuyện chính sự đi!" Kiếm Long Thành giơ tay lên nói.

Y mặc dù là mang những tiểu gia hỏa này đến để rèn luyện lịch luyện, muốn mượn nhờ hung uy của Vương Khung chèn ép một lần. Nhưng cái gì quá mức cũng không tốt, vạn nhất lưu lại ám ảnh, sinh ra tâm ma, đời này cũng liền phế.

"Ta cùng với Quang Minh Điện thực sự không có gì tốt để nói, nhìn đồ vật đi!" Vương Khung giơ tay lên nói.

Đã là giao dịch, như vậy cũng không cần khách sáo nhiều, thanh toán tiền hàng xong, cũng liền kết thúc.

Kiếm Long Thành kéo khóe mắt ra, kỳ thực mà nói, y chính là một khắc đều không muốn ở lại thêm, nhìn thấy Vương Khung liền không nhịn được muốn chụp chết hắn.

Ầm ầm! Kiếm Long Thành khoát tay, năm đạo lưu quang bay ra, phân biệt hiện ra năm loại màu sắc đen, trắng, vàng, đỏ cùng với xanh.

Vương Khung tập trung nhìn vào, năm đạo lưu quang kia phân biệt là một thanh tàn kiếm vết rỉ loang lổ, một tấm bia đá vết rách trải rộng, một

dòng nước nhúc nhích khuấy động, một đoàn hỏa diễm sáng rực như lửa đốt, còn có một khối gỗ tản ra ánh sáng xanh.

Ở phía trên năm loại vật chất này có được đường vân kỳ dị, phảng phất như đại đạo tự nhiên, phác hoạ ra hình thái thần bí.

"Ngũ Đế Đại Ma Thần?" Thần sắc của Thất Hoàng Tử khẽ biến, nghẹn ngào kêu lên.

"Ngũ Đế Đại Ma Thần! ?" Vương Khung nghe thế, không nhịn được động dung.

Cái tên này hắn từng nghe Bạch gia đề cập qua.

Quang Minh Điện có một bộ kỳ công, tên là "Ngũ Hành Thiên", bên trong ghi chép năm loại thần hình cổ lão, phân biệt là Đông Thần Long Mộc, Nam Ly Minh Hỏa, Tây Kiếp Đế Kim, Bắc Minh Nhược Thủy cùng với Trung Ương Hậu Thổ.

Nghe đồn năm đại thần hình này là năm đại ma thần trấn thủ ngũ phương Tiên Thiên hóa thân mà thành, luyện thành một đạo trong đó, liền có được năng lực quỷ thần khó lường, quấy thiên động địa, phá vỡ sông núi.

Nếu có người có thể tập hợp năm đại thần hình vào một thân, liền có thể ngũ hành hợp nhất, hóa thành Ngũ Hành Thiên, luyện thành kỳ công bất thế, trên trời dưới đất, tiến vào hàng ngũ nhất lưu cao thủ đương thời.

Bởi vậy, năm đại thần hình này cơ hồ là một trong những thần hình lợi hại nhất của Quang Minh Điện, vậy mà lại lấy ra giao dịch?

Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, có một chút nghi ngờ nhìn về phía Kiếm Long Thành.

"Tiền bối, ngươi không phải đã động tay động chân đó chứ?"

Theo lý thuyết, Quang Minh Điện hẳn là sẽ xuất ra một ít thần hình yếu kém để giao dịch mới đúng.

"Ngũ Đế Đại Ma Thần kinh khủng bực nào? Từ xưa đến này, có thể luyện thành một loại trong đó cũng đều là phượng mao lân giác, về phần tập hợp năm đại thần hình vào một thân, chỉ có Hoắc Pháp Vương trước kia!" Thất Hoàng Tử đột nhiên nói.

Hắn thân là hoàng tử, nhìn sự tình sẽ luôn nhìn từ các góc độ khác nhau.

"Đưa ra loại thần hình này, chỉ sợ mấy đời cũng khó có người luyện thành, cho ngươi cũng vô dụng."

"Thì ra là thế!" Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra.

Quang Minh Điện thật là thiếu đạo đức, cho ngươi thần hình yếu kém, để cho ngươi có thể sản xuất ra hàng loạt cao thủ, không bằng trực tiếp đưa ra thần hình khó tu luyện nhất, uy lực lớn thì lớn, nhưng coi như là thiên tài đứng đầu cũng không thể luyện thành.

Nắm loại vật này trong tay, cũng chính là trông dọa người một ít, coi như có được nội tình thâm hậu, kỳ thực cũng chính là vật bài trí, đối với một phương thế lực mà nói, luận giá trị, trên thực tế ngược lại là không có giá trị lớn bằng những thần hình dễ tu luyện kia.

"Chẳng trách Quang Minh Điện truyền thừa không suy, dạng suy nghĩ này liền đã là rất âm hiểm!" Vương Khung không nhịn được nói thầm.

Kiếm Long Thành cười híp mắt nhìn hắn nói: "Năm đại thần hình này chính là chí bảo, coi như là đệ tử nội môn cũng khó có thể nhìn thấy, tiểu quỷ, ngươi chính là đã kiếm bộn."

"Lão khọm già!" Vương Khung thầm mắng, nhưng trong nội tâm lại cười thầm, thần hình hắn cần, cũng không phải là để lạc ấn chân chính, mà chỉ là hấp thu tinh hoa bên trong thần hình, kích thích sen lửa màu đen, khiến cho nó chân chính thức tỉnh.

Thần hình giống như Ngũ Đế Đại Ma Thần có giá trị thậm chí còn vượt qua Đại Hoang Hung Thần, đối với Vương Khung mà nói, chính là đã gãi đúng chỗ ngứa.

Chương 670

Ông! Vương Khung cũng không có nói nhảm với đối phương, trực tiếp khoát tay, liền bỏ năm đại thần hình kia vào trong túi.

"Còn có gì nữa không?"

Kiếm Long Thành cười lạnh, cong ngón tay búng ra, một bộ sách cổ bay ra, lại là được khắc ở trên miếng đồng.

Miếng đồng kia chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng phía trên lấp lóe ánh vàng, giống như nòng nọc, lượn tới lượn lui, dường như mỗi một văn tự đều có được sinh mệnh lực tràn đầy.

Khí tức văn minh mênh mông đập vào mặt!

Trong lúc mê man, Vương Khung nhìn thấy sông núi Xã Tắc, nhìn thấy binh lính thiết huyết, nhìn thấy Cửu Thiên Tiên Nhân, nhìn thấy thần binh dị vật...

""Đông Thần Bí Lục"...quả thật bất phàm!" Vương Khung không nhịn được khen.

Bộ này sách cổ hùng hồn, bao quát vạn tượng, không có tu vi cường đại, ý chí kiên định căn bản là không có cách nào thăm dò, nếu không không cẩn thận liền sẽ trầm mê trong đó, khó có thể tự kềm chế, trở thành khôi lỗi của bộ sách cổ này.

"Còn gì nữa không?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Bất kể là năm đại thần hình, hay là "Đông Thần Bí Lục" cũng đều chỉ là vật kèm theo, hắn để ý nhất chính là Kỷ Nguyên Thần.

"Tiểu quỷ, đây hẳn mới là thứ ngươi muốn chân chính!" Kiếm Long Thành lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Y duỗi tay phải ra, một sợi xiềng xích màu đen trống rỗng hiện ra, ngay sau đó hư không nứt ra, phần cuối xiềng xích là một tòa lồng giam, không biết dùng loại kim loại nào chế tạo thành, tản ra khí tức tử vong mục nát.

Bên trong khí tức nồng đậm kia, mơ hồ có trận trận kêu rên, xương trắng chất đống, chồng chất như núi.

Bên trong lồng giam, một thân ảnh ngồi xếp bằng, khí tức như có như không, như là người thực vật, đương nhiên đó là Kỷ Nguyên Thần.

"Các ngươi..." Vương Khung kinh sợ.

Dùng tu vi hiện nay của hắn làm sao có thể không nhìn ra, Kỷ Nguyên Thần không chỉ tu vi suy bại, vậy mà trực tiếp rơi xuống từ hàng ngũ Chúa Tể Giả, thậm chí dao động sinh mệnh của y cũng đều đứt quãng, Hỏa Chủng lung lay sắp đổ, giống như lúc nào cũng sẽ tịch diệt.

Dạng cường giả như thế này, là tiếp nhận tai kiếp cỡ nào mới sẽ lưu lạc đến bước này.

Đối với Vương Khung mà nói, Kỷ Nguyên Thần vẫn luôn là như là thầy như cha, từ lúc hắn bắt đầu tiến vào Quang Minh Học Cung, liền có nhiều trông nom, vụng trộm cõng không biết bao nhiêu oan ức trên lưng, chống đỡ bao nhiêu áp lực.

Hiện nay, bởi vì hắn vậy mà lại lưu lạc đến một bước này.

Lúc này, lửa giận trùng thiên triệt để tràn ngập toàn thân của hắn, hai mắt màu đỏ tươi phẫn nộ như ma thần, tản ra lệ khí dày đặt.

"Người đã đưa tới, tiểu quỷ, ngươi nên thực hiện hứa hẹn." Kiếm Long Thành lộ ra thần sắc lạnh lùng, thờ ơ nói.

"Các ngươi...đáng chết!" Vương Khung cắn răng.

"Đồ Phu, ngươi cũng có thời điểm phẫn nộ sao?"

Lúc này, có cao thủ Luyện Ngục cười lạnh, bên trong ánh mắt lạnh như băng tràn ngập hung tàn, dường như dạng bộ dáng này của Vương Khung hiện nay khiến cho bọn hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái, quét tan sự không thoải mái vừa rồi.

"Nói thật cho ngươi biết, dạng đại tội này chính là vốn liếng của chúng ta, ngày đêm hút tu vi của y, giúp chúng ta tu luyện huyền công."

"Cái loại cảm giác này thật sự là quá dễ chịu, nhưng đáng tiếc, y hiện nay đã không còn tác dụng." Một nhóm cao thủ Luyện Ngục cười ha hả.

Đích xác, lực lượng uẩn tàng trong cơ thể cao thủ giống như Kỷ Nguyên Thần là không thể tưởng tượng, dùng y làm thức ăn, có thể tạo ra

được bao nhiêu cao thủ cái thế?

Những thành viên tiểu đội Luyện Ngục này như là cổ trùng, hút khô Kỷ Nguyên Thần, bằng không bọn hắn cũng sẽ không có khả năng ở trong thời gian ngắn ngủi như thế đột nhiên tăng mạnh, trấn áp đệ tử Quang Minh Học Cung.

"Tốt, rất tốt...đã như vậy, năm thằng nhãi con các ngươi cũng đừng hòng còn sống mà đi ra khỏi nơi này." Vương Khung cắn răng, vô cùng điềm nhiên nói.

Ầm ầm! Chân nguyên khủng bố phóng lên tận trời, như long gào thét, âm dương nhị khí lưu chuyển, như nhật nguyệt thông thiên.

"Vương Khung..." Thất Hoàng Tử hơi biến sắc, gã không ngờ được vào thời điểm đang giao dịch cùng với Quang Minh Điện, đối mặt với Kiếm Long Thành, hắn vậy mà sát cơ đại động, ra tay xuất thủ.

"Đồ Phu, ngươi muốn chết!" Năm đại cao thủ Luyện Ngục cắn răng quát.

Nam nhân này quả nhiên là vô pháp vô thiên, ở ngay trước mặt Kiếm Long Thành lại dám ra tay sát phạt, quả thực chính là không biết sống chết.

Lúc này trong nội tâm bọn hắn chỉ có cười lạnh, không có nửa điểm sợ hãi.

"Tiểu quỷ, đừng có không biết tiến thối!" Kiếm Long Thành nghiêm nghị quát.

"Ta tiến tới thì đã có sao? Năm thằng nhãi con này đều phải chết!" Vương Khung lạnh giọng nói.

Dùng Kỷ Nguyên Thần làm thức ăn, còn lớn lối như thế ở trước mặt hắn...

Một hơi này, hắn không có khả năng nuốt trôi!

Chương 671

"Có gan liền đến!" Năm đại cao thủ Luyện Ngục nâng khóe miệng lên, chứa đựng giọng mỉa mai, dùng ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn.

Ầm ầm! Vương Khung bước ra một bước, đại điện chấn động, vô tận gợn sóng nổi lên, lực lượng khủng bố triệt để kích hoạt trận pháp nơi đây.

Nếu không dùng lực lượng của hắn, tòa cung điện này sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

"Tiểu quỷ, ngươi đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi." Kiếm Long Thành nổi lên sát cơ, kỳ thực mà nói, y đã sớm muốn chụp chết Vương Khung.

Nhưng, ý nghĩ của y vừa mới dâng lên, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác khác thường, một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử truyền đến từ phía sau.

Kiếm Long Thành bỗng nhiên thức tỉnh, quay đầu lại nhìn.

Bên ngoài cửa điện, một vị nam nhân dửng dưng nhìn mọi thứ trước mặt.

Y dường như cũng không có bất cứ tia cảm tình nào, cũng không có bất kỳ tâm tình gì, như một thanh kiếm giấu ở trong vỏ, phong mang như có như không.

"La Sinh Sát Kiếm!" Kiếm Long Thành bỗng nhiên co con ngươi lại, y không ngờ được vậy mà lại gặp phải đại địch trong cuộc đời tại nơi này.

Nhiều năm không gặp, hiện nay La Sinh Sát Kiếm dường như đã bất đồng, sát khí ngưng đọng như thực chất trong ngày thường kia tiêu tán vô hình, y phảng phất như biến thành người khác, phong mang hoàn toàn không có.

"Lưu lại đi!" La Sinh Sát Kiếm thở dài một tiếng.

Thanh âm kia như hồ nước mùa thu, toát lên nỗi sầu muộn vạn cổ.

Đám người chỉ cảm thấy trong lòng run lên, giữa thiên địa, kiếm quang bay lả tả như lá rụng, bên trong vẻ u sầu nhàn nhạt không có sát phạt, chỉ có cái chết hấp hối của vạn vật.

"Ngươi..." Sắc mặt của Kiếm Long Thành đại biến, lộ ra vẻ sợ hãi vô hạn.

Qua nhiều năm không gặp, La Sinh Sát Kiếm đã sớm bỏ xa y, đạt đến cảnh giới mà y khó có thể tưởng tượng, đặc biệt là vào sau khi tao ngộ đại kiếp, y phá rồi lại lập, dường như đã sự tìm được con đường kia.

Phốc! Mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Không ai trong phòng có thể nhìn thấy chính xác những gì đã xảy ra!

La Sinh Sát Kiếm vẫn đứng ở nơi đó như cũ, hai mắt lạnh lùng, hờ hững bình đạm.

Nhưng Kiếm Long Thành lại quỳ rạp xuống đất, ở chỗ lồng ngực có một lỗ máu nhìn thấy mà giật mình, thậm chí có thể trông thấy trái tim đang đập.

Ánh mắt của y ảm đạm, đả kích trên tinh thần dường như càng thêm nghiêm trọng so với thương tích trên thân thể, nhiều năm khổ tu cũng không có rút ngắn chênh lệch giữa hai người.

Lúc này, y cùng với La Sinh Sát Kiếm đã là cách biệt một trời một vực.

"Tiền bối, ngươi hẳn đã đã quên, hiện nay ngươi là đang ở trên địa bàn của ta." Vương Khung ở trên cao nhìn xuống, hờ hững nhìn Kiếm Long Thành.

Cao thủ Quang Minh Điện đoán chừng là phách lối đã quen, ở trên địa bàn của hắn còn dám cuồng ngạo như thế.

Nhưng bọn hắn đã quên, luận đến vô pháp vô thiên, Vương Khung còn càng thêm không có e ngại cùng với cố kỵ so với bọn hắn.

Lúc này, năm đại cao thủ Luyện Ngục đã sớm bị dọa đến sợ vỡ mật, thân thể cũng không nhịn được trở nên rung động, chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn thế mà ở trong khoảnh khắc liền mất đi năng lực chống đỡ?

Chuyện này...chuyện này thực sự thật đáng sợ.

"Vương Khung..." Thất Hoàng Tử không nhịn được nói.

Chuyện này dù sao cũng là giao dịch, nếu như Vương Khung vạch mặt, giết người đoạt bảo, Quang Minh Điện tất nhiên sẽ hưng sư vấn tội, Tần

Hoàng Đình cũng đều sẽ không có lý do bảo vệ hắn.

Nói cho cùng Kiếm Long Thành cũng không phải là tiểu đội Luyện Ngục, lại nhiều cảnh giới Bổ Nguyên hơn cũng đều không thể so sánh.

Mấu chốt nhất là, uy tín của Bổ Thiên Công Hội cũng sẽ bị quét sạch sành sanh, về sau còn có ai dám tin tưởng hắn.

"Sự tình đã đáp ứng ta sẽ không đổi ý, nhưng ta cũng sẽ thực hiện những gì đã nói." Vương Khung lạnh lùng nói.

Ầm ầm! Dao động khủng bố truyền ra từ trong cơ thể hắn.

Đột nhiên, toàn thân năm đại cao thủ Luyện Ngục chấn động, lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng, bọn hắn phát hiện ra Hỏa Chủng của chính mình giống như trầm luân, vậy mà không thể thi triển năng lực.

Cùng lúc đó, Vương Khung như là như quỷ mị xuất hiện ở trước người bọn hắn, cánh tay phải chấn động, lôi quang cuồng bạo hòa thành một thể cùng với Hắc Long Đao.

"Đồ...Đồ Phu...ngươi không thể giết ta..."

"Chúng ta...chúng ta đã sai..."

Từng đợt tiếng kêu rên vang lên ở trong đại điện, những thiên kiêu chi tử này không còn có phách lối cùng với cuồng ngạo như vừa rồi.

Đáng tiếc, trong mắt Vương Khung cũng không có tương lai của bọn hắn.

Giơ tay chém xuống, lôi quang lao nhanh!

Từng cái đầu lâu bay lên cao cao!

Từng cỗ thi thể lần lượt đổ xuống!

Bên trong đại điện, máu phun ra năm bước, mang theo sự phẫn nộ cùng với sát ý của Vương Khung.

Vào lúc này, hắn là Đồ Phu chân chính!

Cho dù là rồng hay là hổ, cũng phải xem thử mình đang ở địa phương nào!

Chương 672

Rồng mắc kẹt trong ao, hổ sa vào đầm lầy, vẫn như cũ là khó có thể hành động.

Kiếm Long Thành có thiên phú siêu tuyệt, thực lực cường đại, càng có bối cảnh Quang Minh Điện, cho nên năm đại cao thủ Luyện Ngục kia liền không có sợ hãi, không ai bì nổi, tự cho rằng là ở dưới sự bảo hộ của y, liền sẽ không có người nào có thể động đến bọn hắn mảy may.

Nhưng những người này đã quên, nơi này không phải là Quang Minh Điện.

Đế Đô là vùng đất của chân long, chỗ long mạch của Đại Tần, các phương cúi đầu, yêu tà yên lặng, mạnh như Quang Minh Học Cung cũng đều không thể khai tông lập giáo tại nơi này, huống chi là những con cá nhỏ này?

Giết chóc, cho tới bây giờ cũng không phải là thói quen của Vương Khung, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không tiếc sát phạt.

Năm thằng nhãi con này, hắn nói giết cũng liền giết.

Từ khí xuất đạo đến nay, trên người Vương Khung không biết đã gánh vác bao nhiêu sinh mệnh thiên tài, cũng không quan tâm một chút này.

Bên trong đại điện, máu tươi chảy tràn lan, chân cụt tay đứt, rải đầy trên mặt đất, thật giống như lò sát sinh.

Thất Hoàng Tử hờ hững im lặng, gã là hiểu rõ tính cách của Vương Khung.

Từ thời điểm Kỷ Nguyên Thần xuất hiện, gã liền biết, việc hôm nay này là không thể tốt, không thấy máu là không có khả năng.

Chỉ là gã không ngờ đến, Vương Khung lại vụng trộm mời La Sinh Sát Kiếm đến.

Vị đồng bạn này của gã, nhìn giống như bá đạo cuồng vọng, trên thực tế tâm tư thâm trầm, cực kỳ tinh tế.

Cho nên hắn mới có thể xông ra thanh danh như vậy, chém giết nhiều

cao thủ như vậy, huỷ nhiều yêu nghiệt như vậy, lại vẫn như cũ có thể sống cho tới hôm nay.

"Cái thiên hạ này sẽ không bao giờ tịch mịch..." Thất Hoàng Tử lộ ra ánh mắt thâm trầm, nhìn Vương Khung, thì thào tự nói.

"Tiểu quỷ...Không! Vương Khung...tương lai của ngươi nhất định sẽ tràn ngập kiếp số." Đúng lúc này, Kiếm Long Thành đứng lên, ánh mắt y băng lãnh, không có một chút tâm tình chập chờn nào, dường như y trọng thương, cùng với năm đại cao thủ Luyện Ngục tử vong cũng không được tính là cái gì.

Trận thua hôm nay đã sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với tâm cảnh của y, về phần là tốt hay là xấu, không ai có thể biết.

Nhưng có một điều có thể xác định, Kiếm Long Thành lúc này đã không phải là Kiếm Long Thành vừa rồi.

Vương Khung ngước mắt nhìn y, trong lòng chỉ cảm thấy dị dạng.

Nếu như nói cảm giác Kiếm Long Thành trước đó mang đến cho hắn một là một thanh kiếm phong mang tất lộ, như vậy lúc này, hoa lửa xung quanh thanh kiếm này dường như đã bị nuốt chửng.

Về phần là triệt để tan rã, hay là trùng luyện tái sinh, hết thảy chỉ có số mệnh biết.

"Tiền bối đã tiến vào sinh tử huyền quan!" Vương Khung khẽ nói, lông mày không nhịn được nhíu lại.

Cao thủ giống như Kiếm Long Thành quả nhiên không phải là dễ dàng đánh ngã như vậy, tâm tính cực cao, ý chí mạnh mẽ, so với thế hệ trẻ tuổi còn muốn khủng bố hơn quá nhiều.

Loại người này trải qua trắc trở, coi nhẹ sinh tử, một khi bị đánh bại, ngược lại sẽ khiến cho đối phương đi đến lằn ranh đột phá bình cảnh.

"Quang Minh Điện không tru diệt ngươi, là bởi vì chưa tới thời điểm, ngươi chính là một khối đá mài đao, một ngày nào đó, đại kiếp hàng lâm, không có cửa sống." Kiếm Long Thành hờ hững nói.

"Không làm phiền tiền bối hao tâm tổn trí."

Ầm ầm! Kiếm Long Thành không nói nhảm nữa, khoát tay, xiềng xích trong tay đứt vỡ, lồng giam khủng bố kia cũng tiêu tán vô hình, chỉ có Kỷ Nguyên Thần ngồi xếp bằng ở bên trong đại điện, cả người rơi vào thời khắc sinh tử.

"Đồ đâu?"

"Tiền bối thật đúng là có thể nhịn!"

Vương Khung khẽ nói, vừa ra tay, quả cầu sáng rực bay ra khỏi lòng bàn tay, khí tức thần thánh cổ xưa tràn ngập đại điện, chậm rãi rơi vào trong tay Kiếm Long Thành.

Kiếm Long Thành mở bàn tay ra xem xét.

Đó là một chiếc hộp kim loại hình vuông nhỏ màu trắng, ở chỗ trung ương là một màn hình thủy tinh, chung quanh có khắc phù văn kỳ dị.

"Đây chính là chìa khoá tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển"?" Kiếm Long Thành khẽ nói.

"Không sai, loại đồ vật này dung hợp kỹ thuật cao nhất của viện nghiên cứu, có thể khiến cho người nắm giữ tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển"." Vương Khung thản nhiên nói.

"Viện nghiên cứu gọi đó là Kế Hoạch Thần Thánh!"

"Kế Hoạch Thần Thánh! ?" Kiếm Long Thành khẽ giật mình, chỉ cảm thấy cái tên này khá là kỳ quái.

Nhưng y ngẫm lại, lại cảm thấy khá có đạo lý.

"Mạt Pháp Kinh Quyển" ghi chép ấn ký đạo pháp của các thời đại, là bảo điển tối cao của tu sĩ cầu đạo, có cơ hội dựng dục ra chí cường giả tương lai.

Đối với người tu hành Hỏa Chủng mà nói, đích xác được xưng tụng là Chí Thần Chí Thánh, gọi chiếc chìa khóa này là Kế Hoạch Thần Thánh cũng hợp lý.

Chương 673

"Cuối cùng vẫn đã đến tay!" Kiếm Long Thành cầm Kế Hoạch Thần Thánh, nhìn Vương Khung, bên trong con ngươi hiện lên một vệt hàn mang.

Cơ hội như vậy, Quang Minh Điện lựa chọn tự nhiên không phải là đệ tử nội môn phổ thông.

Ngoại trừ lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", tìm kiếm bí ẩn bên trong, người kia rất có thể sẽ chính là người sẽ huỷ diệt Vương Khung.

"Tự cầu phúc đi!" Kiếm Long Thành ném lại một câu nói như vậy, liền mang theo Kế Hoạch Thần Thánh đi ra khỏi đại điện, trước khi đi, còn đảo mắt nhìn La Sinh Sát Kiếm.

"Cứ như vậy để cho y mang đi, chỉ sợ sẽ để lại hậu hoạn vô biên." Thất Hoàng Tử hơi có một chút lo lắng nói.

Nội tình của Quang Minh Điện, gã ít nhiều cũng biết một ít, những cao thủ Luyện Ngục kia nhìn như hùng bá vô địch, nhưng cũng chỉ là đối với đệ tử Quang Minh Học Cung phổ thông mà thôi.

Quang minh chân chính là ở trong năm cung, tàng long ngọa hổ, thậm chí còn có nhân vật khủng bố có thể sánh ngang Diệp Vô Thiên.

"Lão bản nói, nếu như mỗi con heo đều biết kết cục của chính mình, như vậy những con heo kia cũng sẽ không ngoan ngoãn bị vỗ béo, cho nên chúng ta phải đóng cửa." Vương Khung đột nhiên nói một câu không liên quan.

Thất Hoàng Tử khẽ giật mình, chợt lộ ra vẻ cổ quái.

Đây là có ý gì?

"Tu hành cũng là như thế, nếu như đều là thuận buồm xuôi gió, thấy rõ hết thảy, chỉ sợ cũng khó có thể đi đến sau cùng." Vương Khung khẽ cười nói: "Như thế này mới thú vị."

"Cũng có đạo lý!" Thất Hoàng Tử không nhịn được nói.

"Danh ngạch đã định, "Mạt Pháp Kinh Quyển" đã sắp mở ra, ta có khả năng sẽ rời khỏi đây một đoạn thời gian!" Vương Khung nói.

"Danh ngạch đã định rồi sao?" Thất Hoàng Tử hỏi.

Gã không rõ ràng tình huống ở phía Viện nghiên cứu, nhưng bốn cái danh ngạch trong tay Vương Khung, bản thân hắn chiếm một cái, đệ tử Thiên Thu Kiếp Chủ chiếm một cái, Quang Minh Điện chiếm một cái, ấn theo lý thuyết chỉ còn lại một cái.

"Đã định xong!" Vương Khung cũng không có giải thích quá nhiều, trực tiếp mang theo Kỷ Nguyên Thần đi đến chỗ của Phí lão.

"Trong thời khắc sinh tử sẽ có đại khủng bố, có lẽ đây chính là kiếp số lớn nhất của y!" Sau khi Phí lão tra xét tình huống của Kỷ Nguyên Thần, không nhịn được cảm thán nói.

"Có thể cứu không?" Vương Khung quan tâm nói.

Phí lão lắc đầu: "Người nào cũng không giúp được y, cửa này chỉ có thể dựa vào chính y."

"Cơ hội lớn bao nhiêu?" Vương Khung truy vấn.

"Rất lớn, cũng chính là rất nhỏ." Phí lão thở dài: "Ngươi hãy để y ở nơi này, đi làm sự tình của chính mình đi."

"Sống chết có số, không thể cưỡng cầu!"

"Mệnh do thiên định, ta ngược lại là muốn tranh một hồi!" Vương Khung khẽ nói, thi lễ thật sâu đối với Kỷ Nguyên Thần.

"Đại chấp giáo, hãy chờ ta trở lại!"

"Nhất định phải chờ ta trở về!" Vương Khung nói một cách vô cùng trịnh trọng.

Nói xong, hắn sải bước, cũng không quay đầu lại rời đi.

Cùng ngày, một tin tức truyền ra khắp các đại thế lực.

Danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" đã được quyết định toàn bộ!

Có tổng cộng bảy người đạt được danh ngạch!

"Cái gì? Đồ Phu thật sự bán một cái danh ngạch bên trong cho Quang Minh Điện? Hắn điên rồi sao?"

"Quang Minh Điện tàng long ngọa hổ, một cái danh ngạch không biết rõ

sẽ tạo ra được đối thủ đáng sợ như thế nào, cử động này của Đồ Phu thực sự không khôn ngoan!"

"Tất cả đều là kẻ ngu xuẩn, Đồ Phu đang thiết hạ một bàn cờ rất lớn, cử động này của hắn tất có thâm ý, há lại là những kẻ ngu xuẩn như các ngươi có thể nhìn ra?"

Nhất thời các phương nghị luận ầm ĩ, rất nhiều người đều cảm thấy Đồ Phu đây là bị cuồng ngạo làm choáng váng đầu óc, tự cho là vô địch thiên hạ, trong lúc vô hình đã đào xong phần mộ cho chính mình.

Nhưng đại bộ phận người đều cảm thấy, cử động này của Đồ Phu nhất định là đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ, có được cân nhắc cực kỳ lâu dài.

Nói cho cùng, dùng cách làm người của Đồ Phu là sẽ không có khả năng ham muốn bảo vật của Quang Minh Điện.

Nhưng trong cùng ngày, lại có tin tức ngầm truyền ra.

"Con bà nó, đã xác nhận, nghe nói Quang Minh Điện đã tốn hao cực lớn đại giới mới có thể mua được danh ngạch này."

"Năm đại thần hình...còn có "Đông Thần Bí Lục"? Con bà nó, đây chính là đã bỏ hết cả tiền vốn!"

"Nghe nói Đồ Phu cũng đều đã vui phát điên, cười đến không ngậm miệng được, mỗi ngày đều ôm bảo bối cười lớn!"

Đám người trợn tròn mắt, không thể không tin tưởng, bởi vì tin tức là này là do Bổ Thiên Công Hội truyền tới.

Vương Khung thật đúng là đã bị bảo vật nện cho váng đầu, cho nên mới bán một cái danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển" cho Quang Minh Điện!

"Ài...dù sao thì vẫn còn quá trẻ tuổi!"

Bên trong Thiên Võng, khắp chốn sôi trào, rất nhiều người ủng hộ Đồ Phu cũng đều có một chút không thể tin được sự thực như vậy.

Chương 674

Thần tượng của bọn hắn, vậy mà thật sự bởi vì bảo vật mà loạn tâm trí, tự tạo đại địch?

...

"Tên tiểu tử này ngược lại là có tình có nghĩa, những vẫn còn quá trẻ tuổi, muốn cứu Kỷ Nguyên Thần là có rất nhiều phương pháp, không nên xuất ra một cái danh ngạch, quá nguy hiểm."

Tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, Vương Huyền Cương nhìn tình báo trong tay không nhịn được nói.

Y biết rõ nội tình của Quang Minh Điện, lần này có thể cầm chìa khóa tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" nhất định là yêu nghiệt có tư chất không thể tưởng tượng.

Dạng yêu nghiệt này, bản thân đã là cực kỳ đáng sợ, một khi lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", nhất định sẽ như Tiềm Long vào phong vân, một bước lên trời.

"Tên tiểu tử kia quá tự tin, cảm thấy mình có thể trấn áp hết thảy địch nhân...hắn căn bản không biết rõ nguyên nhân chân chính mà Quang Minh Điện có thể sừng sững không ngã." Ứng Bắc Trần cũng không nhịn được thở dài.

Nghé con mới đẻ không sợ cọp, Vương Khung một đường đi tới mặc dù long đong, nhưng cho tới bây giờ cũng không có gặp gỡ cường địch chân chính có thể khiến cho hắn nhức đầu.

Đối với hắn mà nói, dường như cũng không phải là chuyện tốt.

""Mạt Pháp Kinh Quyển" đối với hắn mà nói là cơ duyên, có lẽ cũng là kiếp số!" Vương Huyền Cương lộ ra ánh mắt ngưng trọng, không khỏi thở dài.

"Tự nhiên là kiếp số!" Đúng lúc này, một tràng tiếng cười cởi mở vang vọng trong cung điện.

Ngay sau đó, một đoàn hỏa diễm hừng hực trống rỗng hiển hóa.

Ầm ầm! Hỏa diễm nhúc nhích, chấn vỡ hư không, hai đạo nhân ảnh đi ra, một vị trong đó đương nhiên là Kiếm Long Thành.

Về phần một vị khác, có khuôn mặt trẻ thơ, chỗ trán có ấn ký một đoàn hỏa diễm, bên hông thì đeo một đầu lâu cỡ ngón tay.

"Liệt Cửu Sơn!" Vương Huyền Cương hơi biến sắc.

Người trước mặt này chính là trưởng lão Đông Thần Cung Quang Minh Điện, cao thủ cấp bậc Chúa Tể Giả.

Lần này, đúng là y ở phía sau màn chỉ điểm Kiếm Long Thành, hoàn thành lần giao dịch này.

"Vương Huyền Cương, tiểu ma đầu mà Quang Minh Học Cung các ngươi bồi dưỡng ra kia đã tạo ra không ít phiền phức, lần giao dịch này vậy mà chém giết năm tiểu gia hỏa Luyện Ngục, quả thực cuồng vọng đến không có giới hạn." Liệt Cửu Sơn cười lạnh nói.

"Những tiểu gia hỏa kia cũng quá phách lối, Kỷ Nguyên Thần là sư trưởng của hắn, bọn hắn chạy đến địa bàn của người khác, kêu gào như thế, sao có thể không chết?" Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

Vương Khung là ai? Hung danh của hắn chính là giết mà ra.

Lúc trước ở bên trên Sơ Vương Tế, ở trước mặt nhiều sư trưởng như vậy, ngay cả Diệp Thiên cũng đều dám giết, Thiên Vương Pháp Thần Thai cũng đều bị phá hư.

Lăng nhục Kỷ Nguyên Thần ở trước mặt hắn, còn diễu võ giương oai, đây không phải là lão thọ tinh uống thạch tín —— chán sống sao!

"Đáng tiếc...dạng hạt giống này rất nhanh liền sẽ điêu tàn!" Liệt Cửu Sơn cười lạnh nói.

Y mở bàn tay ra, ánh sáng chói lọi chiếu sáng đại điện.

Bên trong ánh sáng, đó đương nhiên là Kế Hoạch Thần Thánh.

"Tên tiểu tử kia dù sao cũng quá trẻ tuổi, không biết rõ tầm quan trọng của "Mạt Pháp Kinh Quyển", năm đại thần hình thêm một tên phế nhân vậy mà liền đổi được món bảo vật này, quả thực ngu xuẩn." Liệt Cửu Sơn không khỏi cười to nói.

Trong mắt y, Vương Khung đã là người chết, để cho tuyệt thế yêu nghiệt Quang Minh Điện tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" quả thực chính là tự chui đầu vào rọ.

Chờ sau khi hắn chết, san bằng Bổ Thiên Công Hội, năm đại thần hình cùng với "Đông Thần Bí Lục" tự nhiên sẽ trở về lại trong tay của bọn hắn.

Vương Huyền Cương nghe thế, không nhịn được thở dài, theo quan điểm của y, Vương Khung đi bước này xác thực đã đi nhầm.

"Ừm?" Đúng lúc này, Ứng Bắc Trần phát ra một tiếng kinh nghi, sắc mặt biến thành vô cùng cổ quái.

"Sao vậy?" Vương Huyền Cương vô thức hỏi.

"Ngay vào lúc vừa rồi, Bổ Thiên Công Hội liên hợp với viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình công bố một tin tức đơi với các đại thế lực."

"Tin tức gì?" Lúc này, Liệt Cửu Sơn, Kiếm Long Thành cũng không nhịn được vểnh tai lên nghe.

"Liên quan tới chìa khoá mở ra "Mạt Pháp Kinh Quyển" lần này, cũng chính là cái gọi là Kế Hoạch Thần Thánh..."

"Bọn hắn nói, Kế Hoạch Thần Thánh có thể khiến cho người nắm giữ tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" tu luyện 10 ngày, tất cả Kế Hoạch Thần Thánh đều là như vậy, ngoại trừ..."

"Trừ cái gì?" Liệt Cửu Sơn càng nghe càng cảm thấy không đúng, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Trừ chiếc Kế Hoạch Thần Thánh của Quang Minh Điện kia!"

"Cái gì?" Liệt Cửu Sơn nghẹn ngào quát.

"Cái gì gọi là ngoại trừ chiếc Kế Hoạch Thần Thánh của Quang Minh Điện?" Kiếm Long Thành lộ ra sắc mặt khó coi truy vấn.

Ứng Bắc Trần lộ ra thần sắc dị dạng, liếc nhìn hai vị cao thủ Quang Minh Điện này một lúc mới nói: "Kế Hoạch Thần Thánh của người khác đều là 10 ngày thời gian, chỉ có Quang Minh Điện là...3 ngày!"

Chương 675

"3 ngày! ?" Liệt Cửu Sơn trừng trừng hai mắt, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, đắc ý nguyên bản cũng không còn sót lại chút gì.

Chiếu theo thời gian bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", 3 ngày, cũng chính là 99 ngày ở ngoại giới mà thôi!

Chừng này thời gian có thể làm gì? Ngắm cảnh du lịch?

Kiếm Long Thành triệt để trợn tròn mắt, y nằm mơ cũng không ngờ được, đồng dạng là Kế Hoạch Thần Thánh, đồng dạng là lĩnh hội "Vị Lai Kinh quyển", thế mà còn có dạng thao tác này?

"Tên tiểu quỷ này..." Liệt Cửu Sơn nghiến răng nghiến lợi, phun ra từng chữ từng chữ ra bên ngoài.

Lúc này, Thiên Võng đã sớm sôi trào.

Bổ Thiên Công Hội đã ủy quyền độc quyền cho "Báo Tương Lai" phát biểu một bài viết, tên là "Nặng ký! Quang Minh Điện hao phí món tiền khổng lồ, chỉ là để tham quan Mạt Pháp Kinh Quyển trong ba ngày!"

Vào thời điểm Liệt Cửu Sơn, Kiếm Long Thành nhìn thấy bài viết này, phổi cũng đều sắp nổ.

Thật sự cho rằng bọn hắn đi ngắm cảnh du lịch.

Năm đại thần hình, "Đông Thần Bí Lục", Kỷ Nguyên Thành, cộng thêm tính mệnh của năm đại cao thủ Luyện Ngục, đổi lấy cơ hội đi ngắm cảnh du lịch ba ngày.

Coi như là Quang Minh Điện cũng không có khả năng phá của như thế.

Vào giờ phút này, hướng gió tại Thiên Võng triệt để thay đổi, dư luận như núi kêu biển gầm thiên về một bên, Quang Minh Điện triệt để trở thành đối tượng trào phúng.

"Ha ha ha...lũ ngu Quang Minh Điện kia, bỏ ra giá cả to lớn như thế, đi vào trong đó tham quan?"

"Thật xa xỉ, không hổ là thiên hạ đệ nhất tông, chính là có tiền, chính là bại gia!"

"Ài...liệt tổ liệt tông Quang Minh Điện ở dưới suối vàng có biết, chỉ sợ cũng không ngờ được con cháu của mình sẽ ngủ xuẩn đến như vậy!"

"Ai có thể ngờ được Đồ Phu còn có chuyện dạng thao tác này, Kế Hoạch Thần Thánh còn có đủ loại khác biệt?"

"Đồ Phu nói, hắn bán chính là bán chuyến đi du lịch, nếu không cũng sẽ không có cái giá này!"

Nhìn các loại bình luận trong khu bình luận Thiên Võng, Liệt Cửu Sơn tức giận đến huyết khí cuồn cuộn, toàn thân rung động.

"Đồ Phu...ngươi sẽ chết không yên lành! ! !"

Liệt Cửu Sơn thân là trưởng lão Đông Thần Cung, thực lực siêu tuyệt, quyền cao chức trọng.

Nhưng lúc này, suýt nữa đã bị Vương Khung làm cho tức chết.

Y bỏ ra đại giới cực lớn, đổi được danh ngạch lĩnh hội "Mạt Pháp Kinh Quyển", còn tưởng rằng có thể tăng thêm một viên đại tướng cho Quang Minh Điện, thậm chí là ở trong tương lai không lâu, Đông Thần Cung sẽ có thể xuất hiện một vị cao thủ cái thế có thể trấn áp quần luân.

Dạng cao thủ này đủ để tranh đoạt đại vị chí cao cùng với Diệp Vô Thiên.

Nhưng hiện nay, dường như hết thảy đều đã trở thành bọt nước.

Mộng tưởng của y tan vỡ trong nháy mắt, thậm chí bởi vì lần giao dịch này, còn trở thành đối tượng bị thế lực khắp nơi trào phúng.

Năm đại thần hình, "Đông Thần Bí Lục" vẻn vẹn chỉ đổi lấy cơ hội ngắm cảnh ba ngày trong Mạt Pháp Kinh Quyển.

Hành vi phá sản như này tất nhiên sẽ chói lọi sử sách, trở thành đề tài nói chuyện say sưa của hậu thế.

Thậm chí vào thời điểm cuối năm "Báo Tương Lai" bình chọn mười đại hành vi bại gia tu hành Hỏa Chủng, Quang Minh Điện tất nhiên sẽ có tên trên bảng, thậm chí có thể bước lên đầu bảng, trở thành bại gia vương một cách xứng đáng.

"Vương Khung...lão phu thế bất lưỡng lập cùng với ngươi!" Liệt Cửu

Sơn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu như bây giờ Vương Khung không phải là thân ở Đế Đô, y đã sớm đánh tới, dùng một bàn tay chụp chết hắn.

Nhưng hiện nay, vị trưởng lão Đông Thần Cung này chỉ có thể dậm chân liếc mắt, chửi ầm lên.

Sắc mặt của Kiếm Long Thành rung động, song quyền nắm chặt, y rất nghĩ nổi giận, lại không thể nào phát ra.

Cuộc mua bán này từ đầu tới đuôi đều là do y phụ trách.

Kiếm Long Thành chính là sợ chính mình nói một tiếng, nhắc nhở Liệt Cửu Sơn, như vậy toàn bộ nộ hỏa không có chỗ phát tiết kia sẽ chuyển dời lên trên người y.

Nói cho cùng, nỗi oan ức lớn như vậy, sự tình liên quan tới danh dự của Quang Minh Điện sẽ luôn luôn có người cõng thay.

Trước kia Tần Hoàng đã từng viết một bộ kinh điển, tên là "oan ức luận", ở trong chủ đề thứ nhất liền nói nếu có nồi đen, sẽ không thể chụp lên trên tổ chức, nếu không sẽ khiến cho các thành viên quay lưng, đó chính là hành vi ngu xuẩn, sẽ phá hư tổ chức, cần phải tìm kiếm cộng tác viên đứng mũi chịu sào!

"Con mẹ tổ tông mười tám đời ngươi!" Khuôn mặt của Kiếm Long Thành đỏ bừng, trong nội tâm mắng to.

Lúc này, Vương Huyền Cương cùng với Ứng Bắc Trần quay mặt nhìn nhau.

Bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ được, Vương Khung lại vẫn còn cất giấu thủ đoạn như vậy, giao dịch cùng với Quang Minh Điện vậy mà cũng đều có thể hố đối phương một vố, quả thực không thể tưởng tượng.

Chương 676

"Tên tiểu tử này...luôn bất ngờ và không theo thông lệ như vậy!" Trong nội tâm Vương Huyền Cương cảm thán.

Chẳng trách Vu Thiên Ngân vừa ý hắn như thế, thậm chí còn nhiều lần căn dặn, vào thời khắc mấu chốt, cần phải xuất thủ bảo hộ hắn, hiện tại xem ra, kẻ này ngoại trừ thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, đích xác có chỗ hơn người.

"Giống như lúc ban đầu ở La Vương Thành vậy, quả thực là một bụng ý nghĩ xấu." Ứng Bắc Trần thầm than trong nội tâm, một ít hồi ức không thoải mái vọt tới giống như thủy triều.

Y chính là đã đích thân thể nghiệm sự vô sỉ cùng với xấu bụng của Vương Khung.

"Chúng ta đi thôi!" Liệt Cửu Sơn lộ ra sắc mặt khó coi, xoay người rời đi.

"Liệt trưởng lão, lúc này liền muốn đi rồi? Có muốn ở lại ăn cơm chiều không!" Vương Huyền Cương quỷ thần xui khiến nói một câu.

Ầm ầm! Hai đạo nhân ảnh hóa thành hỏa diễm dày đặt phóng lên tận trời, tiêu thất ở bên trong hư không vô tận.

"Đại giáo ti, lần này Quang Minh Điện chính là đã bị thiệt lớn!"

"Hơn nữa còn là ngậm bồ hòn." Vương Huyền Cương không nhịn được cười nói: "Dạng danh ngạch này muốn mua cũng không có bán, tên tiểu tử này thật sự giỏi, liền ngay cả Quang Minh Điện cũng đều dám tính toán."

"Tên tiểu tử kia có cái gì không dám?" Ứng Bắc Trần không nhịn được nói: "Hắn ngay cả người Quang Minh Điện cũng đều dám giết!"

"Nói cũng đúng."

Hai người nhìn nhau cười to.

...

Tại Đế Đô, trong thâm cung.

Tại Thiên Thượng Nhân Gian!

Trong đêm tối, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng hiện lên, xuất hiện tại địa phương mà chỉ có Tần Hoàng mới có thể đặt chân này.

Đó là một con mèo, một con mèo chống trượng gỗ.

Nó đi như nhân loại, đi đến phía trước đại điện.

Bên trong cung điện, hương khói lượn lờ, hào quang bừng bừng, phảng phất như có vô số người đang nói chuyện, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai.

"Danh ngạch cũng đã được định xong." Con mèo dừng chân ở trước cung điện, nhẹ giọng nói.

"Tên tiểu tử kia có một chút nhạy bén, gạt được không ít chỗ tốt từ trong tay Quang Minh Điện, chỉ là hắn quá trẻ tuổi, mưu kế ở trước mặt thực lực cường đại, không được tính là cái gì."

Bên trong cung điện truyền đến giọng nói của Tần Hoàng.

"Cũng không thể trách được, tồn tại hắn đối mặt dù sao cũng là Quang Minh Điện!"

Con mèo khẽ nói, con mắt giống như là ngọc thạch kia nhẹ nhàng chuyển động, trong đêm phóng ra hào quang như sao trời.

"《 Dịch 》 mà ngươi truyền thụ cho ta quả nhiên đáng sợ, đo lường tính toán thiên cơ, thấy rõ thiên mệnh, tất cả đều có qua lại với nhau!"

"Lần này "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, ta đã đo lường tính toán một quẻ."

"Kết quả như thế nào?" Tần Hoàng hỏi.

"Rắn mất đầu!"

"Rắn mất đầu, thiên hạ đại cát, đây là dấu hiệu tương lai mở ra, cải cách thiên hạ!" Tần Hoàng thản nhiên nói.

Phi long tại thiên, quần long gặp nhau, chính là bởi vì không có thủ lĩnh, cho nên mới tranh đấu với trời, tất cả đều muốn đạt đến cấp độ cao hơn. Đây là dấu hiệu của sự vươn lên và cải cách, và nó sẽ có ảnh hưởng sâu sắc đến tương lai.

Có thể thấy được, lần này "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, từ nơi sâu xa,

sẽ có ảnh hưởng đến cách cục thiên hạ trong tương lai.

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, có thể tỏa sáng mấy trăm năm...trẫm ngược lại là muốn nhìn một chút thuỷ triều thời đại mới..." Tần Hoàng khẽ nói.

Trong cung điện, truyền đến một cơn chấn động, hương khói tán diệt, trong đó mơ hồ dường như có một đạo nhân ảnh muốn đi ra.

Con mèo lộ ra thần sắc động tâm, không nhịn được nói: "Ngươi rốt cuộc muốn bước ra một bước kia sao?"

"Nhanh đi! Ta đã chờ quá lâu!"

Tiếng thở dài cô đơn vang vọng thật lâu trong đêm tối, lộ ra sầu bi như thu thuỷ, trong thâm cung, tịch mịch như vậy, người nào cũng không có nghe được.

...

Tại Đông Thành Đế Đô!

Tấm bia cổ lão đứng ở bên trong chợ búa, trên đó khắc sâu những dấu ấn của năm tháng.

Dưới ánh trăng, Vương Khung cùng với Lục Ly đã sớm chờ đợi.

Diệp Mặc bảo vệ ở một bên, hai mắt khép kín, không nói một lời.

Cho dù là ai cũng sẽ không ngờ được, tối nay chính là thời điểm "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, bảy hạt giống lặng yên tụ lại, muốn tiến vào bia cổ.

"Hội trưởng, còn phải đợi bao lâu." Lục Ly hỏi.

Hiện nay, y đã gia nhập Bổ Thiên Công Hội, đạt được sự chỉ điểm cùng với đề bạt của Vương Khung.

"Đừng nóng vội, những người ngươi cần đợi hôm nay cũng không phải người thường." Vương Khung khẽ nói.

Người Quang Minh Điện, người Thần Hỏa Sơn, người Võ Vương Thành, còn có người viện nghiên cứu lựa chọn...

Vương Khung đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ!

"Đến rồi!" Đúng lúc này, Diệp Mặc đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, vô thức mở mắt ra nhìn, ở cuối ngã tư đường, một vị thanh niên chậm rãi đi tới.

Chương 676

"Tên tiểu tử này...luôn bất ngờ và không theo thông lệ như vậy!" Trong nội tâm Vương Huyền Cương cảm thán.

Chẳng trách Vu Thiên Ngân vừa ý hắn như thế, thậm chí còn nhiều lần căn dặn, vào thời khắc mấu chốt, cần phải xuất thủ bảo hộ hắn, hiện tại xem ra, kẻ này ngoại trừ thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, đích xác có chỗ hơn người.

"Giống như lúc ban đầu ở La Vương Thành vậy, quả thực là một bụng ý nghĩ xấu." Ứng Bắc Trần thầm than trong nội tâm, một ít hồi ức không thoải mái vọt tới giống như thủy triều.

Y chính là đã đích thân thể nghiệm sự vô sỉ cùng với xấu bụng của Vương Khung.

"Chúng ta đi thôi!" Liệt Cửu Sơn lộ ra sắc mặt khó coi, xoay người rời đi.

"Liệt trưởng lão, lúc này liền muốn đi rồi? Có muốn ở lại ăn cơm chiều không!" Vương Huyền Cương quỷ thần xui khiến nói một câu.

Ầm ầm! Hai đạo nhân ảnh hóa thành hỏa diễm dày đặt phóng lên tận trời, tiêu thất ở bên trong hư không vô tận.

"Đại giáo ti, lần này Quang Minh Điện chính là đã bị thiệt lớn!"

"Hơn nữa còn là ngậm bồ hòn." Vương Huyền Cương không nhịn được cười nói: "Dạng danh ngạch này muốn mua cũng không có bán, tên tiểu tử này thật sự giỏi, liền ngay cả Quang Minh Điện cũng đều dám tính toán."

"Tên tiểu tử kia có cái gì không dám?" Ứng Bắc Trần không nhịn được nói: "Hắn ngay cả người Quang Minh Điện cũng đều dám giết!"

"Nói cũng đúng."

Hai người nhìn nhau cười to.

...

Tại Đế Đô, trong thâm cung.

Tại Thiên Thượng Nhân Gian!

Trong đêm tối, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng hiện lên, xuất hiện tại địa phương mà chỉ có Tần Hoàng mới có thể đặt chân này.

Đó là một con mèo, một con mèo chống trượng gỗ.

Nó đi như nhân loại, đi đến phía trước đại điện.

Bên trong cung điện, hương khói lượn lờ, hào quang bừng bừng, phảng phất như có vô số người đang nói chuyện, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai.

"Danh ngạch cũng đã được định xong." Con mèo dừng chân ở trước cung điện, nhẹ giọng nói.

"Tên tiểu tử kia có một chút nhạy bén, gạt được không ít chỗ tốt từ trong tay Quang Minh Điện, chỉ là hắn quá trẻ tuổi, mưu kế ở trước mặt thực lực cường đại, không được tính là cái gì."

Bên trong cung điện truyền đến giọng nói của Tần Hoàng.

"Cũng không thể trách được, tồn tại hắn đối mặt dù sao cũng là Quang Minh Điện!"

Con mèo khẽ nói, con mắt giống như là ngọc thạch kia nhẹ nhàng chuyển động, trong đêm phóng ra hào quang như sao trời.

"《 Dịch 》 mà ngươi truyền thụ cho ta quả nhiên đáng sợ, đo lường tính toán thiên cơ, thấy rõ thiên mệnh, tất cả đều có qua lại với nhau!"

"Lần này "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, ta đã đo lường tính toán một quẻ."

"Kết quả như thế nào?" Tần Hoàng hỏi.

"Rắn mất đầu!"

"Rắn mất đầu, thiên hạ đại cát, đây là dấu hiệu tương lai mở ra, cải cách thiên hạ!" Tần Hoàng thản nhiên nói.

Phi long tại thiên, quần long gặp nhau, chính là bởi vì không có thủ lĩnh, cho nên mới tranh đấu với trời, tất cả đều muốn đạt đến cấp độ cao hơn. Đây là dấu hiệu của sự vươn lên và cải cách, và nó sẽ có ảnh hưởng sâu sắc đến tương lai.

Có thể thấy được, lần này "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, từ nơi sâu xa,

sẽ có ảnh hưởng đến cách cục thiên hạ trong tương lai.

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, có thể tỏa sáng mấy trăm năm...trẫm ngược lại là muốn nhìn một chút thuỷ triều thời đại mới..." Tần Hoàng khẽ nói.

Trong cung điện, truyền đến một cơn chấn động, hương khói tán diệt, trong đó mơ hồ dường như có một đạo nhân ảnh muốn đi ra.

Con mèo lộ ra thần sắc động tâm, không nhịn được nói: "Ngươi rốt cuộc muốn bước ra một bước kia sao?"

"Nhanh đi! Ta đã chờ quá lâu!"

Tiếng thở dài cô đơn vang vọng thật lâu trong đêm tối, lộ ra sầu bi như thu thuỷ, trong thâm cung, tịch mịch như vậy, người nào cũng không có nghe được.

...

Tại Đông Thành Đế Đô!

Tấm bia cổ lão đứng ở bên trong chợ búa, trên đó khắc sâu những dấu ấn của năm tháng.

Dưới ánh trăng, Vương Khung cùng với Lục Ly đã sớm chờ đợi.

Diệp Mặc bảo vệ ở một bên, hai mắt khép kín, không nói một lời.

Cho dù là ai cũng sẽ không ngờ được, tối nay chính là thời điểm "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, bảy hạt giống lặng yên tụ lại, muốn tiến vào bia cổ.

"Hội trưởng, còn phải đợi bao lâu." Lục Ly hỏi.

Hiện nay, y đã gia nhập Bổ Thiên Công Hội, đạt được sự chỉ điểm cùng với đề bạt của Vương Khung.

"Đừng nóng vội, những người ngươi cần đợi hôm nay cũng không phải người thường." Vương Khung khẽ nói.

Người Quang Minh Điện, người Thần Hỏa Sơn, người Võ Vương Thành, còn có người viện nghiên cứu lựa chọn...

Vương Khung đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ!

"Đến rồi!" Đúng lúc này, Diệp Mặc đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, vô thức mở mắt ra nhìn, ở cuối ngã tư đường, một vị thanh niên chậm rãi đi tới.

Chương 677

Khí tức của vị thanh niên này cường đại nồng đậm, quanh người mơ hồ có dị tượng lấp lóe, thoáng qua tức thì, vô số thân ảnh nhảy ra từ trong huyết khí đáng sợ kia, một chiêu một thức, lộ ra tinh túy võ đạo.

"Tinh túy võ đạo, vô thượng chân chính!"

Vương Khung nhíu mày, cho dù cách nhau mấy ngàn bước, huyết khí trong cơ thể hắn dường như cũng nhận dẫn dắt, không nhịn được trở nên xao động.

Diệp Mặc ngưng tụ ánh mắt lại, lộ ra địch ý sâu đậm.

Bởi vì người tới khiến cho y cảm thấy uy hiếp nồng đậm.

"Đồ Phu! ?" Vị thanh niên kia nói khẽ.

"Ngươi chính là đệ tử của Thiên Thu Kiếp Chủ?" Vương Khung hỏi.

"Ta tên là Vũ Vô Cực!" Nói xong, Vũ Vô Cực liền đi tới trước người mọi người, cùng lúc đó, tất cả dị tượng quanh người y đều tiêu tán, huyết khí bình thản như gió xuân.

"Phản phác quy chân, âm dương dịch chuyển! ?" Trong nội tâm Vương Khung thầm nghĩ.

Thật sự không hổ là người được Thiên Thu Kiếp Chủ nhìn trúng, thiên phú cực cao, đích xác hiếm thấy.

Không thể không nói, nhân vật như vậy, liền ngay cả Vương Khung cũng đều chưa bao giờ thấy qua, e rằng cho dù là Vân Tố Tâm cũng không sánh bằng.

"Ta dường như đã tới muộn!"

"Vừa vặn, còn có người càng đến muộn hơn ngươi." Vương Khung khẽ cười nói.

Ánh mắt của Vũ Vô Cực tụ lại như ánh nến, đảo qua trên người Vương Khung cùng với Diệp Mặc.

Thân là bên nhân vật đứng đầu nhất trong cùng thế hệ, y tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức phát tán ra từ trên người của hai người này, đó là

tư chất không thua kém y.

Đặc biệt là Vương Khung, khí chất lăng lệ kia như có như không, như linh quang chợt hiện, như kinh lôi phá không, thoáng qua ở giữa, khó có thể nắm chắc.

Khí chất như vậy là thứ mà y không thể nhìn thấy ở Võ Vương Thành.

Cũng chẳng trách sư phụ của y, Thiên Thu Kiếp Chủ cũng đều đã từng đánh giá Vương Khung.

Phải biết rằng, loại tồn tại kia, tiểu bối bình thường căn bản sẽ khó lọt vào pháp nhãn, chớ đừng nói chi là thu hoạch được sự đánh giá của y.

"Thiên Thu Kiếp Chủ cho tới bây giờ chưa từng thu đệ tử, Vũ huynh có thể thu hoạch được sự ưu ái của Thiên Thu Kiếp Chủ, nhất định là có chỗ hơn người, có cơ hội có thể luận bàn một lần." Vương Khung khẽ cười nói.

Hắn tương đối hiếu kỳ đối với năng lực của Vũ Vô Cực.

Bởi vì bắt đầu từ một khắc y xuất hiện, Hỏa Chủng bản mệnh của Vương Khung liền biểu hiện ra một loại dao động rất không tầm thường.

"Cơ hội khẳng định sẽ có, kỳ thực ta cũng đã sớm muốn kiến thức một lần Đồ Phu bên trong truyền thuyết." Vũ Vô Cực chân thành nói.

Trong thiên hạ đương thời, danh hào Đồ Phu chấn động bát phương, có ai không biết?

Bên trong cùng thế hệ sinh ra dạng yêu nghiệt này, nếu như có một chút lòng dạ đều sẽ muốn so tài, kiểm tra một chút cân lượng của chính mình.

Tuy nhiên, Vũ Vô Cực vẫn luôn bị Thiên Thu Kiếp Chủ đè ép, thần thông không thành, không thể xuất thế, bởi vậy cho đến hôm nay, y vẫn bừa bãi vô danh, đối mặt với Vương Khung, chiến ý tự nhiên dạt dào.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một tràng dao động kỳ dị truyền đến.

Vương Khung, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực lần lượt nhìn lại.

Một ánh lửa giáng xuống từ trên trời, hoa lửa tán đi, hiện ra một dáng người thướt tha.

Kia là một nữ nhân, mái tóc đỏ rực như ngọn lửa, đôi mắt lấp lánh như

những vì sao, trên người mặc một bộ áo giáp màu đỏ rực lửa, mỗi khi bước ra một bước, không khí xung quanh cũng đều vặn vẹo.

"Thần Hỏa Sơn! ?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Hắn ngược lại là không ngờ được, đệ tử Thần Hỏa Sơn phái tới vậy mà là một nữ nhân.

"Vùng đất chân long, quả nhiên có không ít cao thủ." Nữ nhân kia nhìn lướt qua, thản nhiên nói.

"Ngươi là đệ tử Thần Hỏa Sơn! ?" Vũ Vô Cực hỏi.

"Ngọc Thiên Tâm!" Nữ tử tóc đỏ kia tự báo gia môn, liền tĩnh tọa ở một bên, không nói gì nữa, ngay cả nhìn cũng không nhìn nhóm người Vương Khung chút nào.

Vương Khung cùng với Vũ Vô Cực nhìn nhau, đều lộ ra ý cười lúng túng bất đắc dĩ.

Nguyên bản bọn hắn vô cùng hiếu kỳ đối với Thần Hỏa Sơn, còn muốn bắt chuyện đôi câu, tìm kiếm hư thực.

Tuy nhiên, nữ tử này dường như thờ ơ với mọi thứ, cũng không có muốn giao hảo với bọn hắn một chút nào.

"Đạo thống Linh Sơn tương đối bài ngoại, đặc biệt là Thần Hỏa Sơn, tự nhận là chính thống nhân loại, bởi vậy không quá ưa thích giao thiệp cùng với ngoại giới." Vũ Vô Cực bí mật truyền âm.

"Được rồi!" Vương Khung có một chút bất đắc dĩ.

Nhưng không có cách nào, người ta chính là gốc rễ của nhân loại, đi ra từ bên trong Bái Hỏa Giáo, cho dù là Quang Minh Điện cũng đều có thể khiêu chiến một hai, có dạng tâm tính này cũng chẳng có gì lạ.

"Thần Hỏa Sơn cùng với Quang Minh Điện có nguồn gốc cực sâu, không biết rõ sau khi người Quang Minh Điện đến, nữ tử sẽ còn bình thản như vậy hay không?" Trong nội tâm Vương Khung sinh ra ý niệm khác.

Chương 678

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, ở đầu đường, một thân ảnh đi tới, thường thường không có gì lạ, không có nửa điểm tiếng vang.

So với Vũ Vô Cực, kiểu cách Ngọc Thiên Tâm ra sân thực sự là kém hơn quá nhiều, nếu như không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là một người qua đường.

Nhưng vào thời điểm người này xuất hiện, ai cũng không thể bình tĩnh.

Bởi vì trong vòng trăm bước, nơi này vậy mà không có ai phát hiện ra tung tích của đối phương.

"Cao thủ Quang Minh Điện!" Vương Khung tập trung nhìn vào, biểu tượng trên trang phục đã nói lên hết thảy.

Lúc này, liền ngay cả Ngọc Thiên Tâm cũng không nhịn được khẽ nhướng đôi mắt đẹp, nhìn chằm chặp nam nhân kia, trong mắt lộ ra một tia địch ý cùng với kiêng kị.

"Gã chính là đệ tử Quang Minh Điện bị ngươi hố kia?" Vũ Vô Cực nhỏ giọng nói lầm bầm.

Hiện nay sự tình Quang Minh Điện bị Vương Khung đào hố đã sớm truyền đi xôn xao, tất cả mọi người đều biết rõ, Quang Minh Điện tốn hao đại giới cực lớn để đổi lấy cơ hội tham quan "Mạt Pháp Kinh Quyển" ba ngày, đã sớm trở thành trò cười.

Hiển nhiên, hiện nay chính chủ đã xuất hiện.

"Nhìn không ra, tên tiểu tử này khá kỳ quái." Vương Khung quét nhìn Vũ Vô Cực, trong nội tâm thầm nghĩ.

"Chúng ta rốt cuộc cũng gặp mặt." Nam nhân thường thường không có gì lạ kia đi tới gần, dò xét Vương Khung một chút, thờ ơ nói.

"Chúng ta quen biết nhau?" Vương Khung không mặn không nhạt nói.

"Không biết, nhưng ngươi đáng ra sẽ bị ta chém giết ở bên trong Phế Thổ." Nam nhân đến từ Quang Minh Điện đột nhiên nói.

Vương Khung bỗng nhiên nhăn lông mày lại, bên trong con ngươi phóng

ra ánh sáng lạnh lùng.

Hôm đó sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, hắn rơi vào Phế Thổ, Quang Minh Điện cũng điều động cao thủ đánh tới, trong đó có mấy người chết ở trong tay Vương Khung, từ trong tình báo lấy được mà nói, bên trong những người này đích xác có một tồn tại cường đại cực kỳ đáng sợ.

Người kia chính là đi đến Phế Thổ để chém giết Vương Khung.

"Tố Huyền Chân! ?" Vương Khung suy tư, lờ mờ nhớ đến cái tên này.

"Vận khí của ngươi rất tốt, vậy mà chạy về nơi này, nhưng đồng bạn của ngươi liền không có may mắn như vậy!" Tố Huyền Chân hờ hững nói.

"Gã béo! ?"

"Mọi thứ liên quan tới ngươi đều sẽ bị huỷ diệt ở phía dưới quang minh." Tố Huyền Chân như đang nói về tương lai, cảm xúc không hề dao động một chút nào.

"Ta chỉ sợ lần này ngươi sẽ không đi ra được."

"Hiện tại ngươi liền có thể thử một lần."

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, hai đại cao thủ giương cung bạt kiếm, bất kể là Vương Khung, hay là Tố Huyền Chân dường như cũng đều động sát cơ.

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm không nhịn được động dung.

Hai người này nếu như động thủ tại nơi này, nhất định sẽ kinh thiên động địa, tuy nhiên nhân vật chính của ngày hôm nay chính là "Mạt Pháp Kinh Quyển".

"Hai vị, bây giờ không phải là thời điểm giải quyết ân oán cá nhân, còn xin khắc chế." Vũ Vô Cực đứng dậy, hoà giải.

Danh ngạch trong tay bọn họ đều là hao phí đại giới cực lớn đổi lấy, bên trong không biết rõ có bao nhiêu quan hệ nhân tình, tự nhiên không thể bởi vì phân tranh giữa Vương Khung cùng với Tố Huyền Chân liền bị trì hoãn.

"Tốt, rất tốt!" Giọng nói của Vương Khung trầm như vực thẳm, chậm rãi thu hồi ánh mắt, sát ý quanh người cũng tiêu tán thành vô hình ở trong

giây lát.

Tố Huyền Chân vẫn như cũ là dáng vẻ thường thường không có gì lạ, cũng không nhìn hắn.

"So với một năm trước, ngươi ngược lại là đã tiến bộ không ít." Đúng lúc này, một giọng nói cởi mở chậm rãi truyền đến.

Vương Khung quay đầu nhìn lại, trong góc, một vị nam tử đi ra, mây trôi nước chảy, khóe miệng lộ ra ba phần phô trương, bảy phần ý cười.

"Là ngươi! ?"

"Đồ Phu, chúng ta lại gặp mặt!" Người tới cười nói.

Trong lòng Vương Khung nổi lên từng đợt sóng, thân ảnh quen thuộc kia dần dần trùng hợp cùng với nam tử trước mắt!

"Xuyên Việt Giả!"

Xuyên Việt Giả!

Đệ nhất cường giả Quang Minh Bảng lúc trước, cũng là người cùng thế hệ thần bí đáng sợ nhất mà Vương Khung công nhận từ trước đến nay.

Thậm chí là vào trước kia, Xuyên Việt Giả so với Diệp Thiên như mặt trời ban trưa cũng đều càng thêm thâm bất khả trắc.

Không có ai biết lai lịch của y!

Cũng không ai nhìn thấy y!

Thậm chí không có ai biết y đến cùng có tồn tại hay không!

Y giống như là trốn ở trong sương mù dưới vực thẳm, hoàn toàn là một mảnh không có gì đáng tìm kiếm.

Trước kia, tại Thiên Võng, Xuyên Việt Giả đã từng hiện thân mời Vương Khung.

Ánh mắt y cao xa như trụ trời, dã tâm cũng không phải là người thường có thể so sánh.

Xuyên Việt Giả, muốn sáng tạo một cái tổ chức cử thế vô song, trước nay chưa từng có, sáng tạo ra trật tự mới, thay thế vinh quang đã sớm mục nát.

Chương 679

Từ lúc chia tay tại Thiên Võng, nam nhân này giống như đã bốc hơi ở giữa thế giới, ở trong toàn bộ thế gian, cũng không có tung tích gì nữa.

Vương Khung không ngờ được vậy mà lại gặp được y tại nơi này.

"Ngươi..." Vương Khung nhìn y, muốn nói lại thôi.

Đối với những người khác Vương Khung còn có thể loáng thoáng cảm giác được chênh lệch mạnh yếu, nhưng cảm giác Xuyên Việt Giả mang đến cho hắn chính là một mảnh bừa bộn, không thể nhìn thấy rõ ràng.

Thậm chí, Vương Khung còn cảm thấy người đứng trước mặt mình không phải là sinh linh.

Loại cảm giác này cực kỳ kỳ diệu và huyền dị.

"Đồ Phu, sau khi chia tay tại Thiên Võng, ngươi cũng đã tìm được đồng bọn của mình!" Xuyên Việt Giả khẽ cười nói.

Y vẫn như trước đây, hờ hững như trời, cho dù mỉm cười cũng lộ ra một tia thâm bất khả trắc.

"Ngươi đã hoàn thành mong muốn của chính mình chưa?" Vương Khung hỏi.

Hắn ám chỉ tự nhiên là kế hoạch vĩ đại mà ngày đó Xuyên Việt Giả kể cho hắn.

Nam nhân này muốn tìm được đồng bạn sánh ngang cùng với y, sáng lập một tổ chức trước nay chưa từng có, siêu việt Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa.

"Cửu Đỉnh!" Xuyên Việt Giả thản nhiên nói.

"Cái gì?"

"Tổ chức ta sáng lập tên là Cửu Đỉnh!"

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, cái tên này phảng phất như ẩn chứa ma lực vô biên, dẫn dắt tương lai xa xôi từ nơi sâu xa.

"Một ngày nào đó, cái tên này sẽ vang danh khắp thiên hạ, chói lọi bên trong tuế nguyệt." Xuyên Việt Giả phảng phất như đang trần thuật một cái

sự thật đã được chú định.

"Đồ Phu, lời mời của ta vẫn như cũ không thay đổi!"

Vương Khung nhìn Xuyên Việt Giả, chẳng biết tại sao, trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Nam nhân này thâm bất khả trắc, trong xương cốt lại lộ ra một cỗ ý nghĩ cùng với cuồng nhiệt mà thế tục không thể tương thích.

"Có lẽ sẽ có một ngày, ngươi sẽ tới tìm ta." Xuyên Việt Giả cười cười, cũng không có miễn cưỡng, ánh mắt thần bí khó dò kia chậm rãi dời ra từ trên người Vương Khung.

Lúc này, Lục Ly, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm còn có Tố Huyền Chân đều lộ ra thần sắc khác nhau, nhìn hai người bọn họ.

"Bọn hắn không có nghe thấy?" Vương Khung không nhịn được động dung, nhìn ánh mắt của đám người, hắn liền đoán ra bảy tám phần, càng thêm ba phần kiêng kị đối với Xuyên Việt Giả.

Nam nhân này so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn hơn nhiều.

"Còn có một người sao?" Xuyên Việt Giả hỏi.

"Không cần chờ, y có thể sau một hồi nữa mới đến!" Vương Khung mở miệng nói.

Đám người nghe thế, không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn.

Ngoại trừ Xuyên Việt Giả, tất cả mọi người đều rất tò mò về người thứ bảy này.

Nhưng Vương Khung dường như cũng không có cho bọn hắn cơ hội, ra hiệu đối với Lục Ly.

Ông! Lục Ly đi đến phía trước bia cổ, cánh tay phải khẽ giơ lên, bàn tay chạm vào phía trên bia cổ.

Trong khoảnh khắc, tấm bia cổ lão phảng phất như phục sinh, hai chữ "Vận Khí" phía trên, bỗng nhiên biến hóa gây dựng lại.

Mạt pháp!

"Đây chính là "Mạt Pháp Kinh Quyển", ghi chép ấn ký đạo pháp các thời đại!" Nhãn tình của đám người sáng lên, lộ ra cuồng nhiệt vô cùng.

Lục Ly thân là chìa khoá, tiến hành mở "Mạt Pháp Kinh Quyển" ra.

Nhóm người Vương Khung lần lượt xuất ra Kế Hoạch Thần Thánh, đạo đạo ánh sáng nóng bỏng lộ ra, tiến vào bên trong bia cổ.

Giống như được cải tạo, thân thể của bọn hắn dần dần trở nên nhẹ nhàng, trôi nổi về hướng bia cổ, ngay sau đó, một cỗ lực lượng thôn phệ không thể nghịch chuyển, nuốt bọn hắn vào bên trong bia cổ.

"Loại cảm giác này..." Ngay vào một khắc tiến vào bia cổ này, trong cơ thể Vương Khung phảng phất như có vật gì đó đột nhiên thức tỉnh.

Đó là một loại lạc ấn nào đó đã khắc sâu vào máu.

"Khuất phục dưới trời cao...một ngày nào đó...ta sẽ phá vỡ bầu trời này..." Tiếng gào thét phẫn nộ quanh quẩn không ngừng ở phía trên đống đổ nát.

"Từ hôm nay trở đi...ta đã không còn là Vương Phục Thiên..."

"Ta tên là Vương Khung...đánh vỡ thương khung!"

Hình ảnh đó lại lóe lên trong đầu hắn, bên trong đống đổ nát, ánh mắt của đứa bé kia như là một thanh kiếm sắc, kích thích chỗ sâu nhất địa phương trong nội tâm của Vương Khung.

Ầm ầm! Từng đợt thần lôi nổ vang kéo lại suy nghĩ của Vương Khung.

Chung quanh lấp lóe lôi quang, như khí tức hỗn độn khai thiên bao trùm không gian giữa trời và đất.

"Nơi này là..."

Vương Khung đứng ở phía trên đại địa hoang vu, đưa mắt nhìn, không có phần cuối, chỉ có đạo đạo lôi quang tương giao cùng với đại địa ở phía xa.

Khung cảnh lúc này có phần giống với Phế Thổ, chỉ là càng thêm khủng bố, giống như tận thế chân chính.

"Mạt pháp tiến đến, chư pháp tịch diệt...ở trong phiến không gian này, quả nhiên không có pháp nào tồn tại!" Vương Khung cảm thán.

Thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" giống như Phế Thổ, cũng là linh khí khô kiệt, khó có thể tu hành.

Chương 680

"Những người khác đâu?" Vương Khung nhìn chung quanh một chút.

Ở phía trên mặt đất bao la, chỉ có một mình hắn.

Nơi này quá lớn, ngay cả tràn thần thức ra, cũng không có tìm được nửa điểm khí tức sinh linh.

Vương Khung từ bỏ, hắn lần theo một cái phương hướng, không ngừng đi tới, có kinh nghiệm tại Phế Thổ, nơi tuyệt địa này đối với hắn mà nói cũng không được tính là gì.

Bên trong Hỏa Giới của hắn, có đầy đủ Hoàng Thiên Ngọc Đạo, còn có thịt yêu thú, cho dù ở lại nơi này hai ba năm cũng không thành vấn đề.

Trên thực tế, tầng tầng tin tức liên quan tới Mạt Pháp Kinh Quyển, bên trong "Đông Thần Bí Lục" cũng là có ghi lại.

Duyên phận của mỗi người bất đồng, cảnh tượng bản thân nhìn thấy cũng sẽ bất đồng.

Vương Khung thấy là thương mang thiên địa, một mảnh hỗn độn, không có phương hướng, không có chỗ dựa vào, cũng không có chỉ dẫn.

Đây có lẽ chính là tâm cảnh của hắn, hoặc là hiện thực.

Những gì người khác nhìn thấy chưa chắc đã là như thế này, đó có thể là một đất nước của đại dương bao la, hoặc cũng có thể là một đất nước tràn đầy mỹ nữ...

Mỗi người đều có kinh lịch trưởng thành bất đồng, cảnh tượng bản thân nhìn thấy tự nhiên cũng không giống nhau.

Cái gọi là biến đổi vô thường, chính là tự sinh tự diệt!

Thiên địa vạn vật, chính là vô hạn và không chắc chắn, cái gọi là hiện thực, chính là chiếu rọi trong nội tâm!

Cũng không biết đi bao xa, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một cái hang động.

Cái hang động kia cực kỳ cổ quái, như là như lưỡi đao đâm xuyên mặt đất.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, đi vào.

Cửa hang chật hẹp, chỉ chốc lát sau liền đi tới phần cuối, ánh sáng dịu nhẹ chiếu tới, khiến cho Vương Khung có một chút không thích ứng.

"Đệ đệ, đây là đao mạnh nhất được gia tộc truyền lại từ đời này sang đời khác, ai có thể rút ra, liền có thể trở thành mạnh nhất!"

Giọng nói của một nữ nhân truyền đến, lộ ra một tia cuồng nhiệt cùng với ước mơ.

Vương Khung ngơ ngác!

Trước mặt hắn, bên cạnh vách núi, một thiếu nữ đang nhìn tế đàn cao cao với ánh mắt thành kính.

Bên người của nàng, có một bé trai đang đứng, mập mạp, tròn vo và trắng trẻo, ước chừng năm ~ sáu tuổi.

Bé trai lộ ra vẻ mặt mờ mịt, dường như cũng không biết rõ lời nói vừa rồi có ý vị như thế nào.

Vương Khung ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một thanh đao đâm xuyên qua tế đàn.

Thanh đao màu đen!

"Đó là..." Trong lòng Vương Khung giật mình.

Thanh đao màu đen kia giống như một sinh linh đáng sợ, rơi vào bên trong trạng thái ngủ say, nhưng khí tức mà nó phát ra lại lộ ra chẳng lành cùng với thảm hoạ.

"Tỷ tỷ, tộc lão nói...đây là thanh đao bị nguyền rủa!" Bé trai lôi kéo góc áo của thiếu nữ, nhỏ giọng thầm thì nói.

"Đó là bởi vì không có người nào có thể khống chế nó!" Trong mắt thiếu nữ lộ ra khát vọng.

"Thanh đao này đã từng mang đến vô thượng vinh quang cho chúng ta, chính từ lúc nó bị phong ấn, chúng ta liền xuống dốc..." Thiếu nữ nói, bên trong con ngươi sáng ngời hiện lên một tia ảm đạm.

"Tiểu Trư Trư, rút nó ra, liền có thể tái tạo vinh quang của tông tộc, trở thành chí cường."

"Vì sao phải trở thành chí cường?" Bé trai được gọi là Tiểu Trư Trư nói.

"Như vậy sẽ không còn ai khi dễ chúng ta nữa." Ánh mắt của thiếu nữ trở nên vô cùng kiên định.

Nàng xoay đầu lại, nhìn đệ đệ duy nhất, trong con ngươi kiên nghị toát ra một vệt thần sắc ôn nhu.

"Có tỷ tỷ ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho ai khi dễ ngươi." Nói xong, thiếu nữ dùng lực xoa xoa đầu bé trai.

"Ta cũng phải mạnh lên, bảo hộ tỷ tỷ!"

"Vậy chúng ta liền cùng nhau nỗ lực!" Thiếu nữ cười to, ôm bé trai vào trong ngực.

Vương Khung nhìn mọi thứ trước mặt như một khán giả.

Đây dường như là là ấn ký một quãng thời gian, bị điêu khắc vĩnh viễn ở bên trong cái hang cổ này.

Ánh mắt của hắn thâm thúy, lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn về phía thanh đao màu đen cắm ngang ở trên tế đàn kia.

Cho dù chỉ là ấn ký, hắn vẫn như cũ có thể cảm nhận được cỗ chẳng lành nồng đậm kia.

Có lẽ thật sự như bé trai kia nói, đây là một thanh đao bị nguyền rủa.

Quang ảnh tán diệt, thời gian như nước chảy trôi nổi ở trước mặt Vương Khung.

Trong nháy mắt, bé trai kia liền đã trở thành thiếu niên, y khắc khổ tu hành, đúc ra căn cơ cực kỳ kiên cố.

Về phần tỷ tỷ của y thì càng thêm kinh diễm, thân là nữ tử, lại có một không hai trong tộc, lấn át cùng thế hệ, tận hưởng ánh mắt sùng bái của người đồng lứa.

Tuy nhiên, nàng còn chưa hài lòng đối với điều này.

Cứ cách một đoạn thời gian, nàng đều sẽ rời khỏi tông tộc, chiến đấu trong hoang dã, chém giết yêu thú, bên trong sinh tử lịch luyện, tu vi của nàng đột nhiên tăng mạnh, thực lực của nàng cũng nước lên thì thuyền lên.

Chương 681

Về phần đệ đệ của nàng, có sự bảo hộ của một vị tỷ tỷ như vậy, vị thiếu niên kia giống như đóa hoa bên trong nhà ấm hưởng thụ một đoạn thời gian yên tĩnh vui vẻ này.

Đối với y mà nói, cuộc sống dường như không có bất luận cực khổ cùng với thống khổ gì, hết thảy đều tràn ngập hi vọng.

Thẳng cho đến một ngày, tông tộc ẩn mình trong đại sơn cổ lão này bị một con quái vật tấn công.

Màn đêm buông xuống, như ác mộng xâm nhập đại địa.

Dưới ánh trăng, con quái vật như màn sương xám kia tràn vào, xâm lấn tổ địa cổ xưa của tông tộc.

Máu tươi lênh láng, hài cốt khắp nơi, tiếng than khóc khủng khiếp đã biến thành một cơn ác mộng kéo dài mãi mãi.

Lúc đó, thiếu niên kia ở dưới sự bảo hộ của tỷ tỷ trốn ở phía dưới một tảng đá lớn, xuyên thấu qua khe hở, y nhìn thấy những tộc nhân bị sương mù xám xịt xâm nhập biến thành cái xác không hồn.

Trong mắt bọn hắn không còn có ánh sáng nhân loại, phảng phất như lệ quỷ, không ngừng lao về phía đồng tộc giết chóc, cắn xé.

Dần dần, huyết cốt của những cái xác không hồn kia dần dần tróc ra, cũng trở thành một luồng sương mù xám xịt, cuối cùng trở thành một loại tồn tại giống như con quái vật kia.

"Nhân loại ti tiện, để cho các ngươi nhớ lại thời đại mà tộc ta thống trị...hãy nhớ kỹ, các ngươi chỉ là heo chó mà vua của chúng ta nuôi nhốt mà thôi..."

Tiếng gầm rú kinh khủng vang vọng núi rừng như một lời tuyên bố réo rắt.

Sau bữa tiệc máu no nê, những quái vật như làn sương xám kia cũng không có đuổi tận giết tuyệt, đối với bọn chúng mà nói, nơi này chính là trại chăn nuôi của bọn chúng.

Khi màn đêm mờ dần, những con quái vật đó rời đi với sự điên cuồng và thỏa mãn.

Tổ địa sau khi hứng chịu tai kiếp như là lò sát sinh, khắp nơi đều là máu và thịt nát, tay cụt chân cụt...

Đồng bạn trước đây ngã ở trước người, chỉ còn lại mấy khối tàn xương.

Những người thân, bạn bè, sư trưởng trước đây cũng bị đất vàng chôn vùi, trở thành một vũng máu thịt.

Khắp nơi đều có những tiếng khóc sợ hãi và những tiếng khóc tê tâm phế liệt.

Đối với tất cả người còn sống mà nói, thống khổ phải tiếp nhận khi còn sống, so với tử vong còn trầm trọng hơn.

Vương Khung trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn.

Đối với nhân loại tầm thường mà nói, bọn hắn đã sớm quên đi sự khủng bố của yêu thú, chỉ có những người chân chính cảm thụ qua tử vong cùng với giết chóc kia mới có thể biết được, mối uy hiếp đối với bộ tộc này chưa bao giờ biến mất.

Bên trong yêu thú cất giấu đại khủng bố, rất nhiều huyết mạch cổ lão hoàn toàn vượt qua nhận biết của nhân loại.

"Tại sao lại có thể như vậy...tại sao lại có thể như vậy..." Thiếu niên bò ra từ dưới tảng đá, y nhìn cảnh tượng khủng bố trước mắt, hai con mắt rung động, tràn ngập tuyệt vọng cùng với bất lực.

Đây có lẽ chính là ác mộng cả đời của y.

"Đáng chết...chúng ta quá yếu!" Đúng lúc này, giọng nói của tỷ tỷ truyền đến từ phía sau.

Thiếu niên quay đầu nhìn lại, thân thể chấn động mạnh một cái.

Tỷ tỷ của y, nữ tử đã từng phong thái trác tuyệt này đã gãy một cánh tay, máu tươi màu đỏ tươi chảy ròng ròng.

Lúc này, nàng dường như đã quên đi đau đớn, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ có căm hận, căm hận những quái vật kia, đồng thời cũng căm hận sự

nhỏ yếu của chính mình.

"Tỷ tỷ..." Thiếu niên thất tha thất thểu đi tới.

"Nhỏ yếu là tội lỗi." Thiếu nữ thì thào khẽ nói, nàng nhìn đệ đệ, bên trong con ngươi ảm đạm hiện lên một vệt thần sắc quyết tuyệt.

Một đêm này, đã chú định tràn ngập màu máu cùng với bi thương.

Bắt đầu từ hôm nay, thiếu niên trở nên trầm mặc ít nói, y cắm đầu khổ tu, không biết là muốn thủ hộ, hay là muốn trốn tránh.

Quang ảnh tán diệt, đồng dạng cũng là đêm trăng tròn.

Tiếng rống khủng bố chấn thiên động địa, lại truyền đến một lần nữa.

Thiếu niên bừng tỉnh từ bên trong ác mộng, toàn thân y run rẩy, cảm thấy sợ hãi, ký ức đêm hôm đó giống như thủy triều vọt tới.

Y phát điên xông ra khỏi phòng, nhưng mà bên trong tổ địa, không có một ai.

Tại chỗ rất xa, những quái vật sương xám kia càng ngày càng gần.

Thiếu niên liều mạng chạy trốn, vào thời điểm y chạy tới vách núi, một màn trước mắt khiến cho y triệt để kinh ngạc đến ngây người.

Ở phía trên tế đàn, những đồng tộc lần lượt ngã xuống trong tay thiếu nữ kia, thi thể chất thành núi nhỏ, máu màu đỏ tươi tươi giống như dòng suối, chảy về hướng thanh đao màu đen kia.

"Vì...vì sao?" Thiếu niên không thể tin được, y chậm rãi đi tới tế đàn, dường như muốn nhìn kỹ khuôn mặt vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc kia.

Nhưng khi đến gần hơn, y liền dừng lại.

"Quá yếu, liền không thể thủ hộ...thanh đao này... cần sự hy sinh xương máu từ những người thân...thu hoạch được nó...liền có thể trở thành người mạnh nhất..." Tỷ tỷ của thiếu niên gần như điên cuồng, ánh mắt của nàng tràn đầy cuồng nhiệt, cầm con dao sắc bén trong tay đi về hướng thiếu niên.

Chương 682

"Tỷ tỷ...ngươi...ngươi muốn giết ta..." Thiếu niên thất kinh, bên trong con ngươi chấn kinh hiện ra vẻ thống khổ.

Gào!

Dưới đêm trăng, tiếng kêu khủng bố càng lúc càng gần.

Thân ảnh kia nhào về phía thiếu niên.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ thân thể thiếu niên, y giơ cánh tay lên, nhìn máu tươi dính đầy hai tay, lại nhìn tỷ tỷ đổ vào trong ngực mình, lưỡi dao sắc bén xuyên qua thân thể.

Lúc này, trong mắt thiếu niên chỉ có chấn kinh.

"Quá nhỏ yếu...liền không thể...từ hôm nay trở đi...ngươi cần phải bạo hộ tốt...chính mình..."

Trong làn gió đêm, hương thơm thoang thoảng qua đi, biến mất trong vòng tay thiếu niên.

"A a a a..." Dưới đêm tối, thiếu niên ngửa đầu kêu khóc, khóc đến tê tâm liệt phế.

Một đêm này, y mất đi hết thảy, vận mệnh bị nguyền rủa kia phảng phất như vào thời khắc này mới chính thức thức tỉnh.

Nhiễm phải nguyền rủa của tông tộc và người thân, trên tế đàn, thanh đao màu đen kia chậm rãi khôi phục.

Ầm ầm! Quái vật giống như sương mù che khuất bầu trời, lao đến.

Ở phía trên đống thi thể, thiếu niên kia đột nhiên trở nên bất đồng, y chậm rãi rút ra thanh đao màu đen phủ bụi đã lâu kia, vẻn vẹn chỉ một trảm, thiên địa tịch diệt, nhật nguyệt vô quang, quái vật đầy trời biến thành tro bụi.

Vào lúc này, thần sắc của Vương Khung đại biến, rốt cuộc cũng cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

"Lão...lão bản! ?"

Trăng máu treo cao, đao quang đen ngòm như chồi non mới nhú đâm

thủng bầu trời rộng lớn, nuốt chửng sông lớn trăm dặm.

Đối với thiếu niên đó, đêm này giống như một cơn ác mộng đầy những lời nguyền rủa.

Một đêm diệt tộc, những người thân yêu chết hết.

Niềm hy vọng, hạnh phúc một thời bị chôn vùi trong một đêm.

Máu chảy đầm đìa tràn vào lưỡi đao đen ngòm, tiếng đao vang vọng giữa thiên địa, giống như tiếng kêu từ địa ngục, gầm lên lời nguyền độc ác nhất.

Kể từ bây giờ, y sẽ sống mãi với thanh đao bị nguyền rủa này, với sự căm hận vì tộc nhân chết thảm, cùng với vận mệnh bị nguyền rủa.

Ầm ầm! Ngọn lửa bùng lên thôn phệ phiến tổ địa này, thi thể khắp nơi, tế đàn cổ lão, còn có vết tích của một thời sinh sống dần biến mất trong biển lửa.

Thiếu niên trẻ tuổi kia cầm thanh đao màu đen, bước ra ngoài.

Vào lúc này, khí chất trên người thiếu niên kia dần dần phát sinh biến hóa, huyết mạch của y, sinh mệnh của y, mọi thứ của y dường như dung nhập vào bên trong thanh đao màu đen, yêu dị kỳ quỷ, thần quỷ khó dò.

"Hắc Nhận! ?" Trong lòng Vương Khung giật mình, nhấc lên sóng lớn ngập trời.

"Chỉ sống cho chính mình..." Thiếu niên thì thào một cách chết lặng, nhìn núi non bao la, ánh mắt lóe lên sự hung lệ cùng với sát phạt.

Quang ảnh tiêu tán, thời gian lại trôi đi như dòng nước chảy một lần nữa.

Thiếu niên mang theo thanh đao màu đen, đi ra khỏi đại sơn, y ngày đêm khổ tu, lĩnh hội đao ý, cầu học thiên hạ.

Đạo thống Linh Sơn, Quang Minh Học Cung, sa mạc tuyết phía Bắc, tứ hải đại dương mênh mông…những địa phương này đều lưu lại dấu chân của thiếu niên kia.

Y cõng thanh đao màu đen, thỉnh thoảng biến mất trong học cung, lặng lẽ vô danh, nghiên cứu đạo pháp, hót lên một tiếng, kinh thiên động địa, tài

năng che đậy tám ngàn đệ tử.

Thỉnh thoảng đi đến sa mạc tuyết phía Bắc, dùng đao phong phá vỡ hoàn cảnh tàn khốc, chém giết cùng yêu thú, so tài với cao thủ.

Hoặc là hành tẩu trong thiên hạ, băng núi, vượt sông, ngắm nhật nguyệt, thưởng giang hà, bắt chước tự nhiên.

Thiếu niên kia tham lam học hỏi thế mạnh của trăm nhà, dung hoà làm một, tích hợp tất cả những gì y thấy, học được và nhận ra vào thanh đao màu đen.

Dần dần, khí chất của y càng ngày càng trở nên khủng bố, vô số đao ý đáng sợ hội tụ trong cơ thể y, hóa thành sức mạnh khủng bố nhất ở phía trên thanh đao màu đen kia.

Vương Khung giống như một vị khán giả, cảm thụ được sự biến hóa của thanh "đao" này, đao ý vô tận tụ lại như dòng nước xối, khiến cho linh hồn của y như được gột rửa.

Sự biến đổi ẩn chứa trong năm tháng có ánh hưởng không thể tưởng tượng nổi đối với y, vượt qua bất kỳ thánh khí bảo điển nào trong thiên hạ!

Rốt cuộc, thời gian như nước chảy, thiếu niên ngày xưa cũng dần dần lớn, đến thời kì thanh niên.

Y vào giờ phút này ánh mắt sắc bén kiên định, phảng phất như một thanh đao, giấu sắc bén trong vỏ, lại có hung uy bất thế.

Một năm này, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Y gặp được một thanh niên cũng đặc biệt không kém, trên lưng có một thanh đại kiếm, vô cùng hào phóng, khí thế ngang ngửa nhau.

"Yêu Đao..." Đối phương khẽ nói, như lâm đại địch.

Về phần y, cũng toát ra thần sắc ngưng trọng, ánh mắt rơi ở trên thanh đại kiếm kia.

"Rút kiếm ra đi!"

Không có lời thừa thãi, một trận đại chiến là không thể tránh được.

Đao phong màu đen lấp lánh ở phía dưới trường không, yêu dị kỳ quỷ.

Chỉ một thoáng, kiếm quang ngút trời, uy áp sông lớn ngàn dặm.

Chương 683

Nếu như nói đao phong màu đen là Ma Thần tàn phá bừa bãi nhân gian, thu gặt vận mệnh chúng sinh, như vậy đạo kiếm quang kinh thiên chính là vương giả trấn thủ nhân gian, ca trận rộng lớn, chỉ có một kiếm.

Ầm ầm! Một trận chiến này, kinh thiên động địa, bạo phát ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Vương Khung xem mà hãi hùng khiếp vía.

Cảnh giới của hai người cũng không được tính là cao, nhưng thực lực lại vượt quá tưởng tượng, bọn hắn đều lục lọi ra con đường thuộc về mình, đối với vận dụng cùng với chưởng khống lực lượng quả thực gần như là đạo.

Nếu như là tương tranh trong cùng thế hệ, hai người này bất kể là người nào cũng đều đủ để xưng là vương giả.

"Chiến đấu...lại còn có thể như thế này! ?" Trái tim của Vương Khung bỗng đập mạnh, hai mắt không chớp, sợ bỏ lỡ một khắc.

Ầm ầm! Đao kiếm cùng vang lên, sinh ra dị tượng ở bên trong nơi hoang dã này.

Hai bóng dáng giao thoa, đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, nhìn về trời cao xa xăm.

"Ngươi còn chưa tìm được phong mang của mình!"

"Kiếm của ngươi chưa có thành hình!"

Hai người khẽ nói, chiến ý quanh người tiêu tán thành vô hình.

"Một ngày nào đó, sẽ còn gặp lại!"

Đối phương khẽ nói, lưng đeo đại kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang, tiêu thất ở trong trường không mênh mông.

Về phần y, thì vác thanh đao màu đen kia, trở về nơi ác mộng ám ảnh.

"Vẫn đã trở lại!"

Giọng lẻ loi vang vọng trong tổ địa ngày xưa, nhiều năm chưa về, mảnh đất bị thiêu đốt năm xưa cũng đã được cỏ xanh bao phủ, tế đàn cổ lão cũng

khó tìm được tung tích.

Phanh! Đột nhiên, đao quang bắn ra, quét ngang ngàn dặm.

Một ngọn núi cao bị chém ngang, một làn sóng quái vật hiển hiện ở giữa thiên địa.

Chỗ đó có một đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng, thân trên trần trụi, phủ đầy hoa văn đồ đằng màu xám.

"Danh sách Chân Vương..." Vương Khung sợ hãi.

Nam nhân trước mắt này chính là một đầu yêu thú đã đạp vào danh sách Chân Vương.

"Nhân loại, ngươi là người nào?" Nam tử ở trần lạnh giọng nói.

"Người lấy mạng ngươi!"

Lời còn chưa dứt, thanh đao màu đen phóng lên tận trời, đao ý khủng bố cuốn theo nộ hỏa cùng với cừu hận ngút trời, chém về phía trước.

"Hắc Nhận...ngươi là đứa bé chạy trốn năm xưa..." Nam tử ở trần nhăn mày nói.

Gã ngược lại là không ngờ được, tên tiểu gia hỏa trước kia vậy mà đã trưởng thành về mức độ này.

Ầm ầm! Nam tử ở trần khoát tay, vô số quái vật như sương xám bay ra từ trong cơ thể gã, phát ra tiếng gào thét lăng lệ.

Nhưng ở phía dưới đao quang đáng sợ kia, mọi thứ đều bị tiêu diệt và tan thành mây khói.

"Ngươi đáng chết!" Y nghiêm nghị gào thét, tâm cảnh nguyên bản như mặt nước nhấc lên gợn sóng.

Lửa giận của y, sự thù hận của y triệt để kích hoạt thanh đao màu đen.

Thanh đao bị nguyền rủa này bởi vì dao động cảm xúc, lực lượng lại đề thăng một lần nữa.

"Kẻ đáng thương bị nguyền rủa mà trầm luân bên trong lực lượng..." Nam tử ở trần hờ hững, thân thể của gã bỗng nhiên nứt ra, hóa thành sương xám che khuất bầu trời.

Đây mới là bản thể chân chính của gã.

Ầm ầm! Sương xám không ngừng nhúc nhích, thôn phệ hết thảy.

Đao mang màu đen bị gã nhấn chìm, hóa thành vô hình.

Bại!

Thanh niên rơi vào bên trong đống đổ nát, thanh đao màu đen chặn ngang trước người y, quang mang ảm đạm.

Nam tử ở trần tụ hợp một lần nữa, dạo bước đi tới, bên trong con ngươi lộ ra một tia lạnh lùng.

"Sống tạm nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là muốn chết! ?" Thanh niên thì thào tự nói.

Ký ức của y dường như lại trở lại đêm hôm đó.

Người thân yêu nhất của y, đổ ở trong ngực, lời nói sắp chia tay giống như là hi vọng, lại giống như là nguyền rủa, quanh quẩn bên tai.

"Từ hôm nay trở đi...ngươi phải bảo hộ tốt...chính mình..."

Vận mệnh bị nguyền rủa kia, từ một khắc này bắt đầu trầm luân, cho đến hôm nay, cũng đều không thể giải thoát.

Thanh niên giương mắt, nhìn thanh đao màu đen, thân đao băng lãnh loáng thoáng chiếu rọi ra thân ảnh tỷ tỷ.

Bỗng nhiên, trong mắt y lóe lên một tia hiểu ra, ánh mắt dần dần phát sáng lên.

"Ta vẫn luôn đang sống vì ngươi!"

Y cười, cười vô cùng thoải mái.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên y cười.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của nam tử ở trần, thanh niên chậm rãi giơ tay cánh tay lên, cứ như vậy lướt nhẹ qua, như gió xuân hiu hiu.

Răng rắc...

Chỉ vỗ một cái, thanh đao màu đen gãy thành hai đoạn.

"Đây mới là phong mang của ta!"

Vào lúc này, khí tức trên người thanh niên bỗng nhiên biến hóa, vạn pháp hòa một, dung luyện một lò.

Đây mới là phong mang chân chính của y.

Bất kể là nguyền rủa, hay là gông xiềng, tất cả đều có thể bị chém đứt.

Cho dù là thanh đao màu đen kia, cũng khó có thể trói buộc vận mệnh của y, vây khốn tương lai của y.

Bất kể là quá khứ, hay là hiện tại, đều không thể chạm đến phong mang bất hủ này.

Chương 684

"Thời khắc sinh tử, chợt nghe đại đạo!" Vương Khung sợ hãi, mở to hai mắt nhìn.

Hắc Nhận chân chính! ?

Ầm ầm! Đao mang trùng thiên, che đậy vạn dặm trường không.

Ở dưới dạng đao quang này, thân thể của nam tử ở xuất hiện những vết nứt, như là đại địa khô cạn.

"Ngươi đã tìm được đường của chính mình..."

Lời còn chưa dứt, nam tử ở trần hóa thành tro bụi.

Chân Vương, một vị Chân Vương liền tử vong như thế, trở thành vong hồn dưới lưỡi đao màu đen.

Thanh niên vẫn hờ hững không nói, y cầm đao, mang theo đao gãy, về phần một đoạn khác thì để lại ở nơi này.

Đoạn kia đại biểu cho quá khứ của y, đã từng là ác mộng, cùng với vận mệnh bị nguyền rủa.

Y dùng phong mang của mình chém đứt nó, cũng chôn vùi vĩnh viễn.

"Lão bản..." Vương Khung khẽ nói, vẻn vẹn chỉ đứng ngoài quan sát, y liền cảm thấy kinh động tâm phách, gợn sóng cùng nhau nổi lên.

Cuộc sống như thế đích xác vô cùng đặc sắc, phong mang trải qua trăm kiếp mới là bất hủ.

Quan sát cuộc đời của dạng cao thủ cấp bậc này, lĩnh ngộ đạo và pháp bên trong, so với tu luyện bất luận điển tịch công pháp gì cũng đều hữu dụng hơn.

Không thể nghi ngờ, Hắc Nhận thân là một trong Thập Nhị Vương Tọa, là một trong những ấn ký lộng lẫy nhất thời đại này.

Bởi vậy, y được "Mạt Pháp Kinh Quyển" ghi chép, lưu giữ tại đây.

Lão bản hiển nhiên không chỉ có như thế, bất đồng niên kỷ, bất đồng tâm cảnh, phong mang của y vẫn sẽ như cũ biến đổi, chỉ là sẽ biến thành càng khủng bố hơn.

Vào lúc này, y chỉ mới đúc ra phôi đao mà thôi.

""Mạt Pháp Kinh Quyển" quả thật là đáng sợ!"

Vương Khung cũng không biết được, những người bình thường là không có khả năng kiến thức được lạc ấn của dạng cao thủ cấp bậc giống như Hắc Nhận.

Ý niệm khổng lồ khủng bố kia cũng không phải là tiểu bối có thể chịu đựng được.

Chỉ là, hắn cùng với lão bản có nhân quả dây dưa, có được ràng buộc khó có thể chém đứt, lại thêm bản thân hắn đã từng lĩnh hội tu luyện Hắc Nhận đao ý.

Ở dưới sự dẫn dắt của hai thứ này, mới có thể thu hoạch được cơ duyên lớn bằng trời này.

...

Quang ảnh tiêu tán, thời gian lại chảy một lần nữa.

Tại miếu cổ hoang dã, chỉ có một ngọn nến mờ ảo lấp loé, cái lạnh lẽo của đêm đen cũng bị một tia ánh sáng này xua tan không ít.

Lão bản thời thanh niên ngồi xếp bằng ở trong cổ miếu, bên cạnh đặt thanh đao gãy kia, y nhìn một chút mưa to ngoài cửa, lại nhìn một chút nam nhân ngồi đối diện y.

"Ngươi đã nhìn chằm chằm ta rất lâu." Lão bản thời thanh niên thản nhiên nói.

"Ta đang xem đao." Nam nhân nói chuyện.

"Một thanh đao gãy thì có gì hay mà xem?"

"Không, ta đang nhìn ngươi!" Bên trong con ngươi của nam nhân hiện ra một vệt tinh mang: "Thật sự là một thanh đao đáng sợ...lần đầu đi ra ngoài, vậy mà liền gặp được dạng đao này..."

Ánh mắt của lão bản thời thanh niên hơi trầm xuống: "Ngươi là ai?"

Nam nhân nghe thế, cười: "Ta họ Vương!"

"Họ Vương..." Lão bản thời thanh niên đột nhiên nhăn lông mày lại, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang.

"Thần Quyền Sơn! ?"

Ầm ầm! Ngoài miếu, tiếng sấm đại chấn, như thượng thiên phẫn nộ, lấn át giọng nói của y.

Nam tử họ Vương khẽ giật mình, mặt khó nén vẻ kinh ngạc.

"Ngươi vậy mà biết rõ?" Nói xong, thần sắc của nam tử họ Vương khôi phục như thường: "Ngươi quả nhiên không phải là một thanh đao phổ thông!"

Vương Khung lẳng lặng nhìn đoạn thời gian được ghi chép này, có một chút hoảng hốt, không biết rõ đoạn đối thoại này có ý nghĩa gì?

Kẹt kẹt...

Đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra.

Đêm mưa, một vị nam tử áo bào đen đi đến, y giống như đặt mình vào bên trong bóng tối, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng vào một khắc y xuất hiện, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của Vương Khung bỗng nhiên nhảy lên, hiện ra nóng vội trước nay chưa từng có.

"Mưa thật lớn!" Nam tử áo bào đen tự mình nói một câu, cũng không chờ người khác gọi y, liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh đống lửa.

Lão bản thời thanh niên nhìn y một cái, không nói gì.

"Ông trời nổi giận, mưa rả rích, loại thời tiết này, tất có Chân Long ẩn hiện..." Nam tử áo bào đen đột nhiên nói: "Trong miếu hoang, vậy mà cất giấu hai đầu Chân Long."

"Người Vương gia...đã rất lâu rồi không gặp..."

Lời còn chưa dứt, nam tử họ Vương đột nhiên biến sắc, giống như dã thú chấn kinh, toàn thân giới bị, trong mắt toát ra hàn mang bức nhân.

"Hắc hắc...y nói không sai, ngươi là một thanh đao không tệ..."

Nam tử áo bào đen không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại là nhìn về phía lão bản.

"Ngươi là ai?" Lão bản thời thanh niên trầm giọng nói.

"Người bán ghế!"

"Người bán ghế?" Lão bản thời thanh niên nhăn mày lại.

Nam tử áo bào đen lắc đầu nói: "Ghế ta bán không hề tầm thường, chỉ có người mạnh nhất mới có thể thưởng thức..."

Chương 685

"Đó là vương tọa sừng sững trên đỉnh cao nhất!" Nói xong, nam tử áo bào đen mỉm cười hỏi: "Ngươi có hứng thú không?"

"Không!" Lão bản thời thanh niên lắc đầu nói.

"Như vậy thực quá đáng tiếc..." Nam tử áo bào đen chậm rãi đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra miếu hoang, đi vào trong mưa gió.

"Vương tọa cổ lão...sẽ trỗi dậy từ đống đổ nát...thi thể là đất...máu tươi là sông!"

Tiếng ngâm nga vang lên từ xa, như nói mớ trong mộng, văng vẳng bên bờ miếu cổ.

...

Quang ảnh tiêu tán, hiện ra ở trước mặt Vương Khung lại là phố xá sầm uất tại Đế Đô.

Hiện tại lão bản đã trở thành một người giết mổ, mỗi ngày đều dùng thanh đao gãy kia mổ heo bán thịt.

Việc buôn bán của y không tệ, ngày nào cũng có không ít người đến mua thịt, đa số đều là thiếu nữ.

Trong lúc mua bán, không thiếu những cuộc trò chuyện.

Lão bản cắt thịt khéo léo, lại thêm bộ dáng vô lại lười biếng, ngược lại đã hấp dẫn không ít khách hàng trung thành.

"Từ lúc còn trẻ đã có sở thích như vậy, chẳng trách lại thích mở hàng thịt..." Vương Khung thầm nói.

Bắt đầu từ ngày nọ, lão bản bắt đầu có vẻ hơi không thích hợp, y phát hiện ra ở bên trong rất nhiều khách nhân, có nhiều thêm một nam nhân, một nam nhân trạc tuổi y.

Trên trán nam nhân kia có một vết sẹo, bị tóc mai che lại, nếu như không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện ra.

Ngày nào đối phương cũng đến, nhưng lại không mua thịt, chỉ ngồi ở lều trà bên cạnh, nhìn chằm chằm hàng thịt, mỗi lần ngồi đều là cả ngày.

Mỗi ngày bị một nam nhân như vậy nhìn chằm chằm, chỉ sợ là ai cũng đều sẽ không thể chịu đựng, trừ phi người này cũng thích nam.

Rất hiển nhiên, lão bản không phải!

Trong một thời gian dài, lão bản dường như rốt cuộc cũng không chịu đựng được ánh mắt rình mò trong bóng tối kia, gọi nam nhân kia tới.

"Ngươi cũng không mua thịt, mỗi ngày đều đến, muốn làm gì?"

"Ta không mua thịt, nhưng muốn mua đao của ngươi!" Nam nhân kia chỉ vào đao gãy trên thớt.

"Ngươi là ai? Thật đúng là cũng dám mở miệng!" Lão bản khẽ giật mình, chợt lạnh lùng nói.

"Ta họ Tần, xếp thứ chín trong tộc, ngươi có thể gọi ta là Tần Cửu!" Nam nhân kia cười cười nói.

Trong Đế Đô, ở giữa chợ búa, nam nhân kia hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra nụ cười ấm áp.

Trong lòng Vương Khung chấn động, mơ hồ đoán ra thân phận của nam nhân này.

"Tần Hoàng! ?"

Ngay vào một khắc ý nghĩ này vừa mới dâng lên, trong lạc ấn thời gian được ghi lại, nam nhân kia vậy mà quay người nhìn về phía Vương Khung, đồng thời làm ra thủ thế im lặng, đồng thời nụ cười cũng biến thành vô cùng quỷ dị.

"Y...y có thể thấy được ta?" Vương Khung không nhịn được động dung, vô thức lui về phía sau một bước.

Nơi này không phải là lạc ấn thời gian "Mạt Pháp Kinh Quyển" ghi chép lại sao?

Trước mắt, Tần Hoàng ở bên trong quãng thời gian này phảng phất như vượt ngang thời không, từ hư vô ảnh hưởng đến hiện thực.

Vương Khung không nhịn được lắc đầu, có một chút không thể nào hiểu được.

Răng rắc...

Đột nhiên, ấn ký vỡ vụn, quang ảnh tiêu tán, thời gian như nước sông lại trôi nổi một lần nữa.

Ầm ầm! Thần lôi cuồn cuộn, đạo đạo như giao long gào thét, xé nứt thương khung.

Ở phía trên sóng biển giận dữ, ba bóng người đang đứng, nhìn lên bầu trời.

Mây đen xẹt qua, như sắp nuốt chửng biển cả, một bóng người kiêu hãnh đứng dưới sấm sét bất tận.

Người kia phảng phất như một đoàn không khí, không thể thấy rõ, không thể rình mò.

"Đây chính là thực lực của Thập Nhị Vương Tọa! ?" Người kia khẽ nói, mỗi chữ mỗi câu đều uẩn tàng uy năng mênh mông, dẫn tới thiên địa cộng minh.

"Hắc Nhận, Đại Kiếm, người đốn củi... thực lực của các ngươi đã tới hóa cảnh, nhưng đáng tiếc, vẫn như cũ không thể gây tổn thương cho ta mảy may, truyền đi, chỉ sợ sẽ làm tổn hại hung danh của Thập Nhị Vương Tọa."

"Là y?" Vương Khung bỗng nhiên biến sắc, người đốn củi đương nhiên là người bán thuốc lá ở bên trong Phế Thổ kia.

Hắn không ngờ được, người này vậy mà là một trong Thập Nhị Vương Tọa, nổi danh cùng với Hắc Nhận, Đại Kiếm, đồng thời đã từng cùng chiến đấu, tao ngộ đại địch.

"Quang Minh Điện còn có dạng cao thủ này!" Đại Kiếm điềm nhiên nói.

Kiếm khí quanh người y trào lên không dứt, như sông lớn mênh mông, lực lượng đáng sợ bao trùm ngàn dặm, lại không thể tới gần nam tử kia mảy may.

"Đại Kiếm! Lực lượng của ngươi có cái bóng của Thái Cổ Kiếm Môn, nhưng lại mở ra lối riêng, tự thành nhất mạch! Quả nhiên là yêu nghiệt." Người kia chỉ điểm giang sơn, cười nhẹ, quanh người nổi lên gợn sóng, Liền nghiền vỡ nát kiếm quang phụ cận.

"Quả nhiên có một chút môn đạo!" người đốn củi hơi nheo mắt lại, khẽ vỗ rìu trong tay.

Lập tức, thiên địa biến sắc, phía trên trời cao, nhật nguyệt cũng đều ảm đạm.

"Khai Thiên Chi Ý! ?" Người kia thản nhiên nói.

Lời còn chưa dứt, phía sau người này nở rộ ánh sáng vô lượng, chiếu sáng thiên địa, bao phủ đại dương mênh mông.

Chương 686

Ở dưới luồng ánh sáng này, thiên địa được chữa lành, trở nên sáng tỏ.

Hai cỗ khí tức va chạm ở sâu trong hư không, triệt tiêu lẫn nhau.

Người đốn củi lộ ra thần sắc ngưng trọng, phía trên rìu hiện ra một vết rách nhàn nhạt.

"Đại địch của Thập Nhị Vương Tọa!" Hắc Nhận khẽ nói.

Thập Nhị Vương Tọa, ngạo nghễ thiên địa, lúc này bọn hắn thần thông đã thành, bất kỳ một người nào cũng đều có thể là xưng bá thiên địa.

Người này lặng lẽ vô danh, vậy mà có thể ngăn trở đường đi của ba người bọn họ.

Ông! Đao phong màu đen phóng lên tận trời, phá diệt âm dương, chém đứt hết thảy.

"Vứt đi hết thảy, bản thân mới là đao mạnh nhất, hung khí chém đứt gông xiềng vận mệnh...không hổ là Thập Nhị Vương Tọa...chỉ tiếc, dòng chảy vận mệnh vòng đi vòng lại, không ai có thể tránh thoát..."

Người kia khẽ nói, điểm ra một chỉ, gợn sóng dâng lên, cùng nhau tiêu tán với đao quang màu đen, hóa thành hư vô.

Lúc này, ánh mắt của Vương Khung đại chấn.

Hắn đã từng nghe Bạch gia cùng với Lý Thuần Phong đề cập tới, thời đại kia, Quang Minh Điện đã từng có cao thủ xuất thế, ngăn cản Thập Nhị Vương Tọa, hiện tại xem ra, nhất định là người này.

Hơn nữa, độ khủng bố của người này quả thực đã vượt qua tưởng tượng của Vương Khung, đối mặt với ba vị thành viên Thập Nhị Vương Tọa, vậy mà cũng đều không rơi vào thế hạ phong.

"Quả nhiên là đại địch!" người đốn củi híp mắt, trầm giọng nói.

Dù vậy, y vẫn tỉnh táo thong dong như cũ, không có nửa phần gợn sóng.

"Thực lực của các ngươi rất mạnh, nhưng muốn đánh bại ta, không có lực lượng của năm người là không thể!" Người kia khẽ cười nói.

"Mấu chốt nhất là, một khi đồng bạn của ta đến, các ngươi cũng sẽ phải

chết ở nơi này."

"Con mẹ nó!" Vương Khung không nhịn được nói tục.

Người này khí phách cực cao, quả thực là bình sinh ít thấy.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ đương thời, đối mặt với ba vị Thập Nhị Vương Tọa, còn dám nói muốn chém giết Thập Nhị Vương Tọa, chỉ sợ ngoại trừ y, cũng sẽ không thể tìm ra người thứ hai.

"Hoá ra cao thủ Thần Quyền Sơn là ngươi mời đến!" Hắc Nhận trầm giọng quát.

"Y vây khốn Long Vương, ngăn chặn Tai Tinh, hiện nay Thập Nhị Vương Tọa còn có mấy người có thể dùng?" Người kia phảng phất như chưởng khống hết thảy, bên trong ngôn ngữ lộ ra tự tin vô thượng.

"Chờ y chạy đến, Thập Nhị Vương Tọa liền sẽ xoá tên!"

"Chậc chậc, ngươi ước chừng đã quên, Thiên Cơ tính thiên tính địa, làm sao sẽ không tính được lần kiếp số này! ?"

Đúng lúc này, một tiếng cười cởi mở truyền đến, lộ ra ba phần khinh miệt, bảy phần chế giễu.

Đám người nhìn lại theo thanh âm, liền ngay cả Vương Khung cũng không nhịn được nhìn sang.

Phía trên đại dương mênh mông cuồng bạo, một vị nam tử cất bước đi tới, như giẫm trên đất bằng.

"Tần Hoàng!"

"Cửu Đỉnh!" Phía trên trời cao, thân ảnh đứng ngạo nghễ kia hô lên một cái tên.

"Cái gì?" Vương Khung hơi biến sắc.

Danh hiệu của Tần Hoàng tại thời đại Thập Nhị Vương Tọa vậy mà tên là Cửu Đỉnh! ?

Cái tên này hoàn toàn giống với tên của tổ chức mà Xuyên Việt Giả muốn khai sáng!

Đây là trùng hợp sao?

Trong nháy mắt, vô số ý niệm hiện lên ở trong đầu óc Vương Khung,

hắn chỉ cảm thấy hỗn loạn tê dại, trong lúc mơ hồ, hắn cảm thấy Tần Hoàng cùng với Xuyên Việt Giả nhất định có được một loại liên hệ kỳ diệu nào đó.

"Ngươi vậy mà trốn được! ?" Ở phía trên trời cao, thanh âm cuồn cuộn mà tới, lộ ra một tia kinh nghi.

"Danh sách Chân Vương, tổng cộng chia làm chín, chỉ là thứ bảy trong danh sách mà thôi, ngươi cho rằng có thể vây được ta?" Tần Hoàng cười khẽ, nói xong, y liền đứng ở trước người Hắc Nhận, Đại Kiếm, người đốn củi.

"Đạo Vô Nhất, ngươi cho rằng ta không biết rõ ngươi là ai?"

Vẻn vẹn chỉ một câu, liền khiến cho nam nhân phía trên trời cao kia biến sắc, ánh mắt y thâm thúy, lộ ra một tia hàn mang.

"Không hổ là hoàng tộc Tần thị, người khác đều cho rằng ngươi là kẻ ngu, chỉ sợ sẽ không có người biết ngươi là một trong Thập Nhị Vương Tọa."

Lời còn chưa dứt, Hắc Nhận, Đại Kiếm, người đốn củi lần lượt động dung.

Thập Nhị Vương Tọa, cực kỳ bí ẩn, ngoại trừ lẫn nhau, không có ai biết được thân phận thật của bọn hắn.

Vị cao thủ Quang Minh Điện trước mặt này vậy mà thấy rõ thân phận của Cửu Đỉnh! ?

Vẻn vẹn chỉ là một lần đối mặt, Tần Hoàng cùng với nam nhân tên là Đạo Vô Nhất này liền tranh phong với nhau, trong lời nói bốc lên chiến ý.

Ầm ầm! Đột nhiên, Đạo Vô Nhất động, y thân hóa ánh sáng, như mặt trời lơ lửng, che đậy nhân gian.

Ở phía dưới quang mang vô lượng này, vạn đạo rung chuyển, liền ngay cả Hỏa Chủng cũng không nhịn được muốn dung nhập vào bên trong quang mang kia.

Đây là ánh sáng của trời, tinh hoa của đạo, trong vũ trụ hỗn mang, chỉ có một đạo này.

"Quang Minh Điện quả nhiên thâm bất khả trắc!" Hắc Nhận khẽ nói.

Chương 687

Ông! Đúng lúc này, Tần Hoàng bước ra một bước, thần sắc ung dung, không vui không buồn.

"Thần Thoại Sử Thi!" Tần Hoàng khẽ nói.

Trong khoảnh khắc, phía sau y dường như có một bộ cổ thư bốc lên, ẩn chứa lực lượng bất hủ.

"Đây là năng lực của Tần Hoàng?" Trong lòng Vương Khung giật mình, mở to hai mắt.

Trên thế gian hiện nay, may mắn có thể nhìn thấy được năng lực của Tần Hoàng chỉ sợ thật sự không có được mấy người, đặc biệt là còn sống hiện nay.

"Nghệ Xạ Cửu Nhật!"

Cổ thư chấn động, từng tờ một bốc lên như điện quang, một thân ảnh bay ra từ bên trong, hòa làm một thể cùng với Tần Hoàng, chỉ một thoáng, chín đạo thần mang phóng lên tận trời, như thần phẫn nộ, bắn mạnh về phía mặt trời trên không trung.

Ầm ầm! Hoa lửa bắn tung toé, đốt cháy không trung, nước biển sôi trào mãnh liệt, hóa thành sương trắng bao phủ đại dương mênh mông.

Giữa thiên địa ngay lập tức tràn ngập ánh sáng trắng.

Vương Khung nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy có vô số lưỡi đao sắc bén xuyên qua, rất đau.

"Dạng lực lượng này thật đáng sợ!" Vương Khung kinh hãi.

Vẻn vẹn chỉ là một đoạn ấn ký mà thôi, vậy mà thật sự có thể ảnh hưởng tới hiện thực, tạo thành tổn thương đối với hắn, đây quả thực là không thể tưởng tượng.

Cảnh tượng hủy thiên diệt địa kia phảng phất như dừng lại trong đầu óc của hắn, tái diễn từng lần một, tẩy lễ từng lần một.

Nhục thân, chân nguyên, thậm chí Hỏa Chủng của Vương Khung dường như cũng đang không ngừng được rèn luyện và thăng hoa.

Ông! Lúc này nhục thân của hắn như là thiên địa, Hỏa Chủng màu đen cùng với Hỏa Chủng bản mệnh giống như nhật nguyệt, ở dưới sự xung kích của dị tượng hủy thiên diệt địa, biến chuyển từng ngày, không ngừng thuế biến.

Trong nháy mắt, khí tức của Vương Khung liền tăng vọt không ngừng, cực hạn nguyên bản dường như lại đề thăng.

Dạng ấn ký này là vô cùng trân quý, không thua kém thể hồ quán đỉnh, thiên nhân hợp nhất.

Bất kể là Hắc Nhận đao ý, còn là dị tượng hủy thiên diệt địa, hoặc là dấu vết trưởng thành của những cường giả này, đều đầy đủ để cho Vương Khung lĩnh hội luyện hóa.

Đặc biệt là hai cái trước, đủ để giúp hắn tu luyện chín đại thần hình, lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

"Quang Minh Điện quả nhiên thâm bất khả trắc, lại vẫn còn cất giấu dạng cao thủ này." Vương Khung tỉnh lại từ bên trong thời gian ấn ký, thì thào khẽ nói.

So với thực lực đề thăng, hắn càng để ý đến vị cao thủ tên là Đạo Vô Nhất này, vậy mà thật sự ngăn cản Thập Nhị Vương Tọa, đối mặt với ba đại cao thủ cũng đều không rơi vào thế hạ phong, sau cùng thế mà còn đối kháng chính diện cùng với Tần Hoàng.

"Ta đã thực sự xem thường Quang Minh Điện!" Vương Khung thì thào tự nói.

Hắn vốn cho rằng Thập Nhị Vương Tọa vô địch đương thời, đã là mạnh nhất thời đại này, hiện tại xem ra, cũng không phải là như thế, ít nhất là vẫn có người có thể ngăn cản.

Bên trong Quang Minh Điện cất giấu một vị, có thể xưng là khủng bố tuyệt đối. Hơn nữa, từ đoạn đối thoại trong ấn ký vừa rồi mà nói, có thể ngăn cản Thập Nhị Vương Tọa dường như còn không chỉ có một vị này.

Tin tức Vương Khung lấy được từ bên trong đoạn ấn ký kia còn không chỉ như thế.

Thập Nhị Vương Tọa, hiện nay hắn đã biết được, Hắc Nhận, Cửu Đỉnh (Tần Hoàng), Đại Kiếm, người đốn củi, Thần Cương, Thiên Nha, Long Vương, Tai Tinh, Hung Thiết, Thiên Cơ cùng với Vong Linh...

"11 vị? Còn thừa lại một vị là người nào?" Trong nội tâm Vương Khung nói thầm.

Ầm ầm! Đúng lúc này, sấm sét nổ ầm ầm, toàn bộ hang động bỗng nhiên chấn động, đá vụn lần lượt rơi xuống.

"Sắp sập..."

Thân hình Vương Khung khẽ động, chạy như bay ra ngoài hang động, trong nháy mắt, hắn liền ra khỏi cửa hang.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, hang động như thanh đao kia liền sụp đổ ầm ầm, cuối cùng đống đá vụn kia cũng đều biến mất không thấy, tiến vào sâu trong lòng đất.

"Thật sự là duyên phận, nếu tụ lại thì tồn tại, phân tán thì diệt vong!" Vương Khung không nhịn được thổn thức.

Đây là duyên phận của hắn, cũng chỉ có hắn có thể đạt được, hiện nay rời khỏi hang động, hết thảy liền tiêu tán không thấy, như là trống không, không còn có ai có thể thu hoạch.

"Tìm một chỗ bế quan!"

Thu hoạch lần này đối với Vương Khung mà nói là cực lớn, vượt qua hắn đóng cửa khổ tu mười năm, Hắc Nhận đao ý cùng với dị tượng hủy thiên diệt địa đủ để cho hắn luyện thành chín đại thần hình.

Nếu có vận khí tốt, nói không chừng liền có thể kích hoạt hoa sen đen, lạc ấn thần hình.

"Không biết rõ thu hoạch của những người khác như thế nào!" Vương Khung bỗng nhiên nghĩ tới.

Hắn có thu hoạch, người khác tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi.

Đối với Diệp Mặc, hắn ngược lại là không quá lo lắng, làm cho hắn nhất để ý chính là Xuyên Việt Giả, còn có Tố Huyền Chân của Quang Minh Điện.

Hai người kia, một người cao thâm mạt trắc, khiến cho hắn không thể nhìn thấu, một người khác là tử địch bất thế.

Chương 688

Lần này, Vương Khung hung hăng hố Quang Minh Điện một vố, hắn cũng không tin Quang Minh Điện sẽ từ bỏ ý đồ, không có bất kỳ chuẩn bị nào.

Phanh phanh Phanh! Đúng lúc này, tiếng nổ lớn vang lên, cách đó không xa bụi đất bốc lên, dường như có vật nặng gì rơi xuống.

Vương Khung chạy tới, lại nhìn thấy trên mặt đất có một cái hố to, bên trong hố vậy mà là một người.

"Vũ Vô Cực! ?"

Lúc này, vị đệ tử của Thiên Thu Kiếp Chủ này cực kỳ chật vật, trên người bê bết máu, phần bụng áo giáp vỡ vụn, máu me đầm đìa, nhỏ xuống đất.

"Vũ huynh, ngươi bị thương rồi?" Vương Khung kinh ngạc, chợt lộ ra thần sắc ngưng trọng, duỗi tay ra kéo Vũ Vô Cực ra ngoài từ trong hố.

"Chết tiệt, nghĩ không ra dạng địa phương quỷ quái này lại cất giấu hung hiểm như vậy." Vũ Vô Cực cắn răng nói.

Y khẽ gắt một tiếng, phun ra máu đọng trong miệng, thần tình kích động, xem ra dạng thương thế này đối với y mà nói cũng không được tính là cái gì.

"Đến cùng là người nào ra tay với ngươi?" Vương Khung hiếu kì, không nhịn được hỏi.

Theo lý thuyết bảy người tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" lần này hẳn là đều sàn sàn với nhau, dạng cao thủ giống như Vũ Vô Cực, trừ phi đánh lén, bằng không mà nói sẽ rất khó đánh cho trọng thương.

Nhưng đến dạng cảnh giới như bọn hắn, tương tranh cùng thế hệ, sẽ khinh thường sử dụng thủ đoạn đánh lén.

Đương nhiên, ngoại trừ Vương Khung.

"Quái vật!" Vũ Vô Cực lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Quái vật! ?" Vương Khung ngơ ngác, cho rằng mình nghe lầm.

Nơi này chính là "Mạt Pháp Kinh Quyển", làm sao sẽ có quái vật?

"Ngươi không có nghe lầm." Vũ Vô Cực dường như nhìn xuyên ý nghĩ của Vương Khung, trịnh trọng nhắc nhở nói: "Nơi này không chỉ cất giấu cơ duyên, đồng thời còn có nguy hiểm to lớn, những quái vật kia chính là một trong số đó."

"Là dạng quái vật gì?" Vương Khung nhíu mày, hỏi.

Liên quan tới điểm này, "Đông Thần Bí Lục" cũng đều không có ghi chép.

"Hẳn là một loại yêu thú!" Vũ Vô Cực trầm giọng nói: "Sức chiến đấu rất mạnh, nhục thân cũng cực kỳ cường hoành, vượt qua bất kỳ loại yêu thú nào mà ta biết, thân thể của bọn chúng trời sinh chính là sinh ra vì chiến đấu, mỗi một chỗ cũng đều có thể bộc phát ra lực sát thương trí mạng..."

"Ngoài ra, loại quái vật này có thể miễn dịch đại bộ phận uy lực năng lực, lực phòng ngự quả thực biến thái!"

"Cường hoành như vậy?" Vương Khung thất thanh nói.

Thiên địa rất công bằng, ấn theo lý thuyết, ở trong hoàn cảnh bình thường là không thể tiến hóa ra loại sinh vật này mới đúng, cơ hồ không có nhược điểm.

"Chuyện này cũng chưa tính!" Vũ Vô Cực lắc đầu nói.

"Loại quái vật này trời sinh có được năng lực nhận biết đáng sợ đối với Hỏa Chủng, ở trong phương viên năm trăm dặm, tất nhiên sẽ bị chúng đánh hơi được!"

"Con bà nó!" Vương Khung không nhịn được miệng phun hương thơm, đây quả thực là kẻ săn mồi trời sinh a.

"Còn chưa hết!"

"Như vậy còn chưa hết?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

"Loại quái vật này chính là sinh vật sống theo bầy..."

"Ý của ngươi là chỉ cần xuất hiện, sẽ không chỉ có một đầu?"

Vũ Vô Cực khẽ gật đầu: "Vẫn chưa hết..."

"Ngươi..." Vương Khung nhếch miệng, muốn nói lại thôi.

"Loại quái vật này có thể ăn chân nguyên Hỏa Chủng!"

"..."

Vương Khung trầm mặc, hắn hiện tại đã biết rõ một thân thương thế này của Vũ Vô Cực là đến từ đâu.

"Nhưng, nếu như có thể chém giết loại quái vật này, sẽ có chỗ tốt to lớn."

"Chỗ tốt gì?" Vương Khung vô thức hỏi.

"Có thể thu hoạch được ngộ tính!"

"Đó là thứ gì?" Vương Khung sửng sốt.

Loại vật ngộ tính này, liền không sai biệt lắm cùng với thiên phú, khí vận, nhìn không thấy, sờ không thấy, đối với thực lực cũng không có đề thăng trực tiếp.

Nhưng ngộ tính càng cao, vào thời điểm tu luyện công pháp và chiến kỹ, lĩnh hội cảnh giới sẽ nắm giữ tốc độ mà thường nhân không thể bằng.

Cái gọi là mười năm khổ tu, cũng không bằng một buổi đốn ngộ.

Nhưng loại vật ngộ tính này cũng có thể thông qua ngoại lực thu hoạch được?

Vương Khung không nhịn được lộ ra vẻ ngờ vực.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình có khả năng đề thăng tư chất nhân loại, thậm chí là tiềm năng.

Nhưng hắn vẫn chưa nghe nói ngộ tính cũng có thể đề thăng.

Nếu quả thật có thể làm được, tỉ lệ nhân loại dựng dục cường giả có thể tăng mạnh gấp mấy lần, cho dù không có thiên phú cùng với huyết mạch cường đại, dựa vào thiên phú cũng có thể nắm giữ chiến kỹ siêu tuyệt, lĩnh hội cảnh giới càng cao hơn, từ đó có được thực lực không gì so sánh nổi.

"Đây có lẽ chính là một loại cơ duyên khác bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển"." Vũ Vô Cực lộ ra ánh mắt cực nóng.

Nơi này ngoại trừ cất giấu ấn ký đạo pháp của các đời cao thủ, mỗi khi chém giết một đầu quái vật, liền có thể thu hoạch được 1 điểm ngộ tính đề thăng, đối với người thu hoạch được ấn ký đạo pháp mà nói, quả thực

chính là may đo riêng, là lợi khí bật hack trợ giúp lĩnh hội tu luyện.

Chương 689

"Chẳng trách "Mạt Pháp Kinh Quyển" lại được Đại Hạ hoàng tộc coi như là chí bảo, năng lực thật nghịch thiên!" Vương Khung khẽ nói.

Thời gian gia tốc, ấn ký đạo pháp, đề thăng ngộ tính!

Ba đại năng lực này quả thực có thể xưng là bàn tay vàng mạnh nhất, trách không được Đại Hạ hoàng tộc thống trị thiên hạ mấy ngàn năm, cao thủ tầng tầng lớp lớp.

Loại bảo vật như này, coi như là rơi vào trong tay một con heo, chỉ cần chậm rãi trưởng thành, không nên tự đắc, không được bao lâu, liền có thể trở thành cao thủ cái thế, uy chấn thiên hạ.

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng tin tưởng bàn tay vàng trong tiểu thuyết thực sự tồn tại.

Ban đầu vào thời điểm ở Quang Minh Học Cung, sau khi Long Càn đề cử các loại tiểu thuyết cho hắn, liền nói đến tiểu tầng tầng kỳ ngộ của nhân vật chính bên trong tiểu thuyết, ví dụ như bên trong nhẫn gì đó cất giấu lão gia gia tu vi cao thâm...thu hoạch được bình nhỏ có thể thúc đẩy linh thảo sinh trưởng...cầm một cây gậy cháy đen liền có thể một đường quét ngang...

Những cái đó được gọi là bàn tay vàng, Vương Khung sau khi nghe còn khịt mũi coi thường, nói cho cùng hắn vẫn là dựa vào khắc khổ cố gắng, một bước một cái dấu chân mới đi đến hôm nay.

Hiện tại xem ra, Tần Hoàng bệ hạ nói không sai? Bật hack là thật sự tồn tại.

Bộ "Mạt Pháp Kinh Quyển" này chính là thần khí bật hack.

"Vũ huynh? Ngươi đã chém giết bao nhiêu quái vật?" Vương Khung hỏi.

Vũ Vô Cực xiết chặt sắc mặt, lúng túng nói: "Hổ thẹn rồi, ta lọt vào vây công, dùng hết toàn lực cũng chỉ chém giết một đầu."

"Một đầu?" Vương Khung nhíu mày hỏi.

Hắn mặc dù chưa từng giao thủ cùng với Vũ Vô Cực, nhưng từ khí tức

cũng có thể phán đoán ra đại khái thực lực của đối phương.

Dạng cao thủ giống như Vũ Vô Cực này cơ hồ là đỉnh phong tại cảnh giới này! Yêu thú bình thường quả thực chính là chém dưa thái thịt, cho dù là đối mặt với Chi Phối Giả, chỉ sợ cũng có thể bảo mệnh, ở dưới loại tình huống này vậy mà chỉ chém giết được một đầu quái vật?

"Những quái vật kia quá khó chơi, cơ hồ đánh không chết, hơn nữa còn đi theo bầy, ta gặp được chính là một nhóm, tổng cộng có bảy đầu!"

"Bảy đầu! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Đối mặt với bảy đầu quái vật mà chỉ có thể toàn thân trở ra, nếu như là tám đầu mà nói chỉ sợ sẽ rất mệt mỏi.

Nói một cách khác thực lực của Vũ Vô Cực ước chừng ở giữa tám đầu đến chín đầu quái vật.

"Thực lực của loại quái vật này so với ta tưởng tượng còn muốn cường đại hơn." Vương Khung cấp tốc có phán đoán.

"Muốn chém giết loại quái vật này, không chỉ cần có lực công kích cực cao, còn phải có đầy đủ tốc độ cùng với năng lực bảo mệnh..." Vũ Vô Cực không nhịn được thở dài.

Năng lực của y thiên về công kích, tốc độ cũng đủ, chỉ là không có nắm giữ Nguyên Khí Trì như Vương Khung, năng lực khôi phục cùng với bảo mệnh kém một bậc, một khi bị loại quái vật này dây dưa, nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, liền cực kỳ nguy hiểm, sẽ dễ dàng bị mài chết.

"Ta ngược lại là muốn kiến thức một lần." Vương Khung sinh ra hứng thú, vừa có thể tôi luyện năng lực thực chiến, lại vừa có thể thu hoạch được ngộ tính.

Loại chuyện tốt này ở bên ngoài là không thể có, huống hồ hắn cũng muốn xem mình tới cùng có thể ngăn chặn bao nhiêu đầu quái vật dạng này.

"Cơ hội hiếm thấy, những quái vật này sẽ làm cho thực lực của chúng ta lại tiến lên một cái bậc thang."

Ánh mắt của Vũ Vô Cực hừng hực, biểu hiện ra cá tính hiếu chiến, càng là có tính khiêu chiến liền càng có thể kích phát nhiệt huyết của loại người

này.

Vương Khung chính là ưa thích dạng nam nhân đơn thuần này.

Ông! Nguyên Khí Trì tản mát ra dao động kì lạ, hóa thành một dòng nước ấm, tiến vào trong cơ thể Vũ Vô Cực.

Lập tức, huyết khí của Vũ Vô Cực giống như bị kích hoạt, khí tức bắt đầu khôi phục, thương thế trên người cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Đây là năng lực của ngươi? Tạo hoá tái sinh, quả nhiên thần kỳ." Nhãn tình của Vũ Vô Cực sáng lên.

Năng lực khôi phục cường đại như này, trong thực chiến cơ hồ là nhiều thêm một cái mạng, nếu như y cũng nắm giữ loại năng lực này, cũng sẽ không đến nỗi chật vật như thế.

"Cũng không có khoa trương như vậy, tầng thứ sinh mệnh càng cao, hiệu quả sẽ càng yếu, ngươi chỉ là bị thương ngoài da, nếu như nặng thêm một ít liền không có dễ dàng khôi phục như vậy." Vương Khung không nguyện ý bại lộ quá nhiều năng lực của Nguyên Khí Trì, đây chính là bản sự đặt chân của Bổ Thiên Công Hội.

Chiếu theo suy đoán của hắn, một khi lĩnh hội Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, bất kể là Nghịch Lân Nhận, hay là Nguyên Khí Trì cũng đều sẽ tấn thăng một lần nữa.

Chương 690

"Đi, ta dẫn ngươi đi tìm những quái vật kia." Vũ Vô Cực chiến ý dạt dào, thân thể của y lắc một cái, phía sau liền sinh ra một đôi cánh màu đen, mỗi một cái cánh đều hiện ra điện quang dày đặt.

"Bảo bối tốt!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Pháp bảo phi hành vốn là thưa thớt, đôi cánh đen này của Vũ Vô Cực so với đôi cánh Huyễn Quang Kim Vũ hắn lấy được còn mạnh hơn.

"Không hổ là đệ tử Thiên Thu Kiếp Chủ, thật sự có không ít đồ tốt." Vương Khung không nhịn được nói.

"Hắc hắc, đôi cánh Hắc Ma Thiểm Quang cũng không phải là sư phụ cho." Vũ Vô Cực nhếch miệng cười một tiếng, khá đắc ý nói: "Là ta giành được!"

Vương Khung nghe thế, nhãn tình sáng lên, người đồng đạo a!

"Đây chính là cấp bậc Huyền Binh, là con dê béo nào đã bị ngươi chặt chém?" Vương Khung không nhịn được nói.

Đôi cánh Huyễn Quang Kim Vũ của hắn cũng chỉ nhưng là bảo khí đỉnh phong mà thôi.

"Vương huynh đã từng nghê đến Vũ Đức đạo nhân chưa?" Vũ Vô Cực cười nói.

"Là gã! ?" Vương Khung lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vũ Đức đạo nhân, cao thủ Mã gia, tên là Mã Vũ Đức, dùng một chiêu Cuồng Ma Ngũ Liên Tiên nổi tiếng thế gian, danh xưng vũ lực cái thế, lấy đức phục người.

"Ngươi vậy mà đánh bại Vũ Đức đạo nhân? Gã chính là cao thủ thế hệ trước!" Vương Khung không nhịn được xem trọng Vũ Vô Cực thêm ba phần.

Hắn tuy chưa từng gặp Vũ Đức đạo nhân, nhưng trong giang hồ nhưng lại có truyền thuyết của liên quan gã.

Nghe đồn Mã Vũ Đức lúc còn rất nhỏ đã từng gặp gỡ một vị cao nhân,

thu hoạch được thượng cổ bí dược Háo Tử Vĩ Trấp, sau khi phục dụng, tu vi tiến nhanh, có tư chất kinh thế, sau đó thành danh trên thế gian, xuất thủ cho tới bây giờ cũng chỉ cần năm roi, cho nên còn được gọi là Mã Ngũ Tiên.

"Đích xác là cao thủ, dùng mặt tiếp nhận ba quyền lại của ta lại vẫn có thể mỉm cười đối mặt."

Trong mắt Vũ Vô Cực hiện ra một vệt thần sắc hồi ức, dường như trận chiến kia chỉ mới như hôm qua.

"Lợi hại như vậy! ?"

Vũ Vô Cực khẽ gật đầu: "Nhưng dù sao cũng chỉ là một trận đánh cược, gã cho dù là một chiêu cũng không ra, cũng bởi vì bại, cho nên mới để lại đôi cánh Hắc Ma Thiểm Quang này."

"Quả nhiên là cao thủ, một kiện Huyền Binh nói thua liền thua, vậy mà không có đổi ý." Vương Khung không nhịn được nói, như là nếu đổi lại thành hắn, hắn có thể sẽ không nỡ.

"Dù sao cũng là cao nhân, vứt xuống một câu liền tiêu sái rời khỏi."

"Câu gì?"

"Người trẻ tuổi, không nói võ mồm!"

Một đường nói chuyện phiếm, trên bầu trời, hai đạo hồng quang một đen một vàng phá vỡ mây trắng, một đường lao vùn vụt.

Đột nhiên, cát bụi rơi khỏi những tảng đá bên dưới, ánh lửa bắn tung tóe, dao động đáng sợ như thủy triều cuồn cuộn, dập dờn mà tới.

"Là quái vật kia!" Vũ Vô Cực nghẹn ngào quát.

Y quá quen thuộc đối với loại khí tức này, hung lệ, cuồng bạo, chẳng lành...

Vương Khung tập trung nhìn vào, quả nhiên thấy ở bên trong màn sương nồng đậm, có lần lượt từng thân ảnh đang gầm thét chém giết.

Quái vật kia giống như hình người, chỉ khác là có một khuôn mặt dài, không có ngũ quan, chỉ có một đôi con ngươi đen nhánh, hai tay cũng thật dài, như là đao kiếm, cái đuôi thật dài giống như roi thép, có những miếng vảy đen đỏ tươi gắn khắp cơ thể.

Mấu chốt nhất là, phần bụng những quái vật này có một đoàn ấn ký hỏa diễm, như là Hỏa Chủng.

"Quả nhiên kì lạ!" Vương Khung nhíu mày.

Loại yêu thú này là chưa từng nghe thấy, sức chiến đấu nó biểu hiện ra ngoài gần như quỷ dị, đặc biệt là hình dáng của bọn chúng gần giống như hình người.

Chiếu theo ghi chép bên trên "Đông Thần Bí Lục", bên trong yêu thú, ngoại trừ danh sách Chân Vương có thể hóa thành hình thái nhân loại, hết thảy yêu thú hình người đều là tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Bên trong huyết mạch của bọn chúng có một loại yếu tố cực kỳ cổ lão, so với yêu thú phổ thông không biết cường đại hơn bao nhiêu.

Loại quái vật trước mặt này, mỗi một đầu đều có được thực lực nghiền ép tiểu đội Luyện Ngục.

Theo lý thuyết, bên trong tộc đàn, nếu như mỗi một cá thể đều nắm giữ sức chiến đấu như vậy, như vậy tồn tại huyết mạch chí cao của tộc đàn này tuyệt đối là cấp bậc cực cao.

"Đó là đệ tử Thần Hỏa Sơn!" Vũ Vô Cực đột nhiên nói.

Bên trong sương mù nồng đậm, bất ngờ có một bóng người xinh đẹp đang lấp lóe, chiến đấu cùng với những quái vật kia.

Ngọc Thiên Tâm, vị đệ tử Thần Hỏa Sơn này thể hiện ra chiến lực khủng bố vào lúc này, cho dù đồng thời đối mặt với tám đầu quái vật, vậy mà nhất thời cũng không rơi vào hạ phong.

Ầm ầm! Sau lưng Ngọc Thiên Tâm hiện ra chín vầng ánh lửa, nàng rót toàn bộ chân nguyên vào bên trên, vừa ra tay, chín vầng ánh lửa ngay ngắn bay ra, lực sát thương khủng bố trực tiếp đánh bay những quái thú kia.

Chương 691

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, đôi mắt của nàng biến ảo, nổi lên ánh sáng thần bí, một đạo kiếm quang hỏa diễm bắn ra từ sâu trong con ngươi, đâm về phía cái đầu của một đầu quái thú.

Hống! Đầu quái thú kia bỗng nhiên gào thét, năng lực cảm giác khủng bố gần như bản năng, lân giáp toàn thân bỗng nhiên lưu động, tụ lại ở trên đầu.

Trong khoảnh khắc, kiếm quang hỏa diễm nổ tung ở chỗ đầu, vạn đạo hoa lửa bắn tung toé.

"Lực phòng ngự này thật biến thái." Vương Khung không nhịn được tắc lưỡi.

Không thể không nói, thủ đoạn của Ngọc Thiên Tâm đã là vô cùng cường hãn, chín vầng ánh lửa công phòng nhất thể, nhất là quần công, có được kỳ hiệu không ngờ, có thể tiết kiệm được rất nhiều thể lực, về phần hỏa kiếm bên trong mắt kia càng là xuất kỳ bất ý, luận uy lực, đã không thua kém Lôi Quang Tí của hắn.

Hai đại sát chiêu đồng thời phát ra, vậy mà cũng đều không thể chém giết một đầu quái vật.

"Những vật này phảng phất như giết không chết." Vũ Vô Cực cắn răng nói, nghĩ đến trận chiến trước đó, y cũng là nghĩ lại mà phát sợ.

"Ngươi không phải đã giết một đầu sao?" Vương Khung trêu chọc nói.

Bảy người có thể tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", người nào không phải là tuyệt thế yêu nghiệt? Người người đều có át chủ bài.

Ầm ầm! Quả nhiên, Ngọc Thiên Tâm giết đến mức giận dữ, rốt cuộc không còn lưu thủ.

Nàng điểm nhẹ chân ngọc, như là một quả cầu lửa lao tới, cùng lúc đó, Hỏa Chủng vận chuyển, thi triển năng lực.

Trong khoảnh khắc, thân thể của nàng hóa thành một đoàn hỏa diễm, vậy mà một phân thành hai.

Một đoàn cuồng bạo như núi lửa dâng lên, hiện ra điểm điểm tinh quang.

Khác một đoàn thì rét lạnh như huyền băng vạn trượng, ngọn lửa xanh lam toát lên ý nghĩa của băng giá.

"Sí Tinh Viêm, Huyền Băng Hỏa! ?" Thần sắc của Vũ Vô Cực đại biến.

"Ngươi nhận ra?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Nghe đồn Thần Hỏa Sơn có một bộ kỳ thư, phía trên ghi chép tổng cộng chín mươi chín loại kỳ hỏa, đó chính là kỳ trân bất thế, chỉ cần luyện thành một loại, liền có thể hoành hành thiên hạ." Vũ Vô Cực lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Nghĩ không ra nữ tử này lại đáng sợ như vậy, vậy mà hóa chính mình thành hỏa diễm, còn một phân thành hai, luyện thành hai loại! ?"

Vũ Vô Cực mở to hai mắt nhìn, hiện ra dị sắc cực nóng, nhìn chằm chặp chiến trường phía dưới, cảm thấy vô cùng hiếu kì đối với năng lực của Ngọc Thiên Tâm.

Ầm ầm! Hai đạo kỳ hoả một xanh một đỏ, phóng về phía sương mù nồng đậm.

Từng đầu quái thú kia phát ra tiếng gào thét khủng bố.

Băng Viêm vạn trượng, trấn phong trăm dặm, Tinh Viêm cuồng bạo, dính vào một tia, liền có thể dẫn tới Sí Hỏa thao thiên.

Hai đạo hỏa diễm phụt ra với tốc độ cực nhanh, tốc độ của những quái thú kia tuy nhanh, nhưng vẫn bị trọng thương ở dưới hai đạo kỳ hoả này.

"Đích xác có chút môn đạo." Vương Khung không nhịn được khẽ gật đầu.

Thủ đoạn tấn công như thế này quá quỷ dị, cao thủ bình thường gặp phải cơ bản là sẽ xong đời, e rằng cho dù là hắn cũng phải rơi vào khổ chiến.

"Cô nàng này quả nhiên không phải phổ thông, đi trên con đường băng hỏa, lĩnh hội âm dương, một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, chỉ sợ là kình địch." Vũ Vô Cực có ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt liền nhìn ra con

đường Ngọc Thiên Tâm đi.

Băng hỏa khó dung, một khi chưởng khống lực lượng hoàn toàn tương phản, lĩnh hội âm dương, lĩnh ngộ tạo hoá cũng chỉ ở trong một sớm một chiều.

"Nghe đồn viện nghiên cứu có một kiện chí bảo, tên là Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên, không biết rõ Vương huynh đã từng thấy hay chưa?" Vũ Vô Cực đột nhiên hỏi.

"Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên? Đó là cái gì?"

"Nghe đồn món chí bảo kia có thể khiến cho cảm giác của tu sĩ đạt đến cực hạn ở bên trong băng hỏa giao thế, cuối cùng bạo phát, cảm ngộ thiên nhân hợp nhất, sau đó cảm giác biến mất, như tiến vào cảnh giới hiền giả, lĩnh hội đạo lý chí cao, là lợi khí tu hành nhất đẳng." Vũ Vô Cực giải thích.

Liên quan tới món chí bảo này, y cũng là ngẫu nhiên từng nghe sư phụ Thiên Thu Kiếp Chủ của y nhắc qua.

"Nữ tử này luyện thành Sí Tinh Viêm, Huyền Băng Hỏa, trên thực tế cũng có thể mô phỏng ra hiệu quả của Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên." Con mắt của Vũ Vô Cực tỏa ánh sáng.

Nếu như có thể tu luyện cùng một chỗ với nàng, nhất định chính làm ít công to, có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới tối cao.

"Khoa trương đến như vậy sao?" Vương Khung nhếch miệng, con đường tu luyện, vẫn nên tu luyện tới nơi tới chốn bình thường như hắn mới tốt.

"Dùng quan hệ giữa Vương huynh cùng với viện nghiên cứu, có cơ hội có thể thử một lần kiện Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên kia, sẽ tuyệt đối khiến cho ngươi không tưởng tượng nổi." Vũ Vô Cực có một chút hâm mộ nói.

Chương 692

"Trên thực tế, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mới là thánh địa tu luyện chân chính trong thiên hạ đương thời, thành quả nghiên cứu của bọn họ siêu việt thời đại này, coi như là Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên cũng chỉ có thể được tính là bình thường." Vũ Vô Cực không nhịn được nói: "Ta đã từng nghe sư tôn nói, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình còn có một thanh thần kiếm, tên là Cực Nhạc Đại Bảo Kiếm!"

"Cực Nhạc Đại Bảo Kiếm! ?" Vương Khung suy ngẫm lấy cái tên này, thần sắc biến thành vô cùng cổ quái.

"Nghe nói kiếm này có thể phóng đại vô hạn dục vọng của con người, ở bên trong cực nhạc điên cuồng, phóng túng thất tình, sau mỗi một lần thể nghiệm, chưởng khống đối với thất tình lục dục đều sẽ đề thăng một cái cấp bậc, trong lòng không có gì, như thần như thánh, có thể lĩnh hội thiên nhân chi đạo."

Vũ Vô Cực cực kỳ tôn sùng đối với hai đại thần khí Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên cùng với Cực Nhạc Đại Bảo Kiếm, Vương Khung nghe thế trong lòng cũng đều đại động, không kiềm chế được.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình nghiên cứu những điều kỳ diệu của thiên nhân, lĩnh hội huyền bí vũ trụ, rất nhiều thành quả nghiên cứu cùng với lý luận đều có ý nghĩa vượt thời đại.

Một khi ứng dụng ở trên con đường tu hành, sẽ không thua kém bất kỳ một toà thánh địa tu hành nào.

Đây cũng là lực lượng cùng với nội tình trọng yếu nhất của hoàng tộc Tần thị.

Nghe nói dạng lợi khí tu hành giống như Băng Hỏa Cửu Tầng Thiên, Cực Nhạc Đại Bảo Kiếm này có tổng cộng ba mươi sáu kiện, có thể tạo thành một bộ đồ, mặc bộ đồ này, quả thực có thể đột phá giới hạn nhân loại, đạt đến cảnh giới vô tưởng vô niệm, linh nhục phân ly, siêu thoát giới hạn cảm quan, huyền diệu trong đó, khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

"Viện nghiên cứu lợi hại như thế, ấn theo lý thuyết hẳn là đã bồi dưỡng ra không ít cao thủ mới đúng." Vương Khung ngạc nhiên nói.

Những năm này, ở bên trong các cao thủ tuổi trẻ thanh danh vang dội thiên hạ dường như cũng không có người viện nghiên cứu, coi như là Diệp Mặc cũng là xuất gia giữa đường, đầu nhập viện nghiên cứu.

"Đương nhiên là có!" Vũ Vô Cực nói.

"Năm năm trước, viện nghiên cứu sinh ra một con quái vật, thực lực khủng bố thao thiên, dùng tu vi cảnh giới Bổ Nguyên đánh giết Chi Phối Giả, chấn động thiên hạ!"

"Cái gì?" Ánh mắt của Vương Khung bỗng nhiên co lại.

Ở giữa cảnh giới Bổ Nguyên cùng với cảnh giới Dung Khí chính là một đạo lạch trời không thể vượt qua.

Coi như là hắn hôm nay, đối mặt với Chi Phối Giả bảo mệnh có lẽ sẽ có thể, nhưng muốn đánh giết quả thực là không thể tưởng tượng.

"Kẻ mất trí đó thật sự rất đáng sợ, sát tâm song hành, long trời lở đất, nháo ra động tĩnh không nhỏ, nghe nói ngay cả cháu trai của Thiên Huyền Vương cũng đều bị y chém giết." Những chuyện mà Vũ Vô Cực biết được thực sự quá nhiều, trên thực tế, loại tin tức này sẽ không bị tiết lộ.

Cần phải biết Thiên Huyền Vương chính là một trong số bốn đại Thiên Vương đương thời.

Bốn đại Thiên Vương Huyền, Vũ, Hình, Nguyên, quyền cao chức trọng, chỉ ở dưới hoàng tộc Tần thị, coi như là cháu trái của Thiên Huyền Vương thật sự bị cao thủ viện nghiên cứu chém giết, loại tin tức này cũng sẽ không sẽ không được tiết lộ ra.

Từ đó có thể thấy, Vũ Vô Cực ở trên con đường nhiều chuyện, quả thực là thiên phú dị bẩm, tài năng xuất chúng.

Ầm ầm! Phía dưới, âm thanh chiến đấu rung trời, hỏa diễm màu xanh che phủ hơn ba trăm dặm, vạn trượng đóng băng, những quái vật kia như sa vào đầm lầy, hành động nhận phải hạn chế cực lớn.

Cùng lúc đó, ánh sao đầy trời hóa thành ánh lửa ngút trời, nhiệt độ

khủng bố bị áp súc ở bên trong trung tâm ngọn lửa, trực tiếp xuyên thủng cái đầu của một đầu quái vật.

Phốc! Cái đầu của quái vật kia bỗng nhiên sụp đổ, lân giáp quanh người cũng bỗng nhiên vỡ vụn.

Trong khoảnh khắc, một cỗ dao động huyền diệu giáng xuống từ trên trời? Dung nhập vào trong cơ thể của Ngọc Thiên Tâm.

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, dao động sinh mệnh vận chuyển với tốc độ cao, bên trong con ngươi sáng ngời dâng lên một vệt hiểu ra.

"Ngộ tính sao! ?"

Ông! Thi thể quái vật vỡ vụn kia tản mát dưới đất, đúng lúc này, đồng bạn của nó đột nhiên điên cuồng đánh tới, tranh đoạt thi thể, nhét vào trong miệng ăn lấy ăn để...

"Những quái vật này..." Vương Khung nhíu mày.

Một khi tử vong, lại sẽ trở thành thức ăn của đồng tộc.

Hống! Những quái vật kia sau khi nuốt chửng thi thể đồng tộc, khí tức biến thành càng thêm cuồng bạo, vảy giáp màu đen lại dài ra một tầng, biến thành càng thêm dày đặc.

Chúng nó giống như ác quỷ tới từ địa ngục, con ngươi màu đỏ tươi lật qua lật lại, nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Tâm.

"Loại quái vật này nếu như thả ở bên ngoài, quả thực chính là tai nạn." Vương Khung không nhịn được nói.

Chương 693

Coi như chết đi cũng có thể phát huy ra tác dụng cực lớn, tăng thêm lực lượng cho đồng bạn còn sống, nếu như loại quái vật này xuất hiện trong chiến tranh, sự đả kích đối với nhân loại sẽ là hủy diệt.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, bên trong yêu thú lại vẫn có huyết mạch đáng sợ như thế.

Ầm ầm! Những quái vật kia lao tới, tốc độ so với vừa rồi còn nhanh hơn gấp đôi, mặc dù chỉ còn lại bảy đầu, nhưng lại phát ra uy lực to lớn trực tiếp phá vỡ huyền băng viêm.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Sí Tinh Viêm Hóa hoá thành chín vầng ánh lửa, bao phủ bát phương, lực lượng tinh thần đáng sợ hóa thành hoả diễm thiêu đốt bầu trời, không ngừng thiêu đốt từng đầu quái vật đang xông tới kia.

Vảy giáp màu đen chấn động kịch liệt, đánh tan gần hết lực lượng thiêu đốt.

"Lực phòng ngự thật kinh người!" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống.

Nhìn đến bây giờ, những quái vật này cơ hồ không có bất luận nhược điểm gì có thể nói, đồng thời trong lúc chiến đấu với chúng, chân nguyên tiêu hao của tu sĩ so với tình huống bình thường không chỉ nhanh hơn gấp ba lần.

Mạnh như Ngọc Thiên Tâm, chân nguyên hùng hồn như sông lớn cũng dần dần giảm bớt, xuất hiện dấu hiệu cạn kiệt.

Phanh! Ở dưới sự tấn công của bảy đầu quái vật, hai đại kỳ hoả dần dần ảm đạm, uy lực chợt giảm xuống.

Nhưng đúng lúc này, hai ngọn lửa bỗng nhiên chấn động, vậy mà phân ra ngọn thứ ba.

Ngọn lửa thứ ba tản mát ra uy năng cực lớn, giống như thủy tinh nở rộ, hiện ra ánh sáng lộng lẫy kì dị.

"Đây là...linh viêm chí cao..." Vũ Vô Cực không nhịn được động dung, thất thanh nói.

"Thủy Tinh Diễm!"

"Thủy Tinh Diễm?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, thật sự cảm nhận được một chút không bình thường.

"Đây là một trong những linh viêm chí cao của Thần Hỏa Sơn, theo truyền thuyết một khi luyện thành Thủy Tinh Diễm, tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh, một ngày như mười tháng, một khi thôi động, thực lực sẽ tăng mạnh, khí thế ầm ầm!" Vũ Vô Cực khàn giọng nói: "Nữ nhân này không đơn giản, ngay cả Thủy Tinh Diễm cũng đều luyện thành."

Ầm ầm! Thủy Tinh Diễm như một đóa hoa sen nở rộ, phấp phới ra hỏa diễm trong suốt, bao phủ phạm vi khoảng chừng trăm dặm, trực tiếp thôn phệ bảy đầu quái vật kia, uy năng vô song tự ý khuấy động, phảng phất như có thể hủy diệt hết thảy.

Đạo linh viêm này ở bên trong chín mươi chín đạo kỳ hỏa tại Thần Hỏa Sơn cũng đều đứng trong hàng đầu.

Năng lực của Ngọc Thiên Tâm quả thực đáng sợ, không chỉ vẻn vẹn có thể thân hóa hỏa diễm, thậm chí ngay cả đạo Thủy Tinh Diễm trong truyền thuyết này cũng đều có thể luyện thành.

Phanh! Đúng lúc này, Thủy Tinh Diễm kia hiện ra từng vết nứt, dao động hủy diệt truyền ra theo đó, toàn bộ viêm thân đều đang nứt ra.

"Nàng không chịu nổi dạng lực lượng này!" Vương Khung trầm giọng nói.

Vũ Vô Cực lắc đầu nói: "Thủy Tinh Diễm quá cường đại, bởi vậy sẽ mang theo nguy hiểm to lớn, đặc biệt sẽ dễ dàng bị phản phệ, thậm chí bị phong ấn tu vi..."

"Nàng còn chưa thể chưởng khống lực lượng của Thủy Tinh Diễm..."

Phanh! Lời còn chưa dứt, Thủy Tinh Diễm triệt để vỡ vụn, ba đạo hỏa diễm hợp lại làm một, hóa thành bản thể của Ngọc Thiên Tâm.

Sắc mặt nàng tái nhợt, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

"Xem ra nàng thực lực của nàng nằm ở giữa tám đầu quái vật!" Vương Khung cấp tốc đưa ra phán đoán.

Ông! Cánh chim màu vàng dang rộng, tản mát ra quang mang cường đại, chiếu rọi đại địa.

Sương mù nồng đậm nổ vang, từng đầu quái vật bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lên hai thân ảnh đứng trong bầu trời.

Ngọc Thiên Tâm cũng không nhịn được ghé mắt, trên thực tế, nàng sớm đã phát giác được sự tồn tại của Vương Khung cùng với Vũ Vô Cực.

"Vương huynh muốn xuất thủ?" Nhãn tình của Vũ Vô Cực sáng lên, rất là tò mò đối với thực lực của Vương Khung.

"Mở mang kiến thức một chút!" Đôi cánh sau lưng của Vương Khung hòa vào trong thân thể, bước ra một bước, như thần binh giáng lâm, rơi xuống ở trước người Ngọc Thiên Tâm, bụi đất dâng lên.

"Đồ Phu!" Ngọc Thiên Tâm ngưng lại đôi mắt đẹp, lộ ra một vệt vẻ kiêng dè.

Nàng hiện nay ở trong tình trạng này, nếu như Vương Khung ra tay với nàng, chính là cực kỳ không ổn.

"Mỹ nữ, ngươi nên rút lui trước đi!" Vương Khung cũng mặc kệ ý nghĩ của nàng, thản nhiên nói.

Nói xong, hắn cất bước mà đi, đi về hướng bên trong sương mù nồng đậm nổ vang kia.

Thần sắc của Ngọc Thiên Tâm thay đổi liên tục, rút lui ra phía sau, nhưng cũng không có rời khỏi, mà là núp ở phía xa quan sát.

Quan hệ giữa bảy người tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" cực kỳ vi diệu, vừa là đồng bạn, cũng vừa là người cạnh tranh, huống hồ hung danh của Vương Khung ở bên ngoài, chấn động thiên hạ.

Bởi vậy vị thiên chi kiêu nữ Thần Hỏa Sơn này cũng rất là tò mò đối với thực lực của hắn.

Chương 694

Lúc này, bất kể là Vũ Vô Cực, hay là Ngọc Thiên Tâm cũng đều muốn mở mang kiến thức một chút thực lực chân chính của Vương Khung.

Hống! Bảy đầu quái vật cấp tốc tản ra, bao bọc vây quanh Vương Khung.

Những quái vật này nhìn giống như hiếu sát khát máu, hung tàn vô cùng, trên thực tế, đầu não cũng cực kỳ linh hoạt, bọn chúng tổ chức tiến công có thứ tự, cũng không có tấn công một cách mù quáng.

"Hoá ra là có thủ lĩnh!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, ánh mắt rơi lên trên người đầu quái vật lớn nhất kia.

Hống! Đầu thủ lĩnh kia gào thét, gương mặt đột nhiên nứt ra, giống như là một cái miệng lớn, hướng về phía cánh tay của mình bỗng nhiên cắn xuống một ngụm máu thịt, lẫn lộn vảy giáp màu đen, sau đó nuốt chửng.

"Con bà nó..." Vương Khung nhíu mày, lộ ra vẻ kinh nghi.

Đây rốt cuộc là chủng loại gì? Hung ác đến ngay cả mình đều ăn?

"Quái vật kia đang làm gì?" Thân hình của Vũ Vô Cực lấp lóe, đi đến bên người Ngọc Thiên Tâm.

Ngọc Thiên Tâm nhìn y một cái, lắc đầu, lực chú ý lại rơi xuống trên người đầu thủ lĩnh kia.

Ọe...

Đột nhiên, yết hầu đầu thủ lĩnh kia nhúc nhích, miệng bỗng nhiên mở ra, phun ra một quả cầu thịt, dính chất lỏng sềnh sệch.

Quả cầu thịt kia vừa rơi xuống đất, tứ chi liền giãn ra, sinh ra lân giáp, sau đó trưởng thành thành một đầu quái vật.

"Chúng nó..." Sắc mặt của Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm đại biến, mơ hồ nghĩ đến một sự thật đáng sợ.

"Số lượng của những quái vật này là cố định không thay đổi?"

Những đầu quái vật trước mặt này sống thành từng nhóm, số lượng dường như sẽ không biến hóa, cho dù bị chém giết, cũng sẽ có thể thông

qua thủ lĩnh dựng dục một lần nữa, bảo trì số lượng không thay đổi.

Tám đầu quái vật! ?

Thay vì nói đây là tám đầu quái vật, không bằng nói là một đầu.

Chúng nó giống như một thể, thủ lĩnh chính là đầu mối hạch tâm.

"Hình thái sinh mệnh kỳ dị!" Ngọc Thiên Tâm khàn giọng nói.

Ầm ầm! Đúng lúc này, tám đầu quái vật lao tới, mau lẹ như lôi đình bôn tập, ập thẳng về hướng Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, nhục thân của Vương Khung chấn động, huyết khí như sông lớn trào lên phát ra tiếng nổ vang đáng sợ, toàn thân xương cốt nổi lên hào quang rực rỡ, khí tức hùng hồn phóng lên tận trời, chấn động đại địa.

"Nhục thân của hắn..." Vũ Vô Cực bỗng nhiên co con ngươi lại.

Phanh! Vương Khung đấm ra một quyền, va chạm với một đầu quái vật bên trong.

Đại địa nứt vỡ, lực lượng đáng sợ dọc theo quyền phong hai bên giao thoa lan tràn, cuốn lên cương phong phần phật, cùng lúc đó, thân thể của hắn co rụt lại nhảy lên, như lưu tinh phá không, không ngừng va chạm cùng với những quái vật kia.

Âm thanh thân thể va chạm không ngừng vang lên, lộ ra một cỗ tiết tấu cùng với vận luật không giống bình thường.

"Nhục thân của hắn thật mạnh, lại có thể cân sức ngang tài cùng với những quái vật này?" Ngọc Thiên Tâm không nhịn được nói.

Thân thể của nhân loại chung quy là không bằng yêu thú, cho dù có huyền công bí pháp, cũng không có khả năng không ngừng không nghỉ mà tăng lên, huống hồ những quái vật trước mặt này căn bản cũng không phải là yêu thú phổ thông.

"Nhục thân thật đáng sợ, trong nhân loại, dường như cũng chỉ có Cơ Bá Vương bên trên "danh sách trăm đại dị năng giả" là có thể đạt đến trình độ như này." Vũ Vô Cực khẽ nói.

Cơ Bá Vương, đó là cường giả nổi danh cùng với Hoàng Kim Vương,

Hắc Kiếm Ma, dùng luyện thể mà nổi danh, danh xưng là binh khí hình người, là bá vương trong giới cơ bắp!

Cũng chỉ có loại tồn tại này, mới dám dùng nhục thân làm binh khí, đối kháng yêu thú.

Hiện nay nhục thân của Vương Khung hiển nhiên cũng đạt đến trình độ này, dùng thân thể làm vũ khí, vật lộn với quái vật.

"Đây chính là Đồ Phu sao? Chẳng trách có thể đánh ra dạng hung danh kia." Vũ Vô Cực thầm nghĩ.

Phanh phanh Phanh! Bên trong sương mù nồng đậm, âm thanh nhục thân va chạm không ngừng vang lên bên tai, huyết khí khủng bố nghiền ép lẫn nhau, từng thân ảnh lần lượt giao thoa với nhau, khí tức cuồng bạo rung thiên chấn địa.

Vương Khung vào thời khắc này cũng như một đầu yêu thú, huyết khí thao thiên, bảo cốt trong cơ thể rung động, nổi lên hào quang lốm đốm.

"Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp..." Bên trong hư không, một thân ảnh nấp trong bóng tối, nhìn chăm chú mọi thứ trước mắt.

"Đây chính là Trúc Cơ Pháp bên trong "La Thiên Thủ Trát "...có ý tứ...ngoại trừ Thần Quyền Sơn, trên thế gian hiện nay lại vẫn có người tinh thông đạo này."

Thân ảnh thần bí khẽ nói, bên trong con ngươi như vực thẳm kia nổi lên dị sắc khác.

Ầm ầm! Huyết khí của tám đầu quái vật hoà thành một thể, cứng rắn đánh bay Vương Khung.

Áo trên người của hắn nổ tung, lộ ra đường nét rắn chắc, tay phải cầm một khối máu thịt dính vảy giáp màu đen.

Chương 695

Lồng ngực của một đầu quái vật bị xuyên thủng, máu thịt mất một khối, bên trong con ngươi màu đỏ tươi dần hiện ra vẻ phẫn nộ.

Dạng thương thế này đối với nó mà nói, cũng không được coi là cái gì.

"Tiếp tục như vậy sẽ bị mài chết!" Vũ Vô Cực nhíu mày.

So đấu nhục thân, chung quy sẽ ăn thiệt thòi, Vương Khung lại mạnh hơn, thể năng cuối cùng vẫn kém những quái vật này.

Ông! Đúng lúc này, cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên rung động, tần suất đáng sợ khiến cho Ngọc Thiên Tâm hơi biến sắc.

"Loại tốc độ này..." Cánh tay chấn động tần suất cao giống như là tàn ảnh, tốc độ như thế mang đến lực lượng gia trì giống như núi lửa phun trào, điện quang cuồng bạo phát ra âm thanh chói tai.

Lôi Quang Tí! Năng lực mà Vương Khung tu luyện trong thời gian dài nhất, rốt cuộc cũng lộ ra răng nanh tại thời khắc này.

Ông! Hắc Long Đao ứng thanh mà ra, phảng phất như hòa thành một thể cùng với Lôi Quang Tí, hóa thành một đường.

Lập tức, một đầu quái vật bay lên cao cao, máu tươi tung toé, vảy giáp màu đen vỡ vụn vẩy ra tứ tán.

"Thật nhanh!" Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm không nhịn được động dung.

Dạng tần suất công kích này, phối hợp với lực sát thương trực do Hắc Long Đao sinh ra tiếp phá vỡ phòng ngự của những quái vật kia.

"Yêu Đao..." Ở bên trong không gian hư vô, con ngươi của thân ảnh thần bí hơi hơi ngưng tụ lại, toàn bộ lực chú ý rơi ở bên trên Hắc Long Đao.

"Đã đến lúc chém giết!" Thân thể của Vương Khung nhảy lên, đột nhiên biến mất.

Biến mất vô tung vô ảnh ở bên trong tất cả cảm giác và ánh mắt.

Mạnh như Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm cũng đều biến sắc.

"Đây là loại năng lực thứ hai của hắn." Ngọc Thiên Tâm nghẹn ngào kêu lên.

Sau một khắc, bên trong bóng mờ, Vương Khung hiển hiện như quỷ mị, Hắc Long Đao trực tiếp chém vào đầu của một đầu quái vật từ phía sau lưng.

Ông! Một cái đầu quái vật to lớn bay lên, ở bên trong lôi quang cuồng bạo bị đao phong lăng lệ xoắn đến vỡ nát.

Ảnh Vực! Làm năng lực cấp Huyền loại hình phụ trợ, độ khủng bố của nó thậm chí còn ở phía trên Hắc Long Đao, ẩn thân trong bóng mờ, khó lòng phòng bị, đặc biệt là vào thời điểm đối mặt với quần công, giết người trong vô hình, phối hợp với Lôi Quang Tí lực công kích kinh người, có thể xưng là đứng ở thế bất bại.

Nhưng thôi động hai đại năng lực cấp Huyền, chân nguyên tiêu hao cực kỳ khoa trương, lại thêm bản thân loại quái vật này liền sẽ tăng cao chân nguyên hao tổn.

Bởi vậy coi như là Vương Khung, cũng hơi có một chút thở dốc.

Cũng may là hắn nắm giữ Nguyên Khí Trì, trong nháy mắt, nguyên khí phun ra nuốt vào, trong nháy mắt liền khôi phục như ban đầu.

"Năng lực của hắn quá toàn diện, giống như những quái vật này vậy, đứng ở thế bất bại, cơ hồ không có nhược điểm." Ngọc Thiên Tâm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt chứa đựng một tia kiêng kị.

Chém giết một đầu quái vật, lập tức, một cỗ kỳ dị dao động thần bí giáng xuống từ trên trời, dung nhập vào trong cơ thể Vương Khung.

"1 điểm ngộ tính! ?"

Trong lòng Vương Khung khẽ động, chỉ cảm thấy tinh thần ý niệm dường như lớn mạnh hơn một phần, ý nghĩ càng thêm rõ ràng, rất nhiều ý tưởng tự nhiên nảy ra, va chạm bắn ra hoa lửa trước nay chưa từng có.

Vương Khung chém giết một đầu quái vật, lập tức thu hoạch được một điểm ngộ tính, trong đầu óc, có rất nhiều linh quang chợt hiện, hiện ra trước tiên chính là Đại Hoang Hung Thần.

Đây là thần hình hắn lấy được sớm nhất, đã lĩnh hội một hồi lâu, lúc này liền sinh ra rất nhiều kỳ tư diệu tưởng.

"Quả nhiên có thể đề thăng ngộ tính." Trong mắt Vương Khung lấp lóe tinh mang.

Mặc dù một điểm ngộ tính cũng không có đề thăng tính thực chất, nhưng tích lũy của hắn hùng hồn, một điểm ngộ tính này giống như là nước chảy thành sông, khiến cho hắn bắt được đồ vật mang tính then chốt.

Nhưng trước mắt lại không phải là thời điểm tu luyện lĩnh hội.

Hống! Một đầu quái vật tử vong, các quái vật khác cùng nhau tiến lên, điên cuồng cướp đoạt ăn ngấu nghiến thi thể còn lại.

Vương Khung không hề dừng tay, bắt lấy cơ hội khó được này, Lôi Quang Tí lại phát động một lần nữa, lôi quang cuồng bạo sinh ra cộng hưởng cùng với Hắc Long Đao, lực phá hoại đáng sợ xé rách đại địa.

Nhất thời, đao quang bắn ra, trào lên như sóng triều.

Mặc dù chiến đấu cùng với những quái vật này là rất tiêu hao chân nguyên cùng với thể lực, nhưng Vương Khung tu luyện là Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp, thể lực mạnh mẽ, hơn xa thường nhân, lại thêm chân nguyên của hắn sinh ra dị tượng nhật nguyệt cộng triều sinh, chân nguyên hùng hồn như sông biển, sức chịu đựng cũng là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín phổ thông không thể bằng.

"Ẩn thân trong bóng mờ, lôi điện gia trì, nguyên khí khôi phục, lại phối hợp với thanh Yêu Đao kia...thực lực của người này quả nhiên đáng sợ, tốc độ, khôi phục, công kích, nhục thân đều không có kẽ hở..." Ngọc Thiên Tâm lưu chuyển đôi mắt đẹp, phân tích năng lực cùng với thực lực của Vương Khung.

Chương 696

Cho dù cảnh giới của mọi người tương đương với nhau, nhưng năng lực của Vương Khung là loại hình bổ sung, chuyện này khiến cho hắn cơ hồ không có nhược điểm ở bên trong chiến đấu.

Trừ phi dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép, nếu không loại người này quả thực là vững như tường thành, cơ hồ không tìm thấy được nửa điểm sơ hở.

Ông! Vương Khung như quỷ mị thoáng hiện, du tẩu bên trong bóng mờ.

Hắc Long Đao như là một đầu đại long bị lôi quang quấn quanh, những nơi đi qua, diệt hết mọi thứ, phong mang đáng sợ trực tiếp xuyên thủng lồng ngực một đầu quái vật.

Vảy giáp màu đen vỡ vụn, trái tim đang đập kia bị xoắn đến vỡ nát ở trong ánh chớp.

Quái vật ngửa đầu gào thét, phát ra tiếng gầm rú thống khổ, ngay sau đó sinh cơ cấp tốc tiêu tán.

Trong khoảnh khắc? Cỗ dao động kỳ dị kia lại hàng lâm một lần nữa.

"Một điểm ngộ tính!"

Vương Khung nếm được ngon ngọt, càng đánh càng hăng.

Các quái vật khác đều tức giận gầm rú, từng mảnh vảy giáp màu đen trên người dựng thẳng, chỉ có ánh mắt của đầu thủ lĩnh kia là tỉnh táo một cách kỳ lạ.

"Chỉ còn lại sáu đầu!" Vũ Vô Cực khẽ nói.

Y cùng với Ngọc Thiên Tâm không sai biệt lắm, đại khái có thể đối phó với khoảng tám đầu quái vật.

Nhưng rất hiển nhiên, đây còn chưa phải là cực hạn của Vương Khung.

Trên thực tế, theo ý kiến của y, thực lực của ba người chính là tương đương nhau, nhưng năng lực của Vương Khung quá cân đối, đối mặt với sự vây sát của những quái vật này, ngược lại là có thể đánh lâu dài.

"Cem ra những quái vật còn lại không làm khó được hắn." Ngọc Thiên

Tâm cũng nói.

Bên trong hư không, thân ảnh thần bí ẩn tàng kia nhìn chăm chú vào chiến đấu trước mắt? Trong con ngươi thâm thúy hiện lên một vệt thần sắc hung tàn.

"Nhân loại luôn quá ỷ vào năng lực rồi? Lực lượng Hỏa Chủng đã khiến cho bọn hắn sa đoạ!"

Lời nói băng lãnh chậm rãi vang lên ở trong không gian hư vô.

Đột nhiên, sáu đầu quái thú đình chỉ công kích, đồng thời tụ tập về hướng thủ lĩnh, vảy giáp màu đen trên người nhấp nhô như nước chảy, sáu đầu quái thú dần dần giống như bùn nhão dung hợp lại với nhau.

"Con bà nó...còn có thể như vậy?"

"Những quái vật này rốt cuộc là thứ gì?"

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm mở to hai mắt nhìn, nhìn tràng cảnh quỷ dị trước mắt này.

Loại quái vật này quả thực là chưa từng nghe thấy, không thuộc về bất luận một loại yêu thú nào mà bọn hắn đã biết.

"Quả nhiên..." Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Những quái vật này nhìn giống như quần thể, lại có thể xem như là sinh linh dùng phương thức quần thể tồn tại như cá thể.

Đồng bạn tử vong, ăn thịt đồng bạn, kì thực chính là đưa thi thể cùng với máu thịt đã chết kia trở về bản thể.

Ầm ầm! Khí tức khủng bố phóng lên tận trời, trong sương mù dày đặc, một đầu quái vật có hình thái càng thêm tiếp cận nhân loại đi ra.

Thân hình của nó chỉ lớn hơn vừa rồi một chút, đạt đến độ cao hơn hai mét, đường nét hoàn mỹ truyền ra lực lượng dao động mạnh mẽ, hai tay cũng triệt để hóa thành hai tay như nhân loại.

Ở chỗ ngực của đầu quái vật này có ấn ký số "8".

"Nhân...loại..." Đúng lúc này, quái vật kia vậy mà mở miệng nói tiếng người.

"Ta tên là Cách Lỗ, ngươi có tư cách đánh một trận với ta."

"Con bà nó, thứ đồ chơi này còn có tên của mình?" Vương Khung sửng sốt.

Ông! Trong khoảnh khắc, một tiếng nổ truyền đến, không khí liên tiếp sụp đổ, bóng đen đáng sợ kia liền đến trước mặt trong nháy mắt, tốc độ cực nhanh, như lưu quang bắn tới, lực cản do không khí sinh ra đều bị vảy giáp màu đen triệt tiêu.

Vương Khung phản ứng theo bản năng, dùng Lôi Quang Tí thôi động Hắc Long Đao...

Phong mang lăng lệ như thiểm điện bắn ra, chém về phía quái vật, ánh mắt đối phương không nháy, thế mà trực tiếp giơ cánh tay lên chặn.

Phanh! Hoa lửa bắn tung toé, lôi mang mãnh liệt gào thét, Hắc Long Đao rung động ra tần suất không có cách nào thấy rõ.

Nhưng mà, ở dưới một đao này, cánh tay của đầu quái vật kia vậy mà ngăn cản được.

Vảy giáp màu đen dày đặt phảng phất như bất diệt, nổi lên phù văn kỳ dị.

"Vậy mà không phá nổi?" Trong lòng Vương Khung chấn động.

Bằng vào tốc độ của Lôi Quang Tí, phối hợp với phong mang Hắc Long Đao, sẽ sinh ra lực phá hoại khủng bố đến mức nào?

Bảo khí bình thường cũng đều ngăn cản không nổi.

Lực phòng ngự của đầu quái vật này quả thực biến thái, so với cá thể đơn nhất không chỉ đề thăng hơn gấp mười lần.

"Những quái vật này không vẻn vẹn chỉ là dung hợp đơn giản như vậy." Vương Khung cấp tốc đưa ra phán đoán.

Ấn ký trước ngực đầu quái vật này là 8, đại biểu cho nó có thể phân liệt thành tám đầu quái vật đơn nhất, nhưng một khi dung hợp, thực lực chênh lệch không dưới 16 đầu quái vật, cũng chính là tăng lên gấp đôi.

Chương 697

Phanh! Con số trước ngực đầu quái vật gọi là "Cách Lỗ" đột nhiên phát sáng lên.

Lôi quang mãnh liệt bỗng nhiên yếu đi, chân nguyên như rơi vào vòng xoáy, tràn vào trong cơ thể đối phương.

"Tên gia hoả này có thể ảnh hưởng đến Hỏa Chủng! ?" Thần sắc của Vương Khung đại biến, căn bản không kịp nghĩ nhiều, lợi trảo đáng sợ liền chụp vào lồng ngực hắn.

Long Tượng Bạo!

Đúng lúc này, Vương Khung thôi động năng lực thứ ba.

Vốn ở nơi linh khí tuyệt diệt này, là không thể thi triển Long Tượng Bạo.

Nhưng "Linh Sào" của hắn lại có thể sinh ra linh khí cuồn cuộn không ngừng.

Trong khoảnh khắc, linh khí mãnh liệt hóa vào bên trong máu thịt, thân thể của hắn giống như đại địa nứt vỡ, dung nham nhấp nhô, lực lượng cuồng bạo phóng lên tận trời.

Phanh! Vương Khung khoát tay, quyền trảo tương giao.

Cách Lỗ bị đánh bay ra ngoài, còn chưa đứng vững, liền lại giết đến, quả thực giống như máy móc không biết mệt mỏi.

"Bạo!" Vương Khung quát to một tiếng.

Bên trong đại địa hoang vu, một đóa mây hình nấm đột nhiên sinh ra, bao phủ phạm vi trăm dặm.

Gợn sóng dao động mang tính hủy diệt không ngừng truyền ra.

Sắc mặt của Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm đại biến, bọn hắn cũng không ngờ được Vương Khung lại còn cất giấu sát chiêu đáng sợ như vậy.

"Đi!" Thân hình hai người độn một cái, rút lui về phía nơi xa.

"Nhân loại!"

Ở bên trong quang mang hủy diệt, Cách Lỗ vọt ra, lân giáp trên người nó

xuất hiện một tia vết rách, nhưng cũng không bị thương nặng, khí tức vẫn hung lệ như cũ.

Cách Lỗ phẫn nộ gào thét, cương phong phần phật, đánh tan cát bụi do mây hình nấm cuốn lên, con ngươi màu đỏ tươi điên cuồng chuyển động, tìm kiếm thân ảnh của Vương Khung.

Nhưng ngoại trừ đại địa hoang vu, không còn có cái bóng của Vương Khung.

"Nhân loại, ngươi không trốn được, ta đã khóa chặt khí tức của ngươi." Cách Lỗ nghiêm nghị quát.

Đột nhiên, thân thể của nó nứt ra, chia ra làm tám.

Tám đầu quái vật chạy đi về các phương hướng khác nhau.

...

Lúc này, Vương Khung đã sớm mượn nhờ Long Tượng Bạo cùng với đôi cánh Huyễn Quang Kim Vũ bỏ chạy ra ngoài trăm dặm.

"Súc sinh này thật đúng là khó giết!"

Bên trong không trung, Vương Khung nhìn phía sau, hoảng sợ không thôi.

Đầu quái vật gọi là "Cách Lỗ" kia, lực phòng ngự quá kinh người, Lôi Quang Tí không thể phá nổi phòng ngự của nó, liền ngay cả Long Tượng Bạo thế mà cũng đều không thể nổ chết nó.

Hình thái sinh mệnh của loại quái vật này dường như trời sinh có một chút khắc chế Hỏa Chủng.

Uy lực mà năng lực mang đến có thể bị loại thân thể kia triệt tiêu hơn phân nửa, thậm chí ngay cả chân nguyên Hỏa Chủng sinh ra cũng đều có thể bị chúng nó đồng hóa hấp thu.

"Có lẽ là ta đã quá ỷ vào năng lực!" Vương Khung khẽ nói, trong đầu óc vang vọng âm thanh trong hang động nhìn thấy ấn ký Hắc Nhận kia.

Lão bản, đại kiếm, người đốn củi, Tần Hoàng...thậm chí là vị cao thủ vô thượng Quang Minh Điện Đạo Vô Nhất kia.

Những cường giả cái thế này dường như sớm đã sớm vứt bỏ năng lực,

đi ra con đường của chính mình.

Đối với bọn hắn mà nói, bất kể là Hỏa Chủng, hay là năng lực, chỉ là con thuyền đưa bọn hắn đi trên biển, một khi cập bờ, liền phải bỏ qua.

Trên thực tế, trong quá trình cảnh giới Bổ Nguyên quá độ đến cảnh giới Dung Khí, chuyển biến lớn nhất chính là độ ỷ lại đối với năng lực.

Ở phía trước cảnh giới Dung Khí, chỗ dựa lớn nhất của tu sĩ vẫn như cũ là năng lực, ngoài ra còn có chiến kỹ cùng với bảo khí làm phụ trợ.

Nhưng một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, lạc ấn thần hình, chuyển hóa chân nguyên, tu luyện Viêm Binh, ỷ lại đối với năng lực liền sẽ không còn mãnh liệt như vậy, thủ đoạn công kích cũng sẽ càng thêm phong phú.

Chân nguyên sinh ra thuộc tính, có thể lĩnh ngộ rất nhiều sát chiêu, Viêm Binh cũng trở thành một trong số các thủ đoạn công kích chủ yếu nhất.

Giống như rất nhiều cường giả, con đường của bọn hắn đều là bắt đầu lục lọi ra ở bên trong cảnh giới Dung Khí.

"Ta hẳn là nên sáng tạo một sát chiêu thuộc về mình." Vương Khung suy đi nghĩ lại, muốn chém giết những quái vật kia, phải dùng thủ đoạn đặc thù.

Mặc dù hắn còn chưa có đạp vào cảnh giới Dung Khí, luyện chế ra Viêm Binh thuộc về mình.

Nhưng dựa vào Hắc Nhận ấn ký mà bản thân hắn nhìn thấy, lĩnh hội chín đại thần hình, dung nhập năng lực vào bên trong, có lẽ sẽ có thể đi ra một con đường đặc thù.

"Hiện tại liền bế quan, sau khi lão tử luyện thành sát chiêu, tất cả đều phải chết!" Vương Khung hạ quyết định.

Hắn thu hoạch được hai điểm ngộ tính, liền muốn bế quan quan sát Hắc Nhận ấn ký, tiêu hóa cảm ngộ, một khi luyện thành bí kỹ sát chiêu, thực lực tăng vọt, lại đi chém giết những quái vật kia, thu hoạch được càng nhiều ngộ tính, quan sát càng nhiều ấn ký đạo pháp.

Đối với hắn mà nói, thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" mặc dù tràn ngập nguy hiểm, những cũng tràn ngập cơ duyên.

Chương 698

"Chính là ở đây!" Vương Khung đáp xuống, thu hồi đôi cánh Huyễn Quang Kim Vũ.

Mặc dù những quái vật kia có thể cảm nhận được khí tức Hỏa Chủng ở trong vòng năm trăm dặm, nhưng hắn nắm giữ Ảnh Vực, ngược lại là có thể ẩn tàng đôi chút.

"Bảo bối mà Lý Thuần Phong tặng cho ta hẳn là có thể phát huy được tác dụng." Trong lòng Vương Khung khẽ động, lấy ra một vật từ bên trong Hỏa Giới.

Đó là một bộ khôi lỗi, còn là một bộ khôi lỗi hình mèo, toàn thân màu xanh, phần bụng còn có một cái túi trắng.

Căn cứ theo lời nói của Lý Thuần Phong, bộ khôi lỗi hình mèo màu xanh này là kiệt tác mới nhất của viện nghiên cứu, trong túi của nó cất giấu ba ngàn loại đạo cụ, có thể thỏa mãn hết thảy ẩm thực sinh hoạt thường ngày thậm chí là vấn đề nhu cầu sinh lý cá nhân của chủ nhân.

"Ta cần một nơi bí ẩn để bế quan." Vương Khung ra lệnh.

Khôi lỗi hình mèo thọc bàn tay như nắm xôi vào túi, lục lọi nửa ngày, lấy ra một hạt giống màu vàng.

"Hạt giống pháo đài ngầm!" Khôi lỗi hình mèo kêu lên.

"Đây là thứ gì?" Vương Khung nhăn mày lại.

"Chỉ cần vùi hạt giống này sâu vào trong lòng đất, nó liền sẽ mọc rễ nảy mầm xuống phía dưới, tại địa phương sâu 30 mét sinh trưởng ra một tòa pháo đài to lớn." Khôi lỗi hình mèo giới thiệu.

Dứt lời, nó đã vùi hạt giống màu vàng kia vào sâu vào bên trong bùn đất.

"Thần kỳ như vậy?" Vương Khung hồ nghi nói.

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển, vô số chất lỏng màu vàng óng toát ra từ hạt giống kia, thấm vào trong lòng đất.

Chất lỏng màu vàng óng không ngừng đổ vào, cuối cùng hóa thành một tòa pháo đài to lớn, giống như vỏ trứng, về phần vị trí trước kia của hạt

giống kia, thì sinh ra một lối đi.

"Viện nghiên cứu thật sự là cái gì cũng đều làm ra được!" Vương Khung tiến vào pháo đài theo lối vào.

Lối vào kia tự động co lại, ẩn vào pháo đài.

Tòa pháo đài này cực lớn, ngoại trừ có phòng bế quan, phòng luyện công, khu vườn trong nhà, phòng nghỉ...còn có phòng bếp, bên trong thế mà còn trữ sẵn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, các loại linh thảo, linh tuyền, thoạt nhìn, đầy đủ ăn tầm ba đến năm tháng.

"Thật sự không tồi, con bà nó, cái ghế này là dùng da chồn long thú làm a, thật là xa xỉ."

"Dùng dầu trơn của Cửu Tâm Xà để đốt đèn a...viện nghiên cứu thật là điên cuồng."

Vương Khung nhìn cách bài trí bên trong pháo đài, không nhịn được thở dài.

Không nói những cái khác, loại yêu thú Cửu Tâm Xà này đã sớm tuyệt tích, dầu trơn của nó vô cùng trân quý, nghe nói có thể sáng mãi không tắt, coi như là hoàng tộc, cũng chỉ có vách tường Càn Vũ Cung là có chín ngọn đèn dầu Cửu Tâm Xà.

"Còn có nữ bộc?" Vương Khung đột nhiên phát hiện ra, bên trong pháo đài lại còn có ba vị mỹ nữ.

Một vị phong cách ngự tỷ, dáng người cao gầy, ăn mặc gợi cảm, còn có một vị phong cách thánh mẫu, váy trắng bồng bềnh, vô cùng thánh khiết, còn có một vị phong cách la lỵ, xinh xắn đáng yêu, như là thỏ con.

"Những thứ này là khôi lỗi?"

Những khôi lỗi này không khác gì người thật, liền ngay cả cảm xúc nhiệt độ cơ thể cũng đều không có chênh lệch.

"Các nàng phụ trách ẩm thực sinh hoạt thường ngày cyar chủ nhân, cùng với hết thảy nhu cầu..." Khôi lỗi hình mèo giới thiệu.

Sau cùng, nó còn cố ý cường điệu một câu: "Bất kể có phải là nhu cầu bình thường hay không, các nàng đều sẽ thỏa mãn chủ nhân!"

"Ngươi..." Vương Khung nhếch miệng, đây là đang nói cái gì, làm một nam nhân bình thường, hắn có thể có nhu cầu không bình thường gì?

"Ngươi tên là gì?"

"Chủ nhân có thể gọi ta là Lam Mập."

"Lam Mập đúng không…về sau đừng có nói lung tung như vậy nữa, các ngươi đã có thể lui xuống." Vương Khung phất phất tay.

Hắn cũng không phải là đến đây hưởng lạc, lúc này liền tiến vào phòng luyện công, bắt đầu bế quan.

...

Sâu trong thế giới, trong một hang động tối tăm, tiếng xiềng xích nặng nề không dứt.

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi tới từ trong bóng tối, quanh người y hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, đuổi đi bóng tối lạnh lẽo.

"Nhân loại...đã rất lâu không có nhân loại đặt chân tới nơi đây...ngươi là ai?"

Bên trong bóng tối, một giọng nói lạnh lùng đáng sợ vang lên, như đến từ vực thẳm cổ lão hoang vu, mang đến bi thương cùng với tai nạn trong nhân thế.

"Rốt cuộc cũng tìm được!"

Người tới khẽ mỉm cười, lộ ra chân dung ở bên trong ánh sáng yếu ớt, đương nhiên là Tố Huyền Chân.

"Ta đến từ Quang Minh Điện! Ba ngàn năm nay, dường như cũng chỉ có Lâm La Thiên đã đặt chân đến nơi này!" Nụ cười trên mặt của Tố Huyền Chân càng trở nên tàn nhẫn, bên trong con ngươi rét lạnh lộ ra một tia cuồng nhiệt.

"Tiểu quỷ Quang Minh Điện vậy mà có thể tìm được nơi này?" Bên trong bóng tối, thanh âm đáng sợ kia vang lên một lần nữa, mang theo tiếng xiềng xích trầm trọng.

"Trước kia Hoắc Pháp Vương cũng đều chưa từng tìm được tung tích của mấy người chúng ta."

Chương 699

"Thời đại bất đồng...các ngươi bị vây ở chỗ này, tối tăm không mặt trời, như rơi vào luyện ngục...vận mệnh nguyền rủa như này, còn muốn trầm luân bao lâu?" Tố Huyền Chân hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra giọng mỉa mai.

"Nhớ đến thời đại cường thịnh của mấy người chúng ta, dạng tiểu quỷ như ngươi chỉ xứng làm điểm tâm, nhân loại...đã quên đi thời gian sợ hãi kia..." Bên trong bóng tối, sau một hồi trầm mặt, tiếng thở dài sâm nghiêm vang lên, lộ ra cô đơn cùng với phẫn nộ.

"Nếu như các ngươi chỉ là huyết mạch bình thường thì cũng thôi đi, nhưng yêu thú giống như các ngươi, ăn lông ở lỗ, ẩn thân tại hoang sơn đại trạch...thật đáng tiếc..."

Tố Huyền Chân khẽ nhướng mắt, nhìn vào bóng tối vô tận, lộ ra một vệt thâm ý.

"Ai bảo các ngươi không biết thiên số, vậy mà muốn tạo nên Diệt Hỏa Vương Tử!"

Ầm ầm! Vẻn vẹn chỉ một câu, hang động cổ lão bỗng nhiên chấn động, thần lôi cuồn cuộn, như thiên uy mênh mông, lấp đầy mỗi một cái góc.

Bên trong bóng tối, xiềng xích chấn động, không thể ức chế, khí tức của kẻ bị trấn áp kia dường như muốn xông ra khỏi ràng buộc.

"Ngươi vậy mà biết rõ? Một tên tiểu quỷ...vậy mà biết rõ..."

Ở bên trong tuế nguyệt lưu lạc, nhân loại sinh ra cường giả thức tỉnh Hỏa Chủng đầu tiên, coi đây là thời cơ, mở pháp lập đạo, khai sáng hệ thống tu hành Hỏa Chủng, cán cân vận mệnh bắt đầu xiêu vẹo.

Chiến tranh giữa nhân loại cùng với yêu thú vì thế mà bắt đầu, kéo dài không dứt.

Thời thế tạo anh hùng, ở bên trong sự tẩy lễ của máu và lửa, nhân loại ti tiện sinh ra cường giả cái thế lừng danh, ở trong mắt yêu thú, lực lượng mà dạng chủng tộc đã từng nhỏ yếu này triển hiện ra đã làm cho cả thế giới

cũng phải rúng động.

Đối mặt với cường giả đỉnh tiêm trong nhân loại, cho dù là huyết mạch cổ xưa nhất cũng không thể tiêu diệt.

Bất tri bất giác, lực lượng Hỏa Chủng làm cho nhân loại nhảy vọt lên, bá thiên tuyệt địa, dao động sự thống trị của nền văn minh yêu thú.

Theo nhân loại không ngừng sinh sôi, cao thủ xuất hiện lớp lớp, náo động sông núi, yêu thú liên tục bại lui, ưu thế của bọn chúng dần dần không còn, bị đuổi ra khỏi vùng đất trung tâm, không gian sinh tồn của yêu thú không ngừng bị nhân loại thu hẹp, nhiều huyết mạch truyền thừa cường đại bởi vậy mà diệt tộc.

Thiên địa luân hồi? Sự cực khổ của nhân loại ngày xưa đã trả lại gấp bội cho yêu thú.

Vào lúc tuyệt vọng nhất, những gợn sóng của vận mệnh lại gợn lên.

Có yêu thú phát hiện ra một loại vật chất thần bí, loại vật chất này có thể dập tắt Hỏa Chủng của nhân loại.

Mấu chốt nhất là, phàm là yêu thú tiếp xúc với loại vật chất này đều sẽ xuất hiện dị biến bất đồng, khó có thể miêu tả, không giống dị biến bình thường.

Loại vật chất thần bí này rất cường đại, cũng rất nguy hiểm.

Cuối cùng, tồn tại cổ xưa nhất bên trong yêu thú đã đề xuất một hạng kế hoạch to lớn vượt ngang thời gian.

Chúng nó muốn sáng tạo ra một chủng tộc mới!

Một chủng tộc có thể dập tắt Hỏa Chủng, triệt để khắc chế nhân loại.

Yêu thú gọi loại kế hoạch này là...Diệt Hỏa Vương Tử!

"Ta đã có thể tìm tới nơi này, tự nhiên biết rõ." Tố Huyền Chân thản nhiên nói: "Tiên tổ của các ngươi đã từng tham dự kế hoạch Diệt Hỏa Vương Tử..."

"Cho nên ngươi mới sẽ bị đại năng nhân loại trấn áp tại nơi này..."

"Kế hoạch kia...làm cho thượng thiên tức giận, thiên địa không thể dung thứ, cho nên mới sẽ dẫn tới tai hoạ ngập đầu..." Một tiếng thở dài buồn bã

và cô đơn vang lên trong bóng tối.

"Như vậy..." Tố Huyền Chân nhướng mắt, giống như có thâm ý nói: "Kế hoạch kia thành công không?"

"Ha ha ha..." Đột nhiên, bên trong bóng tối truyền ra tiếng cười cuồng nộ, cười đến vô cùng tùy tiện, cười đến kinh thiên động địa.

"Ngươi cười cái gì?" Tố Huyền Chân lạnh lùng nói.

"Nhân loại a...cuối cùng vẫn là sợ chết...chủng tộc nhát gan..."

"Hoắc Pháp Vương đã từng nói, lòng không có kính sợ, liền sẽ giống như yêu thú cường thịnh một dạo, sớm muộn cũng sẽ đi về hướng hủy diệt!" Tố Huyền Chân trầm giọng nói.

"Hoắc Pháp Vương...nam nhân kia đích xác rất khác biệt...nhân loại chính là bởi vì có nhân kiệt như vậy, mới có thể sừng sững đến nay!"

"Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!" Tố Huyền Chân nói.

Bên trong bóng tối, trầm mặc một hồi, thời gian phảng phất như ngưng kết tại thời khắc này.

Một lát sau, thanh âm sâm nghiêm kia mới vang lên một lần nữa.

"Trước kia Lâm La Thiên tìm đến chỗ này, cũng đã từng hỏi vấn đề giống như vậy...đáp án y đạt được là không có!"

"Không thành công! ?" Tố Huyền Chân nhíu mày.

"Chỉ là...y không tin tưởng!" Bên trong bóng tối, thanh âm sâm nghiêm kia lộ ra một tia đùa cợt.

"Ta chỉ muốn biết chân tướng!"

"Thành công!"

Ông! Chỉ ba chữ đơn giản, liến khiến cho thân thể của Tố Huyền Chân đại chấn, như bị điện giật, ánh mắt y bỗng nhiên trầm xuống, nhìn vào bóng tối vô tận kia.

Chương 700

"Ngươi cũng không tin, chủng tộc thật đáng thương...đa nghi nghi kỵ vĩnh viễn đều là thói hư tật xấu của nhân loại...nếu như không có Hỏa Chủng, các ngươi nhất định sẽ là sinh mệnh ti tiện nhất..."

"Nếu như Diệt Hỏa Vương Tử thật sự sinh ra, yêu thú các ngươi làm sao còn sẽ lưu lạc đến bước này?" Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

"Thật sao?" Bên trong bóng tối, tiếng cười vang lên, lộ ra một tia khinh miệt: "Đã như vậy, như vậy Lâm La Thiên vì sao còn hỏi vấn đề này?"

"Nhân loại a...nhát gan và sợ chết...cuối cùng cũng sẽ có một ngày, cũng sẽ dẫn đến tai hoạ...ta sẽ ở địa ngục, chờ các ngươi diệt vong..."

Xiềng xích nặng nề rung động keng keng, phảng phất như là đang ăn mừng tương lai nhân loại huỷ diệt xa xôi kia.

Tố Huyền Chân trầm mặc không nói, thân là đệ tử được tuyển chọn tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" lần này, y mang theo sứ mệnh đặc thù, nắm giữ bí mật mà người khác không thể rình mò.

Nhưng rất hiển nhiên, y không có đạt được đáp án muốn có được.

Đáp án này, chính là thứ Hoắc Pháp Vương truy tìm cả đời.

"Đó là chuyện rất lâu sau đó, hiện tại...chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch..." Tố Huyền Chân thu thập tâm tình, đột nhiên xoay chuyển lời nói.

"Giao dịch! ?" Bên trong bóng tối truyền đến thanh âm hừ lạnh khinh thường: "Nhân loại quá mức xảo trá...tham lam vô độ, luôn muốn chiếm đoạt hết thảy đồ vật thỏa mãn dục vọng..."

"Ngươi có thể nghe trước một chút..."

Bên trong bóng tối, trầm mặc một hồi, dường như là ngầm đồng ý với đề nghị của Tố Huyền Chân.

"Nhất mạch các ngươi đã từng tham dự kế hoạch Diệt Hỏa Vương Tử, nghiên cứu đối với Hỏa Chủng chỉ sợ còn muốn sâu sắc hơn so với nhân loại..."

"Ta muốn mượn nhờ lực lượng cùng với kỹ thuật của các ngươi cải

tạo Hỏa Chủng của ta..." Trong mắt Tố Huyền Chân lộ ra thần sắc điên cuồng.

"Ngươi muốn nhúng chàm lực lượng cấm kỵ..." Thanh âm bên trong bóng tối lộ ra một tia kinh nghi: "Nhân loại quả thật rất đáng sợ, dục vọng tham lam quả thực không thể tưởng tượng nổi, vậy mà không tiếc mượn nhờ lực lượng của dị tộc..."

"Tiểu quỷ, lực lượng của ngươi còn chưa đủ làm được như vậy, phiến thế giới này có lực lượng bá đạo trấn áp..."

Tố Huyền Chân tràn đầy tự tin, khinh thường cười lạnh nói: "Ngươi đã đánh giá thấp lực lượng của Quang Minh Điện, cũng đã đánh giá thấp tầm mắt của Hoắc Pháp Vương, ta có thể khiến cho sáu người khác tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" chôn vùi ở đây, để cho huyết mạch của các ngươi rời khỏi..."

"Các ngươi có thể chọn lựa ra sáu vị tộc nhân ưu tú nhất, đi theo ta săn bắt..."

"Vì thu hoạch được lực lượng...không tiếc bán đứng đồng tộc sao? Đây chính là Quang Minh Điện...đây chính là nhân loại..." Bên trong bóng tối, thanh âm đáng sợ kia bỗng nhiên cười to, cười đến vô cùng tùy tiện, cười đến bi thương cô đơn.

Nó thực sự nghĩ không ra, yêu thú cao quý chí thượng vì cái gì sẽ bại bởi chủng tộc ti tiện vô sỉ như này.

"Tiểu quỷ, không cần mưu toan nhúng chàm cấm kỵ..." Bên trong bóng tối, tồn tại đáng sợ kia giống như muốn cự tuyệt.

"Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi!" Đúng lúc này, một thanh âm khác vang lên đúng lúc.

"Nhưng mà..." Thanh âm sâm nghiêm lo lắng nói.

"Hi vọng ngươi đừng có khiến cho ta thất vọng!" Thanh âm hờ hững không chờ nó nói xong, liền ngắt lời nó.

Tố Huyền Chân hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt ý cười được như ý: "Hợp tác vui vẻ."

Dứt lời, bên trong tròng mắt của y lấp lóe ra sát ý lăng lệ.

"Đồ Phu...nơi này sẽ trở thành nơi chôn thây của ngươi!"

...

Vào ngày thứ 43 Vương Khung tiến vào thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển"!

Tại pháo đài dưới đất!

Bên trong phòng luyện công chế tạo từ Xích Luyện Tinh Đồng truyền đến tiếng vang "xẹt xẹt" giống như sấm sét, một đạo đạo quyền ấn không ngừng in lên ở trên vách tường.

Nếu như là chất liệu phổ thông, tòa pháo đài dưới đất này đã sớm bị lực lượng đáng sợ như vậy phá hủy hầu như không còn.

"Lực lượng thật đáng sợ...đã đột phá đến cảnh giới Bổ Nguyên cực hạn, ranh giới thiên nhân, giữa yêu và nghiệt..."

Lam Mập nhìn chăm chú vào động tĩnh truyền tới từ phòng luyện công, đôi con ngươi như bảo thạch không ngừng có phù văn nhấp nháy, dường như đang ghi chép số liệu.

"Vị đại nhân này quả thực mạnh mẽ, còn chưa lạc ấn thần hình, lực lượng đã miễn cưỡng đạt đến cánh cửa cảnh giới Dung Khí." Nữ bộc phong cách ngự tỷ không nhịn được nói.

"Hắn đang thử nghiệm chuyển hóa chân nguyên của chính mình!"

"Không! Hắn đang tìm kiếm điểm thăng bằng ở giữa chuyển hóa cùng với nghịch chuyển." Trên mặt Lam Mập hiện ra biểu tình không phù hợp với khôi lỗi, giống như một vị trí giả.

"Có ý tứ gì?" Nữ bộc phong cách la lỵ hỏi.

"Hắn mượn nhờ tu luyện thần hình, chuyển hóa chân nguyên của bản thân, cùng lúc đó, đồng thời đảo ngược quá trình này, đưa chân nguyên đã chuyển hóa trở về trạng thái ban đầu." Lam Mập nhìn thấu triệt.

Chương 701

"Loại chuyện này mà cũng làm được sao?" Nữ bộc phong cách thánh mẫu hoảng sợ nói.

Mọi người đều biết, một khi lạc ấn thần hình, chân nguyên chuyển hóa, liền nắm giữ thuộc tính cùng với lực lượng đặc thù.

Đây là một bước mấu chốt nhất đạp vào cảnh giới Dung Khí, chân nguyên như này mới có thể thao túng Viêm Binh.

Nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng nghe nói chuyển hóa chân nguyên, lại còn có thể nghịch chuyển, đảo ngược chân nguyên đã chuyển hóa?

"Hắn đến cùng muốn làm gì?" Ba nữ bộc chấn kinh, có một chút nghĩ không ra.

"Khí phách của vị đại nhân này thực sự quá lớn, hắn không muốn đi theo tiền nhân, muốn mượn nhờ thần hình ở trong tay, đi ra con đường của bản thân!" Lam Mập khàn giọng nói.

"Tá Giả Tu Chân! ?" Ba nữ liếc nhau, đồng thời nghĩ đến một từ.

Hết thảy ngoại vật đều là trống không, một khi tìm được chân thật, liền có thể bỏ qua.

Bất kể là thần hình, chiến kỹ, công pháp, hoặc là binh khí, tất cả đều như vậy.

Đây là cảnh giới cực cao, ai cũng đều biết, nhưng muốn chân chính làm được lại khó như lên trời.

Vị chủ nhân mới này mới được bao nhiêu tuổi? Chỉ là cảnh giới Bổ Nguyên mà thôi, lòng dạ liền cao như thế? Muốn vứt đi hết thảy mọi thứ, tìm đến con đường của chính mình.

"Mặc dù chưa chắc đã có thể thành công, nhưng chỉ vẻn vẹn là phần khí độ này, liền đủ để quyết định tương lai khó có thể tưởng tượng của hắn." Lam Mập khẽ nói.

Phóng nhãn ra toàn bộ cường giả trong thiên hạ đương thời, đại bộ phận người đều là vào sau khi đạp vào Dung Khí mới có thể tìm được con

đường của chính mình.

Bởi vì cảnh giới này dần dần mất đi ỷ lại đối với năng lực, hiểu rõ đạo lý thuật pháp là tận cùng, chân lý ở trên đạo.

Coi như là Hắc Nhận năm đó, cũng là vào thời điểm đã đạp vào cảnh giới Dung Khí tìm được phong mang chân chính của mình.

"Chẳng trách Miêu thượng nhân mượn danh nghĩa của viện nghiên cứu đưa ngài cho hắn." Nô bộc phong thái ngự tỷ nói.

Vương Khung không biết được, bộ khôi lỗi hình mèo gọi là Lam Mập này mặc dù là kiệt tác của viện nghiên cứu, nhưng lại là do Miêu thượng nhân vô cùng thần bí ở bên cạnh Tần Hoàng kia tự tay luyện chế.

Về phần thiết kế, ngoại hình thậm chí là danh tự của nó càng là đến từ đề xuất của Tần Hoàng.

Từ đó có thể thấy, độ coi trọng của Tần Hoàng đối với Vương Khung.

"Thiên Khải Bảo Khố đã sắp mở ra, vị chủ nhân này sẽ là nhân vật mấu chốt..." Lam Mập khẽ nói.

Nó rất rõ ràng tầm quan trọng của Thiên Khải Bảo Khố đối với nhân loại, đến thời điểm đó các cường giả sẽ tương tranh, coi như là cao thủ như Thập Nhị Vương Tọa cũng đều sẽ hiện thế.

Ai cũng biết, mỗi lần Thiên Khải Bảo Khố mở ra, đều sẽ chính là một tràng thịnh yến của các nhà vua, cường giả đỉnh phong sừng sững ở trên cái thế giới này đều sẽ không bỏ qua.

Ầm ầm! Đột nhiên, bên trong phòng luyện công truyền đến một tràng dao động đáng sợ.

Vương Khung điên cuồng vận chuyển chân nguyên, thỉnh thoảng hung lệ như hoang thần, thỉnh thoảng trở về hư không như nguyên thủy, vòng tuần hoàn chuyển hoá hoàn hảo lấp loé.

"Hắn..." Lam Mập bỗng nhiên biến sắc, bên trong con ngươi lộ ra kinh nghi thật sâu.

"Đã mò đến một đường thiên cơ kia! ?"

...

Vào ngày thứ 49 Vương Khung tiến vào thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển"!

Tất cả mọi người đều có cơ duyên, thực lực đột nhiên tăng mạnh ở bên trong thời gian trôi nổi.

Đặc biệt là Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm, hai người kết bạn mà đi, một đường chém giết không ít quái vật, thu hoạch được một lượng lớn ngộ tính.

Đối với bọn hắn mà nói, một khi liên thủ, đủ để ngăn chặn hai mươi đầu quái vật vây sát.

Trải qua nhiều ngày như vậy, thực lực của bọn hắn đã tiến thêm một bước, hiện nay cho dù đối mặt với ba mươi đầu quái vật, cũng có thể không rơi vào hạ phong.

"Hiện nay coi như là đối mặt với đầu quái vật tên là Cách Lỗ kia, chúng ta cũng có thể tuỳ tiện đánh giết." Vũ Vô Cực tràn đầy tự tin nói.

Trong những ngày này, y cũng không phải chỉ vẻn vẹn thu hoạch được ngộ tính đề thăng, còn đạt được hai loại đạo pháp ấn ký, hai loại này chồng lên nhau, khiến cho thực lực của y tăng vọt.

Về phần Cách Lỗ, ấn ký của nó là "8", cho nên cũng chỉ có thể chia ra thành tám đầu quái vật, coi như hợp thể, thực lực tăng gấp bội, tối đa cũng chỉ tương đương với 16 đầu quái vật mà thôi, đối với Vũ Vô Cực hiện nay mà nói, đã không thể tạo thành uy hiếp.

"Không biết rõ Đồ Phu có trốn thoát được truy sát hay không?" Đề cập tới Cách Lỗ, Vũ Vô Cực liền nghĩ đến Vương Khung.

"Phỏng chừng là dữ nhiều lành ít!" Ngọc Thiên Tâm lắc đầu nói.

Bằng vào quan sát của nàng trong những ngày qua, những quái vật này thực sự quá khó chơi.

Chương 702

Trừ phi đánh giết thủ lĩnh, nếu không chỉ vẻn vẹn đánh giết cá thể đơn nhất căn bản là không có tác dụng, không được bao lâu, thủ lĩnh liền sẽ phân tách ra quái vật mới.

Mấu chốt nhất là, một khi bị bọn chúng để mắt tới, liền có thể khóa chặt khí tức sinh mệnh, truy sát một đường, căn bản không cho đối phương cơ hội thở dốc.

Giống như Vương Khung, coi như có thể giữ được tính mạng, phỏng chừng cũng không có thời gian tu luyện, thực lực đề thăng xa xa không có lớn bằng bọn hắn.

"Đáng tiếc cho hắn, nếu có duyên, ta ngược lại là sẽ rất vui lòng giúp hắn giải quyết đầu quái vật kia." Vũ Vô Cực ma quyền sát chưởng, cũng khá có hảo cảm đối với Vương Khung.

Phốc! Đột nhiên, một cánh tay màu đen duỗi ra từ trong bóng tối, trực tiếp xuyên thủng bụng dưới của Ngọc Thiên Tâm, lực lượng Hỏa Chủng tiết ra như hồng thủy.

Một màn này, núi lở trời sập, phát sinh quá mức đột nhiên.

Sắc mặt của Vũ Vô Cực đại biến, bỗng nhiên đấm ra một quyền, lực lượng vỡ vụn mãnh liệt ập về phía trước, cùng lúc đó, y ôm Ngọc Thiên Tâm cấp tốc rút ra, phi thân lui lại.

"Nhân loại...vừa ngu xuẩn, lại vừa tự cho là đúng..."

Trong bóng tối, một đầu quái vật hình người chậm rãi đi ra, tr trên ngực có một vết sẹo giống như sấm sét, đó đương nhiên là đầu quái vật tên là Cách Lỗ hôm đó kia.

Chỉ kà, con số trước ngực nó đã từ "8" biến thành "20" .

"Năng lực của Đồ Phu...ngươi..." Vũ Vô Cực quả thực không thể tin được.

Ẩn thân trong cái bóng, che giấu khí tức, đây là năng lực Ảnh Vực của Vương Khung.

"Nhân loại ngu xuẩn, những ngày này, ta một mực đi theo phía sau các ngươi, hưởng thụ thịnh yến vào sau khi các ngươi đồ sát, bất tri bất giác đã đề thăng tới loại tình trạng này..." Mặt của Cách Lỗ bộ nứt ra, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Những ngày này, Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm không biết rõ đã chém giết bao nhiêu quái vật.

Cách Lỗ một mực ẩn giấu ở đằng sau, chờ bọn hắn rời đi, liền thôn phệ những chân cụt tay đứt kia, thi thể đồng tộc đối với nó mà nói là vật đại bổ, khiến cho thực lực của nó đột nhiên tăng mạnh.

"Nhân loại...ta là tồn tại đặc biệt nhất trong tộc ta, Tham Thú Cách Lỗ..."

Tiếng rống hung lệ như lôi đình nổ vang, lộ ra sự cao ngạo cùng với phẫn nộ không thể khinh nhờn.

"Thứ đồ vật giống như côn trùng, cũng dám nói bừa về sinh tử của ta..." Cách Lỗ hơi nheo mắt lại, đột nhiên, cánh tay của no nổi lên lôi đình mãnh liệt.

Tham Thú, vào những năm xa xưa, đây là một trong những huyết mạch yêu thú cường đại nhất giữa thiên địa.

Chúng nó đại biểu cho sự tham lam của thế gian, chiếm hữu hết thảy, dung nhập vào bản thân.

Tham Thú càng mạnh, cá thể phân liệt sẽ càng nhiều, những yêu thú này vừa đại biểu cho dục vọng, vừa đại biểu cho lực lượng.

Nhưng mà, bộ tộc này nhúng chàm cấm kỵ, thiên địa không dung thứ, tao ngộ kiếp phạt, bị vĩnh thế trục xuất vào bên trong tấm bia cổ lão này.

Vinh quang ngày xưa không còn sót lại chút gì, bá nghiệp hôi phi yên diệt, liền ngay cả huyết mạch vô địch thế gian kia cũng đều bị ô nhiễm, vĩnh viễn sa đọa, khó có thể xoay người.

Cách Lỗ, là tồn tại nhỏ yếu nhất bên trong Tham Thú.

Từ một ngày sinh ra kia trở đi, nó liền đã chú định chỉ có thể trở thành vốn liếng của đồng bạn, trở thành nền tảng trưởng thành của chúng nó.

Kẻ đáng thương ngay cả một cá thể cũng đều không phân liệt được, ngay cả giá trị bị nuốt cũng đều không có, sẽ chỉ làm cho đồng tộc cảm thấy chán ghét thậm chí là sỉ nhục.

Nó giống như những gì dơ bẩn nhất của Tham Thú nhất tộc, bị tuỳ ý làm nhục, vứt bỏ.

Nhưng không ai ngờ được, ở dưới bề ngoài nhìn giống như khiêm cung thuận theo, thậm chí ti tiện của nó lại cất giấu một trái tim cao ngạo.

Nhiều năm qua, nó giống như kẻ đáng thương, đi theo sau lưng những đồng tộc cường đại kia, nhặt nhạnh thi thể bị vứt bỏ tuỳ ý, lặng yên tích súc lực lượng.

Bất tri bất giác, đã trưởng thành đến cấp bậc "8".

Nhưng ở trước mặt đồng tộc, nó vẫn điệu thấp như cũ, thông qua ngụy trang, ẩn tàng thực lực của chính mình.

Nói cho cùng, Tham Thú chỉ có thể chia ra 8 cá thể, ở bên trong Tham Thú, cũng không được coi là cái gì.

Nó vẫn nhỏ yếu như cũ.

Nhưng mà, bắt đầu từ ngày "Mạt Pháp Kinh Quyển" mở ra, vận mệnh của nó đã hoàn toàn thay đổi.

Những cường giả nhân loại đột nhiên xuất hiện này trở thành cơ duyên để nó trở nên mạnh hơn.

Cách Lỗ phát hiện ra, Hỏa Chủng trong cơ thể của những nhân loại này, càng thêm bổ dưỡng hơn so với máu thịt đồng bạn, cho dù là chiến đấu với bọn hắn, thực lực cũng đều có thể tăng lên theo.

Nó biết rõ, cơ hội của mình đã đến.

Những nhân loại này sẽ mang đến tạo hoá trước nay chưa từng có cho nó, đẩy nó lên núi cao của Tham Thú nhất tộc, giẫm toàn bộ những đồng bạn đã từng khinh thị chà đạp nó ở dưới chân.

Chương 703

Quả nhiên, trên người của những nhân loại kia có được lực lượng bất khả tư nghị.

Đặc biệt là nam nhân sử dụng thanh đao màu đen ki, năng lực của hắn là không thể tưởng tượng, cho dù Cách Lỗ thi triển toàn lực, thế mà cũng không thể giữ hắn lại.

Nhưng thông qua chiến đấu cùng với hắn, Tham Thú huyết mạch trong cơ thể Cách Lỗ dường như bị kích phát, chiếm hữu một bộ phận năng lực của nam nhân kia.

Đồng thời bắt đầu từ ngày đó, tu vi của nó đột nhiên tăng mạnh, nếu chiếu theo trước đây, coi như đi theo sau lưng Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm, ăn một lượng lớn máu thịt đồng tộc, nó cũng sẽ không có khả năng trưởng thành đến tình trạng như thế này.

Lúc này Cách Lỗ đã có thể chia ra 20 cá thể, ở trong đồng tộc, cũng đã được coi như là tiểu đầu mục một phương.

So với trước đây, kẻ đáng thương bị tùy ý hô hào điều động kia, quả thực có cách biệt một trời một vực.

Nhưng đối với Cách Lỗ mà nói, dã tâm của nó còn không chỉ có như thế.

"Máu thịt nhân loại...thật là thơm ngon..." Cách Lỗ liếm láp máu tươi cùng với thịt nát trong tay, lộ ra vẻ say mê.

Thân thể của nó rung động kịch liệt, liền ngay cả lôi quang quấn quanh cũng đều biến thành cuồng bạo dị thường.

Đột nhiên, con số trên ngực nó lại biến hóa một lần nữa, từ "20" ban đầu biến thành "21" .

Thực lực của Cách Lỗ lại đề thăng một lần nữa, dao động sinh mệnh khủng bố khiến cho áp suất không khí chung quanh cũng đều biến thành dị thường áp bách.

"Ngươi không phải là đối thủ của nó..." Ngọc Thiên Tâm lộ ra sắc mặt

tái nhợt, cắn răng nói.

Một kích vừa rồi kia đã tổn thương Hỏa Chủng của nàng, lúc này nàng căn bản là không có cách nào chiến đấu.

Ảnh Vực của Vương Khung thật sự quá quỷ dị khó lường, đầu quái vật trước mặt này vận dụng dường như càng thêm thuận buồm xuôi gió.

"Đánh không lại cũng phải đánh!" Trong mắt Vũ Vô Cực dạt dào chiến ý, y bước ra một bước, ngăn ở trước người Ngọc Thiên Tâm.

"Đi mau, không cần phải hy sinh không cần thiết!" Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Tâm run rẩy, cắn răng nói.

Ầm ầm! Vũ Vô Cực lộ ra thần sắc quyết tuyệt, lúc này, ánh mắt của y biến thành vô cùng không linh, dường như không còn có bất kỳ tâm tình gì.

Trong khoảnh khắc, một đoàn khí đỏ như khói báo động bay lên từ trong cơ thể y, không ngừng nhúc nhích biến hóa ở sau lưng, như long chiến bát hoang, huyền diệu khó giải.

(*) Khói báo động: đốt phân của con sói làm khói ám hiệu báo động

"Tinh Khí Võ Đạo!" Ngọc Thiên Tâm ngưng ánh mắt lại.

Đây chính là năng lực của Vũ Vô Cực, Tinh Khí Võ Đạo!

Ở bên trong đạo thư cổ lão đã từng nói, Tinh Khí Võ Đạo, giống như khói báo động, mạnh như Chân Long, thiên biến vạn hóa, không gì làm không được.

Nắm giữ năng lực như thế này, bất luận võ đạo gì trong thế gian, cũng đều có thể tiện tay bóp đến, mấu chốt nhất là, một khi thi triển đối với bản thân, uy lực của bất kỳ thần thông thuật pháp gì cũng đều sẽ tăng mạnh, chẳng khác nào thần thánh nhập thể, không thể địch nổi.

Từ khi Võ Vương Thành sáng lập cho đến nay, đây là vị đệ tử thứ hai thức tỉnh Tinh Khí Võ Đạo.

Bởi vậy Thiên Thu Kiếp Chủ mới sẽ đặc biệt thu y làm đồ đệ.

"Lập Địa Hàng Ma!"

Vũ Vô Cực xuất thủ như lôi đình, Tinh Khí Võ Đạo cuồn cuộn dập dờn sau lưng, trong lúc mê man, phảng phất như thần phật đứng trên thế gian,

trăm ngàn bàn tay đánh ra quyền ấn, đi theo đòn tấn công của Vũ Vô Cực.

Trong khoảnh khắc, quyền ảnh đầy trời kia như cuồng phong mưa rào, chấn vỡ đại địa, cuốn lên cương phong, chấn động khiến cho phương viên trăm dặm rung động ầm ầm.

Ông! Cách Lỗ giết đến, vảy giáp màu đen toàn thân chấn động, phát ra tiếng vang chói tai, cùng lúc đó, cánh tay bị lôi đình bao trùm kia run lên bần bật, vạn đạo lôi quang bao phủ toàn thân nó.

Phanh! Hai thân ảnh giao thoa với nhau, lôi quang nổ tung, tinh khí dâng lên.

Trên bầu trời đầy khói bụi, chỉ có một bóng người đứng yên.

"Ngu xuẩn...biết rõ sẽ chết còn dám ứng chiến..." Cách Lỗ cười lạnh, bên trong con ngươi băng lãnh lấp lóe ra một vệt đùa cợt tàn nhẫn.

Lôi quang trào lên quanh người nó, đánh tan bụi mù.

Ở chỗ trán của Vũ Vô Cực tuôn ra máu tươi, y quỳ rạp xuống đất, Tinh Khí Võ Đạo sau lưng chậm rãi tiêu tán.

"Kiệt lực..." Vũ Vô Cực sắc mặt tái nhợt.

Một chiêu vừa rồi, y ứng phó toàn lực, lại chung quy không thể sánh bằng lực lượng của Cách Lỗ.

Cách Lỗ đã đạp vào cấp độ "21", tương đương với nắm giữ lực lượng 42 cá thể Tham Thú, đây đã xa xa không phải là y có thể chống lại.

Nếu như Ngọc Thiên Tâm không bị trọng thương, hai người liên thủ, liều mạng, có lẽ còn có khả năng đào tẩu.

Lúc này, bọn hắn lại không có hi vọng gì.

Cách Lỗ ngẩng đầu, nhìn Ngọc Thiên Tâm lộ ra vẻ bi phẫn, còn có Vũ Vô Cực bị đánh bại, trong lòng chỉ có cười lạnh.

Chương 704

Nhân loại chính là ngu xuẩn như thế này, biết rất rõ ràng sẽ bại, vẫn như cũ muốn xuất thủ, đoạn tuyệt con đường sống sau cùng của chính mình.

Làm thế nào mà một chủng tộc như vậy có thể tiêu diệt được nền văn minh yêu thú trước đây? Thực sự khiến cho nó nghĩ mãi mà không rõ.

Nhưng những điều này đã không trọng yếu.

Hai nhân loại trước mặt này còn vượt qua máu thịt của hơn trăm đồng tộc, chỉ cần ăn bọn hắn, thực lực của nó sẽ đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng.

Đến thời điểm đó, nó liền có thể trở lại tộc đàn, diễu võ giương oai, chà đạp giẫm chết toàn bộ cừu địch ngày xưa.

Nghĩ tới đây, Cách Lỗ không nhịn được lộ ra vẻ tươi cười, trong con ngươi đen nhánh hiện ra vẻ tham lam, trực tiếp đi về hướng Vũ Vô Cực.

"Chậc chậc, rốt cuộc cũng tìm được ngươi!" Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ chỗ xa.

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm bỗng nhiên biến sắc, liền ngay cả Cách Lỗ cũng đều dừng lại bước chân, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Trong bão cát đầy trời, một thân ảnh chậm rãi đi tới, khóe miệng nâng lên, mang theo một tia ý cười khinh cuồng...

Không phải Vương Khung thì là ai?

...

Tham Thú Cách Lỗ chuyển động tròng mắt đen nhánh, sát ý nồng đậm giống như thủy triều vọt tới, lộ ra một tia cuồng nhiệt cùng với hưng phấn.

Khí tức của nam nhân này nó quá quen thuộc.

Chính là nhân loại trước mặt này, đã khiến cho tốc độ của nó bỗng nhiên tăng vọt, thậm chí là thu hoạch được năng lực khó tin.

Bản năng của Tham Thú nói cho nó, máu thịt của nhân loại này là vượt qua mọi thứ, chỉ cần thôn phệ hắn, liền có thể thu hoạch được lực lượng

siêu việt đồng tộc, triệt để thức tỉnh huyết mạch Tham Thú cổ lão, tái tạo huy hoàng cùng với khủng bố xưa kia.

"Nhân loại, ta thích sự ngu xuẩn của ngươi!" Tham Thú Cách Lỗ nhếch miệng cười nói.

Lúc này, hình thái của nó càng giống nhân loại, lỗ hổng nứt ra trên mặt kia phảng phất như một cái miệng lớn, lòng tham không đáy, phát ra tiếng cười rùng mình quái dị.

"Đồ Phu...tại sao lại hiện thân vào lúc này! ?" Ngọc Thiên Tâm ngơ ngác nhìn Vương Khung, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này Cách Lỗ đã cường đại đến khó có thể địch nổi.

Đầu quái vật này chẳng biết tại sao lại phát sinh thuế biến kinh người, coi như nàng cùng với Vũ Vô Cực liên hợp cũng không thể địch nổi, lúc này hiện thân thực sự là quá không sáng suốt, không khác gì chịu chết.

"Đồ Phu, ngươi không phải là đối thủ của nó, mau đi đi!" Vũ Vô Cực cắn răng nói.

"Người nào cũng không đi được!"

Cách Lỗ nhếch miệng cười nói, vảy giáp màu đen chấn động kịch liệt, năm đầu quái vật chia ra từ bên trong máu thịt của nó, bao vây đám người vào giữa.

"Đi? Tại sao phải đi? Ta chính là tìm ngươi đã lâu!"

Trong lúc nói chuyện, Hắc Long Đao ứng tiếng mà ra, nằm ở trong tay của Vương Khung.

"Nhân loại ngu xuẩn, năng lực của ngươi đã sớm bị ta nhìn thấu, thậm chí ta vận dụng còn tốt hơn ngươi nhiều." Cách Lỗ chẳng thèm ngó tới, hai cánh tay của nó bỗng nhiên rung động, tần suất khủng bố ma sát cùng với không khí, dẫn phát tiếng vang chói tai, lôi quang cuồng bạo giống như quầng sáng, xoay quanh người.

Dạng lực lượng này, đã vượt xa Lôi Quang Tí.

Đây chính là Tham Thú huyết mạch, vô tận dục vọng, vô tận tham lam, thôn phệ hết thảy, chiếm làm của riêng, hóa thành vốn liếng của bản thân.

Ở bên trong bộ tộc này, Cách Lỗ có lẽ là nhỏ yếu ti tiện, nhưng ở bên trong ma luyện cùng với kiếp số không ngừng, bất tri bất giác, nó đã bắt đầu tiến hóa thức tỉnh về hướng Tham Thú nguyên thủy nhất.

Không ai ngờ được, đầu Tham Thú ti tiện nhất này đã trở nên bất đồng.

Vận mệnh của nó phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, một tia gợn sóng dần dần hóa thành sóng lớn ngập trời.

"Lực lượng của nó..."

Sắc mặt của Vũ Vô Cực đại biến, chỉ thấy con số trước ngực Tham Thú Cách Lỗ lại phát sinh biến hóa một lần nữa, từ "21" biến thành "23", lực lượng tăng vọt.

23, đây là một con số không thể chiến thắng!

"Xong rồi!" Ngọc Thiên Tâm lộ ra sắc mặt đau thương, không nhịn được lắc đầu.

Nếu như nàng cùng với Vũ Vô Cực không có bị thương, liên hợp lực lượng của ba người, có lẽ còn có một hai người có thể rời khỏi, nhưng mà bây giờ, hết thảy đều phí công.

"Huyết mạch thật đáng sợ..." Vương Khung khẽ nói, cảm nhận được dục vọng, tham lam cùng với phẫn nộ của đối phương...

Ông! Dưới ánh mặt trời, Hắc Long Đao như rồng ra khỏi vực thẳm, toát ra phong mang lăng lệ, thân đao ngâm khẽ, giống như là khát vọng, giống như là vui thích, kích động, dường như sắp được chứng kiến kỳ tích vĩ đại.

"Ta chỉ có một chiêu, một chiêu này không luận thành bại, cũng phân sinh tử..."

Vào lúc này, hai mắt của Vương Khung biến thành không linh, khí tức quanh người hắn cũng đều tịch diệt theo, giống như đang ở trong trạng thái chết, suy nghĩ trong đầu óc lưu chuyển như thời gian, vô số hình ảnh nổi lên lấp loé.

Chương 705

"Tiểu Quỷ, vật hữu hình cuối cùng cũng sẽ có ngày tiêu vong, chỉ có phong mang của bản thân mới là bất hủ!"

Bên trong tiểu viện, lão bản ngậm điếu thuốc lủng lẳng, chậm rãi nói.

Vương Khung dường như lại trở về đêm hè kia.

"Mổ heo cần gì phong mang?" Vương Khung quệt miệng nói.

Lão bản hờ hững, nhìn chân trời mênh mông, nhìn chằm chằm bầu trời đầy sao, đột nhiên nói: "Nếu như không tìm được dạng phong mang kia, như vậy ngươi cả đời này cũng chỉ có thể mổ heo tại đây."

Thân thể của Vương Khung khẽ run, song quyền nắm thật chặt, không nhịn được hỏi: "Dạng phong mang gì mới là bất hủ..."

"Khi ở phía trước ngươi không còn địch thủ, khi đao của ngươi có thể chém đứt hết thảy, khi ngươi bất bại..."

Giọng nói của lão bản giống như kinh lôi, càng lúc càng lớn, vang vọng bên tai, không thể xoá nhoà.

Đột nhiên, hai mắt của Vương Khung bỗng nhiên sáng lên, tinh, khí, thần như dâng lên lửa mạnh, sáng rực.

"Đó là..." Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm bỗng nhiên co con ngươi lại.

Bọn hắn phảng phất như nhìn thấy sau lưng Vương Khung có một vị Ma Thần đang đứng, ngạo nghễ thiên địa, bất khuất bất hủ, khí tức hung lệ xâm chiếm đại địa hoang vu, vạn vật táng diệt, hữu tử vô sinh.

Vị Ma Thần kia bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô tận lôi quang, dung nhập vào bên trong Hắc Long Đao.

Trong khoảnh khắc, thanh đao này phảng phất như sống lại, bộc phát ra tiếng long ngâm kinh thiên.

"Đây chính là phong mang của ta!" Vương Khung khẽ nói, chém xuống một đao.

Thiên địa hung lệ, vạn phương sấm sét, thần khí tương hợp, quy vào một đao!

Hung thần lôi bạo!

Lôi đình đầy trời, hóa thành đại dương mênh mông, bao phủ hết thảy, khí tức hung lệ như vạn long gào thét, thôn tính tiêu diệt bát phương.

Ở bên trong phong mang đáng sợ như vậy, Tham Thú Cách Lỗ phát ra một tiếng rống to, nó mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được mọi thứ trước mắt.

Nhưng mà, nó còn chưa kịp giãy dụa, lân giáp liền vỡ vụn, tứ chi phân ly, tứ phân ngũ liệt ở bên trong đạo đao mang này, chết ngay tại chỗ.

Một đao mai táng! Hung thần lôi bạo!

"Lực lượng của hắn...làm sao lại đề thăng tới loại cảnh giới này?"

"Đồ Phu...hắn đã đánh phá giới hạn thiên nhân, nắm giữ lực lượng địch nổi Chi Phối Giả...dạng quái vật này..."

Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia kiêng kị nồng đậm.

Cùng một thời đại với dạng quái vật này, là một kiện sự tình cực kỳ nguy hiểm, hắn như một ngọn núi cao, ngăn trở đường của tất cả những người muốn đăng lâm tuyệt đỉnh.

Hô...

Vương Khung thở ra một hơi, tất cả dị tượng quanh người đều tiêu tán, phong mang Hắc Long Đao cũng dần dần ảm đạm.

Quần áo bị mồ hôi thấm ướt, nhiệt độ cao khiến cho mồ hôi bốc hơi, hóa thành sương mù màu trắng, không ngừng bốc lên.

Gánh nặng của một chiêu này đối với hắn cũng cực lớn.

Ông! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, một cỗ dao động bàng bạc thật lớn giáng xuống từ trên trời, dung nhập vào trong cơ thể Vương Khung.

"Thu hoạch được 46 điểm ngộ tính!"

Lần này, chỗ tốt Vương Khung lấy được vượt quá tưởng tượng, so với hai người Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm cộng lại cũng đều muốn nhiều hơn.

46 điểm ngộ tính, khiến cho ý niệm của hắn giống như hoa lửa điện va

chạm bắn tung toé.

Hắc Nhận ấn ký giống như hạt giống trong lòng hắn, bén rễ nảy mầm, đụng vào chín đại thần hình.

"Thật sự là đồ tốt, nói không chừng ta thật sự có thể ngộ ra chín đại thần hình, kết xuất sen lửa màu đen." Vương Khung mừng rỡ.

Hiện nay hắn chỉ mới ngộ ra Đại Hoang Hung Thần, cũng đã có thực lực như này, một khi ngộ ra chín đại thần hình, thực lực của hắn sẽ đạt đến cảnh giới chưa từng có, mấu chốt nhất là có hi vọng đạp vào cảnh giới Dung Khí.

"Đi đi!" Vương Khung kêu gọi Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm.

Hai người lộ ra sắc mặt phức tạp, có một chút do dự, đi theo Vương Khung rời khỏi nơi đây.

Ba người rời đi, chỉ còn lại thi thể cùng với máu tươi dưới đất.

Sau một hồi, một thân ảnh đáng sợ dậm chân đi tới.

"Thật là thảm thương, vậy mà rơi xuống tình cảnh như vậy!" Lại là một đầu Tham Thú, chỉ là con số ở trước ngực của nó là 15.

"Đạt Sát Tất! Là ngươi?"

Bên trong đất vàng, một trái tim vỡ vụn lộ ra, truyền đến giọng nói của Cách Lỗ!

Tham Thú, là sinh mệnh tồn tại duy nhất trong thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển".

Cách Lỗ chỉ là một trong số đó, nguyên bản nó cũng là một đầu ti tiện nhỏ yếu nhất.

Về phần Đạt Sát Tất, thì cao quý hơn quá nhiều so với nó.

"Tất cả đồng loại đều cảm thấy ngươi là tồn tại ti tiện, chỉ có ta nhìn thấu dã tâm của ngươi, những nhân loại kia được "Mạt Pháp Kinh Quyển" lựa chọn, tự nhiên bất phàm, dạng côn trùng như ngươi vậy mà mưu toan nhúng chàm?" Đạt Sát Tất cười lạnh nói.

Chương 706

Đôi mắt màu đỏ tươi quét qua thi thể khắp nơi, cuối cùng rơi xuống phía trên trái tim vỡ vụn kia.

Thương thế trầm trọng như này, coi như là nó xuất thủ, cũng không có khả năng cứu sống.

Huống hồ nó là không có khả năng cứu giúp dạng côn trùng ti tiện nhỏ yếu này.

"Ăn ta, giết những nhân loại kia, ngươi có thể thu hoạch được lực lượng..." Thanh âm của Cách Lỗ lại vang vọng một lần nữa, mang theo hi vọng và cầu xin cuối cùng.

"Ăn ngươi?" Đạt Sát Tất cười lạnh nói, lộ ra vẻ mặt khinh thường nhìn.

Tồn tại ti tiện như này, ngay cả tư cách bị nó nuốt chửng cũng đều không có.

"Ta còn có sức mạnh, ăn ta, ngươi ít nhất có thể tiến hóa đến cấp 20..." Cách Lỗ cầu khẩn nói.

"Như vậy liền có thể để cho ngươi lập tức trổ hết tài năng, giảm bớt mấy năm tu hành..."

Đạt Sát Tất khép hờ mắt, đạp thi thể dưới chân, chợt lộ ra nụ cười lạnh.

"Thôi được...nếu ngươi đã cầu ta...vậy ta liền ăn ngươi!"

Bộ tộc này rất tham lam, không có ai có thể ngăn chặn dụ hoặc do đề thăng lực lượng mang đến.

Đạt Sát Tất cúi người nhặt trái tim vỡ vụn kia lên, bỗng nhiên cắn một ngụm, giống như trái cây đỏ tươi, máu tươi chảy vào trong cổ họng của nó.

Nó lộ ra vẻ say mê, hưởng thụ vị ngọt do sinh mệnh và lực lượng mang đến.

"Ha ha ha...tất cả đều sẽ trở thành vốn liếng của ta, liền để cho ta đạp lên các ngươi leo lên vương tọa..." Đạt Sát Tất ngửa đầu cười to.

Ông! Đột nhiên, ngực của nó bỗng nhiên nứt ra, một đóa hỏa diễm sáng

rực như là như thủy tinh thiêu đốt, xâm chiếm nhục thân.

"Xảy...xảy ra chuyện gì thế?" Thân thể của Đạt Sát Tất run rẩy, lộ ra vẻ thống khổ sợ hãi.

"Thật là ngu xuẩn...vậy mà mưu toan nhúng chàm lực lượng của ta..." Thanh âm của Cách Lỗ truyền ra từ trong cơ thể của Đạt Sát Tất.

"Ngươi...ngươi chưa có chết? Tại sao lại có thể như vậy?" Đạt Sát Tất hoảng sợ nói.

Đóa hỏa diễm như thủy tinh chậm rãi nở rộ, ý thức của Cách Lỗ thì giống như bệnh độc theo hỏa diễm truyền ra khắp thân thể Đạt Sát Tất trong giây lát.

"Đây là lực lượng của nữ nhân kia...gọi là...đúng rồi...Thủy Tinh Diễm..." Cách Lỗ nhe răng cười nói.

"Nó có thể chiếm cứ thân thể của ngươi, tước đoạt kinh nghiệm của ngươi...thật sự là năng lực kỳ diệu..." Thanh âm của Cách Lỗ hơi hơi rung động, lộ ra vẻ điên cuồng và đắc ý.

"Ngươi...ngươi muốn ăn ta..." Đạt Sát Tất sợ hãi nói.

"Tham lam là nhược điểm của bộ tộc chúng ta, từ một khắc ngươi nuốt chửng ta, ngươi đã không còn tồn tại...cỗ thân thể này là của ta..."

Cách Lỗ cất tiếng cười to, hỏa diễm sáng rực như thủy tinh thiêu đốt, như là hoa sen nở rộ, trong giây lát liền thôn phệ cỗ thân thể kia.

"Đừng! Đừng có ăn ta..."

Đạt Sát Tất cầu khẩn, nhưng mà, thanh âm của nó càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu, chờ đến sau cùng liền tiêu tán không thấy.

Cùng lúc đó, cỗ thân thể kia biến thành càng trở nên thon dài rắn chắc, lân phiến toàn thân lưu động tụ hợp như dòng nước.

Cách Lỗ bước ra một bước, dục hỏa trùng sinh từ bên trong Thủy Tinh Diễm, đôi mắt màu đỏ tươi biến thành đen kịt như vực thẳm vạn trượng.

"Thật là tư vị mỹ diệu!"

Đạt Sát Tất, không, là Cách Lỗ tân sinh nhìn cỗ thân thể mới, lộ ra vẻ say mê, con số trước ngực nó cũng bắt đầu biến hóa.

43!

Cách Lỗ vào thời khắc này, thực lực so với vừa rồi cơ hồ đề thăng gấp đôi.

Ở bên trong chiến đấu sinh tử cùng với Vương Khung, nó dường như lại tiến hoá một lần nữa!

"Ngu xuẩn, sống sót cũng không có giá trị gì!" Cách Lỗ cười lạnh nói.

"Vương Khung...ta nhớ kỹ ngươi...vào trước khi ta thu hoạch được thực lực nghiền ép tuyệt đối, liền tạm thời để cho ngươi sống."

Cách Lỗ biết rõ lực lượng của Vương Khung, nó từ nhỏ liền cẩn thận tại ở phía dưới tình huống không có nắm chắc trăm phần trăm, là sẽ không lại xuất thủ.

Cuồng vọng, là tiền đề của sự hủy diệt!

Ông!

Tham Thú Cách Lỗ, thân thể nứt ra, hóa thành 43 cá thể, giống như châu chấu vậy, lao về cùng một phương hướng.

...

Trở lại pháo đài, Vương Khung mượn nhờ Nguyên Khí Trì khôi phục, ăn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, uống Cửu Cung Linh Tuyền.

Cuộc chiến đấu vừa rồi kia tiêu hao thực sự quá lớn.

Mặc dù chỉ ra một chiêu, nhưng uy lực của Hung Thần Lôi Bạo đã đạt đến cánh cửa Chi Phối Giả, dùng tu vi cảnh giới Bổ Nguyên gánh chịu thực sự có một chút miễn cưỡng.

Nhưng so với Vũ Vô Cực và Ngọc Thiên Tâm, Vương Khung vẫn tốt hơn nhiều.

Dù sao thì Vũ Vô Cực và Ngọc Thiên Tâm cũng đã bị trọng thương, nếu không phải Vương Khung xuất thủ kịp thời, bọn hắn đã sớm chết.

"Nghĩ không ra Vương Khung vậy mà nắm giữ phúc địa như này!" Vũ Vô Cực nhìn toà pháo đài này, không khỏi sửng sốt.

Bố trí ở nơi này quả thực có thể so với phủ đệ xa hoa, cái gì cũng có, liền ngay cả nữ bộc cũng đều có ba loại hình bất đồng.

Chương 707

Khi Ngọc Thiên Tâm nhìn thấy tư thái và cách ăn mặc của ba vị nữ bộc kia, lại nhìn Vương Khung một chút, không khỏi lộ ra dị sắc.

"Ách..."

"Vương huynh thật là biết hưởng thụ!" Vũ Vô Cực nháy mắt ra hiệu, bày ra bộ dáng chúng ta đều hiểu.

"Con bà nó, ta còn cái gì cũng chưa có làm đâu!"

"Vương huynh cớ gì lại nói lời ấy, ngươi còn muốn làm cái gì?" Vũ Vô Cực vô thức hỏi.

"..."

"Chữa thương trước đi!" Ngọc Thiên Tâm nghe không vào, trực tiếp mở miệng cắt ngang.

Vũ Vô Cực nháy mắt ra hiệu, bày ra bộ dáng ngầm hiểu lẫn nhau.

Lúc này, Vương Khung đột nhiên sinh ra một loại nghi vấn con hàng này làm sao vừa rồi không có bị đánh chết.

"Toà pháo đài này vững như thành đồng, ngược lại là thích hợp cho chữa thương tu hành." Ngọc Thiên Tâm không nhịn được nói.

Ở cái thế giới này, có thể thu hoạch được đạo pháp ấn ký, còn phải luôn luôn đề phòng Tham Thú tập kích, hiệu suất tu hành lĩnh hội cực thấp.

Nhưng nếu ở bên trong toà pháo đài này thì liền không giống, bằng không mà nói, Vương Khung cũng không có khả năng chỉ dùng hơn một tháng, liền ngộ ra Hung Thần Lôi Bạo!

"Muốn ở lại không?" Vương Khung như quỷ mị thoáng hiện ở bên cạnh Ngọc Thiên Tâm.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?"

"Nơi này có rất nhiều phòng, các ngươi có thể ở lại nơi này, thuê lại một căn trong đó." Vương Khung hơi nheo mắt lại, cười nói.

"Thuê phòng!"

"Đó là một đề nghị không tồi."

Vũ Vô Cực và Ngọc Thiên Tâm nhìn nhau, cực kỳ động tâm.

Ở bên trong cái thế giới này, có được một chỗ để sống yên phận và bế quan như thế này, sẽ có thể tiết kiệm cho bọn hắn không ít thời gian, tránh đi rất nhiều nguy hiểm và phiền phức.

"Thuê như thế nào?" Ngọc Thiên Tâm hỏi.

"Một tháng một kiện Huyền Binh!" Vương Khung dựng thẳng một đầu ngón tay lên nói.

"Cái gì, ngươi làm sao không đi cướp?" Vũ Vô Cực suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Một tháng một kiện Huyền Binh, coi như là hoàng cung cũng không có đắt như vậy!

Đây nào phải là thuê phòng, đây quả thực là ăn cướp!

"Vũ huynh nói đùa, ăn cướp nào có kiếm tiền nhanh như thế này." Vương Khung khoát tay áo, ra hiệu Vũ Vô Cực không cần nói đùa.

"..."

"Chúng ta cũng không có nhiều Huyền Binh như vậy." Ngọc Thiên Tâm cau lại đôi mi thanh tú.

Kỳ thực mà nói, cơ hội tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" là ngàn năm một thuở, đối với bọn hắn mà nói, thời gian chính là hết thảy.

Nếu như có thể ở chỗ này, như vậy bọn hắn ít nhất có thể tiết kiệm một phần ba thời gian đào mệnh đối địch, từ lâu dài mà nói, một tháng một kiện Huyền Binh dường như cũng không được tính là gì.

Nhưng đó dù sao cũng là Huyền Binh, trên người Ngọc Thiên Tâm chỉ có một kiện còn là binh khí tiện tay của nàng, đã từng hao phí tâm huyết cực lớn tế luyện, sao có khả năng nhường ra!

"Không nhất định là Huyền Binh, trả bằng bảo vật có giá trị tương đương cũng được." Vương Khung biết rõ chỗ khó xử của bọn hắn, đồng ý với bảo vật tương đương.

"Nếu như bây giờ không có, các ngươi có thể vay ta!" Không thể không nói, Vương Khung phục vụ cho thuê phòng cực kỳ chu đáo.

"Có ý tứ gì?" Vũ Vô Cực nghi ngờ nói.

"Ý tứ chính là, ta cho ngươi vay tiền thuê phòng, sau khi ra ngoài, ngươi liền trả cho ta cả vốn lẫn lãi." Vương Khung giải thích.

"Cho vay thuê phòng?" Vũ Vô Cực mở to hai mắt nhìn, triệt để ngốc.

Thân là tu sĩ, say mê tu hành, đối với loại thao tác này quả thực là chưa từng nghe thấy.

"Vay...vay như thế nào?" Vũ Vô Cực vô thức hỏi.

"Mượn một kiện Huyền Binh, ra ngoài trả hai kiện!"

"Con bà nó... ngươi làm sao không đi cướp?"

"Vũ huynh lại nói đùa, ăn cướp nào có kiếm tiền nhanh như thế này?" Vương Khung nghĩa chính ngôn từ nói.

"..."

"Đừng nói nữa, ta trả!" Ngọc Thiên Tâm nghe không vô, trực tiếp lựa chọn trả tiền.

"Không hổ là Thần Hỏa Sơn, chính là tài đại khí thô." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Kỳ thực mà nói, hắn và hai người này cũng không có giao tình quá sâu, chỉ là vừa mới quen biết, huống hồ hắn còn cứu tính mệnh của hai người này.

Cho thuê với giá cả như thế này, đã coi như là cực kỳ phúc hậu, còn chưa có tính phí tổn cứu mạng đâu!

Nếu như không phải thấy bọn hắn thuận mắt, Vương Khung cũng đều chẳng muốn gạt...cho bọn hắn thuê phòng!

"Viên Thiên Phách Băng Tinh này đủ để bù đắp được một kiện Huyền Binh!"

Ngọc Thiên Tâm lấy ra một viên châu màu trắng từ bên trong Hỏa Giới, như là trái tim, vẫn còn đang đập, toàn thân tản ra sương mù trắng muốt.

"Đây là thiên ngoại kỳ thạch, chí bảo thuộc tính thuỷ!" Vương Khung không nhịn được nói.

Thiên Phách Băng Tinh, nghe đồn là khoáng thạch kỳ dị chỉ sinh ra ở

phía trên tinh thần thiên ngoại, là chí bảo vô thượng dùng để tu luyện chiến kỹ thuộc tính thuỷ, luyện đúc Viêm Binh thuộc tính thuỷ.

Một viên Thiên Phách Băng Tinh này thậm chí có thể khiến cho năng lực thuộc tính thuỷ tiến hóa, tóm lại là có diệu dụng vô biên, đủ để làm bảo vật truyền thế tông môn, luận giá trị, đích xác bù đắp được một kiện Huyền Binh.

Chương 708

"Đồ tốt!" Vương Khung không nhịn được khen.

Hắn vừa thu hoạch được 43 điểm ngộ tính, hiện nay lại lấy được viên Thiên Phách Băng Tinh này, dùng đến lĩnh hội tu luyện Bắc Minh Nhược Thủy bên trong chín đại thần hình là không thể thích hợp hơn.

"Đã thanh toán xong!" Ngọc Thiên Tâm thản nhiên nói.

Có viên Thiên Phách Băng Tinh này, đầy đủ tu luyện ở trong toà pháo đài này một tháng.

Một tháng thời gian, đủ để cho nàng khôi phục thương thế, đồng thời lĩnh hội toàn bộ đạo pháp ấn ký lấy được trước đó.

"Còn chưa đủ!" Vương Khung đột nhiên nói.

"Không đủ, có ý tứ gì?" Ngọc Thiên Tâm vô thức hỏi.

"Một lần thuê là ba tháng!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Ngươi..." Vũ Vô Cực che ngực, đột nhiên có xúc động vết thương cũ tái phát, muốn thổ huyết.

Ngọc Thiên Tâm muốn nói lại thôi, thần sắc thay đổi liên tục.

Đen! Quá đen!

Có lẽ Vương Khung nói đúng, chuyện này xác thực còn kiếm tiền nhanh hơn so với ăn cướp!

"Vũ huynh nếu như xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, có thể cân nhắc vay của ta..." Vương Khung nháy mắt ra hiệu, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp.

"..."

"Trả, ta đập nồi bán sắt cũng đều trả cho ngươi!" Vũ Vô Cực đã sắp nghiến nát răng, tìm kiếm trong Hỏa Giới, khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng, Ngọc Thiên Tâm, Vũ Vô Cực cơ hồ móc sạch bảo vật trên người, góp bốn kiện Huyền Binh cho Vương Khung.

Trong đó ba kiện làm làm tiền mướn phòng ba tháng, còn có một kiện làm tiền thế chấp.

"Vương huynh có thiên phú như vậy, dùng ở trên tu hành thật sự là quá

đáng tiếc." Vũ Vô Cực ném xuống một câu, liền tiến vào gian phòng của mình.

Gian phòng kia chính là quá đắt, từng giây từng phút đều là tiền, y không thể có nửa điểm lãng phí, ăn uống ngủ nghỉ đều ở bên trong, nếu không sẽ có lỗi với bốn kiện Huyền Binh kia.

"Chẳng trách gọi là Đồ Phu, làm thịt người thật hung ác."

Liền ngay cả dạng thiên kiêu chi nữ như Ngọc Thiên Tâm, cũng đều không nhịn được nói một câu như vậy.

"Cuộc mua bán này không tồi, trở về thương lượng cùng với lão thất một chút, xem thử có thể làm một loại kinh doanh cho thuê thánh địa tu hành hay không!" Vương Khung suy tư, trong đầu óc sinh ra một cái kế hoạch to lớn.

Sau khi trở về, hắn dự định đầu tư một món tiền khổng lồ, kiến tạo một tòa phủ đệ tu luyện to lớn, bên trong thiết lập 360 gian phòng, mỗi một gian phòng đều cấu trúc Linh Sào, nồng độ linh khí chính là gấp 10 lần bên ngoài.

Ngoài ra, còn có cung ứng nguyên khí, thịt yêu thú bên trong Phế Thổ cũng có thể vận chuyển tới.

Tòa phủ đệ tu luyện này, sẽ cho người thuê các gian phòng bên trong, không có tiền cũng không sao, có thể cho ngươi mượn, mỗi tháng trả một ít tiền lãi là được, trả góp mười năm hai mươi năm cũng không thành vấn đề.

Vương Khung dự định, nếu quả thật có thị trường, có thể kiếm được tiền, hắn dự định tại mỗi tòa đại thành đều sẽ kiến tạo một tòa phủ đệ tu hành.

Nếu như cung không đủ cầu, hắn liền kiến tạo một tòa phủ đệ tu hành tại trung tâm của mỗi một tòa thành thị phồn hoa.

"Ta quả nhiên là biết cách làm giàu!" Vương Khung cũng đều không nhịn được tán thưởng sức quan sát nhạy bén của chính mình.

Dựa vào Đồ Thần Công Hội, Bổ Thiên Công Hội, hắn đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mặt khác, tại Phế Thổ, gã béo còn có Bạch gia mượn nhờ Linh Sào, còn có lão nghĩa mẫu 2.0 chắc hẳn cũng đã phát triển rất mạnh mẽ, mở ra cục diện.

Đối với Vương Khung mà nói, vốn liếng của hắn hiện tại đã là không thể tưởng tượng.

"Trọng yếu nhất trước mắt vẫn là xung kích cảnh giới Dung Khí!" Vương Khung thầm nghĩ.

Hắn thu hoạch được một lượng lớn ngộ tính, lại có nhiều bảo vật trên thân, chỉ cần lĩnh hội chín đại thần hình Đại Hoang Hung Thần, Vị Lai Thiên Cơ Thụ, Luyện Ngục Viêm Ma, Lực Giới Vương Tâm, Đông Thần Long Mộc, Nam Ly Minh Hỏa, Tây Kiếp Đế Kim, Bắc Minh Nhược Thủy cùng với Trung Ương Hậu Thổ, liền có thể lạc ấn sen lửa màu đen, xung kích cảnh giới Dung Khí,

Nghĩ tới đây, Vương Khung đi vào phòng luyện công, bắt đầu vòng bế quan thứ hai.

"Nhân loại thật đáng sợ...khôngng! Chủ nhân thật đáng sợ..."

Bên cạnh, ba vị nữ bộc nhìn thấy cách làm việc của Vương Khung, không nhịn được nói.

"Có một tia phong phạm của Tần Hoàng bệ hạ lúc tuổi còn trẻ!"

Lam mập không khỏi khen, thân là khôi lỗi, vào Thời điểm miêu thượng nhân chế tạo nó, đã dung nhập rất nhiều trí nhớ của mình.

...

Lúc này, ở phía trên đại địa hoang vu, một cái hang động giống như đại não sụp đổ ầm ầm.

Một thân ảnh đi ra từ bên trong, đó đương nhiên là Diệp Mặc.

Quanh người y, khắp nơi đều có thi thể Tham Thú, vụn vụn vặt vặt, giống như là bị cối xay thịt xử lý.

Chương 709

"Diệp Mặc sao? Thật sự là năng lực kì lạ!"

Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến từ chỗ xa.

Diệp Mặc ngưng ánh mắt lại, chỉ thấy một vị thanh niên đi về phía y, mây trôi nước chảy, dường như hòa làm một thể cùng với mảnh thiên địa này.

Dạng cảm giác kì lạ này, liền coi như là ở trên người Vương Khung, y cũng đều chưa từng cảm nhận được.

"Xuyên Việt Giả! ! ?"

"Diệp Vương...ngươi có tư cách trở thành đồng bạn của ta, hãy gia nhập với chúng ta nhé?" Xuyên Việt Giả khẽ mỉm cười, phát ra lời mời chân thành đối với Diệp Mặc! ! !

Xuyên Việt Giả!

Diệp Mặc đã từng không chỉ một lần nghe Vương Khung đề cập đến cái tên này.

Ngoại trừ vị truyền nhân Quang Minh Điện Diệp Vô Thiên cao cao tại thượng, danh xưng mạnh nhất kia, làm cho Vương Khung kiêng kị nhất chính là người này.

Y quá mức thần bí, sâu như vực thẳm, như ẩn trong sương mù, không thể thấy rõ một tia gợn sóng.

Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt, Vương Khung liền kết luận, ở trong tương lai không lâu, hắn tất nhiên sẽ sinh ra cực sâu nhân quả cùng với người này, tâm niệm vướng bận, không thể xóa nhòa.

Lúc này, Xuyên Việt Giả vậy mà phát ra lời mời đối với Diệp Mặc! ?

"Không!" Diệp Mặc lắc đầu, cự tuyệt không chút suy nghĩ, tâm lý của y vĩnh viễn đều chỉ có một mình Vương Khung mà thôi.

Ngoài ra, thiên địa vạn vật đối với y mà nói cũng đều như mây khói, có thể tùy ý bỏ qua.

Nếu như không có Vương Khung, y chỉ là một nô bộc ngơ ngơ ngác

ngác, đần độn không chịu nổi, thậm chí cũng đều không thể sống tới hiện tại.

Làm sao có thể giống như hiện nay, uy danh ở bên ngoài, chấn nhiếp các phương, chiếm được danh hào Diệp Vương?

"Nằm ở bên trong dự kiến!" Xuyên Việt Giả khẽ cười nói.

"Nhưng...có lẽ có một ngày, ngươi sẽ thay đổi chủ ý."

Diệp Mặc trầm mặc không nói, bình tĩnh đến giống như một đầm nước đọng, ánh mắt vẫn như cũ kiên định như núi xanh khó lay.

Xuyên Việt Giả như gió xuân ấm áp, lộ ra bộ dáng đã tính kỹ từ trước.

"Ta rất vừa ý với năng lực của ngươi, trong tương lai không lâu, ngươi sẽ trở thành đồng bạn của ta." Xuyên Việt Giả nói một lần nữa, giọng nói của t tràn ngập mê hoặc, phảng phất như đang nói về tương lai sắp trở thành hiện thực.

"Sẽ không!" Diệp Mặc thản nhiên nói.

"Sẽ không sao?" Xuyên Việt Giả cười: "Ta có một vị đồng bạn, y nhìn ra được một góc tương lai..."

"Liên quan tới Đồ Phu!"

Cái tên kia giống như mang theo ma lực vô tận khiến cho Diệp Mặc luôn bình tĩnh biến sắc trong giây lát.

Thiên hạ rộng lớn, có thể khiến y để ý chỉ có Vương Khung.

"Cái gì?"

"Quần long vô thủ, thần chiến với thiên!" Xuyên Việt Giả khẽ mở miệng, phun ra tám chữ.

"Có ý tứ gì?" Diệp Mặc nhăn mày lại, trầm giọng nói.

"Công danh đã lâu, thiên vận hàng tân nhân...thế nhân ngu muội, lại không biết cho dù là nhân kiệt cái thế cũng là lớn lên từ kẻ yếu nhất..." Xuyên Việt Giả ung dung thở dài.

Hắn nhìn lấy Diệp Mặc, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Đồ thần, Bổ Thiên...hiện tại xem ra cũng không đáng chú ý...ai có thể biết được bộ dáng của bọn hắn sau này là như thế nào?"

"Ngươi đang nói..." Ánh mắt của Diệp Mặc hơi trầm xuống.

"Muốn trách thì phải trách chủ nhân của ngươi có thủ đoạn quá mạnh, tụ tập long hổ sau lưng, đại hung giáng lâm, thiên hạ rung chuyển, một khi thoát ly chưởng khống, long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng..."

Xuyên Việt Giả cười vang, liếc mắt nhìn Diệp Mặc, xoay người rời đi.

"Diệp Vương? Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Dứt lời, thân hình của Xuyên Việt Giả giống như không khí, tiêu tán không thấy.

"Tỏ vẻ thần bí!" Diệp Mặc thần sắc không động, cũng không tin tưởng.

Y quay người cất bước, dần dần tiêu thất ở bên trong cát vàng đầy trời.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đại địa nứt ra, từng đầu Tham Thú chui ra từ lòng đất, tham ăn thi thể khắp nơi.

"Những nhân loại này thực sự đáng sợ, mới tiến vào nơi này bao lâu? Thực lực quả thực đã biến hoá nghiêng trời lệch đất..."

"Đặc biệt là thiếu niên kia? Quả thực như ma..."

Hai đầu Tham Thú vừa ăn, vừa trò chuyện với nhau, đề cập đến Diệp Mặc, bên trong con ngươi màu đỏ tươi tràn ngập kiêng kị cùng với sợ hãi.

"Nhưng so với nhân loại trong tổ địa kia dường như còn kém một bậc."

Lời nói rơi xuống, hai đầu Tham Thú đột nhiên ngừng lại.

"Đừng có nói bừa, nghe nói nhân loại kia có lai lịch phi phàm, mang theo chỉ dụ của Quang Minh Điện, dường như muốn lấy đi thứ gì từ tổ địa." Một đầu trong đó Tham Thú nói.

"Quang Minh Điện? Đó không phải là thánh địa chí cao của nhân loại sao? Làm sao lại dây dưa cùng với tộc ta?" Tham Thú bên cạnh ngạc nhiên nói.

"Nhân loại dối trá, so với chúng ta còn muốn tham lam hơn...nghe nói người này thần thông đại thành? Muốn mang huyết mạch tộc ta rời khỏi nơi đây, đồng thời còn muốn săn giết những nhân loại khác..."

Chương 710

Năng lực nhiều chuyện của đầu Tham Thú này đúng là có thể so với Vũ Vô Cực, cũng không biết đạt được tin tức động trời như này từ nơi nào.

"Thật chứ?" Tham Thú ở bên cạnh mắt sáng rực lên.

"Tự nhiên là thật, chúng ta đều có cơ hội, những nhân loại kia chính là vật chứa." Tham Thú nhiều chuyện cười lạnh nói.

"Nghe nói nhân loại đến từ Quang Minh Điện đã xuất thủ, bắt đầu săn giết, mục tiêu hàng đầu chính là một nhân loại tên là Đồ Phu."

Ông! Vừa dứt lời, một tràng dao động kỳ dị truyền đến.

Thân thể của hai đầu Tham Thú đột nhiên mất đi khống chế, lơ lửng ở giữa không trung, một cỗ lực lượng vô hình tóm chặt bọn chúng.

"Đây...đây là..." Lập tức, bọn chúng lộ ra vẻ hoảng sợ, giãy giụa quay đầu nhìn lại.

Trong bão cát, một thân ảnh chậm rãi đi tới, chính là Diệp Mặc vừa mới rời đi vừa nãy.

"Ngươi...ngươi không phải...đã đi rồi sao?" Tham Thú nhiều chuyện hoảng sợ nói.

Năng lực của Diệp Mặc là đầu não thiên địa, thao túng vạn vật, dùng cấp độ "10" của hai đầu Tham Thú, coi như ẩn tàng sâu hơn, cũng làm sao có thể trốn thoát khỏi tai mắt của y?

"Quang Minh Điện...Tố Huyền Chân! ?" Bên trong con ngươi của Diệp Mặc hiện lên một vệt thần sắc lạnh lùng.

Phanh! Sau một khắc, thân thể của hai đầu Tham Thú bỗng nhiên biến hình, phảng phất như là con chó bị đạp chết, trong giây lát liền nổ tung, độ nát bét kia, coi như là thịt muối lão nghĩa mẫu 2.0 cũng không bằng.

Lực lượng khủng bố như này biểu hiện ra sự tức giận cùng với sát khí của Diệp Mặc.

Ánh mắt của y băng lãnh, lộ ra hàn ý như huyền băng, xoay người rời đi, đi về phía một phương hướng.

...

Vào ngày thứ 83 tiến vào thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển"!

Nhờ vào sự bảo hộ của pháo đài dưới đất, Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm tiến bộ vô cùng thần tốc, bọn hắn có chỗ sống yên phận, có một lượng lớn thời gian lĩnh hội ấn ký đạo pháp lấy được.

Đặc biệt là Ngọc Thiên Tâm, nàng đến từ Thần Hỏa Sơn, biết được không ít bí mật, tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" càng là như cá gặp nước, thu hoạch được ấn ký của cao thủ Thần Hỏa Sơn đời trước.

Ầm ầm! Mặt đất rung chuyển, từng đầu Tham Thú ngửa mặt lên trời gào thét, hóa thành tro bụi ở bên trong ngọn lửa như thủy tinh.

Bên trong ngọn lửa, Ngọc Thiên Tâm chậm rãi đi đến, tư thái thướt tha ở dưới sự phụ trợ của cỗ lực lượng cuồng bạo này trở nên giống như thần nữ.

"Thủy Tinh Diễm của ngươi rốt cuộc đã đại thành!" Vũ Vô Cực không nhịn được nói.

Bốn mươi đầu cá thể Tham Thú, thế mà cũng không đỡ nổi lực lượng của Ngọc Thiên Tâm.

Thủy Tinh Diễm của nàng còn muốn cường đại hơn quá nhiều so với Sí Tinh Viêm, Huyền Băng Hỏa.

Loại Linh Viêm này được xưng là bỏ qua hết thảy quy tắc cùng với phòng ngự, cướp đoạt kinh nghiệm, đánh phá chênh lệch đẳng cấp, luận đến năng lực hủy diệt, là bá đạo nhất đẳng.

Vào thời điểm mới vừa tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển", Ngọc Thiên Tâm còn chưa thể hoàn toàn chưởng khống dạng lực lượng này, nhưng hiện nay, thần thông của nàng cũng đã đại thành, thực lực cơ hồ tăng lên gấp ba ~ bốn lần.

Trước đó, thực lực của Ngọc Thiên Tâm ước chừng ở giữa chín đầu quái vật, hiện nay đối mặt với bốn mươi đầu cũng đều có thể tuỳ tiện diệt sát.

"Vũ Đạo Thiên Trang của ngươi cũng đã tu luyện đến lô hỏa thuần

thanh, không sai biệt lắm với ta." Ngọc Thiên Tâm có tâm tình rất tốt, lộ ra nụ cười mê người.

Chém giết bốn mươi đầu quái vật, liền thu hoạch được bốn mươi điểm ngộ tính, chuyện này có thể khiến cho tốc độ tu luyện của nàng tăng thêm một bước.

Ngoài ra còn có dòng chảy thời gian cùng với ấn ký đạo pháp gia trì.

Không thể không nói, tiến vào "Mạt Pháp Kinh Quyển" một lần, liền vượt qua những người khác khổ tu mấy chục năm.

Chẳng trách bộ kinh quyển này được xưng là cơ duyên hiếm thấy trong thiên hạ, bao nhiêu người chen vỡ đầu cũng muốn tiến vào.

"Không biết rõ tên biến thái kia đã tu luyện tới cảnh giới cỡ nào! ?" Vũ Vô Cực đột nhiên nói.

Nhất thời, không khí liền trở nên nặng nề.

Nụ cười trên mặt của Ngọc Thiên Tâm dần dần ngưng kết, thay vào đó là một vệt kiêng kị cùng với ngưng trọng, nàng cùng với Vũ Vô Cực nhìn nhau, trong đầu óc đều hiện ra thân ảnh của Vương Khung.

Từ lúc thuê phòng đến nay, Vương Khung cũng chỉ đi ra một lần, cũng chỉ xuất thủ một lần.

Sự đáng sợ của nam nhân này vượt qua tưởng tượng của bọn hắn, dường như căn bản không có cực hạn, vẻn vẹn chỉ là lần xuất thủ kia, liền lại một lần nữa làm cho hai đại yêu nghiệt này rung động.

Một chiêu táng diệt, vạn trượng biển lửa, trực tiếp thôn phệ hơn tám mươi đầu quái vật.

Không có cửa sống, một đầu cũng không sót.

Dạng tốc độ tăng lên này quả thực không theo lẽ thường.

Chương 711

"Thật sự kỳ quái, ấn theo lý thuyết nội tình của hắn đã đủ để đạp vào cảnh giới Dung Khí, như thế nào còn trì trệ không tiến?" Ngọc Thiên Tâm lộ ra thần sắc khác thường.

Bằng vào dạng thiên phú giống như Vương Khung, hoàn toàn không cần thiết tiếp tục vững chắc cơ sở tại cảnh giới Bổ Nguyên, sớm ngày đạp vào cảnh giới Dung Khí, thực lực tăng lên ngược lại là sẽ càng nhanh, cảm ngộ đối với đạo và pháp cũng sẽ càng cao.

"Xem ra lòng dạ của hắn quá cao, vẫn chưa thỏa mãn đối với tu luyện một loại Viêm Binh!" Vũ Vô Cực trầm giọng nói.

Lão sư Thiên Thu Kiếp Chủ của y đã từng nói, tu hành Hỏa Chủng, một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, Hỏa Chủng của mỗi một người chỉ có thể lạc ấn một loại thần hình, chuyển hóa chân nguyên của chính mình thành một loại thuộc tính, từ đó khống chế Viêm Binh.

Nhưng cũng có người được thiên nhiên ưu đãi, phù hợp bẩm sinh cùng với các loại thần hình, có thể tu thành hai loại thần hình, rèn đúc hai Đại Viêm Binh.

Dạng tồn tại này vạn người không được một, có một chút tương tự cùng với song sinh năng lực, nhưng càng thêm hi hữu.

Giống như Cơ Bá Vương bên trên "danh sách trăm đại dị năng giả" chính là cường giả song Viêm Binh, y có hai kiện Viêm Binh là Đại Cơ Thương cùng với Bá Vương Đả Thung Cơ, dựa vào hai kiện đại Viêm Binh này, thực lực của y cường đại hơn mấy lần so với cao thủ cùng cấp.

"Muốn kiêm tu hai đại thần hình thực sự quá khó." Ngọc Thiên Tâm lắc đầu nói.

Thần Hỏa Sơn cũng có cao thủ đồng thời lĩnh hội hai đại thần hình, nhưng đồng dạng đều là luyện thành một loại trước, sau khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, lại tu luyện một loại khác.

Người đồng thời tu luyện hai đại thần hình giống như Vương Khung,

mưu toan một lần liền xong là thực sự hiếm thấy.

Chuyện này cần hao phí thời gian dài cùng với tài nguyên, cơ duyên, thiên phú, vận khí, cố gắng...thiếu một thứ cũng không thể.

Từ xưa đến nay, có rất ít người làm được như vậy.

"Hắn quá mức tự tin, đối với chúng ta ngược lại là một loại cơ hội." Ngọc Thiên Tâm khẽ đảo đôi mắt đẹp.

Ở dưới cái nhìn của nàng, Vương Khung làm như vậy hoàn toàn là đang lãng phí thời gian, chuyện này ngược lại là đang cho bọn hắn cơ hội người sau vượt người trước.

Nói cho cùng, đồng thời tu luyện hai đại thần hình, cũng không phải là một cộng một đơn giản như vậy, bất kể là thời gian hay là tinh lực đều là bỏ ra gấp mấy lần.

Trên thực tế, bọn hắn cũng không biết, hiện nay Vương Khung chính là đồng thời lĩnh hội chín đại thần hình.

"Đi đi, chúng ta thực sự còn có cơ hội, còn có một lượng lớn thời gian." Vũ Vô Cực tràn đầy lòng tin.

Đối với y mà nói, vượt qua Vương Khung cũng không phải là không có khả năng.

Ngoại trừ kẻ xui xẻo Quang Minh Điện kia, Kế Hoạch Thần Thánh của mỗi người bọn họ đều có thời gian mười ngày, chuyển đổi thành thời gian bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", chính là gần một năm.

Ngược lại là Tố Huyền Chân Quang Minh Điện, bị Vương Khung hung hăng chém một đao, bỏ ra đại giới cực lớn, kết quả chỉ đổi được Kế Hoạch Thần Thánh ba ngày thời gian.

Ba ngày thời gian, ở bên trong thế giới "Mạt Pháp Kinh Quyển" cũng chỉ là chín mươi chín ngày mà thôi, tính toán thời gian, không sai biệt lắm cũng nên rời khỏi.

"Người Quang Minh Điện sớm rời khỏi một chút cũng tốt, bằng không mà nói chính là một mối uy hiếp." Ngọc Thiên Tâm khẽ nói.

Thân là đệ tử Thần Hỏa Sơn, nàng so với Vũ Vô Cực càng hiểu sự đáng

sợ của Quang Minh Điện hơn.

Cái danh xưng truyền thừa cổ xưa nhất giữa thiên địa này, vốn có lực lượng không thể tưởng tượng, đặc biệt là ở bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển", chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tố Huyền Chân một ngày chưa rời khỏi, nàng thủy chung vẫn sẽ lo sợ bất an.

"Hắc hắc, yên tâm đi, phỏng chừng y hiện tại không biết rõ đang hung hăng dậm chân ở nơi nào đâu!" Vũ Vô Cực nhếch miệng cười nói.

Hai người một đường phi nhanh, cười cười nói nói.

Rất nhanh, lối vào pháo đài trong lòng đất hiển hiện trước mặt.

"Sau khi trở về, lập tức bế quan!"

So với kẻ xui xẻo Quang Minh Điện, bọn hắn thực sự là may mắn hơn quá nhiều, không chỉ vẻn vẹn có thể ở đây ròng rã một năm, còn có bế quan tại một nơi an toàn thoải mái dễ chịu như thế.

Mặc dù tiền thuê nhà có một chút đắt, nhưng so với Tố Huyền Chân còn muốn tốt hơn quá nhiều.

"Chờ chúng ta xuất quan, người Quang Minh Điện cũng đã rời khỏi." Vũ Vô Cực cười nói.

"Tìm được rồi!"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ sau lưng của hai người, bóng ma cực lớn như mây che trời, bao phủ đỉnh đầu.

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm bỗng nhiên biến sắc, quay người lại nhìn.

Trên tảng đá lớn sau lưng, một thân ảnh như chim ưng đáp xuống đất, chậm rãi rơi xuống, lộ ra khí tức khủng bố cuồng bá.

Chương 712

"Tố Huyền Chân! ?" Ngọc Thiên Tâm nghẹn ngào kêu lên.

Vị truyền nhân Quang Minh Điện này vậy mà vô thanh vô tức liền xuất hiện ở bên người của bọn hắn?

"Ngay cả sinh tử cũng đều không nằm trong tay mình, còn dám nói bừa vận mệnh của người khác, thật sự buồn cười a." Tố Huyền Chân dùng ánh mắt mỉa mai nhìn hai người, nhẹ giọng nói.

Hoắc Pháp Vương đã từng nói, nói bừa người phía sau người, tất sẽ có báo ứng.

Chỉ là Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm không ngờ được, vị Tố Huyền Chân này lại xuất hiện một cách kỳ lạ, không thể tưởng tượng như thế.

"Tố Huyền Chân, thời gian của ngươi hẳn là còn lại không nhiều, còn có rảnh rỗi tới tìm chúng ta?" Vũ Vô Cực thờ ơ nói.

"Bắt các ngươi, ta liền có đầy đủ thời gian." Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

Ầm ầm! Vào thời khắc này, Tố Huyền Chân xuất thủ.

Y như đêm tối mênh mông, xâm nhập vô biên, trực tiếp chụp vào Vũ Vô Cực.

"Tinh Khí Võ Đạo!" Tinh khí nồng đậm giống như khói báo động cuồn cuộn, mênh mông bát phương, suy diễn ra tinh túy võ đạo, lực lượng sát phạt đáng sợ chấn động đại địa, tuôn về hướng Tố Huyền Chân.

Ông! Đột nhiên, thân thể của Tố Huyền Chân bỗng nhiên chấn động, vậy mà sinh ra cộng hưởng cùng với không gian chung quanh, lực lượng đáng sợ kia lan tràn dọc theo không gian, trong giây lát liền chấn vỡ Tinh Khí Võ Đạo cuồn cuộn giống như biển.

"Loại năng lực này..." Khuôn mặt của Ngọc Thiên Tâm có một chút động.

Năng lực của Tố Huyền Chân cực kỳ bá đạo, vậy mà có thể chấn vỡ

không gian, sinh ra lực lượng đủ để càn quét hết thảy tồn tại ở bên trong không gian này.

Trong giây lát, Ngọc Thiên Tâm xuất thủ một cách ngang nhiên, Thủy Tinh Diễm nở rộ như hoa sen, mãnh liệt hừng hực, che đậy một phương.

Dạng lực lượng này có thể bỏ qua đẳng cấp, bá đạo hung ác.

Ông! Thân thể của Tố Huyền Chân lại chấn động một lần nữa, không gian vỡ vụn, cứng rắn cắt đứt xé nát Thủy Tinh Diễm, cùng lúc đó, y đấm ra một quyền, áp về hướng Ngọc Thiên Tâm.

"Vũ Đạo Thiên Trang!" Vũ Vô Cực rống to một tiếng, Tinh Khí Võ Đạo kịch liệt thiêu đốt, hóa thành màu vàng, tương dung cùng với máu thịt.

Trong khoảnh khắc, khí tức khủng bố phóng lên tận trời, giống như một cỗ thân thể màu vàng kim, sau lưng có hư ảnh ba mươi sáu cánh tay, trong tay mỗi một cánh tay đều cầm một kiện bảo khí.

"Thái Cổ Vũ Môn! Tốt!" Nhãn tình của Tố Huyền Chân sáng lên, dường như nhận ra dạng lực lượng này.

Quanh người y chấn động, lực lượng vỡ vụn không gian càn quét như gió lốc, chấn bay Ngọc Thiên Tâm, cùng lúc đó, tại vùng đan điền, hoa lửa nở rộ, giống như một đoàn thái dương cực nóng sáng rực thiêu đốt.

Ở phía dưới cỗ quang minh này, Hỏa Chủng của Vũ Vô Cực run lên bần bật, vậy mà không khống chế được, dường như muốn bay ra khỏi cơ thể.

Phanh! Trong cùng thời khắc đó, một chưởng của Tố Huyền Chân rơi xuống, trực tiếp chấn vỡ Vũ Đạo Thiên Trang, bàn tay sắc bén xuyên qua lồng ngực của Vũ Vô Cực, nhưng lại chệch qua một chỗ yếu hại.

Cỗ thân thể này còn có tác dụng lớn đối với y.

"Hỏa Chủng của ngươi..." Vũ Vô Cực mở to hai mắt nhìn, bất chấp thương thế, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Y cùng với Ngọc Thiên Tâm liên thủ vậy mà cũng đều khó có thể địch nổi?

Tố Huyền Chân vào thời khắc này dường như phát sinh biến hóa không thể miêu tả, Hỏa Chủng của y biến thành một loại đồ vật khác.

Phanh! Tố Huyền Chân nhìn cũng không nhìn, giống như xách theo gà con, ném Vũ Vô Cực sang một bên.

"Đồ Phu hẳn là đang trốn ở đây! ? Hôm nay đồng thời bắt giết!" Tố Huyền Chân cười lạnh, trong mắt bắn ra sát ý.

Tố Huyền Chân tiến vào thế giới bên trong "Mạt Pháp Kinh Quyển" còn chưa tới ba tháng, nhưng thuế biến y sinh ra đã triệt để vượt qua dự đoán của Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm.

Đây là một loại tiến hóa không thể tưởng tượng, đặc biệt là Hỏa Chủng của đối phương, bập bùng một cách vi diệu, đối với bọn hắn mà nói là nghiền ép không thể nghịch chuyển.

"Làm sao lại như thế? Lực lượng của y đã vượt qua cực hạn của cảnh giới Bổ Nguyên...giống như là Vương Khung?"

"Hỏa Chủng của y...dùng mạnh áp yếu, đã biến thành bất đồng!"

Trong lòng Ngọc Thiên Tâm, Vũ Vô Cực đều dâng lên rung động vô hạn.

Ba tháng qua, thực lực của bọn hắn đột nhiên tăng mạnh, còn tưởng rằng đã kéo dài khoảng cách cùng với Tố Huyền Chân, nhưng ở trong trận chiến vừa rồi kia, bọn hắn lộ ra vẻ không chịu nổi một kích, vậy mà dễ dàng như thế liền bị trấn áp.

"Vương Khung..." Vũ Vô Cực lộ ra sắc mặt đau thương, nghẹn ngào kêu lên.

Hiện nay Vương Khung còn đang ở bên trong bế quan, sinh tử quan đầu, vượt qua vật ngoại, nếu như bị quấy rầy vào lúc này, chỉ sợ cũng đều không cần chiến, liền sẽ tẩu hoả nhập ma, sa đọa kiếp số.

Chương 713

"Hắc hắc, hắn đang bế quan sao?" Trên mặt của Tố Huyền Chân lộ ra một vệt ý cười tàn nhẫn, cảm nhận được khí tức rời rạc kia.

"Thật đáng tiếc! Ngay cả cơ hội đánh với ta một trận cũng đều không có!" Thân thể của Tố Huyền Chân chấn động, không gian chung quanh bỗng nhiên vặn vẹo vỡ vụn, lực lượng hủy diệt đáng sợ trực tiếp chấn vỡ đại địa, lộ ra lối vào pháo đài dưới đất.

"Không xong!"

Trong lòng Ngọc Thiên Tâm, Vũ Vô Cực giật thót một cái, bọn hắn biết rõ, lúc này đã không có bất luận kẻ nào có thể ngăn chặn bước chân của Tố Huyền Chân.

"Ngươi phải chết ở chỗ này!"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm không khỏi động dung, vô thức quay đầu nhìn lại.

Tố Huyền Chân cũng không quay đầu lại, tròng mắt lạnh như băng hơi hơi ngưng tụ lại, lộ ra một vệt thần sắc tàn nhẫn.

"Diệp Vương sao? Ngươi cuối cùng vẫn đã đến."

"Diệp Mặc! ?" Thần sắc của Vũ Vô Cực khẽ biến, không khỏi nói.

Thân là đệ tử Thiên Thu Kiếp Chủ, truyền nhân mạnh nhất của Võ Vương Thành, y tự nhiên nghe đã từng nói về hung danh của Diệp Mặc.

Đây là tâm phúc của Đồ Phu, một trong những tồn tại trong Đồ Thần Công Hội chỉ ở dưới Vương Khung, rốt cuộc đã xuất hiện vào thời khắc này.

"Diệp Vương, ngươi muốn chôn cùng với Đồ Phu sao?" Tố Huyền Chân chậm rãi quay người, lộ ra bộ dáng đã tính toán kỹ càng.

Y vào giờ phút này, tâm thái đã bất đồng, cao cao tại thượng, giống như thần linh nắm giữ vận mệnh chúng sinh.

Đối với y mà nói, những kẻ ở trước mặt đã không thể đánh đồng với y,

căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ, bất kể là Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm, hay là Diệp Mặc, thậm chí là Vương Khung, đều chỉ là côn trùng y có thể tùy ý chà đạp giẫm chết mà thôi.

Ầm ầm! Đột nhiên, quần áo của Diệp Mặc không gió mà bay, cương phong càn quét, đại địa vỡ vụn, hai con mắt của y biến thành lạnh lùng không linh, thân thể lơ lửng bay lên.

Chưa tiến vào Dung Khí liền có thể ngự không, cũng chỉ có năng lực đặc thù của y mới có thể làm được.

"Đầu não thiên địa, thao túng vạn vật!" Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Tâm run rẩy, đối với năng lực của Diệp Mặc, nàng biết được đại khái.

Không có nói nhảm dư thừa, phong cách của Diệp Mặc luôn luôn là như vậy, trầm mặc ít nói, sát phạt trong một ý niệm.

"Ngu xuẩn!" Tố Huyền Chân cười lạnh.

Y đưa tay liền là một trảo, hư không thật giống như bị vỡ ra, một khe nứt phẳng phất như vết cào không ngừng khuếch trương, lan tràn về hướng Diệp Mặc.

Ông! Một tràng dao động kỳ dị truyền ra từ trán của Diệp Mặc.

Không gian chấn động, giống như thủy triều nổ vang, cuốn lên gợn sóng ấp về hướng vết rách vỡ vụn khuếch tán kia.

Phanh! Hai cỗ lực lượng không gian hoàn toàn khác biệt va chạm cùng một chỗ, dao động hủy diệt thôn phệ địa hình chung quanh hầu như không còn, gió lốc khủng bố càn quét gào thét, lao thẳng vào bầu trời.

"Đầu não thiên địa quả nhiên đáng sợ, có thể thao túng vạn tượng tồn tại..." Vũ Vô Cực vẻ mặt nghiêm túc, không nhịn được nói.

Diệp Mặc lực lượng thật đáng sợ, thiên địa chỉ có một lòng, vạn vật giống như một thể, đều nằm trong lòng bàn tay của y.

Loại năng lực này xưa nay hiếm thấy, một khi đại thành, quả thực có thể so với thần linh.

Trên thực tế, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình vẫn đang một mực tiến hành nghiên cứu các lĩnh vực liên quan, muốn tìm tòi nghiên cứu huyền bí

của đại não nhân loại.

Giống như Lam Mập của Vương Khung, thậm chí là rất nhiều khôi lỗi đã có tư duy tiếp cận với nhân loại, thậm chí là càng thêm nhạy bén hơn so với nhân loại, các loại cảm quan cũng không kém bao nhiêu so với nhân loại.

Tần Hoàng bệ hạ gọi đó là trí tuệ nhân tạo.

Nhưng rất hiển nhiên, tham vọng của viện nghiên cứu không chỉ là như thế.

Bọn họ muốn thông qua đại não nhân loại, chuyển dời tư duy, khống chế các vật chất khác.

Chuyện này ở trên một loại góc độ nào đó mà nói chính là một cuộc sống vĩnh cửu.

Nghiên cứu cấm kỵ nghịch thiên như này, bắt đầu từ ngày đầu tiên viện nghiên cứu sáng lập kia liền đã được tiến hành, cái gọi là khôi lỗi, trí tuệ nhân tạo chỉ là một phần nhỏ của hạng mục nghiên cứu này mà thôi.

Chỉ là, hạng mục nghiên cứu này thật sự đáng sợ, phạm vào cấm kỵ, tiến độ một mực vô cùng chậm chạp.

Thẳng đến khi Diệp Mặc xuất hiện, năng lực của y quả thực chính là tài liệu tốt nhất mà viện nghiên cứu tha thiết ước mơ.

Đầu não thiên địa, thông qua ý thức của chính mình khống chế hết thảy tồn tại vật chất, một khi nhục thân khô héo, loại dao động này thậm chí có thể vĩnh viễn dung nhập vào bên trong vật chất bị khống chế.

Không ngừng chuyển dời, không ngừng khống chế, thẳng đến vĩnh sinh.

Đây chính là con đường của thần linh!

Chương 714

Ánh mắt của Vũ Vô Cực rung động, nhìn Diệp Mặc, y lơ lửng ở trên trời, ánh mặt trời chói mắt lấp lóe ở sau lưng, tôn y lên càng thêm không giống với nhân loại.

"Đám người điên kia...đã tìm được tương lai chưa?"

Vũ Vô Cực lộ ra sắc mặt ngưng trọng, viện nghiên cứu so với y tưởng tượng còn điên cuồng hơn nhiều, tất cả người ở trong đó đều là người điên, bọn hắn vô cùng cuồng nhiệt, truy cầu chân lý thế gian, muốn nắm giữ bản chất của vạn vật, tìm kiếm sức mạnh vĩ đại của tạo hóa.

Thiên địa tuần hoàn, đại đạo công bằng, tồn tại tà đạo như thế này là không nên xuất hiện trên đời này, vào một ngày nào đó, sẽ đưa tới kiếp số.

Phanh! Ở giữa thiên địa, hai thân ảnh va vào nhau.

Quanh người Diệp Mặc, dao động vô hình chập trùng kịch liệt...áp suất không khí, trọng lực, nhiệt độ, độ ẩm, thậm chí là mật độ thân thể...đều có thể cải biến ở dưới sự khống chế của đại não y, hóa thành hình thái mạnh nhất.

Cùng lúc đó, Tố Huyền Chân chấn vỡ hư không, loạn lưu đáng sợ cũng như một phần thân thể của y, tấn công theo.

Hai thân ảnh khủng bố đụng vào nhau, va chạm ra hoa lửa cực nóng, xâm chiếm đại địa.

"Đầu não thiên địa, thật sự là không tệ...nhưng nên dừng ở đây!" Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, một cỗ hỏa diễm khủng bố bay lên từ vùng đan điền, vậy mà trực tiếp tản ra toàn thân, dung nhập vào bên trong máu thịt.

"Chuyện này...Hỏa Chủng của y...tan biến! ?"

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Hỏa Chủng là căn cơ tu hành, nguồn suối của hết thảy lực lượng, đầu

mối của năng lực.

Nhưng trong sát na vừa rồi, Hỏa Chủng của Tố Huyền Chân vậy mà trực tiếp biến mất, không! Đây không phải là biến mất, mà là triệt để tương dung với máu thịt.

Lúc này, thực lực của y chẳng những không có chịu ảnh hưởng, ngược lại khí tức còn tăng vọt, trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Diệp Mặc, bàn tay lớn khủng bố như một cây trường thương, xuyên thủng bụng dưới của Diệp Mặc.

Ông! Từng tia hoa lửa giống như rắn nhỏ theo vết thương, chui vào trong cơ thể của Diệp Mặc.

Lập tức, Hỏa Chủng của y hơi hơi chấn động, dao động đầu não thiên địa càng ngày càng trở nên yếu ớt, cả người cũng lung lay sắp đổ, rốt cuộc không khống chế nổi trọng lực của bản thân.

Phanh! Diệp Mặc giống như đá rơi xuống từ trên trời, ngã vào đại địa, ầm một tiếng, bốc lên bụi mù đầy trời.

"Bại! ?"

Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm quay mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy rung động thật sâu.

Mạnh như Diệp Mặc thế mà cũng đều bại rồi?

Liền ngay cả năng lực biến thái như đầu não thiên địa mà cũng đều không thể ngăn cản bước chân của Tố Huyền Chân, hình thái Hỏa Chủng của y dường như đã siêu việt phạm trù nhận biết của nhân loại, tiến hóa đến một loại tầng thứ khác.

Một loại tầng thứ không thể rình mò, không thể với tới, cũng không thể nào hiểu được.

Dạng lực lượng này đủ để tuỳ tiện nghiền ép năng lực của bọn hắn, phá hủy nghiền ép lực lượng của bọn hắn.

Ông! Đúng lúc này, đại địa nứt ra, từng đầu Tham Thú chui ra từ lòng đất, ánh mắt của bọn chúng trống rỗng, thân thể tan rã như cái xác không hồn, vảy giáp màu đen giống như xiềng xích giam cầm Diệp Mặc.

"Y có thể khống chế những quái vật này?" Vũ Vô Cực mở to hai mắt nhìn, cảm thấy không thể tưởng tượng.

"Quang Minh Điện...bọn hắn đã tìm đến cấm kỵ bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển »..." Ngọc Thiên Tâm nắm chặt tay ngọc, dường như phát giác được điều gì.

"Thật sự đáng buồn a, càng là tồn tại nhỏ yếu sẽ càng muốn phản kháng bề trên..." Trong mắt Tố Huyền Chân chứa đựng vẻ mỉa mai, dạo bước đi tới.

Y giống như thần linh chưởng quản vận mệnh của người khác, nhạo báng sinh mệnh bị y giam cầm.

Ông! Diệp Mặc bị máu thịt lân giáp giam cầm hơi hơi rung động, một cỗ dao động như có như không truyền ra ngoài, dường như muốn tránh thoát phong cấm.

"Không biết tự lượng sức!" Tố Huyền Chân cười lạnh, ánh mắt y hờ hững, chỉ thoáng nhìn qua, ngay sau đó quay người đạp vào mặt đất.

Không gian vỡ vụn, lực phá hoại đáng sợ phá huỷ địa hình.

Pháo đài dưới đất nổ tung ầm ầm, mái vòm xốc lên, cơ hồ một nửa đều hóa thành phế tích.

"Vương Khung..." Vũ Vô Cực nghẹn ngào quát.

Đột nhiên, sắc mặt của y đại biến, chỉ thấy trong bụi mù, một thân ảnh đứng lặng, đứng ở trước phòng bế quan, chậm rãi đi tới.

"Đây là cao thủ của cái thế giới này sao...thật là lợi hại!" Giọng nói hờ hững vang vọng thiên địa, lộ ra một tia hoài niệm cùng với hưng phấn.

"Không phải Vương Khung! ?"

Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm đều biến sắc.

Liền ngay cả Diệp Mặc bị giam cầm cũng đều không nhịn được ngưng tụ ánh mắt, nhìn về phía xa.

Trong bụi mù, một luồng khí tức đáng sợ từ bên trong đạo thân ảnh kia phóng lên tận trời, mịt mờ như tinh hà, rộng lớn giống như sông lớn.

Chương 715

Cỗ khí tức kia càng thiêu đốt mạnh mẽ hơn, trong nháy mắt, như là ngọn lửa thao thiên, xâm chiếm phiến đại địa này.

"Đây là..." Đám người kinh nghi, cảm thấy một tia áp lực.

Mấu chốt nhất là, cỗ khí tức này cực kỳ lạ lẫm, là bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

"Người thứ bảy!" Đôi mắt của Tố Huyền Chân hơi trầm xuống, nhìn xuyên hư vô.

Ầm ầm! Đạo thân ảnh kia bước ra một bước, đánh tan bụi mù quanh người, lộ ra chân dung, nụ cười tràn ngập dã tính kia như là một đầu sư tử, mở mắt ra, chờ đợi săn bắt.

"Ngươi là ai?"

"Ta tên là Dương Kỳ...là đồng bọn của hắn!"

Ở bên trên Sơ Vương Tế, Vương Khung đi lạc vào Phế Thổ, thu hoạch lớn nhất không phải là cấu trúc Linh Sào tại vùng đất tuyệt diệt kia, cũng không phải là sáng lập căn cứ Đồ Thần Công Hội, càng không phải là tìm được phương pháp tịnh hóa thịt yêu thú...

Thu hoạch lớn nhất của hắn chính là Dương Kỳ, Thiên Tứ Thần Binh, vạn người không được một.

Tại vùng đất hư vô tuyệt vọng kia, thiếu niên cơ hồ sẽ biến thành tài liệu thí nghiệm của Quang Minh Điện này đã gặp được bước ngoặc quan trọng nhất trong cuộc đời của mình.

Kể từ ngày gặp được Vương Khung, cuộc sống như sóng tràn bờ của y mới chính thức bắt đầu.

Sau nhiều lần đại chiến, ở bên trong sự tẩy lễ của kiếp số sinh tử, y đã trở nên bất đồng.

"Binh Vương...hoá ra là ngươi! ?" Tố Huyền Chân lạnh giọng nói.

Ngày đó, y đã từng xâm nhập vào Phế Thổ, đồng thời giao thủ cùng với nhóm người gã béo, Bạch gia.

Y tự nhiên nghe đã từng nói đến hung danh của Dương Kỳ, Thiên Tứ Thần Binh, quét ngang Phế Thổ, bên trong cùng thế hệ, có thể xưng vô địch, bởi vậy mà thu hoạch được xưng hào Binh Vương.

Chỉ là đối thủ lớn nhất của Tố Huyền Chân lúc đó là gã béo La Tam, ngược lại là không duyên chém giết cùng với Dương Kỳ.

"Tố Huyền Chân, ngươi đã giết rất nhiều người Đồ Thần Công Hội chúng ta tại Phế Thổ, gã béo nhờ ta thay gã chào hỏi ngươi." Dương Kỳ khẽ nói.

Ầm ầm! Sau một khắc, thân thể của y đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số hạt tròn kim loại phóng lên tận trời.

"Hắc Minh Long Thương!"

Ông! Hạt tròn kim loại bỗng nhiên tụ tập, tổ hợp một lần nữa, hóa thành một thanh trường thương màu đen, giống như nghiệt long xuất uyên, phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên động địa, hào quang màu đen tuôn ra như ngọn lửa rực sáng, toát ra sức mạnh vô song.

"Hình thái dị hoá...đây là năng lực gì?" Vũ Vô Cực không khỏi động dung.

Sau một khắc, Hắc Minh Long Thương bắn ra, khí đen dày đặt trực tiếp xuyên thủng đại địa, lực lượng xuyên thấu đáng sợ trực tiếp xé rách lực lượng vỡ vụn không gian.

"Thiên Tứ Thần Binh!" Tố Huyền Chân nghiến răng nghiến lợi.

Lực lượng của Binh Vương còn đáng sợ hơn nhiều so với hung danh của y, một chiêu Hắc Minh Long Thương này không biết đã chôn vùi bao nhiêu thiên kiêu, cao thủ cái thế Phế Thổ.

"Bằng vào một chút mánh khoé này cũng muốn đối địch với ta?" Tố Huyền Chân nghiêm nghị quát.

Đột nhiên, hai tay của y mơ hồ có hoa lửa nổi lên, đan hà dâng lên, giống như cất giấu núi lửa, vậy mà trực tiếp bắt lại thanh trường thương màu đen kia.

"Lại là Hỏa Chủng của y!" Vũ Vô Cực nghẹn ngào quát.

Hỏa diễm trong tay Tố Huyền Chân lao lên trời, nuốt chửng trường thương màu đen, xóa sổ lực lượng đến từ năng lực.

"Điện Quang Độc Long Toản!" Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, Hắc Minh Long Thương giống như mũi khoan xoay tròn với tốc độ cao, lực lượng xuyên thấu đáng sợ tăng vọt lên gấp mười lần, trực tiếp xé rách hỏa diễm, mắt thấy đã sắp xuyên thủng lồng ngực của Tố Huyền Chân.

"Không biết sống chết!" Đúng lúc này, Tố Huyền Chân lộ ra ý cười dữ tợn, hỏa diễm trong bàn tay giống như từng con côn trùng nhỏ, chui vào bên trong Hắc Minh Long Thương.

Ông! Tiếng long ngâm kinh thiên, mang theo sự thống khổ, trường thương màu đen bỗng nhiên bị đánh bay ra ngoài.

"Chết đi cho ta!" Tố Huyền Chân như giòi trong xương, đuổi theo không bỏ.

"Vực Thẳm Lao Tù!"

Hắc Minh Long Thương lại vỡ vụn một lần nữa, vô số hạt tròn kim loại hóa thành từng sợi xúc tu, đan xen vào nhau, bao phủ trên đỉnh đầu Tố Huyền Chân.

Trong khoảnh khắc, đại địa nứt ra, vô số xúc tu kia giống như một tòa lồng giam, chậm rãi giáng lâm, dường như muốn thôn phệ hết thảy, phong ấn mọi thứ.

"Thiên Tứ Thần Binh...đây là năng lực cổ lão bên trong truyền thuyết...nghĩ không ra ở trong thời đại này vậy mà có người thức tỉnh?" Ngọc Thiên Tâm ngưng đôi mắt đẹp lại, kể về truyền thuyết Thần Hỏa Sơn.

"Vậy mà thức tỉnh đến loại mức độ này!" Ngọc Thiên Tâm không khỏi thở dài.

Dạng cảnh giới Thiên Tứ Thần Binh này quả thực nghịch thiên, có thể xưng là khó giải, nếu như Hỏa Chủng của Tố Huyền Chân chưa dị biến, chỉ dựa vào một chiêu này liền có thể thắng chắc.

"Thiên Địa Thôn Viêm!" Tố Huyền Chân rống to một tiếng, thân thể của

y phảng phất như nứt ra, như thể Tham Thú, bộ phận nứt ra kia lộ ra một đoàn Hỏa Chủng.

Chương 716

Đoàn Hỏa Chủng này vậy mà mọc ra một gương mặt, nửa bên là Tham Thú, nửa bên khác thì là bộ dáng của Tố Huyền Chân.

Hỏa Chủng dị biến há mồm khẽ hấp, lực lượng của Dương Kỳ trút xuống như hồng thủy, "Vực Thẳm Lao Tù" còn chưa triệt để ngưng tụ, đã bỗng nhiên vỡ vụn.

Ông! Vô số hạt tròn kim loại tụ hợp, hóa thành thân ảnh của Dương Kỳ, y rơi xuống từ trên không trung, khí tức hỗn loạn.

"Chết đi!" Tố Huyền Chân nhếch miệng cười một tiếng, như quỷ mị xuất hiện ở trước người Dương Kỳ, móng tay lăng lệ giống như trường thương, đâm xuyên tới.

Phanh! Ầm một tiếng, lực lượng đáng sợ cuốn lên cương phong tàn phá bừa bãi.

Một thân ảnh bỗng nhiên thoáng hiện bên trong không trung, từ phía dưới sát chiêu của Tố Huyền Chân giành lại Dương Kỳ, ngăn trở thế công đáng sợ kia.

"Chậc chậc...thật vừa vặn!" Người kia mang theo Dương Kỳ chậm rãi rơi xuống, dưới ánh mặt trời, một vệt ý cười hiện lên, lộ ra tự tin vô địch.

"Ngươi chậm thêm một chút nữa...ta liền toi đời!" Dương Kỳ nhìn Vương Khung, cười thảm nói.

"Đồ Phu, ngươi rốt cuộc cũng hiện thân!" Trong mắt Tố Huyền Chân chứa ý cười, trên khuôn mặt hưng phấn hiện lên một vệt vẻ dữ tợn.

Trong mắt y, bất kể là Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm hay là Diệp Mặc, Dương Kỳ đều chỉ là côn trùng có thể tùy thời giẫm chết mà thôi, căn bản không kích lên nửa điểm hứng thú của y.

Chỉ có Vương Khung, mới chính thức có tư cách bị y giết chết.

"Vương Khung...người này Hỏa Chủng dị biến, đã khó mà địch nổi." Vũ Vô Cực nghẹn ngào kêu lên, không nhịn được nhắc nhở.

"Gã béo nói, nhất thiết phải giết thằng khốn này." Dương Kỳ gian nan

cười nói.

Đối với Vương Khung, y có tự tin mê muội.

"Nghỉ ngơi đi!" Vương Khung cong ngón tay búng ra, một luồng nguyên khí bắn ra, khôi phục khí lực cho Dương Kỳ.

Cùng lúc đó, ở cách đó không xa, máu thịt lân giáp quanh người Diệp Mặc bỗng nhiên nứt vỡ, trong lúc vô tri vô giác, một cỗ lực lượng đáng sợ triệt để nghiền nát tầng giam cầm quanh người y.

"Từ lúc nào?"

Vũ Vô Cực bỗng nhiên cả kinh, thậm chí cũng đều không có nhìn thấy Vương Khung động thủ, chỉ có Tố Huyền Chân hơi nheo mắt lại, hiện lên một tia thâm ý.

"Ngươi đã trở nên mạnh hơn!" Tố Huyền Chân khẽ cười nói, không có nửa phần bối rối, trong lòng lại dâng lên sự mừng rỡ cùng với chờ mong.

"Quang Minh Điện quả thật rất đáng sợ...tìm được Tham Thú nhất tộc đã biến mất..." Vương Khung khẽ nói, lộ ra một tia thổn thức.

Vẻn vẹn chỉ một câu, lại làm cho Tố Huyền Chân triệt để biến sắc.

"Ngươi vậy mà biết rõ?"

"Nơi này chính là « Mạt Pháp Kinh Quyển », vạn đạo tông lưu, khe hở thời gian...còn có bí mật gì có thể nói?" Vương Khung hờ hững nói.

"Diệt Hỏa Vương Tử...loại đại nghịch này, ngươi cũng dám nhúng chàm?" Ngữ khí của Vương Khung biến đến nghiêm nghị, Hắc Long Đao chậm rãi rút ra từ bên hông hắn, thanh âm kim loại ma sát chói tai như kinh lôi mênh mông, dựng dục uy thế sát phạt.

Khí thế của hắn không ngừng tăng cao, như lên trời cao, chúng sinh dập đầu.

"Dạng đao ý này..."

Dương Kỳ thân là Thiên Tứ Thần Binh, mẫn cảm nhất đối với sự biến hóa của Vương Khung.

Lúc này, Vương Khung dường như hòa làm một thể cùng với Hắc Long Đao, tinh, khí, thần rót vào trong bên trong.

Hắn chính là đao, đao chính là hắn.

Trong khoảnh khắc, Hắc Long Đao bắt đầu biến hóa, đao phong kéo dài, long văn trải rộng thân đao, phong mang rét lạnh như luồng huyền quang thứ nhất của mặt trời mới sinh, khiến cho mắt người nhìn đau nhức.

Liền ngay cả ý niệm cũng dường như lọt vào cắt đứt, khiến cho người ta không dám quan sát.

"Yêu Đao..." Vũ Vô Cực trầm giọng nói.

"Ta nhìn thấy phong mang...Đồ Phu...người này quả nhiên là khí vận thao thiên? Ở cái tuổi này? Vậy mà liền muốn tìm được phong mang của mình?" Ngọc Thiên Tâm không nhịn được nói.

Thân là đệ tử Thần Hỏa Sơn, thiên tài mà nàng từng thấy thực sự là quá nhiều, nhưng có rất ít người có thể giống như Vương Khung, trải qua ngàn kiếp cũng đều không suy suyển, một bước bay lên chín vạn trọng.

Vương Khung thời khắc này so với thời điểm vừa mới tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển » tưởng như hai người.

Yêu Đao sắp xuất hiện, phong vân biến sắc, phong mang bất hủ kia nhảy lên như mặt trời, chiếu sáng thiên địa.

"Vương Khung...ngươi quả nhiên không có làm cho ta thất vọng!" Tố Huyền Chân hưng phấn rống to.

Trong khoảnh khắc, một luồng linh hỏa trùng thiên, duỗi ra từ nê hoàn của y, hóa thành liệt diễm thao thiên, bao trùm toàn thân.

"Hỏa Chủng hóa giáp! Linh nhục hợp nhất!"

Vào lúc này, Tố Huyền Chân đã không còn giữ lại nữa, vậy mà tách Hỏa Chủng ra, thực thể hoá ở bên ngoài.

"Hung Thần Lôi Bạo!" Hắc Long Đao phóng lên tận trời, một đạo đao mang như vương miện của lôi thần bỗng nhiên nổ tung.

Phía trên trời cao, một vết nứt hiển hiện, bô số lôi mang rủ xuống, như cuồng phong mưa rào, mang theo khí tức hung lệ mênh mông, giáng lâm nhân gian, trừng phạt thiên hạ.

Chương 717

Dưới một chiêu này, thần quỷ ẩn núp, vạn thú kinh dị, mỗi một góc đều bị khí tức hủy diệt tràn ngập.

"Lực lượng đáng sợ...một chiêu này đã triệt để hoàn thiện!"

"Một đao này đại biểu cho ý chí của Đồ Phu, thẳng tiến không lùi, chỉ có chiến đấu và chiến thắng...ở phía trên hành trình của nam nhân này là không cho phép xuất hiện thất bại!"

"Đây là một thanh đao tất sát...cũng là một thanh đao tất thắng..."

Đám người sợ hãi, cảm nhận được lực lượng đáng sợ uẩn tàng bên trong cỗ ý chí chí, vô cùng sắc bén, không thể xóa nhòa.

Ầm ầm! Tố Huyền Chân giống như một đoàn hỏa diễm, va chạm cùng với lôi điện và hung mang đầy trời.

Hai cỗ lực lượng chia thiên địa thành màu đỏ và tím.

Đại địa nứt vỡ, phong vân đại biến, khói bụi bay ngược như lốc xoáy quét ngang bầu trời, áp suất không khí chung quanh nặng nề đến cực điểm, cương phong phần phật, giống như đao sắc cứa vào nhân sinh.

Trận đại chiến này kinh thiên động địa, hiếm thấy trong cùng thế hệ.

Bất kể là Tố Huyền Chân, hay là Vương Khung, bọn hắn đều đã đi đến cực hạn của cảnh giới Bổ Nguyên, thậm chí là đã đánh phá cực hạn, chạm đến lĩnh vực Chi Phối Giả.

Dương Kỳ, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm đều mở to hai mắt, không muốn bỏ lỡ một tơ một hào.

Ông! Trong bụi mù đầy trời, luồng hoa lửa kia bị lôi điện thôn phệ, càng ngày càng trở nên yếu ớt, giống như rơi vào vực thẳm vô tận, rốt cuộc khó mà hiện ra quang mang vô lượng.

"Bại...Tố Huyền Chân bại!" Vũ Vô Cực nghẹn ngào quát.

Sự cường đại của Vương Khung nằm ngoài dự đoán của bọn hắn, ở dưới một chiêu kia, khóa chặt càn khôn, mạnh như Tố Huyền Chân vậy mà cũng đều bại.

Lần « Mạt Pháp Kinh Quyển » mở ra này, sợ rằng thu hoạch lớn nhất sẽ chính là Vương Khung.

"Quá mạnh...trong thời đại này có Đồ Phu...bên trong cùng thế hệ có thể chống đỡ được hắn lại có mấy người?" Ngọc Thiên Tâm lộ ra thần sắc hoảng hốt, không nhịn được sinh ra ý nghĩ đặc thù.

Tần Hoàng đã từng nói, giang sơn đời nào cũng có tài tử ra, đều sẽ tỏa sáng mấy trăm năm.

Thời đại của thế hệ tuổi trẻ đã tiến đến, thiên hạ hiện nay chính là sân khấu của bọn hắn, tranh phong trong cùng thế hệ, mấy chục năm sau, bên trong những người này liền sẽ có người trổ hết tài năng, đứng tại đỉnh phong thời đại, đứng tại đỉnh thiên địa, nhìn xuống hậu bối.

Giống như Thập Nhị Vương Tọa ngày đó.

Hiện nay, Vương Khung chính là người nổi bật bên trong.

Ở một thời đại cùng với hắn cùng, vừa là may mắn, cũng vừa là bi ai.

May mắn là, có thể gặp được kỳ tích cùng với truyền kỳ, bi ai là, chân chính có thể nhảy qua tấm bia to kia, lại có được mấy người?

Thiên kiêu nào mà không kiêu ngạo, nhưng Đồ Phu là không bao giờ bị đánh bại!

"Ha ha ha...Đồ Phu...ngươi không thể giết được ta!" Đột nhiên, một tràng cười điên cuồng chấn động.

Trong bụi mù, ánh lửa khủng bố dâng lên ngút trời, như khôi phục từ bên trong vực thẳm, phong mang đáng sợ trực tiếp phá vỡ hư không, đâm xuyên tới.

Thần sắc của Vương Khung đại biến, phi thân lui lại, luồng thần viêm kia trực tiếp đâm rách cánh tay của hắn, sau đó xẹt qua.

Máu tươi tung toé, đánh vào đại địa, lực lượng quỷ dị kia ăn mòn máu thịt, thậm chí còn trực tiếp thiêu đốt nguyên khí hầu như không còn.

"Không chết?" Trong lòng mọi người giật thót một cái, biến cố đến quá nhanh, ai cũng không biết chuyện gì đã phát sinh.

Trong bụi mù, Tố Huyền Chân cất bước đi tới, trong tay y cầm một

đoàn hỏa diễm, sáng rực thiêu đốt, đan hà dâng lên.

Đó là Hỏa Chủng của y.

Vũ Vô Cực mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Từ khi y tu hành đến nay, đây là lần thứ nhất nhìn thấy có người vậy mà có thể lấy Hỏa Chủng ra từ trong cơ thể, thoát ly nhục thân, giữ trong bàn tay.

"Dị hỏa! ?" Vương Khung nhăn mày lại.

Hắn có thể cảm nhận sâu sắc rằng Hỏa Chủng của Tố Huyền Chân đều hoàn toàn khác biệt so với tất cả những Hỏa Chủng hắn đã từng nhìn thấy.

Thậm chí ngọn Hỏa Chủng này đã vượt qua phạm trù Hỏa Chủng bình thường.

"Đồ Phu, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết ở chỗ này, năng lực của ngươi là không có tác dụng đối với ta!" Tố Huyền Chân nhếch miệng cười.

Y nâng bàn tay lên, Hỏa Chủng trong tay vậy mà biến hoá, hóa thành một thanh kiếm hỏa diễm.

"Chuyện này..."

"Y muốn dùng Hỏa Chủng để chiến đấu?"

Dương Kỳ lộ ra thần sắc cổ quái, loại chuyện này đừng nói là nhìn thấy, liền ngay cả nghe cũng đều chưa từng nghe thấy.

"Côn trùng đáng thương, sự an nhàn quá lâu đã khiến cho nhân loại mất đi năng lực tiến hóa, tu hành Hỏa Chủng, còn chưa kịp thay đổi...các ngươi liền đã bị vận mệnh đào thải..." Tố Huyền Chân cười ha hả, cười đến cuồng vọng vô biên.

Mạnh như lực lượng của Vương Khung cũng đều khó mà tạo thành tổn thương đối với y, y tự nhiên có tư cách dùng tư thái người thắng chế giễu đám người.

Chương 718

Ở trong mắt Tố Huyền Chân, y đã tiến hóa trước một bước, so sánh cùng với nhóm người Vương Khung, đã không phải là hình thức sinh mệnh cùng một cấp bậc.

Y cao cao tại thượng, về phần nhóm người Vương Khung, thì đã chú định sẽ bị đào thải chôn vùi.

"Đúng là rất lợi hại, Hoả Chủng của ngươi có thể khắc chế năng lực!" Vương Khung khẽ nói.

Hoả Chủng của Tố Huyền Chân xác thực không giống như bình thường, trên thực tế, Vương Khung đã sớm phát động Hỏa Chủng bản mệnh, lại không có cách nào triệt tiêu lực lượng Hỏa Chủng của đối phương.

Đây là lần đầu tiên Vương Khung gặp phải loại tình huống này sau khi Hỏa Chủng của hắn lại cháy lên.

Từ đó có thể thấy, Tố Huyền Chân đã trải qua thuế biến khó có thể tưởng tượng, y thu hoạch được lực lượng mà thường nhân không có cách nào tưởng tượng.

Có lẽ, y mới là kẻ có thu hoạch lớn nhất sau khi tiến vào thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

"Đồ Phu, sợ hãi đi...ta rất tình nguyện thưởng thức biểu tình sợ hãi của ngươi!" Tố Huyền Chân cười gằn nói.

"Lão đại..." Dương Kỳ thấp giọng quát.

Đối thủ này so y tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn, lúc này, dường như đã khó mà phá giải.

"n=Năng lực! Hắc Sơn Bạch Thủy!" Đúng lúc này, Vương Khung khẽ than thở một tiếng, tĩnh mịch thâm trầm.

Ông! Trong khoảnh khắc, không trung phảng phất như biến mất, chung quanh đột ngột dâng lên sương mù mênh mông.

Đám người khẽ giật mình, núi đen hiển hiện trước mặt, nước trắng

lượn lờ, phảng phất như rơi vào không gian dị chủng.

"Đây là...năng lực! ?" Vũ Vô Cực thất thanh nói.

Theo y biết, có một số năng lực thi triển ra, đích xác sẽ xuất hiện cảnh tượng dị chủng.

Nhưng loại năng lực kia cực kỳ hi hữu, hơn nữa cảnh tượng hiện ra đa số là huyễn cảnh, nhưng tất cả những thứ trước mặt này lại giống như chân thực.

"Chân thực và mới mẻ, năng lực của ngươi dường như cuồn cuộn không ngừng, nhưng...không có tác dụng!" Tố Huyền Chân cười lạnh.

Đối với y mà nói, những thứ này chỉ là trò vặt, không thể cải biến bất luận cục diện gì.

"Như vậy liền thử một chút xem sao!" Vương Khung khẽ nói.

Đột nhiên, cánh tay phải của hắn dùng tần suất cực kỳ đáng sợ rung động, lôi quang mãnh liệt quấn quanh.

"Lôi Quang Tí! ?" Đám người khẽ giật mình, lộ ra thần sắc cổ quái.

Loại năng lực này mọi người đều biết, cơ hồ là năng lực chiêu bài của Đồ Phu, nhưng sử dụng vào lúc này là có ý gì?

Chẳng lẽ năng lực mới cần phối hợp với Lôi Quang Tí?

Ông! Vô tận lôi quang rút ra từ bên trong cánh tay của Vương Khung, thoát khỏi sự trói buộc của máu thịt, vào một khắc rời khỏi thân thể này, lôi quang nổ vang tụ hợp cùng một chỗ, vậy mà hoá thành một đầu sinh linh.

"Đó là...một con muỗi! ?" Nhóm người Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Lúc này, liền ngay cả Tố Huyền Chân cũng đều lộ ra dị sắc.

Vừa rồi, Lôi Quang Tí vậy mà thoát ly khỏi nhục thân của Vương Khung, hóa thành một đầu sinh linh, một con muỗi.

Khí trắng quấn quanh người con muỗi kia, trên người sinh ra vảy rồng, một đôi cánh như thương phấp phới, thôi động phong lôi!

"Vảy rồng! ?"

"Ta có phải nhìn lầm hay không, năng lực của Vương Khung lại có thể

ly thể hóa linh! ?" Vũ Vô Cực vô thức lắc đầu, vẫn như cũ không thể tin được.

"Đừng chết đấy!" Vương Khung cười khẽ.

Ầm ầm! Vừa dứt lời, con muỗi kia giống như thiểm điện vỡ vụn trường không, trực tiếp xuất hiện ở trước người Tố Huyền Chân, lực lượng đáng sợ giết ra theo móng vuốt sắc bén.

Sắc mặt của Tố Huyền Chân đại biến, theo bản năng giơ lên thanh kiếm hỏa diễm trong tay.

Trong khoảnh khắc, lôi quang bắn tung toé, hoa lửa nổ tung.

Con muỗi gào thét, cánh như thương phấp phới, dài hơn khoảng chừng ba mét, phong lôi nổ vang, như kiếm mang đâm tới, trực tiếp đâm vào phía trên thân thể của Tố Huyền Chân.

Hỏa diễm sáng rực trôi nổi trong bàn tay, bảo vệ toàn thân, va chạm cùng với song kích phong lôi.

Phanh! Lực lượng đáng sợ trực tiếp đánh bay Tố Huyền Chân ra ngoài, sắc mặt của y đại biến, không còn thong dong bình tĩnh như vừa rồi.

Hỏa Chủng của y vậy mà không thể triệt tiêu công kích của con muỗi.

Đây dường như thật sự là một sinh linh, mà không phải là năng lực.

"Không có khả năng...đây là năng lực tạo vật...ngươi sao lại có thể..." Tố Huyền Chân nghiêm nghị quát.

Y căn bản không nguyện ý tin tưởng, trên thế giới sẽ có năng lực đáng sợ như thế, lại có thể khiến cho năng lực thực thể hoá, hóa thành sinh linh chân thực.

Loại năng lực này, đã vượt qua phạm trù mà nhân loại có thể khống chế.

Trên thực tế, năng lực Hắc Sơn Bạch Thủy này có lai lịch phi phàm, là năng lực thức tỉnh từ Chân Vương bảo huyết lấy được từ trong cơ thể Cổ Thích Tâm khi Vương Khung trị liệu hôm đó.

Hắc Sơn Bạch Thủy, cấp Huyền trung phẩm, là năng lực cường đại nhất của Vương Khung, tự nhiên không hề tầm thường.

Chương 719

Ầm ầm! m thanh va chạm kịch liệt lại vang vọng một lần nữa.

Tốc độ của con muỗi thực sự quá nhanh, nhanh như chớp giật, căn bản không cho Tố Huyền Chân cơ hội thở dốc.

Đám người mở to hai mắt nhìn, chỉ nhìn thấy đạo đạo lôi quang phi nhanh ở trước mắt, va chạm cùng với ngọn lửa kia.

Lôi quang bắn ra như nước, hỏa diễm nhảy múa và gầm rú như đại xà.

Hai thân ảnh không ngừng va chạm, khí tức hung lệ chấn động năm trăm dặm bên ngoài.

Tốc độ tăng thêm lực lượng của con muỗi đã là có thể so với Chi Phối Giả, từng lớp từng lớp oanh kích xuống, quả thực không phải là thường nhân có thể tiếp nhận, nếu như không phải là Tố Huyền Chân, đổi thành người khác, đã sớm hóa thành thịt nát.

"Đồ Phu...đây mới thực sự là Đồ Phu...thực sự quá đáng sợ, hắn đến cùng có bao nhiêu năng lực?"

"Con bà nó, đây là bật hack gì thế? Vậy mà có thể khiến cho năng lực linh thể hóa? Mấu chốt nhất là còn đánh không chết?"

"Quá biến thái, vậy mà cất giấu loại năng lực này?"

"Quá cường đại!"

Dương Kỳ, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực còn có Ngọc Thiên Tâm toàn bộ đều nhìn ngây ngốc, bên trong con ngươi lóe ra sợ hãi nồng đậm.

Con muỗi kia quả thực mạnh hơn tu sĩ cảnh giới Dung Khí, ở dưới đánh giết như này, Tố Huyền Chân đã ốc còn không mang nổi mình ốc, y căn bản theo không kịp tốc độ của con muỗi, sau khi linh thể hóa, loại tốc độ này cũng không phải là Lôi Quang Tí có thể sánh được.

"Đồ Phu...ngươi thật hèn hạ..."

Tố Huyền Chân nghiêm nghị quát, lồng ngực của y bị khí tức phong lôi của con muỗi xé rách, lộ ra vết thương dữ tợn, thậm chí có thể mơ hồ trông thấy trái tim đang đập.

Lúc này Tố Huyền Chân phẫn nộ muốn điên, chuyện này là quá vô sỉ, tương đương với đánh hội đồng, lấy nhiều khi ít.

Hết lần này tới lần khác loại đánh hội đồng này còn xen vào ở giữa năng lực và sinh linh, coi như là Hỏa Chủng biến dị của y cũng đều vô pháp khắc chế, vô luận là lực lượng hay là tốc độ, y cũng đều không thể đánh đồng cùng với con muỗi này.

"Ngay cả một con muỗi cũng không sánh nổi, nếu như ta là ngươi, còn không bằng đập đầu vào c*t mà chết." Vương Khung lớn tiếng kêu lên.

"Ngươi..." Tố Huyền Chân tức giận đến muốn ói máu.

Vừa rồi y còn chế giễu nhóm người Vương Khung giống như côn trùng, nhưng bây giờ y lại bị một con côn trùng đuổi đánh.

"Ngươi...ngươi lấy nhiều khi ít, có tài ba gì?" Tố Huyền Chân cắn răng nói.

"Ngươi nói đúng, lão tử chính là muốn đánh hội đồng ngươi!" Vương Khung vỗ tay phát ra tiếng.

Con muỗi hóa thành lôi quang, nhanh chóng phân liệt, trong nháy mắt, vậy mà hóa thành hơn ngàn con, che khuất bầu trời, một mảnh đen nghịt.

"Một đám! ?" Tố Huyền Chân phun ra một ngụm máu to, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Vương Khung có năm đại năng lực: Lôi Quang Tí, Long Tượng Bạo, Linh Sào, Ảnh Vực cùng với Hắc Sơn Bạch Thủy.

Bốn loại năng lực khác đều thuộc về cấp Huyền hạ phẩm, chỉ có Hắc Sơn Bạch Thủy là cấp Huyền trung phẩm.

Loại năng lực này có thể khiến cho năng lực linh thể hóa, đối với cường giả chỉ có một loại năng lực mà nói có lẽ cũng không được tính là cái gì, nhưng đối với Vương Khung mà nói lại là sát khí tuyệt đối.

Lôi Quang Tí hóa thành con muỗi, quả thực nghịch thiên, luận uy năng đã vượt xa yêu thú bình thường.

Dạng tồn tại ở vào giữa năng lực cùng với sinh linh thậm chí còn bỏ qua uy năng Hỏa Chủng biến dị của Tố Huyền Chân.

Mấu chốt nhất là, lực sát thương cùng với tốc độ của nó đều xa xa không phải là cao thủ bình thường có thể ngăn chặn, mạnh như Tố Huyền Chân cũng đều bị bức đến tình trạng chật vật không chịu nổi, dần dần chống đỡ hết nổi.

Hết lần này tới lần khác vào lúc này, con muỗi lại cho thấy sức mạnh đáng sợ nhất của nó.

Con muỗi này vậy mà là động vật sống theo bầy.

Một đám muỗi giáng lâm, năng lực tách ra của nó có một chút tiếp cận Tham Thú.

Nhìn con muỗi đầy trời như sương đen nổ vang, đừng nói là tâm thái của Tố Huyền Chân sụp đổ, liền ngay cả bọn người Vũ Vô Cực cũng đều run lẩy bẩy, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Ở dưới đàn muỗi này, coi như là Chi Phối Giả cũng không nhất định có thể ngăn chặn.

"Vương Khung...ngươi...ngươi không có võ đức!" Tố Huyền Chân rống to một tiếng, bên trong thanh âm run rẩy tràn ngập sợ hãi.

Y vào giờ phút này không còn có phách lối cùng với không ai bì nổi như vừa rồi.

Nhưng Vương Khung cũng không có cho y cơ hội tiếp tục phát biểu, đàn muỗi cùng nhau tiến lên, trực tiếp bao phủ Tố Huyền Chân.

"Chết đi cho ta!" Tố Huyền Chân rơi vào điên cuồng, đột nhiên y lấy ra từ trong ngực một chiếc bình nhỏ màu xanh, bên trong có chất lỏng màu xanh lục, trong suốt như pha lê, lấp lánh ánh sao mờ ảo.

"Vương Khung, ngươi hẳn là không ngờ được ta còn có vật này." Tố Huyền Chân nghiêm nghị cười nói.

Chương 720

"Đó là..." Vương Khung trố mắt nhìn, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Không sai, đây chính là...Lục Thần Khu Văn Thủy độ tinh khiết cao do viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình sản xuất, ngươi chết chắc rồi."

Tố Huyền Chân ngửa đầu cười to, khẽ nhấn một cái, chất lỏng màu xanh lục phun ra, bao trùm phạm vi. mấy chục mét

"Loại vật này mà y cũng đều có! ?" Bọn người Vũ Vô Cực không khỏi động dung.

Lục Thần Khu Văn Thủy, là một loại dược tề kì lạ những năm gần đây viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đưa ra.

Loại dược tề này đối với yêu thú loại trùng có thể xưng là sát khí chí mạng, vẻn vẹn chỉ một giọt, liền có thể diệt đi một đám, thậm chí là có thể diệt sát huyết mạch, từ lúc được bán ra, liền được các đại thế lực chạy theo như vịt.

Nhưng theo lời đồn trên phố, Lục Thần Khu Văn Thủy trên lưu truyền thị trường kia đều đã trải qua xử lý pha loãng.

Lục Thần Khu Văn Thủy nồng độ cao chân chính có thể xưng là bảo vật vô giá, không có ai có thể tuỳ tiện thu hoạch được, loại đồ vật này một khi lưu truyền ra, thậm chí sẽ dẫn tới tộc quần yêu thú mãnh liệt vồ đến.

Không ai ngờ được, trên người của Tố Huyền Chân vậy mà lại có thứ đồ tốt này.

Phải biết rằng, con muỗi của Vương Khung nói theo một ý nghĩa nào đó cũng thuộc về yêu thú loại trùng, đối với loại dược tề thần kỳ này là không có bất luận năng lực phản kháng gì.

"Toàn bộ chết đi cho ta!" Tố Huyền Chân quơ chiếc bình xanh trong tay, phun điên cuồng.

Đàn muỗi đen trực tiếp nhào tới, nhưng tràng cảnh lần lượt té chết trong dự liệu cũng không có xuất hiện.

Những con muỗi kia bay ở trong hơi nước Lục Thần Khu Văn kia,

giống như trở về cơ thể mẹ, trở nên điên cuồng và càng thêm dữ dội, thân thể muỗi thon gọn vậy mà bỗng nhiên tăng vọt, vậy mà cũng đều sinh ra cơ bắp.

Đây rất giống như là cây liễu đón gió biến thành đại hán cơ bụng tám múi.

"Con bà nó...đây là tình huống gì?" Đám người mở to hai mắt nhìn, toàn bộ đều nhìn ngây ngốc.

"Con hàng này mua phải thuốc giả rồi?" Vũ Vô Cực nhỏ giọng nói lầm bầm.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Tố Huyền Chân nhìn chiếc bình xanh trong tay, tâm thái triệt để đóng băng.

Y không biết rõ chuyện gì đã phát sinh, căn bản không nguyện ý tiếp nhận thực tế như vậy.

"Ngu xuẩn!" Vương Khung cười lạnh trong nội tâm, Lục Thần Khu Văn Thủy vốn chính là dùng Lôi Quang Lục Sí Văn để làm mẫu, thông qua năng lực của hắn chiết xuất ra.

Thứ ngu xuẩn Tố Huyền Chân này vậy mà dám sử dụng thứ đồ chơi này ở trước mặt hắn?

"Đồ Phu, ngươi..." Tố Huyền Chân hét thảm một tiếng, trong giây lát liền bị đàn muỗi đen nghịt nuốt chửng.

"Quá thảm!" Vũ Vô Cực không nhịn được nói.

Đám người nhìn nhau, trong lòng không khỏi hơi giật mình một chút.

Bọn hắn có thể cảm giác được khí tức của Tố Huyền Chân hoàn toàn biến mất, vị thiên kiêu chi tử Quang Minh Điện này cứ như vậy liền chết ở trong tay Vương Khung, triệt để ở lại thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Nguyên bản, y có thể quét ngang vô địch, dùng tư thái người thắng lấy được chiến quả to lớn nhất, mang chiến quả đi ra ngoài từ nơi này.

Trên thực tế, dùng thực lực của Tố Huyền Chân đích xác là có thể làm được như vậy.

Nhưng mà, y gặp phải Vương Khung, gặp phải Đồ Phu có thể đủ để diệt sát y.

Cuộc đời của y, cũng chỉ có thể kết thúc tại nơi này.

"Thật đáng sợ!" Ngọc Thiên Tâm không khỏi nhìn Vương Khung nhiều thêm vài lần.

Thân là thiên chi kiêu nữ Thần Hỏa Sơn, tự nhiên có được ngạo khí bẩm sinh, chỉ là nàng khinh thường biểu hiện ra ở trước mặt người khác.

Từ lúc mới bắt đầu, ngoại trừ Quang Minh Điện Tố Huyền Chân, nàng cho tới bây giờ cũng đều không có để những người khác vào trong mắt.

Nhưng cho tới bây giờ, nàng không thể không thừa nhận, thiên hạ rộng lớn, có thể che giấu Chân Long.

Thời đại này, tất nhiên sẽ có danh tự của Đồ Phu.

Tương tranh trong cùng thế hệ, đây cũng tuyệt đối là một cái danh tự không thể đi vòng qua được.

"Lão đại, ngươi quá mạnh." Dương Kỳ đi tới, không nhịn được khen.

"Hô..." Vương Khung thở phào một hơi, núi đen ẩn nấp, nước trắng tiêu tán, hết thảy dị tượng trở về hư không.

Hắc Sơn Bạch Thủy, loại năng lực này vượt qua tưởng tượng, Vương Khung sử dụng cũng phải có gánh nặng không nhỏ.

Trong khoảnh khắc, muỗi đen đầy trời tiêu thất, hóa thành lôi quang, bay vào bên trên cánh tay phải của Vương Khung.

Ở dưới đất vàng, chỉ còn lại một nửa thi thể không hoàn chỉnh.

Vương Khung khoát tay, lấy đi Hỏa Giới trên xương ngón tay của Tố Huyền Chân, cất vào trong ngực.

"Nơi này đã không còn an toàn, chúng ta rời đi trước rồi lại nói."

Một trận chiến vừa rồi có động tĩnh quá lớn, nói không chừng liền sẽ dẫn Tham Thú tới.

Loại yêu thú kia không chỉ cường đại, hơn nữa còn rất giảo hoạt, dùng trạng thái hiện tại của Vương Khung cũng không muốn ứng phó.

Chương 721

"Đi!" Vương Khung, Dương Kỳ, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực còn có Ngọc Thiên Tâm rất nhanh liền rời khỏi nơi này.

Ngoại trừ Xuyên Việt Giả, toàn bộ người tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển » lần này tụ tập lại cùng một chỗ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên trong cát vàng đầy trời, một thân ảnh đáng sợ chậm rãi đi tới.

"Thật là ngu xuẩn, vậy mà làm giao dịch cùng với nhân loại!" Tham Thú Cách Lỗ cười lạnh nói.

Trên thực tế, nó đã sớm ẩn thân ở chỗ tối, rình mò hết thảy, vào sau khi nhìn thấy năng lực đáng sợ của Vương Khung, nó liền từ bỏ ý nghĩ đánh lén.

Rất hiển nhiên, dùng thực lực hiện tại của nó cũng khó có thể chiến thắng Vương Khung.

Ầm ầm! Tham Thú Cách Lỗ bước ra một bước, cát vàng nổ tung, lộ ra thân thể không hoàn chỉnh của Tố Huyền Chân.

Sinh mệnh của y đã triệt để tiêu tán, nhưng lúc này, lại có một tia hoa lửa yếu ớt hiển hiện.

"Quả nhiên là Hỏa Chủng kì lạ, không hổ là đã kế thừa lực lượng của tộc ta."

Tham Thú Cách Lỗ cười quỷ dị một tiếng, đột nhiên há miệng lớn, nuốt chửng thân thể không hoàn chỉnh kia.

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể của nó vậy mà ngưng tụ ra một đoàn Hỏa Chủng.

"Ta còn chưa có chết! ?" Giọng nói của Tố Huyền Chân từ truyền ra bên trong Hỏa Chủng.

"Ngươi rất nhanh liền sẽ chết!" Thân thể của Tham Thú Cách Lỗ kịch liệt nhúc nhích, giống như muốn dung hợp với đoàn Hỏa Chủng kia.

"Ngươi muốn luyện hoá ta?" Giọng nói của Tố Huyền Chân biến thành

vô cùng sợ hãi.

"Nói nhảm, một tên phế vật còn muốn trọng sinh?" Tham Thú Cách Lỗ cười lạnh nói.

Sau một khắc, ý thức của Tố Huyền Chân bị triệt để xóa đi, đoàn Hỏa Chủng kỳ dị kia triệt để dung nhập vào trong cơ thể của Tham Thú Cách Lỗ.

Đột nhiên, hắn dao động sinh mệnh phát sinh biến hóa, liền ngay cả ngoại hình cũng bắt đầu cải biến, lân giáp thoát ly, xương cốt gây dựng lại, làn da giãn ra...Cuối cùng vậy mà biến thành Tố Huyền Chân bộ dáng.

"Ha ha ha...cơ hội của ta đã đến...ta mới là hi vọng duy nhất của Tham Thú nhất tộc." Cách Lỗ nghiêm nghị cười nói.

Đột nhiên, bên trong Hỏa Chủng hiện ra một luồng ánh sáng, đó đương nhiên là Kế Hoạch Thần Thánh.

"Từ hôm nay trở đi, ta chính là Tố Huyền Chân!" Cách Lỗ thôi động Kế Hoạch Thần Thánh, thiên địa nứt ra, trong cơ thể của nó, đạo đạo xiềng xích hiển hiện, đứt thành từng khúc ở dưới sự chiếu rọi của Kế Hoạch Thần Thánh.

"Rốt cuộc cũng đã có thể trốn thoát khỏi bị vận mệnh nguyền rủa này!" Cách Lỗ tung người nhảy lên, chui vào bên trong khe hở thiên địa, triệt để rời khỏi « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Nó cũng trở thành một đầu Tham Thú đầu tiên, cũng là duy nhất ở trong vô tận tuế nguyệt rời khỏi « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Ở bên trong hang động cổ lão, một cỗ chấn động kịch liệt truyền đến từ sâu trong lòng đất.

"Vận mệnh của Tham Thú nhất tộc cuối cùng đã bắt đầu được viết lại, tồn tại ti tiện nhất kia nhúng chàm đại vị chí cao, thu hoạch được sự ưu ái của vận mệnh." Thanh âm tang thương cô đơn truyền đến từ trong cổ động.

"Thiên Đạo cho tới bây giờ cũng đều như thế, chiếu cố nhỏ yếu, không thích cường đại..."

"Trải qua vô số khúc chiết không chết, có lẽ sẽ thật sự có thể tái hiện ra

vinh quang đã chôn vùi của Tham Thú nhất tộc chúng ta."

Đạo đạo thần niệm xen lẫn, giống như là may mắn, lại như thổn thức.

Cuối cùng, hết thảy trở về bình tĩnh, không còn có mảy may gợn sóng, về phần hang động cổ lão kia cũng dần dần tiêu thất, chôn ở sâu trong hư không.

...

Sau khi rời khỏi nơi vừa mới đại chiến, Vương Khung lại tìm một vùng đồi núi, để Lam Mập xuất ra một tòa pháo đài dưới đất càng thêm xa hoa, cắm rễ ở đây.

Nửa ngày sau, mượn nhờ lực lượng Nguyên Khí Trì, Vương Khung đã khôi phục được đại khái.

Về phần Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm tạm thời cũng không có gì đáng ngại.

Lần này bọn hắn trở về từ cõi chết, thu hoạch được rất nhiều, những ngày tiếp theo, tiếp tục xông xáo, sau khi ra ngoài hẳn là liền có thể xung kích cảnh giới Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả cơ hồ là sự tình ván đã đóng thuyền.

"Gặp quỷ, tên Tố Huyền Chân kia vậy mà là một kẻ nghèo rớt mùng tới?" Vương Khung nhìn chiến lợi phẩm trong tay, lộ ra vẻ mặt hồ nghi.

Bên trong Hỏa Giới, ngoại trừ một ít quần áo, chỉ có một chút ít Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cùng với linh thảo linh tuyền, ngoài ra, ngay cả một kiện bảo khí đỉnh phong cũng đều không có.

Theo lý thuyết, dạng tồn tại cấp bậc này giống như Tố Huyền Chân, luận thân gia hẳn là còn ở phía trên Vũ Vô Cực.

Vũ Vô Cực chỉ là thuê phòng liền lấy ra bốn kiện bảo vật cấp bậc Huyền Binh.

"Quang Minh Điện luôn chỉ có một kiểu dạy đệ tử, phỏng chừng trước khi tiến vào, đều lưu lại bảo bối ở bên ngoài, chính là sợ bọn hắn quá ỷ vào ngoại vật." Vũ Vô Cực phỏng đoán.

Chương 722

"Con bà nó!" Vương Khung không nhịn được mắng to.

Quang Minh Điện làm những sự tình không mang đầu này óc, hắn chỉ có thể nói, Quang Minh Điện phải chịu một nửa trách nhiệm về cái chết của Tố Huyền Chân.

Ngươi để người ta mang nhiều thêm mấy món bảo vật, cũng sẽ không đến nỗi sẽ bị hắn đánh chết một cách tuỳ tiện như vậy.

"Quang Minh Điện quá hố, ngay cả môn hạ đệ tử của mình cũng đều bị bọn hắn hại chết." Vương Khung không nhịn được thở dài.

"Ừm?" Một câu nói không đầu không đuôi này của hắn, làm cho tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Đây là mạch suy nghĩ kỳ quái gì?

Cái chết của Tố Huyền Chân cũng có thể kéo tới trên đầu Quang Minh Điện?

"Ồ? Đây là cái gì?"

Đúng lúc này, Vương Khung ở bên trong Hỏa Giới của Tố Huyền Chân tìm được một kiện đồ vật đặc thù.

Đó là một đoạn xương trắng, nhưng nhìn kiểu dáng lại giống là một chiếc chìa khoá.

Chìa khoá xương trắng! ?

Vương Khung lấy nó ra ngoài từ bên trong Hỏa Giới, chìa khoá xương trắng liền bắt đầu phóng thích ra hào quang leo lét, lóe lên rồi chợt tắt!

"Đây dường như là xương Tham Thú! ?" Dương Kỳ không khỏi nói.

Những ngày này, hắn cũng đã chém giết không ít Tham Thú, gặp được không ít.

Nhưng khối xương này hơi xem xét liền biết được là có niên đại xa xưa, đã hoá đá, thậm chí có một chút giống như kim loại.

"Loại đồ vật này hẳn là Tố Huyền Chân mang ra từ bên trong Tham Thú tộc đàn kia." Ngọc Thiên Tâm mở to mắt, nhìn chằm chặp chìa khoá xương

trắng.

"Thần Hỏa Sơn các ngươi cũng đang tìm?" Vương Khung đột nhiên quay đầu, nhìn nàng hỏi.

Thần sắc của Ngọc Thiên Tâm xiết chặt, vội vàng dời ánh mắt đi.

"Đây là cái gì?" Vương Khung truy vấn.

Ngọc Thiên Tâm có một chút do dự, chợt lắc đầu nói: "Cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ biết đây cũng là một loại chìa khoá ấn ký nào đó."

"Chìa khoá ấn ký?"

"Đúng, chỉ có chiếc chìa khóa này mới có thể tìm được dấu ấn bí ẩn kia."

"Có ý tứ như vậy?" Vương Khung nhìn chìa khoá xương trắng không ngừng lấp lóe trong tay, giống như có điều suy nghĩ.

Đồ vật mà Quang Minh Điện cùng với Thần Hỏa Sơn đều muốn lấy được, hắn đương nhiên phải mở mang kiến thức một chút.

Cùng ngày, Vương Khung liền rời khỏi pháo đài dưới đất, có chiếc chìa khoá xương trắng này, hắn liền có thể đại khái cảm ứng được phương vị, càng đến gần, quang mang lấp lóe cũng liền sẽ càng mạnh.

Mười ngày sau, Vương Khung đi đến trước một cái xương đầu cực lớn, như là núi nhỏ.

"Cương đầu người?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Xương đầu người vậy mà lớn như vậy?

Ông! Ở chỗ trán của xương đầu người cực lớn kia bất ngờ có một cánh cửa đá, phía trên có một chỗ cắm chìa khoá.

"Chẳng lẽ là nơi này?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, thôi động hai cánh, bay tới.

Hắn lấy chìa khoá xương trắng ra, cắm vào.

Răng rắc...

Một âm thanh nhỏ truyền ra, chìa khoá xương trắng tự chủ chuyển động, cửa đá vậy mà mở ra, ánh sáng chói mắt rọi ra từ bên trong, giống như ánh sáng mặt trời ấm áp.

Vương Khung có một chút do dự, bước qua cửa đá, đi vào.

Ầm ầm! Thời không chung quanh biến ảo, Vương Khung hoảng hốt, mơ hồ nghe thấy bên tai có tiếng sấm nổ vang.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Bên trong không trung, mây đen đè ép, phảng phất như muốn thôn tính tiêu diệt nhân gian, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền cực lớn màu vàng óng không ngừng bay ngang qua, lôi quang như sợi roi tung hoành, hỏa diễm dâng lên, hóa thành hỏa cầu rơi vào đại địa, thiêu rụi các làng mạc và thành trì trên núi.

"Đây là..." Vương Khung kinh dị không thôi, rất hiển nhiên, đây hiển nhiên là có cao thủ đang đại chiến, hơn nữa còn là cao thủ tuyệt đỉnh.

"Chạy mau !"

Tiếng kêu gào dồn dập truyền đến từ chỗ xa, trước mặt, trong một thôn làng rách nát, vô số thôn dân trốn thoát, nhà của bọn hắn đã trở thành biển lửa.

"Không cần, đều không cần, tính mệnh quan trọng hơn!"

Đúng lúc này, một vị thiếu niên áo vải kéo một con heo, nắm một con gà và một con ngỗng, vừa đào mệnh, vừa khuyên những người khác đều bỏ xuống.

"Chuyện này..."

"Tam ca, đây không phải là heo của Vương gia bên cạnh sao?" Bên cạnh, một vị đồng bạn không nhịn được nói.

"Ngươi thì biết cái gì, ta đây là tại giúp người chuyển đồ!" Thiếu niên áo vải nói.

Ầm ầm! Đột nhiên, một tiếng nổ thật lớn vang lên, không trung nứt ra, một cái đầu thật lớn rơi vào đại địa, phảng phất như núi nhỏ.

"Tam ca, đó là..." Đồng bạn bị dọa sợ, bịch một tiếng ngồi bệt dưới đất.

Thiếu niên áo vải lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn lên bầu trời, trong con ngươi đen nhánh lấp lóe dị sắc.

"Đó là cao thủ Đại Hạ hoàng tộc!"

Vào trước khi Đại Tần thái tổ lập quốc, Đại Hạ hoàng tộc là chủ nhân duy nhất trên phiến thiên địa này, chúa tể chúng sinh, thống trị thế giới.

Lúc này, cái đầu cực lớn rơi trên đại địa kia, như là hỏa cầu, thiêu đốt kịch liệt, chỗ ánh mắt chiếu tới đều hoá thành biển lửa.

Chương 723

"Thật sự là nhân loại...thân thể của nhân loại vậy mà có thể biến thành bộ dáng như thế?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Vị cường giả vừa tử vong kia đã vượt qua phạm trù Chi Phối Giả, coi như là Chưởng Khống Giả cũng đều không sánh kịp.

Đó đương nhiên là Chúa Tể Giả, chỉ cần tiến thêm một bước, liền có thể triệt để đột phá cảnh giới Dung Khí, luyện thành Linh Lô.

"Đại Hạ hoàng tộc...bọn hắn làm sao lại đi tới nơi này?" Một đám thiếu niên run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt giống như giấy lụa.

Dạng tồn tại ngạo nghễ thiên địa, chí tôn cao quý kia, làm sao lại đặt chân đến chỗ sơn cùng thủy tận như thế này.

"Nơi đây có dị bảo, dẫn những Ác Long nay tới!" Thiếu niên áo vải nắm thật chặt gà trong tay, cắn răng nói.

Bất kể là Đại Hạ hoàng tộc, hay là tông môn cổ lão, bọn hắn đều cao cao tại thượng, giống như thần linh, tùy tiện xuất thủ, đối với dân chúng bình thường mà nói chính là tận thế, chính là tai nạn.

Nhưng những "thần linh" này lại không hề thương tiếc, thậm chí ở trong mắt bọn hắn, những hi sinh này căn bản không đáng gì.

"Tam ca...ta sợ..." Một bé gái mặt mũi tràn đầy vết máu nói.

Nàng vừa bị mất đi một cánh tay ở trong vụ nổ vừa rồi, máu tươi chảy ròng ròng, đau đớn kịch liệt đã khiến cho nàng mất đi tri giác.

"Đáng chết!" Thiếu niên áo vải nắm chặt nắm đấm, gân xanh hiển hiện.

Vương Khung nhìn mọi thứ trước mắt, hờ hững im lặng.

Đối với người bình thường mà nói, tu sĩ tranh đấu xác thực có thể xưng là tai nạn, cho dù bị vô cớ cuốn vào, cũng đủ để cải biến vận mệnh của bọn hắn.

"Các ngươi cần phải bái nhập vào tông môn, chỉ có đạp lên con đường tu hành, mới có thể tự bảo vệ mình ở trong dạng đại nạn này." Thiếu niên áo vải lộ ra ánh mắt thâm trầm, biểu hiện ra sự trầm ổn cùng với già dặn

không phù hợp với tuổi của mình.

"Nhưng mà...Tam ca..."

"Ngoại trừ Quang Minh Học Cung...các đại tông môn sang năm đều sẽ nhập thế chọn đồ...các ngươi đều có cơ hội..." Thiếu niên áo vải nói.

"Bọn họ đã từng nói, con đường tu hành giảng cứu duyên phận, chỉ cần được tuyển chọn, các ngươi nhất định sẽ có thể ngưng tụ Hỏa Chủng." Thiếu niên áo vải vô cùng kiên định nói.

Thôn làng lụi bại này thực sự quá nhỏ yếu, nhưung chỉ cần xuất hiện một vị cường giả, liền đủ để kéo dài thế hệ của bọn hắn, tiếp tục sống sót.

"Tam ca, trong chúng ta, ngươi là có hi vọng lớn nhất, nói cho cùng...ngươi cũng đã ngưng tụ Hỏa Chủng..." Một vị đồng bạn có vết sẹo trên mặt nói.

"Ừm?" Con mắt của Vương Khung lộ ra dị sắc.

Thiếu niên áo vải này chỉ mới khoảng tám ~ chín tuổi, vậy mà đã ngưng tụ Hỏa Chủng, đúng là thật sự hiếm thấy.

Nhưng ở trong thời gian lạc ấn, mọi thứ đều như là chân thực, Vương Khung lại mảy may không cảm giác được trong cơ thể y có sức mạnh dao động.

Thiếu niên áo vải nghe thế, thần sắc trở nên ảm đạm, lắc đầu nói: "Không có tác dụng, năng lực của ta căn bản không có tác dụng, sẽ không có tông môn nào nguyện ý thu nhận ta."

Vương Khung nghe thế, càng trở nên hiếu kì.

Đám người nghe thế, tất cả đều rơi vào trầm mặc, đúng như thế, tam ca trong mắt bọn hắn mặc dù đã ngưng tụ Hỏa Chủng, nhưng năng lực lại giống như là không có.

Năng lực như vậy, ở bên trong thế giới cường giả vi tôn xác thực không có bất kỳ giá trị gì.

"Ta nhất định phải tiến vào Bại Kiếm Tông!"

"Không sai, Bại Kiếm Tông! Đánh bại toàn bộ kiếm trong thiên hạ...nghe nói bọn họ cũng không yếu hơn so với Quang Minh Học Cung..."

"Chỉ cần chúng ta trở thành cường giả, liền có thể bảo hộ mọi người..."

Trong mắt một đám nhóc dấy lên quang mang chờ mong.

Tuế nguyệt trôi nổi, quang ảnh sinh diệt.

Tràng tai nạn này đối với thôn làng mà nói chỉ là một đoạn ngắn, thời gian vẫn sẽ tiếp tục trôi đi.

Người còn sống bắt đầu trùng kiến thôn làng.

Bắt đầu từ ngày đó, vô số cao thủ tràn vào bên trong thâm sơn đại trạch, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Cũng không lâu lắm, đồng bạn của thiếu niên áo vải đã có ba người được đại tông coi trọng, thu làm đệ tử.

Chuyện này khiến cho thôn làng nho nhỏ chấn động không thôi.

Phải biết rằng, coi như ở bên trong đại thành có thể có được một vị đệ tử tông môn cũng đều đã là đại sự khó lường! Huống chi là trong chỗ sơn dã?

Vì thế, thôn dân ăn mừng, sự lo lắng trước đó quét sạch sành sanh.

Tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ cần ba người này không chết, trong tương lai, thôn làng nho nhỏ này sẽ không giống bình thường, sẽ không còn có ai có thể tùy ý khi dễ chà đạp.

"Tam ca, chờ ta trở lại, nhất định sẽ cầu sư trưởng thu ngươi làm đồ đệ."

"Ta sẽ tìm tới bảo dược cho ngươi."

Hai nam một nữ lưu luyến không rời, bịn rịn chia tay cùng với thiếu niên áo vải.

Dưới trời chiều, đám người đi xa, chỉ để lại thân ảnh cô đơn của thiếu niên áo vải.

Chương 724

Tiểu đồng bọn ngày xưa đạp lên con đường tu hành mà y khát vọng nhất, mà y thì phảng phất như vĩnh cửu ở lại nơi này, lẻ loi trơ trọi, cái gì cũng không còn.

"Đây chính là ấn ký đạo pháp thuộc về y...người này đến cùng là người nào?" Vương Khung nghi hoặc.

Theo lý thuyết, đoạn ấn ký bí ẩn có lai lịch phi phàm này, nhất định sẽ cất giấu đại bí mật.

Bằng không mà nói, Tố Huyền Chân cũng sẽ không lao sư động chúng như thế, tốn công tốn sức từ đổi được chiếc chìa khóa kia từ trong tay Tham Thú nhất tộc.

Nhưng sau khi nhìn thấy những việc đã xảy ra, Vương Khung cũng đều không có cảm thấy có cái gì đặc biệt.

Sau khi đồng bạn rời khỏi, thiếu niên áo vải mỗi ngày đều sẽ tiến vào thâm sơn, tu luyện Hỏa Chủng.

Ở giữa thiên địa, trong sơn thuỷ, y dường như tuyệt đối không từ bỏ, uẩn dưỡng hào quang nhỏ yếu bên trong đan điền kia.

Vương Khung lẳng lặng quan sát, ngọn Hỏa Chủng này có một chút đặc biệt, năng lực của nó xấp xỉ bằng không.

Cứ như vậy, cuộc sống ngày ngày trôi qua, vô cùng bình thản.

Cao thủ tiến vào đại sơn dần dần ít đi, thậm chí rất nhiều cao thủ đóng quân cũng đều rời khỏi.

Đại sơn khôi phục yên lặng như cũ, thẳng cho đến có một ngày, trong thôn làng có một vị quý công tử mặc áo bào trắng đi tới, trạc tuổi cùng với thiếu niên áo vải.

Bên trong thâm sơn đại trạch, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Hỏa Chủng! ?" Quý công tử mặc áo bào trắng lặng lẽ nhìn, phát hiện ra bí mật lớn nhất của thiếu niên áo vải.

"Ngươi là ai?" Thiếu niên áo vải cảnh giác nói.

"Khí Hỏa! ?" Quý công tử mặc áo bào trắng lắc đầu nói.

Tầm mắt của y cực cao, trong nháy mắt liền nhìn xuyên hư thực của thiếu niên áo vải.

Không phải là tất cả Hỏa Chủng cũng đều có thể thức tỉnh năng lực, có một số người coi như ngưng tụ Hỏa Chủng, nhưng cũng không có cách nào thu hoạch được năng lực, hoặc là năng lực lấy được cũng không đáng được chú ý.

Hỏa Chủng như này, được xưng là Khí Hỏa.

"Ngươi còn chưa có tư cách biết được tên của ta." Quý công tử mặc áo bào trắng thản nhiên nói.

"Con mẹ nó, thật kiêu ngạo!" Thiếu niên áo vải khó chịu nói.

"Ta cần một người dẫn đường, giúp ta tìm đường, túi vàng này sẽ thuộc về người." Quý công tử mặc áo bào trắng ném một cái túi tới.

Thiếu niên áo vải mở ra xem, bên trong là một đống hoàng kim vàng óng.

"Hắc hắc, dễ nói dễ nói!" Thiếu niên áo vải nhếch miệng cười một tiếng.

Rất hiển nhiên, vị quý công tử mặc áo bào trắng này cũng là đến từ một cái tông môn nào đó, giống như những cao thủ lên núi trước kia, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Loại người này, y đã gặp nhiều, có tiền không kiếm thì chính là kẻ ngu, dù sao cũng chỉ đi tìm mấy ngày, tên tiểu tử này liền sẽ ngoan ngoãn rời khỏi.

Nhưng, thiếu niên áo vải đã triệt để đánh giá thấp sự kiên nhẫn của vị quý công tử mặc áo bào trắng này, tuổi còn nhỏ, nghị lực biểu hiện ra liền khiến cho người ta phát điên.

Y ở bên trong đại sơn, tìm một lần chính là nửa năm.

Mỗi ngày đều bức bách thiếu niên áo vải mang theo y trèo núi lội suối, chuyên môn xâm nhập vào những chỗ hiểm ác kia.

Vì thế, thiếu niên áo vải cơ hồ phát điên.

Hết lần này tới lần khác kẻ phiền phức này dường như đều thờ ơ đối với hết thảy, cũng không quan tâm đến sự cảm thụ của y.

"Ngươi đến cùng đang tìm cái gì?"

"Ngươi không cần biết rõ!"

"Ngươi dự định lúc nào rời khỏi?"

"Ngươi không cần biết rõ!"

"Ngươi đến cùng là người nào?"

"Ngươi không có tư cách biết rõ!"

...

"Thật sự gặp quỷ, đây rốt cuộc là ấn ký gì?"

Vương Khung lộ ra vẻ mặt cổ quái, những gì nhìn thấy cho tới bây giờ, đều quá bình thản, dường như cũng không có cái gì đặc biệt.

Ấn ký thường thường không có gì lạ như này vì sao sẽ được ghi lại ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », hơn nữa còn trở thành thẻ đánh bạc để Tham Thú giao dịch cùng với Tố Huyền Chân?

Vương Khung trăm mối vẫn không có cách nào giải, chỉ có thể nhẫn nại tính tình tiếp tục nhìn.

Vào một ngày, đồng bạn ngày xưa trở về từ tông môn.

Thiếu niên áo vải mừng rỡ không thôi.

Nhưng vào thời điểm ba người nhìn thấy quý công tử mặc áo bào trắng, trong giây lát liền biến sắc, từng người giương cung bạt kiếm, như lâm đại địch.

"Quang Minh Điện..."

"Ồ? Nghĩ không ra ở trong thôn làng nhỏ này vậy mà lại sinh ra ba vị đệ tử Bại Kiếm Tông..."

Quý công tử mặc áo bào trắng liếc qua, thần sắc vẫn hờ hững như cũ, dường như tuyệt đối không để ba người ở trong mắt.

"Ngươi là đến vì Chân Long!" Một vị đồng bạn trong đó lạnh lùng nói.

Quý công tử mặc áo bào trắng nhướng mắt, rốt cuộc cũng nghiêm mặt.

"Các ngươi vậy mà biết rõ?"

"Chân Long mà Đại Hạ hoàng tộc đến tìm, chính là giấu ở trong ngọn núi này, đại chiến hôm đó, chính là tranh đoạt cơ duyên, ngươi cũng muốn nhúng chàm..." Đám người cười lạnh, cũng không biết là nghe được bí mật như này từ đâu.

Chương 725

Trên thực tế, trận chiến ngày đó, toàn bộ thiên hạ đều biết rõ, đã sớm truyền đi.

Đối với người bình thường mà nói chính là bí mật, nhưng đối với tu sĩ mà nói lại là chủ đề mà người người đều đang đàm luận.

"Chân Long? Trên đời này thật sự có long?" Thiếu niên áo vải kinh nghi bất định.

Bất kể là đối với người bình thường, hay là đối với tu sĩ mà nói, long vẫn chỉ luôn là truyền thuyết, chưa từng có người thực sự gặp được.

"Trên đời nếu thật sự có Chân Long, như vậy, nó liền ở ngay dưới chân." Quý công tử mặc áo bào trắng đột nhiên nói.

"Ngươi có ý tứ gì?" Một vị đồng bạn trầm giọng nói.

"Ta tìm nửa năm, rốt cuộc cũng phát hiện ra, chỗ long huyệt, chính là thôn làng này..."

Thần sắc của quý công tử mặc áo bào trắng ngưng lại, nhìn thôn làng cách đó không xa.

"Ngươi nói cái gì?" Thiếu niên áo vải sửng sốt.

"Trên đời nếu như thật sự có Chân Long, liền ở ngay địa phương này." Dứt lời, quý công tử mặc áo bào trắng bước ra một bước, thờ ơ nói: "Địa liệt!"

Lời còn chưa dứt, đạo đạo vết nứt màu trắng hiển hiện ở dưới chân y, lan tràn về nơi xa.

Toàn bộ dốc núi đều chấn động kịch liệt.

"Ngươi muốn chết!" Đồng bạn có vết sẹo trên trán nổi giận đùng đùng, động thân tiến lên trước.

Trong khoảnh khắc, kiếm khí quanh người y bộc phát, như sóng cuồng càn quét, mang theo khí tức sát phạt vô thượng.

"Phong khởi!" Quý công tử mặc áo bào trắng đứng yên không động, thản nhiên nói.

Trong giây lát, thiên phong chảy ngược, huyền cương chính tông, như là một đạo bình chướng ngăn cản ở trước người, va chạm cùng với kiếm khí ngút trời kia.

Ông! Cùng lúc đó, hai vị đồng bạn khác xuất thủ, sông giống như rồng nổ tung lên trời, ánh sao đầy trời hóa thành một kiếm, đánh thẳng về phía trán của quý công tử mặc áo bào trắng.

Kiếm khí, đại hà, tinh quang...ba loại lực lượng hoàn toàn khác biệt suy diễn ra ba loại kiếm ý, sát phạt vô tận, không bàn mà hợp.

"Lực lượng tu sĩ..." Ánh mắt của thiếu niên áo vải khẽ run, không nhịn được nói.

"Quang đến!" Quý công tử mặc áo bào trắng thần sắc không động, tiếng nói của y rơi xuống, ở giữa thiên địa, quang minh vô lượng nổ vang, yên diệt hết thảy, táng diệt hư vô, vậy mà thôn tính tiêu diệt tất cả ba loại lực lượng hoàn toàn khác biệt kia.

"Ngôn Xuất Pháp Tùy! ?" Đồng bạn mặt sẹo ngơ ngác nhìn vị quý công tử mặc áo bào trắng trước mắt này, lộ ra sự sợ hãi cùng với kinh nghi thật sâu.

Lúc này, liền ngay cả Vương Khung cũng đều không nhịn được mở to hai mắt nhìn.

Thiếu niên hơn mười tuổi...lại có thể thức tỉnh loại năng lực này?

Đây là Ngôn Xuất Pháp Tùy?

Loại năng lực này là cũng có thể dựa vào thức tỉnh liền có thể có?

"Con bà nó! Bật hack! ?" Lúc này, trong lòng Vương Khung toát ra hai chữ.

Đây quả thực là không hợp với lẽ thường, nếu là người, làm sao có thể thức tỉnh dạng năng lực không hợp với lẽ thường này?

"Lui ra!" Quý công tử mặc áo bào trắng thản nhiên nói.

Lời nói rơi xuống, một cỗ quái lực vô hình vọt tới, ba đạo thân ảnh giống như đống cát bị đánh bay ra ngoài.

"Thằng nhóc này quá nghịch thiên!" Vương Khung không nhịn được thở

dài.

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là năng lực nghịch thiên nhất mà hắn từng nhìn thấy, không có loại thứ hai.

Thậm chí ở trong đạo thư cổ lão cũng đều không có ghi chép.

Phanh! Đúng lúc này, thiếu niên áo vải vọt ra, ngăn cản ở trước ngươi của quý công tử mặc áo bào trắng.

"Tam ca, đi mau!" Đồng bạn mặt sẹo lộ ra sắc mặt tái nhợt, cắn răng nói.

"Ngươi còn chưa có đủ tư cách đối địch với ta." Quý công tử mặc áo bào trắng hờ hững nói.

"Ta biết lực lượng của mình không có ý nghĩa, nhưng...ta cũng không thể đứng yên nhìn ngươi chà đạp quê hương của ta..." Thiếu niên áo vải vô cùng kiên định nói.

Ông! Đúng lúc này, Hỏa Chủng trong cơ thể của y nổi lên hào quang rực rỡ, lưu loát, khuếch tán ra chung quanh.

Ầm ầm! Sau một khắc, ba đạo khí tức khủng bố phóng lên tận trời, mênh mông như tinh hà chiếu rọi, chấn động bát phương.

Ba vị đồng bạn đứng lên, khí tức của bọn hắn so với vừa đâu chỉ cường đại hơn một lần?

"Đây chính là năng lực của ngươi sao? Làm lớn mạnh Hỏa Chủng của người khác?" Quý công tử mặc áo bào trắng hờ hững nói.

"Thật sự là năng lực đáng buồn!"

Ở trong dạng loạn thế này, loại năng lực này đã chú định là chỉ có thể trở thành phụ thuộc của người khác, khó có thể đăng lâm tuyệt đỉnh.

"Có lẽ như vậy, nhưng...có thể trở thành ánh sáng của người khác...cũng là một loại cường đại!" Thiếu niên áo vải kiên định nói.

Ầm ầm! Vào một khắc lời nói rơi xuống, trùng kiếm khí thiên chấn động trời cao, chém về hướng quý công tử mặc áo bào trắng.

Tinh quang bắn tung toé, trường hà cuồn cuộn...

Ba đại kiếm ý dần dần hợp nhất, hóa thành kiếm quang bất diệt, cứng

rắn chém xuống.

Chương 726

"Ánh sáng của người khác..." Quý công tử mặc áo bào trắng thì thào khẽ nói, trong mắt lóe lên một vệt tinh mang.

"Ngươi thật sự không giống như bình thường!"

Dứt lời, y chậm rãi đưa tay, hai ngón bóp nhẹ, đạo kiếm mang đáng sợ kia bỗng nhiên sụp đổ, khí lưu đáng sợ trực tiếp đánh bay ba người kia.

"Đáng tiếc là ở trước thực lực tuyệt đối vẫn như cũ không có tác dụng."

Góc áo của quý công tử mặc áo bào trắng bay bay, từ đầu đến cuối, y cũng đều không có di động nửa bước.

Năng lực của y thực sự quá mức nghịch thiên!

Ầm ầm! Đại địa nứt ra, đột nhiên, một cỗ khí tức thần bí khủng bố phóng lên tận trời, dẫn tới sông núi chấn động.

Trong mê man, một tiếng long ngâm vang vọng, phong vân nổ vang, lôi quang tung hoành.

Không trung phảng phất như muốn sụp đổ.

"Long! ?" Thiếu niên áo vải bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy bên trong khe hở lớn dưới đất, một giọt máu hiển hiện, giống như ngọc châu hiện ra hào quang màu đỏ tươi óng ánh.

Giọt máu này cực kỳ đáng sợ, vẻn vẹn chỉ là khí tức áp bách, liền nghiền nát tất cả mọi thứ chung quanh.

"Đây là long huyết! ?" Lúc này, Vương Khung cũng mở to hai mắt, trong mê man, hắn trông thấy ở sâu trong lòng đất, dường như có lấy một đạo thân ảnh to lớn đi tới lui, giống như mây giống như khí.

"Chân Long Huyết!" Mắt của quý công tử mặc áo bào trắng sáng rực lên.

"Phong cấm!"

Trong khoảnh khắc, vô số đá vụn hiện lên, vây quanh giọt "Chân Long Huyết" kia, hóa thành một quả cầu, trấn áp nó tại trung tâm.

Răng rắc...

m thanh nứt vỡ vang lên, khí tức khủng bố trực tiếp xông phá phong cấm.

Giọt Chân Long Huyết kia phá không mà đi, quanh người có hình long hiển hiện, lao thẳng về hướng quý công tử mặc áo bào trắng.

"Đứng im!"

Thời không chung quanh phảng phất như ngưng kết, tốc độ của tất cả mọi thứ đều biến thành dị thường chậm chạp.

Nhưng mà giọt Chân Long Huyết kia quá mức khủng bố, lực lượng mạnh mẽ, siêu việt phạm vi hiểu biết của nhân loại, trực tiếp nghiền nát lực lượng giam cầm.

Cái gọi là nhất lực phá vạn pháp, bất kỳ năng lực gì ở trước mặt giọt máu này đều lộ ra không chịu nổi một kích.

Phanh! Chân Long Huyết xuyên thủng thân thể của quý công tử mặc áo bào trắng, lồng ngực của quý công tử mặc áo bào trắng nổ tung, cả người rơi vào bên trong đống đổ nát, khí tức biến thành lung lay sắp đổ trong giây lát.

Ầm ầm! Chân Long Huyết dường như triệt để kích hoạt, phóng xuất ra khí tức đáng sợ hủy diệt, lao về hướng thôn làng nơi xa.

"Tam ca, ngươi...ngươi làm gì thế? Mau đi thôi!" Đồng bạn ở nơi xa đột nhiên hoảng sợ nói.

Khí tức hủy diệt bao phủ, thiếu niên áo vải khó khăn đi về hướng giọt "Chân Long Huyết" kia!

"Nếu như chết hết rồi...liền không có tương lai..." Thiếu niên áo vải cắn răng nói.

Lực lượng khủng bố tàn phá bừa bãi ở trên người y, đạo đạo vết nứt hiển hiện.

"Đi mau, ngươi sẽ chết!" Đồng bạn quát to.

Cách đó không xa, quý công tử mặc áo bào trắng mở to hai mắt nhìn, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần thứ nhất y cảm nhận được sinh mệnh rung động.

"Ánh sáng của ta...có thể dùng để chiếu rọi người khác..." Thiếu niên áo vải khẽ nói, Hỏa Chủng của y kịch liệt thiêu đốt, dường như đây chính là một lần thăng hoa cuối cùng của sinh mệnh y.

Ông! Đúng lúc này, Hỏa Chủng của ba vị đồng bạn đột nhiên phát sáng lên.

Hào quang rực rỡ tiến vào bên trong Hỏa Chủng của thiếu niên áo vải.

"Đây là..."

Tiềm năng của nhân loại là vô cùng vô tận, đến thời điểm nguồn sáng đủ cường đại, ánh sáng trên toàn thế gian đều sẽ phụ thuộc với y, trở thành một bộ phận của nguồn sáng.

Trong khi chiếu sáng người khác, cũng đang tăng cường chính mình.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời từ trong cơ thể thiếu niên áo vải.

Lúc này, y biến thành không giống bình thường, từ ánh sáng đom đóm, hóa thành ánh sáng nhật nguyệt, chiếu rọi thiên địa, giống như thần linh.

"Đây mới là năng lực chân chính của y..." Ở nơi xa, thần sắc của quý công tử mặc áo bào trắng rung động, ngưng trọng dị thường.

Ầm ầm! Ở dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, thiếu niên áo vải đưa tay ra xuất thủ, lực lượng đáng sợ trực tiếp nắm chặt giọt Chân Long Huyết kia, bỗng nhiên bóp.

Tiếng long ngâm vang vọng, thiên địa chấn động, huyết khí phóng lên tận trời, hóa thành một đầu hình long đâm vào trời cao, biến mất không thấy gì nữa.

Kiếp số qua đi, đầy khắp núi đồi, một mảnh hỗn độn.

Thiếu niên áo vải ngã trong vũng máu, mặc cho gió núi thổi qua.

Cách đó không xa, quý công tử mặc áo bào trắng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm y, hai người bốn mắt tương giao, không có ngôn ngữ.

Thời gian lại trôi qua vài ngày, thương thế của quý công tử mặc áo bào trắng đã khôi phục không ít.

Vào ngày này, y lựa chọn rời khỏi.

Thiên địa rộng rãi, luôn có một ít người khiến cho kẻ cao cao tại thượng như y cũng đều phải liếc mắt.

Chương 727

Núi non tươi đẹp, quý công tử mặc áo bào trắng lặng yên rời đi.

"Nói không chừng có một ngày trong tương lai, chúng ta sẽ còn gặp lại!" Giọng nói của thiếu niên áo vải truyền đến từ phía sau.

Quý công tử mặc áo bào trắng quay người, nhìn y.

"Hoắc Pháp Vương...ta tên là Hoắc Pháp Vương!" Thiếu niên áo vải khẽ giật mình, dưới ánh mặt trời, y lộ ra nụ cười hiểu ý.

Đây coi như là tán đồng đối với y sao?

"Lâm La Thiên...ta tên là Lâm La Thiên!"

Ầm ầm! Vào lúc này, đại não của Vương Khung nổ vang, da gà toàn thân đều nổi lên.

Hắn rốt cuộc cũng biết được, đoạn lạc ấn bí ẩn này đại biểu cho cái gì! ! !

Hoắc Pháp Vương cùng với Lâm La Thiên!

Ba ngàn năm nay, đây là hai danh hào lấp lánh nhất giữa thiên địa.

Số mệnh của hai người dây dưa, tranh đấu cả đời.

Một người danh xưng đệ nhất cường giả ba ngàn năm nay, bá thiên tuyệt địa, đi dọc theo Táng Viêm Hà, đi đến phần cuối bầu trời, trở thành truyền thuyết bất hủ.

Một người khác danh xưng là tồn tại vĩ đại nhất trong lịch sử Quang Minh Điện, tài trí kinh thiên, táng diệt đạo thống thiên hạ, đuổi tuyệt truyền thừa Linh Sơn, khai sáng kỳ công thiên cổ, đẩy vinh quang của Quang Minh Điện về hướng đỉnh phong.

Tại thời đại kia, cũng chỉ có Hoắc Pháp Vương có thể quyết tranh hơn thua cùng với Lâm La Thiên.

Đoạn lạc ấn bí ẩn này ghi chép một đoạn quá khứ không muốn để cho người biết.

Hai vị nhân vật cái thế đi ngang qua vạn cổ, vào lúc còn thiếu niên liền đã quen biết nhau.

Có lẽ, vào thời điểm kia, người nào cũng sẽ không ngờ được, nhân sinh như sóng tràn bờ của bọn hắn, còn có số mệnh khó có thể chém đứt kia từ một khắc kia trở đi liền đã bắt đầu.

"Đây chính là cường giả đệ nhất thiên hạ...thời thiếu niên..."

Vương Khung hoảng hốt, có một chút không dám tin tưởng, huyết dịch trong cơ thể dần dần sôi trào.

Đây mới thực sự là truyền kỳ.

Bất kể là Hoắc Pháp Vương, hay là Lâm La Thiên, đó cũng đều là nhân vật chỉ có ở bên trong sách vở mới có.

Ba ngàn năm nay, cả gan xưng là thiên hạ đệ nhất, đồng thời được đạt được sự thừa nhận chỉ có một mình Lâm La Thiên mà thôi.

Phóng nhãn trong đương thời, Tần Hoàng Quân Lâm Thiên Hạ, cái thế khó địch nổi, cũng không dám nói bừa là thiên hạ đệ nhất.

"Hoắc Pháp Vương...Ngôn Xuất Pháp Tùy!" Vương Khung thán phục.

Chẳng trách cái tên này lại chói lọi trong tuế nguyệt, uy chấn cổ kim tương lai.

Vào thời điểm còn trẻ liền triển lộ ra phong mang khiến cho thường nhân tuyệt vọng, Ngôn Xuất Pháp Tùy, loại năng lực này có thể xưng là nghịch thiên.

Ba ngàn năm nay, chỉ sợ cũng chỉ có Hoắc Pháp Vương là xứng đáng với dạng năng lực này.

"Tên tiểu tử kia đi rồi?" Bên trong quang ảnh, đồng bạn mặt sẹo đi tới.

"Ta có một loại cảm giác, sẽ còn có một ngày gặp nhau." Lâm La Thiên nhìn phương hướng Hoắc Pháp Vương đi xa, cười nói.

"Tam ca, mau đến nhìn!" Đúng lúc này, một tiếng kêu gào truyền đến từ chỗ xa.

Lâm La Thiên cùng với đồng bạn mặt sẹo nhìn nhau, theo tiếng đi tới.

Nguyên bản, ở bên trong khe hở mà Chân Long Huyết xông ra, một thân ảnh màu trắng sữa chui ra, tròn vo, béo mập, đôi lỗ tai rũ ở trên đầu.

"Chó con! ?" Lâm La Thiên khẽ giật mình, y nắm đuôi của chó con, trực

tiếp lôi ra từ trong mặt đất.

"Ngươi mới là chó con? Cả nhà ngươi mới là chó con, lão tử là lừa...là lừa!" Chó con bộ dáng con lừa giương nanh múa vuốt ở bên trong không trung.

Lâm La Thiên chấn kinh, vội vàng buông tay.

Chó con trước mặt này...không, con lừa con ở trước mặt này vậy mà lại nói chuyện?

"Thật là bại gia, Chân Long khí tốt như vậy mà liền tản mất như thế...con bà nó..." Lừa con mắng to một tiếng, hung tợn trừng mắt nhìn Lâm La Thiên.

"Thứ bại gia, đừng để cho lão tử gặp lại ngươi." Lừa con tức giận mắng.

Lời còn chưa dứt, nó liền hoá thành một luồng khói vọt ra ngoài, biến mất không thấy.

"Con bà nó...con chó kia...không…là lừa đang chửi đổng?" Đám người hoảng hốt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, nhất thời cũng đều không kịp phản ứng.

"Tam ca, mau nhìn!" Đúng lúc này, có người kêu lên.

Lâm La Thiên cúi đầu xem xét, bên trong hố đất lại có một nửa tấm bia đá lộ ra.

"Móc ra!" Đám người động thủ, đào bia đá ra.

Ở trên tấm bia đá này khắc văn tự cùng với phù văn cực kỳ cổ lão, người nào cũng không biết, tấm bia cũ lốm đốm ghi lại sự thăng trầm của năm tháng, không biết đã được tẩy lễ trong thời gian bao lâu.

"Đây là thứ đồ gì?" Có người hỏi.

Lâm La Thiên lắc đầu, chỉ thấy trên cùng bia cổ có một đạo ấn ký kỳ dị, phảng phất như ba vầng thái dương.

Trong đó có một luồng ánh sáng lấp lánh, vậy mà nổi lên hào quang óng ánh ở dưới bàn tay y chạm vào.

"Đây là dị bảo? Trong lòng đất thôn làng chúng ta vậy mà cất giấu loại

dị bảo này, có lẽ là phúc phận của tiền bối." Một vị đồng bạn khẽ nói.

Chương 728

"Phúc địa bảo tàng...xem ra thôn làng chúng ta sắp phát đạt."

"Hắc hắc, nói không chừng không được bao lâu liền sẽ không còn là thôn, mà sẽ biến thành thị trấn!"

"Đến thời điểm kia mọi nhà hẳn là đều sẽ có thịt ăn!"

"Ha ha ha, có lẽ chúng ta đều có thể chờ đến ngày đó, đến thời điểm đó, thị trấn của chúng ta chính là địa phương náo nhiệt phồn hoa nhất trong phương viên năm trăm dặm..."

Đám người ngươi một câu, ta một câu, mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp.

Lâm La Thiên mỉm cười, vuốt ve tấm bia cổ lão, trong lòng khẽ động, nhẹ giọng nói.

"Liền gọi là Tam Dương Trấn đi!"

...

"Tam Dương Trấn...chỗ mở đầu..." Ánh mắt của Vương Khung rung động, si ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Thiên địa mênh mông, chúng sinh rơi vào trong đó, như là mơ một giấc, vận mệnh cuồn cuộn mà tới, không biết đến đâu, không biết đi đâu.

"Ba ngàn năm trôi qua, nhân thế chính là như vậy!"

Đúng lúc này, thiên địa vỡ vụn, hết thảy cảnh tượng đều tiêu tán, cùng lúc đó, một thanh âm truyền đến.

"Người nào?"

"Tam Dương Trấn...cố thổ vẫn như cũ, sông núi vẫn còn...thật sự khiến cho người ta hoài niệm!"

m thanh kia vang lên một lần nữa, quanh quẩn ở bên trong cổ động.

"Đến cùng là người nào?"

"Vận mệnh thật sự rất có ý tứ...vật kia rơi vào trong tay của ngươi..."

m thanh kia ung dung truyền đến, mang theo một tia mừng rỡ cùng với ý

cười.

Ông! Lời nói rơi xuống, một đạo lưu quang bay ra từ trong cơ thể Vương Khung, rơi ở trước người.

"Hắc Liên Cổ Đăng! ?" Thần sắc của Vương Khung khẽ động, loại đồ vật này là lúc trước hắn trở về từ Phế Thổ, thu hoạch được tại Nghiệt Long Sơn.

Thiếu niên áo trắng vội vàng đến vội vàng đi, để lại ngọn Hắc Liên Cổ Đăng này, sau đó liền rời đi, không nói một lời.

"Koại đồ vật này ở trong tay Quang Minh Học Cung đã ba ngàn năm..."

"Cái gì?" Vương Khung ngơ ngác, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

"Ngọn Hắc Liên Cổ Đăng này có lai lịch phi phàm, dọc theo Táng Viêm Hà, xuyên qua sinh mệnh cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời mới có thể tìm được..."

"Ngươi đang nói loại đồ vật này..." Vương Khung kinh hãi.

Hắn làm sao có thể nghe không hiểu, ngọn Hắc Liên Cổ Đăng này là do Lâm La Thiên mang về từ phần cuối bầu trời, để lại tại Quang Minh Học Cung.

"Rốt cuộc cũng đến một bước này...không phụ tam dương chi số..."

Ông! Đột nhiên, Hắc Liên Cổ Đăng khẽ rung động, một luồng ngọn lửa nhảy lên, vậy mà phát sáng lên.

Ngọn đèn sáng này chiếu sáng ngọn đèn cổ xưa giống như nguồn sáng từ các tầng trời.

Trong khoảnh khắc, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của Vương Khung chấn động kịch liệt, sen lửa màu đen hiển hiện.

"Tâm có đèn sáng, có thể đốt thần hình!"

m thanh cổ lão quanh quẩn ở trong đầu óc Vương Khung.

Vào lúc này, hoa sen đen rốt cuộc bị nhen lửa.

Ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, cỗ hư ảnh thần bí kia càng ngày trở nên càng chân thực, dường như muốn nhảy ra từ trong hư vô, chân chính

đản sinh ở giữa phiến thiên địa này.

Trong cơ thể Vương Khung phảng phất như có một vị thần khôi phục, lực lượng đáng sợ thao thiên tràn ngập, chân nguyên của hắn bắt đầu chuyển hóa thành màu đen, như nghiệt hải lật sóng, thôn phệ hắn, dị tượng cổ lão thần bí hiển hóa theo.

Lúc này, Vương Khung bắt đầu lần thuế biến trọng yếu nhất trong cuộc đời của hắn.

"Bá Đạo Chân Cương...người Vương gia...vận mệnh thật sự có ý tứ!"

Bên trong hang động cổ lão, thanh âm hư vô kia ung dung vang lên.

Bên trong bóng tối, một đạo bóng đen chậm rãi chui ra, biểu hiện ra khuôn mặt chân chính của chủ nhân thanh âm kia.

Đó là một ngọn Hỏa Chủng...

Hỏa Chủng màu đen!

Quang mang ảm đạm toát lên vẻ cổ kính và hư vô.

…

Trên đỉnh núi cao màu đỏ, gió tuyết như gào thét, che phủ một phương.

Một thân ảnh chậm rãi đi tới, đột nhiên dừng lại gần vách núi, nhìn vực sâu mênh mông phía trước, như có điều suy nghĩ.

Xuyên Việt Giả, tồn tại thần bí nhất bên trong thế hệ tuổi trẻ, y bất đồng cùng với nhóm người Vương Khung, tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển » dường như là có mục đích khác.

"Nghĩ không ra, vậy mà có người có thể tìm đến nơi đây!"

Vực thẳm chấn động, ý niệm đáng sợ truyền ra từ bên trong bóng tối vô tận.

"Trong những năm xa xưa, ngươi được xưng là toàn trí toàn năng, bất kể là người nào, chỉ cần có thể đi tới nơi này, liền có thể thỉnh giáo vạn vật chân lý." Xuyên Việt Giả thờ ơ nói.

"Nhân loại, ngươi nói không sai." Vực thẳm rung động, dường như là đang nói chuyện.

"Nói ra nghi vấn trong lòng ngươi đi!"

"Ta muốn biết..." Xuyên Việt Giả có một chút do dự, lập tức nói: "Tương lai của Tần Đạp Thiên!"

Ầm ầm! Đạo đạo thần lôi màu đỏ vang vọng ở dưới vực thẳm, ở phía dưới quang hoa ảm đạm khủng bố, dường như có một đạo thân ảnh to lớn đang du tẩu dưới vực thẳm.

Dao động đáng sợ truyền đến, càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Chương 729

Dường như vấn đề này phạm vào thiên kỵ, thiên đạo không dung.

"Nam nhân kia..."

"Y không thuộc về cái thế giới này...hoàn toàn xa lạ, tất có tai kiếp!"

Cuối cùng, vực thẳm đáng sợ cho ra tám chữ.

"Dạng tai kiếp gì?" Xuyên Việt Giả nhíu mày, truy vấn.

"Từ xưa đến nay, Thiên Đạo chiếu cố nhỏ yếu, không thích cường đại, nam nhân kia khí phách to lớn, muốn dùng nhân lực nghịch chuyển càn khôn tạo hoá, tranh một đường thiên cơ kia...thần thông như thế, ắt gặp thiên khiển...kiếp số này...y tránh không thoát..."

"Nhân định thắng thiên! Tương lai có vô số khả năng, những gì ngươi nhìn thấy chưa chắc đã là thật!" Xuyên Việt Giả có một chút không tin.

Dùng tu vi cái thế của Tần Hoàng, thiên hạ rộng lớn, còn có kiếp số gì có thể uy hiếp được y?

"Nhân loại, ngươi nói không sai, tương lai không ngừng biến hóa, những gì ta nhìn thấy là có khả năng lớn nhất, trừ phi nam nhân kia có lự lượng kinh thần, nếu không thì những gì ta nói, sẽ chính là tương lai!"

Xuyên Việt Giả trầm mặc một chút, tiếp theo lại hỏi: "Lúc nào?"

"Vào ngày Thiên Khải Bảo Khố mở ra, chính là ngày nam nhân kia ứng kiếp!" Dưới vực thẳm, âm thanh yếu ớt kia vang lên, dường như đang thuật lại tương lai xa xôi.

Xuyên Việt Giả ngưng ánh mắt lại, trầm mặc không nói, y đứng trong gió tuyết, cũng không biết lại nghĩ cái gì.

Một lát sau, y quay người rời đi, không có một chút quyến luyến nào.

"Nhân loại, con đường phía trước của ngươi cũng có đại địch, liếp số trùng điệp!" Dưới vực thẳm, thanh âm đáng sợ lại truyền đến một lần nữa.

"Trên con đường tu hành nhiều tai kiếp, một độ cửu kiếp tịch vạn tà..."

"Ngàn loại khó, trăm loại kiếp, mọi loại kiếp số tự đến, cả thế gian mênh mông đều là địch..."

Huyền âm lượn lờ, truyền đến từ chỗ xa, giọng nói rộng rãi, mênh mông như thiên âm, lộ ra sự bá đạo cùng với khí phách thẳng tiến không lùi.

"Vạn người không được một..." Dưới vực thẳm, dao động đáng sợ yếu ớt thở dài, dần dần dập tắt, trở về hư vô.

...

Bên trong núi không nhật nguyệt, như đã trải qua một năm.

Nhưng đối với ngoại giới mà nói, chỉ mới khoảng mười ngày.

Chính là thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », đã trôi qua gần một năm.

Ngoại trừ Tố Huyền Chân bị Vương Khung chém giết, Dương Kỳ, Diệp Mặc, Vũ Vô Cực, Ngọc Thiên Tâm đều có thu hoạch tràn đầy.

Bọn hắn đều có cơ duyên, thu hoạch được ấn ký đạo pháp thuộc về mình, lĩnh hội thần thông, lĩnh ngộ huyền diệu, tu vi đột nhiên tăng mạnh, đặt vững cơ sở khó có thể tưởng tượng cho con đường sau này.

Đối với bọn hắn mà nói, đây tuyệt đối là một trong những cơ duyên trọng yếu nhất trong cuộc đời, lúc này người nào cũng sẽ không ngờ được, lần « Mạt Pháp Kinh Quyển » mở ra này sẽ tạo thành ảnh hưởng cỡ nào đối với tương lai.

Ầm ầm! Trên đồi cát, hai thân ảnh kịch liệt va chạm, hoa lửa bắn tung toé, sóng lớn hung lệ cuốn lên cương phong phần phật, phá hư địa hình chung quanh hầu như không còn.

Trong bão cát, Dương Kỳ cùng với Vũ Vô Cực hóa thành tàn ảnh không ngừng công kích, trong chớp mắt, liền giao thủ hơn ngàn kích.

Cuối cùng, hai người tách ra, đứng sừng sững ở phía trên phế tích.

"Không hổ là Thiên Tứ Thần Binh, càng ngày càng trở nên đáng sợ!" Vũ Vô Cực không khỏi khen.

"Ngươi cũng không kém, luyện thành Thần Thoại Vũ Trang!" Dương Kỳ cũng khẽ cười nói.

Trải qua mấy ngày nay, bọn hắn ngoại trừ lĩnh hội cơ duyên của mình, thì chính là luận bàn với nhau.

Trong đó chính là Dương Kỳ cùng với Vũ Vô Cực hiếu chiến nhất, hai người như là cây kim so với cọng râu, hết sức căng thẳng.

Cho đến hôm nay, đại chiến giữa hai người đã vượt qua trăm trận, không khỏi sinh ra cảm giác cùng chung chí hướng.

Thậm chí, thời gian chung đụng giữa Vũ Vô Cực cùng với Ngọc Thiên Tâm cũng đều ít đi rất nhiều, ngược lại là càng thêm thân cận cùng với Dương Kỳ.

"Đến rồi!" Đúng lúc này, Diệp Mặc đột nhiên ngẩng đầu.

Không trung nứt ra, một thân ảnh chậm rãi rơi xuống, quanh người y quấn quanh viêm quang, phảng phất như thần miện, như trước đây, toàn thân tản ra khí tức thần thánh.

"Lục Ly! ?" Đám người khẽ giật mình, nhận ra được.

Vào thời khắc này Lục Ly giống như biến thành người khác, vô luận là lực lượng hay là khí chất cũng đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhưng rất nhanh, đám người liền cảm thấy thoải mái.

Trên thực tế, y mới thật sự là người được « Mạt Pháp Kinh Quyển » lựa chọn.

Bởi vậy, sau khi tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển », y liền biến mất, dường như tiến vào một chỗ không gian kỳ dị, bắt đầu quá trình thuế biến mà người khác không thể tưởng tượng.

Nếu như nói lần này người nào lấy được chỗ tốt lớn nhất, chỉ sợ rằng chính là Lục Ly.

Đường mà y đi hoàn toàn khác biệt cùng với mọi người.

"Thần thông của các vị tiến nhanh, thật là đáng mừng!" Lục Ly đi tới, mỉm cười nói.

Chương 730

"Xem ra, biến hóa của ngươi mới là lớn nhất!" Trong mắt Vũ Vô Cực nở rộ dị sắc, sinh ra hứng thú thật lớn đối với Lục Ly.

Lục Ly nhìn ra ý tứ của y, lắc đầu nói: "Nếu muốn luận bàn, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội, hiện nay thời gian đã đến, chúng ta nên đi ra ngoài."

"Đã đến rồi sao?" Đám người cảm thán.

Ở trong phiến thiên địa lạ lẫm này chờ ròng rã một năm, thu hoạch được đề thăng không chỉ là tu vi, còn có tâm tính cùng với tinh thần của bọn hắn.

Một năm khổ tu, đổi lấy là tương lai không thể tưởng tượng.

"Sau khi ra ngoài, ta liền bế quan, không đạp vào Dung Khí, tuyệt không xuất quan!" Vũ Vô Cực nói.

Hiện nay y hoàn toàn chắc chắn có thể đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

"Ta cũng vậy, chư vị nếu có thời gian rảnh, có thể dùng đến Thần Hỏa Sơn tìm ta." Ngọc Thiên Tâm không còn có giá đỡ lúc vừa mới gặp.

Những ngày ở chung này, đám người đã kết xuống tình nghĩa thâm hậu.

"Hắn đâu?" Diệp Mặc hỏi.

Trong mắt y chỉ có Vương Khung!

"Hội trưởng đã sớm đi ra ngoài!" Lục Ly quay lại nói.

"Đồ Phu đã đi ra ngoài rồi?" Đám người ngơ ngác.

Lục Ly khẽ gật đầu, nhìn trường không mênh mông.

"Đối với hắn mà nói, tiếp tục ở chỗ này đã không có bất cứ ý nghĩa gì, tu vi của hắn đã đạt đến tình trạng không thể tiến bộ!"

...

Tại Tân Hỏa Sơn.

Núi vao đứng vững, cổ mộc cao chót vót, yêu thú ẩn núp, chim muông bay lượn, từng gốc linh thảo nấp bên trong thâm sơn đại trạch.

Có thể ngửi được mùi thơm khắp nơi, suối nước êm tai chảy róc rách.

Thắng cảnh như này, chính là chỗ của tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Ở phía trên con đường cổ kính, một vị thanh niên người mặc áo vải

chậm rãi đi tới, bên hông phối thêm một thanh đao màu đen, chính là Vương Khung không thể nghi ngờ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Linh Sơn cao ngất nối liền nhau trước mặt, không khỏi cảm khái.

"Quang Minh Học Cung...ta đến vẫn đã trở về!"

Quang Minh Học Cung đối với Vương Khung mà nói, đây là địa phương ảnh hưởng cả đời hắn, gút mắc yêu hận, sinh tử xa cách, đều ở nơi đây.

Vinh nhục thành bại, sư trưởng thân hữu của hắn đều ở tại nơi này.

Vương Khung chưa từng nghĩ tới, vào sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, hắn sẽ trở lại nơi này một lần nữa.

Lần trước vào thời điểm Vương Khung đặt chân đến nơi đây, vẫn là bởi vì sự kiện tại Hắc Thuỷ Long Cung.

Thời điểm kia Diệp Thiên cao cao tại thượng, đại địch Tinh Hà Thành cũng nhìn chằm chằm đối với hắn.

Nhưng hiện nay, những người kia đều đã sớm mất đi, trở thành vong hồn dưới đao của Vương Khung.

Về phần hắn thì nghịch thế mà lên, đứng tại độ cao những người kia chưa từng nghĩ tới, bên trong cùng thế hệ, có thể xưng là vô địch.

Bạch bạch bạch...

Bên trên con đường cổ kính, một đám thiếu niên thiếu nữ cất bước mà đi, xuất phát về hướng đỉnh núi.

Bọn hắn có bộ dáng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, từng người thần thanh khí sảng, tư chất bất phàm, bên trong con ngươi hiện ra ánh sáng sáng tỏ, lộ ra sự tự tin vô cùng, vừa nhìn liền biết là thiên kiêu chi tử.

"Người mới vào cung sao?" Vương Khung không khỏi cảm thán.

Có thể tiến vào tổng bộ Quang Minh Học Cung, nhất định là hạt giống tốt tài năng xuất chúng.

Đặc biệt là sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, người Quang Minh Học Cung suy tàn, lúc này có thể được lựa chọn tiến vào tổng bộ, tất nhiên sẽ thu hoạch được dốc sức tài bồi.

Những người này sẽ có tương lai rộng lớn.

Mười năm sau, không biết sẽ có bao nhiêu cao thủ trổ hết tài năng từ bên trong, trở thành trụ cột vững vàng của Quang Minh Học Cung.

"Đi mau, đừng nhìn, các ngươi sẽ không bao giờ có thể so với bọn hắn."

Đúng lúc này, có một người lớn giọng nói.

Bên cạnh con đường cổ kính, bên trên một còn đường nhỏ uốn lượn gập ghềnh, cũng có một đám thiếu niên thiếu nữ trạc tuổi nhau.

Chỉ là bất đồng cùng với những thiên kiêu chi tử kia, bọn hắn ăn mặc phục sức thống nhất, đại biểu cho học viên ngoại môn, nói trắng ra, chính là sau khi bị đào thải, tiến vào tổng bộ Quang Minh Học Cung đảm nhiệm công việc tạp dịch.

Những người này cũng có thể thu hoạch được cơ hội học tập tu hành.

Ngoài ra, bọn hắn còn cần phải làm công việc nặng, thậm chí là hầu hạ những thiên kiêu chi tử được tuyển chọn kia, lúc cần thiết còn phải làm người bối luyện.

Tiếng gọi này, lập tức dẫn tới sự chú ý của những thiên kiêu chi tử kia.

Bọn hắn liếc nhìn qua một chút, liền thu hồi ánh mắt, cười đùa với nhau, lộ ra cảm giác ưu việt khó nói nên lời.

"Ừm?" Đúng lúc này, Vương Khung hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào đám học viên ngoại môn kia, lộ ra sắc mặt khác thường.

"Trần Vô Phong, nghe nói ngươi cũng là xuất thân từ tạp dịch, đi đến từ cùng một nơi với những kẻ ti tiện kia."

Đúng lúc này, một giọng nói chói tai truyền đến từ bên trên con đường cổ kính.

Chương 731

Vương Khung giương mắt nhìn lại, ở bên trong những thiên kiêu chi tử kia, một vị thiếu niên đi ra, y vênh mặt hất hàm sai khiến, bên trong con ngươi hiện lên một vệt ánh sáng màu đỏ tươi, chỉ vào những học viên ngoại môn kia thản nhiên nói.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ ánh mắt của mọi người tập trung ở trên người một người.

Trần Vô Phong, bất đồng cùng với những đệ tử đại tộc kia, y đến từ một tiểu trấn xa xôi, hơn nữa còn là cô nhi.

Không có xuất thân hiển hách, lại nắm giữ thiên phú kinh người.

Thân thể bình dân, vậy mà dựa vào sức của chính mình thức tỉnh Hỏa Chủng, lúc trước vào thời điểm cao thủ Quang Minh Học Cung nhìn thấy y có thiên phú kinh người, liền mang trở về.

Trải qua nhiều cuộc khảo thí, y không chỉ thu hoạch được tư cách tiến vào tổng bộ Quang Minh Học Cung, hơn nữa còn xếp hạng nhất.

Chuyện này khiến cho Hạng Ách Linh có xuất thân cao quý, tính tình cao ngạo cực kỳ khó chịu.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Trần Vô Phong thản nhiên nói.

Y từ nhỏ đã cô đơn và bơ vơ, so với cùng thế hệ, tính tình của y càng thêm cứng cỏi trầm ổn, ứng đối với sự khiêu khích của Hạng Ách Linh, cảm xúc của y cũng không có bao nhiêu chập trùng.

Ầm ầm! Đột nhiên, Hạng Ách Linh nâng tay phải lên, một cỗ lực lượng vô hình như cuồng phong tàn phá bừa bãi.

Ở bên trong học viên ngoại môn, một đạo thân ảnh gầy yếu bỗng nhiên bay lên, trong nháy mắt liền bị Hạng Ách Linh chộp lấy, ghìm chặt cổ của y, nâng y lên giữa không trung.

"Tề Tích!" Sắc mặt của Trần Vô Phong đại biến, nghẹn ngào kêu lên, bên trong con ngươi hiện lên một vệt hàn ý: "Ngươi muốn chết!"

"Chậc chậc...ta còn tưởng rằng ngươi không có cảm xúc!" Hạng Ách

Linh dường như rất là yêu thích biểu tình của Trần Vô Phong, lộ ra nụ cười hưng phấn.

"Nghe nói ngươi ngươi đến cùng một nơi với tên phế vật này?" Trong tay Hạng Ách Linh thoáng dùng lực.

Tề Tích trong tay gã đạp loạn hai chân, lộ ra vẻ thống khổ.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?" Tề Tích gầy yếu lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như thú nhỏ.

Ông! Trần Vô Phong vừa muốn xuất thủ, năm thân ảnh lấp lóe, phong mang lạnh lẽo đã kề vào yết hầu của y.

"Có ý tứ!" Cách đó không xa, Vương Khung nhìn một màn trước mắt, sinh ra hứng thú.

Hắn nhìn ra được, vị thiếu niên tên là Trần Vô Phong này có tư chất thật sự không tệ, cảnh giới của y cũng là cao nhất bên trong những người này.

Chỉ tiếc là y quá ngây thơ.

"Các ngươi bán đứng ta?" Trần Vô Phong lạnh lùng nói.

"Thật xin lỗi, giá tiền Hạng thiếu cho ra quá mê người." Có người khẽ nói, cầm thật chặt trường kiếm trong tay.

"Chỉ cần là người, liền có giá tiền, thân làm bùn đất, ngươi tự nhiên không biết rõ cái thế giới này là được nắm giữ ở trong tay cực ít người!" Hạng Ách Linh lắc cánh tay một cái, Tề Tích như là đống giẻ rách bay ra ngoài.

"Tề Tích!" Trần Vô Phong nghẹn ngào quát.

Đối với y mà nói, đồng bạn sống nương tựa với nhau từ nhỏ chính là ràng buộc cùng với lo lắng duy nhất của y.

"Đừng..." Tề Tích gầy yếu run rẩy, lắc đầu nói.

Trong mắt Hạng Ách Linh chứa đựng thần sắc mỉm cười, đi thẳng tới trước mặt Trần Vô Phong.

"Ta ghét việc ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn ta!"

"Tư chất tốt thì lại như thế nào, ở trước mặt ta, ngươi vẫn như cũ là không thể lật người nổi, ta chỉ cần khẽ động ý niệm, liền có thể cải biến

vận mệnh của ngươi." Hạng Ách Linh lạnh lùng nói.

Từ ngày thứ nhất tiến vào Quang Minh Học Cung, gã liền ghi nhớ Trần Vô Phong.

Cho tới bây giờ đều không có tên bình dân nào dám cả gan dùng ánh mắt như vậy nhìn gã, lại càng không cần phải nói là không nhìn thẳng.

Chuyện này để khiến cho Hạng Ách Linh cao ngạo không thể chịu đựng được.

Phanh! Hạng Ách Linh nhấc chân chính là một đạp, lực lượng đáng sợ tàn phá bừa bãi tại bụng dưới của Trần Vô Phong, Trần Vô Phong bỗng nhiên bay ra, trùng điệp ngã xuống, một ngụm máu tươi dâng trào mà ra.

"Tiện chủng chính là tiện chủng, ta coi như giết ngươi, cũng có gia tộc bảo hộ, không có ai có thể làm gì ta." Hạng Ách Linh trầm giọng nói.

Gã dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua gương mặt của mỗi người, dường như đang biểu thị công khai địa vị của mình.

Gã chính là muốn vào trước khi chính thức tiến vào Quang Minh Học Cung, triệt để lập uy, xác lập địa vị của mình.

"Nhớ kỹ, về sau ở trước mặt ta vĩnh viễn đều phải cúi đầu!"

Hạng Ách Linh giống như ác ma, đi đến trước người Trần Vô Phong, gã giơ cánh tay lên, lực lượng vô hình không ngừng nổ vang, mắt thấy liền muốn đánh xuống.

Ầm ầm! Đúng lúc này, một cỗ khí tức khủng bố phóng lên tận trời, hung lệ giống như Ma Thần, áp suất không khí chung quanh giảm xuống trong giây lát.

Tất cả mọi người đều run lên, lộ ra vẻ hoảng sợ theo bản năng.

Hạng Ách Linh vô thức đình chỉ động tác ở trong tay, quay người nhìn lại.

Chương 732

Cách đó không xa, Tề Tích gầy yếu nguyên bản bị gã xem như rác rưởi tùy ý vứt đi chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, ánh mắt của y triệt để biến đổi, rốt cuộc không còn sợ hãi bất lực giống như vừa rồi, bên trong lười biếng lộ ra một tia hờ hững.

"Tề Tích! ?" Trần Vô Phong mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, cơ hồ có một chút không nhận ra.

Khí chất như vậy, lực lượng như vậy, so với Tề Tích trong nhận thức của y quả thực sai lệch quá nhiều.

"Ngươi cảm thấy...có thể nắm giữ vận mệnh của người khác sao?" Tề Tích gầy yếu khẽ cười nói.

Lời còn chưa dứt, y cũng đã xuất hiện ở trước người Hạng Ách Linh, cánh tay khẽ giơ lên, cầm lấy cái cổ của Hạng Ách Linh, nhấc gã lên cao cao, giống như vừa rồi.

"Thật là nhỏ yếu!" Tề Tích cười gằn nói, ánh mắt của y dần dần trở nên điên cuồng.

"Ngươi..." Hạng Ách Linh lộ ra thần sắc kinh dị, gã bỗng nhiên đưa tay, lực lượng vô hình áp súc thành một đoàn, như là hỏa lực bắn ra, đánh trúng đầu Tề Tích.

Đầu Tề Tích bỗng nhiên đập ra sau, sau khi ngừng lại một chút, chậm rãi nhấc về phía trước, ngoại trừ chỗ trán có vết ngấn nhàn nhạt, thì không có nửa điểm tổn thương.

"Con mẹ nó...ta...ta có phải mù mắt rồi hay không...trúng pháo không khí của Hạng thiếu gia...vậy mà không có việc gì?"

"Đây...đây còn là người sao, đây là tình huống gì?"

"Người này...người này quả thật là học viên ngoại môn, quá...quá khoa trương rồi, loại chuyện này coi như là Trần Vô Phong cũng không thể nào làm được."

Cả kinh, tất cả mọi người đều cả kinh, thần sắc kinh dị kinh hãi tràn

đầy trên gương mặt của mỗi người.

Liền ngay cả tròng mắt của Trần Vô Phong cũng đều lạnh run, không thể tin được.

Đây chính là Tề Tích sống nương tựa lẫn nhau với y, vô cùng nhát gan!?

"Quá yếu!" Tề Tích liếm liếm khóe miệng, lực đạo trong tay lớn thêm một phần.

Lúc này Hạng Ách Linh không còn phách lối, không ai bì nổi như vừa rồi.

Toàn thân huyết khí đều bị đè ép đến một chỗ, đầu sung huyết, sắc mặt phiếm hồng, con mắt tràn ngập tơ máu, trên mặt đều là sợ hãi.

Người thiếu niên trước mắt này càng thêm đáng sợ hơn so với Trần Vô Phong.

Đối mặt với Trần Vô Phong, gã nhiều nhất chỉ là thống hận, đố kị, kiêng kị mà thôi.

Nhưng kẻ gọi là học viên ngoại môn này lại làm cho gã cảm nhận được sợ hãi cùng với run rẩy chân chính.

"Chậc chậc, thật sự là y!" Lúc này, mắt của Vương Khung không hề chớp, nhìn chằm chằm Tề Tích, dâng lên hứng thú nồng đậm.

Vào thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy vị thiếu niên này, hắn liền cảm giác được một chút dị dạng.

Quả nhiên, tên tiểu tử này thân mang bí mật, cất giấu lực lượng đáng sợ.

Buồn cười cho đám đồ đần Quang Minh Học Cung kia, vậy mà coi y là tạp dịch, phân phối vào bên trong học viên ngoại môn.

"Tề Tích, ngươi làm gì thế, mau dừng tay!" Đúng lúc này, chấp sự dẫn đầu rốt cuộc cũng lên tiếng, y bước ra một bước, kiếm quang như trường hồng quán nhật, đâm về phía sau lưng Tề Tích.

"Cút ngay!" Thân thể của Tề Tích chấn động, chấp sự còn chưa có bay tới, liền bị đánh bay ra ngoài giống như chó chết.

Một màn này đơn giản là như núi lở trời sập, khiến cho đám người không khỏi chửi tục.

Quá mạnh, sự cường đại của Tề Tích đã vượt qua phạm vi hiểu biết của những học viên này.

Cùng là cảnh giới Hỏa Chủng, nhưng chiến lực Tề Tích thể hiện ra dường như đã siêu việt quy tắc cảnh giới.

"Tiểu tử, lực lượng của ngươi không tệ!" Đúng lúc này, Vương Khung như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng Tề Tích.

Ầm ầm! Thần sắc của Tề Tích khẽ biến, trong mắt lóe lên một vệt kinh nghi.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, cánh tay của y như đao, bỗng nhiên vung ra phía sau, chém về phía Vương Khung.

Ông! Vương Khung dựng thẳng một đầu ngón tay lên, ngăn ở trước người, lực lượng khuấy động như cuồng phong càn quét, quét ngang về bốn phía.

"Ngươi còn chưa đủ ngoan độc! Siết cổ cũng không thú vị, có gan liền giết gã!" Vương Khung tiến đến bên tai, khóe miệng hơi hơi nâng lên, nói khích.

"Đối mặt với địch nhân, tuyệt đối không nên chùn tay."

"Tề Tích, đừng..." Trần Vô Phong vội vàng kêu lên.

Nơi này chính là Quang Minh Học Cung, giết Hạng Ách Linh, cả đời này của Tề Tích liền hủy.

"Thằng ôn con này chính là một kẻ thù dai, ngươi không giết hắn, ngày sau, gã chắc chắn sẽ giết ngươi!" Vương Khung giống như ác ma, khẽ cười nói.

"Ta..." Trong mắt Tề Tích lóe lên một tia mê mang, ánh mắt của y dần dần biến đổi, thỉnh thoảng hung lệ, thỉnh thoảng ôn hòa, không ngừng biến hóa, không ngừng giãy dụa.

Lực đạo Hạng Ách Linh gánh chịu lúc nhẹ lúc nặng, khổ không thể tả.

"A..." Cuối cùng, Tề Tích hét thảm một tiếng, ôm đầu, quỳ rạp xuống

đất, lộ ra vẻ thống khổ.

"Đến cùng vẫn chỉ là một tên tiểu quỷ!" Vương Khung lắc đầu, đưa tay vỗ vào đỉnh đầu của Tề Tích, Tề Tích liền ngất đi.

Chương 733

Xoạt...

Đúng lúc này, viên thịt trắng chui ra từ trong ngực Vương Khung, thả người nhảy lên, nhảy đến trên người Tề Tích, ôm lấy cổ liền gặm.

Máu tươi màu đỏ tươi "Ừng ực ừng ực" rời khỏi thân thể của Tề Tích, bị viên thịt trắng mút vào, giống như là uống nước dưa hấu vậy.

Máu của Tề Tích đối với viên thịt trắng này mà nói, dường như có được lực hấp dẫn trí mạng.

Rất nhanh, thân thể của viên thịt trắng phình to.

"Con bà nó..." Vương Khung nhíu mày, dùng uy thế sét đánh, chộp viên thịt trắng ra từ trên người của Tề Tích.

Viên thịt trắng ợ một cái, sờ sờ vào cái bụng nhỏ của chính mình, dùng ánh mắt ai oán nhìn Vương Khung, lộ ra bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

"Đồ tham ăn, suýt nữa liền bị ngươi hút khô!" Vương Khung gõ một cái lên đầu viên thịt trắng, khẩu vị của con vật nhỏ này thực sự quá lớn, suýt chút nữa liền hút Tề Tích thành thây khô.

Phải biết rằng, dạng hạt giống này cũng không thấy nhiều, hết lần này tới lần khác lại để Vương Khung gặp phải, làm sao có thể tuỳ tiện bỏ qua.

Nếu Quang Minh Học Cung đã không phân biệt được bảo, Vương Khung cũng sẽ không để ý thu nhận, vạn nhất bị hút khô, như vậy liền thiệt thòi lớn.

"Chẳng lẽ ngươi không thể ăn ít một chút?" Vương Khung có một chút bất đắc dĩ.

Lần trước thừa dịp Cổ Thích Tâm hôn mê, máu tươi rút ra từ trong cơ thể y đã sớm bị viên thịt trắng ăn sạch sẽ.

Ở trong đoạn thời gian gần đây, con vật nhỏ này đến nửa đêm liền nổi cơn đói bụng, kêu rên không thôi.

Hết lần này tới lần khác, đồ vật thích hợp với khẩu vị của nó thật đúng là không nhiều, hiện tại liền ngay cả Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng đều

chướng mắt, ăn thịt cũng đều muốn ăn thịt yêu thú cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

Cứ như vậy, nó quả thật là quá khó nuôi.

Nếu không phải hai vị Chân Vương đã từng nhắc nhở Vương Khung, đối đãi tốt với con vật nhỏ này, hắn đã sớm nấu canh uống.

"Ta đột nhiên biết được tên tiểu tử này có tác dụng gì!" Vương Khung linh cơ khẽ động, sinh ra một cái ý nghĩ vĩ đại.

Vương Khung toét miệng, nhìn Tề Tích, thân thiết giống như chồn nhìn thấy gà mái.

"Từ nay về sau, y chính là nhân viên chăn nuôi của ngươi...nhưng ta phải nói trước, một ngày chỉ được ăn ba bữa, cộng thêm bữa ăn khuya, hút tiết kiệm một chút..." Vương Khung đề ra quy củ đối với viên thịt trắng.

Viên thịt trắng phảng phất như nghe hiểu, liên tục gật đầu, nhảy cẫng hoan hô, ôm lấy Tề Tích, thật giống như thu hoạch được món đồ chơi mới.

Lúc này, Tề Tích trong hôn mê mảy may không biết, ở giữa vài ba câu, vận mệnh của y liền lặng lẽ cải biến, trở thành nhân viên chăn nuôi của viên thịt trắng...không…là trở thành khẩu phần ăn của viên thịt trắng!

Tâm tình của Vương Khung vô cùng tốt, ở dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, nâng Tề Tích lên liền chạy lên núi.

"Con bà nó, hắn...hắn làm gì?"

"Đây...đây là người nào?"

"Trên đời này còn có người dám chạy đến Quang Minh Học Cung cướp người! ?"

Những kia đệ tử mới kia từng người đều nhìn trợn mắt hốc mồm, ngây ngốc!

"Chờ một chút!" Sắc mặt của Trần Vô Phong đại biến, nhẫn nhịn đau đớn nghẹn ngào kêu lên.

Trong mắt y, vị thanh niên thần bí trước người này còn đáng sợ hơn Hạng Ách Linh nhiều, cường đại như Tề Tích ở trước mặt hắn cũng đều nhỏ yếu giống như trẻ con, đưa tay liền có thể trấn áp, quả thực không cần

tốn nhiều công sức.

Dạng thực lực này quả thực khủng bố.

Tề Tích rơi vào trong tay loại người này có thể tốt sao?

Nghĩ tới đây, Trần Vô Phong động thân tiến về phía trước, ngăn ở phía trên con đường cổ kính.

Y thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, lại không để ý mảy may.

"Có ý tứ, biết rõ không địch lại, còn muốn châu chấu đá xe?" Vương Khung cười.

Đầu năm nay, dạng đồng bạn có tình có nghĩa như thế này chính là không nhiều.

Nhưng...nhân tính cũng sẽ có lúc thay đổi!

"Ngươi rất mạnh, ở bên trong những người cùng thế hệ này, thiên phú của ngươi hẳn là đệ nhất." Vương Khung có tu vi bực nào, liếc mắt liền thấy rõ, tình huống của tất cả mọi người cũng đều không thể gặt được đôi mắt của hắn.

"Chỉ là...tư chất của y lại ở phía trên ngươi!" Vương Khung vỗ vỗ Tề Tích trên vai, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Thượng vị giả, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ dùng tâm thái trách trời thương dân bảo hộ kẻ yếu, trong mắt thế nhân, chuyện này là đại nghĩa, chuyện này là tình nghĩa.

Nhưng vào thời điểm những kẻ yếu này vượt qua bọn hắn, trong lòng thường thường liền sẽ triệt để mất cân bằng.

Đến lúc đó, còn có mấy người có thể bảo trì bản tâm?

"Một ngày nào đó, y sẽ bao trùm ở phía trên đám người...đương nhiên, cũng bao gồm cả ngươi!" Vương Khung hờ hững nói.

Dạng người này, hắn đã nhìn thấy quá nhiều.

Lúc trước Lâm Huyền chính là như vậy, nội tâm của gã cao ngạo, lòng tự ái cường đại đến gần như biến thái.

Chương 734

Ngươi yếu hơn gã, gã có lẽ còn sẽ cho ngươi một chút hi vọng sống, thậm chí giúp đỡ một chút.

Nhưng một khi ngươi mạnh hơn gã, đó chính là không chết không thôi.

Ánh mắt của Trần Vô Phong khẽ run lên, trong mắt lóe lên một vệt dị sắc, cơ hồ không dễ dàng phát giác.

"Nếu quả thật có một ngày kia, ta sẽ cao hứng cho y từ tận đáy lòng!"

"Hoắc Pháp Vương đã nói, tương lai kể ra thường sẽ có khoảng cách xa xôi nhất đối với hiện thực..." Vương Khung nhìn chằm chằm vào y một lúc lâu, tay phải khẽ giơ lên, một đạo nguyên khí bay ra, tiến vào trong cơ thể của Trần Vô Phong.

Trong giây lát, thương thế của Trần Vô Phong lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục, huyết khí nổ vang, khôi phục như thường.

"Ta liền cho ngươi một cái cơ hội trở thành đá mài đao của y!" Vương Khung khẽ nói.

Dứt lời, hắn khiêng Tề Tích, sải bước đi về phía đỉnh núi.

"Chờ một chút!" Trần Vô Phong tỉnh táo lại, vội la lên.

"Kẻ đui mù nào, dám làm càn tại Quang Minh Học Cung!" Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn vang lên, cuồn cuộn mênh mông, chấn động sơn lâm.

Khí tức đáng sợ như là một con hổ dữ hàng lâm, tản ra uy thế bá đạo.

"Nguyên Chiếu Vũ!"

"Đại sư huynh!"

Đám người đồng thanh hô, như nhìn thấy tia sáng ban mai, nỗi sợ hãi vừa rồi biến mất rất nhiều.

"Đại sư huynh Quang Minh Học Cung! ?" Vương Khung khá hứng thú nhìn thanh niên trước mắt.

Từ sau khi Diệp Thiên chết, thế hệ tuổi trẻ Quang Minh Học Cung quần

long vô thủ, vị trí đại sư huynh lơ lửng đã lâu.

Nửa tháng trước, Đội Chấp Pháp Quang Minh liên tiếp gặp khó khăn, bị Vương Khung giết đến thành viên điêu linh, sợ vỡ mật, mạnh như tiểu đội Luyện Ngục cũng đều tổn binh hao tướng.

Đúng vào lúc này, Nguyên Chiếu Vũ hoành không xuất thế, nghiền ép cùng thế hệ, dùng tư thái nghiền ép tuyệt đối leo lên bảo tọa đại sư huynh Quang Minh Học Cung.

Y vừa xuất hiện, đám người liền thở phào một hỏi.

Tại Quang Minh Học Cung, Nguyên Chiếu Vũ có được quyền uy cùng với lực lượng tuyệt đối.

"Người điên ở đâu ra, muốn tìm chết cũng không nhìn địa phương một chút!" Ở bên cạnh Nguyên Chiếu Vũ, một vị nữ tử áo đỏ nghiêm nghị quát.

Nàng có tư sắc tuyệt lệ, tư thái nhanh nhẹn, khí tức bàng bạc to lớn, đã đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín đỉnh phong, cũng là cao thủ một phương.

Ngoại trừ nàng, còn có một vị nam tử, dáng người vạm vỡ, sau lưng lưng cõng một cây búa vàng tím, bên trong con ngươi hình như có điện mang lấp lóe, lộ ra vẻ mặt khinh thường nhìn chằm chằm Vương Khung.

"Doãn Phỉ sư tỷ!

"Lôi Bằng sư huynh!"

Một đám đệ tử con mắt đều phát sáng lên, mặc dù mới nhập môn, nhưng danh hào của ba đại cao thủ này lại là như sấm bên tai.

Sớm vào thời điểm tuyển chọn, bọn hắn liền nghe nói về tầng tầng truyền thuyết của ba vị sư huynh sư tỷ này.

Ở bên trong Quang Minh Học Cung hiện nay, thực lực của ba người này đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, thậm chí đã bắt đầu lạc ấn thần hình, chỉ kém nửa bước liền có thể lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, tu luyện Viêm Binh, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Đối với những người này mà nói, cảnh giới Bổ Nguyên đã là cao cao tại thượng.

Chi Phối Giả càng giống như là thần linh.

Trong mắt bọn hắn, ba người Nguyên Chiếu Vũ chính là biểu tượng của sự vô địch.

"Tên tiểu tử này chết chắc rồi, tự sát cũng không lựa chọn địa phương, chạy đến nơi đây tìm xúi quẩy!"

"Tổng bộ Quang Minh Học Cung, là địa phương mà hắn có thể tùy tiện giương oai sao, thật là buồn cười!"

"Hắn cuồng như thế, cũng chỉ là trang bức ở trước mặt chúng ta trang mà thôi, ở trước mặt đại sư huynh, còn không phải sẽ quỳ rạp xuống?"

Đám người cười lạnh, kỳ thực mà nói, trong khoảnh khắc Vương Khung xuất thủ vừa rồi, đích xác đã mang cho bọn hắn cảm giác áp bách vô biên.

Nhưng bọn hắn dù sao cũng là người mới, lại là trải qua khảo thí trùng điệp tiến vào tổng bộ Quang Minh Học Cung, ai mà không có một chút kiêu ngạo,

Trong xương cốt, bọn hắn cũng không cho rằng chính mình kém hơn Vương Khung, dù sao thì chính mình cũng vừa mới vừa đạp vào con đường tu hành mà thôi.

Nam nhân trước mắt này cũng chỉ là đi sớm hơn bọn hắn vài bước, ăn nhiều hơn vài miếng cơm mà thôi, đối mặt với dạng cao thủ như Nguyên Chiếu Vũ còn không phải là phải ngoan ngoãn,

"Quỳ xuống tạ tội, tha cho ngươi một mạng!" Lôi Bằng lạnh lùng nói.

Thanh âm của y không lớn, lại như kinh lôi vang vọng, mang theo uy thế vô thượng, đánh thẳng vào thần kinh của đám người.

Những đệ tử mới kia thấy thế, vẻ sùng kính trong mắt càng trở nên nồng đậm, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung, kính sợ càng ít, ngược lại là nhiều thêm một tia đùa cợt.

"Đệ tử Quang Minh Học Cung càng ngày càng trở nên không chịu nổi...thực lực không mạnh, khẩu khí so với trời còn lớn hơn!" Vương Khung than khẽ.

Chương 735

Ông! Trong khoảnh khắc, đám người bỗng nhiên co con ngươi lại, quả thực không thể tin được.

Nam nhân kia, ở trước mắt bao người, vậy mà biến mất ở dưới mí mắt của bọn hắn.

"Làm sao lại như vậy?"

Sắc mặt của ba đại cao thủ Nguyên Chiếu Vũ, Doãn Phỉ, Lôi Bằng đại biến, lộ ra thần sắc kinh dị.

Phải biết rằng, bọn hắn đều là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín đỉnh phong, trực tiếp tránh khỏi cảm giác của bọn hắn, biến mất vô hình, đây là thủ đoạn bực nào.

"Ngươi muốn ta quỳ xuống?" Lời nói lạnh lẽo truyền đến từ phía sau, sau một khắc, một cỗ áp lực khủng bố sụp đổ như vực thẳm giáng xuống từ trên trời.

Bịch...

Lôi Bằng nơm nớp lo sợ, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, lực lượng đáng sợ trực tiếp khiến cho mặt đất vỡ nát.

Ngay sau đó thân thể của y cúi xuống, đầu rạp xuống đất, tư thế kia giống như đang bái tổ tông vậy.

Tư thế quỳ của y vô cùng ưu mỹ, động tác đúng tiêu chuẩn, thành ý nồng đậm, đủ để đánh đồng cùng với tư thế quỳ của Xích Long Thành Cung Bát Lưu ngày hôm đó.

"Tư thế tốt!" Vương Khung không khỏi khen.

"Cỗ...cỗ khí này...tại sao có thể như vậy?"

"Hắn...hắn từ lúc nào, vậy mà chỉ dựa vào uy áp liền áp đảo Lôi sư huynh, đây còn là người sao?"

"Sao lại có thể cường thành đến mức này, trực tiếp dọa cho Lôi sư huynh quỳ xuống rồi?"

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, vẻ khinh miệt nguyên bản

trong mắt đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Người nào cũng không có nhìn thấy nam nhân này là xuất thủ như thế nào, sau đó ở giữa quỷ thần khó lường, cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín đỉnh phong Lôi Bằng thế mà giống như chim cút cuộn mình quỳ xuống đất.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ chênh lệch ở giữa hai người là không thể tính toán, căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ!

Lúc này, muốn nói đến nhận rung động nhất thì chính là Nguyên Chiếu Vũ cùng với Doãn Phỉ.

Bọn hắn cùng với Lôi Bằng được tính là cao thủ ngang cấp, bởi vậy càng thêm biết rõ một màn vừa rồi kia có ý vị như thế nào.

Sự khủng bố của nam nhân này xa xa không phải là đệ tử mới có thể tưởng tượng.

"Hắn có thể ngưng uy áp khí thế vào một điểm?" Doãn Phỉ bị doạ đến mức thân thể mềm mại run rẩy, thở mạnh cũng không dám.

Phóng khí thế ra ngoài cũng không được tính là cái gì, ai cũng đều có thể tuỳ tiện làm được.

Nhưng có thể khống chế khí thế của bản thân giống như tay chân, ngưng thành một điểm, đè ép người khác, đây cũng không phải là sự tình mà người nào cũng đều có thể làm được.

Điều này đại biểu cho thực lực của người này đã đạt đến đỉnh phong tạo cực, đã triệt để đi đến cực hạn của cảnh giới Bổ Nguyên.

"Làm sao lại có cao thủ lợi hại như vậy! ?" Trong nội tâm của Nguyên Chiếu Vũ hoảng hốt, y quét mắt nhìn, nhìn thấy bội đao ở bên hông Vương Khung.

Vào lúc này, lông mày của Nguyên Chiếu Vũ giật giật, tromg đầu óc lóe lên linh quang, dường như nghĩ đến điều gì.

"Đao màu đen! ? Con mẹ nó...hắn không phải là..." Nguyên Chiếu Vũ giật cả mình, trong nội tâm hiện ra một cái danh tự làm cho y sợ hãi.

Nếu là đệ tử Quang Minh Học Cung, liền không có người nào chưa

từng nghe đến cái tên kia.

Đối với Quang Minh Học Cung mà nói, đó là truyền thuyết, cũng là ác mộng.

Phóng nhãn trong lịch sử, trăm năm qua, sợ rằng không có vị đệ tử Quang Minh Học Cung nào sở tác sở vi có thể đánh đồng cùng với người điên kia.

Mười năm, hai mươi năm, thậm chí trăm năm sau, hung danh của người kia cũng đều sẽ là một ngọn núi cao không thể vượt qua trong lịch sử Quang Minh Học Cung, hậu thế kính ngưỡng, đời trước khó nhìn.

"Đồ Phu! ? Người...người này sẽ không phải là Đồ Phu đó chứ..." Trong nội tâm Nguyên Chiếu Vũ bồn chồn, trong lòng cuồng loạn, cầu thần bái phật, cầu nguyện tổ tiên, ngàn vạn đừng có là người điên kia.

Hung danh của Đồ Phu, thiên hạ đều biết, kẻ này ngay cả cao thủ tiểu đội Luyện Ngục cũng đều dám giết a!

"Ngươi là đại sư huynh Quang Minh Học Cung! ?" Giọng nói của Vương Khung vang lên đúng lúc, kéo suy nghĩ của Nguyên Chiếu Vũ lại.

Thân thể của Nguyên Chiếu Vũ cứng ngắc, khẽ gật đầu theo bản năng, nhưng còn chưa kịp hồi đáp, một câu của Vương Khung liền suýt nữa khiến cho y sụp đổ.

"Trước đây ta cũng đã từng giết một vị đại sư huynh Quang Minh Học Cung!"

"Thật...thật sự là tên sát tinh kia!" Nguyên Chiếu Vũ sắp khóc.

Trên thế gian hiện nay, đã từng giết đại sư huynh Quang Minh Học Cung, cũng chỉ có tên sát tinh Đồ Phu kia.

Ở bên trên Sơ Vương Tế, ở trước mặt một nhóm sư trưởng, thậm chí là ở trước mặt Quang Minh Điện, trực tiếp chém bay đầu của Diệp Thiên.

Một trận chiến đó, kinh thiên động địa, truyền khắp thiên hạ.

Vương Khung cũng trở thành đệ tử phản nghịch Quang Minh Học Cung và Quang Minh Điện.

Về phần Diệp Thiên, thì trở thành đại sư huynh xui xẻo nhất trong lịch

sử Quang Minh Học Cung.

Chương 736

Nguyên Chiếu Vũ thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung hiện nay, đối với chuyện này chính là nhớ rõ ràng nhất.

Nói cho cùng, Diệp Thiên có thể được coi là tiền bối của y.

Lúc trước vào thời điểm y kế thừa chức vị đại sư huynh, còn đã từng giễu cợt, đến cùng là dạng ngu xuẩn gì, ngồi lên loại đại vị này lại vẫn có thể mất đi tính mạng, quả thực chính là chuyện tiếu lâm.

Chuyện này vừa mới qua bao lâu, tiếng cười vẫn còn vang ở bên tai...Nguyên Chiếu Vũ nằm mơ cũng không ngờ được chính mình vậy mà liền đã gặp phải vị sát thủ đại sư huynh bên trong truyền thuyết kia!

"Vừa rồi người nào vừa mới mắng ta mắt đui mù?" Vương Khung đưa tay, vỗ vỗ bả vai của Nguyên Chiếu Vũ, đột nhiên hỏi.

Hai chân Nguyên Chiếu Vũ mềm nhũn, suýt nữa liền học theo Lôi Bằng, đầu quỳ rạp xuống đất.

"Đây là tình huống gì, ta làm sao lại nhìn thấy thần sắc của đại sư huynh có một chút không đúng?"

"Đại sư huynh đây là đang dựng dục nộ hỏa, chuẩn bị đánh ra một kích lôi đình! ?"

"Đại sư huynh đây là đang tích súc đại chiêu, chuẩn bị một kích kinh thiên, trấn áp cuồng đồ không ai bì nổi này!"

Đám người khẽ nói, âm thầm đo lường được thực lực sâu không lường được của Nguyên Chiếu Vũ, cùng với cuồn cuộn tinh thần trọng nghĩa như trời kia.

Trong mắt bọn hắn, đây mới là sống lưng của Quang Minh Học Cung, đối mặt với cường địch, ngang nhiên không sợ, không luận thắng bại cũng có thể chiến một trận.

Phanh! Quả nhiên, Nguyên Chiếu Vũ ở trước mắt bao người, bước ra một bước, trừng mắt nhìn, quét qua đám người, vận khí đan điền, nghiêm nghị quát.

"Tên vương bát đản đui mù nào dám nhục mạ sư huynh?"

"..."

Một tiếng nói này vô cùng có lực, lòng đầy căm phẫn, lộ ra một tia vô cùng đau đớn, mang theo một luồng chính nghĩa dạt dào.

Ở dưới Tân Hỏa Sơn, hoàn toàn tĩnh mịch, đám người quay mặt nhìn nhau, nhất thời chưa thể tỉnh táo lại.

"Đây ...đây là tình huống gì...đại sư huynh vừa nói cái gì, ta làm sao lại có chút nghe không hiểu..."

"Con bà nó! Con bà nó! Con bà nó! Đại sư huynh...y...không muốn mặt! ?"

Đám người mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được những gì mình nghe được.

"Đại sư huynh, ngươi..." Lúc này, liền ngay cả Doãn Phỉ ở bên cạnh cũng đều nhìn ngốc, đôi mắt đẹp của nàng run rẩy, dường như có một chút không nhận ra Nguyên Chiếu Vũ.

Đây là đại sư huynh thiên phú trác tuyệt, vô cùng chính khí kia sao?

Lúc này, Nguyên Chiếu Vũ căn bản là không quan tâm đến phản ứng của mọi người.

So với Diệp Thiên năm đó, y không chỉ kém hơn một bậc.

Ở sau lưng Diệp Thiên trước kia chính là có Tam Hoàng Tử, có Quang Minh Điện, có Thần Vũ Vương, còn có Kim Sơn Độc Bá...nhiều chỗ dựa như vậy cũng đều không thể giữ được mạng ở trong tay của Đồ Phu.

Nguyên Chiếu Vũ biết mình có bao nhiêu cân lượng, đối mặt với sát thủ đại sư huynh, y không thể không cúi đầu.

"Những tiểu gia hỏa này vừa mới nhập môn, không biết Vương sư huynh đại giá quang lâm, vô ý mạo phạm, mong rằng sư huynh thứ lỗi!" Nguyên Chiếu Vũ nhắm mắt nói.

Doãn Phỉ càng thêm hoang mang, Nguyên Chiếu Vũ vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy xin lỗi, còn gọi người này là sư huynh,

Vương...Vương sư huynh! ?

Đột nhiên, trong đầu óc của Doãn Phỉ lóe lên linh quang, dường như nghĩ đến điều gì, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, môi son khẽ nhếch, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha ha, thật sự là nhân tài, có tiền đồ!" Vương Khung cười to, vỗ vỗ đầu vai của Nguyên Chiếu Vũ.

"Trước kia Diệp Thiên nếu như biết làm người như ngươi, cũng sẽ không đến nỗi mất mạng!" Vương Khung nhìn Nguyên Chiếu Vũ, đột nhiên có một chút thích vị đại sư huynh mới tấn thăng này.

Xem xét thời thế, co được dãn được, phán đoán đối với thực lực địch ta cũng rất tinh chuẩn, vào thời khắc mấu chốt cái gì tự tôn, kiêu ngạo, giá đỡ cũng đều có thể buông xuống.

Nói cho cùng những đồ vật này lại lớn hơn, cũng không có đáng tiền bằng tính mệnh.

Dạng người này thường thường có thể sống cực kỳ lâu, hơn nữa còn có thể sống rất khá.

Quang Minh Học Cung có đệ tử như vậy làm đại sư huynh, cũng là một chuyện may mắn.

"Sư huynh nói phải!" Nguyên Chiếu Vũ gượng cười hai tiếng, cực lực nói theo.

Một đám đệ tử quay mặt lại nhìn nhau, Trần Vô Phong trợn mắt hốc mồm, Hạng Ách Linh trực tiếp choáng váng!

Hướng gió xoay chuyển quá đột ngột, quá khác biệt so với sự tưởng tượng của bọn hắn.

"Vương Khung, nếu đã đến, cần gì phải hù dọa bọn tiểu bối này! ?" Đúng lúc này, Tân Hỏa Sơn khẽ chấn động, một tràng dao động đáng sợ truyền đến từ đỉnh núi, thanh âm cuồn cuộn, kinh động bát phương.

"Đại giáo ti, đã lâu không gặp!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, nhìn lên đỉnh núi, chắp tay nói.

Vừa dứt lời, toàn trường xôn xao, đạo đạo ánh mắt không thể tin tưởng lần lượt rơi ở trên người Vương Khung.

"Hắn...hắn chính là Vương Khung sư huynh! ?"

Chương 737

Danh hào Vương Khung, là được xây dựng ở phía trên vô số chiến tích chói lọi và vô số tính mạng thiên kiêu.

Trận chiến tại Hắc Thuỷ Long Cung, trận chiến tại Quang Minh Bảng, sự kiện lớn huy động vốn cộng đồng tại Thiên Võng, trận chiến tại La Vương Thành, trận chiến trên Sơ Vương Tế, trận chiến tại Nghiệt Long Sơn, trận chiến tại Bổ Thiên Công Hội...

Cọc cọc kiện kiện, vô địch bất bại, có không biết bao nhiêu thi thể cùng với máu tươi thiên kiêu cùng thế hệ đúc thành hung danh ngày hôm nay của Vương Khung.

Đối với đệ tử Quang Minh Học Cung mà nói, Vương Khung tuy là phản nghịch bị Quang Minh Điện truy sát, nhưng cũng là tiền bối sư huynh mà bọn hắn chỉ có thể ngưỡng mộ.

Chỉ cần đi vào Quang Minh Học Cung, cho dù là ai cũng không có cách nào đi vòng qua sự thật, ở phía trước bọn hắn, có một tấm bia to không thể vượt qua như Vương Khung.

Đặc biệt là trong những năm gần đây, đệ tử Quang Minh Học Cung nghe được nhiều nhất, chính là tầng tầng truyền thuyết liên quan tới Vương Khung.

Thậm chí có không ít người trong đó, trong bóng tối cũng đều gia nhập Đồ Thần Công Hội, hoặc là Bổ Thiên Công Hội, muốn nhìn thấy phong thái của Đồ Phu bên trong truyền thuyết.

Phải biết rằng, có dạng thân phận giống như Cổ Thích Tâm, cũng đều trở thành thành viên của Bổ Thiên Công Hội, huống chi là những tiểu gia hỏa bọn hắn.

"Thật sự là Vương Khung sư huynh...ta vậy mà nhìn thấy người sống!?"

"Con bà nó...hắn chính là truyền kỳ a...thần tượng của ta...ta...ta có thể đi xin chữ ký không?"

"Vậy mà lại là Vương Khung sư huynh! Vị ở trong truyền thuyết kia, chẳng trách Nguyên Chiếu Vũ đại sư huynh ở trước mặt hắn lại dịu dàng ngoan ngoãn giống như lợn sữa vậy!"

Một loạt những lời cảm thán và thảo luận sôi nổi bộc phát ra.

Ánh mắt của những đệ tử kia từ sợ hãi lúc ban đầu biến thành vô cùng cuồng nhiệt, giống như có hỏa diễm đang thiêu đốt.

Vào giờ phút này, bọn hắn rốt cuộc cũng biết được Nguyên Chiếu Vũ đường đường là đại sư huynh vì sao sẽ lộ ra tư thái khiêm tốn thuận theo kia.

Đồ Phu bên trong truyền thuyết, đích xác có dạng tư cách cùng với thực lực này.

Trong mắt mọi người, chuyện này dường như là lẽ đương nhiên, cho dù là Nguyên Chiếu Vũ ở trước mặt Đồ Phu cũng không thể không cúi đầu, thậm chí, đám người mơ hồ có một chút ao ước như Nguyên Chiếu Vũ, có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy cùng với Đồ Phu.

"Không hổ là Đồ Phu!" Doãn Phỉ không nhịn được thở dài.

Cho dù rời khỏi Quang Minh Học Cung lâu như vậy, nhưng thanh thế của Vương Khung tại nơi này cũng đều không hề suy yếu, ngược lại là càng trở nên cường thịnh, cho dù thân là đại sư huynh Nguyên Chiếu Vũ cũng đều không thể đánh đồng.

Đây chính là thanh danh, chính là uy vọng.

Đạo lý này, Nguyên Chiếu Vũ cũng biết.

Y nhìn Vương Khung sặc sỡ loá mắt, không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Dạng danh tiếng này, y chưa bao giờ nắm giữ.

Lúc này, Lôi Bằng quỳ trên mặt đất đã sớm bị dọa đến sợ vỡ mật, mặt không còn chút máu.

Đến lúc này, y rốt cuộc cũng biết, người mà mình kêu gào vừa rồi kia đến cùng là thần thánh phương nào.

"Ta vậy mà muốn Đồ Phu quỳ xuống tạ tội! ?" Lôi Bằng hồi tưởng lại sự phách lối của chính mình vừa rồi, sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, bên trong cùng thế hệ, dám nói như vậy đối với Đồ Phu chỉ sợ thật đúng là không tìm ra được mấy người.

Đừng nói là Quang Minh Học Cung, coi như là truyền nhân của tám đại Vương Thành, huyết mạch Thiên Vương, đạo thống Linh Sơn! Chỉ sợ là cũng đều không có người dám lớn lối như thế ở trước mặt Vương Khung.

Nghĩ tới đây, thân thể của Lôi Bằng đột nhiên hếch lên, lập tức cảm thấy mình vậy mà lợi hại như vậy! ?

"Ừm, khí chất của Lôi Bằng sư huynh làm sao lại trở nên bất đồng rồi?"

"Con bà nó...làm sao lại có loại cảm giác như là y gặp việc vui tinh thần thoải mái...nếu như Lôi Bằng sư huynh có đuôi, khẳng định sẽ dựng lên cao!"

"Lôi Bằng sư huynh có phải là quỳ ngốc rồi hay không, làm sao còn cười rồi, con bà nó...đều đã cười ra tiếng! Bị kích thích rồi sao?"

"Nói nhảm, đó chính là Đồ Phu...ai có thể ở trước mặt Đồ Phu phách lối như vậy, chuyện này đã đầy đủ cho Lôi Bằng sư huynh nói khoác một đời!"

Đám người thổn thức, cho dù bị Đồ Phu phạt quỳ cũng có thể cười thành như vậy, tự nhiên là bởi vì xúc động cùng với phách lối trong một sát na vừa rồi kia.

Truyền kỳ thường thường chính là sinh ra như vậy, có lẽ mười năm, hai mươi năm sau, mọi thứ liên quan tới ngày hôm nay liền sẽ bị người ta truyền thành một phiên bản khác.

Trong lịch sử Quang Minh Học Cung, nam nhân duy nhất dám khiêu chiến cùng với Đồ Phu...

Lôi Bằng!

Đó là một loại truyền kỳ khác!

Đồ Phu nhìn thấu được tương lai đáng sợ của nam nhân này, không hề xuất thủ, về phần Lôi Bằng cũng sinh ra cảm giác anh hùng tương tích, dùng đại lễ đưa tiễn, hết thảy đều không nói một lời.

Lúc này, đã có người đang mơ màng.

Chương 738

"Hắc hắc...hắc hắc..."

Lôi Bằng quỳ trên mặt đất, nằm sấp phủ phục, chổng mông lên, ánh mắt mê ly tan rã, dường như đắm chìm trong huyễn tưởng vô biên, cười ra tiếng.

"Lôi sư huynh điên rồi!"

"Thật sự là ao ước...đây chính là vốn liếng để ngày sau y khoác lác, ta cũng rất muốn được Đồ Phu ban thưởng quỳ!"

Đám người không khỏi thở dài.

"Đi qua đây tâm sự đi!"

Thanh âm trầm trọng lại truyền đến một lần nữa từ trên đỉnh núi.

Trong lòng Nguyên Chiếu Vũ hơi giật mình một chút, y biết rõ thanh âm này là của đại giáo ti Vương Huyền Cương.

Tại Quang Minh Học Cung, có giáo thụ, đại giáo thụ, chấp giáo, đại chấp giáo, còn có trưởng lão hộ pháp...

Đại giáo ti cao cao tại thượng, ngoại trừ người hộ đạo cùng với cung chủ, cơ hồ là tồn tại cấp độ cao nhất, cho dù là y, thân là đại sư huynh, tổng cộng cũng chỉ gặp qua hai ba lần mà thôi.

Hiện nay Vương Khung vừa trở về, liền thu hoạch được sự triệu kiến của đại giáo ti, đủ thấy được phân lượng của hắn, đích xác không phải là y có thể so sánh.

"Mời sư huynh!" Nguyên Chiếu Vũ không dám thất lễ, ở trước mặt Vương Khung, cho dù là y, cũng phải kêu lên một tiếng sư huynh.

"Ừm, ngược lại là hiểu lễ nghĩa!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Đối với người có thiên phú không tồi còn hiểu cách làm người như Nguyên Chiếu Vũ, hắn đúng là rất có hảo cảm.

Chỗ duy nhất không tốt chính là loại người này hết lần này tới lần khác lại là đệ tử của Quang Minh Học Cung, nếu như là thành viên của Bổ Thiên Công Hội...vậy thì càng thêm hoàn mỹ!

"Ta nói này tiểu Nguyên...sau khi tốt nghiệp có tính toán gì hay không?" Trên đường đi, Vương Khung đột nhiên hỏi.

Bình thường mà nói, đệ tử Quang Minh Học Cung sau khi đạt đến cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín thì đã sớm tốt nghiệp, chỉ có một số ít người ưu tú có thể ở lại, trở thành lực lượng nòng cốt của Quang Minh Học Cung.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều quyết định bởi quyết định của bản thân.

Nhưng, bằng vào dạng thân phận của Nguyên Chiếu Vũ, nhất định đều là sẽ ở lại.

"Tính toán, tính toán gì?" Nguyên Chiếu Vũ không nhịn được nói.

"Sau khi tốt nghiệp không phải đều cần tìm việc làm sao, đã là việc làm, liền cần phải suy nghĩ một chút tiền đồ!" Vương Khung nói: "Đều là người từng trải, làm đến đại sư huynh, dù sao cũng phải có tính toán vì tương lai!"

"Sư đệ ngu dốt, không rõ ý tứ của sư huynh!" Nguyên Chiếu Vũ chợt lúng túng nói.

"Ta còn có một chút quan hệ tại Đế Đô, thế tử Thiên Vũ Vương, Thất Hoàng Tử với ta cũng tính là có một chút giao tình, nếu như ngươi cần, có thể đến Đế Đô tìm ta, ta giúp ngươi tìm một công việc làm..." Ở trước đại điện, Vương Khung vỗ vỗ bờ vai của y nói.

"Thế tử Thiên Vũ Vương, Thất Hoàng Tử?" Nguyên Chiếu Vũ mở to hai mắt nhìn.

Cho dù thân là đại sư huynh Quang Minh Học Cung, hai vị này cũng đều là tồn tại y chỉ có thể nhìn mà không thể đạt tới.

Đồng dạng là người cùng thế hệ, Vương Khung sư huynh vậy mà đã đạt đến dạng độ cao này.

"Suy nghĩ thật kỹ một lần!" Vương Khung cười cười, khiêng Tề Tích đi vào đại điện.

Cung điện cổ lão sừng sững trang nghiêm, hỏa diễm chung quanh cháy hừng hực.

Trên cùng, một đạo thân ảnh vạm vỡ ngồi ngay ngắn, quanh người tản

ra uy áp như có như không.

"Lá gan của ngươi không nhỏ, đào chân tường cũng đều có thể đào ở trên đầu bản toạ!" Vương Huyền Cương nhìn Vương Khung, trầm giọng nói.

Thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, thiên tài đã nhìn thấy như hằng hà sa số, không thể tính toán được.

Trong mắt y, thiên tài là tài nguyên không đáng giá tiền nhất trên thế giới.

Nhưng một khi đạt đến mức độ như Vương Khung, cũng chỉ là có thể ngộ mà không thể cầu.

Nhìn chung trong lịch sử Quang Minh Học Cung, người thiếu niên trước mặt này có thể được xưng là đệ nhất yêu nghiệt trong gần trăm năm nay.

Từ khi xuất đạo đến nay, liền đã chú định là bất phàm, chỉ trong mấy năm, liền vang danh thiên hạ, mạnh như Quang Minh Điện cũng đều thấy hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Đặc biệt là hôm đó Bổ Thiên Công Hội khai tông lập phái, một tràng hạo kiếp càn quét thượng thiên, chấn động quang minh Thánh Điện, vô số cao thủ tử vong.

Từ đó trở đi, Vương Huyền Cương liền biết rõ, khí thế của tên tiểu tử này đã dần dần hình thành, đã không thể coi hắn như là tiểu gia hỏa bình thường.

"Đại giáo ti, sau một trận chiến trên Sơ Vương Tế, Quang Minh Học Cung nhân tài điêu linh, ta đây là đang bảo tồn hương hỏa cho các vị!" Vương Khung khiêng Tề Tích khẽ cười nói.

Vương Huyền Cương hơi nheo mắt lại nói: "Ý của ngươi là Quang Minh Học Cung chúng ta không bảo vệ nổi nhân tài?"

"Còn không phải sao?" Vương Khung chưa từng phủ nhận, thản nhiên nói.

"Ngay cả đại nhân tài như ta cũng đều không thể bảo trụ, làm hại ta phải liều mạng chân trời...Quang Minh Học Cung không còn người kế tục!"

"..."

Chương 739

Vương Huyền Cương sửng sốt, y không ngờ được ở ngay trước mặt y, tên tiểu tử này nói chuyện vậy mà cũng đều ngay thẳng như vậy, thậm chí là trần trụi, lộ ra một tia khiêu khích, còn mang theo một chút oán niệm.

"Ha ha ha..." Vương Huyền Cương cười.

Đã có rất nhiều năm không có tiểu gia hỏa nào dám nói chuyện như vậy ở trước mặt y.

Coi như là Nguyên Chiếu Vũ ở trước mắt y, cũng đều là nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một lần.

"Không hổ là Đồ Phu...thân kinh bách chiến, quả nhiên có can đảm!" Vương Huyền Cương không nhịn được khen.

Loại hạt giống có thiên phú cao, nhiều kỳ ngộ, còn trải qua sinh tử lịch luyện như Vương Khung chính là không giống, ở bên trong một vạn thiên tài cũng không nhất định có thể sinh ra một người.

Vương Huyền Cương dần dần hiểu được dụng ý của cung chủ Vu Thiên Ngân.

"Tiểu gia hoả trên người ngươi là phải để lại!" Vương Huyền Cương khẽ ngước mắt lên, ánh mắt thâm thúy rơi ở trên người Tề Tích.

Y có cảnh giới cỡ nào, là cường giả cảnh giới Linh Lô chân chính, bao trùm ở phía trên Chúa Tể Giả, ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt liền nhìn ra lực lượng đáng sợ ẩn tàng trong cơ thể của Tề Tích.

Luận tiềm năng, tiểu gia hỏa này chỉ sợ rằng còn ở phía trên Nguyên Chiếu Vũ.

Chỉ là lực lượng của y quá mức nguy hiểm, nếu như không được dẫn dắt, chỉ sợ rằng sẽ không thể nắm giữ hoàn mỹ.

"Đại giáo ti, Quang Minh Học Cung các ngươi để cho châu ngọc long đong, ngươi đãi ra y chính là ta." Vương Khung nhếch miệng nói.

Sau khi trở về từ Phế Thổ trở về, ở bên trong rất nhiều đệ tử Quang Minh Học Cung, có thể lọt vào mắt xanh của Vương Khung cũng chỉ có hai

người, một người là Hồng Thần, một người khác chính là Tề Tích.

Hồng Thần có tính tình kiên nghị, trọng tình nghĩa, chuyện này khiến cho Vương Khung cực kỳ thích, vào thời điểm Xích Long Thành suy tàn, vẫn như cũ bảo hộ đồng bạn, không có rời bỏ.

Mấu chốt nhất là, Hồng Thần ở bên trên phương diện tu luyện lực lượng Nguyên Khí Trì có được thiên phú khó có thể tưởng tượng.

Dựa vào một đạo nguyên khí, liền thuế biến tiến hóa, hóa thành năng lực của mình "Ngũ Hành Linh Căn", thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Hiện nay iwr bên trong Bổ Thiên Công Hội, ở trên phương diện lĩnh hội Nguyên Khí Trì, Hồng Thần chính là có tạo nghệ tối cao.

Vương Khung có kỳ vọng rất lớn đối với y, để cho y lịch luyện ở bên cạnh Cổ Thích Tâm.

Có thế tử Thiên Vũ Vương tự mình huấn luyện, không được bao lâu, tên tiểu tử này liền có thể tự mình đảm đương một phía, trở thành nhân vật trọng yếu của Bổ Thiên Công Hội.

"Hỏa Chủng thất lạc..." Ánh mắt của Vương Huyền Cương thâm thúy, dường như có thâm ý, thanh âm trầm trọng chậm rãi vang lên ở bên trong cung điện cổ lão.

"Đại giáo ti nhìn ra lai lịch của y?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, không nhịn được hỏi.

"Tại tuế nguyệt cổ xưa nhất, hệ thống tu hành Hỏa Chủng cũng chưa có hoàn thiện, vào thời điểm kia, có rất nhiều pháp môn mở ra Hỏa Chủng." Vương Huyền Cương nói.

Vương Khung khẽ gật đầu, trên thực tế xác thực là như vậy.

Như thể phương pháp tu hành của Thiên Vương Môn trước kia, chính là quan tưởng Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, liền có thể thức tỉnh Hỏa Chủng, cực kỳ thần diệu.

Sau đó vì đoạt được Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng, chế tạo Thiên Vương Pháp Thần Thai, Hoắc Pháp Vương không tiếc phát động chiến tranh, tiêu diệt Thiên Vương Môn đã truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt.

"Lúc đó, có một loại phương pháp thức tỉnh Hỏa Chủng đặc thù, tên là Cổ Yêu Tế Hỏa, cũng gọi là Yêu Tế Pháp!"

"Cổ Yêu Tế Hỏa! ?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

Luận kiến thức, hắn tự nhiên là không thể đánh đồng cùng với dạng cự đầu như Vương Huyền Cương.

"Đó là một loại bí pháp hung hiểm hòa tan cổ yêu huyết vào thân thể, kích thích tiềm năng sinh mệnh, từ đó ngưng tụ Hỏa Chủng!" Vương Huyền Cương nói.

Vào những năm xa xưa, tại niên đại hệ thống tu hành Hỏa Chủng chưa chân chính thành hình, có rất nhiều pháp môn thức tỉnh Hỏa Chủng, như Quan Tưởng Pháp, Truyền Hỏa Pháp, Tự Nhiên Pháp, Tự Liệt Pháp, Thải Dược Pháp, trong đó Cổ Yêu Tế Hỏa, cũng chính là cái gọi là Yêu Tế Pháp được tính là một loại hung hiểm bá đạo nhất.

Trước tiên, dạng cổ yêu huyết mà pháp môn này cần liền rất khó tìm tìm, về phần dạng thể chất có thể dung hợp loại yêu huyết này càng là vạn người không được một, dung nhập huyết mạch đáng sợ như vậy vào bản thân, sẽ thức tỉnh Hỏa Chủng bá đạo tuyệt luân, vượt qua tưởng tượng, thậm chí còn có thể nắm giữ một bộ phận năng lực của loại yêu thú đó.

Bởi vậy, vào những năm xa xưa, truyền nhân Yêu Tế Pháp mặc dù thưa thớt, nhưng các cường giả trong thiên hạ, lại không có ai dám cả gan khinh thường uy năng của nhất mạch này.

"Trên người tên tiểu tử này có vết tích của Yêu Tế Pháp?" Vương Khung nhìn Tề Tích trên đầu vai, vô thức nói.

Chương 740

Vương Huyền Cương khẽ gật đầu nói: "Tiên tổ của y hẳn đã từng là cao thủ đỉnh tiêm Yêu Tế Pháp nhất mạch, lực lượng cổ lão lạc ấn ở bên trong huyết mạch, thức tỉnh tại thế hệ này."

Lực lượng của Yêu Tế Pháp cực kỳ bá đạo, truyền nhân hậu bối của nhất mạch này cũng không phải là người người đều có thể kế thừa, đặc biệt là dạng bí pháp thức tỉnh kia hiện nay đã tuyệt diệt, hi vọng thức tỉnh dạng lực lượng này càng là cực kỳ bé nhỏ.

Ngược lại là Tề Tích, cũng không biết đã thu hoạch được cơ duyên gì, vậy mà kích phát dạng huyết mạch ẩn tàng này, dần dần thức tỉnh vết tích Yêu Tế Pháp.

"Chẳng trách viên thịt trắng nhìn thấy tên tiểu tử này liền giống như chồn thấy gà!" Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra.

Cũng không biết tiên tổ của Tề Tích là dùng loại cổ yêu huyết nào mở ra Hỏa Chủng, khiến cho viên thịt trắng như đói khát điên cuồng như vậy.

Nhưng chiếu theo lời nói của Vương Huyền Cương, muốn dùng Yêu Tế Pháp thức tỉnh Hỏa Chủng, phẩm cấp cổ yêu huyết sử dụng tất nhiên sẽ không thấp, ít nhất cũng phải là hậu duệ của Chân Vương.

Có lẽ loại yêu thú này đã tuyệt tích!

"Nói như vậy...ta đã nhặt được đại bảo bối! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại, hiện lên một tia ánh sáng giảo hoạt.

Trong mắt hắn, tên tiểu tử gọi là Tề Tích này quả thực chính là một tòa bảo khố thiên nhiên, ngoại trừ làm khẩu phần ăn của viên thịt trắng, bản thân y liền có giá trị nghiên cứu cực lớn.

Ngoài ra, còn có thể dùng Nguyên Khí Trì giúp y tu hành, kích thích vết tích Yêu Tế Pháp trong cơ thể y, nói không chừng sẽ có thể sinh ra biến hóa bất khả tư nghị, chuyện này đối với việc Vương Khung lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, tăng thêm nội tình của chính mình cũng có sự giúp đỡ to lớn.

Mấu chốt nhất là, nếu như hợp tác cùng với viện nghiên cứu Tần Hoàng

Đình, nói không chừng sẽ có thể phân tích ra được cổ yêu huyết trong cơ thể Tề Tích, thậm chí là có thể tái sinh cũng khó nói.

Đến thời điểm đó, Vương Khung có thể mượn loại cổ yêu huyết thần bí này để thức tỉnh năng lực, có lẽ so với Hắc Sơn Bạch Thủy còn cường đại hơn.

"Hắc hắc hắc..." Vương Khung toét miệng cười, nghĩ đi nghĩ lại không nhịn được cười ra tiếng.

Át chủ bài lớn nhất của Vương Khung chính là Hỏa Chủng màu đen.

Đến nay hắn cũng chưa thể làm rõ được, dạng Hỏa Chủng thần bí này đến cùng là có lai lịch ra sao, lĩnh hội phương pháp tu hành bất đồng, sẽ có thể trợ giúp hắn rình mò bí mật của Hỏa Chủng màu đen.

Giống như Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng mà Vương Khung lấy được trước đây chính là chí bảo tu luyện Quan Tưởng Pháp.

Hiện nay, gặp được kẻ có thể tu luyện Yêu Tế như Pháp Tề Tích, quả thực là cơ duyên lớn bằng trời, Vương Khung tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Trong nháy mắt, hắn cũng đã phân tích rõ ràng toàn bộ giá trị lợi dụng của Tề Tích.

"Bảo bối...đại bảo bối a!"

"Tiểu tử, ngươi có phải hay không coi ta là người chết?"

Vương Huyền Cương nghe tiếng cười quanh quẩn ở bên trong cung điện, lộ ra thần sắc bất mãn.

"Nói cho cùng, ta cùng với Quang Minh Học Cung cũng có tình hương hỏa, hôm đó ở bên trên Sơ Vương Tế, đại giáo ti thấy chết không cứu, ta mang đi một vị học viên ngoại môn, cũng không quá phận chứ!" Vương Khung thu liễm nụ cười, nói.

"Thấy chết không cứu?" Vương Huyền Cương trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, không nhịn được nói: "Kế hoạch mà Quang Minh Điện mưu đồ ba ngàn năm, bị ngươi huỷ hoại trong một buổi, ngươi bảo ta phải cứu như thế nào?"

Ngày đó, Vương Khung sở tác sở vi đích xác kinh thiên động địa, chém

Diệp Thiên, giết đệ tử Quang Minh Điện, sau cùng ngay cả Thiên Vương Pháp Thần Thai cũng đều bị hắn phá hư, làm cho Diệp Vô Thiên không thể dung hợp với kiện Viêm Binh mạnh nhất này, đặt chân vào hàng ngũ chí cao.

Quang Minh Điện cũng đều sắp nổ tung, người nào dám ra tay cứu giúp.

"Ngươi có biết hay không Quang Minh Học Cung đã âm thầm gánh bao nhiêu oan ức, lau mông bao nhiêu lần cho ngươi?" Vương Huyền Cương tức giận nói.

Vị trí này của y là khó ngồi nhất, vị cung chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi kia căn bản không quản sự vụ, một đống cục diện rối rắm đè lên trên người y, oan ức cần y gánh, mông cũng cần y lau.

"Ta biết rõ đại giáo ti vất vả, cho nên đặc biệt đến phân ưu cho đại giáo ti."

"Phân ưu cho ta, ngươi phân ưu cho ta như thế nào?" Vương Huyền Cương lộ ra sắc mặt cổ quái nói.

"Ta dự định hợp tác cùng với Quang Minh Học Cung, triển khai kế hoạch chuyển giao bồi dưỡng nhân tài, sau này hàng năm đệ tử ưu tú của Quang Minh Học Cung cũng đều có thể tiến vào Bổ Thiên Công Hội tiến hành lịch luyện, thậm chí đệ tử tốt nghiệp ưu tú của Quang Minh Học Cung cũng đều có thể tiến vào Bổ Thiên Công Hội đảm nhiệm công việc..." Vương Khung cực kỳ chân thành nói.

Chương 741

Hiện nay tổng bộ Bổ Thiên Công Hội thiết lập ở Đế Đô, tại ba mươi sáu thành trong thiên hạ cũng đều có phân bộ, môn nhân đệ tử đã sớm vượt qua một vạn, đối với các đại thế lực, thế gia thậm chí là Vương Thành cũng đều có giao hảo, có tiềm năng rất cao, mấu chốt chỉ là thiếu nhân thủ.

"Vì tương lai của Quang Minh Học Cung, cùng với tiền đồ của ngàn ngàn vạn vạn học viên, ta vất vả một chút cũng không sao, chỉ cần đi qua, ta cũng đều có thể an bài!" Vương Khung đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Vương Huyền Cương nghe đến sững sờ, một lát sau mới có thể tỉnh táo lại, chỉ vào Vương Khung mắng to: "Ngươi đánh rắm..."

"Ngươi đây là xem Quang Minh Học Cung chúng ta trở thành hậu viện của ngươi sao, muốn lấy hết nhân tài mà chúng ta tân tân khổ khổ mới bồi dưỡng được đưa đến Bổ Thiên Công Hội của các ngươi, ngươi coi chúng ta là lao động khổ sai?" Vương Huyền Cương chửi ầm lên.

Thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, y cũng đã nhìn thấy không ít kẻ vô sỉ, nhưng cho tới bây giờ cũng không có một ai giống như Vương Khung, nói ra sự tình chiếm tiện nghi mà còn giống như mình bị thiệt lớn vậy.

"Giả bộ, ngươi tiếp tục giả bộ đi!" Vương Huyền Cương lạnh lùng nói.

Y xem như đã nhìn ra, tên tiểu tử này chính là cao thủ nhổ lông nhạn, lần này tới Quang Minh Học Cung khẳng định là không có chuyện tốt, nếu như cho hắn cơ hội, coi như là phá huỷ tổng bộ Quang Minh Học Cung cũng đều có thể làm được.

"Đại giáo ti, chúng ta hãy thay một loại góc độ suy nghĩ khác, căn cơ của những đệ tử này dù sao cũng là tại Quang Minh Học Cung, sau khi tiến vào Bổ Thiên Công Hội, một khi thanh danh vang đội, nói đến cũng là Quang Minh Học Cung dạy bảo tốt, ngay nào đó có việc, đại giáo ti ngươi nhất hô bách ứng, người nào có thể không trở về?" Vương Khung thành khẩn nói.

"Hơn nữa, Bổ Thiên Công Hội một khi đạt được hợp tác chiến lược

cùng với Quang Minh Học Cung, đó chính là có vinh cùng vinh, ngươi chính là của ta, sao còn phải phân chia với nhau?"

"..."

Vương Huyền Cương nghe đến trợn mắt hốc mồm, y đến cùng vẫn đã đánh giá thấp Vương Khung, năng lực điên đảo thị phi hắc bạch như này quả thực đã khuynh đảo tam quan của y.

"Đây là một loại năng lực sao?" Vương Huyền Cương hoài nghi thật sâu.

Tương truyền, trong những năm xa xưa, có một loại năng lực đáng sợ, gọi là Khẩu Độn Thuật, có thể dùng ngôn ngữ điên đảo âm dương, hỗn loạn sinh tử, đùa bỡn nhân tâm, cho dù là người có ý chí kiên định nhất cũng đều có thể bị bọn hắn độ hóa, nhập cuộc, vô cùng kính phục.

Năm đó, thiên hạ hỗn chiến, cao thủ xuất hiện lớp lớp, đã từng có kỳ nhân dị sĩ dựa vào Khẩu Độn Chi Thuật tung hoành thế gian, độ hóa vô số cao thủ, sau cùng càng là dựa vào thuật này, sáng lập đại giáo, truyền bá tín ngưỡng, hương hỏa cường thịnh, đủ để so sánh với Quang Minh Điện.

Chỉ là loại năng lực này quá mức cường đại, bởi vậy phù dung sớm nở tối tàn, cũng không lâu lắm liền tuyệt tích.

Nhưng nguyên nhân cũng bởi vì thế, càng lộ ra sự bất phàm của thuật này, hậu thế xem nó như là năng lực đánh đồng với Ngự Mẫu Thuật một trong mười đại năng lực thần kỳ.

Lúc này, Vương Huyền Cương hoài nghi thật sâu Vương Khung có phải hay không đã thức tỉnh loại năng lực trong truyền thuyết này, nếu không làm sao có thể mở miệng phun hoa sen, sự tình vô sỉ như vậy cũng đều có thể nói đến mặt không đỏ, hơi thở không gấp, tim không nhảy,

"Ta chịu một chút tổn thất cũng không sao, nếu như có thể để vinh quang của Quang Minh Học Cung vĩnh cửu không suy, hương hỏa truyền thừa không ngừng, đệ tử cao thủ xuất hiện lớp lớp...ta cũng liền thỏa mãn..." Vương Khung yếu ớt thở dài.

"Đủ rồi!" Vương Huyền Cương đưa tay ngắt lời hắn, thực sự có một

chút nghe không vô.

Nếu như là người không biết, còn tưởng rằng tên tiểu tử này là thánh nhân chuyển thế, thần nhân tái sinh.

Không thể không nói, chỉ bằng vào độ vô sỉ này, hắn không thành công thì người nào có thể thành công,

Có thể thấy, Thiên Đạo rất công bằng, muốn thành tựu đại sự, chắc chắn phải có một hạng sở trường, bình tĩnh xem xét, tên tiểu tử này cũng không có thiên phú cùng với thế lực hơn người, chỉ dựa vào cái miệng này cùng với gương mặt này cũng có thể đặt chân ở giữa thiên địa, thu hoạch được thành công.

"Liên quan tới kế hoạch chuyển giao nhân tài mà ngươi nói, còn chờ thương thảo, sau này hãy nói đi!" Vương Huyền Cương khoát tay áo, loại sự tình này y không có khả năng tùy tiện đáp ứng.

Đối với Vương Khung, y hiểu rất rõ, một bụng ý nghĩ xấu, ngươi hứa cho hắn một đầu heo, hắn có thể dọn sạch chuồng heo.

"Bây giờ nói chính sự đi!" Vương Huyền Cương ngưng ánh mắt lại, giống như có thâm ý nhìn Vương Khung.

Y cũng không tin tưởng tên tiểu tử này chính là đến đây nói chuyện phiếm với y, đừng quên, hiện nay Vương Khung còn đang bị Quang Minh Điện truy nã!

Chương 742

"Ta muốn tiến thêm một bước!" Vương Khung thu liễm nụ cười, bình tĩnh nói.

"Ngươi muốn tìm hiểu cảnh giới Dung Khí!" Vương Huyền Cương khẽ nói: "Xem ra ngươi ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » đã có được thu hoạch không nhỏ!"

Thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, y đối thực lực của Vương Khung có được hiểu rõ đại khái, loại hạt giống như thế này, thực lực cường đại kinh thiên như thế này, càng là như vậy, muốn đột phá chướng ngại chính là vô cùng khó khắn.

Vương Khung có thể lại đi đến Quang Minh Học Cung nói lời như vậy, liền cho thấy hắn đã có nắm chắc cực lớn, có thể đặt chân vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

"Cảnh giới Dung Khí, có hai đại quan khiếu, một là lạc ấn thần hình, hai là đoán tạo Viêm Binh...nhìn bộ dáng của ngươi, xem ra đã thành công lạc ấn thần hình!" Vương Huyền Cương nhìn Vương Khung, hỏi thăm dò.

"Không sai!" Vương Khung khẽ gật đầu, không có phủ nhận.

Ầm ầm! Đột nhiên, một luồng khí tức thần bí từ trong cơ thể hắn trở nên vô cùng sống động, tại vùng đan điền, ngọn Hỏa Chủng kia càng là giống như vực thẳm.

"Đây là..." Vương Huyền Cương động dung.

Ánh mắt chiếu tới, chân nguyên bàng bạc mênh mông quanh người thiếu niên kia vậy mà là màu đen, như đêm tối mênh mông, xâm nhập thiên địa.

"Chân nguyên màu đen!"

Vương Huyền Cương lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt kinh nghi.

Dị tượng như thế, y chưa bao giờ thấy qua, chân nguyên dị hoá đến bước này, đã siêu thoát phạm trù hệ thống tu hành Hỏa Chủng bình thường.

Ông! Sau một khắc, dị tượng quanh người Vương Khung tiêu tán thành

vô hình, khí tức của hắn như tia nước nhỏ, hội tụ điểm điểm, sau đó biến mất vô tung tích.

"Thân có đại hung, phản phác quy chân, tự nhiên chi chỗ, phương hiển huyền chân!" Vương Huyền Cương nhìn chằm chằm Vương Khung, không nhịn được khẽ thì thầm.

Lúc này, địa vị của Vương Khung ở trong lòng hắn lại tăng lên một lần nữa, ở phía trên xa xa, không thể giải thích.

"Đã có thể lọt vào pháp nhãn của đại giáo ti chưa?" Vương Khung thản nhiên nói.

Vương Huyền Cương trầm ngâm một lát, mới nói: "Thực lực của ngươi có một không hai trong cùng thế hệ, ở bên trong thế hệ tuổi trẻ, người có thể sánh vai với ngươi đã không nhiều."

"Không nhiều?" Vương Khung từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói: "Đại giáo ti có ý tứ là ta còn chưa gánh được hai chữ 'Vô địch'! ?"

"Ha ha ha...Vương Khung, ngươi quả nhiên rất tự tin, nhìn giống như vô lại, trong xương cốt lại lộ ra cuồng ngạo không che giấu được!" Vương Huyền Cương cười to nói.

"Thiên hạ rộng lớn, có thể ẩn giấu Chân Long, ba ngàn năm nay, ngoại trừ Lâm La Thiên, không có người nào có thể gánh được hai chữ 'Vô địch'..."

"Con đường của ngươi còn rất dài, coi như là ở bên trong thế hệ tuổi trẻ, cũng có người đã vượt lên trước ngươi, đạp vào cảnh giới Dung Khí!"

Ngụ ý của Vương Huyền Cương rất rõ ràng, thực lực của Vương Khung thật sự là không tệ, nhưng cảnh giới chậm một bước, đã có người sớm lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Cảnh giới chênh lệch, giống như lạch trời, đặc biệt là ở dưới tình huống thiên phú giống nhau, dạng chênh lệch này là không thể bù đắp, một khi tranh đấu, sẽ lập tức phân cao thấp.

"Tiền bối đang nói đến người nào?" Vương Khung hỏi.

"Quang Minh Điện Diệp Vô Thiên, vứt đi Thiên Vương Pháp Thần Thai,

mở ra lối riêng, dùng đại thần thông đạp vào Chi Phối Giả, sinh ra dị tượng, quang minh hiển hóa!" Vương Huyền Cương nhắc nhở.

"Diệp Vô Thiên...y ngược lại là một nhân vật!" Vương Khung khẽ nói.

Diệp Thiên ngày xưa danh xưng thân mang bảy đại năng lực phái siêu năng, có thể xưng là đại địch, đến cuối cùng cũng chỉ là một con côn trùng thảm thương mà Diệp Vô Thiên chia ra mà thôi.

Nam nhân này ngồi ngay ngắn ở trên đại vị, thâm tàng trong Quang Minh Điện, không lộ ra trước mắt người đời, nhưng uy danh lại ở bên ngoài, có không biết bao nhiêu người đều kính sợ đối với y.

Vương Khung cũng không ngờ được, Diệp Vô Thiên lại có khí phách to lớn như thế, vậy mà vứt đi Thiên Vương Pháp Thần Thai.

Phải biết rằng, món chí bảo này là Viêm Binh mà Hoắc Pháp Vương mưu đồ ba ngàn năm, coi như bị Vương Khung phá hư, chưa từng đạt đến hoàn mỹ, vẫn như cũ được coi như là Viêm Binh mạnh nhất đương thời, một khi nắm giữ, sẽ có được thực lực khó có thể tưởng tượng, cho dù không thể nói là vô địch trong cùng thế hệ, cũng không kém bao nhiêu.

Đối mặt với dụ hoặc như vậy, Diệp Vô Thiên vậy mà thờ ơ, bỏ qua đại cơ duyên này, lựa chọn một con đường khác.

Chỉ từ điểm này, liền có thể nhìn ra khí phách của người này cực lớn, đủ để xưng là kình địch.

"Ngươi một đường hát vang tiến mạnh, sớm muộn cũng sẽ gặp gỡ người này!" Vương Huyền Cương nhắc nhở.

Quan hệ giữa Vương Khung cùng với Quang Minh Điện đã là không chết không thôi, không nói những cái khác, hắn đánh cắp tín vật tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, Quang Minh Điện liền sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chương 743

Huống hồ, tranh đấu với thời đại mới tất nhiên sẽ phải chiến khắp thiên hạ, quét ngang chư địch.

Vương Khung hiện nay có danh tiếng cực thịnh, đã mơ hồ có khí tượng lãnh tụ quần luân.

Về phần Diệp Vô Thiên càng là được công nhận là truyền nhân chân chính Quang Minh Điện thế hệ này.

Giữa hai người này, tất sẽ có một trận chiến, chỉ là sớm muộn mà thôi.

"Thằng oắt con kia đích xác có một chút sâu không thấy đáy, đến cùng vẫn là lựng tựa đại thụ tốt hóng mát!" Vương Khung không khỏi cảm thán nói.

Sau lưng của Diệp Vô Thiên dù sao cũng là Quang Minh Điện, tài nguyên, công pháp, bí cảnh, đan dược, kinh nghiệm...mọi thứ không thiếu.

So sánh với y, Vương Khung cơ hồ đều dựa vào chính mình.

"Cho nên ngươi đi đến Quang Minh Học Cung, cũng muốn tìm cây đại thụ để dựa?" Vương Huyền Cương trêu đùa.

"Chỉ là có một cái nghi vấn, đặc biệt đến thỉnh giáo!" Vương Khung không có giấu diếm, nói thẳng.

"Thần hình của ngươi cực kỳ đặc thù, chỉ sợ là kẹt ở cửa luyện đúc Viêm Binh!" Vương Huyền Cương suy đoán.

"Cái gì cũng đều không thể gạt được đại giáo ti!" Vương Khung không thể không bội phục, cảnh giới Linh Lô không hổ là cảnh giới Linh Lô, con mắt sắc bén đến mức khiến cho hắn rạp đầu xuống đất, cũng đều không cần chính mình nói, liền có thể nhìn ra khốn cảnh trước mắt của hắn.

Vương Khung mặc dù ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », đã kích hoạt thần hình hoa sen đen, thành công chuyển hóa chân nguyên.

Nhưng thần hình hoa sen đen hắn tu luyện quá quỷ dị, bảo vật luyện chế Viêm Binh bình thường căn bản không tiếp nhận nổi dạng lực lượng này, chớ đừng nói chi là luyện chế thành công, dung nhập Hỏa Chủng.

"Lực lượng của ngươi không phải là chuyện đùa, muốn luyện chế Viêm Binh, bảo vật bình thường căn bản không có tác dụng, ít nhất cũng phải là kỳ vật mới được!"

"Kỳ vật! ?"

"Nghe đồn, toàn bộ kỳ vật trong thiên hạ đều sinh ra từ chỗ của một ngọn Hỏa Chủng, lúc đó Hỏa Chủng sinh ra, vạn vật diễn hoá, phun ra vô số kỳ vật, tản mát ở bên trong rất nhiều bí cảnh trong thiên hạ..."

"Những kỳ vật kia đều có thần diệu, là tài liệu tốt nhất để chế tạo Viêm Binh!" Vương Huyền Cương giới thiệu.

Kỳ vật hãn hữu, nhưng bảo vật tầm thường căn bản là không chịu nổi lực lượng của thần hình cường đại, bởi vậy cần dùng kỳ vật để chế tạo Viêm Binh.

Giống như Viêm Binh của Vương Huyền Cương cũng chính là dùng một kiện kỳ vật đoán tạo mà thành.

Đó cũng là kỳ vật y ngẫu nhiên đạt được lúc còn trẻ tuổi, còn tưởng rằng chỉ là một đoạn gỗ mục, không ngờ được lại là dị bảo khó tìm trong thiên hạ.

Trừ y ra, Viêm Binh của không ít cường giả ở bên trong « danh sách trăm đại dị năng giả » cũng đều là dùng kỳ vật đoán tạo mà thành.

Ví dụ như Bá Vương Đả Thung Cơ của Cơ Bá Vương, nghe nói là được luyện thành từ một kiện kỳ vật hình cây nấm.

Ngoài ra còn có Hoàng Kim Thành caHoàng Kim Vương, Cốt Vương Quan của Hài Khách...đều là dùng kỳ vật luyện chế.

Dựa vào các loại Viêm Binh này, những cao thủ này mới được xếp vào « danh sách trăm đại dị năng giả », nói cho cùng Viêm Binh dùng kỳ vật luyện chế, cùng với Viêm Binh luyện chế từ bảo vật bình thường, uy năng là không thể so sánh nổi.

"Thứ đồ chơi này có thể mua không?" Vương Khung vô thức hỏi, hiện nay hắn chính là không có thiếu tiền, Bổ Thiên Công Hội ở dưới sự vận hành của Cổ Thích Tâm, càng ngày càng khuếch trương, mỗi ngày đều có

tài phú đếm không hết chảy vào.

Vương Khung vào thời khắc này như thể nhà giàu mới nổi, vấn đề chỉ cần có thể dùng tiền để giải quyết đều không gọi là vấn đề.

Hắn mặc dù tên là Vương Khung, nhưng bây giờ lại thật sự không có một chút nghèo nào!

"Ngươi đang nghĩ tới chuyện tốt gì thế, kỳ vật vốn là hi hữu, có không biết bao nhiêu cao thủ có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí muốn cầu một kiện kỳ vật cũng đều không có, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ lựa chọn phương án khác!" Vương Huyền Cương đánh gãy ảo tưởng của Vương Khung.

Kỳ vật quá trân quý, rất nhiều cao thủ rõ ràng có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí, vì một kiện kỳ vật, quả thực đã đè nén tu vi nhiều năm, chậm chạp không tiến vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Kỳ vật nào có dễ tìm như vậy,

Cuối cùng không thể không lựa chọn thỏa hiệp, sau khi tiêu tốn mấy năm thời gian vô ích, dùng bảo vật tầm thường luyện đúc Viêm Binh, đạp vào cảnh giới Dung Khí.

"Đại giáo ti, ngài nói chuyện với ta nửa ngày, sẽ không chỉ vẻn vẹn là phổ cập khoa học tri thức đó chứ! ?" Vương Khung nhếch miệng nói.

Hắn đi đường xa đến đây một chuyến cũng không phải để mở mang hiểu biết.

"Ngươi có thể đi đến sa mạc tuyết phía Bắc thử thời vận, chín thành chín kỳ vật trong thiên hạ đều xuất phát từ chỗ đó." Vương Huyền Cương nói.

"Chín thành chín! ?" Con mắt của Vương Khung trừng trừng: "Vì sao?"

Chương 744

Thần sắc của Vương Huyền Cương ngưng lại, trịnh trọng nói: "Bởi vì trận chiến cuối cùng giữa nhân loại cùng với yêu thú chính là ở bên kia..."

"Lịch sử gọi đó là trận chiến định thiên!"

Trận chiến định thiên, đối với nhân loại mà nói, không vẻn vẹn chỉ là truyền thuyết, càng giống như là thần thoại.

Bởi vì nó quá xa xôi, hết thảy chi tiết đều không thể nào khảo chứng.

Điều duy nhất nhân loại biết được là, một trận chiến này đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của nhân loại.

Nền văn minh yêu thú đã từng thống trị thiên hạ sau trận chiến này đã triệt để chôn vùi, mất đi vinh quang vĩnh hằng, chủng tộc suy tàn, bị nhân loại xua đuổi đến chỗ cằn cỗi.

Bắt đầu từ ngày đó, phía trên đại lục, chủng tộc đã từng là ti tiện nhất leo lên sân khấu lịch sử, trở thành kẻ chúa tể vận mệnh, triệt để trở thành chủ nhân của phiến thiên địa này.

Đã từng có lúc, ở trong mắt yêu thú, nhân loại cùng với súc vật không có gì khác.

Hiện nay thời gian luân chuyển, yêu thú ở trong mắt nhân loại, đã biến thành tồn tại cấp thấp nhất.

Vận mệnh tạo hoá, chính là bí ẩn như vậy.

Chính là bởi vì trận chiến định thiên, mới tạo nên hoàn cảnh cùng với địa vị đặc thù của Bắc Cảnh bây giờ.

Từ xưa đến nay, nếu là cao thủ cái thế đăng lâm tuyệt đỉnh đều đã từng đặt chân qua vùng đất kia.

Coi như là Tần Hoàng thời trẻ tuổi, cũng đã từng sinh sống một đoạn thời gian dài ở Bắc Cảnh.

Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết cũng là chân chính quật khởi từ Bắc Cảnh.

Chỗ đó thần bí đến cực kỳ, tràn đầy cơ duyên mà ở phía trên đại lục

không có cách nào tưởng tượng.

Hỏa Chủng thất lạc, phương pháp tu luyện cổ xưa, kỳ vật, thậm chí là chí bảo của nền văn minh yêu thú...cái gì cần có cũng đều có.

Cũng là bởi vì như vậy, Bắc Cảnh ẩn chứa nhiều rủi ro, không biết cất giấu bao nhiêu cao thủ khó có thể tưởng tượng.

Vương Khung muốn luyện thành Viêm Binh, đặt chân đến cảnh giới càng cao hơn liền cần phải đi tới chỗ kia.

Cuối cùng, Vương Khung mang theo tình báo mà Quang Minh Học Cung góp nhặt nhiều năm, khiêng Tề Tích rời đi.

Chuyến này, hắn không có đến không.

Trước khi đi, đại giáo ti hào phóng một cách lạ kỳ, vậy mà tặng cho hắn một chiếc "thuyền bay hạch nhân" !

Phải biết rằng, loại bảo vật thuyền bay này cũng có giá trị không thấp, vẻn vẹn chỉ là vật liệu sử dụng liền đã có giá trị gấp mấy trăm lần bảo vật tầm thường.

Coi như là "thuyền bay" kém nhất cũng có thể so với bảo khí đỉnh phong đứng đầu nhất, nếu như bán ra, giá tiền cũng đều không sai biệt lắm so với một ít Huyền Binh.

Chiếc "thuyền bay hạch nhân" mà Vương Huyền Cương tặng cho Vương Khung này có thể so với Huyền Binh trung cấp, có thể phi hành tại bất luận hoàn cảnh ác liệt gì, có thể chống cự công kích siêu cường độ, vẻn vẹn chỉ là độ cứng xác ngoài coi như là cao thủ cảnh giới Dung Khí cũng không thể công phá trong thời gian ngắn.

Dạng bảo vật thuyền bay này, cũng không phải là có tiền liền có thể mua được.

Tần Hoàng Đình đối với dạng tài nguyên loại chiến tranh này chính là bị kiểm soát chặt chẽ.

Nhặt dạng đại tiện nghi này, Vương Khung cũng đều vui đến bụng nở hoa, suýt nữa ôm chầm Vương Huyền Cương hôn một cái.

Thứ đồ chơi này, coi như là đối với thế gia quý tộc, thậm chí là đệ tử

Vương Phủ mà nói, cũng đều có thể xưng là xa xỉ phẩm, người bình thường thật đúng là không hưởng thụ nổi.

Vương Khung đã là không kịp chờ đợi, khoe khoang một hồi ở trước mặt Cổ Thích Tâm, Tam Hoàng Tử.

Sau cùng, Vương Khung cũng không kịp chờ đợi, khống chế thú cưỡi mới rời khỏi Tân Hỏa Sơn.

Ầm ầm! Tiếng nổ thật to vang vọng trên Tân Hỏa Sơn.

Đám người kinh nghi, lần lượt ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng đỏ giống như sao băng, xuyên thủng bầu trời, trong nháy mắt liền biến mất ở chân trời mênh mông.

"Là Đồ Phu sao?" Trần Vô Phong nắm chặt song quyền, trong mắt lóe lên một vệt dị sắc.

"Tư chất của y ở phía trên người xa xa."

Lời nói của Vương Khung giống như chú ngữ, vang vọng bên tai, quanh quẩn trong lòng, thật lâu cũng không vung đi được.

Chính hắn cũng không biết rõ, mình tới cùng đang xoắn xuýt cái gì.

"Ngươi đến cùng vẫn đã đi theo Đồ Phu rời đi..." Trần Vô Phong có một chút hoảng hốt, nắm tay càng xiết chặt hơn.

"Như vậy liền nhìn xem, đến cùng người nào mới có thể đi được càng xa!"

Nói xong, y thu thập tâm tình, ẩn giấu hết thảy cảm xúc, cũng không quay đầu lại, đi về hướng chỗ sâu Quang Minh Học Cung.

"Rốt cuộc cũng tiễn hắn đi!" Vương Huyền Cương đứng ở phía trước cung điện to lớn, nhìn trường không mênh mông, không khỏi nói.

"Tên tiểu tử này có tiến bộ không nhỏ, tiến bộ thật thần tốc!" Đúng lúc này, một giọng nói sâu kín truyền đến từ phía sau.

Vương Huyền Cương có một chút dừng lại, cũng không quay đầu lại.

Chương 745

Gió núi bồng bềnh, thổi tung tà áo trắng, tuổi trẻ như gió xuân trong núi, không nhiễm chút bụi trần.

Phóng nhãn ra toàn bộ Quang Minh Học Cung, e rằng cũng sẽ không có ai ngờ được vị thiếu niên áo trắng trước mặt này chính là cung chủ Quang Minh Học Cung Vu Thiên Ngân.

"Hắn lấy được cơ duyên không nhỏ ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », đánh phá cực hạn thiên nhân cảnh giới Bổ Nguyên, hắn là đã nắm giữ chiến lực Chi Phối Giả." Ánh mắt của Vương Huyền Cương vô cùng sắc bén, trong nháy mắt liền đã nhìn thấu hư thực của Vương Khung.

"Ngươi nói không sai, nhưng...còn không chỉ có như thế!" Vu Thiên Ngân giống như có thâm ý, thản nhiên nói.

"Không chỉ như thế, ngươi đang nói..." Vương Huyền Cương nghi ngờ nói.

"Kỳ vật bình thường e rằng còn không thể giúp hắn!"

"Cái gì?"

"Thần hình có ý tứ, không biết sẽ sinh ra Viêm Binh cỡ nào, nhìn đi!" Vu Thiên Ngân cũng không nhiều lời, trong mắt chứa đựng một tia chờ mong tha thiết.

"Ngươi càng ngày càng âm hiểm!" Vương Huyền Cương nhìn chằm chằm vị cung chủ thâm bất khả trắc này, nghẹn nửa ngày mới phun ra một câu như vậy.

"Cớ gì lại nói lời ấy?" Vu Thiên Ngân kinh ngạc nói.

"Tên tiểu tử này mang theo người Quang Minh Học Cung, đi thuyền bay của Quang Minh Học Cung, trên người còn có khí tức của Quang Minh Học Cung...chỉ sợ là chỉ cần đặt chân đến Bắc Cảnh, liền sẽ rơi vào tình cảnh bị cả thế giới truy sát..." Vương Huyền Cương nhếch miệng nói.

"Ngươi chớ có nói lung tung..." Vu Thiên Ngân lắc đầu nói.

"Người là hắn cướp đi, thuyền bay thì hắn có thể không lấy, về phần

khí tức...hắn nguyên bản chính là xuất thân từ Quang Minh Học Cung...vạn nhất lọt vào truy sát, cũng không có bất cứ quan hệ nào với ta!"

Vu Thiên Ngân phủi sạch sẽ.

"..."

Vương Huyền Cương nghẹn lời, nhìn y từ trên xuống dưới, chợt hồ nghi nói: "Tại sao ta cảm thấy tên tiểu tử kia có điểm giống với ngươi, không phải là con tư sinh của ngươi đó chứ?"

"Nói bừa!" Vu Thiên Ngân hơi trừng hai mắt, trầm giọng nói.

"Hi vọng tên tiểu tử này có thể còn sống trở về!" Vương Huyền Cương không nhịn được cầu khẩn nói.

"Người tốt sống không lâu, người xấu sống ngàn năm, tên tiểu tử này tuyệt đối sẽ chết sau ngươi, không cần phải lo lắng!"

Vu Thiên Ngân khẽ mỉm cười, y bước ra một bước, biến mất ở bên trong sương mù mênh mông, tới lui như gió, không lưu một tia.

...

Gió mạnh phần phật, sắc như dao, bị hấp thụ hoàn toàn bởi lớp màng bảo vệ được hình thành bởi "thuyền bay hạch nhân", sức gió cực lớn không thể trở ngại thuyền bay một chút nào, ngược lại còn biến thành động lực của nó.

"Không hổ là bảo vật do Quang Minh Học Cung bí chế, quả nhiên xảo đoạt thiên công!" Vương Khung điều khiển chiếc thuyền bay này, yêu thích không buông tay.

Giá trị của chiếc "thuyền bay hạch nhân" này so với đôi cánh Huyễn Quang Kim Vũ còn cao hơn rất nhiều, bất kể là tốc độ, uy lực hay là độ thoải mái dễ chịu đều xa xa không phải là Huyễn Quang Kim Vũ có thể so sánh.

Chiếc "thuyền bay hạch nhân" này ngoại trừ phòng điều khiển chính, còn có 5 phòng nghỉ, ngoài ra còn có phòng dược tề, phòng trân bảo, phòng tàng thư, phòng luyện công, có thể nói là tương đối xa hoa!

"Đây...đây là nơi nào?" Đúng lúc này, Tề Tích tỉnh lại từ trong hôn mê,

sững sờ nhìn hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt.

Sau một khắc, y bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Hạng Ách Linh đâu?" Tề Tích vỗ trán một cái, ký ức luôn giữ ở một khắc ghìm chặt cổ Hạng Ách Linh kia, về phần sự tình phía sau, trong đầu y trống rỗng, chỉ là mơ hồ nhớ được chính mình dường như đã làm ra sự tình đáng sợ gì đó.

"Đừng nghĩ nữa, tên tiểu tử kia đã bị ngươi đánh chết!" Vương Khung như quỷ mị xuất hiện ở bên người y, yếu ớt nói.

"Bị ta đánh chết rồi?" Tề Tích lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Vương Khung khẽ gật đầu: "Cổ trực tiếp bị vặn gãy, ruột cũng đều bị móc ra...quá thảm!"

"Xong...ta xong đời rồi..." Tề Tích bịch một tiếng ngồi bệt dưới đất.

Đó chính là đệ tử Quang Minh Học Cung, vậy mà chết ở trong tay một học viên ngoại môn y, đây là một tội ác khủng khiếp khó có thể chuộc lại được, trên trời dưới đất không có chỗ cho y dung thân.

"Ngươi cũng không cần phải bi quan như thế!" Vương Khung tiến hành trấn an Tề Tích chấn kinh, nói: "Đệ tử Quang Minh Học Cung nhiều như thế, chết một hai người cũng sẽ không có ai để ý!"

"Cái gì?" Tề Tích mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Khung, giống như là nghe lầm.

Đây là lời mà người có thể nói sao?

Đệ tử tổng bộ Quang Minh Học Cung, chết một hai người là không đáng nói?

Đó là rau cải trắng sao?

Đừng nói là bị y giết, coi như chỉ bị thương, đó cũng là đại tội.

"Ngoan ngoãn đi theo ta, sẽ không có ai dám động tới ngươi." Vương Khung thản nhiên nói.

"Đi theo ngươi! ?" Tề Tích lộ ra vẻ mặt hồ nghi, tiến hành đánh giá Vương Khung.

Chương 746

"Tên tiểu tử, ánh mắt đó của ngươi là sao, nếu như không có thực lực tuyệt đối, ta có thể mang người ra từ Quang Minh Học Cung sao?" Vương Khung liếc mắt nhìn y, hờ hững nói.

Trong lòng Tề Tích hơi giật mình một chút, con mắt lập tức phát sáng.

Đúng thế! Y giết người tại tổng bộ Quang Minh Học Cung, nếu như không có cao thủ bảo hộ, y làm sao có thể đi ra ngoài, sợ rằng đã sớm bị đánh giết ngay tại chỗ, nào còn có thể sống mà lo lắng hãi hùng tại nơi này.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt y nhìn về phía Vương Khung lập tức biến đổi.

Nơi đây trái phải không người, xem ra tám ~ chín phần mười chính là người này đã cứu mình.

Có thể từ trong tổng bộ Quang Minh Học Cung, mang một kẻ phạm trọng tội như hắn đi ra ngoài, thủ đoạn cực cao, khó có thể tưởng tượng.

ít nhất là dạng cao thủ này xa xa không phải là hắn hiện nay có thể với tới.

Nghĩ tới đây, trên mặt của Tề Tích chứa đầy vẻ cảm kích, liên tục hành đại lễ đối với Vương Khung: "n nhân cứu mạng, không thể báo đáp..."

Lúc này, ở trong lòng của Tề Tích, địa vị của Vương Khung tăng lên thẳng tắp, quả thực chính là phụ mẫu tái tạo.

"Không cần khách khí như thế, về sau đi theo ta, chăm chỉ làm việc, sẽ không có ai dám làm gì ngươi." Vương Khung bá khí nói.

Tề Tích nghe thế, sự kính nể đối với hắn càng sâu thêm ba phần.

Y mặc dù không biết rõ thân phận của Vương Khung, nhưng đoán chừng vị ân công này có lai lịch kinh người, thủ đoạn khủng bố, thậm chí ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều không để ở trong mắt, lợi hại như thế, quả thực vượt qua phạm vi tưởng tượng của y.

"n công nếu có gì điều động, coi như muốn mệnh của ta cũng đều không tiếc." Tề Tích thành tâm thực lòng nói.

Y nguyên bản là cô nhi, sau một buổi, lại có thể đạt được sự coi trọng của nhân vật lợi hại như này, phảng phất như trong nháy mắt tìm lại được giá trị nhân sinh, nhìn thấy mục tiêu trong tương lai, trong ánh mắt nhìn Vương Khung cũng đều trở nên khác biệt.

Bên trong sùng kính lộ ra một tia khát vọng cực nóng, giống như là muốn báo đáp, chứng minh...

"Cái mạng nhỏ của ngươi ta liền không cần, từ nay về sau, ngươi chiếu cố tốt con vật nhỏ này cho ta là được."

Vương Khung ngoắc ngón tay, viên thịt trắng giống như một đống...một cục bột chui ra, dùng đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chặp Tề Tích, giống như sợ y chạy mất vậy.

"Đây là cái gì?" Tề Tích lấy làm kinh hãi, từ trước tới nay y chưa từng nhìn thấy sinh vật kỳ lạ như vậy.

"Đây là sủng vật mà ta nuôi, không có gì nguy hiểm, chỉ là có một chút tham ăn, ngươi chỉ cần phụ trách cho nó ăn hàng ngày là được." Vương Khung hững hờ nói.

"Đơn giản như vậy?" Tề Tích lộ ra thần sắc cổ quái.

Vị cao nhân trước mặt này hao tâm tổn trí phí sức cứu y ra từ Quang Minh Học Cung, thế mà vẻn vẹn chỉ an bài cho y một công việc làm nhân viên chăn nuôi, nhẹ nhõm như vậy, đơn giản như vậy, ngược lại là khiến cho trong lòng Tề Tích sinh ra áy náy, bất an mơ hồ.

"Quả nhiên là cao nhân, thi ân không cầu báo." Sự kính trọng của Tề Tích đối với Vương Khung lại tăng thêm ba phần.

Cái gì gọi là cao nhân,

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cao thủ có thực lực mạnh là rất nhiều, nhưng nhân phẩm quý giá, cao thượng như hiền, thi ân như gió cuốn lưu vân, không niệm một tơ một hào, lòng dạ có thể so với nhật nguyệt, đây mới thực sự là cao nhân.

Không thể nghi ngờ, ở trong lòng của Tề Tích, Vương Khung chính là dạng cao nhân này.

"n công yên tâm, coi như máu chảy đầu rơi, ta cũng nhất định sẽ chiếu cố tốt tiểu gia hỏa này!"

Theo cách nhìn của Tề Tích, chiếu cố tốt dạng con vật nhỏ như thế này là thực sự quá đơn giản, loại sự tình nhỏ nếu như cũng không làm được, như vậy thì y cũng quá ngu, thực sự cô phụ sự nhờ vả của Vương Khung.

"Rất tốt!" Vương Khung cùng với viên thịt trắng không hẹn mà cùng khẽ gật đầu.

Vào lúc này, Tề Tích đột nhiên cảm thấy ánh mắt của một chủ một sủng này nhìn y có một chút quái dị tương tự, thật sự giống như...thật sự giống như...chồn nhìn thấy gà mái.

...

Tại Quang Minh Điện cổ lão!

Ở trên đỉnh một tòa Linh Sơn, mây trắng lượn lờ, giống như vạn mã bôn đằng, huyễn hóa ra các loại hình thái.

Bảo quang màu đỏ tía phóng lên tận trời, đánh tan tầng mây.

"Không có khả năng...Tố Huyền Chân, coi như ngươi tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển » một chuyến, sao có khả năng trưởng thành đến một bước này?" Một giọng nói lạnh lùng mang theo chấn kinh truyền đến.

Phía trên Linh Sơn, một vị nam tử mặc áo giáp màu bạc trên người hoảng sợ nói.

Áo giáp của gã đã sớm vỡ vụn, khí huyết khô héo, liền ngay cả Hỏa Chủng trong cơ thể cũng đều tổn thất hơn phân nửa, bị Tố Huyền Chân cướp đoạt, một ngụm nuốt xuống.

Chương 747

Một màn này núi lở trời sập, trực tiếp dọa cho nam tử giáp bạc run lẩy bẩy.

Gã đương nhiên không biết, Tố Huyền Chân chân chính đã sớm bị Vương Khung chém giết ở thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Tố Huyền Chân hiện nay là Tham Thú Cách Lỗ dung hợp sinh mệnh bản nguyên của Tố Huyền Chân, huyễn hóa ra.

Đầu Tham Thú này được thiên nhiên ưu đãi, là tồn tại duy nhất bên trong Tham Thú nhất mạch ở bên trong vô tận tuế nguyệt trốn ra khỏi « Mạt Pháp Kinh Quyển », khí vận mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng.

"Côn trùng ngu xuẩn, cảnh giới của ta há lại là ngươi có thể biết được?" Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

Từ lúc nó trở lại Quang Minh Điện, mượn nhờ tài nguyên của quái vật khổng lồ này cùng với thiên phú của Tham Thú nhất mạch, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nó nguyên bản đã xuất chúng càng là tiến thêm một bước, danh tiếng cực thịnh, cơ hồ muốn đuổi kịp Diệp Vô Thiên.

"Tố Huyền Chân, ngươi bá đạo như vậy, liền không sợ Diệp sư huynh trách phạt sao?" Nam tử giáp bạc nghiêm nghị quát.

Ầm ầm! Đột nhiên, một cái miệng lớn dính máu giáng xuống từ trên trời, trực tiếp nuốt gã vào, Hỏa Chủng còn sót lại truyền đến một tia kinh hãi.

"Côn trùng ngu xuẩn, ngươi còn muốn cầu cứu?" Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

Đột nhiên, nửa bên mặt của nó biến thành bộ dáng Tham Thú.

"Ngươi cho rằng ta không biết rõ, tên ngu xuẩn Diệp Vô Thiên kia vậy mà từ bỏ Thiên Vương Pháp Thần Thai, vì truy tìm dấu chân của Hoắc Pháp Vương, vậy mà đi đến tuyệt địa Bắc Cảnh!"

"Chờ thu thập xong các ngươi, công lực của ta đại tăng, kế thừa Thiên Vương Pháp Thần Thai, đến thời điểm đó coi như là Diệp Vô Thiên cũng

không phải là đối thủ của ta!"

Tố Huyền Chân nghiêm nghị cười to, miệng lớn dính máu kịch liệt nhúc nhích, trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng hét thảm, Hỏa Chủng còn sót lại liền bị thôn phệ sạch sẽ.

"Vương Khung, chờ đấy, chờ thực lực của ta đại thành cũng sẽ chính là tử kỳ của ngươi!" Tố Huyền Chân say mê ở bên trong lực lượng tăng cao, trong mắt nổi lên ánh sáng hung lệ.

Tuyệt địa Bắc Cảnh!

Sương gió gào thét khắp trời như đao, dung nham trong núi lửa đáng sợ chấn động kịch liệt, đại địa phân liệt, hỏa diễm ngút trời xâm chiếm thiên địa, gió tuyết xé toạc bầu trời, dường như muốn huỷ diệt thiên địa.

Trong ngọn lửa màu đỏ, từng cỗ thi thể rơi xuống, hoá thành tro bụi ở trong ngọn lửa.

Nhóm cao thủ còn lại không nhịn được lui về phía sau, trong mắt bọn hắn chứa đầy vẻ sợ hãi, nhìn thân ảnh phách lối cuồng bá trước mắt kia, thân thể cũng đều không ngăn được trở nên run rẩy.

Ở dưới bầu trời màu đỏ, nam nhân kia khoác áo khoác rộng rãi cũ nát, khuôn mặt kiên nghị lạnh lùng giống như điêu khắc, lộ ra một tia dấu vết thăng trầm, trên gương mặt có một vết sẹo nhàn nhạt không bao giờ lành.

"Thần Miếu chỉ phái mấy tên phế vật các ngươi đến sao?" Giọng nói trầm trọng phảng phất như ẩn chứa ma lực vô biên, giống như âm thanh đao kiếm va chạm, xuyên thấu nhân tâm.

Huyết khí của đám người cuồn cuộn, sắc mặt biến thành ảm đạm.

Không ai ngờ được, mới qua được bao lâu, nam nhân trước mắt này vậy mà đã trưởng thành đến tình trạng như thế, bá thiên tuyệt địa, khó có thể rung chuyển.

"Tiểu Minh Tôn, ngươi đừng có cuồng...ngươi thân mang tử tội, rơi vào sự truy sát của Quang Minh Điện, ở trong tuyệt cảnh như này, không biết sống chết, lại vẫn dám đắc tội Thần Miếu..."

"Trên trời dưới dất, không còn có đường sống cho ngươi!" Một vị nam

tử cắn răng quát.

Thân thể của gã run rẩy, thừa nhận áp lực cực lớn.

Hiện nay, tại Bắc Cảnh, hung danh của Tiểu Minh Tôn Minh Hạo Nhiên, thao thiên như yêu, đối với thế hệ trẻ tuổi có được lực chấn nhiếp khó có thể tưởng tượng.

Ở trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm, nam nhân này đại sát tứ phương, không kiêng kị gì, liên tục trốn thoát sự truy sát của Quang Minh Điện.

Ba tháng trước, người này vậy mà ẩn núp thân hình, lẻn vào Thần Miếu, trở thành đệ tử nhập thất, đồng thời ỷ vào thiên phú thần thông, đánh bại hết thảy đồng môn.

Mấu chốt nhất là, Minh Hạo Nhiên không chỉ vẻn vẹn là trở thành đệ tử Thần Miếu, thậm chí còn rình mò được tuyệt mật chí cao của Thần Miếu.

"Các ngươi hẳn là cũng muốn tìm hiểu một chút huyền bí của Thánh Mẫu Bạch Liên?" Minh Hạo Nhiên thản nhiên nói.

"Ngươi...làm càn..." Một vị nam tử khác khuôn mặt tím rịm, tức giận quát.

Thánh Mẫu Bạch Liên là một trong số những thần hình chí cao của Thần Miếu, từ trước đến nay chỉ có Thánh Nữ mới có tư cách lĩnh hội.

Minh Hạo Nhiên gan to bằng trời, không chỉ vẻn vẹn lẫn vào Thần Miếu, thậm chí còn đánh cắp bí mật Thánh Mẫu Bạch Liên.

Đây chính là tội lớn bằng trời.

"Thần Miếu truyền thừa cho đến nay, cũng đều không người nào có thể khám phá bí mật của Thánh Mẫu Bạch Liên, lưu ở trong tay các ngươi thì có ích lợi gì?" Minh Hạo Nhiên khoát tay, quang hoa màu trắng hội tụ, hóa thành một đóa bạch liên, vô cùng thánh khiết.

Chương 748

"Thánh Mẫu Bạch Liên! ?" Đám người kinh hô, con mắt không nhịn được phát sáng lên.

Đây chính là một trong số những thần hình chí cao của Thần Miếu, cho dù dùng thân phận của bọn hắn cũng không có duyên nhìn thấy, không ngờ được Minh Hạo Nhiên lại hiển hiện công khai ở trước mặt bọn hắn như thế.

Sự phách lối của người này, quả thực khiến cho người ta giận sôi.

"Vô Sinh Lão Mẫu! Chân Không Gia Hương! Nghe đồn đạo thần hình này chính là chìa khoá mở ra Chân Không Gia Hương, ai có thể thấy rõ đại bí trong đó, liền có thể lấy được di sản mà Vô Sinh Lão Mẫu để lại!" Minh Hạo Nhiên nhìn thần hình trong tay, khẽ thì thầm.

Vô Sinh Lão Mẫu, là một vị cường giả cái thế vào ba ngàn năm trước, nổi danh cùng với Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương, luận thực lực, mặc dù không thể sánh vai cùng với hai người đó, nhưng cũng không sai biệt nhiều, bước vào hàng ngũ những người mạnh nhất thời đại kia.

Vô Sinh Lão Mẫu là kỳ nữ nhất đẳng tại thời đại kia, ở trong thời đại tinh quang xán lạn kia, nàng vẫn như cũ có thể dùng thân thể nữ tử che đậy cao thủ trong thiên hạ, danh tiếng cực thịnh, có một không hai cổ kim, cuối cùng đăng lâm chí cao tuyệt đỉnh, cùng với mấy người Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương cùng nhau ngắm phong cảnh ở chỗ cao nhất kia.

Thế gian đồn rằng, Vô Sinh Lão Mẫu vào lúc tuổi già, dung nhan vẫn tuyệt mỹ như cũ, như là thiếu nữ, nàng rời bỏ cố thổ, đi đến tuyệt địa Bắc Cảnh, vào trước khi tọa hóa sáng tạo Chân Không Gia Hương, để lại tất cả mọi thứ về nàng ở đó.

Thế nhân đều biết, ai có thể tìm được Chân Không Gia Hương, liền có thể thu hoạch được bí mật của Vô Sinh Lão Mẫu, tu luyện kỳ công, tu thành Thánh Mẫu Bạch Liên, chú tạo Viêm Binh vô thượng!

Chỉ là cho tới nay, Thánh Mẫu Bạch Liên đều nằm ở trong tay của Thần

Miếu, không người nào có thể nhúng chàm.

Không ai ngờ được, một kẻ phạm trọng tội bị Quang Minh Điện truy nã như Minh Hạo Nhiên vậy mà lại có thể đánh cắp Thánh Mẫu Bạch Liên.

"Các ngươi quá ngu...mở ra Chân Không Gia Hương, không tại địa điểm đặc biệt, mà tại tại thời gian đặc biệt..." Giọng nói của Minh Hạo Nhiên chậm rãi vang lên, lộ ra một tia lực lượng thần bí.

Lúc này, khí chất của y dường như hợp nhất cùng với Thánh Mẫu Bạch Liên.

Y đã không phải alf y!

"Y...y đã lĩnh hội huyền bí của Thánh Mẫu Bạch Liên?" Có người kinh hô, mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được."

"Tiểu Minh Tôn không hổ là Tiểu Minh Tôn, bá thiên tuyệt địa, liền ngay cả loại bí mật này cũng đều dám nói!" Đúng lúc này, một âm thanh tán thưởng truyền đến, lộ ra một tia khinh mạn cùng với hờ hững.

Minh Hạo Nhiên ngưng ánh mắt lại, ngẩng đầu nhìn lại.

Bầu trời nứt ra, một thân ảnh đạp hỏa diễm màu xanh đi đến, áo bào vàng sau lưng phần phật, phá huỷ cương phong.

"Tội Kiếm Hình!"

"Sư huynh!" Đám người kinh hô, ánh mắt e ngại nguyên bản phát sáng lên trong giây lát.

Tội Kiếm Hình, đó chính là cao thủ số một số hai bên trong Thần Miếu, thực lực mạnh mẽ, danh chấn Bắc Cảnh, còn đã sớm lạc ấn thần hình, coi như đối mặt với Chi Phối Giả cũng đều có lực đánh một trận.

Dùng tu vi cùng với nội tình của Tội Kiếm Hình, đã sớm có thể xung kích cảnh giới Dung Khí, chỉ là khí phách của gã quá lớn, muốn một bước lên trời, luyện bất thế kỳ công.

Không ai ngờ được, lần này Minh Hạo Nhiên nháo ra động tĩnh quá lớn, ngay cả vị đại cao thủ này cũng đều bị buộc đi ra.

"Tiểu Minh Tôn, hôm đó vào thời điểm ngươi nhập môn ta liền đã từng nói, trong mắt của ngươi cất giấu dã tâm...ngươi quả nhiên không có làm

cho ta thất vọng."

Tội Kiếm Hình khẽ mỉm cười, bên trong ngôn ngữ không có địch ý, ngược lại còn lộ ra một tia mừng rỡ, đó là tự tin nóng lòng không đợi được.

"Ngươi là nhân tài, giao Thánh Mẫu Bạch Liên ra, quy thuận với ta, liền có thể tha cho ngươi một mạng!" Tội Kiếm Hình thản nhiên nói.

"Sư huynh..." Một vị đệ tử bên cạnh vội vàng nói.

Dạng trọng tội giống như Minh Hạo Nhiên này, ấn theo lý thuyết hẳn là sẽ bị xử tử, vạn lần không có đạo lý để cho y sóng sót.

Ầm ầm! Sau đó, y còn chưa nói xong, một luồng khí tức đáng sợ giáng lâm, trực tiếp đánh bay y ra ngoài.

Tội Kiếm Hình cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Ta cũng không có nói lần thứ hai!"

Đám đệ tử kinh nghi bất định, cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Lãnh ý trên mặt Tội Kiếm Hình tiêu tán, tiếp theo lại lộ ra ý cười, nhìn Minh Hạo Nhiên.

Ầm ầm! Quang hoa màu trắng chậm rãi tán đi, Thánh Mẫu Bạch Liên cũng trở bề hư vô, dường như dung nhập vào trong bàn tay của Minh Hạo Nhiên.

Y lộ ra thần sắc quyết tuyệt, chân nguyên trong cơ thể nhấp nhô.

"Nam nhân trên đời này có thể làm cho ta khăng khăng một mực chỉ có một người...ngày trước như thế...về sau cũng là như thế..."

Chương 749

Phanh phanh Phanh! Lời nói rơi xuống, khí tức đáng sợ như nghiệt long trùng thiên, phá vỡ trời cao, triệt để hiện ra trong phiến địa bị dung nham xâm chiếm này.

"Đồ Phu sao! ?" Ý cười trên mặt của Tội Kiếm Hình không giảm.

Coi như thân ở Bắc Cảnh, gã cũng đã mơ hồ nghe đến danh tự này, đó là nam nhân dây dưa không dứt cùng với Minh Hạo Nhiên.

"Thật đáng tiếc...kẻ có dạng thiên phú như ngươi liền phải chết ở nơi đây!" Tội Kiếm Hình lắc đầu, gã bước ra một bước, đất rung núi chuyển, khí tức khủng bố như đại ma trong đêm tối, xâm chiếm thương khung.

...

Ở phía trên trời cao, gió tuyết gào thét!

Tại dạng độ cao này, cương phong tàn phá bừa bãi, lực lượng sinh ra có thể tuỳ tiện nghiền nát bảo khí.

Một chiếc thuyền bay xuyên qua bên trong tầng mây, mặc cho gió tuyết oanh kích, cũng không thể tạo thành nửa điểm ảnh hưởng đối với nó.

Trong khoang thuyền, ấm áp như mùa xuân, ngay cả một chút lắc lư cũng đều không có.

"Dạng thuyền bay hạch nhân này chính là bảo bối, tổng bộ Quang Minh Học Cung cũng không có mấy chiếc, vậy mà liền tặng cho ngươi một chiếc?" Cổ Thích Tâm cảm thụ được lực lượng kỹ thuật vĩ đại, không nhịn được thở dài.

Lần này Vương Khung đi đến Bắc Cảnh tầm bảo, vị thế tử Thiên Vũ Vương này cũng muốn đi theo nhìn một chút.

Bắc Cảnh mặc dù là tuyệt địa nghèo nàn, nhưng có chiếc "thuyền bay hạch nhân" này, cũng có thể giảm bớt không ít phiền phức.

Pháp bảo loại thuyền bay, Thiên Vũ Vương Phủ cũng có không ít.

Giống như Cổ Thích Tâm y liền nắm giữ một chiếc "thuyền bay tuyết diều hâu", nhưng so sánh với "thuyền bay hạch nhân" của Vương Khung,

bất kể là ở trên phương diện tốc độ, phòng ngự, công kích hay là độ thoải mái dễ chịu cũng đều không chỉ kém một bậc.

Độ cao như thế, hoàn cảnh ác liệt như vậy, "thuyền bay tuyết diều hâu" của Cổ Thích Tâm cũng không thể nào làm được như giẫm trên đất bằng, không bị ảnh hưởng chút nào như "thuyền bay hạch nhân".

"Ai bảo ta là đệ tử tốt nghiệp Quang Minh Học Cung ưu tú nhất chứ!" Vương Khung bày ra bộ dáng chẳng hề để ý, nhưng trong bụng đã sớm nở hoa.

Loại bảo bối này thật sự là không tệ, lúc trước coi như là Thất Hoàng Tử nhìn thấy, cũng đều ao ước một lúc lâu.

Trong nội bộ Tần thị hoàng tộc cũng có không ít bảo vật loại thuyền bay.

Nhưng Tần Hoàng giáo dục cực kỳ nghiêm khắc, coi như là hoàng tử muốn tài nguyên, cũng phải dựa vào công tích cùng với biểu hiện để đổi.

Bảo vật cùng loại với "thuyền bay hạch nhân", trong kho hoàng thất cũng có, chỉ là quá đắt, Thất Hoàng Tử cũng không nỡ đổi.

Trên thực tế, ở bên trong rất nhiều hoàng tử, nắm giữ thuyền bay như này, cũng chỉ có Tam Hoàng Tử, còn có Ngũ Hoàng Tử mà thôi.

"Nắm giữ chiếc thuyền bay này, ngươi có thể tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết!" Cổ Thích Tâm nói.

Trong mắt y, Bắc Cảnh đối với Vương Khung mà nói cũng không phải chỗ khí vận gì, nơi này cất giấu rất nhiều hung hiểm, đặc biệt là đối với Vương Khung.

"Trong lời nói của ngươi dường như có hàm ý!" Vương Khung nghe ra ý tứ.

"Bắc Cảnh tuy là tuyệt địa, nhưng cũng có tông môn, trong đó thần bí cường đại nhất chính là Thần Miếu!"

Vương Khung lơ đãng búng ngón tay ra.

Liên quan tới Thần Miếu, hắn cũng biết được đại khái, trong « Đông Thần Bí Lục » của Quang Minh Điện liền có ghi chép.

Đây là môn phiệt cổ xưa nhất tại Bắc Cảnh, nghi ngờ cũng là truyền lại từ Bái Hỏa Giáo.

Vô tận tuế nguyệt đến nay, Thần Miếu chưa từng bước ra khỏi Bắc Cảnh nửa bước.

Ở phía trên « Đông Thần Bí Lục » nói, bọn hắn dường như đang thủ hộ vật gì đó.

Thần Miếu cường đại không thể nghi ngờ, tuy không tranh bá, nhưng lực ảnh hưởng tại Bắc Cảnh là không ai bằng, trước kia Thập Nhị Vương Tọa cũng đều ăn nhiều thua thiệt ở trong tay bọn họ.

"Ngươi có biết hay không mẹ ruột của Tam Hoàng Tử chính là một đời Thánh Nữ tại Thần Miếu! ?" Cổ Thích Tâm đột nhiên nói.

"Cái gì?" Vương Khung hơi biến sắc.

Hắn biết rõ Tam Hoàng Tử có bối cảnh cực lớn, ngoại công là Thiên Hình Vương một trong bốn đại Thiên Vương đương triều.

Nhưng Vương Khung không ngờ được, trong này còn có quan hệ như thế, mẹ ruột của Tam Hoàng Tử vậy mà là Thánh Nữ Thần Miếu trước đây.

Chuyện này liền có một chút doạ người!

Chẳng trách Tam Hoàng Tử bá đạo như thế, ở bên trong một nhóm hoàng tử cũng là kiêu căng nhất, y xuất sinh đích xác là vô cùng cao quý, không chỉ là con trai Tần hoàng, trên người còn có huyết mạch Thần Miếu, lại thêm quang hoàn Thiên Hình Vương gia trì, đích xác là vinh sủng tề thiên.

"Ngươi bây giờ coi như đã chạy đến địa bàn của Tam Hoàng Tử, nếu như bị y biết được, ngươi liền tiêu đời!" Cổ Thích Tâm nhắc nhở.

Thần Miếu tại Bắc Cảnh có lực lượng quá lớn, cơ hồ có thể nói là một tay che trời, coi như là Quang Minh Điện cũng đều không thể triển khai tay chân tại nơi này.

Chương 750

Bằng vào khúc mắc giữa Vương Khung cùng với Tam Hoàng Tử mà nói, một khi tin tức tiết lộ, Tam Hoàng Tử nếu như không có động tác, vậy thì mới có quỷ.

"Chẳng trách y kiêu ngạo như vậy, không chỉ vẻn vẹn là lão cha lợi hại, ngay cả lão nương cũng rất lợi hại!" Vương Khung nhếch miệng nói.

Tính như vậy, Thất Hoàng Tử so đấu cùng với Tam Hoàng Tử, thật đúng là không có ưu thế cạnh tranh gì.

Người ta không chỉ vẻn vẹn có thể đấu cha, còn có thể đấu nương, đấu ngoại công!

Hiện nay trong tay Thất Hoàng Tử cũng chỉ có một con bài Thiên Vũ Vương, còn là do Vương Khung tranh thủ được, so sánh với nhau, liền thực sự có một chút nhỏ yếu.

"Cho nên ngươi ngàn vạn lần phải điệu thấp một chút, vạn lần không nên trêu chọc người Thần Miếu, bằng không mà nói, chỉ sợ rằng rất khó sống mà đi ra khỏi Bắc Cảnh!" Cổ Thích Tâm dặn đi dặn lại.

"Yên tâm, ta đi đến đây là để tìm kỳ vật, sao có khả năng phát sinh xung đột cùng với người Thần Miếu! ?" Vương Khung cười nói.

Hắn cũng không phải là sát tinh trời sinh, sao có khả năng đi đến đâu cũng đắc tội người khác.

Quang Minh Điện chính là quái vật khổng lồ, cao cao tại thượng, từ khi hắn đắc tội đến nay, cũng đã đủ đau đầu.

Trừ phi đầu óc bị nước vào, bằng không vì sao hắn phỉa đi đắc tội Thần Miếu.

"Ngươi biết rõ là được rồi!" Cổ Thích Tâm khẽ gật đầu, hơi hơi yên tâm.

Theo y, khả năng phát sinh loại chuyện này đích xác cực kỳ bé nhỏ, nói cho cùng lần này Vương Khung tiến vào Bắc Cảnh là để tìm kỳ vật, vì mục tiêu sớm ngày đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Khả năng phát sinh xung đột cùng với Thần Miếu gần như là bằng không, trừ phi hắn điên.

"Kỳ vật trong thiên hạ, chín thành chín đều ở tuyệt địa Bắc Cảnh...trong tình báo của Quang Minh Học Cung đã ghi chép rất tỉ mỉ!" Vương Khung căn bản không để ý đến Thần Miếu, hiện nay, hắn chỉ muốn mau chóng thu thập kỳ vật, luyện thành Viêm Binh, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Một khi đột phá, thực lực của hắn sẽ phát sinh thuế biến về chất, liền ngay cả Hỏa Chủng màu đen cũng đều sẽ tiến hóa.

"Hắc Ngục Thành! ? Cấp bậc Luyện Ngục, thực lực ít nhất cũng phải là Chi Phối Giả?" Vương Khung nhìn tình báo trong tay, đột nhiên ngừng lại.

Hắc Ngục Thành, là một chỗ bí cảnh cực kỳ đặc biệt tại Bắc Cảnh.

So sánh mà nói, kỳ vật ở nơi đó cơ hồ là gấp mười lần các bí cảnh khác, nhưng đi theo cùng chính là phong hiểm cực cao.

Bởi vậy, ít nhất cũng phải là cấp bậc Chi Phối Giả mới có thể tiến vào Hắc Ngục Thành, nếu không cơ hồ là thập tử vô sinh.

"Dạng tuyệt địa này liền ngay cả Thần Miếu cũng đều không thể nắm giữ bí mật chân chính của nó!" Vương Khung khẽ nói.

Hắc Ngục Thành có danh khí cực lớn tại Bắc Cảnh, rất nhiều cường giả cảnh giới Dung Khí cũng đều sẽ tiến vào bên trong tìm kiếm kỳ vật, mặc dù bọn hắn đã sớm luyện thành Viêm Binh.

Nhưng cảnh giới Dung Khí có tổng cộng chín tầng, phân thành Chi Phối Giả, Chưởng Khống Giả cùng với Chúa Tể Giả.

Chín tầng cảnh giới tu luyện, chính là không ngừng hoàn thiện Viêm Binh, dung hợp kỳ vật, có thể dùng để đề thăng lực lượng cùng với cấu tạo của Viêm Binh.

Bởi vậy, kỳ vật đối với cường giả cảnh giới Dung Khí mà nói, là một trong những tài nguyên trọng yếu nhất.

"Đó ngược lại là một chỗ tốt đẹp, đáng tiếc là quá nguy hiểm!" Vương Khung phân tích tình báo trong tay, cân nhắc từng bước phương hướng.

Lúc này, bên trong tầng mây vô tận, một đạo thân ảnh hư vô hiển hiện,

chung quanh lấp lóe hồ quang, giống như điện mang.

"Thần hồn thật là cường đại, vừa vặn để ta tu luyện « Cửu Hoang Ma Linh Đại Pháp »...chậc chậc, Chân Không Gia Hương mở ra, một khi luyện thành, vừa vặn tiến vào bên trong chém giết!"

Tiếng cười u ám như kinh lôi mênh mông, đôi mắt đáng sợ kia nhìn chằm chặp thuyền bay hạch nhân.

"Vinh quang của Vong Linh đại nhân, chắc chắn sẽ truyền khắp thiên hạ!"

Ở phía trên mây xanh, sương mù ngày càng dày đặc!

Từng đạo lôi quang giống như Giao Xà lấp lóe, lưu lại vết tích ở bên trong tầng mây, tự ý đánh vào "thuyền bay hạch nhân", màng sáng óng ánh triệt để ngăn trở lực lượng lôi điện, nhanh chóng xuyên qua.

"Càng ngày càng ác liệt..." Cổ Thích Tâm nhìn thời tiết, không nhịn được nói.

Đối mặt với uy năng tự nhiên, nhân lực luôn luôn lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Ở bên cạnh, Tề Tích không nhịn được giương mắt, bên trong con ngươi lấp lóe dị sắc.

Những ngày này, y gầy gò không ít, rốt cuộc cũng rõ ràng được công tác nhân viên chăn nuôi của chính mình là như thế nào.

Tục ngữ nói, ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi gần đất xa trời.

Lúc này viên thịt trắng như thể người đẹp hết thời, quả phụ mới gả, mặt nhộn nhạo nụ cười hạnh phúc, một mực chui vào trong ngực y, chết mê chết mệt.

Cổ Thích Tâm cũng đều có một chút không nhìn được.

Chương 751

Y không biết rõ con sủng vật mà Vương Khung nuôi này là thứ gì, mỗi ngày ngoại trừ tiêu hao một lượng lớn thịt yêu thú, lại còn muốn hút máu của Tề Tích, quả thực quỷ dị đến đáng sợ.

Vị thế tử Thiên Vũ Vương này thậm chí còn có một chút không hiểu được Tề Tích làm như thế nào có thể chịu được, một đầu yêu thú coi chính mình là khẩu phần ăn, tuỳ ý hấp thu máu tươi.

Nếu như đổi thành y, còn không bằng đập đầu chết.

Đương nhiên, Cổ Thích Tâm tự nhiên không biết, máu tươi của mình đã sớm bị Vương Khung rút mười mấy vạc lớn, viên thịt trắng cũng đã sớm uống chán, hiện nay cũng chỉ là thay đổi khẩu vị mà thôi.

"Như vậy là không tốt lắm đâu!" Cổ Thích Tâm nhìn Tề Tích không nhịn được nói.

Vương Khung lắc đầu nói: "Đây cũng là một loại tu hành, ta đang lợi dụng tiểu gia hỏa này kích thích huyết mạch của Tề Tích, hi vọng y triệt để kích hoạt trong cỗ thân thể này..."

Vương Khung bày ra dáng vẻ cao thâm mạt trắc.

Thiên địa lương tâm, hắn nói đến chính lời thực lòng.

Đừng thấy hiện tại Tề Tích đảm nhiệm chính là nhân viên chăn nuôi, nhưng Vương Khung cũng đã hạ không ít công phu ở trên người y.

Mỗi ngày ăn các loại linh thảo, dược tề, uống thiên lộ linh tuyền, thậm chí còn dùng Linh Sào dịch kinh tẩy tủy cho y, dùng lực lượng Long Tượng Bạo luyện cốt cho hắn, dùng Hoàng Thiên Ngọc Đạo để tăng cường tu vi...

Bằng không mà nói, đổi thành những người khác đã sớm bị viên thịt trắng hút khô.

Một được một mất, một tổn một bổ, một vòng một vòng...

Lặp đi lặp lại như vậy, thân thể của Tề Tích nhận phải kích thích cực lớn, chỗ tốt y lấy được cũng là cực lớn, trong lúc mơ hồ, một cỗ sức sống kì lạ bắt đầu khôi phục.

Vương Khung biết rõ, tương lai của tên tiểu tử này có lẽ đã sắp mở ra.

Yêu Tế Pháp tái hiện trên thế gian, đến lúc đó, Tề Tích sẽ triệt để thoát thai hoán cốt, không thể so sánh nổi.

Hiện nay ở bên người Vương Khung, gã béo, Diệp Mặc, Minh Hạo Nhiên còn có Dương Kỳ đều được tính là tâm phúc đệ nhất, bọn hắn vừa là chiến hữu, cũng vừa là đồng bạn.

Lại hướng xuống chính là Hồng Thần, Tề Tích, hai người này là do Vương Khung một tay đề bạt bồi dưỡng ra.

Về phần Thất Hoàng Tử cùng với Cổ Thích Tâm, mặc dù cũng là đồng bạn, nhưng càng nhiều là quan hệ hợp tác, nói cho cùng thì thân phận của hai người này đều không tầm thường, quá mức cao quý.

Xì xì...

Đột nhiên, viên thịt trắng bỗng nhiên co rụt lại, thân thể run rẩy dữ dội, hóa thành từng chiếc gai thịt dựng thẳng lên, phảng phất như dã thú bị kinh hãi dựng thẳng lông lên.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Tề Tích sợ hãi nói.

"Tuyệt địa Bắc Cảnh, quả nhiên tàng long ngọa hổ, cao thủ kinh người!" Vương Khung híp mắt, nhìn mây xanh bị lôi điện quấn quanh, lộ ra một vệt thâm ý.

"Sinh linh kỳ dị, lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta!" Thanh âm u ám vang vọng ở giữa thiên địa.

Trong khoảnh khắc, từng đạo lôi quang càng trở nên cuồng bạo óng ánh, phá diệt mây xanh dày đặt, hiển lộ ra xương sọ lít nha lít nhít.

"Đây là..." Cổ Thích Tâm lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhiều xương sọ như thế này, không vẻn vẹn chỉ có nhân loại, còn có yêu thú...các loại sinh linh hội tụ cùng một chỗ, ít nhất cũng là hàng ngàn hàng vạn...oán khí đầy trời nổ vang, gió lạnh rít gào, trọc lãng bài không, liền ngay cả lôi quang cũng đều biến thành màu xám.

Ầm ầm! Vô số xương sọ giống như sóng lớn càn quét, mạnh như "thuyền bay hạch nhân" cũng đều như sa vào đầm lầy, trì trệ không tiến.

"Cao thủ!" Sắc mặt của Cổ Thích Tâm đại biến.

Thuyền bay hạch nhân có động lực cỡ nào, xương sọ đầy trời ở trước mặt này vậy mà có thể ngăn trở không gian chung quanh, ngăn trở đường đi của thuyền bay hạch nhân, chỉ dựa vào lực lượng như này, cũng đã không phải là cao thủ bình thường có thể có.

Y không ngờ được, vừa mới tiến vào Bắc Cảnh vậy mà liền gặp phải cường địch như thế.

"Là Chi Phối Giả! ?" Cổ Thích Tâm kinh nghi bất định.

"Không phải...nhưng cũng không kém bao nhiêu!"

Sắc mặt của Vương Khung ngưng lại, nhìn xương sọ đầy trời kia, âm phong như một cái miệng lớn, cắn xé màng ánh sáng xung quanh thuyền bay hạch nhân.

"May mắn là có món bảo vật này." Cổ Thích Tâm nhìn thuyền bay hạch nhân vững như thành đồng, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Ở trên không trung mênh mông này, bọn hắn cũng không có thực lực cảnh giới Dung Khí, nếu như không có thuyền bay hạch nhân, đối mặt với dạng công kích này, bọn hắn liền ngay cả sức hoàn thủ cũng đều không có.

"Pháp khí của Quang Minh Học Cung sao, ga ha ha...quá ngây thơ!"

Tiếng cười ảm đảm truyền đến từ trong xương sọ đầy trời, đột nhiên, trận trận âm phong gào thét, vậy mà trực tiếp xuyên thấu màng ánh sáng, cuốn về hướng nhóm người Vương Khung.

"Thiên Khôi Đấu Vương!" Cổ Thích Tâm quát to một tiếng, một thân ảnh to lớn phóng lên tận trời, như là khôi lỗi, tổ hợp mà thành từ chiến giáp đồng thau, cũng không có thân thể thật.

Chương 752

Trong khoảnh khắc, chiến giáp đồng thau cực lớn kia bỗng nhiên phân liệt, hóa thành mười hai cái bộ phận bất động, như là độn giáp, trôi nổi trên đỉnh đầu đám người, chống cự âm phong cuốn tới.

"Thiên Khôi Đấu Vương... khôi lỗi chiến đấu của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình...thật sự là đồ tốt!" Người tới cười lạnh nói.

Ông! m phong quỷ dị trực tiếp xuyên qua chiến giáp đồng thau, bao phủ thôn phệ Vương Khung, Cổ Thích Tâm, Tề Tích.

"Làm sao lại như vậy?" Sắc mặt của Cổ Thích Tâm đại biến.

Cỗ Thiên Khôi Đấu Vương này là khôi lỗi chiến đấu mới nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, dùng linh khí thôi động, không biết mệt mỏi, trời sinh vì chiến đấu mà sinh.

Mấu chốt nhất là, một khi phân giải hóa thành giáp độn, sẽ nắm giữ năng lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ, cho dù là một kích toàn lực của Chi Phối Giả, cũng đừng hòng tuỳ tiện phá vỡ.

Mà vào giờ khắc này, đối mặt với âm phong quỷ dị kia, Thiên Khôi Đấu Vương thậm chí ngay cả giây lát cũng đều không thể ngăn chặn.

"Loại đồ vật này có thể bỏ qua phòng ngự vật lý!" Vương Khung sợ hãi cảnh giác.

Lực lượng như này, hắn chưa từng nghe thấy, thậm chí là không thuộc bất luận một loại nào năng lực mà hắn từng thấy.

"Thần này hồn này, nghe ta hiệu lệnh, vạn vật tinh hồn, u minh thông bảo!" Giọng nói u ám hét lớn một tiếng.

Đột nhiên, âm phong chảy ngược, hiện ra một đường vân kì lạ, điêu khắc ở chỗ trán của Cổ Thích Tâm.

Trong khoảnh khắc, sinh cơ trong mắt Cổ Thích Tâm tiêu tán, một luồng hoa lửa xông ra từ trong cơ thể, bay vào bên trong xương sọ đầy trời.

Ngay sau đó, thân thể của Cổ Thích Tâm cứng ngắc, ngã xuống thẳng tắp.

"Chết rồi! ?" Sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Đường đường là thế tử Thiên Vũ Vương đi theo hắn, mới vừa tiến vào tuyệt địa Bắc Cảnh vậy mà liền chết tại đây, chuyện này nếu để cho Thiên Vũ Vương biết rõ, còn sẽ không phá trời?

"Ngươi muốn chết!" Vương Khung nổi giận, Hắc Long Đao phóng lên tận trời, đao quang lăng lệ phá diệt âm dương, cứng rắn trảm diệt âm phong quỷ dị kia.

Gió lốc tầng tầng, trở về vô hình.

Trong khoảnh khắc, bên trong không trung, vô tận xương sọ rung động kịch liệt, biểu hiện ra chấn kinh thật sâu.

"Hoạt Tính Binh Trang, tuyệt thế yêu đao...đây là đao Yêu Tượng mới luyện..."

Tiếng nói kinh nghi chậm rãi rơi xuống, vô số xương sọ chậm rãi tránh lui, một đạo nhân ảnh đi ra.

m phong như nghiệt long gào thét!

Lôi quang giống như đại mãng vạch phá thương khung!

Vô số xương sọ vỡ vụn, tổ hợp với nhau, hóa thành một chiếc xương sọ nhân loại cực lớn, lơ lửng ở phía dưới bầu trời.

Thân ảnh đáng sợ dày đặt chậm rãi giáng lâm, rơi ở phía trên xương sọ cực lớn.

Cốt giáp che người, gánh vác cốt đao, con ngươi băng lãnh lộ ra ánh sáng màu đỏ tươi, ngón trỏ tay phải đeo nhẫn xương trắng.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một thanh niên trạc tuổi cùng với Vương Khung, nhưng từ đầu tới đuôi đều lộ ra một cỗ tà tính.

"Bạch Cốt Yêu Đao! ?" Thần sắc của Vương Khung dị biến.

Hắc Long Đao trong tay hắn thế mà không khống chế được than nhẹ, vảy lập loè như sóng như sóng, lại là phản ứng đối với cốt đao sau lưng thanh niên.

Vào lúc này, Vương Khung cảm thấy khí tức tương tự cùng với Hắc Long Đao.

"Nghĩ không ra..." Thanh niên bạch cốt thản nhiên nói.

"Nghĩ con mẹ ngươi!" Vương Khung nổi giận, một lời không hợp, trực tiếp động thủ.

Ầm ầm! Thiên địa linh khí điên cuồng nổ vang, giống như vòng xoáy tràn vào trong cơ thể của hắn.

Trong khoảnh khắc, thân thể của hắn như đại địa nứt vỡ, linh khí tuôn ra như dung nham, khí tức hủy diệt phóng lên tận trời, chấn động mây xanh.

Long Tượng Bạo! Phía trên trời cao, một đóa mây hình nấm dâng lên cao cao, chấn động ngàn dặm bên ngoài.

Từng ánh mắt chấn kinh không hẹn mà gặp nhìn về phía không trung, tìm kiếm đầu nguồn của sự hủy diệt này.

"Đó là cái gì, chiến đấu ở giữa Chi Phối Giả sao?"

"Có thể ngự không phi hành, nhất định là Chi Phối Giả, hơn nữa còn có khí tức đáng sợ như vậy, trừ phi đã luyện thành Viêm Binh, bằng không làm sao có được uy năng như thế?"

"Mau nhìn, linh khí ở phụ cận cũng đều bị rút khô, còn có năng lực đáng sợ hơn, đây rốt cuộc là người nào?"

Dùng thực lực của Vương Khung hiện nay thi triển Long Tượng Bạo, dị tượng tạo ra không phải là chuyện đùa, lập tức hấp dẫn sự chú ý của các cường giả tại phụ cận.

Nhưng không có ai dám tới gần trung tâm hủy diệt kia.

Ầm ầm! Ở phía dưới trời cao, khói mù tiêu tán, thanh niên bạch cốt kia giết đến, cánh xương sau lưng phấp phới, bạch cốt trường đao như răng nanh cự thú, chém về phía Vương Khung.

"Tốt!" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Thực lực của thanh niên này thật sự vượt qua tưởng tượng, ăn Long Tượng Bạo ở khoảng cách gần như thế, thế mà lông tóc không thương.

Thực lực thế này vượt xa tiểu đội Luyện Ngục, ít nhất là ba lần.

Chương 753

Phanh! Hắc Long Đao ngâm dài không dứt, phong mang lăng lệ giống như sóng dữ nổ vang, đưa tay chém tới.

Trong khoảnh khắc, Bạch Cốt Đao cùng với Hắc Long Đao đụng vào nhau, đao phong ma sát, phảng phất như xé rách không gian, một vết nứt hiển hiện, thôn phệ hết thảy.

Hoa lửa óng ánh giống như lưu tinh rơi xuống, xâm nhập vào những đám mây.

Vào lúc này, trên bầu trời hiển hiện dị tượng, yêu ảnh trùng điệp, như vạn yêu hàng thế, mang theo sát phạt cùng với hủy diệt.

Mặt trời lơ lửng, hóa thành màu máu, lung lay sắp đổ, giống như rơi vào vực thẳm...

Phong mang đáng sợ phảng phất như vết rách vĩnh viễn khắc trên bầu trời, xuyên qua ở bên trong yêu ảnh trùng điệp.

"Yêu đao...đó là yêu đao...ngoại trừ Xi Cửu U bên trong Bắc Cảnh, còn có người nắm giữ yêu đao! ?"

Ở nơi xa, đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Tại tuyệt địa như Bắc Cảnh, tỉ lệ sinh ra cường giả cũng lớn hơn so với cương vực Tần Hoàng Đình thống trị, đặc biệt là cạnh tranh trong thế hệ trẻ tuổi tàn khốc kịch liệt hơn, người nổi bật có thể trổ hết tài năng từ bên trong, bất kể thực lực hay là tố chất, đều muốn hơn xa cái gọi là thiên tài ở bên ngoài.

Trong đó, danh tự Xi Cửu U này là tuyệt đối không thể đi vòng qua được.

Nm nhân này có uy vọng rất cao tại Bắc Cảnh, giống như uy vọng của Vương Khung tại Đại Tần.

"Ngươi là ai, vậy mà mang yêu đao trên người?" Trong mắt thanh niên bạch cốt nở rộ sát ý, nghiêm nghị hỏi.

Ông! Hắc Long Đao ngâm dài không dứt, đao quang đầy trời nổ vang,

như trường hà chảy ngược, chém tới.

Đối mặt với chất vấn, Vương Khung đương nhiên sẽ không hồi đáp.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, không kiêng kị gì, sát phạt tùy tâm, vậy mà để cho người ta giết Cổ Thích Tâm ở dưới mí mắt, nếu như không giết kẻ này để bàn giao, về sau hắn cũng đừng hòng lăn lộn.

"Ngu xuẩn, nếu ngươi đã muốn tìm chết, vậy thì chết đi!" Thanh niên bạch cốt quát to một tiếng.

Đột nhiên, cả người y bắt đầu hóa xương, trong nháy mắt, liền hóa thành một bộ cốt khô, cùng lúc đó, xương sọ cực lớn sau lưng cũng vỡ vụn theo đó, gây dựng lại.

"Trở thành xương của ta..." Giọng nói u ám tại vang lên ở giữa thiên địa.

Thanh niên bạch cốt phóng lên tận trời, dung nhập vào bên trong vô tận xương vỡ kia, trong khoảnh khắc, một vật to lớn bay đến, toàn thân làm từ xương trắng, chín đầu sáu tay, giống như Ma Thần cổ lão, sau lưng có ngọn lửa xanh lưu động.

"Đây là...Cửu Hoang Ma Linh! ?"

Nơi xa, có người kinh hô, nhận ra được, thanh âm rung động, tràn ngập sợ hãi.

"Thật sự là Cửu Hoang Ma Linh...làm sao...làm sao lại xuất hiện tại đây..."

Một nhóm cao thủ vây xem lộ ra vẻ hoảng sợ, ánh mắt rung động, không nhịn được lui về phía sau.

Cửu Hoang Ma Linh, là bí thuật cổ lão có hung danh hiển hách tại Bắc Cảnh.

Nghe đồn thuật này hấp thu xương cốt vạn linh, tinh phách chúng sinh, tế tự hung thần thượng cổ, ngưng tụ thành pháp tướng bất bại, danh xưng Cửu Hoang Ma Linh.

Dạng lực lượng này bỏ qua hết thảy công kích vật lý, những nơi đi qua, tất cả tồn tại sinh mệnh đều sẽ tiêu vong, thần hồn hóa thành tế phẩm.

"Tên tiểu tử kia chết chắc rồi..."

"Cửu Hoang Ma Linh, căn bản khó giải, tên tiểu tử kia trêu chọc cường địch như thế, không chết thì còn có thể thế nào?"

"Đáng tiếc, nắm giữ yêu đao, vốn nên có tương lai tươi sáng, vậy mà gặp gỡ Cửu Hoang Ma Linh!"

Đám người thổn thức, lộ ra kiêng kị thật sâu, trong mắt bọn hắn, Vương Khung vào thời khắc này đã là một người chết.

"Giết ngươi, thần thông đại thành, liền có thể tiến vào Chân Không Gia Hương, lấy được di sản của Vô Sinh Lão Mẫu!"

Giọng nói u ám quanh quẩn bên tai, thanh niên bạch cốt kia dường như đã thấy được tương lai óng ánh.

Cùng lúc đó, Cửu Hoang Ma Linh di động, sáu tay vung ra, như bao trùm thiên địa, thân ảnh khủng bố trực tiếp nhấn chìm thuyền bay hạch nhân.

"Diệt đi!" Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang vọng.

Thiên địa chấn động, một đạo đao mang màu đen phóng lên tận trời, như là âm Dương cắt xuyên bình minh, hỗn nguyên phá thái sơ, ở phía dưới một đao, nhật nguyệt cũng đều mất đi hào quang.

Đám người kinh dị, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc, sáu giác quan cũng đều bị đao mang này chém đứt.

Chờ đến khi bọn hắn lấy lại tinh thần, thiên địa đã khôi phục bình tĩnh, về phần Cửu Hoang Ma Linh đáng sợ kia cũng đã biến mất không còn tăm tích.

Ông! Bên trong xương vỡ đầy trời, vô số viêm quang vọt ra, một đạo trong đó bay vào trong cơ thể Cổ Thích Tâm, Cổ Thích Tâm lập tức mở hai mắt ra, khôi phục tri giác, chỉ là sắc mặt có một chút tái nhợt.

Vương Khung thấy thế trong nội tâm mới an tâm một chút, nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ, hắn vẫy tay một cái, một chiếc Hỏa Giới rơi xuống trong tay hắn, tinh thần bàng bạc giống như lợi nhận thăm dò vào trong đó.

Một lát sau, Vương Khung liền lộ ra một vệt vẻ kinh nghi.

"Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không Gia Hương! ?"

...

Chương 754

Lúc này, tại tuyệt địa Bắc Cảnh, ở phía trên một ngọn núi màu đen.

Trong một lăng mộ, trên tấm bia đá cực lớn có một đạo thân ảnh cô độc ngồi xếp bằng.

Ông! Đột nhiên, một cánh xương tay bay tới, nắm bạch cốt trường đao, rơi vào giữa lăng mộ.

"Chủ nhân, xương nô thua ở trong tay của thiếu niên kia, còn mất đi tình báo về Chân Không Gia Hương, theo lý nên bị phạt!"

Một ngôi mộ nứt ra, máu tươi màu đỏ tươi nổ vang mà ra, hội tụ thành một đoàn, phát ra thanh âm.

Hô...

Thân ảnh cô độc kia không nói lời nào, chỉ là ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Bạch cốt trường đao bay lên, bay vào trong bia đá, trở thành một khối xương ở phía trên.

"Không thể trách y, đối thủ của y không phải người thường..." Thân ảnh cô độc ung dung thì thầm: "Đao ý của y có lai lịch lớn, đã từng là đại địch của sư tôn..."

"Cái gì, địch nhân của lão chủ nhân?" Đoàn máu tươi kia kinh hô, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

"Hắc Nhận! ?"

"Có ý tứ, truyền nhân của Hắc Nhận đi đến Bắc Cảnh, xem ra ta cũng đến hoạt động một chút!" Dứt lời, thân ảnh cô độc đứng lên.

Một trận đại chiến bỗng nhiên im bặt.

Ai cũng không biết đến cùng đã phát sinh chuyện gì!

"Cửu Hoang Ma Linh bại rồi, đao ý vừa rồi kia đến cùng là cái gì?"

"Chém đứt hết thảy, phá diệt tất cả, đánh bại tất cả địch thủ...đây là bực đao ý nào! ?"

"Bất khả tư nghị...người kia đến cùng là người nào, phóng nhãn ra toàn bộ Bắc Cảnh, dường như không có nhân vật này!"

"Nghe đồn Chân Không Gia Hương đã xuất thế, cho nên mới dẫn ra cao thủ ẩn tàng như này!"

Từng tiếng kinh hô vang lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn xuyên trời cao, nhìn chằm chằm vào thương khung.

Tất cả mọi người đều muốn biết, người vừa xuất thủ đến tột cùng có lai lịch gì!

Ầm ầm! Thuyền bay hạch nhân tránh thoát khỏi trói buộc, phá vỡ trời cao, phá không mà đi, chỉ để lại một đạo dấu vết mờ mờ, lạc ấn trong không trung.

"Vừa rồi là cái gì?" Cổ Thích Tâm lộ ra sắc mặt ảm đạm, y trải qua đại kiếp, toàn thân huyết khí phảng phất như đều bị rút khô, lúc này ngay cả một chút sức lực cũng đều đề lên không nổi.

Vương Khung thấy thế, liền thôi động Nguyên Khí Trì, một đạo nguyên khí óng ánh như vàng chui vào trong thân thể đối phương.

Cổ Thích Tâm vận chuyển Hỏa Chủng luyện hóa, sắc mặt mới dịu đi một chút.

"Người kia có lai lịch không đơn giản, lực lượng lĩnh hội đã siêu việt thế giới vật chất, nắm giữ linh hồn chi đạo..." Vương Khung khẽ nói, dường như nhìn thấu bối cảnh của đối phương.

Kể từ khi hệ thống tu hành Hỏa Chủng được sáng lập, liền diễn sinh ra rất nhiều con đường cùng với pháp môn, có một chút lực lượng quỷ dị khó lường, có uy năng kinh thần nhiếp quỷ, thủ đoạn phổ thông căn bản là không có cách nào đối mặt, đụng tới lực lượng như này, chỉ có thể như như heo dê chờ giết thịt, mặc cho xâu xé.

Linh hồn chi đạo, chính là như vậy!

Dạng lực lượng này, có thể bỏ qua thế giới vật chất, hết thảy công kích cùng với phòng ngự cũng đều vô hiệu đối với nó, một khi trúng chiêu, linh hồn ly thể, huyết khí khô bại, trong nháy mắt liền biến thành giống như tro bụi, được xưng tụng là bá đạo thần quỷ.

Ban đầu vào thời điểm ở Quang Minh Học Cung, Vương Khung liền

nghe Phí lão đề cập đến dạng lực lượng này.

Linh hồn là hư vô, lĩnh hội loại pháp môn này là hung hiểm dị thường, cần phải có ý niệm tinh thần cường đại, cùng với trí nhớ thâm bất khả trắc.

Bởi vậy, tu luyện linh hồn chi đạo, yêu cầu đối với tư chất càng thêm khắc nghiệt hơn so với các pháp môn khác, ít nhất cũng phải là dạng thiên phú kia như Diệp Mặc mới có thể.

"Linh hồn chi đạo! ?" Cổ Thích Tâm nhíu mày, lộ ra sợ hãi thật sâu.

Thân là thế tử Thiên Vũ Vương, y tự nhiên nghe đã từng nói đến chỗ đáng sợ cùng với khủng bố của nhất mạch này.

Nắm giữ lực lượng như này, danh xưng là một người diệt một quốc, trừ phi là cao thủ đỉnh phong, bằng không sẽ không có ai có thể ngăn chặn cho dù chỉ là một ánh mắt.

"Dạng lực lượng này cũng quá hiếm thấy rồi, trong toàn bộ thiên hạ, đi đến phần cuối ở trên con đường này, cũng chỉ có một người..." Cổ Thích Tâm nhìn về phía Vương Khung, không nhịn được nói.

"Thập Nhị Vương Tọa! Vong Linh!" Vương Khung khẽ nói, bên trong con ngươi hiện ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Hắn mặc dù không kiêng kị gì, bá đạo kinh thế, nhưng đối với truyền kỳ như này vẫn như cũ lòng mang kính sợ.

Thập Nhị Vương Tọa, đó là tồn tại chân chính đứng trên đỉnh thế giới.

Chỉ có những cường giả như lão bản, Tần Hoàng, giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội mới có thể cùng sánh vai!

"Vong Linh..." Vào thời điểm Cổ Thích Tâm nói đến cái danh tự này thanh âm cũng đều có một chút run rẩy.

Thân là thế hệ trẻ tuổi, sự sợ hãi của y đối với cái danh tự này cũng không ít hơn so với thế hệ trước, Thiên Vũ Vương đã từng đề cập qua nhiều lần ở trước mặt y.

Chương 755

Trước kia, người điên này đã từng đi đến Quang Minh Học Cung, đại khai sát giới, cơ hồ tiêu diệt một nửa căn cơ của Quang Minh Học Cung, có không biết bao nhiêu cao thủ điêu linh tử vong.

Tương truyền, Kỷ Nguyên Thần chính là người còn sống trong tràng kiếp số trước kia kia.

Đối mặt với Vong Linh, căn bản là không có phương pháp hữu hiệu gì có thể ngăn cản.

Sau cùng, nếu như không phải Thần Cương xuất thủ, hậu quả sẽ khó có thể tưởng tượng.

"Ở trong tràng kiếp số trước kia kia, vẻn vẹn chỉ là cảnh giới Linh Lô, Quang Minh Học Cung liền chết ba vị..." Cổ Thích Tâm thở dài nói.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, Chi Phối Giả đã là lực lượng trung kiên, Chưởng Khống Giả liền coi như là cao thủ đỉnh tiêm, Chúa Tể Giả càng là đại sát khí của một phương thế lực.

Về phần cảnh giới Linh Lô, quả thực chính là siêu nhiên thế ngoại, tồn tại giống như thần.

Đối với Quang Minh Học Cung mà nói, ba vị cường giả cảnh giới Linh Lô, cơ hồ là móc ra hết vốn liếng, tồn tại như này tử vong, đó là thống khổ không thể tiếp nhận.

"Đó chính là Thập Nhị Vương Tọa a..." Vương Khung nghe thế, không nhịn được cảm thán.

Trong ngàn năm nay, chưa có tổ chức mới nào có lực lượng như Thập Nhị Vương Tọa xuất hiện, chỉ dựa vào mười hai người liền quét ngang thiên hạ, lưu lại tầng tầng sợ hãi cùng với truyền thuyết.

Bọn hắn chà đạp trật tự, đánh phá quy tắc, đại biểu cho lực lượng chí cao vô thượng, bản thân chính là biểu tượng của hỗn loạn, vô tự.

Danh xưng Vương Tọa, quả thực danh xứng với thực!

Mười hai người kia đích xác đã leo lên thời đại đỉnh phong, ngồi ngay

ngắn ở phía trên vương tọa, nhìn xuống chúng sinh.

"Người vừa rồi kia là đệ tử của Vong Linh?" Cổ Thích Tâm kiêng kị nói.

"Coi như không phải, cũng nhất định có liên quan!"

"..."

Cổ Thích Tâm có một chút im lặng!

Y nằm mơ cũng không ngờ được, mới vừa tiến vào Bắc Cảnh thế mà liền bị nhân vật đáng sợ như vậy để mắt tới, quả thực là quá xui xẻo.

Nghĩ đến đây, Cổ Thích Tâm có một chút nghi ngờ nhìn về phía Vương Khung.

Y phát hiện ra, chỉ cần đi theo tên gia hoả này là sẽ không có chuyện gì tốt...Quang Minh Điện, Tam Hoàng Tử, thậm chí không ít thế gia Vương Phủ cũng đều xem hắn như là đinh trong mắt, chỉ cần là chỗ Vương Khung đi đến, tất sẽ có đại chiến cùng với cường địch liên tục đi tới, nói là Tai Tinh cũng đều không quá đáng.

"Ngươi sẽ không phải đã thức tỉnh Đại Đảo Môi Thuật ở bên trong truyền thuyết đó chứ?" Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

Đại Đảo Môi Thuật, còn được gọi là Ách Vận Thuật, là một loại năng lực cổ lão hung danh thao thiên, danh chấn cổ kim.

Nghe đồn nếu thức tỉnh thuật này, chỗ đi đến nhất định sẽ có kiếp số hàng lâm, tai nạn trùng điệp, phàm là người có quan hệ cùng với túc chủ, đều sẽ tam suy sáu bại, nhẹ thì cửa nát nhà tan, nặng thì vĩnh viễn không siêu sinh, ngủ sập ván giường, ăn cơm vỡ bụng...

Thức tỉnh thuật này, danh xưng là những nơi đi qua, không có một ngọn cỏ, chỗ đi đến, diệt thành diệt quốc, quả thực chính là thiên sát cô tinh trời sinh.

Mấu chốt nhất là, hết lần này tới lần khác túc chủ thức tỉnh loại năng lực này cho dù thế nào cũng không chết, chỉ là vận rủi bổ sung trời sinh liền có thể hố chết tất cả địch nhân, uy lực to lớn, khó có thể tưởng tượng.

Bởi vậy Ách Vận Thuật liền nổi danh cùng với Ngự Mẫu Thuật, Khẩu

Độn Thuật, đồng thời được xếp vào mười đại năng lực thần kỳ trong thiên hạ.

Người nắm giữ loại thể chất này như Vương Khung, khiến cho Cổ Thích Tâm không khỏi liên tưởng đến năng lực này.

"Thế Tử, nếu như ta có năng lực như thế, Quang Minh Học Cung liền đã sớm đóng cửa..." Vương Khung nhếch miệng nói.

"Ngươi nói như thế...Quang Minh Học Cung Xích Long Thành đích xác đã bị xoá tên..." Cổ Thích Tâm càng trở nên kinh nghi.

Nguyên bản, y cũng chỉ là thuận miệng nói đùa.

Nhưng Vương Khung nhắc nhở một câu như vậy, còn giống như là thật sự có chuyện như vậy.

"..."

"Chớ có nói hươu nói vượn!" Vương Khung đánh gãy lời nói bừa của Cổ Thích Tâm, thả lực chú ý vào phía trên Hỏa Giới của thanh niên bạch cốt.

Ở trong đó ngoại trừ một ít Hoàng Thiên Ngọc Đạo, linh thảo dược tề, chính là một ít thi cốt, vật liệu thuộc tính âm, đối với Vương Khung mà nói cũng không có tác dụng gì.

Điều khiến cho y để ý duy nhất là một phần tình báo.

"Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không Gia Hương...loại danh tự này làm sao lại nghe quen tai như vậy?" Vương Khung khẽ nói.

"Lão Vương, Quang Minh Học Cung các ngươi không có khóa lịch sử sao, Vô Sinh Lão Mẫu mà ngươi cũng không biết?" Cổ Thích Tâm cười nói.

"Ngươi biết sao?"

"Vô Sinh Lão Mẫu, đó chính là cường giả cái thế cùng thời đại với Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương..."

"Hoá ra là nàng! ? Ta đã nhớ ra!" Vương Khung vỗ trán một cái, trong mắt hiện lên tinh mang.

Chương 756

Ba ngàn năm trước, tại thời đại quang huy của Lâm La Thiên chiếu rọi, vĩ đại mà lại ấm áp kia.

Ở dưới dạng ánh sáng kia, không vẻn vẹn chỉ có một Hoắc Pháp Vương như mặt trời ban trưa.

Đại thế óng ánh, vô số đại tinh quật khởi, lấp lánh tinh không.

Vô Sinh Lão Mẫu chính là một trong số đó!

Có thể dùng thân thể nữ tử, tương tranh cùng với ngàn vạn nhân kiệt kia, so sánh hơn thua, tài tình kinh diễm, có thể thấy được chút ít.

"Chân Không Gia Hương...nghe đồn Vô Sinh Lão Mẫu tuổi già tọa hóa tại Bắc Cảnh, trước khi chết dùng pháp lực vô thượng cách không sáng tạo thế giới, danh xưng là Chân Không Gia Hương...hoá ra là thật! ?" Con mắt của Vương Khung phát sáng lên trong giây lát.

Dạng ánh sáng độc nhất vô nhị kia, giống như chồn nhìn thấy gà mái vậy.

Chân Không Gia Hương, cất giấu mọi thứ của Vô Sinh Lão Mẫu!

Đây mới thực sự là bảo khố!

"Ừm, Tiểu Minh Tôn...Tiểu Minh! ?"

Đột nhiên, con ngươi của Vương Khung bỗng nhiên co lại, ở trong tình báo nhìn thấy một cái danh tự quen thuộc, ánh mắt dần dần biến thành lăng lệ.

Ầm ầm! Trong khoảnh khắc, thuyền bay hạch nhân thay đổi phương hướng, vận chuyển hết tốc lực.

"Chúng ta đi đâu thế?" Cổ Thích Tâm khẽ giật mình, buột miệng hỏi.

"Chân Không Gia Hương!" Lời nói lạnh lẽo, chậm rãi quanh quẩn ở phía trên khung thiên!

...

Chân Không Gia Hương!

Ở bên trong đạo thư cổ lão có ghi chép, chúng sinh sở hàng, sinh tử duy

nhất, nhưng mà có nơi hội tụ, đều là cửa của ta, người tiến vào cửa này, không có sinh tử, tụng niệm tục danh, siêu thoát tai nạn, đó là Chân Không Gia Hương!

Ở đây, thời gian giống như bất động, không có thời không, cũng không có sinh tử!

Đại hà như long, cuồn cuộn mà qua!

Dãy núi liên miên, giống như kinh mạch xen lẫn!

Một cái kén tằm đan xen với ánh trắng toát ra nhiệt độ cao đáng sợ, nhấp nhô trên đỉnh núi, lực lượng kinh khủng gần như nghiền nát đỉnh núi.

"Sư huynh, tên Tiểu Minh Tôn này quả nhiên có một chút thủ đoạn, Đại Nhật Thiên Vương Chú vậy mà cũng đều không thể giết y!" Một vị đệ tử mang theo vẻ kiêng dè, không nhịn được nói.

"Y sẽ không chống đỡ được bao lâu!" Tội Kiếm Hình nhìn vào kén tằm đang toả sáng kia, hờ hững nói.

"Người này cưỡng ép mở ra Chân Không Gia Hương, nguyên khí tổn hao nhiều, đã mất đi nửa cái mạng, hiện nay bị Đại Nhật Thiên Vương Chú vây khốn, đã là nỏ mạnh hết đà!" Thần sắc của Tội Kiếm Hình không thay đổi, trong mắt chỉ có sát phạt.

Đại Nhật Thiên Vương Chú, là bí bảo của Thiên Vương Môn trước kia, ở vào giữa thần thông cùng với pháp bảo.

Một khi thôi động chú này, có thể hóa thành mặt trời, vây giết cường địch, ma diệt Hỏa Chủng của đối phương.

Năm đó, Hoắc Pháp Vương dẫn đầu đại quân, hủy diệt Thiên Vương Môn, loại bảo bối này cũng liền lưu truyền ra.

Hiện nay trong tay Thần Miếu cũng chỉ còn lại chín đạo Đại Nhật Thiên Vương Chú, bởi vì phương pháp luyện chế chú này đã thất truyền.

Vận dụng dị bảo như này, sao có thể không giết chết được một cái Tiểu Minh Tôn,

Ầm ầm.....

Đột nhiên, một tràng thanh âm to lớn, như chuông sớm chấn động, đinh

tai nhức óc, sông núi sóng lớn chập trùng, thiên địa cương phong nổ vang.

Quang hoa màu vàng truyền ra ngoài từ bên trong kén tằm ánh sáng cực lớn kia, lộ ra ý vị thần thánh siêu thoát.

"Sinh tử kiếp số, vĩnh hằng sát na, vô cực thiên đường, chư pháp vô thường..."

Đúng lúc này, thanh âm niệm tụng kỳ dị truyền ra khắp bát phương, quanh quẩn không dứt, giống như phạn âm mạn hát, thần kỳ huyền diệu...

"Sư huynh, đây là..." Đám người kinh dị, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Liền ngay cả Tội Kiếm Hình cũng đều là biến sắc trong nháy mắt.

"Tiểu Minh Tôn...ta đến cùng vẫn đã đánh giá thấp y, khí vận gia thân, bách chiết bất tử, vậy mà lĩnh hội pháp môn vô thượng ở bên trong sinh tử kiếp số, chỉ thiếu chút nữa, liền muốn phóng ra con đường của mình!" Tội Kiếm Hình cắn chặt hàm răng, lộ ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Gã đã từng nghe sư tôn của mình nói, trên đời này có một loại người, khí vận cuồn cuộn, trời sinh chính là một trong số các nhân vật chính của thời đại.

Cả đời dạng người này kiếp số không ngừng, nhưng vào mỗi lần kiếp số tiến đến, luôn có thể tìm được cơ duyên của mình, sinh tử trong giây lát, vượt qua liền có thể tiến thêm một bước thu hoạch được sự ưu ái của thượng thiên, tiến thêm một bước đối với đỉnh phong.

Không thể nghi ngờ, Tiểu Minh Tôn chính là dạng người này.

Vào giờ phút này, độ uy hiếp của Minh Hạo Nhiên ở trong nội tâm của Tội Kiếm Hình đề thăng thẳng tắp, đi theo đến chính là sát cơ nồng đậm.

"Tiễn ngươi lên đường!"

Lập tức, Đại Nhật Thiên Vương Chú bị thôi động đến cực hạn, chân nguyên như biển, điên cuồng nung khô!

Ở phía trên kén tằm ánh sáng, hiện ra phù văn màu máu, như là chú thư tử vong, viết ra gào thét sau cùng của sinh mệnh!

Ông! Ánh sáng màu vàng óng trở nên phai nhạt!

Chương 757

Bên trong kén tằm ánh sáng, dao động sinh mệnh bỗng nhiên suy yếu, giống như nến tàn trong gió, lung lay sắp đổ.

Vào lúc này, thân hình của Minh Hạo Nhiên hiển hiện ra từ bên trong.

Vô tận quang minh giống như bệnh độc, xâm nhuộm thân thể của y, chui vào bên trong máu thịt, lục phủ ngũ tạng của y cũng đều bắt đầu đốt cháy, quang huy Hỏa Chủng dường như muốn hòa thành một thể.

"Rốt cuộc cũng giết được!"

"Đối địch với Thần Miếu, đương nhiên phải chết..."

"Trên trời dưới đất, chỉ có một con đường chết!"

Đám người cảm thán, đều nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười.

Những ngày này, Minh Hạo Nhiên đã giết quá nhiều đệ tử Thần Miếu, hiện nay rốt cuộc cũng giết được, bị Tội Kiếm Hình chém giết.

Lần này, Thần Miếu lập uy, chính là muốn một lần nữa nói cho thế nhân, tại Bắc Cảnh, Thần Miếu vẫn như cũ cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Minh Hạo Nhiên chậm rãi mở mắt.

Trong ánh mắt, có lưu luyến, có không muốn xa rời, cũng có tiếc nuối, càng nhiều lại là một loại hiểu ra cùng với tự tại.

"Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam...thật đáng tiếc, chỉ kém nửa bước..." Minh Hạo Nhiên thở dài một tiếng, Hỏa Chủng sắp tịch diệt, sinh mệnh dường như sắp đi đến điểm kết thúc.

"Nên như vậy!" Tội Kiếm Hình hờ hững nói.

Ở trước mặt gã, không có người có thể đào thoát, hung danh của gã chính là đúc thành từ máu và xương của vô số thiên kiêu cùng thế hệ.

Ông! Tội Kiếm Hình vung tay, vô số quang minh giống như côn trùng tụ hợp ở quanh người Minh Hạo Nhiên, mắt thấy liền muốn chui vào trái tim y, triệt để kết thúc sinh mệnh của y.

Ông! "Tiểu Minh đồng học, ngươi sắp chết rồi!" Đúng lúc này, một

tiếng cười truyền đến từ phía sau, lộ ra một tia mừng rỡ cửu biệt trùng phùng.

Cùng lúc đó, một bàn tay to lớn rơi ở trên đầu vai của Minh Hạo Nhiên.

"Mọi loại kiếp số, đều quy về thân ta đi!"

Vừa dứt lời, vô tận quang minh nổ vang, toàn bộ chú thuật đáng sợ tràn vào bên trong bàn tay kia.

Nguyên linh cốt, hắc viêm huyết, tinh khí sinh mệnh lưu chuyển ở giữa khủng bố dâng lên như cuồng triều, trong giây lát liền tuỳ tiện thôn phệ, luyện hóa chú thuật quang minh đáng sợ kia.

Một màn này núi lở trời sập, chấn động ánh mắt của tất cả mọi người.

Thân thể của Minh Hạo Nhiên đại chấn, nhưng mà bất chấp sống sót sau tai nạn, y máy móc quay đầu, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt trong suốt lấp lóe, vào lúc thấy đạo thân ảnh quen thuộc kia, thân thể không tự chủ được trở nên rung động.

"Tiểu Minh đồng học, đã lâu không gặp!" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra hàm răng trắng tinh, hắn đi lên phía trước, đưa tay liền là một quyền, rơi vào lồng ngực của Minh Hạo Nhiên.

"Ngươi đã trở nên mạnh hơn!"

Đối với Minh Hạo Nhiên mà nói, nếu như trước kia không gặp được Vương Khung, có lẽ y hiện nay vẫn như cũ chỉ là một vị hoàn khố thế gia nhị lưu, cả ngày chơi bời lêu lổng, vừa không thể truyền thừa y bát gia tộc, cũng vừa không thể bảo vệ người thân của mình.

Cuối cùng chỉ có thể trở thành tồn tại tầng dưới chót nhất ở trong tộc, ở bên trong rất nhiều sản nghiệp nhận một công việc thấp kém, tìm một vị nữ tử bình thường cũng xuất thân từ thế gia, sống tạm cả đời này.

Nhưung vận mệnh đã cho y cơ hội lựa chọn.

Minh Hạo Nhiên năm đó, không hề do dự lựa chọn Vương Khung, đối mặt với sinh tử, vẫn như cũ đứng ở bên cạnh hắn.

Từ một ngày kia trở đi, vận mệnh của y liền đi về hướng một con đường khác.

Vào giờ phút này, Minh Hạo Nhiên đã không phải là hoàn khố trước kia, mà là Tiểu Minh Tôn hung danh thấm nhuần Bắc Cảnh, mạnh như Thần Miếu cũng đều muốn phái phái đệ tử dòng chính đi đến truy sát, bản thân của chuyện này liền là một loại khẳng định.

Cho dù là như vậy, bây giờ Minh Hạo Nhiên cũng không khống chế được cảm xúc.

Vào thời điểm y lại một lần nữa nhìn thấy Vương Khung, cả người rốt cuộc cũng mất đi thong dong bình tĩnh trong dĩ vãng, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt trong suốt, lộ ra dị sắc doạ người, thân thể đều không nhịn được trở nên rung động.

So với Diệp Mặc, y đối với Vương Khung có nhiều hơn một tia ước mơ cùng với cảm kích.

"Thần tượng...ta...ta không có làm cho ngươi mất mặt..."Minh Hạo Nhiên khàn giọng nói.

Lúc này, một nhóm đệ tử Thần Miếu quay mặt nhìn nhau, trên mặt hiện ra thần sắc kinh hãi gặp quỷ.

Đây chính là Tiểu Minh Tôn a...Sst phạt vô kỵ, có không biết bao nhiêu cao thủ chết ở trong tay y, đối mặt với sự truy sát của Thần Miếu đều không có nhăn lông mày nửa phần, nam nhân trước mắt này là người nào, vậy mà khiến cho y thất thố như vậy.

Nghĩ đến đây, toàn bộ ánh mắt của mọi người rơi lên ở trên người Vương Khung.

"Ngươi đã làm rất tốt, thể ngộ thật kỹ, sinh tử nhất niệm, đây là cơ duyên của ngươi!" Vương Khung đưa tay ra hiệu, cùng lúc đó, một đạo nguyên khí tiến vào trong cơ thể của Minh Hạo Nhiên, Minh Hạo Nhiên ngoan ngoãn lui sang một bên, khôi phục thương thế, lĩnh hội cảnh giới.

Chương 758

Về phần Vương Khung, Minh Hạo Nhiên không có một chút lo lắng nào.

Đối với vị thần tượng này, y có lòng tin gần như nhập ma.

Ông! Đúng lúc này, Vương Khung bước ra một bước, đứng ở trước người Minh Hạo Nhiên, dùng ánh mắt thâm thúy quét nhìn khuôn mặt của tất cả mọi người.

Hắn tuy không động, nhưng một cỗ đáng sợ áp lực như núi lớn sụp đổ, nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều biến sắc.

Liền ngay cả Tội Kiếm Hình, trong mắt cũng đều không nhịn được lộ ra ánh mắt kinh dị.

Nam nhân trước mắt này còn chưa xuất thủ, khí thế đã cực lớn, nhét đầy thiên địa, coi như là gã cũng đều mơ hồ sinh ra một loại cảm giác bất lực, dường như tranh phong cùng với người này, chính là đang đối địch với trời.

Loại cảm giác này là từ khi gã xuất đạo đến nay cũng đều chưa từng có.

Ở bên trong cùng thế hệ, có thể cho tạo ra áp lực như thế này cho gã, phóng nhãn ra toàn bộ Bắc Cảnh, cũng chỉ là phượng mao lân giác mà thôi.

"Ngươi là ai?" Tội Kiếm Hình cắn răng quát.

Gã sợ chính mình lại không nói chuyện, liền sẽ bị cỗ khí thế này đè sập, bởi vậy liền lên tiếng hét lớn, giống như kinh lôi sét đánh vậy, đánh thức đám người.

"May mắn mà có Tội sư huynh ở đây, bằng không mà nói là quá nguy hiểm!"

"Người này đến cùng có lai lịch gì, chỉ dựa vào khí thế cơ hồ liền muốn đè sập chúng ta, đây...đây rốt cuộc là tu vi gì?"

"Đáng sợ...vừa rồi quá nguy hiểm, suýt nữa liền tẩu hỏa nhập ma, rơi vào vong đạo...loại thủ đoạn này...Bắc Cảnh còn có cao thủ như thế?"

Đám đệ tử Thần Miếu lộ ra sắc mặt khó coi, quần áo đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra bộ dáng gặp quỷ, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Thân là đệ tử Thần Miếu, đối với cao thủ thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh cơ hồ đều là rõ như lòng bàn tay, dường như cũng không có một vị này.

"Ồ, tư chất tốt, chẳng trách có thể tung hoành tại Bắc Cảnh nhiều năm như vậy, hậu bối đệ tử quả nhiên có một chút môn đạo." Vương Khung khẽ nói, khẽ gật đầu.

Ở dưới khí thế áp bách của hắn, chẳng những không có mất đi sức phản kháng, còn có thể tỉnh lại, chỉ bằng vào một điểm này, liền vượt qua thế lực bình thường.

Nhưng...một chút tư chất này ở trong mắt Vương Khung cũng không được coi là cái gì.

Một tiếng nói của hắn rơi xuống, như thiên lôi mênh mông, lại như nộ hải lật sóng, mỗi chữ mỗi câu, giống như nổi trống gõ vào trong lòng mọi người.

"Phốc!" Một vị đệ tử rốt cuộc không chịu nổi, máu tươi dâng trào ra, tâm mạch vỡ vụn, cả người ngã quỵ, Hỏa Chủng dập tắt, sinh cơ đoạn tuyệt, trực tiếp bị hắn dọa chết tươi.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều suýt nữa sụp đổ.

"Sao...sao lại thế...cảnh...cảnh giới Bổ Nguyên...bị doạ chết! ?"

Nhóm đệ tử còn lại nhìn thi thể đồng bạn, phảng phất như là thấy quỷ, trên mặt ngoại trừ khó có thể tin, chính là sợ hãi khó hiểu.

Đường đường là cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên, là bị một người cùng thế hệ dọa chết tươi, đây chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi, cho dù kể cũng không có người tin tưởng.

Nhưng một màn quỷ dị khủng bố này lại hiện ra ở trước mắt của bọn hắn.

Lúc này, cỗ áp lực to lớn giữa thiên địa kia càng trở nên trầm trọng.

Tất cả mọi người phảng phất như rơi vào vực thẳm, có vô số bàn tay xương đang lôi kéo bọn hắn, dường như chỉ cần hơi lỏng lẻo một chút, liền

sẽ rơi vào A Tỳ Địa Ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Coi như là Tội Kiếm Hình cũng đều thừa nhận áp lực đáng sợ.

"Ngươi...đến cùng là ai! ?" Tội Kiếm Hình cắn chặt hàm răng, lại quát một lần nữa.

"Động vào người của ta, còn dám hỏi ta?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, thân ảnh của Vương Khung biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, đến lúc bọn hắn phản ứng lại, Vương Khung đã như quỷ mị đứng ở trước người Tội Kiếm Hình, bàn tay to lớn chậm rãi rơi ở trên đầu vai của gã.

"Thực lực của ngươi không tệ, còn có thể tiêu diệt người của ta! ?" Vương Khung khẽ nói, năm ngón tay dần dần khép lại.

Trong khoảnh khắc, một cỗ quái lực đáng sợ lan tràn ra từ đầu vai của Tội Kiếm Hình, lúc này gã liền cảm giác được dường như có một ngọn núi nhỏ đang đè trên đầu vai, một thân huyết khí cũng đều bị bóp chặt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

Lúc này, toàn thân gân cốt của Tội Kiếm Hình phồng lên, phảng phất như dây cung chấn động, truyền ra một cỗ dao động huyền diệu, đặc biệt là xương sống của gã, giống như một đạo kiếm phôi, tản mát ra khí tức hung lệ sát phạt, vậy mà đang chống cự lực lượng của Vương Khung.

"Ngươi thật sự cho ta là quả hồng mềm sao! ?" Tội Kiếm Hình rống to một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trong sự sợ hãi, quát to một tiếng, toát ra khí thế hung ác,

Chương 759

Xương cốt toàn thân của gã giống như kiếm reo, sinh sinh cộng minh, huyết khí kích hoạt, phảng phất như kiếm ý trùng thiên, lộ ra từ đầu vai, liền muốn chém đứt bàn tay của Vương Khung.

"Tội Kiếm Cốt...sư huynh vô địch..."

Tất cả mọi người ở dưới âm thanh kiếm cốt chấn động cũng đều thanh tỉnh không ít, trong mắt bắn ra quang mang chờ mong, thậm chí còn có người không nhịn được kinh hô.

Phải biết rằng, Tội Kiếm Hình là cao thủ vô thượng tu luyện Trúc Cơ Pháp, hơn nữa còn tu luyện « Tội Kiếm Luyện Cốt Pháp » - một trong những truyền thừa thần diệu chí cao, dùng pháp này khai cốt, toàn thân huyết khí như kiếm, xương như kiếm phôi, bá đạo kinh người.

Tội Kiếm Hình càng là lấy cái tên này, sát phạt vô độ, chấn động Bắc Cảnh.

Bởi vậy, so đấu nhục thân cùng với gã, quả thực chính là tự tìm đường chết.

"Tội Kiếm Cốt, đã lấy tên là tội, tự nhiên phải bị xử tử..." Vương Khung khẽ nói, đối mặt với kiếm ý huyết khí khủng bố kia, bàn tay của hắn chưa từng lùi bước, ngược lại là nhấn xuống dưới một cái.

Ầm ầm! Gân cốt nổi lên, bảo cốt trong cơ thể nổi lên hào quang pha tạp, giống như tinh văn xán lạn, lực lượng đáng sợ như hồng thủy vỡ đê, cuồn cuộn mà tới, trực tiếp chấn động xương cốt toàn thân của Tội Kiếm Hình đến vỡ nát.

Tội Kiếm Cốt, sao có thể đánh đồng cùng với Nguyên Linh Cốt?

Phốc! Tội Kiếm Hình phun ra một miệng máu tươi, cả người như là như chó chết bay ngang ra ngoài, mấy mảnh vụn xương rơi ra từ kẽ nứt trên vết thương.

"Làm sao...làm sao có khả năng? Tội Kiếm Cốt vậy mà không địch lại, đó chính là Trúc Cơ Pháp vô thượng..."

"So đấu nhục thân...làm sao lại không chịu được như vậy, hắn...hắn đến cùng là tu luyện thứ gì?"

"Không có khả năng...Tội Kiếm Cốt làm sao lại bại, môn Trúc Cơ Pháp này được xưng là tự tiện sát phạt, hung lệ như kiếm, dùng đại tội đè người...làm sao sẽ bại?"

Đám người kinh dị, quả thực không thể tin được.

Phải biết rằng, đối với đệ tử Thần Miếu mà nói, cũng không phải là người nào cũng đều có thể tu luyện « Tội Kiếm Luyện Cốt Pháp », một khi đại thành, vạn người không được một, dựa vào nhục thân cũng đều có thể tung hoành Bắc Cảnh.

Cho dù là ở bên trong Thần Miếu, đó cũng đều thuộc về Trúc Cơ Pháp đỉnh tiêm nhất lưu.

Nếu dựa vào năng lực hoặc là bảo vật đánh bại gã, như vậy thì còn có thể lý giải.

So đấu nhục thân, vậy mà lại thất bại, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Bọn hắn cũng không biết, Vương Khung tu luyện chính là « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » bí truyền của Bạch gia, môn Trúc Cơ Pháp này chính là đến từ « La Thiên Thủ Trát », do Lâm La Thiên để lại, há lại tầm thường.

"Tội Kiếm Cốt, ác nhận tủy, hung binh huyết...tiểu tử, ngươi chỉ luyện thành một phần ba, cũng dám kêu gào ở trước mặt ta?" Vương Khung hờ hững nói.

"Ngươi...ngươi làm sao lại biết rõ?" Tội Kiếm Hình nghe thế, sắc mặt đại biến, còn khiếp sợ hơn so với bị một chiêu của đối phương đánh bại.

Thế nhân chỉ biết « Tội Kiếm Luyện Cốt Pháp », nhưng lại không biết môn Trúc Cơ Pháp này chỉ là tàn thiên, có cùng nguồn gốc với hai môn Trúc Cơ Pháp khác của Thần Miếu: « Ác Nhận Tẩy Tủy Công », « Hung Binh Hóa Huyết Thuật », toàn bộ đều đến từ một bộ điển tịch thần bí tên là « Binh Thể ».

Nghe đồn hợp nhất ba pháp, mới thật sự là Trúc Cơ Pháp vô thượng,

chuyển hóa nhục thân, như đúc thần binh, lui tránh vạn pháp, tung hoành bất bại.

Môn điển tịch cổ lão này lưu truyền từ ba ngàn năm trước, đến từ một vị cao thủ cái thế, người này trước kia hung danh thao thiên, đã từng tranh hùng cùng với Lâm La Thiên.

Bộ pháp môn y để lại này, có thể nói là khoáng thế kỳ công, nhưng từ khi nó được lưu truyền, cho tới bây giờ cũng không có người nào có thể luyện thành.

Cho nên cao thủ Thần Miếu liền mở ra lối riêng, chia « Binh Thể » ra làm ba, mặc dù uy năng giảm đi, nhưng độ khó tu luyện cũng giảm mạnh.

Đây là tuyệt mật, coi như là ở bên trong Thần Miếu cũng hiếm có người biết.

Vương Khung im lặng không nói, hắn nắm giữ « Đông Thần Bí Lục », đây vốn là kỳ thư ghi chép những bí sự trong thiên hạ của Đông Thần Cung Quang Minh Điện, phía trên tự nhiên có ghi chép quan hệ đến Thần Miếu.

Lúc này, hắn không hề chớp mắt, ý nghĩ bộc phát, như linh quang lấp lóe, quan sát Tội Kiếm Hình.

"Ngươi...ngươi coi ta là vật thí nghiệm...muốn tìm hiểu pháp môn của ta! ?" Tội Kiếm Hình nhìn ra dụng ý của Vương Khung, một cỗ tức giận cuồng bạo lập tức phóng lên tận trời.

Qua từng ấy năm, gã còn chưa bao giờ bị vũ nhục như vậy, tương tranh trong cùng thế hệ, ở trong mắt của nam nhân trước mặt này, gã cũng chỉ là vật thí nghiệm mà thôi.

Chuyện này khiến cho lòng tự tôn của gã lọt vào chà đạp trước nay chưa từng có.

Chương 760

"Kẻ yếu còn có tư cách nói đến tự tôn?" Vương Khung lắc đầu.

Hắn điểm ra một chỉ, một tia huyết khí quanh quẩn đầu ngón tay, khí tức biến hóa, như đại tội gia thân, diễn hóa thành kiếm ý.

"Đây...đây là..." Tội Kiếm Hình bỗng nhiên co con ngươi lại, lộ ra sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

Gã tự nhiên nhận ra được, đạo khí tức huyết khí trên đầu ngón tay của Vương Khung kia, quả thực...quả thực không có sai biệt cùng với Tội Kiếm Cốt của gã, dùng xương đè huyết, tội diễn kiếm khí...gã khổ luyện bao nhiêu năm, mới có thể đạt tới một bước này, vậy mà nam nhân trước mắt liền luyện thành trong chớp mắt!

"Ngươi...ngươi rốt cuộc là ai?" Vào giờ phút này, Tội Kiếm Hình thật sự hoảng, cái gì mà tranh hùng, trả thù, tự tôn...đều quên hết tất cả, hiện nay trong nội tâm của gã chỉ có sợ hãi.

Đến lúc này, gã mới hiểu được, nam nhân trước mắt này có lai lịch kinh người, so với gã căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ.

"Dạng lực lượng này dường như cũng không có gì ghê gớm!" Vương Khung lắc đầu nói.

Từ sau khi thần hình hoa sen đen triệt để thức tỉnh, chân nguyên của hắn chuyển hóa, liền sinh ra một chút biến hóa bất khả tư nghị.

Lực lượng của Tội Kiếm Cốt ở trước mặt hắn, đã không có mảy may bí mật nào có thể nói.

"Chẳng trách Tiểu Minh Tôn lại không có sợ hãi, hoá ra sau lưng lại cất giấu dạng cao thủ này..." Trong mắt Tội Kiếm Hình lóe ra ánh sáng lăng lệ.

Vào lúc này, gã đã nghĩ thông suốt toàn bộ.

Tiểu Minh Tôn nhìn giống như cuồng vọng bá đạo, tung hoành Bắc Cảnh, không biết rước lấy bao nhiêu cừu gia, trên thực tế, đây là đang thiết hạ một bàn cờ rất lớn, Tiểu Minh Tôn chẳng qua là mồi nhử ngoài sáng mà thôi, mục đích chính là dẫn ra toàn bộ thiên kiêu cái thế tại Bắc Cảnh...

Kẻ đứng phía sau chân chính, trên thực tế chính là vị đại cao thủ thâm bất khả trắc trước mặt này.

Hắn như thể một tấm lưới lớn, muốn áp đảo tất cả cao thủ thế hệ trẻ tuổi, một mẻ hốt gọn, khí phách to lớn, dã tâm sâu xa, thủ đoạn mạnh mẽ quả thực không dám tưởng tượng.

"Hoá ra ngươi là muốn xưng bá Bắc Cảnh, tính toán thật là giỏi..." Tội Kiếm Hình cắn răng, mặt xám như tro, tâm cơ như này, thủ đoạn như này...gã còn có cái gì để nói?

"Cái gì cơ?" Vương Khung khẽ giật mình, suýt nữa cho rằng mình nghe lầm.

"Cao thủ giống như ngươi, còn cần phải che giấu sao? Ngươi thật sự có tư cách khiêu chiến Bắc Cảnh, là địch cùng với tất cả mọi người..." Tội Kiếm Hình không nhịn được thở dài.

Cho dù không cam, nhưng gã cũng không thể không thừa nhận, nam nhân trước mắt này đích xác có tư chất như vậy.

"Ngươi...ngươi đánh rắm...chớ có nói lung tung..."

Khá lắm, chỉ một câu, liền trực tiếp đẩy Vương Khung làm về phía đối lập với toàn bộ Bắc Cảnh!

Là địch cùng tất cả mọi người?

Đây là mạch suy nghĩ gì thế?

Hắn vừa mới vừa tiến vào Bắc Cảnh, không đến ba ngày thời gian, liền muốn khiêu chiến với tất cả cao thủ trẻ tuổi, quét ngang Bắc Cảnh?

Bên trong Bắc Cảnh, ai là ai hắn cũng đều chưa có rõ ràng!

"Khinh thường thừa nhận sao?"

Tội Kiếm Hình lộ ra sắc mặt đau thương, nản lòng thoái chí, nam nhân này quá cao ngạo, vậy mà thật sự không có để gã ở trong mắt, ngay cả tư cách nghe một lời nói thật cũng đều không có.

Nhưng rất nhanh, thần sắc của Tội Kiếm Hình liền dị biến.

Cao thủ như thế, sao lại che che lấp lấp, đối phương cũng sẽ không khinh thường.

"Chẳng lẽ dã tâm của ngươi không chỉ có như thế?" Tội Kiếm Hình trừng trừng hai mắt, trong đầu óc lóe lên linh quang, thân thể đại chấn, dường như nghĩ đến một cái khả năng khủng bố.

Đối phương khác thường như vậy, con mắt trừng ra giống như chuông đồng, bắn ra khôn khéo như thiểm điện, ngược lại là khiến cho Vương Khung giật nảy cả mình.

Con hàng này trúng tà rồi?

"Ngươi...ngươi chẳng lẽ là muốn...phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu trong vô tận tuế nguyệt, đánh phá cách cục Bắc Cảnh! ?" Tội Kiếm Hình kinh dị nói.

"..."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biến sắc.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều kinh ngạc nhìn về phía Tội Kiếm Hình, hắn cũng không biết chính mình thế mà có dã tâm lớn như vậy! ?

Quá kích thích!

Phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu trong vô tận tuế nguyệt! Đánh phá cách cục Bắc Cảnh!

Một tiếng nói này nổ vang như kinh lôi, cuồn cuộn dập dờn, chấn động bát phương.

Không chỉ vẻn vẹn là đệ tử Thần Miếu, rất nhiều cao thủ xông vào bí cảnh Chân Không Gia Hương nghe được câu này, nhìn một màn trước mắt, giống như bị sét đánh, trong nội tâm dâng trào sóng lớn, khó có thể tin!

"Con bà nó...người điên nào dám nói như vậy, không mang đầu óc sao?"

"Thần Miếu cao cao tại thượng, người nào có thể phá vỡ?"

"Ồ, đó là Tội Kiếm Hình...gã chính là đệ tử dòng chính của Thần Miếu..."

Đám người kinh nghi bất định, khó mà tin được.

Chương 761

Phải biết rằng, Thần Miếu đứng sừng sững tại Bắc Cảnh nhiều năm, đối với tất cả mọi người mà nói, cơ hồ là tín ngưỡng không thể rung chuyển, bao năm tranh chấp, sóng gió cuồn cuộn, vô số thế lực thay đổi, lại chưa có ai có thể uy hiếp địa vị của Thần Miếu.

Câu nói giống như phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu, cũng đã có không ít người từng nói, nhưng chưa từng có ai thực hiện, cho tới bây giờ, loại lời này càng giống là một loại nói bừa nói khoác nâng cao chính mình.

Nhưng, loại lời này nói ra từ trong miệng của Tội Kiếm Hình chính là một loại ý vị khác.

Gã chính là đệ tử dòng chính Thần Miếu, đối với người bình thường mà nói, dùng dạng thân phận này nói chuyện, tuyệt đại đa số thời điểm cũng đều đại biểu cho ý chí của Thần Miếu.

Đương nhiên, Tội Kiếm Hình cũng không ngờ được chính mình thuận miệng nói một câu, sẽ có hiệu quả như vậy.

Vốn dĩ, gã chỉ là vạch trần dã tâm của Vương Khung mà thôi, muốn phá vỡ, cùng với có thể phá vỡ chính là hai chuyện khác nhau, cách biệt một trời một vực.

Nhưng người khác cũng mặc kệ, loại tin tức có tính bạo tạc này, đã hoàn toàn thay đổi ở trong tai bọn hắn.

"Thần Miếu tao ngộ đại địch...lại bị uy hiếp đến căn cơ?"

"Là dạng thế lực nào mà lợi hại như vậy, cũng dám khiêu chiến cùng với Thần Miếu?"

"Nhìn đi...chính là nam nhân kia...mạnh đến mức khiến cho Tội Kiếm Hình cũng không hề có lực hoàn thủ, hắn hẳn là truyền nhân của thế lực thần bí kia..."

"Bầu trời của Bắc Cảnh sắp thay đổi...có đại kiếp hàng lâm, Thần Miếu cũng không thể không đếm xỉa..."

Từng đạo thần niệm điên cuồng trao đổi với nhau.

Không ai ngờ được mới vừa tiến vào Chân Không Gia Hương, liền nghe được tin tức có tính bạo tác như vậy.

Nếu quả thật có cường địch tiến vào Bắc Cảnh, khai chiến cùng với Thần Miếu, toàn bộ cách cục Bắc Cảnh cũng đều sẽ đại biến, đến thời điểm đó người người cảm thấy bất an, không có người nào có thể may mắn thoát khỏi.

"Chẳng trách Chân Không Gia Hương chôn vùi trong vô tận tuế nguyệt sẽ xuất thế vào lúc này..."

"Ngươi nói kiểu này, ngược lại là có giá trị để nghĩ sâu xa, giữa hai bên tất có liên quan!"

"Có lẽ đây là cơ hội cho thế lực bí ẩn tiến vào Bắc Cảnh, là một cái bàn đạp..."

Trong khoảnh khắc, vô số suy đoán hiện lên, từng đạo ánh mắt kinh hãi kiêng kị lần lượt rơi ở trên người Vương Khung.

Một cỗ địch ý như có như không lặng yên sinh ra.

Lúc này, trong mắt mọi người, Vương Khung không chỉ vẻn vẹn là truyền nhân của một thế lực thần bí nào đó, mà còn là cường giả trẻ tuổi nắm giữ thực lực đáng sợ...

Hắn càng là địch nhân sắp xâm lấn Bắc Cảnh, chà đạp bọn hắn.

"..."

Vương Khung ngơ ngác không thôi, hắn nằm mơ cũng không ngờ được, dân tình Bắc Cảnh vậy mà thuần phác như vậy, một câu nói đùa, trong nháy mắt liền giống như là chứng thực vậy.

Đám đồ đần này giống như là tận mắt thấy có người xâm lấn Bắc Cảnh, khiêu chiến Thần Miếu, càng có người thậm chí đã tại bắt đầu truyền lại tình báo.

"Tuyệt địa Bắc Cảnh, quả nhiên danh bất hư truyền!" Vương Khung không nhịn được thở dài.

Loại địa phương này, đích xác có hung hiểm lớn hơn bên ngoài quá nhiều, trong lúc vô hình liền có thêm nhiều cường địch như vậy.

Ầm ầm! Đúng lúc này, thuyền bay hạch nhân cực lớn phá không mà đến, lực lượng đáng sợ như núi thét biển gầm, cuốn lên cương phong tàn phá bừa bãi, chấn động núi non.

"Cái đó là...thuyền bay...thuyền bay quy mô lớn như vậy! ?"

"Quả nhiên là thật! Đó là quân tiên phong của bọn họ, thế lực bình thường cũng thể cầm ra dạng thuyền bay này!"

"Thật là phách lối, vậy mà không che giấu chút nào sao?"

Đám người kinh dị, tại dạng tuyệt địa như Bắc Cảnh, thế lực bình thường căn bản cầm không ra bảo vật loại thuyền bay, liền lại càng không cần phải nói là thuyền bay có cấp bậc như thuyền bay hạch nhân.

Như thế này, càng thêm chứng thực suy đoán của đám người.

Lúc này, Cổ Thích Tâm đứng ở đầu thuyền, nhìn vết tích đại chiến trước mắt, trong lòng đều lạnh.

Thân là thế tử Thiên Vũ Vương, chỉ cần nhìn phục sức liền biết rõ những người trước mắt này là đệ tử Thần Miếu.

Thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, dùng sự hiểu rõ của y đối với Vương Khung, vào trước khi tiến vào Bắc Cảnh, đã cố ý ngàn dặn dò, vạn dặn dò, tuyệt đối không nên phát sinh bất kỳ xung đột và ma sát nào cùng với Thần Miếu.

Lúc trước, Vương Khung cũng đã thề son thề sắt, thậm chí còn buông xuống lời nói hắn cũng không phải là người ngu, làm sao có khả năng đá vào thiết bản, vậy mà vừa mới tiến vào Bắc Cảnh mấy ngày, hắn liền đi đá thiết bản!

Nhưng rất nhanh, Cổ Thích Tâm liền nhẹ nhàng thở ra, còn tốt, lần này Vương Khung coi như có chừng mực, không có giết người, chỉ cần không giết người kia liền còn có chỗ giảng hoà, sẽ không đến mức không chết không thôi, thật sự tạo nên cường địch.

Chương 762

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Cổ Thích Tâm hòa hoãn lại, nhảy xuống từ trên thuyền bay, đi đến trước mặt Vương Khung, cảm thán tên gia hoả này rốt cuộc cũng đáng tin cậy một chút.

Nói cho cùng, bọn hắn cũng là kẻ ngoại lai, tại địa bàn của người khác trêu chọc cường địch như Thần Miếu thực sự không khác gì là tìm chết.

Đương nhiên, Cổ Thích Tâm cũng không biết, Vương Khung cũng không có đắc tội Thần Miếu, hắn chỉ là đắc tội toàn bộ Bắc Cảnh mà thôi.

"Con bà nó...quá phách lối, đơn thương độc mã, liền dám xông vào, thật sự cho rằng Bắc Cảnh không có người?"

Một động tác tùy ý của Cổ Thích Tâm, lập tức khiến cho những người vây xem thần kinh khẩn trương kia dâng trào nộ hỏa.

Bọn hắn còn tưởng rằng trên chiếc thuyền bay này nhất định sẽ cất giấu đại quân cao thủ, ai có thể nghĩ được thế mà chỉ có một người, hơn nữa còn trực tiếp không để ý tới bọn hắn.

Hành vi như này, quả thực chính là khiêu khích vũ nhục, thậm chí là đang chà đạp.

Đương nhiên, Cổ Thích Tâm làm sao biết được cách tâm lý của những người này hoạt động, y cảm nhận được những ánh mắt cực nóng kia, chẳng qua chỉ là cảm thấy mơ hồ có một chút không ổn.

"Những người này làm sao lại nhìn ta như vậy?"

"Chuyện kia...trong này có hiểu lầm!" Vương Khung nhếch miệng, lộ ra sắc mặt khó coi, nhìn về phía Tội Kiếm Hình.

"Tiểu tử, ngươi là nhân tài!"

Vương Khung khoát tay, trong khoảnh khắc, đại địa nứt vỡ, không gian chung quanh phảng phất như ngưng kết, cánh tay phải khủng bố nổi lên lôi quang, rung động cao tốc liền khiến cho Tội Kiếm Hình hôn mê bất tỉnh trong giây lát.

"Chúng ta đi thôi!" Vương Khung khoát tay, cuốn lên Minh Hạo Nhiên,

mang theo Tội Kiếm Hình, nhảy lên thuyền bay hạch nhân.

"Lão Vương, ngươi..." Cổ Thích Tâm sửng sốt, y có một chút nhìn không hiểu, Vương Khung đây là muốn mang theo đệ tử Thần Miếu chạy trốn.

Nhưng y không kịp nghĩ nhiều, một cỗ hấp lực cực lớn từ thuyền bay hạch nhân bắn ra, trực tiếp mang y đi.

Ầm ầm! Thuyền bay cực lớn chậm rãi bay lên trời, động lực vận chuyển, tăng nhanh tốc độ, giống như là lưu tinh, đảo mắt liền biến mất ở trong thương khung mênh mông, chỉ còn lại một đám người đứng xem, trợn mắt hốc mồm.

"Con...con bà nó...thế lực thần bí tiến vào Bắc Cảnh...đệ tử Thần Miếu bị bắt cóc!" Đúng lúc này, không biết là người nào rống to một tiếng, đánh phá bầu không khí yên tĩnh như chết.

Lập tức, bên trong đám người triệt để vỡ tổ, chấn kinh, sợ hãi, không tin, ngạc nhiên... những cảm xúc khác nhau thể hiện trên khuôn mặt của mọi người vô cùng đặc sắc.

Lùi thời gian về mười năm trước đó, cho tới bây giờ cũng không có ai dám cả gan bắt cóc đệ tử Thần Miếu, khiêu khích trắng trợn như này, quả thực là gan to bằng trời, nghe rợn cả người.

"Lật trời rồi! Đại tin tức! Cao thủ trẻ tuổi đặt chân đến Bắc Cảnh, khiêu chiến thiên kiêu cùng thế hệ!" Lúc này, một vị thanh niên nghiêm nghị quát, đánh thức tất cả mọi người.

Thanh niên kia có bộ dạng thường thường không có gì lạ, tu vi bình thường, trên trán có một vết sẹo như thiểm điện.

"Vạn Linh Thông! Ngươi biết người kia sao?" Có người hỏi thanh niên kia.

Lập tức, có không ít người quăng tới ánh mắt hỏi thăm. hiển nhiên, người nhận thức thanh niên này cũng là không ít.

Vạn Linh Thông, không môn không phái, nhất giới tán tu, nhưng đụng cơ duyên, ngưng tụ Hỏa Chủng, đạp vào con đường tu hành.

Thực lực của bản thân y cũng không có gì đặc biệt, bình thường.

Nhưng người này còn có một môn năng khiếu, chính là giỏi về luồn cúi, tìm hiểu tình báo, thậm chí có thời điểm, không ít đại thế lực cũng đều sẽ mua tình báo từ chỗ của y, mặc dù thật thật giả giả, nhưng có thời điểm cũng sẽ có tác dụng lớn.

Bởi vậy, đệ tử của không ít đại thế lực cũng đều coi y như là nhãn tuyến, nuôi như nô tài, dù sao cũng không có chỗ xấu.

"Cơ hội của ta đã đến, dựa vào lần sự kiện này, ta tuyệt đối có thể kiếm một món hời!" Trong lòng Vạn Linh Thông cuồng hỉ.

Thuỷ triều thời đại cuồn cuộn mà tới, sẽ luôn đẩy một ít tiểu nhân vật tới đỉnh điểm.

"Toàn bộ hãy chờ đi, tình báo lần này chính là giá trên trời!" Vạn Linh Thông ra vẻ thần bí, y không ở lại một chút nào, quay người rời đi.

Lần này, y hao phí toàn bộ tài sản mua được cơ hội tiến vào Chân Không Gia Hương, bản thân chính là một lần đánh cược.

Rất hiển nhiên, y đã thành công.

Ầm ầm! Vạn Linh Thông bước ra một bước, cát bụi cuốn lên quanh người, thân hình lập tức biến mất.

Rất nhiều người rình mò trong bóng tối vốn định xuất thủ liền nhíu mày, trong vòng phương viên trăm dặm, vậy mà không tìm thấy được thân ảnh của Vạn Linh Thông.

"Tên tiểu tử này thần bí như vậy, xem ra là thật sự nắm giữ tình báo trọng yếu!"

"Nhanh, truyền lời trở về, bất kể đắt cỡ nào cũng phải mua, chuyện này có quan hệ đến tương lai của Bắc Cảnh..."

"Cao thủ thần bí đột nhiên giáng lâm! Tội Kiếm Hình lọt vào bắt cóc! Đây chính là một sự kiện lớn, ta phải trở về một chuyến!"

Đám người sôi trào trong giây lát, tranh nhau chen lấn, muốn cướp đoạt tiên cơ trước khi đại biến xảy ra.

Tội Kiếm Hình nằm mơ cũng không ngờ được, một câu thuận miệng

của chính mình lại dẫn tới sóng to gió lớn như vậy, thậm chí còn khiến cho toàn bộ Bắc Cảnh sôi trào.

...

Chương 763

Thuyền bay hạch nhân cực lớn một mạch xuyên qua, ẩn núp ở giữa núi non mênh mông, như là đại long du tẩu kiếm ăn.

Minh Hạo Nhiên giống như một chiếc kén tằm hình người, quang minh nổ vang quanh người, giống như ảo mộng, vẫn như cũ trầm tĩnh ở bên trong lĩnh hội tu luyện.

Còn Cổ Thích Tâm thì lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, cho đến nay cũng chưa biết đã phát sinh chuyện gì.

Tề Tích ôm viên thịt trắng, nhìn Cổ Thích Tâm sững sờ ngẩn người, há to miệng, muốn nói điều gì, lại nhịn xuống.

"Ô..."

Đúng lúc này, Tội Kiếm Hình chậm rãi mở hai mắt ra, trong cơ thể, loại cảm giác tê dại duy trì liên tục không ngừng kia vẫn đang kích thích thần kinh của gã, nương theo mà đến là cảm giác sảng khoái ấm áp dễ chịu khó có thể miêu tả.

Chuyện này khiến cho gã cũng đều không nhịn được phát ra từng đợt thanh âm kỳ quái.

Chỗ khủng bố của Lôi Quang Tí triệt để hiển lộ ra, liền ngay cả cao thủ như Tội Kiếm Hình cũng đều không chịu đựng nổi dạng tần suất cùng với tốc độ kia.

"Ngươi..." Vào thời điểm khuôn mặt quen thuộc kia thoảng qua trước mặt của Tội Kiếm Hình, vị đệ tử dòng chính Thần Miếu này cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại từ trong cảm giác sảng khoái dễ chịu kia.

Đối với gã mà nói, Vương Khung cùng với ác ma căn bản cũng không có chênh lệch gì.

"Xong đời rồi!" Trong lòng Tội Kiếm Hình hơi giật mình một chút, phản ứng sinh ra đầu tiên chính là gã chết chắc rồi, rơi vào trong tay ác ma này, chỉ sợ là so với chết còn muốn thống khổ hơn.

"Tiểu tử, ngươi rất lợi hại sao!" Vương Khung tiến tới, ngồi xếp bằng

ở bên cạnh Tội Kiếm Hình, ôm bả vai của gã, lộ ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường.

"Có...có ý tứ gì?" Tội Kiếm Hình khẽ giật mình, cảm thấy ngoài ý muốn đối với sự nhiệt tình của Vương Khung.

"Bản lĩnh cố lộng huyền hư, đổi trắng thay đen, dẫn dắt dư luận, đổ tội lung tung của ngươi còn mạnh hơn so với thiên phú tu hành đấy." Vương Khung không khỏi cảm thán nói.

"Tổ chức của chúng ta chính là cần loại người như ngươi!"

Loại bản lĩnh dẫn dắt tiết tấu, chuyển hướng gió này vốn là sở trường của Vương Khung, lúc trước hắn chính là dựa vào một chiêu này tung hoành tại Thiên Võng, có không biết bao nhiêu thiên kiêu cái thế bị hắn hắc đến tâm thái sụp đổ, từ đó từ giã Thiên Võng.

Về phần uy danh của Đồ Phu hắn, có một nửa là dựa vào hắn dẫn dắt tiết tấu tạo ra.

Hiện nay gặp được nhân tài như Tội Kiếm Hình, liền câu lên hồi ức tốt đẹp của Vương Khung, sinh ra cảm giác cùng chung chí hướng.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là thân phận của Tội Kiếm Hình, đệ tử dòng chính Thần Miếu, đây mới là chỗ Vương Khung coi trọng nhất.

"Tổ chức, tổ chức gì, chẳng lẽ phỏng đoán của ta là thật?" Tội Kiếm Hình đột nhiên biến sắc, gã phát hiện ra chính mình trong lúc lơ đãng thế mà thật sự nhìn thấu một đại âm mưu.

"..."

"Xem ra ngu xuẩn cũng là một loại thiên phú!" Cổ Thích Tâm cũng đều không nhịn được nói.

"Tổ chức của chúng ta gọi là Bổ Thiên Công Hội, đang dự định phát triển nghiệp vụ, mở phân hội tại Bắc Cảnh, loại nhân tài như ngươi, hoàn toàn có thể đảm nhiệm người phụ trách bên này!" Vương Khung mỉm cười nói.

"Đây chính là một phần sự nghiệp vĩ đại!"

Có đệ tử dòng chính Thần Miếu bán mạng cho hắn, hắn tin tưởng,

không qua bao lâu, Bổ Thiên Công Hội liền có thể đứng vững gót chân tại Bắc Cảnh, đồng thời khai chi tán diệp, ẩn núp phát triển mười năm, liền có thể trở thành thế lực không thể tuỳ tiện rung chuyển.

Đến thời điểm đó, coi như Thần Miếu phát hiện ra, muốn diệt trừ chỉ sợ cũng không có dễ dàng như vậy.

"Bổ Thiên Công Hội, ngươi...ngươi là Đồ Phu! ?" Tội Kiếm Hình kinh dị nói.

Thân là đệ tử dòng chính Thần Miếu, coi như thân ở tuyệt địa Bắc Cảnh, gã cũng nghe đã từng nói về danh hào Đồ Phu.

Đặc biệt là ở trong đoạn thời gian trước, Vương Khung xích mích cùng với Tam Hoàng Tử, Tam Hoàng Tử đã từng phái người đi đến Thần Miếu, muốn điều động cao thủ.

Lúc đó Tội Kiếm Hình liền nghe nói tầng tầng sự tích liên quan tới Đồ Phu.

Thiếu niên nhuệ khí, phong mang tất lộ, dùng sức một mình đối kháng với Quang Minh Điện, thế mà vẫn có thể còn sống đến bây giờ, bản thân chuyện này liền đã là một kỳ tích.

Nguyên bản, Tội Kiếm Hình đối với tầng tầng lời đồn về Đồ Phu còn khịt mũi coi thường, cho rằng đó là thế nhân khuếch đại, hoặc là Đồ Phu mua danh chuộc tiếng, tự tạo dựng danh tiếng cho mình.

Nhưng lúc này, Tội Kiếm Hình đã triệt để biết mình sai.

Tên sát tinh này so với bên trong truyền thuyết còn muốn khủng bố hơn.

Không nói đến thực lực, người điên này không những bắt cóc đệ tử Thần Miếu ở trước mắt bao người, còn thế mà kéo gã nhập hội, đây chính là muốn gã phản giáo, là mạch suy nghĩ như thế nào mới sẽ làm ra sự tình phát rồ như vậy?

Chương 764

"Ngươi...ngươi có biết mình đang nói cái gì hay không?" Tội Kiếm Hình lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Khung.

Chính mình đường đường là đệ tử dòng chính Thần Miếu lại không làm, đi gia nhập tà giáo gì đó với người điên này, đây là sự tình mà người có thể làm sao?

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi làm không công, sẽ tặng cho ngươi một phần chỗ tốt lớn bằng trời." Vương Khung vỗ vỗ bả vai của Tội Kiếm Hình, dụ dỗ nói.

"Chỗ tốt gì?" Tội Kiếm Hình vô thức hỏi.

"Mạng nhỏ của ngươi!" Vương Khung mỉm cười nói.

"Ngươi...ngươi đang uy hiếp ta! ?" Tội Kiếm Hình mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được những gì mình nghe được.

Nam nhân này là ma quỷ sao?

Nửa năm trước, Tội Kiếm Hình đã từng gặp một lão già mù, đối phương nói gã năm nay là năm tuổi, tàng hung bất lợi, tiền đồ có nhiều thăng trầm, có lẽ sẽ có tai kiếp.

Lúc trước, Tội Kiếm Hình còn khịt mũi coi thường, khá là khinh thường.

Phải biết rằng, lúc đó gã đã tu thành tội kiếm tủy, thần thông đại thành, chính là thời điểm xuân phong đắc ý, như mặt trời ban trưa, làm sao lại tin lời nói bừa của một lão mù.

Ai biết được lão mù kia lại nói, không đến nửa năm, tất sẽ ứng nghiệm, gã liền sẽ gặp đồ gặp hung, sinh tử lưỡng nan.

"Gặp đồ gặp hung, sinh tử lưỡng nan..." Khóe miệng của Tội Kiếm Hình đắng chát, ngũ quan cơ hồ vặn vẹo vào cùng một chỗ.

Gã hiện tại rốt cuộc cũng biết những lời này có ý tứ gì...

Gặp đồ gặp hung, nói đến không phải chính là Đồ Phu sao?

Người điên này quả thực hung ác ngang ngược, không kiêng kị gì, suy

nghĩ không phải người thường có thể tưởng tượng, hành vi cũng là trái với lẽ thường.

Hiện nay Tội Kiếm Hình đích xác rơi vào tình cảnh sinh tử lưỡng nan.

Gã đường đường là đệ tử dòng chính Thần Miếu lại không làm, lại phải mạo hiểm phản giáo gia nhập vào tổ chức gì đó của Vương Khung, còn muốn giúp hắn mời chào môn đồ đệ tử, ẩn núp tại Bắc Cảnh, phát triển một cách lặng thầm.

Nếu là người, chỉ cần có đầu óc liền sẽ không đáp ứng.

Hết lần này tới lần khác Tội Kiếm Hình căn bản cũng không có lựa chọn.

Vương Khung vậy mà dùng mạng nhỏ của gã để làm chỗ tốt nhập hội, chuyện này thể hiện rõ chính là uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

"Ta còn có lựa chọn khác sao?" Tội Kiếm Hình khổ sở nói.

"Xem ra ngươi đã làm ra lựa chọn." Vương Khung vỗ vỗ bả vai của Tội Kiếm Hình, lộ ra nụ cười hài lòng.

Bằng vào địa vị của người này ở bên trong Thần Miếu, tăng thêm thủ đoạn cùng với thực lực của hắn, nhất định có thể mở ra một phen cục diện cho Bổ Thiên Công Hội tại Bắc Cảnh.

Ông! Vương Khung cong ngón tay búng ra, Nguyên Khí Trì bay ra.

Chiếc nghiên mực này chính là một trong số những bảo vật trọng yếu nhất của Vương Khung, do Nguyên Sinh Khí thực thể hoá ra, uẩn tàng huyền diệu tạo hoá của sinh sinh, cũng là căn cơ đặt chân của Bổ Thiên Công Hội.

Lúc này, bên trong nghiên mực mờ mịt sôi trào, có lôi điện lấp lóe, sinh cơ không dứt, như dựng thần thai.

"Đây là bảo vật gì?" Thần sắc của Tội Kiếm Hình khẽ biến, không nhịn được cả kinh nói.

Thân là đệ tử Thần Miếu, gã đã nhìn thấy không ít bảo vật, coi như là Huyền Binh gã cũng đều có, nhưng dạng khí thế giống như Nguyên Khí Trì

này, cũng là vô cùng hiếm thấy.

"Nguyên sinh vạn vật, quy nhất chí đạo!" Vương Khung vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, thôi động Nguyên Khí Trì.

Trong khoảnh khắc, bên trong nghiên mực, từng đạo nguyên khí như kinh long gào thét, vỡ vụn gây dựng lại, cuối cùng dựng dục ra một đạo nguyên khí màu vàng nhạt, siêu thoát quần luân, không giống bình thường.

Ông! Đạo nguyên khí màu vàng nhạt kia phóng lên tận trời, trực tiếp bay vào trong cơ thể Tội Kiếm Hình, dung hợp làm một cùng với Hỏa Chủng của gã.

Lập tức, vùng đan điền của Tội Kiếm Hình phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từng sợi đan hà dâng lên, khuếch tán ra từ bên trong Hỏa Chủng, thẩm thấu ngũ tạng, chui vào cốt tủy, dung hợp cùng với máu thịt của gã.

Khí tức của Tội Kiếm Hình điên cuồng tăng vọt, thương thế nguyên bản khôi phục trong khoảnh khắc, mắt thấy liền muốn đạp vào một phen cảnh giới khác.

"Đây là..." Tội Kiếm Hình cuồng hỉ biến sắc.

Ở giữa thoáng qua, gã vậy mà liền đột phá bình cảnh, đạt đến cảnh giới mà gã tha thiết ước mơ.

Nguyên bản, Tội Kiếm Hình liền đã lạc ấn thần hình, bắt đầu lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Hiện nay Vương Khung không tiếc hao phí lực lượng bản nguyên của Nguyên Khí Trì, vậy mà khiến gã câu thông tạo hoá, lĩnh ngộ nguyên khí, rốt cuộc cũng phóng ra một bước mấu chốt nhất.

Lúc này, Tội Kiếm Hình thoát thai hoán cốt, đối với con đường về sau đã có cấu trúc hoàn chỉnh, chỉ cần tập hợp vật liệu cùng với bảo vật, hoàn toàn có thể đoán tạo Viêm Binh, chân chính bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Chương 765

"Phúc họa đi đôi với nhau, không ngờ được họa rơi xuống từ trên trời lần này, cũng là tạo hoá của ta..." Tội Kiếm Hình thì thào tự nói, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung cũng đều biến thành phức tạp.

Phải biết rằng, trên thế giới này, cảnh giới Dung Khí mới được tính là cường giả chân chính, lực lượng trung kiên của đại thế lực.

Đặc biệt là ở dưới tình huống Linh Lô không ra, đây cơ hồ chính là chiến lực đỉnh cao.

Coi như là dùng thiên phú của Tội Kiếm Hình, cộng thêm tài nguyên của Thần Miếu, cũng không có niềm tin tuyệt đối có thể đặt chân vào cảnh giới Dung Khí.

Hiện nay, hết thảy đều biến thành không giống.

Từ một khắc gặp phải Vương Khung kia trở đi, vận mệnh của gã dường như liền bắt đầu cải biến.

"Ta hiện tại không biết rõ nên nói cái gì!" Tội Kiếm Hình nhếch miệng, muốn nói lại thôi.

Lúc này, tư tưởng của gã biến thành có một chút phức tạp, quan hệ cùng với Vương Khung phát sinh biến hóa vi diệu.

Kỳ thực mà nói, gã kháng cự đề nghị của Vương Khung từ tận đáy lòng, nhưng ngoại trừ khiếp sợ bởi hung uy của Vương Khung, còn có một bộ phận chính là bởi vì thủ đoạn thông thiên của Vương Khung, mang đến cho gã một phần cơ duyên lớn bằng trời.

"Ngươi cái gì cũng đều không cần nói, chỉ cần chăm chỉ làm việc!" Vương Khung căn bản không biết được ý nghĩ của Tội Kiếm Hình, ômbờ vai của gã nói.

"Đúng rồi, ngươi trước tiên hãy giao nộp hội phí."

"Cái gì cơ?" Tội Kiếm Hình đột nhiên cứng đờ, gã mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được những gì chính mình nghe được.

Vào thời điểm này gã vốn dĩ còn đang bị kính sợ, hổ thẹn, cảm kích,

kháng cự...các loại cảm xúc dây dưa lôi kéo, câu nói này của Vương Khung, giống như một đạo sấm sét khiến cho gã triệt để giật mình tỉnh lại.

"Hội ...hội phí gì?" Tội Kiếm Hình vô thức hỏi.

"Bổ Thiên Công Hội chúng ta chính là đã từng đạt được chứng nhận của triều đình, ngươi nhập hội không cần giao nộp sao?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, hỏi ngược lại.

"Ngươi..." Tội Kiếm Hình trừng trừng hai mắt, đột nhiên muốn mắng chửi người.

Gã đường đường là đệ tử Thần Miếu, mạo hiểm rủi ro mất đầu khi phản giáo, gia nhập cái tổ chức tồi tàn này, mở rộng đất đai, mở rộng thực lực cho Vương Khung, còn phải giao nộp hội phí, chuyện này quả thực quá tà dị!

"Ngươi...ngươi là ma quỷ sao?" Mặt của Tội Kiếm Hình đỏ lên, rốt cuộc không nhịn được nói một câu.

"Đây cũng là vì để cho ngươi ghi nhớ...tuyệt đối không nên chơi đùa lòng dạ hẹp hòi ở trước mặt ta, cũng đừng tưởng rằng lá mặt lá trái là liền có thể thoát thân."

Đúng lúc này, Vương Khung đột nhiên thu liễm nụ cười, bên trong con ngươi băng lãnh hiện lên một vệt hàn mang doạ người, so với bộ dáng ôn nhuận ấm áp lúc trước quả thực tưởng như hai người.

Tội Kiếm Hình thấy vậy, không nhịn được giật cả mình.

Gã rốt cuộc cũng biết được, từ đầu đến cuối, nam nhân này cũng đều cũng không phải là đang thương lượng hay là lôi kéo gã, mà là một loại quyết định đã sớm an bài.

Đối mặt với dạng an bài này, Tội Kiếm Hình cũng chỉ có tiếp nhận, ngoài ra, không còn lựa chọn nào khác.

Đồ Phu, đây mới thực sự là Đồ Phu!

Có thể ban thưởng cho gã cơ duyên, như gió xuân, nhưng cũng không tiếc sát phạt, trong ngực ẩn giấu sát khí.

Nhất sinh nhất tử, trong một câu nói, liền có thể quyết định vận mệnh

của Tội Kiếm Hình gã.

"Đây chính là Đồ Phu sao! ?" Tội Kiếm Hình thì thào khẽ nói.

Gã biết rõ, nam nhân này so với trong truyền thuyết còn muốn đáng sợ hơn.

"Ngươi muốn cái gì?" Tội Kiếm Hình hỏi.

Cái gọi là hội phí chính là một loại thái độ, càng là một loại chứng minh, từ đây về sau, gã liền sẽ khó mà hai lòng, bằng không mà nói, lan truyền ra ngoài, coi như là Thần Miếu cũng đều sẽ không tha cho gã.

"Kỳ vật!" Vương Khung khẽ mở miệng, thản nhiên nói.

Lần này hắn tiến vào Bắc Cảnh, chính là vì kỳ vật.

Chỉ có kỳ vật mới có thể tiếp nhận thần hình hoa sen đen, đoán tạo Viêm Binh.

Tội Kiếm Hình khẽ gật đầu, không có một chút cảm giác ngoài ý muốn nào, toan tính của Đồ Phu tự nhiên không tầm thường, dường như cũng chỉ có kỳ vật mới xứng với thân phận của đối phương.

"Xem ra ngươi cũng muốn bước ra một bước kia." Tội Kiếm Hình giống như có thâm ý nói.

Chỉ có đoán tạo Viêm Binh mới cần kỳ vật, hơn nữa một khi dùng đến kỳ vật, thần hình tu luyện ra nhất định sẽ không phải là chuyện đùa.

"Ngươi thân là đệ tử Thần Miếu, trên người hẳn là có." Vương Khung khẽ nói, lộ ra uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Ngươi nói không sai, vì đạp vào cảnh giới Dung Khí, ta góp nhặt nhiều năm, trong tay là có ba kiện kỳ vật." Tội Kiếm Hình không có giấu diếm.

Hiện nay, mạng nhỏ của gã cũng đều nằm ở trong tay Vương Khung, nói dối là không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Ta có thể đưa ra một kiện!" Tội Kiếm Hình suy nghĩ một chút nói.

Chương 766

Kỳ vật vô cùng trân quý, đừng nói là gã, coi như là Chi Phối Giả, Chưởng Khống Giả thậm chí là Chúa Tể Giả cũng đều tha thiết ước mơ.

Xuất ra một kiện, đã đủ để bày tỏ hiện thái độ cùng với sự thành tâm của gã.

Vương Khung khẽ gật đầu, ngược lại là không có tham lam.

Ba kiện kỳ vật này cơ hồ là toàn bộ tài sản của Tội Kiếm Hình, cũng là cơ duyên và hi vọng để gã đột phá cảnh giới.

Hắn không có khả năng tước đoạt toàn bộ, như thế cũng không có gì khác so với giết đối phương.

"Kỳ vật mà ta lấy được, trong đó có hai kiện cực kỳ phù hợp với thần hình ta tu luyện, có thể hoàn mỹ gánh chịu chân nguyên chuyển hóa, nhưng kiện kỳ vật cuối cùng..." Tội Kiếm Hình muốn nói lại thôi.

"Làm sao?"

"Kiện kỳ vật cuối cùng là ta thu được từ bên trong một di tích cổ xưa, có một chút đặc biệt!"

Dứt lời, Tội Kiếm Hình đưa tay, lấy ra một quả cầu thuỷ tinh từ bên trong Hỏa Giới, toàn thân hiện ra hào quang màu đỏ, bên trong có năng lượng như là dung nham đang lưu động.

Ở trung ương quả câu thuỳ tinh treo một sợi dây đen như mực, như bị thiêu đốt, nhìn từ xa giống như một con sâu lớn, toát ra hắc khí nhàn nhạt, không ngừng vặn vẹo.

"Đây là...cái gì?" Vương Khung trừng to mắt, lộ ra thần sắc cổ quái.

"Hắc Tiêu Đại Thằng!" Tội Kiếm Hình khẽ nói.

Mỗi kỳ vật đều có một điểm đặc biệt, đó là chỉ cần bạn chạm vào là có thể biết được tên gọi và chỗ thần dị của nó.

Nhưng sợi Hắc Tiêu Đại Thằng lại là ngoại lệ, ngoại trừ danh tự thì không còn tin tức gì khác.

Mấu chốt nhất là, nó không dung nhập bất luận chân nguyên gì, cũng

không có phản ứng đối với hết thảy thần hình.

Coi như là cao thủ bên trong Thần Miếu cũng đều không thể phân biệt đây rốt cuộc là loại kỳ vật nào.

"Chỉ cần là kỳ vật, trời sinh liền hấp dẫn Hỏa Chủng, sẽ sinh ra phản ứng kỳ diệu cùng với các loại thần hình, chỉ có duy nhất sợi Hắc Tiêu Đại Thằng này là thuộc về ngoại lệ..." Tội Kiếm Hình yếu ớt nói.

Từ lúc thu hoạch được kiện kỳ vật này, gã không biết đã kiểm tra qua bao nhiêu cổ tịch, đã làm bao nhiêu thí nghiệm, lại đều không có bất kỳ kết quả gì.

Hắc Tiêu Đại Thằng, giống như sương mù nấp bên trong vực thẳm, ẩn giấu bí mật không thể phát giác.

Nhưng thế giới rộng rãi, sự hiểu biết của nhân loại đối với kỳ vật vốn cũng chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

"Ta chỉ có thể đưa ra kiện kỳ vật này!" Tội Kiếm Hình có một chút lúng túng nói.

Trên thực tế, Hắc Tiêu Đại Thằng đối với gã mà nói, căn bản là không có tác dụng, đưa ra ngoài cũng không tính đau lòng.

Ngược lại là hai kiện kỳ vật kia cực kỳ trọng yếu đối với gã, là vật liệu không thể thiếu khi luyện chế Viêm Binh, đạp vào Chi Phối Giả.

"Chính là nó!"

Vương Khung đưa tay, liền cầm quả câu thuỳ tinh kia ở trong tay, nhìn Hắc Tiêu Đại Thằng bị phong ấn ở bên trong, trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác khác thường, vậy mà có một chút không kịp chờ đợi, như thể muốn dung hợp với thần hình hoa sen đen.

Ầm ầm! Vương Khung khống chế thuyền bay hạch nhân, bay vào núi non trùng điệp, rất nhanh liền tìm một chỗ vách núi bí ẩn hạ xuống.

Hắn liền muốn bế quan ở chỗ này, dung hợp Hắc Tiêu Đại Thằng.

Ngoài ra, Minh Hạo Nhiên dường như cũng đã đến khẩn yếu quan đầu, sắp đạp vào sinh tử huyền quan.

"Ngươi hãy thủ quan cho ta!" Trong mắt Vương Khung dường như có

thâm ý, nói với Tội Kiếm Hình.

Trong lòng Tội Kiếm Hình hơi giật mình một chút, đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ to gan.

Chuyện này đối với gã mà nói là một cơ hội, một khi Vương Khung bế quan, Cổ Thích Tâm, Tề Tích ở bên cạnh cơ hồ có thể không cần tính, đó là thời điểm mà gã có thể ngang nhiên xuất thủ...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tội Kiếm Hình cuồng loạn, lỗ chân lông lóe sáng, nhưng vào lúc gã nhìn thấy ánh mắt của Vương Khung.

Cái ý niệm to gan kia bị giội tắt trong giây lát.

Vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, gã sẽ phải chôn vùi ở đây, mắt thấy đã sắp đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, dạng mạo hiểm này là gã không thể mạo hiểm nổi.

"Yên tâm đi!" Tội Kiếm Hình nhắm mắt nói: "Nhưng ngươi phải nhanh một chút...Tiểu Minh Tôn cưỡng ép mở ra Chân Không Gia Hương, làm cho Thánh Mẫu Bạch Liên biến mất, sợ rằng cao thủ Thần Miếu cũng đã sắp đến."

Hôm đó Minh Hạo Nhiên cưỡng ép thôi động Thánh Mẫu Bạch Liên, mở ra lỗ hổng Chân Không Gia Hương.

Từ đó về sau, Thánh Mẫu Bạch Liên liền trốn vào phiến thiên địa này, vô tung vô ảnh, đối với Thần Miếu mà nói, đây là đại tội không thể tha thứ.

"Biết rồi!" Vương Khung cũng không có nhiều lời, bắt đầu bế quan.

Đối với hắn mà nói, hiện nay luyện thành Viêm Binh, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả mới là đại sự nhất đẳng.

Chương 767

Ầm ầm! Hỏa Chủng màu đen vận chuyển, từng sợi viêm quang quấn quanh mà đến, ở phía dưới lực lượng đáng sợ như vậy, quả câu thuỳ tinh dần dần mở ra, lộ ra Hắc Tiêu Đại Thằng phong ấn ở trong nội bộ.

Lập tức, sợi dây thừng kia tản mát ra khí đen dày đặt, giống như đêm tối hàng lâm, xâm nhập thiên địa, dao động đáng sợ chấn động khiến cho vách núi rung chuyển.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Sắc mặt của Tội Kiếm Hình đại biến, nhìn lấy Vương Khung ẩn thân trong huyệt động.

Món kỳ vật kia ở trong tay gã ngay cả cái rắm đều không có xuất ra, làm sao chỉ mới một lát liền dẫn tới động tĩnh như này,

Lúc này, trong cơ thể Vương Khung, thần hình hoa sen đen hiển hiện, ở vào khoảng giữa hư thực.

Sợi dây thừng kia phảng phất như đang sống, giống như côn trùng, vậy mà chui vào.

Trong khoảnh khắc, chân nguyên trong cơ thể Vương Khung phảng phất như nước sôi xao động, cùng lúc đó, các loại năng lực của hắn cũng hiển hóa theo.

Ầm ầm! Phía trên trời cao, mây đen tụ tập, từng đạo lôi quang lấp lóe.

Quang hoa nhật nguyệt cũng đều bị che đậy, dị tượng bóng ma đáng sợ hiển hiện ở bên trong kiếp vân.

Tội Kiếm Hình, Cổ Thích Tâm, Tề Tích đều nhìn ngốc.

Ở trong một lát công phu, vậy mà dẫn tới thiên tượng từ lâm như này, bọn hắn ai cũng không biết Vương Khung đến tột cùng đnag làm gì!

"Loại đồ vật này muốn nuốt hoa sen đen! ?" Bên trong mê man, Vương Khung bỗng nhiên bừng tỉnh, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Theo hắn thấy, sợi Hắc Tiêu Đại Thằng này dường như...là sống!

Mấu chốt nhất là, nó dường như nhận ra khí tức của thần hình hoa sen đen, đồng thời thần hình hoa sen đen đối với nó mà nói là có được lực hấp

dẫn trí mạng, trong nháy mắt, nó liền xâm nhập Hỏa Chủng, tiến vào bên trong thần hình hoa sen đen.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Trong nội tâm Vương Khung nhấc lên sóng to gió lớn.

Chuyện này quá không giống so với hắn tưởng tượng.

Nguyên bản, Vương Khung là muốn luyện hóa kiện kỳ vật này, làm sao bây giờ lại ngược lại là hắn bị luyện hoá! ?

"Đã bao nhiêu năm...rốt cuộc lại gặp được loại khí tức này..."

Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên ở trong đầu óc Vương Khung, vang vọng thật lâu, để lộ ra cô đơn và thâm trầm tuế nguyệt.

Cùng lúc đó, một kiện đồ vật nằm ở bên trong Hỏa Giới của hắn đột nhiên phát sáng lên.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, có một chút khó tin.

"Đây là...miếng sắt số 73! ?"

Miếng sắt số 73!

Đây là một kiện bảo vật thần bí Vương Khung lấy được từ Hắc Thuỷ Long Cung năm đó, bên trong ký túc lực lượng cùng với sinh vật cực kỳ đáng sợ.

Căn cứ theo phỏng đoán, miếng sắt này trên thực tế là một căn lồng giam.

Bên trên thế giới, giống như căn lồng giam này có tổng cộng chín mươi chín tòa, được gọi chung là Cổ Ngục Đình.

Ban đầu Lôi Quang Tí của Vương Khung đã từng nhận ảnh hưởng của miếng sắt số 73, thu hoạch được lực lượng lôi quang màu đen, sau đó đến Sơ Vương Tế, lực lượng phong cấm bên trong càng là giúp hắn thực thể hóa năng lực Thân Thể Giao Vương, luyện thành Nghịch Lân Nhận.

Từ đó về sau, miếng sắt số 73 liền không còn có động tĩnh.

Vương Khung không ngờ được, kiện bảo vật thần bí này vậy mà lại sinh ra phản ứng vào thời khắc mấu chốt này.

Ầm ầm! Lôi quang màu đen nổ vang, nổi lên ở mặt ngoài miếng sắt số

73 vết rỉ loang lổ, như là triệu hoán tĩnh mịch khô tịch trong vực thẳm, khiến cho chân nguyên trong cơ thể Vương Khung cũng đều ẩn núp.

"Loại vật này rốt cục là vẫn không thể ép được..."

Một giọng nói tang thương yếu ớt vang lên ở trong đầu óc của Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, Vương Khung chỉ cảm thấy thiên địa xoay tròn, như sông lớn chảy ngược, về tại một điểm.

Ý nghĩ của hắn dường như tiến vào một mảnh không gian kỳ dị khác.

Vẫn như cũ là hang động cổ lão kia, mái vòm nứt ra, có thể trông thấy vô số lôi quang màu đen dữ tợn tàn phá bừa bãi, phảng phất như nghiệt long chiếm cứ, muốn thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Ở trung ương hang động có một đạo thân ảnh khô gầy ngồi xếp bằng, nhìn bộ dáng là một nhân loại, quanh người bị xiềng xích trùng điệp xuyên qua thân thể, toàn thân khắc đầy phù văn thần bí đặc thù.

"Lại là ngươi! ?" Vương Khung nhăn mày lại, hắn không phải lần đầu tiên đến không gian đặc thù này.

Chiếu theo sự lý giải của hắn, nơi này chính là lồng giam đối ứng với miếng sắt số 73, là tồn tại chân thực.

Hiện nay, hắn cũng không phải là thực sự đến đây, chỉ là ý niệm hàng lâm mà thôi.

"Nhân loại, chúng ta lại gặp mặt..." Thân ảnh khô gầy truyền ra một tràng tiếng cười dữ tợn.

"Ngươi đến cùng là người nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Mặc dù hắn không phải lần đầu tiên đến dây, nhưng thân phận của người trước mặt này, còn có cái gọi là miếng sắt, Cổ Ngục Đình đối với hắn mà nói vẫn như cũ tràn đầy ẩn số, là bí ẩn khó giải đáp.

Chương 768

"Lúc này, những gì ngươi phải quan tâm cũng không phải những thứ này." Thân ảnh khô gầy trêu chọc nói: "Không qua bao lâu, ngươi liền sẽ bị vật kia thôn phệ luyện hóa."

"Hết thảy đều sẽ phí công, may áo cưới cho người khác."

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, tình trạng của hắn hiện nay đích xác rất tồi tệ.

Hắc Tiêu Đại Thằng phảng phất như là vật sống, có được ý thức tự chủ, thế mà đảo khách thành chủ, chui vào Hỏa Chủng màu đen, muốn dung hợp làm một cùng với thần hình hoa sen đen, luyện hóa thân thể của hắn.

Nếu quả thật thành công, sợ rằng ý niệm tinh thần của Vương Khung sẽ bị xoá bỏ trong nháy mắt, trở thành tồn tại như xác không hồn.

"Kiện kỳ vật kia đến cùng có lai lịch gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Coi như là ở phía trên « Đông Thần Bí Lục » của Quang Minh Điện, cũng đều không có ghi chép kỳ vật tà dị như này.

Hắn làm sao lại xui xẻo như vậy, hết lần này tới lần khác lại gặp phải thứ đồ chơi này.

Lúc này, Vương Khung thậm chí có một chút hoài nghi có phải là Tội Kiếm Hình động tay động chân, cố ý hại hắn.

"Vật kia không phải là kỳ vật..." Thân ảnh khô gầy hồi đáp.

Đối với Vương Khung, y dường như rất háo hức cho đi, không che giấu chút nào.

"Không phải là kỳ vật?" Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, lộ ra vẻ cổ quái: "Vậy đó là cái gì?"

Bên trong hang động cổ lão đột nhiên rơi vào trầm mặc, chỉ có kinh lôi màu đen không ngừng lấp lóe phía trên mái vòm.

Sau một hồi, thân ảnh khô gầy kia rốt cuộc cũng mở miệng, lộ ra một tia ngưng trọng.

"Đó là cấm vật!"

"Cấm vật...là cái quỷ gì! ?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

Cái từ này hắn còn là lần đầu tiên nghe được, coi như là ở phía trên « Đông Thần Bí Lục » cũng đều không có ghi chép tương quan.

"Kỳ vật bình thường phân tán ở trong thiên địa, nấp trong bí cảnh, nhưng có một loại tồn tại cực kỳ đặc biệt, trên đời này chỉ có một chỗ mới có...chỗ đó vạn linh tuyệt diệt, ẩn tàng đại hung, có bí mật thiên địa, cũng có áo nghĩa cổ kim..."

"Ngươi đang nói..." Trong lòng Vương Khung cuồng loạn, mơ hồ đoán được cái gì.

"Ngươi đoán không sai, chính là cấm khu!" Thân ảnh khô gầy chậm rãi nói.

Ầm ầm! Phía trên mái vòm, lôi quang màu đen đại thịnh, nổ đinh tai nhức óc, dường như là muốn át đi sự thật không thể kể ra này.

Cấm khu, là chỗ cấm vạn vật sinh linh.

Dọc theo Táng Viêm Hà, một đường đi về hướng tây, đi đến bờ bên kia chính là cấm khu.

Bên kia rào chắn cuối cùng của phần cuối bầu trời.

Từ xưa đến nay, mạnh như cảnh giới Linh Lô cũng không thể đặt chân vào sinh mệnh cấm khu.

Ai cũng không biết ở trong đó cất giấu cái gì, cũng không biết rõ chỗ kia đến cùng là xuất hiện như thế nào, nhưng mà bắt đầu từ khi nhân loại có ghi chép lịch sử, cấm khu chính là tồn tại giữ kín như bưng, bất kể thực lực mạnh cỡ nào cũng đều không thể vọng luận.

Qua nhiều năm như vậy, có không biết bao nhiêu cường giả cái thế lòng dạ cao tuyệt đặt chân đến cấm khu, muốn dòm ngó huyền bí trong đó, nhưng bọn hắn đều không có một ngoại lệ, trở thành minh chứng cho truyền thuyết khủng bố của cấm khu, cũng không có trở lại nữa.

Mạnh như La Sinh Sát Kiếm, trước kia vì cầu đột phá, chỉ là đi lòng vòng ở ngoại vi cấm khu, kết quả liền gây ra mười năm đại tai, ngơ ngơ

ngác ngác, sống không bằng chết.

Ba ngàn năm nay, chỉ có Lâm La Thiên là người có thể xuyên qua sinh mệnh cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời.

Cũng chỉ có vị cường giả đệ nhất thiên hạ này, chân chính chinh phục cấm khu.

Nhưng đối với những người khác mà nói, chỗ đó là luyện ngục, là đầu nguồn của khủng bố, là địa phương cả đời cũng đều không muốn đề cập.

"Loại đồ vật này vậy mà là đồ vật ở trong cấm khu! ?" Thần sắc của Vương Khung kinh nghi, chẳng trách sợi Hắc Tiêu Đại Thằng này tà tính như vậy.

"Bên trong cấm khu cất giấu hung hiểm mà thế nhân không thể tưởng tượng, cho dù là một đống bùn nhão cũng có thể dựng dục ra sinh linh cái thế!" Xiềng xích quanh người thân ảnh khô gầy chấn động kịch liệt, phát ra thanh âm chói tai.

Một đoạn bí mật cổ lão được kể ra từ trong miệng của y.

Năm đó, bên trong sinh mệnh cấm khu, có một sinh linh đi ra từ bên trong bùn đất vô tận, con mắt sinh thần lôi, chấn động thiên địa.

Nó đi ra từ bên trong cấm khu, đặt chân vào nhân gian, thế gian không địch thủ...

Nửa ngày sau, sinh linh đáng sợ kia liền bị bùn đất chui ra từ lòng đất nuốt chửng, sau đó liền biến mất.

Bên trong cấm khu, hết thảy tồn tại cũng không thể dùng lẽ thường, quy tắc, kinh nghiệm của nhân thế...để hình dung!

"Sinh linh thế gian đối với cấm vật mà nói, chính là thức ăn trời sinh, cái gọi là Hỏa Chủng càng là giường ấm của nó..." Thân ảnh khô gầy cười lạnh nói: "Ngươi dẫn lửa thiêu thân, là tự tìm đường chết!"

Chương 769

"Tiền bối đưa ta tới đây không phải chỉ là để nói những lời này chứ!" Vương Khung không nhịn được nói.

Lúc này, hắn cũng không có tâm trạng nghe kể chuyện, hiện tại hắn đang bị kiện kỳ vật luyện hoá, nếu không nghĩ được biện pháp ngăn cản, hắn liền sẽ bị luyện hóa hết.

"Nghịch Lân Nhận của ngươi dung hợp lực lượng của ta, có thể dùng để khắc chế cấm vật!" Thân ảnh khô gầy nói thẳng.

"Cái gì?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Nghịch Lân Nhận nguyên bản là binh khí thực thể hoá từ năng lực Thân Thể Giao Vương, lúc trước vào thời điểm thành hình lại đánh cắp lực lượng của miếng sắt số 73...

Luận uy năng, cũng không kém Hắc Long Đao.

Lúc trước, Vương Khung cầm Nghịch Lân Nhận đại sát tứ phương tại Thiên Vương Sơn, thậm chí là chém bay đầu của Diệp Thiên.

Kiện binh khí này không phải là binh khí bình thường, không chỉ bản thân không gì không phá, mà lôi đình màu đen ở bên trong càng là có thể bễ nghễ chư pháp, hóa giải công kích.

Chính là bởi vì sự cường đại cùng với khác loại của nó, Vương Khung ngược lại rất ít sử dụng.

Hiện nay, chủ nhân của miếng sắt số 73 vậy mà nói thứ đồ chơi này có thể dùng để khắc chế cấm vật, quả thực là không thể tưởng tượng.

Phải biết rằng, đó chính là đồ vật đi ra từ bên trong cấm khu, đầu nguồn của hết thảy sợ hãi.

"Người này đến cùng có lai lịch ra sao, lực lượng của y lại có thể khắc chế cấm vật! ?" Vương Khung cảm thấy thực sự khó có thể tin.

Trên thế giới này, e rằng cho dù là dạng tồn tại cấp bậc như Thập Nhị Vương Tọa cũng không dám nói có thể áp chế cấm vật, chứ đừng nói là khắc chế.

Loại tồn tại kia, căn bản là không thể dùng lẽ thường để đối đãi.

"Tiểu quỷ, ngươi không có thời gian!" Giọng nói lạnh lùng trong hang động cổ lão vang lên đúng lúc, kéo lại suy nghĩ của Vương Khung.

"Được, ta tin ngươi một lần." Vương Khung cắn răng nói.

Rất hiển nhiên, vào loại thời điểm này, hắn đã không có lựa chọn nào khác.

Ầm ầm! Liền vào một khắc Vương Khung quyết định này, phía trên mái vòm, lôi đình màu đen điên cuồng nổ vang, ngưng tụ thành một đạo phù văn, dùng tâm ấn pháp, trực tiếp đánh vào trong thức hải của Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, toàn thân máu thịt thậm chí là tế bào của hắn cũng đều phảng phất như tràn ngập lôi đình màu đen, kích hoạt.

Hỏa Chủng bản mệnh hiển hiện, ở giữa mơ hồ hiện ra đạo phù văn kỳ dị kia, chân nguyên khủng bố như thủy triều nổ vang.

Ngay sau đó, một đạo đao quang lăng lệ bay ra từ trong cơ thể hắn, hiện ra lực lượng lôi điện màu đen.

Đây là sự hung lệ ẩn náu trong Nghịch Lân Nhận!

Ngoại trừ Nguyên Khí Trì, đây cũng là bảo vật đản sinh ra từ Hỏa Chủng màu đen.

"Vạn pháp tông nguyên, hắc lôi cấm vực!"

Giọng nói của thân ảnh khô gầy vang vọng ở bên tai Vương Khung, như thể tiếng chuông đang đánh thức bí ẩn.

Ông! Nghịch Lân Nhận giống như Lôi Long xuất uyên, trực tiếp đâm vào đan điền của Vương Khung, tiến vào bên trong Hỏa Chủng màu đen.

Trong khoảnh khắc, vô tận lôi đình màu đen nổ vang, tràn ra ngoài từ bên trong Nghịch Lân Nhận, thôn phệ Vương Khung.

Hắc Tiêu Đại Thằng nguyên bản dây dưa cùng với thần hình hoa sen đen giống như bị chọc giận, bỏ qua thần hình, quấn quýt cùng với Nghịch Lân Nhận.

Lúc này, hai đạo thần quang màu đen giống như một long một mãng,

chiến trong hoang dã, sát khí kinh người, khí tức thần bí lưu động lấp lóe, không giờ khắc nào không đang rung động máu thịt của Vương Khung.

Hống! Khí đen quanh người Hắc Tiêu Đại Thằng nổ vang, dày đặt vô cùng, phảng phất như đến từ vực thẳm, từng đợt uy năng đáng sợ ập tới, giống như muốn thôn tính tiêu diệt lôi đình.

Nghịch Lân Nhận như binh khí thần ma, đứng tại trung ương Hỏa Chủng, sừng sững không ngã, lôi đình mãnh liệt, cuồng bạo doạ người.

Hai cỗ lực lượng này đều lộ ra tà tính cùng với thần bí.

Lúc này, Vương Khung khổ không thể tả, Hỏa Chủng của hắn trải qua biến hóa khó có thể tưởng tượng.

Hai cỗ lực lượng không ngừng thẩm thấu, va chạm, phá hủy, tụ hợp...

Máu thịt của Vương Khung cũng đang không ngừng gây dựng lại bên trong sinh diệt, xương cốt toàn thân nổi lên ánh sáng màu vàng nhạt, phù văn thần bí trôi nổi ở giữa huyết tủy...

"Nguyên Linh Đoán Cốt..."

Trong lòng Vương Khung hơi rung động, vào giờ phút này, hắn mới phát hiện ra môn Trúc Cơ Pháp Bạch gia truyền cho hắn này dường như còn muốn thần bí đáng sợ hơn so với hắn tưởng tượng.

Tiềm năng cùng với diện mục chân chính của nó còn chưa triệt để hiển lộ.

Lúc này, xương cốt toàn thân của Vương Khung đều phát sáng lên, kim mang óng ánh, phù văn lấp lóe, ở giữa mơ hồ có thể nghe được thanh âm tụng niệm kinh văn.

Ầm ầm! Bảo cốt rung động, dao động đáng sợ nổi lên như gợn sóng, không ngừng đánh thẳng vào Hỏa Chủng màu đen.

Đột nhiên, Hắc Tiêu Đại Thằng vậy mà phát ra một tiếng rống to, toàn thân bắt đầu cuộn tròn co rút lại.

Chương 770

"Bại! ?" Vương Khung kinh nghi bất định, trong lòng khẽ động, vừa đình nội thị bản thân.

Đột nhiên, một lượng lớn tin tức chui vào trong đầu của hắn.

Một bức hình ảnh rõ ràng dần dần thành hình.

Thâm sơn đại trạch, bên trong đống đổ nát, một đoàn hoa lửa màu đen nhấp nháy, tản mát ra khí tức thần bí...

Vương Khung thực sự quá quen thuộc với cỗ khí tức này!

"Hỏa Chủng màu đen! ?"

Vào lúc này, Vương Khung kinh nghi bất định, quả thực không thể tin được, hắn ngưng thần chăm chú, quan sát tỉ mỉ.

Lúc này mới phát hiện ra, đoàn hoa lửa màu đen kia bao trùm một vật.

Đó là một cái đài sen, một hoa và ba lá, trên đó có khắc chữ cổ, như thần như ma, lộ ra vẻ quỷ dị, bí ẩn.

"Đây...đây là cái gì?" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn.

Ông! Phế tích vỡ vụn, lộ ra một đoạn dây thừng kỳ dị, như thể bị đốt cháy thành than.

"Hắc Tiêu Đại Thằng! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích.

Sợi dây thừng kỳ dị kia phảng phất như bị cảm hoá, không ngừng nhúc nhích về phía đài sen, vừa chạm vào, liền bị khí đen dày đặt quấn quanh.

Trong khoảnh khắc, kiện kỳ vật này biến thành không giống bình thường, hoang cổ thần bí, dày đặt khô tịch, cũng giống như là bộ dáng bây giờ.

"Hoá ra là bị lây nhiễm!" Vương Khung thì thào tự nói.

Lúc này, hắn rốt cuộc cũng biết được, Hắc Tiêu Đại Thằng nguyên bản cũng không phải như vậy, nó chỉ là lây nhiễm khí tức của đài sen kia, cho nên mới nắm giữ sự đặc thù của cấm vật.

Nghĩ tới đây, sự kinh hãi trong lòng Vương Khung càng tăng lên.

Hắn mơ hồ cảm giác được, đài sen kia cùng với Hỏa Chủng màu đen

nguyên bản là một thể.

Hợp lại làm một, liền có thể luyện thành Viêm Binh, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

"Thật sự là gặp quỷ...đây rốt cuộc là thứ đồ gì?" Trong nội tâm Vương Khung nổi lên nghi hoặc, càng trở nên hiếu kì đối với Hỏa Chủng màu đen.

Trên thực tế, từ lúc thu hoạch được Hỏa Chủng màu đen, sự hiểu biết của hắn đối với nó liền cực kỳ có hạn.

Hỏa Chủng màu đen có thể luyện hóa tinh, khí, thần của yêu thú, thức tỉnh năng lực tương ứng.

Ngoài ra, nó còn có thể thực thể hoá năng lực, hóa thành pháp bảo chân thực.

Sau khi đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên, Hỏa Chủng màu đen vậy mà tự chủ sinh ra thần hình.

Hỏa Chủng tự mang thần hình, Vương Khung nghe cũng đều chưa từng nghe nói.

Ba loại năng lực này đều là không thể tưởng tượng.

Hiện tại xem ra, muốn luyện thành Viêm Binh, đạp vào cảnh giới Dung Khí liền dính đến nhiều bí mật hơn của Hỏa Chủng màu đen.

Hiện nay đài sen nấp tại chỗ sâu Chân Không Gia Hương có tổng cộng một hoa ba lá, phù hợp hoàn mỹ cùng với thần hình hoa sen đen.

Chiếu theo phỏng đoán của Vương Khung, nó hẳn là có tổng cộng chín đài sen, chín hoa hai mươi bảy lá, đối ứng với chín tiểu cảnh giới trong cảnh giới Dung Khí.

Mỗi khi dung hợp một đài sen nhất phẩm, Vương Khung liền có thể bước vào cảnh giới tiếp theo.

Đài sen cửu phẩm hợp lại làm một, mới có thể chân chính đụng chạm đến cánh cửa cảnh giới Linh Lô.

"Không biết rõ một khi dung hợp sẽ sinh ra biến hóa như thế nào." Vương Khung mơ hồ có một chút chờ mong.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được cơ duyên chính mình đột phá vậy

mà liền thật sự ở Bắc Cảnh, trong lúc vô tình càng là thu hoạch được manh mối của đài sen nhất phẩm.

Vương Khung có thể trăm phần trăm kết luận, chỉ cần dung hợp một đài sen nhất phẩm, hắn liền sẽ sinh ra biến hóa bất khả tư nghị, chân chính bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

"Trước tiên luyện hoá thứ đồ chơi này rồi lại nói." Vương Khung kềm chế sự kích động trong nội tâm, toàn lực luyện hóa Hắc Tiêu Đại Thằng.

Loại đồ vật này lây dính khí tức của đài sen nhất phẩm, chỉ cần luyện hóa nó, là liền có thể tìm hiểu nguồn gốc.

Mấu chốt nhất là, đây là kỳ vật, một khi luyện hóa sẽ có thể tăng thực lực của Vương Khung lên trên phạm vi lớn.

Ầm ầm! Bên trong hang động cổ lão, truyền ra dao động đáng sợ.

Lôi đình màu đen như nước, mờ mịt bốc hơi, đan hà óng ánh giống như mặt trời dâng lên chấn động vách núi.

Tội Kiếm Hình, Cổ Thích Tâm, Tề Tích ở phía xa nhìn qua, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh, dị tượng như thế thực sự quá đáng sợ, coi như cách đó thật xa, bọn hắn cũng đều cảm thấy run rẩy theo bản năng.

Dường như, nam nhân ở trong đó đã sớm phát sinh thuế biến về chất, cùng với bọn hắn căn bản cũng không phải là tồn tại cùng một cái cấp độ.

"Đây chính là Đồ Phu sao, chẳng trách có thể giết ra dạng hung danh kia tại đại địa Trung Thổ!" Tội Kiếm Hình thì thào khẽ nói, sự kính sợ đối với Vương Khung càng tăng thêm một phần.

"Hoá ra là đang ở đây!" Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Tội Kiếm Hình, Cổ Thích Tâm, Tề Tích bỗng nhiên biến sắc, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Chương 771

Ở phía dưới trời cao, một vị nam tử ngự không mà đứng, trên ngón tay đeo nhẫn xương.

"Chi Phối Giả! ?" Cổ Thích Tâm lộ ra thần sắc ngưng trọng, sắc mặt biến thành ảm đạm trong giây lát.

Vào thời điểm Vương Khung bế quan, lại bị một vị Chi Phối Giả tìm được, thực sự là cực kỳ không ổn.

Nhưng mà, tình huống so với hắn tưởng tượng còn muốn ác liệt hơn.

Tội Kiếm Hình nhìn nam nhân ở phía trên trời cao, thân thể vậy mà không nhịn được trở nên rung động, trong mắt chỉ có sợ hãi.

"Truyền nhân Vong Linh, Xi Cửu U! ?"

Xi Cửu U, tại Bắc Cảnh, loại danh tự này là biểu tượng bất bại.

Y giống như Đồ Phu, hung danh thao thiên, tung hoành vô địch, từ khi xuất đạo đến nay, không biết bao nhiêu thiên kiêu cái thế đã gục ngã ở dưới chân của gã, lại không có người nào có thể rung chuyển được đại vị chí cao của y.

Nam nhân này tụ tập vinh quang, thân khoác sát phạt, dùng tư thái nghiền ép che đậy cùng thế hệ, trở thành ác mộng trong thế hệ trẻ tuổi.

Mạnh như đệ tử Thần Miếu Tội Kiếm Hình vào lúc nhìn thấy thân ảnh đáng sợ này cũng đều lộ ra thần sắc không rét mà run.

Gã vĩnh viễn cũng không quên được, hai năm trước, nam nhân này đại khai sát giới, ba ngàn cao thủ, hóa thành thi thể, máu tươi chảy như suối.

Lúc đó thần thông của Tội Kiếm Hình chưa thành, bị từng cỗ thi thể đè lên, thể nghiệm sự sợ hãi trước đó chưa từng có.

Tử vong cách gã cực kỳ gần, vinh quang cùng với kiêu ngạo của đệ tử Thần Miếu tan rã trong khoảnh khắc.

Nhưng vào đúng lúc này, nam nhân kia đi tới, ở trên cao nhìn xuống, thần sắc hờ hững, xuyên thấu qua thi thể, nhìn thấy thân ảnh của gã.

Một khắc này, Tội Kiếm Hình chỉ cảm thấy thiên địa sụp đổ, suýt nữa

tẩu hỏa nhập ma, ánh mắt sắc bén khắc sâu vào cốt tủy, phảng phất như bị tử thần để mắt tới.

Nhưng nam nhân kia cũng không ngừng chân, chỉ là chậm rãi thu hồi ánh mắt, cất bước rời đi, dường như vừa rồi y nhìn thấy cũng không phải là cá lọt lưới, mà là một con giun dế.

Vị thiên kiêu cái thế này căn bản cũng không có để gã vào mắt, ngay cả hứng thú xuất thủ diệt sát cũng đều không có.

Từ đó về sau, cái danh tự Xi Cửu U này liền trở thành ác mộng vĩnh cửu của Tội Kiếm Hình, khó có thể xoá nhoà.

Bao nhiêu lần giữa đêm, gã bừng tỉnh từ bên trong ác mộng, dường như lại trở về đêm ấy...

Trăng máu treo cao, thi thể đầy đất, máu tươi như sông!

Hiện nay, ác mộng kia phảng phất như đi ra từ bên trong huyễn cảnh hư vô, đứng ở trước mặt một cách sống động.

"Xi Cửu U...thật sự là y...ánh mắt vẫn là như vậy..."

Toàn thân Tội Kiếm Hình run rẩy, gã không biết rõ vì sao Xi Cửu U lại xuất hiện ở nơi đây, nam nhân này cao cao tại thượng, ngạo nghễ trong cùng thế hệ, người bình thường căn bản không có tư cách khiến cho y xuất thủ.

Rất hiển nhiên, Xi Cửu U cũng không phải chỉ là trùng hợp đi ngang qua, y mang theo mục đích rõ ràng, vì người nào đó mà tới.

Lúc này, Tội Kiếm Hình đã không rảnh suy nghĩ những điều này, đối mặt với nam nhân này, gã ngay cả dũng khí xuất thủ cũng đều không có.

Ông! Cuồng phong nổi lên, quét qua khuôn mặt.

Tội Kiếm Hình sợ hãi cả kinh, bên trong không trung, đạo thân ảnh kia đã biến mất, gã máy móc xoay đầu lại, phát hiện ra nam nhân kia đã lướt qua gã, trực tiếp đi vào hang động cổ xưa.

"Khí thế kinh người, huyền công đại thành...không hổ là truyền nhân của Hắc Nhận..." Xi Cửu U khẽ nói, bên trong con ngươi hiện lên một vệt tinh mang.

Y không hề chớp mắt, dường như đã thấy đạo thân ảnh cất giấu bên trong hang động kia.

Giống như là, chỉ có người kia mới là đối thủ của y.

Ngoài ra, những người khác có thể bỏ qua không tính.

"Động đi...động đi..." Trong nội tâm Tội Kiếm Hình cuồng hống, gã rất muốn ra tay, chiến thắng tâm ma, nhưng hai chân lại giống như bị hoá đá không thể động đậy.

Sợ hãi đến từ bản năng khiến cho vị thiên kiêu chi tử này triệt để mất đi chiến ý.

"Ngươi là ai?" Cổ Thích Tâm đột nhiên đứng dậy, ngăn ở phía trước hang động cổ xưa, lộ ra thần sắc cảnh giác, như lâm đại địch.

Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, khí thế kinh khủng như hồng thủy thao thiên, cuồn cuộn mà tới.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của vị thế tử Thiên Vũ Vương này đại biến, phảng phất như nghênh đón tận thế, thiên địa nứt vỡ, máu thịt gân cốt toàn thân dường như cũng lọt vào giam cầm, không thể động đậy.

Bịch...

Hai đầu gối của Cổ Thích Tâm mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trên trán, hai mắt y run rẩy, tràn ngập sợ hãi vô hạn.

Y cho tới bây giờ cũng không ngờ được, đồng dạng là nhân loại, chênh lệch vậy mà có thể to lớn như thế, quả thực cũng không phải là cùng một cấp độ sinh mệnh, chỉ dựa vào khí tức liền đè sập y.

Chương 772

Lúc này, tinh thần của y cơ hồ sụp đổ, nơm nớp lo sợ, không dám nói lời nào.

Ở trước mặt nam nhân này, đường đường là thế tử Thiên Vũ Vương lại nhỏ yếu đến giống như con muỗi.

Nhưng, từ đầu đến cuối, Xi Cửu U cũng đều không có liếc mắt nhìn y.

Dường như, dạng tồn tại tầng thứ này, căn bản không có tư cách tiến vào ánh mắt của y.

"Xong...toàn bộ đều xong..." Tội Kiếm Hình cuồng hống trong nội tâm, triệt để ngã vào vực thẳm tuyệt vọng.

Gã biết rõ, không có ai có thể ngăn cản bước chân của Xi Cửu U, đừng nói ở đây, coi như phóng nhãn ra toàn bộ Bắc Cảnh, bên trong cùng thế hệ, có tư cách giao thủ cùng với y cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho tới thời khắc này, thực lực mạnh nhất liền phải kể tới Tội Kiếm Hình, đối với sát tinh trước mặt, gã ngay cả dũng khí xuất thủ cũng đều không có.

Cổ Thích Tâm đã sớm bị khí thế của Xi Cửu U đè sập.

Còn có Tề Tích có cũng được mà không có cũng không sao, đã sớm ôm viên thịt trắng run cầm cập.

Ầm ầm! Xi Cửu U bước ra một bước, lực lượng đáng sợ vỡ vụn đại địa, từng vết nứt giống như đại mãng tới lui, lan tràn về hướng hang động cổ lão.

Khí thế của y càng ngày càng trở nên hùng hồn, huy hoàng lồng lộng, kinh như Cửu Uyên.

"Đây...đây chính là lực lượng của Chi Phối Giả sao?" Cách đó không xa, Tề Tích lộ ra sắc mặt ảm đạm, khó có thể tin.

"Nếu ngươi đã không đi ra, như vậy ta chỉ có thể xuất thủ." Xi Cửu U thờ ơ nói.

Y là nhân vật bậc nào, trên đời này không có người nào có thể để y chờ

đợi.

"Xong rồi!" Trong lòng thế tử Thiên Vũ Vương hơi giật mình một chút, trái tim trong giây lát liền chìm đến đáy cốc.

"Tiến thêm một bước, chính là tuyệt địa, ngươi còn muốn tiến thêm một bước sao?" Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng ung dung vang lên, như gió thổi trong thung lũng, càn quét đại địa.

Trong khoảnh khắc, cỗ áp lực đáng sợ kia lập tức tiêu tán không ít.

Thần sắc của Tội Kiếm Hình đại biến, ngẩng đầu nhìn lại.

Bên trong hang động cổ lão tràn ra ánh vàng, một thân ảnh thon dài chậm rãi đi ra, lộ ra một cỗ hài hòa cùng với tự nhiên, lại không phải là Vương Khung.

"Tiểu Minh Tôn! ?" Tội Kiếm Hình bỗng nhiên co con ngươi lại, quả thực không thể tin được.

Ông! Minh Hạo Nhiên bước đi nhàn nhã như đi dạo, ung dung đi tới, dưới chân tạo nên trận trận gợn sóng màu vàng.

Khí tức của y biến ảo khó lường, như đại dương bao la.

Trong lúc thoáng qua, y thoát thai hoán cốt, phảng phất như đổi thành người khác, khiến cho Tội Kiếm Hình cơ hồ cũng đều không dám nhận.

"Sao lại thế...lúc này mới được bao lâu, y đã trở nên bất đồng! ?" Trong nội tâm của Tội Kiếm Hình nổi sóng.

Đối mặt với Xi Cửu U, Minh Hạo Nhiên vậy mà không nhận ảnh hưởng, như thể đang ngồi trên một đóa sen tím, không thể bị lay động.

"Truyền nhân của Hắc Nhận, quả nhiên có một chút ý tứ, bên cạnh hội tụ long hổ!" Xi Cửu U dừng bước chân, hơi nheo mắt lại.

Vị thiên kiêu cái thế có hung danh thao thiên tại Bắc Cảnh này, chỉ nhìn một cái, liền biết được, nam nhân trước mắt này có thể miễn cưỡng là đối thủ.

"Ngươi muốn đi qua, liền phải chết!" Minh Hạo Nhiên thờ ơ nói.

"Ha ha ha..." Đột nhiên, Xi Cửu U cười ha hả, tiếng cười như kinh lôi cuồn cuộn, chấn động vách đá.

Tất cả mọi người nghe đến kinh hồn táng đảm, mặt không có một chút máu.

Bọn hắn từ trong tiếng cười kia nghe ra được một tia cuồng ngạo, một tia tự tin, còn có một tia sát cơ.

Qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ còn chưa có người nào dám nói mạnh miệng như vậy ở trước mặt Xi Cửu U.

"Ngươi còn chưa đạp vào cảnh giới Dung Khí, liền dám nói mạnh miệng như vậy ở trước mặt ta, không nói đến cái khác, vẻn vẹn chỉ là phần can đảm này liền có một không hai Bắc Cảnh!"

Xi Cửu U cũng không tức giận, trong mắt ngược lại hiện ra một vệt vẻ tán thưởng.

"Người như ngươi không nên vùi xương ở đây, thần phục ta, ngươi có thể sống sót!" Xi Cửu U nói thẳng.

Vừa dứt lời, Tội Kiếm Hình hơi sửng sốt một chút, chợt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Lại có thể khiến cho Xi Cửu U nói lời như vậy, đây không chỉ là một loại lôi kéo, mà càng là một loại tán đồng.

Nói một cách khác, còn chưa động thủ, Minh Hạo Nhiên liền thu hoạch được sự khẳng định của Xi Cửu U.

Phóng nhãn ra toàn bộ Bắc Cảnh, bên trong cùng thế hệ, có thể thu hoạch được như vinh hạnh đặc biệt như vậy cơ hồ là bấm tay có thể đếm được.

Nghĩ đến đây, Tội Kiếm Hình không nhịn được nhìn về phía Minh Hạo Nhiên.

Ba tháng trước, gã cùng với Minh Hạo Nhiên vẫn còn là sàn sàn với nhau, nhưng ai có thể nghĩ tới, ở phía dưới sinh tử đại kiếp, Minh Hạo Nhiên đã thuế biến, siêu phàm thoát tục, mạnh như Xi Cửu U cũng đều phải lau mắt mà nhìn đối với y.

Chương 773

"Ngu xuẩn!" Minh Hạo Nhiên cũng không nhiều lời, chỉ vẻn vẹn dùng hai chữ hồi đáp, y bước ra một bước, chân nguyên giống như sóng lớn gào thét, phóng lên tận trời.

Dạng người này, ý chí như núi khó lay, vốn không nói, chỉ có chiến.

Ầm ầm! Đại địa nứt vỡ, chân nguyên mãnh liệt nổi lên quang huy màu vàng kim nhàn nhạt, như lưu ly bất hủ, giống như đại nhật bất diệt, ánh bình minh chiếu rọi, như thể thời gian vĩnh hằng.

"Đại hà như long, thiên địa kinh hồng!" Xi Cửu U khẽ mở miệng, khuôn mặt có một chút động.

Đây là dị tượng cổ xưa, trường hà hóa kinh hồng.

Nổi danh cùng với các loại dị tượng như nhật nguyệt cộng triều sinh, đại nhật lâm cửu thiên, tử khí đông lai.

Từ xưa đến nay, chân nguyên hoá sinh, trời sinh dị tượng, chỉ có tài năng cái thế mới có thể làm được.

Rất hiển nhiên, Minh Hạo Nhiên đã xưa đâu bằng nay, trong thời khắc sinh tử, rốt cuộc đã bước ra một bước mấu chốt.

"Vậy thì là địch!" Xi Cửu U khẽ nói, y bước ra một bước, không trốn không né, nghênh đón chân nguyên mênh mông động thân mà lên.

Đấm ra một quyền, giống như một con bò tót tức giận, lực lượng khủng bố trực tiếp xé rách chân nguyên đánh tới.

Dị tượng cổ lão bỗng nhiên chấn động, vỡ vụn trong giây lát.

Một màn này núi lở trời sập, doạ ánh mắt của mọi người.

Tội Kiếm Hình, Cổ Thích Tâm đột nhiên biến sắc, liền ngay cả Minh Hạo Nhiên cũng đều là nhíu chặt mày.

Dị tượng chân nguyên, đại biểu cho là lực lượng không thể địch, vậy mà chỉ dựa vào nhục thân liền đánh nát nó, đây là bực cảnh giới nào, hung tàn như này, đúng là có tư cách đánh một trận với Vương Khung.

"Đây chính là thực lực của Chi Phối Giả sao?" Cổ Thích Tâm khàn

giọng nói.

"Không!" Khuôn mặt của Tội Kiếm Hình cứng ngắc, lắc đầu nói: "Xi Cửu U có thân phận cỡ nào, y tâm cao khí ngạo, tuyệt đối sẽ không dùng cảnh giới đè ép người."

"Ngươi đang nói..." Cổ Thích Tâm hít vào một ngụm khí lạnh.

"Xi Cửu U áp chế cảnh giới của mình, cảnh giới của y hiện nay so với Tiểu Minh Tôn không khác nhau chút nào." Tội Kiếm Hình cắn răng nói.

Đây chính là chỗ đáng sợ của người điên này, tranh phong cùng thế hệ, cho tới bây giờ cũng đều không dùng cảnh giới đè người, mặc dù cảnh giới của y vượt qua mọi người, lại vẫn như cũ áp chế cảnh giới, dùng tu vi tương đương chà đạp đối thủ.

Phanh! Nhục thân của Xi Cửu U chấn động, xé rách không khí, giống như lưu tinh rơi xuống, trực tiếp xuyên qua tầng tầng chân nguyên phòng hộ, đi đến trước người Minh Hạo Nhiên.

"Hóa diệt trọng sinh!" Minh Hạo Nhiên quát to một tiếng, chân nguyên chung quanh biến mất, đột nhiên hiển hóa ở trước người, lui tới phiêu hốt, vô tung vô ảnh.

"Hảo thủ đoạn, chỉ dựa vào nhất niệm, sinh diệt tùy tâm!" Tội Kiếm Hình không nhịn được khen.

Không nói cái khác, vẻn vẹn chỉ đối với khống chế chân nguyên, Minh Hạo Nhiên thậm chí đã vượt qua Vương Khung.

Ầm ầm! Quyền đầu của Xi Cửu U hiện ra kinh mạch, giống như đại địa núi sông, dày đặc không ngớt.

Lực lượng của y là không ngừng không nghỉ!

Một quyền rơi xuống, chân nguyên băng diệt, dư ba đáng sợ trực tiếp đánh bay Minh Hạo Nhiên ra ngoài.

"Quá mạnh, coi như áp chế cảnh giới, dựa vào nhục thân cũng là cả thế gian khó địch nổi." Tội Kiếm Hình không khỏi cảm thán.

Thực lực của Minh Hạo Nhiên là không tệ, dị tượng chân nguyên, có thể xưng là rất cường đại. Nhưng thân thể của y quá yếu, căn bản không

phải là đối thủ của Xi Cửu U, Xi Cửu U dường như tu luyện một loại Trúc Cơ Pháp cực kỳ thần kỳ, nhục thân mạnh mẽ, có thể so với Vương Khung.

Phốc! Minh Hạo Nhiên đứng yên, một ngụm máu dâng lên, tràn ra từ khóe miệng.

"Quả nhiên cường đại!" Minh Hạo Nhiên lau máu tươi trên khóe miệng, y không thể không thừa nhận, sự cường đại của nam nhân trước mắt này đã nằm ngoài dự đoán của y.

Loại cảm giác áp bách này so với lúc đối mặt với Vương Khung còn muốn đáng sợ hơn.

Ông! Xi Cửu U cũng không nhiều lời, như quỷ mị xuất hiện ở trước người Minh Hạo Nhiên, tốc độ của y quá nhanh, đã sớm vượt qua cực hạn thân thể con người.

Lực lượng đáng sợ giống như núi lớn sụp đổ, quán chú vào một quyền, trực tiếp đánh về phía lồng ngực của Minh Hạo Nhiên.

Dạng cao thủ này, một khi động tâm niệm, sẽ không nói gì cả, chỉ có sát phạt.

"Vô Cực Tịnh Thổ!" Thần sắc của Minh Hạo Nhiên không động, khẽ quát như muỗi điểm nước, tạo nên tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra ngoài.

Ông! Một quyền ngang ngược trực tiếp xuyên qua thân thể của Minh Hạo Nhiên, y như trăng trong nước, nhẹ nhàng rung động.

"Ừm?" Một màn này làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, liền ngay cả Xi Cửu U cũng đều lộ ra dị sắc.

Quang huy màu vàng sinh diệt ở dưới chân Minh Hạo Nhiên, không ngừng truyền về hướng chung quanh.

Y cất bước đi tới, dừng ở trước người Xi Cửu U.

Chương 774

"Bằng vào một chút lực lượng của ngươi mà cũng có thể tự ngạo?" Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc lạnh lùng, phát ra thanh âm lạnh lùng không giống như nhân loại.

Xi Cửu U nhíu mày, đưa tay liền là một quyền, kinh mạch thần bí nổi lên ở phía trên quyền phong.

Ông! Minh Hạo Nhiên nhẹ nhàng nâng tay phải lên, trực tiếp nắm chặt một quyền đánh tới, mây trôi nước chảy, không hiện một tia khói lửa.

Sức mạnh đáng sợ đó như đá ném vào biển rộng, vô tung vô ảnh.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm.

"Sao...sao có khả năng?" Tội Kiếm Hình nghẹn ngào kêu lên, căn bản không thể tin được.

Minh Hạo Nhiên lúc này quả thực giống như là biến thành người khác, khí tức của y cũng không có bất luận đề thăng gì, chỉ là...mọi thứ phát sinh trước mắt khiến cho y không thể lý giải.

"Đánh phá giới hạn hư thực, đây chính là năng lực của ngươi sao?" Ánh mắt của Xi Cửu U như thần, lộ ra một tia mùi vị sâu xa.

"Ngươi quả nhiên rất đáng sợ!" Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên ngưng lại.

Vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt liền có thể nhìn ra năng lực của y, loại người này thực sự quá nguy hiểm.

Ầm ầm! Đột nhiên, phía trên bàn tay của Minh Hạo Nhiên hiện ra từng đường kinh mạch, như là đại địa núi sông, kéo dài không dứt.

"Lực lượng Xi Cửu U! ?"

Lực lượng đáng sợ như hồng thủy vỡ đê theo bàn tay của Minh Hạo Nhiên phóng lên tận trời, trong giây lát liền bao phủ Xi Cửu U.

"Người như ngươi, chỉ có một con đường chết, mới có thể khiến cho người ta an tâm." Giọng nói của Minh Hạo Nhiên quanh quẩn ở giữa thiên địa, giống như nói ra tương lai sắp phát sinh.

Địa hỏa nổ vang, thiên lôi hàng lâm, song kiếp đánh tới, đồ sát sinh linh.

"Năng...năng lực của y..."

"Đánh phá hư thực giới hạn, tá giả tu chân...làm sao sẽ có năng lực như vậy?" Tội Kiếm Hình có tu vi cao nhất, lúc này rốt cuộc cũng biết được Minh Hạo Nhiên đến cùng khủng bố đến mức nào.

Loại năng lực này có thể hóa hết thảy hiện thực thành hư vô, lại có thể biến huyễn cảnh hư vô thành hiện thực...

Chư đạo vô thường, là pháp sinh diệt, hư thực biến hóa, ở chỗ nhất niệm.

Ở dưới sự bao trùm của loại năng lực này, vô hư vô thực, vô sinh vô tử, chỗ đứng, chính là thiên đường, chính là duy nhất!

Dạng lực lượng này, căn bản là không nên tồn tại ở thế gian, cũng căn bản không có khả năng chiến thắng.

Vô Cực Tịnh Thổ!

Đay là năng lực khủng bố mà Minh Hạo Nhiên trải qua sinh tử kiếp số ma luyện ra tại tuyệt địa Bắc Cảnh.

Năng lực như này, có thể đánh phá biên giới hư thực, chuyển hóa tùy tâm!

Hết thảy ý nghĩ, đều chính là thật!

Hết thảy chân thực, đều là hư huyễn!

Chỗ y đứng, chư đạo vô thường, chỉ dựa vào nhất niệm, tất cả thiên địa đều là thiên đường, chỉ có y vĩnh hằng không động.

Ánh mắt của Tội Kiếm Hình rung động, gã nằm mơ cũng không ngờ được, trên thế giới này lại có năng lực đáng sợ mà biến thái như thế.

Nếu như sớm trước đó Minh Hạo Nhiên liền thức tỉnh loại năng lực này, căn bản không cần Vương Khung xuất thủ cứu giúp, gã liền sẽ đầu một nơi thân một nẻo, sinh tử lưỡng nan.

Dùng lời nói của Tần Hoàng bệ hạ, Minh Hạo Nhiên chính là kẻ bật hack, quang hoàn gia thân, không thể nhìn gần.

"Loại năng lực này...thật đáng sợ, chẳng trách lực lượng của Xi Cửu U

vô dụng đối với y." Cổ Thích Tâm cũng không nhịn được nói.

Vị thế tử Thiên Vũ Vương này mang theo kính sợ, nhìn thật kỹ Minh Hạo Nhiên.

Ở dưới năng lực của y, mạnh như lực lượng của Xi Cửu U cũng đều biến thành hư vô, Xi Cửu căn bản không thể làm cho Minh Hạo Nhiên bị thương.

"Nhất niệm hóa hư, nhất niệm hóa thực...năng lực của y còn có không gian đề thăng cực lớn, nói không chừng trong tương lai..." Trong lòng Tội Kiếm Hình cuồng loạn.

Thực lực của gã mặc dù không bằng Minh Hạo Nhiên, nhưng dù sao cũng là đệ tử Thần Miếu, có nhãn lực cực cao.

Tội Kiếm Hình tự nhiên nhìn ra được, dạng lực lượng này của Minh Hạo Nhiên chỉ là sơ bộ mà thôi, y đối với chuyển hóa ở giữa hư thực khẳng định là có hạn chế, hơn nữa hẳn còn là không có cách nào kéo dài, nếu không cũng quá nghịch thiên.

Nhưng cùng bởi vì vậy, vừa vặn nói rõ Tiểu Minh Tôn còn có tiềm lực cực lớn có thể đào móc.

"Xi Cửu U coi như đã gặp được đối thủ." Trong lòng Tội Kiếm Hình đột nhiên dâng lên một tia chờ mong.

Đối mặt với năng lực như này, vị sát tinh tung hoành Bắc Cảnh này nói không chừng sẽ phải ăn thiệt thòi lớn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Tội Kiếm Hình không tự chủ được nhìn về phía bên trong thiên lôi địa hỏa mãnh liệt kia.

"Năng lực không tồi..." Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng truyền ra từ bên trong thiên lôi địa hỏa.

Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Ầm ầm! Đại địa chấn động, một cây cầu kỳ dị bay ra từ bên trong kiếp số, như là cầu vồng vắt ngang trên bầu trời.

Chương 775

Cây cầu kia đúc thành từ chân nguyên, hiện ra hào quang pha tạp, khắc vô số phù văn...

Xi Cửu U cất bước đi tới, sừng sững ở phía trên cây cầu, khí tức quanh người tan biến, như rơi vào tịch diệt.

"Đây là..." Trong lòng Minh Hạo Nhiên giật mình.

Vào lúc này, hắn rõ ràng cảm giác được dấu ấn sinh mệnh của Xi Cửu U đã hoàn toàn tiêu tán, đứng ở trước mặt hắn chỉ là một bộ thi thể mà thôi.

Nhưng bộ dáng của Xi Cửu U, lại hoàn toàn không chỉ vẻn vẹn là một cái xác không hồn.

"Ở giữa hư vô, cũng có sinh tử...năng lực của ta tên là Sinh Tử Kiều!" Xi Cửu U thờ ơ nói.

Ứng đối với Vô Cực Tịnh Thổ của Minh Hạo Nhiên, y vẫn như cũ chưa từng giải trừ áp chế cảnh giới, mà chỉ là thi triển ra năng lực của mình.

Sinh Tử Kiều, loại năng lực này cùng Vô Cực Tịnh Thổ, chính là hai loại lực lượng thao túng cực đoan.

Bất kể là tại hư huyễn, hay là tại hiện thực, sinh tử đều là lực lượng không thể xóa đi.

Năng lực của Xi Cửu U có thể khiến cho y du tẩu trong thời khắc sinh tử!

Trên đời này không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể lại giết một người chết thêm một lần.

Nắm giữ loại năng lực này, chính là trời sinh bất bại, cơ hồ nắm giữ phòng ngự tuyệt đối cùng với năng lực bảo mệnh nghịch thiên.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Cổ Thích Tâm thì thào khẽ nói.

Theo gã thấy, Minh Hạo Nhiên đã là cực kỳ cường đại nghịch thiên, nhưng cho dù là như thế, vẫn như cũ không thể áp chế Xi Cửu U.

Thực lực của người này quả thực cường đại đến mức khiến cho người ta ngạt thở.

Ông! Xi Cửu U đi trên Sinh Tử Kiều mà đến, trong nháy mắt liền đi đến trước người Minh Hạo Nhiên.

Vô Cực Tịnh Thổ vẫn y nguyên không thể tạo thành bất luận ảnh hưởng gì đối với y.

Ở giữa hư thực, cũng có sinh tử.

Năng lực của Minh Hạo Nhiên còn chưa thể chân chính hóa ý nghĩ hư vô thành thế giới chân chính, y cũng không có năng lực siêu thoát sinh tử, chưởng khống hết thảy.

Bàn tay của Xi Cửu U trong bất tri bất giác đã rơi lên trên lồng ngực của Minh Hạo Nhiên.

Cảm giác tràn ngập sinh cơ kia xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến.

Đột nhiên, lồng ngực của Minh Hạo Nhiên sụp đổ xuống, yếu ớt như là đậu hũ, bàn tay to lớn trực tiếp duỗi vào, nắm chặt trái tim đang đập kia.

Phốc! Vào lúc này, thân thể của Minh Hạo Nhiên phảng phất như lọt vào giam cầm, đôi mắt rung động, sinh cơ trong cơ thể cấp tốc xói mòn.

"Người như ngươi nếu như chết rồi, thực sự rất đáng tiếc." Xi Cửu U khẽ nói.

Lời nói rơi xuống, bàn tay của y khẽ bóp, trái tim đang đập bỗng nhiên sụp đổ, thân thể của Minh Hạo Nhiên cũng chậm rãi ngã xuống.

"Tiểu Minh Tôn..." Tội Kiếm Hình nghẹn ngào quát, nhưng thân thể bị sợ hãi chi phối, rốt cuộc vẫn không thể động đậy.

Sự cường đại của Xi Cửu U vượt qua sự tưởng tượng của gã, ở trong tình huống cảnh giới giống nhau, khủng bố như Minh Hạo Nhiên thế mà cũng đều không thể tạo thành tổn thương đối với y.

Dạng thực lực này chính là có thể che đậy cùng thế hệ, khó có thể tương tranh.

"Phải chết sao! ?" Con ngươi của Minh Hạo Nhiên dần dần tan rã, trong đầu óc hiện ra ý niệm cuối cùng, y vô thức xoay đầu lại, nhìn về phía hang động cổ lão.

Cuối cùng, y vẫn là không thể bảo vệ được!

"Yên tâm, có ta ở đây, người nào cũng không thể giết chết ngươi!"

Đúng lúc này, một tiếng khẽ nói vang vọng ở trước vách núi, mặc dù nhẹ nhàng, lại như kinh lôi trên chín tầng trời, chấn động nhân tâm.

Phong vân đại biến, như trời phẫn nộ.

Mạnh như Xi Cửu U cũng đều không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại.

Trong mê man, một đạo nhân ảnh đột ngột hiển hiện ở sau lưng Minh Hạo Nhiên, không gian chung quanh dường như cũng vặn vẹo theo, khí tức bá thiên tuyệt địa đập vào mặt, nặng nề như núi, mênh mông như biển.

"Truyền nhân của Hắc Nhận! ?" Nhãn tình của Xi Cửu U sáng lên, cười nói.

Đó là một loại nụ cười nóng lòng không đợi được, tung hoành trong Bắc Cảnh, vô địch bất bại, rốt cuộc cũng gặp được nam nhân có thể xưng là đối thủ.

Không cần động thủ, không cần xác minh, chỉ cần một ánh mắt, y liền biết rõ, nam nhân trước mắt này có thể xưng là đại địch.

"Đồ...Đồ Phu..." Tội Kiếm Hình nghẹn ngào quát.

Da mặt của gã run run, khó có thể khống chế bản thân.

Trong tầm mắt, từng sợi dây thừng màu đen chui ra từ trong lòng bàn tay của Vương Khung, không biết đi đâu và về đâu, phảng phất như Giao Xà chui vào lồng ngực của Minh Hạo Nhiên, vòng quanh trái tim vỡ vụn kia, trong nháy mắt, biến thành như kén tằm.

Sau một khắc, bên trong kén tằm màu đen kia truyền ra nhịp đập yếu ớt.

"Như vậy...như vậy cũng có thể được?"

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ khó có thể tin.

Chương 776

Trái tim là đứng đầu trong lục dương, là thần của lục phủ ngũ tạng, một khi vỡ vụn, sẽ không còn đường sống...

Minh Hạo Nhiên ở trong trạng thái như thế này vậy mà cũng đều có thể cứu trở về,

"Thủ đoạn cấm kỵ, cướp đoạt sinh cơ...hảo thủ đoạn!" Con mắt của Xi Cửu U hơi hơi ngưng tụ lại, hiện lên một vệt vẻ kiêng dè.

Ở trong toàn trường, chỉ có y là nhìn ra một chút manh mối.

Trong cơ thể nam nhân trước mắt này dường như cất giấu một loại lực lượng phong cấm cực kỳ đáng sợ, ngay cả một tia sinh cơ sau cùng sắp táng diệt cũng đều có thể bị hắn khóa lại lưu lại.

Dạng lực lượng này có thể xưng là cấm kỵ, cực kì khủng bố.

Ầm ầm! Vương Khung xuất thủ một lần nữa, Nguyên Khí Trì phóng lên tận trời, hào quang như long, chấn động ở ngoài ngàn dặm.

Từng đạo ánh mắt không thể tưởng tượng lần lượt quăng tới, lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

"Đó là cái gì, khí tượng kinh thiên, có tiềm chất nghiệt long!"

"Mau đi xem một chút! Có lẽ là có dị bảo xuất thế..."

"Ta có một chút cảm giác bất an...dạng lực lượng này..."

Rất nhiều cao thủ đều bị kinh động, lần lượt hướng đi về phía cỗ lực lượng kia.

Ông! Nguyên Khí Trì rực rỡ hào quang, nguyên khí mênh mông giống như nước chảy rót vào trong cơ thể của Minh Hạo Nhiên, hội tụ ở trước ngực.

Dần dần, trái tim vỡ vụn kia dùng tốc độ nhỏ bé không thể nhận ra khôi phục.

Xi Cửu U lẳng lặng nhìn, cũng không có xuất thủ, nhưng mà chiến ý trong mắt dạt dào, trước nay chưa từng có.

"Thần tượng...ta đã bại..." Minh Hạo Nhiên khôi phục lại một tia khí

sắc, bất đắc dĩ nói.

"Không phải là ngươi quá yếu, mà là đối thủ của ngươi quá mạnh!"

Dứt lời, Vương Khung khẽ ngước mặt lên, bên trong con ngươi hiện lên một vệt hàn mang, sắc bén giống như đao, không thể nhìn gần.

"Lão Vương, ngươi cứ việc động thủ!"

Đúng lúc này, Cổ Thích Tâm rất có nhãn lực vọt lên, tóm chặt Minh Hạo Nhiên đi sang một bên.

Y biết rõ, một trận chiến kinh thiên là không thể tránh được.

Vương Khung đã thật sự động sát tâm.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, không kiêng kị gì, bao che nhất, động vào người của hắn, chính là không ai có thể cứu được.

"Hoá ra là ngươi..." Vương Khung khẽ nói, cảm thấy một cỗ khí tức quen thuộc.

"Thanh niên bạch cốt mà ngươi chém giết kia là nô bộc của ta!" Xi Cửu U thản nhiên nói.

"Hoá ra là đến trả thù!" Vương Khung hờ hững nói.

Xi Cửu U lắc đầu nói: "Sinh tử của gã không có quan hệ gì với ta, tài nghệ không bằng người, chết cũng liền chết rồi..."

Vương Khung nghe thế, chân mày hơi nhíu lại.

Toàn thân trên dưới nam nhân này đều lộ ra tà tính!

"Ngươi là truyền nhân của Hắc Nhận, lão sư của ta cùng với vị ở phía sau ngươi kia có thù hận khó giải!" Xi Cửu U trầm giọng nói.

"Lão sư của ngươi! ?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Hắc Nhận, là một trong Thập Nhị Vương Tọa, đối phương đã nhìn ra lai lịch của hắn mà vẫn dám động thủ, phải biết rằng, Thập Nhị Vương Tọa, hung danh cái thế, những người khác nếu như biết đều là chạy không kịp, làm sao sẽ còn dám đến gây hấn.

"Lão sư của ta là Vong Linh!" Xi Cửu U khẽ nói.

"Cái gì?"

Đừng nói là Vương Khung, vào thời điểm mọi người nghe được câu

này, đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Coi như là Tội Kiếm Hình thân là đệ tử Thần Miếu, cũng không ngờ được Xi Cửu U lại còn có dạng thân phận này.

Vong Linh, đó chính là một trong Thập Nhị Vương Tọa, hung danh có một không hai thiên hạ.

Cường đại như Quang Minh Điện, cổ lão giống như Thần Miếu, bất hủ như Tần Hoàng Đình cũng đều đối giữ kín như bưng đối với nó.

Ai có thể nghĩ tới, ở bên cạnh vách núi này vậy mà hội tụ truyền nhân của hai đại Thập Nhị Vương Tọa.

"Hoá ra là đệ tử Vong Linh..."

Vương Khung biết rõ, Thập Nhị Vương Tọa là tổ chức cực kỳ đặc biệt.

Tổ chức này cơ hồ hội tụ mười hai người mạnh nhất thời đại kia, bọn hắn bởi vì các loại lý do mà tụ tập cùng một chỗ, nhưng mà cũng không phải là đồng bạn có thể phó thác sinh tử, ở giữa lẫn nhau có ân oán, cũng có phân chia thân sơ.

Giống như Hắc Nhận, Đại Kiếm, người đốn củi đi lại khá gần, được tính là có giao tình sinh tử.

Nhưng Thiên Nha, Vong Linh liền coi như là cực kỳ không hợp nhau, thậm chí là nhìn nhau thấy ngứa mắt kia.

Đặc biệt là Vong Linh, nghe nói, y cùng với Hắc Nhận từ lúc thiếu niên đã từng quen biết, ân oán của hai người từ xưa đến nay là khó có thể nói rõ.

Vốn dĩ, bên trong Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một người cũng đều có thể được xưng là cao thủ cái thế một phương, ai mà không phải là tâm cao khí ngạo, có ý chí cùng với tính cách đặc biệt của chính mình, muốn khiến cho bọn hắn bền chắc như thép căn bản là không có khả năng.

Trên thực tế, bản thân chuyện Thập Nhị Vương Tọa có thể thành lập đã chính là kỳ tích.

Chương 777

Từ nay về sau, trên đời này cũng khó mà có dạng tổ chức như vậy xuất hiện.

"Ngươi là truyền nhân của Hắc Nhận, ta là đệ tử của Vong Linh, hôm này liền chiến một trận luận sinh tử!"

Xi Cửu U đứng sừng sững bên trên Sinh Tử Kiều, bước ra một bước, liền đi đến trước người Vương Khung.

Lôi Quang Tí!

Trong khoảnh khắc, cánh tay phải của Vương Khung bỗng nhiên chấn động, như đại bổng quét ngang, đột kích tung hoành, tần suất chấn động đáng sợ khiến cho người ta tê cả da đầu.

Không có bất luận lời thừa thãi gì, vương tọa tương tranh, chỉ có một trận chiến.

Ầm ầm! Vương Khung đánh ra quyền phải, như Lôi Long trùng thiên, nổi lên điện mang pha tạp.

Xi Cửu U giống như thi thể, chư pháp lui tránh, lôi quang khủng bố không có một chút tác dụng nào đối với y.

Ở bên trên Sinh Tử Kiều, sinh tử tịch diệt, trời sinh bất bại.

Phanh! Hai đạo quyền phong đụng vào nhau, cuốn lên cương phong như đao, tảng đá rơi xuống, vách đá sụp đổ, mặt đất bên dưới cũng tan tành.

Thân thể Vương Khung hơi rung lên, thoáng lui lại.

Xi Cửu U đứng bất động, Sinh Tử Kiều vận chuyển đến cực hạn.

Dạng năng lực khủng bố này khiến cho thân thể của y phảng phất như thi thể bị huỷ diệt, sinh cơ ẩn núp, bất kỳ công kích gì cũng đều khó có thể tìm được tung tích.

"Người có thể làm cho ta vận dụng năng lực cũng không nhiều!"

Xi Cửu U khẽ nói, thế công của y càng trở nên mạnh mẽ, như cuồng phong đột khởi, tạo nên gợn sóng.

Ở dưới một quyền, gợn sóng chập trùng, mang theo lực lượng hủy diệt,

đè về hướng Vương Khung.

Lôi Quang Tí như kinh long gào thét, đấm ra một quyền, điện mang khuấy động, rung động sát phạt, cũng như gợn sóng khuếch tán.

Xi Cửu U chân đạp Sinh Tử Kiều, thân ở chỗ này, biến thành như hủ mộc, xuyên toa tự nhiên.

Phanh! Hai người lại đối bính một lần nữa.

Vách núi sụp đổ, mặt đất nứt vỡ, lực lượng đáng sợ cuốn lên bụi bặm ngập trời, chấn kinh ngoài trăm dặm.

"Cỗ khí tức kia là...con mẹ nó...đó là Xi Cửu U..."

"Tên sát tinh này vậy mà đi ra...hơn nữa còn đang đại chiến với người khác, là người nào lại nghĩ quẩn như vậy?"

"Con bà nó...đó là năng lực của Xi Cửu U, người nào mà lợi hại như vậy, lại có thể bức cho y sử dụng năng lực?"

"Như gặp quỷ, người kia lại vẫn không có bị đánh chết, đây là tình huống gì, còn đang phản kích?"

Rất nhiều cao thủ lần lượt ngẩn ra, nhìn một màn trước mắt, đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Xi Cửu U là nhân vật bậc nào, hung danh cái thế, uy chấn Bắc Cảnh, đối với rất nhiều thế hệ trẻ tuổi mà nói, y là một tấm bia to không thể vượt qua.

Nếu như y xuất thủ, cho tới bây giờ đều không đến mười chiêu.

Đây cũng là nguyên nhân y có danh xưng bất bại.

Nhưng hiện nay, Xi Cửu U không phải chỉ là đại chiến với người khác, mà ở dưới tình huống thi triển năng lực cũng đều chưa thể chém giết đối phương.

Xi Cửu U mặc dù chiếm thượng phong, nhưng dường như cũng không có ưu thế tuyệt đối.

Nghĩ tới đây, toàn bộ ánh mắt của mọi người rơi ở trên người Vương Khung, vô cùng hiếu kì đối với thân phận của hắn.

Có thể chiến đấu cùng với Xi Cửu U đến loại trình độ này, tuyệt đối

không phải hạng người vô danh.

"Xi Cửu U áp chế cảnh giới, quả nhiên là tâm cao khí ngạo!"

"Người trẻ tuổi, ngươi không hiểu, đây gọi là thuật cao mạc dụng, là cảnh giới cực cao, chỉ có khí độ như trời, mới có thể lĩnh ngộ, không hổ là niềm kiêu ngạo của Bắc Cảnh!"

"Đối thủ của y không yếu, nhưng công kích lại như đá ném vào biển rộng, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, Xi Cửu U thật đáng sợ!"

Đám người thổn thức, nhìn ra đầu mối, lực lượng của Vương Khung tuy mạnh, nhưng đối mặt với năng lực của Xi Cửu U cũng chỉ có lực lượng chống đỡ.

"Tiễn ngươi lên đường!" Sinh tử lưu chuyển quanh người Xi Cửu U, tịch diệt nhập không, hóa thành sinh cơ bàng bạc, ở dưới một quyền, quỷ thần sợ hãi.

"Năng lực khắc tinh!"

Đúng lúc này, Vương Khung điểm ra một chỉ, dao động kỳ dị khuếch tán ra.

Sinh Tử Kiều dưới chân Xi Cửu U lập tức tan vỡ, tiêu tán vô hình.

"Đây...đây là...năng lực biến mất! ?"

Vào lúc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Năng lực trong thiên hạ, thiên kỳ vạn trạng, có thần diệu khác nhau.

Mạnh như "Thiên Tứ Thần Binh" của Dương Kỳ, "Đầu não thiên địa" của Lâm Mặc, "Vô Cực Tịnh Thổ" của Minh Hạo Nhiên, thậm chí là "Sinh Tử Kiều" của Xi Cửu U cũng đều có thể xưng là đăng phong tạo cực, đỉnh cấp nhất lưu, xảo đoạt tạo hoá, kinh loạn quỷ thần.

Nhưng, những năng lực này lại không có loại nào có thể đánh đồng cùng với năng lực bản mệnh của Vương Khung.

Từ xưa đến nay, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện dạng năng lực không thể tưởng tượng này, bỏ qua sự thần diệu của Hỏa Chủng, khắc chế năng lực trong thiên hạ.

Chư pháp thần thông, quy về hư không, tất cả pháp lực trở thành bụi

bay.

Chương 778

"Ngươi lại có thể tiêu trừ năng lực của ta! ?" Xi Cửu U mở to hai mắt nhìn, lần đầu tiên cảm thấy chấn kinh thật sâu.

Coi như là y, cũng đều chưa bao giờ nhìn thấy năng lực bá đạo như vậy.

"Sao lại thế...trên đời này làm sao sẽ có năng lực như vậy?"

"Đó...đó rốt cuộc là ai, có tiềm chất Kinh long, ngay cả Xi Cửu U cũng đều bị thiệt lớn, năng lực bị diệt hết, con mẹ nó!"

"Đây còn là người sao, năng lực biến thái như này, ở phía dưới cảnh giới Dung Khí là đều có thể quét ngang tàn sát!"

Ở nơi xa, một đám cao thủ nhìn một màn trước mắt, căn bản không thể tin được.

Phải biết rằng, cao thủ cảnh giới Dung Khí luyện thành Viêm Binh, ngự không phi hành, thủ đoạn công kích đa dạng, nhưng vào trước đó, lực lượng của tu sĩ chủ yếu vẫn là đến từ năng lực Hoả Chủng.

Đối mặt với Vương Khung, năng lực bị diệt hết, quả thực chính là thịt cá trên thớt gỗ, heo mẹ trong chuồng heo, chỉ có thể mặc cho xâu xé, căn bản không có một chút sức phản kháng nào.

Một đám cao thủ nhìn đến trợn mắt hốc mồm, trăm mối vẫn không có cách nào giải, năng lực không hợp với lẽ thường như này căn bản là không nên xuất hiện trên thế gian.

"Ta nghe đồn Tần Hoàng bệ hạ đã từng nói, trên đời này có một loại tồn tại, tên là bật hack!"

"Bật hack...chẳng lẽ trên thế giới thật sự có tồn tại đáng sợ như thế sao?"

"Ta một mực cho rằng đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết...là Tần Hoàng bệ hạ nói bừa..."

Có người khẽ nói, lộ ra ánh mắt kinh hãi.

Bắc Cảnh tuy là tuyệt địa, nhưng danh tiếng của Tần Hoàng vẫn chấn động thiên hạ, giáo hóa truyền bá xa, coi như ở nơi tuyệt cảnh nghèo nàn

này cũng đã từng nghe đến danh hào Tần Hoàng, đặc biệt là đối với loai tồn tại khác loại "bật hack" này, cơ hồ là miệng truyền miệng, truyền bá rất rộng.

Giống như loại tồn tại ngã xuống sườn núi có kỳ ngộ, té ngã nhặt thần khí, sau khi phá lại lập, tùy tiện cứu một tên ăn mày cũng đều có thể kế thừa gia sản ngàn vạn ức, vẫn luôn là mục tiêu mà tu sĩ Bắc Cảnh, thậm chí là tu sĩ khắp thiên hạ hướng tới.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số người mà nói, cái gọi là "bật hack" chỉ là một loại huyễn tượng hư ảo, trên đời này làm sao lại có loại tồn tại này.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy Vương Khung, liền tin, triệt để tin.

Ngay cả loại biến thái được trời cao chiếu cố như Xi Cửu U, ở trước mặt nam nhân trước mắt này cũng đều bị thiệt lớn.

Tồn tại như này không phải là "bật hack", vậy thì ai mới phải?

"Tần Hoàng bệ hạ thật sự không lừa ta, hoá ra trên đời này thật sự có yêu nghiệt như thế, hắn chui từ đâu ra?"

"Bắc Cảnh mênh mông, vậy mà cất giấu cao thủ như thế?"

"Con mẹ nó...hắn làm gì...làm sao lại móc ra một cây gậy?"

Đột nhiên, một tiếng kinh hô vang lên.

Ở bên trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Vương Khung móc Chấn Thiên Bổng ra.

Kiện Huyền Binh lấy được từ bên trong Phế Thổ này phóng xuất ra uy năng đáng sợ, tần suất chấn động khủng bố ở dưới sự gia trì của Lôi Quang Tí đề thăng lên một tầng thứ lớn, nổi lên gợn sóng làm cho phong vân biến sắc, núi sông khuấy động, đại địa cũng đều bị chấn vỡ.

Thần uy như này, trong giây lát liền khiến cho người ta liên tưởng đến Bá Vương Đả Thung Cơ của Cơ Bá Vương ở phía trên « danh sách trăm đại dị năng giả », hai thứ này cơ hồ có hiệu quả như nhau, đều là dùng tần suất chấn động tuyệt cường, dùng lực phá pháp, bắn xuyên hết thảy.

Chấn Thiên Bổng phối hợp với Lôi Quang Tí, uy lực tăng mạnh, đâu chỉ đề thăng một lần,

Đối mặt với đại hung khí như này, mạnh như Xi Cửu U cũng đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

Ở giữa mấy trượng, cảm giác chấn động đáng sợ kia liền đập vào mặt, không khí chung quanh cũng đều nổi lên hoa lửa, dao động khủng bố trực tiếp oanh kích ở trên người hắn.

"Trận chiến ngày hôm nay, mỗi người dựa vào thủ đoạn, đánh đến khi phục mới thôi!" Vương Khung phóng khoáng dậy sóng, cầm Chấn Thiên Bổng đi tới.

"Hảo thủ đoạn!" Xi Cửu U rống to một tiếng, quanh người tuôn ra huyết khí, màu đỏ tươi nguyên bản vậy mà biến thành màu vàng đất, nhìn từ phía xa, như trường hà mênh mông, quấn quanh nhục thân.

Cùng lúc đó, toàn thân xương cốt của y cũng đều rung động, nổi lên đan hà pha tạp, lực lượng khủng bố thức tỉnh ở trong cỗ nhục thân này.

"Hoàng Tuyền Cốt! ?" Cách đó không xa, một vị tu sĩ già cả nghẹn ngào quát, bên trong con ngươi đục ngầu toát ra tinh mang doạ người.

"Hoàng Tuyền Cốt...Trúc Cơ Pháp cái thế của U Minh đạo nhân ba ngàn năm trước! ?"

Có người kinh hô, lờ mờ nhớ tới một đoạn ghi chép cổ lão.

Ba ngàn năm trước, đại thế óng ánh.

Ngoại trừ Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương, còn có rất nhiều cự đầu vô thượng kinh diễm tuế nguyệt.

Trong đó liền có Vô Sinh Lão Mẫu, U Minh đạo nhân.

Chương 779

« Hoàng Tuyền Linh Cốt Thiên » chính là Trúc Cơ Pháp vô thượng do U Minh đạo nhân truyền xuống, nghe nói pháp này giấu ở tuyệt địa Bắc Cảnh, ba ngàn năm nay, có không biết bao nhiêu cao thủ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên muốn tìm được môn Trúc Cơ Pháp chí cao vô thượng này.

Nhưng mà, cho tới nay, chưa từng nghe qua có ai tìm được, nhưng truyền thuyết liên quan tới môn Trúc Cơ Pháp này lại kéo dài không dứt.

Thế nhân đều đồn rằng, một khi luyện thành pháp này, nhục thân siêu phàm, huyết khí hóa Hoàng Tuyền, vượt ngang m Dương Giới, vạn pháp đều khó xâm, sinh tử là vô hạn.

"Xi Cửu U có được nhục thân khủng bố như này, chẳng trách có thể tung hoành trong Bắc Cảnh, hoá ra là y đã luyện thành Hoàng Tuyền Cốt!"

"Thật bất khả tư nghị, nghe đồn vào nửa năm trước, y tay không đối kháng Huyền Binh, còn tưởng rằng đó là nói bừa, xem ra là đúng tám chín phần mười."

"Pháp này một khi thành, coi như là cây gậy kia chỉ sợ cũng khó có thể uy hiếp y."

Đám người thổn thức ánh mắt, nhìn về phía Xi Cửu U biến thành càng trở nên khủng bố.

Phải biết rằng, đó chính là « Hoàng Tuyền Linh Cốt Thiên », Trúc Cơ Pháp vô thượng mà có không biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ, hôm nay thậm chí là có thể may mắn nhìn thấy toàn cảnh.

Xi Cửu U đấm ra một quyền, huyết khí như Hoàng Tuyền quấn quanh ở trên cánh tay, như long như hổ, trực tiếp đánh lui Chấn Thiên Bổng.

"Chiến một trận công bằng, ngươi có thể vận dụng toàn lực." Vương Khung nghĩa chính ngôn từ nói, ngụ ý là không muốn chiếm tiện nghi của Xi Cửu U, để y giải trừ cấm chế, toàn lực đánh một trận.

"Truyền nhân của Hắc Nhận...hảo khí phách!" Nhãn tình của Xi Cửu U sáng lên.

Phóng nhãn ra toàn bộ Bắc Cảnh, người bên trong cùng thế hệ dám làm đối thủ của y bấm tay có thể đếm được, lại càng không cần phải nói có cảnh giới thấp hơn so với y mà còn muốn vượt cấp mà chiến.

Vẻn vẹn chỉ là một điểm này, liền có thể nhìn ra khí độ cùng với tự tin của nam nhân trước mắt này, đích xác vượt qua quần luân, không thể tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, Xi Cửu U tỏa ra hào khí, nếu không phải là vì chiến một trận công bằng, y lại làm sao có khả năng áp chế cảnh giới!

Phanh! Xi Cửu U vận chuyển Hoàng Tuyền Cốt, bước ra một bước, như nghiệt long xuất uyên, lao thẳng về hướng Vương Khung.

Ầm ầm! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, một đạo hào quang phóng lên tận trời, chấn khai mây mù, tinh khí mãnh liệt như bức màn tre trời, bao trùm trăm dặm.

"Đó là...một cái giếng cổ?"

Có người kinh hô, nhìn thấy trước người Vương Khung có một cái giếng cổ hiển hiện, khí tức bá thiên tuyệt địa vô cùng sống động, như thể sự hủy diệt cuối cùng đang nổi lên.

"Giang Sơn Cổ Tỉnh, đây là Giang Sơn Cổ Tỉnh của Tần thị hoàng tộc nhất mạch! ?"

"Đó chính là chí bảo vô thượng trấn áp long mạch Đế Đô, kéo dài giang sơn quốc phúc kia?"

"Đây là hàng nhái, nhưng khí tượng rộng lớn, rất bất phàm, chẳng lẽ là..."

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Thủ đoạn của nam nhân này thực sự quá kinh khủng, năm giữ năng lực có tiêu diệt năng lực, thân hóa dị bảo, hiện nay ngay cả Giang Sơn Cổ Tỉnh của Tần Hoàng Đình cũng đều đem ra, quả thực là chấn kinh ánh mắt, không thiếu thủ đoạn nào.

"Con bà nó, kẻ này quả nhiên chính là bật hack bên trong truyền thuyết,

bảo vật trên người một kiện khủng bố hơn một kiện, làm sao toàn bộ đều rơi vào trong tay hắn." Có người nhìn đến con mắt đỏ bừng, khóe miệng xanh lét, đố kị đến ngón chân ngứa ngáy.

Phải biết rằng, bất kể là Chấn Thiên Bổng, hay là Giang Sơn Cổ Tỉnh đều là Huyền Binh hiếm thấy, coi như là Chi Phối Giả cũng đều sẽ đỏ mắt, đặc biệt là Giang Sơn Cổ Tỉnh, cùng với Tần Hoàng Đỉnh có được nhân quả cơ duyên không dứt!

"Chiến một trận công bằng, hôm nay ta chắc chắn sẽ đánh bại ngươi." Vương Khung vô cùng chắc chắn, nghiêm nghị quát.

Ầm ầm! Vương Khung khống chế Giang Sơn Cổ Tỉnh, đưa tay chính là một kích, lực lượng đáng sợ như pháo đại bắn ra từ bên trong miệng giếng, đánh về phía Xi Cửu U.

Ông! Xi Cửu U khoát tay, đao nhận màu xám sau lưng phóng lên tận trời, cơ hồ hòa làm một thể cùng với Hoàng Tuyền huyết khí.

Trong khoảnh khắc, thanh đao kia bỗng nhiên biến dài, khoảng chừng ba mươi mét, xương trắng lởm chởm, dường như dung hợp với hài cốt của các loại sinh linh.

"Yêu đao..." Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Lúc này, hắn mới nhìn ra được, đao ở trong tay thanh niên bạch cốt lúc trước chỉ là một bộ phận của chuôi yêu đao này mà thôi.

Hiện nay ở trong tay Xi Cửu U, nó rốt cuộc cũng hiện ra hình thái cuối cùng.

Đại đao đa mươi mét, quả thật rất đáng sợ, tuỳ tiện liền có thể cản lại công kích của Giang Sơn Cổ Tỉnh.

Phanh phanh Phanh! Đúng lúc này, thuyền bay hạch nhân lao xuống từ trên trời, giống như một tòa pháo đài di động, dùng tốc độ cao nhất mà đi, trực tiếp vọt về phía Xi Cửu U.

Chương 780

"Con bà nó, còn có thể vô sỉ hơn được sao, kẻ...kẻ bật hack này làm sao lại có nhiều bảo vật như vậy?"

"Đó là thuyền bay hạch nhân của Quang Minh Học Cung...kẻ bật hack này đến cùng có lai lịch gì, làm sao lại có nhiều bảo bối như vậy?"

"Ngươi thì hiểu cái gì, chuyện này gọi là bật hack, cảnh giới cao thì lại thế nào, thiên phú mạnh thì lại thế nào, tung hoành Bắc Cảnh thì lại thế nào, bật hack cũng đều có thể cạo chết ngươi."

Một đám cao thủ nhìn đến khóe miệng co giật, quá vô sỉ.

Không nói đến loại năng lực biến thái triệt tiêu năng lực kia, Chấn Thiên Bổng, Giang Sơn Cổ Tỉnh, thuyền bay hạch nhân...thứ nào không phải là bảo vật vô thượng đủ khiến cho thế nhân đỏ mắt.

Lúc này, đã có người mơ hồ nhìn ra chỗ không đúng, kẻ này căn bản là không có thật sự xuất thủ, hoàn toàn là muốn dùng bảo vật nện chết Xi Cửu U.

Đến lúc này, Xi Cửu U cũng nhìn ra chỗ không đúng, y không ngờ được Vương Khung lại vô sỉ như vậy, không có tôn nghiêm của cao thủ, căn bản không có so đấu thực lực với gã, mà là trực tiếp dùng pháp bảo dồn y vào chỗ chết.

"Một trận chiến công bằng vừa mới nói đâu?" Đối mặt với thuyền bay hạch nhân phá không mà đến, Xi Cửu U rốt cuộc cũng không nhịn được, nghiêm nghị quát.

"Ai muốn chiến một trận công bằng với ngươi chứ, đầu óc bị nước vào! ?" Giọng nói của Vương Khung vô cùng có lực, chấn động sơn dã.

Một câu nói này, đừng nói là những người xem náo nhiệt kia, ngay cả Xi Cửu U cũng đều phát mộng...

Đến cùng là người nào nói muốn chiến một trận công bằng,

Ở trong thời gian ngây người này, thuyền bay hạch nhân tới rất đúng lúc, lực lượng khủng bố như núi lớn sụp đổ, đè về hướng Xi Cửu U.

Mọi người thấy cảnh này, trái tim lập tức dâng lên cổ họng, đối mặt với một đòn như vậy, coi như là Chi Phối Giả chỉ sợ cũng khó có thể nuốt nổi.

Nhưng mà, bọn hắn đến cùng vẫn đã đánh giá thấp Vương Khung.

Hắn dường như là sợ thuyền bay hạch nhân đụng không chết Xi Cửu U...

Ở dưới ánh mắt không thể tưởng tượng của mọi người, Vương Khung trực tiếp ném Giang Sơn Cổ Tỉnh lên trên thuyền bay hạch nhân, biến thành thuyền pháo!

Giang Sơn Cổ Tỉnh bộc phát ra uy năng đáng sợ, lực phản chấn khiến cho tốc độ của thuyền bay hạch nhân lại đề thăng một cái cấp bậc một lần nữa, lực lượng sinh ra đủ để đánh rách tả tơi núi sông.

Ầm ầm! Tiếng vang ầm ầm quanh quẩn ở giữa thiên địa.

Thuyền bay hạch nhân trực tiếp đụng vào Xi Cửu U, lực lượng khủng bố cuốn lên phong bạo, càn quét ngàn dặm, bụi mù tràn ngập, đã sớm chôn vùi thân hình của Xi Cửu U.

Tất cả mọi người nhìn thấy thế trong lòng đều cuồng loạn, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Từng ánh mắt lần lượt nhìn về kẻ bật hack phía trên thuyền bay hạch nhân kia.

Kẻ này đã thật sự đâm chết Xi Cửu U rồi!

Tròng mắt của Tội Kiếm Hình cũng đã sắp rơi ra, gã căn bản không thể tin được, Xi Cửu U còn chưa thi triển toàn lực, ở dưới tình huống áp chế cảnh giới của chính mình vậy mà trực tiếp bị Vương Khung đâm chết rồi!

Chuyện này...chuyện này cũng quá oan uổng đi!

Nếu truyền đi, anh danh một đời sẽ bị hủy hết tại đây.

Ngoại giới sẽ bàn tán xôn xao, đại thiên kiêu Xi Cửu U, bởi vì quá khinh thường đối thủ...bị sự khinh thường của mình giết chết!

"Đồ vô sỉ, chỉ biết dựa vào uy năng pháp bảo!"

"Đúng vậy, nếu như là chiến một trận công bằng, không đến mười chiêu...không, chỉ ba chiêu, hắn cũng không đỡ nổi."

"Loại mặt hàng này, nếu như không có pháp bảo trên người, ngay cả ta cũng đều đánh không lại."

Có người không cam lòng, nhìn không được, trực tiếp mắng chửi.

Những người này mắng chửi đến vô địch thiên hạ, dường như Vương Khung không có pháp bảo ở trong mắt bọn hắn chỉ là phế vật rác rưởi, tiện tay liền có thể bóp chết.

"Ngu xuẩn!" Đúng lúc này, có tiền bối cường giả quát lớn, trong mắt chứa đựng một tia ngưng trọng.

"Buồn cười nhất chính là ngay cả thực lực sâu cạn của đối phương cũng nhìn không ra, còn nói bừa có thể chiến thắng, chênh lệch quá nhiều, cả đời này cũng đừng hòng đuổi theo."

"Tộc thúc, làm sao lại thế, hắn thế nhưng là ỷ vào..." Một vị tu sĩ tuổi trẻ không nhịn được nói.

"Thiếu niên này rất mạnh, không phải là mạnh bình thường, thiên địa rộng rãi, lại vẫn có dạng hạt giống này! ?" Vị tiền bối cường giả không nhịn được nói.

Trên thực tế, ngoại trừ y, có không ít cao thủ đều nhìn ra.

Bất kể là Chấn Thiên Bổng, hay là Giang Sơn Cổ Tỉnh, hoặc là thuyền bay hạch nhân, đó cũng là Huyền Binh vô thượng, coi như là Chi Phối Giả cũng đều cần hao phí tâm lực cực lớn mới có thể khống chế.

Chỉ bằng vào tu vi Bổ Thiên cảnh tầng chín, vậy mà có thể đồng thời khống chế ba đại pháp bảo, đại chiến cùng với Xi Cửu U, điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ khủng bố chân chính không phải là pháp bảo, mà là vị thiếu niên khống chế pháp bảo kia.

Chương 781

Ông! Đột nhiên, bụi mù đầy trời tán đi, một thân ảnh đi ra.

"Xi Cửu U...y...y vậy mà không chết?"

"Con bà nó, ngay cả đụng như vậy cũng đều không chết?"

"Con mẹ nó...hai kẻ này đều không phải là người a!"

Có người kinh hô, căn bản là không thể tin được.

Xi Cửu U thực sự không thẹn là truyền kỳ Bắc Cảnh, tấm bia to bên trong thế hệ trẻ tuổi, đối mặt với hai tầng oanh kích của thuyền bay hạch nhân cùng với Giang Sơn Cổ Tỉnh, vậy mà cũng vẫn có thể sống sót.

Thực lực như này đã vượt qua tất cả những đối thủ mà Vương Khung từng gặp.

Ông! Hai chân của Xi Cửu U dần dần rời khỏi mặt đất, y rốt cuộc cũng giải trừ phong ấn, không còn giữ lại, lực lượng Chi Phối Giả thức tỉnh ở bên trong cơ thể.

"Truyền nhân của Hắc Nhận, dừng lại đi, hôm nay..." Xi Cửu U mặt không biểu tình, lạnh lùng quát.

"Dừng con mẹ ngươi!" Đúng lúc này, một giọng nói khinh thường truyền đến từ phía sau.

Vương Khung như quỷ mị chui ra từ bên trong cái bóng của y, theo đó là vô số dây thừng màu đen giống như đại mãng ló ra, trong chớp mắt công phu liền quấn Xi Cửu U thành bánh chưng.

Lực lượng phong cấm thần bí quỷ dị, trực tiếp trấn áp y.

Vương Khung không nói hai lời, ném Xi Cửu U lên vai khiêng đi, nhảy lên thuyền bay hạch nhân, mang theo mấy người Cổ Thích Tâm, quay đầu rời đi, chỉ để lại một đám ngươi trợn mắt hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng.

"Hắn...hắn bắt cóc Xi Cửu U...! ?"

"Con mẹ nó!"

Rốt cuộc, một tiếng kinh hô vang lên, toàn bộ sơn cốc sôi trào.

Vào ngày này, các tin tức lớn lần lượt được truyền ra, khiến cho Bắc Cảnh chấn động!

"Xi Cửu U vậy mà là đệ tử Vong Linh, chẳng trách nghịch thiên như vậy, quét ngang cùng thế hệ, trong thiên hạ ít có ai có thể địch lại, hoá ra sư phụ của y là một trong Thập Nhị Vương Tọa!"

"Kẻ này được thiên nhiên ưu đãi, không chỉ thu hoạch được sự huấn luyện của Vong Linh, thậm chí còn đã luyện thành « Hoàng Tuyền Linh Cốt Thiên », chỉ cần không chết, trong tương lai tất sẽ trở thành cự đầu tại Bắc Cảnh!"

"Cái gì, Xi Cửu U tao ngộ cường địch, đại chiến cùng với một vị cao thủ thần bí, sau cùng đã bị bắt đi rồi?"

"Không có khả năng...còn là tranh đấu cùng thế hệ, như vậy thì càng thêm không có khả năng, có thể đánh bại y đã là khó như lên trời, người nào lại có thể bắt sống Xi Cửu U mang đi?"

"Nhanh, nhanh điều tra rõ ràng cho ta, rốt cuộc là ai...bản tọa phải biết được hết thảy tình báo liên quan tới hắn!"

Các phương chấn kinh, điều động hết thảy lực lượng, đi khắp nơi điều tra.

Chuyện này là một lần sự kiện lớn, Xi Cửu U có hung danh hiển hách tại Bắc Cảnh, cơ hồ là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, tượng trưng cho lực lượng đỉnh tiêm trong tương lai.

Tồn tại như này cũng không phải là bị người đánh bại, mà là bị trực tiếp bắt đi, một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, đặc biệt là ở bên trong tu sĩ tuổi trẻ, quả thực đã nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Những người kia đều đã sắp điên, đặc biệt là người sùng bái Xi Cửu U, đều rơi vào điên cuồng, không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn điều tra thân phận của người kia.

Đối với các đại thế lực mà nói, chuyện này vẫn như cũ là không thể coi thường.

Bởi vì thực lực của Xi Cửu U là không thể nghi ngờ, có thể đối kháng

với y, bản thân chuyện này liền đã là một cái tín hiệu, có người nắm giữ thủ đoạn mạnh, có thể huấn luyện ra yêu nghiệt như thế, sau lưng tất nhiên là cất giấu quái vật khổng lồ.

Liền giống như Xi Cửu U, quật khởi trong một buổi, vô cùng thần bí, ai cũng cho là y chỉ là dựa vào thiên phú mới đi đến được một bước đó.

Nhưng ai có thể ngờ được, đứng ở phía sau vị yêu nghiệt này lại là một vị Thập Nhị Vương Tọa.

Cũng giống như vậy, có thể bắt sống Xi Cửu U, chỉ sợ rằng có một cỗ thế lực thần bí đã lặng yên tiến vào Bắc Cảnh, vô tri vô giác, vậy mà giấu diếm được tai mắt của tất cả mọi người.

"Trước đó không lâu cao thủ Thần Miếu Tội Kiếm Hình đã từng tao ngộ người này, bị bắt cóc, hiện nay không rõ sống chết!"

Đúng lúc này, có người phát ra âm thanh, liên tưởng đến một trận đại chiến trước đây không lâu.

"Không sai, hôm đó Tội Kiếm Hình liền công bố, có người muốn nhập chủ Bắc Cảnh, phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu!"

"Con bà nó, đúng là thiếu niên đó, hiện tại liên tưởng lại, thật đúng là kinh khủng!"

"Tám chín phần mười, thiếu niên kia có lai lịch kinh người, xem ra là thật sự mang theo đại âm mưu mà đến, muốn thay đổi hoàn toàn cách cục Bắc Cảnh!"

"Nhanh, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải tra rõ ràng lai lịch của thiếu niên kia, tình thế hỗn loạn sắp đến, chúng ta cần phải chiếm được tiên cơ!"

Nhất thời, các loại tin tức bay đầy trời, tất cả thế lực đều có động tác, điều động nhân lực vật lực, muốn dò xét rõ ràng thân phận của Vương Khung.

Chương 782

"Ha ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta, loạn đi, càng loạn càng tốt, càng loạn chất béo sẽ càng nhiều!"

Vạn Linh Thông thân là con buôn tình báo, vớt đủ chỗ tốt ở bên trong tràng hỗn loạn này.

Y đi đến các thế lực khác nhau, Thiên Thủy Cung, Lôi Đình Sơn, Cổ Tinh Lâu...những thế lực đỉnh tiêm nhất lưu này căn bản không thiếu tiền.

Lúc này, cho dù là một chút tình báo lẻ tẻ cũng đều có thể đổi được của cải đáng giá.

Vì thế, thế lực nhất lưu ngày thường căn bản không để Vạn Đạo Linh vào mắt cũng làm buôn bán đối với y.

Nói cho cùng, ở trong thời khắc hỗn loạn đặc thù này, tin tức ngầm thường thường là tiếp cận hiện thực nhất.

"Tất cả đều là đồ ngu xuẩn, dạng thiên kiêu cái thế kia, ta làm sao có thể biết được lai lịch của hắn!" Vạn Đạo Linh cười lạnh.

Y quá nhạy bén, từ khi Vương Khung bắt đầu xuất hiện, y liền ngửi được sinh ý cực lớn, bắt đầu vận dụng hết thảy tài nguyên trong tay, tạo thế, trong bóng tối đồng thời giả tạo các loại chứng cứ, khiến cho tình báo trong tay y nhìn giống như là thật.

Ở trong tình huống hiện tại, coi như là tình báo giả, cũng không có ai có thể phân biệt ra được, đây chính là tình báo có giá trị nhất.

Chỉ trong năm ngày thời gian ngắn ngủi, y liền lấy được lợi ích cực kỳ lớn.

Những chỗ tốt này đầy đủ cho y tu luyện tới cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, đến lúc đó, tại Bắc Cảnh, y cũng coi như có chỗ đặt chân, không còn là tồn tại tầng dưới chót bị người khác tuỳ tiện chà đạp nữa.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người kia đến cùng có lai lịch ra sao, thậm chí ngay cả Xi Cửu U cũng đều bị hắn giải quyết!" Trong lòng của Vạn Đạo Linh cũng là tràn ngập tò mò.

Nhưng cái nghi vấn này chỉ chợt lóe lên ở trong đầu y.

Loại tồn tại kia, cao cao tại thượng, mọi cử động có thể thu hút sự chú ý của các ơhương, căn bản cũng không phải là dạng tồn tại tầng dưới chót như y có thể quan tâm.

Đối với Vạn Đạo Linh mà nói, việc cần làm trước mắt chính là nắm chặt thời gian, vào trước khi cái gọi là "tình báo trọng yếu" của y bị bại lộ, đổi được càng nhiều chỗ tốt.

"Trạm tiếp theo nên đi chỗ nào, Linh Phù Các đi...đám đồ đần kia rất có tiền!" Vạn Đạo Linh cười lạnh liền chọn ra một cái mục tiêu muốn chặt chém.

...

"Tư chất Kinh Long, chưa có đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, vậy mà có thể đối kháng với Xi Cửu U! ?" Tại Thần Miếu, một lão giả mặc áo bào xám nhìn tình báo trong tay, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Từ trưởng lão, thiếu niên này có lai lịch không nhỏ, Chấn Thiên Bổng trong tay hắn là độc hữu của Quang Minh Điện, Giang Sơn Cổ Tỉnh là chí bảo của Tần thị hoàng tộc, về phần thuyền bay hạch nhân lại là đến từ Quang Minh Học Cung..." Bên cạnh, một vị thanh niên giáp bạc bẩm báo.

"Quang Minh Điện, Tần thị hoàng tộc, Quang Minh Học Cung...hỗn tạp như vậy?" Lão giả áo xám xám nhíu mày.

Rất hiển nhiên, kẻ này học tập các nhà, tập hợp sở trường của các nhà vào một thân, thiên phú cực cao, cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng, thân là trưởng lão Thần Miếu, trực giác nói cho lão, ba nhà này không có một nhà nào là hậu trường chân chính phía sau vị thiếu niên thần bí này.

"Hiện tại lời đồn bay đầy trời tại ngoại giới, cái gì cũng đều dám nói...không biết thực hư!" Thanh niên giáp bạc lắc đầu nói.

Xi Cửu U bị cao thủ thần bí kia bắt cóc, đây chính là chuyện lớn, nói không chừng còn sẽ dẫn ra sư tôn của y.

Phải biết rằng, đó chính là Vong Linh, một trong Thập Nhị Vương Tọa

ngày xưa.

Căn cứ theo sự hiểu biết của Thần Miếu, tính tình của Vong Linh cô độc, cũng không có người thân, cũng không có truyền nhân, nếu có, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Xi Cửu U.

Chuyện này vừa vặn nói rõ sự đặc thù của Xi Cửu U, cùng với sự coi trọng của Vong Linh đối với y.

Đệ tử duy nhất xảy ra chuyện lớn như vậy, thân là sư tôn chưa chắc sẽ không xuất thủ.

Nếu quả thật là như vậy, đừng nói là Bắc Cảnh, thiên hạ cũng đều sẽ chấn động.

Thập Nhị Vương Tọa biến mất nhiều năm như vậy, một khi hiển hiện, nhất định sẽ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, đến lúc đó Thần Miếu cũng không thể không đếm xỉa đến.

Nghĩ tới đây, coi như là lão giả áo xám cũng không khỏi co rúm nét mặt già nua.

Đối với bất kỳ một thế lực nào trên thế gian mà nói, Thập Nhị Vương Tọa quả thực chính là ác mộng, không có người nào muốn dính dáng tới, cho dù là Thần Miếu cũng đều không ngoại lệ.

"Tra cho ta, đào sâu ba thước, ta cũng không tin là không tìm ra một điểm manh mối nào!" Lão giả áo xám cắn răng nói.

"Từ trưởng lão, có phải hay không là đi ra từ chỗ kia..." Nam tử giáp bạc có một chút do dự, khàn giọng nói.

Chương 783

Lời còn chưa dứt, con ngươi đục ngầu của lão giả áo xám biến thành lăng lệ, giống như một thanh kiếm sắc bén lướt qua.

Nam tử giáp bạc hơi biến sắc, vội vàng im lặng.

"Sẽ không!" Lão giả áo xám lắc đầu, chỉ phun ra hai chữ, liền không còn nhiều lời nữa, nhưng mà chân mày lại nhíu chặt hơn, dường như rơi vào bên trong trầm tư.

"Không có lửa thì làm sao có khói, bình địa sinh gợn sóng...hoá ra hắn cũng đã đi đến Bắc Cảnh!"

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ sâu trong đại điện, bên trong bóng tối, mơ hồ có một thân ảnh đang nhấp nháy, dao động vô hình tản ra giống như gợn sóng, huyền diệu thông thần.

Lão giả áo xám không nhịn được nhìn lại theo tiếng nói.

"Ngươi biết rõ lai lịch của thiếu niên kia?"

"Hung danh đã đúc thành, tiềm long xuất uyên, ta đương nhiên biết rõ..." Giọng nói nhẹ nhàng quanh quẩn, thật lâu không ngừng.

"Hắn tên là Vương Khung...là người ở trong lời nói kia của Hoắc Pháp Vương..."

Giọng nói vang vọng, một tràng tiếng bước chân chậm rãi truyền đến, thân ảnh thần bí kia đi ra từ trong bóng tối.

"Đồ Phu, chúng ta rốt cuộc cũng sắp gặp mặt!"

...

Vương Khung tự nhiên không biết ngoại giới đã sớm bởi vì hắn mà lật trời, độ náo nhiệt có thể so với phong ba bên trên Sơ Vương Tế hôm đó.

Sóng ngầm cuồn cuộn, phong vân hội tụ, chính là bởi vì hắn, toàn bộ Bắc Cảnh đều sôi trào.

Lúc này, Vương Khung khống chế thuyền bay hạch nhân, tiến vào nội địa Bắc Cảnh, chuyên môn bay vào tuyệt địa hiểm cảnh.

Cùng lúc đó, hắn bắt đầu dò xét chiến lợi phẩm lớn nhất lần này.

Xi Cửu U, đây chính là nhân vật lĩnh quân bên trong thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh, đệ tử thân truyền của Vong Linh bên trong truyền thuyết...đường đường là Chi Phối Giả, vậy mà rơi vào trong tay hắn.

Loại sự tình này, vẻn vẹn chỉ suy nghĩ một chút liền khiến cho người ta bật cười, chuyện này còn có cảm giác thành công hơn so với lần đầu tiên mổ heo tại hàng thịt Hắc Nhận lúc trước.

Đương nhiên, Xi Cửu U ngã nhào như vậy, cũng không phải là bởi vì thực lực của y không đủ.

Tương phản, thực lực của y rất mạnh, bất kể là cảnh giới hay là chiến lực, đều là đối thủ mạnh nhất mà Vương Khung từng thấy.

Nhưng y đã đánh giá thấp ranh giới của Vương Khung.

Cùng là đệ tử của Thập Nhị Vương Tọa, y làm sao sẽ dự liệu được Vương Khung sẽ không quan tâm mặt mũi như thế này, từ đầu tới đuôi liền không có nghĩ tới việc muốn chiến đấu chính diện với y, lợi dụng sự kiêu ngạo của y, vừa ra tay liền dùng các loại pháp bảo dồn y vào chỗ chết.

Mặt khác, Xi Cửu U cũng không ngờ được năng lực của Vương Khung lại lén lút như vậy, không chỉ có thể triệt tiêu năng lực của y, năng lực sau cùng gọi là Ảnh Vực kia lại càng là khó lòng phòng bị.

Một tiếng "dừng lại con mẹ ngươi" kia quanh quẩn bên tai, y liền bị lực lượng của "Hắc Tiêu Đại Thằng" triệt để phong cấm.

Không thể không nói, kiện kỳ vật này đã từng bị lây nhiễm này thật sự quá khủng bố, lực lượng phong cấm là không ai bì nổi, phối hợp với Ảnh Vực của Vương Khung, quả thực là khó lòng phòng bị, quá thích hợp để đánh hôn mê, hạ độc thủ.

Ông! Vương Khung đưa tay điểm nhẹ, dây thừng màu đen chậm rãi giải khai, Xi Cửu U bị quấn thành bánh chưng ló đầu ra, một thân lực lượng của y vẫn như cũ bị Hắc Tiêu Đại Thằng phong cấm đến sít sao.

Dạng lực lượng này, liền ngay cả Minh Hạo Nhiên ở kề bên tử thần cũng đều có thể cứu trở về, khóa lại một tia sinh cơ sau cùng của y, mạnh như Chi Phối Giả cũng không thể phá vỡ phong cấm đáng sợ như vậy.

Trong hai mắt của Xi Cửu U tràn ngập oán niệm, nhìn chằm chặp Vương Khung, không nói một lời.

Rất hiển nhiên, y không phục, cũng không cam.

Một thân tu vi còn chưa thi triển toàn bộ, thế mà liền bị người ta trực tiếp trói, chuyện này thật sự là quá oan uổng.

Từ lúc y xuất đạo đến nay, cho tới bây giờ cũng còn chưa bị thua thiệt lớn như vậy.

Cái gì mà tư chất yêu nghiệt, phong phạm cao thủ, khí độ thiên kiêu...ở trong một buổi liền bị Vương Khung đạp nát toàn bộ, quả thực đã biến thành trò cười.

Làm cho Xi Cửu U không thể nào tiếp thu nhất được là, thân là đệ tử Vong Linh, lại bị truyền nhân của Hắc Nhận bắt sống...

Nghĩ đến đây, Xi Cửu U ngay cả lòng muốn chết cũng đều có, hận không thể lập tức tự bạo, cũng đều không muốn nhìn Vương Khung thêm một chút nào.

"Ngươi thật giống như là không quá chịu phục a!" Vương Khung sờ sờ cái đầu lộ ra ngoài của Xi Cửu U, lộ ra ý cười.

Hắn liền thích bộ dáng này của đối phương, vừa biệt khuất, vừa bất đắc dĩ, vừa phẫn nộ, vừa không cam, hết lần này tới lần khác ngay cả biện pháp gì cũng đều không có.

Vương Khung càng xem càng thích.

Chương 784

"Ngươi rất vô sỉ!" Xi Cửu U cắn răng, lạnh lùng nói.

Nói nhảm, y đương nhiên không phục, nếu không phải y còn có đầu óc, đã sớm la hét rằng Vương Khung có gan liền thả y ra, mọi người chiến một trận công bằng, đại chiến ba trăm hiệp.

Nhưng trí thông minh của Xi Cửu U nói cho cùng cũng rất cao, y biết rõ bằng vào sự vô sỉ của nam nhân trước mắt này là không có khả năng làm ra dạng sự tình như vậy.

"Không hổ là truyền nhân Vong Linh, thân là con tin mà vẫn lạnh lùng như vậy!" Vương Khung vỗ vỗ đầu của Xi Cửu U, không nhịn được khen.

"Muốn giết thì cứ giết!" Xi Cửu U trầm giọng nói.

Y đường đường là cường giả cảnh giới Dung Khí, đại thiên kiêu Bắc Cảnh, vậy mà biến thành con tin, chỉ suy nghĩ một chút y liền cảm thấy nản lòng thoái chí, muốn tự bạo tại chỗ!

"Giết ngươi là sẽ không thể tối đa hoá lợi ích!" Vương Khung nói, dứt khoát ngồi xuống ở bên cạnh Xi Cửu U.

"Nói đi, ngươi có thể ra giá bao nhiêu tiền!"

Xi Cửu U nghe thế, sửng sốt một chút, nhất thời nghe không hiểu.

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Ngươi cảm thấy bản thân trị giá bao nhiêu tiền, có thể dùng chuộc tính mạng về?" Vương Khung cười nói.

Kỳ thực mà nói, hắn cùng với Xi Cửu U cũng không có thâm cừu đại hận gì, ân oán đời trước thực sự không nên liên quan đến tiểu bối.

Mặt khác, Xi Cửu U còn là đệ tử Vong Linh, nếu như hắn thật sự giết đối phương, tăng thêm quan hệ của lão bản, nói không chừng sẽ thật sự khiến cho vị Thập Nhị Vương Tọa Vong Linh ngày xưa này nổi giận, ra tay với hắn.

Đến lúc đó, Vương Khung cũng không thể trông cậy vào lão bản không đáng tin cậy kịp thời ra mặt bảo vệ hắn!

Mấu chốt nhất là, ở trong mắt Vương Khung, Xi Cửu U chính là đặc biệt đáng tiền, so với Tội Kiếm Hình còn có giá trị lớn hơn.

"Ngươi bảo ta tự chuộc bản thân?" Xi Cửu U mở to hai mắt, rốt cuộc cũng nghe hiểu.

"Không hổ là truyền nhân Vong Linh, một thoáng liền rõ ràng!"

"Ngươi đang vũ nhục ta! ?" Xi Cửu U lập tức nổi giận.

Y có thân phận bực nào, lúc nào đã phải chịu đựng nhục nhã như vậy?

Trong một đêm, không chỉ vẻn vẹn biến thành tù nhân trong tay người khác, trở thành con tin, lại còn bị đối thủ vỗ mạnh đầu bảo hắn dùng tiền chuộc chính mình.

Đại hận như này, cho dù dùng hết nước trong Táng Viêm Hà cũng khó có thể rửa sạch.

Vào giờ phút này, Xi Cửu U tam thi bạo khiêu, tức giận tới mức muốn trực tiếp tự bạo.

"Thân là con tin, ngươi làm sao còn có tính tình lớn như thế?" Vương Khung có một chút không vui, nâng khuôn mặt của Xi Cửu U, cười gằn nói: "Lão tử chính là đang vũ nhục ngươi, có ý kiến gì?"

"Ngươi..." Xi Cửu U tức giận đến muốn thổ huyết.

Ở bên cạnh, Tội Kiếm Hình cũng đều nhìn ngốc!

Đây là Xi Cửu U bên trong truyền thuyết cao cao tại thượng, ngàn vạn vinh quang gia thân, tung hoành bất bại sao,

Làm sao hiện tại lại giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp vậy.

Hình tượng này nếu như bị truyền đi, chỉ sợ rằng toàn bộ Bắc Cảnh cũng đều sẽ ngoác mồm kinh ngạc!

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Tội Kiếm Hình nhìn về phía Vương Khung liền trở nên không thích hợp.

Nam nhân này quả nhiên là ma quỷ, ngay cả Xi Cửu U cũng đều không thể chịu được!

"Hừm, phương pháp vũ nhục người là có rất nhiều...ngươi đã từng nghe nói về Long Dương Phường tại Đế Đô chưa?" Vương Khung lộ ra nụ

cười người vật vô hại, nói.

"Long Dương Phường là cái gì! ?" Xi Cửu U cắn răng nói.

"Chỗ kia là một nơi để tiêu tiền, đủ loại nam sắc đều có, bọn hắn cái gì cũng đều không cần làm, chỉ cần cung cấp một ít "phục vụ đặc sắc" cho khách nhân..." Nói đến đây, ánh mắt của Vương Khung liền biến thành mập mờ.

"Trùng hợp nhất là, khách nhân của bọn hắn cũng đều là nam nhân..." Nói xong, Vương Khung nhéo nhéo khuôn mặt của Xi Cửu U.

"Nếu như ngươi ra giá không tốt, lão tử liền bán ngươi đến Long Dương Phường, để cho mấy ông chú kia ngày nào cũng đến cưng chiều ngươi!" Vương Khung cất cao giọng nói.

Vào lúc này, thân thể của Xi Cửu U không nhịn được khẽ run lên, trong mắt hiện ra thần sắc hoảng sợ.

Nam nhân này là ma quỷ sao! ?

Xi Cửu U tung hoành tại Bắc Cảnh đã nhiều năm, hung danh rất cao, uy vọng như trời, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy dạng người quái đản như Vương Khung!

Long Dương Phường!

Sau khi nghe Vương Khung mô tả, coi như là đồ đần cũng đều biết đó là dạng địa phương gì, y đường đường là cao thủ cảnh giới Dung Khí, truyền nhân của Vong Linh, thiên kiêu cái thế, nếu quả thật bị bán đến loại địa phương này, tuyệt đối sẽ trở thành một câu chuyện gây sốc toàn bộ thiên hạ, tràn ngập đầu đường ngõ hẻm, nhấc lên một làn sóng.

Mười năm, hai mươi năm...thậm chí là trăm năm sau, cũng đều sẽ được người ta nhắc đến, kéo dài không dứt, lưu truyền hậu thế.

Chương 785

Nói cho cùng, ba ngàn năm trở lại đây, cũng không có thiên kiêu cái thế nào bị bán đến loại địa phương kia.

Nam nhân trước mắt này quả thực chính là ma quỷ, ngay cả chiêu số bẩn tưởi như vậy cũng nghĩ ra được, thực sự là khủng bố đến cực hạn.

Dạng quang cảnh kia, chỉ hơi suy nghĩ một chút, Xi Cửu U liền muốn trực tiếp tự bạo, qua đời ngay tại chỗ!

"Ngươi...ngươi đừng có quá mức..." Hai mắt của Xi Cửu U trừng đến đỏ bừng, cắn răng nói.

"Quá mức sao, còn có sự tình càng quá mức hơn...để cho ngươi mỗi ngày tiếp một trăm vị khách nhân, còn muốn để cho người ngoài đứng quan sát!" Vương Khung cười lạnh nói.

"Ngươi cường tráng như vậy, hẳn là sẽ rất được hoan nghênh!" Vương Khung cười lạnh nói.

"Ngươi..." Xi Cửu U tức giận đến toàn thân run rẩy, nếu như không phải bị Hắc Tiêu Đại Thằng phong cấm, y đã sớm tự bạo.

"Ta làm người rất công bằng, ngươi hãy tự mình lựa chọn, là muốn tự chuộc thân, hay là muốn ta tìm một công việc cho ngươi tại Long Dương Phường?" Vương Khung vỗ vỗ đầu của Xi Cửu U, cực kỳ tri kỷ nói.

"..."

Xi Cửu U cũng đều tức giận sắp nổ tung, chuyện này là còn có chỗ trống để lựa chọn sao?

Lúc này, y mơ hồ có một chút hối hận vì sao lại khinh thường đối thủ như vậy, áp chế cảnh giới đối chiến cùng với Vương Khung, chính mình là đầu óc bị nước vào rồi!

"Ngươi có phải là cảm thấy hối hận hay không, làm sao lại không ứng phó toàn lực, lạnh lùng hạ sát thủ?" Vương Khung dường như nhìn ra ý nghĩ của Xi Cửu U, lớn tiếng cười nói.

"Người trẻ tuổi, nhớ kỹ, nếu có lần sau, ngàn vạn lần đừng khinh

thường đối thủ...tại Táng Viêm Hà, sóng đánh sóng, từng tầng thi thể trôi dạt trên bờ cát!" Vương Khung chân thành nói.

Phốc! Cũng không biết là trong lúc chiến đấu trước đây bị ám thương, hay là tức giận công tâm, thân thể của Xi Cửu U khẽ run, máu tươi màu đỏ tươi tràn ra ngoài từ khóe miệng.

Vào lúc này, y rất muốn tự bạo!

"Con bà nó, ngươi thổ huyết rồi..." Vương Khung đứng thẳng người lên, vỗ vỗ sau lưng của Xi Cửu U.

"Ngươi ngàn vạn lần đừng có chết, nếu không thì ta phải đi tìm ai đòi tiền chuộc, chết liền sẽ không đáng tiền!" Vương Khung cực kỳ đau lòng, vô cùng quan tâm nói.

"Ngươi đừng nói nữa...nhanh chóng ra giá..."

Lúc này, đừng nói là Xi Cửu U, liền ngay cả Tội Kiếm Hình cũng đều nghe không vô, nếu như đổi chỗ mà nói, đối mặt với tình cảnh như Xi Cửu U, ngay cả gã cũng muốn tự bạo.

"Năm kiện kỳ vật!" Vương Khung vươn bàn tay ra, dựng thẳng năm đầu ngón tay nói.

"Cái gì?" Xi Cửu U mở to hai mắt nhìn, y không ngờ được Vương Khung sẽ giở công phu sư tử ngoạm như vậy.

Kỳ vật trân quý bực nào, so với Huyền Binh còn có giá trị cao hơn rất nhiều, cao thủ bình thường có thể tìm được một kiện đã là không dễ, đối với cao thủ cảnh giới Dung Khí mà nói, tầm quan trọng của kỳ vật càng là vượt qua tưởng tượng.

Cao thủ cảnh giới Dung Khí bình thường nếu như tìm được kỳ vật, khẳng định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế, dùng thần hình luyện hóa, dung nhập vào bên trong Viêm Binh, tăng cường lực lượng.

Bởi vì thế, coi như là ở trên người của Chi Phối Giả cũng chưa chắc đã có kỳ vật.

"Ngươi làm sao không đi ăn cướp?" Xi Cửu U rốt cuộc không nhịn được, trực tiếp xổ một câu nói tục.

"Ta không phải là đang ăn cướp sao! ?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái hỏi.

"Ngươi...phốc!" Sắc mặt của Xi Cửu U tái nhợt, máu tươi màu đỏ tươi lại tràn ra ngoài từ khóe miệng một lần nữa.

Tự bạo! Y muốn tự bạo!

"Ngươi đừng có gấp...tiền tài là vật ngoài thân, thân thể quan trọng hơn, ngươi đừng có nghĩ quẩn!"

"..."

Làm người bắt cóc, Vương Khung vô cùng nhân đạo, thốt ra những lời an ủi, chăm sóc vô cùng thân mật.

"Ta chỉ có ba kiện kỳ vật!" Xi Cửu U tỉnh táo lại, đột nhiên nói.

Thân là Chi Phối Giả, y đã luyện thành Viêm Binh, có thể cầm ra ba kiện kỳ vật đã coi như là cực kỳ giàu có.

Vương Khung khẽ gật đầu, ba kiện kỳ vật, đã coi như là tài phú lớn bằng trời.

Hắn đã nếm được sự ngon ngọt khi dung hợp kỳ vật.

Mặc dù Vương Khung chỉ có luyện hóa "đài sen thần bí" giấu ở Chân Không Gia Hương mới có thể chân chính bước vào cảnh giới Dung Khí, nhưng dung hợp kỳ vật vẫn như cũ có thể đề thăng thực lực của hắn.

Vương Khung phát hiện ra, kỳ vật có thể bỏ qua bình cảnh cùng với cực hạn.

Đặc biệt là vào sau khi dung hợp "Hắc Tiêu Đại Thằng", thực lực của hắn đã đề thăng khoảng chừng một thành.

"Ra ngoài đời lăn lộn, nhất ngôn cửu định, nói năm kiện liền năm kiện..." Vương Khung khoát tay áo nói.

"Nhưng..." Xi Cửu U nhíu mày, lời còn chưa dứt, liền bị Vương Khung đưa tay ngăn lại.

"Nghe ta nói hết đã..."

"Không có kỳ vật, ngươi có thể dùng bản thân ngươi để gán nợ!" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, rốt cuộc nói ra ý đồ chân chính

của chính mình.

Chương 786

"Có ý tứ gì?" Trong lòng Xi Cửu U hơi giật mình một chút, sinh ra dự cảm không tốt.

"Còn thiếu hai kiện kỳ vật, ngươi liền đi theo bên cạnh ta hai năm, cũng không có việc gì, vào thời khắc mấu chốt, ngươi xuất hiện, giúp ta giải quyết một chút phiền toái là được."

Thực lực của Xi Cửu U ở phía trên Tội Kiếm Hình xa xa, y quả thực là mạnh hơn Tội Kiếm Hình gấp trăm lần, nếu động thủ thật, coi như là Vương Khung cũng đều chưa chắc có thể thắng.

Mặc dù Dương Kỳ, Diệp Mặc, Minh Hạo Nhiên đều được coi như là cao thủ nhất lưu, nhưng so với Xi Cửu U vẫn không chỉ kém hơn một bậc.

"Ngươi muốn ta làm thủ hạ của ngươi?" Xi Cửu U có một chút khó có thể tin nhìn Vương Khung, kẻ quái đản này vậy mà lại đề xuất loại yêu cầu này đối với y?

Y đường đường là...được rồi...

"n oán đời trước ta không biết, ta cũng không muốn biết, mạng nhỏ của người cũng đều nằm ở trong tay ta, giết ngươi cũng đều không quá đáng, cò kè mặc cả với ngươi là đang cho ngươi cơ hội hối cải để làm lại cuộc đời...ngươi hẳn là nên cười trộm mới đúng..." Vương Khung thản nhiên nói.

Xi Cửu U trầm mặc không nói, lời mà Vương Khung nói rất có lý, hiện nay y thế nhưng là tù nhân, giết y, Vương Khung thậm chí có thể thu hoạch được tất cả bảo vật của y.

Nhưng Vương Khung không có động thủ, cho y cơ hội sống sót.

"Yên tâm...ta sẽ không coi ngươi là thủ hạ, trong vòng hai năm, ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi, chỉ cần đi theo ta là được, hai năm qua đi, ngươi sẽ đạt được tự do!" Vương Khung bổ sung một câu.

Đối với tay đấm kim bài này, hắn chính là vô cùng đỏ mắt, bao nhiêu kỳ vật cũng đều không đổi được.

Một khi nhân vật lĩnh quân trong thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh cũng đều trở thành bộ hạ của hắn, còn sợ Bổ Thiên Công Hội không thể mở ra cục diện tại Bắc Cảnh?

"Nếu như ngươi thực sự cảm thấy khó xử, đi đến Long Dương Phường làm việc hai năm cũng được!" Vương Khung liếc nhìn Xi Cửu U, thản nhiên nói.

Xi Cửu U nghe thế, thần sắc lập tức biến thành có một chút không tự nhiên.

Nếu như đi đến loại địa phương kia, còn không bằng trực tiếp tự bạo.

"Hai năm sau, ngươi liền không sợ ta giết ngươi?" Xi Cửu U cắn răng nói.

"Nói giống như là ngươi có thể giết ta vậy." Vương Khung khẽ cười nói: "Đến thời điểm đó, ngươi đại khái là có thể thử một lần."

"Được, ta đáp ứng ngươi!" Xi Cửu U do dự mãi, cuối cùng cũng cắn răng nói.

"Thành giao!"

Cuối cùng, hai người dùng Hỏa Chủng làm vật dẫn, ký kết khế ước.

Loại khế ước này, đối với cường giả cảnh giới Dung Khí cũng đều có lực ước thúc cực mạnh, một khi làm trái lời thề, Hỏa Chủng liền sẽ gặp phải phản phệ.

"Ha ha ha, hôm nay thật sự là ngày tốt lành, lão Cổ, nếu như là tại Đế Đô, liền hẳn là nên đi đến Long Dương Phường vui vẻ một phen." Vương Khung lớn tiếng cười nói.

Xi Cửu U nghe thế, hai mắt trừng trừng, dùng một loại thần sắc cực kỳ cổ quái nhìn về phía Vương Khung.

Y vạn lần không ngờ được, con hàng này vậy mà lại có dạng đam mê kia.

"Ngươi làm sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ngươi bình thường không kỳ cọ tắm rửa sao?" Vương Khung nhếch miệng nói.

"Kỳ cọ tắm rửa?" Xi Cửu U sửng sốt.

"Long Dương Phường là nhà tắm nam lớn nhất Đế Đô...bao nhiêu quan lại quyền quý cũng đều thích đi đến chỗ đó hưởng thụ...đáng tiếc cho ngươi, vốn còn muốn giới thiệu ngươi đi đến chỗ đó làm nhân viên kỳ cọ tắm rửa!" Vương Khung vỗ vỗ bả vai của Xi Cửu U, thở dài.

Tại Long Dương Phường, nhân viên kỳ cọ tắm rửa càng cường tráng liền sẽ càng được yêu thích hoan nghênh.

Thậm chí Long Dương Phường còn đưa ra một bảng danh sách, xếp hạng cho những nhân viên kỳ cọ tắm rửa được yêu thích nhất.

Dạng hạt giống giống như Xi Cửu U nếu như nguyện ý đi, khẳng định sẽ có thể vinh dự nhận được xưng hào Vua kỳ cọ tắm rửa.

"Nhân viên kỳ cọ tắm rửa! ?" Xi Cửu U trừng to mắt, quả thực không thể tin được: "Ở bên đó không phải..."

"Vẫn luôn là nhà tắm! Ngươi cho rằng đó là địa phương nào?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

"..."

Xi Cửu U ngơ ngác: "Ngươi nói bên kia đều là nam...khách nhân cũng đều là nam..."

Vương Khung nghe thế, lộ ra nét mặt cổ quái nói: "Ngươi nói gì vậy, Long Dương Phường là nhà tắm chính quy, đương nhiên tất cả đều là nam, nghĩ không ra ngươi lại là loại người kia!"

"Như vậy phục vụ đặc sắc mà ngươi nói..." Xi Cửu U phát mộng.

"Là kỳ cọ tắm rửa! Ngươi đi đến Đế Đô hỏi thăm một chút liền biết, phục vụ kỳ cọ tắm rửa tại Long Dương Phường chính là nổi tiếng thiên hạ, nghe nói ngay cả Tần Hoàng bệ hạ lúc trẻ tuổi cũng đều thường xuyên đi..." Trong mắt Vương Khung lộ ra thần sắc hồi ức, có một chút say mê, có một chút hướng tới.

Chương 787

"Long Dương Phường vào thời điểm cuối năm hàng năm đều sẽ bình chọn ra Vua kỳ cọ tắm rửa năm đó, cũng coi như là một đại thịnh sự tại Đế Đô!"

"..."

"Ngươi nói tiếp một trăm vị khách nhân?"

"Nói nhảm, ngươi làm nhân viên kỳ cọ tắm rửa thì không cần tiếp khách sao?" Vương Khung khinh bỉ nói: "Kỷ lục cao nhất của các đời Vua kỳ cọ tắm rửa tại Long Dương Phường chính là một ngày tiếp 106 người, dùng thực lực của ngươi hẳn là có thể khiêu chiến một lần."

"Ta...ngươi..." Xi Cửu U tức giận đến mức muốn tự bạo.

"Biểu tình này của ngươi là như thế nào, yên tâm, lần sau nếu có cơ hội đến Đế Đô, ta sẽ đích thân mang ngươi đến đó thể nghiệm một phen cái gì gọi là hưởng thụ đến từ linh hồn!" Vương Khung nháy mắt ra hiệu, cười nói.

"Lão Cổ thân là thế tử Thiên Vũ Vương, chính là khách quen ở nơi đó, hàng năm đều có bao phòng khách quý, còn có sư phụ chuyên môn kỳ cọ tắm rửa đẳng cấp hoàng kim..."

"Long sư phó tháng trước đã tấn thăng thành đẳng cấp bạc kim!" Cổ Thích Tâm ở bên cạnh nhắc nhở.

"Chậc chậc, phóng nhãn ra toàn bộ Long Dương Phường, bậc thầy kỳ cọ tắm rửa đẳng cấp bạc kim cũng chỉ có năm người, sau khi trở về nhất định phải thể nghiệm một phen!" Vương Khung không nhịn được nói.

Kỳ cọ tắm rửa là một môn kỹ nghệ, càng là một môn nghệ thuật!

Long Dương Phường, căn cứ vào thiên phú, tay nghề, kinh nghiệm của sư phụ để thiết lập một hệ thống đẳng cấp nghiêm khắc.

Bậc thầy kỳ cọ tắm rửa đẳng cấp hoàng kim đã được coi như là tồn tại phượng mao lân giác.

Về phần đẳng cấp bạc kim cơ hồ đã đứng tại đỉnh phong trong giới kỳ

cọ tắm rửa, là tồn tại cự đầu.

Cho dù là Long Dương Phường, tính cả Lưu sư phó vừa mới tấn thăng, cũng chỉ có năm vị bậc thầy kỳ cọ tắm rửa đẳng cấp bạc kim mà thôi.

Phía trên đẳng cấp bạc kim chính là đẳng cấp kim cương.

Nghe đồn, dạng bậc thầy kỳ cọ tắm rửa cấp bậc này, Long Dương Phường cũng chỉ có hai vị, trong đó còn có một vị là nữ nhân, chuyên môn phục vụ cho Tần thị hoàng tộc.

Đỉnh cao nhất chính là tối cường vương giả, bậc thầy kỳ cọ tắm rửa siêu cấp ẩn tàng trong Long Dương Phường, không thẹn với danh xưng Vua kỳ cọ tắm rửa!

Nghe đồn, vị Vua kỳ cọ tắm rửa này trước kia đã từng phục vụ cho Tần Hoàng, mỗi lần Tần Hoàng đến Long Dương Phường đều điểm danh vị sư phụ này, thậm chí có người nói, trong nhà vị tối cường vương giả kia cho đến nay vẫn còn bảo lưu long bùn kỳ ra từ trên người của Tần Hoàng trước kia.

Ở trong giới kỳ cọ tắm rửa, đó chính là vô thượng thánh vật, chí cao vô thượng, đại biểu cho vinh dự cùng với thành tựu.

Có người nói, thiên phú của y kinh diễm vô song, là thiên tài khó gặp trong lịch sử hơn ngàn năm của giới kỳ cọ tắm rửa.

Y là vị đại sư đầu tiên đề xuất kết hợp năng lực cùng với kỳ cọ tắm rửa, « kỳ cọ tắm rửa là một môn nghệ thuật » mà y viết cho đến nay cũng đều được giới kỳ cọ tắm rửa phụng làm báu vật, trở thành kinh điển mà mỗi một vị nhân viên kỳ cọ tắm rửa đều phải đọc.

Vị Vua kỳ cọ tắm rửa thần bí này thậm chí đã từng đàm phán cùng với Quang Minh Học Cung, muốn mở ngành học kỳ cọ tắm rửa ở bên trong học cung, căn cứ vào năng lực của mỗi một vị học viên, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, sử dụng năng lực của bọn hắn ở bên trên kỳ cọ tắm rửa.

Cường giả cái thế đã từng bị y kỳ cọ qua là nhiều vô số kể, tất cả đều bị tẩy rửa và thoát thai hoán cốt ở dưới bàn tay ma thuật đó.

Là một huyền thoại trong giới kỳ cọ tắm rửa, vị Vua kỳ cọ tắm rửa kia

đã sớm lui khỏi vị trí phía sau màn, không còn dễ dàng ra tay nữa, chỉ thi thoảng mới được triệu vào cung, kỳ cọ cho Tần hoàng một hai lần.

Đương kim Tần Hoàng, có vẻ cực kỳ thích kỳ cọ tắm rửa, mỗi tháng đều muốn kỳ cọ tắm rửa một hai lần.

Nhưng phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, ngoại trừ vị Vua kỳ cọ tắm rửa thần bí này, dường như cũng không có người nào có tư cách kỳ cọ cho Tần Hoàng.

"Kỳ thực thì ngươi có thể, bằng vào Lôi Quang Tí của ngươi, nếu bước vào giới này, tuyệt đối có thể toả sáng." Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

Dựa vào kinh nghiệm bị kỳ cọ nhiều năm của y, đã sớm nhìn ra thiên phú hơn người của Vương Khung, thực sự quá thích hợp với loại nghề nghiệp này.

Lôi Quang Tí rung động cao tốc, còn có chỗ tốt khi bị điện giật kia, tuyệt đối có thể khiến hắn phá vỡ kỷ lục cao nhất mà Vua kỳ cọ tắm rửa đang nắm giữ.

Công bằng mà nói, nhân tài giống như Vương Khung, coi như không làm Đồ Phu, cũng có thể rực rỡ hào quang.

Ở trong mắt Cổ Thích Tâm, Lôi Quang Tí trời của hắn sinh chính là sinh ra vì kỳ cọ tắm rửa.

Chương 788

Y thậm chí có thời điểm sẽ huyễn tượng, nếu như Vương Khung thật sự đi lên con đường này, dựa vào Lôi Quang Tí, vị Vua kỳ cọ tắm rửa thần bí kia có lẽ cũng đều sẽ động tâm, thu hắn làm đồ đệ.

Thiên chuy bách luyện kỹ nghệ kỳ cọ tắm rửa, phối hợp với Lôi Quang Tí năng lực cấp Huyền, sẽ là một loại hưởng thụ cỡ nào a!

Đáng tiếc, y cả đời này là không thể hưởng thụ được.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ rằng ngoại trừ La Thanh Nguyên - nàng dâu chưa qua cửa của Vương Khung, cũng sẽ không có ai có thể thu hoạch được hưởng thụ như này.

"Ta sợ sẽ kỳ cọ chết bọn hắn!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Lôi Quang Tí là năng lực cấp Huyền, có bao nhiêu người có thể tiếp nhận loại tần suất rung động khủng bố kia, không cẩn thận liền sẽ kỳ cọ ra lửa, phối hợp với lôi quang mãnh liệt, bụi cũng đều không còn sót lại!

Chuyện này nhiều nhất cũng chỉ có thể được tính là thiên phú ẩn tàng của Vương Khung, cũng không có đơn giản như vẻ bề ngoài.

Một ngày nào đó trong tương lai, khi Vương Khung quá mệt mỏi với những tranh chấp trần thế, có lẽ hắn sẽ mang La Thanh Nguyên trở lại Tam Dương Trấn...

Mở một nhà hàng thịt giống như gã béo nói, lại hoặc là giống như đề nghị của Cổ Thích Tâm, mở một nhà tắm, giết mổ heo, kỳ cọ tắm rửa, vào thời điểm nhàn hạ, tụ tập cùng với lão bằng hữu.

"..."

Lúc này, Xi Cửu U nhìn chằm chặp Vương Khung, thần sắc biến thành vô cùng quỷ dị.

Vị truyền nhân của Hắc Nhận có thể bắt sống y này, vậy mà đang nghiêm trang thảo luận nghệ thuật kỳ cọ tắm rửa cùng với người khác!

"Nam nhân này quả nhiên là không thể tính toán theo lẽ thường!"

Ầm ầm! Thuyền bay hạch nhân xuyên qua tầng mây, một vùng đồng

bằng cổ xưa hiển hiện trước mặt.

Những tàn tích vô tận có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi!

Ở sâu trong lòng đất, một tia sáng đen vụt qua, hiện ra một bức đồ đằng cổ lão...

Một hoa ba lá, đài sen màu đen! ! !

Bóng đêm vô tận, như là vực thẳm, chung quanh một mảnh hỗn mang, dường như không có phần cuối.

Giữa thiên địa, chỉ có cô tịch!

Cách đó không xa, một vầng ám nguyệt treo cao, tản ra ánh sáng mạt pháp.

Đây dường như là sự kết thúc của mọi thứ, cảnh tượng tận thế.

Vô số ngọn lửa bốc lên từ sâu trong lòng đất, rồi lại chết đi, thi thể ở khắp nơi, đầy rẫy trong tầm mắt.

"Đây là địa phương nào?" Vương Khung giống như một kẻ lưu lạc, chết lặng nhìn khung cảnh trước mắt, thì thào tự nói.

Loại khí tức tuyệt vọng kia khiến cho hắn cũng đều cảm thấy kiềm nén.

"Ngươi tới rồi!" Đúng lúc này, một thanh âm khẽ truyền đến, lộ ra một tia mừng rỡ, mang theo sự vui thích cửu biệt trùng phùng.

"Người nào?" Vương Khung giương mắt nhìn lại.

Bên trong bóng tối, một bóng đen nổi lên.

Đó là đài sen nhất phẩm, một hoa ba lá, ngọn lửa đen lan tỏa như những gợn sóng.

"Đây là..." Ánh mắt của Vương Khung rung động, kinh nghi bất định.

"Ta đã chờ quá lâu..." Đài sen màu đen truyền ra một tiếng thở dài cô đơn, thâm trầm như vực thẳm.

"Ngươi đang chờ ta?" Vương Khung vô thức nói.

"Vào ngày mà năm tháng bắt đầu, Táng Viêm Hà liền mênh mông không ngừng, qua nhiều năm như vậy, chỉ có nam nhân kia mang hi vọng trở về..." Đài sen màu đen chậm rãi kể chuyện.

"Ý của ngươi là gì?" Vương Khung nhíu mày, nghe không hiểu.

"Nền văn minh yêu thú táng diệt, đó chính là sự khởi đầu của sự hỗn loạn và rắc rối...nhân loại thật ngu xuẩn...chung quy vẫn đã đạp lên tuyệt lộ..." Đài sen màu đen nói một lần nữa.

"Ngươi đang nói cái gì, có thể nói rõ một chút hay không?" Vương Khung không nhịn được đi ra phía trước.

Oanh...

Đột nhiên, thiên địa chấn động, bóng tối chung quanh dường như cũng bắt đầu vỡ vụn, từng vết nứt hiển hiện.

Bên trong không trung, vầng ám nguyệt kia càng trở nên khô tịch.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa u ám vươn ra từ đài sen màu và kéo dài ra, như là xúc tu duỗi về hướng Vương Khung.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác thân thiết, chậm rãi vươn ngón trỏ ra tiếp xúc.

Vào thời điểm tiếp xúc, hào quang lập lòe, giống như trời đất lặp lại...

Vương Khung bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn nhìn chung quanh, vẫn như cũ là đang ở trên thuyền bay hạch nhân.

Mồ hôi đổ ra như tắm, quần áo ướt sũng.

"Hoá ra là mơ!" Vương Khung thở phào một hơi, chỉ cảm thấy hai tay ẩm ướt.

Dạng mộng cảnh kia thực sự quá chân thực.

"Thần tượng, sao vậy?"

Minh Hạo Nhiên đi tới, vô cùng lo lắng, có Hắc Tiêu Đại Thằng cùng với lực lượng Nguyên Khí Trì, thương thế của y đã khôi phục, không có gì đáng ngại.

"Mơ một giấc!" Vương Khung khẽ nói, cố gắng nhớ lại những chi tiết của giấc mơ vừa rồi.

"Người như ngươi còn sẽ nằm mơ sao?" Đúng lúc này, Xi Cửu U tĩnh tọa ở một bên đột nhiên nói.

"Tiểu Xi có cao kiến gì?" Vương Khung hỏi.

Chương 789

Xi Cửu U liếc mắt nhìn hắn, đối với cách gọi này của Vương Khung cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên cảm ngộ linh khí tự nhiên, thiên nhân hợp nhất, vào thời điểm thần du cũng không thể vướng vào những suy nghĩ xao lãng, tâm vô tạp niệm, đặc biệt là cao thủ giống như ngươi, ý chí cứng coi, sẽ càng thêm không động tâm niệm..."

"Cái gọi là mộng cảnh có lẽ chính là một loại dấu hiệu, một loại cảm giác đối với tương lai thay đổi."

Xi Cửu U bất kể là cảnh giới thực lực, hay là kiến thức nội tình đều ở phía trên Minh Hạo Nhiên, Tội Kiếm Hình xa xa.

Bất đồng với Vương Khung, y đã từng được một trong Thập Nhị Vương Tọa chân chính huấn luyện.

Về phần Vương Khung, hắn cũng chỉ học được một vài thứ từ lão bản, chủ yếu là cách mổ heo.

"Dấu hiệu sao?" Vương Khung thì thào tự nói, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Thần tượng, bây giờ chúng ta đi đâu?" Minh Hạo Nhiên hỏi.

Bọn hắn điều khiển thuyền bay hạch nhân đã bay ba ngày ba đêm, cơ hồ vượt qua gần phân nửa Chân Không Gia Hương.

"Ta đang tìm câu trả lời." Vương Khung khẽ nói.

Chân Không Gia Hương là do Vô Sinh Lão Mẫu để lại.

Đó là cao thủ cái thế vào ba ngàn năm trước, cự đầu vô thượng cùng một thời đại với Lâm La Thiên.

Đài sen cần thiết cho Hỏa Chủng màu đen đột phá vậy mà giấu ở nơi đây, Vương Khung cũng không tin tưởng chuyện này là trùng hợp gì đó, ở giữa chắc chắn có liên quan.

Có lẽ, hắn có thể tìm được đáp án tại đây, biết được lai lịch chân chính của Hỏa Chủng màu đen.

"Hắn là ở bên kia." Vương Khung chỉ về phía cách đó không xa.

Phía trên đại địa, một tòa tàn tích dần dần tiến vào trong tầm mắt.

Từ lúc Chân Không Gia Hương xuất thế đến nay, càng ngày có càng nhiều bí cảnh cùng với bảo địa bị mọi người khai quật.

Toà tàn tích này chính là một trong số đó.

Căn cứ theo thăm dò phát hiện ra, nơi này trước kia hẳn là một tòa thành trì cổ xưa, bởi vì sự hủy diệt của chiến tranh, ngoại trừ tàn tích thành trì, còn có không ít thi thể cùng với vũ khí chiến tranh.

Vì vậy, nhiều nhà thám hiểm gọi tàn tích này là tàn tích chiến tranh cổ đại, đồng thời đã có không ít người thu hoạch được cơ duyên ở đây, tìm thấy bảo vật kinh thiên động địa.

Nói cho cùng, trình độ tu hành vào ba ngàn năm trước cao hơn bây giờ rất nhiều, coi như là Chúa Tể Giả cũng đều có một bó lớn, về phần cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng không hi hữu giống như hiện tại.

Tùy tiện một kiện bảo vật vào thời điểm kia, thả ở hiện tại cũng đều được xưng là trọng khí.

"Giá trị của tàn tích chiến tranh cổ đại không cần nói cũng biết, đối với văn hoá tập tục, phương pháp tu hành, bí pháp luyện khí...thậm chí đối với nghiên cứu yêu thú vào ba ngàn năm trước cũng đều có giá trị cực lớn..." Tội Kiếm Hình khẽ nói, y thân là đệ tử Thần Miếu, tự nhiên cũng có con đường tiếp cận với tin tức ở ngoại giới.

Bắc Cảnh tuy là tuyệt địa, giáo hóa không thông, cũng không được Tần Hoàng Đình thiết lập viện nghiên cứu, nhưng cũng có không ít trí giả tài ba nghiên cứu các phương diện này.

Giống như ở bên trong nội bộ Thần Miếu, cũng có Thiên Vấn Lư, có một chút cùng loại với viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, chỉ là không có thành quả nghiên cứu khiến cho thế gian phải chú ý kia thôi.

Nói cho cùng viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình là do đương kim Tần Hoàng bệ hạ chủ đạo sáng lập, rất nhiều kỳ tư diệu tưởng, phát minh thần dị đều bắt nguồn từ đại não siêu việt thế gian của Tần Hoàng kia.

Thiên Vấn Lư của Thần Miếu tự nhiên ;à không thể với tới.

Nhưng đối mặt với một tòa tàn tích chiến tranh ba ngàn năm trước, Thiên Vấn Lư tự nhiên sẽ phái cao thủ đi đến nghiên cứu tỉ mỉ.

Ngoài ra, các thế lực khác tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

"Xem ra Bắc Cảnh cũng không phải là hoang man tuyệt địa bên trong truyền thuyết." Vương Khung có một chút thay đổi quan điểm của mình đối với Bắc Cảnh, hành vi và thái độ coi trọng khám phá khảo cổ học này cho thấy Bắc Cảnh cũng rất văn minh.

"Đó là đương nhiên..." Tội Kiếm Hình không nhịn được nói.

"Có không ít thế lực ở Bắc Cảnh đã quật khởi nhờ vào ngành khảo cổ học, ngành này đòi hỏi trình độ thành tựu và kiến thức cực kỳ cao. Những người có thể tạo dựng chỗ đứng trên cơ sở này đều là những nhà thông thái đương thời..."

"Họ đã đi khắp Bắc Cảnh, lên trời xuống đất, không biết tìm ra bao nhiêu di tích, đào ra bao nhiêu bảo bối..."

"Vì không để những bảo bối này phủ bụi, lại thấy ánh mặt trời, họ đã làm việc không mệt mỏi đào ra những bảo vật này từ trong lòng đất và gửi chúng cho các thế lực khác, các thế lực khác xuất phát từ lòng cảm kích, cũng sẽ tặng cho họ một ít tài vật bảo bối để bày tỏ tâm ý."

"Chờ một chút..." Vương Khung càng nghe càng cảm thấy không thích hợp: "Những gì ngươi đang nói...giống như là trộm mộ!"

Chương 790

Minh Hạo Nhiên, Cổ Thích Tâm, Tề Tích không nhịn được quăng ánh mắt hồ nghi về phía Tội Kiếm Hình.

Về phần Xi Cửu U thì quay đầu nhìn về phía nơi khác.

"Không sai biệt lắm...kỳ thực cũng không sai biệt lắm..." Tội Kiếm Hình cười khan nói: "Nghề trộm mộ...khảo cổ có truyền thống rất lâu đời tại Bắc Cảnh."

"Tàn tích vẫn còn hoàn hảo như thế này đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của các thế lực lớn."

Mặc dù hiện nay việc cường giả bí ẩn xâm lấn Bắc Cảnh, Xi Cửu U bị bắt cóc như vậy mới là chủ đề nóng sốt, nhưng cũng chỉ là đối với tu sĩ tầm thường mà thôi.

Chân Không Gia Hương, ba ngàn năm mới hiện, đối với các đại thế lực mà nói, đây mới thực sự là việc cần phải quan tâm.

Đối với dạng di tích như tàn tích chiến tranh cổ đại này mà nói, độ nguy hiểm cũng không được tính là cao, mặc dù không có trọng bảo kinh thiên động địa gì, nhưng rất thích hợp cho thế hệ trẻ tuổi thí luyện.

Từ khi Chân Không Gia Hương xuất thế đến nay, không thiếu nhân vật thiên tài thu hoạch được cơ duyên.

Giống như Hắc Tiêu Đại Thằng của Tội Kiếm Hình chính là lấy được tại nơi này.

Oanh...

Thuyền bay hạch nhân xuyên qua tầng mây, đáp xuống tại một địa phương cách tàn tích chiến tranh cổ đại năm trăm dặm.

Hiện nay chiếc thuyền bay này đã bị toàn bộ Bắc Cảnh biết rõ, nếu như trực tiếp xuất hiện thực sự là quá dễ thấy.

Nói cho cùng thì chấn động Vương Khung đưa tới thực sự quá lớn, liên tiếp bắt cóc Tội Kiếm Hình cùng với Xi Cửu U.

Tội Kiếm Hình chính là đệ tử Thần Miếu.

Xi Cửu U thì khoa trương hơn, là nhân vật lĩnh quân bên trong thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh, đệ tử của Vong Linh một trong Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết.

Thân phận như này, thực lực như này thế mà cũng đều bị bắt cóc, có thể thấy người xuất thủ cực kỳ cuồng ngạo, là có bao nhiêu cùng hung cực ác.

Hai cọc đại án làm cho cả Bắc Cảnh triệt để sôi trào, các đại thế lực, thế hệ trẻ tuổi thậm chí còn đặt cho Vương Khung danh hào bắt cóc tống tiền cuồng ma.

Bất kỳ một manh mối rời rạc nào cũng không nguyện ý từ bỏ.

Thần Miếu càng là phái cao thủ đi tới Tân Hỏa Sơn - tổng bộ Quang Minh Học Cung để dò xét tình báo.

Có thể nói, Vương Khung mới đặt chân tới Bắc Cảnh không đến nửa tháng, đã vô cùng nổi tiếng, chỉ cần hắn vừa hiện thân, tất nhiên sẽ dẫn tới sóng to gió lớn, cao thủ các phương cũng sẽ ngay lập tức chen chúc mà tới.

Nói cho cùng, trong vòng ba mươi năm, bên trong Bắc Cảnh cũng chưa từng xuất hiện kỳ hoa như này, không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền rất kinh người, dùng tư thái cuồng ngạo tuyệt đối liên tục gây ra hai vụ bắt cóc rúng động, làm cho cao thủ các phương nghe tin đã sợ mất mật.

Thậm chí ở dưới sự lan truyền và phóng đại của một số người quan tâm, Vương Khung giống như là yêu ma, ẩn thân trong bóng ma, ăn não người, mưu toan hủy diệt Bắc Cảnh, phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu, chôn vùi truyền thừa nhân loại...

Hiện tại đề cập tới danh hào bắt cóc tống tiền cuồng ma, liền ngay cả trẻ con năm tuổi cũng đều bị doạ oa oa khóc lớn.

Vì thế, lúc này, hắn chỉ có thể điệu thấp.

"Hung danh ở bên ngoài a, Lão Vương, ngươi làm sao đi đến chỗ nào đều muốn làm đến kinh thiên động địa?" Cổ Thích Tâm nhếch miệng hỏi.

Vào trước khi đến Bắc Cảnh, y đã ngàn dặn dò, vạn dặn dò, đến chỗ này nhất định phải điệu thấp ẩn nhẫn, tuyệt đối không nên làm ra bất luận

động tĩnh gì, đặc biệt là đừng có đối địch với Thần Miếu.

Bây giờ thì hay rồi, không đến một tháng, Vương Khung liền trực tiếp đứng ở phía đối lập với toàn bộ Bắc Cảnh, hiện tại đừng nói là Thần Miếu, cho dù là thế lực nào cũng đều muốn đào sâu ba thước, móc Vương Khung ra.

"Ta cũng muốn điệu thấp, nhưng thực lực không cho phép a!" Vương Khung cười khổ nói.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ, nguyên bản là đi đến đây tìm kiếm đài sen màu đen, đột phá cảnh giới, sớm ngày đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, căn bản liền không có muốn gây chuyện.

Kết quả là phiền phức theo nhau mà tới, từng chuyện ập lên trên người hắn, thật sự là không biết phải làm sao?

Chiếu theo lời nói của Tần Hoàng, đây chính là tác dụng phụ do bật hack mang đến.

Kiếp nạn và cơ duyên đi đôi với nhau, Tần Hoàng thật sự không lừa ta!

"Đều đeo lên đi!" Đúng lúc này, Vương Khung lấy ra năm chiếc đai lưng đặc thù có màu sắc khác nhau, phân phát cho mấy người.

"Đây là cái gì?" Xi Cửu U hỏi.

"Đai lưng biến thân!"

"Loại đồ vật này thật sự được làm ra rồi?" Cổ Thích Tâm là người thứ nhất kinh hô, đồng thời tò mò đánh giá đai lưng trong tay.

Chỉ có mấy người Tội Kiếm Hình là lộ ra vẻ mặt mờ mịt, không biết rõ chiếc đai lưng loè loẹt trong tay này đến cùng là bực bảo vật nào.

Chương 791

"Đây là bảo vật mà viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình mới nghiên cứu ra, nhìn thấy cái nút bấm này không, chỉ cần đeo lên, nhấn nhẹ một cái, liền có thể cải biến tướng mạo khí tức của ngươi..."

Đai lưng biến thân của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, coi như là Chi Phối Giả cũng không thể khám phá.

Trên thực tế, đai lưng ở trong tay của Vương Khung chỉ là bản cơ sở. Ngoài ra, còn có đai lưng ẩn thân triệt để ẩn tàng tung tích, thân thể triệt để biến thành hư vô, mắt thường không thể dò xét, khí tức cũng không thể cảm giác, nghe nói cho dù là Chưởng Khống Giả cũng đều không thể phân biệt.

Loại đồ vật này liền trân quý hơn nhiều, coi như là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình hiện nay cũng chỉ chế tác được một chiếc, hiến cho Tần Hoàng bệ hạ.

Mặt khác, còn có đai lưng khải giáp, một khi sử dụng, một chiếc áo giáp kỳ dị có thể kéo dài ra từ thắt lưng bao phủ toàn thân, từ đó khiến cho túc chủ có được sức chiến đấu đáng kinh ngạc.

Đồng thời chiếc đai lưng khải giáp này cho dù là người bình thường cũng đều có thể sử dụng, tuyệt đối là phát minh vượt thời đại.

Ban đầu, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã chế tạo ra tổng cộng năm chiếc đai lưng đủ màu, có thể tạo ra cho túc chủ năm loại khải giáp màu sắc khác nhau là đỏ, xanh, vàng, đen và hồng, đồng thời nghe nói đã đều tìm được người sử dụng.

Ở trong tay Vương Khung là bản cơ sở, mặc dù cũng là năm loại màu sắc, nhưng cũng chỉ có thể cải biến bề ngoài cùng với khí tức, đối với chiến lực ngược lại là không có bất luận tác dụng tăng thêm gì.

"Chẳng trách Tần Hoàng ngồi trên đại vị, khiến cho uy danh của Tần thị hoàng tộc đạt đến cực hạn từ xưa đến nay!" Xi Cửu U cầm đai lưng màu hồng trong tay, thì thào khẽ nói.

Lực lượng của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình chính là vượt qua

thiên quân vạn mã.

Dùng khẩu hiệu của bọn họ mà nói, tri thức chính là lực lượng.

Dạng lực lượng này có thể chi phối thiên hạ đại thế, dẫn dắt trào lưu thời đại, cuồn cuộn mà tới, không thể ngăn cản.

Tồn tại này là còn đáng sợ hơn so với bất luận cường giả nào.

Chính là bởi vì có viện nghiên cứu duy trì, địa vị của Tần Hoàng mới lộ ra siêu nhiên thế ngoại như vậy, siêu việt các đời tiền bối.

"Đi thôi!" Vương Khung hô một tiếng, đi tới tàn tích chiến tranh cổ đại, dùng cước lực của bọn hắn, không tới một khắc, liền đã đi tới nơi.

"Thật sự náo nhiệt!"

Tàn tích thượng cổ, hấp dẫn đủ nhiều mạo hiểm giả đi đến, luận độ náo nhiệt, không thua kém một tòa thành trì chân chính.

Người đến người đi, nối liền không dứt.

Có người trực tiếp bày quầy bán hàng, buôn bán các loại bảo vật tài nguyên, không ít đều là moi ra được từ bên trong đống đổ nát.

Thậm chí còn có người mở cửa tiệm buôn bán tình báo, cung cấp tiếp tế...các loại sinh ý làm đến khí thế ngất trời.

Đây thật đúng là ứng với câu nói kia, chỉ cần có nhu cầu, liền sẽ có thị trường.

"Ông nội, ta không muốn ở lại dạng địa phương quỷ quái này...ta muốn về nhà..."

Đối diện, một tiếng kêu la truyền đến, nói xong lời cuối cùng đã mơ hồ có nghẹn ngào.

Vương Khung không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại.

Một bé trai sáu bảy tuổi đang nắm góc áo của lão giả, trong mắt có nước mắt trong suốt lấp lóe, lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

"Ngoan ngoãn, đừng có ồn ào, bằng không sẽ để cho bắt cóc tống tiền cuồng ma mang ngươi đi!" Lão giả hung hăng trừng mắt liếc, hung ác nói.

Vừa nghe đến cái danh tự này, bé trai bị dọa đến run rẩy một hồi, quệt miệng không nói thêm gì nữa, trong mắt ngoại trừ ủy khuất thì càng nhiều

thêm một chút sợ hãi.

Dường như danh tự này đối với nó mà nói có được lực chấn nhiếp khó có thể tưởng tượng.

"..."

"Ngươi đã triệt để dương danh!" Cổ Thích Tâm không nhịn được trêu chọc nói.

"Ngậm miệng!" Vương Khung lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng cái tên của mình có thể khiến lũ trẻ sợ hãi mà lại còn có hiệu quả đến như vậy.

Nghĩ tới đây, Vương Khung bước nhanh hơn, trực tiếp đi qua hai ông cháu kia.

"Người trẻ tuổi, khí chất tốt a!"

Vào một khắc đi ngang qua hai người, thanh âm già nua vang lên bên tai Vương Khung, như bình địa kinh lôi, tạo nên gợn sóng.

Vương Khung nhíu mày, liếc mắt nhìn lại.

Lão giả mặc áo vải xám kia cũng nghiêng đầu lại nhìn, khóe miệng chứa đựng một tia ý cười như có như không.

"Lão mù lòa?"

Đối với Vương Khung mà nói, Tam Dương Trấn là nơi quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Bên kia cũng có các trưởng bối quan tâm đến hắn.

Lão bản không đáng tin cậy, Thúc què thích trang bức, còn có lão mù lòa...

Trong ba năm, hắn ngoại trừ mỗi ngày bị lão bản nghiền ép, chính là ngẫu nhiên trộm chút thịt nát từ hàng thịt, vụng trộm chạy đến chỗ Thúc què, xào một ít thức nhắm, uống vài chén, hoặc là trốn đến chỗ của lão mù lòa, nghe lão lải nhải, hồ ngôn loạn ngữ.

Chương 792

Lão mù lòa nói Vương Khung có lòng hiếu thảo, thích hợp nhất khóc trong đám tang, trong tương lai vạn nhất lão xuống mồ, tám ~ chín phần mười là sẽ để hắn đốt giấy để tang.

Thân thể của lão mù lòa không tốt, tuy xem bói để kiếm sống, nhưng trong ngày thường tất cả đều là dựa vào Vương Khung chiếu cố.

Đã hai năm trôi qua kể từ khi rời khỏi Tam Dương Trấn, Vương Khung cũng không có trở về thăm, cũng không biết rõ lão mù lòa sống ra sao.

Lúc này, ở dạng tuyệt địa Bắc Cảnh này, trong Chân Không Gia Hương, thình lình nghe được danh tự của lão mù lòa, toàn thân lông tơ của hắn đều nổ, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía lão giả áo xám bên cạnh, bước chân không nhịn được ngừng lại.

"Tiền bối là..."

"Chậc chậc, qua nhiều năm như vậy, lão mù lòa vẫn còn chưa có chết...cuộc sống của lão như thế nào?" Lão giả áo xám cười lạnh, lời nói không lộ ra vẻ tức giận, cũng nghe không ra là địch hay bạn.

Vương Khung kinh nghi bất định, suy nghĩ một chút nói: "Thân thể của Mù gia không quá tốt, mấy năm nay thâm cư không ra ngoài, cơ hồ không giao thiệp cùng với ngoại nhân."

Hắn nói là lời thực.

Ba năm qua, Mù gia ngoài việc giúp đỡ dì Lý ở bên cạnh xem chồng của mình có nhân tình ở bên ngoài, xem giúp Trương lưu manh ở con đường lân cận khi nào mới lấy vợ, giúp Triệu lão giả tính toán xem cháu trai của ông ta có phải là cháu ruột hay không...cơ hồ rất ít đi lại trong thị trấn.

Thân thể của lão quá yếu, không thể hóng gió, cũng chịu không được giày vò.

Liền ngay cả Thúc què cũng đều nói lão già này không sống được mấy năm, lúc trẻ tuổi nợ miệng quá nhiều, cho nên gặp phải báo ứng, cũng dùng ví dụ sống này đểkhuyên bảo Vương Khung, làm người, đặc biệt là làm

nam nhân cần phải kiểm soát miệng của mình, họa từ miệng mà ra, nhìn lão mù lòa liền biết rõ.

"Lão mù lòa lúc trẻ tuổi quá tùy tiện, nợ miệng quá thiếu, có thể sống đến hiện tại đã là không dễ...cũng không biết rõ còn có thể chống đỡ được bao lâu!" Lão giả áo xám cười lạnh nói.

Nói xong, hai con mắt của y bắn ra kỳ quang, đánh giá trên dưới Vương Khung.

"Dám hỏi tiền bối nhận thức Mù gia?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn không thể cảm giác được khí tức của vị lão giả trước mặt này, càng là nhìn không ra thực lực sâu cạn của đối phương.

Nhưng chính vì vậy, Vương Khung mới trăm phần trăm kết luận, lão giả này tuyệt đối có lai lịch kinh người, thực lực kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng.

"Tiểu tử, vào thời điểm ta gặp lão mù lòa, ngươi sợ rằng còn chưa ra đời đâu!" Lão giả áo xám thản nhiên nói.

"Chậc chậc...loại người bạc tình như lão mù lòa kia đối với ngươi ngược lại là khá coi trọng...thật sự là cam lòng...chẳng lẽ đã thật sự sắp chết rồi, sợ chính mình không có người khóc tang?"

Lão giả áo xám đánh giá Vương Khung, con ngươi đục ngầu lộ ra một tia kỳ quang, càng nhìn càng cảm thấy ngạc nhiên.

"Tiền bối nói lời này là có ý gì?" Vương Khung nhăn mày lại, cảm thấy có một chút không dễ chịu.

"Ngươi họ Vương?" Lão giả áo xám đột nhiên nói.

Vừa dứt lời, khoé mắt của Vương Khung giật giật, trở nên cảnh giác.

"Ha ha ha...có ý tứ, thật có ý tứ..." Nói xong, lão giả kéo bé trai bên cạnh, trực tiếp đi về nơi xa, cũng không quay đầu lại.

"Tiền bối..." Vương Khung quay người muốn đuổi theo, nhưng chỉ trong giây lát, cả hai ông cháu kia đã không có bóng dáng.

"Lão Vương, ngươi gọi ai thế?" Đúng lúc này, Cổ Thích Tâm hỏi.

"Lão giả kia..." Vương Khung vội la lên.

"Không phải đã sớm đi rồi sao?" Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Đã sớm đi rồi! ?" Vương Khung hơi sửng sốt.

"Ngươi đứng đó nửa ngày không động, không biết rõ là đang nghĩ cái gì!" Tội Kiếm Hình cũng không nhịn được nói.

Đám người lộ ra vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm Vương Khung.

"Cao thủ! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Hắn biết rõ vừa rồi chính mình tuyệt đối không phải xuất hiện ảo giác, tu vi của lão giả kia không biết cao đến cỡ nào, vậy mà có thể rối loạn thời không, độ khủng bố của y căn bản là khó có thể tưởng tượng.

Chân Không Gia Hương, chỗ vô sinh, vậy mà xuất hiện dạng cao thủ này.

E rằng cho dù La Sinh Sát Kiếm ở trước mặt y cũng đều không đáng giá được nhắc tới.

Nghĩ tới đây, Vương Khung ngoại trừ một thân mồ hôi lạnh, dạng cao thủ này may mắn là không có bất kỳ địch ý nào đối với hắn, nếu không một khi xuất thủ, hắn hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, trên đời không có ai có thể cứu hắn.

"Lão giả kia không đơn giản!" Đúng lúc này, Xi Cửu U trầm giọng nói.

"Ngươi cũng nhìn ra được?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, hỏi.

Xi Cửu U khẽ gật đầu, vừa rồi, y cơ hồ có một phe tao ngộ giống như Vương Khung, trong chớp mắt, thần niệm xen lẫn nhau, lão giả áo xám cũng đã trò chuyện một phen cùng với y.

Chương 793

Đứng ở trước mặt lão giả này, từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài dường như cũng không có bí mật gì cả.

"Y nói gì với ngươi?"

"Y bảo ta mang một câu nói cho lão sư..." Xi Cửu U lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

Lão sư của y chính là Vong Linh một trong Thập Nhị Vương Tọa bên trong truyền thuyết.

"Lời gì?"

"Thiên khải sắp mở, săn bắt Phế Thổ!" Xi Cửu U trầm giọng nói.

"Đi mau!" Vương Khung cắn răng, chỉ cảm thấy lòng bàn chân lạnh lẽo, một khắc cũng không muốn ở lại.

Dám truyền loại lời này đối với Vong Linh, coi như là đồ đần cũng đều có thể nghe ra được, lai lịch của lão giả kia so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn, nói không chừng cũng là một vị cao thủ cấp bậc Thập Nhị Vương Tọa.

Bị loại người này để mắt tới, như vậy thì còn có thể có chuyện tốt?

Lúc này liền ngay cả Xi Cửu U cũng cảm thấy xương sống phát lạnh, không có bất kỳ phản bác nào, nhanh chóng rời khỏi cùng với Vương Khung.

Rất hiển nhiên, cũng chỉ có Vương Khung cùng với Xi Cửu U là có tư cách nói chuyện với lão giả kia, về phần những người khác thì trực tiếp không để ý tới.

Đám người quay mặt nhìn nhau, mặc dù không biết rõ cụ thể đã phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn đi theo.

"Chậc chậc, thực sự là tiểu gia hỏa không tồi!" Cách đó không xa, lão giả áo xám như u linh hiển hiện, nhìn chằm chằm nhóm người dần dần đi xa, không khỏi cười nói.

"Chỗ nào không tệ chứ, tất cả đều là một đám đồ hèn nhát." Bé trai lộ ra

vẻ mặt khinh thường nói.

"Sợ chết là một loại phẩm chất quý giá, chỉ có như vậy mới có thể đi được lâu dài!" Lão giả áo xám ý vị thâm trường nói.

"Xem ra lão mù lòa không còn sống được bao lâu..." Lão giả áo xám dần dần thu liễm nụ cười trên mặt, lộ ra một vệt thần sắc ý vị thâm trường.

"Chúng ta đi thôi!"

"Cuối cùng cũng được rời khỏi loại địa phương quỷ quái này rồi sao?" Bé trai nghe thế, không khỏi trở nên kích động.

Y đã sớm không muốn chờ cái chỗ chết tiệt nay, khắp nơi đều là tàn tích, một chút thú vị cũng đều không có.

"Coi như có thể gặp lại một lão bằng hữu!" Lão giả áo xám thản nhiên nói.

"Ông nội đang nói đến lão mù lòa sao?" Bé trai giật giật góc áo của lão giả áo xám, tò mò hỏi.

Lão giả áo xám ừ một tiếng, khẽ gật đầu.

"Lão mù lòa kia rốt cuộc là ai?"

Lão giả áo xám xoay người rời đi, nhìn về phía bầu trời bao la rộng lớn phía xa, bên trong con ngươi đục ngầu lấp lóe tinh mang, óng ánh như lôi mang, thoáng qua tức thì.

"Thiên Cơ! Tên của y là Thiên Cơ! !"

Lão giả áo xám xuất hiện chỉ là một khúc nhạc đệm...

Đối với nhóm người Vương Khung mà nói, theo thời gian trôi qua, cuộc gặp gỡ cách đây không lâu càng ngày càng mờ ảo, giống như một giấc mộng, rất khó để nhớ lại.

Chờ đến sau cùng, bọn hắn hoàn toàn quên lãng, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp vị lão giả kia.

Về phần hết thảy ý niệm cảm xúc cũng tiêu tán không thấy, trở về hư vô.

"Tin tức lớn, Lộc Minh Trạch của Lôi Đình Sơn tìm được một kiện trân bảo hiếm thấy, bên trong ẩn giấu tiên dược!"

Có người kinh hô, một tin tức giống như cơn lốc, trong giây lát liền càn quét toàn bộ tàn tích chiến tranh cổ đại.

Tội Kiếm Hình có nhiều nguồn tin tức nhất, rất nhanh liền biết được.

Bên trong Bắc Cảnh, ngoại trừ Thần Miếu, Lôi Đình Sơn cũng được coi như là một trong những thế lực đỉnh tiêm.

Lộc Minh Trạch là người nổi bật bên trong đệ tử thế hệ này.

Ba ngày trước, y tìm được một chiếc đỉnh đồng tại tàn tích chiến tranh cổ đại, bên trong ẩn chứa tiên dịch, vàng óng, mùi thơm lan ra cả trăm dặm.

Một số chuyên gia công bố, bảo vật đó là Tỏa Linh Đỉnh, có thể cam đoan tiên dược ngàn năm không hao tổn, dược lực vẫn kinh người như cũ.

"Linh dược ba ngàn năm trước a, chỉ sợ là ngay cả đan phương cũng đều đã thất truyền, đây chính là bảo vật vô giá!"

"Đến cùng là thật hay giả, nếu như là thật, vậy đó chính là giá trị vô lượng, có thể so với kỳ vật, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém."

"Đã được chứng thực, rất nhiều chuyên gia đã tiến hành giám định các loại góc độ, đó thật sự là Tỏa Linh Đỉnh, chỉ có linh dược quý hiếm mới có tư cách sử dụng vật này để bảo tồn."

Nhất thời, toàn bộ tàn tích chiến tranh cổ đại sôi trào, nói cho cùng những người đi tới nơi này đều là vì bảo vật, tiền lệ như vậy quả thực là có được tác dụng khích lệ.

Ai cũng khát vọng có thể giống như Lộc Minh Trạch, có thể thu hoạch được loại bảo vật này, từ đó một bước lên trời, cải biến nhân sinh.

"Không biết rõ là dạng linh dược gì! ?" Vương Khung cũng rất là tò mò.

Đại dược ba ngàn năm trước, còn đi ra từ Chân Không Gia Hương, hơi suy nghĩ một chút liền biết nó cực kỳ bất phàm.

Chương 794

Năm đó vào thời điểm ở Quang Minh Học Cung, Vương Khung đã từng nghe Phí lão đề cập tới, ba ngàn năm trước, đại thế óng ánh, trình độ tu hành cùng với lý luận kinh nghiệm thời điểm kia cũng cao hơn bây giờ một mảng lớn.

Rất nhiều linh dược có thể xưng là siêu việt trí tuệ thiên nhân.

Cũng ví dụ như có một loại Dị Hỏa Phần Đan, sau khi dùng, có thể khiến cho Hỏa Chủng dị biến, đản sinh ra năng lực thứ hai.

Còn có một loại Song Sinh Ly Hỏa Dịch, dùng dược dịch này tắm rửa, khống chế nhiệt độ khoảng chừng bốn mươi độ, thêm một ít nước chanh, gừng, bát giác, lá nguyệt quế, vỏ quýt, hành lá...sau cùng lại rắc một chút muối ăn, là có thể làm cho Hỏa Chủng tách ra, một chia làm hai.

Đối với các loại linh dược thời kỳ thượng cổ, Vương Khung thèm muốn đã lâu.

Liền ngay cả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng có một bộ phận riêng biệt chịu trách nhiệm phục hồi các đan phương linh dược thượng cổ.

Lúc trước Lý Thuần Phong còn đặc biệt yêu cầu mấy đạo nguyên khí của Vương Khung để nghiên cứu.

Y phát hiện ra, lực lượng của Nguyên Khí Trì có thể dùng để thay thế dược tính của đại đa số tài liệu, đối với đan phương thiếu thốn có được tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng rất mong đợi.

"Tất cả đều có thể, nếu quả thật là Tỏa Linh Đỉnh, dược lực hẳn là đã được bảo tồn hoàn mỹ." Xi Cửu U nói.

Liên quan tới Tỏa Linh Đỉnh, trên thực tế chỉ có một chút ghi chép trong cổ tịch, loại bảo vật này đã sớm thất truyền.

Tỏa Linh Đỉnh chân chính, có thể ngăn cách thiên địa, ngăn cản thời gian xâm nhập, không chỉ là dược tề, nghe nói đã từng có người bỏ yêu thai sơ sinh vào trong Tỏa Linh Đỉnh, trải qua mấy trăm năm...yêu thai vẫn như cũ

hoàn hảo không chút tổn hại, duy trì sinh mệnh lực tràn đầy.

Đừng nói là linh dược bảo tồn ở bên trong Tỏa Linh Đỉnh, bản thân nó liền là một kiện kỳ trân hiếm thấy.

"Nói không chừng là độc dược!" Cổ Thích Tâm suy đoán.

Thượng cổ có một chút độc dược, cho dù dính một chút, liền có thể đánh tan Hỏa Chủng, coi như là Chi Phối Giả cũng không thể may mắn thoát khỏi.

"Sẽ không!" Tội Kiếm Hình lắc đầu nói: "Theo ta biết, Lộc Minh Trạch tốn hao đại giới cực lớn, chiêu mộ người thử dược, đã có người sử dụng loại dược dịch kia!"

"Quả thật là vẫn có kẻ không sợ chết!"

"Lộc Minh Trạch xuất thủ hào phóng, bất kể thành bại, mỗi người đều đạt được một kiện bảo khí đỉnh phong, lại thêm đó là linh dược thượng cổ, nói không chừng liền một bước lên trời, có không ít người đều nguyện ý dùng thân thử dược." Tội Kiếm Hình giải thích.

Chuyện này giống như có người phát hiện ra một tòa hang động, bên trong rất có thể cất giấu một ngọn núi vàng, coi như biết rõ ở bên trong có khả năng có nguy hiểm, cũng sẽ có người nguyện ý tiến vào bên trong dò xét.

Đây chính là nhân tính, trong xương cốt lộ ra tham lam cùng với may mắn, luôn cảm thấy mình chính là người may mắn nhất kia.

"Kết quả như thế nào?" Vương Khung hỏi.

"Không có bất kỳ phản ứng nào."

"Làm sao lại như vậy, chẳng lẽ linh dịch đã mất đi hiệu lực rồi?"

"Hẳn là sẽ không, có Tỏa Linh Đỉnh phong cấm, coi như trải qua mấy ngàn năm nữa cũng không có khả năng mất đi hiệu lực, căn cứ vào lời nói của chuyên gia, linh dịch này không phải là bình thường, chỉ có thể chất đặc thù mới có thể kích phát dược tính của nó!" Tội Kiếm Hình nói.

Trên đời đích xác có linh dược kỳ dị như thế, người bình thường phục dụng căn bản vô dụng, chỉ có thể chất đặc thù mới có thể kích phát dược

tính ẩn tàng, dung nhập vào máu thịt, dẫn phát thần diệu vô biên.

Càng là dược tề như thế thì càng trân quý.

Vì thế, Lộc Minh Trạch đã không tiếc dùng thân thử dược, y nguyên bản đã là cao thủ tuyệt đỉnh, đã sớm lạc ấn thần hình, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Nhưng mà tư chất như thế sau khi phục dụng loại dịch thể thần bí kia thế mà cũng đều không có chút phản ứng nào.

"Căn cứ theo miêu tả của Lộc Minh Trạch, loại dược tề thần bí ngoại trừ có một chút ngọt, dường như cũng không có bất luận điểm đặc biệt gì!"

"Có một chút ngọt?"

"Kỳ quái, đây rốt cuộc là dạng linh dược gì, chẳng lẽ chỉ có Chi Phối Giả mới có thể kích phát dược lực?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

Theo lý thuyết, linh dược bình thường là không nên có ngưỡng cửa cao như vậy mới đúng.

"Nghe nói cao thủ Lôi Đình Sơn đã mang Tỏa Linh Đỉnh cùng với dược tề thần bí đi đến Thần Miếu giám định." Tội Kiếm Hình nói.

Thiên Vấn Lư của Thần Miếu có các chuyên gia trong các lĩnh vực liên quan, chắc hẳn là có thể nhìn ra dược tề thần bí kia có lai lịch ra sao, vì sao lại quỷ dị như thế.

"Xem ra tòa tàn tích thật sự là một địa phương tốt!" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Chương 795

Hắn biết rõ, đài sen màu đen kia chính là ẩn thân ở đây, chỉ cần hắn có thể dung hợp đài sen kia, liền có thể đúc thành Viêm Binh, chân chính bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Đến lúc đó, hắn cũng coi như là chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ.

Nói cho cùng cảnh giới Bổ Nguyên cùng với cảnh giới Dung Khí nhìn giống như chỉ cách một tầng, kì thực là cách biệt một trời một vực.

"Có tin tức!" Đột nhiên, Tội Kiếm Hình nói, rất nhanh, y nhíu mày, thần sắc biến thành vô cùng cổ quái.

"Sao vậy?"

"Vật kia vậy mà không phải là Tỏa Linh Đỉnh! ?"

"Ừm?" Đám người nghe thế, đều khẽ giật mình.

Vật kia đã trải qua sự giám định của nhiều chuyên gia, vậy mà cũng đều có thể nhìn lầm, nếu không phải là Tỏa Linh Đỉnh thì là bảo vật gì?

"Chuyện này..." Tội Kiếm Hình muốn nói lại thôi.

"Thần Miếu các ngươi cũng nhìn không ra?"

"Nhìn ra!"

"Đó rốt cuộc là bảo vật gì?"

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra...vật kia hẳn là một...cái bô đặc thù tại thời đại thượng cổ!"

"Cái bô! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, cho rằng mình nghe lầm.

Đừng nói là hắn, liền ngay cả Xi Cửu U cũng đều lộ ra dị sắc.

"Không sai, chính là một cái bô...công hiệu lớn nhất của món bảo vật này chính là có thể loại trừ mùi vị khác thường, tăng thêm hương thơm!" Tội Kiếm Hình lộ ra thần sắc lúng túng nói.

"Như thế mà nói, thần bí dịch thể kia chẳng phải là..."

Vào lúc này, Vương Khung đột nhiên có một chút đồng tình với những cao thủ Bắc Cảnh dùng thân thử dược kia, đặc biệt là vị Lộc Minh Trạch

may mắn kia.

Chỉ trong thời gian nửa ngày, chân tướng liên quan tới dược tề thần bí liền truyền ra khắp Bắc Cảnh!

Dạng tin tức có tính bạo tạc này cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Cái gọi là Tỏa Linh Đỉnh vậy mà là một loại bô đặc thù tại thời kì thượng cổ, có thể biết được dịch thể thần bí bên trong là vật gì.

Kết quả do nhiều chuyên qua giám định từ nhiều góc độ cho ra kia, quả thực đã hố chết Lộc Minh Trạch.

Một đại thiên kiêu, dùng thân thử dược, còn công bố đặc biệt ngọt...

Vương Khung suýt nữa cười đến ngất đi.

"Nếu như ta là y, còn không bằng đập đầu chết quách đi."

"Ngươi tuyệt đối sẽ không." Cổ Thích Tâm lắc đầu, phủ định.

Dùng sự hiểu rõ của y đối với Vương Khung, loại sự tình này còn chưa đến mức khiến cho hắn nhục nhã mà tự sát, danh hào Đồ Phu có một nửa chính là dùng da mặt dày chà xát ra được, sự cường đại của nội tâm, ngoại nhân khó có thể biết rõ.

"Đáng thương cho Lộc Minh Trạch a!" Tội Kiếm Hình không nhịn được cảm thán.

Cùng là thiên kiêu Bắc Cảnh, gã đã từng nhìn thấy vị thiếu niên thiên tài này, đích xác là tư chất kinh diễm, nếu như có vận khí tốt, nói không chừng trong tương lai có thể xưng hùng một phương tại Bắc Cảnh.

Hiện tại dính phải loại sự tình này, coi như trong tương lai quật khởi, chỉ sợ cũng sẽ là vết nhơ cả đời.

ít nhất là ở trong khoảng thời gian ngắn, Lôi Đình Sơn Lộc Minh Trạch cũng đều sẽ trở thành trò cười tại Bắc Cảnh, nói không chừng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.

"Quá thảm!" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Đối với dạng thiên tài như Lộc Minh Trạch mà nói, bị như vậy còn thống khổ hơn so với giết y.

Trong hai năm tới, sợ rằng vị thiên kiêu chi tử này hẳn là sẽ không ra

ngoài.

"Vận khí của chúng ta hẳn là sẽ không kém như vậy!" Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn có được mục tiêu rõ rệt, từ sau khi đạp vào tàn tích chiến tranh cổ đại, Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể liền càng trở nên xao động, gần như không thể tự kiềm chế.

Đó là một loại khát vọng, khát vọng trước nay chưa từng có.

Dường như ở trong sâu thẳm, cất giấu quê hương và cội nguồn của hắn.

Vương Khung biết rõ, đài sen màu đen chính là ở đây.

"Đó là cái xương gì?"

Cách đó không xa, một đoạn xương trắng to lớn rơi vào mặt đất giống như một thanh kiếm bị gãy, bên trên có vết máu lốm đốm.

Coi như đã trải qua ngàn năm, cảm giác áp bách vô hình vẫn như cũ truyền ra từ trong đoạn xương cốt kia.

"Đó là một đoạn răng!" Vương Khung khẽ nói.

Hắn đã từng nghiên cứu xương cốt yêu thú cổ cùng với Phí lão, vì vậy rất tinh tường đối với thân thể yêu thú.

Đoạn răng đứt này càng thêm đáng sợ so với Ma Ha Long Tượng nhìn thấy hôm đó.

"Là dạng yêu thú gì mới có thể lưu lại đoạn răng như thế này?" Bên cạnh Tề Tích không nhịn được nói.

Luận kiến thức, y cùng với bất kỳ người nào ở đây cũng đều không thể đánh đồng.

"Thị Thú...đó là một loại huyết mạch cực kỳ đáng sợ, chí hung chí sát, kẻ mạnh nhất đủ để diệt sát Linh Lô!" Xi Cửu U nói.

Thân là đệ tử Vong Linh, hài cốt y đã từng nhìn thấy còn nhiều hơn so với Vương Khung.

Loại yêu thú này đã tuyệt diệt hơn vạn năm, nhưng truyền thuyết liên quan tới nó lại chưa bao giờ biến mất.

Chương 796

Trong trận chiến định thiên, có không biết có bao nhiêu cao thủ nhân loại chết ở dưới răng của nhất mạch yêu thú này, cũng chính là ở tổng trận chiến kia, Thị Thú tuyệt diệt, không còn xuất hiện ở trong nhân gian.

"Có thể diệt sát Linh Lô! ?" Tề Tích ôm chặt viên thịt trắng trong ngực, rụt cổ một cái.

Đối với y mà nói, cao thủ cảnh giới Linh Lô giống như thần linh, sừng sững trên đỉnh cao thế gian, đi đến phần cuối tu hành Hỏa Chủng, là tồn tại vô địch bất bại.

Trên đời này vậy mà đã từng có yêu thú có thể diệt sát tồn tại đáng sợ như vậy, thực sự là khó có thể tưởng tượng.

"Trong những năm lưu lạc, yêu thú nhất mạch bá thiên tuyệt địa, không biết rõ sinh ra bao nhiêu chủng tộc đáng sợ, bọn chúng chôn vùi ở bên trong thời gian, nhưng chúng ta vẫn có thể thấy được sức mạnh của chúng thông qua những manh mối rải rác còn lại này..." Vương Khung khẽ nói.

Nhân loại nếu không phải sinh ra Hỏa Chủng, sáng tạo ra phương pháp tu hành thích hợp với nhân loại, là căn bản không có khả năng lật đổ sự thống trị của yêu thú, chôn vùi vinh quang phách tuyệt thiên địa kia.

Trận chiến định thiên, triệt để đặt vững ưu thế của nhân loại, chủng tộc đã từng chí cao vô thượng rốt cuộc cũng vô lực hồi thiên, huyết mạch cao quý ngày xưa giống như bị nguyền rủa, những gì nhận được là trục xuất cùng với trầm luân vĩnh viễn.

Cho tới hôm nay, yêu thú ở trong mắt nhân loại đã không có gì khác so với súc vật, chỉ là càng thêm nguy hiểm mà thôi.

"Đáng tiếc là tinh huyết đã cạn!" Vương Khung thở dài.

Tinh, khí, thần của loại yêu thú này có lẽ sẽ làm cho Hỏa Chủng màu đen thức tỉnh năng lực mới, nhưng mà thời gian đã quá xa xưa, tinh, khí, thần ở bên trong đoạn răng đứt này đã sớm khô cạn.

Cảnh giới hiện nay của hắn đã rất cao, cũng không phải là tinh, khí, thần

của yêu thú nào cũng đều có thể khiến cho Hỏa Chủng màu đen hấp thu luyện hóa, thức tỉnh năng lực.

Chuyện này rất giống như thực khách ăn quen thịt cá, sơn trân hải vị, quà vặt bình thường đã khó vào trong miệng, lại càng không cần phải nói nuốt xuống.

Oanh...

Đúng lúc này, ở nơi xa, một đạo hào quang phóng lên tận trời, chiếu sáng trời cao.

Ngay sau đó bụi mù tràn ngập, khí tức cường đại va chạm vào nhau, sát phạt kinh người.

"Có bảo vật xuất thế!"

"Tranh đấu là khó có thể tránh khỏi, mỗi người đều dựa vào thủ đoạn của mình!"

"Đây chính là thế giới tu sĩ, tranh chấp chính là tài nguyên, đương nhiên cũng phải nhìn vận khí, nếu có dạng khí vận như Lộc Minh Trạch kia, như vậy thì dứt khoát tự sát còn hơn!"

Đại chiến ở nơi xa nhanh chóng hấp dẫn tất cả ánh mắt.

"Chúng ta có muốn đi xem một chút hay không?" Tề Tích tâm hỏi.

"Không cần!" Vương Khung lắc đầu nói.

Hắn trong nháy mắt liền nhìn ra, đó là một kiện bảo khí đỉnh phong, luận phẩm chất hẳn là cao hơn một chút so với Đại Uy Thiên Long Pháo trước đó.

Chẳng qua hiện nay Vương Khung đã chướng mắt những bảo vật này.

Nếu như là Huyền Binh thì hắn còn có một chút hứng thú.

Phanh phanh Phanh! Đại chiến ở nơi xa vẫn còn tiếp tục, càng ngày có càng nhiều người gia nhập vào. Không có thực lực chấn nhiếp tuyệt đối, sẽ chỉ hấp dẫn càng nhiều người tham lam.

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng không quan tâm, hắn vận chuyển Hỏa Chủng màu đen, toàn lực tìm kiếm khí tức của đài sen màu đen.

Từ lúc đặt chân đến Chân Không Gia Hương, dục vọng của hắn đối với

trở thành Chi Phối Giả càng trở nên mãnh liệt.

"Ừm?" Đột nhiên, Vương Khung bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Trong vòng mười bước, xác chết ở khắp mọi nơi, một tấm bia đồng cổ vỡ đứng trơ trọi giữa đống đổ nát.

Văn tự phía trên tấm bia đồng cổ này đã bị hao mòn hầu như không còn, thân bia đã nứt vỡ từ lâu, chỉ còn lại gần một nửa, vết rỉ sét loang lổ bao phủ tấm bia.

Phế vật như vậy, người bình thường cơ hồ sẽ không để tâm.

Nhưng Vương Khung chỉ nhìn trong nháy mắt, liền không dời nổi bước chân.

Phía trên tấm bia cổ đồng vỡ, ở bên dưới lớp gỉ sét, một bức đồ đằng đặc thù đập vào mi mắt, khuấy động thần kinh của Vương Khung.

Đó là một đoàn hỏa diễm, như là Hỏa Chủng của nhân loại, đan hà dâng lên, phổ chiếu thiên địa, nhật nguyệt thất sắc, vũ trụ hỗn mang.

"Bái Hỏa Giáo! ?"

Bái Hỏa Giáo, đó cơ hồ có thể được tính là cội nguồn của văn minh nhân loại, khởi đầu của hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Cường gia nhân loại đầu tiên thức tỉnh Hỏa Chủng nâng cao cờ lớn nhân loại, mở ra thời đại nhân loại quật khởi, lúc đó, thiên kiêu tung hoành, vô số cường giả hội tụ sau lưng, tinh kỳ Bái Hỏa Giáo phấp phới trong thiên địa, chấn kinh hoàn vũ.

Cũng chính bởi vì y, nền văn minh yêu thú bắt đầu xuống dốc.

Vào thời điểm Bái Hỏa Giáo cường thịnh nhất, cổ lão như Quang Minh Điện cũng chỉ là một chi nhánh của nó.

Chương 797

Cường đại giống như Thần Hỏa Sơn cũng đều đi ra từ Bái Hỏa Giáo.

Nó là cội nguồn của chư pháp, tổ tiên của đạo thống trong thiên hạ!

Vương Khung không nhịn được duỗi tay vuốt ve, trong sát na tiếp xúc, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, từng vết nứt hiển hiện, cùng lúc đó hào quang óng ánh phóng lên tận trời, chấn động toàn bộ tàn tích chiến tranh cổ đại.

"Đây là..."

Đám người kinh nghi, chỉ thấy bên trong không trung xuất hiện vô số văn tự cổ lão lít nha lít nhít, không ngừng lấp lóe gây dựng lại, giống như Thiên Thư.

"Thiên Thư...đây là Cổ Hỏa Chủng Thiên Thư..."

Đúng lúc này, một tiếng thốt lên vang vọng, chấn động tất cả mọi người.

Vào lúc này, nhóm người Tội Kiếm Hình, Cổ Thích Tâm, Minh Hạo Nhiên phát mộng!

Liền ngay cả Xi Cửu U cũng đều không nhịn được giương mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt vẻ cổ quái.

Người khác trải qua ngàn khó vạn hiểm cũng chỉ tìm được một kiện bảo khí đỉnh phong, còn muốn đánh nhau chết sống...

Vương Khung tùy tiện đụng một tấm bia đồng cổ, bên trong vậy mà cất giấu một bộ Thiên Thư! ?

Loại chuyện này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù ai cũng sẽ không tin tưởng.

"Chẳng lẽ người này thật sự bật hack! ?" Tội Kiếm Hình lộ ra vẻ ngờ vực.

Hôm đó đánh với Xi Cửu U một trận, danh hào bật hack liên quan tới Vương Khung liền bị truyền đi ồn ào náo động.

Hiện nay xem ra, quả thật là đúng tám chín phần mười.

So với bật hack bên trong truyền thuyết ngã nhào một cái cũng đều có thể nhìn thấy bảo quả thực không có sai biệt.

Loại người này coi như là dẫm vào một đống phân, cũng đều có khả năng là phân rồng.

"Yêu văn..." Xi Cửu U khẽ nói.

"Ngươi nhận ra?" Bên cạnh, Cổ Thích Tâm không nhịn được hỏi.

Liên quan tới yêu văn, y cũng có nghe thấy.

Ở trong những năm lưu lạc, nền văn minh yêu thú vô cùng xán lạn, vượt xa nhân loại, văn tự của bọn chúng thông qua huyết mạch truyền thừa, khắc ấn đạo và pháp, ẩn chứa bí mật tự nhiên, áo nghĩa vũ trụ.

Coi như là ở trong nội bộ yêu thú, cũng chỉ có một số ít tồn tại nắm giữ dạng văn tự thần bí này.

Sau cùng, yêu thú táng diệt, dạng văn tự này cũng thất truyền.

"Ta không nhận ra, trên đời này cũng sẽ không có ai nhận ra..." Xi Cửu U trầm giọng nói.

Y đã từng nhìn thấy loại văn tự này, lại không có cách nào giải mã huyền bí trong đó.

Nghe đồn, mỗi một loại yêu văn đều ẩn chứa vĩ lực đáng sợ nhất giữa thiên địa, thiên địa phong lôi, sơn trạch thủy hỏa, quang minh hắc ám, tạo hoá hủy diệt...toàn bộ đều giấu ở trong đó.

"Người sáng lập Bái Hỏa Giáo có nguồn gốc cực sâu cùng với yêu thú, cho nên y cũng nắm giữ dạng văn tự này." Xi Cửu U trầm giọng nói.

Dây dưa ở giữa nhân loại cùng với yêu thú là khó có thể nói hết, có cổ tịch ghi chép, vào lúc ban đầu hệ thống tu hành Hỏa Chủng sáng lập, phần lớn nhân loại đều tham khảo pháp môn tu luyện của yêu thú.

Ví dụ như Yêu Tế Pháp mà tiên tổ Tề Tích tu luyện, cơ hồ không thể rời khỏi huyết mạch cổ yêu, nếu không căn bản sẽ không có khả năng ngưng tụ Hỏa Chủng.

"Bộ Thiên Thư này có lai lịch bất phàm, ba ngàn năm cũng chưa từng tuyệt diệt, hiện nay hiển hóa trong nhân gian, không biết ẩn chứa huyền bí

cỡ nào." Xi Cửu U mở to hai mắt, nhìn những văn tự phảng phất như thông linh trên bầu trời kia.

Mỗi một loại văn tự dường như cũng là sinh mệnh hoạt bát, đang suy diễn quy luật lực lượng nào đó.

Oanh...

Lúc này, Vương Khung rơi vào một loại trạng thái huyền diệu.

Yêu văn đầy trời nhấp nháy, trong mắt hắn phảng phất như là một thể, hóa thành một dòng sông dài, mênh mông không rõ, phiêu hốt không biết hướng, đỏ rực như lửa, như rơi xuống từ trên trời.

"Táng Viêm Hà! ?" Trong lòng Vương Khung rung động.

Đây là tổ sông của nhân loại, xuyên qua long mạch thiên hạ, xuyên qua sinh mệnh cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời.

Từ xưa đến nay, chỉ có Lâm La Thiên đi dọc theo con sông này đến điểm cuối.

"Thiên địa rộng rãi, vô biên vô tận!"

Đột nhiên, một thanh âm vang vọng, cuồn cuộn mà tới, vang lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Yêu văn đầy trời nổ vang, như thể lao thẳng vào mắt hắn...

Vô số quang ảnh lấp lóe, diễn hóa ở bên trong hư không.

Đại hà như long, mênh mông không thôi.

Một chiếc chuông đồng trôi nổi ở bên trên Táng Viêm Hà, tiếng chuông khủng bố không ngừng chấn động, hư không vỡ vụn, nổi lên gợn sóng giống như kiếm văn, tấn công mọi thứ.

Ở phía dưới chuông đồng, một vị nữ tử đứng trên dòng sông, áo trắng tung bay, không nhiễm trần thế, như là tiên nữ, suy diễn phong tình muôn đời.

"Vô Sinh...ngươi quá nhỏ yếu...cũng dám đối địch với ta?" Giữa thiên địa, một giọng nói lạnh lùng vang vọng, lộ ra hờ hững thấu xương.

"Vô Sinh Lão Mẫu! ?" Vương Khung giật mình, không nhịn được nhìn về phía vị nữ tử áo trắng phong tình tuyệt đại kia.

Chương 798

Vị nữ tử áo trắng này chính là Vô Sinh Lão Mẫu bên trong truyền thuyết!

Hắn luôn cho rằng đó phải là một bà lão với khuôn mặt khô héo...

"Cái thế giới này luôn có người có thể giết ngươi!" Nữ tử áo trắng cắn chặt răng ngà, khóe miệng tràn ra máu tươi màu đỏ tươi, ngay cả váy áo cũng bị nhuộm đỏ.

Cho dù nắm giữ lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa, lúc này nàng vẫn như cũ cảm thấy vô lực.

Trước mặt của nàng là đại địch trước nay chưa từng có.

"Giết ta! ?" Thanh âm lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa.

"Lâm La Thiên hay là Hoắc Pháp Vương? Ngươi hẳn phải biết rằng...ta là bất tử bất diệt..."

Lời nói rơi xuống, nước sông khuấy động, tách ra hai bên, cùng lúc đó, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

Đó là một nhân loại, người thon dài, bắp thịt rắn chắc biểu hiện ra đường nét hoàn mỹ nhất.

Làn da của y trắng nõn, chỗ mi tâm có một vết ngấn nhàn nhạt, như thiên vũ đại trụ, vô cùng thâm thúy.

Nam tử thần bí vừa xuất hiện, chuông đồng cổ lão lập tức biến thành ảm đạm, gợn sóng khủng bố yên diệt tiêu tán, liền ngay cả khí tức của nữ tử áo trắng cũng trở nên uể oải, giống như nến tàn trong gió, lung lay sắp đổ, giống như vào bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt.

"Đây là..." Trong lòng Vương Khung rung động, gần như không thể tin được.

Hắn chưa bao giờ cảm nhận được cảm xúc kinh khủng chân thực như vậy, quả thực giống như một bàn tay lớn chi phối thân thể của hắn, chân thực không giả.

Dạng lạc ấn kia dường như bắn xuyên qua biên giới hư thực, khiến cho

hẳn có thể cảm nhận được sự kinh khủng nguyên bản.

Mạnh như Vô Sinh Lão Mẫu, ở trước mặt nhân loại bí ẩn này dường như cũng biến thành không chịu nổi một kích, thậm chí không cần động tay, chỉ cần một ánh mắt, sinh tử đã phân.

Vương Khung có một chút khó có thể tin, trên đời này lại sẽ có sinh linh đáng sợ như thế!

"Tồn tại nhỏ yếu như vậy, cũng muốn vượt ngang cấm khu, truy tìm phần cuối sao?" Nhân loại bí ẩn hờ hững nói.

Khí tức của y càng trở nên nồng đậm, căn bản chưa có xuất thủ, nữ tử áo trắng mắt thấy liền đã chống đỡ không nổi, thân thể mềm mại run rẩy, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Coi như không đặt chân vào cấm khu, cũng có thể diệt ngươi!"

"Dựa vào ngươi sao, từ một khắc ta đản sinh kia trở đi liền dã chú định...thiên không thể diệt, địa không thể giết!" Nhân loại bí ẩn thản nhiên nói.

"Cho dù là thời gian tuế nguyệt cũng không có cách nào làm cho ta mục nát!"

"Vô Sinh, ngươi hẳn phải biết rằng ta là ai!"

"Diệt Hỏa Vương Tử!" Nữ tử áo trắng khẽ mở môi son, cắn răng nói.

"Cái gì?" Chỉ vẻn vẹn bốn chữ, suýt nữa liền khiến cho tâm thần của Vương Khung thất thủ, tẩu hỏa nhập ma.

Diệt Hỏa Vương Tử, đó là hi vọng cùng với điên cuồng cuối cùng của yêu thú nhất tộc.

Bọn chúng ở trong tuyệt cảnh phát hiện ra một loại vật chất quỷ dị, có thể dập tắt Hỏa Chủng, khắc chế nhân loại.

Tồn tại cổ xưa nhất bên trong yêu thú đề xuất một hạng kế hoạch to lớn vượt ngang thời gian.

Bọn chúng muốn sáng tạo ra một chủng tộc mới, một chủng tộc có thể thôn phệ Hỏa Chủng, triệt để tuyệt diệt nhân loại.

Yêu thú gọi kế hoạch này là...Diệt Hỏa Vương Tử!

Cho tới nay, Vương Khung cũng đều cảm thấy đây chỉ là truyền thuyết, chỉ là một ý tưởng điên cuồng mà thôi!

"Bọn chúng...đã thành công! ?" Tâm thần của Vương Khung khuấy động, căn bản không thể tin được.

Tuế nguyệt đảo qua, thời đại thay đổi.

Nền văn minh yêu thú đã sớm là hoa cúc xế chiều, chết khô như xương, không còn như xưa.

Đối với nhân loại mà nói, yêu thú đã sớm không đáng để lo ngại, chỉ có thể bị tùy ý xâu xé giống như súc vật.

Ngay cả những nỗi kinh hoàng và truyền thuyết của quá khứ cũng chỉ có thể được thu gọn trong những câu chuyện tiểu thuyết để lừa dối trẻ em và được bàn luận trên đường phố mà thôi.

Nhưng mà...người nào cũng chưa từng nghĩ đến, nhất tộc đã từng chí cao vô thượng kia đã sớm ở bên trong tuế nguyệt dài dằng dặc chôn xuống một khoả hạt giống...

Một khoả hạt giống đáng sợ đủ để chôn vùi nhân loại, triệt để mai một nền văn minh tu hành Hỏa Chủng.

Bọn hắn đánh cược sự điên rồ và hy vọng cuối cùng vào tương lai, bởi thế cho nên tai hoạ đã giáng lâm vào ba ngàn năm trước, nhưng thế gian lại không biết.

"Diệt Hỏa Vương Tử...thật sự là Diệt Hỏa Vương Tử..." Vương Khung kinh hãi, quả thực không thể tin được.

Hắn từng nghe Bạch gia đề cập, cũng từng xem những ghi chép bên trong yêu huyệt của thượng cổ đại yêu, liền ngay cả bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » cũng đều có chứa các mảnh ghép liên quan đến truyền thuyết khủng khiếp này.

Đối với Vương Khung mà nói, dạng kế hoạch điên cuồng này gần như là ảo tưởng, không thể trở thành hiện thực.

Nhưng hắn đánh giá thấp sự khủng bố của yêu thú nhất tộc.

Khi nền văn minh tối cao một thời kia bị hủy diệt, chính lòng căm thù và

sức mạnh của cả tộc cuối cùng đã tạo ra con quái vật khủng khiếp đó.

Chương 799

"Vô pháp vô thiên, đại kiếp nhân loại!"

Trong lúc mê man, Vương Khung dường như nghe được thanh âm thì thầm ở bên tai.

Bên trong quang ảnh, nữ tử áo trắng tung hoành tuyệt đại, nhưng đối mặt với Diệt Hỏa Vương Tử, coi như cách đó thật xa, Hỏa Chủng trong cơ thể vẫn như cũ nóng lòng muốn thoát ra, như ngọn lửa ở bên trong gió mạnh, bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt.

"Thiên Đạo chí công, ta không tin tưởng trên đời này sẽ sinh ra dạng quái vật như ngươi..." Nữ tử áo trắng run giọng nói.

Rất hiển nhiên, khí tức mà Diệt Hỏa Vương Tử phát ra cực kỳ đặc biệt, cho dù chưa chạm vào cũng sẽ có sức tàn phá gần như huỷ diệt đối với nàng.

"Nhân loại...luôn chấp nhất coi những thiển kiến của mình là chân lý, có lẽ Hoắc Pháp Vương nói đúng, đây chính là giới hạn của nhân loại..." Diệt Hỏa Vương Tử mặt không biểu tình, bên trong con ngươi băng lãnh kia dường như không có một tơ một hào dao động tình cảm thuộc về nhân loại.

Thanh âm kia như một làn thu thuỷ, gợn sóng mênh mông, dung nhập vào Táng Viêm Hà cuồn cuộn không suy kiệt.

"Chân Không Gia Hương!" Đột nhiên, nữ tử áo trắng xuất thủ.

Trời đất như lồng lộng tập hợp lại, một tòa thế giới hư vô hiển hiện, tầng tầng lớp lớp, áp về hướng Diệt Hỏa Vương Tử.

"Châu chấu đá xe!" Diệt Hỏa Vương Tử khẽ nói.

Y đứng bất động, áo bào quanh người không gió mà bay, khẽ tung bay, phía dưới trời cao, toà thế giới đáng sợ kia vỡ tan thành từng mảnh.

Cùng lúc đó, y xuất hiện ở phía sau nữ tử áo trắng giống như một bóng ma...

"Không có khả năng..." Trên mặt của nữ tử áo trắng toát ra vẻ hoảng sợ, nàng chậm rãi cúi đầu, bụng dưới đã bị bắn thủng, Hỏa Chủng tịch diệt, trở

lại hư vô.

"Nhỏ yếu chính là tội lỗi! Ngươi hãy trở về dòng sông lớn này đi!" Diệt Hỏa Vương Tử khẽ nói.

Ánh mắt của nữ tử áo trắng dần dần tan rã, đôi chân như chìm xuống, sắp rơi xuống Táng Viêm Hà mãnh liệt.

"Tiểu Liệt Mã, ngươi không phải là đối thủ của y!"

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang vọng như gió xuân, khiến cho nước sông lạnh lẽo cũng đều trở nên ấm áp hơn một chút.

Nữ tử áo trắng hoảng hốt, một vị thanh niên không biết khi nào xuất hiện ở bên cạnh, ôm nàng vào trong ngực.

Thanh niên kia hình dạng thường thường, mặc áo vải, đi chân đất, với nụ cười rạng rỡ, như thể mặt trời treo trên bầu trời, chiếu sáng khắp thế gian.

"Ngươi...ngươi..." Nữ tử áo trắng nhìn thấy người tới, hai mắt long lanh, không thể tự chủ.

"Lâm La Thiên, ngươi rốt cuộc vẫn đã đến rồi!"

Ở nơi xa, Diệt Hỏa Vương Tử xoay người lại, nhìn vị thanh niên trước mắt này, trong mắt rốt cuộc cũng nhiều thêm một tia ánh sáng.

Dường như ở trong thiên địa mênh mông, chỉ có nam nhân trước mắt này có tư cách làm địch nhân của y.

"Lâm La Thiên! ! !" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, hắn rốt cuộc cũng biết nam nhân trước mắt này đến cùng là người nào.

Ba ngàn năm nay, cường giả đệ nhất thiên hạ, tồn tại vĩ đại nhất thời đại kia.

Chẳng trách người này giống như đã từng quen biết, hiện tại xem ra, cùng với thiếu niên Lâm La Thiên mà Vương Khung nhìn thấy ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » xác thực có mấy phần tương tự.

"Ta đến rồi!" Lâm La Thiên nở nụ cười ấm áp, cúi đầu, nhìn nữ tử áo trắng trong ngực.

Y nhẹ nhàng nâng tay, phất qua vết thương dữ tợn kia.

Đột nhiên, Hỏa Chủng nguyên bản tịch diệt lại thiêu đốt một lần nữa, mặc dù yếu ớt, lại vô cùng ấm áp.

"Ngươi quả nhiên là một dị số!" Diệt Hỏa Vương Tử nhìn một màn trước mắt, không có bất cứ dao động gì, chỉ là nhẹ giọng nói.

"Năng lực của ta là thắp sáng Hỏa Chủng của người khác, để bọn hắn tản mát ra hào quang càng chói sáng...đối với thế nhân mà nói, năng lực như vậy chỉ là gân gà, vĩnh viễn không có cách nào trở thành cường giả chân chính..." Lâm La Thiên đột nhiên nói, y mỉm cười, giống như là tự giễu, lại phảng phất như đang ôn chuyện với bạn cũ.

Trước mặt y dường như cũng không phải là đại địch có thể chôn vùi nhân loại.

Diệt Hỏa Vương Tử không hề động đậy, cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn.

"Nhưng mà...bất kể là thời đại nào, cũng đều cần năng lực như vậy...khi tất cả quang mang của tất cả moi người đều đầy đủ loá mắt...đó mới thực sự là quang minh..." Lâm La Thiên dần dần thu liễm nụ cười trên mặt, y buông nữ tử áo trắng xuống, chậm rãi đi tới.

"Đừng...đừng..." Nữ tử áo trắng siết chặt nắm đấm, trong mắt có nước mắt trong suốt lấp lóe.

Khí tức của Diệt Hỏa Vương Tử phô thiên cái địa, xâm chiếm vạn vật, liền ngay cả Táng Viêm Hà thao thao bất tuyệt dường như cũng đình chỉ lưu động.

"Cho dù là ngươi, cuối cùng vẫn phải chết ở chỗ này." Diệt Hỏa Vương Tử giống như đang nói về tương lai.

Oanh...

Đúng lúc này, Lâm La Thiên khoát tay, một ngọn Hỏa Chủng kỳ dị hiển hiện trong bàn tay.

Chương 800

"Đây là..." Thân thể Vương Khung rung động, quả thực không thể tin được.

"Lực lượng Hỏa Chủng..." Diệt Hỏa Vương Tử khẽ nói.

"Lực lượng mạnh nhất là bản thân nhân loại!" Lâm La Thiên hơi hơi nâng khóe miệng lên, trong mắt lấp lóe tinh mang, bàn tay y khép lại, bỗng nhiên bóp nát Hỏa Chủng.

Trong khoảnh khắc, giống như mặt trời vỡ vụn, quang minh vô lượng lấp lánh, xâm nhập vào Táng Viêm Hà cuồn cuộn mênh mông, xâm nhập vào Thập Vạn Đại Sơn mênh mông vô tận, xâm nhập vào mỗi một góc trong thiên địa...

Quang ảnh vỡ vụn, lạc ấn như chân thực thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Trong nội tâm Vương Khung nhất thời nổi lên gợn sóng, gần như không thể tin được.

Đoạn quá khứ này chứa đựng quá nhiều tin tức cùng với rung động, chiếu rọi thiên hạ, trên thế giới sẽ có bao nhiêu người có được tư cách biết chuyện này?

"Diệt Hỏa Vương Tử, sinh linh đáng sợ kia chung quy là đã được sáng tạo ra, Lâm La Thiên cũng đều đã từng chiến đấu với đối phương, đến cùng là có chiến thắng hay không?"

Vô số nghi vấn nổi lên ở trong lòng Vương Khung.

Xem ra, Lâm La Thiên dường như cũng không có nắm chắc triệt để chiến thắng Diệt Hỏa Vương Tử.

Nhưng nếu như bại, làm sao lại không có bất kỳ ghi chép nào liên quan tới loại quái vật này, nhân loại lại làm sao có thể tiếp diễn đến nay?

Phải biết rằng, dạng sinh linh căn bản không nên tồn tại này, nó sinh ra chính là vì để huỷ diệt nhân loại.

Oanh...

Đúng lúc này, yêu văn đầy trời tụ hợp, hóa thành hình chiếu mới, chiếu

vào trong đầu óc Vương Khung.

"Ở đây là..." Vương Khung nhìn cảnh tượng trước người, lộ ra vẻ kinh nghi.

Nơi ánh mắt của Vương Khung nhìn thấy, là một tòa tàn tích cổ xưa!

Ở đây đã trải qua đại chiến, hài cốt khắp nơi, đất khô cằn như hoang mạc, chỉ có một đạo thân ảnh thướt tha ngồi xếp bằng ở phía trên đống mục nát, y phục trắng đẹp như tranh vẽ, dao động tịch diệt không ngừng truyền ra từ bên trong cỗ thân thể kia.

"Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không Gia Hương! ?" Đôi mắt của Vương Khung ngưng lại.

Rất hiển nhiên, ở đây chính là Chân Không Gia Hương.

Tàn tích ở đây chính là tàn tích sau trận chiến tranh thời cổ đại.

Về phần thân ảnh duy nhất kia đương nhiên là Vô Sinh Lão Mẫu.

Đôi mắt của nàng mang theo sự thăng trầm của thời gian, nhưng gương mặt vẫn cuốn hút, dù cho thời gian trôi qua vẫn không để lại bất cứ dấu vết nào trên gương mặt.

"Cho dù là cường giả cái thế, cũng không thể chống cự vĩ lực của tuế nguyệt!" Đúng lúc này, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên, vang vọng như khúc hát, quanh quẩn ở giữa thiên địa.

Ngay sau đó, không gian lan tràn như gợn sóng, một thân ảnh đi ra, áo bào bay phần phật, đặt chân vào phiến thế giới kỳ dị này.

"Đây là..." Vương Khung nhíu mày, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt có khuôn mặt tinh xảo, sâu trong con ngươi có ánh vàng mờ ảo, trên trán có một cái sừng bị gãy màu đỏ.

"Danh sách Chân Vương! ?"

Bất kể là tóc trắng ba ngàn trượng, hay là Hắc Sơn Bạch Thủy cũng đều là yêu thú đạp vào danh sách Chân Vương mà Vương Khung nhìn thấy.

Không thể nghi ngờ, khí tức của nam nhân trước mặt này so với Chân Vương là không có sai biệt, thậm chí càng thêm khủng bố cường đại.

"Xích Cầu, ngươi không nên đến!" Vô Sinh Lão Mẫu khẽ nói.

"Cố nhân suy tàn, một mình ngươi đi cũng không khỏi quá tịch mịch thê lương." Nam tử gọi là Xích Cầu thở dài.

"Hoắc Pháp Vương đã lập xuống lời thề, cả cuộc đời này, cũng sẽ không bước ra khỏi Quang Minh Điện nửa bước, cũng không biết rõ y đã chết chưa."

Vô Sinh Lão Mẫu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn trời, có một chút mất hết cả hứng.

"Nam nhân kia không còn, thiên hạ rộng lớn, y liền duy ngã độc tôn, tuy không xuất thế, ba trăm năm qua, lại tru diệt các phương đạo thống, đuổi tuyệt Linh Sơn nhất mạch..."

"Hoắc Pháp Vương khí phách quá lớn, một mình y làm việc mà mấy đời người cũng đều chưa làm xong, có lẽ sẽ có một ngày, y sẽ thật sự làm được."Vô Sinh Lão Mẫu thở dài.

Oanh...

Đột nhiên, chấn động kịch liệt truyền ra từ trong cơ thể của Vô Sinh Lão Mẫu.

Không gian quanh người nàng bắt đầu nứt vỡ vặn vẹo, hết thảy tồn tại vật chất đều yên diệt tiêu tán...

Khí tức hủy diệt như mây khói trùng thiên, dần dần khuếch tán ra toàn bộ thế giới.

"Ngươi sắp chết rồi..." Nam tử gọi là Xích Cầu lẳng lặng nhìn nàng, mặt không có một chút thần sắc dao động nào, dường như đã sớm nhìn quen đối với chuyện như vậy.

"Đại đạo vĩnh hằng, chỉ có trời bất tử, trên đời này ai có thể sống mãi!" Vô Sinh Lão Mẫu nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vương Khung lặng lẽ nhìn, trong nội tâm không khỏi dâng lên một trận bi thương.

Con đường tu hành, tràn đầy chông gai, coi như đi đến phần cuối vẫn như cũ là tuyệt vọng.

Dạng tồn tại truyền kỳ mạnh như Vô Sinh Lão Mẫu, vẫn như cũ phải

đối mặt với tử vong, đi về hướng phần cuối nhân sinh, cuối cùng vẫn trở về hủy diệt cùng với hư vô.

Chương 801

"Cũng may là tới kịp!" Đột nhiên, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Bên trong hư không, không biết từ đâu đến và đi đâu, cứ như lẽ ra y liền sẽ xuất hiện ở đó.

"Ngươi thế mà không chết! ?" Nam tử gọi là Xích Cầu nhìn thấy người tới, con ngươi bỗng nhiên co lại, quả thực không thể tin được.

"Lâm La Thiên!" Vô Sinh Lão Mẫu mở mắt, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ba trăm năm không thấy, phong thái của Lâm La Thiên vẫn như cũ, chỉ là có thêm vài sợi tóc trắng, nụ cười trên mặt vẫn ấm áp như cũ, như mặt trời mới lên, khiến người ta thoải mái.

"Ngươi đã trở về..." Vô Sinh Lão Mẫu lộ ra ánh mắt phức tạp, không nhịn được nói.

"Ta đến đưa tiễn ngươi!" Lâm La Thiên đi đến bên người Vô Sinh Lão Mẫu, y khoát tay, dao động hủy diệt phảng phất như bị phong cấm, thời gian cũng dường như lọt vào giam cầm.

Một màn này rơi vào trong mắt nam tử gọi là Xích Cầu, biến thành khó có thể tin.

"Ngươi đến cùng đã đạt đến cảnh giới cỡ nào?" Vô Sinh Lão Mẫu cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, không khỏi hỏi.

"Cảnh giới không thể nói!" Lâm La Thiên cười nói.

"Mấy năm nay ngươi đi nơi nào?" Vô Sinh Lão Mẫu hỏi.

Vương Khung nghe thế, cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

Hắn đã từng nghe Bạch gia, còn có Phí lão kể về lịch sử, trong truyền thuyết, Lâm La Thiên đi đến phần cuối bầu trời, trở về Trung Thổ, ở giữa khoảng thời gian này biến mất thật lâu, ai cũng không biết y đi nơi nào.

"Ta đi rất nhiều nơi, chuẩn bị hậu sự!" Lâm La Thiên cười nói.

"Cái gì?"

Đáp án này, đừng nói là Vô Sinh Lão Mẫu, liền ngay cả Vương Khung cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

"Diệt Hỏa Vương Tử còn sống, dù sao vẫn là phiền phức." Lâm La Thiên thản nhiên nói.

Vương Khung nghe thế, trong lòng hơi giật mình một chút.

Con quái vật kia vậy mà không chết,

Thiên hạ đệ nhất cao thủ Lâm La Thiên cũng đều không thể chém giết nó!

"Vật kia thật sự giết không chết sao?" Vô Sinh Lão Mẫu không khỏi hỏi.

"Nền văn minh yêu thú nhất tộc đích xác đáng sợ, bọn chúng tạo ra được một con quái vật ngay cả mình cũng đều khống chế không nổi." Lâm La Thiên nhếch miệng nói.

"Bản thân nó chính là một vòng luân hồi!"

"Quái vật kia đại khái cần bao lâu mới có thể trở về?" Vô Sinh Lão Mẫu hỏi.

Lâm La Thiên lắc đầu nói: "Không biết, dù sao đó cũng là sinh linh trước nay chưa từng có, có thể là một trăm năm, cũng có thể là năm trăm năm...nhưng theo dự đoán của ta, trễ nhất sẽ không vượt qua ba ngàn năm..."

"Cái gì?" Vương Khung nghe được lời này, suýt nữa nhảy dựng lên.

Trễ nhất sẽ không vượt qua ba ngàn năm,

Nếu là như vậy, tính toán thời gian, ngày quái vật trong miệng Lâm La Thiên kia khôi phục trở về hẳn là thời đại này, vừa đúng ba ngàn năm!

"Chuyện này...chuyện này không phải là thật đó chứ?" Vương Khung trừng lớn hai mắt, thì thào tự nói.

"Ngươi nói thật chứ?" Vô Sinh Lão Mẫu hỏi.

"Chuyện này quả thực là sự thật!"

"..."

Vương Khung triệt để phát mộng, nếu như Lâm La Thiên tính toán chính xác mà nói, đây quả thực là ác mộng.

Phải biết rằng, vào thời đại ba ngàn năm trước, có dạng tồn tại vô địch như Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương, đối mặt với cái gọi là Diệt Hỏa

Vương Tử cũng đều cảm thấy vô cùng phí sức, tương đương với nghênh đón một trường hạo kiếp tai nạn.

Ba ngàn năm qua đi, trình độ tu hành hiện nay đã không thể đánh đồng cùng với trước kia, nếu quái vật kia thật sự trở về, vậy thì ai có thể ngăn cản.

"Ba ngàn năm...thực sự quá lâu..." Vô Sinh Lão Mẫu không nhịn được lo lắng nói: "Đến lúc đó, ai có thể ngăn cản?"

Rất hiển nhiên, Vô Sinh Lão Mẫu cũng nghĩ tới, nói cho cùng thì loại tồn tại giống như Lâm La Thiên, Hoắc Pháp Vương ở trong hàng ngàn năm mới sinh ra một hai vị.

"Lâm La Thiên danh xưng là đệ nhất cường giả ba ngàn năm, y đã từng giao thủ với quái vật kia, nhất định sẽ lưu lại hậu thủ cho hậu thế." Trong mắt Vương Khung lấp lóe ra hào quang chờ mong, không nhịn được nhìn về phía Lâm La Thiên.

"Như vậy mà nói, qua nhiều năm như vậy, ngươi đang lưu lại hậu thủ cho tương lai?" Vô Sinh Lão Mẫu nói.

"Không có!"

"..."

"So với Diệt Hỏa Vương Tử, ta ở phần cuối bầu trời nhìn thấy thứ thú vị hơn." Lâm La Thiên cười thần bí, lấy ra một vật từ trong ngực.

"Cái đó là..." Vương Khung thấy thế, hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

"Loại đồ vật này để lại ở trong Chân Không Gia Hương, một ngày nào đó, tự nhiên sẽ có hậu nhân tới lấy đi..." Lâm La Thiên cười cười, mở hai tay ra, một ngọn lửa quỷ dị rực rỡ như thật.

"Đài sen màu đen! ?"

Ba ngàn năm trước, nam nhân kia tiến vào Chân Không Gia Hương, để lại thứ mà Vương Khung ao ước.

Lâm La Thiên, nam nhân được xưng là cường giả đệ nhất thiên hạ ba ngàn năm này, dường như có thể nhìn xuyên dòng sông vận mệnh, ở bên trong gợn sóng nhìn thấy một góc tương lai.

Chương 802

"Đài sen màu đen..."

Ngọn lửa màu đen nhấp nháy, một hoa ba lá, vô cùng yêu dị!

Liền ngay cả Vô Sinh Lão Mẫu cùng với vị Chân Vương được gọi là Xích Cầu kia cũng đều bị nó hấp dẫn.

"Đây là cái gì?" Ánh mắt của Vô Sinh Lão Mẫu khẽ run, không nhịn được nói.

Nang nâng tay ngọc lên muốn đụng vào, nhưng mà đài sen thần dị kia lại là ở vào khoảng giữa vật chất cùng với hư vô, mờ mịt không biết, có ở mọi hướng.

"Một hoa ba lá, tương lai tự hiện...đây là một vật rất thú vị..." Lâm La Thiên nhìn đài sen trong tay, khẽ cười nói.

"Ngươi ở phần cuối bầu trời cuối cùng đã nhìn thấy cái gì?" Vô Sinh Lão Mẫu không khỏi hỏi.

Từ xưa đến nay, chỉ có Lâm La Thiên đi dọc theo Táng Viêm Hà, vượt ngang cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời, ai cũng không biết y nhìn thấy cái gì tại đó!

Có thể đây chính là chân tướng mà tất cả mọi người trong thiên hạ đều muốn biết.

Cao ngạo như Hoắc Pháp Vương cũng đều hướng tâm trí về đó.

Hiện nay, Vô Sinh Lão Mẫu rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề này.

Ánh mắt của Lâm La Thiên ngưng lại, chợt nhoẻn miệng cười nói: "Ta nhìn thấy diện mạo vốn có của thế giới tại đó..."

"Cái gì?"

Vào lúc này, không chỉ là Vương Khung, liền ngay cả Vô Sinh Lão Mẫu cùng với vị Chân Vương được gọi là Xích Cầu kia cũng đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Thiên hạ rộng lớn, chỉ sợ cũng chỉ có ba người này là nghe được đáp án của Lâm La Thiên, ba người xuyên thủng quá khứ tương lai, nghe được đáp

án trọng yếu nhất trên thế giới này.

"Đặc biệt thú vị, ta nghĩ...một ngày nào đó, sẽ có người đến sau cũng có thể đi đến bên kia..." Trong mắt Lâm La Thiên lộ ra một tia thỏa mãn, nhưng trong lúc thoáng qua, lại vẫn như cũ có chút tiếc nuối.

"Thật đáng tiếc...chỉ có tên gia hỏa kia mới có thể nhìn thấy người đến sau...nền văn minh yêu thú xác thực kinh diễm vô song..." Lâm La Thiên thở dài.

"Tên gia hỏa kia, ngươi đang nói..." Trong lòng Vô Sinh Lão Mẫu khẽ nhúc nhích, không nhịn được nói.

"Diệt Hỏa Vương Tử!"

"Tuế nguyệt vô tình, có lẽ ta cũng không thể nhìn thấy hình thái cuối cùng của y!" Lâm La Thiên nhếch miệng nói.

Cho dù là cường giả đệ nhất thiên hạ, cũng không thể nghịch chuyển vĩ lực thời gian.

Ba ngàn năm, đột nhiên trôi qua, người đã từng phách tuyệt trong tinh không ngày xưa, che đậy cổ kim cũng đã hóa thành truyền kỳ từ lâu, vĩnh viễn điêu khắc ở bên trong dòng sông thời gian.

"Ngươi nói y...vẫn còn đang tiến hóa?" Trong mắt Vô Sinh Lão Mẫu lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Lâm La Thiên cũng không nhiều lời, khẽ gật đầu, nhìn về phía vị Chân Vương được gọi là Xích Cầu kia.

"Các ngươi đã tạo ra được một con quái vật trước nay chưa từng có, thiên địa rộng rãi, pháp lực vô biên..." Trong mắt Lâm La Thiên hiện ra một tia dị sắc óng ánh, giống như là chờ mong, lại như khát vọng, cuối cùng hóa thành tiếc nuối.

Y phách tuyệt tinh không, vô địch thiên hạ, lại không có cách nào chứng kiến hình thái cuối cùng của quái vật kia, đại chiến một trận.

Có lẽ, đây là tiếc nuối lớn nhất cả đời y.

"Thật khó cho thế hệ tương lai sống sót, Nhân tộc sẽ bị tiêu diệt! ?" Vô Sinh Lão Mẫu không khỏi nhìn lại cố thổ.

Ba ngàn năm sau, nếu như "Diệt Hỏa Vương Tử" hồi sinh, Hỏa Chủng của nhân loại nhất định sẽ gặp phải kiếp số trước nay chưa từng có, đến lúc đó, ai có thể ngăn cản.

Từ xưa đến nay, cũng chỉ có một Lâm La Thiên mà thôi!

"Ngươi có phải hay không đã biết được điều gì, đã sớm chuẩn bị hậu thủ?" Vô Sinh Lão Mẫu vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nhìn về phía Lâm La Thiên.

Y tuy vô địch thiên hạ, lại dùng quang minh chiếu rọi muôn phương, ấm áp mà vĩ đại, sưởi ấm thời đại kia.

Lâm La Thiên lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời cao, đột nhiên nói: "Ta còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm...nếu nhân loại thật sự tuyệt diệt...có lẽ cũng tốt!"

"Cái gì?" Mặt của Vô Sinh Lão Mẫu khẽ run, quả thực không thể tin được những gì chính mình nghe được.

Liền ngay cả vị Chân Vương gọi là Xích Cầu kia cũng đều không nhịn được giật giật mí mắt, lộ ra sắc mặt khác thường.

Lâm La Thiên trong nhận thức của bọn hắn là nhất định sẽ không nói ra lời như vậy.

"Ngươi..." Vô Sinh Lão Mẫu còn muốn nói cái gì nữa.

Lâm La Thiên điểm ra một chỉ, thời gian bị giam cầm lại bắt đầu tiếp tục chảy.

Dao động hủy diệt truyền ra từ trong cơ thể của Vô Sinh Lão Mẫu.

"Vô Sinh, ngươi nên đi, ta sẽ tiễn đưa ngươi!"

Trong mắt Lâm La Thiên không có buồn vui, nếu cố hữu sắp đi, y sẽ đến tiễn biệt.

Trong mắt Vô Sinh Lão Mẫu lóe lên một tia dị sắc, nàng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cũng không nói gì, chậm rãi nhắm hai mắt lại, mang theo vô tận tiếc nuối.

"Bên bờ Táng Viêm Hà, áo trắng như tuyết, cảnh xuân tươi đẹp ngày xưa, chỉ như mới ngày hôm qua... "

Tiếng than nhẹ lượn lờ, như gió nghẹn ngào, tiêu tán ở trong hư không.

Chương 803

Vô Sinh Lão Mẫu, ba ngàn năm trước, vị cường giả truyền kỳ lấp lánh tại thời đại kia chung quy cũng đi về hướng phần cuối của sinh mệnh.

Hỏa Chủng của nàng như đại tinh óng ánh, lấp lánh trường không, chiếu sáng thế giới vô biên.

Cuồng phong gào thét, thân ảnh áo trắng kia chậm rãi tiêu tán, yên diệt như bụi sao, hóa vào thiên địa.

"Chung quy cũng đã đi!"

Chân Vương được gọi là Xích Cầu thì thào khẽ nói, bên trong con ngươi hiện lên một vệt ảm đạm, thoáng qua tức thì, cơ hồ không dễ dàng phát giác.

Ông! Khí tức đáng sợ xâm chiếm thiên địa, Chân Không Gia Hương dường như cũng bắt đầu đi về hướng suy vong.

"Ở lại đi!" Lâm La Thiên khẽ nói, thế giới đang vỡ nát đình chỉ.

Chân Không Gia Hương, tòa thế giới kỳ dị do Vô Sinh Lão Mẫu dùng sinh mệnh bản nguyên ngưng tụ thành bị y bảo tồn lại.

"Cường giả đệ nhất thiên hạ...quả nhiên là cường giả đệ nhất thiên hạ..." Vương Khung không nhịn được líu lưỡi.

Hắn mặc dù xem không hiểu thủ đoạn của Lâm La Thiên, nhưng người chết vật diệt, Vô Sinh Lão Mẫu sau khi tọa hóa, tòa thế giới này vốn nên vỡ nát, lại ở dưới thủ đoạn khủng bố của Lâm La Thiên tiếp tục tồn tại qua hơn ba ngàn năm.

Từ xưa đến nay, sợ rằng cũng không có mấy người nắm giữ loại thủ đoạn này.

"Ngươi định giết ta sao?"

Ở nơi xa, Chân Vương được gọi là Xích Cầu nhìn Lâm La Thiên chậm rãi xoay người lại, lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

Y không biết rõ nam nhân này đến cùng đã nhìn thấy cái gì tại phần cuối bầu trời, nhưng có một điểm có thể khẳng định, Lâm La Thiên hiện nay đã

bất đồng, khác rất xa so với nhận thức của y.

"Xích Cầu, ta đã chuẩn bị tốt hậu sự của mình, để lại mọi thứ ở đó...một ngày kia, ngươi có thể để cho truyền nhân của ngươi đi thử thời vận..."

"Ngươi đang nói?"

"Thiên Khải!"

Lâm La Thiên mỉm cười, vung tay lên, vị Chân Vương được gọi là Xích Cầu kia liền trực tiếp bị đưa ra khỏi Chân Không Gia Hương.

Thiên địa mênh mông, chỉ còn lại một mình Lâm La Thiên.

Y nhìn đài sen màu đen trong tay, thanh âm biến thành thần bí trầm thấp: "Ba ngàn năm, rốt cuộc cũng có người muốn lấy nó đi..."

"Cái thế giới này nhất định sẽ trở nên đặc sắc!"

Lời nói rơi xuống, Lâm La Thiên đưa tay nâng lên một chút, đài sen màu đen thần bí kia vậy mà bay về phía Vương Khung.

"Chuyện này...chuyện này..."

Lúc này, toàn thân lông tơ của Vương Khung dựng đứng, quả thực không thể tin được.

Lạc ấn nguyên bản dần dần tiêu tán, chỉ có đài sen màu đen kia vẫn như cũ vô cùng rõ ràng, thế mà bắt đầu thực thể hóa, trong nháy mắt, liền xuất hiện ở trong đan điền của hắn.

"Đài sen màu đen...vậy mà dễ dàng như vậy liền đạt được?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy long trời lở đất, bất khả tư nghị.

Đài sen màu đen, một hoa ba lá, xen vào ở giữa vật chất cùng với hư vô.

Món chí bảo này vô cùng thần bí, nghi ngờ đến từ phần cuối bầu trời, là mấu chốt để Vương Khung đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Vương Khung vượt đường xa đi đến Bắc Cảnh, thế mà lại đạt được một cách dễ dàng như vậy.

Ông! Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, chín tầng ánh lửa hợp lại làm một.

Thần hình hoa sen đen hiển hóa, sản sinh ra liên hệ kỳ diệu cùng với đài

sen, phù văn thần bí nhấp nháy, chảy và tương tác giữa hai bên như một luồng thông tin.

"Thần hình lạc ấn, rèn đúc Viêm Binh...dung hợp đài sen, ta liền có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí! ?" Vương Khung cảm thấy chuyện này giống như ảo mộng, bất khả tư nghị.

Đúng lúc này, trong lòng Vương Khung khẽ động, một đạo lưu quang bay vào trong đan điền, đó đương nhiên là Nghịch Lân Nhận.

Nghịch Lân Nhận, là năng lực đầu tiên Vương Khung thức tỉnh thực thể hóa thành binh khí, phi thường thần dị, ở bên trong càng là dung hợp lực lượng của miếng sắt số 73.

Hiện nay, Nghịch Lân Nhận nhận sự cảm hoá của thần hình hoa sen đen.

Chân nguyên của Vương Khung như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng quán chú vào bên trong Nghịch Lân Nhận, cùng lúc đó, đài sen màu đen ở dưới sự thiêu đốt của Hỏa Chủng, vậy mà bắt đầu hòa tan...

Từng giọt, giống như tinh thể dung nhập vào bên trong Nghịch Lân Nhận.

Hỏa Chủng màu đen, đài sen thần bí, Nghịch Lân Nhận...

Ba hợp làm một, sản sinh ra liên hệ cực kỳ kỳ diệu, tiến hành thuế biến cùng với dung hợp trước nay chưa từng có ở trong cơ thể Vương Khung.

Oanh...

Lúc này, Vương Khung xếp bằng ở bên trong đống đổ nát, hắn nguyên bản còn đang lĩnh hội yêu văn đầy trời đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức doạ người, chấn động thiên địa.

Một luồng hỏa diễm màu đen thẩm thấu ra từ trong cơ thể của hắn, quấn quanh thôn phệ hắn.

Cùng lúc đó, yêu văn đầy trời nhấp nháy dữ dội, giống như thủy triều tuôn về hướng Vương Khung, tới lui ở quanh người hắn.

"Đây là...Thiên Thư hiển hóa, có người tham ngộ ra huyền diệu vô thượng..."

Chương 804

"Quả nhiên là cất giấu đại tạo hóa...đây chính là thượng cổ kỳ công, vẻn vẹn chỉ lĩnh hội thế mà liền có khí tượng như thế, nếu quả thật luyện thành sẽ còn đến mức nào?"

"Chân truyền của Vô Sinh Lão Mẫu...đây chắc chắn là chân truyền của Vô Sinh Lão Mẫu, di sản trân quý nhất trong Chân Không Gia Hương..."

"Nhanh, nhất định phải đạt được loại đồ vật này, không tiếc bất cứ giá nào, tuyệt đối không thể để cho người này chiếm tiện nghi."

Động tĩnh mà Vương Khung đưa tới thực sự quá lớn, toàn bộ Chân Không Gia Hương cũng đều có thể cảm nhận được.

Hỏa diễm quỷ dị màu đen dâng lên ngút trời, yêu văn đầy trời giống như sống lại, tản mát ra dao động đáng sợ.

Vào lúc này, tất cả cao thủ ở trong Chân Không Gia Hương đều cảm nhận được cỗ dao động này.

Lúc này, coi như là đồ đần cũng đều biết, Vương Khung đạt được đại tạo hóa, bản Thiên Thư này cất giấu đại tạo hóa, chắc chắn là bảo vật trân quý nhất ở bên trong Chân Không Gia Hương.

"Loại bảo bối này nên rơi vào trong tay Lôi Đình Sơn chúng ta!"

"Có Thiên Thủy Cung chúng ta ở đây, các ngươi cũng muốn nhúng chàm loại trọng bảo này, quả thực là người si nói mộng!"

"Tất cả đều là lũ ngu xuẩn, ở trong thời gian nói nhảm, Thiên Thư đã sớm bị lấy đi."

Trong khoảnh khắc, từng cỗ khí thế mạnh mẽ lần lượt hiển hiện, dày đặt như tay, chụp vào Vương Khung.

Bọn hắn cũng không biết rõ thân phận cùng với lai lịch của Vương Khung.

Nhưng đối mặt với trọng bảo như vậy, bất kể là người nào, cũng đều đừng hòng còn sống đi ra ngoài.

Huống chi, ở dưới sự che lấp của đai lưng biến thân, Vương Khung ở

trong mắt của bọn hắn chỉ là hạng người vô danh tu vi thấp, có thể tuỳ tiện diệt sát như sâu kiến.

Dạng tồn tại hèn mọn này cũng muốn đánh cắp Thiên Thư, chiếm được tạo hoá, quả thực buồn cười!

"Muốn chết!"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang vọng, quanh quẩn bát phương.

Vào lúc này, Minh Hạo Nhiên xuất thủ.

Oanh...

Đại địa nứt vỡ, chân nguyên mãnh liệt nổi lên quang huy màu vàng kim nhàn nhạt, như lưu ly bất hủ, giống như đại nhật bất diệt, ánh bình minh chiếu đến, thoáng như thời gian vĩnh hằng.

Dị tượng chân nguyên, trường hà hóa kinh hồng.

Ở phía dưới cỗ lực lượng này, từng cỗ khí tức đáng sợ lập tức như sóng lớn bị thôn phệ bao phủ.

"Đây là...trường hà hóa kinh hồng...Tiểu Minh Tôn...ngươi...thật sự là ngươi..."

"Minh Hạo Nhiên...ngươi lại vẫn còn sống...ở phía dưới sự truy sát của Thần Miếu, ngươi lại vẫn còn sống..."

"Làm sao lại như vậy, lực lượng của ngươi làm sao lại biến thành cường đại như vậy, A...thân thể của ta...vỡ...nát..."

Ở bên trong dị tượng khủng bố, từng đợt thanh âm hoảng sợ truyền ra, vang vọng thiên địa.

Nhất thời, tất cả mọi người sửng sốt, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị cùng với ngưng trọng.

Hung danh thao thiên khó tả của Tiểu Minh Tôn, đã sớm truyền ra khắp Bắc Cảnh.

Đây chính là một vị cao thủ không sợ trời không sợ đất, liền ngay cả Thần Miếu cũng đều dám trêu chọc, ở phía dưới truy sát sinh tử càng là không ngừng đột phá, thực lực mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng, nhìn dị

tượng chân nguyên trước mắt liền có thể biết, trừ phi là Chi Phối Giả xuất thủ, nếu không thật đúng là không có ai giết được y.

"Tiểu Minh Tôn vậy mà hiện thân ở đây, như vậy...người đánh cắp Thiên Thư kia đến cùng là ai?" Có người khẽ nói, ngừng chân quan sát.

Tất cả mọi người đều biết rõ, hôm đó Tiểu Minh Tôn lọt vào sự truy sát của Thần Miếu, sau đó được một vị thanh niên cao thủ thần bí cứu.

Chính là người đã quấy cho Bắc Cảnh phong vân đại biến kia, so với Tiểu Minh Tôn, người sau càng thêm khủng bố, không vẻn vẹn chỉ bắt cóc đệ tử Thần Miếu Tội Kiếm Hình, liền ngay cả dạng nhân vật lĩnh quân như Xi Cửu U cũng đều bị hắn bắt đi.

Sau lần đó, Bắc Cảnh chấn động, thế nhân đồn rằng, có thế lực thần bí tiến quân vào Bắc Cảnh, muốn phá vỡ sự thống trị của Thần Miếu, về phần thanh niên cường giả kia chính là truyền nhân của thế lực đó.

Thậm chí còn có người nói, căn cứ vào dấu vết để lại sau trận đánh với Xi Cửu U, thanh niên cường giả kia dường như cũng là đệ tử của Thập Nhị Vương Tọa.

Nghĩ tới đây, đám người không nhịn được chấn động, ánh mắt biến thành bất khả tư nghị, nhìn về phía đạo thân ảnh bên trong hỏa diễm màu đen kia, trong đầu óc không hẹn mà đều hiện ra một cái danh hiệu.

"Bắt cóc tống tiền cuồng ma! ?"

"Con bà nó...là tên sát tinh kia..."

"Là kẻ điên ngay cả Xi Cửu U cũng đều dám bắt cóc kia, con mẹ nó...may mắn mà ta không có xuất thủ."

"Xi Cửu U, còn có Tội Kiếm Hình...nghe nói hai người này đều rơi vào trong tay người điên này, có phải đã đều đã bị giết rồi?"

Ánh mắt của đám người trở nên thất thường, bên trong kiêng kị lộ ra một tia e ngại.

Đây chính là người điên ngay cả Xi Cửu U cũng đều dám hạ thủ, chớ đừng nói chi là đứng phía sau hắn rất có thể là một con quái vật khổng lồ.

Chương 805

Tư chất như thế, nếu nói không có đại thế lực nâng đỡ, đồ đần cũng sẽ không tin tưởng.

Nghĩ đến đây, các phương cao thủ vậy mà đều quỷ dị rơi vào trong trầm mặc, không có người nào xuất thủ.

Kết quả như thế, ngược lại là là vượt quá ý liệu của Minh Hạo Nhiên.

Liền ngay cả Tội Kiếm Hình cùng với Xi Cửu U cũng đều lộ ra vẻ cổ quái, đặc biệt là Xi Cửu U không nhìn được giật giật khoé mắt.

Trong vô hình, y đã trở thành công cụ đúc thành hung danh của Vương Khung.

Ngoại giới thậm chí còn có lời đồn, y đã sớm bị giết.

Kể từ đó, hung danh của Vương Khung càng sâu hơn.

Nói cho cùng, ngay cả Xi Cửu U y cũng đều bị nghiền xương thành tro, những người khác còn có thể có kết cục tốt?

"Sợ cái gì, chúng ta có nhiều người như vậy còn sợ một kẻ ngoại lai?" Đúng lúc này, đột nhiên có người hô lớn nói.

"Không sai, chúng ta người đông thế mạnh, cao thủ nhiều như mây, sao có thể để cho kẻ ngoại lai ức hiếp?"

"Ý chí chiến đấu của Bắc Cảnh là bất diệt, thề phải giết kẻ ngoại lai!"

"Để cho hắn nhìn thấy bản sắc nam nhi của Bắc Cảnh chúng ta, đầu có thể đứt, máu có thể chảy, chiến ý của Bắc Cảnh không lui!"

"Nói đúng, nam nhi Bắc Cảnh nên như vậy, mọi người cùng nhau xông lên!"

Nhất thời, quần tình xúc động, tiếng gào liên tục, nhưng qua nửa ngày, cũng không có một ai xuất thủ.

"..."

"Cao thủ Bắc Cảnh, quả nhiên đoàn kết!" Ở bên cạnh, Cổ Thích Tâm suýt nữa cười ra tiếng.

"Minh Hạo Nhiên, chỉ sợ rằng hôm nay ngươi không thể bảo vệ nổi

mạng nhỏ của Đồ Phu!"

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến từ trên bầu trời, đè xuống theo đó là một cỗ khí tức khiến cho tất cả mọi người cảm thấy run rẩy.

Ở phía dưới cỗ khí tức này, Hỏa Chủng trong cơ thể của Minh Hạo Nhiên cũng đều run rẩy khó dừng.

Sắc mặt của y đại biến, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một vị thanh niên người mặc áo bào vàng đạp không mà tới.

Ngự không mà đi, lăng không mà đứng, không thể nghi ngờ, đây chính là năng lực mà Chi Phối Giả mới có.

Luyện đúc Viêm Binh, siêu phàm thoát tục, liền có thể ngao du thiên địa.

Ở phía dưới thương khung, thân ảnh cao ngất kia phát ra khí tức khủng bố tràn ngập thiên địa, nhét đầy bát phương, huyết mạch đáng sợ làm cho tất cả mọi người run rẩy.

"Cao thủ...còn không phải là cao thủ bình thường, y đi theo đệ tử Thần Miếu mà đến, là người Thần Miếu?"

"Không! Cỗ khí tức này, huyết mạch của y chí cao vô thượng, lộ ra khí tức hoàng giả, trời sinh bá đạo!"

"Chủ nhân Trung Châu, huyết mạch Tần Hoàng! ?"

Có người kinh hô, cơ hồ không thể tin được, vị thanh niên người mặc áo bào vàng trước mặt này có lai lịch phi phàm, vẻn vẹn chỉ là uy thế huyết mạch liền khiến cho người ta không rét mà run, nơm nớp lo sợ.

"Tam Hoàng Tử! ?" Cổ Thích Tâm nhíu mày.

Ở trong toàn trường, chỉ có y là trong nháy mắt liền nhìn ra.

Thân là thế tử Thiên Vũ Vương, y cơ hồ là lớn lên từ nhỏ cùng với một nhóm hoàng tử.

Ở bên trong bảy đứa con trai của Tần Hoàng, thiên phú cao nhất ở ngoài sáng chính là Ngũ Hoàng Tử, y cũng là hoàng tử duy nhất bên trong đạp vào cảnh giới Dung Khí, luyện thành Viêm Binh.

Cảnh giới Dung Khí, vốn là khó hiểu vô cùng, thiên hạ nhốn nháo, bao nhiêu thiên kiêu cao thủ dừng bước ở đây, lại càng không cần phải nói đến

huyết mạch Tần Hoàng ẩn chứa vĩ lực cỡ nào, mỗi khi đột phá một cảnh giới, đều phải hao phí tâm huyết vượt qua thường nhân gấp trăm lần.

Cùng lúc đó, lực lượng bọn hắn thu hoạch được cũng không phải là thường nhân có thể tưởng tượng.

Đặc biệt là cảnh giới Dung Khí, như là lạch trời, ngăn ở trước người, một khi vượt qua, từ đây thiên nhân có khác biệt, bước vào hàng ngũ đại cao thủ trong thiên hạ.

Hiện nay, Tam Hoàng Tử rốt cuộc cũng đã đánh phá ràng buộc, đi ra một bước mấu chốt nhất, trở thành Chi Phối Giả.

"Huyết mạch Tần Hoàng...thật sự là huyết mạch Tần thị hoàng tộc chủ nhân Trung Châu..."

"Vị hoàng tử điên năm đó kia, y đăng lâm tuyệt đỉnh, còn cướp đi Thánh Nữ Thần Miếu...vị thanh niên này là dòng dõi của y!"

"Chẳng trách cường đại như thế, đương kim Tần Hoàng, Thánh Nữ Thần Miếu, tập hợp hai đại huyết mạch, tiềm năng của y là không thể tưởng tượng."

Đám người kinh hô, trong mắt lộ ra ngưng trọng cùng với kính sợ.

Thiên hạ rộng lớn, không biết có bao nhiêu thiên kiêu, thần bí như Diệp Vô Thiên, cao ngạo giống như Xi Cửu U...đều khiến cho mọi người chú ý, nhưng nếu bàn về huyết mạch, tiềm lực mạnh mẽ, còn có ai có thể đánh đồng cùng với Tần hoàng tử.

"Cổ Thích Tâm, ngươi đi theo Đồ Phu vượt ngang qua Bắc Cảnh, nháo ra động tĩnh như này, cho rằng ta sẽ không biết sao?" Tam Hoàng Tử hờ hững nói.

Y không chỉ là con trai của Tần hoàng, càng là cháu ngoại của Thiên Hình Vương, còn là con trai của Thánh Nữ Thần Miếu đời trước, nắm giữ năng lượng cực lớn tại Bắc Cảnh, luận địa vị càng là ở phía trên Tội Kiếm Hình xa xa.

Chương 806

"Đồ Phu...y nói kẻ bắt cóc tống tiền cuồng ma kia là Đồ Phu! ?" Có người kinh hô, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người có tên, cây có bóng, Vương Khung tuy ở Trung Châu xa xa, nhưng vẫn như cũ hung danh ở bên ngoài.

Làm cao thủ chói mắt nhất trong thế hệ trẻ tuổi bốn mươi chín thành Trung Châu, phong mang của hắn thực sự quá mức chói mắt, khiến cho người ta không thể coi nhẹ, cho dù là địa phương hoang vắng như Bắc Cảnh, cũng đã từng nghe qua danh hào của hắn.

Đặc biệt là các đại thế lực đỉnh tiêm, đối với hung danh của Đồ Phu càng là như sấm bên tai.

Nói cho cùng, ánh mắt mà những thiên kiêu kiêu tử kia chiếu tới cũng không vẻn vẹn chỉ có Bắc Cảnh, sân khấu của bọn hắn là toàn bộ thiên hạ.

Đồ Phu, làm người đáng sợ nhất trong thế hệ trẻ tuổi Trung Châu, đã sớm tiến vào bên trong tầm mắt của bọn hắn.

Một buổi quật khởi, thiên hạ đều biết, mạnh như Quang Minh Điện cũng đều chưa thể giết chết hắn, đối thủ như vậy có thể xưng là khủng bố.

"Tên yêu nghiệt kia...hắn không chỉ không chết, lại còn đi đến Bắc Cảnh, hoành không xuất thế, chấn động các phương!"

Đám người kinh nghi bất định, ánh mắt nhìn chằm chặp thân ảnh trong ngọn lửa trùng điệp kia, lộ ra thần sắc ngưng trọng, như lâm đại địch.

"Đồ Phu..." Tam Hoàng Tử ở trên cao nhìn xuống, lộ ra một nụ cười khẽ lạnh lùng.

Oanh...

Đột nhiên, lưu quang màu vàng như thủy triều nổ vang, phá không mà tới, trực tiếp nghiền vỡ nát dị tượng "trường hà hóa kinh hồng" của Minh Hạo Nhiên.

Lực lượng như này, bá đạo tuyệt luân, phóng nhãn ra toàn bộ quần hùng, cũng có thể đứng đầu.

"Vô Cực Tịnh Thổ!" Minh Hạo Nhiên cắn răng, bước ra một bước, đôi mắt của y nở rộ kỳ mang, hư không quanh người biến thành giống như ảo mộng, lưu quang màu vàng rực rỡ chói mắt.

"Năng lực! ?" Tam Hoàng Tử cười khẽ.

Ở trước mặt Chi Phối Giả, cái gọi là năng lực, giống như là kiếm gỗ trong tay trẻ con, căn bản không có uy hiếp.

Trong khoảnh khắc, lưu quang màu vàng tụ hợp, nhảy ra từ trong hư vô, cái gọi là hư thực biến hóa, ở trước người Tam Hoàng Tử, căn bản không có tác dụng.

Phanh! Vẻn vẹn chỉ là một cái ánh mắt, Tam Hoàng Tử liền phá đi "Vô Cực Tịnh Thổ" của Minh Hạo Nhiên, không có chút hồi hộp nào có thể nói.

"Nhanh lui lại!" Cổ Thích Tâm vội vàng nói.

Thần thông của Tam Hoàng Tử đã thành, y là huyết mạch Tần Hoàng, một khi đột phá cảnh giới, lực lượng thu hoạch được so với thường nhân còn cường đại hơn gấp trăm lần.

"Sao có thể lui! ?" Minh Hạo Nhiên cắn chặt răng, ngăn ở trước người Vương Khung, trong hai mắt tuôn ra máu tươi, toàn thân xương cốt rung động kẽo kẹt.

Bên cạnh, Tội Kiếm Hình há to miệng, nhưng cũng không dám nhiều lời, dạng cường giả này, coi như gã có lòng xuất thủ, cũng vô lực đối kháng.

Xi Cửu U lộ ra ánh mắt lạnh lùng, không có hỉ nộ.

Y tuy đáp ứng đi theo Vương Khung, lại không có nói sẽ chủ động xuất thủ, huống hồ thực lực của Tam Hoàng Tử là không thể khinh thường, y là huyết mạch Tần Hoàng, từ một loại ý nghĩa nào đó nói, đồng dạng cũng là truyền nhân của Thập Nhị Vương Tọa.

Thân là đệ tử Vong Linh, y cũng không có nắm chắc tất thắng.

"Huyết mạch Tần Hoàng vậy mà khủng bố như vậy, vẻn vẹn chỉ là một ánh mắt liền có thể khiến cho Tiểu Minh Tôn chật vật đến mức này!"

"Thật đáng sợ, Tiểu Minh Tôn không ai bì nổi, cuối cùng vẫn phải chết

ở chỗ này!"

"Coi như là Đồ Phu cũng phải biến thành vong hồn dưới tay của Tam Hoàng Tử, giết người mãi chung quy cũng sẽ có một ngày bị người giết!"

Đám người vừa cảm thán sự cường đại của Tam Hoàng Tử, cũng đáng tiếc cho Minh Hạo Nhiên sắp tử vong.

"Kiến càng lay cây, tự tìm đường chết!" Tam Hoàng Tử lộ ra thần sắc hờ hững.

Lưu quang màu vàng nổ vang, liền muốn thôn phệ Minh Hạo Nhiên.

Oanh...

Đột nhiên, một đạo kinh lôi rủ xuống từ phía trên trời cao, đen kịt và yên tĩnh!

"Hắc lôi! ?"

Đám người kinh nghi, còn chưa tỉnh táo lại, một cỗ khí tức khủng bố to lớn phóng lên tận trời, toàn bộ tàn tích chiến tranh cổ đại cũng đều run sợ.

Ở bên trong ánh lửa màu đen, một thân ảnh chậm rãi đi ra, thân thể của hắn chậm rãi hiện lên, lăng không mà đứng, ngự không mà đi.

"Đồ Phu...hắn...đã đột phá! ?"

Đám người kinh hãi biến sắc, giật mình nhìn về phía thân ảnh khủng bố đi ra từ trong ngọn lửa kia.

Vương Khung vào thời khắc này khác biệt quá nhiều, máu thịt mang theo tần suất chấn động cực kỳ khủng bố, lôi quang màu đen thần bí quấn quanh người, không ngừng dung nhập vào bên trong thân thể.

Cơ thể của hắn trong suốt, mái tóc đen suôn dài như thác nước, đôi mắt đen kịt, giống như vực thẳm vạn trượng.

Sau lưng mơ hồ có một tòa đài sen màu đen thần bí hiển hiện.

"Thần tượng! ?" Minh Hạo Nhiên sửng sốt, y nhìn Vương Khung, quả thực có một chút không nhận ra.

Chương 807

"Đây chính là lực lượng vô địch sao! ?" Vương Khung cúi đầu, nhìn hai tay của mình, nội tâm bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Ông! Sau một khắc, hắn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, lưu quang màu vàng vỡ vụn ầm ầm ở phía trước nhục thân của hắn.

Minh Hạo Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Vương Khung ngăn cản ở trước người, không thể tin được.

"Tần Kiếp Quân, ngươi muốn thử một chút lực lượng của ta sao?"

Vương Khung ngẩng đầu nhìn thân ảnh bên trong không trung, gọi thẳng danh hào của Tam Hoàng Tử, bên trong con ngươi chỉ có chiến ý vô địch.

Con trai của Tần hoàng, trong tên đều có chữ "Kiếp", tục danh của Tam Hoàng Tử chính là Tần Kiếp Quân.

Thất Hoàng Tử thì tên là Tần Kiếp Giới!

Nhưng bọn hắn đều là hoàng tử, huyết mạch Chân Long, địa vị cao vời vợi, không thể với tới, coi như là Cổ Thích Tâm cũng sẽ không gọi thẳng tục danh.

Hiện nay, ở trong Chân Không Gia Hương, trước mắt bao người, Vương Khung bá đạo lăng nhiên, hô to tục danh của Tam Hoàng Tử, chiến ý trùng thiên, mênh mông như sóng biển.

Dạng khí thế này dâng cao như mây, chấn động bát phương.

"Đây chính là Đồ Phu, quả nhiên giống như bên trong truyền thuyết, vô pháp vô thiên, thân ở Bắc Cảnh, lại dám khiêu khích Tam Hoàng Tử như vậy."

Có người kinh hô, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Tuyệt địa Bắc Cảnh là phạm vi thế lực của Thần Miếu, thân là con trai của Thánh Nữ đời trước, nơi đây cùng với hậu hoa viên của Tam Hoàng Tử cũng không khác nhau bao nhiêu.

Tam Hoàng Tử chiếm hết địa lợi, đại thế mênh mông, nhưng Đồ Phu

vẫn như cũ lựa chọn cứng đối cứng, dạng đảm phách cùng với khí độ này đích xác là hiếm thấy trong cả thế gian.

"Quả nhiên là người điên, đã sớm liền nghe nói người này không sợ trời, không sợ đất, lúc trước mưu phản Quang Minh Học Cung, khiêu chiến Quang Minh Điện, hung danh cực thịnh, thiên hạ cũng đều biết rõ, liền ngay cả chủ nhân Trung Châu đều lau mắt mà nhìn đối với hắn."

"Hắn có dạng tự tin này, là vì trải qua vô số kiếp nạn không chết, trăm chiến bất bại, hiện nay lại đột phá cảnh giới, thần thông đại thành, đích xác có tư cách kêu gào tục danh của Tam Hoàng Tử."

"Cảnh giới Dung Khí a, đó là lạch trời mà không biết bao nhiêu thiên kiêu nuốt hận, bị kẹt lại ở đó."

"Khí tức của hắn cũng không khỏi quá mạnh, vừa mới đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, làm sao lại có khí thế như vậy?"

Vương Khung xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, danh tiếng của hắn thậm chí còn che phủ Tam Hoàng Tử.

Nói cho cùng, hắn bắt nguồn từ nhỏ yếu, có thể đi đến một bước như hôm nay, đánh ra uy danh như này, quang hoàn trên người cũng không kém hơn Tam Hoàng Tử.

Thậm chí đối với người bình thường mà nói, Vương Khung quật khởi lộ ra càng thêm truyền kỳ nhiệt huyết, thân thể nhỏ yếu, lại có thể trở thành có một không hai trong cùng thế hệ, cao thủ tuổi trẻ ngạo nghễ thiên hạ...

Một đường đi tới, đủ để truyền cảm hứng cho mọi người và đạt được vô số người hâm mộ.

"Vương Khung, ngươi thật đúng là mạng lớn!" Tam Hoàng Tử lạnh lùng nhìn phía dưới, bên trong con ngươi hờ hững hiện lên một tia lạnh lẽo.

Bắt đầu từ Quang Minh Học Cung, nam nhân trước mắt này liền ba phen bốn bận chống đối y, không chỉ chém giết Diệp Thiên, phá hư Sơ Vương Tế, thậm chí còn đứng ở bên người lão thất, lôi kéo Thiên Vũ Vương.

Cọc cọc kiện kiện, đã là vạn chết khó chuộc!

Oanh...

Đúng lúc này, Tam Hoàng Tử xuất thủ, y bước ra một bước, lưu quang màu vàng nổ vang, như là tinh huy đầy trời, vượt ngang ngân hà, tẩy luyện thiên địa.

Cùng lúc đó, mãng bào màu vàng óng trên người y nổi lên đan hà pha tạp, phù văn phía trên lấp lóe, dị tượng hiển hiện, giống như sông va núi, suy diễn thịnh cảnh nhân gian.

"Viêm Binh, đó là Viêm Binh của Tam Hoàng Tử!"

Có người kinh hô, khí thế như này, chỉ có Viêm Binh mới có thể hiển hiện.

Cái gọi là Viêm Binh, cũng không phải là pháp bảo tầm thường, là dùng Hỏa Chủng rèn đúc, dung hợp kỳ vật, thần hình hóa chân nguyên, mới có thể thôi động.

Binh dung hợp với Hoả Chủng, Hoả Chủng dung hợp với thân thể, thân thể dung hợp với mệnh cách...quán thông như một, mới là cảnh giới Dung Khí.

Viêm Binh, chính là chỗ dựa lớn nhất của cường giả cảnh giới Dung Khí.

"Sơn Hà Kim Mãng Bào!"

Quang mang màu vàng như là nước chảy, khuếch tán ra bốn phía, bao trùm phạm vi trăm dặm.

"Đây là...lĩnh vực Viêm Binh! ?"

Có người kinh hô, thần sắc biến thành dị thường ngưng trọng.

Ở dưới sự bao phủ của quang mang màu vàng, chân nguyên trong cơ thể của bọn hắn phảng phất như lọt vào giam cầm, trong lúc vận chuyển nhận phải hạn chế cực lớn, liền ngay cả Hỏa Chủng cũng đều co lại, ngoài ra, lực lượng, tốc độ, cảm giác đều nhận phải ảnh hưởng...

Lĩnh vực Viêm Binh, ở bên trong rất nhiều Viêm Binh là cực kỳ hiếm thấy, độ khó luyện chế cũng ở phía trên các Viêm Binh khác xa xa.

Chương 808

"Không hổ là huyết mạch Tần Hoàng, thủ đoạn không phải bình thường, vừa ra tay chính là lĩnh vực Viêm Binh!"

Ứng đối với áp lực như này, rất nhiều cao thủ muốn tránh lui cũng đều không làm được, thân thể của bọn hắn như sa vào đầm lầy, khó có thể tự giải thoát.

Không ít người cảnh giới thấp trực tiếp không chịu nổi, quỳ rạp xuống đất, chân nguyên trong cơ thể bạo loạn, xung kích Hỏa Chủng.

"Thần tượng!" Thần sắc của Minh Hạo Nhiên khẽ biến.

Y đến cùng vẫn đã xem thường lực lượng của Chi Phối Giả.

Bất đồng cùng với Xi Cửu U, Tam Hoàng Tử vừa ra tay liền thôi động Viêm Binh, cỗ lực lượng kia trực tiếp như bẻ gãy nghiền nát, khiến cho y ngay cả một chút ý niệm phản kháng cũng đều không có.

"Cái đó là...chân nguyên màu đen! ?"

Vương Khung lơ lửng bay lên, chân nguyên màu đen nổ vang mà ra từ trong cơ thể, lộ ra thần bí cùng với cổ lão.

Hắn giống như đi tới từ bên trong vực thẳm đêm tối, khí chất cũng đều biến đổi.

Ông! Bên trong dòng sông màu vàng, Vương Khung hóa thành một đạo hắc ảnh lấp lóe, trực tiếp xuất hiện ở trước người Tam Hoàng Tử.

"Kim Kiếm Hà!" Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, dòng sông màu vàng sôi trào lên.

Sóng lớn mãnh liệt hóa thành đạo đạo kiếm quang, bành trướng không dứt, nổi lên khí tức sát phạt tuyệt thế.

Oanh...

Dòng sông màu vàng xé rách trường không, vô số kiếm quang hóa thành sóng lớn trong giây lát liền bao phủ Vương Khung.

Ánh sáng vàng giống như mảnh vỡ, va chạm với chân nguyên màu đen, vẻn vẹn chỉ là dư ba sinh ra liền có thể xé cảnh giới Bổ Nguyên thành mảnh

nhỏ.

"Đây...đây chính là chiến cấp bậc đấu Chi Phối Giả sao, thật...thật đáng sợ!"

"Cách nhau trăm dặm vậy mà cũng đều có thể chịu ảnh hưởng, Viêm Binh của Tam Hoàng Tử quá bá đạo, Kim Hà Lĩnh Vực, Hóa Kiếm Vi Sát..."

"Đồ Phu đâu, sẽ không chết chứ?"

Những ánh mắt kinh sợ đều hướng về phía kiếm hải màu vàng.

Oanh...

Đột nhiên, một luồng lôi quang màu đen xé rách kiếm hải màu vàng ra một cái lỗ hổng, xuyên ra ngoài từ bên trong.

"Hắc Bạo Lôi Hải!"

Thanh âm lạnh lùng vang vọng ở giữa thiên địa, ngay sau đó, dùng chỗ đứng của Vương Khung làm trung tâm, vô tận lôi quang màu đen phóng lên tận trời, như là sấm sét tản ra, bao trùm phạm vi trăm dặm, càn quét mãnh liệt như đại dương mênh mông, tản mát ra khí tức cuồng bạo trước nay chưa từng có.

"Đây...đây là...lĩnh vực! ?"

Có người kinh hô, không ngờ được Viêm Binh của Vương Khung vậy mà cũng nắm giữ lĩnh vực, hơn nữa nhìn bộ dáng còn càng thêm khủng bố bá đạo.

Ngay khi Hắc Bạo Lôi Hải hiển hiện, kiếm hải màu vàng lui bước.

Điện quang khuấy động, kiếm mang phừng phực, không trung bị chia thành hai màu vàng và đen.

Hai đại lĩnh vực va chạm ở trên bầu trời, trong lúc mơ hồ, sông núi hiển hiện, kiếp phạt trùng điệp, vô số dị tượng đan xen vào nhau.

Ở bên trong lôi hải kiếm hải, hai thân ảnh xuyên toa như quỷ mị, giao thoa lẫn nhau, nhục thân phồng lên, trong chớp mắt công phu liền đối bính hơn mười chiêu.

Quyền qua cước lại, chưởng đẩy khuỷu tay chỏ...đến dạng cảnh giới

này, thân thể cũng như binh khí, vừa ra tay, liền có lực lượng vạn quân, che đậy sông núi, hiếm thấy trong nhân gian.

"Truyền nhân của Hắc Nhận...đây chính là thực lực của hắn sao?" Trong mắt Xi Cửu U lấp lóe tinh mang, không ngăn được bốc lên chiến ý.

Đây chính là đối thủ mà y đau khổ truy tìm, dạng thực lực này mới xứng với danh hào đệ tử Hắc Nhận.

Bên trong không trung, thân thể của Vương Khung bộc phát, giống như một đầu Ma Thần, khí tức bá đạo xâm chiếm bầu trời, lôi quang màu đen quấn quanh máu thịt của hắn, sức mạnh bùng lên không hề kém một kiện Huyền Binh.

Về phần Tam Hoàng Tử cũng hiển lộ ra sự khủng bố ẩn tàng của hắn, bên trong huyết mạch, dường như có lực lượng cuồn cuộn không dứt tuôn ra, đối mặt với thế công như kiếp phạt của Vương Khung vẫn như cũ không chút phí sức.

Hai thân ảnh điên cuồng đối công ở bên trong lôi hải kiếm hải, khí tức tiêu tán ra ép cho đám người lần lượt biến sắc, chỉ cảm thấy không thở nổi.

"Đồ Phu, ta sẽ cho ngươi thấy cái gì gọi là chênh lệch huyết mạch!" Đúng lúc này, Tam Hoàng Tử hét dài một tiếng.

Nhục thân của y nổi lên ánh sáng lưu ly, ánh vàng rạng rỡ, như kim thân thần phật cổ lão, thậm chí còn có từng đợt thanh âm phạn văn truyền ra từ trong cơ thể y.

"Đây là thanh âm gì, thần phật bảo hộ, tụng niệm kinh văn...Tam Hoàng Tử đã siêu phàm nhập thánh?" Có người kinh hô, không thể tin được.

Tam Hoàng Tử lúc này giống như thiên thần hạ phàm ở bên trong truyền thuyết, ánh vàng hộ thể, thần phật hiển hiện, niệm tụng kinh văn, tiêu trừ nghiệt chướng.

"Đây không phải là thần phật tụng kinh, đây là thanh âm cân cốt tề minh, Trúc Cơ Pháp mà Tam Hoàng Tử tu luyện không phải là chuyện đùa!"

Có đại cao thủ nhìn ra mánh khóe, trong nội tâm càng kinh hãi hơn.

Chương 809

Trúc Cơ Pháp vốn là hiếm thấy, mà Trúc Cơ Pháp Tam Hoàng Tử tu luyện cũng không phải tầm thường.

"Đó là...Phạm Thiên Tịnh Cốt Pháp! ?" Thần sắc của Xi Cửu U khẽ biến, buột miệng nói.

"Phạm Thiên Tịnh Cốt Pháp! ? Đây chính là Phạm Thiên Cốt bên trong truyền thuyết?" Tội Kiếm Hình dường như đã từng nghe đã từng nói về môn Trúc Cơ Pháp này, không nhịn được ngạc nhiên nói.

"Trong truyền thuyết, môn Trúc Cơ Pháp này có thể tiêu diệt hết thảy tai kiếp, độ vô tận khổ ách thế gian, chủ nhân của nó trước kia đã từng ngăn ở trước người Lâm La Thiên, là đại địch của Lâm La Thiên." Xi Cửu U lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

Lâm La Thiên được xưng là cường giả đệ nhất thiên hạ trong ba ngàn năm nay, tự nhiên đã trải qua vô số đại chiến, đứng ở phía trên đỉnh phong thế gian.

Thời đại kia, có thể xưng là đại địch của y đều là những tồn tại đáng sợ nhất.

Truyền nhân của Phạm Thiên Tịnh Cốt Pháp chính là một trong số đó.

Đó là cao thủ còn kinh khủng hơn so với Vô Sinh Lão Mẫu.

Phanh! Bên trong không trung, hai thân ảnh va chạm một lần nữa.

Phạn âm vang lên, vang vọng thập phương, lực lượng của Vương Khung như trở về hư vô, vô hình vô tướng.

Tam Hoàng Tử đấm ra một quyền, đánh bay hắn.

Lôi hải nổ vang, gào thét!

Tam Hoàng Tử đắc thế không nhường, thôi động kiếm hải màu vàng, đâm thẳng về hướng Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, xương trong cơ thể Vương Khung cũng chấn động, đan hà dâng lên, nổi lên vô số phù văn, tự tại thông linh, nhấp nháy không ngừng.

Sau khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, nhục thân của Vương Khung đã sớm không thể so sánh nổi, liền ngay cả Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp cũng vì thế mà thuế biến.

Hai thân ảnh như sao trời va chạm, dây dưa cùng một chỗ.

Phạn âm vang vọng, yên diệt hết thảy tai kiếp.

Nhưng mà, phù văn trong cơ thể Vương Khung lấp lóe, phảng phất như bất diệt.

Nguyên Linh xương cùng với Phạm Thiên Cốt gặp nhau một lần nữa vào sau ba ngàn năm.

Bên trong không trung, hư không chấn động, mơ hồ ở giữa, có dị tượng hiển hiện...

Kia là hai đạo thân ảnh to lớn, che khuất bầu trời, một vị áo xanh phần phật, mang theo phong tình vạn cổ, một vị dáng vẻ trang nghiêm, như thần như phật...

"Hoành không xuất thế! Là thật sự hoành không xuất thế, lại có thể đánh ngang tay cùng với huyết mạch Tần Hoàng...vị Đồ Phu này so với trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn một ít..."

"Thực sự là hạt giống không tồi, Quang Minh Học Cung vậy mà vứt bỏ dạng yêu nghiệt này, quả thực thật quá ngu xuẩn!"

"Chẳng trách có thể đào thoát khỏi sự truy sát của Quang Minh Điện, thực lực như này, nhất định có đại khí vận gia thân, nếu như có thể nắm giữ ở trong tay chúng ta..."

Từng đạo thần niệm đan xen vào nhau.

Cuộc chiến đấu này kinh thiên động địa, dẫn tới sự chú ý của rất nhiều cao thủ ẩn tàng.

Tam Hoàng Tử có xuất thân hiển hách, bất kể là Tần Hoàng, hay là Thần Miếu đều là cự đầu đương thời, cho nên cũng thôi.

Nhưng Vương Khung, ở ngoài sáng hắn chính là người cô đơn, thiên phú như vậy, thực lực như vậy, sao có thể khiến cho người ta không động tâm,

"Vương Khung, lực lượng của ngươi là thật sự không tệ, bên trong cùng thế hệ, nên là đỉnh tiêm nhất lưu, chỉ tiếc là, ngươi lựa chọn lão thất..." Đúng lúc này, Tam Hoàng Tử hét dài một tiếng, chấn động bát hoang, một luồng khí tức thần bí ở trong cơ thể y khuấy động ấp ủ.

"Ngươi ước chừng đã quên ta là người nào..." Thanh âm cuồn cuộn, như chuông sớm vang vọng, đinh tai nhức óc, quanh quẩn ở bên tai mọi người.

Đột nhiên, lôi hải đầy trời sụp đổ, màu đen tiêu tán, một luồng quang mang lấp lánh, phá vỡ nghiệt chướng vô biên, làm mờ đi kiếp số thiên địa.

Ông! Phía sau Tam Hoàng Tử, một bóng người cao lớn nổi lên, chống đỡ cả bầu trời và mặt đất, toàn thân toát ra ánh sáng vô cùng chói mắt, giống như một người khổng lồ biến thành từ ánh sáng.

"Lực lượng ánh sáng...người khổng lồ ánh sáng...đây là cái gì?"

Ở phía dưới trời cao, từng đạo ánh mắt kinh nghi nhìn người khổng lồ ánh sáng vô cùng thần bí kia, cảm nhận được lực lượng mênh mông vô biên, rơi vào bên trong khiếp sợ thật sâu.

Lực lượng như này, trước đây chưa từng gặp, không giống với bất luận một loại thần thông cùng với năng lực đã biết nào.

Rất hiển nhiên, đây cũng không phải là lực lượng Viêm Binh.

"Người khổng lồ ánh sáng! Đây là thành quả mới nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình!" Thần sắc của Vương Khung ngưng lại.

Hôm đó vào thời điểm hắn đi theo Lý Thuần Phong tiến vào viện nghiên cứu, đã từng nhìn thấy loại lực lượng này.

Nghe đồn, dạng lực lượng này bắt nguồn từ mộng cảnh của Tần Hoàng.

Bên trên hành tinh xanh, yên ổn tường hòa, chợt có quái thú tàn phá bừa bãi, chà đạp thành trì, tàn sát loài người...tất cả những gì tốt đẹp đều biến thành đống đổ nát.

Rốt cuộc cũng có một ngày, tiếng khóc và niềm hy vọng của loài người trong cơn tuyệt vọng đã đánh thức sức mạnh huyền thoại, một người khổng

lồ ánh sáng xuất hiện.

Chương 810

Nó nâng cánh tay lên và quét sạch lũ quái vật hung dữ.

Sau khi tỉnh dậy sau giấc mơ, Tần Hoàng đã ghi chép lại giấc mơ đặc biệt này.

Người khổng lồ ánh sáng cao trăm trượng, màu đỏ và trắng giao nhau, thủy hỏa bất xâm, quang mang bất diệt.

Viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình đã khai phá dạng lực lượng ánh sáng kỳ dị này từ những ghi chép đó.

Địa phương có ánh sáng, liền có người khổng lồ xuất hiện, lực lượng của nó cuồn cuộn không dứt, vĩnh viễn không bị tiêu diệt.

Cho dù thân ở trong bóng tối, chỉ cần tin tưởng, liền sẽ có ánh sáng tồn tại! !

Vương Khung không ngờ được tốc độ của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình lại nhanh như vậy, vậy mà đã khai phá ra dạng lực lượng này, thậm chí còn cho Tần Hoàng thân tử.

"Bật hack!" Vương Khung chửi ầm lên,

Chuyện này quả thực chính là gian lận, vừa mới nói chiến một trận công bằng đâu?

Hắn bình sinh ghét nhất chính là dạng đồ vô sỉ đầu cơ trục lợi, ỷ vào bật hack này.

Chuyện này là công bằng đối với những người khắc khổ tu luyện, lặng lẽ cày cấy kia sao?

Gào!

Đột nhiên, người khổng lồ ánh sáng phát ra một tiếng gầm rú kỳ quái, nó nâng hai tay qua đỉnh đầu, nhảy lên, liền bay về phía trời cao.

Những nơi đi qua, tất cả lôi hải màu đen đều phá diệt, lôi quang cuồng bạo hiện lên ở quanh thân thể người khổng lồ ánh sáng, lại không thể tổn thương chút nào.

Gào!

Người khổng lồ ánh sáng lại phát ra tiếng rống kỳ quái một lần nữa, nó giáng xuống từ trên trời, hai tay giao nhau thành hình thập tự, chùm sáng chói mắt bắn ra, trong giây lát liền đánh vỡ nát lôi quang quanh người của Vương Khung.

Cùng lúc đó, chùm sáng kia liền trực tiếp thôn tính tiêu diệt thân ảnh Vương Khung, dao động hủy diệt giống như là biển gầm khuếch tán ra bốn phía.

"Con bà nó! Con bà nó...quá...quá nghịch thiên...cỗ lực lượng này...Đồ Phu xong đời rồi!"

Đám người sợ hãi, trong nội tâm cũng đều đang run rẩy.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, thân ảnh của Vương Khung bị ánh sáng bao phủ hoàn toàn.

"Viêm Binh! Nghịch Lôi Long Nha!"

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền ra từ ánh sáng đầy trời! ! !

"Đó là cái gì! ?" Ánh mắt của đám người biến thành kinh ngạc, kinh nghi, chấn động...tiếp theo chuyển thành kinh hãi!

Ở phía dưới trời cao, Vương Khung đi ra từ bên trong ánh sáng đầy trời, trong tay cầm một thanh đao cực kỳ kỳ dị.

Thanh đao kia như là thiểm điện màu đen, trên thân đao hiện ra lôi quang mãnh liệt, sắc bén như răng rồng, phủ đầy vảy văn, khí tức khủng bố tràn ngập thiên địa...

Lôi quang tiêu tán ra quấn quanh ở mặt ngoài thân thể của Vương Khung, giống như tiểu long tới lui xen lẫn.

Ở dưới sự ảnh hưởng của thanh đao kỳ dị này, chùm sáng đáng sợ kia cũng tiêu tán theo, căn bản không thể tới gần người.

"Đó là Viêm Binh của hắn, Viêm Binh của Đồ Phu...đó rốt cuộc là cái gì, ta từ trước tới nay cũng đều chưa từng nhìn thấy Viêm Binh đặc biệt như vậy!" Một vị cao thủ hoảng sợ nói, trong mắt hiện ra dị sắc.

Y phân ra một tia thần niệm, muốn rình mò bí mật của thanh đao trong

tay Vương Khung.

"A..." Đột nhiên, vị cao thủ kia hét thảm một tiếng, hai mắt chảy máu, sau một khắc cả người trực tiếp nổ tung, hóa thành huyết vụ tứ tán.

Một màn này vô cùng gây sốc.

"Đừng có vọng động tâm niệm, kiện Viêm Binh đó không phải chuyện đùa, thần quỷ cũng đều không thể nhìn thẳng!" Có cao thủ thế hệ trước lên tiếng quát lớn, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Viêm Binh trong thiên hạ, đều là có định số, là căn cứ vào thần hình mà tạo thành.

Viêm Binh giống như trong tay Vương Khung kia lại là chưa từng nghe thấy, thanh đao kia quả thực liền giống là hóa thân của lôi quang màu đen.

Nghịch Lôi Long Nha, đây chính là Viêm Binh của Vương Khung.

Kiện Viêm Binh này không phải là chuyện đùa, là vào sau khi Nghịch Lân Nhận dung hợp với đài sen thần bí, rèn đúc mà thành từ Hỏa Chủng màu đen.

Bắt đầu từ một khắc này, Vương Khung liền triệt để tỉnh ngộ, thấy rõ huyền bí của Hỏa Chủng màu đen.

Hỏa Chủng màu đen, trên thực tế có khác biệt với hệ thống tu hành Hỏa Chủng truyền thống.

Tại cảnh giới Hỏa Chủng, dựa vào thôn phệ tinh, khí, thần của yêu thú để thức tỉnh năng lực.

Tại cảnh giới Bổ Nguyên, nắm giữ năng lực khiến cho năng lực thực thể hóa.

Binh khí thực thể hoá từ năng lực, dung hợp với đài sen thần bí, lại trải qua sự chuyển hóa của Hỏa Chủng màu đen, liền có thể đúc thành Viêm Binh.

Liền giống như Nghịch Lân Nhận, nó nguyên bản là thực thể hóa tạo thành từ năng lực Thân Thể Giao Vương, sau khi dung hợp với đài sen màu đen, liền hóa thành Viêm Binh Nghịch Lôi Long Nha.

Đài sen màu đen, vốn là đồng nguyên một thể cùng với Hỏa Chủng màu

đen.

Chiếu theo suy tính, đài sen màu đen có tổng cộng chín toà, đối ứng với chín tầng cảnh giới Dung Khí.

Chương 811

Mỗi khi dung hợp một đài sen, liền có thể luyện đúc một kiện Viêm Binh, từ đó đột phá cảnh giới.

Chín đại Viêm Binh hợp nhất, chính là hoa sen đen cửu phẩm, đó mới là Viêm Binh hình thái chân chính của Vương Khung.

Hiện nay hắn chính là dựa vào Nghịch Lôi Long Nha, đạp vào cảnh giới Dung Khí tầng một, trở thành Chi Phối Giả.

"Ngươi sắp chết rồi!" Vương Khung toét miệng, lộ ra một nụ cười, ấm áp như mổ heo làm thịt dê.

Hắn khẽ chuyển động Nghịch Lôi Long Nha trong tay, trong khoảnh khắc, Hắc Bạo Lôi Hải lại hiển hiện một lần nữa, bao trùm phương viên năm trăm dặm.

Một khi thôi động Viêm Binh, lực lượng lĩnh vực liền đề thăng trong giây lát.

"Chết!" Người khổng lồ ánh sáng lao xuống, hai tay giao nhau, bắn ra tia sáng hủy diệt.

Ông! Nghịch Lôi Long Nha khẽ chém xuống, trực tiếp xé rách tia sáng hủy diệt, ngay sau đó, Vương Khung bước ra một bước, liền trông thấy một đạo đao quang dài hơn ba mươi thước trực tiếp bổ ra từ bên trong người khổng lồ ánh sáng kia.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng tan rã, thân hình người khổng lồ vỡ nát thành mảnh vụn!

"Quá...quá mạnh rồi...vẻn vẹn chỉ một đao liền..."

"Con bà nó, mạnh đến rối tinh rối mù, đây mới chính là thực lực của Đồ Phu sao?"

"Thế như long, lôi như đao...kiện Viêm Binh này tất nhiên sẽ danh dương thiên hạ!"

Đám người kinh hô, mở to hai mắt nhìn, từng ánh mắt biến thành nóng rực.

Mỗi một thời đại đều có truyền kỳ của riêng mình, nhưng cũng không phải là ai cũng đều có thể trở thành người chứng kiến.

Không thể nghi ngờ, một trận chiến này là không giống như bình thường, ít nhất đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói là có được ý nghĩa đặc thù.

Bất kể là Vương Khung, hay là Tam Hoàng Tử cũng đều được coi như là đỉnh tiêm nhất lưu, Vương Khung có hung danh thao thiên, thiên hạ đã sớm biết, về phần Tam Hoàng Tử thì là huyết mạch Tần Hoàng...

Hai người đại chiến với nhau, hoa lửa sinh ra đủ khiến cho toàn bộ Bắc Cảnh thậm chí là toàn bộ thiên hạ chú ý.

"Lão tam, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, cũng đừng có đau lòng không sử dụng!" Vương Khung cầm Nghịch Lôi Long Nha trong tay, đạp không đi tới.

"Chỉ bằng vào ngươi! ?" Tam Hoàng Tử cắn răng nói.

Sơn hà Kim Mãng Bào phóng lên tận trời, hóa thành dòng sông mênh mông...

Dòng sông này cũng không phải hội tụ từ ánh vàng, mà là một dòng sông vô cùng chân thật, ở phía dưới bầu trời, như là đại mãng, lao về phía Vương Khung.

"Lão tam, ngươi đại khái đã quên, nghề cũ của ta là gì." Vương Khung cười lạnh.

Món ăn đặc sắc của Tam Dương Trấn chính là canh rắn hầm, mãng xà mà lúc trước hắn giết còn nhiều hơn heo dê rất nhiều.

Ông! Nghịch Lôi Long Nha như điện quang rủ xuống, trực tiếp chém vào dòng sông như đại mãng, khí tức huyền hoàng đổ xuống mà ra, phảng phất như máu tươi, mỗi một sợi đều vô cùng nặng nề, đủ để ép cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín thành thịt nát.

Nhưng ở phía dưới đao quang đáng sợ kia, chỉ thoáng qua, liền bị xé nứt.

Oanh...

Dòng sông đại mãng cứng rắn bị Nghịch Lôi Long Nha của Vương

Khung cắt đứt, khuôn mặt của Tam Hoàng Tử đại biến, khóe miệng tràn ra máu tươi, trong mắt lộ ra một vệt vẻ kinh ngạc.

Kiện Viêm Binh này là ngoại công của y thu thập rất nhiều kỳ vật luyện chế mà thành cho y, trong đó càng là có bí pháp của Tần thị hoàng tộc, cùng với bảo vật của Thần Miếu, lực lượng uẩn tàng tuyệt đối không phải là Chi Phối Giả bình thường có thể chống cự.

Dòng sông hiển hóa, bẻ gãy nghiền nát, là chân chính dùng lực phá pháp.

Nhưng y không ngờ được, Viêm Binh trong tay Vương Khung lại bá đạo như vậy, cơ hồ là nhất đao lưỡng đoạn, dường như trên đời này liền không có vật chất nào mà thanh đao này chém không đứt.

"Lão tam, nếu như ngươi không phải là dòng dõi Tần Hoàng, hôm nay liền phải chết ở chỗ này." Vương Khung trầm giọng quát.

Hắn mặc dù vô pháp vô thiên, nhưng cũng biết nặng nhẹ, Quang Minh Điện đã sớm coi hắn như là đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nếu như Vương Khung lại ở đây, ở trước mặt nhiều người như vậy giết Tam Hoàng Tử, chỉ sợ rằng ở trong thiên hạ rộng lớn, sẽ thật sự không còn có chỗ cho hắn dung thiên.

Huống hồ, hôm đó Bổ Thiên Công Hội khai tông lập phái, nếu như không phải Tần Hoàng xuất thủ, hắn đã sớm chết hơn tám trăm lần.

Phần ân tình này là không thể không đáp lại.

Tam Hoàng Tử mặc dù không thể giết, nhưng hắn cũng phải để cho đối phương thổ huyết, nhớ thật lâu, nếu không về sau con chó con mèo gì cũng đều dám nhảy ra, diễu võ giương oai ở trước mặt hắn.

Ông! Vương Khung cầm Nghịch Lôi Long Nha trong tay, lại là một trảm, trực tiếp từ chém ra một đoạn từ trong dòng sông đại mãng kia.

"Vương Khung, ngươi dám..." Tam Hoàng Tử nhìn thấy một màn trước mắt này, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Cái người điên này, vậy mà ở trước mắt bao người, xé rách Viêm Binh của y, cắt ra kỳ vật bên trong.

Chương 812

Kể từ đó, uy lực của Sơn Hà Kim Mãng Bào nhất định sẽ giảm mạnh, nói cho cùng lực lượng Viêm Binh cùng với kỳ vật cũng có liên hệ chặt chẽ.

Mấu chốt nhất là Viêm Binh tương liên cùng với huyết mạch túc chủ, một khi hao tổn, liền ngay cả y cũng đều sẽ chịu ảnh hưởng, hơi không cẩn thận, tu vi thậm chí sẽ rút lui, ảnh hưởng đến tính mệnh.

Điều này còn tệ hơn là giết y.

"Ngươi nếu dám đùa, ta tại sao lại không dám!" Vương Khung cười lạnh, vẫy tay một cái, đoạn sông bị cắt đứt kia liền rơi xuống trước người.

Lôi quang màu đen nổ vang, trực tiếp bao trùm ở chung quanh nước sông tiêu tán.

Ông! Một kiện kỳ vật hiển hiện!

Đó là một khỏa bảo thạch giống như con ngươi, hiện ra quang hoa bảy màu, còn có hương thơm thoang thoảng.

"Sơn Hà Kim Mãng Bào vậy mà liền bị phá ra như vậy! ?" Xi Cửu U lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn chằm chặp Nghịch Lôi Long Nha trong tay Vương Khung.

Y dù sao cũng là đệ tử do Vong Linh huấn luyện ra, ánh mắt so với tuyệt đại đa số người đều sắc bén hơn nhiều.

Sơn Hà Kim Mãng Bào của Tam Hoàng Tử cũng không phải là Viêm Binh bình thường, không biết dung hợp bao nhiêu kỳ vật, lại là do Thiên Hình Vương tự mình xuất thủ, giúp Tam Hoàng Tử tế luyện thành công.

Bảo này một khi thành, vạn tà lui tránh, công phạt bá đạo.

Nó không vẻn vẹn chỉ là một kiện Viêm Binh loại hình lĩnh vực, cũng là một kiện Viêm Binh loại hình phòng ngự.

Dù vậy, thế mà cũng đỡ không nổi một trảm của Viêm Binh trong tay Vương Khung.

"Thật bất khả tư nghị, Viêm Binh sơ thành, luận hung uy đã có thể so với Yêu Đao, thậm chí còn hơn." Xi Cửu U thì thào khẽ nói.

Cái gọi là Yêu Đao, là một trong những binh khí đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Lê Hồn Đao của y, Hắc Long Đao của Vương Khung đều thuộc về Yêu Đao.

Nhưng bây giờ xem ra, so sánh cùng với Nghịch Lôi Long Nha trong tay Vương Khung cũng đều kém không ít.

Nói cho cùng thì Viêm Binh tương dung cùng với huyết mạch của chủ nhân, giống như một bộ phận của thân thể, có thể phát huy ra trăm phần trăm uy lực, luận thực chiến, đương nhiên phải thuận buồm xuôi gió hơn nhiều so với Yêu Đao.

"Thất Phách Dị Hương Đồng! ? Đồ tốt a!" Vương Khung nhìn bảo thạch như con ngươi trong tay, không nhịn được cười to nói.

Hắn đã nhìn thấy một ít ghi chép về kiện kỳ vật này ở phía trên « Đông Thần Bí Lục ».

Nghe đồn Thất Phách Dị Hương Đồng là do bảy loại hương khí ở giữa thiên địa ngưng tụ mà thành.

Bảy loại hương khí này là cực hạn của khứu giác trên thế gian, có thể điên đảo chúng sinh, diễn dịch kỳ quái, rộng rãi thế giới.

Chỉ là hương khí vô hình, khó có thể nắm bắt, lại càng không cần phải nói có thể tụ hợp bảy đại dị hương, lại trải qua thiên địa rèn luyện, ở bên trong tuế nguyệt dài dằng dặc ngưng kết ra kiện Thất Phách Dị Hương Đồng này.

Liền ngay cả ở phía trên « Đông Thần Bí Lục » cũng đều nói thứ này là thiên địa trân tàng, huyền môn chí bảo.

Thất Phách Dị Hương Đồng không chỉ vẻn vẹn có thể dùng để tế luyện Viêm Binh, thậm chí có thể dùng để phụ trợ tu hành, chữa trị thần hồn, lớn mạnh tinh khí...tóm lại là có diệu dụng vô biên.

"Không hổ là hoàng tử, đồ tốt thật là nhiều!" Vương Khung căn bản không có khách khí, khoát tay, vận chuyển chân nguyên màu đen, trực tiếp dung nhập Thất Phách Dị Hương Đồng vào bên trong Nghịch Lôi Long Nha

ở trước mặt Tam Hoàng Tử.

Ông! Hắc quang nhúc nhích, phảng phất như đang nhai nuốt thức ăn, trong nháy mắt, thanh binh khí khủng bố này liền luyện hóa Thất Phách Dị Hương Đồng, mặt ngoài thân đao mơ hồ có hương khí màu sắc khác biệt tiêu tán ra, giống như phun ra thức ăn cặn bã.

Lập tức, khí tức của Nghịch Lôi Long Nha lại tăng vọt một lần nữa, Hắc Bạo Lôi Hải mãnh liệt bắt đầu khuếch tán ra chung quanh.

"Phạm vi trở nên lớn hơn rồi, nhanh như vậy liền luyện hóa xong, đó chính là kỳ vật a!"

"Ngươi có phải mù rồi hay không, không nhìn thấy Viêm Binh trong tay hắn cũng không phải là phổ thông sao, quả thực giống như hắn, cũng là quái vật..."

"Chuyện này...vị Đồ Phu này quá...quá lợi hại...đó chính là huyết mạch của Trung Châu hoàng triều, con trai của Thánh Nữ Thần Miếu đời trước, hắn cũng đều dám xuống tay?"

Sắc mặt của từng người đại biến.

Nguyên bản, sự hiểu biết của bọn hắn đối với Vương Khung chỉ là giới hạn tại tin đồn, mà phần lớn đều nắm giữ thái độ hoài nghi.

Nhưng mà bây giờ, ý nghĩ của mọi người dần dần phát sinh biến hóa, loại tin đồn này cũng đi quá xa rồi, cái gì gọi là không kiêng kị gì, đây căn bản chính là không có cấm kỵ!

Lúc này, mặt của Tam Hoàng Tử đều xanh, cũng không biết rõ là bởi vì Sơn Hà Kim Mãng Bào mất đi kỳ vật, uy lực giảm mạnh lọt vào phản phệ, hay là bị Vương Khung chọc giận.

Chương 813

Người điên này không chỉ vẻn vẹn chiếm kỳ vật của y, lại còn luyện hóa ở ngay trước mặt y, quả thực là không có để y vào trong mắt.

Nhưng Tam Hoàng Tử còn chưa kịp phát tác, ý thức của y liền trở nên không ổn.

Trong ánh mắt Vương Khung nhìn y có một chút không đúng, cực kỳ nóng bỏng, có chút giống...có chút giống như chồn nhìn thấy gà mái.

"Tam điện hạ, đa tạ!" Vương Khung đột nhiên khách khí nói một câu.

Lời này vừa rơi xuống, tất cả mọi người sửng sốt, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng đều là há to miệng, nhất thời cũng không biết nên tiếp lời thế nào, vô thức hỏi: "Đa tạ ta cái gì?"

"Đa tạ ngươi ngàn dặm tặng bảo!"

Vương Khung ngửa đầu cười to, giơ tay chém xuống, chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, dòng sông đại mãng lại bị cắt lấy một đoạn một lần nữa.

Tam Hoàng Tử lại phun ra một ngụm máu tươi, như là gặp ma, nhìn chằm chằm Vương Khung.

Y không ngờ được, người điên này vào sau khi cướp đoạt Thất Phách Dị Hương Đồng lại vẫn không có ý tứ thu tay lại.

"Vương Khung, ngươi..."

Lời còn chưa dứt, Vương Khung lại giơ lên Nghịch Lôi Long Nha trong tay một lần nữa, lại là một trảm.

Lại là hai kiện kỳ vật đến tay, nhưng Vương Khung căn bản không có thời gian tra xét, đao trong tay liên tục giơ lên chém xuống, không ngừng thu hoạch.

Tất cả mọi người nhìn đến sững sờ.

"Hắn...hắn...hắn đang cướp bóc hoàng tử! ?"

"Hắn vì sao lại lợi hại như vậy, ngay cả hoàng tử cũng đều dám cướp, hắn đang nghĩ cái gì?"

"Làm người phải làm như Đồ Phu a! Ta nếu như có dạng đảm phách

này, đủ để ta khoác lác một đời."

"Nói nhảm, lá gan người nào mà không có, vấn đề là ngươi có thực lực kia sao, đó chính là dòng dõi của Tần Hoàng a...thật sự quá lợi hại!"

"Nhìn chung ở trong trăm năm, người Tần thị hoàng tộc bị ức hiếp như vậy chỉ có vào lúc Tần Hoàng còn trẻ tuổi!"

Không khí phảng phất như ngưng kết, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn lên Vương Khung như cắt rau hẹ bên trong bầu trời, biểu tình trên mặt đặc sắc giống như nhìn thấy xác chết tổ tông vùng dậy.

"Hắn quả nhiên là cái gì cũng dám làm!" Tội Kiếm Hình nhếch miệng, dùng sự hiểu biết của gã đối với Vương Khung, một màn trước mặt này mặc dù là ngoài ý liệu, nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Đây đích xác là sự tình mà con hàng này có thể làm ra được.

"Không hổ là thần tượng, quá lợi hại...hoàng tử cũng có thể cướp, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người nào dám?" Hai mắt của Minh Hạo Nhiên tỏa ánh sáng, nhìn lên Vương Khung bên trong bầu trời, lộ ra một tia mê mẩn.

Cổ Thích Tâm ở bên cạnh há to miệng, muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Phốc! Mặt của Tam Hoàng Tử ảm đạm, miệng phun máu tươi, khí tức uể oải đến cực hạn.

Sơn Hà Kim Mãng Bào bị Vương Khung chém liên tục, trong nháy mắt liền mất bảy tám kiện kỳ vật, đây là bằng với là cắt thịt ở trên người Tam Hoàng Tử, thực lực của y cũng bỗng nhiên suy giảm.

"Vương Khung, ngươi cả gan làm điều ngang ngược như này, biến ta trở thành cái gì rồi?" Tam Hoàng Tử nghiến răng nghiến lợi, nổi giận nói.

"Rau hẹ!" Vương Khung cũng không ngẩng đầu lên, vui thích hưởng thụ hạnh phúc của lao động.

Ông! Tam Hoàng Tử tức giận đến phát run, vẫy tay một cái, dòng sông phá không, dung nhập vào trong cơ thể của y.

"Ngươi chờ đó cho ta!" Dứt lời, Tam Hoàng Tử nhấc chân liền muốn

rời khỏi.

"Đừng đi, ở lại chơi đùa với ta một chút!"

Vương Khung bước ra một bước, ngăn cản đường đi của Tam Hoàng Tử, hai mắt hiện ra ánh sáng xanh mơn mởn, dường như đã nổi lên hào hứng.

"Chuyện này..." Đám người khẽ giật mình, thần sắc biến thành có một chút quái dị.

Cảnh tượng trước mặt này giống như từng nhìn thất, giống như gà con gặp gỡ cự điểu, thân thể nhỏ yếu, không chống đỡ được, chỉ có thể chạy xa, nhưng cự điểu tham ăn, đuổi theo không bỏ.

Vương Khung đạp không mà đứng, quanh người xen lẫn lôi quang, tóc đen như vực thẳm, Nghịch Lôi Long Nha trong tay hiển lộ sự bá đạo.

Phong mang khủng bố mơ hồ chấn động hư không chung quanh đến hiển hiện vết rạn.

Ở giữa thoáng qua, kiện Viêm Binh kỳ dị này đã thôn phệ tám kiện kỳ vật, tính cả Hắc Tiêu Đại Thằng, cùng với ba kiện kỳ vật lấy được từ chỗ của Xi Cửu U trước đó.

Nghịch Lôi Long Nha đã dung hợp 12 kiện kỳ vật, luận uy lực sớm đã vượt qua Viêm Binh bình thường mới sinh.

Hiện tại, Sơn Hà Kim Mãng Bào của Tam Hoàng Tử đã ảm đạm phai mờ, thực lực của y giảm mạnh, khí tức uể oải, không còn có bá đạo như trước.

Lúc này, trong mắt Tam Hoàng Tử tràn ngập nộ hỏa cùng với khuất nhục.

Y có thân phận bực nào, huyết mạch Tần Hoàng, là một trong những tồn tại cao quý nhất thiên hạ.

Y là con trai của Tần Hoàng, càng là huyết mạch của Thánh Nữ Thần Miếu đời trước.

Ngoại công thì là một trong bốn đại thiên vương, có địa vị cực cao.

Chương 814

Có thể nói, xuất thân của Tam Hoàng Tử hiển hách đến cực hạn, coi như là ở trong rất nhiều hoàng tử cũng đều vô cùng đặc biệt.

Chính là bởi vì có được xuất thân như này, từ nhỏ đến lớn, y đều hưởng hết vinh sủng, dùng tư thái ngạo nghễ nhìn người khác.

Nhưng hôm nay, Vương Khung lại kéo y ngã xuống phàm trần từ trên trời, thậm chí còn dùng một cước đạp y vào trong vũng bùn.

Đường đường là Tam Hoàng Tử, y chưa từng chịu đựng khuất nhục như vậy, chịu dạng kiếp nạn như vậy.

"Vương Khung, ngươi thật sự cho rằng ta không giết ngươi được sao?"

Hai mắt của Tam Hoàng Tử đỏ bừng, giống như dã thú bạo nộ, khí tức cao quý trên người bị một cỗ khí tức ngang ngược thay thế.

Từng sợi tơ máu phảng phất như dây leo bò lên trên Sơn Hà Kim Mãng Bào, không ngừng kéo dài khuếch tán.

Oanh...

Trong cơ thể của Tam Hoàng Tử, một cỗ lực lượng khủng bố thức tỉnh.

Cỗ lực lượng này thần bí to lớn, như sông lớn không khô kiệt, giống như thương khung vô ngần, lộ ra cổ lão cùng với hoang vu.

Vương Khung nhăn mày lại, vậy mà cảm thấy vô cùng quen thuộc.

"Không hổ là dòng dõi Tần Hoàng, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp."

Tam Hoàng Tử còn chưa dùng hết át chủ bài, nói cho cùng y cũng là con trai của Tần Hoàng, lại có không ít quan hệ cùng với Thần Miếu, trên người làm sao sẽ có ít át chủ bài?

Nhưng trạng thái lúc này của Tam Hoàng Tử quá mức không giống bình thường, từng sợi tơ máu kia thậm chí còn từ trên Sơn Hà Kim Mãng Bào kéo dài tới trên mặt y, hội tụ ở trên trán, dần dần xen lẫn.

"Đây là..." Ánh mắt của Xi Cửu U ngưng lại, vậy mà cũng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Y nhìn ra được, Tam Hoàng Tử đang tiến vào một loại trạng thái trước

nay chưa từng có, khí tức suy bại nguyên bản trong giây lát tăng vọt không chỉ ba lần, đồng thời còn đang đề cao.

"Đồ Phu, ta muốn ngươi chết!" Tam Hoàng Tử giận dữ hét.

Giọng nói của y vậy mà cũng đều biến đổi.

Trong cơ thể của vị hoàng tử này dường như còn cất giấu một người khác.

"Dùng cảnh giới bây giờ của ngươi là còn chưa thể sử dụng dạng lực lượng này." Đúng lúc này, một thanh âm êm ái vang lên ở bên tai mọi người.

Từng ánh mắt kinh ngạc lần lượt nhìn về nơi phát ra âm thanh, có một chút khó có thể tin.

Ở phía dưới bầu trời, một bóng người xinh đẹp chậm rãi hiển hiện, váy áo tung bay, thần thái như tiên, môi son khẽ mở, sông núi thất sắc.

Tay ngọc thon dài trắng nõn chậm rãi rơi ở trên đầu vai của Tam Hoàng Tử.

Trong khoảnh khắc, tơ máu quỷ dị vô cùng kia tiêu tán ầm ầm, khí tức của Tam Hoàng Tử cũng triệt để bình tĩnh trở lại, y quay đầu nhìn lại, ngạo nghễ như y, bên trong con ngươi cũng đều không nhịn được hiện lên một vệt kinh nghi.

"Là người nào?"

Đám người kinh hô, vị nữ tử tuyệt sắc trước mắt này nhìn niên kỷ dường như cũng là thế hệ trẻ tuổi, nhưng thủ đoạn mạnh mẽ, ở dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người như vậy, vậy mà xuất hiện một cách vô thanh vô tức, tránh khỏi tai mắt của tất cả mọi người.

Đáng sợ nhất là, nàng vừa ra tay, liền ép lực lượng của Tam Hoàng Tử xuống.

Thủ đoạn như thế, quả thực giống như là quỷ thần.

"Nàng...vậy mà cũng đều đến rồi! ?" Tội Kiếm Hình đột nhiên biến sắc, trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị.

Trong toàn trường, người có thể nhận ra nữ tử trước mắt này chỉ sợ là

không nhiều, nhưng một khi đề cập tới danh hào của nàng, sợ rằng toàn bộ Bắc Cảnh cũng đều sẽ chấn động.

"Thánh Nữ...nàng là Thánh Nữ Thần Miếu thế hệ này!" Có người kinh hô, không thể tin tưởng.

Vừa dứt lời, thiên địa yên tĩnh, từng tia ánh mắt biến thành vô cùng kinh hãi.

Thần Miếu cao cao tại thượng, thống trị Bắc Cảnh không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Thánh Nữ có địa vị cực cao, cơ hồ giống như là người hộ đạo tương lai.

"Thật sự là Thánh Nữ Thần Miếu sao, Thánh Nữ thế hệ này xuất thế rồi, nghe nói Thánh Nữ Thần Miếu, mỗi một thời đại đều là cao thủ cái thế, một khi trưởng thành, đủ để trấn áp Bắc Cảnh! ?"

"Thánh Nữ đời trước được xưng là đệ nhất cao thủ Bắc Cảnh, bị con trai của Lão Tần Hoàng trước kia cướp đi, hiện nay Thần Miếu rốt cuộc cũng đã sinh ra Thánh Nữ mới?"

"Con bà nó, chẳng trách lại có phong thái như vậy, cái thế như tiên! Quá đẹp..."

"Đối mặt với Thánh Nữ, ngươi vậy mà miệng phun ô ngôn uế ngữ, con mẹ nó cái đồ rác rưởi!"

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, tiếng nghị luận vang lên liên tục như núi kêu biển gầm.

Uy danh của Thần Miếu thực sự quá thịnh, đối với Bắc Cảnh mà nói, đó là một loại tín ngưỡng.

Về phần Thánh Nữ cơ hồ là hóa thân của loại tín ngưỡng này.

Địa vị của nàng một chút cũng không thua kém Tần thị hoàng tộc tại Trung Châu, thậm chí còn hơn.

Thậm chí không cần phải xuất thủ, cũng không cần bất luận chiến tích gì, nàng ở trong lòng của mọi người chính là chí cao vô thượng, chính là thần thánh vô địch.

Đây chính là lực lượng tín ngưỡng.

Chương 815

"Ngươi muốn ngăn ta! ?" Tam Hoàng Tử thấp giọng, hung hăng nói.

"Bây giờ ngươi còn chưa phải là đối thủ của hắn."

Thánh Nữ Thần Miếu nhìn cũng không nhìn, nàng nhẹ điểm chân ngọc, đạp không mà đến, trực tiếp lướt qua Tam Hoàng Tử, nhìn về phía Vương Khung.

"Đồ Phu..." Thánh Nữ Thần Miếu khẽ mở môi son, phun ra hai chữ.

Vương Khung sửng sốt một chút, hắn không ngờ được đường đường là Thánh Nữ Thần Miếu vậy mà nhận ra hắn.

"Yêu nghiệt trong thiên hạ xuất hiện lớp lớp, thế hệ trẻ tuổi, ngươi thực sự đủ sức bước vào 10 hạng đầu!" Thánh Nữ Thần Miếu nói khẽ.

"10 hạng đầu sao?" Vương Khung vuốt ve Nghịch Lôi Long Nha trong tay, từ chối cho ý kiến.

Thánh Nữ Thần Miếu nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu: "Ngươi tự cho rằng mình là vô địch thiên hạ sao?"

"Ngươi đang đào hố để cho ta nhảy sao?" Vương Khung hờ hững nói.

Nữ nhân này nhìn như tiên khí bồng bềnh, không dính một chút khói lửa nhân gian, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều như đao, ẩn náu sát cơ.

Danh hào vô địch thiên hạ là dễ dàng đạt được như vậy sao?

Chuyện này giống như ngọc tỉ truyền quốc, người người trong thiên hạ đều nhìn chằm chằm, nhưng người nào cũng không có đảm lượng cướp đoạt vật này, một khi có người nhúng chàm, tất nhiên sẽ nhận phải vô số công kích.

Những năm gần đây, Vương Khung đã vô cùng gây chú ý.

Nếu hắn dám tiếp nhận cái danh hào này, có thể khẳng định, ở trong vòng ba ngày, tin tức này liền sẽ bị người hữu tâm thổi phồng đến hoàn toàn thay đổi, đồng thời truyền ra khắp thiên hạ.

Lúc trước, hắn chỉ là tiện thể bắt cóc Tội Kiếm Hình mà thôi, sau khi truyền ra lại còn nói hắn muốn phá vỡ đạo thống Thần Miếu, tàn sát cao thủ

Bắc Cảnh, nhất thống thiên hạ.

Quả thực là quá mức thái quá!

"Xem ra đảm phách của ngươi cũng không có lớn như trong truyền thuyết!" Thánh Nữ Thần Miếu lạnh nhạt nói.

"Lớn hay không lớn, ngươi tự mình thử một chút liền biết!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Lời nói rơi xuống, Thánh Nữ Thần Miếu rõ ràng hơi sửng sốt.

Sắc mặt của rất nhiều người cũng đều biến thành vô cùng cổ quái.

"Hắn vậy mà...đùa giỡn Thánh Nữ ở trước mặt mọi người?"

"Con bà nó, ta cảm thấy rất quen thuộc...xem ra vốn liếng của Đồ Phu rất hùng hậu...thật sự muốn nhìn một chút..."

"Quả thực vô sỉ, hắn vậy mà khoe khoang ưu thế thân thể của mình ở trước mặt Thánh Nữ!"

Từng đợt tiếng kêu la vang vọng.

Đối với thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh mà nói, Thánh Nữ cao cao tại thượng, là không thể khinh nhờn.

Lập tức, từng đạo ánh mắt mang theo địch ý một mực khóa chặt Vương Khung.

"Ừm?" Lúc này, Vương Khung sửng sốt, hắn hoàn toàn không biết rõ những người này làm sao lại đột nhiên giống như bị giẫm đuôi vậy.

"Ta đã nói sai cái gì rồi?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái.

Hắn chỉ là nói đối phương thử một chút đảm phách của hắn đến cùng là lớn hay không lớn mà thôi!

Cao thủ Bắc Cảnh đều là mong manh dễ vỡ như vậy sao, ngay cả loại lời này cũng đều không thể nói?

"Nếu ngươi không chịu được thì liền quên đi!" Vương Khung lắc đầu nói.

Vừa dứt lời, không khí lập tức ngưng kết.

Từng cỗ sát cơ dâng lên.

Trong mắt những thiên kiêu trẻ tuổi kia dâng lên nộ hỏa, Thánh Nữ

Thần Miếu cau lại đôi mi thanh tú, liền ngay cả trong mắt Tam Hoàng Tử vốn đang bạo nộ cũng đều hiện lên một vệt vẻ ngạc nhiên.

"Quá phách lối...hắn vậy mà khinh bạc Thánh Nữ như vậy ở trước mặt các cao thủ Bắc Cảnh...con mẹ nó..."

"Không ngờ được Đồ Phu bên trong truyền thuyết lại vô sỉ như vậy, xem ra phương diện kia của hắn cũng mạnh như năng lực của hắn, vậy mà lại tự tin như vậy, quả thực là đang khiêu khích."

"Thánh Nữ làm sao lại không chịu được...phi phi phi...Thánh Nữ tại sao phải tiếp nhận hắn...đồ vô sỉ!"

"Đây chính là Đồ Phu bên trong truyền thuyết sao, quả nhiên gan lớn...đây mới là nam nhi đích thực!"

Nhất thời, toàn bộ tàn tích chiến tranh cổ đại cũng đều sôi trào, so với trận đại chiến kinh thiên vừa rồi còn muốn ồn ào náo động hơn.

Tất cả mọi người đều như bị điên.

Đám nam nhân quần tình xúc động, xắn tay áo lên muốn đi lên liều mạng cùng với Vương Khung.

Về phần các nữ nhân, thì là mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Vương Khung, dò xét trên dưới, bên trong hiếu kì lộ ra một chút ngượng ngùng, bên trong ngượng ngùng mang theo một chút chờ mong, trong chờ mong kẹp thêm một chút hưng phấn.

"Những người này làm sao vậy?" Tề Tích nhìn những ánh mắt không quá thân thiện chung quanh kia, không nhịn được nói.

Y thực sự không hiểu nổi, những người này làm sao lại đột nhiên giống như cắn thuốc vậy, toàn bộ đều nhảy dựng lên.

"Người trẻ tuổi a..." Minh Hạo Nhiên vỗ vỗ bả vai của Tề Tích, có một chút đồng tình thậm chí là thương hại nhìn y.

Y ở cái tuổi như Tề Tích, đã sớm duyệt hoa vô số, nếm hết hương thơm nhân gian.

Tại Loan Phượng Các Xích Long Thành, y là một trong ba vị hội viên cả đời.

Chương 816

"Đồ Phu...ngươi so với trong truyền thuyết quả nhiên không giống nhau." Thánh Nữ Thần Miếu thản nhiên nói.

Nói xong, nàng điểm chân ngọc, vậy mà liền muốn rời đi.

Vương Khung hơi sửng sốt: "Ngươi không xuất thủ sao?"

"Ta đã sắp đạp vào Chưởng Khống Giả, cảnh giới cách xa, không cần thiết." Thánh Nữ Thần Miếu thản nhiên nói.

"Ta muốn giết hắn!" Tam Hoàng Tử thấp giọng quát.

"Náo loạn dừng ở đây." Thánh Nữ Thần Miếu căn bản là không quan tâm tới y.

Ở trước mặt người khác, y là Tam Hoàng Tử cao cao tại thượng, nhưng ở trước mặt vị Thánh Nữ Thần Miếu này, lại chẳng là cái thá gì.

Ông! Thánh Nữ Thần Miếu điểm nhẹ tay ngọc, thân thể của Tam Hoàng Tử cứng đờ, phảng phất như lọt vào giam cầm, như là gà con bị gà mẹ nhấc đi.

"Có lẽ là về sau có thể thử xem!" Đúng lúc này, Thánh Nữ Thần Miếu đột nhiên dừng lại, đôi mắt đẹp quét qua, khẽ cười nói.

Nụ cười này, trăm hoa thất sắc, sông núi động dung.

Liền ngay cả Vương Khung cũng không khỏi kinh ngạc.

"Ngươi rất có đảm phách!"

Giọng nói thanh tú vang vọng giữa thiên địa, Thánh Nữ Thần Miếu đã mang theo Tam Hoàng Tử rời đi.

Vương Khung đứng trong không trung, suy ngẫm lời nói vào lúc sắp chia tay của Thánh Nữ Thần Miếu, không nhịn được nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt nụ cười hiểu ý.

"Thật sự là một nữ nhân thú vị! ! !"

Oanh...

Vương Khung quay người lại, lôi quang quanh người tán diệt, hết thảy dị tượng đều hóa thành hư vô.

Nghịch Lôi Long Nha vô cùng thần bí cũng ẩn vào thân thể.

Viêm Binh cùng với túc chủ là một thể, khẽ động tâm niệm, liền hóa thành nhỏ như hạt cát, giấu ở bên trong Hỏa Chủng, dùng chân nguyên rèn luyện.

Đây chính là một bộ phận tu hành của cảnh giới Dung Khí, toàn bộ tu vi cùng với tinh lực đều dùng để tế luyện Viêm Binh.

"Chúng ta đi thôi!" Vương Khung vẫy tay một cái, gọi thuyền bay hạch nhân.

Một trận chiến này kinh thiên động địa, không chỉ dẫn tới Tam Hoàng Tử, liền ngay cả Thánh Nữ Thần Miếu cũng đều bị kinh động, hiển nhiên đã quá mức chú ý, nhiều người phức tạp, thực sự không thích hợp lưu lại.

"Đi chỗ nào?" Minh Hạo Nhiên hỏi.

"Về Đế Đô!" Vương Khung cười nói.

Mục đích chuyến đi này của hắn đã được hoàn thành, dung hợp hoa sen đen, lĩnh hội Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, từ nay về sau, bước vào hàng ngũ cao thủ chân chính, thiên hạ rộng lớn, không còn người nào có thể tự ý nhào nặn hắn.

Lần này sau khi trở về, tình cảnh của Vương Khung sẽ có bất đồng lớn.

"Lĩnh hội Dung Khí, một bước lên trời, ngươi sau khi trở về hẳn là có thể phong hầu!" Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

Tại Đại Tần, một khi lĩnh hội Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả liền có thể thu hoạch được tước vị phong hầu.

Bằng vào tuổi tác của Vương Khung liền được phong hầu, phóng nhãn ra toàn bộ Đại Tần dường như cũng là phượng mao lân giác.

"Hắc hắc, trở về rồi hãy nói!" Con mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng.

Một khi phong hầu, không chỉ có vẻn vẹn là thu hoạch được phong hào đơn giản như vậy, chỗ tốt có thể lấy được là khó có thể tưởng tượng.

Mấu chốt nhất là, nói không chừng sẽ bị ủy thác trách nhiệm, thu hoạch được thực quyền.

Đến thời điểm đó, thân phận của Vương Khung sẽ phát sinh biến hóa

nghiêng trời lệch đất, không còn là người phụ trách " tổ chức dân gian " nữa, mà là thu hoạch được chứng nhận đại tướng nơi biên cương của quan phương.

"Thần tượng, chúng ta không xông xáo tại Chân Không Gia Hương nữa sao?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được hỏi.

Chân Không Gia Hương là di sản của Vô Sinh Lão Mẫu, nghe đồn ở đây cất giấu truyền thừa của Vô Sinh Lão Mẫu, bảo khố như vậy, nếu như không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu thực sự là quá đáng tiếc.

"Không cần!" Vương Khung lắc đầu.

Theo hắn, vật trân quý nhất Chân Không Gia Hương chính là đài sen màu đen kia, hiện nay đã bị hắn dung hợp, luyện thành Nghịch Lôi Long Nha.

Về phần những cái khác, đối với Vương Khung đã không có bất luận lực hấp dẫn gì có thể nói, về phần truyền thừa của Vô Sinh Lão Mẫu, chỉ có người có duyên mới có thể đạt được, ở bên trong nhiều người như vậy, sợ rằng tuyệt đại bộ phận đều sẽ không công mà lui.

Vương Khung cũng không muốn tham gia vào chuyện náo nhiệt này, nói cho cùng hiện nay hắn đã quá mức gây chú ý, gây thù với Bắc Cảnh, nếu tiếp tục ở đây, có trời mới biết sẽ có biến cố cỡ nào.

Oanh...

Thuyền bay hạch nhân phá không mà đi, chỉ để lại một nhóm cao thủ Bắc Cảnh trợn mắt hốc mồm.

"Sự kiện lớn! Đồ Phu Trung Châu quét ngang Chân Không Gia Hương, đánh bại hoàng tử, đùa giỡn Thánh Nữ...nhanh...truyền tin tức ra ngoài."

Rốt cuộc cũng có người phản ứng lại, từng đạo thần niệm đan xen vào nhau, hết thảy tình báo liên quan tới Vương Khung lan truyền nhanh chóng.

...

Ngay vào một khắc Vương Khung rời đi!

Ở chỗ sâu nhất của Chân Không Gia Hương, một tòa vực thẳm vỡ vụn ầm ầm, một không gian ẩn hiện xuất hiện, vô số xiềng xích xen lẫn ở bên

trong hư không, cuối cùng hóa thành hạt bụi.

Cùng lúc đó, một cánh tay gầy gò và teo tóp ló ra, phía trên dán đầy phù lục.

"Ba ngàn năm, bị phong cấm ba ngàn năm, hoa sen đen đáng chết kia rốt cuộc cũng bị người ta lấy đi..."

Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ bên trong hư không, cuối cùng hóa thành tiếng cười dữ tợn khủng bố, quanh quẩn ở giữa thiên địa, thật lâu không tiêu tan.

"Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi toà lồng giam này...ha ha ha..."

Chương 817

Đồ Phu Vương Khung, một trận chiến chấn kinh Bắc Cảnh, hắn trấn áp Tội Kiếm Hình, bắt cóc Xi Cửu U, thậm chí là lấy đi Thiên Thư mà Vô Sinh Lão Mẫu để lại, đánh bại huyết mạch Tần Hoàng, đùa giỡn Thánh Nữ Thần Miếu.

Kể từ ngày đó, hung danh của Vương Khung truyền ra khắp Bắc Cảnh, thậm chí là chấn động cương thổ Đại Tần, ảnh hưởng lan đến cả đạo thống Linh Sơn ẩn thế không ra.

"Trung Châu là địa phương long hưng, tạo hoá tụ tập, chung linh hội tụ, vậy mà sinh ra nhân vật như vậy."

"Thật khó lường, bắt nguồn từ nhỏ yếu lại có tư chất Tiềm Long, một buổi lên trời, trêu đùa phong vân...Quang Minh Học Cung bồi dưỡng ra đệ tử đáng sợ như vậy, thế mà không trân quý?"

"Thiên hạ rộng lớn, bất kỳ một đạo thống nào nếu như có thể bồi dưỡng ra được dạng truyền nhân này, chắc chắn sẽ đại hưng."

"Nghe nói, Đồ Phu Vương Khung cũng không phải là không có bất kỳ bối cảnh gì, hắn nghi ngờ là truyền nhân của một vị Thập Nhị Vương Tọa nào đó, rất được sủng ái."

"Thật hay giả, đây chẳng phải là giống như Xi Cửu U, nếu là thật, như vậy liền thật sự đáng sợ."

"Thập Nhị Vương Tọa, đệ tử của bọn hắn tự nhiên đều là Chân Long."

Lời đồn liên quan tới Vương Khung nổi lên bốn phía, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, hắn đã trở thành người nổi tiếng tại Bắc Cảnh, trở thành đề tài nói chuyện của các đại thế lực.

Đặc biệt là ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, có hai thái độ cực đoan đối với Vương Khung.

Có người cho rằng người này hành sự bá đạo, thực lực cao cường, dùng sức một mình quét ngang cao thủ Bắc Cảnh, cuối cùng toàn thân trở ra, đây quả thực là sỉ nhục của Bắc Cảnh, Đồ Phu còn sống được một ngày,

dạng sỉ nhục này liền khó có thể rửa sạch.

Nhưng cũng có người say mê đối với phong thái của Đồ Phu...

Bắt nguồn từ nhỏ yếu, lặng lẽ im ắng, một buổi vang lên, kinh thiên động địa, nhìn lại chặng đường của Đồ Phu, sự kiện nào của hắn mà không khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào! Nam nhi là phải như thế, tu hành như Đồ Phu, một đường hát vang tiến mạnh, bá đạo vô địch, dùng lực lượng một người, kích động tâm thần của thiên hạ, bên trong cùng thế hệ, không có ai có thể đối đầu.

Loại tồn tại này, phong thái chiếu rọi trường không, đủ để trở thành mục tiêu cho thế hệ trẻ tuổi, khiến cho rất nhiều thân ảnh đuổi theo sau lưng.

Nhất thời, Bắc Cảnh đối với Đồ Phu, người ghen ghét cũng không phải là số ít, nhưng cũng có một nhóm người ủng hộ.

Đặc biệt là ở dưới sự vận hành của Tội Kiếm Hình, uy danh của Vương Khung càng trở nên to lớn, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh dần dần hình thành một cỗ lực ảnh hưởng như có như không.

Xét cho cùng, tài năng của vị đệ tử Thần Miếu này cũng không chỉ vẻn vẹn thể hiện ở trên thực lực, đặc biệt là vào sau khi được Vương Khung trao cơ hội. Gã biết rõ lực lượng dư luận là đáng sợ bực nào. Cái gọi là thiên hạ đại thế, mấu chốt chỉ ở bốn chữ.

Dẫn dắt tiết tấu!

Theo lời nói của Vương Khung, dẫn dắt tiết tấu tốt, có thể khiến cho thần tiên đi ăn cỏ!

...

"Đáng chết, không ngờ được tên bắt cóc tống tiền cuồng ma kia thế mà là Đồ Phu bên trong truyền thuyết!"

Chân Không Gia Hương, bên trong một đống phế tích hoang vu, một đạo thân ảnh chật vật đang điên cuồng chạy trốn, y che giấu khí tức, chuyên đi về phía tuyệt địa không người.

Lúc này, trong nội tâm Vạn Linh Thông tràn ngập ảo não.

Lúc trước, vào thời điểm Vương Khung vừa mới đặt chân đến Bắc Cảnh, y dựa vào chiếm trước tiên cơ cùng với tình báo tự tạo, lừa gạt không ít chỗ tốt từ các đại thế lực.

Sau đó, Vương Khung chiến một trận kinh thế, thân phận cũng lộ ra ánh sáng từ đó.

Loại tình báo dối trá này tự nhiên cũng tự sụp đổ.

Y cũng lọt vào truy sát của các đại thế lực.

Vạn Linh Thông còn tưởng rằng, thân phận của Vương Khung thần bí như vậy, có lẽ y sẽ có thể lừa gạt thật lâu, đợi đến khi sự việc bại lộ, y đã sớm mang theo tài phú kếch xù rời khỏi Bắc Cảnh.

Nhưng hắn không ngờ được Vương Khung không chỉ là Đồ Phu bên trong truyền thuyết, lại còn hành sự cao điệu như thế, hiện nay toàn bộ Bắc Cảnh liền không có ai không biết hắn.

"Thật là xui xẻo!" Vạn Linh Thông cắn răng nói.

Y nguyên bản chính là nhất giới tán tu, không cha không mẹ, càng thêm không có sư môn dựa vào, các loại bảo vật tài nguyên gạt được từ lâu đều đã dùng để chạy trối chết, tiêu hao đến không sai biệt lắm.

Hiện nay, y thực sự đã đi vào tuyệt địa.

Bắc Cảnh rộng lớn, đã không có chỗ cho y dung thân, chỉ cần lộ diện một cái, tất nhiên sẽ bị cả thế giới truy sát.

Vạn Linh Thông đình chỉ đào vong, ngồi bệt trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt uể oải.

Một cỗ cảm giác bất lực cùng với tuyệt vọng trước nay chưa từng có tràn ngập thân thể của y.

Chương 818

Bày ở trước mặt là một con đường tuyệt lộ không có bất luận hi vọng gì, thông về hướng vực thẳm, chỉ có táng diệt.

Nếu như rơi vào trong tay những đại thế lực kia, chỉ sợ còn thống khổ hơn so với chết.

"Xem ra ta đã đi vào ngõ cụt!" Vạn Linh Thông nắm chặt song quyền, vô lực thở dài.

Y thống hận sự nhỏ yếu của chính mình, càng thống hận sự bất công của vận mệnh.

Tất cả đệ tử của những đại thế lực kia đều bất phàm, từ khi sinh ra liền mang theo quang hoàn, hưởng thụ các loại tài nguyên.

Mà y thì từ nhỏ không có chỗ nương tựa, coi như là tu hành cũng đều phải dựa vào chính mình dùng mệnh đi đấu, đi đổi lấy tài nguyên, cả ngày sợ hãi, giãy dụa ở bên trên lằn ranh sinh tồn.

"Tất cả mọi loại tội nghiệt...đều là vì yếu đuối...nhân loại...vẫn là như thế!"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai Vạn Linh Thông.

"Người nào?" Vương Linh thông sợ hãi cả kinh nói.

"Căm hận đi...cái thế giới xấu xí này...cái chủng tộc xấu xí này..."

Giọng nói lạnh lùng như tâm ma quanh quẩn ở bên tai Vạn Linh Thông, đồng thời càng lúc càng lớn, như kinh lôi mênh mông trong đêm tối, kích động tâm thần.

Trong nội tâm Vạn Linh Thông lập tức dâng lên khủng bố vô biên, giống như lục bình không rễ ở bên trong sóng biển giận dữ.

"Ngươi đến cùng là người nào?" Vạn Linh Thông nhìn chung quanh, không có một ai, ánh mắt càng trở nên sợ hãi.

"Ta là tương lai phản chiếu trong lòng ngươi!" Giọng nói lạnh lùng lộ ra mê hoặc thật sâu.

Đột nhiên, bên trong hư không, xúc tu giống như con sâu kéo dài ra, bám vào phía trên xương sống của Vạn Linh Thông.

Xương sống của y hơi hơi chấn động, giống như đại long khôi phục, truyền ra tần suất kỳ dị.

Lập tức, vô số xúc tu nhỏ hơn duỗi ra xâm nhập vào trong cơ thể của Vạn Linh Thông.

"Tìm được rồi, tên phế vật này hoá ra trốn ở đây."

Đúng lúc này, một đám cao thủ chạy tới, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt cùng với giễu cợt.

"Chạy đi...ngươi không phải rất biết chạy sao, trước tiên chặt đứt hai chân của ngươi, xem ngươi còn chạy như thế nào?"

"Chặt đứt hai chân thì hẳn là chỉ có thể bò đi, giống như chó vậy."

"Bắt y lại, lại từ từ giày vò!"

Đám người cười vang, mặt lộ sát cơ, không nhận ra sự biến hoá của Vạn Linh Thông.

Oanh...

Đột nhiên, mặt đất vỡ tan, chung quanh rơi vào bóng tối vô biên.

Những xúc tu dữ tợn xuyên qua thân thể một đám cao thủ, ở trong sợ hãi cùng với kinh ngạc, thân thể của bọn hắn triệt để bị xé nát, hóa thành bọt máu tản mát.

Trong khoảnh khắc, những cao thủ đến từ các đại thế lực này liền chết không toàn thây, đến cuối cùng, bọn hắn cũng không biết chuyện gì đã phát sinh.

"Đây chính là lực lượng a! Ha ha ha..." Vạn Linh Thông nhìn hai tay của mình, ngửa đầu cười to, cười vô cùng điên cuồng, càng ngày càng trở nên không giống như nhân loại.

Đúng lúc này, hư không nứt ra, một cánh tay khô gầy rơi xuống đầu vai của y, phía trên quấn quanh lít nha lít nhít phù lục.

"Đi tìm nam nhân đã lấy hoa sen đen nam nhân kia...hắn mới là cơ duyên lớn nhất của ngươi, Hoả Chủng của ngươi có thể thu hoạch được tinh hoa

trước nay chưa từng có..." Giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai Vạn Linh Thông.

Lúc này, Hỏa Chủng trong cơ thể của y bị vô số xúc tu quấn quanh, chỗ trung ương, một đạo ấn ký hoa sen chậm rãi hiển hiện! !

Tại Tân Hỏa Sơn, Quang Minh Học Cung!

Giữa ban ngày, mặt trời đỏ treo cao, một đạo lưu quang phá vỡ trời cao, giáng lâm xuống.

Tiếng nổ vang cực lớn lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử.

"Thuyền bay hạch nhân...đó là thuyền bay hạch nhân của Quang Minh Học Cung chúng ta! Là vị đại nhân nào trở về?"

"Mau nhìn lá cờ lớn kia...Bổ Thiên...đó là Vương Khung sư huynh!"

"Đồ Phu Vương Khung...con bà nó...nghe nói trước đây không lâu hắn đại sát tứ phương tại Bắc Cảnh, quấy đến kinh thiên động địa...ở dưới loại tình huống này còn có thể toàn thân trở ra?"

"Không hổ là Vương Khung sư huynh, đến chỗ nào cũng đều là sặc sỡ loá mắt, không thể áp đảo, nghe nói liền ngay cả nhân vật lĩnh quân trong thế hệ trẻ tuổi Bắc Cảnh cũng không phải là đối thủ."

Từng ánh mắt biến thành nóng rực.

Bên trong Quang Minh Học Cung không thiếu người sùng bái Vương Khung, có một chút thậm chí đã sớm gia nhập Đồ Thần Công Hội ở bên trong Thiên Võng.

Bất đồng so với Bổ Thiên Công Hội, Đồ Thần Công Hội chỉ là tổ chức giả lập, yêu cầu gia nhập cũng không quá cao, thường thường chỉ cần thông qua xét duyệt sơ bộ là liền có thể gia nhập.

Nhưng Vương Khung đã sớm thành lập Đồ Thần Công Hội chân chính tại Phế Thổ.

Sau khi hắn rời đi, Dương Kỳ, Bạch gia còn có La béo vẫn đang chủ trì đại cục, dựa vào Linh Sào, còn có trận pháp tịnh hoá, vào thời điểm rời đi Dương Kỳ, Đồ Thần Công Hội đã có quy mô khá lớn.

Chương 819

Từ lúc Vương Khung trở về từ bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », hắn liền dặn dò Dương Kỳ, để y chọn lựa nhân tài ở bên trong Thiên Võng, thu nạp vào Đồ Thần Công Hội chân chính.

Chuyện này, một mực được Thất Hoàng Tử tương trợ ở phía sau, nói cho cùng, gã cũng chính là phó hội trưởng Đồ Thần Công Hội trên danh nghĩa.

Oanh...

Thuyền bay hạch nhân triệt để đáp xuống.

Vương Khung đi ra, vung tay lên, liền thu thuyền bay hạch nhân vào bên trong Hỏa Giới.

Có món bảo vật này, di chuyển đích xác thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngoại trừ một số tuyệt cảnh đặc biệt nguy hiểm, thuyền bay hạch nhân cơ hồ đều có thể đến.

"Thật sự là Vương Khung sư huynh, lúc trước ở bên trên Sơ Vương Tế, ta từng ở bên ngoài Thiên Vương Sơn may mắn nhìn thấy một lần, mặc dù rất xa, nhưng phong thái như yêu của sư huynh, đến nay vẫn khó quên."

"Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Vương Khung sư huynh không phải là lọt vào truy nã sao, làm sao còn dám trở về?"

"Ngu xuẩn, mỗi lúc mỗi khác, Vương Khung sư huynh sáng tạo ra Bổ Thiên Công Hội, giết chết cao thủ Quang Minh Điện, sau lưng có Thiên Vũ Vương, có Thất Hoàng Tử, càng là có Tần Hoàng bệ hạ, coi như là Quang Minh Điện muốn động đến hắn cũng phải ước lượng một phen."

Có người cười nhạo, có câu nói là mỗi thời mỗi thế, Vương Khung lúc trước chỉ là nhân tài mới nổi không có chỗ nương tựa mà thôi, nhưng từ sau khi trở về từ Phế Thổ, hắn liền đã ôm chặt đùi của Thiên Vũ Vương.

Ở bên trên Đông Lăng Sơn, Bổ Thiên Công Hội lần đầu tiên xuất hiện ở trước mắt thế nhân, Vương Khung càng là dùng yếu tố biến dị ở trong Phế Thổ chôn giết vô số cao thủ Quang Minh Điện, có thể xưng là bá đạo.

Sự xuất hiện của Thất Hoàng Tử đã tăng thêm uy thế cho hắn.

Pháp chỉ của Tần Hoàng càng là khiến cho thế nhân biết, người trẻ tuổi này đã không còn là người cô độc có thể tùy ý nhào nặn, bị truy sát khắp thiên hạ nữa.

Đằng sau hắn ẩn chứa một nguồn lực lượng khổng lồ.

Từ đó trở đi, thái độ của Quang Minh Học Cung liền đã nghiêng về phía Vương Khung.

"Gần đây học cung có một chút quá mức khác thường, dường như đều đuổi hết những người mà Quang Minh Điện phái tới."

Có người khẽ nói, nhìn thấy Vương Khung, lại liên tưởng đến động tác gần đây của Quang Minh Học Cung, chỉ cảm thấy chỗ chỗ lộ ra sự quỷ dị.

Đến lúc này, coi như là đồ đần cũng nhìn ra được, Tân Hỏa Sơn dường như đang có ý giữ một khoảng cách với Quang Minh Điện, thậm chí có một chút phân rõ giới hạn.

"Nói bừa, những sự tình này là các ngươi có thể nghị luận sao?" Đúng lúc này, một vị sư huynh nghiêm nghị quát.

Một đám đệ tử nghe thế, lần lượt biến sắc, vội vàng im lặng.

"Bầu không khí trên Tân Hỏa Sơn có một chút khẩn trương a."

Trên đường đi, Vương Khung quan sát Quang Minh Học Cung, dường như có một chút bất đồng.

Trong lúc mơ hồ, một cỗ dao động năng lượng to lớn truyền đến từ sâu trong núi, phảng phất như có một cỗ lực lượng đang khôi phục.

Vương Khung đi thẳng tới sau núi.

"Người trẻ tuổi, thật sự là tài liệu tốt." Thanh âm già nua yếu ớt vang lên từ phía sau.

Vương Khung quay người nhìn lại, trên thềm đá, một vị lão giả đang quét rác, mày xám khẽ run, con ngươi đục ngầu dâng lên tinh mang, ánh mắt rơi vào trên người hắn như mọc đinh, không hề dời đi.

"Tiền bối hảo nhãn lực." Vương Khung liếc nhìn, cười nói, trong lòng lại là âm thầm cảnh giác.

Nơi này chính là tổng bộ Quang Minh Học Cung, bất kỳ người nào cũng đều không thể khinh thị, đặc biệt là lão gia hỏa đã có tuổi, càng già càng phải cảnh giác.

Phải biết rằng, loại lão gia hỏa này hoặc là thật sự thường thường không có gì lạ, hoặc là cái chủng loại sâu không thấy đáy kia.

"Tiểu gia hỏa ngược lại là không khách khí." Lão giả quét rác nhếch miệng cười nói.

"Tiền bối thật sự hảo nhãn lực, vãn bối tự nhiên cũng không cần giả khiêm tốn." Vương Khung nói.

Bên trong thế hệ trẻ tuổi, tư chất của hắn đích xác được tính là tài liệu tốt, ở lại hàng thịt Hắc Nhận ba năm, mổ heo bán thịt, liền kích phát ra tiềm lực ẩn tàng cực lớn.

Sau khi rời khỏi Tam Dương Trấn, trong thời gian hai năm, cả thiên hạ đều biết.

Nếu như Vương Khung không được tính là tài liệu tốt, chỉ sợ rằng sẽ không có mấy người gánh chịu nổi đánh giá như này.

"Tài liệu tốt như này, nếu như không mang đi luyện dược thực sự là quá đáng tiếc." Đột nhiên, thanh âm của lão giả quét rác trở nên hưng phấn, bàn tay khô gầy không biết khi nào đã đặt trên đầu vai của Vương Khung.

"Ngươi..." Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, trong đầu óc quanh quẩn lời nói quỷ dị của lão giả.

Luyện dược, lão gia hỏa này muốn dùng hắn để luyện dược,

Ông! Vào lúc này, bảo cốt trong cơ thể Vương Khung không tự chủ được trở nên chấn động, huyết dịch nổ vang, mơ hồ có thanh âm tụng kinh, dị tượng của hắn ngược lại là có một chút giống Phạm Thiên Cốt của Tam Hoàng Tử.

Chương 820

"Bảo cốt đã sinh, quả nhiên là tài liệu tốt để luyện dược." Lão giả quét rác liếm liếm khóe miệng, trong mắt toát ra ánh sáng xanh mơn mởn, phảng phất như muốn ăn người.

"Luyện thành thiên địa đan, đánh cắp tạo hoá, vàng rực rỡ, tròn trùng trục, mơ một giấc sinh tử, mới biết ta là đan..."

Lão giả quét rác cười to hát lớn, ánh mắt kia phảng phất như một bàn tay lớn lột sạch sẽ Vương Khung từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài cũng đều nhìn thấy rõ ràng.

Ông! Đúng lúc này, tiếng chuông ngân vang như sấm, vang vọng thiên địa.

Ở bên trên Tân Hỏa Sơn, một vầng sáng chói lọi vút lên trời cao, làm rung chuyển cả bầu trời.

"Còn xin ngài nhân gia giơ cao đánh khẽ, vẫn còn quá sớm để nói với tiểu gia hoả này."

Một giọng nói vang vọng, cơ hồ trong cùng thời khắc đó, áp lực quanh người Vương Khung lập tức tiêu tán.

"Tài liệu hiếm thấy a, nếu như thành đan, có thể xưng là cực phẩm." Lão giả quét rác lẩm bẩm.

"Hắn còn chưa đảm đương nổi Linh Lô của ngài."

Trong lúc nói chuyện, một thân ảnh hiện lên ở trước người Vương Khung, ngăn cản ở trước người hắn.

"Đại giáo ti!" Vương Khung kinh nghi bất định, nhìn nhìn Vương Huyền Cương, lại liếc nhìn vị lão giả quét rác kia ở nơi xa kia.

"Thật sự là không phóng khoáng, đó là tài liệu hiếm thấy a." Lão giả quét rác thở dài một tiếng, đợi đến khi thanh âm rơi xuống, cũng đã đi ra bảy trượng bên ngoài.

"Chỉ mới là Chi Phối Giả, liền đã có thể luyện dược, thật sự là không thấy nhiều a."

Lão giả quét rác ngừng chân một chút, quay đầu lại nhìn Vương Khung thật sâu, lưu luyến không rời, giống như là tiếc hận.

Vương Huyền Cương nhìn về phương hướng lão giả biến mất, mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi xoay người lại, giống như có thâm ý, nhìn Vương Khung.

"Thật sự không biết nên nói ngươi may mắn hay là không may!"

"Đại giáo ti, đó là ai?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Nhất tộc mạnh nhất!" Đôi mắt của Vương Huyền Cương như giấu nhật nguyệt, thanh âm biến thành vô cùng ngưng trọng.

"Nhất tộc mạnh nhất! ?" Vương Khung ngơ ngác, cho rằng mình nghe lầm.

Thiên hạ rộng lớn, tàng long ngọa hổ, có bộ tộc nào có thể gánh chịu danh xưng mạnh nhất, cao quý như Tần thị hoàng tộc, cũng đều không có danh hiệu này.

"Ngươi không biết cũng không có gì kỳ quái!" Vương Huyền Cương lắc đầu nói.

Bộ tộc này bị trời kiêng kỵ, truyền thừa cho đến nay ngày, nhân khẩu đơn bạc, cũng chỉ còn lại ba đến năm người mà thôi, nhưng mỗi người trong số họ đều là bá chủ đương thời, có tư chất cái thế.

Bất cứ người nào đặt ở trong dĩ vãng, cũng đều là nhân vật hùng bá vô địch.

"Quỷ quái như vậy?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái, có một chút không dám tin tưởng.

Một bộ tộc chỉ có ba đến năm người vậy mà cũng dám tự xưng là mạnh nhất?

Còn có mỗi người đều là cường giả cái thế hùng bá thiên hạ?

Cường giả cái thế từ lúc nào mà trở thành không đáng tiền như vậy rồi?

Tần thị hoàng tộc sở hữu thiên hạ, càng có dạng tồn tại chí cao như Tần Hoàng, cũng chưa chắc đã có thể khiến cho mỗi vị tộc nhân đều trở thành cao thủ tuyệt thế.

Coi như là ở bên trong những đứa con trai của y, hiện nay đạp vào cảnh giới Dung Khí cũng chỉ có Tam Hoàng Tử cùng với Ngũ Hoàng Tử mà thôi.

"Ngươi không tin?" Vương Huyền Cương nhìn lại, khẽ cười nói.

"Đại giáo ti nói...có chút khoa trương!" Vương Khung muốn nói lại thôi.

"Y là người hộ đạo Quang Minh Học Cung đời trước, đã từng chỉ điểm Tần Hoàng tu hành." Vương Huyền Cương đột nhiên nói.

"Cái gì?" Khuôn mặt của Vương Khung khẽ run lên.

Người hộ đạo Quang Minh Học Cung là tồn tại bực nào?

Đó cũng không phải là ai cũng có thể làm, thực lực nhất định phải có một không hai trong thiên hạ, bằng không mà nói, qua nhiều năm như vậy, Quang Minh Điện cũng sẽ không ngồi yên không lý đến, mặc cho Quang Minh Học Cung phát triển.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung biết rõ, người hộ đạo Quang Minh Học Cung thế hệ này là Thần Cương bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Từ đó có thể tưởng tượng, vị lão giả vừa rồi kia thân là người hộ đạo đời trước, sẽ có thực lực khủng bố cỡ nào.

"Hoá ra y có lai lịch lớn như vậy!" Vương Khung không nhịn được líu lưỡi.

Người hộ đạo Quang Minh Học Cung đời trước, coi như dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, nhất định là cường giả cấp bậc cảnh giới Linh Lô, một trong những cường giả mạnh nhất chân chính.

"Ài...đã bỏ qua mất cơ hội tôn kính người già...tạo nghiệt a." Vương Khung vô cùng đau đớn, có một chút tiếc hận.

Nếu như có thể lôi kéo quan hệ với dạng siêu cấp cường giả này, lực uy hiếp sẽ còn lớn hơn so với Thiên Vũ Vương.

Đến lúc đó, hắn cho dù đi ngang cũng đều có thể.

Cơ hội tốt như vậy, thế mà lại chạy đi từ giữa kẽ tay, Vương Khung hận không thể lập tức tát cho mình hai bạt tai.

"Tiểu quỷ, có phải là hối hận vừa rồi không có nịnh bợ thật tốt?" Vương Huyền Cương trêu đùa.

Chương 821

"Đại giáo ti, ta chẳng qua là cảm thấy thân là hậu bối, vừa rồi không có tận lễ nghĩa, kính già yêu trẻ là mỹ đức mà Đại Tần chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt." Vương Khung nghĩa chính ngôn từ nói, bày ra dáng vẻ hoàn toàn nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì.

"Toàn thân trên dưới của ngươi, ta thưởng thức nhất chính là một điểm này, ngay cả bản thân cũng đều lừa gạt." Vương Huyền Cương thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Ta khuyên ngươi vẫn đừng nên động ý đồ xấu, bị y để mắt tới, cũng không phải chuyện gì tốt."

"Bộ tộc của bọn hắn...tất cả đều là người điên!"

"Người điên, Đại giáo ti không phải nói bộ tộc của bọn hắn đã sắp tuyệt tử...đã sắp không còn sao?" Vương Khung hiếu kỳ nói.

"Miệng của tên tiểu tử ngươi thật là thất đức, chẳng trách kiếp số trùng điệp." Vương Huyền Cương hừ lạnh nói.

"Cũng là bởi vì sắp tuyệt tử...đã sắp không còn, cho nên những người còn lại mới đều không bình thường..." Nói đến đây, Vương Huyền Cương có một chút dừng lại, giảm thấp thanh âm nói: "Ngươi có biết con của y là ai không?"

"Ta làm sao biết được con của y là ai?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Ngươi không biết, nhưng cũng hẳn là đã nghe qua."

"Người nào?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, vô thức hỏi.

"Long Vương!"

"Cái gì?"

Nghe được cái danh tự này, Vương Khung suýt nữa không có nhảy dựng lên, trong khoảnh khắc, toàn thân lông tơ của hắn dựng đứng, như bị điện giật, trong mắt lộ ra vô tận kinh ngạc.

Long Vương một trong Thập Nhị Vương Tọa! ?

Đó là con của lão giả kia?

Con bà nó, đây là một gia đình như thế nào?

Lão tử là người hộ đạo Quang Minh Học Cung đời trước, con trai là một thành viên của Thập Nhị Vương Tọa bá tuyệt thiên hạ!

Từ xưa đến nay, còn chưa có một đôi phụ tử nào có thể nghịch thiên đến trình độ như thế này, một môn song kiệt, đều đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành cự đầu vô thượng ngạo nghễ thế gian.

"Bộ tộc của bọn hắn..." Vương Khung không nhịn được nuốt nước bọt.

Đừng nói là bộ tộc này chỉ còn lại ba đến năm người, coi như chỉ còn lại đôi cha con này, chỉ sợ cũng không có người dám cả gan trêu chọc!

Mạnh như Quang Minh Điện phỏng chừng cũng đều phải cân nhắc một chút.

"Hiện tại đã biết rõ lợi hại rồi?" Vương Huyền Cương nhìn biểu tình của Vương Khung, mỉm cười, dường như cực kỳ hài lòng.

Sự tình có thể làm cho tên tiểu tử này kinh dị như vậy, cũng không thấy nhiều.

"Chẳng trách Quang Minh Học Cung không có sợ hãi như vậy, dám cả gan kêu gào cùng với Quang Minh Điện, hoá ra là nắm đại sát khí trong tay." Vương Khung tỉnh táo lại, không nhịn được nói.

Chiến lực đỉnh tiêm của Quang Minh Học Cung thế hệ này cực kì khủng bố.

Người hộ đạo là Thần Cương bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Ngoài ra, còn có cung chủ Minh Học Cung Vu Thiên Ngân nghi ngờ là huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc tiền triều.

Hai đại cao thủ này liền đủ để cho Quang Minh Điện coi trọng.

Chớ đừng nói chi là người hộ đạo đời trước còn sống trên đời, con trai của y càng là Long Vương bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Như thế mà nói, bên trong Thập Nhị Vương Tọa, liền có hai vị nằm ở trong tay Quang Minh Học Cung.

Dạng chiến lực này liền khiến cho Quang Minh Điện sợ ném chuột vỡ bình, không dám tuỳ tiện chinh phạt.

Nói cho cùng thì đối mặt với bốn đại cao thủ này, coi như có thể áp đảo Quang Minh Học Cung, cũng phải bỏ ra đại giới khó có thể tưởng tượng, so sánh cùng với thu hoạch, thực sự là được không bù mất.

"Mưu lược của cung chủ càng là vượt qua thực lực, nếu không thì dựa vào cái gì để bảo đảm ngươi?" Vương Huyền Cương nói thẳng.

Hiện nay thái độ của Quang Minh Học Cung đã rất rõ ràng, bọn hắn không còn thừa nhận tội lỗi của Vương Khung ở bên trên Sơ Vương Tế, cũng dẹp bỏ mọi tội lỗi của hắn trước đây.

Kể từ đó, chẳng khác gì là tuyên bố với thiên hạ, ý chí của Quang Minh Học Cung cùng với ý chí của Quang Minh Điện đã không còn là một.

"Bảo đảm ngươi là vì lưu lại hạt giống cho Quang Minh Học Cung."

"Sợ rằng không có đơn giản như vậy." Trong miệng Vương Khung nói lầm bầm.

Hắn cũng không phải là hoàn toàn không có bối cảnh chỗ dựa, ngoại giới không biết, nhưng thế lực đỉnh tiêm hắn là biết, phía sau hắn còn có một vị Hắc Nhận.

Đó cũng là một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Quang Minh Học Cung nếu như thật sự lôi kéo Vương Khung, tương đương với lại kéo một vị Thập Nhị Vương Tọa lên trên chiến thuyền của mình.

Đương thời, sợ rằng cũng không có mấy thế lực có được lực lượng như vậy.

Dựa vào cỗ lực lượng này, Quang Minh Học Cung đừng nói là có thể phân rõ giới hạn cùng với Quang Minh Điện, triệt để thoát ly chưởng khống, nói không chừng...

"Tính toán của cung chủ chúng ta thật sự rất lợi hại." Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, thản nhiên nói.

Dùng thân phận địa vị của hắn hiện nay, cũng chỉ có thể nghĩ đến một tầng này, nhưng chỉ vẻn vẹn một tầng mà hắn nghĩ tới này cũng đã đủ để náo loạn cách cục thiên hạ.

Chương 822

Rất hiển nhiên, mưu đồ của vị cung chủ kia không vẻn vẹn chỉ đơn giản như Vương Khung tưởng tượng.

"Những thứ này không phải là ngươi nên suy nghĩ." Vương Huyền Cương nhắc nhở. Nói xong, y nhìn Vương Khung thật sâu: "Tên tiểu tử ngươi thật đúng là một mối tai họa, ngươi có biết hay không, Bắc Cảnh hiện nay đã bị ngươi khuấy thành dạng gì rồi?"

"Ta cũng đâu có làm gì?" Vương Khung ngơ ngác.

Thiên địa lương tâm, hắn đây chính là đang nói thật, hắn đi đến Bắc Cảnh trước sau không cao hơn hai tháng, ngoại trừ trấn áp Tội Kiếm Hình, bắt cóc Xi Cửu U, đánh bại Tam Hoàng Tử, lấy đi cái gọi là Thiên Thư, thật sự là cái gì cũng không làm.

Có thể nói, đây đã là một lần lịch luyện điệu thấp nhất từ khi hắn xuất đạo cho đến nay.

"Ta làm sao nghe nói ngươi đã làm bẩn Thánh Nữ của người ta rồi?"

Vương Huyền Cương buột miệng nói một câu, suýt nữa khiến cho Vương Khung lảo đảo một cái trực tiếp rơi xuống chân núi.

"Cái quái gì thế?"

Làn sóng tin đồn tại Bắc Cảnh càng thêm khoa trương so với Thiên Võng.

Hôm đó, Vương Khung cùng với Thánh Nữ Thần Miếu cách không trò chuyện, nhưng chỉ có năm câu, liền ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm tới, không ngờ được vào giờ phút này, lại bị truyền thành dạng này.

"Bọn tạp chủng này." Vương Khung cắn răng.

Lời đồn như này, nhất định là có người lửa cháy thêm dầu ở sau lưng, nói không chừng chính là Tam Hoàng Tử.

Quan hệ giữa y cùng với Thần Miếu cực kỳ đặc thù, bởi vì mẫu thân của y là Thánh Nữ đời trước, nhưng có Thánh Nữ mới, đối với y mà nói, chính là tầng một trở ngại.

Trắng trợn giội nước bẩn như vậy, thứ nhất là có thể đả kích uy vọng của Thánh Nữ, thứ hai cũng có thể nhằm vào Vương Khung, gây nên vô số thù hằn.

"Đại giáo ti minh giám, nếu như ta thật sự vấy bẩn Thánh Nữ Thần Miếu, như vậy chỉ sợ cũng không thể rời khỏi Bắc Cảnh." Vương Khung nhếch miệng nói.

Hắn cũng không phải là Tần Hoàng năm đó, có thể trực tiếp cướp Thánh Nữ chạy đi.

Huống hồ vào thời điểm Tần Hoàng cướp Thánh Nữ đời trước, thần thông đã thành, hùng bá thiên hạ, Thần Miếu nịnh bợ còn không kịp, làm sao có thể là địch.

Nhưng Vương Khung thì không giống, chỉ mới đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, ở trong mắt của Thần Miếu cũng không đáng gì.

Trừ phi Vương Khung bước vào Chưởng Khống Giả, dùng thiên phú cùng với tuổi tác của hắn, đời này ít nhất cũng là cấp bậc Chúa Tể Giả.

Thậm chí coi như lĩnh hội Linh Lô cũng vô cùng có khả năng.

Chỉ có Vương Khung dạng này, mới có đầy đủ giá trị đả động Thần Miếu.

"Ngươi cho dù có tà tâm như vậy, chỉ sợ cũng không có gan làm." Vương Huyền Cương trêu đùa.

Y chính là biết rõ, Vương Khung còn có một nàng dâu chưa qua cửa, lúc trước vì cướp dâu từ trong tay Diệp Thiên, tên tiểu tử này chính là đã đại náo La Vương Thành, thu hút sự chú ý của thiên hạ, đến nay vẫn đều được coi là giai thoại.

Ở bên trong Thiên Võng, được xưng là một trong những mối tình đáng ao ước nhất trong hai mươi năm qua.

"Chuyện này..." Vương Khung lộ ra nụ cười lúng túng, trong đầu óc hiện ra thân ảnh của La Thanh Nguyên.

Nếu để cho "chủ quầy gầy yếu" biết rõ, còn sẽ không nhào đến, chui vào trong ngực, cắn chết hắn.

"Trong thời gian gần đây, ngươi không nên đi tới Bắc Cảnh." Vương Huyền Cương lắc đầu nói.

Trước mắt, biểu hiện của Vương Khung thực sự quá mức đáng chú ý, cướp đoạt cái gọi là "Thiên Thư", liên tiếp đánh bại hai đại cao thủ Xi Cửu U, Tam Hoàng Tử, liền ngay cả Thánh Nữ Thần Miếu cũng đều không để vào trong mắt.

Kiêu căng như vậy, đã hấp dẫn quá nhiều ánh mắt, nếu như lại tiến vào Bắc Cảnh, không khác gì dê béo vào ổ sói, sợ rằng sẽ dẫn tới vô số ngấp nghé.

"Đại giáo ti yên tâm, trong đoạn thời gian này ta sẽ ở lại Đế Đô." Vương Khung khẽ gật đầu.

Hắn vừa mới tu thành cảnh giới Dung Khí, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, đương nhiên phải củng cố một phen.

Huống hồ, con đường tu hành của Vương Khung bất đồng cùng với người khác, không cần đi ra ngoài lịch luyện, muốn đột phá cảnh giới, đạt đến cảnh giới Dung Khí nhị trọng, liền cần phải tìm được đài sen màu đen thứ hai.

"Ngươi hiện nay đã là Chi Phối Giả, cũng đã sắp phong hầu!" Vương Huyền Cương nói.

"Đại giáo ti, ta nghe nói Đại Tần phong hầu, dường như không tầm thường."

Trên thực tế, trên đường trở về từ Bắc Cảnh, Vương Khung cũng đã nghe Cổ Thích Tâm giới thiệu qua.

Tại Trung Châu Đại Tần, một khi đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, liền có thể phong hầu.

Chỉ là, đồng dạng là phong hầu, ở trong này cũng có đủ loại phân chia khác biệt, chênh lệch ở bên trong là khó có thể tưởng tượng.

"Ngươi đi lại gần cùng với thế tử Thiên Vũ Vương, y hẳn là đã từng nói cho ngươi." Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

"Y nói rất mập mờ, cũng không rõ lắm." Vương Khung không khỏi nói.

Chương 823

"Phong hầu ban thưởng tước, là quyền hành của hoàng tộc, người khác tự nhiên không dám nói bừa, huống hồ, môn đạo trong này cực sâu, cất giấu cơ duyên lớn bằng trời, người bình thường thật đúng là không biết huyền bí trong đó." Vương Huyền Cương khẽ gật đầu.

"Còn xin đại giáo ti chỉ giáo." Vương Khung thật lòng thỉnh giáo.

Đây chính là liên quan đến tiền đồ cùng với tương lai của hắn.

Một khi thu hoạch được tước vị, thân phận của Vương Khung sẽ trở nên bất đồng, coi như là Quang Minh Điện cũng không thể tùy ý động vào hắn, bằng không sẽ chính là tuyên chiến với Tần thị hoàng tộc.

"Hầu tước Đại Tần chi thành cửu đẳng, cửu đẳng là thấp nhất, nhất đẳng là cao nhất...chênh lệch ở giữa hai đẳng cấp này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của ngươi." Vương Huyền Cương chậm rãi nói.

Thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, địa vị chỉ thua cung chủ cùng với người hộ đạo, bí mật y biết được tự nhiên không phải là Cổ Thích Tâm có thể so sánh.

"Bắt đầu từ tứ đẳng hầu tước, triều đình sẽ ban cho tước lộc, các loại phủ đệ, hộ vệ, người bảo hộ cùng với các loại trân bảo ban thưởng, cũng không có cái gì để nói."

"Mà nhất đẳng hầu tước đến tam đẳng hầu tước, được mọi người xưng là thượng tam đẳng tước vị, trong này liền có môn đạo."

"Hẳn là có sự khác biệt?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, vô thức hỏi.

Vương Huyền Cương khẽ gật đầu nói: "Thượng tam đẳng tước vị, ngoại trừ những ban thưởng nói lúc trước, điểm khác biệt lớn nhất chính là sẽ ban cho đất phong."

"Đất phong! ?" Vương Khung hơi sửng sốt.

Đại Tần thống trị thiên hạ, ngoại trừ tám đại Vương Thành, bốn mươi chín thành đều nằm trong sự chưởng khống của đế đô, dường như cũng

không có nghe nói còn có đất phong ngoài định mức gì.

"Tiểu tử, ngươi đối với Tần thị hoàng tộc vẫn là hoàn toàn không biết gì cả." Vương Huyền Cương cười nói.

"Bốn mươi chín thành trong thiên hạ, tính cả tám đại Vương Thành cùng với Đế Đô, trên thực tế là một đầu long mạch xuyên qua Trung Châu, đầu long mạch này bị cắt ra từ Táng Viêm Hà, hấp thu khí vận ngũ phương, ảnh hưởng long khí Đại Tần, tự nhiên sẽ không cho phép người khác ngấp nghé."

Chuyện này cũng không phải bí ẩn, thiên hạ đều biết.

Trên thực tế, vào trước khi Đại Tần lập quốc, cách cục thiên hạ cũng không phải là như vậy.

Vào trước khi Đại Hạ diệt quốc, thiết lập hai kinh mười ba tỉnh, vận chuyển xã tắc, sau đó Đại Tần thay vào, thiết lập bốn mươi chín thành trong thiên hạ, cùng với tám đại Vương Thành bảo vệ bát phương.

Thực chất đây là một cục phong thủy kích hoạt long mạch ẩn chứa bên trong đại địa Trung Châu, khiến nó tương hợp cùng với Tần thị hoàng tộc, cướp đoạt khí vận thiên địa, đánh cắp tạo hoá giang sơn xã tắc.

Mọi người đều nói, Đại Tần thái tổ quen biết cao nhân, giang sơn Đại Tần truyền thừa ngàn năm, phun ra nuốt vào tạo hoá, rốt cuộc tại một thế này sinh ra nhân kiệt giống như đương kim Tần Hoàng, cổ kim hãn hữu, khó có thể tưởng tượng.

"Có lẽ ngươi cũng không biết, cái gọi là Đại Tần long mạch, trên thực tế là một ngọn Hỏa Chủng thiên sinh địa dưỡng."

"Cái gì?" Vương Khung sửng sốt, cho rằng mình nghe lầm.

"Hỏa Chủng thiên sinh địa dưỡng, Đại giáo ti, ngươi đang nói cái gì?"

Hỏa Chủng, là lực lượng do nhân thể sinh ra, chẳng khác gì là kết tinh sinh mệnh tiến hóa.

Nhân loại dùng Hỏa Chủng để sáng tạo phương pháp tu hành, khai thác văn minh, từ đó lật đổ sự thống trị của yêu thú.

Hỏa Chủng thiên sinh địa dưỡng là cái quỷ gì, Hỏa Chủng mà cũng có

thể hình thành một cách tự nhiên?

"Cái thế giới này so với ngươi tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều, về phần Hỏa Chủng...cũng xa xa không phải nông cạn như ngươi biết." Vương Huyền Cương nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, trầm giọng thở dài.

"Thiên địa rộng rãi, ảo diệu vô biên, ở bên trong ghi chép của Quang Minh Học Cung, giữa thiên địa, Hỏa Chủng hình thành tự nhiên có tổng cộng ba ngọn..."

"Ngài đang nói..."

"Hoàng tộc Đại Tần liền chiếm một ngọn trong đó, trên thực tế, ngọn Hỏa Chủng này từ xưa đến nay liền trốn ở bên trong đại địa Trung Châu, chỉ có hoàng tộc Đại Tần mới có thể kích hoạt nó, đánh cắp lực lượng bên trong."

"Quang Minh Điện có cao thủ tính toán thiên cơ, nói rằng, Tần Đạp Thiên chính là bởi vì đạt được tạo hoá của ngọn Hỏa Chủng này, mới có thể hoành không xuất thế!"

"Y là dị số trước nay chưa từng có! Cũng là yêu nghiệt cổ kim khó gặp!" Thanh âm của Vương Huyền Cương trầm thấp thần bí, vang vọng thật lâu.

Ở bên trong lịch sử tu hành Hỏa Chủng dài dằng dặc, cao thủ không đếm được, huyền bí vô tận, người nào cũng khó có thể nhìn thấy phần cuối của con đường này.

Có người sinh ra liền hưởng hết chư thiên vinh sủng, kế thừa huyết mạch cổ lão, nhưng một khi đã sa ngã, liền hóa thành nước bùn, không thể bay lên trời được nữa.

Chương 824

Nhưng cũng có người xuất thân ti tiện, bắt nguồn từ nhỏ yếu, từ nơi sâu xa, thu hoạch dược tạo hoá, từ đó một tiếng hót kinh người, thiên địa rộng rãi, vô pháp vô thiên, để lại dấu ấn không thể phai mờ ở trong tuế nguyệt.

Đại Tần thái tổ liền thuộc về trường hợp sau, y đánh cắp quốc phúc của Đại Hạ hoàng tộc, biết được bí ẩn về long mạch Trung Châu, thu hoạch được một trong ba đại Hỏa Chủng tự nhiên còn sót lại giữa thiên địa.

Hoàng tộc Đại Tần mở ra từ đó, kéo dài đến nay, bất hủ bất diệt, thậm chí còn sinh ra tồn tại khủng bố như Tần Đạp Thiên.

Tam đẳng hầu tước liền có thể được ban cho đất phong.

Cái gọi là đất phong, cũng không phải là thổ địa bình thường, mà là Linh Sơn bí cảnh, lây dính lực lượng của ngọn Hỏa Chủng tự nhiên thần bí kia, diễn hoá ra sau một thời gian dài.

Nghe nói, dạng bí cảnh Linh Sơn này từ trước đến nay chỉ nằm ở trong tay nguyên lão Tần thị hoàng tộc, ngoại nhân khó có thể rình mò.

Bảo huyệt Chân Long, phúc lợi Hỏa Chủng, duy chỉ có vương hầu mới có thể có được.

Phong vương bái hầu, ít nhất cũng phải là tam đẳng hầu tước trở lên.

Vì thế, được trao tặng hầu tước gì, phong hào gì, phẩm giai gì là cực kỳ trọng yếu.

"Linh Sơn bí cảnh trong tay Tần thị hoàng tộc còn có 72 tòa là vô chủ."

Tình báo ở trong tay của Vương Huyền Cương có thể nói là có giá trị liên thành, coi như là tám đại Vương Thành chỉ sợ cũng sẽ không thấy rõ được.

"Nội tình của hoàng tộc thật sự là thâm bất khả trắc." Vương Khung không nhịn được nói.

Bất kể là Quang Minh Học Cung, hay là Tần thị hoàng tộc đều không đơn giản giống như mặt ngoài.

72 tòa bí cảnh, chẳng khác nào nắm giữ 72 đạo thống Linh Sơn.

Thánh địa tu hành như này chính là tài nguyên trân quý nhất, ngoại trừ có thể dùng để cung cấp cho con cháu hoàng tộc tu hành lịch luyện, còn có thể bồi dưỡng dựng dục ra vô số cao thủ!

Coi như dùng làm thẻ đánh bạc, trao đổi tài nguyên bảo vật cùng với các thế lực khác, tiền thu hàng năm cũng đều vượt qua tưởng tượng.

"Trước kia Hoắc Pháp Vương quét ngang đạo thống thiên hạ, đuổi tuyệt truyền thừa Linh Sơn, từ đó đặt vững địa vị chí cao vô thượng của Quang Minh Điện, ba ngàn năm nay, thế lực nào còn tồn tại mà không có át chủ bài?" Vương Huyền Cương cười lạnh nói.

Hoắc Pháp Vương là người điên ít có trong lịch sử Quang Minh Điện, tài trí của y cổ kim vô song, tính tình cũng cực kỳ bá đạo, chính vì vậy, quyền thế của Quang Minh Điện bị y đẩy tới đỉnh phong.

Thời đại kia, mạnh như Thiên Vương Môn cũng đều bị y huỷ diệt.

Cho tới hôm nay, ngoại trừ những đạo thống lay lắt hơi tàn, an phận ở một góc xó xỉnh kia, ai mà không có át chủ bài!

Tần thị hoàng tộc, Quang Minh Học Cung, Thần Hỏa Sơn, Bắc Cảnh Thần Miếu...những thế lực này cũng sẽ không đơn giản như mặt ngoài.

"Bí cảnh mà Tần Hoàng tộc nắm giữ đều có chỗ đặc thù." Vương Huyền Cương chậm rãi nói.

Thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, cũng đều thèm muốn không thôi đối với những bí cảnh này.

Hàng năm, Quang Minh Học Cung cũng đều sẽ hao phí một lượng lớn bảo vật, mua danh ngạch tu hành trong bí cảnh từ trong tay những vương hầu nắm giữ bí cảnh, thậm chí là hoàng tộc.

Đây cũng là chỗ tốt của nắm giữ đất phong.

"Giống như trong nhà của nàng dâu chưa qua cửa của ngươi..."

"La Vương Thành?"

Vương Huyền Cương gật đầu nói: "Đất phong của La Vương Thành gọi là Hỏa Vân Chu, đó là một hòn đảo nổi khổng lồ di chuyển như thuyền

bay, chung quanh bị ngọn lửa vây quanh, độ nồng đậm của linh khí bên trong là gấp ngoại giới ba mươi lần."

"Ba mươi lần! ?" Vương Khung líu lưỡi.

linh khí nồng đậm như vậy, nếu như vừa mới sinh ra liền tu hành ở bên trong, vẻn vẹn chỉ là thể chất liền muốn viễn siêu người bình thường, tốc độ tu hành liền lại càng không cần phải nói.

Vẻn vẹn chỉ là một điểm này, liền được xưng tụng là bảo địa.

"Không chỉ như thế." Vương Huyền Cương giơ tay lên nói.

"Bên trong Hỏa Vân Chu dựng dục một loại vật chất kỳ dị, tên là 'Đan Vân', sau khi phục dụng, có thể dung nhập vào Hỏa Chủng, kết xuất hỏa phù, sản sinh là một loại năng lực khó tin."

"Đó chẳng phải là kết xuất ra ngọn Hỏa Chủng thứ hai?" Vương Khung không nhịn được nói.

"Có một chút tương tự, nhưng tự nhiên không thể đánh đồng cùng với Hỏa Chủng chân chính, huống hồ kết xuất hỏa phù cần phải dùng chân nguyên Hỏa Chủng thôi động, nếu như Hỏa Chủng phế, hỏa phù cũng liền vô dụng." Vương Huyền Cương giải thích.

Dạng hỏa phù này chỉ có thể được tính là "Tử Hỏa Chủng", so với ngọn Hỏa Chủng thứ hai mà Vương Khung có khác biệt rất lớn, uy lực của nó là dựa vào Hỏa Chủng nguyên thuỷ trong cơ thể.

Người khác nhau kết xuất ra hỏa phù cũng không giống nhau, thôn phệ "Đan Vân" càng nhiều, lực lượng hỏa phù cũng sẽ càng mạnh.

Chương 825

Loại vật chất này là độc hữu của Hỏa Vân Chu, được tính là một chỗ thần dị khác của bí cảnh.

"Đất phong của Mục Vương Thành tên là 'Thanh Đình Thụ Sào', nồng độ linh khí đồng dạng là gấp ba mươi lần ngoại giới, dựng dục vật chất kỳ dị tên là 'Cửu Mạch Diệp', loại bảo bối này có thể đề thăng xác suất lạc ấn thần hình thành công lên hai thành."

Cửu Mạch Diệp, là chí bảo vô thượng lĩnh hội cảnh giới Dung Khí, một khi lạc ấn thần hình, liền coi như đã thành công một nửa.

Hai thành thành công nhìn giống như không cao, nhưng đối với độ khó tu luyện cảnh giới Dung Khí mà nói, đã coi như là kỳ tích.

Vì thế, giá trị của Cửu Mạch Diệp là không cần nói cũng biết, đã giúp cho Mục Vương Thành góp nhặt vô số tài phú cùng với nội tình.

Nói tóm lại, mỗi một tòa Linh Sơn bí cảnh đều có điểm đặc biệt.

Nhưng đất phong giống như tám đại Vương Thành, cùng với đất phong của bốn đại Thiên Vương đều coi như là đỉnh tiêm nhất lưu, cha truyền con nối.

Tam đẳng hầu tước bình thường, coi như thu hoạch được đất phong, cũng chỉ có thể hưởng thụ một đời mà thôi.

Nhị đẳng hầu tước có thể truyền ba đời.

Nhất đẳng hầu tước thì có thể truyền năm đời.

"Tài nguyên của cái thế giới này quả nhiên là nắm giữ ở trong tay của cực ít người." Vương Khung không nhịn được cảm thán.

Nếu như hắn không có cơ duyên thâm hậu, đi tới một bước này, căn bản ngay cả tư cách biết những bí ẩn này cũng đều không có, lại càng không cần phải nói đi tranh thủ những tài nguyên này.

Những huyết mạch hoàng tộc, con cháu vương hầu kia sinh ra liền có tư cách hưởng thụ hết thảy.

Vạn vật do số mệnh sinh ra, sinh ra lại khác nhau, tạo hoá do thiên định,

một chút cũng không do người!

"Ngươi bây giờ hẳn đã biết rõ đồng dạng là phong hầu, lại có bao nhiêu chênh lệch!" Vương Huyền Cương thản nhiên nói.

Trừ phi là được phong thượng tam đẳng tước vị, bằng không mà nói chênh lệch cũng sẽ không lớn.

Nói cho cùng thì sự tình liên quan đến đất phong, Tần thị hoàng tộc chính là nắm chắc bí cảnh trong tay, mỗi một tòa cũng đều vô cùng trân quý, tùy tiện lấy ra một tòa, cũng sẽ khiến cho vô số người đỏ mắt.

Đừng nói là những người ngoài cuộc thèm nhỏ dãi kia, lúc này, liền ngay cả Vương Khung cũng đều đỏ mắt.

Linh khí nồng đậm, vật chất đặc thù, lực lượng Hỏa Chủng của Đại Tần long mạch...

Bất kể là loại nào cũng đều khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Nếu như có thể thu hoạch được đất phong, hắn liền chân chính có bản sự đặt chân, có nội tình để ngạo nghễ trên thế gian.

Bổ Thiên Công Hội, Đồ Thần Công Hội cũng đều được tính là có tiền vốn chân chính.

Có lẽ có một ngày, hai cái tổ chức thành lập trong lúc lơ đãng cũng sẽ có thể truyền thừa tiếp.

Mấu chốt nhất là, thực lực của hắn có lẽ còn có thể lại đề thăng một lần nữa trong một khoảng thời gian ngắn.

Đến lúc đó, Vương Khung liền có thể đi tìm đài sen màu đen thứ hai, trực tiếp đột phá cảnh giới.

"Đại giáo ti, dùng sự hiểu rõ của ngài đối với Tần Hoàng tộc, ta có thể thu được đất phong không?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Muốn thu hoạch được đất phong, ít nhất cũng phải là tam đẳng hầu tước.

Thuyền bay hạch nhân cực lớn đằng không mà lên, phá vỡ trời cao, rời khỏi Tân Hỏa Sơn.

Từng ánh mắt vô cùng nóng bỏng dõi theo thuyền bay hạch nhân, dần

dần biến mất.

Ở trong điện sau núi, Vương Huyền Cương nhìn mây mù không ngừng biến hóa trước mặt, bên trong con ngươi dâng lên một vệt thần sắc ngưng trọng.

"Ngươi vậy mà đáp ứng tên tiểu quỷ kia?" Giọng nói trầm trọng truyền ra từ bên trong mây mù biến ảo khó lường, lộ ra vĩ lực vô hạn của tự nhiên.

Ở dưới giọng nói này, liền ngay cả ngọn núi cũng hơi run rẩy.

Nhưng mà giọng nói đáng sợ như này, cũng chỉ có một mình Vương Huyền Cương có thể nghe được.

"Có cái gì không được sao?"

"Tiểu quỷ kia là người điên...ý nghĩ của hắn quá nguy hiểm, một khi thực sự làm, ngươi có biết rõ ý vị sẽ như thế nào không?"

Bên trong mây mù, thanh âm kia lại truyền đến một lần nữa, lộ ra một tia dày đặt cùng với cấp bách.

"Còn chưa làm, làm sao có thể biết rõ?" Vương Huyền Cương hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười có giá trị nghiền ngẫm.

"Ngươi muốn điên cùng một chỗ với hắn sao?" Giọng nói trong mây mù có vẻ tức giận.

"Vương Huyền Cương, ngươi thân là đại giáo ti Quang Minh Học Cung, có biết mình đang làm cái gì hay không, tên tiểu quỷ kia...ý nghĩ của hắn là cực kỳ nguy hiểm..."

"Chỉ cần hơi không cẩn thận, ngươi cho rằng Tần thị hoàng tộc sẽ có phản ứng bực nào?"

"Cứ nhìn là biết được, ta cũng muốn nhìn xem, tên tiểu tử này đến cùng có thể làm đến mức nào!" Vương Huyền Cương khẽ cười nói, trong mắt hiện ra dị sắc cực nóng, lộ ra vẻ mong đợi.

"Những lão gia hỏa Tần thị hoàng tộc kia sẽ không bỏ qua cho ngươi..."

Mây mù tiêu rán, phát ra một tiếng gào thét sau cùng, dường như là đang cảnh cáo.

Cuối cùng, giọng nói kia tiêu tán, trống rỗng như một thung lũng, cũng

không có động tĩnh gì nữa.

"Nếu như làm được, không biết Tần Hoàng sẽ có cảm tưởng gì." Vương Huyền Cương thì thào khẽ nói.

...

Chương 826

Đế Đố, tại Bổ Thiên Công Hội.

So với thời điểm vừa mới sáng lập, Bổ Thiên Công Hội hiện nay ở dưới sự vận chuyển của Cổ Thích Tâm, bất kể là quy mô hay là lực ảnh hưởng đều không thể so sánh với nhau, vẻn vẹn chỉ là thành viên, liền có được năm vạn.

Thành viên hạch tâm khoảng chừng hơn ba ngàn vị, cảnh giới Bổ Nguyên liền chiếm bốn thành, trong đó không ít còn là hào môn quý tộc, liền ngay cả con cháu vương hầu cũng đều không phải là số ít.

Hiện nay Bổ Thiên Công Hội ngoại trừ Vương Khung, Cổ Thích Tâm, còn có dạng cao thủ như Minh Hạo Nhiên, Diệp Mặc, Dương Kỳ.

Con gái của Thần Uy Vương, vị sư tỷ Vân Tố Tâm cực kỳ thần bí của La Thanh Nguyên kia cũng thường đi đến.

Từ sau khi trở về từ « Mạt Pháp Kinh Quyển », thực lực của Lục Ly cũng là đột nhiên tăng mạnh, đủ để xếp vào hàng ngũ đệ nhất cao thủ.

Mặt khác, ở bên trong các nhân tài mới nổi, Hồng Thần trước kia liền được Vương Khung nhìn trúng cũng đã đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Tề Tích từ sau khi đảm nhiệm công việc chăn nuôi viên thịt trắng, cũng giống như bật hack, y dường như trời sinh phù hợp cùng với viên thịt trắng, cả hai hỗ trợ lẫn nhau.

Có thể nói Bổ Thiên Công Hội hiện nay là binh cường mã tráng, đã trở thành một cỗ lực lượng không thể coi thường.

"Quang Minh Học Cung bên kia nói như thế nào?" Bên trong đại điện, Cổ Thích Tâm mở miệng hỏi.

Vương Khung bưng lên chén ngọc trước người, uống một ngụm trà thơm, mới nói: "Giống như ý nghĩ của ngươi, vừa mới đạp vào cảnh giới Dung Khí, lại không có công huân, là tuyệt đối không có khả năng được phong thượng tam phẩm hầu tước."

"Hoàng tộc đối với phong tước có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, rất

nhiều tu sĩ hao hết tiềm lực, coi như đạp vào Chi Phối Giả, cũng sẽ không được phong tước."

"Còn trẻ tuổi giống như ngươi liền tu thành cảnh giới Dung Khí, ngược lại là có hi vọng, ta phỏng đoán có khả năng là bát đẳng hầu hoặc là thất đẳng hầu." Cổ Thích Tâm có ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt liền nói ra kết quả.

Thượng tam đẳng tước vị cũng không phải dễ dàng đạt được như vậy, ngoại trừ tu vi cảnh giới, còn cần có công huân.

Giống như ông nội Vân Tố Tâm đi theo Thiên Vũ Vương nhất mạch trấn thủ biên cương, lập xuống vô số chiến công, chết không biết bao nhiêu con cháu huyết mạch, mới được sắc phong vương tước.

Vương Khung tuổi còn trẻ, trong triều vừa không có căn cơ, lại vừa không có công huân, có thể được phong tước vị đã rất không tệ.

"Đại giáo ti ngược lại là không nghĩ như vậy." Vương Khung lắc đầu nói.

"Y nói ta lần này nhiều nhất sẽ được phong là cửu đẳng hầu, thậm chí là sẽ không phong tước."

"Sao có khả năng?" Cổ Thích Tâm đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lộ ra thần sắc chất vấn.

Giống như loại tuổi tác của Vương Khung liền đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, đời này ít nhất cũng là cao thủ cấp bậc Chưởng Khống Giả, Linh Lô không ra, chính là chiến lực đỉnh tiêm.

Thậm chí dùng thiên phú của hắn, nếu như vận khí tốt một chút, có lẽ còn có thể lĩnh hội Linh Lô, chân chính đứng sừng sững ở phía trên đỉnh phong.

Tồn tại như này, dựa theo lệ cũ là tất nhiên sẽ phong hầu.

"Có rất nhiều người không nguyện ý nhìn thấy ta trưởng thành." Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại, lạnh lùng nói.

Những năm gần đây, danh tiếng của hắn thực sự quá lớn.

Sau lần sự kiện La Vương Thành lúc trước, cũng đã oanh động thiên hạ,

Sơ Vương Tế càng là nhất chiến kinh thế, về phần sau đó sáng tạo Bổ Thiên Công Hội, lĩnh hội Mạt Pháp Kinh Quyển càng là khiến cho các phương kiêng kị.

Ai cũng biết, Đồ Phu Vương Khung tuyệt đối là danh tự không đi vòng qua được trong thế hệ người trẻ tuổi.

Muốn đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành nhân vật chính của thời đại này, đây là tấm bia to cần phải vượt qua.

Lần này, chuyến đi đến Bắc Cảnh lại một lần nữa chứng minh Đồ Phu tuyệt đối không phải là hư danh.

Cao điệu như thế, kinh diễm như thế, hết lần này tới lần khác lại đi lại gần với Thất Hoàng Tử như vậy, hơn nữa còn nghĩa vô phản cố, thậm chí còn lôi kéo Thiên Vũ Vương cho gã.

Đây là bằng với biến tướng cuốn vào tranh chấp hoàng tộc, đối với hoàng vị đẫm máu trong tương lai, sợ rằng sẽ không thiếu được thân ảnh của Đồ Phu.

Chính vì vậy, ngoại trừ Thất Hoàng Tử nhất mạch, không có ai muốn nhìn thấy tên sát tinh nguy hiểm như hắn lại tăng thêm quyền thế.

"Đó hẳn chỉ là kết quả bất bát nhất." Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

"Lão Vương nói không sai."

Đúng lúc này, Thất Hoàng Tử đi đến.

Sắc mặt của gã âm trầm, con ngươi lạnh đến đáng sợ.

Vương Khung giương mắt nhìn, dường như thâm ý, từ khi hắn cùng với Thất Hoàng Tử quen biết đến nay, chưa từng nhìn thấy bộ dáng như này của gã, sự bất cần đời ngày xưa dần dần thu liễm.

Dã tâm như răng nanh của gã bắt đầu triển lộ.

Chương 827

"Xem ra thanh âm phản đối còn không nhỏ." Trong lòng Vương Khung khẽ động.

"Đám triều thần kia quả thực ngu xuẩn đáng chết." Thất Hoàng Tử cười lạnh.

Ban đầu, sự tình phong tước vị và danh hiệu là do Vũ Lễ Ti thảo luận định ra, sau đó lại báo cáo cho Vinh Huân Các bàn lại, sau cùng sẽ giao cho Nguyên Lão Viện phê chuẩn.

Ai có thể nghĩ tới, trong triều hội hôm nay, hơn một phần ba trọng thần đương triều làm loạn tập thể, khiển trách Vương Khung tạo nhiều sát nghiệt, khinh nhờn hoàng tộc, trên người không có công lao, dựng nên vô số cường địch, không nên phong hầu.

"Lại có nhiều người nhìn ta không vừa mắt như vậy."

Vương Khung ngược lại là cảm thấy khá ngoài ý muốn, không ngờ được suy đoán của Vương Huyền Cương lại ứng nghiệm nhanh như vậy.

Con đường phong hào tứ tước của hắn quả nhiên không quá thông thuận, đừng nói là thượng tam đẳng tước vị, bây giờ xem ra coi như là cửu đẳng tước vị cũng chưa chắc đã vớt được.

"Phong hào tứ tước bình thường là sẽ không mang tới triều hội nghị luận, chuyện này hiển nhiên là có người lửa cháy thêm dầu ở sau lưng." Thất Hoàng Tử cười lạnh.

"Còn muốn trị tội của Lão Vương?" Cổ Thích Tâm cau mày nói.

"Lấy lui làm tiến thôi, trị tội là tuyệt đối không thể nào, nhưng phong hào tứ tước chỉ sợ cũng sẽ bị đình chỉ." Thất Hoàng Tử vuốt ve bàn tay, bên trong con ngươi hiện lên một vệt sát ý dày đặt, thoáng qua tức thì, không dễ dàng phát giác ra.

Vương Khung như có cảm giác, nhìn chằm chằm vào gã một lúc lâu! !

Đương kim Tần Hoàng có bảy đứa con trai, Tần Kiếp Giới có tuổi nhỏ nhất.

Ở bên trong rất nhiều hoàng tử, vây cánh của gã cũng là đơn bạc nhất, căn cơ nông cạn, lực lượng yếu nhất.

Thân thế của gã ở trong hoàng tộc cũng cực kỳ đặc biệt, mẫu thân là xuất thân từ bình dân, phía sau không có bất kỳ thế lực nào có thể dựa vào.

Vì thế, Thất Hoàng Tử cực kỳ điệu thấp.

Không giống với những hoàng huynh khác từ nhỏ liền được ủy thác trách nhiệm, lịch luyện bốn phía, gã không quan tâm đến triều chính, hành vi phóng túng, biểu hiện cực kỳ hoàn khố.

Nguyên nhân chính là như vậy, thanh danh của Thất Hoàng Tử không hiện, ở bên trong triều đình cũng không có uy vọng.

Nhưng từ sau khi Thiên Vũ Vương lựa chọn ủng hộ gã, hết thảy đều bất đồng.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều phát hiện ra, chính mình dường như đã xem thường vị "chí hữu" này.

Sự điên cuồng và tham vọng ẩn sâu trong xương dần dần lộ ra.

Lúc này Vương Khung mới phát hiện ra, ở bên trong rất nhiều hoàng tử, lão thất nhỏ tuổi nhất, cũng là ẩn nhẫn nhất.

Gã thân là huyết mạch Tần Hoàng, không có bất luận căn cơ cùng với chỗ dựa vào nào, chẳng khác gì là lớn lên trong một môi trường bị bao vây bởi hổ dữ.

Thất Hoàng Tử tuổi nhỏ đã chọn cách che giấu thật sâu nỗi cô đơn và nỗi sợ hãi, đeo lên mặt nạ mà thế nhân cũng đều không thể khám phá.

Gã một mực ẩn nhẫn, khiêm tốn sống tạm, không tranh quyền thế,

Đối với những huynh đệ của gã kia, đây là một vị hoàng tử bị bỏ rơi không có bất cứ uy hiếp gì có thể nói, liền ngay cả chính mình cũng đều có thể từ bỏ.

Lúc đó, tất cả mọi người đều là nghĩ như vậy!

"Gã quá biết ẩn tàng." Vương Khung thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không thể không thừa nhận, liền ngay cả mình cũng đều nhìn sai rồi.

Có lẽ, coi như là vào giờ phút này, hắn cũng dám nói là đã chân chính nhìn thấu đối phương.

Vị Thất Hoàng Tử này có thể sống đến bây giờ, đem hết mọi sợ hãi, tuyệt vọng, ánh mắt lạnh lùng, cô đơn ...giấu vào trong lòng, giấu ở trong bóng tối.

Đây là bực tâm tính nào?

Đó là ý chí cùng với quyết tuyệt ngay cả chính mình cũng đều có thể bỏ qua.

"Long lặn tại uyên, tất tàng phong lôi!" Vương Khung nhìn Thất Hoàng Tử, không nhịn được nghĩ tới một câu mà lão bản đã từng nói.

"Long lặn tại uyên, tất tàng phong lôi!"

Dưới đêm trăng, lão bản ngậm điếu thuốc trong miệng, nhìn trăng sáng trên trời cao, đột nhiên nói một câu.

Ở bên cạnh cối xay đá, Vương Khung còn trẻ thân trên trần trụi, cơ bắp trên hai tay căng phồng, đẩy cối xay nặng nề, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống giọt giọt.

"Tiểu Quỷ, gặp gỡ loại người này, phải cẩn thận một chút."

"Có ý tứ gì?" Vương Khung cắn răng, roi sau lưng vung lên, dường như hơi chậm một khắc, roi kia liền sẽ rơi vào trên người.

"Trên đời này có một loại người, nhìn giống như người vật vô hại, kì thực ngực tàng phong lôi, đó là long khốn uyên, một khi đắc thế, thiên không thể khốn, địa không thể giết..."

"Gặp phải loại người này, ngươi phải cẩn thận một chút..." Dứt lời, thần sắc của lão bản càng trở nên tịch mịch, khẽ thở dài, phun ra một làn khói cô độc.

"Răng nanh của bọn hắn là cực kỳ vô tình!"

Quang ảnh tán diệt, Vương Khung nhìn Thất Hoàng Tử trước mắt.

Gã quả thực là có một chút bất đồng.

Chương 828

"Có muốn để cho phụ vương của ta ra mặt hay không?" Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

Nếu như Thiên Vũ Vương ra mặt, chỉ cần một câu liền có thể đè ép đám trọng thần.

Nói cho cùng thì đó cũng là quốc trụ đương triều một trong, bốn đại Thiên Vương, nếu như Cổ Thích Tâm mở miệng, Thiên Vũ Vương nhất định sẽ không cự tuyệt.

"Không cần." Thất Hoàng Tử không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt.

Nếu như loại sự tình này cũng đều cần Thiên Vũ Vương ra mặt, như vậy tương đương với đang nói gã không có giá trị được duy trì.

Bất luận trợ lực gì cũng đều chỉ là dệt hoa trên gấm, nếu như không có năng lực cầm lái chân chính, sớm muộn cũng sẽ bị cái gọi là trợ lực thôn phệ.

Mấu chốt nhất là, một khi Thiên Vũ Vương ra mặt, chuyện này liền sẽ bị nâng lên một cái độ cao khác, dây dưa quá rộng, tiêu hao càng lớn, đối với tình thế trước mắt mà nói, như vậy là không cần thiết.

"Lão Vương, ngươi cứ yên tâm đi, chức vị hầu tước, ngươi chắc chắn sẽ được phong!" Thất Hoàng Tử ném lại một câu, cũng không quay đầu lại, đứng dậy liền rời đi.

Trong lời nói của gã dạt dào tự tin, lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể nghi ngờ, cực không tương xứng cùng với bộ dáng hoàn khố lười biếng ngày xưa của gã.

"Tướng do tâm sinh, khí do mệnh đồ...lão thất đã trở nên khác biệt!" Vương Khung nhìn bóng lưng Thất Hoàng Tử đi xa, thì thào khẽ nói.

Mấy ngày sau đó, sự tình liên quan tới việc Vương Khung đạp vào Chi Phối Giả, có thể sẽ không được phong tước lặng yên truyền ra ở bên trong Thiên Võng, đồng thời dần dần lên men.

Có người nói, Vương Khung là Chi Phối Giả trẻ tuổi nhất trong trăm năm qua của Quang Minh Học Cung, thiên phú như vậy, nên phong hầu.

Cũng có người nói, Vương Khung sẽ trở thành chuyện cười nhạo trong lịch sử Đại Tần, là người duy nhất đạp vào Chi Phối Giả vào trước ba mươi tuổi lại không được phong hầu.

"Đây chính là Đồ Phu a! Từ lúc xuất đạo đến nay, một đường hát vang tiến mạnh, vào trước ba mươi tuổi cũng đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả!"

"Ba mươi tuổi, hắn năm nay hắn là ngay cả hai mươi lăm tuổi cũng chưa tới! Xuất sắc như vậy mà cũng không thể phong hầu, quả thực là không có thiên lý!"

"Ngu xuẩn, không biết rõ đạo lý cây cao chịu gió lớn sao, Đồ Phu quá mức xuất sắc, hắn nói cho cùng là vẫn chưa có đăng lâm tuyệt đỉnh, những người bề trên kia là sẽ không để cho hắn phong hầu."

"Sủa con mẹ ngươi, vào thời điểm mẹ ngươi sinh ngươi có phải đã hút ngươi quá lâu, nhìn thấy lỗ liền muốn chui vào, chạy đến nơi đây ngoi đầu lên?"

"Đồ ngu xuẩn từ đâu ra, chạy đến nơi đây tìm cảm giác tồn tại, con mẹ nó, cho rằng Đồ Thần Công Hội chúng ta đều là người chết?"

Thiên Võng cho tới bây giờ cũng đều là địa phương thị phi, một lời không hợp, chính là một tràng ác chiến.

Các phương hội tụ, ngươi hát ta ca, không chết không thôi, dù sao thì kêu gào ở nơi đây cũng đều sẽ không chết người.

Có người nói đùa rằng trên Thiên Võng đâu đâu cũng là anh hùng.

Tóm lại, chủ đề liên quan tới việc Vương Khung có thể không được phong hầu như một cơn gió lốc, lại một lần nữa càn quét Thiên Võng, trở thành chủ đề bàn luận sôi nổi của các thế lực lớn.

Các đại quý tộc, trọng thần đương triều, hào môn thế gia, tám đại Vương Thành...thậm chí là Tần thị hoàng tộc cũng đều đang quan tâm.

...

"Vinh Huân Các đã làm ra quyết định, tạm thời không trao tặng cho Vương Khung tước vị, đang chờ công bố cho thiên hạ."

Tại Đế Đô, trong một toà phủ đệ xa hoa.

Xích Nhung Vương già cả nhìn bí bảo trong tay, lộ ra một tia cười lạnh, ánh mắt lão khẽ nâng, nhìn thanh niên phía dưới.

"Thanh Địch, ngươi là đệ tử ưu tú nhất trong tộc chúng ta, lần này, triều đình sẽ trao cho ngươi tam đẳng hầu tước, ngươi phải lợi dụng cơ hội lần này thật tốt, tranh thủ ở trong lúc ta còn sống, đăng lâm vương vị."

Trong mắt Xích Nhung Vương tràn ngập chờ mong.

Phổ thông vương tước, chỉ được truyền năm đời, vừa vặn chỉ truyền hết thế hệ này.

Xích Nhung Vương nhất mạch có không ít quan hệ cùng với Quang Minh Điện, chính vì vậy, mới bồi dưỡng ra thiên tài tuyệt thế như Xích Thanh Địch, một buổi lên trời, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, lại thêm sự vận hành của Xích Nhung Vương, cùng với sự duy trì của Quang Minh Điện, rốt cuộc cũng thu hoạch được sự tán đồng của Vinh Huân Các, đồng ý trao tặng thượng tam đẳng hầu tước.

"Tên Đồ Phu kia chính là một kẻ ngu xuẩn, cho rằng ôm được đùi của Thất Hoàng Tử liền không ai bì nổi, nhưng lại không biết đã sớm đạp vào tuyệt lộ, chỉ bằng vào hắn mà cũng muốn phong tước?" Xích Thanh Địch cười lạnh, thanh danh của gã không bì kịp Vương Khung, lại sẽ được phong tước trước, chuyện này khiến cho trong lòng gã tỏa ra khoái ý.

"Chờ ta thu hoạch được đất phong, thực lực đại tiến, ta liền trợ giúp Quang Minh Điện loại trừ người này, coi đó như là tạ lễ." Xích Thanh Địch đã sớm lên kế hoạch.

Chương 829

Một khi thu hoạch được đất phong, thực lực của gã nhất định sẽ tiến nhanh, đến thời điểm đó, địa vị cao quyền thế lớn, muốn loại trừ Đồ Phu quả thực chính là dễ dàng giống như bóp chết một con kiến.

Cái gọi là khí phách phấn chấn, cũng không hơn gì chuyện này.

"Ngươi cũng không thể quá sơ suất, kẻ này có thể sống đến bây giờ, tự nhiên có chỗ độc đáo, muốn giẫm chết hắn, còn phải bàn bạc kỹ hơn." Xích Nhung Vương già cả lo lắng nói.

"Nhưng trước mắt, hắn đã như chó nhà có tang, bước vào con đường triệt để đoạn tuyệt, tạm thời cũng không cần quan tâm đến hắn."

Nói xong, trong lòng Xích Nhung Vương đột nhiên khẽ động, một đạo lưu quang bay tới từ ngoài phủ, rơi vào trong tay của lão.

Xích Nhung Vương cầm lấy ngọc phù trên bàn, dò xét một chút, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Nụ cười trên mặt lão dần dần ngưng kết, thay vào đó là một vệt kinh hãi cùng với khó có thể tin.

"Vương thúc, đã phát sinh chuyện gì?" Xích Thanh Địch cảm thấy không đúng, không nhịn được hỏi.

Đôi mắt đục ngầu của Xích Nhung Vương hơi hơi rung động, tay phải run rẩy, trên khuôn mặt già nua hiện lên một vệt thần sắc dày đặt, qua nửa ngày, mới gạt ra một câu từ trong miệng.

"Thất Hoàng Tử...thật sự là hảo thủ đoạn!"

Vào một ngày, một cái tin tức lớn như cơn lốc càn quét bốn mươi chín thành Trung Châu, thiên hạ chấn động, sóng ngầm cuồn cuộn.

"Mười ba đảo quốc hải ngoại tiến cống xưng thần, cũng dâng lên long châu truyền thế?"

"Cửu Nhung Man Tộc nhất mạch quy thuận Đại Tần, cũng dâng lên kèn lệnh đại địa?"

"Tổ khí của Tần thị hoàng tộc, Thủy Long Ngọc Bích lại tìm về được

một góc?"

Ba tin tức cơ hồ là truyền ra trong cùng một ngày, đều kinh thế hãi tục.

Tứ hải đại dương mênh mông, mênh mông vô biên, có muôn ngàn đảo quốc.

Trước kia Đại Tần thái tổ mang theo trăm vạn binh tốt chinh phạt, vẫn không thể thống trị các đảo hải ngoại.

Hiện nay, mười ba đảo quốc tiến cống xưng thần, đây là khí tượng thánh triều, công tích xưa nay ít có.

Mặt khác Cửu Nhung Man Tộc là bộ tộc man di to lớn nhất bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Đương kim Thiên Huyền Vương trấn thủ biên cương quanh năm, không biết đã đánh bao nhiêu trận cùng với Man Tộc bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Những Man Tộc này thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ có thể tiêu diệt, lại không thể áp đảo.

Hiện nay Cửu Nhung Man Tộc vậy mà quy thuận, đủ để hiển lộ giáo hóa của Đại Tần, có tài đức của thánh nhân, có thể truyền bá đi xa.

Về phần Thủy Long Ngọc Bích chính là tổ khí Đại Tần, trước kia Đại Tần thái tổ dùng vật này định quốc, bị tổn hại ở bên trong trận chiến cuối cùng, tản mát các phương.

Hiện nay tìm về được một góc, đủ để an ủi tổ tông linh thiêng trên trời.

Ba chuyện này, mỗi một chuyện cũng đều đủ được xưng tụng là đại công tích.

Nhưng tất cả đều chỉ hướng về phía một người.

"Thất Hoàng Tử, Thất Hoàng Tử vậy mà có thủ đoạn như thế, chuyện này làm sao có thể?"

"Cương thổ, giáo hóa, nhân hiếu...ba chuyện này là ba đại công đức mà các đời quân vương đều coi trọng nhất, cũng là vĩ nghiệp của thánh triều...ba chuyện mà Thất Hoàng Tử làm này nhìn giống như không có liên quan, kì thực ẩn chứa thâm ý sâu sắc."

"Thất Hoàng Tử không hiển sơn không lộ thủy, vậy mà giấu sâu như

vậy, thủ đoạn kỳ quỷ, phiêu hốt như kiếm, không lên tiếng thì thôi, một tiếng hót kinh người a."

"Bất khả tư nghị, quả thực bất khả tư nghị, đây quả thật là do Thất Hoàng Tử làm, gã đã làm được như thế nào?"

Thiên hạ sôi trào, ồn ào náo động, thế lực khắp nơi đều chấn động, có một chút khó có thể tưởng tượng.

Ở bên trong rất nhiều hoàng tử Tần Hoàng, căn cơ của Thất Hoàng Tử cạn nhất, cũng tầm thường nhất, nhiều năm qua, không có bất kỳ thế lực nào trong triều duy trì, cơ hồ là hoàng tử bù nhìn.

Ai cũng coi gã là một vị hoàng tử chỉ biết hưởng vinh hoa phú quý, hành vi phóng túng, không hỏi thế sự.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai coi gã là người tranh đoạt hoàng vị, nhưng ở trên pháp lý, gã là có tư cách.

Nhưng ở trong mắt của rất nhiều thế lực, Thất Hoàng Tử không có bất luận sức cạnh tranh gì có thể nói.

Liền ngay cả những huynh đệ kia của gã cũng đều không có để gã ở trong mắt.

...

"Núi lở trời sập...thật sự là núi lở trời sập...không ngờ được lòng dạ của Thất Hoàng Tử lại sâu như thế, công danh thâm tàng, ngực có khe rãnh, quả thực bất khả tư nghị..."

Thiên Vũ Vương nhìn tình báo trong tay, mi xám khẽ nhúc nhích.

Coi như là vị quốc trụ đương triều này, vào thời điểm nhìn thấy những tình báo này cũng không khỏi tâm thần khuấy động, có một chút hoảng hốt.

Bởi vì y biết rõ, muốn làm được ba chuyện này cần có lực lượng cỡ nào, điều động bao nhiêu tài nguyên cùng với nhân lực, thực lực, tính toán, vận khí...tuyệt đối không phải là việc mà một sớm một chiều có thể làm được.

Chương 830

Ở phía sau chuyện này là mưu đồ đã lâu, bố cục tinh thâm, hung hiểm cùng với thủ đoạn bên trong tuyệt đối không phải là người thường có thể tưởng tượng.

"Lão thất thật lợi hại như thế?" Cổ Thích Tâm cũng khá là chấn kinh, điều này cực kỳ không phù hợp với Thất Hoàng Tử trong nhận thức của y, quả thực là tưởng như hai người.

"So với ngươi tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn." Thiên Vũ Vương lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

"Ở phía sau Thất điện hạ không có thế lực duy trì, lại có thể làm đến một bước này, hơn nữa còn không hiện sơn không lộ thuỷ, cực kỳ bí ẩn, giấu diếm được tai mắt của tất cả mọi người...đây cơ hồ là chuyện không có khả năng..."

Thiên Vũ Vương là quốc trụ đường thời, tầm nhìn càng thêm sâu xa.

Trong Đế Đô, long hổ vây quanh, ở phía sau không biết cất giấu bao nhiêu thế lực!

Mạng lưới tình báo của các phe đan xen vào nhau, có thể nói là rắc rối khó gỡ.

Muốn giấu tài ở dưới loại hoàn cảnh này, cơ hồ là chuyện không thể nào, chớ đừng nói chi là bất động thanh sắc, điều động vô số nguồn lực để hoàn thành ba sự kiện lớn này.

Đây quả thực là sấm sét trên mặt đất, ngay cả Thiên Vũ Vương cũng đều sửng sốt.

"Long có chín hình dạng, hoặc là nhét đầy thương khung, hoặc là lặn trong kênh mương, lôi đình không phát, thân giấu trọng khí, phàm tục mịt mờ, không thể nhìn thấy..." Thiên Vũ Vương ngưng tụ ánh mắt lại, thì thào khẽ nói.

"Thích Tâm, về sau tương giao cùng với thất điện hạ vẫn phải cẩn thận một chút, đừng quên thân phận của mình." Thiên Vũ Vương đột nhiên nói.

Cổ Thích Tâm ngơ ngác, y cùng với Thất Hoàng Tử, còn có Vương Khung mặc dù thân phận khác biệt, nhưng giao tình thâm hậu, gần như là huynh đệ khác họ, nói chuyện trong ngày thường cũng không có quá quan tâm đến lễ pháp, lễ nghi phiền phức, đều là có thể miễn thì miễn.

"Thất điện hạ thân phận tôn quý, lại mang vương mệnh, long tướng đã lộ, không thể khinh thường!" Thiên Vũ Vương trầm giọng nói.

Rồng sinh chín con, màu sắc khác nhau, vị thất điện hạ này từ trong nơi sâu xa, cũng đã dưỡng thành khí chất, có tư chất đế vương.

Gã giấu quá sâu, giấu diếm được tất cả mọi người, không hót thì thôi, hót một tiếng liền kinh động thế gian.

"Hiện tại xem ra, ở bên trong rất nhiều hoàng tử của bệ hạ, thất điện hạ ngược lại là giống bệ hạ lúc tuổi còn trẻ nhất." Thiên Vũ Vương không nhịn được nói.

Y cùng với đương kim Tần Hoàng cũng là lúc còn nhỏ liền quen biết nhau.

Thất Hoàng Tử hiện nay luận phong mang, luận thiên phú, luận tài trí có lẽ không thể đánh đồng cùng với Tần Hoàng năm đó, nhưng phần ẩn nhẫn cùng với tâm cơ này lại là có bảy tám phần tương tự.

"Như phụ vương đã nói, thất điện hạ ẩn nhẫn nhiều năm, vì sao lại đột nhiên bại lộ thực lực của chính mình?" Cổ Thích Tâm không nhịn được hỏi.

"Chỉ sợ là vì tên tiểu gia hỏa kia!" Thiên Vũ Vương ngưng tụ con ngươi, giống như có thâm ý nói.

"Vương Khung! ?" Cổ Thích Tâm bật thốt.

"Nếu thật sự là như vậy, phân lượng của tên tiểu gia hỏa kia ở trong lòng của thất điện hạ cũng không phải nặng bình thường...Kinh Long chầu trời, tất có cột chống trời!" Thiên Vũ Vương trầm giọng thở dài.

Phong vân tế hội, thời thế tạo người!

...

Phanh phanh phanh! Tiếng nổ vang lên, cái bàn chế tạo từ lưu ly ngọc kim nổ tung trong giây lát, xé toạc ra.

Tam Hoàng Tử nhìn tình báo trong tay, trong mắt dâng lên hoa lửa, khó nén giận dữ.

"Lão thất, ngươi ẩn giấu thật là sâu, thậm chí ngay cả ta cũng đều bị che giấu!"

"Không phát thì thôi, phát thì như lôi đình...không hổ là huyết mạch của bệ hạ!" Đúng lúc này, một thanh âm thờ ơ ung dung vang lên, lộ ra một tia tán thưởng.

Tam Hoàng Tử giương đôi mắt giận dữ lên nhìn.

Bên trên đại điện, một vị nam tử áo bào đen ngồi lù lù, trên khóe miệng chứa đựng một tia lãnh ý như có như không.

"Tên tiểu tạp chủng kia vậy mà đã có thành tựu!" Tam Hoàng Tử điềm nhiên nói.

Nam tử áo bào đen nâng mắt liếc nhẹ một cái, sau đó lắc đầu nói: "Tam điện hạ, vẻn vẹn chỉ là công phu dưỡng khí điện hạ liền không theo kịp thất điện hạ.

"Qua nhiều năm như vậy, gã cũng đều có thể thâm tàng bất lộ, chuyện này cần ẩn nhẫn lớn bao nhiêu?"

"Gã muốn ẩn giấu không chỉ là dã tâm, còn có sợ hãi, cô độc, thậm chí là xấu hổ cùng với tuyệt vọng!"

Thần sắc của Tam Hoàng Tử khôi phục như thường, hàn ý bên trong con ngươi lại càng trở nên nồng nặc.

"Gã triển lộ răng nanh, xem ra là muốn tranh đoạt đại vị, công tích như này, là muốn thành lập uy vọng sao?"

"Chỉ sợ không phải!" Nam tử áo bào đen lắc đầu, cong ngón tay búng ra.

Một phong thư ở trước người Tam Hoàng Tử.

Tam Hoàng Tử cầm lên, khẽ quét qua, lông mày bỗng nhiên nhăn lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đồ Phu...tên tiểu tạp chủng kia vậy mà là vì Đồ Phu mà làm như thế?"

Chương 831

"Đại công gia thân, tạo thế như thiên! Thật là hảo thủ đoạn!" Nam tử áo bào đen cũng đều không nhịn được thở dài.

Trong nội viện hoàng cung.

Vương tọa uy nghi, cao cao tại thượng, thân ảnh đại biểu cho chí cao kia ngồi ở trong đó.

Khí thế đáng sợ vô cùng sống động.

Y phảng phất như ẩn thân trong sương mù, nắm giữ giang sơn xã tắc, điều khiển chúng sinh thiên hạ.

Lúc này, lần lượt từng thân ảnh phủ phục ở phía dưới cùng, nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng.

"Bệ hạ thiên thu, công che tiên hoàng!" Có người hô to, thân hình dũng mãnh, lộ ra uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Ở dưới thanh âm này, cho dù là Chưởng Khống Giả cũng muốn thần phục.

Lời nói rơi xuống, đám người đồng thanh phụ họa, thanh âm quanh quẩn ở trong cung điện rộng lớn.

Đạo thân ảnh trên cùng kia lù lù không động, không vui không giận.

Đột nhiên, mí mắt của y khẽ nhếch lên, bên trong con ngươi không sợ hãi nổi lên một tia gợn sóng.

Bên ngoài cửa điện, một vị nam tử đi tới, trên hông đeo một thanh đao màu đen, khóe môi nhếch lên một vệt nụ cười như có như không.

"To gan, người nào lại dám tự tiện đi vào trong điện?" Có người hô to.

Trong khoảnh khắc, binh giáp tề xuất, mấy ngàn cao thủ không biết tuôn ra, từ chỗ nào xông tới.

"Ngươi đã tới!"

Đúng lúc này, ở phía trên chí cao vương tọa, đạo thân ảnh kia mở miệng nói, lời nói của y nhè nhàng, nhưng lại có lực lượng không thể trái nghịch.

Tiếng nói khuếch tán như gợn sóng, mấy ngàn cao thủ đều dừng lại,

không dám lại tiến thêm một bước.

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên người người tới, lộ ra một tia kinh nghi.

Ai cũng biết, thủ đoạn của đương kim bệ hạ siêu việt các đời quân vương, chí tình chí nghĩa, lại vô tình như thiên đạo.

Ở trong thế gian này, không có bất luận kẻ nào có thể lọt vào trong mắt y.

"Lão thất, ngươi ngồi trên đại vị, hùng bá thiên hạ, quả nhiên đã trở thành chủ nhân thiên địa." Người tới cười khẽ, lộ ra một tia đùa cợt.

"Thiên hạ rộng lớn, chỉ sợ cũng chỉ có ngươi dám nói chuyện như vậy với trẫm." Ở phía trên đại vị, tồn tại chí cao kia thờ ơ nói.

"Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, Tần thị hoàng tộc, bị ngươi giết chỉ còn lại mấy người, thân huynh đệ cũng đều không buông tha."

"So với tiên hoàng, ngươi ác hơn!"

Người tới trêu chọc, dường như muốn kể một câu chuyện không quá buồn cười, chỉ có y tự cười.

Những người khác nghe thế, như bị điện giật, thân thể ép tới thấp hơn, cơ hồ dán sát mặt đất, vẻ mặt run rẩy lộ ra vẻ sợ hãi.

Lúc này tất cả mọi người đều vô cùng hối hận, hối hận vì sao mình lại mọc ra đôi tai, nghe được lời nói đại nghịch bất đạo như vậy.

Thiên hạ rộng lớn, vậy mà có người dám ở trước mặt đương kim bệ hạ nói ra lời như vậy, quả thực vô pháp vô thiên, bất khả tư nghị.

"Cố nhân điêu linh, bên cạnh ngươi lại còn có ai?" Phía trên đại vị, đạo thân ảnh kia dừng lại một chút, thở dài một tiếng, lộ ra vẻ cô đơn cùng với sầu bi.

"Lão thất, ngươi hùng bá thiên hạ, xem ra cũng không khỏi có cảm giác nơi cao rét không chịu nổi." Người tới cười nói.

Một câu này càng là dọa cho triều thần cả điện nơm nớp lo sợ, hận không thể đào ra một cái động chui vào.

Lời nói đại nghịch bất đạo mang tính khiêu khích này, cho dù nghe cũng

chính là tội lỗi!

Ai cũng không biết nam nhân trước mắt này đến cùng là xuất hiện từ đâu, vậy mà quả thực không kiêng kị gì, ở trước mặt bệ hạ cũng dám nói bừa.

"Ngươi thật sự cho rằng mình đã đạp vào cảnh giới vô địch thiên hạ sao?"

Phía trên đại vị, đạo thân ảnh kia động, thân thể của y ưỡn lên, như giang sơn lật úp, đại thế mênh mông.

"Lão thất, ngươi muốn thử một chút không?" Người tới cười khẽ, tay phải lơ đãng rơi lên thanh đao màu đen bên hông.

Oanh...

Trong khoảnh khắc, thanh đao màu đen nổ vang, thiên địa biến sắc, toàn bộ đại điện đều chấn động.

Khí tức khủng bố phóng lên tận trời, dường như muốn xuyên phá vùng trời này.

Hưu...

"Lại nằm mơ à!"

Trong nội viện hoàng cung, bên trong màn lụa mỏng, hương khói lượn lờ, thân ảnh lười biếng chậm rãi đứng thẳng người lên.

"Đến loại cảnh giới như các ngươi, mộng cảnh chính là hiện thực...những gì bản thân nhìn thấy chính là tương lai..."

Bên trong Thiên Điện, Miêu thượng nhân đi ra, lông trắng trên người nó mềm mại chập chờn, chống pháp trượng, giẫm lên đệm thịt, lúc đi không có tiếng vang nào.

Con mèo này rất đặc biệt trong thâm cung, và chỉ có một số ít người biết đến sự tồn tại của nó.

Miêu thượng nhân đung đưa cái đuôi, con mắt như bảo thạch chuyển động nhè nhẹ, nhìn đạo thân ảnh lười biếng bên trong màn che kia.

Trên thế gian hiện nay, chỉ có nó chân chính biết được Tần Hoàng đến cùng đạt đến cảnh giới cỡ nào.

"Vạn vật nhân quả đều đang không ngừng biến hóa, tương lai cũng có vô hạn khả năng, những gì ta thấy, giống như ảo ảnh trong mơ, thật giả hư thực, thoáng qua tức thì." Tần Hoàng thản nhiên nói.

Chương 832

"Ngươi càng lúc càng giống thần côn." Miêu thượng nhân vuốt râu nói.

"Tương lai cũng không phải cố định như một, nắm giữ hiện tại, mới là tương lai." Tần Hoàng ngoắc ngón tay: "Qua đây, để ta vuốt vài cái."

Lời nói rơi xuống, Miêu thượng nhân nhẹ nhàng nhảy vào trong màn che.

"Đứa nhỏ mà ngươi nuôi dưỡng chung quy là vẫn không nhịn được."

"Tiểu Thất sao, gã còn quá non...nhưng có thể làm đến một bước này, có thể thấy gã rất coi trọng tên tiểu tử kia." Tần Hoàng cũng không thèm để ý, tùy ý nói.

"Nhưng không thể không nói ánh mắt của gã rất bén nhọn, đệ tử Hắc Nhận, trên người chảy Bá Đạo Chân Cương huyết...nếu như hắn thật sự có thể bước ra một bước kia, liền có thể tiến vào cái vòng này, đến lúc đó, Hắc Nhận liền sẽ có trợ lực." Miêu thượng nhân không nhịn được nói.

"Cứ xem đi, chỉ cần có ta ở đây, trời không thể sập được." Tần Hoàng thản nhiên nói.

...

Vào ngày này, thiên hạ đều biết, Thất Hoàng Tử đột nhiên xuất thế, sáng tạo ba đại công lao, khai thác cương thổ, giáo hóa man di, tìm về tổ khí.

Tất cả những công lao này, đều thuộc về một người.

Đó chính là Đồ Phu!

"Thất Hoàng Tử thâm tàng bất lộ, thực hiện những công lao này đều là vì để trợ giúp Đồ Phu?"

"Con của Chân Long, liền có quý nhân đi theo, đây là đang tạo thế cho Đồ Phu! Công lao sự nghiệp như này, phong hầu phong tước là dễ như trở bàn tay, lúc này là không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói."

"Ta vẫn không dám tin tưởng, Thất Hoàng Tử đến cùng là làm như thế nào, thật sự chẳng lẽ tất cả đều là do Đồ Phu làm, bằng vào lực lượng một

người, chỉ sợ là không thể nào."

"Bất kể như thế nào, sự tình Đồ Phu phong hầu đã là ván đã đóng thuyền, công lao sự nghiệp như này, nếu như triều đình cũng đều không phong hầu phong thưởng, thiên hạ khó mà phục."

"Không sai, những lão ngoan cố bên trong miếu đường kia còn có lời gì để nói, nếu lại có người phản đối, chính là địch ở trong lòng thiên hạ."

Phương hướng dư luận dần dần thay đổi ở trong tiếng reo hò của toàn dân.

Công lao sự nghiệp như này, có thể lại một lần nữa đề thăng vinh quang Đại Tần, đây là khí tượng thánh triều, thân là con dân của Tần Hoàng, không có người nào mà không cao hứng.

Làm người khởi xướng, uy danh của Thất Hoàng Tử tự nhiên cũng đạt đến độ cao trước đó chưa từng có, nhưng rất nhanh, thay vào đó chính là Đồ Phu.

Ở dưới sự sắp đặt của Thất Hoàng Tử, hắn trở thành đại công thần, thậm chí là trở thành người chủ đạo.

"Lòng dạ của Thất Hoàng Tử quả nhiên thâm bất khả trắc, bằng cách này, vừa có thể chuyển dời toàn bộ lực chú ý lên trên người Đồ Phu, lại vừa có thể kiếm công huân cho Đồ Phu, gã vẫn như cũ là hoàng tử lặng lẽ vô danh kia."

Có người khẽ nói, càng nghĩ càng cảm thấy kinh dị.

Ở trong lần cuồng hoan này, vị Thất Hoàng Tử đột nhiên lấp lánh kia dường như lại biến mất, ẩn thân trong sương mù, đẩy Đồ Phu tới người trước.

...

"Ta ngược lại là muốn nhìn xem, lần này còn có ai dám phản đối." Tại Bổ Thiên Công Hội, Thất Hoàng Tử nghe thanh âm ở ngoại giới, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười giống như có thâm ý.

Tất cả những thứ này đã sớm năm bên trong dự đoán của gã.

"Sau lưng của ngươi là người nào?" Lúc này, Vương Khung rốt cuộc

cũng mở miệng.

Thất Hoàng Tử là ai?

Đối với Vương Khung mà nói, gã là Đệ Nhất Thiếu Gia bên trong Thiên Võng, quen biết hiểu rõ lẫn nhau, nhưng có thể hoàn thành ba kiện đại công này, nếu như nói phía sau không có bất kỳ lực lượng nào trợ giúp, e rằng cho dù là đầu heo cũng sẽ không tin tưởng.

"Chuyện này là bí mật không thể nói." Thất Hoàng Tử cũng rất dứt khoát, trực tiếp thẳng thắn nói.

Vương Khung nhìn gã, cuối cùng khẽ gật đầu.

Mỗi người đều có bí mật thuộc về mình, coi như là hắn cũng không ngoại lệ.

Những bí mật này có khả năng sẽ trở thành át chủ bài bảo mệnh của chính mình.

"Những thứ này cũng không trọng yếu." Thất Hoàng Tử cười nói: "Dùng cục diện dưới mắt, đám ngu xuẩn trên triều đình kia dường như đã không có lý do để phản đối."

"Miệng lưỡi thiên hạ, dùng ngòi bút làm vũ khí, ai có thể ngăn cản?"

Lực lượng cá nhân ở phía trước đại thế mênh mông lộ ra nhỏ bé dị thường.

Hiện nay không chỉ là Thiên Võng, bốn mươi chín thành, hào môn thế gia, tám đại vương tộc...đều đang quan tâm đến chuyện này.

Nguyên bản Vương Khung dùng tuổi tác như vậy đạp vào cảnh giới Chi Phối Giả đã đủ tư cách được phong hầu, chỉ là hắn gây thù hằn quá nhiều, bị đám trọng thần trên triều đình ra tay ngăn cản.

Nhưng hiện nay, Thất Hoàng Tử vừa ra tay chính là ba đại công lao to lớn.

Mở cương, giáo hóa, nhân hiếu...bất kể cái nào cũng đều loá mắt, lúc này Vương Khung bị đẩy lên phía trước, hơn phân nửa công lao đều rơi ở trên đầu của hắn.

Chương 833

Nếu như là dạng này còn không thể phong hầu tứ tước, như vậy liền quá không thể nào nói nổi, biểu hiện cũng quá rõ ràng.

Coi như là đồ đần cũng đều có thể nhìn ra được, chuyện này là có kẻ đứng sau màn đang nhằm vào, chèn ép công thần, ngăn trở con đường tiến thân của đệ tử hàn môn.

Nếu như là dạng này, nhân tâm thiên hạ khó phục, quyền thế lại mạnh hơn cũng không chặn nổi miệng lưỡi thế gian.

Công bằng vừa mất, dân tâm rung chuyển.

Chớ đừng nói chi là, Vương Khung ở bên trong rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi có được phân lượng không thể coi thường, một khi lửa cháy thêm dầu, phong ba khó bình, những người phản đối kia chỉ sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Vạn nhất kinh động đến Tần Hoàng, thiên uy tức giận, người nào sẽ cõng nỗi oan ức này?

"Con mẹ nó, hiện tại ta nhìn xem ai còn dám ngăn cản con đường hội trưởng phong hầu, một lũ chó mắt đỏ, tại sao không sủa nữa?"

"Lúc này có ai dám phản đối, ta sẽ gọi y là cha!"

"Ta phản đối, mặc dù vô dụng, nhưng mà ta liền phản đối!"

"..."

Thiên Võng là nơi truyền bá tin tức nhanh nhất, đứng mũi chịu sào, nhấc lên một đợt sóng trào.

Thành viên Đồ Thần Công Hội giống như "cá diếc sang sông", cấp tốc chiếm lĩnh các trang bìa thảo luận lớn, tiếng hô to liên tục, tiêu diệt hết thảy thanh âm phản đối.

Những thanh âm ngày xưa kêu gào lật đổ Đồ Phu, đoạn tuyệt con đường thăng tiến, trong giây lát liền bị các loại bình luận bao phủ.

"Mẹ kiếp, chơi không lại, đám người Đồ Thần Công Hội kia điên rồi, gặp người liền cắn, ta chỉ hỏi một câu Đồ Phu thật sự có thể phong hầu sao, liền ngay cả địa chỉ nhà của ta cũng đều bị điều tra."

"Ngươi thì được oi là cái gì, hai ngày này ta luôn cảm thấy có người đang đi dạo ở bên ngoài nhà ta, còn nghe ngóng tình huống của ta...mẹ kiếp, ta không phải chỉ nói một câu Đồ Phu phong hầu còn phải mất mấy năm nữa thôi hay sao?"

"Thiên Võng không quản sao, đây chính là uy hiếp bạo lực! Đồ Thần Công Hội hiện tại đi đường cũng đều sắp nằm ngang."

Lúc này, Đồ Thần Công Hội triệt để biểu hiện ra cái gì gọi là đệ nhất công hội Thiên Võng, cái gì gọi là nhân tâm hướng về, cái gì gọi là chiều hướng phát triển.

Thành viên của Đồ Thần Công Hội hiện nay có khoảng chừng mười mấy vạn người.

Đây là một tổ chức trước nay chưa từng có.

Nói cho cùng, Thiên Võng có thể bỏ qua hạn chế không gian, muốn gia nhập Đồ Thần Công Hội chỉ cần đưa ra thỉnh cầu, sau khi thông qua xét duyệt liền có thể thu hoạch được huy hiệu chứng nhận thân phận.

Bởi vì thế, ở dưới sự vận hành của Thất Hoàng Tử, chỉ mấy năm ngắn ngủi, lực ảnh hưởng của Đồ Thần Công Hội liền biến thành không người có thể đụng, thậm chí liền rất nhiều công hội cỡ lớn cũng đều bị nó sáp nhập.

Ở trong Thiên Võng, chính là công hội đệ nhất chân chính.

Mặc dù, so với tổ chức bên trong hiện thực, độ trung tâm cùng với độ hắn bó của thành viên Đồ Thần Công Hội cũng không có mạnh như vậy.

Nhưng khi nào có việc, luận năng lực chế tạo dư luận, đồ thần có thể nói là thiên hạ vô song.

Thậm chí Đồ Thần Công Hội cũng đã biến nó thành một ngành kinh doanh đặc biệt, âm thầm cung cấp cho các đại thế lực.

Chỉ cần ngươi trả nổi tiền, Đồ Thần Công Hội liền có thể phát động một lượng lớn thành viên, chế tạo chủ đề, dẫn dắt dư luận cho ngươi.

Những thành viên kia dường như rất tinh thông phương diện này, làm không biết mệt.

Mỗi lần xuất hiện cơ hội như vậy, liền giống như điên cuồng, xông pha chiến đấu, phóng khoáng tự do, cho dù là ai cũng đều có thể quật ngã.

"Lão Vương, đây chính là lực lượng có thể ảnh hưởng đến thiên hạ a." Thất Hoàng Tử cực kỳ hài lòng đối với thành quả kinh doanh nhiều năm qua của mình.

Đồ Thần Công Hội nắm giữ miệng lưỡi của thiên hạ, cái gọi là nhân tâm, cũng đều bởi vì dư luận mà thay đổi.

Loại lực lượng này vượt xa bất luận cá thể gì.

Nhân tâm hướng tới, thần cũng có thể đồ!

Đây chính là Đồ Thần Công Hội hiện tại!

Vương Khung hơi xúc động, cử chỉ vô ý của hắn, lại tạo nên một con quái vật khổng lồ đáng sợ ở bên trong Thiên Võng, cành lá rậm rạp, đủ để ảnh hưởng đến cách cục thiên hạ.

"Đáng chết...tại sao lại có thể như vậy, làm sao lại không ép được, những thanh âm này đến cùng là đến từ đâu, những đại tộc kia cũng đều bắt đầu phản chiến?"

Lúc này, Tam Hoàng Tử giống như một con trâu đực nổi giận, ở vào lằn ranh nổi điên.

Toàn bộ những triều thần lên tiếng ban đầu kia giống như biến thành câm điếc, trầm mặc không nói, thậm chí có một số bắt đầu mở miệng, công nhiên ủng hộ Vương Khung tứ tước phong hầu.

"Khí vận của kẻ Đồ Phu này quá vượng, Đồ Thần Công Hội có mười mấy vạn thành viên, tất cả đều là hào môn tân quý, nhân tài mới nổi, thanh âm của bọn hắn như sóng triều nổ vang, dẫn dắt dư luận thiên hạ." Ở bên cạnh, nam tử áo bào đen khẽ nói.

Chương 834

Thiên Võng là một trong những phát minh vĩ đại nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, có tư cách tiến vào Thiên Võng đều là thế gia đệ tử, bọn hắn là lực lượng tương lai, một khi hình thành đại thế, cử trọng nhược khinh, căn bản không có khả năng bỏ qua.

Về phần ở trong dân gian, Vương Khung càng lộ ra sự độc nhất vô nhị của mình, ở trong mắt người bình thường, Vương Khung không có bối cảnh chính là đệ tử hàn môn, có thể đi đến một bước này đều là dựa vào sự cố gắng của chính mình.

Truyền cảm hứng như vậy, chính là ngôi sao lãnh tụ, có được uy vọng cực cao.

"Ta không tin hắn có thể phong hầu." Tam Hoàng Tử cắn răng nói: "Ta còn có thể đi cầu mẫu thân..."

"Thánh Nữ sẽ không nhúng tay vào sự tình này, đây là tranh chấp giữa tiểu bối, nàng làm sao có thể xuất thủ, huống hồ Thánh Nữ luôn luôn phản đối điện hạ đi lại với hậu cung." Nam tử áo bào đen lắc đầu nói.

Uy danh đến đây, đại thế đã thành, đã không có bất luận chỗ trống sửa đổi gì.

"Tam điện hạ, gần đây nên yên phận một chút, kẻ Đồ Phu này quá mức xuất sắc, hiện nay đã đạt tới đỉnh phong, điện hạ vẫn nên tránh né mũi nhọn thì tốt hơn." Nam tử áo bào đen nhắc nhở.

Vào ngày này, Nguyên Lão Viện truyền đến chỉ dụ.

Vương Khung còn trẻ đã đạp vào cảnh giới Dung Khí, phò tá hoàng tử, có lợi ích quốc thái dân an, làm ra công lớn, đặc biệt ban thưởng, sắc phong làm hầu, danh hào là đồ, xếp hàng tam đẳng!

Tam đẳng hầu tước! ?

Tin tức truyền ra, các phương đều chấn động, cho dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vừa phong hầu liền là tam đẳng hầu tước, vẫn đã nằm ngoài ý liệu của đám người.

Trẻ tuổi như thế liền đã là tam đẳng hầu tước, trăm năm không có.

Vương Khung cũng trở thành hầu tước trẻ tuổi nhất Đại Tần thiên hạ đương thời.

Đồ Hầu! ! !

Chưa tới ba mươi tuổi, liền đạp vào Chi Phối Giả, lại trở thành hầu gia trẻ tuổi nhất Đại Tần đương triều.

Thanh thế của Vương Khung lúc này là có một không hai, cơ hồ đạt đến đỉnh phong.

Hơn nữa, phong hào bình thường, tất cả đều lấy ra từ « lễ sách », nhưng phong hào của Vương Khung vẻn vẹn chỉ là chữ "Đồ", đây được coi như là ân sủng cực kỳ đặc biệt, chứng minh cho chiến tích cùng với công lao sự nghiệp trên đường đi của hắn.

Mấu chốt nhất là Vương Khung được sắc phong là tam đẳng hầu tước.

Chuyện này biểu thị hắn có thể từ bên trong rất nhiều bí cảnh của Đại Tần thu hoạch được một chỗ đất phong.

Phải biết rằng, có hay không có đất phong, chênh lệch quả thực giống như lạch trời.

Từ nay về sau, Vương Khung liền chân chính có được căn cơ cùng với đại bản doanh của chính mình.

Tổng bộ Bổ Thiên Công Hội thiết lập tại Đế Đô, tổng bộ Đồ Thần Công Hội thì thiết lập ở Phế Thổ.

Bên trong Thiên Võng thì chưởng khống dư luận.

Trong tương lai, Vương Khung thậm chí có thể chọn lựa thành viên hạch tâm từ Bổ Thiên Công Hội, Đồ Thần Công Hội thậm chí là ở bên trong Thiên Võng, đi tới đất phong của chính mình, bồi dưỡng thành dòng chính nhất mạch.

Đến lúc đó, hắn sẽ có được thành viên tổ chức thuộc về mình, thành lập thế lực không gì phá nổi chân chính.

"Quả nhiên thành công, đầu óc của những lão già kia coi như rõ ràng." Thất Hoàng Tử thản nhiên nói.

Trong mắt gã, tầm quan trọng của Vương Khung không cần nói cũng biết, thậm chí vượt xa thế lực cùng với lực lượng gã bồi dưỡng trong bóng tối.

Vì đẩy Vương Khung lên vị trí cao, gã có thể không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí ;à nguyện ý bộc lộ ra một phần át chủ bài của chính mình.

Cái gọi là giấu tài, cũng phải nhìn xem là bực thời cơ nào.

Thành quả trong lần triển lộ phong mang này khiến cho Thất Hoàng Tử cực kỳ hài lòng, cho dù gã bởi vậy mà chọc ra một chút phiền toái, hấp dẫn sự chú ý thậm chí là cừu thị của rất nhiều người.

Nhưng Thất Hoàng Tử không quan tâm.

Điều gã cần, chính là Vương Khung phong hầu, đăng lâm thượng vị.

"Lần phong tước này, triều đình nhất định sẽ ban cho rất nhiều ban thưởng, ngươi nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này, nhanh chóng tăng cao thực lực." Thất Hoàng Tử nhắc nhở.

Mặc dù hiện nay Vương Khung đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, nhưng trong mắt gã, vẫn còn chưa đủ.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, nghe ra hàm ý khác.

Hiện nay Thất Hoàng Tử dường như đã lộ ra càng thêm khao khát cùng với cấp bách đối với lực lượng so với trước kia.

"Ngươi hẳn là sẽ không quên, ngày Thiên Khải Bảo Khố mở ra đã sắp đến." Thất Hoàng Tử nhắc nhở một lần nữa.

So với Sơ Vương Tế năm đó, Thiên Khải Bảo Khố mới là điểm nóng được thiên hạ chú ý, tất cả tu sĩ quan tâm.

Đó chính là di sản mà thiên hạ đệ nhất cao thủ ba ngàn năm để lại, coi như gọi là đệ nhất bảo khố đương thời cũng chẳng có gì lạ.

Chương 835

Bên trong Thiên Khải Bảo Khố cất giấu cái gì, người nào cũng không thể biết.

Nhưng đó là bí cảnh tuyệt mật khiến cho Quang Minh Điện, Hoắc Pháp Vương cũng đều động tâm.

Ba ngàn năm nay, vẫn chưa có người nào có thể chân chính đi đến sau cùng, chân chính mở ra Thiên Khải Bảo Khố, đánh cắp huyền bí trong đó, lấy đi di sản của Lâm La Thiên.

Nhưng theo năm tháng, phong vân hội tụ, thời đại thay đổi, vô số cao thủ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, vì giấc mộng trong lòng.

Vì nhúng chàm vào di sản của vị tồn tại chí cao kia.

Coi như là Thập Nhị Vương Tọa, thậm chí là đương kim Tần Hoàng cũng đều ngấp nghé đối với nó đã lâu.

Tất cả mọi người đều đang chờ, chờ đợi khoảnh khắc mà Thiên Khải Bảo Khố mở ra.

"Ngươi có biết vì sao Quang Minh Điện một mực không giết ngươi không?" Thất Hoàng Tử thản nhiên nói.

"Bởi vì ta đã lấy đi Vị Lai Ấn." Vương Khung trầm giọng nói.

Nghe đồn tín vật có thể mở ra Thiên Khải Bảo Khố, tiến vào bên trong, có tổng cộng bảy kiện.

Vị Lai Ấn mà Thiên Vương Pháp Thần Thai ẩn chứa lúc trước, chính là một trong số đó, bị Vương Khung lấy đi, để ở bên trong Phế Thổ.

Hắn cùng với Vị Lai Ấn đã sản sinh liên hệ, nhân quả khó đoạn.

Không bao lâu nữa, Thiên Khải Bảo Khố tái hiện trên thế giới, chỉ có Vương Khung mới có thể điều động Vị Lai Ấn, mở ra một góc bảo khố.

Cho nên Quang Minh Điện vẫn một mực không hạ sát thủ, không lấy đi tính mệnh của hắn.

Trên thực tế, ở trong mắt Quang Minh Điện, Vương Khung chỉ là một chiếc chìa khoá, cho dù hắn đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, cũng không thể

cải biến bất kỳ kết quả gì.

Một khi Thiên Khải Bảo Khố mở ra, chiếc chìa khóa này liền trở nên vô dụng, có thể tiện tay chém giết.

"Lão Vương, ngươi hẳn cũng phải biết rằng, Thiên Khải Bảo Khố một khi hiện thế, sẽ chính là kiếp số lớn nhất của ngươi, đến lúc đó Quang Minh Điện cũng sẽ không giữ lại ngươi nữa." Thất Hoàng Tử thở dài nói.

"Đến lúc đó, trên trời dưới đất, không còn có ai có thể cứu ngươi."

Thân là dòng dõi Tần Hoàng, gã so với Vương Khung, thậm chí là so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng sự khủng bố của Quang Minh Điện hơn.

Đó là một nhánh của Bái Hỏa Giáo bên trong truyền thuyết, nắm giữ bí mật hưng suy của nhân loại, cùng với áo nghĩa khởi nguyên văn minh.

Đó là thế lực cổ xưa nhất thiên hạ đương thời, nội tình thâm hậu, coi như là Tần Hoàng cũng đều kiêng kị ba phần.

Kinh khủng nhất là, coi như là ở thời đại này, bên trong Quang Minh Điện vẫn như cũ có đại cao thủ chưa từng xuất thế.

Đó là tồn tại vô thượng có thể đối chọi với Thập Nhị Vương Tọa.

Hôm đó, Vương Khung đã từng tại thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », nhìn thấy phong thái của nam nhân kia.

Đối mặt với ba đại cao thủ Thập Nhị Vương Tọa Hắc Nhận, Đại Kiếm cùng với người đốn củi, nam nhân kia thế mà cũng đều không rơi vào hạ phong, còn dám nói sẽ xoá tên Thập Nhị Vương Tọa.

Nam nhân kia tên là Đạo Vô Nhất.

Liền ngay cả Lý Thuần Phong cũng đều đã từng nói, ở bên trong cao thủ thiên hạ đương thời, nếu bàn về mạnh nhất, sẽ có không quá ba người.

Tần Hoàng Tần Đạp Thiên, Quang Minh Điện Đạo Vô Nhất, còn có giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội.

Cảnh giới của ba người này đều đã đạt đến đỉnh phong, ai mạnh ai yếu, chỉ sợ cũng chỉ sàn sàn với nhau.

Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, ba người này chỉ sợ rằng đều sẽ xuất thủ.

Đến thời điểm kia, phong vân thiên hạ biến hóa, sẽ nghênh đón tình thế hỗn loạn lớn nhất.

Vì vậy đối với Vương Khung mà nói, khoảng thời gian còn lại này là cực kỳ trọng yếu.

Nắm giữ nội tình tích lũy trong vô tận tuế nguyệt, còn có người mạnh nhất đương thời, Quang Minh Điện vẫn như cũ là thiên hạ đệ nhất thế lực không thể tranh cãi.

Vì thế, hiện nay không phải là bọn hắn động không Vương Khung, mà là không muốn động.

Bọn hắn đều đang chờ đợi khoảnh khắc Thiên Khải Bảo Khố xuất thế.

"Thật sự quá hung hiểm, nếu không thì đi về Tam Dương Trấn một chuyến, tìm lão mù lòa giúp ta tính toán?" Vương Khung âm thầm nói nói.

"Ngươi đang nói cái gì?" Thất Hoàng Tử không có nghe rõ, hỏi.

Vương Khung lắc đầu nói: "Hình như còn chưa đến một năm nữa là Thiên Khải Bảo Khố sẽ xuất thế."

"Hoá ra ngươi vẫn biết." Thất Hoàng Tử gật đầu nói.

Thiên Khải Bảo Khố cứ ba mươi ba năm sẽ mở ra một lần, thời gian còn lại đích xác không nhiều.

Đó là địa phương thần bí mà Lâm La Thiên để lại, chỉ có nắm giữ tín vật mới có thể mở ra, một khi mở ra, bất kỳ người nào cũng đều có thể tiến vào.

Nhưng cao thủ cảnh giới Linh Lô đỉnh phong nếu tiến vào sẽ nhận áp chế kinh khủng nhất, cơ hồ cửu tử nhất sinh.

Vì thế, những cao thủ này chắc chắn sẽ không đặt mình vào nguy hiểm, chân chính tranh đoạt tìm tòi bí mật vẫn là dựa vào cường giả cảnh giới Dung Khí.

Chương 836

Cảnh giới Dung Khí có chín tầng, phân thành ba cái tầng thứ, Chi Phối Giả, Chưởng Khống Giả cùng với Chúa Tể Giả.

Đến thời điểm đó, Chúa Tể Giả cũng đều sẽ xuất thủ.

Bằng vào thực lực hiện tại của Vương Khung, đích xác không đáng gì, nếu như bây giờ liền tiến vào bảo khố, khẳng định sẽ chỉ làm pháo hôi, thậm chí cũng đều không cần Quang Minh Điện xuất thủ, ngay cả cặn bã cũng đều sẽ không còn sót lại.

Thất Hoàng Tử giống như có thâm ý nhìn thoáng qua Vương Khung, nói: "Đến thời điểm kia, không cần cao thủ thế hệ trước xuất thủ, coi như là nam nhân Quang Minh Điện kia sợ rằng ngươi cũng không đỡ nổi, đừng quên, y chính là đại địch của ngươi."

"Diệp Vô Thiên sao?" Thần sắc của Vương Khung ngưng lại, trong đầu óc hiện ra một cái tên.

Y được biết đến là truyền nhân mạnh nhất Quang Minh Điện thế hệ này, đại sư huynh Quang Minh Điện.

Diệp Vô Thiên mặc dù không đi lại trong thế gian, nhưng khắp nơi đều có truyền thuyết của y.

Liền ngay cả Diệp Thiên kinh diễm vô song lúc trước, cũng chỉ là một cỗ phân thân của nam nhân này mà thôi.

Vương Khung giết Diệp Thiên, phá hư Thiên Vương Pháp Thần Thai, liền coi như đã kết xuống thù hận bất thế cùng với Diệp Vô Thiên, ở giữa hai người, chỉ có một trận chiến sinh tử.

Thiên Khải Bảo Khố một khi mở ra, Diệp Vô Thiên hoành không xuất thế, chính là người thứ nhất sẽ không bỏ qua cho hắn.

"Đời trước của ta đã đào mộ tổ họ Diệp?" Vương Khung nhếch miệng nói.

Dùng tình báo hắn lấy được từ các phương mà nói, hiện nay Diệp Vô Thiên đã đạt đến cảnh giới cực kì khủng bố, tu vi cao thâm mạt trắc, coi

như là tranh phong cùng với cường giả thế hệ trước cũng đều có thể không rơi vào hạ phong.

Hơn nữa, y tu luyện dường như cũng là một loại thần hình hình sen cực kỳ thần bí.

"Thời gian không đến một năm, ngươi ít nhất cũng phải đề thăng tới tầng thứ Chưởng Khống Giả, dựa vào rất nhiều bảo vật nghịch thiên thì mới có khả năng." Thất Hoàng Tử nhắc nhở.

"Nếu như có thể có thu hoạch ở bên trongThiên Khải Bảo Khố, có lẽ sẽ có thể tránh thoát lần kiếp số này."

Không đến một năm!

Vương Khung há to miệng, muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Hắn hiện tại chỉ vừa mới trở thành Chi Phối Giả, cảnh giới Dung Khí tầng một mà thôi.

Đề thăng đến Chưởng Khống Giả, ít nhất cũng phải là cảnh giới Dung Khí tầng bốn.

Thời gian không đến một năm, liên tiếp đề thăng ba cái tiểu cảnh giới,

Đây là sự tình mà người có thể làm sao?

Phải biết rằng, con đường tu hành, càng về sau càng khó, có một số người bị khốn ở phía trên bình cảnh cả một đời cũng đều có.

Hố nhất chính là Vương Khung đột phá cảnh giới bất đồng cùng với người khác.

Thần hình hắn tu luyện là sen lửa màu đen, mỗi khi đột phá một tầng cảnh giới cũng đều cần dung hợp một đài sen màu đen.

"Ta còn có lựa chọn khác sao?" Vương Khung không nhịn được nói.

"Có." Thất Hoàng Tử khẽ gật đầu.

"Ngươi đi thương lượng cùng với Quang Minh Điện một chút, xem thử bọn hắn có thể bỏ qua cho ngươi hay không?"

"..."

Vương Khung lập tức cảm thấy khóe miệng đắng chát, có một loại cảm

giác khóc không ra nước mắt.

"Hiện tại ngươi mới cảm thấy khó khăn sao? Vào thời điểm làm náo động sao không ngờ đến hậu quả?" Thất Hoàng Tử liếc mắt nhìn hắn, không nhịn được nói.

Một đường đi tới, vào thời điểm mỗi lần Vương Khung trang bức, đều là bộ dáng không sợ trời, không sợ đất, ai không biết còn cho rằng hắn chính là thiên hạ đệ nhất!

Thất Hoàng Tử và những người bên cạnh muốn kéo hắn lại cũng không được.

"Tốt xấu thì vẫn còn có thời gian một năm, nếu thực sự không thể, ngươi cũng có thể sớm chuẩn bị hậu sự, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống." Thất Hoàng Tử trêu chọc nói.

Vương Khung rơi vào trầm tư.

Thời gian không đến một năm, đề thăng cảnh giới đến Chưởng Khống Giả, hiển nhiên là không thực tế.

Coi như hắn có thể tìm được vài cái đài sen màu đen, cũng không thể làm được.

Phải biết rằng hạch tâm tu luyện cảnh giới Dung Khí là Viêm Binh, tế luyện Viêm Binh, đề thăng uy lực, cảnh giới tự nhiên sẽ nước chảy thành sông.

Uy lực của Viêm Binh càng lớn, gánh nặng đối với thân thể cũng liền càng lớn.

Vì thế, cảnh giới Dung Khí chú ý đến sự hợp nhất của linh hồn và nhục thân, tính mệnh song tu, trong lúc uẩn dưỡng Hỏa Chủng, cũng phải rèn luyện thể phách, nếu không căn bản là không gánh chịu được uy lực của Viêm Binh.

Lúc này, ưu thế tu luyện Trúc Cơ Pháp liền hiển hiện ra.

Vì sao thời cổ đại có nhiều vô số kể cường giả cảnh giới Dung Khí?

Chính là bởi vì thể chất của nhân loại vào thời điểm kia cường đại hơn quá nhiều so với hiện tại, rất nhiều Trúc Cơ Pháp cũng đều chưa có thất

truyền.

Vương Khung tu luyện là « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp », dựa theo tố chất thân thể hiện tại của hắn, tu luyện tới cảnh giới Dung Khí tầng hai cơ hồ không có bất luận bình cảnh gì.

Chương 837

Nhưng nếu lại tiến thêm một bước, liền cần đề thăng nhục thân, đây cũng không phải là sự tình một sớm một chiều, mà phải cần có rất nhiều bảo vật.

"Có lẽ lúc trước nên đáp ứng gã béo, đi mổ heo với gã." Vương Khung nói lầm bầm.

Thời gian không đến một năm, đề thăng tới Chưởng Khống Giả căn bản là không thực tế, nhưng đây còn chỉ là yêu cầu thấp nhất.

Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, cảnh giới Linh Lô nhìn chằm chằm, Chúa Tể Giả chen chúc mà tới.

Coi như đạp vào Chưởng Khống Giả cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo mệnh mà thôi, muốn trổ hết tài năng, dường như cũng không quá có khả năng.

"Cũng không phải là không có biện pháp." Đúng lúc này, một cơn chấn động truyền đến từ bên trong Hỏa Giới.

"Ừm?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, dùng thần niệm dò xét, không nhịn được sửng sốt.

Miếng sắt số 73! ?

Miếng sắt thần bí lại thành lập liên hệ cùng với Vương Khung.

Từ sau khi giúp hắn luyện hóa kỳ vật "Hắc Tiêu Đại Thằng", miếng sắt này dường như càng ngày càng sôi động hơn.

"Biện pháp gì?"

"Ngươi có thể tu luyện thiên phú thần thông!" Miếng sắt số 73 nói thẳng.

"Thiên phú thần thông, đó là cái gì?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Cái gọi là thiên phú thần thông, tự nhiên là thần thông do ông trời ban tặng..."

"Loại lực lượng này lạc ấn ở bên trong huyết mạch, vừa mới sinh ra

liền có, bản thân liền là một bảo tàng vô tận."

Thanh âm của miếng sắt số 73 vang vọng ở trong đầu óc Vương Khung, lộ ra cổ lão thần bí.

"Vừa mới sinh ra liền có, lạc ấn ở bên trong huyết mạch?" Vương Khung nhăn mày lại.

Từ khi hắn đạp vào con đường tu hành đến nay, còn chưa bao giờ nghe nói trong nhân loại có lực lượng gì có thể thông qua huyết mạch lấy được truyền thừa.

Coi như một số hậu đại của cường giả, thiên phú của bọn hắn nhiều nhất là cao hơn một chút, thể phách mạnh hơn một chút, vào thời điểm ngưng tụ Hỏa Chủng, năng lực thức tỉnh cũng có khuynh hướng giống như thế hệ trước.

Nhưng mà dường như cũng không có kế thừa lực lượng đặc thù gì.

Mạnh như Tần Hoàng bệ hạ, cũng không có vừa sinh ra liền cường đại, thậm chí là đột phá cảnh giới còn càng thêm gian nan so với thường nhân.

Bên trong bảy vị hoàng tử, hiện nay cũng chỉ có Tam Hoàng Tử cùng với Ngũ Hoàng Tử đạp vào cảnh giới Dung Khí.

"Nhân loại tự nhiên không có thiên phú thần thông." Miếng sắt số 73 nói một lần nữa.

"Ở trong phiến thiên địa này, nhân loại không được tính là sinh vật cao đẳng, thậm chí chỉ được tính là đê tiện...cho nên..."

"Cho nên cái gì?" Vương Khung vận chuyển thần niệm, tiến hành giao lưu.

"Cho nên nhân loại mới cần phải thông qua tu luyện Hỏa Chủng để thu hoạch được lực lượng, nhưng chủ nhân của nhân loại trước đây lại không cần phải làm như vậy, bọn chúng thu hoạch được sự ưu ái của thượng thiên, trời sinh liền nắm giữ thần thông, loại lực lượng này lạc ấn ở bên trong huyết mạch..."

"Những gì bọn chúng phải làm, đó là từng bước đánh thức tiềm năng của bản thân, phát huy ra loại thần thông này."

"Yêu thú! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Cái gọi là thiên phú thần thông là lực lượng thuộc về yêu thú.

Nói một cách khác, đây chính là phương thức bọn chúng tu hành, cũng là lực lượng bản nguyên bọn chúng thu hoạch được.

Bên trong mỗi một loại huyết mạch yêu thú đều ẩn tàng thiên phú thần thông, đào móc từng bước, thức tỉnh từng bước, liền có thể phóng xuất ra loại lực lượng mà trời cao ban cho này.

"Thiên nhiên ưu đãi...yêu thú vừa sinh ra liền nắm giữ chìa khoá tu hành, chẳng trách bọn chúng có thể thống trị chư thiên, sáng tạo văn minh!" Vương Khung thì thào khẽ nói, lại có nhận thức mới đối với yêu thú.

Vẻn vẹn chỉ so sánh phương thức thu hoạch được lực lượng, nhân loại đích xác không thể đánh đồng cùng với yêu thú.

Coi như là vào giờ phút này, cũng không phải là người nào cũng đều có thể ngưng tụ Hỏa Chủng, đạp lên con đường tu hành.

Nhưng yêu thú vừa sinh ra liền nắm giữ chìa khoá tu hành.

"Nếu là thiên phú thần thông, ta sao có khả năng làm được, ta cũng không phải là yêu thú." Vương Khung lắc đầu nói.

"Người khác không làm được, ngươi lại có thể." Miếng sắt số 73 cười lạnh nói.

"Ta có thể, làm sao lại như vậy?" Vương Khung sửng sốt.

"Ngươi không phải đã làm được rồi hay sao?"

Thanh âm thần bí truyền ra từ bên trong miếng sắt số 73, quanh quẩn ở trong đầu óc Vương Khung, lộ ra một tia ý vị thâm trường.

Thanh âm của miếng sắt số 73 như ác mộng đánh thẳng vào tâm linh của Vương Khung.

Đầu óc của hắn "ông" một cái phảng phất như nổ tung.

"Xem ra ngươi đã nghĩ đến rồi, là khả năng đáng sợ kia của ngươi!"

Thanh âm của miếng sắt số 73 lộ ra vẻ hưng phấn cùng với ý cười.

"Hỏa Chủng màu đen! ?" Ánh mắt của Vương Khung sáng rực.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều manh mối tập hợp lại, sương mù trong

lòng cũng dần dần rõ ràng.

Chương 838

Hắn rốt cuộc cũng biết được, chính mình vì sao có thể thông qua hấp thu tinh, khí, thần của yêu thú thức tỉnh đủ loại năng lực kì lạ.

Những năng lực này trên thực tế là biến chủng của thiên phú thần thông ẩn tàng ở bên trong huyết mạch yêu thú.

Cái gọi là năng lực dung hợp cùng với tiến hóa, chính là đang hoàn thiện loại lực lượng này.

"Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng không phải là lực lượng của nhân loại, mà là của yêu thú! ?" Lập tức, thần sắc của Vương Khung biến thành dị thường quái dị, hắn giống như rơi vào bên trong một cái vòng xoáy kỳ dị.

Hỏa Chủng màu đen, nhìn giống như là hệ thống tu hành của nhân loại, trên thực tế vận dụng lại là lực lượng yêu thú.

"Vẫn là có khác biệt về bản chất." Miếng sắt số 73 nói một lần nữa.

"Thiên phú thần thông lạc ấn ở bên trong huyết mạch yêu thú, chỉ cần sinh mệnh không tắt, loại lực lượng này liền vĩnh viễn ở đó, dùng mãi không cạn."

"Nhưng lực lượng của ngươi lại ỷ lại vào Hỏa Chủng, mất đi Hỏa Chủng, liền mất đi năng lực...cũng chính vì vậy, lực lượng của ngươi bị giới hạn ở cảnh giới của Hỏa Chủng, không thể phát huy ra uy năng đánh đồng với thiên phú thần thông."

Cường giả bị trấn áp ở bên trong miếng sắt số 73 có tầm mắt cao xa, vượt qua tưởng tượng, thậm chí là hơn xa những sư trưởng như Phí lão, Kỷ Nguyên Thần.

Giải thích của y cũng là không thể tưởng tượng, có chỗ độc đáo.

Đích xác, năng lực là do Hỏa Chủng sinh ra, cho nên năng lực bị giới hạn ở cảnh giới của Hỏa Chủng, cảnh giới càng cao, uy lực năng lực phát huy ra cũng liền càng mạnh.

"Tiểu quỷ, ngươi là dị số đản sinh ra giữa nhân loại ở bên trong vô tận

tuế nguyệt đến nay." Thanh âm của miếng sắt số 73 lại vang lên một lần nữa, lộ ra thần bí cùng với mê hoặc.

"Không ai có thể đánh cắp sự huyền bí trời ban ở bên trong huyết mạch yêu thú."

"Nếu như ngươi có thể dùng huyết mạch nhân loại của bản thân, cưỡng ép thôn phệ năng lực của Hoả Chủng...ngươi liền có thể nắm giữ..."

"Thiên phú thần thông!" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn, thì thào khẽ nói.

Loại lực lượng này cắm rễ ở bên trong huyết mạch, dùng nhục thân để gánh chịu và thi triển, sẽ không cần quan tâm đến cảnh giới.

Nhục thân càng mạnh, huyết mạch sẽ càng mạnh, lực lượng thiên phú thần thông phát huy ra cũng liền càng mạnh.

Bản thân của loại lực lượng này liền bỏ qua cảnh giới tu vi.

Nếu như Vương Khung thật sự làm đến một bước này, thậm chí có thể dần dần không lại ỷ lại vào Hỏa Chủng màu đen...không, phải nói là phát huy ra tác dụng cấp bậc cao hơn của Hỏa Chủng màu đen.

Còn chưa đầy một năm trước khi Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, muốn đột phá tới cảnh giới Chưởng Khống Giả, hi vọng nhỏ bé như hạt bụi.

Nhưng nếu như Vương Khung có thể phát huy ra lực lượng của Hỏa Chủng màu đen, luyện thành một loại thiên phú thần thông nào đó, hoàn toàn có thể có được chiến lực địch nổi Chưởng Khống Giả.

Mấu chốt nhất là, đây là lực lượng không thuộc về hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Một khi đột phá cảnh giới, hai bút cùng vẽ, thực lực sẽ chồng chất tăng vọt.

"Hỏa Chủng màu đen...xem ra đây mới là phương pháp sử dụng Hỏa Chủng màu đen chân chính." Trong lòng Vương Khung hiện ra một tia hiểu ra.

Chuyển hóa năng lực của Hoả Chủng thành lực lượng huyết mạch, đây mới là bản chất của tiến hóa.

"Như vậy, vào ngày Thiên Khải Bảo Khố xuất thế có lẽ còn có thể tranh một phen." Trong nội tâm Vương Khung lập tức tràn ngập hi vọng.

Dựa theo cách nói của miếng sắt số 73, nền văn minh yêu thú cực kỳ phức tạp, có nhiều cấp bậc nghiêm ngặt.

Đồng dạng là thiên phú thần thông, đối với các huyết mạch yêu thú khác nhau, chênh lệch giống như lạch trời.

Đặc biệt là trải qua nhiều đời truyền thừa, huyết mạch yêu thú biến thành mỏng manh, thậm chí là không còn hoàn chỉnh, thiên phú thần thông thức tỉnh cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Liền giống như thiên phú thần thông của Lục Sí Lôi Quang Tí tên là Đại Dực Lôi Ngân Độn, là một loại thần thông công kích cực nhanh, mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng so sánh với thiên phú thần thông của tiên tổ nó, đâu chỉ kém một bậc?

Nghe nói, tiên tổ của tất cả muỗi trong thiên hạ đều là Hắc Thiên Long Văn.

Loại yêu thú này mặc dù không sánh bằng Chân Long, Thôn Thiên Mãng, nhưng vẫn cực kỳ cường hoành như cũ, vào những năm xa xưa, cơ hồ đã từng là yêu thú đáng sợ sừng đứng sững ở trên con đường tiến hoá vô tận.

Thiên phú thần thông của Hắc Thiên Long Văn tên là Đại Hắc Thiên Ngục.

Thần thông này một khi thi triển ra, có thể hóa không gian xung quanh thành Tuyệt Ngục, hết thảy sinh linh đặt chân vào bên trong đều sẽ bị nó thôn phệ, trở thành vốn liếng của nó.

Nhưng loại huyết mạch chí cao kia đã sớm tuyệt diệt.

Hiện nay, trong thiên hạ có tổng cộng 3786 yêu thú loại muỗi, tất cả đều là hậu duệ của Hắc Thiên Long Văn.

Chương 839

"Thiên phú thần thông càng giống như là một bộ mã, một bộ trình tự...chỉ cần nắm bắt được một đoạn trong số đó, liền có thể truy ra nguồn gốc, tìm tới đầu nguồn." Miếng sắt số 73 nói.

Bất kỳ yêu thú gì cũng đều có thể thông qua huyết mạch của tự thân để tiến hóa, tái hiện thiên phú thần thông của tiên tổ.

Nhưng con đường này quá khó, chỉ có một số ít tồn tại có thể đạt đến.

"Bên trong yêu thú, một khi đạp vào danh sách Chân Vương, liền đại biểu đã chạm tới lực lượng huyết mạch thuỷ tổ, lực lượng có dấu hiệu trở về với tiên tổ."

Chủ nhân của miếng sắt số 73 dường như cực kỳ thấu hiểu đối với nền văn minh yêu thú, khiến cho Vương Khung lại có nhận thức mới đối với cường giả trong danh sách Chân Vương.

Hắn trong giây lát liền nghĩ đến tóc trắng ba ngàn trượng, nghĩ đến Hắc Sơn Bạch Thủy, thậm chí là vị cường giả Chân Vương mà bản thân nhìn thấy ở bên trong Chân Không Gia Hương cách đây ba ngàn năm kia.

Đây đều là người nổi bật trong yêu thú nhất tộc, kinh tài tuyệt diễm, chạm tới lực lượng tiên tổ, lĩnh hội khởi nguồn sinh mệnh.

"Lão Vương, ngươi đang suy nghĩ gì thế, như mất hồn." Đúng lúc này, giọng nói của Thất Hoàng Tử truyền đến, phảng phất như một bàn tay lớn, kéo suy nghĩ của Vương Khung lại.

"Không có gì." Vương Khung lắc đầu nói.

Miếng sắt số 73 đề nghị hắn kéo ra một cánh cửa lớn trước nay chưa từng có, khiến cho Vương Khung thấy rõ con đường sau này của mình, về phần đi như thế nào, hắn còn phải nghiêm túc cân nhắc một phen.

"Hiện nay phong hào của ngươi đã được định ra, không qua bao lâu, liền sẽ lựa chọn đất phong cho ngươi, đây mới là mấu chốt nhất." Thất Hoàng Tử nhắc nhở.

Ban thưởng lớn nhất của thượng tam đẳng hầu tước chính là có thể thu

hoạch được đất phong.

Đất phong ở đây cũng không phải là đất đai bình thường, mà là bí cảnh do Đại Tần long mạch dựng dục ra, linh khí nồng đậm, uẩn tàng trọng bảo, coi như là vương tộc thế gia cũng đều sẽ đỏ mắt.

Nghe đến đất phong, con mắt của Vương Khung lập tức phát sáng lên, giống như ra chợ mua được thịt heo giá rẻ.

Đây chính ao ước của hắn, nằm mơ cũng đều muốn lấy được.

Phong hầu là vì cái gì, còn không phải là vì kiếm được một khoản tài phú lớn sao?

"Không biết rõ sẽ ban cho ta dạng đất phong gì?" Vương Khung không khỏi mong đợi.

Đất phong đều là bí cảnh, nhưng cũng có chênh lệch về khu vực, giá trị, tài nguyên bên trong.

Giống như tám đại Vương Thành, đất phong của bọn hắn là truyền thừa con nối, nồng độ linh khí trọn vẹn là gấp ba mươi lần ngoại giới, tự nhiên là đứng đầu nhất.

Kém một đẳng, nồng độ linh khí là gấp hai mươi lần đến hai mươi bốn lần ngoại giới, phong vương bình thường chính là loại này.

Kém nhất, nồng độ linh khí thì là gấp tám lần đến mười lăm lần ngoại giới, bí cảnh ban cho phong hầu cơ bản đều là loại này.

"Cứ chờ đi, không bao lâu nữa phong thưởng sẽ được ban xuống." Thất Hoàng Tử bình chân như vại, khí định thần nhàn.

Đối với gã mà nói, chỉ cần Vương Khung có thể thu hoạch được tước vị, như vậy hết thảy đều có thể được lên kế hoạch từ từ.

Ba ngày sau, phong thưởng của triều đình ban xuống.

Ngoại trừ tước vị, Hoàng Thiên Ngọc Đạo, Linh Dược Sơn trân, thiên tài địa bảo, trân tu mỹ thực, binh giáp và kiếm, hộ vệ...thậm chí còn có các loại phát minh mới lạ của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình.

Đối với tam đẳng hầu tước mà nói, nhưng ban thưởng này không thể nói là không nặng.

"Đây là Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình a!" Cổ Thích Tâm cầm một mặt kính tinh xảo không nhịn được nói.

"Phiên bản thứ hai cũng đều đã tung ra! ?" Vương Khung liếc nhìn qua.

Hắn biết quá rõ loại bảo bối này.

Mỹ Nhan Kính là một trong những phát minh vĩ đại nhất của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, cũng là phát minh được nữ giới hoan nghênh nhất.

Bảo vật này có thể ghi chép dung nhan của người sử dụng, tự động tạo ra hình ảnh, đồng thời tiến hành làm đẹp đối với màu da, độ sáng thậm chí là ngũ quan.

Về phần Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai thì càng thêm khoa trương, độ làm đẹp đối với ngũ quan quả thực giống như đổi thành một người khác, thậm chí là khuôn mặt, chiều cao, mập gầy, bất luận bộ vị lớn nhỏ gì trên thân thể cũng đều có thể điều chỉnh.

Làm cho người ta giận sôi nhất là hình chiếu Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai tạo ra ngay cả âm thanh cũng đều có thể cải biến, một khi tung ra, liền được nữ giới đuổi theo như vịt, bán sạch sẽ.

"Hiện tại trên thị trường căn bản không có hàng, nghe nói giá cả của một chiếc Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai ở bên trong chợ đen đã bị xào đến trên trời, dùng một kiện bảo khí đỉnh phong cũng đều không đổi được." Cổ Thích Tâm không khỏi thở dài.

"Khoa trương như vậy?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Chương 840

Thứ đồ này có giá trị như vậy sao, không phải là làm cho hình chiếu của bản thân đẹp hơn một chút thôi hay sao?

"Ngươi cho rằng như thế nào, hiện tại các cô nương trong Loan Phượng Các đều dựa vào thứ đồ chơi này để mời chào sinh ý, ngươi cũng không biết có bao nhiêu nóng nảy đâu, coi như là khách hàng cũ cũng đều đến xếp hàng."

"Chuyện này ngược lại là sự thật, hiện nay, ở phía trên Thiên Võng, thậm chí có người nguyện ý dùng một kiện Huyền Binh cầu mua một chiếc Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai!" Thất Hoàng Tử chen lời nói.

"Huyền Binh! ?" Vương Khung lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng: "Đó là cô nàng bại gia nào?"

"Lão Vương, loại bảo bối này hiện tại có bao nhiêu nóng nảy, ngươi căn bản không có cách nào tưởng tượng." Thất Hoàng Tử cười nói: "Nghe nói gần đây xảy ra một việc thú vị."

"Có một vị đệ tử đại tộc truy cầu một vị nữ tử trên Thiên Võng, hơn nửa năm hai người cũng đều không có gặp mặt, tiêu tốn hơn ba mươi vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, cũng chỉ đạt được hình chụp mà nữ tử kia gửi tới, chỉ như thế, vị đệ tử đại tộc kia cũng đều chấn động thần hồn, mê đắm vạn phần."

"Nửa tháng trước, nữ tử kia đột nhiên mất liên lạc, vị đệ tử đại tộc kia gần như phát điên, vận dụng không biết bao nhiêu tài nguyên nhân mạch cuối cùng cũng tìm được vị nữ tử kia, ngươi đoán xem thế nào?"

"Như thế nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Tháng trước vừa qua đại thọ 70, trong lúc cao hứng tắt thở mà chết!" Thất Hoàng Tử cười nói.

"Cái gì?" Vương Khung nghe đến phát mộng.

"Vì vậy vật bồi táng bà ta cũng chính là Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai!"

"Con bà nó..." Vương Khung không nhịn được líu lưỡi, hắn không ngờ được dựa vào thứ đồ chơi này mà cũng có thể một đêm chợt giàu.

Ba mươi vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo a, như vậy có thể bao được bao nhiêu phòng tại Loan Phượng Các a! Một buổi tối coi như đồng thời giao lưu với bảy vị cô nương khác nhau cũng đều có thể chơi đùa hơn nửa năm.

"Thời buổi này thật sự có nhiều đồ đần như vậy sao?" Vương Khung thì thào khẽ nói.

"Ngươi vừa vặn có thể tặng cho nàng dâu của mình!" Cổ Thích Tâm buông xuống Mỹ Nhan Kính phiên bản thứ hai trong tay.

Vương Khung liếc qua, lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ nói: "Nàng dâu của ta mới không cần thứ đồ chơi này."

Nói xong, ánh mắt của Vương Khung quét qua rất nhiều ban thưởng, cuối cùng rơi xuống ở phía trên một cái hộp vàng.

Hắn cong ngón tay búng ra, chân nguyên nổ vang, hộp vàng chuyển động, từ từ mở ra, hào quang rực rỡ nổi lên, bên trong là một chiếc đại ấn bằng đồng, phía trên khắc bí phù.

Trên đó viết năm chữ lớn: lãnh chúa Động Vũ Khư!

Ấn phù bí cảnh!

"Động Vũ Khư! ? Vậy mà là chỗ bí cảnh kia?"

Thất Hoàng Tử cùng với thế tử Thiên Vũ Vương đều lộ ra vẻ mặt không thể tin.

"Có vấn đề gì sao, chẳng lẽ nơi này rất tồi tệ?" Vương Khung nhìn thần sắc của hai người, trong lòng hơi giật mình một chút.

"Không." Thất Hoàng Tử lắc đầu nói: "Không những không tệ, ở bên trong đất phong hầu tước, nơi đây cũng được coi như là tốt nhất."

Độ linh khí nồng đậm tại Động Vũ Khư trọn vẹn là gấp mười lăm lần ngoại giới, coi như là nhất đẳng hầu tước cũng chưa chắc đã có thể đạt được đất phong như này.

"Thật sự là gặp quỷ, loại địa phương tốt này làm sao có thể rơi xuống

trên đầu Lão Vương?" Cổ Thích Tâm đánh giá Vương Khung, lộ ra vẻ mặt cổ quái.

"Nhân phẩm của ta xuất sắc như vậy sao?" Vương Khung nói lầm bầm.

"Đích xác không nên." Thất Hoàng Tử nhíu mày nói: "Động Vũ Khư không chỉ vẻn vẹn là bí cảnh bình thường, nó nguyên bản là một bộ phận của Tuyệt Ngục!"

"Tuyệt Ngục, đó là cái gì?"

"Tuyệt Ngục, là thiên địa tử lao, chỉ có kẻ phạm trọng tội mới sẽ bị đày ải ở trong đó, trấn áp vĩnh viễn." Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

"Phàm là bị giam giữ ở bên trong Tuyệt Ngục đều là hạng người cùng hung cực ác."

Nói đến đây, Thất Hoàng Tử nhíu mày, bên trong con ngươi hiện lên một vệt tinh mang.

"Trăm năm qua, chỉ có một người sống đi ra từ bên trong Tuyệt Ngục."

"Người nào?" Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, vô thức hỏi.

"Phụ hoàng của ta!"

...

Thiên địa rộng rãi, biển khơi mênh mông.

Đảo hoang cực lớn như là một thanh đoạn kiếm chặn ngang ở trên biển lớn, chim lớn bay qua, mới vừa tiến vào phạm vi đảo hoang liền lập tức bị lửa mạnh thiêu đốt, biến thành tro tàn.

Ở bên trong đảo hoang, có nhiều núi đá và hang động cổ dày đặc, giống như những ổ kiến.

Từng ngọn núi đá liên kết chéo với nhau, giống như những chiếc răng nanh.

"Tiểu quỷ, ngươi phạm tội gì mà lại bị ném đến Tuyệt Ngục! ?" Một vị nam tử thô lỗ xăm Thanh Long trên người cười lạnh nói, gã nhìn vị thiếu niên gầy yếu mới tới trước mắt, không nhịn được sinh ra hiếu kì.

Ở nơi giết chóc tuyệt vọng này, lắng nghe câu chuyện của những người mới đến cũng được tính là trò giải trí hiếm có!

Chương 841

"Tuyệt...Tuyệt Ngục! ? Cái gì là Tuyệt Ngục, ta muốn đi ra ngoài." Trong mắt thiếu niên gầy yếu lộ ra vẻ kinh hoàng cùng với sợ hãi vô tận.

Y quay đầu liền chạy, chạy thẳng vào chỗ sâu Tuyệt Ngục.

"Ngu xuẩn!" Nam tử thô lỗ hừ lạnh một tiếng.

Khí tức khủng bố như là ngọn núi giáng xuống, trực tiếp gắt gao đè thiếu niên gầy yếu trên đất, rốt cuộc không thể động đậy.

"Bằng vào dạng thực lực này vậy mà cũng có thể bị ném đến Tuyệt Ngục, ngươi không xứng a!" Nam tử thô lỗ xăm hình Thanh Long khinh bỉ nhìn thoáng qua, chợt lạnh lùng nói: "Tiến vào Tuyệt Ngục, cũng đừng hòng còn sống đi ra ngoài..."

Nói xong, nam tử thô lỗ xoay người rời đi.

Trói buộc trên người thiếu niên gầy yếu giải trừ, đồng thời, trong mắt cũng khôi phục một tia thanh minh, dần dần tỉnh táo lại.

Oanh...

Đúng lúc này, tại chỗ sâu Tuyệt Ngục, một luồng tử quang đáng sợ phóng lên tận trời, bao trùm phạm vi trăm dặm.

Tất cả mọi người lần lượt nhìn luồng tử quang, trong mắt lộ ra sợ hãi vô hạn.

"Nhân tiện nhắc nhở ngươi một câu, nếu như muốn sống lâu hơn một chút, liền đừng có đặt chân tới chỗ đó nửa bước." Trong mắt Nam tử thô lỗ xăm hình Thanh Long chứa đựng kiêng kị thật sâu, trầm giọng nhắc nhở.

"Vì sao, nơi đó có cái gì?" Thiếu niên gầy yếu vô thức hỏi.

"Bên kia giam giữ quái vật..." Nam tử thô lỗ xăm hình Thanh Long hơi dừng lại, chợt lại bổ sung.

"Đó là Tội Huyết của nhất tộc mạnh nhất!"

Tần Hoàng Đỉnh có tổng cộng 72 chỗ bí cảnh, tất cả đều là do Đại Tần long mạch dựng dục sinh ra.

Dựa theo vị trí, Động Vũ Khư hẳn là được hình thành tại râu rồng của

long mạch.

Động Vũ Khư ở bên trong bí cảnh phong hầu được tính là đỉnh tiêm nhất lưu, độ linh khí nồng đậm là gấp mười lăm lần ngoại giới.

Bản thân nó là một hòn đảo lơ lửng, dưới đáy có một con đường đá đen rất dài nối liền cùng với Tuyệt Ngục, phảng phất như xúc tu.

"Ha ha ha, không hổ là long mạch bí cảnh của Tần Hoàng Đình, quả nhiên là phúc địa của ta."

Trên miệng núi lửa, một đạo thân ảnh to lớn vọt ra, dung nham cực nóng trôi nổi ở quanh người gã, nhiệt độ cực cao kia cũng đều không thể tổn thương gã chút nào.

Làn da của gã phảng phất như khôi giáp không thể phá vỡ.

"Tiêu Vệ Mưu, ngươi quả nhiên thân mang đại khí vận, vốn dĩ chỉ là một tiểu nhân vật, thu hoạch được cơ duyên, tiến vào Động Vũ Khư, vậy mà luyện thành huyền công, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả."

Cách đó không xa, một vị nữ tử áo đỏ đi tới, tư sắc của nàng xinh đẹp, người mặc chiến giáp, như là nữ chiến thần, toàn thân tản ra khí tức của cường giả cảnh giới Dung Khí.

"Hoắc Tương Linh, hiện tại ngươi còn dám phách lối ở trước mặt ta sao?" Tiêu Vệ Mưu hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt ý cười tàn nhẫn.

"Tố Huyền Chân không hổ là người đi ra từ bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », ánh mắt độc đáo, vậy mà nhìn ra chỗ bất phàm của ngươi, tranh thủ cơ hội tiến vào Động Vũ Khư cho ngươi." Hoắc Tương Linh cũng không động thủ, trong mắt lộ ra kiêng kị thật sâu.

Thân là đệ tử Thần Hỏa Sơn, nàng biết được sự đáng sợ của nam nhân trước mắt này.

Sau khi thăng hoa, gã đã không còn là tiểu nhân vật mà người nào cũng đều có thể nhào nặn kia.

Người này tu luyện « Hỏa Thần Công », nguyên bản là tuyệt học mà Hoắc Pháp Vương để lại, một khi luyện thành, sẽ có được uy năng quỷ

thần khó lường.

Trăm năm qua, Quang Minh Điện từ xưa tới nay cũng chưa từng có ai có thể chân chính luyện thành.

Hoắc Tương Linh không ngờ được, tiểu nhân vật nguyên bản ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không được tính này vậy mà luyện thành.

Bên trong thân thể ti tiện kia ẩn tàng tiềm năng cực lớn.

Cỗ tiềm năng này lại bị Tố Huyền Chân nhìn ra, thậm chí không tiếc đại giới đưa gã vào Động Vũ Khư.

"Ánh mắt của Tố Huyền Chân coi như không tệ, có thể nhìn thấy tài năng của ta, ngược lại là đã tạo thêm một con đường trong tương lai của y." Tiêu Vệ Mưu nhẹ giọng cười nói.

Lúc đề cập đến Tố Huyền Chân gã lại không có nửa điểm cung kính cùng với cảm kích.

Gã một bước lên trời, không ai bì nổi, tất cả kiềm nén cùng với tự ti ngày xưa biến thành khinh cuồng kiêu ngạo.

Coi như là sau khi Tố Huyền Chân trở về từ « Mạt Pháp Kinh Quyển », tu vi tiến nhanh, uy danh càng là vượt qua lúc trước, thậm chí là mơ hồ có tư cách đánh đồng cùng với Diệp Vô Thiên. Nhưng ở trong mắt của Tiêu Vệ Mưu, thiên phú của gã cũng không kém hơn đối phương, khuyết thiếu cũng chỉ là một cái cơ hội mà thôi.

Hiện nay, gã đạt được cơ hội này, chỉ cần lại cho gã một chút thời gian, gã nhất định sẽ có thể sánh vai cùng với những thiên kiêu chi tử Quang Minh Điện như Tố Huyền Chân, Diệp Vô Thiên, Vu Vân kỳ.

Chương 842

"Hoắc Tương Linh, ngươi có muốn thử một chút sự lợi hại của ta không?" Tiêu Vệ Mưu nhếch miệng cười nói.

Gã luyện thành Viêm Binh, tu thành huyền công, đạp vào cảnh giới Dung Khí, thực lực tăng mạnh, coi như là đệ tử Thần Hỏa Sơn cũng không để vào trong mắt.

"Ta không ưa thích tranh đấu vô vị." Hoắc Tương Linh cau lại đôi mi thanh tú.

Nàng có thể cảm giác được sự tự tin cùng với phách lối của đối phương, loại cuồng nhiệt gần như ma khiến cho nàng cảm thấy có một chút không thoải mái theo bản năng.

Vào thời điểm mới vừa tiến vào Động Vũ Khư, Tiêu Vệ Mưu trầm mặc ít nói, cực kỳ điệu thấp, thậm chí còn có một chút nhát gan.

Nhưng sau khi thu hoạch được lực lượng, gông xiềng trong nội tâm của gã dường như đã bị kéo ra.

"Vậy thì ta sẽ tiếp tục tu luyện, Hư Không Chân Khí ở đây chính là đồ tốt." Tiêu Vệ Mưu nghiêm nghị cười nói.

Long mạch bí cảnh của Tần Hoàng Đình, mỗi một chỗ đều có trân bảo vô thượng.

Như "Đan Vân" của Hỏa Vân Chu, "Cửu Mạch Diệp" của Thanh Đình Thụ Sào.

Trân bảo mà Động Vũ Khư dựng dục tên là "Hư Không Chân Khí" !

Loại bảo bối này, ngưng kết mà thành từ hư không, như là khí tức sao trời phun ra nuốt vào, cực kỳ bá đạo.

Dung nhập vào trong cơ thể, có thể cường hóa huyết mạch, lớn mạnh nhục thân, mà dung hợp càng nhiều, máu thịt cũng sẽ càng mạnh.

Đối với cường giả cảnh giới Dung Khí dùng thân thể gánh chịu và tế luyện Viêm Binh mà nói, Hư Không Chân Khí là bảo bối cực kỳ hiếm có, có thể khiến cho nhục thân lớn mạnh ở trong một khoảng thời gian ngắn, đề

thăng cảnh giới.

"Quả nhiên là một bước lên trời, thể chất của gã thật là đặc biệt, nếu như hấp thu càng nhiều Hư Không Chân Khí, chỉ sợ rằng đạp vào Chưởng Khống Giả cũng đều không phải là vấn đề." Hoắc Tương Linh nhìn thân ảnh đi xa kia, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kiêng kị.

Nàng tập trung ý chí, bình phục cảm xúc, quay người rời đi, chuẩn bị bế quan tu luyện.

...

Lúc này, thuyền bay hạch nhân cực lớn xuyên qua tầng mây, xuất hiện ở trên bầu trời Động Vũ Khư.

Đại dương mênh mông, sóng lớn dập dờn.

Thỉnh thoảng có hải thú cực lớn ẩn hiện, nhấc lên bọt nước, lại tiếp tục lẻn vào bên trong biển.

Vương Khung nhìn cảnh tượng tự nhiên phía dưới, ánh mắt trầm thấp, cũng không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

"Trách không được lại ban Động Vũ Khư cho ngươi, hoá ra nơi đây đã sớm bị các đại thế lực thuê." Dương Kỳ không nhịn được nói.

Vừa đạp vào phạm vi Động Vũ Khư, hắn liền cảm giác được ở sâu trong hòn đảo này ẩn tàng rất nhiều khí tức cường đại.

"Long mạch bí cảnh, là thánh địa tu hành, đất phong chưa được phân nếu để đó không dùng thực sự là quá lãng phí, cho nên rất nhiều thế lực đã bỏ ra trân bảo kỳ vật, đổi lấy danh ngạch tiến vào long mạch bí cảnh tu hành." Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Hôm nay đi tới đất phong này, Vương Khung chỉ mang theo Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

Về phần Diệp Mặc thì ở lại viện nghiên cứu.

Lại tính thêm gã béo, đây đều là thành viên hạch tâm tổ chức của Vương Khung, cũng là đồng bạn chân chính mà hắn có thể tín nhiệm.

"Thần tượng, làm như thế nào?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được hỏi.

Hiện nay Động Vũ Khư chẳng khác gì là bị đệ tử của các thế lực khác

chiếm cứ, cho dù là đất phong của mình, Vương Khung cũng căn bản không thể tiếp nhận.

"Chuyện này còn có cái gì có thể nói sao?" Ánh mắt của Vương Khung trầm tĩnh như nước, búng nhẹ ngón trỏ: "Đuổi toàn bộ."

"Cái gì?" Khuôn mặt của Minh Hạo Nhiên run lên, có một chút do dự.

Y nói cho cùng cũng xuất thân từ đại tộc, đường đi không có hoang dã như Vương Khung, sự tình cân nhắc cũng chu đáo hơn nhiều.

"Những thế lực này chắc chắn đã cùng ký kết cùng với triều đình, bỏ ra đại giới cực lớn, mới có thể đưa đệ tử vào, nếu như đuổi ra toàn bộ..."

Tiếng nói của Minh Hạo Nhiên im bặt mà dừng, nhưng ý tứ đã không thể rõ ràng hơn.

Thu bảo vật, lại còn đuổi người, chỉ sợ rằng ở phía triều đình sẽ không tiện bàn giao.

Huống hồ thế lực khắp nơi hội tụ, đưa vào đều là cường giả thiên phú cực cao, trực tiếp hạ lệnh trục khách, tất nhiên sẽ dẫn tới phản kích, gây ra tranh đấu, đến lúc đó chỉ bằng vào ba người bọn họ chỉ sợ là không ép được.

"Thì ra đây là ý định của triều đình!" Vương Khung cười lạnh nói.

Sử dụng Động Vũ Khư làm đất phong, chính là muốn để cho Vương Khung không thể chân chính tiếp nhận đất phong, hoặc là nén giận, chiếm cứ một góc, hoặc là liền xung đột cùng với các phương, cuối cùng bị hao tổn và đè ép.

Thủ đoạn mượn đao giết người này thực sự cao minh.

"Đám người phía trên kia chưa có xử lý tốt, liền ban cho dạng đất phong này, đây vốn là bọn hắn qua loa tắc trách..."

Chương 843

"Nhưng đám người kia cũng đủ ngu xuẩn, nếu như nơi đây đã là đất phong của ta, ta tự nhiên có quyền đuổi tất cả những người khác đi ra!" Vương Khung cười lạnh nói.

Làm lãnh chúa nơi này, hắn có quyền lợi quyết định tất cả việc đi lại của những người ở trong đất phong của mình, thậm chí là sinh tử.

Coi như hắn đuổi tất cả mọi người đi ra, từ trên pháp lý mà nói là không tìm ra bất kỳ tật xấu gì, sau cùng nỗi oan ức này cũng sẽ rơi ở trên đầu của đám người quyết định kia.

Nhưng hiển nhiên, Vương Khung vẫn chưa hài lòng đối với điều này.

Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ thấy thế, trong lòng hơi giật mình một chút, không khỏi nhìn nhau.

Thân là tâm phúc của Vương Khung, bọn hắn tự nhiên biết rõ ý vị của loại nụ cười này là như thế nào.

Lại muốn làm một vố lớn!

Oanh...

Đột nhiên, kinh lôi bên trong không trung lấp lóe.

Một thanh âm vang lên, ù ù điếc tai, truyền khắp bát phương.

"Trong vòng một ngày, tất cả mọi người đều phải rút khỏi Động Vũ Khư, nếu dám phản kháng, giết chết bất luận tội!"

Đây không phải là thương lượng, mà là mệnh lệnh trần trụi, lộ ra uy nghiêm không cho cự tuyệt.

Lệnh này một khi ban ra, bất kể sát phạt.

"Cái gì, bảo chúng ta rút khỏi Động Vũ Khư, đây là mệnh lệnh của ai, lại to gan như vậy?"

"Chết tiệt, ta chỉ mới tiến vào ba ngày liền phải rời khỏi, ta bán hết gia tài mới đổi được cơ hội lần này, đây chính là một lần đánh cược cuối cùng của ta!"

"Người nào mà có quyền như vậy, ta muốn báo cáo tông môn, đây là trái

với quy ước..."

Ở bên trong Động Vũ Khư, từng cỗ khí thế lần lượt mạnh mẽ phóng lên tận trời, muốn thăm dò nơi phát ra thanh âm.

Cảm xúc chấn kinh, phẫn nộ xen lẫn ở trong nội tâm.

Ông! Đúng lúc này, Vương Khung bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện ở phía trên Động Vũ Khư, hắn lăng không đứng ngạo nghễ, ánh mắt hờ hững quét qua toàn bộ hòn đảo lơ lửng.

"Ngự không phi hành, đây là cường giả cảnh giới Dung Khí!"

"Hắn...hắn đến cùng là người nào, hắn không có quyền lợi như vậy."

"Chúng ta thu hoạch được sự cho phép của Tần Hoàng Đình, tiến vào Động Vũ Khư tu hành, ngươi không có quyền đuổi chúng ta đi."

"Không sai, ngươi muốn chết sao, đây là đang khiêu chiến uy nghiêm của Tần Hoàng Đình."

Đối mặt với mệnh lệnh của Vương Khung, không có ai phục tùng.

"Ta là Đồ Hầu, nhận sắc phong của triều đình, từ hôm nay trở đi, nơi đây chính là đất phong của ta."

"Trong vòng một ngày, tất cả các ngươi đều cần phải rời đi, bằng không mà nói, giết chết bất luận tội."

Vương Khung trầm giọng quát, không lưu lại một tia thể diện.

"Đồ Hầu! ? Đất phong!"

Dạng tin tức này giống như sấm sét giữa trời quang.

Trong Đại Tần thiên hạ, lãnh chúa đối với đất phong của mình có được quyền lợi chúa tể tuyệt đối, bất kỳ người nào dám tự ý đặt chân vào đều được coi là xâm lấn khiêu khích, lãnh chúa có thể tuỳ ý giết chết.

"Không có khả năng, ta làm sao chưa bao giờ nghe nói, ta chính là bỏ ra đại giới mới..."

"Ta không quản các ngươi bỏ ra đại giới gì, có bất kỳ bất mãn nào thì có thể đi tìm triều đình, hiện tại lập tức cút cho ta."

Giọng nói của Vương Khung như lôi đình đánh đánh thẳng vào tâm linh của tất cả mọi người.

Cách đó không xa, Minh Hạo Nhiên nghe thế không nhịn được líu lưỡi.

Tác phong của hắn quả nhiên vẫn là như cường ngạnh trước đây, không nguyện ý ăn nửa điểm thua thiệt.

"Có ủy khuất gì thì đi tìm triều đình, khóc lóc, náo loạn...bảo bối của các ngươi dù sao cũng không có lọt vào túi của ta." Vương Khung cười lạnh nói: "Nếu có người muốn đi náo loạn, ta có thể tài trợ lộ phí."

Lợi hại, hắn vẫn không quên trêu chọc một câu.

"Đồ Hầu, Đồ Phu, ngươi từ lúc nào đã lắc mình biến hoá thành Đồ Hầu?"

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Ở chỗ sâu Động Vũ Khư, ánh lửa cực nóng dâng lên ngút trời, xông vào trời cao.

Ở bên trong ánh lửa khủng bố, một đạo thân ảnh khủng bố đi ra.

"Đồ Phu...hắn là Đồ Phu Vương Khung! ? Con bà nó, không ngờ lại được nhìn thấy được người sống..."

"Hắn phong hầu rồi sao, làm sao ngay cả một chút phong thanh cũng đều không có nghe được?"

"Một trận chiến tạ Bắc Cảnh, Đồ Phu trở thành Chi Phối Giả, đè ép Tam Hoàng Tử, đánh ra phong thái, nghe nói Thánh Nữ Thần Miếu cũng đều bị hắn xử lý, chỉ bằng vào những chuyện này là đã có thể phong hầu."

"Hoá ra là đất phong của thần tượng...con bà nó, kiếm bộn rồi!"

Danh hào của Vương Khung vang vọng như sấm.

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều biến thành bất đồng, chấn kinh cùng với mâu thuẫn ban đầu biến thành kính sợ cùng với ngưỡng mộ.

Cảm nhận được phản ứng của mọi người, trong lòng của Tiêu Vệ Mưu ở trong ánh lửa ngút trời dâng lên đố kị vô hạn.

Gã lăng không đứng ngạo nghễ, nhìn chằm chằm Vương Khung, sát ý giống như thủy triều tràn ngập toàn thân.

Chương 844

Nam nhân trước mắt này đã đúc thành hung danh, không biết lưu lại bao nhiêu truyền thuyết hiển hách.

Mà gã chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt ở bên trong Quang Minh Điện.

Nhưng hôm nay, gã liền muốn để cho cái gọi là truyền thuyết này tử vong, thành tựu danh xưng vô địch của Tiêu Vệ Mưu gã.

"Đệ tử Quang Minh Điện?" Vương Khung nhìn lướt qua trang phục của đối phương, lộ ra sắc mặt khó coi nói: "Ngươi không phục?"

"Ngươi nói một câu liền muốn để cho tất cả chúng ta rời đi, quả thực buồn cười!"

"Đồ Phu, ngươi quá bá đạo, hôm nay ta liền đánh bại ngươi, đòi lại công bằng cho tất cả mọi người."

Tiêu Vệ Mưu hiên ngang lẫm liệt, cảm khái sục sôi.

Khí tức của gã không ngừng tăng lên, hỏa diễm thiêu đốt quanh người, thiêu huỷ bầu trời, dị tượng khủng bố hiển hiện theo đó, thân ảnh to lớn tràn ngập thiên địa, cầm rắn lửa trong tay, sau lưng có một vầng mặt trời lơ lửng, phảng phất như thần linh cổ lão.

"Đây là... « Hỏa Thần Công » của Quang Minh Điện...gã thế mà đã luyện thành! ? Nghe đồn môn công pháp này là do Hoắc Pháp Vương lưu lại, luyện đến tuyệt đỉnh, có thể dung hợp Hỏa Chủng của bản thân cùng với Viêm Binh, hóa thành mặt trời bất hủ."

"Tiêu huynh đại nghĩa, nhất chiến thành danh, chơi chết hắn!"

"Ta đã sớm nhìn Đồ Phu không vừa mắt, mẹ kiếp, mỗi lần xuất hiện đều trang bức, còn muốn đuổi chúng ta đi, nằm mơ, lão tử chết cũng đều phải chết ở đây."

Lập tức, từng tiếng kêu la vang vọng Động Vũ Khư.

Mặc dù hung danh của Vương Khung ở bên ngoài, nhưng khí tức của Tiêu Vệ Mưu quá khủng bố, thiêu đốt bầu trời, đã có một tia khí tượng vô địch.

Coi như là đệ tử Thần Hỏa Sơn cũng không khỏi lộ ra vẻ kiêng dè.

"Đồ Phu, ngươi đã không còn có cơ hội." Tiêu Vệ Mưu giống như thần linh đi ra từ bên trong thế giới hỏa diễm, ngay cả giọng nói cũng đều thay đổi.

Gã cao cao tại thượng, phảng phất như vô địch.

So sánh với nhau, Vương Khung dường như đã chú định sẽ thất bại.

Đúng lúc này, Vương Khung móc ra một vật từ bên trong Hỏa Giới, trực tiếp ném về phía biển lửa đầy trời.

Đám người thấy thế, khịt mũi coi thường.

Đối mặt với thần uy như thế này, ngay cả Đồ Phu bên trong truyền thuyết cũng đều nóng vội sao?

Nhưng rất nhanh, đám người liền phát giác ra chỗ không đúng.

Hỏa diễm đầy trời càng ngày càng nhỏ, mới đầu giống như biển lửa, chờ đến sau cùng lại giống như ngọn lửa lung lay sắp đổ vậy, cùng lúc đó, khí tức của Tiêu Vệ Mưu cũng như đi tiểu, lúc đầu thì mạnh mẽ, lúc sau thì bắt đầu uể oải.

"Sao...sao lại có thể như vậy?"

"Con bà nó...đó là...ấn phù Động Vũ Khư, cầm ấn phù này, đứng ở thế vô địch."

"Chuyện này...chuyện này...không phải nói là chiến một trận công bằng sao?"

Đám người kinh hô, mở to hai mắt nhìn, triệt để phát mộng.

Còn tưởng rằng sẽ có một trận chiến kinh thiên, long tranh hổ đấu, xét cho cùng thì đối mặt với dạng khiêu chiến này, đường đường là Đồ Phu, tự nhiên sẽ không có khả năng lui bước, thể hiện ra thực lực tuyệt đối để chứng tỏ chính mình.

Ai có thể nghĩ tới, hắn trực tiếp móc ấn phù ra, đây chính là trung tâm điều khiển Động Vũ Khư, có thứ này, hắn chính là vô địch ở nơi đây.

"Đồ Phu...chúng ta chiến một trận công bằng..." Tiêu Vệ Mưu trừng hai mắt đến đỏ bừng.

Fax vốn là muốn nhất chiến thành danh, dựa vào khiêu chiến Đồ Phu, triệt để dương danh lập vạn.

Nhưng ai ngờ được, đối phương căn bản là không cho gã cơ hội xuất thủ.

Phanh phanh Phanh! Lời còn chưa dứt, Tiêu Vệ Mưu chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, hai luồng gió ác gào thét, đến từ hai bên trái phải, cho gã ăn hai cái bạt tai, đồng thời có thanh âm chửi động vang vọng ở bên tai.

"Ai muốn chiến một trận công bằng với ngươi?"

Ở bên trên Động Vũ Khư, yên tĩnh như chết.

Bên trong không trung, Tiêu Vệ Mưu bị Vương Khung điên cuồng vả miệng.

Đầu gã lắc lư như chuông lục lạc, đung đưa trái phải.

Máu và răng văng tung tóe trong không khí.

"Ngươi không phải rất lợi hại sao, ta cho ngươi đắc ý, còn muốn đại biểu cho chính nghĩa, chính nghĩa là cha của ngươi?"

Tốc độ tay của Vương Khung là luyện ra từ bên trong hàng thịt Hắc Nhận, coi như không sử dụng năng lực, tốc độ tay của hắn cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

Ở dưới không trung, tiếng tát tai kia vang dội giống như roi vọt đánh vào tâm linh của đám người.

Tất cả mọi người đều nhìn sững sờ, bọn hắn sống cả một đời, còn chưa từng nhìn thấy chiến đấu giữa các tu sĩ còn có thể dùng phương thức bạt tai thể hiện ra.

"Đồ Phu...thật sự là Đồ Phu, đây chính là phong cách của hắn, vẫn hung tàn như trước đây!"

"Đây đúng là Đồ Phu, từ thời điểm ta chưa xuất sơn liền đã từng nghe về hung danh của hắn, quả thực là người điên."

"36, 37, 38...nhất chiến thành danh, thật sự là nhất chiến thành danh, từ nay về sau, Tiêu Vệ Mưu sẽ trở nên nổi như cồn."

Chương 845

Đám người cảm thán, đột nhiên trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vệ Mưu có một chút đồng tình.

Ở đây có nhiều người như vậy, chỉ có gã dám xuất đầu, vốn dĩ muốn bày ra thực lực cường đại, đánh với Đồ Phu một trận, thông qua danh khí của đối phương, làm cho mình có thể danh dương thiên hạ.

Ai có thể ngờ được, tên ma quỷ này căn bản là không cho gã cơ hội kêu gào, trực tiếp vận dụng quyền hạn của Động Vũ Khư, tiến hành trấn áp gã.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi.

Thân là Chi Phối Giả, thế mà bị bạt tai ở trên không trung, dựa vào tốc độ tay khủng bố của Đồ Phu, trong nháy mắt liền tát hơn một trăm cái.

Nhìn chung trong vòng một trăm năm, cũng không tìm ra được người thứ hai.

"Tạo hoá tụ tại Trung Châu, vậy mà sinh ra sát tinh như này! ?" Hoắc Tương Linh không nhịn được giật cả mình.

Đổi chỗ mà nói, nếu như nàng là Tiêu Vệ Mưu, chỉ sợ đã sớm không nhịn được mà tự bạo.

"Đồ Phu, là nam nhân ngươi liền chiến một trận công bằng với ta." Tiêu Vệ Mưu nghiêm nghị gào thét.

Lời còn chưa dứt, thanh âm của y liền bị âm thanh tát tai lấn át.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, không có mấy người có thể tiếp nhận tốc độ tay của Đồ Phu, coi như là Diệp Thiên năm đó cũng đều không được.

"Nếu như ngươi là nữ, ta khẳng định sẽ cho ngươi biết ta có phải là nam hay không?" Vương Khung cười lạnh nói.

Oanh...

Chân nguyên màu đen thẩm thấu ra từ đầu ngón tay của Vương Khung, như là một thanh đao sắc bén trực tiếp phá vỡ nhục thân của Tiêu Vệ Mưu.

"Đó là cái gì?"

Trong khoảnh khắc, thần sắc của tất cả mọi người đều biến đổi, cảm

thấy một loại sợ hãi trước đó chưa từng có.

Chân nguyên màu đen kia tản ra tai ách cùng với chẳng lành nồng đậm, đao ý lăng lệ lấp lóe ở trong đó giống như có thể tách ra hết thảy, vậy mà vô cùng dễ dàng liền xé rách máu thịt của Tiêu Vệ Mưu.

Phải biết rằng, đó chính là thân thể của Chi Phối Giả, có thể gánh chịu Viêm Binh, bản thân gã đã siêu việt kết cấu sinh mệnh bình thường của nhân loại.

Huống chi, Tiêu Vệ Mưu luyện hóa một lượng lớn Hư Không Chân Khí, nhục thân mạnh mẽ, có thể so với bảo khí.

Thế mà nam nhân trước mắt này chỉ dựa vào chân nguyên liền trực tiếp xé rách,

"Con mẹ nó! Ta còn tưởng rằng hắn chỉ làm dáng, chẳng trách có thể tung hoành Bắc Cảnh, vô địch bất bại."

"Còn tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, Đồ Phu thật sự là Đồ Phu, thực lực của hắn đúng là thâm bất khả trắc."

"Chỉ bằng vào một trận chiến này, liền có thể nhìn thấy đôi chút, vừa mới thành tựu Chi Phối Giả, vậy mà liền có thực lực như thế?"

Ở bên trong rất nhiều cao thủ tụ tập tại Động Vũ Khư, không thiếu người có ánh mắt sắc bén, từ tốc độ tay liền có thể nhìn ra chỗ đáng sợ của Vương Khung.

Những người cho rằng hắn sợ hãi không dám chiến một trận công bằng liền cải biến ý nghĩ trong giây lát.

"Đồ Phu, ngươi muốn làm gì?" Tiêu Vệ Mưu phát ra thanh âm run rẩy, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Vương Khung căn bản không để ý tới gã, chân nguyên màu đen như hồng thủy cuồn cuộn trực tiếp tràn vào trong cơ thể của đối phương.

Lập tức, máu thịt của Tiêu Vệ Mưu kịch liệt rung động, dạng tần suất kia đủ để đánh đồng cùng với tay phải khủng bố của Vương Khung.

Máu của gã cuồn cuộn như sôi, trong nháy mắt, một giọt huyết dịch màu vàng đỏ lăn xuống ở dưới sự áp bách của chân nguyên màu đen.

Giọt huyết dịch màu vàng đỏ kia phát tán ra nhiệt độ cực cao, chung quanh bị ánh lửa bao phủ.

"Hỏa Thần Bảo Huyết! ?" Có người kinh hô, nhận ra được.

Trên thế gian có lời đồn, « Hỏa Thần Công » Hoắc Pháp Vương để lại trước kia là lĩnh hội được từ bên trong cấm khu, đại biểu cho một loại phương hướng tiến hóa khác loại.

Loại huyền công này, có xu thế thoát ly khỏi hệ thống tu hành Hỏa Chủng, ngược lại là kích phát uy năng huyết mạch tự thân của nhân loại.

Một khi luyện thành, thân thể sinh bảo huyết, như chân hỏa rèn đốt, vượt qua đại dược thế gian.

"Lời đồn là thật, nghe nói uống một ngụm loại bảo huyết này cũng đều có thể gia tăng tuổi thọ."

"Nhưng người bình thường căn bản không chịu nổi một tinh hoa ẩn chứa trong một giọt bảo huyết này, chỉ cần nuốt vào, liền sẽ dẫn lửa đốt người, lập tức bạo thể mà chết."

"Dù vậy, phàm nhân nếu có được một giọt Hỏa Thần Bảo Huyết, cũng chính là cơ duyên lớn bằng trời, đủ để giống như nhân vật chính bên trong tiểu thuyết, từ đây bật hack."

Rất nhiều cao thủ lần lượt lộ ra ánh mắt tham lam.

Hỏa Thần Bảo Huyết, đối với người bình thường mà nói là có lấy thần hiệu phạt mao tẩy tủy, dịch cân hoán cốt.

Coi như đối với tu sĩ cũng rất có ích lợi, đặc biệt là cao thủ cảnh giới Dung Khí, có thể lĩnh hội cảnh giới chí cao, rình mò một con đường khác.

Chương 846

"Hoắc Pháp Vương quả nhiên khủng bố, vậy mà nghiên cứu ra con đường đáng sợ như vậy." Vương Khung nhìn Hỏa Thần Bảo Huyết lơ lửng trong lòng bàn tay, không nhịn được nói.

Đây là lực lượng huyết mạch thuộc về bản thân nhân loại, nói một cách khác, coi như Hỏa Chủng của Tiêu Vệ Mưu bị phế, gã vẫn như cũ có được thực lực cực kỳ đáng sợ.

Huyết mạch tự thân trải qua dẫn đạo, đã sản sinh tiến hóa.

Đây là con đường mà Vương Khung hiện nay đang đau khổ truy tìm.

Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương đã sớm nghiên cứu cực kỳ thấu triệt.

"Đây hẳn còn chưa phải là hình thái chân chính của loại huyền công này, thật đáng tiếc...ngươi quá ngu, chưa thể tu luyện tới cực hạn." Vương Khung lắc đầu nói.

Hắn vận chuyển chân nguyên màu đen, điên cuồng nghiền ép thân thể của Tiêu Vệ Mưu, tinh luyện "Hỏa Thần Bảo Huyết", coi gã như bò sữa mà vắt sữa.

"Quá hung tàn, Đồ Phu đây là coi gã như gia súc, tùy ý cướp đoạt a."

"Thân là Chi Phối Giả, nhận đại sĩ nhục như vậy, còn có mặt mũi nào mà sống?"

"Đồ Phu quá cường ngạnh, không để ý tới thể diện của Quang Minh Điện một chút nào."

Nhìn thấy tràng cảnh Tiêu Vệ Mưu bị rút lấy tinh luyện bảo huyết, tất cả mọi người đều cảm thấy tê cả da đầu, phảng phất như dạng cao thủ này ở trước mặt Đồ Phu cũng như súc vật có thể tự ý thu hoạch vậy.

Hiện tại bọn hắn cuối cùng cũng đã biết rõ, cái gọi là lệnh đuổi khách của Vương Khung cũng không phải chỉ là nói một chút mà thôi.

Bảo bọn hắn rời đi toàn bộ trong vòng một ngày, bằng không giết chết bất luận tội tuyệt đối không chỉ là đe dọa.

Tiêu Vệ Mưu làm kẻ đứng ra khiêu khích, đây chính là kết cục.

Dần dần, huyết khí của Tiêu Vệ Mưu bắt đầu khô bại, giống như hoa héo, sau khi bị ép khô, sức sống cũng trôi đi, không còn màu sắc nữa.

Từng giọt "Hỏa Thần Bảo Huyết" kia đều là tinh hoa sinh mệnh của gã, tổn thất một giọt cũng đều cần hao phí một lượng lớn bảo vật cùng với thời gian mới có thể bù đắp khôi phục.

Thậm chí ở dưới tốc độ ép khô này, nhục thân của gã cũng đều sẽ suy bại, đến cuối cũng đều không thể tiếp nhận uy năng của Viêm Binh, tu vi sụp đổ, thân tử đạo tiêu.

"Đồ Hầu, ngươi thật quá mức!" Đúng lúc này, một giọng nói lãnh đạm chậm rãi vang lên, quét ngang tứ phía như gió từ thung lũng trống trải.

Lập tức, tâm thần của đám người run lên, chỉ cảm thấy trong lồng ngực như ngạt thở.

Phía trên trời cao, một thân ảnh phá không mà đến, mặc dù ở ngoài vạn trượng nhưng trong nháy mắt đã gần trong gang tấc.

Người kia lớn tiếng doạ người, trước khi xuất thủ cố ý cảnh cáo, biểu hiện ra sự tự tin cường đại.

Tâm thần của Vương Khung cảnh giác, cảm giác nguy cơ sinh tử tự nhiên sinh ra.

Rất hiển nhiên, đây là một vị cao thủ, vô cùng cường đại, cả thế gian khó tìm.

Vương Khung quay lại theo bản năng, trở tay chính là một quyền.

Oanh...

Quyền chưởng tương giao, hai đạo thân ảnh đáng sợ va chạm ở trên bầu trời, dư ba như cuồng phong lay động, chấn động mặt biển, sóng lớn mãnh liệt lập tức lăn lộn.

"Là người nào?" Đám người kinh hãi, dạng nhục thân va chạm này, quả thực bất khả tư nghị.

"Chân nguyên màu đen...Đồ Hầu không hổ là hầu tước mới của Đế Đô, đi ra con đường khác, không đi theo tiền nhân." Thanh âm thờ ơ cuốn tới từ

bốn phương tám hướng.

Đột nhiên, dưới không trung, bảy đạo thân ảnh hiển hiện, khí tức bất đồng phóng lên tận trời, giống như đại mạc cô yên, giống như sông lớn không dứt, như vật đổi sao dời, như hoàng sa bách chiến...

Ông! Bảy đạo thân ảnh vây quanh Vương Khung ở trung ương, chân nguyên mênh mông, giống như hoa sen nở rộ, sát phạt mà tới.

Một hoa kết bảy quả, trường thiên di hận khóa!

"Lôi Quang Tí!" Vương Khung rống to một tiếng, cánh tay phải chấn động, lôi quang như kinh long gào thét, xé rách thương khung, cứng rắn xé rách bảy đạo chân nguyên đáng sợ kia.

Cùng lúc đó, hư ảnh chung quanh đều tiêu tán.

Lại quay đầu, Tiêu Vệ Mưu đã không có tung tích gì nữa.

"Đồ Hầu có thủ đoạn kinh người, quả nhiên không phụ hung danh, hôm nào đó lại chiến một trận."

Thanh âm thờ ơ ung dung truyền đến, đến như gió và bụi, cuối cùng biến mất như một con én.

"Cao thủ!" Vương Khung nhìn chân trời mênh mông, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Người tới vậy mà có thể không lộ thân phận, cướp người đi ở trong tay hắn, loại thủ đoạn này như quỷ như thần, thực lực của y chân chính vượt qua tưởng tượng, đối phương thiên tư cao tuyệt, chỉ sợ rằng không kém hắn, thậm chí còn hơn.

"Thần tượng, đó là người nào?" Minh Hạo Nhiên khống chế thuyền bay hạch nhân tiến lại gần, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Bên trong cùng thế hệ, vậy mà có người có thể cứu người đi ở trong tay Vương Khung, quả thực bất khả tư nghị.

"Cao thủ tuyệt đỉnh, có cái bóng của Quang Minh Điện, nhưng nhưng không giống lắm." Dương Kỳ trầm giọng nói.

Chương 847

Hắn đã giao đấu với quá nhiều cao thủ Quang Minh Điện tại Phế Thổ, nếu là người Quang Minh Điện, hắn ở trong nháy mắt liền có thể nhận ra.

Nhưng vị cao thủ thần bí vừa rồi kia lại giấu rất sâu không lộ.

"Không phải là người Quang Minh Điện." Vương Khung lắc đầu nói, mặc dù chỉ vừa mới đối mặt, nhưng hắn lại đoán ra bảy tám phần.

"Đó là một vị vương hầu!"

"Cái gì?"

Động Vũ Khư là long mạch bí cảnh, Vương Khung làm lãnh chúa nắm giữ ấn phù, ở trong nơi này có thể điều động lực lượng long mạch cực kỳ đáng sợ.

Đối phương lại có thể bỏ qua cấm chế của Động Vũ Khư, nói rõ ở trên người đối phương cũng có ẩn chứa lực lượng long mạch.

Dạng người này nhất định cũng thu hoạch được đất phong bí cảnh của Tần Hoàng Đình, ít nhất cũng là tam đẳng hầu tước, thậm chí là càng cao hơn.

"Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên tàng long ngọa hổ, coi như là ở trong triều đình cũng có cao thủ." Vương Khung thì thào tự nói.

Tần Hoàng Đình so với hắn tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn, vị cao thủ thần bí kia xem ra có tuổi tác không kém bao nhiêu so với hắn, nhưng một thân tu vi đã đạt đến cảnh giới cực kì khủng bố, coi như so với Xi Cửu U hôm đó cũng đều không thua kém bao nhiêu.

Phải biết rằng rõ Xi Cửu U chính là đệ tử Vong Linh.

"Lão đại...có muốn để Thất Hoàng Tử giúp điều tra một chút không?" Dương Kỳ hỏi.

Y có tính cách cẩn thận, đối với hết thảy đối thủ tiềm ẩn đều không yên lòng, huống hồ đối phương còn núp ở trong bóng tối.

"Ta sẽ thông báo một lần." Vương Khung khẽ gật đầu.

Hắn cũng rất tò mò, vị cao thủ thần bí kia đến cùng là có lai lịch ra sao.

Nhưng trước mắt, tâm tư của hắn không ở phía trên vị cao thủ thần bí kia.

"Ta đột nhiên đổi chủ ý." Vương Khung đứng sừng sững trên không trung, nhìn xuống phía dưới, cảm thụ từng cỗ khí thế mạnh mẽ, đột nhiên cười nói.

"Các ngươi có thể không cần rút khỏi Động Vũ Khư..."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, chợt lộ ra vẻ mừng như điên.

Người điên này vậy mà đột nhiên biến thành từ bi.

Nếu như không cần rời đi, bọn hắn cũng sẽ không bị tổn thất cái gì.

chuyện này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

"Nhưng...phải thêm tiền!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Có ...có ý tứ gì?" Có người không nhịn được hỏi.

"Ngươi thuê nhà của người khác mà không cần trả tiền sao?" Vương Khung liếc nhìn, thản nhiên nói.

"Trước đó chúng ta đã trả..."

Một tiếng kêu rên vang lên, bọn hắn chính là đã bỏ ra đại giới cực lớn mới đổi được danh ngạch tiến vào Động Vũ Khư tu hành.

"Ngươi trả cho người nào thì đi tìm người đó, dù sao thì cũng không có rơi vào trong túi của ta, hiện tại ta quyết định, liền phải thêm tiền..." Vương Khung hờ hững nói.

Làm lãnh chúa của Động Vũ Khư, dựa vào cái gì mà người khác lấy chỗ tốt, hắn phải chùi đít?

Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Dùng cái gọi là công bằng đạo đức để cưỡng ép hắn, bản thân chuyện này liền là sự tình rất không công bằng đạo đức.

"Ta đã không còn gì cả." Có người lộ ra vẻ mặt đưa đám nói.

Vì tiến vào Động Vũ Khư, có không ít người đã tán gia bại sản, được tính là đánh cược lần cuối, hi vọng có thể mượn nhờ cơ hội này, đột phá cảnh giới, từ đó đổi đời.

"Không có tiền, ta có thể cho mượn." Vương Khung lộ ra nụ cười ấm áp, cực kỳ tri kỷ.

"Có ...có ý tứ gì?" Có người hỏi.

"Ý tứ chính là, ta sẽ cho các người mượn tiền thuê nhà, mỗi ngày tính toán lợi tức là được...mỗi ngày nửa thành!" Vương Khung phục vụ cực kỳ chu đáo.

"Cho mượn tiền thuê nhà! ?" Tất cả người mở to hai mắt nhìn, quay mặt nhìn nhau, có một chút không dám tin tưởng.

Đường đường là Đồ Hầu, vậy mà dùng đất phong triều đình ban cho hắn để cho vay, còn là vay nặng lãi!

Làm tu sĩ, đối mặt với loại thao tác này giống như là hoàng hoa khuê nữ đi đến hội hoa đăng, không cẩn thận rảo bước tiến vào kỹ viện.

"Nam nhân này...hắn..."

Đám người lộ ra vẻ mặt kinh nghi, nhìn chằm chặp Vương Khung, nhất thời vậy mà không tìm được tính từ để miêu tả tâm trạng lúc này.

"Đương nhiên...nếu như không có tiền, lại có cốt khí không muốn vay tiền, còn có một cái phương án." Vương Khung tiếp tục nói.

"Phương án gì?"

"Các ngươi có thể nhập hội!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Có ý tứ gì?" Có người vô thức nói.

"Có thể lựa chọn gia nhập Bổ Thiên Công Hội, một khi trở thành công hội thành viên, có thể được miễn lãi vay!"

"Cưỡng bách làm hội viên! ?" Đám người lộn xộn, chỉ cảm thấy ý nghĩ của Vương Khung quả thực không thể tưởng tượng.

Hoặc là mượn tiền thuê, hoặc là làm hội viên, bằng không mà nói liền phải giao nạp tiền thuê đắt đỏ, đây nào phải là tu sĩ, đây quả thực chính là hấp huyết quỷ, là con muỗi.

"Xem như ngươi lợi hại! Hiện tại lão tử liền đi." Rốt cuộc cũng có người ngồi không yên, vỗ bàn đứng dậy, quyết định rời đi.

Chương 848

"Có dũng khí!" Vương Khung tán thưởng nói.

"Nhưng ngươi đã hiểu sai ý của ta, ngoại trừ ba loại phương án ta nói vừa rồi, không có lựa chọn khác! Muốn đi, giao tiền trước rồi lại nói!"

"Có ...có ý tứ gì?"

"Đồ Phu...ngươi điên rồi, ngươi đây là đang bắt cóc!"

Động Vũ Khư xôn xao thành một mảnh.

"Lão tử là đang bảo vệ quyền lợi của chính mình!" Vương Khung quát to một tiếng, thanh âm chính nghĩa quanh quẩn bát phương.

Hắn đang dùng hành động thực tế tuyên cáo cho tất cả người, bất kể vương hầu bình dân, quyền lợi của tất cả mọi người đều là thần thánh không thể xâm phạm, người nào muốn chiếm tiện nghi, người đó liền phải bỏ ra đại giới.

Đây mới là chính nghĩa!

"Hắn làm sao dám! ?"

Tại Đế Đô, trong phủ đệ Tam Hoàng Tử, thanh âm bạo nộ truyền đến từ sâu bên trong viện, lộ ra chấn động vô tận.

"Quang Minh Điện, Thần Hỏa Sơn, tám đại Vương Thành, đạo thống Linh Sơn! Không biết bao nhiêu môn nhân đệ tử, hắn làm sao dám chế trụ toàn bộ!" Tam Hoàng Tử trừng hai mắt đến đỏ bừng, gân xanh bạo nộ trên cánh tay, như bắp rồng dữ tợn.

Y nằm mơ cũng không ngờ được lá gan của Vương Khung to lớn như thế, làm việc tuyệt tình như này, không để ý tới hậu quả cùng với ảnh hưởng chút nào, vừa ra tay, liền khiến cho nhiều thế lực liên luỵ vào như vậy, giam cầm môn nhân đệ tử của bọn hắn, thậm chí còn doạ dẫm bắt chẹt, bắt người ta cưỡng ép nhập hội.

Chuyện này có bao nhiêu ác liệt?

Trong vòng hai ngày, thư đàm phán mà Nội Xu Viện nhận được đã sắp chất thành núi nhỏ.

Đại oan ức như này dù sao cũng phải có người cõng.

Vương Khung là tam đẳng hầu tước chính quy mà triều đình sắc phong, hắn ở trên đất phong của chính mình có đại quyền sinh sát, làm như thế nào cũng đều không quá phận.

Nhưng dạng bí cảnh như Động Vũ Khư kia có liên lụy rất rộng, chồng chéo phức tạp, làm sao lại có thể ban thưởng như đất phong?

Ở phía sau chuyện này chắc chắn là có người cố ý thao túng!

Coi như dùng đầu ngón chân cũng đều có thể nghĩ được nỗi oan ức này hắn là sẽ do ai cõng.

"Hắn tuyệt đối là cố ý...lòng dạ đáng chém!" Tam Hoàng Tử nghiến răng nghiến lợi.

Y không ngờ được lá gan của Vương Khung to lớn như thế, quả thực bất chấp hậu quả, trực tiếp làm tuyệt tình như vậy.

Chuyện này thể hiện rõ là muốn làm lớn oan ức, bắt giữ hết lại, ai cũng không thể trốn thoát liên quan.

"Thứ ngu xuẩn này, oan ức lớn như vậy, hắn làm người khởi xướng, hắn cho rằng là hắn có thể tránh thoát sao?" Tam Hoàng Tử nắm chặt song quyền, lãnh đạm nói.

"E rằng là sẽ thật sự không sao." Ở bên cạnh, nam tử áo bào đen lắc đầu nói: "Dư luận tại Thiên Võng đã thiên về một bên."

"Bên ngoài đều nói, Đồ Phu nhận đối đãi không công bằng, đất phong bị chiếm, thậm chí lọt vào vây công tập sát...hắn bất đắc dĩ xuất thủ tự bảo vệ mình, vì điều tra chân tướng, đối kháng với tà ác, giương cao chính nghĩa, hắn mới bị ép tạm giam đệ tử thế lực khắp nơi!"

Tam Hoàng Tử nghe thế, ánh mắt khẽ run, đều phát mộng.

Y sững sờ nửa ngày, huyết sắc dâng lên, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn trừng đến đỏ bừng trong giây lát.

"Hắn đánh rắm...quả thực là đổi trắng thay đen...hắn có mặt mũi nói những lời này sao?" Tam Hoàng Tử nổi giận nói.

Ai có thể nghĩ tới, động tác của Vương Khung lại nhanh như vậy, hắn ở

bên kia vừa mới trói người, ở bên Thiên Võng cũng đã vận hành, điều khiển dư luận.

Hiện nay, chuyện gì mà đám người nói trước sẽ chiếm ưu thế, đã nói hắn trở thành người bị hại.

Lại thêm thành viên Bổ Thiên Công Hội cùng với thành viên Đồ Thần Công Hội truyền bá khoa trương, thậm chí là thêm mắm thêm muối, Vương Khung đã triệt để trở thành một vị đệ tử hàn môn dựa vào sư cố gắng của bản thân một bước lên mây, lại bởi vì bị đãi ngộ cùng với áp bách bất công, không thể không đứng dậy phản kháng, dùng hành động thực tế của chính mình, đối kháng với thế lực tà ác, bảo vệ tôn nghiêm của chính nghĩa.

Chuyện này là chính nghĩa thuộc về bình dân.

"Vương Khung, ta muốn giết ngươi." Tam Hoàng Tử cơ hồ sắp nổi điên.

Y đã đánh giá thấp sự điên cuồng của nam nhân này, đã đánh giá thấp ranh giới cuối cùng của hắn, càng đánh giá thấp thủ đoạn cùng với năng lượng của hắn.

Vương Khung hiện nay đã không phải là tiểu nhân vật mà y có thể tùy ý nhào nặn.

Đó là cao thủ cái thế thế hệ trẻ tuổi, uy chấn bốn mươi chín thành trong thiên hạ, cho dù là tại tuyệt địa Bắc Cảnh cũng đều là hung danh hiển hách.

Hắn càng là Đồ Hầu do triều đình sắc phong, phía sau có Thất Hoàng Tử, có Quang Minh Học Cung.

"Tam điện hạ, an phận một chút đi, bản thân của chuyện này liền rất ngu xuẩn." Nam tử áo bào đen thản nhiên nói: "Từ lúc vừa mới bắt đầu ta liền đã phản đối, người thành đại sự, sẽ tuyệt đối không sử dụng tiểu kỹ này."

Chương 849

"Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy?" Tam Hoàng Tử cả giận nói.

"Thánh Nữ đã truyền lời đến, cấm túc điện hạ ba tháng, không thể vọng động, bằng không mà nói..." Thanh âm của nam tử áo bào đen im bặt mà dừng, nhưng lời sau cùng cũng đã rét lạnh như sương, ý tứ trong đó cũng không cần nói cũng biết.

Khuôn mặt của Tam Hoàng Tử run lên, cứng rắn ép xuống sự tức giận nguyên bản.

"Vương Khung, ta ngược lại muốn nhìn xem mệnh của ngươi đến cùng lớn bao nhiêu." Trong mắt Tam Hoàng Tử lóe lên một vệt hung mang, y quay người rời đi, đi ra khỏi đại điện.

...

Vũ Vương Thành!

Tám đại Vương Thành trong thiên hạ, Vũ Vương Thành, Khương Vương Thành, Viêm Vương Thành, Mục Vương Thành, La Vương Thành, Bạch Vương Thành, Đường Vương Thành cùng với Mạnh Vương Thành.

Trong đó là Vũ Vương Thành là điệu thấp thần bí nhất, cơ hồ không nhìn thấy cường giả thậm chí là môn nhân đệ tử gì đi lại ở bên ngoài.

Nhưng Vũ Vương Thành lại là mạnh nhất ở trong đó.

Bởi vì, chỉ có Vũ Vương Thành sinh ra một vị cao thủ tuyệt thế trăm năm hiếm thấy.

Thiên Thu Kiếp Chủ, đó là đệ nhất cao thủ Vũ Vương Thành, tồn tại đỉnh tiêm trong « danh sách trăm đại dị năng giả ».

Bất đồng so với những cường giả như Hoàng Kim Vương, Hài Khách, Hắc Kiếm Ma, Thiên Thu Kiếp Chủ là cường giả cảnh giới Linh Lô hàng thật giá thật.

Một trong những tồn tại chí cường chân chính từng sừng sững trên thế gian.

Lúc trước người nào cũng sẽ không ngờ được, Vũ Vương Thành im hơi

lặng tiếng sẽ ở giữa mấy chục năm xuất hiện lực lượng mới, tung hoành thiên hạ, thành tựu cảnh giới Linh Lô, đứng trên đỉnh cao thế gian.

Hiện nay địa vị của Thiên Thu Kiếp Chủ tại Vũ Vương Thành đã là siêu nhiên có một không hai, là đệ nhất nhân không thể tranh cãi.

"Tên gia hoả Vương Khung này, đúng là không có chuyện gì mà hắn không dám làm!" Vũ Vô Cực nhìn tình báo trong tay, trong mắt loé lên dị sắc, không nhịn được tán dương.

Vị đệ tử duy nhất của Thiên Thu Kiếp Chủ này, ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » đã kết xuống giao tình sinh tử cùng với Vương Khung.

Sau khi trở lại Vũ Vương Thành, y liền bắt đầu bế quan, hiện nay đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, lại một lần nữa thu được tin tức của Vương Khung, trong lòng không khỏi ngứa ngáy không chịu nổi.

Đặc biệt là nhìn thấy Vương Khung dùng sức một mình, giam toàn bộ môn nhân đệ tử của các thế lực khắp nơi, coi như là Vũ Vô Cực cũng đều không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Dạng khí phách này, đích xác đủ tư cách làm bằng hữu của y.

"Đồ Hầu...là tên tiểu gia hỏa kia sao?" Đúng lúc này, tất cả nồng vụ chung quanh đều tiêu tán, từng cây cột kim loại cũng chậm rãi chìm vào trong đất.

Một vị nam tử trung niên đi tới, y mặc một thân áo bào rộng, đung đưa theo gió, bộ dáng gầy gò, cực giống thư sinh yếu đuối.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy đều sẽ không ngờ được nam nhân trước mắt này lại chính là Thiên Thu Kiếp Chủ uy chấn thiên hạ.

"Lão sư, chính là kẻ mà ta thường xuyên nhắc tới kia, chậc chậc, quả nhiên không có làm cho ta thất vọng." Vũ Vô Cực nhếch miệng cười, hai mắt sáng như đuốc, hiện ra dị sắc, trong nội tâm đã sớm chiến ý dạt dào.

Y vừa mới đột phá tới cảnh giới Dung Khí, đạp vào Chi Phối Giả, đang khát vọng có đối thủ giống như Vương Khung.

"Tên tiểu gia hỏa phá Sơ Vương Tế kia, quả nhiên có một chút ý tứ." Thiên Thu Kiếp Chủ đột nhiên nói.

Vũ Vô Cực nghe thế cũng hơi sửng sốt.

Dạng lời bình này được nói ra từ trong miệng sư tôn y, chính là rất ít gặp.

Phải biết rằng Thiên Thu Kiếp Chủ bởi vì có quan hệ đến thân thế, tính tình rất nội liễm, đối với hết thảy đồ vật cũng cực kỳ lạnh lùng, coi như là người bên trong Vũ Vương Thành có giá trị cho y chú ý cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng vào thời điểm y đề cập đến Vương Khung, lại toát ra một tia hứng thú.

Chuyện này đối với Vũ Vô Cực quả thực là không thể tưởng tượng.

"Ngươi muốn nhìn tên tiểu gia hỏa kia một chút không?" Thiên Thu Kiếp Chủ đột nhiên nói.

"Có ý tứ gì?" Vũ Vô Cực vô thức hỏi.

"Đi theo ta đi!" Thiên Thu Kiếp Chủ khoát tay, ống tay áo như gió, cuốn theo Vũ Vô Cực liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

...

Đại dương mênh mông vô tận giống như một con cự thú ẩn núp, có lúc là sóng giận dữ, có khi nhẹ nhàng lan tràn.

Dưới đáy biển sâu, trên một hòn đảo hoang.

Tiêu Vệ Mưu giống như chó nhà có tang, đang ăn một miếng thịt sống đẫm máu, gã ăn như gió cuốn, không cảm thấy tanh hôi chút nào, ngược lại còn lộ ra vẻ say mê.

Khí tức của hắn cũng đã khôi phục không ít, vết thương đã sớm khép lại.

"Dạng người này vậy mà cũng có thể luyện thành « Hỏa Thần Công » do Hoắc Pháp Vương lưu lại, quả thật là tạo hoá vô thường!"

Chương 850

Cách đó không xa, một tiếng thở dài vang lên, lộ ra hung tàn thật sâu, chính là vị cường giả bí ẩn ngang nhiên xuất thủ hôm đó.

"Thời thế tạo anh hùng, thời đại mới đã đến gần, tự nhiên sẽ nhân vật bất ngờ quật khởi."

Đúng lúc này, tiếng bước chân truyền đến từ phía sau.

Cường giả bí ẩn nhìn cũng không nhìn, chỉ là bên trong con ngươi hiện lên một vệt tinh mang doạ người.

"Tố Huyền Chân, ngươi thiếu ta một phần nhân tình." Cường giả bí ẩn nhìn Tiêu Vệ Mưu đang ăn, lộ ra ngữ khí bình thản.

Tố Huyền Chân chậm rãi đi tới, so với hôm đó ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », y đã cường đại hơn quá nhiều, khí chất cũng càng trở nên thần bí.

Trên thế gian hiện nay, chỉ sợ rằng không có ai biết, Tố Huyền Chân chân chính đã sớm bị Vương Khung chém giết ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Tố Huyền Chân ở trước mắt này là Tham Thú Cách Lỗ, là dị số ở trong Tham Thú nhất tộc cổ lão.

"Quan Quân Hầu, phải nói là ta đã giúp ngươi một tay." Trên khóe miệng của Tố Huyền Chân chứa đựng ý cười như có như không, nhìn nam nhân trước mắt này.

Lúc này nếu như Thất Hoàng Tử có ở đây, nhất định sẽ lên tiếng kinh hô.

Quan Quân Hầu, cường giả đệ nhất phong hầu của Tần Hoàng Đình.

Thân phận của y thần bí, dường như cũng không có bất luận sư thừa gì.

Ba năm trước đây, y thi đỗ trạng nguyên, đi tới tứ hải đại dương mênh mông biên phòng hiệu mệnh, nhiều lần lập chiến công, dẹp loạn chư hải đảo quốc, tìm được bí cảnh cổ Long Cung...dũng mãnh phi thường, được sắc phong là Quan Quân Hầu.

Liền ngay cả Thiên Vũ Vương cũng đều tán thưởng có thừa đối với y, sinh lòng lôi kéo.

Nhưng người này cực kỳ điệu thấp, cũng cực kỳ thần bí, cho tới bây giờ cũng không phụ thuộc vào bất kỳ bên thế lực nào.

Mấu chốt nhất là, dường như cũng không có ai có thể điều tra vị trạng nguyên này đến từ chỗ nào, sư thừa là chỗ nào.

Tồn tại đặc biệt như vậy, tự nhiên dẫn tới quan tâm không nhỏ, thậm chí ở trong Đế Đô, Quan Quân Hầu cũng được coi như là tân quý danh tiếng thịnh nhất, giá trị cùng với uy vọng ở trong nội tâm thế gia hơn xa Vương Khung.

"Giúp ta?" Quan Quân Hầu từ chối cho ý kiến.

"Nam nhân kia hiện nay được sắc phong Đồ Hầu, danh tiếng chẳng mấy chốc sẽ che phủ ngươi, dùng thực lực của hắn, còn có sự duy trì của Thiên Vũ Vương, rất nhanh liền sẽ uy hiếp địa vị trong triều của ngươi." Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

"Ngươi hiện nay đè hắn một đầu, trong vô hình, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới khí vận của hắn." Quan Quân Hầu lẳng lặng nghe, từ chối cho ý kiến.

Đột nhiên, y xoay người lại, đi về hướng nơi xa.

"Long ẩn vào thế, ánh mắt chiếu tới, vẫn như cũ là thiên địa...trên đời này không có ai có thể uy hiếp ta." Lời nói rơi xuống, Quan Quân Hầu bước ra một bước, biến mất ở phía trên đại dương mênh mông.

"Hảo yêu nghiệt!" Tố Huyền Chân hơi nheo mắt lại, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một vệt vẻ kiêng dè.

Dùng thực lực của y vào giờ phút này vậy mà cũng đều nhìn không ra lai lịch sâu cạn của người này.

"Huyền Chân sư huynh, đó rốt cuộc là ai?" Đúng lúc này, Tiêu Vệ Mưu đi tới, thần sắc của gã run rẩy, nghĩ lại mà phát sợ.

Mấy ngày nay, gã một mực ở cùng một chỗ với Quan Quân Hầu, mỗi giờ mỗi khắc kia, áp lực ở khắp mọi nơi cơ hồ suýt nữa khiến cho gã sụp đổ.

"Thu hồi lòng hiếu kỳ của ngươi lại, người này có thân phận thần bí, ẩn náu hung hiểm, ngươi tốt nhất nên cách xa y một chút." Tố Huyền Chân lạnh lùng nói.

"Sư đệ ghi nhớ." Tiêu Vệ Mưu vội vàng cúi đầu, cực kỳ cung kính, nhưng ở sâu trong mắt lại hiện lên vẻ hung lệ, thoáng qua tức thì, không dễ dàng phát giác.

"Vương Khung, ngươi còn thật sự cho rằng chính mình vô địch trong cùng thế hệ sao, lúc này để ta nhìn xem ngươi còn có thể sống hay không?" Tố Huyền Chân cười lạnh, nhìn về một phương hướng, cất bước đi ra ngoài.

"Huyền Chân sư huynh, sư huynh muốn đi đâu?" Tiêu Vệ Mưu cao giọng hỏi.

"Tuyệt Ngục!"

...

Động Vũ Khư!

Trải qua hai ngày chỉnh lý, toàn bộ những cao thủ các phương thuê chỗ tu hành kia trầm mặc.

Đối mặt với hung uy của Vương Khung, bọn hắn cứng cũng đều không cứng nổi, điều duy nhất có thể làm là lặng lẽ tiếp nhận.

Tài đại khí thô, giao nạp một số lượng bảo vật nhất định, nén giận, trực tiếp bế tử quan tu hành.

Về phần xấu hổ ví tiền rỗng tuếch, đại bộ phận người đều lựa chọn gia nhập Bổ Thiên Công Hội, tu luyện nguyên khí, dùng phương thức miễn tiền lãi vay tiếp tục khuất ở dưới mái hiên của Vương Khung.

Đương nhiên, cũng có loại không có tiền, hết lần này tới lần khác đầu óc còn bị nước vào.

Những người này biết rõ nhập hội chính là cái hố, nước ở bên trong Bổ Thiên Công Hội sâu như biển, nếu dính dáng quan hệ cùng với Đồ Phu đến, có trời mới biết đằng sau còn có hố gì đang chờ bọn hắn.

Chương 851

Những người này cắn răng một cái, giậm chân một cái, lựa chọn thanh toán tiền lãi kếch xù.

Đối với kẻ này, Vương Khung chỉ có cười lạnh.

Trong nội tâm của hắn đã lặng lẽ coi những người này như dê béo chờ ở bên trong hàng thịt, cho dù chết cũng đừng hòng trốn thoát khỏi ma chưởng của hắn, nửa đời sau cũng đều phải làm công cho hắn!

"Đệ tử Thần Hỏa Sơn thật sự có tiền, vậy mà trực tiếp dâng lên hai kiện kỳ vật!"

Một đoạn gỗ Long Lân, một viên Sí Quang Châu, đều là kỳ vật hiếm có, có thể dung nhập vào bên trong Viêm Binh, đề thăng uy lực.

Hai kiện kỳ vật này đều là do Tiêu Tương Linh của Thần Hỏa Sơn dâng lên.

Phải biết rằng, đối với Chi Phối Giả mà nói, chỉ cần nhục thân có thể thừa nhận được, Viêm Binh dung hợp càng nhiều kỳ vật, uy lực cũng liền sẽ càng lớn.

Giống như Nghịch Lôi Long Nha của Vương Khung, luận phẩm chất đã vượt qua Viêm Binh bình thường, vẻn vẹn chỉ mới sinh ra cũng đã dung hợp 12 kiện kỳ vật.

Vượt xa các Chi Phối Giả mới tấn thăng khác.

Ngoại trừ hai kiện kỳ vật, lần này vào ở Động Vũ Khư, Vương Khung còn thu hoạch được một lượng lớn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, thiên tài địa bảo, linh đan dược tề, bảo khí chiến đấu...liền ngay cả Huyền Binh cũng đều có.

Nhưng ở trên người Vương Khung ngoại trừ Hắc Long Đao, Nghịch Lôi Long Nha, còn có Nguyên Khí Trì, Chấn Thiên Bổng cùng với Giang Sơn Cổ Tỉnh. Huyền Binh bình thường căn bản không lọt vào pháp nhãn của hắn.

Nhưng những bảo vật này đã làm cho tài phú trên người Vương Khung

tăng mấy lần trong giây lát, có thể nói là tài đại khí thô.

"Tiểu Minh, ngươi hãy đi tìm thương xã, còn có viện nghiên cứu, giúp ta thu mua kỳ vật, tiền tài không là vấn đề, chỉ cần có, bao nhiêu tiền cũng đều không cần tiếc."

Hiện nay Vương Khung tài đại khí thô, căn bản không sợ tốn tiền.

Nói cho cùng thực lực của bản thân mới là căn bản, kỳ vật mặc dù trân quý, nhưng dựa vào nội tình của thương xã, còn có viện nghiên cứu hẳn là cũng có tồn kho.

Nghịch Lôi Long Nha của Vương Khung còn xa xa chưa đạt tới cực hạn, dung hợp càng nhiều kỳ vật, thực lực của hắn cũng sẽ càng mạnh.

"Tên tiểu tử này cầm một khối đá hỏng, hết lần này tới lần khác lại nói đó là bảo bối, có thể dùng để gán nợ." Minh Hạo Nhiên mang theo một thiếu niên gầy như khỉ đi đến, trực tiếp ném ở trước mặt Vương Khung.

Trên người thiếu niên kia có không ít vết thương, hai tay nắm thật chặt một khối đá đen, ôm trong ngực, trong ánh mắt sợ hãi mơ hồ có một tia quật cường.

"Ừm?" Vương Khung nhìn lướt qua, cũng không hề để ý.

Nhưng lúc hắn trông thấy trên khối đá kia có một chút ấn văn mơ hồ, đầu "ông" Một cái nổ tung.

Loại ấn văn kỳ dị này, hắn đã từng nhìn thấy ở bên trong thời không huyễn tượng tại Chân Không Gia Hương.

"Diệt Hỏa Vương Tử! ?"

Ấn văn thần bí kia đại biểu cho một đoạn tuế nguyệt khủng bố bị phủ bụi.

Đoạn tuế nguyệt này chưa từng được ghi chép ở bên trong lịch sử nhân loại.

Ai cũng không biết, nền văn minh yêu thú đã từng huy hoàng cực hạn vào thời gian sau cùng, đã tạo ra được một con quái vật đáng sợ, đủ để hủy diệt văn minh nhân loại, chôn vùi hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Diệt Hỏa Vương Tử, đó là sinh linh được sáng tạo ra từ vật chất thần bí

có thể khắc chế yên diệt Hỏa Chủng trước nay chưa từng có.

Ba ngàn năm trước, Diệt Hỏa Vương Tử hoành không xuất thế.

Lực lượng của nó đủ khiến cho tất cả Hỏa Chủng đều mất đi quang mang, dạng cự đầu thượng cổ mạnh như Vô Sinh Lão Mẫu, ở trước mặt con quái vật này, ngay cả một chiêu cũng đều không ngăn cản nổi.

Nếu như không phải có nam nhân kia, nhân loại có lẽ đã sớm tiêu vong, không còn tồn tại.

Lâm La Thiên, ba cường giả đệ nhất thiên hạ ngàn năm nay kia, y vẫn chưa giải quyết triệt để tai hoạ ngầm.

Diệt Hỏa Vương Tử, bất hủ bất diệt!

Bản thân nó chính là luân hồi.

Vương Khung biết rõ, vào một ngày nào đó, con quái vật kia sẽ lại trở về một lần nữa, đến thời điểm đó, thiên hạ đã không còn có Lâm La Thiên.

Những mảnh vụn trong thời không huyễn tượng ngày hôm đó kéo dài như một cơn ác mộng.

Cho dù cách xa thời gian vạn cổ, nhưng loại áp bách tầng thứ sinh mệnh khi vẫn khiến cho hắn không thể nào quên.

Vào lúc nhìn thấy ấn văn trên khối đá đen kia, nỗi sợ hãi trong xương cốt của Vương Khung dần dần khôi phục.

"Tiểu tử, ngươi có phải cho rằng ta chưa bao giờ nhìn thấy đồ tốt?" Minh Hạo Nhiên khinh bỉ nói.

Cầm một khối đá hỏng liền muốn lừa gạt người khác?

"Đây không phải là khối đá hỏng!" Thiếu niên gầy yếu siết chặt tay, cắn răng nói.

"Ở đâu ra?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

Thiếu niên gầy yếu ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của Vương Khung, trong lòng run lên, chợt chán nản nói: "Dùng mệnh của toàn tộc đổi được."

Chương 852

Thanh âm của y không lớn, lại lộ ra cừu hận cùng với bi thương thấu xương.

Một đoạn cố sự được kể ra từ trong miệng của thiếu niên.

Chúc Linh Chu, vốn là thiếu công tử của Chúc gia - đại tộc cấp tinh, sống một cuộc sống vô lo khi là con cháu của đại tộc.

Chín tháng trước, Chúc Linh Chu vào núi tế tổ, nghỉ đêm ở hoang sơn.

Trong mê man, y liền nghe được ở bên trong miếu hoang, bên trong đại điện mơ hồ có tiếng tụng kinh truyền ra.

Nửa đêm canh ba, Chúc Linh Chu lòng sinh hiếu kì, cầm ngọn đèn, bước đi vào, xuyên thấu qua cánh cửa, liền trông thấy ở giữa đại điện trống không có một thân ảnh đang quỳ bái.

Đạo thân ảnh kia chắp tay ở trước ngực, vô cùng thành kính.

Chúc Linh Chu nhìn, không nhịn được cảm thấy vô cùng quái dị, y vô thức bưng ngọn đèn lên, ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu qua khe cửa, bắn vào trong điện.

Bỗng nhiên, đạo thân ảnh kia xoay người lại.

Lúc này Chúc Linh Chu mới phát hiện ra, đó lại là một con chuột to lớn, nhưng lại giống hình người, khoác trên người một tầng lông đen, răng nanh lộ ra, trong mắt hiện ra u quang.

Ngay tại chỗ, y liền ngất đi.

Chờ đến lúc tỉnh lại, đã là bình minh.

Miếu hoang hoang dã, không có một ai.

Chúc Linh Chu cả gan đi vào đại điện, lại phát hiện ra, địa phương mà con chuột quỷ dị ngày hôm qua quỳ bái có một chút không giống bình thường.

Y cạy gạch lát nền ra, phía dưới vậy mà cất giấu một chiếc hộp cổ bằng đồng, bên trong có khối đá đen như mực này.

"Ngươi lấy được loại đồ vật này, chỉ sợ cách tai hoạ không xa!" Vương

Khung lắc đầu than nhẹ.

Trời sinh chẳng lành, tất có tai kiếp, đây cũng không phải là đồ vật mà ai cũng có thể dính vào.

Chúc Linh Chu nhìn Vương Khung, trên mặt hiện lên sự hối hận.

"Ngươi nói không sai, mới đầu ta còn cho rằng chính mình đụng đại vận, đạt được tạo hoá, khối đá này có được lực lượng bất khả tư nghị."

"Lực lượng gì?" Ở bên cạnh, Minh Hạo Nhiên tò mò hỏi, y nhìn như thế nào cũng đều là một khối đá hỏng.

"Nó có thể đánh cắp Hỏa Chủng của người khác!"

"Cái gì?" Minh Hạo Nhiên đột nhiên biến sắc.

Đánh cắp Hỏa Chủng của người khác?

Loại sự tình này mà cũng có thể làm được sao?

Vương Khung nghe thế, sắc mặt trầm tĩnh như nước, bên trong con ngươi hiện lên một vệt hàn mang.

Diệt Hỏa Vương Tử, thiên địa tạo hoá, cấm kỵ vô song, trời sinh liền mang theo tai ách cùng với chẳng lành.

Khối đá đen quỷ dị này hẳn là có quan hệ rất lớn đối với nó, năng lực có được quả nhiên không giống bình thường.

"Mới đầu, nó chỉ là từng bước từng bước xâm chiếm, rút ra lực lượng Hỏa Chủng từ trong cơ thể của người khác, dung nhập vào trong cơ thể ta, giúp ta đề thăng tu vi." Chúc Linh Chu nói.

"Người bị hấp thu thì sao?" Vương Khung hỏi.

Thần sắc của Chúc Linh Chu xiết chặt, lập tức nói: "Lực lượng của bọn hắn sẽ dần dần suy yếu, thậm chí là cảnh giới rút lui, thẳng đến sau cùng...bị hút khô, trở thành phế nhân!"

"Chuyện này..." Minh Hạo Nhiên nhìn khối đá đen, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Khối đá hỏng này vậy mà nắm giữ lực lượng đáng sợ như vậy,

"Về sau, nó vậy mà có thể trực tiếp cướp đoạt Hỏa Chủng của người khác, chuyển hóa thành lực lượng của ta." Trong mắt Chúc Linh Chu lộ ra

vẻ điên cuồng.

"Ngu xuẩn!" Vương Khung lãnh đạm nói.

Rất hiển nhiên, tên tiểu tử này đã triệt để trầm mê ở bên trong loại lực lượng này, trầm luân ở bên trong khoái cảm thực lực tăng lên nhanh chóng.

"Thực lực của ta càng ngày càng mạnh, rất nhanh liền trổ hết tài năng trong gia tộc, đừng nói là trong cùng thế hệ, coi như là thúc phụ cũng đều không phải là đối thủ của ta." Chúc Linh Chu có một chút hoài niệm.

Có thể nói, đó là thời khắc đỉnh cao trong nhân sinh của y, cũng là một đoạn kinh lịch vinh diệu nhất của y.

Đệ tử đồng tộc ao ước, thần tượng y.

Cao tầng trong tộc càng là coi y như là hi vọng gia tộc đại hưng.

Y thời điểm kia phong quang vô hạn, muốn gì được nấy, tài nguyên, nữ nhân, quyền lợi, chỉ cần y muốn, gia tộc đều sẽ thỏa mãn.

Lúc đó Chúc Linh Chu thanh danh vang dội, y bắt đầu bộc lộ tài năng ở bên trong rất nhiều đại tộc.

Chỉ trong mấy tháng, không biết đánh bại bao nhiêu thiên kiêu cùng thế hệ.

Vẻn vẹn chỉ như vậy thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác thủ đoạn của y cực kỳ tàn nhẫn, mỗi lần chiến đấu, tu vi của đối thủ cũng đều sẽ bị phế sạch, trên thực tế là Hỏa Chủng trong cơ thể bị khối đá đen này thôn phệ hấp thu.

Y quá mức cao điệu, rốt cuộc đã dẫn tới sự chú ý của người hữu tâm.

Một vị đệ tử gia tộc cấp Tinh thường thường không có gì lạ, thiên phú bình thường, ở trong mấy tháng ngắn ngủi vậy mà trưởng thành đến tình trạng như thế, suy nghĩ một chút liền biết trong đó có mờ ám.

Chương 853

Rốt cuộc, sự cao điệu, hung tàn cùng với không ai bì nổi của Chúc Linh Chu y đã dẫn tới ngọn lửa huỷ diệt cho gia tộc.

Ba gia tộc cấp Nhật đồng thời liên thủ, tru diệt Chúc gia, muốn đạt được bí mật của Chúc Linh Chu.

Tổ chim bị phá, vị thiên kiêu chỉ tử thu hoạch được cơ duyên này không còn có điên cuồng cùng với kiêu ngạo như ngày xưa, giống như chó nhà có tang trốn đông trốn tây, sau cùng càng là bán đi toàn bộ bảo vật trong tộc thành tiền, nhờ vào quan hệ trùng điệp, mới có thể trốn vào Động Vũ Khư.

"Đều là bởi vì nó...bởi vì nó...cái gì cũng đều không còn..." Chúc Linh Chu thì thào tự nói, trong mắt lộ ra căm hận, nhưng hai tay lại nắm chặt khối đá đen.

Có lẽ, trong nội tâm của y đã sớm hối hận, lại không có cách nào trốn thoát khỏi loại dục vọng có thể đề thăng lực lượng vô hạn kia.

"Nếu như lúc trước ta có thể ẩn nhẫn một chút, điệu thấp một chút...đợi đến khi thần thông đại thành..." Chúc Linh Chu lẩm bẩm nói, hồi ức lại lúc trước, y mơ hồ có một chút cuồng nhiệt.

Vương Khung hờ hững nhìn y, như đang nhìn vào một cái xác đã bị móc rỗng.

Khối đá đen kia căn bản cũng không phải là loại người này có thể tùy ý nhúng chàm.

Trời sinh cấm kỵ, ắt gặp chẳng lành.

Từ một khắc Chúc Linh Chu gặp phải được khối đá đen này trở đi, cũng đã chú định vận mệnh bi thảm của y.

"Thả đồ vật xuống, ngươi có thể tiếp tục ở lại bên trong nơi này." Vương Khung hờ hững nói.

Loại đồ vật này quá nguy hiểm, căn bản không thể để ở trên người của Chúc Linh Chu.

Hiện nay y đã không còn gì cả, một khi rời khỏi Động Vũ Khư, hẳn sẽ

phải chết không thể nghi ngờ.

Vì thế, y căn bản không có lựa chọn khác.

Chúc Linh Chu nhìn nhìn Vương Khung, lại nhìn một chút khối đá đen đã cải biến vận mệnh của chính mình trong tay kia.

Đột nhiên, y quỷ dị cười một tiếng, giống như khóc như cười, hai tay buông lỏng, buông khối đá đen xuống, quay người rời đi.

Tiếng cười lớn vang lên từ xa, lộ ra một tia điên cuồng.

"Tiểu Minh, phái người nhìn chằm chằm y." Vương Khung lạnh lùng nói.

Nếu như hắn không có nhìn lầm, trước ngực của Chúc Linh Chu đã loáng thoáng dài ra một tầng lông đen, cực giống với con chuột lớn hình người nhìn thấy ở miếu hoang trước kia.

"Ta biết rồi!" Minh Hạo Nhiên khẽ gật đầu.

Hiện tại xem ra, Chúc Linh Chu đích xác có một chút tà tính.

Vương Khung bàn giao hai câu, đi vào Linh Phủ.

Cái gọi là Linh Phủ, là chỗ hạch tâm của Động Vũ Khư, cũng là chỗ linh khí nồng nặc nhất.

Trong truyền thuyết, Linh Phủ của mỗi tòa bí cảnh đều trực tiếp câu thông với long mạch, hấp thu lực lượng tạo hoá, sau đó truyền ra cả tòa bí cảnh.

Linh Phủ của Động Vũ Khư như là vỏ trứng do thiên nhiên hình thành, có điểm điểm tinh quang tô điểm, khảm nạm ở trong vách đá.

Tu luyện ở đây giống như nhập lại tử cung, chỗ giao giới của tiên nhân, lĩnh hội sinh tử âm dương.

"Diệt Hỏa Vương Tử..." Vương Khung cầm khối đá đen kia trong lòng bàn tay.

Mất đi chủ nhân, khối đá đen này liền bắt đầu biến hóa, phù văn phía trên nổi lên ánh sáng yêu dị, từng tia từng tia khí đen quấn quanh, truyền ra dao động mê người.

"Đây mới là hình thái cuối cùng của lực lượng..."

Ánh mắt của Vương Khung có một chút si mê, không thể không nói, khối đá đen này ẩn chứa ma lực khiến cho người ta không thể chống cự, thu gặt nhân tâm, cấp cho lực lượng.

"Nguyên Hỏa Khoáng! Vật chất thần bí đến từ cấm khu!" Đột nhiên, miếng sắt số 73 hiển hiện, lôi quang nổ vang, giống như thủy triều quấn quanh Vương Khung, kéo suy nghĩ của hắn lại.

"Tiểu quỷ, ngươi còn quá non."

"Đây chính là vật chất dùng để sáng tạo ra Diệt Hỏa Vương Tử sao?" Vương Khung kinh nghi bất định, có một chút nghĩ mà sợ.

Hắn đã đánh giá cao ý chí của chính mình, cũng đã đánh giá thấp lực lượng của loại vật chất thần bí này.

"Ở trong những năm lưu lạc, ngoại trừ đại năng nhân loại đứng đầu nhất, chỉ có cao thủ yêu thú nhất tộc có thể xâm nhập vào cấm khu, tìm được loại vật chất đáng sợ này." Miếng sắt số 73 nói.

Ở trong tuế nguyệt dài dằng dặc đến nay, văn minh thay đổi, thời đại biến hóa.

Thời đại thần thoại là yêu thú thống trị thiên địa, nhân loại làm nô.

Thời đại quật khởi là văn minh tu hành Hỏa Chủng của nhân loại đản sinh.

Đại năng suy tàn, Bái Hỏa không tồn tại, nền văn minh yêu thú còn sót lại khôi phục một lần nữa, dẫn nộ hoả ngày xưa đến nhân gian.

Thời đại kia được xưng là thời đại hắc ám.

Hắc ám qua đi, nhân loại đến thời kỳ nghỉ ngơi lấy lại sức trình độ, tu hành lại không bằng phía trước, rất nhiều đạo thống Linh Sơn nổi lên, Quang Minh Điện quân lâm thiên hạ, Đại Hạ hoàng tộc chinh phạt sông núi, đây là thời đại thượng cổ.

Chương 854

Thời đại thượng cổ kết thúc, ba ngàn năm trước Lâm La Thiên hoành không xuất thế, đi dọc theo Táng Viêm Hà đến phần cuối bầu trời, trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ.

Hào quang của y chiếu sáng thời đại kia, ấm áp mà cường đại.

Thế nhân xưng đó là thời đại vinh quang.

Một ngàn ba trăm năm trước, Tần thái tổ tru diệt Đại Hạ hoàng tộc, lập long mạch, sắc phong bốn mươi chín thành trong thiên hạ, từ đó kết thúc thời đại vinh quang.

Ở bên trong tuế nguyệt dài dằng dặc này, văn minh nhân loại nhiều lần hưng suy, dùng thời đại hắc ám làm đường ranh giới, trình độ tu hành chuyển tiếp đột ngột, truyền đến hôm nay, đã sớm không có người nào có thể đặt chân vào cấm khu.

Vì thế, loại vật chất thần bí Nguyên Hỏa Khoáng này tự nhiên là do vào trước thời đại hắc ám để lại.

"Đây không phải là..."

"Hẳn là phế liệu sau khi nghiên cứu Diệt Hỏa Vương Tử lưu lại." Miếng sắt số 73 phỏng đoán nói.

Lúc trước, nền văn minh yêu thú đã đi về hướng suy vong, bọn chúng dốc toàn tộc lực lượng mưu toan sáng tạo ra một loại sinh linh trước nay chưa từng có, nhân lực vật lực đầu nhập là không thể tưởng tượng.

Coi như là Nguyên Hỏa Khoáng cũng đều hao phí rất lớn, đại bộ phận trong đó đều bị tiêu hao hết, chỉ có cực ít bộ phận dung hợp hoàn mỹ, trở thành một bộ phận của con quái vật kia.

"Ta đột nhiên có một cái ý nghĩ to gan." Vương Khung khẽ động tâm niệm.

Ông! Sau một khắc, hắn vậy mà thôi động chân nguyên, tiến hành dung nhập Nguyên Hỏa Khoáng.

"Ngươi điên rồi!" Miếng sắt số 73 chấn động, truyền đến tiếng quát.

Nguyên Hỏa Khoáng là vật chất thần bí đến từ cấm khu, trời sinh khắc chế Hỏa Chủng, dùng chân nguyên dung nhập, chẳng khác gì là thành lập liên hệ Hỏa Chủng tự thân cùng với nó, tất nhiên sẽ bị nó thôn phệ.

Oanh...

Chân nguyên màu đen chấn động, trong nháy mắt, hóa thành vô số hạt nhấp nháy.

Cùng lúc đó, Hỏa Chủng màu đen cũng hiển hóa theo đó.

Nó như động đen, chung quanh tản ra ánh sáng thần bí khô tịch, một loại liên hệ như có như không truyền lại ở giữa Hỏa Chủng màu đen cùng với Nguyên Hỏa Khoáng.

Phù văn ở mặt ngoài Nguyên Hỏa Khoáng triệt để kích hoạt, linh quang lưu chuyển, giống như một đầu hung thú khôi phục, muốn thôn phệ Hỏa Chủng trước mắt.

"Khối đá này có ý thức của chính mình?" Thần sắc của Vương Khung đại biến, cảm thấy một chút dao động không bình thường.

Oanh...

Đúng lúc này, ở chính giữa Hỏa Chủng màu đen, Nghịch Lôi Long Nha hiển hiện, hóa thành đài sen, bảo quang rạng rỡ, thần mang không dứt.

Kiện Viêm Binh này từ lúc dung hợp cùng với Hỏa Chủng màu đen đến nay, liền sinh ra hình thái thứ hai, đó chính là đài sen nhất phẩm.

"Vậy mà ngăn trở được?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại.

Lực lượng của Hỏa Chủng màu đen vượt quá tưởng tượng của hắn, thậm chí ngay cả Nguyên Hỏa Khoáng cũng không thể áp chế nó.

"Lên cho ta."

Đúng lúc này, Vương Khung thủ vững tâm thần, bên trong đan điền, một đạo linh quang chợt hiện, như là mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông, nở rộ quang mang vô lượng, cứng rắn đè về hướng Hỏa Chủng màu đen.

Hỏa Chủng bản mệnh rốt cuộc cũng hiển hóa.

Đối mặt với Nguyên Hỏa Khoáng, chỉ có Hỏa Chủng lại cháy lên là có thể không bị ảnh hưởng.

Lúc này, Hỏa Chủng bản mệnh giống như sao trời tử vong, trực tiếp vọt tới Hỏa Chủng màu đen.

Hai ngọn lửa lớn va chạm ở bên trong đan điền của Vương Khung, dao động khủng bố truyền ra từ trong cơ thể hắn, đại địa cũng đều chấn động theo đó.

Trên bầu trời Động Vũ Khư, mây mù nổ vang, từng đạo lôi quang rống giận gào thét, tàn phá bừa bãi tung hoành ở sâu trong tầng mây, như là long hình lấp lóe, kinh dị trường không.

"Chuyện này...chuyện này là cái gì, toàn bộ linh khí trong Động Vũ Khư đều đang chảy ngược! ?"

"Loại cảm giác áp bách khủng bố này, đến cùng là đã phát sinh chuyện gì?"

"Có người đang tu luyện huyền công, khủng bố như vậy, đến cùng là người nào?"

Tất cả mọi người đều cảm thấy run rẩy, lần lượt đi ra, nhìn lên dị tượng bên trong bầu trời.

Ở bên trong vô tận lôi quang kia, dường như có hai cái bóng đang giao chiến, một phương đen kịt như U Minh, một phương óng ánh giống như mặt trời đỏ.

"Ngươi quá điên cuồng!" Miếng sắt số 73 truyền ra dao động.

Oanh...

Ở dưới sự va chạm của Hỏa Chủng bản mệnh!

Ở dưới sự áp bách của Nguyên Hỏa Khoáng!

Hỏa Chủng màu đen rốt cuộc sản sinh biến hóa, một cỗ dao động sinh mệnh cổ lão truyền ra.

Cùng lúc đó, ở chỗ trung ương, lôi quang nổ vang, đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số phù văn, không ngừng gây dựng lại.

Những phù văn này liền giống như mật mã, cuối cùng hóa thành một đạo thân ảnh kỳ dị.

Thân ảnh này sinh ra từ phù văn, lộ ra có một chút hư vô, toàn thân đen

như mực, cánh như thương, đường vân trên người phảng phất như quỹ đạo của các vì sao, không gian quanh người phảng phất như đều đang vặn vẹo.

"Đây là...Hắc Thiên Long Văn! ?"

Chương 855

Vương Khung tiến vào trạng thái trước nay chưa từng có.

Thân thể của hắn như là hư không vũ trụ, hỗn mang một mảnh, hắc ám vô biên.

Hỏa Chủng màu đen cùng với Hỏa Chủng bản mệnh giống như nhật nguyệt đồng thiên, chiếu sáng vạn cổ trường không.

Nguyên Hỏa Khoáng thần bí giống như thần linh cổ lão, chúa tể âm dương, điều khiển tạo hoá.

Sinh mệnh vì thế mà sinh, lực lượng vì vậy mà tới.

Huyền bí ẩn tàng ở bên trong phiến "hư không vũ trụ" này rốt cuộc hiển hóa.

Vô số phù văn nhảy lên, hóa thành ký hiệu sinh mệnh của Hắc Thiên Long Văn.

Nó giống như một tập hợp các chuỗi mã, không ngừng gây dựng lại, diễn hóa ra vô số loại sinh mệnh "muỗi".

Chúng tuân theo trình tự của các chuỗi mã, sinh sôi ra chủng tộc bất đồng, dựng dục ra lực lượng bất đồng.

Những lực lượng này không phải là trường hợp cá biệt, mà toàn bộ đều đến từ đầu nguồn giống nhau.

"Ngàn vạn thần thông, khởi nguyên từ đây..." Vương Khung nhìn vô số sinh mệnh, cuối cùng kết nối với Hắc Thiên Long Văn.

Mỗi một loại sinh mệnh đều có tiết điểm như là mặt trời nhỏ, đây là cấp độ tiến hóa của sinh mệnh, chỉ có nhảy vọt đến bước cuối cùng, mới có thể hóa thành tồn tại thuỷ tổ.

Oanh...

Đột nhiên, ở bên trong vô số sinh mệnh, có một sinh mệnh toát ra lôi quang óng ánh, tung hoành hư không, phát ra tiếng gào thét chói tai.

"Lôi Quang Lục Sí Văn!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Lôi Quang Tí của hắn, chính là hấp thu tinh, khí, thần của loại yêu thú

này mới có thể thức tỉnh.

Hiện nay, Vương Khung rốt cuộc cũng tách loại năng lực này ra từ bên trong Hỏa Chủng màu đen, đồng thời giải mã mật mã tiến hóa ở bên trong.

Chỉ có đi dọc theo con đường này, hắn mới có thể chân chính lĩnh hội sự huyền bí của thiên phú thần thông cấp thuỷ tổ.

Oanh...

Đột nhiên, "Hư không vũ trụ" chấn động, thiên địa phản phục, nhật nguyệt vô thường, một cỗ uy năng vô danh dâng lên từ trong hư không, giống như muốn thôn phệ vô số phù văn, thấy rõ huyền bí sinh mệnh bên trong.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, vô số phù văn nhảy lên kịch liệt, toát ra thần mang tinh quang.

Hư ảnh Hắc Thiên Long Văn rống to một tiếng, hư không phá toái, uy năng khủng bố giống như vực thẳm hàng lâm, càng lúc càng lớn, dường như nghiền nát phiến "Hư không vũ trụ" này.

"Huyết mạch của nhân loại thực sự quá yếu đuối, thân thể của người không thể dung hợp loại lực lượng này." Thanh âm của miếng sắt số 73 vang lên.

Dựa vào Hỏa Chủng bản mệnh cùng với Nguyên Hỏa Khoáng, mặc dù đã móc ra "Lôi Quang Tí", đồng thời giải mã mật mã sinh mệnh, làm cho chuỗi mã tiến hóa của Hắc Thiên Long Văn hiển hiện.

Nhưng coi như là yêu thú, cũng khó có thể dung hợp sự huyền bí trong đó.

Càng không nói đến nhân loại!

"Lựa chọn một con đường trong đó!" Miếng sắt số 73 đưa ra chỉ dẫn.

Dạng yêu thú giống như Lôi Quang Lục Sí Văn kia cũng không có khả năng thức tỉnh thuần huyết, lĩnh ngộ thiên phú thần thông cấp thuỷ tổ, huống chi là Vương Khung.

Điều hắn cần làm hiện nay là dọc theo chuỗi mã tiến hoá của Lôi Quang Lục Sí Văn, dung nhập thiên phú thần thông của nhất mạch này vào huyết

mạch bản thân, sau đó lại đề thăng từng bước, cuối cùng thức tỉnh đến cấp thuỷ tổ.

Ông! bên trong Linh Phủ, Vương Khung ngồi xếp bằng, quanh người tản ra huyền quang rạng rỡ, bảo tượng trang nghiêm.

Trong cơ thể của hắn mơ hồ có tiếng nổ vang truyền ra, giống như lôi minh, giống như tụng kinh...toàn thân xương cũng đều hơi hơi chấn động, phù văn thần bí hiển hiện theo đó, quang mang màu vàng nổi lên.

Máu thịt triệt để hoạt hoá, truyền ra dao động đáng sợ.

Sự đáng sợ của « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » triệt để hiển hiện ra, hiện nay nhục thân của Vương Khung đã đạt đến một loại cảnh giới trước nay chưa từng có, bằng không mà nói, căn bản không có cách nào gánh chịu mật mã sinh mệnh bàng bạc mênh mông kia, lại càng không cần phải nói dung hợp thiên phú thần thông ẩn giấu ở bên trong.

Trên thực tế, hắn đây là đang dùng thân thể máu thịt của nhân loại, dung hợp lực lượng thiên phú của yêu thú.

Hành vi như này, phảng phất như thâu thiên hoán nhật, đánh cắp âm dương tạo hoá, đánh phá giới hạn chủng tộc, không nhìn cách biệt giữa nhân yêu.

Oanh...

Lúc này, cả tòa Linh Phủ cũng đều bị kiếp vân bao phủ.

Từng đạo lôi quang đáng sợ không ngừng rèn luyện, đánh thẳng vào Linh Phủ, dường như ở bên trong cất giấu cấm kỵ mà thiên cũng đều không thể dung thứ.

Cùng lúc đó, đại địa chấn động, hỏa diễm thao thiên thoát ra, phảng phất như đại địa nộ hỏa, thiêu đốt Linh Phủ.

Thiên hàng thần lôi, tuôn ra linh hỏa!

Dạng dị tượng này, cả thế gian ít có, phát ra khí tức càn quét cả tòa Động Vũ Khư.

"Vương Khung...hắn đến cùng đang làm gì, thiên địa cũng đều không thể dung hắn?"

"Nam nhân này quả nhiên đáng sợ, chẳng trách hung danh dậy sóng, được vinh dự là nhân vật lĩnh quân trong thế hệ trẻ tuổi."

Chương 856

"Còn trẻ như vậy liền trở thành cường giả phong hầu, đường hắn đi không tầm thường, làm cho thiên địa cũng phải kiêng kị!"

Trong Động Vũ Khư cao thủ nhiều như mây, không biết tiềm ẩn bao nhiêu yêu nghiệt đương thời, tầm mắt của bọn hắn cực cao, trong giây lát liền cảm giác được bên trong ở Linh Phủ, dao động sinh mệnh của nam nhân kia phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Người như kinh long, đại hung tiềm ẩn, huyền công bí pháp, thiên địa không ánh sáng.

Đây là đang đi trên một con đường thông thiên khó có thể tưởng tượng.

Đánh cắp tạo hoá, can thiệp âm dương, không kiêng kị gì, thần quỷ vô thường.

Một khi đi tới, quả thực không thể tưởng tượng.

"Thần tượng đến cùng đnag làm gì, động tĩnh lớn như vậy, nếu như không phải đang ở bên trong long mạch bí cảnh, sợ rằng ngay cả lân cận cũng đều sẽ bị liên luỵ." Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Động Vũ Khư là bí cảnh Đại Tần long mạch dựng dục mà thành, đồng thời nối liền với Tuyệt Ngục.

Bí cảnh này ở dưới thiên lôi địa hỏa oanh kích cũng đều có thể bảo toàn, lù lù bất động.

Bằng không mà nói, sợ rằng chỗ bế quan của Vương Khung đã sớm hóa thành tro bụi.

"Đường mà lão đại đi càng ngày càng tà tính, thiên địa cũng đều không dung được hắn, căn bản không thể tưởng tượng." Dương Kỳ cũng chau mày, bên trong con ngươi lộ ra kinh nghi.

Bản thân y liền là "Thiên Tứ Thần Binh" cực kỳ hiếm thấy, đồng thời lại từng được Bạch gia tự mình huấn luyện, luận tu vi, luận tầm mắt, thậm chí luận thi triển năng lực sợ rằng còn ở phía trên Minh Hạo Nhiên.

Lúc này, liền ngay cả y cũng đều cảm thấy có một chút sợ hãi.

"Cứ tiếp tục đi như vậy, chỉ sợ là không đi được." Minh Hạo Nhiên có một chút lo lắng nói.

Y mặc dù không biết rõ Vương Khung đến cùng đang làm gì, nhưng nếu cứ tiếp tục đi như vậy, khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, ở phía dưới thiên lôi địa hỏa, đừng nói là tu vi tinh tiến, tính mệnh cũng đều khó mà bảo toàn.

"Cũng không cần phải quá mức lo lắng, ở nơi này có long mạch bảo hộ, hẳn là sẽ không có việc gì." Dương Kỳ nhìn dị cảnh phía xa, không nhịn được lại bổ sung: "Lão đại hẳn là có nắm chắc."

Lời nói rơi xuống, y cùng với Minh Hạo Nhiên nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu, trăm miệng một lời.

"Hắn chưa có tính!"

...

"Vương Khung, nam nhân này quả nhiên không thể tính toán theo lẽ thường, ta có thể trăm phần trăm xác định, chỉ cần hắn không chết, ngày sau nhất định có thể thành tựu Chúa Tể Giả."

Lúc này, ở chỗ sâu Động Vũ Khư, một đạo ánh mắt lạnh như băng đang nhìn chăm chú vào dị tượng thiên địa sinh ra.

Chủ nhân của đạo ánh mắt kia là một vị nam tử gầy gò, thân mặc áo bào xám, chỗ mi tâm có một đoàn khí xám đang nổ vang, hóa thành phù văn phức tạp.

"Chu Hải Hoàng, ngươi có biết hắn đang làm gì không?" Cùng lúc đó, một vị thiếu niên làn da trắng nõn ở bên cạnh trầm giọng nói.

Bộ dáng của y phảng phất như búp bê, ngũ quan tuấn tú, khí tức phát ra quanh người lại là vô cùng cường đại, như sóng biển giận dữ, gợn sóng không dứt.

"Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra?" Chu Hải Hoàng cười lạnh nói.

Trường bào màu xám nhẹ nhàng bay lên, phảng phất như màn trời, trong giây lát liền ngăn cản khí tức thiếu niên trắng nõn phát ra ở bên ngoài ba trượng.

"Tang Tử Cầu, ngươi là truyền nhân của Địa Thư Sơn, hẳn phải biết rằng loại dị tượng này đại biểu cho cái gì."

"Thiên muốn diệt hắn, liền sinh kiếp lôi, địa muốn diệt hắn, liền sinh nghiệp hỏa...thiên địa kiêng kị, nam nhân này muốn đánh cắp tạo hoá, làm cho tầng thứ sinh mệnh của chính mình phát sinh nhảy vọt."

"Không sai!" Trong mắt Chu Hải Hoàng lóe lên vẻ kiêng dè nồng đậm: "Nam nhân này quả thực chính là người điên."

"Vừa mới đạp vào Chi Phối Giả, hắn thế mà liền dám đánh cắp tạo hoá, cải biến hình thái sinh mệnh của bản thân, từ đó không nhìn cảnh giới, đạt đến tầng thứ cao hơn..."

Tang Tử Cầu mỗi lần nói một câu, gương mặt trắng nõn kia liền lạnh một phần.

"Dạng người này xưa nay ít có, bất kính quỷ thần, con mắt không có thiên địa, trong xương cốt liền lộ ra điên cuồng...chẳng trách ngay cả tam điện hạ cũng đều không để ở trong mắt."

Tang Tử Cầu là truyền nhân của một trong số rất nhiều đạo thống Linh Sơn, danh xưng là Địa Thư Sơn.

Nhất mạch này mặc dù không có cách nào đánh đồng cùng với Thần Hỏa Sơn, nhưng truyền thừa lâu dài, tông môn nổi tiếng bằng vào việc ghi chép bí ẩn, buôn bán tình báo.

Chỉ là một điểm đơn thuần này, coi như là « Đông Thần Bí Lục » của Quang Minh Điện cũng đều không thể so sánh cùng.

Kiến thức của Tang Tử Cầu tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường có thể so sánh.

Cũng chính vì vậy, y mới càng thêm biết rõ hành vi của Vương Khung đến cùng có bao nhiêu đáng sợ, bao nhiêu điên cuồng.

Chương 857

"Tính mạng chuyển tiếp, xúc phạm cấm kỵ, há lại dễ dàng?" Chu Hải Hoàng cười lạnh nói: "Cái gì mà Đồ Phu chứ, chẳng qua là một tên cuồng nhân không biết lượng sức mà thôi, căn bản không biết mình đã đạp vào tử lộ."

"Không sai, nếu hắn tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ phải đối mặt với sinh tử đại kiếp, đầu của hắn liền sẽ đưa đến ở trước mặt của chúng ta." Tang Tử Cầu dạt dào tự tin.

Y cùng với Chu Hải Hoàng đều là truyền nhân của đạo thống Linh Sơn, đồng thời cũng là thượng khách của Tam Hoàng Tử.

Tam Hoàng Tử càng là không tiếc đưa hai người này tới Động Vũ Khư tu hành.

Thứ nhất là vì lôi kéo bọn hắn, thứ hai là làm hậu thủ để đối phó với Vương Khung.

Quả nhiên, sau khi Vương Khung tiếp quản Động Vũ Khư, hai đại cao thủ liền lựa chọn ẩn núp, án binh bất động, chờ đợi cơ hội.

Không ngờ được cơ hội lại đến nhanh như vậy.

"Thứ ngu xuẩn này, còn muốn mạo phạm thiên kỵ?" Chu Hải Hoàng cười lạnh nói.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu cao thủ muốn bước lên trên con đường này, những người này tất cả đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm, đừng nói là Chi Phối Giả, liền ngay cả Chưởng Khống Giả, Chúa Tể Giả cũng đều là vừa nắm liền có một bó to.

Nhưng, tuyệt đại bộ phận ở bên trong bọn hắn, thậm chí có thể nói là cơ hồ toàn bộ đều thất bại.

Chuyện này căn bản chính là tuyệt lộ, nếu không thì cần hệ thống tu hành Hỏa Chủng để làm gì?

Ở trong mắt bọn hắn, Vương Khung đây là đang tự chui đầu vào rọ.

"Một khi đại kiếp đến, chúng ta liền chém giết hắn, thuận tiện cướp

đoạt bí cảnh, giết toàn bộ bạn bè thân hữu của hắn, làm đại lễ đưa đến cho Tam Hoàng Tử." Chu Hải Hoàng mỉm cười, dường như đã thấy kết cục của Vương Khung.

Hai đại cao thủ nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau, lần lượt thu liễm khí tức, ẩn núp trong bóng tối.

...

Thời gian trôi qua từng ngày.

Dị tượng thiên địa từ từ tan biến sau ba ngày.

Kiếp lôi ẩn độn, địa hỏa yên diệt, hết thảy hóa thành hư không, phảng phất như cho tới bây giờ đều không có phát sinh qua.

"Quả nhiên không có dễ dàng như vậy." Một tiếng thở dài vang lên.

Lúc này, ở bên trong Linh Phủ, mờ mịt sôi trào, nồng độ linh khí cao đến dọa người.

Dựa theo cấp độ của long mạch bí cảnh Đại Tần để tính toán, nồng độ linh khí chỉnh thể của Động Vũ Khư cơ hồ là gấp mười lăm lần ngoại giới.

Nhưng Linh Phủ làm chỗ hạch tâm của bí cảnh, cơ hồ đạt đến hơn ba mươi lần.

Nồng độ linh khí cao như này ẩn chứa năng lượng cực kỳ cuồng bạo, coi như là tu sĩ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, ở dưới tình huống không sử dụng chân nguyên, nhục thân cũng sẽ bị thiêu đốt thụ thương.

Mà vào giờ khắc này, ở sâu trong Linh Phủ, một thân ảnh chậm rãi đi ra, chính là Vương Khung.

Trên người của y trần trụi, thân thể rắn chắc triệt để bại lộ ở phía dưới nồng độ linh khí cao, lại không có một chút ảnh hưởng nào.

"Quá khó." Vương Khung nhếch miệng nói.

Bảy ngày khổ tu, đối với hắn mà nói, giống như kinh lịch luyện ngục, thân thể của hắn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Liền ngay cả hai đại Hoả Chủng cũng đều sản sinh liên hệ bất khả tư nghị.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn vẫn không có cách nào dùng nhục thân

của chính mình, dung hợp với mật mã sinh mệnh của "Hắc Thiên Long Văn", từ đó thức tỉnh thiên phú thần thông.

"Tự nhiên không dễ dàng." Thanh âm của miếng sắt số 73 vang lên ở trong đầu óc Vương Khung.

Dựa theo y nói, dùng thân thể của nhân loại dung hợp với một loại lực lượng sinh mạng khác, chẳng khác gì là đang sáng tạo một loại hình thái sinh mệnh mới.

Hình thái sinh mệnh mới một khi hình thành, nhục thân của Vương Khung liền sẽ nắm giữ lực lượng đáng sợ.

Coi như không dựa vào Hỏa Chủng, hắn cũng có thể bộc phát ra uy năng bất khả tư nghị.

Chỉ là, hiện tại xem ra, con đường này cũng không dễ đi.

"Nhưng ngươi cũng được tính là dị số, vậy mà có thể không nhìn Nguyên Hỏa Khoáng, lợi dụng loại vật chất này, vào một ngày nào đó là có thể thành công." Miếng sắt số 73 nói một cách khẳng định.

Nguyên Hỏa Khoáng có thể áp chế Hỏa Chủng màu đen, trợ giúp Vương Khung bóc tách ra chuỗi mã sinh mệnh của "Hắc Thiên Long Văn".

Đây là bằng với giao chìa khoá của một tòa bảo khố vào trong tay Vương Khung, một ngày nào đó, hắn sẽ có thể kéo bảo khố ra.

"Một ngày nào đó! ? Đại lão, ngươi cho rằng ta còn được bao nhiêu thời gian?" Vương Khung không nhịn được nói.

Khoảng cách Thiên Khải Bảo Khố xuất thế càng ngày càng gần, không có đủ thực lực, hắn chính là đi qua đưa đồ ăn.

Quang Minh Điện nhìn hắn khó chịu đã không phải là một ngày hai ngày, một khi Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, Vương Khung không còn có giá trị lợi dụng, Quang Minh Điện sẽ là bên đầu tiên không khách khí với hắn, sẽ không ngần ngại chém giết hắn.

Chương 858

"Nhục thân của ngươi còn chưa đủ cường tráng!" Miếng sắt số 73 trực tiếp vạch trần sự thật tàn khốc này một cách vô tình.

"Không đủ cường tráng! ?" Vương Khung đầu tiên là khẽ giật mình, chợt lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Hắc Thiên Long Văn nhất mạch là dị chủng, ở trong thời đại thần thoại cũng đều là tồn tại bá thiên tuyệt địa!"

"Tinh hoa sinh mệnh nồng đậm kia xông vào trong cơ thể của ngươi, thân thể nhỏ yếu này của ngươi làm sao có thể chịu được?"

"..."

Sắc mặt của Vương Khung run lên, càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Nhưng, hắn rất nhanh liền lý giải được ý tứ của miếng sắt số 73.

Đối với nhân loại mà nói, chuỗi mã sinh mệnh của yêu thú liền giống như bệnh độc, cũng chính là vì hắn tu luyện « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp », nhục thân cường đại, như vậy mới không có bị loại bệnh độc này lây nhiễm thôn phệ, nhưng hắn muốn khắc chế bệnh độc, hoặc đồng hóa là đều không có khả năng.

Trừ phi, nhục thân của hắn cường đại đến trình độ có thể miễn kháng bệnh độc, thậm chí là coi nó như là vật chất dinh dưỡng để tiêu hóa.

Đến trình độ kia, Vương Khung mới có thể hoàn thành tiến hóa, thành công dựng dục ra hình thái sinh mệnh mới.

Trên thực tế, cho dù là đối với hệ thống tu hành Hỏa Chủng mà nói, nhục thân cũng trọng yếu như vậy.

Thân thể mạnh mẽ mới có thể không ngừng tế luyện Viêm Binh, dung hợp càng nhiều kỳ vật, từ đó đề thăng cảnh giới.

"Như thế mà nói, ta ngược lại là đã đi đến đúng địa phương." Mắt Vương Khung sáng rực lên.

Nếu như hắn không có nhớ lầm, ở bên trong long mạch bí cảnh đều sẽ

dựng dục ra bảo vật đặc biệt.

Bảo vật đặc biệt trong Động Vũ Khư tên là Hư Không Chân Khí.

Bản thân nó liền là chí bảo trợ giúp rèn luyện thân thể, cường hóa huyết mạch.

Nếu không, cũng sẽ không có nhiều cường giả cảnh giới Dung Khí như vậy đến nơi này tu hành.

Hiện nay, cao thủ ở lại bên trong Động Vũ Khư, có hơn một ngàn cường giả cảnh giới Dung Khí.

Tỉ lệ như này, ở bên ngoài căn bản là không có khả năng.

Một tòa đại thành, ở bên trong trăm vạn tu sĩ, tu sĩ cảnh giới Dung Khí tuyệt đối sẽ không vượt qua ngàn người.

"Loại đồ vật này có thể dùng để cường hóa nhục thân, không biết rõ có thể cường hóa một bộ phận hay không!" Trong lòng Vương Khung khẽ động, đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ kỳ quái.

Động Vũ Khư!

Ở phía trên hồ nước to như vậy, hai đạo thân ảnh hình người khủng bố đụng vào nhau, uy năng tạo ra làm cho toàn bộ hồ nước cũng đều rung chuyển lăn lộn.

Dư ba khuếch tán, lập tức dẫn tới sự chú ý của vô số cường giả.

"Đó là Tiểu Minh Tôn...vậy mà cường đại như vậy, cơ hồ có thể chém giết Chi Phối Giả, nghe nói y vốn chỉ là một đệ tử không đáng chú ý của Minh gia mà thôi."

"Người này có thủ đoạn cao cường, đã sớm xưa đâu bằng nay, nghe nói y giết khắp tứ phương tại Bắc Cảnh, uy danh dậy sóng, coi như là đệ tử Thần Miếu cũng đều kiêng kị phi thường đối với y."

"Sự gặp gỡ của con người quả thật vô thường, vẻn vẹn chỉ bởi vì gặp được Đồ Phu, y vậy mà khủng bố đến mức này?"

Từng ánh mắt kinh hãi rơi lên trên hai người đang đại chiến trong hồ nước.

Đối với bọn hắn mà nói, danh tự của Minh Hạo Nhiên cũng không xa lạ

gì, đó là tâm phúc của Đồ Phu, từ thời đại Quang Minh Học Cung liền đi theo bên cnahj, sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, người này liền tiêu tung biệt tích.

Lúc này gặp lại một lần nữa, thực lực mà Minh Hạo Nhiên triển lộ ra cực kỳ không phù hợp so với trong truyền thuyết, hai năm qua, y kinh lịch quá nhiều, đã sớm thuế biến, một buổi đăng thiên, như cá hóa rồng.

Lúc trước, tại Bắc Cảnh, liền ngay cả dạng thiên kiêu cái thế như Xi Cửu U cũng đều nhìn y bằng một con mắt khác.

Ở trong đoạn thời gian này, y lặng lẽ tu hành tại Động Vũ Khư, hấp thu Hư Không Chân Khí, nhục thân thuế biến, làm cho cấp độ tinh thần của y đạt đến độ cao mới, năng lực Cực Lạc Tịnh Thổ của y lại biến hóa một lần nữa.

Minh Hạo Nhiên hiện nay, thực lực càng trở nên thâm bất khả trắc, cơ hồ sắp thành tựu Chi Phối Giả.

"Dương Kỳ, ngươi quả nhiên lợi hại, chẳng trách lại được thần tượng coi trọng." Minh Hạo Nhiên toét miệng cười, trong mắt dạt dào chiến ý.

Bên trong tròng mắt của y lóe ra dị sắc kỳ huyễn, đối mặt với tử tinh phi nhận đầy trời tập sát mà đến, không gian chung quanh phảng phất như hóa thành hư vô.

Những tử tinh phi nhận kia vừa chạm vào, liền yên diệt như mây khói.

"Đánh phá biên giới hư thực, năng lực của ngươi thật biến thái." Dương Kỳ lạnh lùng nói.

Ông! Tiếng nổ vang cực lớn đâm rách trời cao.

Toàn bộ nước hồ sôi trào lên, giọt nước là như hạt tròn rung động, vậy mà lơ lửng toàn bộ.

Khí tức khủng bố như nghiệt long xuất uyên, rung động ánh mắt của mỗi một người.

Chương 859

"Đó...đó là cái gì?" Có người kinh hô, không thể tin được.

Lúc này, cánh tay phải của Dương Kỳ triệt để dị hoá, xương cốt như kim loại kéo dài ra, không ngừng duỗi dài, huyết văn xen lẫn, giống như tinh thể, cuối cùng hóa thành một thanh trường thương đáng sợ.

"Thẩm Phán Chi Thương!"

Khí tức hủy diệt từ bên trong cánh tay hóa thành trường thương kia khuếch tán ra, như gió lốc càn quét, lan tràn ra ngoài trăm dặm.

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi, dạng khí tức sát phạt này, đủ để uy hiếp đến Chi Phối Giả.

Đánh phá lạch trời cảnh giới, khiêu chiến uy nghiêm của cảnh giới Dung Khí, tư chất như vậy có thể xưng là tuyệt đại.

"Thiên Tứ Thần Binh!" Minh Hạo Nhiên nhíu mày, như lâm đại địch.

Năng lực cổ lão bên trong truyền thuyết, so với y tưởng tượng còn muốn khủng bố hơn.

Năng lực của Dương Kỳ là hấp thu luyện hóa Hư Không Chân Khí sau đó triệt để thức tỉnh, chỗ tốt Dương Kỳ thu hoạch được, so với Minh Hạo Nhiên còn muốn lớn hơn nhiều.

"Cực Lạc Tịnh Thổ!" Hai con mắt của Minh Hạo Nhiên trống rỗng, hư không biến hóa.

Đối mặt với trường thương sát phạt kinh thế kia, ý nghĩ của y như mặt trời toát ra quang mang lộng lẫy nhất.

Giới hạn hư thực dần dần mơ hồ, liền muốn xóa đi sự tồn tại của Thẩm Phán Chi Thương.

Oanh...

Trường thương nổ vang, tấn công theo thân thể của Dương Kỳ.

Đối với Thiên Tứ Thần Binh mà nói, nó chính là binh khí mạnh nhất thế gian.

Màu máu khủng bố nổ vang, ngưng thành một điểm, dường như muốn

phá diệt kết giới hư vô mà Minh Hạo Nhiên ngưng kết ra.

Hai thân ảnh đụng vào nhau, hai cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt triệt để thôn phệ toàn bộ hồ nước.

Trong mê man, đám người phảng phất như trông thấy hết thảy trước mắt đều bị phân ra thành ánh sáng và bóng tối.

Dạng khí tức này dường như đã siêu thoát phạm trù nhân loại, khủng bố hàng lâm, ép tới mức khiến cho bọn hắn không thở nổi.

"Tư chất Kinh Long, dạng thiên kiêu cái thế này vô luận là ở chỗ nào cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu a."

"Nhân vật như vậy vậy mà cũng có thể bị Đồ Phu thu phục, hắn...hắn còn là người sao?"

"Đạt đến dạng độ cao này, một khi đột phá cảnh giới Dung Khí, e rằng cho dù là Đồ Phu cũng không ép được!"

Cái thế giới này không bao giờ thiếu chính là thiên tài.

Lão bản đã từng nói, thiên tài chưa có trưởng thành còn không đáng tiền bằng hai cân thịt heo.

Nhưng Minh Hạo Nhiên và Dương Kỳ thì bất đồng, khí thế của bọn hắn đã dần dần thành, triển lộ cao chót vót, nội tình thâm hậu, đủ để một bước lên trời.

Một khi đứng ở dạng độ cao kia, đủ để tranh hùng cùng với trong cùng thế hệ, có hi vọng nhúng chàm đại vị chí cao.

Nhân vật như vậy, lại há có thể chịu làm kẻ dưới.

Coi như là Đồ Phu cũng không ép được mũi nhọn của bọn hắn, một ngày nào đó, tất sẽ có tranh đấu.

Lúc này, trong lòng của tất cả mọi người đều sinh ra ý nghĩ như vậy.

Chuyện này giống như kinh long xuất uyên, nhất định sẽ rong ruổi trong chín tầng trời, tuyệt đối sẽ không tình nguyện bị bất kỳ lực lượng nào áp chế.

Oanh...

Hơi nước bốc hơi bỗng nhiên bị đánh tan, hai thân ảnh tách ra.

Minh Hạo Nhiên thở hổn hển, dị sắc trong mắt tụ hợp như phù văn, cơ hồ liền muốn nhảy ra.

Cánh tay phải của Dương Kỳ nổ vang không ngớt, hung uy sát phạt càng trở nên thiêu đốt.

"Cân sức ngang tài, thực lực của bọn hắn đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, coi như là hiện tại, sợ rằng cũng đều không kém hơn Đồ Phu bao nhiêu!"

Một trận chiến này, làm cho tất cả mọi người đều ghi nhớ danh tự của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

Bọn hắn đột nhiên phát hiện ra, bên trong thế hệ trẻ tuổi thiên hạ, lại vẫn có hai con quái vật này, đủ để bước lên hàng đầu, tranh đoạt đệ nhất.

Coi như là Đồ Phu cũng đều không ép được hào quang cua bọn hắn.

"Chậc chậc, đã trở nên mạnh rồi!" Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên.

"Người nào?" Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ bỗng nhiên biến sắc, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Thanh âm này không lớn, lại giống như đang ở bên cạnh.

Bọn hắn bỗng nhiên quay người, nhìn lại theo tiếng kêu, ở bên ngoài mười bước, một đạo nhân ảnh đứng đó, khóe miệng mỉm cười, trong mắt lộ ra hứng thú nồng đậm, đang nhìn bọn hắn.

"Thần tượng!"

"Lão đại!"

Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia chấn kinh cùng với sợ hãi.

Dùng thực lực của bọn hắn, ở bên trong mười bước vậy mà cũng không thể phát giác!

"Đồ Phu...hắn đến từ lúc nào?"

Lúc này, đừng nói là Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ, tất cả mọi người đều không phát hiện ra Vương Khung đến đây bằng cách nào, hắn giống như là quỷ mị, lăng không mà tới.

Ở dưới nhiều con mắt như vậy, vậy mà không có ai phát hiện ra được hắn là xuất hiện từ khi nào.

"Sao có khả năng?" Có người khẽ nói, bên trong con ngươi lóe ra vẻ kinh nghi.

Chương 860

Vương Khung khẽ mỉm cười, phóng ra một bước.

Vẻn vẹn chỉ là một bước này, Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ liền cảm nhận được áp lực cực lớn, vô thức lui về phía sau một bước.

Vừa lùi lại, bọn hắn liền phảng phất như đặt mình vào vách núi, nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, khí thế hùng hồn cơ hồ tán loạn.

"Dường như không giống rồi, đây là lão đại?" Dương Kỳ lòng sinh dị dạng, dường như đứng ở trước mặt không phải là Vương Khung, mà là một người khác.

Ấn tượng ngày xưa đều biến thành mơ hồ, hai cỗ khí tức căn bản không thể chồng lên nhau.

"Hỏa Chủng của thần tượng làm sao lại không cảm giác được rồi?"

Minh Hạo Nhiên cũng là lòng sinh dị dạng, tinh thần lực của y to lớn vô biên, luận cảm giác cơ hồ là có một không hai trong cùng thế hệ.

Ngày xưa Vương Khung, trong mắt y phảng phất như là một đoàn hỏa diễm, hỏa diễm màu đen, u tịch như vực thẳm, không thể đo lường.

Nhưng hiện nay, đoàn hoả diễm kia phảng phất như đã dập tắt.

"Hư Không Chân Khí quả nhiên cường đại, ở trong mấy ngày ngắn ngủi liền đề thăng các ngươi tới loại tầng thứ này, đạp vào Chi Phối Giả, cũng coi như đã bước vào nửa bàn chân." Vương Khung khẽ cười nói, cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

"Nhưng vẫn kém một chút hỏa hầu!"

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng rơi lên trên đầu vai của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

Hai người bỗng nhiên biến sắc, quả thực không thể tin được.

Ở trong tầm mắt của bọn hắn, Vương Khung rõ ràng là ở chỗ này, căn bản không có bất kỳ động tác gì.

Nhưng mà vào thời điểm bọn hắn phản ứng lại, Vương Khung đã đứng ở bên người của bọn hắn, âm thanh vang lên bên tai, như kinh lôi cuồn

cuộn, khiến cho bọn hắn tê cả da đầu.

"Mạnh đến như vậy sao, không có khả năng!"

"Thực lực của ta cơ hồ có thể so với Chi Phối Giả, làm sao lại có chênh lệch lớn như vậy?"

Trong nội tâm của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ đều nổi lên sóng lớn ngập trời, ánh mắt của bọn hắn rung động, cơ hồ không thể tin được.

"Thần tượng!"

"Lão đại!"

Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ vừa mới mở miệng, đột nhiên sửng sốt.

Vương Khung rõ ràng đang ở trước mắt lại biến mất, quỷ dị như là lúc hắn xuất hiện.

Ở chỗ này không có bất luận kẻ nào bắt giữ được tung tích của hắn.

"Đây là tình huống gì?"

Tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, thần sắc mờ mịt, vẻ mặt lộ ra vẻ thiểu năng.

Ở chỗ xó xỉnh, Chu Hải Hoàng, Tang Tử Cầu nhìn về hồ nước phía xa, lộ ra thần sắc phức tạp.

"Không nghĩ đến tu vi của người này đã đạt đến loại cảnh giới này!"

"So với ta tưởng tượng còn muốn mạnh hơn một chút."

Chu Hải Hoàng cùng với Tang Tử Cầu nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra kiêng kị thật sâu.

Nguyên bản, bọn hắn vô cùng tự tin, đình chờ tới thời điểm Vương Khung tu luyện huyền công, đối mặt với đại kiếp sẽ ngang nhiên xuất thủ, chém giết hắn, làm đại lễ hiến cho tam điện hạ.

Đến lúc đó, Vương Khung vừa chết, thế lực và thân hữu hắn lưu lại sẽ không còn đáng sợ.

Cái gì mà Bổ Thiên Công Hội, Đồ Thần Công Hội, Tiểu Minh Tôn, Diệp Vương, tất cả đều là gà đất chó sành, có thể tùy ý ngược sát, căn bản không

đáng giá được nhắc tới.

Nhưng bây giờ xem ra, hai đại cao thủ này dường như đã đánh giá thấp thực lực của Vương Khung.

"Càng là như vậy, liền càng có giá trị để chúng ta chém giết, ta đã có một chút không kịp chờ đợi!" Chu Hải Hoàng xoa xoa cái trán rỉ ra mồ hôi, cười lạnh nói.

"Không sai! Nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, dù sao cũng là sinh mệnh, coi như là chúng ta từ bi, trước hết để hắn sống nhiều thêm hai ngày." Tang Tử Cầu gật đầu, nới lỏng cảm giác có một chút hít thở không thông.

"Được, gần đây ta cũng không quá muốn sát sinh! Coi như là tạo hoá của hắn, qua hai ngày nữa lại giết, đầu của hắn sớm muộn gì cũng sẽ là của chúng ta."

Chu Hải Hoàng cùng với Tang Tử Cầu nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau, thu liễm sát cơ, xoay người bỏ chạy, cũng không quay đầu lại một lần nào.

...

"Hư Không Chân Khí quả nhiên bất phàm!"

Bên trong Linh Phủ, Vương Khung ngồi xếp bằng, đầu ngón tay quấn quanh một đạo khí lưu như tinh quang, không ngừng nhúc nhích, giống như côn trùng.

Đạo khí lưu này vô cùng nặng nề, nhìn kỹ, liền có thể phát hiện ra, có vô số hạt nhấp nháy ở bên trong.

Đây chính là Hư Không Chân Khí, là chí bảo vô thượng mà Động Vũ Khư dựng dục ra.

Hư Không Chân Khí giấu ở phía dưới mặt đất, như là tài nguyên khoáng sản.

Chỉ là loại tài nguyên khoáng sản này như là một khối không khí khổng lồ tụ hợp, bởi thế cho nên mới không ngừng vận động.

Đến Động Vũ Khư tu luyện, sự tình mỗi ngày phải làm chính là đào quáng, đào sâu ba thước.

Vận khí tốt, một ngày có thể đào được bảy tám đạo Hư Không Chân Khí.

Chương 861

Vận khí không tốt, mất cả ngày, cũng chưa chắc đã có thể đào được một đạo.

Hư Không Chân Khí, chỉ có máu thịt nhân loại mới có thể hấp thu, mỗi một đạo đều uẩn tàng lực lượng bàng bạc cực kỳ tinh thuần.

Cao thủ cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín hấp thu một đạo Hư Không Chân Khí, cần phải hao phí chín ngày thời gian mới có thể triệt để luyện hóa, nếu không thì nhất định sẽ bạo thể mà chết.

Về phần Chi Phối Giả, cũng không có khả năng hấp thu Hư Không Chân Khí không ngừng không nghỉ.

Thân thể của cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng một, nhiều nhất là hấp thu ba mươi đạo Hư Không Chân Khí, liền sẽ đạt tới cực hạn.

Cực hạn của cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng hai thì là sáu mươi đạo.

Cực hạn của cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng ba nhiều nhất là có thể hấp thu một trăm đạo Hư Không Chân Khí.

Lúc này, thân thể của hắn đã có thể đối kháng với Chưởng Khống Giả, thậm chí là triệt để vượt qua.

Từ đây có thể thấy sự trân quý của Hư Không Chân Khí.

Mấu chốt nhất là, một khi nhục thân đề thăng, liền có thể làm cho Viêm Binh hấp thu càng nhiều kỳ vật, thực lực từ đó cũng tăng vọt.

Hiện nay, thân thể của Vương Khung đã thu nạp luyện hóa trọn vẹn năm mươi đạo Hư Không Chân Khí.

Dù vậy, vẫn còn xa xa chưa đạt đến cực hạn.

Nhục thân của hắn cũng vì thế mà tăng lên rất nhiều, tiềm năng của « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp " triệt để hiển lộ ra, nhục thân càng ngày càng mạnh, làm cho tốc độ lĩnh hội luyện hóa chuỗi mã sinh mệnh của "Hắc Thiên Long Văn" tăng lên trên biên độ lớn.

Ở bên trong quá trình này, Vương Khung phát hiện ra một hiện tượng thú vị.

Mỗi lần sau khi hắn kết thúc tu luyện, "chuỗi mã sinh mệnh " tách ra sẽ một lần nữa bị Hỏa Chủng màu đen thôn phệ, thức tỉnh năng lực mới.

Bởi vì "chuỗi mã sinh mệnh " tách ra trải qua sự hấp thu rèn luyện của nhục thân Vương Khung, lại không ngừng biến hóa gây dựng lại, dẫn đến mỗi lần một lần năng lực thức tỉnh đều không giống nhau.

"Lôi Quang Tí" ban đầu đã sớm không tồn tại.

Vừa rồi, Vương Khung sử dụng chính là năng lực mới nhất.

Loại năng lực này có thể thông qua chấn động, ở trong phạm vi nhất định tiến hành tạo ra hình chiếu không gian, đồng thời, hình chiếu tạo ra cũng không phải là hư giả, mà là thực thể.

Loại thực thể này là tần suất chấn động đặc thù, dẫn tới không gian cộng minh mà sản sinh ra, lực lượng của bản thể cũng có thể thông qua không gian truyền đến phía trên hình chiếu.

Mặc dù thời gian duy trì rất ngắn, lại chỉ có thể ở trong một phạm vi nhất định.

Nhưng, ở trong mắt của Vương Khung, loại năng lực này cực kỳ nghịch thiên.

ít nhất, ở trong Động Vũ Khư, hắn có thể tùy ý hàng lâm, liền giống như tại hồ nước vừa rồi.

Những người khác liền ngay cả quỹ tích của hắn cũng đều không thể tóm được, phiêu hốt vô tung.

Ở trong phạm vi nhất định, hắn quả thực liền giống như là thần linh.

Căn cứ vào ghi chép bên trên « Đông Thần Bí Lục », loại năng lực này tương tự cùng với một loại yêu thú gọi là "Đại Hắc Hư Tượng Văn".

Loại yêu thú này, có thể thông qua hư không rung động, phân liệt ra rất nhiều phân thân.

Kẻ mạnh nhất bên trong, một lần liền có thể phân liệt ra hàng ngàn hàng vạn phân thân, được tính là yêu thú cực kỳ tiếp cận thuỷ tổ Hắc Thiên Long Văn.

Đại Hắc Hư Tượng Văn, cũng thuộc về một khâu trong chuỗi mã tiến

hoá của Lôi Quang Lục Sí Văn.

Vương Khung thông qua không ngừng dung hợp "chuỗi mã sinh mệnh" của nó, giải mã ấn ký bên trong, sau khi đình chỉ dung hợp, lại tiếp tục bị Hỏa Chủng màu đen thôn phệ, từ đó thức tỉnh ra loại năng lực này.

"Hư không sinh động, linh cảm hóa thân!"

Vương Khung đặt tên cho loại năng lực này là "Hư Linh Thân!"

So với Lôi Quang Tí, Hư Linh Thân lại càng thêm bất khả tư nghị, phương thức chiến đấu cũng càng thêm đa dạng.

Thậm chí vào thời điểm tìm tòi bí mật ở trong hiểm cảnh, Vương Khung cũng đều không cần hàng lâm chân thân.

Nhưng, Vương Khung cũng không có tính toán hao tốn tâm tư ở trên loại năng lực này, dù sao không được bao lâu nữa, vào thời điểm hắn lại một lần nữa tách ra "chuỗi mã sinh mệnh", loại năng lực này lại sẽ bị đổi mới.

"Đã dùng hết Hư Không Chân Khí, xem ra ta cũng phải đi đào quáng."

Trước đó, năm mươi đạo Hư Không Chân Khí ở trong tay của Vương Khung, vẫn là "tiền thuê nhà" mà các phương cao thủ giao nộp, hiện nay tất cả đều đã bị cỗ nhục thân biến thái này của hắn tiêu hao sạch sẽ.

"Tiểu gia hỏa, đi qua gặp gỡ đi!" Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên ở bên trong Linh Phủ.

Chương 862

Động Vũ Khư là long mạch bí cảnh, nhận sự khống chế của Vương Khung, có thể lặng yên không một tiếng động, truyền âm nhập mật, coi như là Chúa Tể Giả cũng chưa chắc đã làm được.

"Cảnh giới Linh Lô! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ run.

Cường giả cảnh giới Linh Lô thế mà hàng lâm đến Động Vũ Khư! ?

"Đến cùng là người nào?" Vương Khung xoay chuyển tâm niệm.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cường giả cảnh giới Linh Lô bấm tay có thể đếm được, đó là tồn tại chí cao vô thượng, phượng mao lân giác, có danh tiếng cũng chỉ có mấy người kia.

Đối mặt với dạng cao thủ này, bất kể là ai cũng không thể trấn định.

Nhưng Vương Khung cũng không quá lo lắng, cường giả cảnh giới Linh Lô nếu quả thật muốn gây bất lợi cho hắn, cũng không cần nhiều lời, có thể vô thanh vô tức xóa hắn đi.

Xoạt...

Vương Khung đứng dậy, bước ra một bước, đi thẳng tới thiên ngoại.

"Đồ Phu, thực lực của ngươi đã đề thăng không ít." Đúng lúc này, một giọng nói trầm trọng bỗng nhiên vang lên, như kinh lôi mênh mông, trực chỉ nhân tâm.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, khí tức khủng bố hàng lâm, quyền ảnh đầy trời, như mưa rào gió táp, phô thiên cái địa, đè về hướng Vương Khung.

Một quyền này, mang theo khí thế không thể chiến thắng, như núi lớn sụp đổ, càn quét nhân gian.

Nó cũng giống như sự suy diễn về các vì sao, là vô tận.

Phanh! Vương Khung trở tay liền là một quyền.

Nhục thân của hắn nổ vang không thôi, như là đại địa bạo động, núi lửa dâng lên, lực lượng khủng bố nhét đầy không trung, cứng rắn áp súc không gian chung quanh thành một đoàn.

Hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, dư ba gây nên hoa lửa ở bên trong tầng mây, không ngừng kéo dài, chờ đến sau cùng liền hóa thành từng đạo lôi quang lan tràn lao nhanh.

"Ngươi quả nhiên là một con quái vật."

Hai đạo nhân ảnh giao thoa tách ra, ở bên trong lôi quang, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi tới, trong mắt chứa ý cười, dạt dào chiến ý.

"Vũ Vô Cực! ?" Vương Khung nhìn thấy người tới, không khỏi cười nói.

Hoá ra là người quen biết cũ.

Ban đầu ở thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », hắn cùng với Vũ Vô Cực, còn có Ngọc Thiên Tâm cũng coi như là đã kết xuống giao tình thâm hậu.

Chỉ là hắn không ngờ được, Vũ Vô Cực thế mà lại xuất hiện ở đây.

Nhiều ngày không gặp, vị đệ tử duy nhất của Thiên Thu Kiếp Chủ này quả nhiên đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Trên thực tế, bảy người hôm đó có thể tiến vào thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » đều là thiên tài đỉnh tiêm đương thời, tích súc thâm hậu, nội tình đã thành, lĩnh hội cảnh giới Dung Khí cũng đều đã có tự tin.

Có lần kinh lịch kia, đạp vào Chi Phối Giả cơ hồ là nước chảy thành sông.

Đặc biệt là Vũ Vô Cực, thu hoạch được chân truyền của Thiên Thu Kiếp Chủ.

Từ sau khi trở về từ thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », Chân Vũ Huyền Công của y rốt cuộc đã đại thành, phàm cốt thuế biến, võ thể đã thành, một chiêu một thức đều uẩn tàng tinh diệu võ đạo, suy diễn áo nghĩa võ đạo.

Một quyền vừa rồi kia, chỉ dựa vào nhục thân, coi như là cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng hai cũng chưa chắc đã có thể đỡ được.

Có thể nói, bộ thân thể này của Vũ Vô Cực hiện nay có thể xưng là nhân gian binh khí, luận độ uy năng bá đạo có lẽ không theo kịp Dương Kỳ Thiên

Tứ Thần Binh, nhưng luận về độ thần diệu huyền pháp, lại còn mạnh hơn.

"Ngươi quả nhiên không chịu nổi tịch mịch, đạp vào Chi Phối Giả, liền tới tìm ta đánh nhau." Vương Khung cười nói.

Vũ Vô Cực là cuồng nhân chiến đấu, đối với võ đạo có được sự chân thành chí cao vô thượng.

Trong nội tâm của y chỉ có đối thủ, không ngừng sát phạt chinh chiến, tiến bộ dũng mãnh.

Đây chính là đường của y.

"Ai bảo ngươi náo ra động tĩnh lớn như vậy, khi trong lòng ta ngứa không chịu nổi." Khí tức quanh người Vũ Vô Cực mạnh mẽ, giống như vì sao vận chuyển, sông chảy không dứt.

Ở trong những ngày y bế quan, Vương Khung cũng không có nhàn rỗi.

Đại náo một trận tại Bắc Cảnh, liên tiếp đánh bại cao thủ Thần Miếu, áp đảo Xi Cửu U, trấn áp Tam Hoàng Tử, liền ngay cả Thánh Nữ Thần Miếu cũng đều không để vào trong mắt.

Hiện nay càng là được phong Đồ Hầu, liệt tam đẳng, thanh thế cao, có một không hai trong thế hệ trẻ tuổi đương thời.

Dạng thiên kiêu cái thế giống như Vũ Vô Cực tự nhiên sẽ không bỏ qua đối thủ như vậy.

"Ngươi sẽ không chuyên tới tìm ta đánh nhau đó chứ?" Vương Khung hỏi.

"Cũng có thể coi là như vậy, nhưng lần này, ta sư tôn hộ tống ta đi tới." Vũ Vô Cực cung kính nói.

"Sư tôn! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Sư tôn của Vũ Vô Cực...đó chẳng phải là Thiên Thu Kiếp Chủ! ?

Oanh...

Cơ hồ ở trong khoảnh khắc ý niệm của hắn dâng lên, một cỗ khí tức mạnh mẽ phóng lên tận trời.

Chương 863

Tâm thần của Vương Khung đại chấn, bỗng nhiên ngẩng đầu, liền trông thấy, ở phía dưới bầu trời, vạn vật tịch diệt, phảng phất như có một cánh cửa từ từ bay lên, giống như mặt trời sơ sinh.

Hết thảy tất cả hào quang ở phía dưới cánh cửa này đều ảm đạm phai mờ, trở về trong vô hình.

"Đây...đây là..." Sắc mặt của Vương Khung đại biến.

Cánh cửa kia lưu loát, như mênh mông thương vũ, không thể diễn tả, phía trên có vô số thân ảnh đang nhấp nháy lấp lóe, diễn lại võ đạo tinh túy.

Một chiêu một thức, như thiên đúc thành, như ý chí của thần.

Võ đạo tinh túy, ẩn giấu tại đây.

"Thiên Thu Kiếp Chủ!" Trong mắt Vương Khung lộ ra kính sợ vô hạn.

Trong mê man, cánh cửa kia hóa thành hình người, cất bước đi tới, mỗi khi bước ra một bước, thiên địa dường như cũng rung động theo, phảng phất như hô hấp, thổ nạp tự tại, uẩn tàng huyền diệu.

"Đây chính là cường giả cảnh giới Linh Lô..." Vương Khung kinh hãi khó hiểu.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, cường giả cảnh giới Linh Lô gặp qua chỉ có số lượng trên một bàn tay.

Trước đó, bởi vì cảnh còn thấp, hắn thậm chí không cảm giác ra nhóm cường giả này có bao nhiêu chênh lệch.

Nhưng hiện nay, Vương Khung đã chân chính bước vào hàng ngũ Chi Phối Giả, rốt cuộc biết được, cường giả cảnh giới Linh Lô đến cùng khủng bố đến mức nào.

Tồn tại như này, đã sớm siêu thoát phạm trù sinh mệnh mà hắn nhận biết, cao cao tại thượng, không thể nhúng chàm.

"Phôi đao tốt!" Thiên Thu Kiếp Chủ nhìn Vương Khung, nhẹ giọng nói một câu.

Lời nói rơi xuống, y điểm ra một chỉ, như cột chống trời, đè về hướng

Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, hoả diễm ngút trời, hư không chung quanh phảng phất như đều đang vặn vẹo, không trung giống như sụp đổ đè về hướng Vương Khung.

Dao động đáng sợ khuếch tán ra bốn phía, thiên lôi ầm ầm, chấn động phạm vi ngàn dặm.

Toàn bộ Động Vũ Khư cũng đều bị lan đến, từng ánh mắt hoảng sợ nhìn về không trung, không biết rõ đã phát sinh chuyện gì.

"Sư tôn!" Vũ Vô Cực bỗng nhiên biến sắc.

Y không ngờ được, Thiên Thu Kiếp Chủ lại đột nhiên ra tay, thủ đoạn lăng lệ như vậy, trực tiếp nhằm vào Vương Khung đánh tới.

Oanh...

Nhục thân của Vương Khung chấn động, cân cốt tề minh, bảo cốt trong cơ thể nổi lên kim mang rạng rỡ, phù văn thần bí lấp lóe lưu động.

Áp lực kinh khủng, giống như hồng thủy dậy sóng, một tầng tiếp một tầng, cuốn tới.

Tầng tầng gợn sóng nổi lên ở mặt ngoài nhục thân của Vương Khung.

Máu thịt của hắn bày biện ra màu sắc trong suốt, mơ hồ có tinh hoa lưu động, chậm rãi hội tụ, dựng dục ra dao động kỳ dị không thuộc về loài người.

"Đây là cái gì?" Vũ Vô Cực kinh hãi thất sắc.

Y không ngờ được thân thể của Vương Khung lại kỳ lạ như vậy, đối mặt với áp lực của Thiên Thu Kiếp Chủ, vậy mà lại lù lù bất động, thậm chí, đại hung cất giấu kia cũng đều mơ hồ hiển hiện.

"Thật là đặc biệt...chỉ là Chi Phối Giả liền muốn đặt chân lên con đường này, không phải là người điên thì liền là kẻ ngu." Thiên Thu Kiếp Chủ không nhịn được nói.

Bên trong con ngươi hờ hững kia hiện lên một vệt dị sắc, giống như là ngạc nhiên.

"Cường giả cảnh giới Linh Lô...đây là khí tức áp đảo ở phía trên Chúa

Tể Giả...con mẹ nó, vậy mà lại có cường giả cảnh giới Linh Lô hàng lâm?"

"Quả thực chính là thần tích, dạng lực lượng này, cơ hồ có thể áp chế long mạch bí cảnh, thiên địa Hồng Lô, dung lô thần tính, đây chính là tồn tại chí cao sao?"

"Đồ Hầu...mau nhìn, đó là Đồ Hầu, hắn đang đối mặt với cường giả cảnh giới Linh Lô?"

Từng ánh mắt không thể tin nhìn lên thân ảnh đứng ngạo nghễ bên trong bầu trời kia.

Mặc dù bọn hắn không thể nhìn thấy Thiên Thu Kiếp Chủ, nhưng áp bách từ tầng thứ sinh mệnh lại chân thực không giả.

Lúc này, Vương Khung đứng sừng sững ở phía trên trời cao, thân ở trong chỗ trung tâm của áp lực.

Không thể nghi ngờ, vị sát tinh này vậy mà đang đối mặt với một vị cường giả cảnh giới Linh Lô.

"Đây là tình huống gì, cường giả cảnh giới Linh Lô hàng lâm, đây là muốn giết chết Đồ Hầu?"

"Là người nào lại lớn lối như thế, lại dám hàng lâm đến long mạch bí cảnh, trực tiếp diệt sát hầu tước?"

"Nói nhảm, cường giả cảnh giới Linh Lô không kiêng kị gì, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn hắn chính là trật tự, là quy tắc của cái thế giới này, có gì mà không dám?"

"Quá lợi hại, dùng chính là thân thể Chi Phối Giả, vậy mà trêu chọc ra cao thủ cảnh giới Linh Lô hàng lâm, cho dù chết cũng đầy đủ nói khoác một đời."

"Ngươi là đồ ngu sao, đều đã chết rồi, còn nói khoác con mẹ ngươi?"

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy tê cả da đầu, khó có thể tin.

Ở chỗ xó xỉnh, Chu Hải Hoàng cùng với Tang Tử Cầu nhìn nhau, khiếp sợ không thôi.

"Hừ, người điên này làm điều ngang ngược, thế mà dẫn tới cường giả cảnh giới Linh Lô hàng lâm, thật sự là chết đến mức không thể chết thêm."

Chương 864

"Coi như hắn may mắn, bằng không đến lúc chúng ta ra tay, hắn chỉ sẽ chết đến càng thảm hại hơn."

"Thật là đáng tiếc, vốn nghĩ qua hai ngày nữa liền giết chết hắn, nhưng cũng coi như tiết kiệm thời gian chúng ta ra tay."

Chu Hải Hoàng, Tang Tử Cầu thở phào một hơi, bên trong ngôn ngữ khá là tiếc hận.

Đối mặt với cao thủ cảnh giới Linh Lô, không có bất luận kẻ nào có thể sống sót, bất kể ngươi kinh diễm, oai hùng che đậy thiên hạ, thiên phú có một không hai trong cùng thế hệ như thế nào, cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Oanh...

Bên trong không trung, khí tức vô hình hóa thành bàn tay lớn màu vàng óng, che khuất bầu trời, rơi xuống.

Đối mặt với bàn tay lớn màu vàng óng này, Vương Khung nhỏ bé như là sâu kiến.

Toàn bộ chân nguyên của hắn ẩn nấp ở bên trong Hỏa Chủng, chỉ dựa vào nhục thân ngăn chặn.

"Tạo hoá huyền nguyên đúc kim thân, thần thông thiên phú ta tu chân!"

Đúng lúc này, Vương Khung hét to một tiếng.

Hắn đứng bất động, trong cơ thể đột nhiên truyền ra thanh âm đáng sợ, giống như tiên hiền tụng kinh, truyền ra khắp thiên địa.

Sau lưng, một đoá hoa sen đen hiển hiện, bảo tượng đảo mắt, phổ chiếu cửu thiên thập địa.

Cùng lúc đó, ở phía dưới máu thịt của Vương Khung, vô số phù văn kỳ dị hiện lên, giống như mật mã, phân giải, xen lẫn, gây dựng lại...tiếp theo dung nhập vào bên trong huyết mạch.

"Hắc Thiên Long Văn! ?" Ánh mắt của Thiên Thu Kiếp Chủ ngưng lại, cảm nhận được khí tức cổ xưa.

Loại khí tức kia xuyên qua hư vô, vượt ngang thời gian.

Ở bên trong những năm lưu lạc kia, nhất mạch này bá thiên tuyệt địa, không biết táng diệt bao nhiêu đại năng Nhân loại.

"Thiên phú đáng sợ, lại muốn dung nhập dạng sinh mệnh lạc ấn này vào bản thân." Trong mắt Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra kỳ quang, y vung tay lên, bàn tay lớn màu vàng óng bỗng nhiên tiêu tán.

Áp lực giữa thiên địa lập tức hóa thành vô hình.

"Con bà nó...như vậy cũng chưa chết, đối mặt với cường giả cảnh giới Linh Lô mà vẫn có thể còn sống?"

Lúc này, Động Vũ Khư lặng ngắt như tờ, từng ánh mắt biến thành kinh nghi bất định.

Trên mặt mọi người đều lộ ra bất khả tư nghị giống như ảo mộng.

Trên đời này còn có người có thể sống sót ở dưới sự đè ép của cảnh giới Linh Lô?

Không phải hẳn sẽ là ngay cả tro bụi cũng đều sẽ không còn lại sao! ?

"Bật hack...con hàng này tuyệt đối là bật hack...Tần Hoàng bệ hạ thật sự không lừa chúng ta, trên đời này thật sự có loại tồn tại bật hack này."

"Làm sao sẽ có chuyện như vậy, nam nhân này đã sáng tạo thần tích."

"Ta còn có thể nói cái gì, thế giới thế làm sao lại có loại người này, mẹ nó, cảnh giới Linh Lô cũng đều không thể đè chết hắn, thiên địa còn có ai có thể tiêu diệt?"

"Thần tượng! Chuyện này thật đúng là đủ để nói khoác cả một đời, ở lại thật đúng là đúng, nếu không làm sao có thể nhìn thấy thần tích như này?"

"Mẹ nó, ta phục, chẳng trách bên ngoài khoa trương nam nhân này đến vô cùng kì diệu, không hổ kẻ bật hack được thượng thiên chiếu cố."

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, toàn bộ Động Vũ Khư cũng đều sôi trào.

Tại thế giới tu hành Hỏa Chủng, cảnh giới Linh Lô là tồn tại cao cao tại thượng ở bên trong truyền thuyết, giống như là thần linh.

Ở trước mặt thần linh, sinh tử của những sâu kiến bọn hắn chỉ là ở trong sát na, bất cứ lúc nào cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng dạng bật hack như Vương Khung thế mà sống tiếp được.

Chuyện này làm cho tất cả mọi người đều không thể tiếp nhận, đặc biệt là những người lòng mang đố kị kia, còn tưởng rằng cường giả cảnh giới Linh Lô hàng lâm, con hàng này dù sao cũng nên đi chết đi!

"Nam nhân này...như vậy cũng đều không chết?" Chu Hải Hoàng rống to một tiếng, hai mắt trừng trừng, tròng mắt suýt nữa đều rơi ra.

"Ta không muốn nói chuyện!" Thần sắc của Tang Tử Cầu không ngừng biến hóa, mơ hồ có một chút tự bế.

"Xem ra ông trời có đức hiếu sinh, đã để cho hắn trốn qua một kiếp, chúng ta tạm thời không nên động thủ, để hắn sống nhiều thêm mấy ngày đi." Chu Hải Hoàng thở dài một tiếng, xoa xoa mồ hôi trán.

Tang Tử Cầu trầm mặc một chút, khẽ gật đầu nói: "Thiên ý không thể trái, chúng ta trước hết để cho hắn sống nhiều thêm mấy ngày, ngày sau lại lấy đầu của hán."

Nói xong, y mở cổ áo ra, hít thở từng ngụm lớn, hai tay dừng run rẩy.

...

Bên trong không trung, áp lực quanh người Vương Khung tiêu tán, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Mới vừa rồi, bàn tay to lớn vàng óng kia chẳng những không có tạo thành bất kỳ tổn thương gì đối với hắn, ngược lại còn khiến cho Hư Không Chân Khí còn lưu lại ở bên trong cơ thể triệt để luyện hóa, dung nhập vào bên trong máu thịt.

Trong chốc lát, nhục thân của hắn lại đề thăng một lần nữa.

"Ngươi đã làm được như thế nào, đối mặt với sư tôn vậy mà cũng đều có thể sừng sững không lui?" Vũ Vô Cực bay tới, mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

Chương 865

Vương Khung trong mắt y biến thành càng thêm thần bí.

Hiện tại xem ra, đợt giao thủ vừa rồi, Vương Khung dường như chưa có vận toàn lực.

"Xin chào tiền bối." Vương Khung hướng về hư không, cung kính hành lễ.

Ông! Hư không vặn vẹo, Thiên Thu Kiếp Chủ cất bước đi tới, khí tức quanh người thần bí mênh mông, triệt để che dấu thân hình của y.

Các cao thủ bên trong Động Vũ Khư lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Chỉ có Vương Khung cùng với Vũ Vô Cực có thể nhìn thấy chân thân của y.

"Tư chất hiếm thấy, không hổ là đệ tử mà Hắc Nhận nhìn trúng." Thiên Thu Kiếp Chủ nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, nói khẽ.

"Tiền bối nhận thức lão bản sao..." Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, không nhịn được nói.

"Lão bản! ?" Thiên Thu Kiếp Chủ khẽ giật mình, chợt lộ ra nụ cười hiếm thấy: "Y quả nhiên vẫn là như trước kia, làm nghề cũ."

Nói xong, Thiên Thu Kiếp Chủ khẽ gật đầu nói: "Lúc ta trẻ tuổi cũng đã từng mua thịt heo của y."

"Ách...tốt a!" Vương Khung líu lưỡi, không thể không nói, lão bản đích xác lợi hại, có thể có tư cách mua thịt heo của y dường như cũng là hùng chủ một phương, chí cường thiên địa.

Ở bên trong ký ức của Vương Khung, lão bản lúc trẻ tuổi, Tần Hoàng cũng đã mua thịt heo của y, Đại Kiếm cũng đã mua thịt heo của y.

Hai vị này đều là một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Hiện tại liền ngay cả Thiên Thu Kiếp Chủ cũng đã từng mua thịt heo của y.

"Bán thịt chính là nghề cũ của y!"

"Nói mới nhớ, ở trong đoạn thời gian trước, ta ngược lại là đã gặp

được y." Thiên Thu Kiếp Chủ đột nhiên nói.

"Lão bản gần đây thế nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Từ lúc chia tay tại Hắc Thuỷ Long Cung, hắn không còn có tin tức của lão bản, kỳ thực mà nói, lão bản là người thân mà Vương Khung lo lắng có số lượng không nhiều trên đời này.

Lúc này nghe được tin tức của lão bản, hắn tự nhiên không kìm nén được.

"Không quá tốt." Thiên Thu Kiếp Chủ lắc đầu nói: "Y bị thương, bị thương rất nặng!"

"Bị thương! ?" Thần sắc của Vương Khung liền biến đổi trong giây lát, như băng tuyết mùa đông, bên trong băng lãnh lộ ra một tia u sầu.

Lão bản chính là "Hắc Nhận" bên trong truyền thuyết, một trong Thập Nhị Vương Tọa, trên đời này, có ai có thể làm cho y bị thương?

"Người trẻ tuổi, thế gian mà bản thân ngươi nhìn thấy còn rất nông cạn, cái thiên hạ này so với ngươi tưởng tượng còn lớn hơn." Thiên Thu Kiếp Chủ trầm giọng thở dài: "Coi như là cường giả cảnh giới Linh Lô cũng không phải là không chết."

"Nguy hiểm có thể uy hiếp đến loại tầng thứ này còn có rất nhiều."

Vương Khung chấn kinh.

Cho tới nay, trong mắt hắn, cảnh giới Linh Lô chính là chí cao, chính là vô địch, chính là bất bại.

Nhưng hiện tại xem ra, con đường tu hành so với hắn tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn, cho dù đã đạp vào Linh Lô, cũng không phải là vĩnh hằng bất bại.

"Lão bản hiện tại thế nào?" Vương Khung quan tâm hỏi.

Người trên đời này có thể làm cho tâm thần của hắn thất thủ, nóng ruột nóng gan cũng không nhiều.

Nhưng lão bản tuyệt đối được tính là một trong số đó.

"Tạm thời không có việc gì, y nói cho cùng cũng đã đạt đến dạng độ cao kia, người có thể giết y trên đời này cũng không nhiều." Thiên Thu Kiếp

Chủ nói.

Đặc biệt là hai chữ cuối cùng, cố ý tăng thêm ngữ điệu.

Không nhiều...điều này nói rõ, lão bản ở trong thế gian này cũng có đại địch, là đại địch có thể uy hiếp đến tính mệnh của y.

"Địch nhân của lão bản là người nào?" Vương Khung nắm chặt song quyền.

Đối với hắn mà nói, ở tại hàng thịt Hắc Nhận ba năm, là ba năm trọng yếu nhất trong đời hắn, cũng là vui sướng nhất.

Phân lượng của lão bản ở trong nội tâm của hắn vượt mức bình thường, so với mấy người gã béo thậm chí càng nặng hơn.

Đó là người thân tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Thiên Thu Kiếp Chủ nghe thế, nhìn Vương Khung thật sâu, nói: "Người trẻ tuổi, ta biết rõ ngươi đang nghĩ cái gì..."

"Thiên phú của ngươi thật sự là không tệ, chính là cái thế giới này chính là không bao giờ thiếu thiên tài, dùng thực lực của ngươi bây giờ còn chưa thể giúp y."

Loại tồn tại cấp bậc giống như Hắc Nhận, trừ phi là cường giả cảnh giới Linh Lô, nếu không căn bản sẽ không giúp được y cái gì, ngược lại sẽ trở thành vướng víu.

Vào lúc này, Vương Khung cảm nhận được khát vọng đối với lực lượng.

Loại khát vọng này là trước nay chưa từng có.

Cho dù là đối mặt với Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, đối mặt với nguy cơ sinh tử, hắn cũng đều không có khát vọng đối với lực lượng như thế này.

Thậm chí, lúc này Vương Khung còn sinh ra một loại phẫn nộ đối với nhỏ yếu.

"Kỳ thực mà nói, ở bên trong người trẻ tuổi, ngươi đã coi như là cực kỳ xuất sắc." Thiên Thu Kiếp Chủ cảm nhận được dao động tâm tình của Vương Khung, không khỏi nói: "Bằng vào niên kỷ như ngươi liền đạp vào

Chi Phối Giả, lác đác không có mấy."

Chương 866

"Nhưng ta vẫn còn chưa đủ cường đại." Vương Khung nắm chặt song quyền, ánh mắt thâm thúy, cũng không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

"Túc ta còn trẻ tuổi cũng đã từng lo nghĩ qua." Thiên Thu Kiếp Chủ nói khẽ: "Cho dù là cường giả cái thế, cũng sẽ có mê mang cùng với vô lực khi đối mặt với tương lai, đây cũng là một bộ phận trong tu hành."

"Những cửa ải này cần có thời gian đi kinh lịch."

"Nhưng thời gian của ta cũng không còn nhiều." Vương Khung lắc đầu, ánh mắt biến thành vô cùng kiên định.

"Tiền bối, ngươi có thể nói cho ta biết lão bản hiện tại đang ở đâu không?"

"Không thể!" Thiên Thu Kiếp Chủ lắc đầu nói: "Nam nhân kia nhờ ta nói cho ngươi, an tâm tu luyện, không đến lượt ngươi nhọc lòng thì đừng có tự tiện nhọc lòng, nếu thực sự không được thì hãy trở về bán thịt, cũng có thể bình an một đời, có chiêu bài của y, sẽ không có ai dám động tới ngươi."

Vương Khung nghe thế, nhăn mày lại.

Đây là muốn hắn trở lại Tam Dương Trấn, trở lại hàng thịt Hắc Nhận! ?

Lão bản đã an bài thoả đáng hết thảy mọi thứ rồi sao?

"Y đây là đang an bài hậu sự sao?" Vương Khung thì thào khẽ nói, trong lòng càng trở nên trầm trọng.

"Tiền bối, phải như thế nào mới có thể nói cho ta?" Vương Khung còn chưa hết hi vọng, truy vấn.

"Nếu vào một ngày, ngươi có thể đánh bại Chúa Tể Giả, liền được tính là miễn cưỡng có tư cách biết." Thiên Thu Kiếp Chủ nói thẳng.

Vũ Vô Cực ở bên cạnh nghe thế, nhếch miệng, không nói gì.

Đánh bại Chúa Tể Giả, vậy ít nhất cũng phải có thực lực Chúa Tể Giả, tương đương với cảnh giới Dung Khí tầng bảy.

Nhưng Vương Khung hiện nay mới chỉ là cảnh giới Dung Khí tầng một

mà thôi, chênh lệch quá lớn, còn không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian.

"Chúa Tể Giả sao, ta biết rồi." Vương Khung siết chặt nắm đấm, có mục tiêu rõ rệt.

Hiện nay, trong mắt hắn nhìn thấy cũng không phải là Chưởng Khống Giả, cũng không phải là muốn sống sót ở bên trong tranh đoạt tại Thiên Khải Bảo Khố.

Nắm giữ thực lực đánh bại Chúa Tể Giả, đây là khát vọng lớn nhất ở trước mắt hắn.

Oanh...

Đột nhiên, thiên địa chấn động, một cỗ dao động đáng sợ truyền đến từ chỗ rất xa.

Nước biển bên dưới dâng cao, lên tới hàng chục mét, sóng thần quét qua, như thể đại dương bị lật tung, muốn nuốt chửng Động Vũ Khư.

Nếu không phải toà bí cảnh này nắm giữ lực lượng của long mạch thì khó có thể tồn tại được những ở dưới biến động kinh hoàng như vậy.

"Có chuyện gì thế?" Vương Khung trố mắt nhìn.

Thân là lãnh chúa Động Vũ Khư, hắn có thể cảm giác được một cỗ lực lượng đáng sợ đang khôi phục, khoảng cách so với nơi đây cực xa, lại vượt ngang hư không mà đến, lan đến nơi này.

"Đến cùng cũng đã đến." Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn về phương xa, bên trong con ngươi hiện lên một tia vẻ kiêng dè nồng đậm.

"Sư phụ, đã phát sinh chuyện gì?" Vũ Vô Cực không nhịn được hỏi.

"Có điều gì đó đã xảy ra với Tuyệt Ngục." Thiên Thu Kiếp Chủ trầm giọng nói.

"Tuyệt Ngục! ?" Hai mắt của Vương Khung hơi hơi ngưng tụ lại.

Đó chính là địa phương đại hung, thiên địa tử lao, chỉ có kẻ cực ác mới sẽ bị đày ải ở đó.

Nghe đồn Tuyệt Ngục nguyên bản là một bộ phận của Đại Tần long mạch, bởi vì một loại duyên cớ nào đó, bị cứng rắn tách ra, biến thành bộ

dáng như hiện tại.

Liền ngay cả Động Vũ Khư cũng đều từng là một bộ phận của Tuyệt Ngục, coi như là đến nay cũng đều tương liên cùng với Tuyệt Ngục.

"Bên kia có thể xảy ra chuyện gì?" Vương Khung không khỏi hỏi.

Địa phương trọng yếu như vậy, nhất định phải có cao thủ trấn áp, thủ đoạn trùng điệp, đề phòng nghiêm mật, có thể nói là địa phương giọt nước không lọt nhất trên thế giới.

Bên kia nếu quả thật xảy ra chuyện, nói không chừng còn sẽ lan đến gần Động Vũ Khư.

Phải biết rằng, đó chính là đất phong mà Vương Khung vừa mới lấy được! Dựa theo quy củ, hắn có thể chiếm hữu một đời, ít nhất cũng phải có hai ~ ba trăm năm.

"Tiểu gia hỏa, có muốn đi theo ta tới Tuyệt Ngục mở mang kiến thức một chút hay không?" Thiên Thu Kiếp Chủ đột nhiên nói.

"Đi tới Tuyệt Ngục?"

"Bên kia chính là ẩn giấu cao thủ chân chính, cùng hung cực ác..." Thiên Thu Kiếp Chủ nói, bên trong ngôn ngữ, dường như có khuyến khích.

Trong lòng Vương Khung giật thót, hung danh của Tuyệt Ngục liền ngay cả ở bên trong « Đông Thần Bí Lục » cũng đều có ghi chép.

Có thể bị trấn áp ở trong đó đâu chỉ là cùng hung cực ác, những người đó không vẻn vẹn chỉ là cao thủ, hơn nữa còn thân mang trọng tội, là biểu tượng cho hủy diệt cùng với tử vong.

Quá khứ của bọn hắn so với Vương Khung còn rợn cả người hơn nhiều.

"Có muốn đi mở mang kiến thức một chút không?" Thiên Thu Kiếp Chủ mê hoặc nói.

Đối với thế hệ trẻ tuổi có dã tâm mà nói, bên đó là sân thí luyện tốt nhất, cũng là chiến trường nguy hiểm nhất.

Chương 867

Giao thủ cùng với kẻ cực ác hung hiểm nhất đương thời, sẽ có thể tích lũy kỹ xảo chiến đấu cùng với kinh nghiệm trong một khoảng thời gian ngắn, khiến cho thực lực của bản thân tăng vọt.

Đương nhiên, những người kia cũng không phải là muốn luận bàn với ngươi, một khi thật sự giao thủ, mỗi một tràng đều là sinh tử chi chiến.

Thủ đoạn cùng với thực lực của những hung đồ này cũng không phải là tiểu gia hỏa bình thường có thể đánh đồng, coi như cảnh giới của đối phương thấp một chút, cũng có thể không nhìn cảnh giới, vượt cấp chém giết.

"Tiền bối là muốn mang Vũ Vô Cực đi tới đó?" Vương Khung hỏi.

Hắn hiện tại đã biết rõ, vì sao Vũ Vô Cực sẽ xuất hiện ở bên trong chuyện này.

Không phải chỉ là đi ngang qua, mà mục đích chân chính của bọn hắn là Tuyệt Ngục.

Nghĩ tới đây, Vương Khung có một chút đồng tình nhìn về phía Vũ Vô Cực, tên gia hoả này thật đúng là không may, có một vị sư phụ tâm ngoan thủ lạt lại còn điên cuồng.

Vừa mới đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, thế mà liền bị ném tới cái địa phương quỷ quái kia, quả thực chính là cầm tính mạng của y ra để làm trò đùa.

Căn cứ theo sự hiểu biết của Vương Khung, Tuyệt Ngục giam giữ đều là những kẻ biến thái, người điên.

Có một số cao thủ mạnh đến không tưởng nổi, tồn tại có thể áp chế Vũ Vô Cực chính là vừa nắm liền được một bó to, ở bên trong bọn hắn có một số người căn bản chính là phát rồ, coi như đánh bại ngươi, cũng sẽ không lập tức giết chết, mà xem như là sủng vật, tiến hành nuôi nhốt, chậm rãi tra tấn, thậm chí là chà đạp, tàn phá.

Bất kể nam nữ, thủ đoạn của bọn hắn cũng đều khiến cho người ta giận

sôi.

Có một số đại tộc không biết sống chết ném đệ tử tinh anh của chính mình tới bên kia thí luyện, kết quả là trực tiếp bị một số biến thái huấn luyện thành nô lệ trung thành nhất, so với chó còn muốn nghe lời hơn, không chỉ nghe lời răm rắp, hơn nữa còn có thể trở thành công cụ cho những người điên kia phát tiết dục vọng.

Nam tử gầy gò giống như Vũ Vô Cực một khi xuất hiện, sợ rằng sẽ rất được hoan nghênh, dẫn tới đuổi giết điên cuồng.

Chuyện này giống như là một giọt máu rơi vào bên trong nước biển, sẽ dẫn tới bầy cá mập truy đuổi.

"Có muốn đồng thời đi đến đó hay không?" Vũ Vô Cực mời vô cùng chân thành.

Mặc dù y không sợ trời, không sợ đất, nhưng ở dạng địa phương quỷ quái kia nếu như có thể có một người bạn, vậy tất nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

"Có!" Vương Khung vui vẻ đáp ứng.

Dù sao thì tu luyện thiên phú thần thông cũng đã gặp bình cảnh, còn không bằng đi đến Tuyệt Ngục một lần, vừa vặn xác minh thành quả tu luyện ở trong những ngày này.

Mấu chốt nhất là, Động Vũ Khư nguyên bản là một bộ phận của Tuyệt Ngục.

Hiện nay, Vương Khung chính là chưởng khống cả tòa Động Vũ Khư.

Vì thế, hắn đã sinh ra một cái ý nghĩ táo bạo.

"Chúng ta đi thôi!" Thiên Thu Kiếp Chủ vung tay lên, tiếng gió gào thét bên tai, không gian chung quanh bắt đầu vặn vẹo, vết tinh tinh quang phi tốc lấp lóe ở bên cạnh.

"Thủ đoạn của cường giả cảnh giới Linh Lô thật sự là quỷ thần khó lường." Vương Khung không nhịn được thở dài.

Hắn biết rõ, loại tầng thứ cao thủ này đã chạm tới cấp độ quy tắc càng sâu, đối với bọn hắn mà nói, vượt ngang hư không cũng đều không phải là việc khó.

Khoảng cách ngàn dặm, chớp mắt là tới.

"Tiền bối, loại địa phương như Tuyệt Ngục có thể sinh ra đại sự gì?" Vương Khung đột nhiên hỏi.

"Tuyệt Ngục bình thường sẽ không sinh ra sự tình, nhưng nếu sinh ra sự tình, sẽ chính là sự tình lớn bằng trời." Thiên Thu Kiếp Chủ nói nhảm một câu, nhưng ngay sau đó y lại nói: "Bên kia giam giữ một kẻ đại hung, hiện tại xem ra, gã đã sắó thoát khốn."

"Đại hung, đó là ai?" Vương Khung cùng với Vũ Vô Cực trăm miệng một lời hỏi.

Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra thần sắc ngưng trọng, phun ra hai chữ: "Ngục Chủ!"

"Ngục Chủ! ?" Vương Khung suy ngẫm cái này danh tự này, chỉ cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Ở bên trong cường giả đương thời, dường như cũng không có sự tồn tại của người nọ.

"Đó là cường giả cái thế thế hệ trước." Thiên Thu Kiếp Chủ trầm giọng nói: "Thế hệ trước mà ta nói không phải là nhằm vào các ngươi."

"Có phải là…" Trong lòng Vương Khung khẽ động, buột miệng nói.

"Trước kia coi như là Tần Hoàng ở trước mặt gã cũng chỉ nhưng là một tiểu gia hỏa!"

"Cái gì?" Vương Khung không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Vào thời điểm Thập Nhị Vương Tọa vừa mới quật khởi, ở trước mặt Ngục Chủ cũng chỉ là trẻ con vừa mới đi học, căn bản không đáng giá được nhắc tới, coi như là sau này, mười hai người kia hoành không xuất thế, đứng sừng sững trên đỉnh phong, nhưng Ngục Chủ vẫn như cũ dùng tư thái tuyệt cường áp chế bọn hắn một đoạn thời gian rất dài." Thanh âm của Thiên Thu Kiếp Chủ trở nên dị thường ngưng trọng.

Chương 868

Theo cách này, hiện tại mới là sự thay thế của cái cũ và cái mới, thời đại mới bắt đầu.

Thập Nhị Vương Tọa chính là những huyền thoại và nhân vật chính của thời đại trước.

Về phần Ngục Chủ, thì là một vị bá chủ vô thượng của thời đại trước, quan hệ giữa gã và các cao thủ cái thế như Tần Hoàng, thật giống như quan hệ giữa Thập Nhị Vương Tọa và đám hậu bối tuổi trẻ như Vương Khung hiện tại vậy.

"Lão bất tử, đại hung vô thượng! ?" Vương Khung không nhịn được nuốt nước bọt.

Tồn tại như vậy, tại thời đại của Thập Nhị Vương Tọa liền đã là cái thế thao thiên, sống đến bây giờ sẽ khủng bố thành đến cỡ nào?

"Tiền bối, ngài đang nói người này bị trấn áp tại Tuyệt Ngục! ?" Vương Khung nói khẽ.

"Trước kia Ngục Chủ bại ở trong tay của Thập Nhị Vương Tọa, Tần Hoàng dùng thần thông vô thượng phong ấn gã ở phía dưới Tuyệt Ngục, hiện tại không biết đã xảy ra biến cố cỡ nào, dường như đã ép không được gã." Thiên Thu Kiếp Chủ trầm giọng nói.

Mấy chục năm trước, Ngục Chủ cũng đã bước vào hàng ngũ mạnh nhất thiên hạ, là bá chủ tuyệt đại.

Hiện nay một khi thoát khốn, có trời mới biết sẽ dẫn tới dạng gợn sóng gì.

"Tiền bối là đến vì chuyện này?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn rốt cuộc cũng ý thức được chuyện này có bao nhiêu không thích hợp, chẳng trách ngay cả Thiên Thu Kiếp Chủ cũng đều đến, tính nghiêm trọng chỉ sợ là còn muốn ác liệt hơn so với hắn tưởng tượng.

"Sẽ không phải là chỉ có một vị cường giả cảnh giới Linh Lô như ngài đến thôi chứ?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Đại địch ngày xưa của Thập Nhị Vương Tọa, bá chủ vô địch thế hệ trước, vẻn vẹn chỉ có một mình Thiên Thu Kiếp Chủ chỉ sợ rằng là không ép được.

"Tự nhiên là không phải, chỉ sợ rằng Tần Hoàng cũng đều muốn ra tay." Thiên Thu Kiếp Chủ trầm giọng nói.

Tuy nói lão già kia đã bị trấn áp rất nhiều năm, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho dù là ai cũng không có cách nào dự đoán hậu quả.

"Như vậy...tiền bối...chuyện kia..."

"Chuyện gì?"

"Chúng ta có thể quay đầu trở về không?" Vương Khung khàn giọng nói.

Nói đùa, loại phiền toái này, hắn sao có thể đi tham gia náo nhiệt, không nghe thấy ngay cả cảnh giới Linh Lô cũng đều có mấy vị đến sao?

Một khi thật sự xảy ra biến cố, dạng tiểu gia hỏa như bọn hắn còn không phải không có gì khác so với pháo hôi?

Lúc này, Vương Khung có một chút hối hận, làm sao miệng lại hấp tấp như vậy, không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

"Đã không còn kịp!" Thiên Thu Kiếp Chủ vung tay lên, tất cả vết tích như tinh quang chung quanh đều tiêu tán, không gian thay đổi.

Vương Khung tỉnh táo lại, người đã ở phía trên đại địa.

Những đỉnh núi kỳ lạ trước mặt giống như kiếm, xen lẫn vào nhau giống như răng nanh.

Nồng độ linh khí ở đây ít nhất là gấp ba mươi lần ngoại giới trở lên, coi như là một con chó, ở nơi này chỉ cần có thể chịu đựng nồng độ linh khí cao như này mà vẫn có thể sống sót, cũng sẽ có thể trưởng thành một tồn tại có thể chém giết yêu thú.

"Quả nhiên là tuyệt địa!" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn.

Mới vừa đặt chân tới nơi đây, hắn liền cảm giác được bên trong phương viên năm trăm dặm, có mấy cỗ khí tức cường đại, hơn nữa toàn bộ

đều là tồn tại cảnh giới Dung Khí.

"Sư phụ của ngươi đâu?" Vương Khung nhìn hai bên một chút, không nhịn được hỏi.

"Không biết rõ." Vũ Vô Cực lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Y ngay từ đầu căn bản không biết rõ mục đích chuyến đi này của Thiên Thu Kiếp Chủ, hiện tại đã hiểu rõ, không nhịn được có một chút lo lắng.

"Đại nhân vật có sự tình mà đại nhân vật muốn làm, nếu đã đến, vậy ta liền không khách khí." Vương Khung đột nhiên thay đổi sắc mặt, lo lắng vừa rồi biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là cảm giác phấn khích và mong đợi.

"Ngươi muốn làm gì?" Vũ Vô Cực có một chút cảm giác không thích hợp, vô thức hỏi.

"Hắc hắc, ngươi sẽ không muốn biết." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng.

Hôm đó, vào thời điểm Vương Khung bái phỏng Quang Minh Học Cung, Vương Huyền Cương đã chỉ cho hắn một con đường.

Nếu vào một ngày Vương Khung thật sự được phong hầu lại đạt được đất phong, có lẽ có thể dựa vào lực lượng long mạch của đất phong thử nghiệm câu thông với Đại Tần long mạch.

Một khi Đại Tần long mạch bị kích hoạt, mượn nhờ lực lượng thiên địa tạo hoá như thế, đừng nói là luyện thành thiên phú thần thông, coi như đề thăng cảnh giới của hắn tới một loại độ cao trước đó chưa từng có cũng đều dễ như trở bàn tay.

Chỉ là, chỉ dựa vào lực lượng long mạch của Động Vũ Khư không khác gì là hạt cát trong sa mạc, hiển nhiên là không thể kích hoạt Đại Tần long mạch.

Vì thế, Tuyệt Ngục chính là hi vọng duy nhất.

Nói cho cùng, nơi này đã từng cũng thuộc về một bộ phận của Đại Tần long mạch, hơn nữa cho đến nay cũng đều có liên hệ cực sâu cùng với Động Vũ Khư.

Chương 869

"Còn phải làm phiền ngươi ra tay." Vương Khung vỗ tay phát ra tiếng.

Đột nhiên, phía sau hắn truyền đến một cơn chấn động, không gian giống như gợn nước dao động, một tòa trận pháp không gian từ từ mở ra.

"Tiểu tử, nếu như bị Tần Hoàng biết ngươi đánh chủ ý vào mộ tổ của y, khẳng định sẽ lột da của ngươi ra." Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ bên trong trận pháp không gian, mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn.

Vương Khung nhìn thân ảnh đi ra từ bên trong, nhếch miệng cười nói: "Đã lâu không gặp..."

"Bạch gia!"

Một con lừa trắng đi ra từ bên trong trận pháp không gian, miệng nói tiếng người, mặt chứa đựng nụ cười bỉ ổi.

Coi như là Vũ Vô Cực cũng đều nhìn sửng sốt.

Y lộ ra thần sắc kinh nghi, không ngừng liếc nhìn ở trên người Vương Khung cùng với Bạch gia.

"Đây là tình huống gì?"

Vô số nghi vấn nổ tung ở trong đầu óc của Vũ Vô Cực!

"Bạch gia, xem ra ngươi ở Phế Thổ cũng không có nhàn rỗi." Vương Khung nhìn Bạch gia từ trên xuống dưới.

Nhiều ngày không gặp, thân thể của Bạch gia cơ hồ lớn hơn một vòng, bộ lông trắng muốt càng thêm rực rỡ, trước ngực thậm chí còn mọc ra những chiếc vảy mờ nhạt, ánh lên ánh sáng như kim loại.

"Tiểu tử, ngươi rốt cuộc cũng đặt chân vào hàng ngũ Chi Phối Giả." Bạch gia nhếch miệng cười nói, đôi con mắt như chuông đồng trừng đến căng tròn.

"Gã béo đâu?" Vương Khung hỏi.

"Gã ở lại Phế Thổ..." Bạch gia nhìn Vương Khung, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường: "Gã đang trải qua một lần thuế biến quan trọng nhất trong đời."

"Thuế biến?"

"Lần sau gặp lại, ít nhất cũng là tầng thứ Chưởng Khống Giả."

"Cái gì?" Vương Khung hơi biến sắc, bằng vào niên kỷ như hắn đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả đã là cả thế gian hiếm thấy, dị số bên trong cùng thế hệ.

Gã béo vậy mà đã sắp đạt đến hàng ngũ Chưởng Khống Giả rồi?

Loại tốc độ này cũng không khỏi quá quỷ dị đi! Coi như là ngồi thuyền bay cũng không có nhanh như vậy.

Vương Khung nhớ rõ, vào thời điểm gặp gỡ trước đây, cảnh giới của gã béo còn chưa bằng hắn.

"Người so với người làm cho người ta tức chết, ngươi cùng với gã là không giống." Bạch gia an ủi.

Nói xong, ánh mắt của nó đảo qua chung quanh.

Tuyệt Ngục to như vậy ở trong mắt nó dường như biến thành không có bất luận bí mật gì có thể nói.

"Địa phương đại hung, thiên tuyệt đất diệt, tòa lồng giam này thật sự bất phàm." Bạch gia trầm giọng nói.

"Chẳng trách Đại Tần hoàng tộc trước kia lại tách nó ra từ bên trong long mạch."

"Nơi đây tuy dị thường, nhưng uẩn dưỡng khí thế hung ác, ngày lâu năm dài, không khỏi ảnh hưởng đến long mạch, làm cho Đại Tần hoàng tộc có hoạ đao binh, họa sát thân, bất lợi đối với hậu nhân." Vương Khung khẽ nói.

Bạch gia khẽ gật đầu nói: "Ngươi đi lại gần cùng với La nha đầu gia kia, kiến thức ngược lại là đề thăng không ít."

"Ngươi nói không sai...tòa Tuyệt Ngục này chính là lệ khí của đầu long mạch kia, đáng tiếc có một chút nhân quả là không chém được, coi như tách ra, ảnh hưởng vẫn là như cũ." Bạch gia trầm giọng nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, không khỏi liên tưởng đến chuyện xưa.

"Ngươi đang nói..."

"Hoàng vị của Tần Hoàng là bất chính, đó là đạp lên thi thể đồng tộc mới có thể ngồi lên." Bạch gia nghiêm nghị nói.

Vương Khung hờ hững.

Trước kia Tần Hoàng chỉ là một vị hoàng tử âu sầu thất bại mà thôi, nếu như dựa theo quỹ tích phát triển bình thường, như vậy hoàng vị sẽ chú định vô duyên cùng với y.

Nhưng không biết rõ vì cái gì, vị hoàng tử này đột nhiên khai khiếu, lực lượng mới xuất hiện, hoành không xuất thế, không chỉ gia nhập tổ chức Thập Nhị Vương Tọa truyền kỳ uy chấn thiên hạ, càng là dùng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc huyết tinh tiến hành một tràng đại thanh tẩy đối với Tần thị hoàng tộc.

Một năm kia, Lão Tần Hoàng băng hà, cửu hoàng tử giết trở lại Đế Đô, sát hại hơn sáu ngàn tám trăm đồng tộc, kẻ lưu vong liên luỵ vượt qua mười vạn. Y tắm rửa hoàng huyết, đăng cơ làm đế.

Con đường vương quyền của Tần Hoàng tràn ngập máu và thi thể của đồng tộc.

"Nơi đây vẫn còn có ảnh hưởng đối với long mạch, gà nhà đá nhau là chuyện rất bình thường." Bạch gia khẽ nói.

Cái gọi là "long mạch" cũng không khác gì so với sinh linh, liền ngay cả La Thanh Nguyên cũng đều đã từng nói, các đời Địa Sư đều coi long mạch như là hình thức sinh mệnh khác loại.

Chúng nó cũng có cảm xúc, cũng có vui sướng giận buồn, cũng có sát phạt tạo hoá.

Toàn bộ những thứ này đều sẽ tràn ra, ảnh hưởng đến hoàn cảnh thiên địa, vạn vật sinh linh.

Tần thị hoàng tộc chiếm cứ long mạch, tự nhiên chịu ảnh hưởng lớn nhất.

Chính vì vậy, Tần thị hoàng tộc mới bắt nhiều kẻ cực ác như vậy giam giữ ở nơi này, muốn dùng lệ khí của bọn hắn triệt tiêu khí thế hung ác ở nơi

đây.

"Ta thấy tai nạn và rắc rối của Tần thị hoàng tộc vẫn còn chưa kết thúc, vào một ngày nào đó tất sẽ có gà nhà đá nhau, tự tay đâm đồng tộc của mình." Bạch gia thản nhiên nói.

Chương 870

Vũ Vô Cực đứng ở bên cạnh nghe đến líu lưỡi.

Y lộ ra vẻ mặt kinh nghi, nhìn chằm chặp Bạch gia, trong nội tâm nổi lên gợn sóng.

Con lừa này thật sự là cái gì cũng đều dám nói, cũng dám nguyền rủa Tần thị hoàng tộc như vậy.

"Tiểu tử, nếu như ngươi cứ nhìn chằm chằm ta như vậy, Bạch gia liền móc tròng mắt của người ra."

"Bạch gia, chúng ta vẫn nên làm chính sự đi!" Vương Khung thúc giục nói.

Đánh cắp lực lượng long mạch, cướp đoạt tạo hoá, tu luyện thần thông.

Việc này chính là gánh chịu rủi ro lớn bằng trời, vạn nhất thất bại, sẽ có không biết bao nhiêu người bị liên luỵ.

Mấu chốt nhất là, ở phía dưới Tuyệt Ngục trấn áp một vị đại hung chân chính.

Vị Ngục Chủ này tại thời đại Thập Nhị Vương Tọa chính là bá chủ thiên hạ, nếu quả thật xuất thế, tự nhiên sẽ hấp dẫn cường giả chân chính đến, đến lúc đó, Vương Khung chỉ sợ sẽ không thoát khỏi liên luỵ.

Do đó, điều quan trọng nhất bây giờ là thời gian.

"Hãy nhìn thủ đoạn của ta!" Bạch gia cười lạnh, vô cùng tự tin.

Nó bước ra một bước, bốn cái móng nổi lên quang hoa màu vàng, một cái móng trón đó sáng lấp lánh và ngưng tụ thành một ấn phù cổ lão.

Phanh! Bạch gia bỗng nhiên đạp xuống, hoa lửa màu vàng bắn tung toé.

Từng đạo lưu quang giống như kinh mạch dọc theo đại địa lan tràn ra bốn phương tám hướng.

"Trên quần yêu điện có tên ta, tạo hóa đài thượng sắc thần linh!" Bạch gia khẽ nói.

Lời nói rơi xuống, bầu trời đột nhiên trở nên tối sầm, kiếp vân nổ vang, lôi quang cuồng bạo gầm thét ở sâu trong tầng mây.

"Ngươi không phải sẽ thật sự..." Vũ Vô Cực lộ ra vẻ mặt kinh dị nhìn Vương Khung.

Vào lúc này, y rốt cuộc cũng biết con hàng trước mặt này đến cùng có bao nhiêu điên cuồng.

"Hắc hắc, lão tử sắp cất cánh." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắn đã có thể cảm nhận được, cả tòa Tuyệt Ngục dần dần khôi phục, lực lượng ngủ say ở sâu trong lòng đất đang trở nên nóng bỏng.

Chỗ kia nối liền với Động Vũ Khư, càng là nối liền với Đại Tần long mạch, coi như nhiều năm qua đi, liên hệ ngày xưa vẫn như cũ chưa từng triệt để đoạn tuyệt, vượt ngang thời không, hấp thu long mạch, nhất định có thể tu thành thần thông, làm cho tầng thứ sinh mệnh triệt để thăng hoa.

Phanh phanh Phanh! Đột nhiên, hư không mở rộng, từng đạo thân ảnh to lớn giáng xuống từ trên trời, chặn ngang ở phía trên đại địa.

Đó là từng khối từng khối yêu cốt cực lớn, đỏ rực như lửa, đen như vực thẳm, trắng sáng như tuyết, vàng tươi như đất, xanh lam như gỗ...

Năm khối yêu cốt cực lớn bị mài giống như tấm bia.

Năm khối yêu cốt vừa rơi xuống, đại địa trầm xuống, lưu quang màu vàng phác hoạ lẫn nhau, liên thông bọn nó với nhau.

"Người nào to gan như vậy, vậy mà muốn kích hoạt cả tòa Tuyệt Ngục!?"

"Nơi đây nguyên bản là chi nhánh của Đại Tần long mạch, nếu như kích hoạt, sẽ giống như nghiệt long trùng thiên, tạo hóa thần thông, thiên hạ đại loạn!"

"Ha ha ha, cơ hội của chúng ta đã đến, đánh cắp cỗ lực lượng này, sẽ nhất định có thể rời khỏi nơi đây."

Ở phía trên Tuyệt Ngục, trấn áp đều là hung đồ đương thời, trong đó không thiếu cao thủ chân chính, bọn hắn ở trong nháy mắt liền có thể nhìn ra mánh khóe.

Bên trong xương cốt của những người này lộ ra điên cuồng, nhìn thấy dạng dị tượng này chẳng những không có bất kỳ kinh dị nào, ngược lại còn

biến thành hưng phấn.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn hắn cùng với Vương Khung được tính là một loại người, chỉ là bọn hắn không có thủ đoạn cùng với kỳ ngộ như Vương Khung.

"Hoá ra là một tên tiểu quỷ, thật sự là không biết sống chết, cũng dám nhúng chàm dạng tạo hoá này! ?" Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Động tĩnh mà Bạch gia gây ra là quá lớn, những hung đồ kia nghe tiếng mà tới, liền giống như cá mập ngửi được mùi máu tươi.

Vương Khung quay đầu, liền trông thấy, một vị đại hán trung niên đi tới.

Trên người gã trần trụi, xăm một con yêu thú màu xanh lam, mỗi khi bước ra một bước đại địa cũng đều chấn động theo.

"Thanh La Sát!" Vũ Vô Cực nhíu mày, vậy mà nhận ra người này.

Nghe được cái danh tự này, ánh mắt của Vương Khung không nhịn được trầm xuống.

Trong mười năm, huỷ diệt năm tòa đạo thống Linh Sơn, cả nhà trên dưới không có một người sống, liền ngay cả hài đồng năm tuổi cũng đều không hề bỏ qua.

Thậm chí, ngay cả Quang Minh Học Cung cũng đều dám khiêu khích, đặc biệt nhằm môn nhân đệ tử của Quang Minh Học Cung mà chém giết, chỉ vẻn vẹn ba năm, đệ tử Quang Minh Học Cung rơi vào trong tay gã liền có hơn hai trăm người.

Hơn hai trăm người này đều bị gã bắt sống, cuối cùng bị tra tấn nhìn không ra hình người, cuối cùng chết đi ở bên trong thống khổ.

Tiếng xấu của Thanh La Sát, Vương Khung vào thời điểm còn ở Quang Minh Học Cung đã từng nghe nói đến.

Chương 871

Đến nay gã cũng đều là một trong mười đại khủng bố trong truyền thuyết của Quang Minh Học Cung.

"Thì ra là một nhân vật truyền kỳ." Vương Khung thản nhiên nói.

"Chậc chậc, đa tạ tiểu quỷ ngươi vì đã đưa tới tràng tạo hoá này cho bản đại gia." Thanh La Sát toét miệng nói, lộ ra ý cười điên cuồng.

Những năm này, luôn có một số đệ tử đại tộc tự cho mình là siêu phàm, đi tới nơi đây thí luyện.

Nhưng mà, những kẻ ngu xuẩn kia đã đánh giá cao thực lực của chính mình, cũng đánh giá thấp sự khủng bố của những kẻ cùng hung cực ác như bọn hắn.

Những đệ tử đại tộc kia, liền giống như dê rơi vào đàn sói, cuối cùng mang theo huyễn tượng không thực tế của bọn hắn, bị xé thành ngay cả cặn bã cũng không còn lại.

Đối với Thanh La Sát mà nói, gã cũng không biết rõ cái gì là Đồ Phu.

Trong mắt gã, Vương Khung cùng với những đệ tử đại tộc tự cho mình là siêu phàm kia cũng không có gì khác nhau.

Khác biệt duy nhất là, thanh niên này có một chút đầu óc, lại còn đầy đủ điên cuồng, lại muốn đánh cắp lực lượng long mạch nơi đây.

Nhưng đáng tiếc đã gặp phải gã.

Ông! Đột nhiên, hình xăm yêu thú trên thân thể Thanh La Sát nổi lên quang hoa, đôi mắt kia sáng lên giống như là đèn lồng.

Vào lúc này, hình xăm yêu thú kia giống như sống lại, bắt đầu nhúc nhích.

"Đóa hoa bên trong nhà ấm, vào trước khi ngươi chết, ta liền để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là khủng bố chân chính." Thanh La Sát ngửa đầu cười to nói.

Cười đến điên cuồng, cười đến tự ý...

Chỉ một thoáng, khí tức khủng bố giống như một cái bàn tay lớn nghiền

ép mà đến từ bốn phía, nặng nề doạ người, lộ ra băng lãnh cùng với tuyệt vọng.

Đây là khí thế lịch luyện ra từ bên trong huyết tinh sát phạt.

Trong lúc mê man, thậm chí có thể nghe được vô số tiếng kêu rên, phảng phất như tới từ địa ngục.

Những cừu địch ngày xưa bị tra tấn hóa thành oan hồn kia, đang lên án, đang nguyền rủa, đang reo hò...

Tất cả những thứ này, tất cả đều bị hung đồ này tiếp nhận, biến thành hung lệ cùng với nội tình tuyệt thế của gã.

Đối mặt với dạng khí thế này, cao thủ bình thường thậm chí là không có dũng khí xuất thủ, tinh thần liền sẽ sụp đổ ở trong sát na.

Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của những hung đồ này.

Tinh thần khí chất của bọn hắn đã sớm lột xác thành quái vật.

Vũ Vô Cực lộ ra sắc mặt ảm đạm, thân thể phảng phất như bị độc mãng cực lớn quấy rầy, hô hấp cũng đều mơ hồ có một chút gấp rút.

Y mặc dù thân kinh bách chiến, nhưng so sánh cùng những tên điên này vẫn là kém một bậc.

Những tên điên này tắm rửa máu tươi, thưởng thức qua tàn nhẫn cùng với nóng cháy nhất ở giữa sát phạt.

Ánh mắt của bọn hắn, ý nghĩ của bọn hắn chính là tử vong, chia tách nhân tâm.

"Ha ha ha, thật sự là tiểu quỷ vô dụng, bị dọa đến mức không dám nhúc nhích sao?"

"Nhưng cũng đã được tính là không tệ, đổi lại thành những tiểu quỷ khác đã sớm bị doạ tè ra quần."

"Hắc hắc, phong thủy luân chuyển, rốt cuộc cũng đã có thể ra ngoài." Tiếng cười điên cuồng truyền đến từ bốn phương tám hướng, từng đạo thân ảnh khủng bố hiển hiện.

Đó là những kẻ cùng hung cực ác nghe tiếng mà tới.

Bọn hắn như trăm quỷ gặp nhau, tản mát ra khí tức khiến cho người ta

run rẩy.

Vũ Vô Cực lộ ra thần sắc kinh hãi, khó có thể tin.

So sánh cùng với những hung đồ mang tiếng xấu này, y là thật sự lộ ra non nớt, khiếm khuyết không chỉ là kinh nghiệm cùng với ma luyện, mà còn có lấy hay bỏ đối với nhân tính.

Ở bên trong những người này, có rất nhiều đều là ác quỷ đi ra từ trong địa ngục.

Ở trong mắt bọn hắn, bất kể là Vương Khung hay là Vũ Vô Cực cũng đều chỉ là dê con có thể tùy ý gặm nuốt.

"Để ta tới!"

Đúng lúc này, giọng nói bình tĩnh truyền đến từ sau lưng Vũ Vô Cực, bàn tay to lớn rơi ở trên đầu vai của y.

Cùng lúc đó, Vương Khung chậm rãi đi ra, ngăn ở trước người y.

"Ta cũng là đi ra từ bên trong địa ngục." Vương Khung khẽ nói, con ngươi như một dòng hàn đàm, nước xanh vạn trượng, không một gợn sóng.

Bên trong biển lửa đầy trời, tường đổ, thi thể đầy đất, hết thảy đều hóa thành khô cằn.

Bên trong đống đổ nát, thân ảnh nhỏ yếu kia giống như trẻ mồ côi không có nhà để về, đang nấn ná kêu khóc, khóc thương người thân đã chết.

Bất lực, sợ hãi, kinh hoàng...

Cuối cùng, tất cả những thứ này đều hóa thành lửa giận ngút trời.

Thân ảnh nhỏ yếu bỗng nhiên run rẩy, hắn ngẩng đầu nhìn mây đen bao phủ trời cao, lộ ra thần sắc giận dữ, giống như một con thú nhỏ kinh sợ.

"Phục dưới trời cao...một ngày nào đó...ta sẽ phá bầu trời này..." Tiếng gào thét phẫn nộ quanh quẩn không ngừng trên đống đổ nát.

"Từ hôm nay trở đi...ta đã không còn là Vương Phục Thiên..."

"Tên của ta là Vương Khung...phá vỡ thương khung!"

Chương 872

Hình ảnh bản thân nhìn thấy tại Thiên Thượng Nhân Gian ngày hôm đó lại một lần nữa vọt tới giống như thủy triều.

Vào lúc này, Vương Khung vô cùng chắc chắn, hết thảy những cái đó cũng không phải là huyễn tượng, mà là hết thảy những gì hắn đã trải qua.

Đúng như Vương Khung nói.

Hắn là đi ra từ bên trong địa ngục!

Oanh...

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức lăng lệ phóng lên tận trời từ trong cơ thể Vương Khung.

Đại địa nứt ra, trời cao kinh hãi.

Phía sau Vương Khung, ngọn lửa đen bao trùm, những đường vân kỳ lạ xuất hiện trên bề mặt cơ thể của hắn.

Ánh mắt lạnh lẽo giống như một luồng hào quang bên trong vực thẳm, quét qua khuôn mặt của tất cả mọi người.

"Đây là..." Vào lúc này, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh nghi.

Thân là cao thủ, bọn hắn có thể cảm giác được rõ ràng dao động sinh mệnh của thanh niên trước mặt này xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Đó là một loại hình thái sinh mệnh nhảy vọt, mặc dù cũng không hoàn toàn, nhưng đúng là có thể xác định được một chút.

"Ngươi không phải là nhân loại sao! ?" Một vị hung đồ quát lớn.

Ông!

"Có lẽ không phải!" Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Nghịch Lôi Long Nha phóng lên tận trời, giống như lợi trảo của nghiệt long, trực tiếp chém về phía đầu của vị hung đồ kia.

Ông! Bỗng nhiên, thân thể của vị hung đồ kia tiêu tán, giống như sương mù tản ra bốn phương tám hướng.

"Phạm tội lớn bằng trời, còn muốn sống sót!" Vương Khung lạnh lùng nói, hắn vừa mới ra tay, dao động vô hình liền tràn ra, bao trùm phạm vi

ngàn dặm.

"Năng lực khắc tinh!"

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thân hình của vị hung đồ kia hiển lộ ra, Nghịch Lôi Long Nha như lôi đình quét ngang, lực lượng khủng bố trực tiếp thôn phệ gã, thân hóa tro bụi, không có chỗ che thân.

"Tiểu quỷ, ngươi dám!" Sắc mặt của Thanh La Sát biến thành vô cùng dữ tợn, gã không ngờ được tiểu gia hỏa trước mặt này vậy mà tàn nhẫn như vậy, ở trước mặt những hung đồ bọn hắn thế mà vẫn dám ngang nhiên xuất thủ.

Dạng năng lực kia, quả thực trước nay chưa từng thấy.

"Ngươi có thể khắc chế năng lực Hoả Chủng! ?" Thanh La Sát lạnh giọng nói.

Oanh...

Phía trên trời cao, từng đạo lôi quang nổ tung, trút xuống như hồng thủy.

"Các ngươi là ác quỷ trầm luân trong nhân gian sao?" Vương Khung cầm Nghịch Lôi Long Nha trong tay, cất bước đi tới.

Giọng nói của hắn giống như thiên thần nổi trống, đinh tai nhức óc.

Lúc này, liền ngay cả trong mắt của những hung đồ tội ác thao thiên kia cũng đều toát ra thần sắc ngưng trọng.

Thanh niên trước mặt này quá quỷ dị, khí tức càng ngày càng không giống người, trong cơ thể dường như có một cỗ sức mạnh chưa từng có đang dần dần thức tỉnh.

"Bách quỷ dạ hành, tự nhiên tru phạt!" Vương Khung khẽ nói.

Hắn giơ Nghịch Lôi Long Nha trong tay lên, nhẹ nhàng chuyển động, không khí chung quanh nổi lên từng cơn sóng gợn.

"Hư Linh Thân • Lôi Long Nghịch Nhận Trận!"

Hoắc Pháp Vương đã từng nói khi lực lượng của cá nhân áp đảo ở phía trên ý chí của đám người, Bạo Quân liền sẽ sinh ra.

Lúc này, lực lượng mà Vương Khung bày ra đã vượt qua dự liệu của

mọi người.

Đối mặt với khí tức càng ngày càng trở nên không giống như nhân loại kia, cho dù là ý chí của những hung đồ này cũng đều xuất hiện buông lỏng.

Cảm xúc của bọn hắn dần dần bị Vương Khung lôi kéo, thậm chí là chưởng khống.

Cái gọi là Bạo Quân, chính là chúa tể hết thảy những gì nhìn thấy, chà đạp lằn ranh sinh tử.

Vào lúc này, ánh mắt của Vương Khung lạnh lùng vô tình, lực lượng đáng sợ dường như muốn phá hủy hết thảy những chỗ ánh mắt chiếu tới.

Coi như chưa từng chân chính luyện thành thiên phú thần thông, nhưng hình thái sinh mệnh của Vương Khung cũng đã phát sinh cải biến.

Thành quả bế quan khổ tu rốt cuộc cũng bày ra ở người trước.

Hư Linh Thân • Lôi Long Nghịch Nhận Trận!

Hỏa Chủng màu đen như vực thẳm tại vùng đan điền của Vương Khung tràn ra dao động thần bí.

Chung quanh Nghịch Lôi Long Nha mơ hồ có đài sen màu đen hiển hiện.

Vô số lôi quang dọc theo hư không lan tràn khuếch tán, cuối cùng hóa thành từng đạo bóng người, bước ra từ bên trong hư không trống rỗng.

Từng đạo bóng người kia giống như đúc thành từ đao quang, khoác lôi mang trên người.

Mỗi một bóng người đều giống nhau như đúc với Vương Khung.

Bọn hắn đến từ trong hư không, thần quỷ vô tung, chỉ có sát phạt.

"Phân thân! ? Hơn một trăm cỗ phân thân?"

"Đây...đây không phải là phân thân đơn giản...hư không hóa vật...hắn chỉ mới là Chi Phối Giả, làm sao có khả năng nắm giữ lực lượng như vậy?"

"Tên tiểu quỷ này không phải là tiểu quỷ phổ thông!" Ánh mắt của đám người biến thành chấn kinh và kinh hãi.

Ở trong mắt của bọn hắn, tên tiểu quỷ có thể tùy ý chà đạp kia đã lắc mình biến hoá, khí tức biến thành hung ác, dạt dào trùng thiên, chiến lực đáng sợ làm cho tất cả mọi người đều động dung.

Chương 873

Hư không hóa vật, trăm cỗ phân thân, loại lực lượng này căn bản không nên xuất hiện ở trên người của Chi Phối Giả.

Đó là lực lượng quy tắc đẳng cấp cao, ít nhất cũng phải là Chúa Tể Giả mới có thể nhúng chàm.

Nhưng bọn hắn lại không biết, Vương Khung đã đi ra một con đường khác.

Lĩnh hội chuỗi mã sinh mệnh của yêu thú, thấy rõ huyền bí trong đó, dùng huyết mạch tự thân gánh chịu, dựng dục tiến hóa trước nay chưa từng có.

Coi như chưa từng chân chính thành công, nhưng so với thời điểm mới tiến vào Động Vũ Khư, thực lực của Vương Khung đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cho dù là cảnh giới Dung Khí tầng ba cũng đều có thể chiến một trận.

Oanh...

Hình chiếu hư không di chuyển.

Trăm cỗ phân thân giống như đao quang bắn tung toé, chém về phía những hung đồ kia, lôi mang lăng lệ bắn tới theo đó, phương viên trăm dặm trong giây lát bị một cỗ khí tức hủy diệt đáng sợ bao phủ.

"Tiểu quỷ đáng chết...tư chất nghiệt long, chẳng trách dám nhúng chàm long mạch tại Tuyệt Ngục."

Một vị hung đồ nghiêm nghị quát, hai cánh tay của gã như huyền kim, dùng tay không tiếp đao quang, hiển lộ ra tố chất tâm lý cùng với lực lượng đáng sợ.

Ông! Sau một khắc, chân thân của Vương Khung xuất hiện ở sau lưng gã, Nghịch Lôi Long Nha chém giết hết thảy, trực tiếp xuyên thủng thân thể của gã, xoắn gã thành thịt nát.

Một vị Chi Phối Giả liền tử vong như vậy.

Thân hóa thành tro bụi, ngay cả cặn bã cũng đều không còn sót lại.

"Tiểu quỷ, ngươi không biết rõ đây là địa phương nào, ngươi cuồng ngạo như vậy, sẽ dẫn tới kiếp số càng lớn." Thanh La Sát nghiêm nghị gào thét.

Bên trong Tuyệt Ngục, không biết trấn áp bao nhiêu cao thủ, coi như là Chưởng Khống Giả, Chúa Tể Giả cũng đều không thiếu.

Một tên tiểu quỷ không có danh tiếng đặt chân đến nơi đây lịa điên cuồng như vậy, chẳng khác gì là đang khiêu khích, tất nhiên sẽ dẫn tới những cao thủ vô thượng kia.

"Nếu bọn hắn có thể đến, đã sớm đến." Vương Khung cười lạnh nói.

Hắn đã sớm từ chỗ của Thiên Thu Kiếp Chủ biết được, gần như chín thành cao thủ Tuyệt Ngục đều đã tiến vào chỗ hạch tâm, bọn hắn đến nghênh đón tồn tại đáng sợ nhất ở nơi này đang muốn thoát ra kia.

Có thể nói, từ một khắc Vương Khung tiến vào Tuyệt Ngục kia, hắn liền coi nơi đây là bãi săn.

Ở trong mắt của những hung đồ kia, Vương Khung là con mồi có thể tùy ý nuốt chửng.

Nhưng những người này lại không biết, ở trong mắt Vương Khung, bọn hắn đã là người chết.

Oanh...

Năm cỗ phân thân đánh giết tới, bức Thanh La Sát vào tuyệt lộ.

Lôi mang trào lên, giống như sông lớn mênh mông, không ngừng xung phong.

"Thanh La Sát, ngươi giết nhiều đệ tử Quang Minh Học Cung như vậy, đã có lúc nào nghĩ tới, bọn hắn đang chờ ngươi ở trong địa ngục không?" Vương Khung hờ hững nói.

Lời nói băng lãnh rét lạnh vang lên ở bên tai Thanh La Sát.

Trong lòng gã chấn động, ý chí kiên định đột nhiên xuất hiện buông lỏng.

Đã từng có lúc, gã đối mặt với núi thây biển máu cũng đều không nhíu lông mày một lần, không biết bao nhiêu sinh tử sát kiếp, cũng đều chưa

từng khiến cho gã động dung.

Nhưng mà vào lúc này, ánh mắt hờ hững như vực thẳm của tên tiểu quỷ kia lại làm cho tâm thần của gã thất thủ.

Trong lúc mê man, gã dường như trông thấy những người bị gã tra tấn chém giết ngày xưa kia, bò ra từ sâu trong địa ngục, bọn hắn như là dã thú gào thét, ngâm xướng nguyền rủa ác độc nhất trong nhân thế, muốn kéo gã vào địa ngục.

"Nước sông đang rút, sự sống và cái chết đang đến gần!"

Đột nhiên, Thanh La Sát phảng phất như nhìn thấy kết cục của chính mình, mồ hôi đổ ra nhuộm ướt quần áo, lực lượng của gã vậy mà bắt đầu suy kiệt không có dấu hiệu nào.

"Ngươi như là ác quỷ, thế gian tất có đại ma!" Vương Khung khẽ nói.

Sau một khắc, năm cỗ phân thân cùng nhau tiến lên, như là Long Tượng Bạo, dao động hủy diệt khuếch tán ra bên ngoài.

Đao mang phá toái, lôi quang cuồng loạn.

Năm đám mây hình nấm cỡ nhỏ phóng lên tận trời, trực tiếp bao trùm Thanh La Sát.

"Tiểu quỷ...ta sẽ chờ ngươi tại địa ngục..." Thanh La Sát giãy dụa gào thét, phát ra một tiếng nguyền rủa sau cùng.

Ở bên trong đám mây hình nấm, thân hình của gã tan vỡ, ngay cả cặn bã cũng đều không còn sót lại.

"Hắn vậy mà đã đi tới một bước này, năng lực tùy tâm, dung hội quán thông!" Trong mắt Vũ Vô Cực hiện ra rung động thật sâu.

So với hôm đó ở thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », Vương Khung đã biến thành mạnh hơn, quả thực có thể dùng bốn chữ thoát thai hoán cốt để hình dung.

Coi như hai người đều đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, nhưng khoảng cách chênh lệch giữa Vương Khung và y lại là mắt thường không thể nhìn thấy.

"Chẳng trách ngay cả sư tôn cũng đều nhìn hắn với con mắt khác." Vũ

Vô Cực thì thào khẽ nói, hai tay nắm thật chặt.

Chương 874

Oanh...

Dư ba không hề tán diệt, lực lượng hủy diệt quanh quẩn ở trên bầu trời Tuyệt Ngục.

Một màn này núi lở trời sập, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi trước đó chưa từng có.

Những hung đồ này phảng phất như nhìn thấy kết cục của chính mình, trong nội tâm sinh ra một tia vô lực cùng với tuyệt vọng.

Bọn hắn cũng không sợ chết, nhưng chết ở trong tay một tên tiểu quỷ như vậy, đột nhiên có một loại cảm giác thê lương luân hồi lưu chuyển, cùng đường mạt lộ.

Thời đại đã thay đổi, hung danh tuyệt thế của bọn hắn cuối cùng sẽ bị kẻ đến sau chà đạp, lực lượng mới sinh sẽ giẫm lên bọn hắn để đăng lâm tuyệt đỉnh.

Dạng tư thái cao tuyệt trời cao kia, ánh mắt chính là coi trời bằng vung như vậy.

Ở trong mắt của tên tiểu quỷ này, bọn hắn chỉ là một đám ác quỷ tự cho là đúng, vong hồn bị thế nhân phỉ nhổ.

Tên tiểu quỷ trước mặt này chính là đại ma xóa đi bọn hắn, liền ngay cả một điểm ấn ký cuối cùng lưu ở trong nhân thế cũng đều bị xóa đi, từ nay về sau, trên trời dưới đất, không còn có dấu vết liên quan tới bọn hắn.

Cái gọi là sợ hãi cùng với điên cuồng mà bọn hắn mang cho thế nhân, đều hóa thành nền tảng để đúc thành uy danh của tên tiểu quỷ trước mặt này.

"Ta không muốn chết...ta không muốn tịch diệt im ắng như vậy..." Rốt cuộc, một vị hung đồ nghiêm nghị quát.

Gã giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, hướng về phía Vương Khung điên cuồng hò hét: "Ta có thể hữu dụng đối với ngươi..."

"Ngươi nguyện ý nô lệ của ta sao?" Vương Khung khẽ nói.

Những hung đồ này thả ở ngoại giới, người nào không phải là cao thủ nổi tiếng, kết thành nhóm, đó là một cỗ lực lượng đủ khiến cho thế gian rung động.

"Nô lệ..." Có người sửng sốt.

Bọn hắn thành danh đã lâu, thực lực cao thâm, vô luận là đặt ở nơi nào cũng đều chỉ có e ngại cùng với tôn sùng, sao có khả năng làm nô lệ của người khác.

"Nếu làm nô lệ, vậy thì có thể sống sót." Vương Khung hờ hững nói.

"Ta nguyện ý, ta nguyện ý!"

Ở trước mặt sinh tử, có người không cần suy nghĩ liền đáp ứng, vào thời điểm bọn hắn hò hét cũng đều nhẹ nhàng thở ra, coi như không cam làm nô lệ, tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ mạng nhỏ.

"Rất tốt!" Vương Khung khẽ gật đầu, cong ngón tay búng ra.

Phân thân đánh giết tới bỗng nhiên nổ tung, đám mây hình nấm bao phủ những hung đồ kia.

"A...vì sao..." Bọn hắn điên cuồng gào thét, ánh mắt sau cùng đều là vẻ không tin.

Những người này đến lúc chết cũng đều nghĩ mãi mà không rõ, bọn hắn đã thỏa hiệp, thậm chí cam nguyện làm nô lệ, vì sao Vương Khung còn diệt sát bọn hắn.

"Vì sao?"

"Để cho các ngươi rơi vào tuyệt vọng vào thời điểm có hi vọng nhất, đây mới thực sự là địa ngục!" Vương Khung thản nhiên nói.

Đối với những hung đồ này, coi như thực lực của bọn hắn lại mạnh hơn, có trung thành như chó, Vương Khung cũng không có tính toán để cho bọn hắn sống sót.

Những cặn bã này là chắc chắn phải chết.

Oanh...

Trăm cỗ phân thân đồng thời nổ tung, đao quang của Nghịch Lôi Long Nha tràn đầy thiên địa trong giây lát.

Từng thân ảnh lần lượt bị đao quang thôn phệ, máu thịt phân tán, chết đến mức không thể chết thêm.

"Tiểu tử, hạ thủ quá ác rồi!" Giọng nói của Bạch gia truyền đến.

Trận pháp cổ lão dung nhập vào sâu trong lòng đất, năm khối yêu cốt triệt để kích hoạt, phảng phất như một thanh kim châm cưỡng ép đâm vào trái tim của Tuyệt Ngục.

"Thành công rồi sao?" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, Tuyệt Ngục dường như sống lại, phảng phất như một đầu nghiệt long thức tỉnh, nhô ra từ bên trong đại dương mênh mông, tài hoa xuất chúng, hiển hiện trên thế gian.

"Đây chính là tạo hoá của ngươi." Bạch gia nói.

Long mạch là sinh linh do thiên địa dưỡng thành, là một loại hình thức sinh mệnh cực kỳ khác loại.

Mượn loại lực lượng này sẽ có thể cải biến thiên mệnh của rất nhiều đồ vật cố định.

Ví dụ như khí vận, nhân quả...thậm chí là hình thái sinh mệnh.

Vương Khung mượn nhờ lực lượng long mạch, dung hợp chuỗi mã sinh mệnh của "Hắc Thiên Long Văn", làm cho huyết mạch bản thân phát sinh tiến hóa, từ đó thức tỉnh thiên phú thần thông, theo lý thuyết là khả thi.

Ông! Vương Khung thôi động ấn phù "Động Vũ Khư", lực lượng long mạch cuồn cuộn không ngừng vọt tới từ bên trong ấn phù, dung nhập vào trong người hắn.

Lập tức, mặt đất rung chuyển, một cỗ cảm hoá thân cận truyền đến.

Động Vũ Khư cùng với Tuyệt Ngục vốn là một thể, lúc này Vương Khung mượn nhờ ấn phù, tương đương với trở về mẫu thể.

Lúc này, Vương Khung liền trông thấy, cả tòa Tuyệt Ngục giống như một con rồng màu đen đang mở rộng tứ chi, khí tức không ngừng biến hóa, sừng rồng vốn đang rũ xuống cũng giương lên.

Nếu như nói Động Vũ Khư là một con rồng nhỏ, như vậy Tuyệt Ngục chính là một con rồng độc ác trưởng thành.

Chương 875

Cái gọi là rồng sinh chín con, màu sắc không giống.

Chúng nó đều là sinh ra từ Đại Tần long mạch, nhưng lực lượng lại khác biệt ngày đêm.

"Nếu như như thế này mà cũng không thành công, như vậy ta cũng không còn lời nào để nói." Vương Khung bước ra một bước.

Sâu trong lòng đất, một quả trứng đá khổng lồ vỡ tan, biến thành một hang đá có kích thước bằng một người.

Đây là trứng đá do long mạch dựng dục, đồng thời cũng là nơi cốt lõi nhất của toàn bộ long mạch.

Nếu không phải có Bạch gia dùng trận pháp kích thích, lại có lực lượng chỉ dẫn của Động Vũ Khư, Vương Khung căn bản không bao giờ đi đến được nơi này.

"Mọi người nói trên đời này có rất nhiều sinh linh thiên sinh địa dưỡng đáng sợ, hiện tại xem ra lời này không ngoa." Vương Khung nhìn những mảnh vỡ của tảng đá kia, tâm thần nhận xúc động.

Ở phía trên cổ tịch liền có ghi chép, tại thời đại thần thoại, có không ít sinh linh khủng bố, thiên sinh địa dưỡng, hoặc đản sinh tại đại địa núi sông, hoặc đản sinh tại uông dương đại hải, thậm chí còn có đản sinh ở bên trong mặt trời đỏ và trăng lạnh...

Những sinh linh này trời sinh cường đại, thiên phú thần thông của bọn chúng thậm chí còn áp đảo huyết mạch yêu thú đứng đầu nhất, đối với nhân loại mà nói, quả thực có thể so với thần linh.

Ở bên trong « Đông Thần Bí Lục » cũng đều có ghi chép, nghe lúc đồn Bái Hỏa Giáo toàn thịnh đã từng tự dưỡng ba đại sinh linh thiên sinh địa dưỡng, xưng là Hộ Pháp Thánh Vương.

Chỉ dựa vào ba đại Hộ Pháp Thánh Vương này liền không biết đã chém giết không biết bao nhiêu đại năng yêu thú nhất tộc.

Sau đó Bái Hỏa Giáo phân liệt, nghe đồn, một vị Hộ Pháp Thánh Vương

trong đó liền gia nhập Quang Minh Điện, ẩn tu tị thế.

Liền ngay cả viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều đã từng xuất bản một bộ kỳ thư, gọi là « thế giới thật kỳ diệu, người tuyệt đối không biết rõ những điều này », bên trong liền ghi chép một loại sinh linh thiên sinh địa dưỡng.

Đó là một dạng sinh linh thuộc loài vượn, thiên sinh địa dưỡng, sinh ra trong trứng đá.

Loại Thạch Hầu này am hiểu biến hóa, biết thiên thời biết địa lợi, di tinh hoán đẩu, kinh khủng nhất chính là, một khi nhìn thấy trăng tròn, liền sẽ biến thân trở thành Đại Viên Vương, chống trời đạp đất, dời núi lấp biển, hủy diệt hết thảy.

Trừ phi chém đứt đuôi của nó, nếu không căn bản là không thể đối kháng.

Dù vậy, loại Thạch Hầu này còn có một loại sức mạnh càng đáng sợ hơn.

Một khi nó nổi giận, quanh người sẽ bị năng lượng bao phủ, bộ lông toàn thân biến thành màu vàng, thực lực sẽ tăng vọt gấp trăm lần, có thể xưng là tuyệt đỉnh nhân thế.

Ở bên trong « Đông Thần Bí Lục » gọi loại Thạch Hầu lông vàng kia là Khỉ Siêu Saiyan!

Nhưng đến hiện nay, thiên địa đại biến, đã rất khó đản sinh ra sinh linh thiên sinh địa dưỡng.

Giống như quả trứng đá này, cũng không biết rõ đã hình thành bao lâu, lại chậm chạp không thể dựng dục ra sinh linh chân chính.

Nhưng nếu không phải Vương Khung đi tới nơi này, chiếm tạo hoá của, nói không chừng sau ngàn vạn năm, đợi đến khi thiên địa lại biến đổi, nói không chừng sẽ thật sự có một sinh linh đáng sợ đi ra từ nơi này.

Đó lại sẽ là một phen cố sự khác.

"Đó là bởi vì nguyên nhân ngươi khó sinh ra, cũng không nên trách ta." Vương Khung lắc đầu, thu thập những mảnh trứng vỡ nát vào bên trong

Hỏa Giới.

Thứ đồ chơi này chính là bảo bối, chỉ là bây giờ hắn còn chưa có tâm tình nghiên cứu.

"Thiên sinh địa dưỡng, hôm nay ta liền cướp đoạt tạo hoá." Vương Khung ngồi xếp bằng ở bên trong động đá.

Chỉ một thoáng, hắn phảng phất như trở thành đầu mối hạch tâm của toàn bộ long mạch, lực lượng thiên địa vô biên điên cuồng tự hợp, vọt về phía hắn.

Nhân loại là phàm thai máu thịt, lúc này, Vương Khung giống như trở về mẫu thể, trở về bản nguyên, do thiên địa trọng sinh tái tạo.

Làn da, kinh mạch, máu thịt, xương cốt, lục phủ ngũ tạng của hắn...toàn bộ đều bị lực lượng thiên địa thẩm thấu, bắt đầu nấu lại trùng tạo.

Cùng lúc đó, Hỏa Chủng màu đen bỗng nhiên chấn động, năng lực Hư Linh Thân biến mất một lần nữa.

Chuỗi mã sinh mệnh Hắc Thiên Long Văn hiện lên, bị lực lượng thiên địa nghiền nát, giống như vật liệu, bắt đầu dung nhập vào bên trong thân thể của Vương Khung.

Thiên địa hóa hồng lô, tạo hoá vào bụng ta, long mạch dựng chân linh, luyện cửu hình thân ta.

Tuyệt Ngục chấn động, từng đợt thanh âm tụng niệm kinh văn truyền đến từ sâu trong lòng đất.

Ánh vàng khắp nơi, lôi điện tung hoành.

Dị tượng sinh ra từ trong hư không, tán diệt từ trong hư không.

Ở giữa mơ hồ, dường như có lấy một cỗ hư ảnh trẻ con ngồi xếp bằng, dáng vẻ trang nghiêm, bất cứ lúc nào cũng sẽ giáng sinh, dung nhập vào trong thân thể sinh mệnh mới kia.

"Bá Đạo Chân Cương...đó là người Vương gia! ! !" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên trong hư không.

Chương 876

Giọng nói phách tuyệt như truyền ra từ cửu u tuyệt địa, Vương Khung đang đắm chìm trong thuế biến cực hạn cũng đều không nhịn được sinh lòng sợ hãi.

Lúc này, thân thể của hắn dung nhập vào long mạch, như là một thể cùng với Tuyệt Ngục, cho nên đã trông thấy nhìn thấy chỗ sâu nhất của vùng đất khốc liệt này, dòng sông đen ngòm bùng lên, ngọn lửa u lam nhấp nháy như vong linh.

Ở chỗ sâu nhất kia, một đạo thân ảnh bàng bạc ngồi xếp bằng ở chỗ kia.

Gã liền giống như là một đầu nghiệt long, tản ra khí tức trầm trọng đáng sợ.

"Đây là..." Trong lòng Vương Khung rung động.

Hắn có thể trăm phần trăm xác định, đó là một vị nhân loại, nhưng dạng khí tức này, dạng lực lượng này, làm cho không gian xung quanh dường như cũng trở thành một phần thân thể của gã.

Xiềng xích trầm trọng, từng sợi xuyên qua thân thể của người kia cũng không thể áp chế thân thể khủng bố kia.

"Đã bao nhiêu năm rồi không có nhìn thấy người Vương gia, nhất tộc cao ngạo kia vậy mà cũng đặt chân vào phàm trần." Giọng nói già nua ung dung vang lên.

Chỉ một thoáng, Vương Khung liền cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn chằm chặp chính mình.

"Ngươi đến cùng là người nào?" Vương Khung không nhịn được truyền âm nói.

"Ồ, Bá Đạo Chân Cương...huyết mạch của ngươi vậy mà bị làm bẩn...không đúng...hóa thành phàm huyết, vậy mà lại muốn cướp đạot tạo hoá, đoạt thần thông từ thiên, tái tạo huyết mạch...thật sự có ý tứ..."

Nhân loại đáng sợ kia dường như nhìn xuyên hết thảy, sinh ra hứng thú thật lớn.

"Thật sự là một tên tiểu gia hỏa điên cuồng, vậy mà lại kích hoạt lực lượng long mạch Tuyệt Ngục, thế mà còn có thể thành công! Ha ha ha...loại nghịch thiên mà đi này, tất có sinh tử đại kiếp."

Khí tức thần bí nổ vang, xiềng xích trầm trọng chấn động như phong lôi.

"Ồ, đó là cái gì, mùi vị quen thuộc!" Đột nhiên, vị nhân loại đáng sợ bị trấn áp kia bỗng nhiên hỏi một câu, khí tức biến thành lăng lệ cuồng loạn.

"Hắc Nhận đao ý...ngươi hoá ra là đệ tử của tên kia...đã bao nhiêu năm...tiểu gia hỏa cũng năm đó cũng đã trở thành sư phụ rồi sao?" Giọng nói già nua quanh quẩn ở trong đầu óc Vương Khung, lộ ra một tia sát ý dày đặt.

Vào lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng biết được lai lịch của người này.

Hắc Nhận đường đường là một trong Thập Nhị Vương Tọa, lại bị gọi là tiểu gia hỏa.

Ở trong Tuyệt Ngục là không có người thứ hai, chỉ có một người có tư cách cùng với khí phách đó.

"Ngục Chủ! Ngươi là Ngục Chủ! ?" Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

Chính là bá chủ tuyệt thế thời đại trước, đại địch ngăn cản ở phía trước Thập Nhị Vương Tọa.

Vô địch giống như Tần Hoàng, hùng uy giống như Hắc Nhận...trước kia cũng đều ăn nhiều thua thiệt ở trong tay người này, thất bại nặng, bỏ ra đại giới thê thảm đau đớn.

"Ha ha ha...tiểu quỷ, hoá ra huyết mạch của ngươi bị nguyền rủa, chẳng trách sẽ rời khỏi Vương gia, đặt chân vào phàm trần...ha ha ha...thật là thảm thương a...tên tiểu gia hỏa Hắc Nhận kia ký thác kỳ vọng đối với ngươi a!" Đột nhiên, tiếng cười già nua kia biến thành cuồng ngạo không thôi.

Khí tức khủng bố là như hỏa diễm sáng rực, điên cuồng thiêu đốt.

Rất nhanh, hỏa thế khuếch tán, xông ra khỏi sông đen, phá diệt sông ngầm, vỡ vụn đại địa, đâm thẳng vào trời cao, bao phủ hung địa Tuyệt

Ngục.

Oanh...

Khí tức của Ngục Chủ giống như mây mù cấp tốc khuếch tán, bao trùm vạn dặm.

Ở phía dưới đại dương mênh mông, dao động nổ vang, giống như hải thú cực lớn ẩn núp, gào thét tàn phá bừa bãi.

Ở trên trời cao, lôi quang nổ vang, phảng phất như thiên quân vạn mã, đang đồng thanh hát, dường như đang tuyên bố sự trở về của tồn tại chí cao kia.

"Xảy...xảy ra chuyện gì thế, chuyện gì đã phát sinh, loại cảnh tượng này quả thực như tận thế."

"Rốt cuộc cũng đợi được đến một ngày này, nam nhân kia muốn trở về sao, ha ha ha...cái thế giới này chắc chắn lại một lần nữa sẽ run rẩy vì gã."

"Ngục Chủ đại nhân...bao nhiêu năm rồi, ngươi rốt cuộc cũng muốn trở lại thế gian...thiên hạ đã tịch mịch quá lâu."

Tuyệt Ngục sôi trào, người không biết rõ tình hình cảm thấy nghi hoặc, chấn kinh, sợ hãi.

Người biết chuyện thì rơi vào trong điên cuồng vô tận.

Đối với bọn hắn mà nói, Ngục Chủ mới thật sự là truyền kỳ, là cường giả tuyệt thế đã từng dẫn dắt những tên điên này đi vào sân khấu thế giới.

Cái thế giới này đã tịch mịch quá lâu, bọn hắn đã sớm quên sự sợ hãi mà vị đại nhân này mang đến, uy nghiêm chí cao vô thượng kia sau mấy chục năm bị Thập Nhị Vương Tọa phong ấn rốt cuộc cũng sắp hiển hiện giữa nhân thế.

Oanh...

Dao động hủy diệt càng trở nên mãnh liệt, đại địa nứt ra, từng sợi xiềng xích trầm trọng như Giao Long bay cao, vọt ra.

"Không xong, lão gia hoả kia thật sự muốn đi ra!" Vương Khung kinh dị.

Đây cũng không phải là cường giả cảnh giới Linh Lô phổ thông!

Chương 877

Mặc dù thanh danh ở bên ngoài của Vương Khung cũng không quá tốt, hung ác bá đạo, vô pháp vô thiên, nhưng so sánh cùng với vị ở trước mặt này, hắn coi như là trẻ con cũng không được tính, tối đa cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo mà thôi.

Ngục Chủ một khi xuất thế, có trời mới biết được sẽ gây ra phong ba lớn cỡ nào.

"Ngục Chủ, ngươi đã yên lặng quá lâu, cái thế giới này đã sớm không có vị trí của ngươi." Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang vọng.

Bên trong không trung nứt ra một đường vết rách, một cái bàn tay lớn rơi xuống, như cự ấn che trời, ngăn ở giữa trời, trực tiếp bắt lấy xiềng xích bay cao đầy trời.

"Thiên Thu Kiếp Chủ!" Trong lòng Vương Khung khẽ động, hắn biết rõ, Thiên Thu Kiếp Chủ rốt cuộc cũng đã ra tay.

Vị cường giả cảnh giới Linh Lô này chính là nhận được chiếu mệnh, đi tới nơi đây.

"Ha ha ha, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, kẻ bị vứt bỏ Vũ Vương Thành sao?"

Tiếng cười điên cuồng kinh thiên động địa, xiềng xích bay múa khuấy động phong vân, hư không vỡ vụn, quét về phía cự thủ che trời kia.

Phanh! Trong khoảnh khắc, vạn đạo hoa lửa, áp sập từng ngọn núi, không gian loạn lưu nổ vang tàn phá bừa bãi.

Sau một khắc, máu tươi màu đỏ tươi rơi xuống từ trời cao, hóa thành mưa máu nồng đậm.

"Con bà nó...lão gia hoả này mạnh như vậy! ?" Vương Khung kinh hãi.

Bị Tần Hoàng phong ấn mấy chục năm, làm hao mòn nhuệ khí, còn là ở trong lồng giam vậy mà cũng đều có thể dùng một kích bức lui Thiên Thu Kiếp Chủ.

Oanh...

Từng vết rách kéo dài ra từ nội bộ Tuyệt Ngục.

Coi như được lực lượng long mạch thủ hộ, Vương Khung vẫn như cũ có thể cảm nhận được dao động hủy thiên diệt địa kia.

Ở dưới loại lực lượng này, cho dù là Chi Phối Giả cũng là sinh tử lưỡng nan.

Càng ngày có càng nhiều xiềng xích duỗi ra từ đại địa.

"Lão gia hoả này sẽ không thật sự thoát ra đó chứ?" Vương Khung không nhịn được quan sát.

Mặc dù quan hệ cùng với hắn không lớn, nhưng rất hiển nhiên, lão gia hoả này đã chú ý tới hắn.

Bị loại cao thủ này để mắt tới dù sao cũng không phải là chuyện tốt.

Mấu chốt nhất là, lão gia hoả này có thù cùng với Hắc Nhận, thân là người giúp việc tại hàng thịt Hắc Nhận, cừu gia của lão bản tám thành sẽ muốn phát tiết oán khí lên trên người của hắn.

Phanh phanh Phanh! Đột nhiên, hư không sụp đổ, dấy lên nghiệp hỏa thao thiên, một thanh cự bổng như cây nấm giáng xuống từ trên trời, dùng tốc độ mà mắt thường không thể thấy điên cuồng co duỗi, tiến sâu vào trong lòng đất, gợn sóng tạo nên trực tiếp đè ép xiềng xích trùng điệp.

"Bá Vương Đả Thung Cơ..là Cơ Bá Vương!"

Có người kinh hô, nhận ra được, tốc độ nhanh như vậy, lực lượng khủng bố như vậy, thao thiên đụng địa.

Viêm Binh nắm giữ uy năng như thế, trên đời này không có người thứ hai.

Cơ Bá Vương, đó chính là cường giả cái thế bên trên « danh sách trăm đại dị năng giả », giống như Thiên Thu Kiếp Chủ, cũng đều là tồn tại cảnh giới Linh Lô.

Mấu chốt nhất là, Cơ Bá Vương nắm giữ hai Đại Viêm Binh bên trong truyền thuyết, Bá Vương Đả Thung Cơ cùng với Đại Cơ Thương.

"Con bà nó...Cơ Bá Vương cũng đều đến rồi!"

Vào lúc này, toàn bộ Tuyệt Ngục cũng đều sôi trào!

« danh sách trăm đại dị năng giả » cơ hồ hội tụ các cao thủ nhân loại đứng đầu nhất bên trong, bọn hắn ít nhất cũng là tồn tại Chưởng Khống Giả.

Mạnh như Hoàng Kim Vương, Hắc Kiếm Ma, Hài Khách . .không có một ai không phải là cự đầu đương thời, tay cầm quyền hành, danh chấn các phương.

Mà ở bên trong bọn hắn, Thiên Thu Kiếp Chủ, Cơ Bá Vương không thể nghi ngờ là một nhóm đứng đầu nhất.

Bọn hắn đã sớm đạp vào Linh Lô, lĩnh ngộ cảnh giới mà tất cả tu sĩ đều tha thiết ước mơ.

Coi như « danh sách trăm đại dị năng giả » đã tái bản nhiều lần, Cơ Bá Vương vẫn như cũ xuất hiện, chưa từng rơi xuống.

Thậm chí ở bên trong bộ thẻ bài « danh sách trăm đại dị năng giả » mới nhất mà thương xã bán ra, thẻ bài Cơ Bá Vương cũng chính là thẻ vàng mười sao quý hiếm.

"Bá Vương Đả Thung Cơ...thật sự là Cơ Bá Vương!"

Vương Khung ở bên trong thuế biến có thể cảm nhận được thật sâu ở phía dưới va chạm kia, xung kích mà đại địa nhận có bao nhiêu kịch liệt.

Trong chớp mắt, tốc độ Bá Vương Đả Thung Cơ co duỗi gần như ánh sáng, phảng phất như không xuyên thủng đại địa liền sẽ không thôi.

Loại khí thế ngoài ta ra còn ai có kia, loại lực lượng bắn xuyên đại địa kia triệt để hiển lộ ra uy năng khủng bố của kiện Viêm Binh Cơ Bá Vương này.

"Y đến...y đã đến...thật sự đến."

Tuyệt Ngục sôi trào, trong mắt những hung đồ kia hiện ra sợ hãi cùng với chấn kinh vô tận.

So với Thiên Thu Kiếp Chủ, Cơ Bá Vương càng thêm tàn nhẫn vô tình, y nguyên bản liền dùng ngang ngược mà nổi danh, một khi ra tay, tất nổi sát phạt.

Chương 878

Bên trong những người này chính là có không ít người từng ăn thua thiệt ở trong tay của Cơ Bá Vương.

Hiện nay trông thấy Bá Vương Đả Thung Cơ đã lâu không gặp, ký ức ngày xưa quay lại như thuỷ triều, ngược dòng trở về.

"Ngươi tới chậm!" Thiên Thu Kiếp Chủ lãnh đạm nói.

"Ha ha ha, cơm ngon không sợ muộn, đến đúng lúc!" Một tiếng cười cởi mở vang lên, hư không nứt ra, một vị đại hán đi ra.

Cơ bắp trên người y như bắp rồng xen lẫn, rung động ra lực lượng đáng sợ, dưới máu thịt dường như ẩn tàng núi lửa, dâng lên khí tức khuấy động sông biển.

"Cơ Bá Vương, đó chính là Cơ Bá Vương a...nghe nói lúc nhỏ y gầy như con khỉ, suýt nữa không nuôi được..."

"Không sai, sau đó nghe nói y gặp được kỳ ngộ thần kỳ, ăn nhầm một loại bột phấn, kết quả mọc ra một thân cơ bắp, thân mang thần lực, từ đó mở ra con đường quật khởi nghịch thiên."

"Con đường trở thành cường giả của y bắt đầu từ cơ bắp!"

Liên quan tới truyền thuyết của Cơ Bá Vương, thiên hạ đều biết.

Oanh...

Đột nhiên, tiếng nổ vang rung trời, đại địa lại sụp đổ một lần nữa.

Hoa lửa bắn tung tóe, giống như dung nham phun trào.

Cường đại như Bá Vương Đả Thung Cơ cũng bị cứng rắn hất trở về, đánh nát từng ngọn núi cao, cùng lúc đó, xiềng xích nguyên bản bị áp chế lại một lần nữa mở rộng tại chân trời như xúc tu.

"Không hổ là Ngục Chủ, hung uy so với trước kia không hề giảm!" Cơ Bá Vương lộ ra thần sắc ngưng trọng, y bước ra một bước, dọc theo quỹ tích hư không, đi về hướng Tuyệt Ngục.

"Cơ đến!" Lời nói rơi xuống, Bá Vương Đả Thung Cơ rơi vào bên trong biển lớn phóng lên tận trời, rơi vào trong tay Cơ Bá Vương.

Ông! Ở trong tay Cơ Bá Vương, Bá Vương Đả Thung Cơ triệt để khôi phục.

Nó bắt đầu biến lớn, biến dài...bí văn hiển hiện, như là gân mạch, dữ tợn khủng bố.

"Đó...đó là hình thái chân chính của Bá Vương Đả Thung Cơ, một khi ra tay, có thể xuyên thủng đại địa, dẫn tới hồng thủy thao thiên, nước tràn thành lụt!" Có người kinh hô, bên trong con ngươi lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Phanh phanh Phanh! Bá Vương Đả Thung Cơ không ngừng đánh nát hư không, tốc độ như vậy trực tiếp xé rách không gian, sinh ra hoa lửa và thiểm điện.

Từng sợi xiềng xích bị nó đóng đinh vào trong đại địa.

Cùng lúc đó, lại cái bóng đen duỗi ra ra, dài trăm trượng, như cự thú nổ vang.

"Đại Cơ Thương!" Vương Khung không nhịn được động dung.

Đây là một kiện Viêm Binh khác của Cơ Bá Vương, toàn thân phảng phất như ngưng tụ từ máu thịt, thân thương vô cùng cứng rắn, bền bỉ không ngã.

Trong giây lát, Đại Cơ Thương bắn ra, hô ứng lẫn nhau cùng với Bá Vương Đả Thung Cơ, trực tiếp đâm đại địa ra hai cái lỗ lớn.

Oanh...

Mặt đất rung chuyển, lọt vào chà đạp trước nay chưa từng có, lực lượng xung kích hủy thiên diệt địa kia trực tiếp xuyên thấu qua mặt đất, đánh về phía đạo thân ảnh ở chỗ sâu kia.

"Quá...quá hung tàn!"

"Cơ Bá Vương trong truyền thuyết am hiểu bạo lực phá pháp, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Nam nhân này quả thực đáng sợ...y ngay cả đại địa cũng đều đâm xuyên!"

Tất cả mọi người cảm thấy kinh dị, cho dù là những hung đồ này, đối

mặt với lực lượng của Cơ Bá Vương cũng đều cảm thấy vô lực cùng với sợ hãi thật sâu.

Lúc này, toàn bộ địa hình Tuyệt Ngục cũng đều bị phá hủy hầu như không còn, núi non trùng điệp, hóa thành đống đổ nát.

Trên thế giới này, không có bất luận kẻ nào hoặc vật nào có thể ngăn chặn hai Đại Viêm Binh này đồng thời xung kích.

Loại tốc độ kia, so với Lôi Quang Tí của Vương Khung còn muốn khủng bố hơn gấp trăm ngàn lần.

"Đây là thực lực của cảnh giới Linh Lô!" Trong nội tâm Vương Khung chấn động.

Chỉ là tốc độ đơn thuần, Bá Vương Đả Thung Cơ liền vượt xa Lôi Quang Tí của hắn, liền ngay cả hư không cũng đều không ngăn cản nổi loại tốc độ ma sát kia!

Ánh lửa đầy trời, điện quang nổi lên bốn phía.

Phanh! Đột nhiên, đại địa nứt ra, hai bàn tay to ló ra, vậy mà cứng rắn bắt lấy Bá Vương Đả Thung Cơ cùng với Đại Cơ Thương.

Một màn này, núi lở trời sập, rung động ánh mắt của tất cả mọi người.

Dừng tay không tiếp Viêm Binh! ?

"Nhanh lui lại!" Thiên Thu Kiếp Chủ là người phản ứng đầu tiên, nghiêm nghị quát.

Nhưng hết thảy đều đã quá trễ.

Hai bàn tay to kia như hung binh kinh thế, trực tiếp chụp vào Cơ Bá Vương.

Bá Vương Đả Thung Cơ cùng với Đại Cơ Thương bị cứng rắn cắm vào trong thân thể của Cơ Bá Vương, máu tươi tung toé, nhuộm đỏ bầu trời.

Mạnh như Cơ Bá Vương cũng đều lọt vào trọng thương, khí tức điên cuồng suy yếu.

"Ha ha ha...tiểu gia hỏa, các ngươi vẫn còn quá yếu!" Giọng nói của Ngục Chủ truyền đến từ sâu trong lòng đất, càng ngày càng gần.

Oanh...

Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra thần sắc khó coi, khoát tay, một khối đại ấn rơi xuống, đánh vào bên trong đại địa.

Chương 879

Thiên Vũ Pháp Ấn!

Đây là Viêm Binh của Thiên Thu Kiếp Chủ, tinh khí võ đạo dâng lên, như sông lớn mênh mông, lao nhanh không ngừng, vô số hư ảnh lấp lóe, diễn hóa áo nghĩa võ đạo.

"Dừng!"

Đột nhiên, Thiên Vũ Pháp Ấn im bặt mà dừng, dừng ở giữa không trung, một cỗ lực lượng vô hình như thuỷ triều cuồn cuộn đánh tới, hiển hiện theo đó, là từng vết nứt.

Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra sắc mặt thống khổ, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Thiên Vũ Pháp Ấn như đại tinh rơi xuống, bay tứ tung ra ngoài, đập ầm ầm ở sâu trong đáy biển.

"Không xong!" Cơ Bá Vương không để ý đến thương thế, nhìn về phía mặt đất.

Ở trong bụi mù đầy trời, một thân ảnh chậm rãi đi ra từ bên trong vết rách đại địa.

Đó là một vị lão giả, râu tóc đều trắng phau, áo bào rách nát, nhưng thân thể lại cực kỳ rắn rỏi, thân hình cao lớn như là dã thú, ánh mắt sắc bén lộ ra quang mang doạ người.

"Lão gia hoả này...đã đi ra!" Vương Khung ở bên trong thuế biến cũng không nhịn được động dung.

"Ngục Chủ!"

Từng ánh mắt hoảng sợ rơi vào trên người vị lão giả đáng sợ kia.

Vào lúc này, không khí phảng phất như ngưng kết, thời gian giống như bất động.

Vị bá chủ ngày xưa kia cuối cùng vẫn đã thoát khốn.

Nghiệt long xuất uyên, tất có điềm xấu.

"Ta lại đã trở về!" Ngục Chủ cười khẽ nói.

Gã nhìn mặt đất tràn ngập đổ nát, lại lướt nhìn hai đại cao thủ chật vật bên trong không trung, bên trong con ngươi băng lãnh chứa đựng một tia thần sắc hung tàn.

"Muộn, hết thảy đều đã muộn!" Thiên Thu Kiếp Chủ lộ ra thần sắc khó coi.

Y không ngờ được, bị vây khốn nhiều năm như vậy, Ngục Chủ thế mà còn hung mãnh như vậy, dùng tay không đối địch, y cùng với Cơ Bá Vương liên thủ cũng đều không ngăn cản nổi.

"Liền dùng tính mạng của các ngươi để tuyên bố sự trở về của ta!" Ngục Chủ khẽ cười nói.

Trong mắt gã, dường như là tính mệnh của hai đại cường giả cảnh giới Linh Lô cũng đều không đáng giá được nhắc tới, nhiều nhất cũng chỉ là đồ chơi của gã mà thôi.

"Ồ?" Ngục Chủ vừa động, đột nhiên dừng lại, mày xám nhướng lên, không nhịn được nghiêng người nhìn về một cái phương hướng, bên trong con ngươi tàn nhẫn hiện ra một vệt thần sắc ngưng trọng.

"Không ngờ được ngươi vậy mà cũng đi đến! Đã lâu không gặp..."

"Thần Cương!"

Lời nói rơi xuống, dị tượng giữa thiên địa bỗng nhiên tiêu tán.

Một vị nam nhân đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời Tuyệt Ngục, phong khinh vân đạm, như đại đạo tự nhiên, sinh diệt không việc gì.

Một trong Thập Nhị Vương Tọa, Thần Cương hàng lâm! !

Thần Cương, một trong Thập Nhị Vương Tọa!

Người hộ đạo Quang Minh Học Cung.

Đây mới thực sự là nam nhân đã từng đứng sừng sững trên đỉnh thế gian, quang mang lấp lóe, vinh quang khoác trên người, không biết để lại bao nhiêu truyền kỳ hiển hách.

Cho dù tuế nguyệt lưu chuyển, cũng khó có thể ma diệt phong thái cùng với uy danh của y.

Không ai ngờ được, vị tồn tại chí cao này sẽ xuất hiện ở nơi này, uy

danh trăm đời, phá không mà tới.

"Thần Cương...đây chính là Thần Cương..." Vương Khung kinh hãi.

Từ sau khi Thập Nhị Vương Tọa mai danh ẩn tích, những thành viên mang theo sắc thái truyền kỳ kia hành tung bí mật, cơ hồ không hiển hiện trong thiên hạ.

Bọn hắn như thần long độn ẩn, giấu trong nhân thế, có thể nhìn thấy bất luận một vị nào trong đó cũng đều là cơ duyên lớn bằng trời.

"Thần Cương! Nam nhân này rốt cuộc cũng đã bước ra khỏi Quang Minh Học Cung!"

Cơ Bá Vương cùng với Thiên Thu Kiếp Chủ nhìn nhau, đều nhẹ nhàng thở ra, trên mặt dâng lên một tia kinh nghi.

Đối với bọn hắn mà nói, Thần Cương vẫn như cũ là tồn tại chỉ có thể ngưỡng vọng.

"Ngục Chủ, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như cũ!" Thần Cương khẽ nói.

Y mặc một thân áo bào rộng phần phật, không giống như tu sĩ, ngược lại giống như là hiền sĩ cổ lão.

Ánh mắt của Ngục Chủ hơi hơi ngưng tụ lại, lộ ra thần sắc cảnh giác, rốt cuộc không còn hờ hững như lúc trước.

"Tần Tiểu Cửu đâu, chỉ có một mình ngươi đến, chỉ sợ là cũng không làm được trò trống gì!" Ngục Chủ cười lạnh, khí tức quanh người không ngừng tăng cao.

"Ngục Chủ, thời đại đã bất đồng!" Thanh âm nhẹ nhàng như dòng suối róc rách, chậm rãi truyền ra.

Oanh...

Đột nhiên, đại địa nứt vỡ, bên trong không trung, đạo thân ảnh đáng sợ kia biến mất.

Y đột ngột xuất hiện ở trước người Ngục Chủ, đấm ra một quyền, thời không phảng phất như bất động.

Ngục Chủ như đại tinh tử vong, bay tứ tung ra ngoài, không gian loạn

lưu tuôn ra sụp đổ.

"Tiểu gia hỏa năm đó, đã trưởng thành đến cảnh giới như vậy sao?" Ngục Chủ nghiêm nghị quát.

Từng sợi xiềng xích phóng lên tận trời, giống như nghiệt long khôi phục, triển lộ ra "răng nanh" dữ tợn, bắn về phía Thần Cương.

Lực lượng như vậy, trực tiếp đánh nát hư không, loạn lưu dòng chyar, dường như muốn thôn phệ hết thảy.

Chương 880

Ông! Thân thể của Thần Cương chấn động, nổi lên ánh sáng trong suốt, vậy mà lại không trốn không né, thân thể hướng về phía trước.

Xiềng xích khủng bố kia quất vào trên người y, bắn ra vạn đạo hoa lửa, vậy mà là không thể gây tổn thương cho y mảy may.

"Con bà nó..." Một màn này đơn giản như là núi lở trời sập, đừng nói là Vương Khung, liền ngay cả Cơ Bá Vương, Thiên Thu Kiếp Chủ cũng đều nhìn ngốc, tròng mắt suýt nữa đều rơi ra.

Lực lượng của Ngục Chủ kinh khủng bực nào?

Xiềng xích trầm trọng kia ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ nhất, có thể tuỳ tiện đánh vỡ vụn thân thể của cao thủ cảnh giới Linh Lô, không gian cũng đều không thể ổn định, mạnh như Cơ Bá Vương dùng lực lượng sở trường cũng đều không chịu nổi, suýt nữa trực tiếp bị đánh nát.

Thần Cương phong khinh vân đạm, vậy mà lại trực tiếp ngạnh kháng!

Đây là thân thể đáng sợ bực nào?

"Làm sao...làm sao lại mạnh đến như vậy...đây là thực lực của Thập Nhị Vương Tọa sao?"

"Siêu phàm thoát tục...y đã không thuộc về tầng thứ loài người...thật đáng sợ!"

Thiên Thu Kiếp Chủ cùng với Cơ Bá Vương nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sợ hãi thật sâu.

Oanh...

Đột nhiên, ở bên trong đống đổ nát, thân ảnh cuồng bá phóng lên tận trời, cánh tay sâm nghiêm bị dung nham màu đỏ bao trùm, như là khải giáp hiện ra ánh sáng dữ tợn.

Vào lúc này, thiên lôi lấp lóe, như là trong thế gian có hung thú khôi phục, che đậy nhân thế.

Phanh! Cánh tay dị biến bỗng nhiên đánh ra, tất cả địa hình chung quanh đều yên diệt, không gian cũng vặn vẹo theo đó.

Thần Cương bước ra một bước, cũng là một quyền.

Oanh...

Hai thân ảnh đụng vào nhau, không trung vặn vẹo, cả tòa Tuyệt Ngục cũng đều đang rung chuyển, đại dương mênh mông gầm thét, sóng lớn càn quét, như là tận thế.

Trong khoảnh khắc, thiên địa bát phương khắp nơi đều tràn ngập khí tức hủy diệt.

Mỗi người đều phảng phất như lục bình không rễ, mặc cho bấp bênh, giống như lúc nào cũng sẽ táng diệt.

Cho dù là dạng cao thủ như Thiên Thu Kiếp Chủ, Cơ Bá Vương cũng đều cảm thấy nguy hiểm cực hạn.

"Loại lực lượng tầng thứ này quả thực hủy thiên diệt địa." Vương Khung không nhịn được líu lưỡi.

Nếu không phải có lực lượng long mạch bảo hộ Tuyệt Ngục, nơi này đã hóa thành một vùng đổ nát.

Không trung vỡ nát, đại địa trầm luân, sóng biển giận dữ, vạn linh không tồn tại...

Coi như Vương Khung đã đạt đến cấp độ Chi Phối Giả, cũng không có khả năng dùng một quyền đánh vỡ núi lớn, một chân có thể đạp phá sông ngòi.

Nhưng mà bất kể là Ngục Chủ hay là Thần Cương, lực lượng của bọn hắn đều đã đạt đến tầng thứ vượt qua cực hạn sinh mệnh của nhân loại, một chiêu một thức, không có bất kỳ hoa mỹ gì, cũng đều có thể ảnh hưởng quy tắc từ nơi sâu xa.

Lực lượng của bọn hắn đã không phải là thứ nguyên thời không này có thể tuỳ tiện trói buộc.

"Thần Cương, ngươi vì sao không ra tay toàn lực, chẳng lẽ là sợ ảnh hưởng tên tiểu tử kia lĩnh hội huyền công?" Đột nhiên, Ngục Chủ nhe răng cười một tiếng, bên trong con ngươi bắn ra ánh sáng giảo hoạt.

Oanh...

Thần Cương đấm ra một quyền, lôi đình lắc lư, thân thể của y càng trở nên óng ánh, quang minh vô lượng lấp lóe, giống như lưu ly đại nhật, bất sinh bất diệt.

"Ha ha ha...tên tiểu tử kia cũng là họ Vương a..." Ngục Chủ cười to, gã đứng thẳng bất động, nhục thân hóa thành một mảnh hắc ám, như vực thẳm hỗn mang, thôn phệ vạn vật.

Đây là nơi chôn cất mọi sinh linh và là nhà của mọi linh hồn.

Thiên địa thần quỷ, đều sa đọa ở trong đó.

Mười phương yêu ma, như vào luyện ngục.

Lôi đình oanh sát, xung kích vào bên trong nhục thân như vực thẳm kia, Ngục Chủ khẽ nhúc nhích, liền thôn phệ lôi đình.

"Tần Cửu trước kia nên chém ngươi mới đúng!" Thần Cương lãnh đạm nói.

"Ngươi hẳn là không ngờ được...ta cũng đã bước ra một bước này!"

Oanh...

Bóng tối vô tận giống như sương mù mờ mịt khuếch tán ra từ trong cơ thể của Ngục Chủ.

Gã không ngừng nhúc nhích, như đêm tối xâm nhập, nhét đầy thiên địa.

Trong nháy mắt, liền muốn thôn phệ cả tòa Tuyệt Ngục, núi non sụp đổ, sông ngòi run rẩy, liền ngay cả long khí cũng đều bắt đầu rò rỉ, chui vào bên trong thân thể đáng sợ kia.

"Đây là...thân dung thiên địa...gã vậy mà đã đạt tới mức độ này?"

Thiên Thu Kiếp Chủ cùng với Cơ Bá Vương quả thực không thể tin được.

Bị phong ấn nhiều năm như vậy, thực lực của Ngục Chủ chẳng những không có lùi lại, vậy mà còn tiến thêm một bước, đạt đến tầng thứ bên trong truyền thuyết.

"Lão gia hoả này vậy mà lại mạnh như vậy, không đúng...ta dường như cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc." Vương Khung kinh hãi khó hiểu.

Lúc này, hắn đã đạt đến thời khắc tiến hóa mấu chốt, nhưng tâm thần lại có hơn phân nửa bị trận chiến đấu ở phía trên Tuyệt Ngục hấp dẫn.

Lực lượng của Ngục Chủ vượt qua tưởng tượng, hình thái cũng đều phát sinh biến hóa.

Chương 881

Ẩn thân bên trong bóng tối, phảng phất như thật sự hóa thành vực thẳm, thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Thủ đoạn như vậy là bất luận năng lực cùng với Viêm Binh gì cũng đều không có cách nào so sánh.

"Thần Cương, ngươi hẳn phải biết rằng, cùng là Linh Lô, chênh lệch như lạch trời, nếu như ngươi không ra tay toàn lực, liền chết ở chỗ này đi." Ngục Chủ cuồng tiếu không thôi.

Vực thẳm hàng lâm, hắc ám vô biên, từng vị hung đồ kia giống như ác quỷ trầm luân địa ngục, bị thôn phệ, nghiền ép, luyện hóa, yên diệt...

Những tội nghịch nguyên bản ký thác hi vọng ở trên người Ngục Chủ kia, ngay cả hô một tiếng cũng không kịp.

Bọn hắn đến chết cũng không ngờ được, sự hung tàn cùng với đáng sợ của Ngục Chủ vượt xa sự tưởng tượng của bọn hắn.

Oanh...

Hắc ám vực thẳm là như đêm dài vô tận, dường như muốn thôn phệ cả tòa Tuyệt Ngục.

Phảng phất như đây mới là bản thể của Ngục Chủ.

Vực thẳm như ngục, chúa tể chúng sinh, ở bên trong nơi này, gã chính là chúa tể vô thượng.

"Cái đó là..." Tâm thần của Vương Khung rung chuyển, liền trông thấy, ở bên trong vực thẳm vô tận kia, một cỗ hư ảnh quen thuộc đang trôi nổi.

Đó là một miếng sắt, vết rỉ loang lổ, vết rạn trải rộng, không có sai biệt so với miếng sắt trong tay hắn.

Chỉ là ở trên miếng sắt kia khắc một con số: 13.

"Con bà nó..." Trong nội tâm Vương Khung rống to, suýt nữa liền muốn nhảy ra.

Oanh...

Vực thẳm hắc ám triệt để hàng lâm, đè về hướng Thần Cương.

Ở bên trong hắc ám tuyệt đối, quang minh không tồn tại, chỉ có tử vong cùng với tịch diệt.

Nhục thân của Thần Cương nổ vang, như là lôi đình phồng lên, nhưng cũng không có cách nào phá vỡ hắc ám trầm luân như luyện ngục.

"Liền dùng máu của ngươi để mở ra con đường trở về!" Tiếng cười dữ tợn Ngục Chủ quanh quẩn ở giữa thiên địa.

Thiên Thu Kiếp Chủ mang theo Vũ Vô Cực đã sớm chạy ra nên ngoài vạn dặm, y ở phía xa nhìn dị tượng liên thông với hắc ám này, lộ ra sắc mặt khó coi, trong nội tâm bồn chồn.

Loại sát tinh này một khi xuất thế, thiên hạ liền lọt vào tai nạn.

"Lão gia hoả này đã từng đối địch với Thập Nhị Vương Tọa, một khi thoát khốn, không biết rõ là ai có thể ngăn cản." Cơ Bá Vương cắn răng nói.

Y lộ ra thần sắc lo lắng, nhìn về phía sâu trong bóng tối.

Mắt thấy Thần Cương liền đã sắp bị thôn phệ, trầm luân.

"Dừng ở đây sao?" Cơ Bá Vương thở dài một tiếng.

"Bá Đạo Chân Cương!" Đột nhiên, một thanh âm nhẹ nhàng vang vọng ở giữa thiên địa.

Bên trong bóng đêm vô tận, ánh sáng bay vút lên trời, hóa thành một thanh cự kiếm to lớn, phá vỡ trấn phong trùng điệp, quang mang vạn trượng, chiếu sáng nộ hải thương khung.

"Đó là..."

Đám người kinh hô, liền trông thấy, cự kiếm to lớn đáng sợ kia giống như điện mang lôi thần, lóe ra lực lượng kinh người.

Cỗ lực lượng kia lan tràn dọc theo hư không, cho dù là biển lớn cũng đều xé rách mở ra.

"Đó là thần thông gì, không đúng, thanh cự kiếm kia là thực thể chân chính...Viêm Binh, ta chưa bao giờ nhìn thấy Viêm Binh khoa trương như vậy a!"

Ánh mắt của Cơ Bá Vương rung động, quả thực không thể tin được, y gắt gao nhìn chằm chằm thanh quang minh cự kiếm dài hơn ba mươi thước

kia, nhất thời vậy mà không thể nhìn ra huyền bí trong đó.

"Bá Đạo Chân Cương, hóa khí thành vật...đã bao nhiêu năm rồi, ngươi rốt cuộc cũng rình mò đến thần cảnh!" Trong vực sâu hắc ám, giọng nói của Ngục Chủ chậm rãi truyền đến, lộ ra một tia kiêng kị.

Thần Cương đứng sừng sững trong hư không, uy năng che đậy thiên địa.

Y khoát tay, quang minh cự kiếm dài hơn ba mươi thước trong bàn tay bỗng nhiên nứt vỡ, hóa thành vô số hạt.

Những hạt kia nổ vang, dẫn tới từng vết rách lan tràn dọc theo hư không.

Rất nhanh, vô số hạt tụ hợp, vậy mà hóa thành một đoàn khí lưu thần bí, thần phục ở trong bàn tay của Thần Cương.

"Ngươi chung quy vẫn đã già rồi!" Thần Cương khẽ nói, y cong ngón tay búng ra, khí lưu thần bí vậy mà trực tiếp hóa thành một ngọn núi cao, đè về hướng vực thẳm hắc ám.

Ngọn núi lớn kia có bảy màu, phân biệt là đỏ, cam, vàng, lục, lam, lam, tím...thần quang nhấp nháy, hung uy kinh thế.

Đây không phải là thần thông, mà là một ngọn núi chân chính.

"Con bà nó...đây rốt cuộc là thủ đoạn gì, hư không tạo vật, thủ đoạn này cũng quá lợi hại đi!"

Thiên Thu Kiếp Chủ cùng với Cơ Bá Vương trừng con mắt đến căng tròn, ánh mắt nhìn về phía Thần Cương cũng đều trở nên khác hẳn.

Kỳ thực mà nói, loại cấp bậc chiến đấu như này, coi như là bọn hắn cũng đều chưa từng nhìn thấy.

Mấu chốt nhất là, sau khi Thập Nhị Vương Tọa giải tán, những truyền kỳ này ẩn giấu trong nhân thế, ngay cả mặt cũng không thấy, lại càng không cần phải nói đến ra tay chân chính, còn là chiến đấu sinh tử.

"Đây chính là Thần Cương, người hộ đạo Quang Minh Học Cung, chẳng trách Quang Minh Học Cung kiêu ngạo như vậy, Quang Minh Điện ngay cả rắm cũng không dám thả." Vương Khung cũng đều không nhịn

được líu lưỡi.

Chương 882

Cung chủ Quang Minh Học Cung Vu Thiên Ngân muốn ở trong một đời này triệt để thoát ly khỏi Quang Minh Điện.

Y cũng không phải chỉ là tự tin đối với thực lực cùng với thủ đoạn của chính mình, càng bởi vì một đời Quang Minh Học Cung này có dạng đại sát khí như Thần Cương.

Cho nên Vu Thiên Ngân mới có dạng tự tin cùng với đảm phách kia, y cho dù cược, cũng dám cược.

Oanh...

Ngọn núi bảy màu ép xuống, bóng tối vô tận cũng đều sụp đổ.

Vực thẳm chấn động, hiển lộ ra thân ảnh của Ngục Chủ, dường như ở dưới loại lực lượng áp bách này, gã cũng không thể duy trì hình thái vực thẳm hắc ám.

"Thần Cương, ngươi không ép được ta!" Ngục Chủ nghiêm nghị quát.

"Thời đại của ngươi đã kết thúc." Thần Cương khẽ nói, y vung tay, ngọn núi bảy màu trực tiếp đè ép bóng đêm vô tận thành một điểm.

Oanh...

Ngục Chủ bước ra từ trong bóng tối, quanh người có giáp văn lưu động, giống như đúc thành từ đêm tối, khoác sát phạt trên người.

Gã đấm ra một quyền, liền muốn phá vỡ ngọn núi bảy màu.

"Đây là đại lễ mà Tần Cửu tặng cho ngươi." Thần Cương xuất thủ một lần nữa, một đạo phù lục bay ra, trên đó có rồng, rắn và nai, lạc ấn ba chữ to:

Đè chết ngươi!

Tấm bùa kia rơi xuống ở phía trên ngọn núi bảy màu, trong khoảnh khắc, thần quang bảy màu phóng lên tận trời, chiếu sáng thương khung.

Ngọn núi kia như là được thần linh phụ thể, bỗng nhiên đập xuống, trực tiếp trấn áp Ngục Chủ, tầng tầng phong cấm rơi xuống, dường như muốn phong cấm tại chỗ sâu nhất Tuyệt Ngục.

"Tần Tiểu Cửu..." Ngục Chủ nghiêm nghị quát.

Giọng nói của gã tràn ngập phẫn nộ cùng với tuyệt vọng.

Bí phù của Tần Hoàng, đoạt thiên tạo hóa, coi như là gã cũng không thể đánh phá.

"Một ngày nào đó, ta sẽ trở về!" Giọng nói của Ngục Chủ biến thành dần dần yếu ớt.

Đột nhiên, vào một sát na sau cùng, một đạo lưu quang bay ra từ phía dưới thần sơn bảy màu, xông phá ràng buộc, xông phá chân trời, trực tiếp phá vỡ hư không, biến mất không thấy gì nữa.

"Côn trùng trăm chân chết vẫn còn muốn giãy giụa!" Ánh mắt của Thần Cương hơi trầm xuống, nhẹ giọng nói.

Lúc này, Ngục Chủ đã bị phong ấn lại, vết rách trên đại địa cũng biến mất không thấy gì nữa.

Bụi mù tán đi, cả tòa Tuyệt Ngục sau khi trải qua một trường hạo kiếp, diện tích còn lại đã không còn đủ một phần ba.

Dù vậy, bộ phận tàn dư cũng là vô cùng bừa bộn, khắp nơi đều là đống đổ nát.

"Thật là đáng sợ, chỗ được long mạch thủ hộ vậy mà cũng đều bị đánh phá thành mảnh nhỏ." Cơ Bá Vương bay tới, không nhịn được nói.

"Xin chào đại nhân." Cơ Bá Vương cùng với Thiên Thu Kiếp Chủ lần lượt hành lễ.

Trên thực tế, tuổi của Thần Cương không lớn hơn bọn hắn bao nhiêu, nhưng thực lực vẫn còn ở đó.

Cái thế giới này cường giả vi tôn, nắm giữ thực lực cường đại, tự nhiên liền sẽ thu hoạch được tôn kính, còn những thứ khác không đáng quan tâm.

Thần Cương nhìn cũng không nhìn, ánh mắt như kiếm, nhìn về phía dưới.

"Vương Khung..." Thần Cương thì thào khẽ nói, bên trong con ngươi hiện lên một vệt thâm ý.

"Lui ra đi, cho dù là ai cũng không thể tới gần nơi đây một ngàn dặm."

Thần Cương vừa ra tay, một đạo khí lưu rơi xuống, hóa thành một tầng ánh sáng, ngăn cách Tuyệt Ngục.

Trong lòng Thiên Thu Kiếp Chủ hơi giật mình một chút.

Đây là đang thủ quan cho Vương Khung a!

Đường đường là Thần Cương một trong Thập Nhị Vương Tọa, lại vừa ý đối với một hậu bối như thế!

Chẳng lẽ bọn hắn vốn là quen biết?

Vô số nghi vấn hiện lên ở trong đầu óc của Thiên Thu Kiếp Chủ, nhưng y còn chưa kịp nghĩ sâu, liền bị Thần Cương mang ra khỏi nơi đây.

Tuyệt Ngục to như vậy trống rỗng, hung đồ cũng bị giết chết sạch.

Chỉ có ở sâu trong lòng đất, phía trên mắt biển, tại hạch tâm long mạch thần bí.

Vương Khung đang trải qua thuế biến trước nay chưa từng có, nhục thân của hắn triệt để năng lượng hóa, dựng dục ra cấu trúc tổ hợp mới ở trong long mạch.

"Đi rồi! ?" Trong lòng Vương Khung quýnh lên.

Hắn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Thần Cương một chút.

Từ thời điểm trông thấy lực lượng của Thần Cương, Vương Khung liền biết rõ, đối phương khẳng định biết lai lịch của mình.

Bá Đạo Chân Cương, Vương Khung đã từng nắm giữ qua loại lực lượng thần bí này, ở bên trong huyễn tượng tại Thiên Thượng Nhân Gian.

"Chờ ta rời khỏi nơi này, ta nhất định phải..." Trong nội tâm Vương Khung lặng lẽ tính toán.

"Nhân loại a...ngươi rốt cuộc cũng đến."

Đúng lúc này, một tràng thanh âm hư vô truyền đến từ chỗ sâu long mạch.

Trong lòng Vương Khung bỗng nhiên rung động, Hỏa Chủng màu đen phát ra dao động mãnh liệt.

"Đây là..."

Long mạch biến hóa, bên trong hư không, một tòa đài sen màu đen chậm rãi hiển hiện! !

Chương 883

Nghe đồn tại thời đại thần thoại, bốn đại đại dương mênh mông trong thiên hạ đều bị Chân Long chiếm cứ, làm long sào.

Ở sau cùng thời đại thần thoại, thiên hạ khó gặp Chân Long, Long tộc cũng trở thành truyền thuyết xa xưa, không hiện trên thế gian, khó phân thật giả.

Nhưng dù vậy, niềm mơ ước của nhân loại đối với rồng là chưa bao giờ kết thúc.

Chủng sinh vật kia dường như là điểm tiến hóa cuối cùng mà loài người ngưỡng mộ và khao khát nhất.

Trong vô tận tuế nguyệt đến nay, không biết bao nhiêu cường giả phát hiện ra dấu vết liên quan tới Long tộc để lại ở bên trong tứ hải đại dương mênh mông.

Trứ danh nhất chính là Long Cung.

Trong đại dương bao la, dưới biển cả vạn mét ẩn chứa rất nhiều cung điện cổ kính, huyền bí.

Những cung điện này nguy nga tráng lệ, to lớn vô cùng, nhân loại ở trước mặt nó, nhỏ bé như sâu kiến.

Khó có thể tưởng tượng, hình thể của chủ nhân những cung điện này ngày xưa là to lớn như thế nào.

Hắc Thuỷ Long Cung mà Vương Khung thăm dò năm đó chính là một trong số đó.

Nhưng, nếu như trên đời thật sự có rồng, như vậy nhiều lắm là chỉ có thể được tính là sào huyệt của một con rồng nhỏ.

Nghe đồn, Thập Nhị Vương Tọa trước kia quét ngang tứ hải đại dương mênh mông, đã từng tìm được long chủ Long Cung.

Ở bên bờ Đông Hải!

Sóng lớn nhấp nhô, sóng lớn càn quét khuấy động phát ra tiếng nổ vang chói tai.

Một chiếc tàu cá chậm rãi cập bờ, mười mấy vị ngư dân cùng nhau tiến lên, trong mắt lộ ra chờ mong, chờ mong thành quả của lần ra khơi này.

"Lão Tôn, con tàu hỏng này của ngươi ngập nước sâu như vậy, xem ra lần thu hoạch này không nhỏ a." Một gã đại hán gánh gỗ thông, tiến lên đón, nhếch miệng cười nói.

"Lần này rất hung hiểm, gặp phải mấy đợt thủy triều liên tiếp, nhưng cũng may là..." Lão Tôn rít một hơi thuốc, cười nói.

Đột nhiên, lão đang nói chuyện nửa chừng thì im bặt, vô thức quay đầu lại nhìn.

Bên trong không trung, mây mù sà xuống cực thấp, phảng phất như muốn tương liên cùng với biển lớn.

Bên trong sóng lớn gầm thét, vậy mà mơ hồ có một đạo nhân ảnh hiển hiện.

"Già rồi nên hoa mắt sao?" Mí mắt già nua của lão Tôn đột nhiên run lên, đưa tay lên dụi dụi mắt.

"Mau nhìn, đó là người sao?"

Chỉ một thoáng, toàn bộ bến tàu đều trở nên xao động, tất cả mọi người lao ra khỏi tàu, khiếp sợ nhìn về phía xa.

Sóng lớn phấp phới, đạo thân ảnh kia đạp sóng biển đi tới.

Đó là một vị thanh niên, mái tóc đen dài rối tung, nửa thân trên trần trụi, cơ thể rắn chắc mạnh mẽ bại lộ ở trong không khí, cùng với từng vết thương dữ tợn.

Tròng mắt của y đen và lạnh, giống như đại dương đang cuồng nộ, chỗ trán có một vết mờ, giống như vảy.

"Đây không phải là nhân loại bình thường...nhanh...nhanh bẩm báo cho Đông Hải Quân!" Lão Tôn nghiêm nghị hô.

Tứ hải đại dương mênh mông, đều có đại quân triều đình đóng quân.

"Ta đã trở về!" Thanh niên kia hờ hững nói.

Ông! Đột nhiên, y giơ tay lên, cong ngón tay búng ra.

Một đạo kiếm quang bén nhọn bắn ra, cuốn lên sóng lớn gào thét, kiếm

khí đáng sợ chém ngang ngàn dặm, trong nháy mắt, liền xuyên thủng phá hủy bến tàu kia.

Đám ngư dân mở to hai mắt nhìn, cũng không kịp la lên, liền hóa thành hạt bụi ở phía dưới kiếm khí tàn phá bừa bãi.

Chưa hết, thế đi của kiếm khí đáng sợ không giảm, trực tiếp hủy diệt toàn bộ làng chài.

Kiếp số giáng lâm, làng chài nhỏ này ở trong nháy mắt liền biến thành đống đổ nát.

Không bao lâu, thanh niên kia cuối cùng cũng đi tới từ bên trên biển, đặt chân lên lục địa.

Y nhìn toàn cảnh đống đổ nát, liếc nhìn thi thể dưới chân, bên trong con ngươi không một gợn sóng, thờ ơ.

"Chậc chậc...Long Vương sát kiếm...không hổ là nhất tộc mạnh nhất!" Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến từ chỗ xa, lộ ra một tia tán thưởng.

Ánh mắt của thanh niên ngưng lại, liếc mắt nhìn lại.

"Đệ tử Quang Minh Điện..."

Tố Huyền Chân cất bước đi tới, khóe miệng chứa đựng ý cười, trong mắt đều là khát vọng.

"Thực sự là lực lượng không tồi...chẳng trách bộ tộc các ngươi chỉ có ba đến năm người, lại làm cho thiên hạ kiêng kị!" Tố Huyền Chân khẽ cười nói.

Oanh...

Khí tức khủng bố phóng lên tận trời từ trong cơ thể thanh niên, không khí chung quanh phảng phất như ngưng kết, sau lưng y thậm chí có dị tượng hiển hóa.

"Huyết mạch đáng sợ!" Nụ cười trên mặt Tố Huyền Chân dần dần thu liễm, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Y khoát tay áo nói: "Buông lỏng một chút, ta cũng không phải là địch nhân của ngươi."

"Ở trong đại kiếp Tuyệt Ngục, chỉ có ngươi là còn sống, Ngục Chủ ngược lại là rất coi trọng ngươi." Tố Huyền Chân cười, móc ra một vật từ trong ngực, lung lay ở trước người.

Thanh niên thấy thế, thần sắc khẽ biến, lông mày không nhịn được giương lên.

"Ngươi làm sao lại có vật này?"

"Ha ha ha...Hoắc Pháp Vương đã từng nói, mọi thứ đều có thể xảy ra!" Tố Huyền Chân cười to, thu vật kia vào trong lòng.

Chương 884

Thanh niên lộ ra ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chặp Tố Huyền Chân, nói: "Đệ tử Quang Minh Điện làm sao lại nhúng chàm..."

"Thời đại bất đồng, hết thảy đều đang biến hóa!" Tố Huyền Chân đưa tay ngắt lời thanh niên: "Liền giống như Tần Hoàng nói, giang sơn đời nào cũng có người tài, tất cả đều tỏa sáng mấy trăm năm..."

"Nước sông một khi rút xuống, thời đại mới hẳn sẽ tiến đến!"

Dứt lời, trong mắt Tố Huyền Chân lộ ra một tia nóng bỏng cùng với phong mang.

"Chúng ta sẽ nhấc lên thuỷ triều thời đại mới!"

"Chúng ta?" Thanh niên bắt giữ được từ mấu chốt theo bản năng.

Tố Huyền Chân khẽ gật đầu nói: "Là những tồn tại có tư cách làm bạn với chúng ta, chúng ta sẽ là lực lượng của thời đại mới."

"Ngươi muốn làm gì?" Thanh niên trầm giọng nói.

"Nước sông đã rút xuống, thời đại của những lão gia hỏa kia đã sớm kết thúc...lần này, ta muốn làm cho thiên hạ run rẩy, để cho thế nhân biết, thời đại mới đã đến rồi!" Tố Huyền Chân khẽ mỉm cười, nói.

Y thu liễm lại dã tâm, nhìn thanh niên nói: "Long Kình Thiên, ta cần lực lượng của ngươi!"

"Nếu như không có ngươi, thời đại mới này cũng không khỏi quá mức không thú vị!"

"Đi theo ta đi!" Tố Huyền Chân mê hoặc nói: "Ta biết, ngươi sẽ không cự tuyệt!"

Long Kình Thiên trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn ngẩng đầu, nhìn đại dương mênh mông, nhìn về một cái phương hướng.

Ánh sáng mặt trời rủ xuống, chiếu rọi khuôn mặt như điêu khắc, con ngươi băng lãnh bỗng nhiên hiện ra một vệt dị sắc.

"Đi thôi!" Long Kình Thiên sải bước, bước về phía nơi xa.

"Hắc hắc, trò hay sắp bắt đầu!" Tố Huyền Chân cười đi theo.

...

Tân Hỏa Sơn.

Từ sau khi Quang Minh Học Cung mở rộng sơn môn, ở nơi đây liền náo nhiệt hẳn lên.

Đủ loại tu sĩ, thương nhân, người buôn bán nhỏ, quý tộc thế gia...dòng người không dứt, dường như đều muốn chiêm ngưỡng phong thái của thánh địa tu hành.

Vào một ngày, tại quán trà ven đường.

"Gần đây triều đình giống như muốn có động tác lớn, gọi Thiên Vũ Vương, Thiên Hình Vương, Thiên Nguyên Vương trở về...trong bốn đại Thiên Vương có ba người trở về, chỉ sợ là có đại sự phát sinh!"

"Nghe nói một tháng trước, Tuyệt Ngục xảy ra biến cố, long mạch của Tần thị hoàng tộc bị hao tổn, cho nên..."

"Nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa sao? Loại sự tình này mà cũng dám nói lung tung?"

"Ta cũng nghe thế, nghe nói có quan hệ cùng với Đồ Hầu mới được sắc phong, có người nói, hắn chết ở bên trong tràng biến cố kia."

"Ta cũng nghe được phong thanh, lần biến cố này giống như chính là do Đồ Hầu dẫn tới."

"Căn cứ vào tin tức đáng tin mới nhất, Đồ Hầu kỳ thực chính là gian tế mà yêu thú nhất tộc sắp đặt ở bên trong nội bộ nhân loại chúng ta, hắn căn bản cũng không phải là người."

"Không sai, hắn căn bản chính là yêu thú khoác da người, có người đã tận mắt nhìn thấy hắn ăn thịt người."

"Nghe nói bản thể của hắn có ba cái đầu, cánh tay phải là do vô số xúc tu tạo thành, dường như là một loại yêu thú cổ lão, tên là xúc tu quái!"

Bên trong quán trà, ngươi một câu ta một câu, đàm luận về những chủ đề nóng sốt nhất gần đây.

"Người nào đang bịa chuyện bậy ở sau lưng lão tử."

Ở một góc xó xỉnh, một vị thanh niên thì thào tự nói, không phải là

Vương Khung thì còn là ai?

Ba ngày trước, Vương Khung phá quan mà ra từ Tuyệt Ngục long mạch, bước qua Đông Hải, đi qua núi sông, đi đến dưới Tân Hỏa Sơn một cách lặng yên.

Lúc này Vương Khung đã biến thành không giống như trước.

Hắn một thân áo vải, khí chất bình thường, phảng phất như hòa làm một thể cùng với hoàn cảnh chung quanh, rõ ràng là ở chỗ này, hết lần này tới lần khác lại khiến cho người ta không thể chú ý.

Dường như tồn tại và không tồn tại chỉ nằm trong khoảnh khắc hít thở, suy nghĩ lưu chuyển, trong sát na hít thở, cũng không bắt giữ được khí tức của hắn.

Mấu chốt nhất là, trên người Vương Khung không còn có dao động Hỏa Chủng.

Phảng phất như, hắn rốt cuộc không còn là người tu hành, chỉ là một phàm nhân, giống như người buôn bán nhỏ ngược xuôi bắc nam, bôn ba vì cơm áo, mặt trời mọc thì làm mặt trời lặn thì nghỉ, mơ hồ như mây khói, giống như sâu kiến đi kiếm ăn.

Từ nơi sâu xa, hắn dường như đi theo một loại quỹ tích khác, hưởng thụ một loại vận mệnh như có như không khác.

Ở bên trong quán trà ven đường này, người nào cũng không có chú ý tới sự tồn tại của hắn, chỉ ngồi uống trà, trò chuyện chủ đề nóng sốt nhất gần đây.

"Đồ Hầu sống chết không rõ, Thất Hoàng Tử gặp xui xẻo, công tích vài ngày trước đó đều phai nhạt, nghe nói gần đây bị mấy vị hoàng tử khác chèn ép rất kịch liệt."

"Gã cũng là danh tiếng quá thịnh, từ trước đến nay đều ẩn núp, một buổi vang lên, tự nhiên sẽ dẫn tới kiêng kị, hiện nay Đồ Hầu không có ở đó, Thất Hoàng Tử có thể chống đỡ được đã là không dễ, nói cho cùng thì gã chỉ là một hoàng tử không có căn cơ."

Chương 885

"Nói cũng phải, nếu như Đồ Hầu thật sự là gian tế của yêu thú, sợ rằng Thất Hoàng Tử cũng không thoát khỏi liên quan."

"Đừng nói là Thất Hoàng Tử, người bên cạnh Đồ Hầu một người cũng đều chạy không thoát, thế tử Thiên Vũ Vương thì còn tốt, những người giống như Tiểu Minh Tôn, Binh Vương Dương Kỳ đều sẽ bị nhằm vào."

"Nghe nói Thất Hoàng Tử đã điều bọn hắn đi đến Thập Vạn Đại Sơn, đại chiến một trận cùng với Quan Quân Hầu tại đó, hai người vậy mà bị đánh bại và trấn áp."

"Quan Quân Hầu lợi hại như vậy?"

"Nói nhảm, đó chính là tân quý chạm tay có thể bỏng ở trong triều đình hiện nay, Tam Hoàng Tử, Ngũ Hoàng Tử đối với y cũng đều ưu ái có thừa, luận tiền đồ, ở phía trên Đồ Hầu xa xa, cũng không biết rõ y đến cùng có lai lịch ra sao, thủ đoạn lại cao cường như vậy."

Ở trong dạng quán trà nho nhỏ này, ngược lại là hội tụ tình báo đến từ bốn phương tám hướng.

Những tin tình báo này có thật có giả, nhưng lại đại biểu cho thanh âm chủ lưu nhất hiện nay.

Hành tung thân phận của Đồ Hầu trở thành bí ẩn, liên đới đến ngay cả Thất Hoàng Tử cũng đều lọt vào liên luỵ, Đồ Thần Công Hội cùng với Bổ Thiên Công Hội cũng đều lọt vào chèn ép.

Thập Vạn Đại Sơn trở nên không quá an bình, xảy ra biến cố lớn, vì thế cho nên Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ cũng đều đi tới đó.

Hai vị thủ hạ lợi hại nhất của Vương Khung này liên thủ với nhau, vậy mà cũng đều không ép được Quan Quân Hầu, trọng thương bại lui.

"Quan Quân Hầu...có một chút ý tứ! ?" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống.

Sớm vào trước khi phong hầu, hắn liền đã nghe Thất Hoàng Tử đề cập tới.

Người này thân mang văn khí, có dị tượng thánh nhân coi trọng, trước kia thi đậu trạng nguyên, thi thư văn chương kinh động văn miếu, liền ngay cả Tần Hoàng cũng đều nói y là trăm năm mới hiện, thiên tư linh vận.

Sau đó vào triều làm quan, càng là được Thiên Vũ Vương, Thiên Hình Vương nhìn trúng.

Ở bên trong các hoàng tử, Tam Hoàng Tử, Ngũ Hoàng Tử cũng đều rất thân cận.

Có thể nói, người này có khí chất rất đặc biệt, phảng phất như trời sinh có được mị lực không thể chống đỡ.

Hung danh của Vương Khung truyền ra khắp thiên hạ, nhưng uy vọng cùng với căn cơ trong triều lại không có cách nào đánh đồng cùng với Quan Quân Hầu.

Văn danh, quân công của y đều có một không hai trong cùng thế hệ, tuổi còn trẻ liền được trao tặng nhất đẳng hầu tước, danh xưng có một không hai.

"Ngày đó cứu đi Tiêu Vệ Mưu tại Động Vũ Khư hắn là người này." Vương Khung vô cùng chắc chắn nói.

Mặc dù chỉ là phỏng đoán, nhưng hắn có được trăm phần trăm chắc chắn.

Thực lực như vậy, thân mang lực lượng long mạch như vậy, ở trước mắt bao người cứu người đi từ trong tay của hắn, ở bên trong tân quý trong triều ngoại trừ Quan Quân Hầu, tuyệt đối không có người thứ hai.

"Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên tàng long ngọa hổ, ngược lại là muốn gặp vị hầu gia này một lần." Vương Khung sinh ra hứng thú.

Nhưng hắn cũng không có vội vã nhất thời, trước mắt còn có chuyện trọng yếu hơn cần làm.

Vương Khung có lòng tin đối với Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ, tương tranh trong cùng thế hệ, hai người này liên thủ cho dù không địch lại, nhưng muốn bảo mệnh hẳn là không có vấn đề.

"Toàn bộ tránh ra!" Đúng lúc này, một tiếng hét to truyền đến.

Cách đó không xa, một đoàn người đi tới, xua đuổi đám người đi trên đường.

Những người này khí thế hung ác, thực lực mạnh mẽ, vậy mà thuần một sắc tất cả đều là cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín.

Đặc biệt là hai người cầm đầu, tuổi còn trẻ, khí tức nội liễm, như tàng long hổ, lại có một tia khí tượng cảnh giới Dung Khí.

"Người nào mà lại cuồng như vậy, dám cao điệu như vậy tại địa bàn của Quang Minh Học Cung?" Có người khẽ nói, lui về phía sau, nhường ra một con đường.

Đám người kia cũng không quan tâm đến ánh mắt của đám người, trực tiếp đi vào quán trà, đuổi một số người ra ngoài, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hai người cầm đầu vừa mới ngồi xuống, nô bộc ở bên cạnh liền lấy ra các loại đồ vật từ bên trong Hỏa Giới.

Linh tuyền Thanh Hư Bích Ba, chén vàng Tử Lưu Long Văn, hỏa lô Lưu Ly Kim Cương, than Xích Hỗn Nham Sơn...

Các loại vật dụng pha trà cực kỳ đầy đủ, vô cùng đặc biệt, vừa nhìn liền biết chính là hào môn thế gia, ít nhất đã truyền từ năm đời trở lên.

Đặc biệt là than Xích Hỗn Nham Sơn, chính là cống phẩm trong triều.

Nghe nói loại than này tại Đại Tuyết Sơn Bắc Cảnh cũng đều có thể cháy mà không tắt, một khối than có thể đốt cháy trọn vẹn một buổi tối, kèm theo hương thơm dễ chịu, thế gia bình thường cũng đều dùng không nổi.

Ngoại trừ cung đình, cũng chỉ có một số ít đại thần vương công được ân sủng mới có.

Chương 886

"Trần huynh, ngươi xem đi!"

Thanh niên mặc áo bào rộng khẽ cười nói đối với một vị công tử áo bào trắng.

Gã khoát tay, một cây hương xanh bay ra, treo ở giữa không trung, bắt đầu cháy rừng rực.

Chỉ một thoáng, hương khói cao vút như rồng bay vút lên trời, lộ ra sát phạt cùng với hung uy.

"Pháp Vương tế thanh hương, một chiến khóa càn khôn!"

"Đây là...Pháp Vương Tế Chiến Hương! ?"

"Truyền nhân Quang Minh Điện! ?"

Đám người kinh hô, quả thực không thể tin được.

Nghe đồn vào thời điểm Hoắc Pháp Vương chinh phạt đạo thống trong thiên hạ trước kia, mỗi khi diệt một đạo thống đều sẽ đốt một cây hương xanh, cáo tế thiên địa, dùng chiến niêm phong cửa.

Từ đó về sau, đệ tử Quang Minh Điện hành tẩu thiên hạ, tiếp kiến đạo thống các phương, đều là đốt lên hương này, chẳng khác gì là đang tuyên chiến, truyền bá sự bất khả chiến bại của chính mình, muốn áp đảo toàn bộ truyền nhân đời này của đối phương.

Nếu như thành công, ở bên trong trăm năm, đạo thống của đối phương không thể xuất thế, hành tẩu nhân gian, nếu như thất bại, người đốt hương liền tự sát ở trước cửa đạo thống.

"Con bà nó...Quang Minh Điện rốt cuộc cũng đã xuất thủ...đây là muốn áp đảo Quang Minh Học Cung a!"

Trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Những năm gần đây, Quang Minh Học Cung cùng với Quang Minh Điện càng ngày càng xa cách, đây đã là sự thật không thể chối cãi.

Người hữu tâm cũng nhìn ra được, chí hướng của Quang Minh Học Cung không nhỏ, muốn thoát khỏi sự chưởng khống của Ly Quang Minh

Điện.

Nhưng cho tới nay, Quang Minh Điện cũng đều không có bất kỳ động tác gì.

Ngoại giới đã sớm có lời đồn, Quang Minh Điện đang ấp ủ một cơn bão táp to lớn, muốn dùng uy thế lôi đình tiến hành đại thanh tẩy, triệt để áp đảo Quang Minh Học Cung.

Nhưng không ai ngờ được, Quang Minh Điện vậy mà sẽ ra tay kiểu này.

Pháp Vương tế thanh hương, niêm phong cửa 100 năm!

Tuổi trẻ, chính là tương lai.

Đây là muốn triệt để đánh rụng truyền nhân đời này của Quang Minh Học Cung, triệt để dập tắt quang mang bất diệt kia, đánh gãy căn cơ của đối phương.

"Quá ác!"

"Hôm nay ta liền áp đảo toàn bộ đệ tử một đời này của Quang Minh Học Cung!" Thanh niên mặc áo bào rộng bưng chén trà ở trên bàn lên, cười nói.

Gã khoát tay, hương khói bay lên trời, lượn lờ như mây khói, hóa thành một chữ lớn.

Chiến! ! !

Lúc này, Vương Khung ngồi ở xó xỉnh, uống trà, khóe miệng hơi hơi nâng lên.

"Có một chút ý tứ, đã thật lâu không có trông thấy tên tiểu tử nào trang bức như vậy!"

Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương hoành không xuất thế, nếu như không có Lâm La Thiên, y tất nhiên sẽ hái vương miện chí cao kia, quân lâm thiên hạ, vô địch tinh không.

Nhưng cho dù như vậy, ở phía dưới phong mang của Lâm La Thiên, quang huy của y cũng khó có thể che dấu.

Ở bên trong lịch sử dài dằng dặc của Quang Minh Điện, lực ảnh hưởng của Hoắc Pháp Vương đủ để đứng trước ba.

Thời đại kia, y quét ngang chư địch, tru diệt mười phương đạo thống, đuổi tuyệt truyền thừa Linh Sơn, tàn sát yêu thú di tộc...cứng rắn đẩy uy danh của Quang Minh Điện lên độ cao trước đó chưa từng có.

Cũng vì thế, Hoắc Pháp Vương được vinh dự là tồn tại chí cao duy nhất có thể chống lại Lâm La Thiên trong ba ngàn năm nay.

Hoắc Pháp Vương tuổi già thâm cư không ra ngoài, không còn bước ra khỏi Quang Minh Điện nửa bước.

Nhưng y cùng với Quang Minh Điện, từ đó lại trở thành người cầm đầu thiên hạ, mạnh như Đại Hạ hoàng tộc đương thời cũng đều kính nể có thừa đối với y.

Có người nói, thần thông của Hoắc Pháp Vương quá thịnh, sát phạt quá mức, phạm thiên kỵ.

Cho nên lưu lại di huấn, đốt hương tế lễ, dùng chiến niêm phong cửa, đại đạo vô tình, lại lưu lại một chút hi vọng sống.

Từ đó trở đi, Pháp Vương tế hương liền trở thành một loại truyền thuyết.

Đó là biểu tượng vô địch của Quang Minh Điện, đồng thời cũng là khí phách có thể dung nạp thiên hạ, khí thôn sông núi.

Đó là đang thông báo cho thế nhân, ở trong mắt Quang Minh Điện là không có địch thủ.

Đốt hương tế vong linh, thu phục kẻ không biết tự lượng sức.

Chuyện này là cảnh cáo, cũng là ban ân, không có diệt môn, giữ lại một tia hương hỏa, từ đó tuyệt tích ở trong nhân gian trăm năm, suy ngẫm lại lỗi lầm.

Chính là bởi vì Quang Minh Điện chiếm cứ đại thế tuyệt đối, có được thực lực không thể địch nổi.

Cho nên, "Pháp Vương đốt hương" liền trở thành một loại quy tắc mà thế lực khắp thiên hạ đều ngầm thừa nhận tuân theo.

Ngươi không tuân theo, chính là khiêu khích, người ta diệt cả nhà ngươi cũng không thể nói gì.

So với diệt môn, niêm phong cửa đóng cửa trăm năm dường như cũng không được tính là gì!

"Quang Minh Điện đến cùng vẫn là Quang Minh Điện, thế to như trời, không thể rung chuyển, vậy mà dùng dạng biện pháp này." Có người thở dài nói.

Chương 887

Theo lý thuyết, dùng địa vị cùng với nội tình của Quang Minh Điện vào giờ phút này, ở trong thiên hạ không có bất kỳ thế lực nào có thể đối địch.

Đối mặt với thái độ cường ngạnh của Quang Minh Học Cung, Quang Minh Điện nếu như thật sự toàn lực trấn áp, cũng có thể đè xuống.

Nhưng một khi khai chiến toàn diện, ảnh hưởng quá lớn, cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng đều phải bỏ mạng.

Kết quả như vậy, Quang Minh Điện không muốn nhìn thấy, Quang Minh Học Cung càng thêm không muốn nhìn thấy.

Nhưng mâu thuẫn giữa hai bên sớm muộn cũng sẽ bạo phát, cho nên Quang Minh Điện đã lựa chọn biện pháp có lợi nhất.

Pháp Vương tế hương, cắt đứt truyền nhân đời này của Quang Minh Học Cung.

Lửa mới không truyền, không có người kế tục, bên trong trăm năm, Quang Minh Học Cung cũng đều sẽ không gượng dậy nổi.

Đừng nói là ngươi phải niêm phong cửa trăm năm, coi như không phong, chờ đợi hai ba mươi năm sau, Quang Minh Học Cung sẽ còn có cao thủ ra dáng gì, muốn thu thập còn không phải rất dễ dàng.

"Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, nhân tài của Quang Minh Học Cung suy tàn, Diệp Thiên tử vong, Đồ Phu phản bội chạy trốn, còn có ai có thể đứng ra?"

"Quang Minh Điện tuổi già thành tinh, đừng nói là liều thực lực, chơi tâm cơ cũng đều chơi không lại a."

"Ai bảo bọn họ nắm giữ thế lớn chứ, Pháp Vương đốt hương đã coi như là sinh lòng từ bi."

Đám người cảm thán, ánh mắt tò mò lần lượt rơi ở trên người thanh niên đến từ Quang Minh Điện.

Có thể đại biểu cho Quang Minh Điện binh lâm học cung, Pháp Vương đốt hương, chắc chắn không phải là cao thủ bình thường, khẳng định đã

đạt được chân truyền.

"Văn bối là Dịch Thần Hình, đặc biệt đến tiếp kiến Quang Minh Học Cung!" Thanh niên kia quát to một tiếng, như kinh lôi mênh mông, truyền khắp bát phương, thẳng đến đỉnh Tân Hỏa Sơn.

Ở đây dù sao cũng là tổng bộ Quang Minh Học Cung, là nơi cung phụng thi hài của các đời tổ sư.

Dịch Thần Hình tự nhiên sẽ không bỏ qua lễ nghĩa, mặc dù nói năng có lễ phép, bên trong ngôn ngữ lại lộ ra một cỗ tự tin vô địch cùng với khiêu khích.

m thanh vang dội mênh mông không ngừng, đánh thẳng vào tâm linh chúng nhân.

"Cao thủ!" Có người khẽ nói, nhìn ra mánh khóe.

Vị Dịch Thần Hình này vậy mà lại là cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng ba, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

"Còn trẻ như vậy, so với cảnh giới của Đồ Phu còn muốn cao hơn!"

"Quang Minh Điện không hổ là đệ nhất tông môn trong thiên hạ, nội tình quá thâm hậu, chỉ sợ cho dù là Tần thị hoàng tộc cũng đều không bì kịp."

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, bên trong thế hệ trẻ tuổi có thể đạt đến Chi Phối Giả lác đác không có mấy, lại càng không cần phải nói chỉ cách khoảng cách nửa bước, liền có thể thành tựu Chưởng Khống Giả.

Dạng thiên phú này đích xác được xưng tụng là yêu nghiệt như thần, cũng chỉ có Quang Minh Điện mới có thể bồi dưỡng ra đệ tử như này.

Không thể không nói, trong những năm gần đây, Quang Minh Điện đích xác có một chút điệu thấp không bình thường, truyền nhân đệ tử chân chính cơ hồ không hiện ra trên thế gian.

Hiện nay, dường như hết thảy đều đã bất đồng.

"Quang Minh Điện rốt cuộc cũng sắp xuất thế sao?"

Đúng lúc này, trên đỉnh Tân Hỏa Sơn, tiếng chuông đại chấn, một giọng nói thờ ơ vang vọng.

"Đại chấp giáo! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, nghe ra được,

đây là giọng nói của Vương Huyền Cương.

"Còn mời tiền bối mở rộng cửa vào!" Dịch Thần Hình thản nhiên nói.

Ngụ ý của gã là muốn Quang Minh Học Cung sợ hãi không chiến mà tự lui, ý tứ khiêu khích nhét đầy thiên địa, biểu hiện ra tự tin cùng với cuồng ngạo của gã.

"Tiểu bối, ngươi đang cảm thấy Quang Minh Học Cung không có người sao?" Vương Huyền Cương nói một lần nữa.

Giọng nói của y phiêu hốt thất thường, lộ ra một cỗ uy nghiêm cao tuyệt.

"Còn xin chỉ giáo." Dịch Thần Hình ép sát từng bước, trong mắt chứa đầy thần sắc mỉa mai.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, môn nhân một đời này của Quang Minh Học Cung điêu linh thảm bại, còn có người nào có thể chiến,

Hôm nay, gã liền muốn triệt để áp đảo toàn bộ đệ tử một đời này của Quang Minh Học Cung, để cho bọn hắn trăm năm cũng đều không ngẩng đầu lên được.

"Ngươi đi đi, đánh bại gã!" Vương Huyền Cương khẽ nói.

Giọng nói kia như một làn gió xuân, truyền ra khắp Tân Hỏa Sơn.

Trong lòng mọi người hơi giật mình một chút.

Quang Minh Học Cung còn có cao thủ! ?

Oanh...

Đột nhiên, một ánh lửa phóng lên tận trời từ Tân Hỏa Sơn, như dung nham dâng lên, xâm chiếm trời cao.

Ở bên trong ánh lửa chói mắt kia, một thân ảnh đạp không mà tới.

Đó là một vị thanh niên, ăn mặc vải thô, đi chân trần, sâu trong con ngươi hiện ra tinh mang nhàn nhạt, hình dạng thường thường không có gì lạ, nhưng lại có một cỗ quý khí khó nén.

Chương 888

"Chi Phối Giả...Chi Phối Giả trẻ tuổi như vậy...Quang Minh Học Cung còn có cao thủ!"

"Cao thủ thế hệ trẻ tuổi chưa từng tuyệt diệt, xem ra đây là tuyệt thế thiên tài mà Quang Minh Học Cung âm thầm bồi dưỡng."

"Vu Thiên Ngân không hổ là cung chủ Quang Minh Học Cung, khí phách của y cực lớn, muốn thoát ly khỏi sự chưởng khống của Quang Minh Điện ở trong đời này, xem ra đã sớm âm thầm mưu đồ, liền ngay cả người kế tục cũng đều đã chuẩn bị tốt."

Đám người thán phục.

Ai cũng cho rằng sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, nhân tài Quang Minh Học Cung điêu linh, đã sớm không có vinh quang ngày xưa, cục diện không có người kế tục đã không có cách nào tránh khỏi, mấy chục năm sau, sợ rằng cũng không còn nhân vật có thể giữ vững được cục diện.

Nhưng sự xuất hiện của thanh niên trước mặt này lại phá vỡ nhận biết của đám người.

Quang Minh Học Cung vẫn còn có ẩn giấu yêu nghiệt không ra, hôm nay muốn nhất chiến kinh thiên hạ.

"Như vậy mới có ý tứ." Dịch Thần Hình thờ ơ, khẽ cười nói.

Khí thế của gã thẳng tiến không lùi, trước mặt dường như không có địch thủ, chiến ý dạt dào dâng lên như đại nhật, sự tự tin bay bổng bao quanh người.

"Ta không chém hạng người vô danh." Dịch Thần Hình thản nhiên nói.

"Ta họ Vu, ngươi có thể gọi ta Vu Thập Nhị!" Thanh niên chân trần nói khẽ.

"Vu! ?" Dịch Thần Hình nghe thế, lông mày bỗng nhiên vẩy một cái, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, một vệt thần sắc ngưng trọng bên trong con ngươi thoáng qua tức thì.

"Đại Hạ di tộc! ?"

Vu!

Cái họ này cực kỳ đặc biệt, chủ nhân của nó đã từng thống trị phiến thiên địa này, nơi nhật nguyệt chiếu đến đều là cương thổ, chỗ núi sông đi tới đều là vu tế!

Đó là dòng họ của Đại Hạ hoàng tộc ngày xưa.

Bộ tộc kia thân khoác vinh quang, hoàng thiên chí thượng, danh xưng vạn thế không suy, là chí tôn trong thiên hạ.

Những có lẽ là bởi vì lòng dạ của bọn hắn quá cao, muốn so đấu cùng với thiên, rốt cuộc kiếp số tiến đến.

Chủ nhân giang sơn sông núi ngày xưa cũng xuống dốc.

Dòng họ kia triệt để tuyệt diệt, phủ bụi vĩnh viễn ở bên trong dòng sông thời gian, rốt cuộc không còn ai đề cập tới.

Về phần huy hoàng cùng với xán lạn đã từng của bọn hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi chút ở trong sách cổ.

"Huyết mạch còn sót lại của Đại Hạ hoàng tộc sao! ?"

Ở trong góc xó xỉnh, con mắt của Vương Khung lộ ra kỳ quang.

Thế gian đã sớm có lời đồn, Vu Thiên Ngân cung chủ Quang Minh Học Cung đời này chính là Đại Hạ di tộc, trên người y chảy dòng máu đã từng là chí tôn.

Vì thế, vào thời điểm Vu Thập Nhị báo ra danh hào, tất cả mọi người đều sản sinh ra liên tưởng kỳ diệu một cách tự nhiên.

"Thật sự là Đại Hạ di tộc sao, nhất mạch này đã từng bá thiên tuyệt địa a!" Có người khẽ nói, trong mắt lộ ra ánh sáng doạ người.

"Huyết mạch Vu thị sao?" Dịch Thần Hình trầm giọng nói.

Thân là đệ tử Quang Minh Điện, gã biết rõ quá khứ cùng với sự đáng sợ của bộ tộc này.

"Nhân sinh có thay đổi, vãng lai thành cổ kim..." Vu Thập Nhị khẽ nói.

Oanh...

Chỉ một thoáng, thân thể của y bỗng nhiên chấn động, như phong lôi tấn công, rung chuyển đại địa.

Sau một khắc, y hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện ở trước người Dịch Thần Hình, tốc độ cực nhanh, khiến cho người ta trố mắt.

Ông! Y đấm ra một quyền, không khí chung quanh như nước biển chảy ngược, trực tiếp bị áp súc thành một đoàn, dấy lên hoa lửa hừng hực.

Dịch Thần Hình bỗng nhiên co con ngươi lại, hai tay hợp lại, ngăn chặn theo bản năng.

Lực lượng đáng sợ tạo nên vạn đạo gợn sóng, lan tràn ra dọc theo cánh tay Dịch Thần Hình.

Thần sắc của Dịch Thần Hình đại biến, như lục bình không rễ, bấp bênh, bỗng nhiên bay ra, máu tươi màu đỏ tươi tràn ra từ trong khóe miệng.

Oanh...

Thân hình của Vu Thập Nhị không ngừng lại, như là hung thú đánh giết, đuổi theo.

Trong khoảnh khắc, quyền ảnh đầy trời, chưởng phong không tuyệt.

Lực lượng của y như là sét đánh chớp giật, không lọt chút gió.

Đám người kinh dị, liền nhìn thấy vô số dư ảnh xẹt qua bầu trời, lần lượt nghiền ép thân thể của Dịch Thần Hình.

Vị cao thủ Quang Minh Điện này giống như đống cát, thừa nhận công kích khó có thể tưởng tượng.

"Quá...quá đáng sợ...nhục thân của y lại có thể mạnh như vậy?" Trên mặt của mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi!

Nhục thân của Vu Thập Nhị nổ vang.

Tốc độ như vậy đủ khiến cho máu thịt phân liệt, thân thể của y đáng sợ như là binh khí.

Càng thêm đáng sợ hơn so với thần binh hóa thân của Dương Kỳ.

"Coi như là Chi Phối Giả bình thường cũng đều có thể đánh chết!" Có người nuốt nước bọt, không nhịn được nói.

"Nhục thân thành binh!" Dịch Thần Hình cắn răng nói.

Đột nhiên, lưu quang màu bạc quanh người gã đột nhiên nổ vang, giống như thủy triều ngăn trở thế công của Vu Thập Nhị, quyền phong của Vu

Thập Nhị như sa vào đầm lầy.

Chương 889

Cùng lúc đó, lưu quang màu bạc phân ra một luồng, hóa thành sương mù, dung nhập vào thân thể của Dịch Thần Hình, những vết thương kia dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chữa trị.

Ông! Thần sắc của Vu Thập Nhị không đổi.

Hỏa diễm màu đỏ quấn quanh tay phải, rất nhanh liền xâm nhiễm cánh tay phải.

Cùng lúc đó, tay trái của y có ánh sáng màu trắng bao phủ.

Lửa đỏ giống như đại nhật, ánh trắng như âm nguyệt, xoay trái xoay phải, phân chia âm dương.

Thân thể của Vu Thập Nhị ở bên trong hai loại lực lượng cực hạn này lại thăng hoa một lần nữa, như Lưu Ly Kim Cương, vĩnh hằng bất động.

"Huyết mạch Vu tộc, Lưu Ly Kim Thân!" Có người kinh hô, nhận ra được.

Đây là sức mạnh vô thượng ghi lại ở bên trong đạo thư cổ lão, chỉ có huyết mạch thuần khiết của Đại Hạ hoàng tộc mới có thể thức tỉnh.

Nắm giữ loại lực lượng này, nhục thân bất bại, có thể đối kháng với Viêm Binh, các loại năng lực cũng đều không thể gây tổn thương, thậm chí một khi thức tỉnh, trăm phần trăm có thể tu thành Chúa Tể Giả.

Coi như đặt chân vào cảnh giới Linh Lô cũng cao hơn gấp mười lần so với người khác.

"Quang Minh Học Cung vậy mà ẩn giấu yêu nghiệt đáng sợ như vậy!"

Không ít người đều cảm thấy rùng mình.

Giấu quá sâu.

Nhìn thấy dạng yêu nghiệt này, liền không khỏi liên tưởng đến Đồ Phu hôm đó, so với Đồ Phu, Quang Minh Học Cung đã giấu Vu Thập Nhị quá sâu.

Thâm sơn tạo hoá luyện huyền công, một buổi vang lên thiên hạ động!

Huyết mạch Đại Hạ di tổ càng đáng sợ hơn so với bên trong truyền

thuyết.

Ông! Vu Thập Nhị ngang ngược kinh thiên, cứng rắn xé rách lưu quang màu bạc thần bí kia, một quyền khinh khủng rung chuyển trời đất, nặng nề nện lên trên ngực của Dịch Thần Hình.

Chỉ nghe một tiếng vang "răng rắc" nhỏ, xương ngực của Dịch Thần Hình dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hãm xuống, máu tươi màu đỏ tươi nhuộm đỏ trời cao.

Dịch Thần Hình như đại tinh tử vong, rơi vào đại địa, nhấc lên bụi mù tràn ngập.

"Quá mạnh!"

Từng ánh mắt kính sợ lần lượt rơi vào trên người Vu Thập Nhị, y đứng sừng sững trong hư không, thân thể như lưu ly bất bại, ánh mắt chết chóc màu vàng kim, khí tượng hùng vĩ, ngang ngược doạ người.

Dạng thiên tư này đủ để ngạo thị quần hùng.

"Căn cơ của Quang Minh Học Cung thật đúng là thâm bất khả trắc!" Đột nhiên, một tiếng cười lạnh lùng vang vọng thiên địa.

Bụi mù đầy trời bỗng nhiên tiêu tán.

Ở bên trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Dịch Thần Hình vậy mà lông tóc không thương.

Lưu quang màu bạc nổ vang, ở mặt ngoài thân thể ngưng kết thành một bộ giáp.

Bí ấn phù văn, huyền khắc linh công, treo nhật nguyệt, hạ sơn hà, như thần linh giữ gìn, như yêu như quỷ, ứng theo biến hoá của quần tinh, như mạch lạc sông ngòi...

Bộ giáp cổ xưa kia chậm rãi dung nhập vào máu thịt của Dịch Thần Hình, phảng phất như trở thành một phần của thân thể gã.

Oanh...

Không trung bỗng nhiên ảm đạm, kiếp vân nổ vang, lôi quang tung hoành.

Dùng Dịch Thần Hình làm trung tâm, không gian chung quanh đều chịu

ảnh hưởng, phảng phất như một chiếc vỏ trứng cực lớn, bao phủ gã cùng với Vu Thập Nhị ở trong đó.

"Hư Không Khí Thần Khải! ?"

Ở bên trên Tân Hỏa Sơn, một thanh âm kinh nghi truyền đến.

Nghe được cái danh tự này, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hư Không Khí Thần Khải, đó chính là một kiện cổ giáp mà Hoắc Pháp Vương đích thân luyện chế, chí bảo vô thượng của Quang Minh Điện.

Một khi mặc bộ áo giáp này vào, có thể thao túng không gian, như long vào biển, thân mang đại thần thông.

Oanh...

Ở bên trong không gian vỏ trứng, Vu Thập Nhị lọt vào giam cầm, Lưu Ly Kim Thân run rẩy không ngừng, phảng phất như thừa nhận áp lực không thể tưởng tượng.

Sau một khắc, từng vết rách hiển hiện, giống như đại địa nứt vỡ, giống như lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

"Chậc chậc...thật sự là huyết mạch đáng sợ, như vậy mà cũng đều không chết." Dịch Thần Hình hơi hơi nâng khóe miệng lên, chứa đựng thần sắc mỉa mai.

Gã chậm rãi nhấc bàn tay lên, rơi vào lồng ngực của Vu Thập Nhị.

"Ta ngược lại muốn xem thử, giết ngươi, Quang Minh Học Cung còn có ai có thể cản ta!"

Lực lượng khủng bố như thủy triều nổ vang.

Lồng ngực của Vu Thập Nhị thừa nhận lực lượng đáng sợ, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu sụp đổ.

"Quang Minh Điện thật sự là tài đại khí thô!"

Đột nhiên, một tiếng cười khẽ vang lên.

Dịch Thần Hình bỗng nhiên co con ngươi lại, cánh tay nâng lên bỗng nhiên dừng lại, gã bỗng nhiên quay người, trong mắt hiện ra một thân ảnh không thể tin được.

Một vị thanh niên không biết từ khi nào, vậy mà đột phá hư không giam

cầm, quỷ dị hiện ra ở trước người gã, cười híp mắt, nhìn chằm chặp bộ giáp trên người gã, hai mắt tỏa ra ánh sáng.

Hư Không Khí Thần Khải là áo giáp cổ lão do Hoắc Pháp Vương đích thân luyện chế.

Chương 890

Nghe đồn, bộ giáp này là dùng da xương của Hư Không Thú luyện chế mà thành, một khi mặc vào, thân thể dung nhập vào hư không, thân mang thần thông, là chí bảo vô thượng của Quang Minh Điện.

Vào lúc này, toàn thân lông tơ của Dịch Thần Hình dựng đứng, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Nam nhân trước mắt này vậy mà đột phá không gian giam cầm của Hư Không Khí Thần Khải, vô thanh vô tức, liền xuất hiện ở trước người gã.

Loại chuyện này quả thực không theo lẽ thường, không thể tưởng tượng.

"Không có khả năng...hắn làm sao có thể giấu diếm được tai mắt của ta?" Dịch Thần Hình kinh hãi thất thần, thân thể phảng phất như cứng đờ.

Gã nhìn thanh niên đột nhiên xuất hiện trước mắt, càng nhìn càng cảm thấy kinh hãi.

Rõ ràng liền ở trước mặt, nhưng hư không chung quanh phảng phất như sương mù phiêu hốt không thể nắm chắc, khiến cho gã căn bản thấy không rõ hình dạng của đối phương.

Lúc này, ở dưới Tân Hỏa Sơn, tất cả mọi người đều sinh ra cảm giác khác thường.

Ở trong mắt bọn hắn, Dịch Thần Hình đột nhiên dừng sát chiêu đã sắp rơi xuống, sững sờ nhìn sang bên cạnh, cũng không biết rõ đang nhìn cái gì.

"Quang Minh Điện thật đúng là có không ít bảo bối!" Vương Khung khẽ mỉm cười, ánh mắt giống như đinh nhắm vào Hư Không Khí Thần Khải.

"Ngươi...ngươi là ai?" Dịch Thần Hình run giọng nói.

Ông! Vương Khung trầm mặc không nói, hắn khoát tay, hai ngón khẽ động, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, không gian bị giam cầm chung quanh giống như cái gương vỡ vụn, lần lượt tróc ra.

Thiên địa rúng động, không gian loạn lưu như cuồng phong gào thét.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra, trên bầu trời, không biết từ khi

nào, vậy mà nhiều thêm một người, rất hời hợt liền phá cấm chế của Hư Không Khí Thần Khải.

"Đó...đó là người nào?"

"Quang Minh Học Cung lại vẫn còn có cao thủ, vừa ra tay liền phá vỡ không gian giam cầm, đây là cao thủ lâu năm sao?"

"Không đúng, khí tức sinh mệnh cực kỳ trẻ tuổi, mà lại chỉ có cảnh giới Chi Phối Giả...Quang Minh Học Cung ngoại trừ Đại Hạ hoàng tộc lại vẫn có yêu nghiệt càng đáng sợ hơn."

Đám người kinh hô, từng ánh mắt kinh nghi lần rơi ở trên người Vương Khung.

Ở trong mắt bọn hắn, người trẻ tuổi này thực sự quá thần bí, không gian xung quanh dao động, như giấu sương mù, nhưng thực lực biểu hiện ra bên ngoài lại kinh thế hãi tục, triệt để áp đảo ở phía trên Vu Thập Nhị.

Phải biết rằng, Vu Thập Nhị là hậu duệ thuần huyết của Đại Hạ hoàng tộc, tu luyện Lưu Ly Kim Thân, một thân thực lực siêu phàm thoát tục, như thế này đã đủ kinh khủng.

Nhưng mà, vào một khắc người trẻ tuổi thần bí này xuất thủ, mọi người mới phát hiện ra, Quang Minh Học Cung so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn.

Một kích phá hư không! ?

Chi Phối Giả lại có thể có loại lực lượng cấp bậc này, đó chính là Hư Không Khí Thần Khải a! Vô thanh vô tức xuất hiện ở bên người Dịch Thần Hình, loại thủ đoạn này quả thực là quỷ thần khó lường.

"Quang Minh Học Cung ẩn giấu đủ sâu...không ngờ được lại âm thầm bồi dưỡng ra cao thủ đáng sợ như vậy, cái gì Vu tộc, Đồ Phu cũng đều không thể sánh nổi!"

"Lửa mới không tuyệt, thật sự là lửa mới không tuyệt a! Tầm mắt của Vu Thiên Ngân quá trác tuyệt, dạng yêu nghiệt này cũng đều có thể bị y tìm ra?"

"Loại thực lực này, coi như là Đồ Phu đích thân đến chỉ sợ cũng không

phải là đối thủ của hắn!"

"Yêu nghiệt so với Đồ Phu còn muốn khủng bố hơn...vậy thì sẽ mạnh cỡ nào!"

"Thật bất khả tư nghị, người này đến cùng có lai lịch ra sao, thực lực như này vậy mà lại sơn thủy không hiện! ?"

Ở dưới Tân Hỏa Sơn, triệt để nổ tung.

Trong lòng của tất cả mọi người đều nổi lên sóng lớn ngập trời, sản sinh ra hiếu kì đối với thân phận của vị thanh niên thần bí này.

Thực lực như này nói không chừng còn là đệ tử thân truyền của Vu Thiên Ngân, thậm chí ngay cả người hộ đạo Quang Minh Học Cung, Thần Cương một trong Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa, cũng đều có liên hệ lớn lao cùng với hắn.

"Ngươi..." Ánh mắt của Vu Thập Nhị ngưng lại, nhìn Vương Khung, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thân là đệ tử mạnh nhất Quang Minh Học Cung, y căn bản cũng không biết sự tồn tại của vị thanh niên thần bí trước mặt này.

Chẳng lẽ cung chủ còn vụng trộm bồi dưỡng một đại sát khí ở sau lưng y! ?

Đây mới là át chủ bài mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Quang Minh Học Cung.

Oanh...

Đột nhiên, Dịch Thần Hình động, thân thể của gã đột nhiên huyễn diệt, phiêu tán như mây khói, dung nhập vào bên trong hư không.

Sau một khắc, hư không phá toái, một quyền bạo lực mang theo hư không loạn lưu, oanh sát mà tới từ sau lưng Vương Khung.

Loại uy lực này kinh thiên động địa, cho dù là Lưu Ly Kim Thân cũng khó có thể ngăn chặn.

Uy năng của Hư Không Khí Thần Khải triệt để hiển lộ ra.

Oanh...

Một quyền đáng sợ, như núi lớn sụp đổ trực tiếp rơi ở sau lưng Vương

Khung.

Chương 891

Vương Khung đứng yên bất động, không gian chấn động như gợn sóng, đạo đạo gợn sóng hiển hiện, giống như cơn lốc khuếch tán về bát phương.

"Cứng rắn ăn một quyền vậy mà cũng đều vô sự, đây còn là người sao?" Một màn trước mắt làm cho tất cả mọi người đều chấn kinh rớt cằm.

Đối mặt với một kích toàn lực của Dịch Thần Hình, dùng thân thể máu thịt nhận tiếp nhận lực lượng của Hư Không Khí Thần Khải, vậy mà bình yên vô sự!

Chuyện này đã không thể dùng hai chữ kỳ tích để hình dung.

Hiện thực như này, đã triệt để vượt qua phạm trù nhận biết của đám người.

"Hắn...hắn là người hay quỷ, đến cùng là làm được như thế nào?"

"Quang Minh Học Cung lại còn có đệ tử như vậy, ở trong năm trăm năm, chỉ sợ là cũng chưa từng sinh ra dạng yêu nghiệt này!"

"Quá lợi hại, lão tử quyết định từ nay về sau không thần tượng Đồ Phu nữa, liền thần tượng người này, so với Đồ Phu, hắn càng đáng giá được phó thác hơn!"

"Tư chất ngút trời, đích xác không phải là Đồ Phu có thể so sánh! Quang Minh Học Cung có đại khí vận a!"

Đám người cảm thán, trong ánh mắt nhìn về phía Dịch Thần Hình cũng đều không thích hợp, người ta dùng thân thể máu thịt ngạnh kháng Hư Không Khí Thần Khải, như vậy cũng đều không thương tổn mảy may, vậy thì còn cần phải tiếp tục đánh sao?

"Không có khả năng...chuyện này tuyệt đối không có khả năng!" Dịch Thần Hình vô thức lắc đầu, trong miệng thì thào, dường như khó lòng chấp nhận thực tế như vậy.

Gã là biết được uy lực của Hư Không Khí Thần Khải, một khi dung hợp, có thể dựa vào nhục thân chưởng khống lực lượng không gian.

Loại lực lượng này có thể quét ngang Chi Phối Giả, sao có thể dùng

thân thể máu thịt ngạnh kháng?

Đây là ác mộng sao?

"Pháp Vương tế thanh hương...chậc chậc, bằng vào dạng thực lực như ngươi mà cũng dám thắp hương, đã đào xong mộ phần chưa?" Vương Khung hơi hơi cười lạnh.

Hắn bỗng nhiên quay người, một điểm ra chỉ, rơi ở trên người của Dịch Thần Hình.

Oanh...

Gợn sóng màu đen hiển hiện, khuếch tán như gợn sóng, rót vào thân thể của Dịch Thần Hình.

Dịch Thần Hình hét thảm một tiếng, cốt nhục phân liệt, máu tươi màu đỏ tươi thẩm thấu ra từ bên trong khe hở áo giáp.

"Chuyện này...hắn...hắn muốn làm gì?"

"A a a...ngươi chết đi cho ta!" Dịch Thần Hình thống khổ gào thét, quát to một tiếng.

Dao động vô hình phóng lên tận trời, như là núi lửa dâng trào, đột nhiên nổ tung.

Không gian vỡ vụn, loạn lưu chảy ngược, lực lượng hủy diệt đáng sợ bị áp súc thành một đoàn, trực tiếp đè về hướng Vương Khung.

Trong khoảnh khắc, dưới bầu trời, hào quang óng ánh kia chói mắt doạ người, giống như một vầng mặt trời bỗng nhiên bay lên, thiêu đốt năng lượng sau cùng.

Lực lượng không gian nồng đậm như này ngưng tụ thành một điểm, mạnh mẽ phun trào, bên trong năm bước liền thôn phệ thân hình của Vương Khung.

Oanh...

Nhục thân của Vương Khung chấn động, giống như Cửu Thiên Thần Lôi, nhấp nháy bất diệt.

Cơ thể trong suốt nổ vang như tụng kinh, dưới làn da giống như có kim mang lấp lóe, vĩnh hằng bất động, đối mặt với lực lượng hủy diệt vô

thượng kia, hắn đứng bất động, không hề nhượng bộ một chút nào.

"Như vậy cũng đều không chết?" Đám người kinh hô, triệt để kinh hãi.

Nhục thân của thanh niên thần bí này kinh khủng về mức quả thực khiến cho người ta giận sôi.

Vào lúc này, liền ngay cả Dịch Thần Hình cũng đều bị doạ kinh hãi thất sắc, tất cả vẻ kinh ngạc chấn kinh trong mắt đều tiêu tán, thay vào đó là sợ hãi thật sâu.

Gã rốt cuộc cũng biết được, đứng ở trước mắt mình là một con quái vật.

Một con quái vật hình người!

"Pháp Vương đốt hương, kẻ bại phải chết!" Vương Khung hờ hững nói.

Pháp Vương tế hương, là truyền thống của Quang Minh Điện, đốt hương niêm phong cửa, như vậy cần phải nắm giữ thực lực mang tính áp đảo, đại thế mênh mông, không thể rung chuyển.

Trước kia Hoắc Pháp Vương tung hoành thiên hạ, vô địch đương thời, ngoại trừ Lâm La Thiên, không có ai có thể ngăn cản.

Y như vậy thì cũng thôi đi.

Nhưng đệ tử Quang Minh Điện thật sự cho rằng chính mình vô địch trong cùng thế hệ sao? Mang theo một kiện Hư Không Khí Thần Khải liền dám đến tổ địa của Quang Minh Học Cung diễu võ giương oai, muốn niêm phong cửa trăm năm?

Quả thực chính là chuyện cười!

Thứ ôn con không có thực lực còn trang bức này, Vương Khung cũng không thể cho phép!

Hắn ghét nhất là người khác trang bức ở trước mặt hắn, đặc biệt là đồ ngu xuẩn Quang Minh Điện.

Gợn sóng màu đen điên cuồng xung kích, Hư Không Khí Thần Khải cứng rắn tách ra từ bên trong huyết cốt của Dịch Thần Hình.

Tiếng gào thét như đến từ địa ngục kia quanh quẩn ở dưới Tân Hỏa

Sơn, vô cùng chói tai.

Ánh mắt của mọi người đều biến thành kinh hãi kinh nghi, thở mạnh cũng không dám, phảng phất như có thiên quân vạn mã gào thét mà tới, ép tới mức khiến cho bọn hắn cảm thấy tắc nghẽn hơi thở.

Chương 892

Dịch Thần Hình nguyên bản không ai bì nổi, mang theo uy thế vô thượng mà đến vào thời khắc lại biến thành như chó nhà có tang, không, ngay cả chó nhà có tang cũng không bằng.

Ở trong tay của thanh niên thần bí này, Dịch Thần Hình liền giống như một khối thịt heo ở trên thớt gỗ, mặc cho xâu xé.

"Quá ác, đây gọi là chặt xương gọt thịt, muốn cứng rắn tách Hư Không Khí Thần Khải ra! Cứ như vậy, chỉ sợ rằng Dịch Thần Hình chỉ còn lại nửa cái mạng."

"So với Đồ Phu, kẻ này còn hung ác hơn nhiều, làm sao Quang Minh Học Cung đều thu nhận những kẻ tàn nhẫn như vậy, ở trong thể lệ chiêu sinh của bọn hắn nhìn qua không có, có phải hay không là có yêu cầu đặt biệt đối với phương diện này?"

"Ở trước mắt bao người, cứng rắn xé xác đệ tử Quang Minh Điện, đích xác đủ hung ác, hắn có thể kết nghĩa với Đồ Phu."

Ở dưới Tân Hỏa Sơn, hoàn toàn tĩnh mịch, đám người nhìn đến hãi hùng khiếp vía, không ai dám nói nhiều nửa chữ.

"Đã thắng, cần gì phải lạnh lùng hạ sát thủ?" Đúng lúc này, một giọng nói ngạo mạn vang lên.

Ở bên trong đoàn người Quang Minh Điện, công tử áo bào trắng đi cùng với Dịch Thần Hình, một mực trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng.

Lời còn chưa dứt, gã bước ra một bước, đi đến chân trời, ánh mắt ung dung, như nhìn xuyên hư vô, nhìn về phía Vương Khung.

"Không hổ là Đồ Phu, thủ đoạn mạnh mẽ, có một không hai trong cùng thế hệ!" Công tử áo bào trắng thản nhiên nói.

Giọng nói của gã ngạo mạn, thế nhưng lại như sấm sét trên đồng bằng, làm cho tất cả mọi người đều là dựng đứng lông tơ, thần kinh dường như cũng nhận phải xung kích.

Từng đôi tròng mắt suýt nữa rơi ra.

"Đồ Phu??? Hắn là Đồ Phu, chuyện này..."

"Đây là tình huống gì, vị thanh niên thần bí này là Đồ Phu? Hắn không phải ngã xuống tại Tuyệt Ngục sao?"

"Đầu óc của ta không đủ dùng rồi, người này là Đồ Phu?"

Thanh âm kinh hô vang vọng ở dưới chân Tân Hỏa Sơn.

Trong lòng đám người nhấc lên sóng to gió lớn, so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

"Đôi con mắt này của ngươi cũng không tệ!" Vương Khung nhếch miệng cười cười, dao động không gian quanh người tán đi, hiển lộ chân dung.

"Con bà nó...thật sự là Đồ Phu! Thần tượng a!"

"Ta liền nói cỗ ngoan kình này giống như đã từng quen biết, hoá ra hắn chính là Đồ Phu..."

"Chẳng trách được vừa rồi ta thấy hắn liền lòng sinh cúng bái, khí tức vương bá vô cùng sống động, hoá ra là thần tượng đến, quả nhiên là khí chất cùng với bề ngoài của một người cũng không có quan hệ, thần tượng đi tới chỗ nào cũng đều bá khí như vậy!"

Hung danh của Vương Khung ở bên ngoài, lực ảnh hưởng của hắn tự nhiên không cần phải nhiều lời, mới vừa hiển lộ chân dung, liền lập tức dẫn tới tiếng vọng cực lớn.

Từng tia ánh mắt biến thành vô cùng nóng bỏng.

Phải biết rằng, ở nơi này là tổng bộ Quang Minh Học Cung, vốn là sân nhà của hắn.

"Vương Khung sư huynh vô địch!"

"Vương Khung sư huynh vô địch!"

...

Đệ tử Quang Minh Học Cung cao giọng la lên, thành kính cuồng nhiệt.

Nguyên bản cao thủ Quang Minh Điện tiếp cận, phách lối không ai bì nổi, đã khiến cho bọn hắn cảm thấy khuất nhục, Vu Thập Nhị bại trận càng là một kích trầm trọng, làm cho sĩ khí trên dưới Quang Minh Học Cung đều

rơi xuống đến đáy cốc.

Hiện nay cao thủ thần bí dùng tư thái vô địch nghiền ép đánh bại Dịch Thần Hình hoàn toàn vậy mà lại là Vương Khung đồng dạng xuất thân từ Quang Minh Học Cung.

Chuyện này khiến cho các đệ tử Quang Minh Học Cung vừa mừng vừa sợ, phẫn nộ cùng với bất bình nguyên bản ứ đọng trong ngực được phát tiết ra toàn bộ.

"Tha cho gã đi..." Công tử áo bào trắng nhìn Dịch Thần Hình đang giãy dụa, khẽ nói.

"Tha cái rắm! Đồ đần xuất hiện từ nơi nào, lại dám nói chuyện với ta như vậy, cút" Vương Khung nhìn cũng không nhìn, trực tiếp quát.

Là hắn bức người Quang Minh Điện chạy đến nơi đây diễu võ giương oai sao?

Là hắn bức Dịch Thần Hình động thủ, tuyên bố muốn Quang Minh Học Cung niêm phong cửa trăm năm sao?

Giảng đạo lý với ngươi, ngươi liền liều thực lực cùng với ta.

Ta luận thực lực với ngươi, ngươi lại đàm đạo đức cùng với ta.

Vương Khung khép năm ngón tay lại, lực lượng khủng bố lại tăng lên một lần nữa, Hư Không Khí Thần Khải như là một cái túi da màu bạc, cứng rắn xé rách xuống từ trên người của Dịch Thần Hình.

Oanh...

Đúng lúc này, công tử áo bào trắng xuất thủ, sau lưng gã bỗng nhiên căng nứt, vậy mà sinh ra bốn cái tay cánh tay.

Mỗi cánh tay đều như huyền binh đúc thành, phía trên tràn đầy phù văn, sáng rực như lửa đỏ, trầm trọng như đại địa, cuồng bạo giống như lôi thuỷ, nhanh như cuồng phong...

"Lục Tí Thần Thông! ?"

Có người kinh hô, đây là một loại pháp môn vô thượng ghi lại ở bên trong đạo thư cổ lão, tên là Lục Tí Thần Thông.

Luyện thành thần thông này, mỗi cánh tay đều như thần quỷ phụ thể, có

uy lực bất thế.

Chương 893

Nghe đồn, loại thần thông này bắt nguồn từ một loại sinh linh thiên sinh địa dưỡng khủng bố.

Sinh linh kia vạn người không được một, hiếm có xưa nay, đã từng bá thiên tuyệt địa, là tồn tại đứng đầu nhất tại thời đại thần thoại.

Sau khi sinh linh kia tịch diệt lưu lại hai đại thần thông, một là sáu tay, một là ba đầu.

Luyện thành hai đại thần thông này, liền có thể hiển hiện phong thái của sinh linh thiên sinh địa dưỡng kia.

"Khiêu chiến ta sao?" Vương Khung lạnh lùng nói.

Oanh...

Nghịch Thiên Long Nha phóng lên tận trời, hóa thành một mảnh lôi hải giáng xuống.

Sóng cuồng càn quét, mỗi một đóa bọt nước đều bị sấm sét hoá thành đao mang.

Bầu trời bị lôi hải bao phủ, trong cuồng triều, giống như có tiếng long ngâm vang vọng, chấn động sơn hải.

"Lực lượng của Đồ Phu...vậy mà mạnh đến như vậy!"

Đám người kinh dị, lần lượt lui lại.

Đúng lúc này, công tử áo bào trắng phóng lên tận trời, sáu tay như trường thương oanh sát, vậy mà trực tiếp xé rách lôi hải.

"Ta phải cứu gã, ngươi không ngăn được!" Công tử áo bào trắng bá khí nghiêm nghị.

Lục Tí Thần Thông, danh chấn thượng cổ, như sáu đầu yêu long phá diệt hết thảy, đánh thẳng về hướng Vương Khung.

"Người mà ta muốn giết, không ai có thể ngăn nổi!" Vương Khung đứng ngạo nghễ trong không trung, lộ ra thần sắc hờ hững.

Hắn khẽ nói một tiếng, như nước mùa thu tan đi.

"Viêm Binh Vô Hạn Đại Pháo!"

Lời nói rơi xuống, không trung đột nhiên rơi vào một mảnh hắc ám.

Sau lưng Vương Khung, một cỗ hư ảnh cực lớn chậm rãi hiển hiện.

"Đây là..."

Vào lúc này, dưới Tân Hỏa Sơn, tất cả mọi người đều trừng lớn con mắt! ! !

Trong lôi hải cuồng bạo, hư ảnh cực lớn chậm rãi hiển hiện.

Đó là một kiện pháp bảo kỳ dị, tròn trịa như trụ, có kết cấu kim loại lấp lánh và bóng bẩy, bí văn phía trên đan xen vào nhau, phác hoạ ra hai đạo hình thú, giống như nghiệt long cuộn thiên, giống như bảo tượng trấn nhạc.

Long Tượng tương giao, sông núi băng diệt.

Vô Hạn Đại Pháo!

Đây chính là kiện Viêm Binh thứ hai của Vương Khung, kiện Viêm Binh thứ hai luyện đúc ra sau khi đạp vào cảnh giới Dung Khí tầng hai.

Hôm đó ở bên trong long mạch Tuyệt Ngục, Vương Khung thu hoạch được tòa đài sen màu đen thứ hai.

Đối với hắn mà nói, đây quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Vương Khung cũng vì thế mà đạp vào cảnh giới Dung Khí tầng hai, năng lực Long Tượng Bạo thực thể hóa, dung hợp cùng với đài sen màu đen, hóa thành Vô Hạn Đại Pháo.

Oanh...

Vô Hạn Đại Pháo phóng xuất ra tiếng nổ vang chói tai.

Vào lúc này, công tử áo bào trắng phảng phất như bị khóa chặt, hư không chung quanh dường như cũng đang sụp đổ.

Dùng công tử áo bào trắng làm trung tâm, điểm điểm quang mang màu vàng sáng lên, như là vòng xoáy dần dần khuếch trương.

Chúng giống như những đốm pháo bước ra từ khoảng không.

Thiên địa linh khí lần lượt rót vào bên trong điểm điểm quang mang màu vàng này, giống như mắt biển.

Trong nháy mắt, thông qua tụ hợp tách ra, quang mang màu vàng truyền ra dao động hủy diệt.

"Đây là..."

Dao động hủy diệt càn quét, mênh mông bát phương, tàn phá bừa bãi điên cuồng gào thét ở dưới Tân Hỏa Sơn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh, quang mang màu vàng đầy trời vây công tử áo bào trắng vào giữa, phảng phất như từng khỏa đại tinh đã sắp tử vong.

Oanh...

Rốt cuộc, từng đạo màu vàng quang mang kia giống như họng pháo, kích xạ ra hào quang chói mắt, mỗi một đạo đều nổi lên đám mây hình nấm thật lớn.

Phanh phanh Phanh! Chỉ một thoáng, từng đạo hỏa lực màu vàng xen lẫn tung hoành, bao trùm không trung.

Lực lượng đáng sợ phảng phất như mặt trời sụp đổ, tản ra ánh sáng chói mắt.

Cơ hồ mỗi một hơi thở cũng đều có năm trăm đạo hỏa lực bao trùm, vẻn vẹn một đạo trong đó liền vượt qua uy lực của Long Tượng Bạo ngày xưa.

Công kích dày đặc mà khủng bố như này, gần như có thể phá hủy hết thảy toàn bộ mọi thứ hầu như không còn ở bên trong khu vực bao bọc.

Phanh phanh Phanh! Công tử áo bào trắng vung vẩy sáu tay, sau lưng hiện ra dị tượng đáng sợ, huyền văn nứt ra, giống như muốn xé rách cỗ lực lượng đáng sợ này.

Trên bầu trời Tân Hỏa Sơn, hỏa lực ù ù, linh khí trong thiên địa bị điên cuồng thôn phệ, rót vào bên trong Vô Hạn Đại Pháo.

Kiện Viêm Binh này dường như có thể sử dụng không có hạn chế.

Năm trăm đạo hoả lực màu vàng không ngừng bắn phá.

Ánh sáng bùng nổ mạnh mẽ, xen lẫn tung hoành, lực lượng khủng bố không ngớt như đại dương mênh mông, trực tiếp nuốt mất công tử áo bào trắng.

"Con bà nó...loại lực lượng này e rằng cho dù là Chưởng Khống Giả

cũng chưa chắc đã có thể ngăn chặn!"

"Đây là Viêm Binh gì? Công kích ở trong phạm vi lớn như thế cũng không đi lệch, vậy mà không có bất luận hạn chế gì...thật sự có thể sử dụng vô hạn?"

"Đây là phạm quy...một kiện sát khí làm sao lại có thể không có hạn chế, còn có để cho người ta sống hay không?"

Chương 894

"Kiện Viêm Binh này vậy mà có thể câu thông với hư không, ngưng tụ họng pháo, thôn phệ thiên địa linh khí, tách ra trở thành tai hoạ...loại uy lực này đích xác có một chút nghịch thiên..."

Mọi người nhìn kiện Viêm Binh dữ tợn trước người Vương Khung kia, không khỏi sinh ra sợ hãi.

Năng lực của Vô Hạn Đại Pháo thực sự quá mức không thể tưởng tượng, cắm rễ hư không, hóa không gian ở bên trong phạm vi bao phủ thành pháo đài, trực tiếp ngưng tụ họng pháo ở bên trong hư không, dùng thiên địa linh khí làm nhiên liệu, thông qua tách ra, sản sinh ra uy lực to lớn.

Mỗi một đạo cơ hồ có thể uy hiếp Chưởng Khống Giả.

Lại càng không cần phải nói mật độ công kích của nó còn đáng sợ như vậy, mỗi một hơi thở cũng đều có năm trăm đạo hỏa lực đồng thời bắn phá, còn không có bất luận hạn chế gì.

Lúc này, trên bầu trời Tân Hỏa Sơn, trong phạm vi trăm dặm đều bị hỏa lực màu vàng bao phủ, nhìn từ phía xa, giống như là một mảnh đại dương màu vàng óng, tràn ngập hủy diệt.

Công tử áo bào trắng đã sớm không còn bóng dáng.

Thấy cảnh này, liền ngay cả Dịch Thần Hình đang ở bên trong thống khổ giãy dụa cũng đều đình chỉ kêu rên, da mặt bị máu tươi nhuộm đỏ không nhịn được run rẩy kịch liệt, hiện ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Lúc này, gã rốt cuộc cũng biết vị Đồ Phu bên trong truyền thuyết này đến cùng có bao nhiêu đáng sợ, có bao nhiêu hung tàn.

Nắm giữ Viêm Binh nghịch thiên như này, đã đánh phá quy tắc từ nơi sâu xa.

Thiên Đạo công bằng, làm sao có thể cho phép dạng Viêm Binh này sinh ra! ?

Oanh...

Hoả lực màu vàng ù ù bất tuyệt, giống như lôi thần nổi trống, giống

như Viêm Ma vung roi.

Bên trong đại dương mênh mông bạo loạn, chỉ có thể loáng thoáng trông thấy một đạo nhân ảnh đang ra sức giãy dụa, sáu cánh tay giống như nghiệt long vung loạn!

"Quá hung tàn, lấy một địch hai, đứng ở thế vô địch, đây là Đồ Phu...hắn càng ngày càng đáng sợ!"

"Rõ ràng chỉ mới là cảnh giới Dung Khí tầng hai, nhưng dường như đã có lực lượng khiêu chiến cùng với Chưởng Khống Giả, đây là yêu nghiệt sao, Đồ Phu a Đồ Phu...quả nhiên giống nhau như đúc cùng với bên trong truyền thuyết."

"Bên trong cùng thế hệ, còn có ai có thể đè ép được hắn, khí vận của người này quả thực mạnh không thể tưởng tượng, chẳng trách có thể nghịch thế quật khởi ở bên trong tuyệt cảnh, quét ngang hết thảy địch nhân."

Có người khẽ nói, nhìn Vương Khung, phảng phất như chân chính chứng kiến thuỷ triều thời đại mới chậm rãi dâng lên.

Ai cũng biết, dạng yêu nghiệt này, chỉ cần không chết, tất nhiên sẽ trở thành một trong những quang mang chói mắt nhất tại thời đại mới.

Liền giống như Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

Lúc này, cao thủ Quang Minh Điện lộ ra sắc mặt khó coi, như chết cha chết mẹ, bọn hắn mang theo thế lớn mà đến, còn tưởng rằng có thể nhất chiến kinh thiên hạ, trấn phong Quang Minh Học Cung trăm năm, ép cho môn nhân đệ tử một đời này tới mức không ngẩng đầu lên được.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Đồ Phu vậy mà giết ra từ giữa đường, cơ hồ dùng tư thái nghiền ép giẫm hai đại cao thủ ở dưới chân.

Dịch Thần Hình như chó nhà có tang, bị trọng thương.

Về phần công tử áo bào trắng kia, cho dù thân mang Lục Tí Thần Thông, nhưng cũng đã là nỏ mạnh hết đà, tử vong đang ở ngay trước mặt.

"Yên tâm, hôm nay cho dù là một kẻ cũng không sống được!" Vương Khung khẽ cười nói.

Hắn đứng sừng sững ở phía dưới bầu trời, chưởng khống hết thảy, lời nói bình tĩnh lại dấy lên huyết tinh sát phạt.

Dịch Thần Hình giật thót một cái, bên trong con ngươi hiện ra vẻ kinh hãi sợ hãi, dường như nghĩ đến điều gì.

"Ngươi..."

Lời còn chưa dứt, bàn tay to lớn trực tiếp xuyên thủng lồng ngực của gã.

"Pháp Vương đốt hương, kẻ bại phải chết, ngươi hẳn là biết rất rõ!" Vương Khung quay đầu nhìn thoáng qua, thờ ơ nói.

Dứt lời, bàn tay của hắn chấn động mạnh một cái, quái lực đáng sợ trực tiếp chấn động trái tim của Dịch Thần Hình đến vỡ nát, ngay sau đó, cỗ lực lượng kia giống như huyết dịch vận chuyển, lan tràn ra toàn thân.

Dịch Thần Hình ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp, ngũ tạng tan nát, Hỏa Chủng tan tác, sinh cơ trong mắt cấp tốc tiêu tán, trực tiếp rơi xuống từ trên không trung.

"Chết...chết rồi...trực tiếp hạ sát thủ!"

Máu tươi màu đỏ tươi nhuộm đỏ bầu trời, thi thể rơi xuống kia giống như đá rơi vào nước đọng, nhấc lên vạn đạo bọt nước ở trong nội tâm của mọi người.

Truyền nhân của Quang Minh Điện, nói giết liền giết!

Sát phạt tùy tâm, không có nửa phần chần chờ!

Chuyện này ngược lại là đích xác giống như tác phong của Đồ Phu, hắn giết người, cho tới bây giờ cũng đều không có bất kỳ cố kỵ nào, muốn làm cũng liền làm.

"Ngươi..." Ở bên cạnh, Vu Thập Nhị cũng đều nhìn ngốc.

Phải biết rằng, đó chính là truyền nhân Quang Minh Điện.

Y tự hỏi cho dù có dạng thực lực này, y cũng không có dạng đảm phách này, nói giết liền giết, quả thực không kiêng kị gì, vô pháp vô thiên.

Chương 895

Hống! Đột nhiên, ở bên trong đại dương màu vàng óng, một cái bóng mờ phóng lên tận trời, như là đại ma.

Quần áo trên người công tử áo bào trắng đã sớm vỡ vụn, tứ tán theo gió.

Gã tắm rửa máu tươi, máu thịt rã rời, thậm chí có thể trông thấy xương trắng cùng với nội tạng.

Đối mặt với lực lượng của Vô Hạn Đại Pháo, bất kể nhục thân mạnh mẽ dường nào, cho dù có pháp bảo gia trì, cũng không chống được bao lâu.

Phốc Phốc! Công tử áo bào trắng lộ ra sắc mặt dữ tợn, trong mắt chứa đầy phẫn nộ cùng với cừu hận.

Một cánh tay của gã đột nhiên nứt ra, huyết vụ nổ vang, trực tiếp xé rách hư không, mang theo gã độn không mà đi.

"Tráng sĩ chặt tay, là một nhân vật!" Vương Khung cười cười, dường như cũng không thèm để ý.

Oanh...

Vô Hạn Đại Pháo bình tĩnh trở lại, hoả lực màu vàng đầy trời cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Cũng không tệ lắm!" Vương Khung vừa lòng thỏa ý, thu Vô Hạn Đại Pháo vào trong cơ thể.

Kiện Viêm Binh này, hắn cũng là lần đầu tiên sử dụng.

Luận lực sát thương đơn thể có lẽ hơi kém hơn một chút so với Nghịch Lôi Long Nha, nhưng phạm vi công kích cùng với mật độ công kích của nó lại tạo thành tính phá hư càng mạnh hơn.

Hiện nay Vương Khung vừa mới đạp vào cảnh giới Dung Khí tầng hai, liền nắm giữ hai đại Viêm Binh.

Nghịch Lôi Long Nha, Vô Hạn Đại Pháo.

Bằng vào hai kiện Viêm Binh này, hắn đủ sức để nghiền ép cảnh giới Dung Khí tầng ba, ở bên trong hàng ngũ Chi Phối Giả hẳn là vô địch.

Có thể nói, trong chuyến đi tới Tuyệt Ngục, thu hoạch của Vương

Khung đã vượt quá tưởng tượng.

"Đến!" Vương Khung ngoắc ngón tay, cánh tay kỳ dị lơ lửng ở trên bầu trời kia liền bay tới.

"Đồ tốt!"

Vương Khung nhìn cánh tay cụt trước mắt này, phù văn phía trên vẫn chiếu sáng rạng rỡ như cũ, đường vân kì lạ phảng phất như nắm giữ sinh mệnh, nhẹ nhàng nhúc nhích.

Xương trắng lộ ra trên không trung bị ngọn lửa bao quanh, giống như rắn nhỏ hấp thu linh khí chung quanh, rồi lại chui vào trong cánh tay cụt.

"Lục Tí Thần Thông!" Vương Khung nhìn cánh tay cụt kỳ dị này từ trên xuống dưới.

Trong này liền ẩn chứa sự huyền bí của Lục Tí Thần Thông.

Bên trong « Đông Thần Bí Lục » từng có ghi chép, Lục Tí Thần Thông bắt nguồn từ thiên phú thần thông của yêu thú nhất tộc, kết hợp cùng với Tam Thủ Thần Thông, được xưng là Tam Đầu Lục Tí.

Nghe nói loại thiên phú thần thông này có thể diệt sát quỷ thần, hư không bất diệt.

Ở bên trong nhân loại đời sau có đại năng, bắt được yêu thú thiên sinh địa dưỡng khủng bố kia, từ bên trong huyết mạch của nó tìm hiểu ra được hai đại thần thông sáu tay cùng với ba tay.

Mặc dù không thể so sánh với Tam Đầu Lục Tí chân chính, nhưng cũng cực kỳ đáng sợ.

Nhìn thực lực của vị công tử áo bào trắng vừa rồi kia liền biết rõ, không cần dựa dẫm vào Viêm Binh, chỉ dựa vào Lục Tí Thần Thông, liền có thể đối kháng với Nghịch Lôi Long Nha, xé rách lôi hải.

Loại lực lượng kia tuyệt đối không phải là nhân lực có thể tu luyện được.

"Có thể tiếp xúc đến loại công pháp cấp bậc này, ta ngược lại muốn xem ngươi là thứ đồ gì." Vương Khung khoát tay, chân nguyên màu đen nổ vang, trực tiếp phong ấn cánh tay cụt, thu vào bên trong Hỏa Giới.

Có loại bảo bối này, hắn không chỉ vẻn vẹn có thể tìm hiểu ra sự huyền bí của "Lục Tí Thần Thông", nói không chừng còn có thể hiểu rõ lai lịch của vị công tử áo bào trắng kia.

"Vương...Vương sư huynh..."

Đúng lúc này, Vu Thập Nhị đi tới, nhìn Vương Khung từ trên xuống dưới, trong mắt hiện ra dị sắc.

Theo lý thuyết, thân phận của y cao quý, không giống như bình thường, thực lực cũng là có một không hai trong Quang Minh Học Cung, người bình thường căn bản là không để vào trong mắt, chớ đừng nói chi là có thể được y thừa nhận, thậm chí là tôn kính.

Nhưng Vương Khung thì bất đồng, một trận chiến mới vừa rồi kia đã khiến y nghẹn họng nhìn trân trối.

Bất kể là thực lực cái thế, hay là thủ đoạn tàn nhẫn, hoặc là tác phong nhanh chóng đều khiến cho Vu Thập Nhị cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng, thậm chí là e ngại.

Huống hồ, Vương Khung vốn nhập môn sớm hơn so với y.

Cho nên một tiếng sư huynh này, y gọi một cách rất lưu loát.

"Ừm, ngươi cũng không tệ lắm." Vương Khung khẽ ừ một tiếng.

Có thể đạt được một câu này của hắn cũng đã là không tồi.

Trên thực tế, thiên phú của Vu Thập Nhị quả thật không tệ, Đại Hạ hoàng tộc thuần huyết, trải qua ngàn năm, vẫn còn có thể giữ lại một tia huyết mạch này đã là cực kỳ khó được.

Nắm giữ loại thiên phú tu luyện này, tốc độ so với bình thường là nhanh hơn quá nhiều, hơn nữa đến khi đạt đến cảnh giới nhất định, liền có thể thức tỉnh lực lượng bất khả tư nghị, ví dụ như Lưu Ly Kim Thân.

Vì thế, thanh danh của Vu Thập Nhị không hiện, nhưng thực lực ở bên trong thế hệ trẻ tuổi đích xác được xem là loại xuất chúng.

Chương 896

Nhưng y hẳn là loại trốn ở trong sơn môn, vùi đầu khổ tu kia, cho nên kinh nghiệm chiến đấu xa xa không có phong phú bằng Vương Khung, thủ đoạn tự nhiên cũng kém hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đây đều là những thứ có thể chậm rãi bù đắp.

Quang Minh Học Cung nắm giữ đệ tử như vậy, trong tương ít nhất là có đầy hứa hẹn.

"Chúng ta đi thôi, cho ngươi nhìn một chút tràng diện!"

Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, trực tiếp bước ra, đi đến dưới chân Tân Hỏa Sơn.

Trong mắt mọi người chứa đựng một tia kính sợ, không tự chủ được lui về phía nhau, nhường ra một con đường.

Đối mặt với Vương Khung, những đệ tử Quang Minh Điện kia đã sớm sinh lòng run sợ, mặt không còn chút máu.

"Thật sự to gan, cũng dám chạy đến nơi đây diễu võ giương oai." Vương Khung cười lạnh nói.

"Tên sát tinh này muốn làm gì?" Trong lòng mọi người giật thót một cảm, có dự cảm không ổn.

"Đồ Phu, có gan ngươi liền..." Đột nhiên, một vị đệ tử Quang Minh Điện cắn răng quát.

Phốc! Còn chưa nói hết lời, cái đầu của y liền bay lên cao cao, máu tươi bắn ra như suối phun.

"…thả ta!" Cái đầu bay trên không trung kia phát ra một tiếng gào thét sau cùng, y mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Vương Khung, dường như không hiểu vì sao đối phương lại đột nhiên xuất thủ, chém giết y.

"..."

"Y vừa mới nói cái gì, thả hắn?"

"Đệ tử Quang Minh Điện cầu xin tha thứ cũng đều giống như đại gia đi đến kỹ viện vậy, thật kiên cường."

"Đầu óc của y có vấn đề sao, cũng không nhìn một chút là đang nói chuyện với người nào!"

Thủ đoạn của Vương Khung có bao nhiêu tàn nhẫn?

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, không biết có bao nhiêu đệ tử Quang Minh Điện chết ở trong tay hắn, ngay cả Dịch Thần Hình hắn cũng đều không có bỏ qua, huống chi là những đệ tử tầm thường này?

"Thỉnh cầu ngươi thả cho ta một con đường sống!" Đúng lúc này, một vị đệ tử Quang Minh Điện "bịch" một tiếng trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Vương Khung.

Y siết chặt nắm đấm, hạ thấp thân thể, bóng lưng kiên nghị.

"Ừm?" Vương Khung liếc mắt nhìn y, mơ hồ cảm thấy có một chút bất đồng.

"Trịnh Hành, thứ đồ không có cốt khí, Quang Minh Điện chúng ta..." Một vị đệ tử khác tức hổn hển.

Lời còn chưa dứt, Vương Khung cong ngón tay búng ra, trực tiếp xuyên thủng đầu của y.

Hắn cười nói giết người, hời hợt, dọa cho nhóm người còn lại không dám lên tiếng.

"Ta vì sao phải bỏ qua cho ngươi?" Vương Khung hững hờ nói.

"Ta có lý do không thể chết!" Vị đệ tử được gọi là Trịnh Hành kia cắn răng nói.

Vương Khung phất tay, phất qua trán của y.

Lập tức, tinh thần lực bàng bạc ép tới, rất nhiều tin tức xuyên thấu qua ý niệm truyền tới.

"Hoá ra là một vật thí nghiệm..." Vương Khung kinh ngạc.

Vị thiếu niên trước mặt này chính là một vật thí nghiệm ở bên trong Quang Minh Điện, mẫu thân của y dường như là một vị nhân vật cao tầng bên trong Quang Minh Điện, dùng tinh huyết của bản thân sáng tạo ra y, cũng thông qua một nữ tử khác sinh ra y.

Từ khi sinh ra liền bị mẫu thân vứt bỏ.

Vị đệ tử gọi là Trịnh Hành này lớn lên tại Quang Minh Điện lớn, từ nhỏ đến lớn, không biết chịu bao nhiêu sự ghẻ lạnh cùng với ức hiếp.

Vào năm mười hai tuổi, y ngoài ý muốn biết được thân thế của chính mình, liền sụp đổ ngay tại chỗ.

Chính mình chỉ là vật thí nghiệm, từ khi sinh ra liền bị mẫu thân vứt bỏ, chịu đủ ức hiếp, mẫu thân ở gần trong gang tấc lại chẳng quan tâm đến y.

Y phát điên vọt tới trước mặt nữ nhân kia, muốn chất vấn nguyên do.

Nhưng câu trả lời nhận được lại như rơi xuống địa ngục.

"Thứ nhất, ta không có sinh ra ngươi!"

"Thứ hai, đưa ngươi đến trên đời này đã là ta làm việc thiện, ngươi chỉ là một vật thí nghiệm."

Bắt đầu từ ngày đó, Trịnh Hành phát điên liều mạng tu luyện, mục đích là để vào một ngày nào đó có thể thu hoạch được đủ lực lượng dùng để chưởng khống cục diện, và trả lại tất cả những gì y phải chịu đựng cho nữ nhân đó.

"Ta không thể chết ở nơi đây!" Trịnh Hành bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt kiên định nói.

Vương Khung hờ hững nhìn y.

"Ngươi đi đi!"

"Ngươi thật sự thả ta đi?" Trịnh Hành sửng sốt, y không ngờ được vậy mà dễ dàng như vậy!

"Đương nhiên, kẻ bỏ rơi con cái là phải chết!" Vương Khung quay người, hờ hững nói.

Keng keng keng...

Ở bên trên Tân Hỏa Sơn, tiếng chuông vang vọng, thanh âm rộng rãi, hiển lộ ra sự trang nghiêm thần thánh.

Nhìn từ phía xa, hoa lửa nhàn nhạt nổi lên trên đỉnh núi.

Đám người thấy thế, sắc mặt nghiêm lại.

"Từ hôm nay, Quang Minh Học Cung mở rộng cánh cửa..."

"Gia nhập vào học cung, được truyền pháp môn, chúng sinh bình đẳng,

hữu giáo vô loại!"

Thanh âm bình tĩnh như sóng biếc dập dờn, chậm rãi truyền ra.

Lập tức, toàn bộ Tân Hỏa Sơn cũng đều trở nên xao động.

Trên mặt của mỗi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc, kinh ngạc cùng với kinh hỉ.

Chương 897

"Quang Minh Học Cung đây là muốn làm gì?"

"Truyền pháp thiên hạ...truyền pháp thiên hạ, đây là ý nguyện to lớn của các đời tiên hiền Quang Minh Học Cung a!"

"Pháp không dễ truyền, nếu không sẽ di hoạ vô biên, các đời tiên hiền Quang Minh Học Cung biết rõ lợi và hại trong đó, cho nên mới chọn lựa đệ tử ưu tú nhất, chưa từng tuỳ tiện truyền pháp."

Trong thiên hạ có rất nhiều môn phái, môn phái xuất hiện chính là để thủ hộ cùng với truyền thừa.

Cho tới bây giờ cũng không có một môn phái nào tự ý truyền bá pháp môn của chính mình.

Sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Quang Minh Học Cung mặc dù hạ thấp cánh cửa chọn đồ, nhưng tốt xấu cũng có ngưỡng cửa.

Mà ngụ ý bây giờ, lại là muốn truyền pháp thiên hạ, hữu giáo vô loại.

"Tới đi!"

Vào thời điểm Vương Khung đang nghi ngờ, một thanh âm vang lên ở trong lòng hắn.

Vương Khung hơi khẽ giật mình, chợt bước ra một bước, trực tiếp bay về phía đỉnh Tân Hỏa Sơn.

Cương phong phần phật, vách núi cao chót vót.

Ở phía dưới trời xanh, một thân ảnh đứng sừng sững, bên cạnh là một gốc cự mộc tươi tốt, lá khô rơi rụng.

"Đại chấp giáo!" Vương Khung thi lễ một cái từ phía xa.

Từ sau khi hắn trở về từ Phế Thổ, Quang Minh Học Cung đã chiếu cố hắn rất nhiều, âm thầm ngăn chặn rất nhiều áp lực cùng với phiền phức.

Đặc biệt là Vương Huyền Cương, vị đại chấp giáo Quang Minh Học Cung này tốn hao tâm tư trên người Vương Khung là không ít hơn so với Kỷ Nguyên Thần, Phí lão năm đó, thậm chí là còn hơn.

"Ngươi tới rồi!" Vương Huyền Cương khẽ nói, y chưa từng quay đầu,

nhưng bên trong lời nói lại lộ ra một tia mừng rỡ.

"Cung chủ quả nhiên không có nhìn lầm người, nghiệt long hung địa, cướp lại tạo hoá, ngươi rốt cuộc đã bước ra con đường thuộc về mình...một bước này không biết đã ngăn lại bao nhiêu thiên kiêu cái thế!"

Tuyệt Ngục long mạch, Ngục Chủ xuất thế, Vương Khung cuối cùng vẫn đã niết bàn trọng sinh, thuế biến tái tạo ở bên trong sinh tử.

Một bước này xác thực cửa ải trùng điệp, nhưng một khi vượt qua, chính là trăm kiếp bất bại, vạn pháp không suy.

"Đại chấp giáo, vì sao..." Vương Khung muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Loại quái vật khổng lồ như Quang Minh Học Cung, vậy mà không thiết lập ngưỡng cửa, truyền pháp thiên hạ, chuyện này sẽ dẫn tới bao nhiêu rung chuyển cùng với phiền phức?

Vốn dĩ, bốn mươi chín thành trong thiên hạ đều có phân bộ Quang Minh Học Cung, kể từ đó, chẳng phải là người người đều có thể tu hành luyện đạo?

Nhân tâm khó phục, lực lượng một khi truyền bá ra ngoài, sẽ giống như hồng thủy mãnh thú, chỉ sợ là khó có thể khống chế, cách làm như vậy, đoán chừng là triều đình không nguyện ý nhìn thấy.

Từ xưa đến nay, nho dùng văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm.

Dân trí vừa mở, võ đạo truyền thế, thường thường là bất lợi cho giai tầng thống trị.

"Lão mù lòa ở trong trấn của ngươi đã từng nói, thiên hạ sẽ có đại biến!" Vương Huyền Cương đột nhiên nói.

"Cái gì?" Vương Khung sửng sốt, trong đầu óc hiện ra thân ảnh của lão mù lòa.

Lão mù lòa ốm yếu, sắc mặt không có một chút huyết sắc nào, cả ngày chống một cây trượng trúc kia.

"Sao thế, bất ngờ lắm sao?" Vương Huyền Cương xoay người lại, cười cười.

"Lão bản của ngươi không có đề cập với ngươi sao, thân phận của lão già mù kia?"

"Hẳn không phải chỉ là một kẻ mù loà!" Vương Khung khẽ nói.

Lão bản bán thịt heo, Thúc què rèn sắt, còn có lão mù lòa đoán mệnh...

Vào thời điểm ở trong Tam Dương Trấn, ba người này được tính là trưởng bối thân cận nhất của Vương Khung.

Đối với lão mù lòa, Vương Khung cảm thấy hứng thú nhất, bởi vì lão đoán mệnh cho tới bây giờ cũng đều không chuẩn, nhưng hết lần này tới lần khác lại có sinh ý rất tốt.

Mấu chốt nhất là, lão mù lòa rất biết kể cố sự.

Ở bên trong cố sự của lão, ái tình kịch liệt, động tác đặc sắc, hoa văn chồng chất, chỉ có hai ba người mà thôi, nhưng lại vô cùng sống động.

Cho nên, vào thời điểm ở Tam Dương Trấn, Vương Khung vào lúc không có việc gì liền đi đến chỗ của lão mù loà, nghe lão kể cố sự.

Giai nhân tài tử, quái lực loạn thần, ngợp trong vàng son, vương hầu bí sự...

Mỗi lần như vậy Vương Khung đều cảm thấy lão mù lòa thật không đơn giản, lão dường như biết tất cả mọi chuyện, ngay cả phi tử của Tần Hoàng nào có số đo gì cũng đều nhất thanh nhị sở.

Nhân vật như vậy há lại có thể bình thường, làm sao lại cam nguyện ở trong Tam Dương Trấn nho nhỏ như vậy?

"Lão bản cho tới bây giờ cũng không đề cập tới, y không quá ưa thích Mù đại gia!" Vương Khung lắc đầu nói.

Vào thời điểm ở trong Tam Dương Trấn, lão bản không có đi lại với lão mù loà, chỉ thỉnh thoảng đến chỗ của Thúc què uống vài chén.

Y nói lão mù lòa kia cả ngày lải nhải, ở trước mặt y liền giống như đại cô nương cởi sạch đồ vậy, loại cảm giác đó rất tệ.

Chương 898

"Thiên Cơ...lão già mù kia chính là Thiên Cơ!" Vương Huyền Cương đột nhiên nói.

Ông! Đầu óc của Vương Khung "oanh" một cái, coi như đã sớm có suy đoán, nhưng khi hắn từ trong miệng Vương Huyền Cương nghe được cái danh tự này, hắn vẫn khó nén được chấn kinh.

Thiên Cơ, một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Tam Dương Trấn nho nhỏ vậy mà ẩn giấu hai vị cao thủ Thập Nhị Vương Tọa.

Hắc Nhận cùng với Thiên Cơ.

Lại càng không cần phải nói còn có một người càng là Yêu Tượng thần bí!

"Đúng rồi, Lâm La Thiên cũng là đi ra từ nơi ấy." Vương Khung vận chuyển suy nghĩ.

Hôm đó, ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », hắn nhìn thấy được quang cảnh ba ngàn năm trước.

Thời điểm kia Tam Dương Trấn vẫn chỉ là một sơn thôn nhỏ rách nát.

Cũng chính là tại đó, Lâm La Thiên còn trẻ cùng với Hoắc Pháp Vương gặp gỡ lần thứ nhất từ lúc chào đời tới nay.

"Địa phương rách nát kia chẳng lẽ ẩn giấu bảo bối gì?" Vương Khung âm thầm nói.

Hắn đã quyết định, có cơ hội nhất định phải tranh thủ trở về nhìn.

"Lão mù lòa kia nói, sau khi Thiên Khải Bảo Khố mở ra, cái thiên hạ này liền sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt." Vương Huyền Cương nói.

"Có ý tứ gì?" Vương Khung nhíu mày.

"Mọi thứ chúng ta thấy sẽ thay đổi. Khi đó, mọi người đều sẽ phải đối mặt với những thay đổi mới." Vương Huyền Cương đưa ra một lời giải thích càng thêm khó lý giải.

"Lão mù lòa kia lúc nói chuyện cũng là lải nhải như thế, ngươi muốn

nghe hoàn chỉnh, liền phải thêm tiền!" Vương Huyền Cương cười khổ nói.

Thiên Cơ trong truyền thuyết, đo lường tính toán tương lai, giá cả kia cũng không phải là người bình thường có thể tiếp nhận.

Một chữ vạn kim cũng đều không được tính là đắt.

Cho dù là Quang Minh Học Cung tài đại khí thô, cũng chỉ có thể đủ tiền nghe vài câu mà thôi.

"Tóm lại, sau khi Thiên Khải Bảo Khố mở ra, phiến thiên địa này sẽ có bất đồng rất lớn so với hiện tại, phòng ngừa chu đáo là luôn luôn đúng." Vương Huyền Cương thở dài.

Nói đến đây, Vương Huyền Cương nhìn về phía Vương Khung nói: "Lão còn gửi cho ngươi một câu."

"Câu gì?"

"Vĩnh viễn không nên quay đầu lại!"

"Có ý tứ gì?" Vương Khung nghi ngờ nói.

Vương Huyền Cương lắc đầu nói: "Lão mù lòa nếu nói ra lời dễ hiểu, như vậy lão liền không phải là Thiên Cơ!"

"Thần côn chính là thần côn, sẽ chỉ biết gạt tiền!" Vương Khung nhếch miệng nói.

Lúc này, hắn có một chút hoài nghi, lão mù lòa đến cùng là dựa vào cái gì bước vào hàng ngũ Thập Nhị Vương Tọa.

Vương Khung kềm chế nghi ngờ trong lòng, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Đại chấp giáo, lần này ta trở về là muốn tìm Thần Cương tiền bối thỉnh giáo một vài vấn đề."

"Liên quan tới Vương gia sao?" Vương Huyền Cương tiếp lời nói.

"Ngài biết sao..." Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống, khuôn mặt nguyên bản trịnh trọng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hiện nay Thần Cương không thể gặp ngươi, coi như gặp, y cũng không có cái gì nói với ngươi." Vương Huyền Cương yếu ớt thở dài.

"Ta có quyền biết rõ." Vương Khung siết chặt nắm đấm.

Mọi thứ hắn nhìn thấy tại Thiên Thượng Nhân Gian hôm đó cũng không

phải là hư vô, mà là sự thật đã từng chân chính phát sinh.

Chỗ đó có quá khứ của hắn, chỉ là đoạn quá khứ này dường như bị lực lượng nào đó xoá bỏ.

Hiện nay, Vương Khung muốn biết hết thảy.

"Ngươi có quyền, nhưng không có tư cách!" Vương Huyền Cương không e dè nói.

"Vì sao?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

"Bởi vì ngươi còn sống." Vương Huyền Cương vô tình nói: "Nếu như bọn hắn biết rõ, Hắc Nhận cũng không bảo vệ được ngươi."

"Cái gì, bọn hắn, bọn hắn là ai?" Vương Khung ngạc nhiên.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, sự tình dường như còn nghiêm trọng hơn so với hắn tưởng tượng.

Vương Huyền Cương trầm mặc, y không nói một lời, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

"Ngươi là đệ tử Quang Minh Học Cung, bằng vào thực lực hiện nay ngược lại là có thể tiến vào Thánh Hỏa Trủng."

Sau một lúc lâu, Vương Huyền Cương đột nhiên nói một câu không liên quan.

"Địa phương chôn cất các đời tiên hiền Quang Minh Học Cung?" Vương Khung không nhịn được nói.

Bên trong « Đông Thần Bí Lục » cũng có ghi chép quan hệ đến Thánh Hỏa Trủng.

Các đời cao thủ của Quang Minh Học Cung, một khi đạt đến cảnh giới Linh Lô, sau khi tịch diệt, di cốt liền sẽ được mai táng tại Thánh Hỏa Trủng.

Đó chính là một trong những cấm địa trọng yếu nhất của Quang Minh Học Cung.

Người bình thường căn bản không thể tiến vào, nhưng cũng có trường hợp đặc biệt.

Ở bên trong đệ tử, nếu như sinh ra yêu nghiệt tư chất tuyệt đại, ngược

lại là có thể phá lệ tiến vào Thánh Hỏa Trủng, có thể thu hoạch được cơ duyên không nhỏ.

Nếu có vận khí tốt liền sẽ đạt được truyền thừa của tiền bối, thậm chí là quán đỉnh truyền công, bí tàng bảo vật cũng đều có khả năng.

Tóm lại, đệ tử tiến vào Thánh Hỏa Trủng, sau khi đi ra, thực lực đều sẽ đề thăng một mảng lớn.

Chương 899

"Ngươi hãy mang Vu Thập Nhị cùng đi vào." Vương Huyền Cương xoay người lại, nhìn về phía Vương Khung.

"Bên đó có đáp án mà ngươi muốn."

"Ngài đang nói..." Trong nội tâm Vương Khung nổi lên gợn sóng.

"Có lẽ cũng nên để cho ngươi biết rõ, toàn cảnh của cái thế giới này!" Vương Huyền Cương lộ ra ngữ khí trầm trọng, dường như hạ một loại quyết tâm nào đó.

"Đi thôi!"

Nói xong, y giơ tay lên, Vương Khung liền biến mất tại chỗ.

"Ngươi quá sủng ái hắn, không nên để cho hắn làm ẩu, bây giờ còn chưa đến lúc!" Đúng lúc này, một thanh âm vang vọng, phảng phất như đến từ hư không, bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là âm thanh vọng lại.

"Hắn đã không phải là tiểu gia hỏa, hắn đã có quyền được biết một ít chuyện." Vương Huyền Cương nhìn về một phương hướng nào đó, sắc mặt đột nhiên hơi trầm xuống.

"Lúc trước Hắc Nhận mang hắn đi, thả ở Quang Minh Học Cung, ngươi liền không nên giấu diếm ta." Nói xong, bên trong con ngươi của Vương Huyền Cương hiện lên một tia sát khí nồng đậm, không gian chung quanh cũng đều giống như thủy triều phập phù.

"Thân phận của tên tiểu tử này quá mẫn cảm, ngươi phải biết rõ...hắn chính là thuần huyết!" Giọng nói lạnh lùng lại vang vọng một lần nữa.

"Bá Đạo Chân Cương!" Đôi mắt của Vương Huyền Cương ngưng lại, phun ra bốn chữ.

"Huyết mạch của hắn môt khi thức tỉnh, Vương gia sẽ phát hiện ra sự tồn tại của hắn, cục diện như vậy người nào có thể thu dọn?" Giọng nói lạnh lùng lo lắng nói.

"Trong thiên hạ đương thời, ngoại trừ Tần Cửu, Đạo Vô Nhất, còn có vị Hắc Ám Giáo Hội kia, chỉ sợ là không có ai có thể đứng ở phía trước bộ

tộc kia...một điểm này, ngươi càng rõ ràng hơn so với ta."

"Thì tính sao?" Vương Huyền Cương lắc đầu nói.

"Giang sơn đời nào cũng sinh ra tài tử, tất cả đều tỏa sáng mấy trăm năm...ngươi cho rằng ba kẻ trốn ở Tam Dương Trấn kia cũng không có làm gì sao?"

"Bọn hắn chế tạo ra binh khí đáng sợ nhất, cược hết thảy vào tương lai." Bên trong con ngươi của Vương Huyền Cương lấp lóe ra một vệt tinh mang doạ người, như mặt trời mới mọc vọt lên, như vạn vật phục sinh...bao hàm chờ mong cùng với kỳ vọng.

"Trên người tên tiểu tử kia cất giấu lực lượng có thể chi phối tương lai!"

"Ngươi quá coi trọng hắn, Bá Đạo Chân Cương..."

"Chờ xem! Thiên Khải Bảo Khố một khi xuất thế, hết thảy liền biết!" Vương Huyền Cương ngắt lời thanh âm từ trong hư không kia.

"Hi vọng tên tiểu tử kia sẽ không cô phụ ngươi!"

Lời nói rơi xuống, dao động bên trong hư không chậm rãi tiêu tán, như mây khói huyễn diệt, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

"Tên tiểu tử này...cho tới bây giờ cũng đều chưa bao giờ làm cho ta thất vọng!" Vương Huyền Cương thì thào khẽ nói.

...

Tại Thập Vạn Đại Sơn, hang động cổ lão truyền đến tiếng gào thét kinh người.

Cương phong phần phật, truyền ra từ bên trong hang động cổ lão, dẫn tới đất rung núi chuyển, khí tức huyết tinh đập vào mặt mà tới.

"Xem ra ngươi đã chịu thiệt lớn!" Bên trong bóng tối, một vị thanh niên chậm rãi đi tới, đi vào hang động cổ lão.

"Quan Quân Hầu, tình báo của ngươi có sai lầm." Tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng.

"Xem ra hắn đã đạt được đại cơ duyên tại Tuyệt Ngục, ở trong hiểm cảnh tiến thêm một bước, ta ngược lại đã xem nhẹ hắn." Quan Quân Hầu

lạnh giọng nói.

Ánh mắt y như đao, nhìn vào bên trong hang động.

"Dịch Thần Hình cũng đã chết rồi, nhưng cũng không đáng gì, chỉ đáng tiếc cho bộ Hư Không Khí Thần Khải, đó chính là do Hoắc Pháp Vương đích thân luyện chế!"

"Tên ngu xuẩn kia vậy mà không thể phát huy ra uy lực chân chính của món bảo giáp kia."

Ở phía trước hang động, đột nhiên lộ ra một tia sáng.

Quan Quân Hầu chậm rãi đi ra phía trước.

"Trần Cung, ngươi hẳn là đã thăm dò ra lai lịch của hắn, thật đáng tiếc, bên kia là Tân Hỏa Sơn, ngươi không thể hiển lộ bản thể, thi triển toàn lực."

Dứt lời, Quan Quân Hầu đi ra từ trong bóng tối.

Một chùm sáng sáng rủ xuống từ mái vòm cửa hang, rơi vào giữa hang động.

Máu tươi không ngừng chảy.

Một thân ảnh to lớn hiển hiện.

Dó là một đầu yêu thú, thân thể như long, lân phiến mọc đầy như gai, đôi mắt màu đỏ tươi lật qua lật lại, vết thương dữ tợn trên phần lưng phảng phất như vỡ ra, lộ ra xương trắng.

"Lục Tí Thần Thông bị phá, vậy mà bị thương thành dạng này, thực lực của hắn cũng không chỉ đề thăng một chút." Quan Quân Hầu nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, hờ hững nói.

"Đồ Hầu, ngươi quả nhiên không có làm cho ta thất vọng."

Oanh...

Thân thể khổng lồ động đậy, toàn bộ hang động cũng đều chấn động.

"Vương Khung, lần sau gặp mặt, ta nhất định phải ăn tươi ngươi! !" Thanh âm cừu hận vang vọng ở bên trong hang động.

"Chờ đến khi thương thế của ngươi phục hồi như cũ, liền có thể đi săn bắt, tâm phúc của Đồ Hầu đã bị buộc đến tuyệt cảnh." Quan Quân Hầu khẽ

mỉm cười, lộ ra bộ dáng nắm chắc tất cả.

Chương 900

Sơn cốc, lăng mộ!

Tấm bia cổ lão đứng sừng sững ở lối vào, quang minh đồ đằng đỏ tươi bắt mắt, văn tự kỳ dị dường như ghi lại lịch sử đầy bụi bặm.

"Đây chính là Thánh Hỏa Trủng! ?"

Đứng tại lối vào, Vương Khung cũng có thể cảm giác được khí tức tràn đầy bên trong, thần thánh to lớn, phảng phất như một vị thần linh ngủ say.

Vô số ý niệm xen lẫn ở bên trong hư không.

"Ta cũng chỉ là nghe cung chủ ngẫu nhiên nhắc tới, y nói sau khi y chết cũng sẽ mai táng ở trong này." Trong mắt Vu Thập Nhị lộ ra hiếu kì.

Cho tới nay, y cũng đều là bế quan khổ tu, cơ hồ rất ít tiếp xúc cùng với ngoại giới, lại càng không cần phải nói đi theo Đồ Phu bên trong truyền thuyết cùng nhau tiến vào cấm địa chí cao của Quang Minh Học Cung này.

"Toàn bộ Quang Minh Học Cung có tư cách mai táng ở chỗ này sợ rằng cũng không được mấy người." Vương Khung không nhịn được nói.

Theo tổ huấn, chỉ có cao thủ đạp vào cảnh giới Linh Lô, sau khi chết mới được hưởng loại tôn vinh này, vùi xương trong Thánh Hỏa Trủng.

Cao thủ giống như cung chủ Vu Thiên Ngân, đại giáo ti Vương Huyền Cương cũng đều là có tư cách.

Thần Cương hẳn là không nằm ở trong hàng ngũ này, bản thân y liền không phải là người Quang Minh Học Cung, trở thành người hộ đạo, chỉ sợ là cũng có không ít nguyên do ở bên trong.

Về phần Quang Minh Học Cung còn có các cao thủ cảnh giới Linh Lô khác hay không, Vương Khung liền không biết được.

"Nơi này làm sao ngay cả một vị thủ vệ cũng đều không có, không sợ có đệ tử đến đào mộ phần sao?" Vương Khung nhìn nhìn chung quanh, thuận miệng nói.

Vừa dứt lời, Vu Thập Nhị vừa mới bước ra một bước bỗng nhiên dừng lại, thân thể như bị điện giật.

Y lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Vương Khung, dường như có một chút không thể tin được những gì mình mới nghe được.

"Vương...Vương sư huynh, ngươi đang nói cái gì thế?" Vu Thập Nhị khàn giọng nói.

Đây là địa phương nào?

Thánh Hỏa Trủng!

Địa phương mai táng các đại cường giả Quang Minh Học Cung, chí cao vô thượng, thần thánh vô cùng! ! !

Đối với bất luận một vị đệ tử Quang Minh Học Cung nào mà nói, cũng đều là thánh địa không thể xâm phạm, người nào sẽ nghĩ đến đào mộ phần, còn tới đây đào mộ phần của tổ sư gia?

"Ngươi không muốn sao?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái nói.

Có thể mai táng tại Thánh Hỏa Trủng đều là cường giả cảnh giới Linh Lô, đây quả thực là một tòa bảo khố cỡ lớn.

Sợ rằng chỉ cần là người, liền không có ai không động tâm.

"Chuyện này...chuyện này là khi sư diệt tổ..." Vu Thập Nhị hoảng sợ nhìn Vương Khung, thực sự không thể lý giải được loại suy nghĩ anyf.

"Sai lầm, sai lầm!" Vu Thập Nhị thì thào khẽ nói, dường như loại lời nói đại nghịch bất đạo này chỉ nghe thôi cũng là một loại sai lầm.

"Ở bên trong nơi này cũng không có ngoại nhân, đừng có giả vờ!" Vương Khung đi tới, vỗ vỗ bả vai của Vu Thập Nhị, cười nói.

"Tiểu tử, ngươi lại nói nhiều thêm một câu, lão phu liền đá ngươi ra khỏi Tân Hỏa Sơn." Giọng nói lạnh lùng vang lên, lộ ra một cỗ hàn ý chói tai.

Vương Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, liền trông thấy ở một bên sơn cốc, vậy mà có một vị lão giả ngồi xếp bằng.

Vị lão giả này mặc áo bào xám, thân hình còng xuống, trên người dính đầy tro bụi, không chú ý còn tưởng rằng đó là một tảng đá.

"Cao thủ!" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Ánh mắt lạnh như băng kia phảng phất như móng nhọn đâm vào trái

tim, khiến cho huyết dịch khắp người hắn xao động.

không thể nghi ngờ, vị lão giả áo xám trước mặt này là một vị cao thủ, ít nhất cũng là Chúa Tể Giả, nói không chừng đã đạp vào cảnh giới Linh Lô.

"Ta liền nói loại địa phương này làm sao lại không có thủ vệ." Vương Khung nói thầm trong lòng.

"Quang Minh Học Cung thật sự là càng ngày càng đi lùi, vậy mà để cho loại du thủ du thực như ngươi tiến vào cấm địa." Lão giả áo xám hừ lạnh một tiếng, dường như có bất mãn cực lớn đối với lời nói đại nghịch bất đạo vừa rồi của Vương Khung.

"Tiền bối, ta chỉ là đề xuất một giả thiết, chỉ sợ là thủ vệ ở trong này không đủ, để cho một số kẻ vô sỉ có thời cơ lợi dụng, quấy rầy anh linh của các đời tiền bối." Vương Khung đột nhiên nghiêm mặt nói.

Thân thể của hắn ưỡn lên, dạt dào chính nghĩa, vô cùng sống động.

Lão giả áo xám thấy thế mi xám khẽ run, không khỏi sửng sốt.

"Nhìn thấy tiền bối ở đây, vãn bối liền yên tâm!"

"Ha ha ha..." Đúng lúc này, một tiếng cười cởi mở vang lên, giống như cuồng phong bốc lên trong sơn cốc, ù ù điếc tai.

Vương Khung quay người nhìn lại, ở một bên sơn cốc khác đồng dạng cũng có một vị lão giả người mặc áo bào vàng ngồi, vô cùng gầy yếu, vậy mà cũng đều không có dẫn tới sự chú ý của bất luận người nào.

Chương 901

"Lại có thêm một vị." Tâm lý của Vương Khung bồn chồn.

Hắn hiện tại có bảy tám phần nắm chắc có thể kết luận, hai vị lão giả này tuyệt đối là cường giả cảnh giới Linh Lô.

Quả nhiên là cấm địa của Quang Minh Học Cung, coi như ở trong nội bộ Tân Hỏa Sơn, lại vẫn để hai vị cường giả cảnh giới Linh Lô trấn thủ tại chỗ này, quả thực là thận trọng đến mức quá phận.

Suy nghĩ một chút những gì vừa nói, Vương Khung không nhịn được có một chút nghĩ mà sợ.

Phải biết rằng, dùng cảnh giới của hai vị lão giả này, trăm năm sau khẳng định cũng sẽ muốn chôn vùi ở đây.

Ý tứ của Vương Khung không phải là ngay cả mộ phần của hai vị này cũng đều muốn đào sao!

Cũng chẳng trách trong ánh mắt vị lão giả áo xám kia nhìn hắn tràn ngập oán niệm, hận không thể dùng một bàn tay trực tiếp chụp chết hắn.

Nói cho cùng người bình thường sẽ không thể chịu được một hậu sinh thảo luận sự tình đào mộ phần của chính mình ở trước mặt mình, càng không nói đến là cường giả cảnh giới Linh Lô.

"Tiểu tử, ngươi không phải là người có thiên phú cao nhất mà ta gặp, nhưng tuyệt đối là vô sỉ nhất." Lão giả áo vàng híp mắt cười nói.

"Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, lời nói của tiền bối cũng đều được tính là chân lý." Vương Khung cười khan nói.

Lão giả áo vàng nhìn Vương Khung lộ ra vẻ mặt chột dạ, khóe miệng nâng lên, vung tay nói: "Đi vào đi!"

"Đa tạ tiền bối!" Vương Khung như được đại xá, cũng không quay đầu lại kéo lấy Vu Thập Nhị liền xông vào Thánh Hỏa Trủng.

"Quả thực cuồng vọng!" Lão giả áo xám nhìn thân ảnh đi xa, không nhịn được hừ lạnh.

"Trăm năm qua, dám đánh chủ ý vào Thánh Hỏa Trủng, ngoại trừ hắn,

cũng chỉ có Tần Tiểu Cửu năm đó."

"Tần Hoàng vẫn còn tốt hơn một chút, sau đó còn không phải viết một cuốn sahcs, chuyên môn kỷ niệm lần tiến vào Thánh Hỏa Trủng kia sao?" Lão giả áo vàng hồi ức nói.

"Kỷ niệm, bản « đào mộ bút ký » kia mà gọi là kỷ niệm sao? Dựa vào danh tiếng của Thánh Hỏa Trủng, quyển sách mà y viết trước kia đã kiếm được bao nhiêu?" Trong mắt lão giả áo xám lóe tinh mang.

"Nói không chừng đây cũng là một Tần Tiểu Cửu khác!" Lão giả áo vàng dời chủ đề, khóe miệng mỉm cười, nhìn vào thâm cốc.

"Hắn?" Lão giả áo xám lắc đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Nhân vật giống như Tần Hoàng, chính là vạn cổ khó tìm!"

Lời nói tịch mịch quanh quẩn tại lối vào sơn cốc, cuốn vào trong gió.

"Nói cũng đúng!" Lão giả áo vàng cười nói.

Rất nhanh, lão giống như một tảng đá, trở về yên lặng, không còn một chút dao động sinh mệnh nào.

...

"Nơi này chính là Thánh Hỏa Trủng! ?" Vu Thập Nhị nhìn tràng cảnh trước mắt, có một chút không dám tin tưởng.

Bên trong Thánh Hỏa Trủng như là đêm tối, chỉ có một đám lửa nhàn nhạt treo lơ lửng trên bầu trời, giống như vầng trăng tỏa ánh sáng rực rỡ.

Phía trên đại địa, từng gò núi đứng sừng sững, có cao có thấp, hình thái bất đồng, như là tấm bia to.

Có một số phía trên gò núi hoa lửa lượn lờ, mờ mịt không dứt.

Có một số gò núi cắm đầy đao binh, tàn kiếm đoạn thương, nhuốm máu đỏ tươi, đã kết tinh.

Còn có gò núi phủ đầy xương trắng, giống như thi thể chồng chất, âm trầm khủng bố.

...

Xung quanh thì có những ngôi sao nhỏ li ti bay lơ lửng, ước chừng cỡ nắm tay, kỳ dị lạ lùng, mơ hồ có thể trông thấy từng cỗ hư ảnh ẩn giấu ở

bên trong.

"Đây chính là mộ phần của các đời cường giả Quang Minh Học Cung sao! ?" Vương Khung thì thầm, cảm nhận được cảm giác áp bách tuyệt cường, ngay cả âm thanh cũng đè thấp rất nhiều, dường như là sợ quấy nhiễu anh linh ngủ say ở đây.

"Sư huynh, chúng ta..."

Vu Thập Nhị vừa muốn mở miệng, Vương Khung động, hắn vung tay lên, Nghịch Lôi Long Nha xuất hiện ở trong tay.

Lôi quang nổ vang chậm rãi phác hoạ ra một tòa trận pháp.

"Sư huynh...ngươi giấu một tòa trận pháp ở bên trong Viêm Binh?" Vu Thập Nhị mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc không thôi.

Trận pháp thành hình, không gian tan chảy như thủy ngân, một cái móng màu trắng bước ra từ bên trong.

"Ha ha ha, Thánh Hỏa Trủng của Quang Minh Học Cung, ta nhớ thương đã không phải là một ngày hai ngày." Một tiếng hí vang vọng, lộ ra sự hưng phấn vô cùng, liền giống như chồn tiến vào chuồng gà.

Ở dưới ánh nhìn kinh hãi của Vu Thập Nhị, Bạch gia xuất hiện ở bên trong Thánh Hỏa Trủng.

"Hắc hắc, Bạch gia, ngàn vạn lần đừng khách khí, cứ coi như là đang ở nhà của mình." Vương Khung nhếch miệng cười, con mắt hiện ra ánh sáng yếu ớt, bộ dáng kia liền giống một con chồn khác tiến vào chuồng gà.

"Sư...sư huynh, ngươi làm sao lại mang một con lừa tiến vào..." Vu Thập Nhị kinh dị nói.

Y thực sự có một chút không theo kịp suy nghĩ của vị đại sư huynh trong truyền thuyết này.

"Tiểu quỷ chui ra từ chỗ nào, có biết nói chuyện hay không, miệng của ngươi là dùng để đánh rắm?" Bạch gia lộ ra sắc mặt khó coi, liếc xéo nói.

Chương 902

"Ừm?" nhưng sau một khắc, đôi mắt của nó liền mở ro, lỗ tai dựng đứng lên.

"Đại Hạ di tổ! ? Dạng huyết mạch này ngược lại là rất ít gặp!" Bạch gia đi vòng quanh Vu Thập Nhị, đầu thỉnh thoảng tiến tới, hít hà.

"Không tệ, không tệ! Huyết mạch tinh khiết, đồ tốt a!" Bạch gia không nhịn được thở dài.

Đồng thời đưa mắt ra hiệu với Vương Khung một cái.

"Ta nói này Tiểu Vu, có rảnh rỗi, cùng ta đi đến Đế Đô mở rộng tầm mắt một chút!" Vương Khung ngầm hiểu, vỗ vỗ bả vai của Vu Thập Nhị nói.

Đại Hạ hoàng tộc truyền thừa được mấy ngàn năm, luận nội tình thậm chí còn ở phía trên Tần thị hoàng tộc.

Nhất mạch này trải qua mấy ngàn năm uẩn dưỡng cùng với tiến hóa, huyết mạch mạnh mẽ, là đỉnh tiêm nhất lưu đương thời, đã bị tiêu diệt ngàn năm, lại vẫn có thuần huyết trên thế gian, đủ thấy chỗ đáng sợ của bọn hắn.

Dạng huyết mạch này nắm giữ giá trị nghiên cứu cực lớn, e rằng cho dù là viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình cũng đều cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Cho dù là tinh luyện một ít tinh huyết từ trong máu của Vu Thập Nhị cho viên thịt trắng làm đồ ăn vặt cũng rất tốt.

Nói cho cùng, tu vi của Tề Tích quá yếu, mỗi ngày dùng tinh huyết nuôi nấng viên thịt trắng, Vương Khung sợ là y sẽ không chịu đựng nổi.

"Sư huynh, ngươi muốn làm gì?" Vu Thập Nhị rụt rụt cổ.

"Niệm tình là đồng môn, ta muốn dìu dắt ngươi." Vương Khung dào dạt thiện ý.

"Ngươi làm sao lại bày ra loại bộ dáng này, chúng ta cũng không phải là người xấu!" Bạch gia tiến tới, kẹp Vu Thập Nhị ở giữa, toàn thân lông tơ của nó dựng đứng, mỗi một sợi đều lộ ra khát vọng.

"Chờ sau khi ra ngoài, ngươi liền đi theo ta đi!" Vương Khung dùng lực

vỗ vỗ bả vai của Vu Thập Nhị, ngữ khí nói ra không giống như là thương lượng, mà là đe dọa.

Vu Thập Nhị cố nặn ra vẻ tươi cười, nhắm mắt nói: "Tất cả đều nghe theo sư huynh phân phó."

"Trẻ nhỏ dễ dạy!" Vương Khung thỏa mãn khẽ gật đầu.

Trên thực tế, Vương Huyền Cương đã sớm phân phó, để Vu Thập Nhị đi theo Vương Khung học hỏi kinh nghiệm.

Nhắm mắt làm liều chung quy cũng không phải là sự tình lâu dài, thiên phú cho dù lại tốt hơn cũng cần được tôi luyện.

Thiên phú của Vu Thập Nhị là không tệ, nhưng trốn ở bên trong Quang Minh Học Cung tu luyện, không biết thiên hạ rộng rãi, tàng long ngọa hổ, chỉ có để cho y mài dũa phong mang, mới có hi vọng tiến thêm một bước.

Lần pháp vương tế hương này liền nhìn ra nhược điểm của y.

"Sư huynh, ta đi trước." Vu Thập Nhị nói.

"Ừm!" Vương Khung phất phất tay nói.

Bên trong Thánh Hỏa Trủng, mênh mông bát ngát, mỗi người đều có duyên phận của mỗi người.

Vu Thập Nhị đằng không mà lên, bay về phía chỗ sâu.

"Huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc a, nghe đồn sau khi Đại Hạ bị tiêu diệt, dòng dõi tàn dư đã từng nghiên cứu Tần thị hoàng tộc, bọn hắn cải tạo huyết mạch của bản thân, muốn nắm giữ lực lượng khắc chế đối phương." Bạch gia hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói.

Tần và Hạ vốn là tử địch, nhất mạch quật khởi, nhất mạch tử vong, chư thiên vinh sủng, chung quy chỉ có thể thành tựu một toà vương vị.

Đại Hạ tuyệt diệt từ đường, đã từng lập thệ, muốn dùng huyết mạch của bản thân, tàn sát Tần thị nhất tộc.

Sinh diệt tuần hoàn, chính là luân hồi.

"Nắm chặt tên tiểu tử này, đối với ngươi mà nói có trăm lợi mà không có một hại." Bạch gia nhắc nhở.

"Ngươi đang nói...Tần thị?"

"Ngươi là Đồ Hầu cao quý, là tân quý đương triều, nhận sự ủng hộ của Thiên Vũ Vương, lại phụ thuộc vào Thất Hoàng Tử, thực sự quá đáng chú ý, khó bảo đảm ngày nào đó sẽ không tương tranh cùng với các hoàng tử khác...ngươi phải biết rằng, những người kia đều là con trai của Tần Hoàng."

Đừng nhìn Bạch gia bình thường tùy tiện, hung mãnh như lang như hổ, tâm tư lại cực kỳ tinh tế, đối với sự tình trong thiên hạ, vô cùng hiểu rõ.

"Tam Hoàng Tử!" Vương Khung thì thầm.

Cừu oán mà hắn cùng với Tam Hoàng Tử kết xuống thậm chí có thể truy tố đến ân oán cùng với Diệp Thiên trước kia, từ sau một trận chiến tại Chân Không Gia Hương, song phương đã là không chết không thôi.

"Tên tiểu tử kia còn không phải là đáng sợ nhất." Bạch gia trầm giọng nói: "Y là dòng dõi của Tần Hoàng sinh ra trước khi thần thông của Tần Hoàng đại thành, huyết mạch kế thừa cũng không phải là kinh khủng nhất."

"Con trai của Tần Hoàng, tuổi càng nhỏ, tiềm năng uẩn tàng liền sẽ càng đáng sợ..."

"Ngươi phải cẩn thận!"

"Tuổi càng nhỏ, tiềm năng sẽ càng đáng sợ?" Vương Khung nói thầm.

Như thế mà nói, tiềm năng của Thất Hoàng Tử chẳng phải là cao nhất?

Nhưng con đường tu hành, không chỉ vẻn vẹn nhìn tiềm năng, mà cơ duyên của mỗi người cũng rất trọng yếu.

Thiên phú lại cao hơn, nhưng nếu không thể chuyển hóa thành thực lực, kết quả cũng chỉ là một chuyện cười.

"Ta sẽ nhớ kỹ!" Vương Khung khẽ gật đầu.

Chương 903

Bất kể là vì lưu lại thủ đoạn, hay là vì hương hỏa của Quang Minh Học Cung, giá trị của Vu Thập Nhị không cần nói cũng đều biết, tóm chặt y ở trong tay tóm lại là không sai.

"Làm chính sự!" Bạch gia ma sát móng lừa, đánh giá từng gò núi mọc lên ở chung quanh, cảm thụ được khí tức đáng sợ rời rạc ở bên trong hư không, hai mắt tỏa ánh sáng.

"Ngươi sẽ không dọn sạch đó chứ, nơi này dù sao cũng là Quang Minh Học Cung..." Vương Khung nhắc nhở.

"Dọn sạc?" Bạch gia mở to hai mắt nhìn, liếc xéo nói: "Tim của ngươi cũng quá đen đi!"

"Ta là loại người đó sao, ta đây là đang nhắc nhở ngươi!" Vương Khung cứng cổ nói.

Bạch gia cũng không quay đầu lại, đạp móng lừa, quang mang màu vàng nổ vang, hư không nứt ra, giống như một cái túi.

Nó lấy ra một vật từ bên trong.

Đó là một tấm...da người! ?

Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Ở trên tấm da người kia khắc từng đạo phù lục quỷ dị, bút tẩu long xà, phác hoạ huyền diệu.

"Đây là cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Thiên Mẫu Địa Bì!" Bạch gia trầm giọng nói.

"Chưa bao giờ nghe!" Vương Khung suy tư, liền ngay cả ở bên trên « Đông Thần Bí Lục » dường như cũng không có ghi chép liên quan.

"Hắc hắc, ngươi đương nhiên không biết được, trong thiên hạ đương thời, ngoại trừ Quang Minh Điện, sợ rằng không thể tìm ra tấm thứ hai." Bạch gia cười lạnh nói.

"Nó có tác dụng gì?"

"Thiên Khải Bảo Khố đã sắp xuất hiện, bằng vào một chút thực lực này

của ngươi là đủ nhìn sao, đương nhiên phải chuẩn bị một chút thủ đoạn lợi hại!"

"Có bao nhiêu lợi hại?" Vương Khung hiếu kì hỏi.

"Nếu như luyện thành thứ đồ chơi này, có thể chôn giết Linh Lô!" Bạch gia trừng to con mắt giống như chuông đồng, bắn ra thiểm điện!

Bạch gia rất thần bí, mang theo tấm "da người" quỷ dị kia bay vào bên trong một gò núi.

Không mất nhiều thời gian, từng sợi lôi quang lấp lóe ở phía trên gò núi, nổ vang.

Mây đen tụ tập, đè ở phía trên gò núi, dao động đáng sợ truyền đến theo đó.

"Đến cùng đang làm gì?" Vương Khung kinh nghi bất định, hắn rất muốn đi tới nhìn, nhưng Bạch gia lại chết sống không cho.

Dạng động tĩnh này, hắn sợ sẽ dẫn tới sự chú ý của hai đại cường giả Linh Lô ở bên ngoài Thánh Hỏa Trủng kia.

Tuy nói trận pháp của Bạch gia rất là cường đại, nhưng sự tình không đáng tin cậy cũng có lúc phát sinh.

Hống hống Hống! Đột nhiên, bên trong gò núi truyền đến một tràng tiếng gào thét, giống người mà không phải người, giống như thú mà không phải thú.

Trong lúc mê man, bên trong lôi quang, dường như có một đạo nhân ảnh hiển hiện, thoáng qua tức thì.

"Con bà nó! Đây là tình huống gì, xác chết vùng dậy! ?" Toàn thân lông tơ của Vương Khung dựng đứng.

Ở bên trong Thánh Hỏa Trủng này, ngoại trừ hắn còn có Vu Thập Nhị, hẳn là không có những người khác mới đúng.

Hống hống Hống! Tiếng gào thét chói tai kia càng ngày càng nhiều, xen lẫn với sấm sét.

Mây đen dày đặc, bóng người lưu động.

Sau một lúc lâu, một luồng ánh lửa màu đỏ tươi dâng lên ngút trời, như

là máu tươi, xâm nhiễm mây đen.

Ngay sau đó, lôi quang lấp lóe bắt đầu dập tắt, mây đen cũng dần dần tiêu tán.

Hết thảy khôi phục lại như bình thường, gò núi to như vậy cũng rốt cuộc không nhìn ra bất kỳ dị dạng nào, phảng phất như cái gì cũng không có xảy ra.

Bạch gia bay ra từ bên trong gò núi kia, dừng lại ở trong không trung một lát, dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Không qua bao lâu, nó nhìn chuẩn một cái phương hướng, vùi đầu vào phía trên một gò núi khác.

"Đến cùng đang làm gì?" Vương Khung nói thầm trong lòng.

Trong mắt hắn, lai lịch của Bạch gia một mực rất thần bí, ít nhất là hắn chưa bao giờ nghe nói về loại yêu thú này, liền ngay cả ở phía trên « Đông Thần Bí Lục » cũng đều không có bất kỳ ghi chép nào.

Rất hiển nhiên, Bạch gia cũng không phải chỉ là một con lừa trắng, nó có lai lịch đặc biệt, lại còn biết rất nhiều bí mật, thủ đoạn nắm giữ cũng là không thể tưởng tượng.

Liền giống như « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » mà Bạch gia truyền thụ, từ khi Vương Khung tu luyện cho đến nay, cũng đều cảm thấy pháp vô cùng thần diệu này, còn có tiềm năng cực lớn chưa thể phát huy.

Mặt khác, năm đó ở Phế Thổ, tầng tầng trận pháp mà Bạch gia bố trí cũng là kinh thế hãi tục, lại có thể kết hợp với năng lực của Vương Khung, tái tạo càn khôn, dựng dục ra linh khí liên miên không ngừng.

Phải biết rằng, Phế Thổ chính là chỗ mạt pháp.

Từ sau khi trở về từ Phế Thổ, Bạch gia lại thi triển thủ đoạn, trợ giúp Vương Khung câu thông với long mạch Tuyệt Ngục, tái tạo càn khôn, tẩy luyện trọng sinh.

Theo việc cảnh giới của Vương Khung càng ngày càng cao, hắn lại càng cảm thấy lai lịch của Bạch gia không đơn giản.

"Quan tâm làm gì chứ, chờ đến khi Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, làm

một món lớn!" Vương Khung lắc đầu nghĩ thầm.

Chương 904

May mắn Bạch gia là bạn chứ không phải là địch, càng thần bí sẽ càng có lợi đối với hắn.

Nếu quả thật như Bạch gia nói, một khi thành công có thể chôn giết cường giả cảnh giới Linh Lô, cần gì phải quan tâm Bạch gia làm gì!

Oanh...

Ở nơi xa, gò núi chấn động, mây đen bao phủ, tiếng gào thét lại truyền đến một lần nữa.

Vương Khung nhìn thật sâu một cái, quay người bay về phía một gò núi.

Đã đi tới cấm địa Quang Minh Học Cung, hắn sẽ không có khả năng tay không trở về.

Nhục thân của hắn nổ vang, như một thanh phi kiếm, phá vỡ sương mù trầm trọng, giáng lâm ở phía trên một gò núi.

Gò núi này khắp nơi đều là màu kết tinh đỏ thẫm, trọng lực cũng mạnh hơn ba lần so với ngoại giới.

Nhưng một chút trọng lực này đối với Vương Khung mà nói cũng không được tính là gì, hắn rất nhanh liền có thể thích ứng.

"Tiểu bối, duyên phận giữa ngươi và ta nông cạn, ở trong này không có thứ ngươi muốn, đi đi thôi!" Đột nhiên, một giọng nói thờ ơ vang lên.

Vương Khung sợ hãi cảnh giác, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Nơi này còn có người?

Hắn bỗng nhiên quay đầu, liền trông thấy ở bên trong sương mù, một đạo nhân ảnh hiển hiện, thân hình cường tráng, ngồi xếp bằng ở phía trên gò núi, không có một chút dao động sinh mệnh nào.

"Một luồng thần niệm bất diệt! ?" Vương Khung thoáng an tâm.

Thánh Hỏa Trủng không tầm thường, cường giả cảnh giới Linh Lô chôn ở đây, thi thể bất hủ, vậy mà có thể giữ lại được một luồng thần niệm bất diệt, như Vong Linh quanh quẩn tại đây.

Loại thủ đoạn này thật sự giống như quỷ thần.

Ở bên trên « Đông Thần Bí Lục » nói rằng Thánh Hỏa Trủng bắt nguồn từ Quang Minh Điện, hiền giả trước kia rời khỏi Quang Minh Điện, mang theo một kiện bảo vật, sáng lập ra Quang Minh Học Cung, đồng thời thành lập Thánh Hỏa Trủng.

Món bảo vật kia, chính là một vòng hỏa diễm như trăng sáng Vương Khung nhìn thấy lúc mới đi vào cổng Quang Minh Học Cung kia.

Từ đó trở đi, Thánh Hỏa Trủng liền trở thành cấm địa cung phụng các đời cường giả Quang Minh Học Cung.

Theo lý thuyết, Quang Minh Điện hẳn là cũng có dạng địa phương cùng loại với Thánh Hỏa Trủng, cường giả được cung phụng ở trong đó, cơ hồ đều là tồn tại đáng sợ nhất trong mỗi một cái thời đại.

Oanh...

Gò núi chấn động, sương mù nồng đậm giống như một con quái vật đang gào thét, đánh gãy suy nghĩ của Vương Khung.

"Gặp sơn bái thần, đã đến, tự nhiên cũng liền bái kiến tiền bối." Vương Khung trầm giọng nói.

Đệ tử Quang Minh Học Cung bình thường đều giảng cứu duyên phận, nếu như vô duyên thì chỉ có thể đi đến địa phương khác thử thời vận.

Nhưng Vương Khung bất đồng, đã vào bảo sơn, sao còn có thể tay không mà về?

Mặc dù đây là mộ phần của cường giả cảnh giới Linh Lô, nhưng dù sao đối phương cũng đã tọa hóa nhiều năm, hôm nay hắn còn có thể sợ một người chết hay sao?

"Hảo hậu bối!"

Trong khoảnh khắc, thiên địa linh khí nổ vang!

Bên trong sương mù, một đạo nhân ảnh bước ra, quyền phong hung mãnh, sông biển hỗn loạn.

"Con bà nó!" Vương Khung cực kỳ hoảng sợ.

Xác chết vùng dậy! ?

Sau một khắc, hắn mới có thể thấy rõ, nhân loại đánh tới đối diện thế

nhưng là do linh khí ngưng tụ, dung hợp lạc ấn sinh mệnh của vị tiền bối cảnh giới Linh Lô kia.

Dù vậy, sức mạnh đáng sợ đó cũng như núi thét biển gầm, trọng lực giữa thiên địa bỗng nhiên biến hóa, trọn vẹn đề thăng gấp hai mươi lần.

Thân thể của Vương Khung như sa vào đầm lầy, một quyền bạo loạn cũng đã đến trước mặt.

Oanh...

Vương Khung nhấc hai tay lên, ngăn ở trước ngực.

Quyền phong hung mãnh rơi ở trên cánh tay, lực lượng khủng bố phảng phất như hồng thủy thao thiên trút xuống.

Chỉ một thoáng, máu thịt nứt vỡ, máu tươi màu đỏ tươi vãi ra đầy mặt đất.

Dùng cường độ nhục thân của Vương Khung, vậy mà cũng đều ngăn cản không nổi, trực kích bị một quyền đánh bay ra ngoài.

"Vẻn vẹn chỉ là một hóa thân cỗ linh khí, vậy mà cũng đều khủng bố như này?" Vương Khung kinh dị.

Lạc ấn sinh mệnh cảnh giới Linh Lô dung hợp với linh khí hình thành hóa thân, luận thực lực, còn không bằng một phần vạn lúc còn sống, hơn nữa rất nhiều thủ đoạn cũng đều không thể sử dụng, vậy mà lại vẫn có thể áp chế nhục thân của Vương Khung.

"Không hổ là cảnh giới Linh Lô, quả nhiên lợi hại!" Vương Khung dâng lên lòng hiếu chiến, vừa vặn mượn nhờ chuyện này để tích lũy kinh nghiệm, ma luyện nhục thân.

Vị cường giả cảnh giới Linh Lô trước mắt này dường như am hiểu lực lượng, có thể khống chế trọng lực thiên địa.

Mỗi chiêu mỗi thức, đều có uy năng to lớn, coi như là Vương Khung hiện nay cũng đều cảm thấy vô cùng phí sức.

Nhưng chính vì vậy, nhục thân của hắn mới có thể ở dưới loại áp lực này, tiến hành thăng hoa thuế biến.

Ông! Nhục thân của Vương Khung nổ vang, gân cốt rung động, như lôi

quang nhấp nháy, phù văn màu vàng hiển hiện, nảy mầm sinh cơ ở bên trong bảo cốt, máu tươi màu đỏ tươi cũng đều trở nên trong suốt.

Chương 905

Trong mờ ảo dường như có tiếng tụng kinh, huyền bí khó tả.

Đại âm hi thanh, vạn tượng vô hình, nguyên linh bảo cốt, rèn thể trọng sinh!

"Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp...truyền nhân của Lâm La Thiên..."

Đúng lúc này, hoá thân linh khí nghiêm nghị hét to, bên trong con ngươi toát ra tinh mang vô cùng doạ người.

"Ừm?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Môn Trúc Cơ Pháp này quả nhiên có quan hệ rất lớn cùng với Lâm La Thiên.

"Tốt, tiểu quỷ!" Hoá thân linh khí rốt cuộc cũng sinh ra hứng thú.

Nắm đấm của đối phương giống như sao trời tử vong, kịch liệt thiêu đốt, trọng lực đáng sợ làm cho không gian chung quanh cũng đều bắt đầu vặn vẹo, sụp đổ về hướng nắm đấm bốc lửa kia.

"Tiểu quỷ, ngươi bại!" Hoá thân linh khí hờ hững nói.

Một quyền này, rung chuyển trời đất, coi như là Chưởng Khống Giả cũng đều phải nuốt hận thất bại.

"Dừng ở đây!" Vương Khung khẽ nói.

Đột nhiên, hắn lui về phía sau một bước, vỗ tay phát ra tiếng.

Dùng hắn làm trung tâm, linh khí chung quanh bắt đầu tiêu tán, liền ngay cả hoá thân linh khí kia cũng đều chống đỡ không nổi, bắt đầu tan vỡ.

"Tiểu quỷ, ngươi..." Thanh âm của cường giả cảnh giới Linh Lô rung động, lộ ra kinh nghi cùng với không tin.

"Linh Sào!" Vương Khung khẽ cười nói.

Đây là một loại năng lực có cảm giác tồn tại thấp nhất ở bên trong các loại năng lực của hắn, có thể thao túng nồng độ linh khí giữa thiên địa, trong ngày thường trừ thời điểm tu luyện có thể đề cao hiệu suất tu hành, cơ hồ không có bất cứ tác dụng gì.

Nhưng mà, loại năng lực này vào thời khắc mấu chốt, lại có thể xưng là

nghịch thiên.

Ví như hôm đó tại Phế Thổ, Bạch gia chính là kết hợp với "Linh Sào" mới có thể sáng tạo ra trận pháp có thể sản sinh linh khí.

Lúc này, Vương Khung rút khô toàn bộ linh khí chung quanh.

Hoá thân linh khí đáng sợ kia lập tức sụp đổ, cũng không giữ vững được nữa.

"Tiểu quỷ, ngươi đây là đang gian lận!" Thanh âm của cường giả cảnh giới Linh Lô vang lên, lộ ra một chút tức giận cùng với bất đắc dĩ.

Y không ngờ được, ở bên trong hậu bối Quang Minh Học Cung lại vẫn có tồn tại kỳ hoa như thế, không chỉ không quan tâm đến lời cảnh cáo của tiền bối, chiến một trận công bằng, lại còn dùng thủ đoạn như thế, rút củi dưới đáy nồi, trực tiếp khiến cho hóa thân của y hôi phi yên diệt.

"Nếu như tiền bối không phục, có thể lại tái chiến!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Ngươi..." Cường giả cảnh giới Linh Lô tức giận đến mức giống như xác chết vùng dậy!

Ông! Vương Khung duỗi tay phải ra, như núi lớn che trời, hoành áp hư không, một đoàn hào quang rực rỡ liền rơi vào trong tay hắn.

Đó là lạc ấn sinh mệnh còn sót lại của cường giả cảnh giới Linh Lô, hóa thân tiêu tán, chòn chưa kịp trở về bên trong thi thể.

"Đồ tốt!" Vương Khung há miệng, trực tiếp nuốt vào.

Oanh...

Trong khoảnh khắc, thân thể của hắn chấn động, bảo cốt rung động, phạn âm mạn hát, phù văn lấp lóe.

Máu thịt dường như được kích hoạt, ở giữa mơ hồ, một cỗ lực lượng đáng sợ đang chậm rãi khôi phục.

Đoàn tinh hoa sinh mệnh kia như là quỳnh tương ngọc dịch tan ra, dung nhập vào bên trong bảo cốt, hóa thành phù văn màu vàng.

"Nhân thể áo nghĩa, thiên phú thần thông! ?" Thi thể cổ lão phát ra một tiếng kinh nghi, lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Không ngờ được ở trong đệ tử đời này vậy mà sinh ra yêu nghiệt như thế, chưa nhập Linh Lô, thế mà đã lĩnh hội nhân thể áo nghĩa, thức tỉnh thiên phú thần thông! ?"

Thần niệm đáng sợ chui ra từ bên trong hư không, giống như vô số xúc tu, xen lẫn quấn quanh ở quanh người Vương Khung, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Rốt cuộc, cỗ cảm xúc kia phát sinh biến hóa, từ lạnh lùng, khinh thị nguyên bản biến thành ngưng trọng.

Cho dù vị cường giả cảnh giới Linh Lô đã sớm tọa hóa này không yêu thích cách làm việc của Vương Khung như thế nào, nhưng lúc này y cũng không thể không thừa nhận, đây chính là một con quái vật.

Ở trong lịch sử Quang Minh Học Cung cũng đều là quái vật hiếm thấy.

Oanh...

Nhục thân của Vương Khung nhẹ nhàng nhúc nhích, luyện hóa đạo lạc ấn sinh mệnh trân quý kia.

Loại đồ vật này đối với « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp " mà nói quả thực chính là vật đại bổ, phù văn màu vàng bên trong bảo cốt càng ngày càng nhiều.

Khí tức của Vương Khung cũng càng ngày càng kinh khủng, trọng lực quanh người hắn tăng lên điên cuồng, không gian cũng đều biến hình theo đó.

Loại năng lực này không có sai biệt so với năng lực của cường giả cảnh giới Linh Lô đã tọa hóa trước mặt.

"Hoá ra đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của Trúc Cơ Pháp." Trong mắt Vương Khung lóe lên một tia hiểu ra.

Yêu thú nhất tộc cường đại như vậy, là bởi vì tầng thứ sinh mệnh của bọn chúng trời sinh cao quý, nắm giữ lực lượng huyết mạch. Cho nên bọn chúng không cần mượn nhờ Hỏa Chủng tu luyện.

Chương 906

Trúc Cơ Pháp, là pháp môn chân chính thích hợp cho nhân loại tiến hóa. Nó có thể khiến cho huyết mạch nhân loại cấp thấp nhảy vọt, thu hoạch được vĩ lực vô thượng, cũng chính là thiên phú thần thông của yêu thú nhất mạch.

Trên thực tế, sau khi đạt đến cảnh giới Linh Lô, chính là dùng Hỏa Chủng làm chìa khoá, triệt để mở ra sự huyền bí của nhân thể, thức tỉnh huyết mạch thuộc về nhân loại của tự thân.

Cái gọi là Linh Lô, chính là xem nhân thể như là hồng lô, luyện một điểm chân linh ở bên trong huyết mạch.

Đáng tiếc, tuyệt đại bộ phận tu sĩ không thể lĩnh hội đến một tầng này, chỉ là cường hóa Trúc Cơ Pháp thành pháp môn nhục thân.

Coi như biết, cũng khó có thể tu luyện được.

Nhân thể chính là một tòa bảo tàng, nhưng muốn mở ra lại thực sự quá khó.

Vương Khung rất may mắn.

Bởi vì hắn có Hỏa Chủng màu đen, mượn nhờ long mạch Tuyệt Ngục, hắn hiểu rõ huyết mạch của Hắc Thiên Long Văn, thu hoạch được thiên phú thần thông.

Hiện nay sau khi thôn phệ lạc ấn sinh mệnh của cường giả cảnh giới Linh Lô, « Nguyên Linh Trúc Cơ Pháp » rốt cuộc cũng đột phá ràng buộc, đạp lên con đường kia.

Sau một thời gian nữa, hắn nhất định có thể luyện thành huyền công, thức tỉnh huyết mạch chân chính thuộc về bản thân.

"Đa tạ tiền bối thành toàn!" Vương Khung đứng dậy, bái một cái đối với thi thể ngồi xếp bằng.

Lạc ấn sinh mệnh còn sót lại kia đối với hắn mà nói là vô cùng trân quý, không những khiến cho nhục thân của hắn càng thêm cường đại, « Nguyên Linh Trúc Cơ Pháp » rốt cuộc cũng tiểu thành.

"Đây là tạo hoá của ngươi, Quang Minh Học Cung có đệ tử như vậy, có hi vọng đại hưng." Thần niệm bên trong hư không thở dài nói.

"« Nguyên Linh Trúc Cơ Pháp » không phải là chuyện đùa, địa phương như Thánh Hỏa Trủng rất thích hợp cho ngươi tu luyện."

Bên trong Thánh Hỏa Trủng lưu lại bao nhiêu lạc ấn sinh mệnh của cao thủ cảnh giới Linh Lô?

Nhiều lạc ấn sinh mệnh như vậy, nếu như thu thập luyện hóa hết, « Nguyên Linh Trúc Cơ Pháp » nhất định có thể đại thành, đến lúc đó thực lực của Vương Khung sẽ lại đề thăng một lần nữa, tiến vào Thiên Khải Bảo Khố liền có nắm chắc hơn.

"Ngươi đi đi!" Thần niệm bên trong hư không vang lên một lần nữa, thanh âm lộ ra một tia mệt mỏi.

Y đã sớm chết đi nhiều năm, lạc ấn sinh mệnh lưu lại bên trong thi thể đã không còn nhiều, đợi đến khi hao hết, coi như là Thánh Hỏa Trủng thần diệu cũng khó có thể giữ lại một luồng ý niệm cuối cùng này.

"Tạ ơn!" Vương Khung thi lễ một cái, quay người rời đi, bay về phía một gò núi khác.

Nhiệt độ cực nóng phảng phất như muốn hòa tan hết thảy, khắp nơi đều là dung nham dâng lên.

Ở trong dung nham tràn ngập kia, một thân ảnh ngồi xếp bằng, không có một chút dao động sinh mệnh nào.

Rất hiển nhiên, vị tiền bối cảnh giới Linh Lô trước mặt này tinh thông hoàn toàn là một loại lực lượng khác.

"Thật sự có ý tứ, trên người của ngươi có khí tức của 'Côn Ngô', xem ra ngươi đã đánh bại y." Trong ngọn lửa, một cỗ hoá thân linh khí chậm rãi đi ra, quanh người quấn quanh hỏa diễm nóng rực, phảng phất như Giao Xà dữ tợn.

"Nhưng ngươi có thể đánh bại y, chưa hẳn đã có thể đánh bại ta."

"Còn xon tiền bối chỉ giáo!" Vương Khung không có bất luận nói nhảm gì, bước ra một bước, giơ quyền đánh tới.

Trong khoảnh khắc, quyền phong nổ vang, như nghiệt long gào thét, trọng lực chung quanh bỗng nhiên đề thăng, không gian cũng đều biến thành vặn vẹo.

Đây cũng không phải là năng lực Hoả Chủng, mà là lực lượng bắt nguồn từ bản thân của Vương Khung.

« Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » sau khi hấp thu lạc ấn sinh mệnh của "Côn Ngô", huyết mạch cường hóa, lấy được uy năng một cách tự nhiên.

"Ồ, ngươi vậy mà đạp lên con đường này! ?" Hoá thân linh khí phát ra thanh âm kinh nghi, thần sắc biến thành ngưng trọng.

Đệ tử như vậy là ngàn năm khó gặp!

« Nguyên Linh Trúc Cơ Pháp » rốt cuộc cũng tiểu thành, Vương Khung cũng dần dần nắm giữ chân phương pháp sư dụng chân chính của môn Trúc Cơ Pháp này.

Luyện hóa lạc ấn sinh mệnh của cường giả cảnh giới Linh Lô, đã làm cho huyết mạch của Vương Khung biến thành cường đại chưa từng có.

Vị cường giả cảnh giới Linh Lô gọi là "Côn Ngô" kia, sau khi bị Vương Khung luyện hóa lạc ấn sinh mệnh, lực lượng của y đã bị huyết mạch của Vương Khung thu nhận một cách tự nhiên.

Ở dưới một quyền, trọng lực trong không gian chung quanh cũng đều nhận ảnh hưởng.

Đây cũng không phải là năng lực Hoả Chủng, lực lượng cũng đã thoát ly khỏi phạm trù hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Oanh...

Thân hình của Vương Khung cũng đều chưa từng đình trệ, tàn ảnh như gió, lao thẳng về hướng hoá thân linh khí.

Hỏa diễm dày đặt như là màn trời sụp đổ, đè ép tới.

Trong khoảnh khắc, không gian vặn vẹo, trọng lực khủng bố cải biến quỹ tích hỏa diễm đầy trời.

Chương 907

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, hỏa diễm mãnh liệt ngưng thành một đoàn, hóa thành một thanh kiếm lửa, như sao băng phá không, đánh giết tới.

"Linh Sào!" Vào thời khắc mấu chốt, Vương Khung thôi động năng lực, tất cả linh khí chung quanh đều tiêu tán, nương theo mà đến chính là cỗ hoá thân linh khí kia sụp đổ.

"Hảo thủ đoạn! Nghĩ không ra sau sáu trăm năm, Quang Minh Học Cung vậy mà sinh ra đệ tử như này." Bên trong dung nham cực nóng, vị tiền bối cảnh giới Linh Lô tinh thông "Hỏa diễm" kia truyền ra dao động, trong thanh âm bình tĩnh lộ ra một tia mừng rỡ.

"Tiền bối quá khen!" Vương Khung cười nói.

Hắn nhìn đoàn tinh hoa lơ lửng giữa giữa không trung như ngọn lửa kia, trong mắt lộ ra khát vọng.

"Không có khen lầm! Không mượn nhờ lực lượng Hỏa Chủng mà lại có thể nắm giữ sức chiến đấu cỡ này, xưa nay ít có."

"Trước đó cũng có hạng người như vậy sao?" Vương Khung thành tâm hỏi.

"Người trẻ tuổi, thực lực của ngươi không tệ, nhưng tầm mắt quá thấp, từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu hạng người kinh tài tuyệt diễm, coi như là ở trong thời đại này, thiên phú của ngươi cũng đều không nhất định là cao nhất, huống chi là ở bên trong tuế nguyệt dài dằng dặc?"

Thi thể cảnh giới Linh Lô xếp bằng ở trong dung nham yếu ớt nói: "Huyết mạch của nhân loại không bằng yêu thú, nhục thân cũng cực kỳ yếu đuối, nhưng tiềm năng lại vô biên."

"Vào những năm xa xưa, cũng có thiên kiêu cái thế giống như ngươi, lúc trẻ tuổi liền có thể dựa vào nhục thân chém giết yêu thú."

Thân thể của nhân loại đừng nói là có thể so với yêu thú, liền ngay cả mãnh thú bình thường cũng đều không bằng.

Lại càng không cần phải nói huyết mạch của yêu thú là trời ban, có thể

thức tỉnh thiên phú thần thông.

Vì thế, chỉ dựa vào nhục thân liền có thể chém giết yêu thú, dạng yêu nghiệt này có thể xưng là khủng bố trong nhân thế, tầng thứ sinh mệnh đã nhảy vọt, huyết mạch bản thân cũng triệt để tiến hóa.

"Ngươi mặc dù cường đại, nhưng vẫn như cũ chỉ là phàm huyết, không được tính là một nhóm đứng đầu nhất kia."

"Phàm huyết, nói như thế nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Trời sinh vạn vật, từ lúc khởi nguyên ban đầu liền có khác biệt cao thấp."

"Thậm chí chín thành chín nhân loại cũng đều là phàm huyết, thân thể yếu đuối, không hợp tu hành, thọ nguyên ngắn ngủi...thậm chí liền ngay cả phương thức ăn cũng đều cực kỳ cấp thấp."

"Huyết mạch là khó đề thăng nhất, bởi vì đó là thiên định, không thể nghịch chuyển."

"Ở phía trên phàm huyết chính là linh huyết, yêu thú nhất tộc chính là thuộc nhóm này, cho nên bên trong huyết mạch của bọn hắn tích súc lực lượng trời cao ban cho, có thể thức tỉnh thiên phú thần thông, thôn phệ nhật nguyệt tinh hoa, phương thức ăn cũng đều cao cấp hơn..."

"Thọ nguyên của bọn chúng càng dài, nắm giữ lực lượng cường đại, lại còn cơ hồ không có thiên địch, đây là ưu thế mà nhân loại không có cách nào so sánh."

Vương Khung lẳng lặng lắng nghe, phảng phất như có một cánh cửa từ từ mở ra ở trước mặt hắn.

Vào trước khi hệ thống tu hành Hỏa Chủng sáng lập, nhân loại ở trước mặt yêu thú xác thực giống như sâu kiến, căn bản không thể so sánh.

Bởi vì chênh lệch giữa huyết mạch trời sinh, đã quyết định địa vị giữa hai bên.

Hỏa Chủng xuất hiện cho nhân loại lực lượng, càng là cấp cho nhân loại hi vọng tiến hóa.

Nó liền giống như một chiếc chìa khóa.

Cảnh giới Linh Lô, chính là dùng chiếc chìa khóa này triệt để mở ra cánh cửa tiến hóa, tiến hành lần nhảy vọt cuối cùng.

Trước đó, cảnh giới Hỏa Chủng, cảnh giới Bổ Nguyên hay là cảnh giới Dung Khí cũng đều chỉ là chuẩn bị công tác mà thôi, vì tìm được cánh cửa kia, để mở nó ra.

Cho nên, cảnh giới Linh Lô là bay vọt về bản chất.

Có thể nói bất kể là hệ thống tu hành huyết mạch, hay là hệ thống tu hành Hỏa Chủng, đều là vì tiến hóa cuối cùng.

Bọn hắn đều là muốn mở ra cánh cửa kia, nhìn thiên địa phía sau, lĩnh ngộ đạo lý chí cao kia.

Hiện nay Vương Khung đã nắm giữ nhiều thêm một con đường.

"Ở phía trên linh huyết, chính là chân huyết! Loại tồn tại này dù là ở bên trong yêu thú cũng đều là phượng mao lân giác, đứng sừng sững ở trên đỉnh cao nhất, là vương giả chân chính."

"Tiền bối đang nói..." Trong lòng Vương Khung khẽ động, không nhịn được hỏi.

"Danh sách Chân Vương!"

"Chân huyết yêu thú, cũng gọi là danh sách Chân Vương!"

"Một khi đạp vào tầng thứ này, liền có thể thiên biến vạn hóa, thuế biến thành hình người, thần thông cũng tiến hóa theo đó..."

"Danh sách Chân Vương, tổng cộng được chia làm chín cấp, cho dù là Chân Vương cấp yếu nhất cũng có thể tuỳ tiện chém giết Chi Phối Giả!"

"Về phần Chân Vương xếp thứ nhất bên trong truyền thuyết, coi như là cảnh giới Linh Lô ở trước mặt bọn hắn cũng đều giống như sâu kiến."

Lời nói của vị tiền bối trước mặt này mang đến rung động thật sâu cho Vương Khung, triệt để đổi mới tam quan của hắn.

Chương 908

Lúc này, hắn rốt cuộc cũng biết được yêu thú nhất tộc đến cùng khủng bố đến mức nào.

Chênh lệch từ một khắc sinh ra liền đã bắt đầu.

Yêu thú nhất tộc trời sinh liền đã là linh huyết, trong đó có một số ít tồn tại có thể tiến hóa thành chân huyết.

Nhưng nhân loại trời sinh phàm huyết, nếu như không phải sinh ra hệ thống tu hành Hỏa Chủng, sợ rằng thiên thu vạn thế cũng chỉ có thể biến thành nô lệ, biến thành lương thực của yêu thú nhất tộc.

"Nhân loại có thể có được địa vị như giờ phút này, là kết quả phấn đấu của vô số tiền bối, nhưng tất cả những thứ này cũng không phải là vĩnh hằng bất biến."

Trong dung nham, thi thể cổ lão kia nói một lần nữa.

"An nhàn lâu dài khiến cho nhân loại đã sớm quên mất sự khủng bố của yêu thú, trình độ tu hành hiện nay đã là không bằng phía trước, luôn có một ngày, nền văn minh yêu thú sẽ lại khôi phục một lần nữa, đến lúc đó, thù mới hận cũ, chỉ sợ là sẽ tai hoạ ngập đầu."

Cho dù đã chết đi nhiều năm, vị tiền bối này vẫn trách trời thương dân, quan tâm đến tương lai nhân loại như cũ.

Đây không phải là đang nói chuyện giật gân.

Coi như so với ba ngàn năm trước, trình độ tu hành hiện nay cũng đều kém một mảng lớn, liền không cần phải nói so sánh với những năm càng xa xưa hơn.

"Nội tình của nhân loại quá yếu tớt, trời sinh phàm huyết, nếu như vừa ra đời đã chính là linh huyết, lại tu hành Hỏa Chủng, không biết sẽ cường đại đến dạng gì!" Vương Khung thì thào tự nói, chợt lắc đầu.

Trên đời này làm sao sẽ có loại người này, nếu như có, đã sớm nhất thống thiên hạ, quân lâm cửu thiên thập địa.

"Đích xác có loại tồn tại này!" Đột nhiên, cỗ thi thể kia nói chuyện.

"Cái gì?" Vương Khung hơi sửng sốt, phảng phất như không nghe rõ.

"Ở bên trong dòng sông lịch sử nhân loại, đã từng có một bộ tộc, vừa sinh ra chính là linh huyết, sau khi trưởng thành có tỷ lệ rất lớn tiến hóa thành chân huyết, bọn hắn sinh ra đã cường đại, nắm giữ thiên phú thần thông, coi như so với chủng tộc chí cao trong yêu thú nhất tộc cũng đều không thua bao nhiêu, thậm chí càng thêm khủng bố."

"Sao có khả năng?" Vương Khung nghe đến ngây ngốc.

Bên trong nhân loại còn có loại tồn tại này,

Đây quả thực là không thể tưởng tượng, hài nhi vừa ra đời chính là linh huyết, căn bản liền thoát ly khỏi tầng thứ sinh mệnh của nhân loại.

"Bộ tộc này được gọi là thiên nhân, cao cao tại thượng, rời khỏi phàm trần, bát hoang lục hợp, giống như thần linh!"

Giọng nói sâu kín từ từ rơi xuống.

Trong mắt Vương Khung lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Dạng bộ tộc này, đã sớm như thần linh, thoát khỏi nhân gian, thậm chí ở trong mắt bọn hắn, chính mình đã không thuộc về loài người.

Vượt qua giới hạn thiên nhân, sánh vai với thần linh, không tương thông cùng với phàm nhân.

Đối với "bọn hắn" cao cao tại thượng mà nói, ở trong trần thế này liền ngay cả ghi chép về sự tồn tại của bọn hắn cũng không xứng.

"Bộ tộc không thuộc về phàm trần...tiền bối, bọn hắn đến cùng có lai lịch gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Oanh...

Đột nhiên, hỏa diễm chung quanh bốc lên điên cuồng, cỗ thi thể cổ lão kia bỗng nhiên mở hai mắt ra, nổi lên ánh sáng yếu ớt, nhìn chằm chặp Vương Khung.

Y khẽ mở khóe môi, thanh âm khàn khàn chậm rãi vang vọng ở trên Hỏa Diệm Sơn.

"Bá Đạo Chân Cương vô song thế gian, trên trời dưới đất ta là vương!"

"Bộ tộc này...dùng Vương làm họ!"

Ông! Trời đất quay cuồng, sấm sét đánh tới!

Lúc này, đầu của Vương Khung "ông" một tiếng, vô số quang ảnh phủ bụi lấp lóe!

Cánh cổng ký ức một thời từ từ mở ra!

"Vương Phục Thiên, ngươi quả nhiên rất lợi hại, một tên tạp chủng, không chỉ thức tỉnh Bá Đạo Chân Cương, còn tu luyện tới loại cảnh giới này...thật sự là một quái thai."

"Phụ thân ngươi đặt tên cho ngươi là Phục Thiên, ý là phục ở dưới trời cao, tông tộc chính là trời, chúng ta chính là trời..."

"Phục ở dưới trời cao...một ngày nào đó...ta sẽ phá vỡ bầu trời này..."

"Từ hôm nay trở đi...ta đã không còn là Vương Phục Thiên..."

"Ta tên là Vương Khung...phá vỡ khung khung!"

Ngày xưa, thân thể nhỏ yêu bất lực kia dần dần rõ ràng, chồng lên Vương Khung, ánh mắt của hắn biến thành vô cùng trong suốt, bên trong dày đặt lộ ra ý giận ngút trời.

"Ta là Vương Khung...Bá Đạo Chân Cương..." Vương Khung gầm nhẹ, đột nhiên, trong cơ thể hắn truyền ra dao động không giống bình thường.

Cỗ dao động này như nước đọng nổi sóng, một tia gợn sóng không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, xông ra khỏi gò núi, trong nháy mắt liền bao phủ cả tòa Thánh Hỏa Trủng.

"Ừm, tiểu quỷ, ngươi..." Trong dung nham, cỗ thi thể hỏa diễm kia sợ hãi cả kinh.

"Cái đó...là cái gì?"

Ở trên một gò núi đầy đao binh, Vu Thập Nhị đột nhiên ngừng chân, nhìn về một cái phương hướng, trong mắt đều là kinh hãi cùng với sợ hãi.

Chương 909

"Khí tức của bộ tộc kia!" Bên trong quang mang màu vàng, Bạch gia đình chỉ động tác, ánh mắt dày đặt, như lâm đại địch, trên mặt đều là kiêng kị.

Oanh...

Dao động thần bí càng trở nên mênh mông, như cuồng triều càn quét, xâm chiếm thiên địa.

"Ha ha ha...ba ngàn năm...ba ngàn năm một cái búng tay a!"

Đúng lúc này, một tiếng cười cuồng phóng vang lên tận mây xanh, truyền ra khỏi Thánh Hỏa Trủng, chấn động Tân Hỏa Sơn.

"Chuyện gì đã phát sinh?"

"Đó...là cái gì, có người phá núi rồi?"

"Không có khả năng, là người nào mà dám cả gan xông thẳng vào tổng bộ Quang Minh Học Cung?"

Tất cả mọi người đi ra, ngơ ngác nhìn không trung.

Ở trên bầu trời Tân Hỏa Sơn, lôi quang lấp lóe, một đạo thân ảnh bàng bạc hiển hiện, như là thần linh.

Y đi tới từ bên trong hư không, bá đạo độc đoán, uy danh vượt qua trăm đời.

Áo bào bay phần phật, tạo nên phong thái vạn cổ.

"Bá Đạo Chân Cương! ?"

Lúc này, Vương Huyền Cương đi ra từ chỗ sâu Tân Hỏa Sơn, nhìn cỗ hư ảnh bên trong bầu trời kia, ánh mắt run rẩy, quả thực không thể tin được.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, bộ tộc này lại có ảnh hưởng sâu xa như vậy, vượt ngang thời không, giáng lâm đến đây.

"Đây là Quang Minh Học Cung, người đến dừng bước!" Vương Huyền Cương bước ra một bước, ngự không mà tới.

Oanh...

Thân ảnh đáng sợ kia liếc mắt, vung tay lên, Vương Huyền Cương giống như diều bị đứt dây bay ngang ra ngoài, không ngừng đập vỡ núi lớn, xuyên thủng mà qua.

"Con bà nó...chỉ phất tay liền hất bay đại giáo ti! ?"

Một màn trước mặt này, như long trời lở đất, tất cả mọi người đều nhìn đến lông tơ dựng đứng, không thể tin được.

Đó chính là Vương Huyền Cương, đại giáo ti Quang Minh Học Cung, cường giả cảnh giới Linh Lô.

Chỉ phất tay liền trực tiếp đánh bay y, điều này có thể sao?

"Đó...đó rốt cuộc là ai, chỉ một cái phất tay, ngay cả cường giả cảnh giới Linh Lô cũng không đỡ nổi sao?"

"Không có khả năng! Cảnh giới Linh Lô là đỉnh điểm thế giới, danh xưng là thần thoại bất bại, sao có khả năng...sao có khả năng không chịu được một kích như thế?"

"Ta khẳng định là đang nằm mơ! Chuyện này căn bản liền là sự tình không có khả năng phát sinh."

Khủng bố vô hạn, như bệnh độc xâm nhiễm thần kinh của tất cả mọi người.

Ở bên trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, đạo thân ảnh đáng sợ kia bước ra một bước, liền đi đến Thánh Hỏa Trủng.

Thân ảnh đáng sợ kia phảng phất như hoà vào bên trong hư không, gương mặt mơ hồ không thấy rõ một tơ một hào biểu tình.

Lúc này, hai vị lão giả thủ hộ ở phía trước Thánh Hỏa Trủng đã đứng dậy, như lâm đại địch.

"Bá Đạo Chân Cương! Bộ tộc thiên nhân cũng đặt chân đến phàm trần sao?" Lão giả áo vàng cắn răng nói.

Đối mặt với thân ảnh đáng sợ kia, coi như là lão cũng đều cảm nhận được áp lực lớn lao.

"Tiền bối không nên quên hiệp nghị tại Thần Quyền Sơn!"

Lão giả áo xám mới vừa nói chuyện, thân ảnh đáng sợ kia liền ném tới

một ánh mắt.

Vào lúc này, lão như gặp phải lôi kiếp cửu thiên, sau lưng bốc lên khói xanh, thân thể già nua không nhịn được lui về phía sau hai bước, sắc mặt biến thành vô cùng ảm đạm.

"Không có khả năng! Thời đại này không có khả năng có cường giả đẳng cấp như ngươi!" Lão giả áo xám trầm giọng quát.

Bên trong con ngươi đục ngầu hiện ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Đến loại cảnh giới như lão, chỉ dựa vào một ánh mắt liền có thể khiến lão lui bước, đây căn bản là chuyện không thể nào.

Loại cường giả cấp bậc này, đừng nói là thời đại hiện nay, nhìn chung trong dòng sông thời gian, cũng đều là phượng mao lân giác.

"Quang Minh Học Cung a! Ba ngàn năm thời gian cũng còn chưa thể xoá sạch dấu vết của ta sao?" Thân ảnh đáng sợ kia thì thào khẽ nói.

Hai vị lão giả nghe thế liền như bị điện giật, bọn hắn nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia chấn kinh cùng với hiểu ra.

Từ khi thân ảnh đáng sợ kia xuất hiện, bọn hắn liền có một chút cảm giác không đúng.

Thời đại này, căn bản không thể sinh ra cường giả cấp bậc như này.

Trọng yếu nhất là, dao động trên người người này lộ ra dấu vết tuế nguyệt, không gian huyễn diệt, dường như cũng không thuộc về hiện tại.

Giải thích duy nhất, là vết tích đối phương lưu lại ở trong phiến thời không này, đến từ quá khứ xa xôi.

Chỉ là tu vi của người này thực sự quá mức khủng bố, quá mức bá đạo, cho dù bị thời gian mài mòn, cũng chưa thể triệt để xóa bỏ y.

Hiện nay, bởi vì một loại thời cơ nào đó đã kích hoạt đạo vết tích này.

"Bá Đạo Chân Cương...chí cường giả của bộ tộc kia...ba ngàn năm trước...đã từng đặt chân đến Quang Minh Học Cung! ?"

Vô số manh mối xen lẫn, rất nhiều mảnh vỡ hợp lại với nhau.

Giọng nói của lão giả áo vàng rung động, dường như nghĩ đến điều gì, da mặt già nua không nhịn được run lên, bên trong con ngươi hiện ra vẻ sợ

hãi.

Chương 910

Ở bên trong ghi chép bí ẩn nhất của Quang Minh Học Cung, đích xác có một đoạn quá khứ này.

Nhấc tới ba ngàn năm trước, thế nhân chỉ biết Hoắc Pháp Vương, Lâm La Thiên.

Nhưng lại không biết, đã từng có một vị nam nhân phá diệt hư không, quét ngang các cường giả, dùng tư thái vô địch tuyệt đại đặt chân trên Tân Hỏa Sơn.

Phong thái của nam nhân kia cho đến nay cũng đều bất diệt.

Nhưng sự tồn tại của y lại như là cấm kỵ, chỉ có truyền thừa cổ xưa nhất đương thời mới có ghi chép.

Ngày đó, giống như tận thế của Quang Minh Học Cung, đạo thống vạn năm cơ hồ tan biến dưới một chiêu.

Bào lúc này, hai vị lão giả rốt cuộc cũng nhớ ra, bọn hắn lộ ra sắc mặt ngưng trọng cùng với sợ hãi, trong miệng thì thào, phun ra một cái tên.

"Vương Giác Thần! !"

Bộ tộc này được xưng là thiên nhân, chí thần chí ẩn.

Thậm chí ở trong mắt bọn hắn, chính mình đã sớm thoát ly khỏi phạm trù nhân loại.

Hết thảy ghi chép liên quan tới bọn hắn trong nhân thế đều là cấm kỵ, thiên không thông với địa, thần không giao với người.

Phàm tục mịt mờ, ngay cả tư cách ghi chép về bọn hắn cũng đều không có.

Vì thế, tự nhiên không có ai biết được vào ba ngàn năm trước, bộ tộc này đã từng có cao thủ tuyệt đại hành tẩu nhân gian, khiến cho Hoắc Pháp Vương kiêng kị như vực thẳm, khiến cho Lâm La Thiên coi như là đại địch.

Nam nhân bị lãng quên này, y tên là Vương Giác Thần.

"Ba ngàn năm qua đi, vết tích của nam nhân này lại vẫn không có bị thiên địa xóa đi?" Lão giả áo vàng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, trong nội tâm sóng

lớn càn quét, như gặp quỷ thần.

Ba ngàn năm trước, Vương Giác Thần đã từng đặt chân đến Quang Minh Học Cung, hung uy cái thế, gọt đi một nửa Tân Hỏa Sơn.

Thực lực của y quá mức đáng sợ, cảnh giới khó có thể tưởng tượng, người này đã lưu lại vết tích tại phiến thiên địa này.

Trên thực tế, hết thảy tồn tại đều sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với chỗ thời không trước mắt, lưu lại vết tích.

Chỉ là, vết tích mà hình thức sinh mệnh cấp thấp lưu lại cơ hồ có thể không cần tính, thoáng qua tức thì.

Càng là sinh mệnh cao cấp, ảnh hưởng đối với thời không liền càng sâu, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tương lai.

Không ai ngờ được, ba ngàn năm qua đi, dạng vết tích này lại vẫn không có tiêu trừ, triệt để hiển lộ vào hôm nay.

"Ba ngàn năm, cả thế gian mênh mông, lại không có địch thủ!" Vương Giác Thần thở dài một tiếng, cô đơn như làn thu thuỷ, thiên địa dường như cũng lây dính một tia sầu bi.

Hai vị lão giả lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, phảng phất như đặt mình vào bên trong vô hạn huyễn tượng, ánh mắt tan rã.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thân ảnh nam nhân đáng sợ kia bước ra một bước, đi đến nội bộ Thánh Hỏa Trủng, giáng lâm trên đỉnh Hỏa Diệm Sơn.

Oanh...

Trong khoảnh khắc, phong vân biến sắc, lôi hỏa tương giao.

Thân ảnh khủng bố kia che khuất bầu trời, như là một vị thần, giáng lâm phàm trần.

Phong thái tuyệt đại, đè ép cổ kim, ánh mắt lạnh lẽo như mắt trời, liếc nhìn chúng sinh.

Ở dưới ánh mắt kia, tâm thần của Vương Khung khuấy động, gần như không thể là chính mình, chân nguyên trong cơ thể bạo động như điên.

Ông! Bên trong ngọn lửa, thi thể cổ lão truyền ra dao động, bảo hộ ở

bên người Vương Khung.

Lập tức, áp lực kinh khủng được làm dịu đi rất nhiều.

Nhưng loại cảm giác bấp bênh, long trời lở đất kia vẫn như cũ quanh quẩn trong lòng, khó có thể xoá nhoà.

Vương Khung khó khăn ngẩng đầu, nhìn về phía thân ảnh vĩ ngạn trên trời cao kia, ánh mắt rung động.

Vào lúc này, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc, huyết mạch tương liên, có cùng nguồn gốc.

"Huyết mạch bị nguyền rủa...thời gian lưu chuyển, bộ tộc này rốt cuộc cũng xuất hiện dị số!" Vương Giác Thần hờ hững nhìn Vương Khung.

Y đã sớm chôn vùi ở bên trong thời gian, nhưng mà vết tích đi qua, lại hiển hóa tại hiện tại, vượt ngang thời không, thậm chí mang theo suy nghĩ cùng với tình cảm.

Kỳ tích như này, quả thực không thể tưởng tượng.

Vương Khung nắm chặt song quyền, khí tức khủng bố khiến cho mỗi một tấc thần kinh của hắn dường như cũng nhận phải áp lực khó có thể tưởng tượng, thậm chí ngay cả há miệng hít thở cũng đều vô cùng gian nan.

"Ngươi có địch ý sâu đậm đối với Vương tộc...không hổ là dị số..." Vương Giác Thần khẽ nói.

Đột nhiên, y vung tay lên, dao động hủy diệt giáng lâm, đè về hướng Vương Khung.

Sát phạt được đánh động bởi sấm sét.

Nam nhân này muốn giết người, không kiêng kị gì, không có bất luận nói nhảm gì, trực tiếp xuất thủ, cho dù là quá khứ, vẫn y nguyên có thể diệt sát tương lai.

Suy nghĩ của Vương Khung lọt vào giam cầm, chỉ cảm thấy hủy diệt sắp xảy ra, sinh tử liền ở trước mặt.

Ông! Tại vùng đan điền, ánh đen lấp lóe, hoa sen nở rộ, dị tượng cổ lão hiển hiện.

Chương 911

Chân nguyên màu đen nổ vang, như là vực thẳm.

Vương Khung đứng sừng sững ở bên trong!

"Ừm?" Vương Giác Thần đột nhiên dừng tay, bên trong tròng mắt của y hiện lên một tia kinh ngạc, giống như một bông hoa nở rộ.

"Hỏa Chủng màu đen...ha ha ha...quả nhiên có ý tứ..." Vương Giác Thần đột nhiên cười to, tiếng cười điên cuồng, như kinh lôi phá thiên.

Đột nhiên, y động, bàn tay lớn rơi xuống, chụp vào Vương Khung.

Hư không nứt ra, đại địa rạn nứt, tất cả hỏa diễm chung quanh đều tan tác, toàn bộ Thánh Hỏa Trủng đều bị lan đến.

Nam nhân này quả thực kinh khủng đến mức khiến cho người ta giận sôi.

Chết đi đã ba ngàn năm, chỉ dựa vào vết tích lưu lại vậy mà cũng đều có uy năng như thế, che đậy nhân thế, không ai có thể sánh vai.

"Xong đời rồi!" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Ông! Đúng lúc này, ánh vàng thần thánh hiện lên ở trước người hắn, hóa thành một lớp màng cực lớn chậm rãi mở ra.

Phanh! Vạn đạo hoa lửa, bắn tung tóe trong trời cao.

Bàn tay lớn vô địch kia lại bị ngăn trở.

Ngay cả Vương Huyền Cương cũng đều bị một bàn tay đánh bay, ai có thể ngăn trở bước chân của nam nhân này?

"Người nào?" Vương Khung bỗng nhiên quay đầu, trong nháy mắt liền sửng sốt.

"Bạch...Bạch gia! ?"

"Thánh trận đã luyện thành!" Bạch gia dựng đứng hai lỗ tai, đôi mắt khẽ đảo.

Lúc này, Bạch gia biến thành bất đồng, thân khoác kim mang, khí tức màu trắng sữa không ngừng chui vào trong cơ thể của nó.

Toàn bộ Thánh Hỏa Trủng phảng phất như đang khôi phục, giống như

sinh mệnh, thổ nạp hô hấp cũng đều chậm rãi đồng bộ theo dao động của đạo thân ảnh kia.

Từng cột ánh sáng màu trắng sữa phóng lên tận trời, thần thánh trang nghiêm, chiếu sáng cả tòa Thánh Hỏa Trủng.

"Chuyện này...chuyện này là..."

Ở bên ngoài Thánh Hỏa Trủng, hai vị lão giả tỉnh lại từ bên trong huyễn tượng, nhìn cảnh tượng trước mắt, bên trong con ngươi già nua lộ ra rung động thật sâu.

"Thánh Hỏa Trủng là một tòa trận pháp?"

Hai vị lão giả nhìn nhau, đều từ trên mặt đối phương nhìn ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, bô lão cao tầng của Quang Minh Học Cung.

Bí mật này liền ngay cả bọn hắn cũng không biết.

"Thánh Hỏa Trủng là trận pháp, chuyện này..." Bên trên Tân Hỏa Sơn, Vương Huyền Cương ngơ ngác nhìn về phương hướng Thánh Hỏa Trủng.

Đối với bí mật của Thánh Hỏa Trủng, liền ngay cả vị đại giáo ti này cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Oanh...

Cột sáng vọt lên trời càng ngày càng nhiều, tiền bối ngủ say ở đây dường như cũng đang khôi phục lại, lực lượng đáng sợ không ngớt như sơn hải, vô biên giống như tinh hà, ấp ủ ở dưới chân Bạch gia.

"Ngươi?" Vương Giác Thần liếc mắt nhìn lại.

"Trước kia...bên người nam nhân kia cũng có một con lừa màu trắng...ngươi là nó sao?" Vương Giác Thần khẽ nói.

Vương Khung kinh hãi thất thần!

"Ta là ông nội của ngươi!" Bạch gia quát to một tiếng, phóng lên tận trời, nghiêm nghị quát: "Động thủ!"

"Chơi chết y!"

Vương Khung cũng không chần chờ, phối hợp ăn ý cùng với Bạch gia,

trực tiếp phát động "Linh Sào" !

Linh khí trong thiên địa như là vòng xoáy điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Vương Khung.

Chỉ một thoáng, linh khí chung quanh dần dần khô cạn.

Một trăm dặm!

Ba trăm dặm!

Năm trăm dặm!

Tám trăm dặm!

...

Khu vực linh khí khô cạn không ngừng khuếch trương.

"Chư pháp diệt độ, Phế Thổ tai ách!" Vương Giác Thần khẽ liếc mắt nhìn Vương Khung.

Năng lực Linh Sào đối với y dường như cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Thân thể của y cũng không có tán diệt giống như hóa thân của những tiền bối Quang Minh Học Cung kia, nhiều nhất chỉ là thân thể ảm đạm một chút.

"Vết tích thiên địa mà thôi, trang bức cái con mẹ ngươi!" Bạch gia quát to một tiếng.

Đột nhiên, từng luồng ánh sáng màu trắng sữa thánh khiết tụ hợp ở trước người nó, hóa thành một mũi tên.

Tiếng nổ vang chói tai như lôi điện, lực lượng khủng bố chấn động hư không.

Trong lúc mê man, quanh thân mũi tên kia có vô số thân ảnh lấp lóe, tiền bối cổ lão khôi phục vào thời khắc này, bọn họ hát vang niệm tụng, truyền thừa tân hỏa, anh linh ở bên trên, bất hủ bất diệt.

"Thánh Ca Chi Tiễn!"

Ông! Mũi tên đáng sợ kia bắn ra, lực lượng khuấy động phảng phất như có thể bắn thủng thiên địa.

Vương Giác Thần đứng sừng sững ở phía trên trời cao, thời không

chung quanh phảng phất như ngưng kết.

Y nói cho cùng chỉ là một đạo vết tích, ngay cả hóa thân cũng không được tính, ba ngàn năm đã qua, đối mặt với lực lượng cả tòa Thánh Hỏa Trủng căn bản là không thể tránh né.

Oanh...

Thánh Ca Chi Tiễn xuyên thủng thân thể của y, dao động hủy diệt lan tràn trong giây lát.

Ánh sáng màu trắng sữa che đậy hết thảy.

Đối mặt với dạng lực lượng này, không có bất luận sinh linh nào có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

"Rốt cuộc cũng giết chết được!" Vương Khung nhẹ nhàng thở ra.

Hô...

Ánh sáng đầy trời lưu động, một thân ảnh chậm rãi chui ra.

Chương 912

"Thời đại này lại còn có thể vận dụng lực lượng như này, lai lịch của ngươi không đơn giản!" Thanh âm thờ vang vọng ở bên tai Vương Khung, hai mắt của y trừng trừng, quả thực không thể tin được.

Đón đỡ chính diện dạng lực lượng này lại vẫn không chết!

Con bà nó! Đây không phải chỉ là một đạo vết tích sao?

"Lão tử liền không tin ngươi ăn một tiễn sẽ bình yên vô sự, trang bức con mẹ ngươi!" Bạch gia cũng nghiêm nghị quát.

Nó thở hổn hển, thân thể dường như nhỏ đi một vòng.

Rất hiển nhiên, điều động lực lượng khủng bố bàng bạc như này, gánh nặng tạo thành đối với nó là khó có thể tưởng tượng.

"Đầy đủ để diệt sát dạng dị số này!" Vương Giác Thần khẽ nói.

So với vừa rồi, thân ảnh của y ảm đạm đi khá nhiều, phảng phất như bọt biển, bất cứ lúc nào cũng sẽ tán diệt.

Nhưng mà, vừa dứt lời, y liền xoay người lại, đi về hướng Vương Khung.

"Ngươi dám động vào hắn!" Bạch gia hét to.

Oanh...

Vương Giác Thần đột nhiên tiêu tán, hóa thành một đoàn khí lưu thần bí, lao vè hướng Vương Khung.

Đoàn khí lưu này như thiên sinh địa dưỡng, tinh không khó dung, sông núi khó chịu được, Chân Long kinh dị, quỷ thần cũng đều khóc...

Phanh! Bạch gia kinh sợ, bước ra một bước, bốn vó dưới chân nổi lên kim mang óng ánh.

Phù văn cổ xưa hiển hóa theo đó.

Đó là yêu văn đã sớm thất lạc, mang theo vô tận huy hoàng cùng với văn minh.

Chỉ một thoáng, khí tức Thánh Hỏa Trủng thánh khiết lại ngưng kết một lần nữa, hóa thành một mũi tên, bắn về phía trong cơ thể Bạch gia.

Ông! Phù văn màu vàng tăng vọt, như mặt trời dâng lên, xâm chiếm thương khung.

Ở bên trong quang hoa chói mắt màu vàng, một đạo thân ảnh to lớn đi ra từ bên trong.

"Bạch...Bạch gia..." Vương Khung nhìn thân ảnh cực lớn ngăn cản ở trước người, quả thực không thể tin được.

Lân thân long thú, tài hoa xuất chúng...như là thân ảnh thần tiên đứng ở phía dưới bầu trời, gắng gượng ngạnh kháng khí lưu thần bí kia.

Hống! Bạch gia ngửa đầu gào thét, tràn ngập thống khổ.

Nghiệp hỏa trọng sinh nung khô thân thể của nó, kiếp lôi tử vong, tiêu diệt ánh sáng màu trắng sữa!

"Lão bất tử!" Vương Khung phẫn nộ muốn điên.

Hắn vội vàng ra tay, tế ra Nguyên Khí Trì, chân nguyên màu đen bàng bạc giống như điên rót vào bên trong Bạch gia, hóa thành nguyên khí cuồn cuộn.

Oanh...

Nguyên khí như sông lớn phá không, tràn vào trong cơ thể Bạch gia, muốn khôi phục sinh cơ của nó.

Nhưng mà một chút lực lượng này đối với Bạch gia ở trong loại trạng thái này mà nói, quả thực chính là hạt cát trong sa mạc.

Vương Khung cắn răng, không hề từ bỏ.

Dần dần, chân nguyên màu đen trong cơ thể hắn cũng đều bắt đầu khô kiệt.

Hô...

Vào lúc này, đoàn khí lưu thần bí kia dường như cũng như nước sông ngày một rút xuống, đi đến cuối con đường.

Dao động hủy diệt dần dần tán đi, cuối cùng vậy mà hóa thành một con côn trùng nhỏ màu đen.

"Ừm, muốn đi?" Vương Khung khoát tay, nhục thân nổ vang, như là vật chứa, trực tiếp bắt giữ nó.

Con côn trùng nhỏ màu đen chỉ lớn chừng ngón cái, phảng phất như sinh mệnh máu thịt, không ngừng nhúc nhích.

Rơi vào trong bàn tay của Vương Khung, bỗng nhiên đình chỉ vận động, dường như mất đi sinh cơ, rơi vào tĩnh mịch.

"Thứ đồ gì?" Vương Khung nhăn mày lại, không kịp nghĩ nhiều.

Hết thảy khôi phục lại như thường, đốm đốm huỳnh quang bay xuống từ không trung.

Bạch gia khôi phục lại từ bên trong hình thái cực lớn kia, biến thành càng nhỏ yếu, thân hình so với trạng thái bình thường cơ hồ thu nhỏ hai phần ba!

Khí tức của nó uể oải đến cực hạn, dao động sinh mệnh gần như bằng không.

Hiển nhiên, tràng phong ba này đã tạo thành thương tổn không nhỏ đối với nó.

Vương Khung vội vàng thu hồi con côn trùng nhỏ màu đen kia, trấn áp nó ở bên trong Nguyên Khí Trì, dùng chân nguyên màu đen phong ấn.

Cùng lúc đó, hắn nhào tới, tiếp lấy Bạch gia rơi xuống.

Ôm vào Bạch gia trong tay, trong lòng Vương Khung đau xót.

Lúc này Bạch gia như là một con chó con, hai mắt nhắm nghiền, hữu khí vô lực hít thở.

"Đáng chết!" Vương Khung cắn răng nói.

Lúc này, hắn phẫn nộ muốn điên, cho tới bây giờ cũng đều chưa cảm thấy biệt khuất cùng với không cam như vậy.

Hắn cùng với bộ tộc kia ràng buộc quá sâu, bế quan tu luyện, lại vẫn có thể dẫn tới vị cường giả cái thế Vương gia ba ngàn năm trước kia hiển linh.

Chuyện này cho dù đi đến đâu cũng đều không thể nói rõ.

Nếu như hôm nay không phải có Bạch gia ở đây, hắn chỉ sợ cũng liền nằm ở chỗ này.

Về phần Bạch gia, dường như lọt vào một loại thương tích không thể nghịch chuyển nào đó.

Chuyện này khiến cho Vương Khung cực kỳ phẫn nộ cùng với tự trách.

"Cho đó cho lão tử, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tính toán hết thảy đối với các ngươi." Vương Khung nghiến răng nghiến lợi, áp chế lửa giận trong lòng.

"Ta..." Đúng lúc này, thân thể nhỏ yếu của Bạch gia giật giật, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Chương 913

"Bạch gia, ngươi nói cái gì?" Vương Khung quan tâm hỏi.

"Ta..." Bạch gia nói một lần nữa, thanh âm nhỏ bé như muỗi.

"Cái gì?" Vương Khung cúi người xuống hỏi.

"Lão tử...thật sự là gặp vận đen tám đời, mới gặp gỡ...tai tinh như ngươi!" Bạch gia dùng một chút sức lực cuối cùng, nói xong câu nói sau cùng, liền ngất đi.

"..."

Vương Khung hơi sửng sốt, chờ đến khi tỉnh táo lại, mới nhớ tới cứu giúp.

Lực lượng Nguyên Khí Trì dốc vốn quán chú vào trong cơ thể Bạch gia.

Lực lượng sinh mệnh bàng bạc như này cũng không thể làm cho Bạch gia tỉnh lại, thân thể của nó phảng phất như một cái hố không đáy, căn bản không thể lấp đầy.

"Chân Vương Huyết!" Một lát sau, Bạch gia thật vất vả mới tỉnh lại, chỉ để lại một câu, liền lại rơi vào bên trong ngủ say.

"Chân Vương Huyết! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Chân Vương Huyết có thể cứu Bạch gia,

"Được! Ta coi như táng gia bại sản...coi như bán đi hơn phân nửa thân gia cũng phải cứu ngươi!" Vương Khung ôm thật chặt Bạch gia, chỉ cần có biện pháp, hắn liền không tiếc.

Chân Vương Huyết vô cùng trân quý, nhưng mà cũng không phải là cả thế gian khó tìm.

"Giao nó cho ta!" Đúng lúc này, thanh âm của Vương Huyền Cương truyền đến từ phía sau.

Y nhìn Bạch gia ở trong ngực Vương Khung, ánh mắt phức tạp, bên trong con ngươi chứa đựng thần sắc ngưng trọng.

Một màn vừa rồi kia y thấy rất rõ ràng, mặc dù không biết rõ lai lịch của Bạch gia, nhưng y có thể xác định, có thể điều động lực lượng Thánh Hỏa

Trủng, con lừa này nhất định có ngàn vạn sợi tơ quan hệ cùng với Quang Minh Học Cung.

Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống, không tỏ thái độ.

"Chân Vương Huyết mà nó cần, Quang Minh Học Cung có một chút hàng tồn!" Vương Huyền Cương tiếp tục nói: "Yên tâm, ta sẽ không gây bất lợi đối với nó!"

Vương Khung trầm mặc không nói.

Dùng nội tình của Quang Minh Học Cung, bên trong bảo khố còn có một chút Chân Vương Huyết cũng không hiếm lạ.

"Ta tin đại giáo ti!" Vương Khung cẩn thận từng li từng tí giao Bạch gia cho Vương Huyền Cương.

"Ta tin tưởng đại giáo ti hẳn phải biết rằng tầm quan trọng của nó đối với ta." Vương Khung trịnh trọng nói.

"Yên tâm!" Vương Huyền Cương khẽ gật đầu, giống như có thâm ý nhìn Vương Khung.

"Trong ba ngày, ta sẽ cho ngươi câu trả lời chắc chắn, trước đó, ngươi vẫn nên an tâm tu luyện tại Thánh Hỏa Trủng đi!"

Vương Khung suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Hắn không nói gì, quay người đi về hướng Thánh Hỏa Trủng.

Lúc này, ánh mắt của hắn so với lúc mới tiến vào đã bất đồng, hiện ra ánh sáng yếu ớt, giống như sói đói đi vào bầy cừu.

Lúc này, Vương Khung chưa bao giờ cảm thấy đói như vậy! !

Bên trong Thánh Hỏa Trủng!

Vu Thập Nhị tắm rửa suối vàng, từng sợi tinh hoa chui vào máu thịt y, dung nhập vào trong xương tủy.

Khí tức của y càng ngày càng trở nên cường đại, lực lượng huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc bắt đầu thức tỉnh.

"Đa tạ tiền bối thành toàn!" Vu Thập Nhị tỉnh lại từ bên trong tu luyện, quay người bái một cái đối với thi thể trong suối nước màu vàng.

Tiến vào Thánh Hỏa Trủng mới hai ngày, chỗ tốt y thu hoạch được là

khó có thể tưởng tượng, thực lực tăng lên rất nhiều, nội tình càng thêm thâm hậu.

Ông! Trong suối nước màu vàng, một cơn chấn động truyền đến, thi thể cổ lão dần dần tiêu thất, dường như duyên phận đã tận.

"Không qua bao lâu ta liền có thể xung kích Chưởng Khống Giả." Vu Thập Nhị nắm chặt song quyền, tràn ngập tự tin.

Một khi đạp vào Chưởng Khống Giả, y ở trong tổng bộ Quang Minh Học Cung cũng đều được tính là chân chính có một chỗ cắm dùi.

Phải biết rằng, coi như là bị Ứng Bắc Trần có bối phận lớn hơn y một chút cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới này mà thôi.

Y còn trẻ, dựa vào thiên phú bản thân cùng với cơ duyên tiến vào Thánh Hỏa Trủng lần này, trong tương lai đạp vào Chúa Tể Giả cũng đều có khả năng, thậm chí còn có thể tìm hiểu Linh Lô, chân chính đứng trong hàng ngũ mạnh nhất cái thế giới này.

"Không biết rõ hắn thế nào..." Vu Thập Nhị nhìn về một cái phương hướng.

Từ ngày đó trở đi, Vương Khung liền mất đi bóng dáng, hắn đi vào chỗ sâu Thánh Hỏa Trủng, không còn xuất hiện nữa.

"Nghe nói ở càng sâu Thánh Hỏa Trủng, tiền bối mai táng liền càng cổ lão, hắn sẽ không phải…!" Vu Thập Nhị lộ ra ánh mắt ngưng trọng, âm thầm nói lầm bầm.

Thánh Hỏa Trủng là địa phương mai táng các đời tiền bối.

Ở trong này có đại cơ duyên, cũng có đại khủng bố, cũng không phải sẽ thuận buồm xuôi gió, nhất là có một số tiền bối thực lực cường đại là không muốn bị quấy rầy.

Oanh...

Đột nhiên, một tràng dao động đáng sợ truyền đến từ chỗ sâu Thánh Hỏa Trủng.

Trong lòng Vu Thập Nhị bỗng nhiên run rẩy, vô thức giương mắt nhìn lên.

Không gian vặn vẹo, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi tới, toàn thân phát tán ra khí tức hung lệ, trên người hắn trần trụi, cơ thể trong suốt, bê bết máu, dường như vừa mới trải qua đại chiến.

Chương 914

"Vương...Vương sư huynh..." Vu Thập Nhị không nhịn được nói.

Lúc này Vương Khung so với thời điểm vừa mới tiến đến quả thực tưởng như hai người, bên trong thân thể của hắn ẩn giấu uy năng cực lớn, như cự thú ẩn núp ở dưới vạn trượng đại dương mênh mông, liền ngay cả Vu Thập Nhị cũng đều cảm thấy có một chút sợ hãi.

"Hắn đã thu hoạch được đại cơ duyên ở bên trong!" Vu Thập Nhị liền sản sinh ra liên tưởng trong giây lát.

Càng đi vào sâu Thánh Hỏa Trủng sẽ càng nguy hiểm, nhưng cơ duyên uẩn tàng so với ngoại vi quả thực là không thể so sánh nổi.

Dạng người điên giống như Đồ Phu này tự nhiên sẽ không thoả mãn với ngoại vi.

Hắn so với bất cứ lúc nào cũng đều khát vọng lực lượng, đặc biệt là vào sau khi kiến thức Vương tộc danh xưng thiên nhân ngày đó.

Sự truy cầu của Vương Khung đối với lực lượng trở nên điên cuồng trước nay chưa từng có.

"Vương sư huynh!" Vu Thập Nhị bay tới, nghiêm túc đánh giá Vương Khung.

Đến gần hắn, loại cảm giác áp bách kia càng thêm hừng hực, liền ngay cả thân mang huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc như y cũng đều mơ hồ có một chút muốn tránh xa.

"Ừm, cũng không tệ lắm!" Vương Khung nhìn y một cái thuận miệng nói.

Trong khoảnh khắc, cỗ cảm giác áp bách kinh khủng kia biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể của Vương Khung giống như mắt biển, thu liễm khí tức, thôn nạp hết thảy, huyết mạch biến thành bình thường không có gì lạ, không khác gì so với người thường.

Vu Thập Nhị hơi sửng sốt, ánh mắt có một chút hoảng hốt.

Dường như loại cảm giác áp bách sợ hãi mới vừa rồi kia chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi, một giấc mộng dài, tới lui vô ngần.

"Ta muốn đi ra ngoài." Vương Khung khẽ nói.

"Ra ngoài?" Vu Thập Nhị ngạc nhiên nói: "Sớm như vậy sao, còn có thời gian a, sư huynh hoàn toàn có thể tiếp tục ở lại trong này tu luyện."

Vương Khung khoát tay áo nói: "Công dụng của nơi này đối với ta đã không lớn."

Ba ngày thời gian, đối với người bình thường mà nói đích xác là quá ngắn, nhưng đối với Vương Khung đã là đầy đủ.

« Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp " tiểu thành, huyết mạch tiến hóa, đạt đến linh huyết!

Hai đại Viêm Binh cũng thu hoạch được tẩy luyện, Nghịch Lôi Long Nha cùng với Vô Hạn Đại Pháo đều đạt đến phẩm chất Huyền Binh cao cấp.

Ba đại năng lực Linh Sào, Ảnh Vực, còn có Hắc Sơn Bạch Thủy cũng thu hoạch được gia cường thêm một bước.

Nhưng mà, những thứ này lại không phải là thu hoạch lớn nhất của Vương Khung.

"Thánh Hỏa Trủng coi như là phúc địa của ta! Ta sẽ còn trở lại!" Vương Khung quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ sâu Thánh Hỏa Trủng, trong đầu óc hiện ra hình ảnh sau cùng.

Gò núi màu đen giống như một tòa mộ bia cự đại đứng sừng sững ở chỗ sâu Thánh Hỏa Trủng.

Lúc đó Vương Khung quần áo rách nát, trên người dính đầy máu tươi, thương thế dữ tợn liền ngay cả Nguyên Khí Trì cũng đều không thể phục hồi như cũ.

Bên trong bóng tối, thân ảnh nổ vang kia truyền ra dao động không giống như nhân loại.

"Ngươi còn quá yếu, cho dù nắm giữ Hỏa Chủng màu đen, cũng không thể phát huy ra giá trị thực sự của nó." Giọng nói lạnh lùng vang vọng thật

lâu ở bên trong gò núi.

Vương Khung sợ hãi, ánh mắt rung động, có một chút không dám tin tưởng.

"Ngươi đến cùng là người nào?"

Ở phía dưới tác dụng của Linh Sào, đối phương vậy mà cũng đều chưa từng tán diệt.

"Con lừa kia dùng mệnh bảo hộ ngươi, ngươi xứng sao?" Giọng nói lạnh lùng không hề hồi đáp, ngược lại là dùng giọng mỉa mai nói.

"Ngươi đến cùng là người nào?" Vương Khung thấp giọng quát nói.

Thi thể chôn cất ở trên gò núi này không phải là chuyện đùa.

Trên thực tế, gò núi màu đen này vốn là không tồn tại.

"Thật sự đáng buồn, con lừa kia nguyên bản thả toàn bộ hi vọng ở trên người gã béo kia, nhưng về sau, nó lại gặp phải ngươi." Giọng nói lạnh lùng hờ hững nói.

"Thiên không thông với địa, thần không giao với người, huyết mạch của bộ tộc kia bắt đầu từ ngươi liền lọt vào nguyền rủa, ngươi cảm thấy đường trong tương lai ở đâu?"

"Ngươi cũng là người Vương tộc sao?" Vương Khung hỏi.

Đột nhiên, đạo thân ảnh ẩn tàng trong bóng đêm kia trầm mặc.

Sau một lúc lâu, giọng nói vừa rồi mới tiếp tục vang lên.

"Lai lịch của bộ tộc kia có thể truy tố đến lúc ban đầu Hỏa Chủng sinh ra, có thể truy tố đến trước khi Bái Hỏa Giáo sáng lập...bọn hắn đại biểu cho vạn vật cân bằng, chân lý thế gian!"

"Vô nghĩa! Cũng chỉ là bởi vì bọn hắn nắm giữ lực lượng tuyệt đối?" Vương Khung cắn răng nói.

Ký ức thời thơ ấu giống như thủy triều vọt tới.

Bộ tộc kia lưu lại cho hắn chỉ có hủy diệt cùng với đau xót.

Coi như vào giờ phút này, bọn hắn cũng như ác mộng đuổi sát mà tới, ngay cả Bạch gia cũng đều bị ảnh hưởng, đây dường như là một đoạn ràng buộc không thể chém đứt.

Một ngày nào đó, hắn muốn trở về bộ tộc kia.

Chương 915

"Hiền giả thoát ly Quang Minh Điện trước kia, vào thời điểm sáng lập Quang Minh Học Cung đã từng nói, đây là Hoả Chủng sau cùng ở bên trong nhân loại...hi vọng một ngày kia sẽ vĩnh viễn không tới." Giọng nói lạnh lùng chậm rãi rơi xuống, phảng phất như muốn yên lặng vĩnh viễn bên trong bóng tối kia.

"Vương Khung, một ngày nào đó, ngươi sẽ còn trở về! Đến thời điểm đó lực lượng của ngươi sẽ cường đại chưa từng có..." Giọng nói lạnh lùng càng ngày càng xa.

"Sau cùng, ngươi cũng nên lấy đi thứ thuộc về ngươi."

Lời nói lạnh lẽo tiêu tán tại thiên địa, như thì thào tự nói trong giấc mộng.

"Thứ thuộc về ta?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Đột nhiên, gò núi màu đen biến mất, biến mất ở bên trong Thánh Hỏa Trủng mênh mông.

Trước người Vương Khung chỉ có một mảnh sương mù mờ mịt.

Trong lúc mê man, một cái bóng mờ chậm rãi hiển hiện từ bên trong sương mù kia, đồng thời càng trở nên chân thực.

"Đây là..." Đột nhiên, thân thể của Vương Khung cứng ngắc, như bị điện giật, sâu trong con ngươi hiện lên một vệt kinh ngạc.

"Đài sen màu đen! ?"

Tòa đài sen màu đen thứ ba vậy mà giấu ở bên trong Thánh Hỏa Trủng!

Ông! Quang ảnh phá toái, suy nghĩ của Vương Khung trở lại hiện thực.

Hắn lại nhìn lại một lần nữa, nhìn nhìn Thánh Hỏa Trủng vô cùng thần bí.

"Ta sẽ còn lại đến!" Hắn thì thào khẽ nói, bước ra một bước, đi ra khỏi Thánh Hỏa Trủng.

"Sư huynh!" Vu Thập Nhị mở miệng kêu lên, lời còn chưa dứt, Vương Khung cũng đã không còn bóng dáng.

Tại lối vào Thánh Hỏa Trủng.

Lão giả áo vàng đột nhiên mở mắt, liếc mắt nhìn lại.

"Tiểu tử, nhanh như vậy liền đi ra rồi, hả, ngươi..." Lão giả áo vàng vừa định trêu chọc hai câu, thần sắc đột nhiên ngưng lại.

Ba ngày thời gian, Vương Khung trước mắt so với thời điểm mới vừa tiến vào quả thực tưởng như hai người.

Đây cũng không phải là thể hiện ở bên trên thực lực, mà ngay cả dao động sinh mệnh cũng đều biến đổi, phảng phất như biến thành một người khác.

"Mấy ngày nay đã quấy rầy hai vị tiền bối." Vương Khung chắp tay thi lễ một cái.

Lão giả áo vàng cùng với lão giả áo xám nhìn nhau, lần lượt khẽ gật đầu.

Không chỉ là thực lực đề thăng, liền ngay cả tính tình cũng đều trầm ổn không ít, quả nhiên là gặp biến đổi lớn, cả người thoát thai hoán cốt.

Xem ra ngày Vương Giác Thần hiển hóa kia có đả kích không nhỏ đối với tên tiểu tử này.

"Tính tình quả nhiên là cần phải được ma luyện." Lão giả áo vàng cảm thán nói.

Lão còn nhớ rõ vào mấy ngày trước, vào thời điểm Vương Khung mới vừa tới vào Thánh Hỏa Trủng là không được bao nhiêu, tên tiểu tử này thậm chí còn khi sư diệt tổ, lại muốn dọn sạch Thánh Hỏa Trủng.

Ý nghĩ lớn mật, ngôn ngữ cuồng vọng quả thực khiến cho người ta giận sôi.

Nhưng bây giờ Vương Khung đích xác đã bất đồng, càng thêm nội liễm, cũng không có vô sỉ như trước đó.

"Trẻ nhỏ dễ dạy!" Lão giả áo vàng khẽ gật đầu, hiếm khi nói một câu hoà nhã.

"Hai vị tiền bối, vãn bối có một vấn đề muốn thỉnh giáo." Đúng lúc này, Vương Khung đột nhiên mở miệng nói.

"Cứ nói đi đừng ngại!" Lão giả áo vàng nói thẳng, lúc này nhìn Vương Khung "thay đổi triệt để" cũng đều cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

"Vãn bối chỉ mới tiến vào Thánh Hỏa Trủng ba ngày mà thôi, thời gian còn lại ta có thể bán cho người khác hay không?" Vương Khung chân thành nói.

"Cái gì cơ?" Lão giả áo vàng sửng sốt.

Lão giả áo xám cũng là hai mắt trừng trừng, lộ ra vẻ mặt vẻ cổ quái.

Nơi này là địa phương nào?

Thánh Hỏa Trủng! Địa phương mai táng các đời tiền bối Quang Minh Học Cung, trang nghiêm thần thánh, có thể tiến vào nơi đây đã là tạo hoá cùng với ân đức lớn bằng trời.

Tên tiểu tử này mua được vé vào cửa, còn muốn tách ra bán?

"Tốt nhất là mở hội đấu giá..." Vương Khung phối hợp nói.

"Cút!"

Lão giả áo vàng quát to một tiếng, Vương Khung xoay người chạy, trong nháy mắt liền không còn bóng dáng.

"Tiểu vương bát đản khi sư diệt tổ này." Lão giả áo vàng thổi râu tóc lên, lão vậy mà cảm thấy tên tiểu tử này sẽ thay đổi triệt để, quả thực chính là chuyện cười!

Loại tiểu vương bát đản này, một bụng ý nghĩ xấu, di hoạ ngàn năm, người nào thu hắn làm đệ tử người đó không may.

"Nói trở lại, thiên phú của tên tiểu tử này coi như không tệ!" Lão giả áo xám ngược lại là lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Tông môn truyền thừa, chính là cần loại đệ tử ưu tú khiến cho người khác không biết đường nào mà lần này, nhất là đệ tử giống như Vương Khung, càng là nhân tài kiệt xuất ở bên trong.

"Không sai!" Lão giả áo vàng bình tĩnh trở lại, thế mà hiếm khi đưa ra lời khẳng định.

"Nhưng thân phận của tên tiểu tử này quá phiền phức, quả thực chính là tai tinh, truyền đi, chỉ sợ rằng cũng đều ngồi không yên."

"Hắc hắc, nếu như Quang Minh Điện biết rõ tên tiểu tử này đến từ bộ tộc kia, không biết rõ sẽ có cảm giác gì!"

Chương 916

"Ha ha ha, khả năng sẽ điên mất!" Lão giả áo vàng cười to.

"Vu Thiên Ngân dường như rất coi trọng tên tiểu tử này, nói không chừng trong tương lai liền ngay cả vị trí cung chủ cũng đều muốn truyền cho hắn." Lão giả áo xám đột nhiên nói.

Da mặt già nua của lão giả áo vàng khẽ run lên, lắc đầu.

"Chuyện này là vô cùng không ổn, nếu quả thật để cho tên tiểu tử này làm cung chủ, nói không chừng hắn thực sự có can đảm thu vé vào cửa ở nơi này!"

Lão giả áo xám ngạc nhiên, chợt khẽ gật đầu nói: "Loại sự tình này hắn làm được."

"Lúc trước nếu như đưa hắn vào Quang Minh Điện liền tốt, dựa vào tài năng của tên tiểu tử này..."

"Quan tâm đến hắn làm gì, quay đầu nhanh chóng để cho hắn ra ngoài, thích tai họa người nào liền tai họa người đó!"

Hai vị lão giả nhìn nhau, đột nhiên, không hẹn mà gặp nở nụ cười, dường như nghĩ đến điều gì.

"Ha ha ha..."

Ngay sau đó, hai tiếng cười cởi mở vang vọng ở phía trước Thánh Hỏa Trủng.

...

Tại Tân Hỏa Sơn, trong Dược Vương Điện!

Trong thùng thủy tinh, chất lỏng màu đỏ nhạt sủi bọt, Bạch gia giống như một con chó con co quắp ở bên trong, hai mắt nhắm nghiền, chìm chìm nổi nổi.

Vương Huyền Cương ngồi ở bên cạnh, thần sắc ngưng trọng.

"Đại giáo ti..." Đúng lúc này, Vương Khung đi đến.

Vương Huyền Cương giương mắt nhìn lên, hơi sửng sốt nói: "Hảo tiểu tử, xem ra lần này thu hoạch rất tốt."

"Bạch gia làm sao rồi?" Vương Khung quan tâm nói.

Vương Huyền Cương nghe thế, da mặt lắc một cái, phảng phất như nghẹn một ngụm khẩu khí, chợt trầm giọng nói: "Ngươi mau mang con hàng này đi cho ta, đừng có để cho ta nhìn thấy nó nữa."

"Làm sao vậy?" Vương Khung ngơ ngác, chợt hỏi.

"Đã sớm tỉnh, lại giả chết, hôm qua vậy mà vụng trộm chạy đến Linh Dược Khố, coi những linh dược trân tàng kia thành đồ ăn vặt, con bà tổ tông nó!" Vương Huyền Cương chửi ầm lên.

Nếu như không phải là bởi vì quan hệ giữa Bạch gia cùng với Vương Khung, y đã sớm không nhịn được bóp chết nó.

"Ừm?" Vương Khung vô cùng ngạc nhiên, có một chút không rõ.

Hắn tiến lên phía trước kiểm tra một phen, Bạch gia giống như là chết vậy, khí tức như có như không, dao động sinh mệnh cực kỳ yếu ớt, như nến tàn trong gió, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt.

"Đại giáo ti, chuyện này sợ rằng là có hiểu lầm đi!" Vương Khung không nhịn được nói.

"Hiểu lầm con mẹ nó!" Vương Huyền Cương nghiến răng nghiến lợi, cầm ra một đoạn Tử Ngọc Tham Vương ăn còn lại gần nửa đoạn từ phía sau.

"Tử Ngọc Tham Vương ngàn năm a, lại gặm như cà rốt, đây là sự tình mà người có thể làm sao?"

"Chuyện này..." Vương Khung lộ ra vẻ ngờ vực, sự tình thất đức như vậy ngược lại là giống như hắn...không, là giống như sự tình Bạch gia có thể làm.

Đặc biệt là một hàng dấu răng rõ ràng phía trên Tử Ngọc Tham Vương kia, dường như cũng khớp với miệng của Bạch gia.

Nói cho cùng ngoại trừ lừa, hàm răng của ai lại lớn như vậy.

"Đại giáo ti, việc này vẫn nên điều tra rõ ràng thì tốt hơn." Vương Khung nhếch miệng nói.

"Con hàng này vẻn vẹn chỉ ăn một chút thì cũng thôi, ăn xong còn cầm

đi, đây là sự tình mà người làm sao, quả thực là thất đức bốc khói!"

Vương Huyền Cương tức sắp nổ tung, một con lừa, ăn thì có thể ăn được bao nhiêu, đáng hận nhất là nó ăn xong còn đóng gói!

Hành vi như này, dùng hàm dưỡng của Vương Huyền Cương cũng đều không nhịn được chửi ầm lên.

Nếu như không phải có quan hệ cùng với Vương Khung!

Như là không phải con hàng này có thể kích hoạt lực lượng Thánh Hỏa Trủng!

Vương Huyền Cương đã sớm băm nát Bạch gia!

"Chuyện này..." Vương Khung lại nhìn một chút Bạch gia giống như lừa chết, hắn hiện tại mơ hồ có một chút tin tưởng, việc này đích xác là giống như sự tình Bạch gia làm.

"Đại giáo ti, nó cầm đi bao nhiêu?" Vương Khung cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Kỳ thực mà nói, Linh Dược Khố của tổng bộ Quang Minh Học Cung, hắn nghe thôi cũng liền cảm thấy động tâm.

"Một nửa!" Vương Huyền Cương vỗ bàn đứng dậy, tức giận nói.

"Cái gì cơ?" Vương Khung sững sờ.

Con lừa này cũng quá đen rồi!

Một nửa trân tàng trong Linh Dược Khố của Quang Minh Học Cung a, như vậy đến cùng sẽ có bao nhiêu linh dược?

Luận giá trị, quả thực không thể đo lường, có thể làm cho Bổ Thiên Công Hội phất nhanh trong giây lát.

Vương Khung ngược lại là không ngờ được Bạch gia vậy mà lại hung ác như vậy, trực tiếp động căn cơ của người ta, ngươi cầm ít một chút cũng được a, trực tiếp cầm một nửa, Vương Huyền Cương còn không phát điên sao?

"Tên tiểu tử, con hàng này nếu không phun ra, ta liền lột da lừa sống." Vương Huyền Cương hơi nheo mắt lại, lộ ra sắc mặt khó coi nói.

"Trong người nó có nhiều linh dược như vậy, nấu canh chắc chắn sẽ

đại bổ!"

"Chuyện này..." Vương Khung nhếch miệng, có một chút chột dạ.

Chương 917

Hắn là rất muốn mang theo Bạch gia chuồn đi, nhiều linh dược như vậy, nói không động tâm như vậy chính là gạt người.

Nhưng rất hiển nhiên, Vương Huyền Cương là không có khả năng bỏ qua cho bọn hắn.

Đó chính là một nửa linh dược trân tàng của Quang Minh Học Cung a!

"Tiểu tử, ngươi không nói chuyện ta liền trực tiếp động thủ." Vương Huyền Cương cười lạnh nói.

Ông! Đúng lúc này, bình chứa thủy tinh bỗng nhiên nổ tung, chất lỏng màu đỏ nhạt chảy ra ngoài.

Bạch gia hóa thành một luồng ánh sáng liền muốn xông ra khỏi nơi này.

"Muốn đi! ?" Vương Huyền Cương mở năm ngón tay ra, nhẹ nhàng vồ một cái, hư không giống như một cái lưới lớn rơi xuống, bao trùm Bạch gia.

"Hắc hắc, ở trong này cũng không phải là Thánh Hỏa Trủng!" Vương Huyền Cương cười lạnh.

Trong mắt y, thực lực chân chính của Bạch gia cũng chỉ mạnh hơn một bậc so với cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín, miễn cưỡng đạt đến cánh cửa Chi Phối Giả mà thôi.

Thực lực đơn thuần, đừng nói là đối mặt với cảnh giới Linh Lô, cho dù là Chi Phối Giả bình thường cũng liền có thể trấn áp nó.

"Làm sao không giả chết nữa?" Vương Huyền Cương trầm giọng nói.

"Quang Minh Học Cung thật hẹp hòi, không phải chỉ ăn mấy gốc linh dược sao?" Bạch gia lộ ra vẻ mặt khinh thường nói.

"Đó là một nửa tồn kho!" Vương Huyền Cương trầm giọng nói.

"Bớt đi, ngươi cho rằng ta không biết rõ, đồ tốt đều giấu ở trong nội khố, thả ở bên ngoài chỉ là một chút tàn nhánh lá vụn!" Bạch gia khinh bỉ nói: "Dối trá! Một chút cũng không chân thành!"

"..."

"Ngươi còn có lý rồi, Đến cùng người nào trộm người nào?" Vương Huyền Cương hai mắt trừng trừng.

chuyện này đầu lừa để hắn đều nhanh không còn cách nào khác! Trộm đồ vật còn như thế lẽ thẳng khí hùng!

"Cái gì gọi là trộm, Tại không hiểu rõ tình hình dưới tình huống bị lấy đi kia mới gọi trộm, ngươi bây giờ không phải là đã biết sao?" Bạch gia ngạo nghễ nói.

"..."

"Ngươi..."

"Giống như có chút đạo lý." Vương Khung gật đầu nói.

"Hơn nữa, đây chỉ có thể được tính là tiền đặt cọc chúng ta hợp tác, còn chưa đủ cho ta nhét kẽ răng." Bạch gia thản nhiên nói.

"Hợp tác, hợp tác cái gì?" Vương Huyền Cương sửng sốt, y càng nghe càng cảm thấy hồ đồ.

Ánh mắt của Vương Khung liếc xéo, hắn biết rõ vị lừa đại gia này lại có ý nghĩ xấu.

"Một đầu Chân Vương, có đáng giá hay không?" Bạch gia cười nói.

Nói xong lời cuối cùng, nó lại bổ sung một câu: "Chân Vương thứ sáu danh sách!"

Lời nói rơi xuống, ánh mắt của Vương Huyền Cương trầm xuống, thần sắc xao động nguyên bản dần dần thu liễm, bên trong con ngươi hiện lên một vệt thần sắc ngưng trọng.

"Ngươi đang nói đùa sao?"

Danh sách Chân Vương, tổng cộng chia thành chín bậc! Thứ sáu danh sách chính là tương đương với tồn tại cảnh giới Linh Lô.

Toàn thân yêu thú đều là bảo, huyết mạch càng là cao quý hiếm thấy, có thể đạp vào danh sách Chân Vương đã là vạn người không được một.

Chân Vương thứ sáu danh sách xưa nay ít có, coi như là loại cường giả cấp bậc như Vương Huyền Cương cũng đều sẽ động tâm, có lợi ích to lớn đối với y.

Coi như là những kho linh dược kia bên ngoài cộng lại cũng không bằng.

Chỉ là thứ sáu danh sách, thiên hạ khó tìm, cái gọi là đi săn loại tồn tại này quả thực chính là người si nói mộng.

"Hắc hắc, thực lực của ngươi không tệ, chỉ là nhãn lực kém một chút." Bạch gia nhếch miệng cười, tròng mắt như chuông đồng hiện ra ánh sáng yếu ớt.

"Tiểu tử, lấy cánh tay cụt kia ra."

Vương Khung ngơ ngác, nghĩ tới thanh niên thân mang Lục Tí Thần Thông chặt tay chạy trốn ngày kia.

Ông! Vương Khung lấy ra cánh tay cụt kia từ bên trong Hỏa Giới.

Lửa đỏ sáng rực, phù văn lấp lóe, tay cụt trôi nổi, lộ ra cổ lão cùng với thần bí.

"Đây là..." Vương Huyền Cương nhíu mày, bỗng nhiên xuất thủ.

Trong khoảnh khắc, phù văn lửa đỏ vỡ nát, cánh tay nhân loại nguyên bản bắt đầu sinh trưởng, lân giáp hiển hiện, xương cốt biến hình, trong nháy mắt vậy mà hóa thành một cánh tay thú, dữ tợn khủng bố, lộ ra khí tức hung lệ.

"Yêu thú! ?" Ánh mắt của Vương Khung ngưng tụ lại.

Hắn không ngờ được, thanh niên đi theo Dịch Thần Hình kia vậy mà là một đầu yêu thú, hơn nữa còn đã đạp vào danh sách Chân Vương, có thể huyễn hóa thành hình người.

"Hảo đảm phách, thân là yêu thú, lại dám đặt chân tới Tân Hỏa Sơn!" Vương Huyền Cương lộ ra sắc mặt lạnh lùng, bên trong con ngươi lộ ra hàn ý.

Tân Hỏa Sơn là tổng bộ Quang Minh Học Cung, chỗ truyền đạo của nhân loại.

Từ xưa đến nay, yêu thú chính là đại địch của nhân loại, Chân Vương nhất mạch, cũng dám đặt chân tới nơi đây, đây quả thực là đang khiêu khích.

"Chỉ là thứ chín danh sách, ngươi không nhìn ra sao?" Bạch gia cười lạnh nói.

Thứ chín danh sách, tương đương với cấp độ Chi Phối Giả mà thôi.

Nhưng thứ chín danh sách Chân Vương có thể quét ngang Chi Phối Giả nhân loại, không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói, tương đương với vương giả.

Chương 918

Cũng chỉ có quái thai như Vương Khung mới có thể hàng phục nó.

Nhưng hôm đó, người tới cũng chưa từng hiển lộ chân thân, bằng không mà nói thực lực ít nhất có thể tăng vọt mấy lần không thôi.

Nói cho cùng, yêu thú cường đại nhất là thân thể của bọn chúng.

"Phía sau đối phương còn có cao thủ." Vương Huyền Cương cắn răng nói.

Y dù sao cũng là cường giả cảnh giới Linh Lô, thứ chín danh sách mặc dù hiếm thấy, nhưng làm sao có thể khiến y nhìn không ra?

Khả năng duy nhất chính là, sau lưng thanh niên kia còn có tồn tại càng thêm khủng bố, không khác nhau chút nào so với Vương Huyền Cương, thậm chí còn hơn.

Vị tồn tại kinh khủng kia, hao phí tâm huyết, thi triển thủ đoạn, cho nên không có người nào có thể khám phá ra thân phận chân chính của thanh niên kia.

"Thứ sáu danh sách!" Bên trong con ngươi của Vương Huyền Cương dâng lên tinh mang doạ người.

Cao thủ phía sau thanh niên kia ít nhất cũng là cường giả thứ sáu danh sách.

Mấu chốt nhất là, yêu thú nhất mạch so với nhân loại càng thêm giảng cứu truyền thừa, bọn chúng là liên kết với nhau bằng huyết mạch, không ngừng sinh sôi.

Thanh niên kia đã có thể đạp vào danh sách Chân Vương, phía sau nhất định sẽ có sư trưởng càng thêm khủng bố.

"Thấy sao, động tâm không?" Bạch gia nhếch miệng cười nói.

"Ngươi muốn săn bắt Chân Vương thứ sáu danh sách sao?" Vương Huyền Cương liếc qua, hỏi.

Nói không động tâm, vậy là giả.

Thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, bảo vật làm cho y động tâm cũng

không nhiều, nhưng Chân Vương thứ sáu danh sách tuyệt đối là một trong số đó.

Loại tồn tại huyết mạch cấp bậc này chính là bảo khố trân quý nhất.

Đủ để cho Vương Huyền Cương tìm hiểu ra càng nhiều huyền bí, rình mò cảnh giới càng cao hơn.

Chớ đừng nói chi là toàn thân Chân Vương thứ sáu danh sách đều là bảo, tùy tiện một thứ cũng đều vượt qua Huyền Binh cao cấp.

"Chờ một chút, các ngươi đang dự định săn giết cường giả cảnh giới Linh Lô, còn là yêu thú Chân Vương?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn.

Dùng cảnh giới cùng với thực lực hiện tại của hắn, nghe được loại đối thoại này vẫn như cũ cảm thấy là thiên phương dạ đàm, bất khả tư nghị.

Ở trong cùng cảnh giới, thực lực của yêu thú vốn là cao hơn một mảng lớn so với nhân loại, càng không nói đến là Chân Vương,

Chuyện này giống như hài đồng bảy tám tuổi, nghe được có người muốn cầm đao đi đâm bị thương đương kim hoàng đế.

Thực sự là quá kinh động tâm phách!

"Còn phải nhìn xem đó là loại yêu thú nào?" Bạch gia nhìn dữ cánh tay thú tợn trước mắt, liếm liếm khóe miệng nói.

Vương Huyền Cương đưa tay, vuốt ve lân giáp như gai, khí tức hung lệ giống như hỏa diễm nóng rực.

"Đọa Giao!"

"Đọa Giao! ?" Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Phía trên « Đông Thần Bí Lục » có ghi chép quan hệ với "Đọa Giao".

Ở bên trong nền văn minh yêu thú, Chân Long là tồn tại chí cao, hậu duệ huyết mạch của nó phong phú mà lai tạp, Giao Long không thể nghi ngờ là huyết mạch tiếp cận nhất Chân Long nhất trong đó.

Vì thế, sớm vào thời đại thần thoại, Giao Long nhất mạch ở bên trong yêu thú liền nắm giữ lực lượng hết sức quan trọng, tương đương với quý tộc.

Loại yêu thú này vào giờ phút này cũng đều đã sớm là cấp bậc truyền

thuyết.

Về phần Đọa Giao, càng là hiếm có.

Nghe đồn, dòng dõi mà Giao Long gây giống sẽ dẫn tới thiên kiếp, đại bộ phận cũng đều không thể vượt qua, tử vong ở trong thiên kiếp.

Những Giao Long tử vong kia, thi thể rơi vào đại địa vực thẳm, ngày lâu năm dài, hút đủ khí tức cực âm, nhận tẩm bổ của nguyệt hoa, giao thai trong nội bộ liền sẽ dị biến, dùng một loại hình thức sinh mạng khác phá thể mà ra.

Đó chính là Đọa Giao.

Bọn chúng là trải qua sinh tử, ở giữa đại khủng bố, giữa đại kiếp số dựng dục mà thành yêu thú, không chỉ kế thừa yêu huyết Giao Long, sinh ra liền tinh thông thái âm, hắc ám, tử vong chi đạo.

Ở bên trong nền văn minh yêu thú, cũng đều coi như là tồn tại cấp bậc bá chủ.

Vương Khung không ngờ được, thanh niên thần bí hôm đó kia lại có lai lịch như này.

Hắn còn tưởng rằng Lục Tí Thần Thông của đối phương là do đại năng nhân loại truyền xuống, hiện tại xem ra rất có khả năng là thiên phú ẩn tàng ở bên trong huyết mạch.

Nói cho cùng sinh linh thiên sinh địa dưỡng trước kia liền bắt nguồn từ yêu thú nhất tộc.

"Nếu quả thật là Đọa Giao, sẽ không dễ đối phó." Ánh mắt của Vương Huyền Cương hơi trầm xuống.

Tồn tại cấp bậc Chân Vương, thực lực vốn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với cao thủ nhân loại cùng cảnh giới, huống chi là cao thủ Đọa Giao nhất mạch!

"Có thể đạp vào Chân Vương lại có kẻ nào là dễ đối phó?" Bạch gia thản nhiên nói.

Bên trong nền văn minh yêu thú, huyết mạch giai tầng càng thêm nghiêm ngặt, trừ phi trời sinh là dòng dõi Chân Vương, cũng chính là những yêu thú

sinh ra từ Chân Vương kia.

Chương 919

Bằng không mà nói, yêu thú bình thường muốn nhúng chàm cảnh giới này, trừ phi là thu hoạch được cơ duyên lớn bằng trời.

Nhưng một khi đạp vào danh sách Chân Vương, hình thái sinh mệnh cũng đều sẽ chân chính thuế biến, thực lực bay vọt không thể tưởng tượng.

"Có dám hay không?" Bạch gia giống như có thâm ý nhìn về phía Vương Huyền Cương.

Nó cũng không tin, sẽ có người đối mặt với Chân Vương thứ sáu danh sách mà không động tâm.

Có thể nhìn ra, Vương Huyền Cương là cường giả cảnh giới Linh Lô đi trên con đường hắc ám, cám dỗ của Đọa Giao đối với y còn lớn hơn so với cảnh giới Linh Lô bình thường.

"Ngươi là muốn dùng con giao nhỏ này làm mồi nhử?" Vương Huyền Cương hỏi.

"Hắc hắc, nó đã tự mình tìm tới cửa, làm sao có thể bỏ qua?" Bạch gia nói, nhìn về phía Vương Khung.

Vương Khung ngầm hiểu, khẽ gật đầu nói: "Ta đối với Lục Tí Thần Thông của đối phương cũng cảm thấy rất hứng thú."

Nếu như đối phương thật sự là yêu thú, hoặc là Chân Vương, như vậy đã gãi đúng chỗ ngứa, Hỏa Chủng màu đen có thể hút sạch sẽ tinh, khí, thần của đối phương, nói không chừng thật sự có thể thức tỉnh Lục Tí Thần Thông.

Loại lực lượng này nếu như gia trì ở trên người hắn, nhất định sẽ khiến cho chiến lực của hắn tăng vọt, thể hiện ra hiệu quả bất đồng.

Huống hồ tên khốn kia đi theo người Quang Minh Điện đi đến trước cửa Quang Minh Học Cung kêu gào, vốn chính là đã không chết không thôi.

Để cho đối phương chạy một lần, còn có thể để cho đối phương chạy lần thứ hai sao?

Mấu chốt nhất là, Vương Khung cảm thấy rất hứng thú đối với kế

hoạch của Bạch gia.

Chân Vương thứ sáu danh sách a! Loại tồn tại cấp bậc kia, coi như chỉ có thể húp một miếng canh, cũng đã đầy đủ cho Vương Khung hưởng thụ cả đời, huyết mạch của hắn nói không chừng có thể từ linh huyết đột phá tới chân huyết.

Một khi thành công, tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, nắm chắc của hắn liền sẽ càng lớn.

"Trời ban không nhận, tất chịu tội lỗi...hắc hắc, ta liền tiếp cọc chỗ tốt này." Vương Huyền Cương cười nói.

Săn giết Chân Vương thứ sáu danh sách, mặc dù phong hiểm to lớn, nhưng hồi báo cũng cực kỳ mê người.

"Nhưng dựa vào một mình ta, chỉ sợ ăn không vô, ta phải tìm một chút giúp đỡ."

Vương Khung nghe thế, trong lòng hơi giật mình một chút.

Giúp đỡ ở trong miệng của Vương Huyền Cương, nhất định là tồn tại có cấp bậc giống như y.

Cường giả cảnh giới Linh Lô! ?

Một đám cường giả cảnh giới Linh Lô săn giết Chân Vương thứ sáu danh sách!

Vương Khung suy nghĩ một chút cũng đều cảm thấy huyết dịch sôi trào, tim đập rộn lên, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã cuốn vào trong một tràng săn bắt trước nay chưa từng có.

"Súc sinh, chờ chết đi!" Ánh mắt của Vương Khung rơi vào cánh tay giao lơ lửng ở giữa không trung kia, không khỏi lộ ra nụ cười giết heo làm thịt dê.

...

Tại Thập Vạn Đại Sơn!

Ở phía dưới bầu trời, một đầu yêu thú to lớn ngửa mặt lên trời gào thét.

Đầu của nó như là Bạch Tượng, răng nanh đỏ tươi, trán sinh tám mắt, từng sợi xúc tu duỗi ra từ phía dưới lân giáp, hướng về bát phương tàn phá

bừa bãi.

"Đầu Bát Mục Xúc Tu Văn này đã không chống được bao lâu!" Một vị thanh niên người mặc da thú nghiêm nghị quát.

Y bước ra một bước, vọt tới phía trước tộc nhân, giương cung cài tên, ánh sao trên trời nhận dẫn dắt, điểm điểm tụ hợp, ngưng tụ ở phía trên mũi tên.

"Sưu" một tiếng, mũi tên mang theo tinh quang phá không mà tới, thế tới như lôi đình, trực tiếp đâm xuyên từng sợi xúc tu vung vẩy, xuyên thủng lân giáp thật dày của Bát Mục Xúc Tu Văn.

Huyết dịch tanh hôi vãi đầy mặt đất, đại địa cũng đều bị ăn mòn, bốc lên tầng tầng khói xanh.

"Mọi người cùng nhau xông lên!"

Đám người thấy thanh niên đạt được chiến quả, lập tức dâng lên ý chí chiến đấu dâng trào, lần lượt giơ cao cung tên, dẫn dắt lực lượng sao trời.

Chỉ là lực lượng bọn hắn tụ tập lại đều không thể so sánh với vị thanh niên kia.

Sưu sưu sưu...

Chỉ một thoáng, mấy trăm mũi tên mang theo lực lượng ánh sao bắn về phía Bát Mục Xúc Tu Văn đang gầm thét.

Từng sợi xúc tu bị mũi tên đâm xuyên đoạn nứt ra, rơi xuống ở giữa khe núi, máu tươi tanh hôi bắn tung toé khắp nơi.

Lân giáp nặng nề rốt cuộc cũng không ngăn cản nổi thế công như cuồng phong mưa rào như vậy, phá thành mảnh nhỏ.

Bát Mục Xúc Tu Văn phát ra tiếng gầm lên giận dữ sau cùng, chậm rãi ngã xuống, đôi mắt màu đỏ tươi dần dần mất đi hào quang.

Trong bụi mù tràn ngập, thân thể khổng lồ kia rốt cuộc không thể động đậy, không có một chút dao động sinh mệnh nào.

"Rốt cuộc cũng giết được con súc sinh này!" Thanh niên cầm đầu thở ra một hơi dài, trong mắt vẫn như cũ có ánh lửa.

Nửa tháng trước, đầu Bát Mục Xúc Tu Văn này ở trong vòng một đêm,

huỷ diệt ba cái bộ lạc lân cận, hơn năm ngàn người không có ai sống sót.

Chương 920

Trong đó liền có cha mẹ, ông bà, anh chị của thanh niên này đều bị hạ độc thủ toàn bộ.

Vì thế, y phẫn nộ muốn điên, mang theo cao thủ bộ hạ đi săn giết.

Vào sau khi bỏ ra cái giá phải trả to lớn, rốt cuộc cũng chém giết con súc sinh này tại đây.

Ởbên trong Thập Vạn Đại Sơn, cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra dạng tiết mục này.

Nhân loại cùng với yêu thú, thợ săn cùng với con mồi, các vai diễn tóm lại là không ngừng biến hóa.

Ai cũng không biết ngày mai chính mình tới cùng là con mồi hay là thợ săn.

Rất hiển nhiên, thanh niên làm thợ săn có tư cách có thể trông thấy thái dương ngày mai, bọn hắn mang theo thi thể Bát Mục Xúc Tu Văn, mang theo vinh quang trở về bộ lạc, an ủi vong hồn người thân.

"Phân thây thi thể con súc sinh này." Thanh niên cầm đầu hô.

Tại Thập Vạn Đại Sơn, yêu thú chính là tài nguyên quý giá nhất, đó là nguồn sống của bộ lạc.

"Thu hoạch lớn a!"

Các tộc nhân nghe thế liền hô lên, lần lượt lấy ra đao nhọn, bắt đầu động thủ.

Một đầu Bát Mục Xúc Tu Văn lớn như vậy có thể ăn rất lâu, về phần lân giáp có thể dùng để luyện chế hộ giáp, xương cốt, răng cũng có thể luyện thành binh khí, còn có các loại tinh huyết, lông cũng đều có tác dụng lớn.

"Chậc chậc, nhân loại thật ngu xuẩn!"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên, cuồng phong gào thét, lạnh như hàn băng.

Thanh niên cầm đầu bỗng nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại.

Ở phía trên khe núi nơi xa, một yêu thú hình người cười to chậm rãi giáng lâm, sau lưng có hai cánh màu đen, mặt người thân thú, tứ chi như là nhân loại, chỉ là càng thêm thon dài.

"Đây là thứ gì?" Ánh mắt của thanh niên cầm đầu rung động.

Sinh sống tại Thập Vạn Đại Sơn lâu như vậy, y cũng chưa từng nhìn thấy dạng yêu thú này.

Phốc Phốc! Ngày vào một khắc y phân tâm này, móng tay như là lưỡi đao đã đâm xuyên lồng ngực của y, trái tim đang đập bị yêu thú kỳ dị kia nắm ở trong tay.

"Làm sao...có thể?" Thanh niên cầm đầu máy móc cúi đầu, nhìn lỗ thủng trước ngực, thì thào khẽ nói.

Trái tim đang đập tiếp xúc với không khí dần dần mất đi sức sống.

Máu đỏ tươi trở nên mờ nhạt, vỡ ra thành từng mảnh trên móng vuốt gớm ghiếc.

Thân thể của thanh niên cầm đầu bỗng nhiên xụi lơ, triệt để chết đi.

Một màn này, triệt để chấn kinh ánh mắt của tất cả mọi người.

Tộc nhân còn lại sợ hãi nhìn yêu thú hình người cánh đen kia.

"Mau...mau trốn!"

Rốt cuộc, có người kinh hô, xoay người rời đi.

Tâm tình sợ hãi nổ tung trong đám người, bọn hắn chạy tứ tán, trong nội tâm không còn có chiến ý, chỉ có khát vọng đối với sinh tồn.

"Ngu xuẩn!"

Yêu thú hình người cánh đen nhe răng cười, vỗ cánh, lân phiến dựng thẳng lên, như là như mũi tên bắn ra, xuyên thủng lồng ngực những nhân loại chạy trốn kia.

Từng trái tim lộ ra từ bên trong thân thể, rơi xuống đất, máu bắn tung tóe.

Trong khoảnh khắc, gần trăm cao thủ nhân loại mất mạng toàn bộ.

Hô...

Yêu thú hình người cánh đen vỗ cánh, từng trái tim màu đỏ tươi giống

như trái cây nổi lên, bay tới.

Yêu thú hình người cánh đen mở miệng lớn, thôn phệ những "trái cây" ngon lành này.

Nó không ngừng nhai nuốt, lộ ra vẻ say mê, huyết dịch đỏ thắm giống như nước văng khắp nơi.

"Thật là ngon!"

Yêu thú hình người cánh đen sau khi ăn no nê lộ ra vẻ say mê, dường như vẫn chưa thỏa mãn, gần trăm trái tim nhân loại cũng không thể thỏa mãn dục vọng của nó.

"Côn Đồ, ngươi vậy ở sau lưng chủ nhân lén chạy đến đây ăn!" Đúng lúc này, một thanh âm trầm muộn vang vọng.

Đại địa nứt ra, một đầu yêu thú như bùn nhão hiển hiện, toàn thân nó tản ra mùi hôi thối, thân thể không ngừng nhúc nhích, miệng to lớn là như đầm lầy.

"Bành Trạch, ngươi không phải cũng đều đi ra sao?"

Côn Đồ cười lạnh, cánh đen sau lưng vô thức vỗ một lần, kéo dài khoảng cách cùng với "Bành Trạch" đầm lầy kia, bên trong con ngươi băng lãnh hiện lên một tia vẻ kiêng dè.

"Chủ nhân bày ra sát cục, muốn vây giết hai tên nhân loại kia, lúc này ngươi chạy ra liền không sợ chủ nhân trách phạt sao?" Bành Trạch cười nói, ánh mắt lại đảo qua thi thể trên khắp mặt đất.

"Không cần che giấu, ta đã ngửi được mùi tham lam của ngươi!" Côn Đồ vung tay lên, thi thể khắp nơi chậm rãi hiện lên, giống như gà vịt bị chém giết rơi ở trước mặt Bành Trạch.

"Ngoại trừ trái tim không thể cho ngươi, những thứ khác đều có thể hưởng dụng!"

"Như vậy ta liền không khách khí!" Bành Trạch mừng rỡ, thân thể như bùn nhão kia chậm rãi tản ra, bắt đầu thôn phệ thi thể quanh người, tiếng nhai nuốt "răng rắc răng rắc" không ngừng truyền đến.

Những thi thể kia phảng phất như lọt vào hủ thực, mới vừa chạm đến

thân thể như bùn nhão kia, máu thịt liền phân ly, xương cốt tan ra, trở thành chất dinh dưỡng dung nhập vào bên trong thân thể của đối phương.

Chương 921

Phương pháp ăn này có hiệu suất rất mau lẹ.

"Huyết thực tươi mới thật là ngon lành!" Bành Trạch lộ ra biểu tình hưởng thụ, thân thể cũng đều đang phát run.

"Ngươi thật sự là không kén ăn!" Côn Đồ liếc nhìn, khinh bỉ nói.

Khẩu vị của nó cực kỳ kén chọn, chỉ thích ăn trái tim, ngoài ra, những bộ phận khác đều là vứt bỏ.

"Thượng thiên có đức hiếu sinh, ăn uống như ngươi thực sự là quá lãng phí." Bành Trạch lắc đầu nói: "Liền ngay cả nhân loại Tần Hoàng cũng đều đã từng nói, kén ăn sẽ có hại cho thân thể!"

"Ngu xuẩn!" Côn Đồ cười lạnh nói.

Đột nhiên, hai cánh màu đen phía sau nó bỗng nhiên chấn động, lân giáp dựng thẳng lên, hướng về một cái phương hướng.

Ông! Thân thể như bùn nhão của Bành Trạch cũng sôi trào, bốc lên bọt khí tanh hôi màu xanh.

Hai đại yêu thú nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Chủ nhân triệu kiến, xem ra hai nhân loại kia muốn giãy chết lần cuối."

"Đi mau, chậm trễ sẽ bị trách phạt!"

Lời nói rơi xuống, hai đại yêu thú phóng lên tận trời, bay về cùng một phương hướng.

Rất hiển nhiên, bọn chúng đã đạt đến cảnh giới Dung Khí, có thể ngự không phi hành, còn có linh trí cực cao.

...

Dãy núi như răng nanh, đỉnh núi như gọt, bị yêu khí dày đặt bao trùm.

Bên trong phạm vi ngàn dặm, khí tượng khủng bố không ngừng.

Từng đầu yêu thú đáng sợ đứng ở trên đỉnh núi, lần lượt vây quanh đỉnh núi nứt ra kia.

Ông! Mây mù tan vỡ, Côn Đồ cùng với Bành Trạch giáng lâm, rơi ở phía trên một ngọn núi cao, nhìn ngọn núi bị yêu khí bao trùm kia, bên trong con

ngươi màu đỏ tươi hiện lên một tia kinh nghi.

"Mệnh của hai nhân loại kia cũng thật là cứng, chủ nhân thi triển thủ đoạn như thế lại vẫn không có mài chết bọn hắn!"

Nghĩ tới đây, hai đại yêu thú lần lượt quay đầu, không hẹn mà gặp nhìn về phía chỗ sơn phong cao nhất.

Bên kia có một thân ảnh đang đứng, cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu nhìn bầy yêu, rõ ràng là một vị nhân loại.

Nhìn vị "nhân loại" kia, bất kể là Côn Đồ, hay là Bành Trạch đều toát ra vẻ kính sợ, đồng thời trong nội tâm vô cùng ao ước.

Ở bên trong yêu thú, chỉ có đạp vào danh sách Chân Vương, mới có thể hóa thân thành hình người.

Đối với yêu thú bình thường mà nói, đó chính là vương giả chân chính.

Bọn chúng cũng là bởi vì thu hoạch được Chân Vương Huyết mà vị "chủ nhân" này ban tặng, mới có thể thuế biến tiến hóa, đạt đến cảnh giới Dung Khí.

Như cho dù vậy, ở trước mặt chủ nhân, bọn hắn vẫn như cũ không chịu nổi một kích, đó là huyết mạch áp chế bắt nguồn từ trời sinh, như pháp tắc tự nhiên, không thể trái nghịch.

"Không hổ là người bên cạnh Đồ Phu, khí vận cao tuyệt, bị ép vào tử cảnh, lại vẫn sống đến bây giờ?"

Trên đỉnh núi cao, Trần Cung lộ ra nụ cười lạnh lùng, nhìn chằm chặp đỉnh núi nứt ra kia.

Từ lần trước bị Vương Khung ép phải bẻ gãy một cánh tay tại Tân Hỏa Sơn, nó liền trở về Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi này mới là căn cơ chân chính của nó, thực lực của nó cũng có thể phóng xuất ra không hạn chế.

Trước tiên muốn làm, chính là chặt đứt phụ tá đắc lực của Vương Khung.

"Tiểu Minh Tôn từ lúc mới vào Quang Minh Học Cung liền đi theo ở bên cạnh Vương Khung, y đạt được đại cơ duyên tại Bắc Cảnh, về phần

Binh Vương Dương Kỳ thì đến từ Phế Thổ, đã từng tiến vào « Mạt Pháp Kinh Quyển »..."

Tiếng nói băng lãnh truyền đến từ bên cạnh.

"Hai người này đều là hạt giống thu hoạch được sự ưu ái của thượng thiên, giết bọn hắn, liền có thể cướp đoạt khí vận của bọn hắn, chân chính chặt đứt căn cơ của Đồ Phu."

"Quan Quân Hầu, nói đến đây, lần này còn phải đa tạ ngươi." Trần Cung cười gằn nói.

Nếu như không phải bởi vì Quan Quân Hầu dẫn Tiểu Minh Tôn cùng với Binh Vương tới Thập Vạn Đại Sơn, nó cũng không thể đẩy hai người này vào tuyệt cảnh như vậy.

Hiện nay, hai vị tâm phúc của Đồ Phu này đã là cá ở trong chậu, sinh tử ở ngay trước mặt.

"Hai người này vẫn còn có một chút cơ duyên, trong lúc chạy trốn vậy mà tìm được một tòa di tích thời đại thượng cổ." Quan Quân Hầu người mặc áo xám, giống như đặt mình vào phía dưới bóng mờ, ánh mắt y sáng như đao, nhìn chằm chằm ngọn núi nơi xa.

Tuế nguyệt dài dằng dặc trôi nổi đến nay, văn minh thay đổi, thời đại biến hóa.

Yêu thú thống trị thiên địa, nhân loại làm nô, được gọi là thời đại thần thoại.

Nhân loại quật khởi, văn minh tu hành Hỏa Chủng sinh ra, được xưng là thời đại lưu lạc.

Đại năng suy tàn, Bái Hỏa không còn tồn tại, nền văn minh yêu thú còn sót lại gầy dựng khôi phục, dẫn nộ hoả ngày xưa về hướng nhân gian.

Thời đại kia được gọi là thời đại hắc ám.

Hắc ám qua đi, nhân loại có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, trình độ tu hành lại không bằng phía trước, rất nhiều đạo thống Linh Sơn nổi lên, Quang Minh Điện quân lâm thiên hạ, Đại Hạ hoàng tộc chinh phạt sơn hà, đó là thời đại thượng cổ.

Chương 922

Càng là ở trong những năm xa xưa, trình độ tu hành cũng liền càng cao.

Một tòa di tích thời đại thượng cổ, bất kể lớn nhỏ, đều là cơ duyên lớn bằng trời, nói không chừng sẽ có thể thu hoạch được biến hóa thoát thai hoán cốt.

Chuyện này là tạo hoá mà bao nhiêu người cầu cũng đều cầu không đến.

"Cũng chỉ là may áo cưới cho ta mà thôi." Trần Cung cười lạnh nói.

Nơi này chính là Thập Vạn Đại Sơn, vốn là thiên đường của yêu thú, căn cơ của nó.

Hiện nay, nó đã bày ra thiên la địa võng, chẳng lẽ còn có thể để cho hai nhân loại này chạy thoát hay sao?

Oanh...

Thân thể của Tiểu Minh Tôn cùng với Binh Vương giống như vực thẳm địa ngục trần gina, thần uy như biển, hơi lắc nhẹ, liền đánh tan yêu khí dày đặt kia.

Khí phách mạnh mẽ, choáng ngợp thế gian!

"Không hổ là phụ tá đắc lực của Đồ Phu! Giết!" Trần Cung quát to một tiếng.

Ở xung quanh ngọn núi, từng đầu yêu thú phóng lên tận trời, chấn động sát phạt.

"Đám ô hợp!"

"Một kẻ cũng không lưu lại!"

Vào lúc này, Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ động.

Sát niệm cùng dâng, sông núi sợ hãi.

Dương Kỳ bước ra một bước, nghênh tiếp một đầu cự thú Thương Hùng.

Hai đạo quyền phong tương giao tại không trung, lực lượng khủng bố trực tiếp xuyên qua móng nhọn của cự thú Thương Hùng, kình đạo tàn phá bừa bãi xuyên thủng cánh tay, như biển gầm càn quét.

Oanh...

Máu tươi tung toé, nửa người của cự thú Thương Hùng cũng đều không còn.

Một màn này, nhìn thấy mà giật mình, kinh hãi tâm thần yêu thú.

Từng đầu yêu thú cảnh giới Dung Khí đều lộ ra thần sắc sợ hãi.

Chỉ là nhân loại, vậy mà trên lực lượng lại vượt qua cự thú Thương Hùng, chỉ vừa đối mặt liền đánh nổ cự thú Thương Hùng!

"Thật sự quá yếu!" Dương Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, khoát tay, trực tiếp thu thi thể của cự thú Thương Hùng vào bên trong Hỏa Giới.

Yêu thú cảnh giới Dung Khí cũng không thấy nhiều, toàn thân đều là bảo, có thể bán đi với một cái giá tốt.

Nhưng mà loại hành vi này của y quả thực chính là khiêu khích, triệt để chọc giận những kiêu ngạo yêu thú kia.

"Giết!" Một con dơi đỏ như máu gầm thét.

Huyết quang đầy trời, thôn tính tiêu diệt sinh cơ, mọi thứ bao bọc trong đó nhanh chóng phân hủy và biến thành cát bụi.

Ông! Nhục thân của Dương Kỳ chấn động, cánh tay phải hóa thành một thanh trường thương, như đúc thành từ tinh thể, mũi thương như ánh sáng, đâm tới.

"Thẩm Phán Chi Thương!"

Đối mặt với thanh trường thương tinh thể đáng sợ kia, huyết quang khủng bố vậy mà không thể gây tổn thương cho nó mảy may, trực tiếp bị xé rách.

Trường thương như rồng, xu thế không giảm, trực tiếp xuyên thủng thân thể dơi đỏ như máu.

Dương Kỳ bước ra một bước liền xé rách thân thể dơi đỏ như máu.

"Con bà nó...nhân loại này làm sao lại hung hãn như vậy?" Ở nơi xa, Côn Đồ nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Nó vỗ hai cánh, miệng hô sát phạt, nhưng chỉ quanh quẩn ở ngoại vi, thủy chung không dám tiến về phía trước.

Hai nhân loại ở trước mặt này thực sự quá khủng bố, quả thực chính là yêu thú hình người.

Ở một bên khác, Minh Hạo Nhiên lại càng thêm không thể tưởng tượng.

Trán của y nứt ra, vậy mà hiện ra con mắt thứ ba.

Con mắt kia hiện ra ánh sáng màu vàng nhạt, trong lúc lưu chuyển, sáng như mặt trời, chiếu sáng đại địa.

Ông! Ở dưới ánh nhìn của con mắt thứ ba, ánh vàng lướt qua, từng đầu yêu thú lần lượt phủ phục, lộ ra thần sắc thành kính, vậy mà duỗi ra móng vuốt của chính mình, xuyên thủng đầu lâu.

Trong nháy mắt, từng đầu yêu thú cảnh giới Dung Khí tử vong.

Minh Hạo Nhiên nhanh tay nhanh mắt, thu gặt sinh mệnh của bọn chúng, thu thi thể của bọn chúng vào bên trong Hỏa Giới.

"Viêm Binh!" Trần Cung nhăn mày nói.

Nó nhìn ra được, con mắt thứ ba kia là Viêm Binh của Minh Hạo Nhiên.

Không ngờ được, ở bên trong di tích thượng cổ kia, Tiểu Minh Tôn vậy mà đạt được cơ duyên nghịch thiên như vậy, đúc ra Viêm Binh khủng bố như này.

"Mắt ta như pháp nhãn, hư thực vô giới, tịnh thế vô vô!"

Tịnh Thế Đồng!

Lúc này trên trán của Minh Hạo Nhiên nở rộ một luồng hào quang, như trí tuệ phổ chiếu, vô tận vô giới, thân hình của y càng trở nên cao lớn, phảng phất như thần tiên.

Tất cả lệ khí đầy trời đều tiêu tán.

Những yêu thú kia đều lộ ra vẻ hoảng sợ, lần lượt lui về phía sau, dường như không thể thừa nhận sự tẩy lễ của ánh sáng màu vàng kia.

"Hai nhân loại này quá nguy hiểm!" Trong ánh mắt của Côn Đồ lộ ra vô hạn sợ hãi.

Yêu thú cũng không phải là hoàn toàn đều không sợ chết, ở phía trước lực lượng tuyệt đối, bọn chúng cảm thấy run rẩy theo bản năng.

Lúc này, coi như là yêu thú trí tuệ thấp cũng nhìn ra được, hai thanh niên

này tuyệt đối là thiên tài đứng đầu bên trong nhân loại.

"Vì chủ nhân, giết bọn hắn!" Đúng lúc này, Bành Trạch ở bên cạnh nghiêm nghị quát.

Chương 923

Thanh âm như gió, phần phật chấn động trường không, như kèn lệnh vang lên, khơi dậy chiến ý cùng với tinh thần của rất nhiều yêu thú.

Cùng lúc đó, thân thể của Bành Trạch lại bắt đầu nhúc nhích về phía sau, không ngừng đi về phía sau bầy yêu thú.

"Chỉ là nhân loại, lại dám khiêu khích uy nghiêm của Chân Vương, đáng chết!" Bành Trạch hét lên rất dõng dạc, khoảng cách so với Minh Hạo Nhiên lại càng ngày càng xa.

"Ừm?" Côn Đồ cảm thấy ánh sáng của trí tuệ lóe lên, cũng hô to lên: "Cho dù hiến dâng sinh mệnh, cũng phải giữ gìn tôn nghiêm của yêu thú."

Nó vừa kêu la, vừa đi về phía Bành Trạch.

"Lui ra đi!" Đúng lúc này, thanh âm thờ ơ vang vọng thiên địa.

Trên đỉnh núi cao, Trần Cung chậm rãi hiện lên, nó đạp không mà đến, áo bào đón gió bay phần phật.

Bầy yêu thú lộ ra ánh mắt kinh nghi, lần lượt thối lui, trong nội tâm không nhịn được rung động, trong mắt lộ ra một tia kính sợ cùng với kích động.

Chủ nhân của bọn chúng rốt cuộc cũng muốn xuất thủ.

Phải biết rằng, đây chính là một vị Chân Vương, xuất thân từ Đọa Giao nhất mạch.

"Chẳng trách Đồ Phu coi trọng các ngươi như vậy, ở bên trong nhân loại, tư chất của các ngươi đích xác có thể xưng là yêu nghiệt." Trần Cung vỗ tay cười nói.

"So với giết các ngươi, nếu như khiến cho các ngươi quy thuận ta, chỉ sợ càng có thể đả kích Đồ Phu!" Trong mắt Trần Cung lóe lên thần sắc tàn nhẫn.

Ánh mắt của nó ung dung quét qua trên người của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

"Thần phục ta, có thể sống sót!"

"Thần phục con mẹ ngươi!" Dương Kỳ quát to một tiếng.

Quang minh tụ tập ở trước người, hóa thành một cây cung lớn khoa trương, ngọn lửa nóng bỏng ngưng tụ thành mũi tên, trực tiếp bắn phá không trung.

Ông! Nhưng mà, mũi tên lửa kia còn chưa chạm đến Trần Cung, liền chậm rãi tiêu tán trong không trung.

"Ừm?" Dương Kỳ nhíu mày, lộ ra vẻ kinh nghi.

"Thiên Tứ Thần Binh, đích xác hiếm thấy, nhưng ngươi cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào." Trần Cung cười cười.

Nó khoát tay, đại địa mở ra, một lư hương hiển hiện.

Hương khói lượn lờ, như nghiệt long chiếm cứ, tản ra khí đen.

"Nghe thấy Hắc Ám Giáo Hội có một loại Tam Sinh Vọng Niệm Hương, danh xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ hương, có thể triệu hồi kiếp trước và tương lai, trục xuất linh hồn vào bên trong một phiến thời không khác." Trần Cung nâng lư hương trong tay cười lạnh nói.

"Mà lư hương Hiện Tại Quan Chiếu Hương này lại vừa vặn tương phản, có thể vĩnh viễn giam cầm linh hồn ở bên trong thời không hiện tại, đời đời kiếp kiếp, ở trong ngục tù vĩnh viễn!" Trần Cung tiếp tục nói.

Nhưng Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên lại không phản ứng một chút nào, bọn hắn đứng sừng sững phía trên trời cao, biểu tình so với lúc vừa mới động thủ không khác nhau chút nào, thậm chí còn lặp lại lời nói.

"Thần phục con mẹ ngươi!" Dương Kỳ lặp lại lời nói tương tự một cách máy móc.

"Thật sự là có loại kỳ hương này!" Ở nơi xa, Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn nhau, lộ ra vẻ sợ hãi.

Hiện Tại Quan Chiếu Hương ở bên trong yêu thú cũng đều là tin đồn.

Nghe nói loại hương này có thể vây khốn ý niệm của sinh linh ở bên trong mỗi một thời không đặc biệt, đây nguyên bản là kỳ hương do một vị đại năng tu luyện thời không chi đạo trong những năm xa xưa luyện chế ra.

"Hai tên nhân loại ngu xuẩn này, coi như lại lợi hại hơn còn có thể thoát

khỏi loại kỳ hương bên trong truyền thuyết này?" Côn Đồ tỉnh táo lại, cười lạnh nói.

"Không có một chút lực phản kháng nào sao, thật sự là quá không thú vị."

Trần Cung đi lên phía trước, bàn tay khẽ vạch một cái, trực tiếp đánh tan toàn bộ một thân chân nguyên của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

"Đồ Phu, ta ngược lại muốn nhìn xem ở trước mặt phụ tá đắc lực của mình, ngươi sẽ làm ra lựa chọn như thế nào." Trần Cung khẽ cười nói.

"Giết bọn hắn!" Đúng lúc này, Quan Quân Hầu trầm giọng quát.

"Đừng có mưu toan dùng bất luận thẻ đánh bạc gì uy hiếp người điên kia, giết bọn hắn, hủy diệt hết thảy mọi thứ của bọn hắn." Thanh âm của Quan Quân Hầu lộ ra sát phạt cùng với hàn ý băng lãnh.

Trần Cung hơi chần chờ, chợt cười nói: "Thôi được!"

Dứt lời, y liền muốn động thủ!

"Ngươi đoán xem bọn hắn có chết hay không?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo chậm rãi vang lên, quanh quẩn ở giữa dãy núi.

Trần Cung bỗng nhiên biến sắc, ngẩng đầu lên nhìn.

Hư không nứt ra, trận pháp hiển hiện, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra, bên cạnh có một con chó đi theo...không, là một con lừa nhỏ như con chó! ! !

"Vương...Vương Khung..." Trần Cung ngạc nhiên, con ngươi băng lãnh bỗng nhiên co lại.

Nó nằm mơ cũng sẽ không quên gương mặt kia.

Dưới Tân Hỏa Sơn, hoả lực bay tán loạn, coi như là Lục Tí Thần Thông mà nó vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng đều không thể ngăn cản.

Đây là nhân loại đã chà đạp sự kiêu ngạo của Chân Vương.

Chương 924

Chính là cái nụ cười này, phảng phất như coi nó là heo dê chờ làm thịt vậy, bên trong khinh miệt mang theo hung tàn.

Đọa Giao nhất tộc vĩ đại khi nào đã bị người ta coi khinh như vậy?

Nộ hỏa mãnh liệt nổ vang ở trong mắt Trần Cung, nó đình chỉ động tác ở trong tay.

Vào lúc này, cái gì mà Tiểu Minh Tôn, cái gì mà Binh Vương, đều không có tồn tại.

Trong mắt của nó chỉ có Vương Khung.

"Hắn làm sao lại xuất hiện ở nơi này?" Bên trong con ngươi chưa bao giờ sợ hãi của Quan Quân Hầu hiện lên một tia kinh nghi.

Nó nằm mơ cũng không ngờ được, vào thời điểm bọn nó thiết lập sát cục vây giết Tiểu Minh Tôn cùng với Binh Vương.

Vương Khung sẽ quỷ thần khó lường giáng lâm tại Thập Vạn Đại Sơn, giáng lâm đến nơi này như vậy.

Đây quả thực là quá bất khả tư nghị!

"Tiểu tử, lần này ngươi chết chắc rồi!" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Thân hình của hắn lấp lóe, đi thẳng tới trước người Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

Hương khói màu đen như đại long chiếm cứ, bao phủ ở chỗ bảy tấc trên đỉnh đầu hai người.

Ông! Vương Khung đưa tay vung lên, hương khói màu đen tiêu tán trong giây lát.

Trần Cung thấy thế bỗng nhiên biến sắc, sinh ra thần sắc kinh nghi.

Nam nhân này vậy mà không bị Hiện Tại Quan Chiếu Hương ảnh hưởng,

Phải biết rằng loại kỳ hương này coi như là huyết mạch yêu thú đẳng cấp linh huyết cũng đều chưa chắc đã có thể thừa nhận!

"Hiện giờ pháp thân ở đây, xem thần quang tự tại, thấy pháp trong hư không, thiên địa vốn không tâm!" Vương Khung khẽ nói.

Đây là một câu nói bên trên « Đông Thần Bí Lục » liên quan tới Hiện Tại Quan Chiếu Hương.

Loại kỳ hương này vốn dùng để tu luyện thần thông, nội chiếu quan thần, sinh ra linh quang, trí tuệ rộng rãi, liền có thể chiếu rọi thế giới của chính mình, vạn vật trống không, thần quỷ khó phục.

"So với Tam Sinh Vọng Niệm Hương của Hắc Ám Giáo Hội, thứ hương hỏng này của ngươi còn kém xa." Vương Khung khẽ nói.

Trong mắt hắn, đây chỉ là một loại chướng nhãn pháp, huyễn tượng phàm tục mà thôi, khó có thể lọt vào mắt.

Oanh...

Trong lúc nói chuyện, Vương Khung khoát tay, sấm sét dâng trào trong lòng bàn tay, giống như một cơn gió cuốn đi, lấp loé hồ quang.

Minh Hạo Nhiên cùng với Thân thể Dương Kỳ dừng lại, con mắt khôi phục thanh tỉnh.

"Lão đại!"

"Thần tượng!"

Hai người nhìn thấy Vương Khung, nghẹn ngào kêu lên.

"Đại sơn mênh mông, săn vương tù long, ngược lại là địa phương tốt!" Vương Khung khẽ nói, bên trong con ngươi lấp lóe tinh mang, như sao trời nở rộ, chói mắt doạ người.

Vào lúc này, hắn dạt dào chiến ý, xông thẳng lên bầu trời.

Khí tức khủng bố phấp phới như tinh kỳ.

Ngụ ý của hắn, chính là muốn xem Thập Vạn Đại Sơn mênh mông này như là chiến trường, săn bắt Chân Vương.

Dạng khí phách này khiến cho tất cả yêu thú tại đây đều động dung.

Phải biết rằng, bọn hắn không biết rõ nhân loại này đến cùng có lai lịch gì, nhưng lại cả gan nói lời như vậy ở trước mặt chủ nhân của bọn nó, đảm phách như này liền đủ khiến cho bọn nó trố mắt.

"Nhân loại này không muốn sống nữa hay sao, dám cuồng vọng như vậy ở trước mặt chủ nhân?"

"Ngươi mù sao, không thấy từ khi hắn xuất hiện cho tới bây giờ, chủ nhân cũng không hề động thủ, đổi lại thành những người khác đã sớm chết một vạn lần."

"Thực sự là lời nói đánh thức yêu trong giấc mơ, thần sắc hai nhân loại mới vừa rồi kia cũng không đúng, dường như có một chút kính sợ thanh niên nhân loại này..."

Một nhóm yêu thú kinh nghi nhìn về phía nhân loại cuồng ngạo trong không trung kia, trong lúc mê man, phía sau hắn dường như có một cái bóng mờ chậm rãi bốc lên, như núi lớn hoành không.

Bên trong vô hình, cảm giác áp bách tuyệt cường cuồn cuộn mà tới.

"Bên trong nhân loại thật sự là tàng long ngọa hổ!" Hai đại yêu thú Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn nhau, cực kỳ ăn ý lại xê dịch ra phía sau.

"Đồ Phu, ngươi muốn chết!" Trần Cung cắn răng, lộ ra ý cười dữ tợn.

Trong mắt nó không có sợ hãi, chỉ có chiến ý.

Thân là Chân Vương, cho tới bây giờ cũng không có đạo lý chưa chiến đã lui, huống chi, nơi này là ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, là căn cơ của nó.

Oanh...

Thân thể của Trần Cung kịch liệt bành trướng, máu thịt phồng lên xé nát quần áo trong giây lát.

Xương cốt của nó bắt đầu biến hình, lởm chởm như núi đá, dữ tợn khủng bố.

Một mảnh áo giáp mọc ra như măng tre từ dưới da, đôi sừng thon dài nhô ra trước trán...

Trong mấy hơi thở, thân hình của nó liền biến to lên mấy chục lần, khí diễm khủng bố chấn động trời cao, núi non cũng đều run rẩy theo đó, khí đen dày đặt quấn quanh thân thể to lớn.

"Đọa Giao!" Bên trong con ngươi của Vương Khung hiện lên một tia

ngưng trọng.

Đây là lần thứ nhất hắn chân chính trên ý nghĩa đối đầu với cao thủ yêu thú nhất tộc.

Chương 925

Bản thể của Đọa Giao to lớn vô cùng, như là một gò núi nhỏ.

Càng đáng sợ hơn là, khí tức của nó cơ hồ tăng vọt gần trăm lần.

Những yêu thú ở chung quanh kia đã sớm bị dọa đến run lẩy bẩy, đây là bắt nguồn từ áp bách huyết mạch cùng với sợ hãi.

Đọa Giao nhất mạch vốn là thân mang long huyết, huống chi đây còn là một đầu Chân Vương.

"Chuyện này...đây chính là bản thể của nó..." Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn thấy kiêng kị thật sâu.

Trần Cung vào thời khắc này so mới vừa rồi quả thực tưởng như là hai yêu, vẻn vẹn từ dao động sinh mệnh mà nói, không thể nói là có liên quan gì, quả thực một chút cũng không giống.

Đối mặt với dạng quái vật này, coi như là hai người bọn họ liên thủ cũng đều cảm thấy bồn chồn.

"Đây chính là Chân Vương sao? Cúi đầu ngẩng đầu ngàn vạn yêu thú, đứng vững vàng ở trên đỉnh chuỗi thức ăn!" Trong nội tâm Minh Hạo Nhiên đang gào thét.

Y cuối cùng cũng đã biết rõ vì sao trong nội bộ nhân loại, sẽ giữ kín như bưng đối với yêu thú như cấp bậc Chân Vương này.

Đối với nhân loại mà nói, bọn chúng chính là tai nạn, một khi hiển lộ bản thể, lực lượng chúng bày ra sẽ là nghiền ép tuyệt đối.

Hống! Trần Cung rống to một tiếng, sóng khí như nước thủy triều, âm ba cuốn lên trực tiếp chấn vỡ một gò núi.

Khí đen cuồng bạo bay lên trời cao, bao phủ cả mây và mặt trời.

"Lui ra!" Vương Khung trở tay đẩy một cái, trực tiếp đẩy Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ ra khỏi vòng chiến.

Loại chiến đấu cấp bậc này đã không phải là bọn hắn có thể đối mặt.

Oanh...

Cái đuôi to lớn dữ tợn quét xuống, mang theo lực lượng phá núi.

Ở dưới một đuôi này, Vương Khung nhỏ bé như là như sâu kiến.

Nghịch Lôi Long Nha!

Viêm Binh ra, đao quang cuốn lên!

Lôi quang cuồng bạo hóa thành đao quang dài ba mươi trượng bổ về phía không trung.

Phanh phanh Phanh! Lôi Đao cùng với cái đuôi lớn đụng vào nhau, hư không chấn động, dư ba hóa thành gió lốc hoành hành, tàn phá đại địa.

Lôi quang tan ra như nước, hất bay cái đuôi lớn kia.

"Viêm Binh của lão đại vậy mà không phá nổi?" Dương Kỳ kinh dị.

Y là biết được uy năng của Nghịch Lôi Long Nha, Huyền Binh bình thường cũng đều không ngăn cản nổi, danh xưng là không có gì không thể trảm.

Cái đuôi to lớn kia đón đỡ một kích thế mà bình yên vô sự.

"Đây là thực lực của Chân Vương sao? Huyết mạch của bọn chúng đã tiến hóa đến tình trạng khó có thể tưởng tượng." Minh Hạo Nhiên nắm chặt song quyền, lại một lần nữa cảm thấy chính mình nhỏ yếu.

Huyết mạch của bọn chúng đã hoàn mỹ đến trình độ không cần phải mượn nhờ bất luận ngoại vật gì, thân thể của chúng nó chính là binh khí kinh khủng nhất, đủ để chém giết cùng với yêu nghiệt đứng đầu nhất nhân loại.

Oanh...

Trong bụi mù đầy trời, hai thân ảnh không ngừng va chạm.

Thân thể to lớn giống như một ngọn núi cao của Đọa Giao liên tục di động.

Vương Khung cầm Nghịch Lôi Long Nha trong tay, hóa thành lôi đao dài ba mươi trượng, không ngừng công kích, nhấc lên ánh lửa thiêu đốt núi rừng, làm cho nước hồ cũng đều sôi trào theo đó.

Đây mới thực sự là chiến đấu.

Nhân loại cùng với yêu thú thời đại mới va chạm nhau.

Từ một trận chiến này, thậm chí có thể nhìn ra trận chiến tranh liên quan

đến vận mệnh chủng tộc trong những năm xa xưa kia đến cùng có bao nhiêu đáng sợ, có bao nhiêu tàn khốc.

Lúc đó, thiên kiêu, đại năng cái thế nhân loại tung hoành.

So với loại chiến đấu cấp bậc này còn muốn khủng bố hơn ngàn vạn lần.

Đại địa sụp đổ, sông ngòi tan tác, sao lớn tử vong, tận thế giáng lâm...

Ánh hào quang cuối cùng của nền văn minh yêu thú bị hủy diệt bởi Hỏa Chủng của nhân loại.

"Vô Hạn Đại Pháo!" Đúng lúc này, Vương Khung phóng lên tận trời, hắn vẫy tay một cái, ống kim loại băng lãnh hiển hiện trước người.

Nó như hung thú gào thét, toát ra khí tức hủy diệt.

"Kiện Viêm Binh thứ hai!"

Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ kinh hãi thất thần, coi như là bọn hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vô Hạn Đại Pháo.

Về phần những yêu thú kia thì chấn kinh toàn bộ.

Thân là yêu thú cảnh giới Dung Khí, mỗi kẻ bọn nó xưng hùng một phương, cũng không phải lần đầu tiên giao chiến cùng với nhân loại.

Cao thủ bình thường, cả đời cũng chỉ có thể đúc ra một kiện Viêm Binh mà thôi.

"Dạng biến thái này quả nhiên không giống bình thường, vậy mà thân mang hai đại Viêm Binh."

"Chả trách có thể chiến đấu với chủ nhân đến mức này." Hai đại yêu thú Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn nhau, lần lượt nuốt nước bọt, lại vô thức rụt rụt về phía sau.

Oanh...

Hư không như mặt hồ lưu động, vô số ánh vàng nổi lên.

Vô Hạn Đại Pháo phóng xuất ra hung uy đáng sợ, ở trong khu vực mà nó bao trùm, hỏa lực bay tán loạn, bắn phá tất cả, như là một cái lưới lớn, che khuất bầu trời, bắn phá thân ảnh to lớn phía trước.

Chương 926

"Đọa Giao Long Lân!" Tiếng gào thét hung lệ truyền đến.

Lân phiến dày đặt như là cự kiếm bay ra, va chạm với hoả lực đầy trời.

Từng mảnh lân phiến kia cứng rắn vô cùng, vỡ vụn ra ở dưới hoả lực vô hạn bắn phá, triệt tiêu xung kích hủy diệt.

Huyết mạch Đọa Giao vô cùng cường đại, mỗi một mảnh lân phiến sau khi vỡ vụn liền tái sinh siêu tốc.

Lòng vòng như vậy, không ngừng không nghỉ.

Phanh phanh Phanh! Vô Hạn Đại Pháo gào thét không dứt, vô số hoa lửa màu vàng đâm xuyên tới từ sâu trong hư không.

Lực lượng của nó dường như không có điểm cuối.

Mảnh vỡ lân phiến bay đầy trời như "mưa kiếm".

Giữa núi đồi, chỉ có ánh lửa vàng rực cùng với mảnh vỡ lân phiến đan xen vào nhau, dư ba khủng bố chấn vỡ một gò núi lại một gò núi.

Những yêu thú kia nhìn một màn này mà trong lòng run sợ, tròng mắt suýt nữa rơi ra.

Từ lúc chào đời tới nay, bọn chúng đây là lần đầu tiên trông thấy ở bên trong nhân loại thế hệ trẻ tuổi, thế mà có người có thể chiến đấu cùng với bản thể của chủ nhân đến trình độ này, cơ hồ cân sức ngang tài.

"Quá khủng bố, ta có thể đi trước không?"

"Ngươi có thể mang theo ta không? Nếu như bị chủ nhân phát hiện ra, còn có chúng ta đường sống chứ?"

Thân thể của Côn Đồ cùng với Bành Trạch không nhịn được run rẩy, sợ hãi của bọn chúng đối với Vương Khung bỗng nhiên đề thăng.

Thân là yêu thú cảnh giới Dung Khí, bọn chúng cho tới bây giờ cũng đều chưa sợ hãi một nhân loại nào như vậy.

Thân mang hai đại Viêm Binh, khí tức phát ra từ nhục thân càng là tràn ngập cuồng bạo cùng với chẳng lành.

Nghĩ tới đây, Côn Đồ cùng với Bành Trạch không nhịn được lại lui lại

hai bước.

Rất hiển nhiên, bọn chúng cùng với những yêu thú khác đã sớm lùi lại một đoạn khoảng cách.

Nhưng lúc này, căn bản không có ai chú ý tới bọn chúng.

"Vương Khung, hôm nay ta nhất định phải chém ngươi!" Trần Cung quát to một tiếng.

Nó thân là Chân Vương, đủ sức để tung hoành trong Chi Phối Giả, coi như đối mặt với Chưởng Khống Giả cũng đều có thể chiến một trận.

Nhưng mà đối phó với Vương Khung, nó lại là không biết ra tay từ đâu, chuyện này khiến cho nó cảm nhận được khuất nhục lớn lao.

Dạng côn trùng này hẳn là tùy ý liền có thể giẫm chết mới đúng.

Oanh...

Đột nhiên, Trần Cung cúi người xuống, bốn cánh tay gớm ghiếc mọc ra, khí đen dày đặt quấn quanh trái phải, lực lượng khủng bố khiến cho hư không chấn động.

Lục Tí Thần Thông!

Lục Tí Thần Thông mà bản thể Đọa Giao thi triển ra lại càng thêm khủng bố.

Thân thể của nó am hiểu giết chóc, một khi thôi động Lục Tí Thần Thông, sẽ càng thêm đáng sợ so với ở dưới Tân Hỏa Sơn hôm đó.

Đây mới là diện mạo chân chính của Lục Tí Thần Thông.

Ông! Trần Cung đánh tới, vung vẩy sáu tay, tuỳ tiện liền xé rách hỏa lực màu vàng xen lẫn như lưới, mở ra lỗ hổng.

Móng nhọn xé rách mà đến, không gian chấn động, nổi lên hoa lửa.

Vương Khung dùng một tay thao túng Vô Hạn Đại Pháo, một tay cầm Nghịch Lôi Long Nha ngăn chặn.

Phanh! Lôi Đao dài ba mươi trượng bỗng nhiên vỡ nát, Nghịch Lôi Long Nha ngâm dài không dứt.

Ở dưới sự nghiền ép tuyệt đối của cỗ quái lực kia, Vương Khung trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Lão đại!"

"Thần tượng!"

Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ nghẹn ngào kêu lên.

Sự khủng bố của Chân Vương, bọn hắn cuối cùng cũng đã được kiến thức.

Ở bên trong nhân loại, thực lực của bọn hắn cũng đều được tính là nhất lưu, bên trong cùng thế hệ có thể cùng tranh hùng thật sự không có mấy người.

Giống như lúc trước Minh Hạo Nhiên tung hoành Bắc Cảnh, ngay cả cao thủ Thần Miếu cũng đều không thể bắt y, cũng chỉ là bại một trận ở trong tay Xi Cửu U.

Về phần Dương Kỳ, càng là uy chấn Phế Thổ, liền ngay cả cao thủ Quang Minh Điện cũng không biết chết bao nhiêu ở trong tay y.

Nhưng mà đối mặt với Chân Vương, bọn hắn đây là lần thứ nhất từ lúc chào đời tới nay cảm thấy sợ hãi.

Loại áp chế huyết mạch kia, sức chiến đấu tuyệt đối kia...khiến cho bọn hắn cảm giác được hoá ra trên đời này thật sự có đại khủng bố.

"Vương Khung, ngươi hẳn không ngờ được nơi đây chính là chỗ ngươi chôn thây!"

Đọa Giao to lớn bay vọt tới, thân thể như nghiệt long kia uốn lượn vặn vẹo.

Sáu tay hóa thành một, như đại tinh vẫn không, đâm về phía Vương Khung.

Ông! Đột nhiên, ánh đao màu đen vạch phá thương khung, một cánh tay giao ứng thanh bay lên, nặng nề đập xuống ở giữa thâm sơn.

Máu tươi tanh hôi cọ rửa sơn cốc như một trận lũ lụt.

Trần Cung mở ra miệng lớn dính máu, thống khổ gào thét một tiếng, thân thể lập tức mất đi cân bằng, đập mạnh xuống đất.

Phía sau nó, một cái bóng hiển hiện, cầm một thanh đao màu đen trong tay.

"Yêu Đao!" Ở nơi xa, con mắt của Quan Quân Hầu hơi trầm xuống, nhìn chằm chặp thanh đao màu đen trong tay cái bóng.

Chương 927

"Ảnh Vực, là năng lực của lão đại!" Dương Kỳ không nhịn được kêu lên.

Ban đầu vào thời điểm ở Phế Thổ, y chính là khiếp sợ đối với Ảnh Vực của Vương Khung, triệt để quy thuận.

Ông! Cái bóng đột nhiên biến mất.

Hắc Long Đao phóng lên tận trời, rơi vào trong tay Vương Khung.

Lúc này, thanh đao màu đen trong tay trái của hắn, lại là Nghịch Lôi Long Nha, ở phía trên đỉnh đầu càng là lơ lửng Vô Hạn Đại Pháo.

Lực lượng như này, đủ để khiêu chiến cùng với Chưởng Khống Giả.

"Ta xem thử ngươi còn có thể tái sinh bao nhiêu cánh tay?" Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Cánh tay mà Lục Tí Thần Thông sinh trưởng ra cũng không phải là máu thịt thuần túy, đó là dùng rất nhiều vật liệu cùng với dị bảo, căn cứ vào phương pháp tu luyện ở trong cơ thể dựng dục sinh ra.

Cánh tay vứt bỏ tại Tân Hỏa Sơn kia chỉ là tay giả.

Nhưng cánh tay giao bị Vương Khung chém xuống hiện tại, lại là ngưng tụ vô số tâm huyết cùng với bảo vật của Trần Cung.

Ông! Vương Khung vung tay lên, trực tiếp cách không hút tới, thu cánh tay Giao Long to lớn kia vào bên trong Hỏa Giới.

"Con mẹ nó...hắn...hắn ở trước mặt chủ nhân..."

Côn đồ cùng với Bành Trạch rốt cuộc cũng biết được, nhân loại ở trước mắt bọn chúng này căn bản chính là người điên.

Hắn một chút cũng không biết rõ chọc giận một đầu Chân Vương đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

"Vương Khung! Ngươi đã thu hoạch được sự tán đồng của ta...ngươi có tư cách chết ở phía dưới thiên phú thần thông của Đọa Giao nhất tộc chúng ta."

Giọng nói lạnh lùng phát ra từ khe nứt trên mặt đất.

Đầu giao thú to lớn màu đen kia đột nhiên biến mất! !

Đại địa trầm luân, đá vụn lưu động.

Khói bụi dày đặt chậm rãi tan biến, một thân ảnh đáng sợ đi ra.

"Đây là..." Đám người kinh nghi, mở to hai mắt nhìn.

Liền ngay cả Quan Quân Hầu cũng đều không nhịn được ngước mắt lên, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên thần sắc ngưng trọng.

Ở nơi xa, những yêu thú kia toàn thân run rẩy, dường như đang nghênh đón thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời của mình.

Bởi vì bọn chúng biết rõ, khi chủ nhân xuất hiện trong hình thái này, liền biểu thị rằng lực lượng Chân Vương đã triệt để khôi phục.

Lúc này, thân hình của Trần Cung biến thành không khác nhau chút nào so với nhân loại, nhưng cái đầu vẫn như cũ là hình thái Đọa Giao, toàn thân phủ đầy vảy giáp màu đen, thân thể càng thêm thon dài rắn chắc, cơ bắp rung động truyền ra mỹ cảm bạo lực.

Thú thể hình người!

"Nó áp súc lực lượng khổng lồ như vậy ở bên trong thân thể nho nhỏ này, đây chính là thiên phú thần thông của nó?" Dương Kỳ kinh nghi nói.

Quả thật, sinh mệnh lực cùng với lực phá hoại ẩn chứa bên trong thân hình khổng lồ của Đọa Giao kia thông qua áp súc, dung nạp vào bên trong thân thể nhỏ như vậy, lực lượng sẽ càng thêm tập trung, lực phá hoại sẽ càng mạnh.

Nhưng...

"Không phải! Đây không phải là thiên phú thần thông của nó!" Ánh mắt của Minh Hạo Nhiên rung động, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Phía trên đỉnh đầu của Trần Cung bị một mảnh bóng tối bao trùm, như là mây đen dần dần khuếch tán.

"Vương Khung, ngươi sẽ chết ở chỗ này! Đây chính là tương lai mà ta nhìn thấy." Trần Cung cười khẽ nói.

Lửa giận của nó, sát ý của nó, hết thảy cảm xúc của nó đều tiêu tán như mây khói.

Lúc này, nó như là một vị quý công tử, tuy là thân thú, lại bình tĩnh như làn thu thuỷ.

Lúc này, nó là vương giả chân chính, có một không hai ở phía trên bầy yêu thú.

"Đọa Thiên Long Tàng!" Trần Cung giơ móng vuốt sắc bén lên, vạch nhẹ một cái ở trước người.

Oanh...

Hư không rung động, dưới chân của nó dâng lên một mảnh hắc ám, lan tràn ra xung quanh, giống như bầu trời.

Chỉ một thoáng, đến tối buông xuống, không trung và đại địa như nối liền với nhau thành một mảnh.

Mọi thứ xung quanh đều chìm trong bóng tối.

Mảnh bóng tối này giống như bệnh độc lan về nơi xa, càng ngày càng xa, thẳng đến khi không còn một chút ánh sáng nào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người phảng phất như đặt mình vào bên trong không gian tối tăm.

"Đây là...thiên phú thần thông của Đọa Giao nhất tộc! Xong rồi...phàm là sinh linh rơi vào mảnh bóng tối này đều sẽ biến thành vong linh tuyệt vọng!"

Ở nơi xa, những cường giả yêu thú kia gào thét, rơi vào trong tuyệt vọng và điên cuồng.

Vương Khung nhíu mày, nhìn bốn phía.

Từng ngọn núi đang dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nứt vỡ, đá vụn hóa thành hạt bụi trong bóng đêm, cuối cùng biến thành hư vô, trở thành một bộ phận của không gian tối tăm.

Thổ địa dưới chân đám người cũng đang tan biến.

Dòng sông, núi núi, rừng rậm...thậm chí là sâu kiến cũng đang dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hóa thành chất dinh dưỡng của mảnh không gian tối tăm này.

Nó đang ăn uống! ?

Vương Khung có một chút không thể tin nhìn bóng tối trước mắt, cảm thấy kì lạ vô cùng.

Chương 928

Mảnh không gian tối tăm này là như một sinh linh.

Nó đang trưởng thành.

"Thiên phú thần thông sao? Quả nhiên có một chút ý tứ." Vương Khung khẽ nói, hắn không thể không thừa nhận, bản thân đã có một chút đánh giá thấp thủ đoạn của Chân Vương.

"Hiện tại vẫn bình tĩnh như vậy, ngươi còn có át chủ bài sao? Cũng đừng có không nỡ dùng." Trần Cung cười nói.

Oanh...

Vương Khung khoát tay, Vô Hạn Đại Pháo điên cuồng phát ra, hỏa lực màu vàng bắn ra từ bên trong hư không, không ngừng bắn phá bóng tối.

Nhưng mà, những lực lượng hủy diệt đáng sợ kia như là đá ném vào biển rộng, thậm chí không thể nhấc lên chút gợn sóng nào.

Ông! Vương Khung chuyển tay, tế ra Nghịch Lôi Long Nha.

Đao quang nứt vỡ chín tầng trời, lôi hải thôn tính vạn dặm sơn.

Đao quang cuồng bạo chém tới, hóa thành tịch diệt im ắng ở bên trong bóng tối, ngay cả một tia gợn sóng cũng đều không thể tạo nên.

Lực lượng của hai đại Viêm Binh cũng đều không thể nhấc lên một chút bọt nước ở bên trong mảnh không gian tối tăm quỷ dị này.

"Thật đáng buồn, căm hận đi, căm hận huyết mạch ti tiện của bản thân đi, đây chính là lực lượng của yêu thú, vừa sinh ra đã cường đại!" Thanh âm của Trần Cung chậm rãi vang lên ở bên trong không gian tối tăm.

Ông! Đột nhiên, một luồng quang mang u ám truyền ra từ trên người nó, tăng thêm một tia lực lượng thần bí cùng với sợ hãi ở bên trong mảnh bóng tối này.

Thú thể hình người, ngồi xếp bằng trong hư không.

Phía sau nó, một cỗ hư ảnh to lớn hiển hiện.

"Cái đó là..." Ánh mắt của Vương Khung bỗng nhiên co rụt lại.

Đó là một đầu nghiệt long màu đen, như là thần linh đứng vững vàng,

phía sau đầu có chín vàng sáng, như vương miện của hoàng đế.

Toàn bộ mọi thứ nứt vỡ ở dưới sự bao trùm của bóng tối, hóa thành chất dinh dưỡng, trở thành cống phẩm của nó.

"Đó chính là thần linh của mảnh không gian tối tăm này sao?"

"Đọa Thiên Long Tàng...nghe đồn Đọa Giao nhất tộc thân mang long huyết, lại lọt vào nguyền rủa! Thiên phú thần thông của bọn chúng có thể dựng dục thần linh ở bên trong bóng tối, một khi thành công, liền có thể thoát khỏi huyết mạch, mượn thân thể thần linh kia để trọng sinh!"

"Đây mới thực sự là chủ nhân!"

Từng đầu cường giả yêu thú kia lần lượt ngã vào trên mặt đất, quỳ bái.

Đọa Thiên Long Tàng, cửu thiên trầm luân, đại địa sa đọa, vạn vật cũng đều sẽ trở thành long tàng, dựng dục ra thần linh mới ở bên trong huyết mạch mục nát.

Vị thần linh này, chính là tự thân, chính là tiến hóa, chính là siêu thoát, chính là tất cả mọi thứ trong tương lai!

Các đời Đọa Giao đều muốn tu luyện môn thiên phú thần thông này đến cực điểm, để cho thần linh thuộc về mình chân chính hàng lâm nhân gian, từ hư hóa thực.

Đến thời điểm kia, bọn chúng liền có thể dung hợp với thần linh, thu hoạch được trọng sinh chân chính.

Đối mặt với dạng lực lượng này, tất cả mọi thứ đều chỉ là chất dinh dưỡng của vị thần linh kia mà thôi.

Mảnh không gian tối tăm này như là bào thai.

"Ta có một chút rùng mình!" Minh Hạo Nhiên rụt cổ một cái, nói một cách khác, bọn hắn đã bị ăn sạch, chết ở trong bào thai, trở thành vốn liếng của thai nhi kia.

"Yêu thú Chân Vương, thiên phú thần thông! Thật sự khó có thể tưởng tượng tiền bối nhân loại trước kia là đối diện với mấy con quái vật này như thế nào!" Dương Kỳ khẽ nói.

Y là Thiên Tứ Thần Binh bên trong truyền thuyết.

Nhất mạch này đã từng rực rỡ hào quang vào những năm xa xưa, đại chiến cùng với nền văn minh yêu thú.

Hiện nay, lực lượng của y còn chưa chân chính thức tỉnh, đối mặt với thiên phú thần thông của Trần Cung, y cảm thấy vô lực.

Oanh...

Đột nhiên, không gian tối tăm chấn động.

Long Thần thần bí phóng xuất ra khí tức đáng sợ, Trần Cung mở đôi mắt ra, sát phạt chấn động.

"Đây mới thực sự là chiến đấu!"

Lời nói rơi xuống, nó đột nhiên biến mất, tiếng nổ đùng đoàng không dứt bên tai.

Phanh! Còn chưa có người nào thấy rõ chuyện gì đã phát sinh, Vương Khung liền bị đánh bay ra ngoài, bóng tối khủng bố như lợi nhận xé rách máu thịt của hắn.

"Lão đại!"

"Vương Khung, căm hận đi, căm hận huyết mạch ti tiện của nhân loại đi, dạng côn trùng như các ngươi làm sao có thể làm chủ nhân của đại địa!" Thanh âm hung lệ của Trần Cung truyền đến từ phía sau.

Nghịch Lôi Long Nha ngâm khẽ một tiếng, lôi quang nổ vang, hóa thành hộ giáp bao phủ toàn thân. Cùng lúc đó, khuỷu tay của Vương Khung như trường thương, đâm về phía sau.

Bóng tối nổ vang, tịch diệt im ắng, móng vuốt của Trần Cung trực tiếp xé rách lôi quang.

Vương Khung rên lên một tiếng, nặng nề rơi xuống, đập vào sâu trong lòng đất.

"Quá yếu!" Trần Cung lăng không đứng ngạo nghễ, lộ ra vẻ mặt hờ hững.

Ở bên trong mảnh bóng tối này, nó chính là vô địch, được thần linh tương trợ, không thể rung chuyển.

"Ngô vương!" Bày yêu thú lần lượt quỳ bái trên mặt đất, run rẩy, hô to.

Chương 929

Đây chính là hình thái chân chính của Chân Vương.

Sinh ra là vương, chí tôn vô địch!

Lúc này Trần Cung triệt để triển lộ ra sự khủng bố của huyết mạch yêu thú, đó là nghiền ép trên tầng thứ sinh mệnh, lực lượng huyết mạch từ khi bắt đầu sinh ra cũng đã được chú định.

Cho dù thân mang Hỏa Chủng, cho dù đúc thành Viêm Binh, nhưng đối mặt với thiên phú thần thông cấp bậc Chân Vương, lực lượng nhân loại vẫn như cũ lộ ra nhỏ bé.

"Tên nhân loại kia chết chắc rồi, Chân Vương cao cao tại thượng, coi như là sau trận chiến kinh thiên kia, cũng chưa từng mất đi vinh quang!"

"Trong những năm xa xưa, Chân Vương quân lâm thiên hạ, nhân loại chỉ là sâu kiến mà thôi, sao có thể cùng là địch?"

Hai đại yêu thú Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn nhau, đều may mắn mới vừa rồi không có lâm trận bỏ chạy.

Chủ nhân của bọn hắn vẫn như cũ là chí cao vô địch, không thể rung chuyển.

Thanh niên nhân loại kia mặc dù kinh diễm, lại cũng chỉ có thể trở thành vốn liếng trong miệng của Đọa Giao, hóa thành một đống xương trắng.

"Đồ Phu, ta đến cùng vẫn đã đánh giá cao ngươi!" Quan Quân Hầu ở nơi xa lắc đầu, bên trong con ngươi hiện lên một vệt lạnh nhạt, lộ ra mất hết cả hứng.

Bên trong bóng tối, Trần Cung như một vị Ma Thần bất bại, thần sắc lạnh lùng, nhìn xuống phía dưới, .

"Kết thúc rồi!" Cánh tay phủ đầy lân giáp nhẹ nhàng nâng lên, ngón tay như lưỡi đao chậm rãi di động.

Bóng tối vô tận giống như thủy triều nổ vang, chui vào cái hố đại địa, bao trùm thôn phệ Vương Khung.

"Lão đại!" Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên trừng mắt muốn nứt,

đều lao tới.

Oanh...

Bên trong bóng tối, Long Thần thần bí cổ lão kia tham lam hấp thu chất dinh dưỡng, không gian chấn động, ngăn cản hai người.

Đây là chất dinh dưỡng phong phú màu mỡ nhất, sao có thể bỏ qua?

"Phế Thổ cũng đều có thể tung hoành, vậy mà lại gục ngã ở nơi này! ?" Dương Kỳ nắm chặt song quyền, bên trong con ngươi đỏ quạch lộ ra không cam thật sâu.

"Hết rồi sao, không có khả năng, Đồ Phu làm sao sẽ bại?" Minh Hạo Nhiên nghiêm nghị quát.

Y không tin tưởng, Vương Khung sẽ bại.

Bắt đầu từ lúc tiến vào Quang Minh Học Cung, y liền cùng với Diệp Mặc, gã béo đi theo ở bên cạnh Vương Khung.

Có thể nói là đồng bạn đi theo Vương Khung sớm nhất.

Ở trong chặng đường này, y chứng kiến nam nhân này quật khởi, ba đại viện, Hắc Thuỷ Long Cung, Thiên Võng, La Vương Thành, Sơ Vương Tế, Đế Đô, Bắc Cảnh, Chân Không Gia Hương...

Bước chân của hắn trải rộng thiên hạ, địch thủ trước người hắn tầng tầng lớp lớp.

Nhưng mà Đồ Phu cho tới bây giờ cũng chưa từng bại.

Hắn tung hoành vô địch, không có bụi gai phía trước nào là không thể phá.

"Vương Khung, ngươi đứng lên cho ta, ta không tin tưởng ngươi sẽ gục ngã ở nơi này!" Minh Hạo Nhiên nghiêm nghị quát.

"Nhân loại ngu xuẩn, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy đều là hư vô!" Trần Cung cười lạnh nói.

Nó khoát tay, bóng tối giống như thủy triều tự ý trôi nổi, liền muốn bao phủ hoàn toàn Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ.

"Viêm Binh, Thiên Sinh Trì!" Đúng lúc này, một thanh âm to rõ vang vọng ở bên trong không gian tối tăm.

Phanh! Ngay sau đó, một tiếng nổ thật lớn vang vọng, đại địa nứt vỡ, bóng tối phía dưới như kén tằm vỡ vụn.

Một luồng hào quang sáng chói phóng lên tận trời, như là mới sinh, mang đến quang minh vô lượng.

"Đây là..." Trần Cung bỗng nhiên co con ngươi lại, vô thức quay đầu nhìn lại.

Cả bầy yêu thú cũng đều động dung, cũng lần lượt liếc mắt nhìn sang.

"Đồ Phu! ?" Sắc mặt của Trần Cung trầm xuống, lộ ra thần sắc âm lãnh.

Nam nhân này thật đúng là khó dây dưa, như thế này vậy mà cũng đều không chết!

"Hắn...hắn vậy mà không có chết, như vậy cũng đều không chết, mảnh bóng tối này cũng không thể hoà tan hắn?"

"Con bà nó, nhân loại này đến cùng có cấu tạo như thế nào, chẳng lẽ hắn chính là bất tử?"

Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn nhau, trên khuôn mặt xấu xí lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Theo lý thuyết, nhân loại này cũng đã trở thành chất dinh dưỡng, bị mảnh không gian tối tăm này hấp thu mới đúng.

"Lão đại!"

"Thần tượng! Ha ha ha, ta liền biết ngươi không chết!" Minh Hạo Nhiên cười to nói.

"Ừm, từ lúc nào?"

Lúc này, sắc mặt của Trần Cung biến đổi, nó phát hiện ra trước người Vương Khung lơ lửng một chiếc nghiên mực, nguyên khí sôi trào, như Chân Long Niết Bàn, lôi hỏa dị tượng xen lẫn, dường như đang dựng dục cái gì.

"Kiện Viêm Binh thứ ba! ?" Ở nơi xa, thần sắc của Quan Quân Hầu cũng biến đổi.

Y tự nhiên nhìn ra được, Vương Khung trước mắt đã đạt đến cảnh giới Dung Khí tầng ba.

Mới được bao lâu, tiến bộ của Vương Khung liền vượt qua dự kiến của vị Quan Quân Hầu này, thậm chí còn khiến y mơ hồ cảm thấy có một chút khó có thể tin.

Nhưng mà làm cho y cảm thấy bất khả tư nghị nhất là, Vương Khung vậy mà cầm ra kiện Viêm Binh thứ ba.

Chương 930

Ngoại trừ Nghịch Lôi Long Nha cùng với Vô Hạn Đại Pháo.

Chiếc nghiên mực này xuất hiện khiến cho thần kinh của Quan Quân Hầu trở nên căng thẳng.

Lúc này, Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ cũng chú ý tới biến hóa của Vương Khung, cùng với kiện Viêm Binh thứ ba kia.

Kiện Viêm Binh này dường như có một chút tương tự cùng với Nguyên Khí Trì, nhưng cẩn thận cảm thụ lại có khác nhau.

Thiên Sinh Trì, là sau khi Vương Khung dung hợp tòa đài sen màu đen thứ ba, từ Nguyên Khí Trì tiến hóa thành Viêm Binh.

So với Nguyên Khí Trì, nó càng thêm thần diệu.

"Trời sinh vạn vật, ai xưng vương, đây cũng không phải là vĩnh hằng bất biến." Vương Khung khẽ nói.

Đột nhiên, hắn dùng hai tay kết ấn, Thiên Sinh Trì phóng lên tận trời, bỗng nhiên biến lớn, như là núi lớn che trời, che khuất bầu trời.

Quang minh vô lượng lấp lánh, như một vầng mặt trời to lớn lơ lửng, xua tan bóng tối.

"Ngu xuẩn!" Trần Cung cười lạnh.

Ở bên trong mảnh không gian tối tăm này, hết thảy tồn tại đều chỉ có thể hóa thành chất dinh dưỡng, bất kể là ánh sáng, hay là Viêm Binh...đều không có tác dụng gì.

Một điểm này, vừa rồi Vương Khung đã từng chứng thực.

Coi như là kiện Viêm Binh thứ ba cũng không có tác dụng gì.

Oanh...

Trần Cung xuất thủ, nó không có cho Vương Khung bất luận cơ hội thở dốc gì.

Thân hình như Đại Ma hàng lâm, phá diệt vạn dặm trường không, móng vuốt giống như lợi khí trảo tới.

Phốc Phốc! Nghịch Lôi Long Nha như thiểm điện vạch phá không trung

trong đêm tối, nhẹ nhàng đâm rách lân giáp của Trần Cung, vết thương dữ tợn như một con trùng lớn tàn phá bừa bãi ở trước ngực nó.

Máu tươi vung vãi.

Trần Cung ngạc nhiên nhìn trước ngực của mình, quả thực không thể tin được.

Ở trong nơi này, y hẳn là tồn tại vô địch mới đúng!

"Làm sao lại như vậy, chủ nhân vậy mà bị thương rồi, Đọa Thiên Long Tàng đứng ở trong vô địch, chủ nhân làm sao sẽ bị thương?"

"Nhân loại này đã làm cái gì, hắn không chỉ sống lại, còn đả thương chủ nhân?"

Tất cả yêu thú đều rơi vào bên trong chấn kinh sợ hãi, mọi thứ xuất hiện trước mặt đã phá vỡ nhận biết của bọn chúng, vượt qua phạm trù lý giải.

"Ngươi đến cùng đã làm cái gì?" Trần Cung nghiêm nghị quát.

"Có vẻ như phản ứng của ngươi đã trở nên chậm đi rồi!" Vương Khung cười nói.

Ông! Trần Cung bỗng nhiên lui lại kéo dài khoảng cách, đồng thời kinh dị ngẩng đầu, ánh mắt chấn kinh rơi ở bên trên Thiên Sinh Trì.

Nguyên khí mờ mịt sôi trào, đan hà mạnh mẽ như ánh sáng nhật nguyệt.

Lôi điện xen lẫn, phong hỏa đúc thành, vô tận huyền diệu, hoa sen khắp nơi, ánh vàng nổ vang.

Ở giữa mơ hồ dường như có một tràng tiếng tụng kinh vang vọng, mịt mờ như thiên âm, huy hoàng như đại chú, trong lúc lưu chuyển lại giống như trẻ con bi bô.

Đại đạo như Huyền Thai, trời sinh vạn vật dưỡng.

"Cái đó là...thai nhi! ?" Trần Cung chấn kinh.

Ở bên trong Thiên Sinh Trì, ở phía dưới ngàn vạn nguyên khí, bất ngờ lơ lửng một toà nguyên thai, tự nhiên hài hòa, như thiên sinh địa dưỡng.

Thiên sinh nguyên thai!

Nó đang ngấp nghé toà Đọa Thiên Long Tàng này!

Đọa Thiên Long Tàng, là một loại thiên phú thần thông cực kỳ kỳ dị.

Bắt đầu từ một khắc thức tỉnh này, loại thiên phú thần thông này liền giống như sinh linh không ngừng trưởng thành.

Mảnh không gian tối tăm này không biết đã thôn phệ bao nhiêu bảo vật, sinh linh, thần linh hư vô kia mới trưởng thành cho tới loại tình trạng như bây giờ.

Nó càng mạnh, đại biểu cho Trần Cung càng mạnh.

Nhưng hiện nay trong cơ thể mẹ này lại có một thai nhi khác xông vào.

Một thai nhi sống sờ sờ, chân thực không giả.

Nguyên linh đúc thành, thiên sinh địa dưỡng.

Toà nguyên thai kia trôi nổi ở bên trong Thiên Sinh Trì, phun ra nuốt vào nguyên khí, hấp thu nhật nguyệt, lĩnh hội âm dương, tu luyện ngũ hành...

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn kinh sợ hãi, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung biến thành bất khả tư nghị.

Liền ngay cả Quan Quân Hầu cũng đều khó nén sự kinh hãi trong nội tâm.

"Viêm Binh của hắn...đang dựng dục một đầu sinh linh?" Quan Quân Hầu quả thực cảm thấy bất khả tư nghị.

Sáng tạo sinh mệnh, đó là cấm kỵ mà cường giả cảnh giới Linh Lô cũng đều không dám nhúng chàm.

Từ xưa đến nay, có không biết bao nhiêu cường giả cái thế, muốn nghịch thiên mà đi, nhúng chàm lĩnh vực thần linh, kết quả không có một ngoại lệ đều lọt vào chẳng lành.

Bên trong Viêm Binh của Vương Khung vậy mà ẩn chứa một toà nguyên thai!

Đó cũng không phải là huyễn tượng, cũng không phải là năng lượng ngưng tụ, dao động sinh mệnh truyền ra ngoài là chân thực không giả.

"Nhân loại này...hắn...hắn đặt chân vào cấm kỵ, làm sao lại có dạng người này?"

"Ông cố của ta! Thời đại này vậy mà sinh ra dị loại như này, hắn là làm được như thế nào?"

"Vạn vật chúng sinh kẻ nào dám nhúng chàm lĩnh vực này, hắn đang tìm chết sao?"

Chương 931

Nhóm cường giả yêu thú lộ ra vẻ sợ hãi, giống như Côn Đồ, Bành Trạch thì đều vô thức lui về phía sau.

Bọn chúng đến cùng vẫn dã đánh giá thấp vị nhân loại thanh niên trước mặt này.

Oa oa oa...

Đột nhiên, bên trong Thiên Sinh Trì truyền ra âm thanh trẻ con khóc lóc, cuồn cuộn giống như kinh lôi, hành vân bố vũ.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian tối tăm đều đang kinh hãi.

Mảng lớn bóng tối phá toái, giống như chất dinh dưỡng tràn vào bên trong Thiên Sinh Trì.

Nguyên khí sôi trào mờ mịt hình thành vòng xoáy khổng lồ, dường như ở phía dưới kia có một cỗ lực lượng nào đó đang hút lấy từng ngụm từng ngụm.

"Vương Khung, ngươi dám..." Trần Cung gầm thét hư ảnh nghiệt long, sau lưng lại hiển hiện một lần nữa, hung quang lưu chuyển, hiển lộ dữ tợn.

Khí đen giống như kiếp vân che trăng, chấn động thương khung, đè về hướng Thiên Sinh Trì.

Vào lúc này, Trần Cung hoảng hốt.

Đọa Thiên Long Tàng, là thiên phú thần thông của nó, càng là chỗ căn cơ, là hi vọng thành đạo.

Vì tu luyện môn thiên phú thần thông này, nó không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới tu luyện đầu nghiệt long này tới loại cảnh giới này.

Một khi bị hao tổn, hi vọng bị đoạn tuyệt, như vậy còn muốn thống khổ hơn so với giết nó.

Cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Trần Cung nằm mơ cũng không ngờ được, bên trong kiện Viêm Binh thứ ba của Vương Khung, vậy mà cũng dựng dục ra một sinh linh.

Thiên sinh nguyên thai, cũng có thể coi nơi này là cơ thể mẹ, tranh đoạt

chất dinh dưỡng cùng với hư ảnh nghiệt long.

Oanh...

Nghiệt long rống to, ánh sáng dữ tợn tỏa ra, khí đen dâng trào.

Đúng lúc này, bên trong Thiên Sinh Trì, nguyên khí sôi trào mờ mịt đột nhiên run lên bần bật, một cánh tay trắng mập mạp trắng bóc ló ra.

Cánh tay kia trắng sáng như tuyết, mơ hồ có lưu quang lấp lóe, thoáng qua tức thì.

Nó mở ra bàn tay mập mạp của mình, bỗng nhiên trảo một cái, liền nắm chặt khí đen đầy trời kia, kéo vào bên trong Thiên Sinh Trì.

Ngay sau đó, một tràng tiếng nhai nuốt "răng rắc" truyền đến theo đó.

Thanh âm kia mặc dù không lớn, lại giống như lôi đình, đánh vào tâm linh của mỗi người.

Một màn này thực sự quá kinh dị.

"Hắn đến cùng nuôi dưỡng thứ gì, vậy mà lại hung tàn như thế?"

"Không, thứ đồ chơi này trời sinh khắc chế thiên phú thần thông của chủ nhân, mảnh không gian tối tăm này quả thực chính là giường ấm của nó, liền giống như long tàng, hết thảy tồn tại đều trở thành chất dinh dưỡng của mình."

"Còn có loại chuyện này sao? Đây chẳng phải là nói thiên phú thần thông của chủ nhân đã bị phá! ?"

Nhóm cường giả yêu thú chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, chủ nhân bất bại trong nội tâm của bọn chúng gặp phải cường địch trước nay chưa từng có.

Hết lần này tới lần khác vị cường địch này lại còn là một nhân loại.

Chuyện này khiến cho bọn chúng có một chút không thể nào tiếp thu được.

Ngược lại là Côn Đồ cùng với Bành Trạch quay đầu nhìn nhau, dường như đã sớm chuẩn bị cho dự tính xấu nhất.

Lúc này Trần Cung cũng triệt để ngẩn người.

Nó cảm giác được lực lượng trong mảnh không gian tối tăm này đang suy yếu, phạm vi đang kịch liệt thu nhỏ.

Bên trong Thiên Sinh Trì, khẩu vị của nguyên thai đáng sợ kia thực sự quá lớn, quả thực chính là một kẻ ăn tạp, nó không chỉ là đang nuốt chửng chất dinh dưỡng chung quanh, mà ngay cả phiến không gian này nó cũng đều không có bỏ qua.

Lại cứ tiếp tục như vậy, mảnh không gian tối tăm này liền không thể chèo chống, đến thời điểm đó long tàng mà nó thiên tân vạn khổ ngưng tụ ra cũng sẽ vỡ vụn.

Nếu quả thật đi đến một bước này, mọi thứ cũng sẽ kết thúc.

Trần Cung thậm chí không thể tu luyện lại thiên phú thần thông, huyết mạch của nó cũng đều sẽ bị trọng thương, tu vi suy bại cũng đều có khả năng.

"Vương Khung, ngươi..." Trần Cung tức giận.

Vốn dĩ trong mắt nó, Vương Khung chẳng qua chỉ là một con côn trùng có thể tuỳ ý nhào nặn.

Coi như hôm đó nó vứt bỏ một cánh tay tại Tân Hỏa Sơn, cũng căn bản không có chân chính đặt Vương Khung vào mắt.

Ở bên trong nội tâm cao ngạo của Trần Cung, nó kiêng kị cũng không phải là Vương Khung, mà là Quang Minh Học Cung cổ lão.

Một khi nó hiển lộ ra bản thể Đọa Giao, nhân loại này căn bản không đáng giá được nhắc tới, nhấc chân liền có thể giẫm chết, ngay cả cặn bã cũng không thể còn lại.

Nhưng mà vào lúc này, trong nội tâm của nó rốt cuộc cũng dao động.

Nam nhân này cường đại bất khả tư nghị, so với bất luận nhân loại nào nó từng gặp càng khó chơi hơn.

Mỗi lần nó nắm chắc thắng lợi, nhân loại đáng ghét này luôn có thể ngoài dự đoán, nghịch chuyển chiến cuộc.

Hiện nay, nguyên thai đáng sợ mà kiện Viêm Binh này dựng dục càng là khắc tinh của Đọa Thiên Long Tàng.

"Ha ha ha, thiên phú thần thông của Đọa Giao nhất mạch quả nhiên cường đại." Vương Khung cười to, hắn cảm nhận được thiên sinh nguyên

thai đang dùng tốc độ kinh người trưởng thành.

Chương 932

Mảnh không gian tối tăm này đã triệt để thành giường ấm của nó.

Nhưng làm cho nó thèm muốn nhất chính là đầu nghiệt long kia.

"Ta cũng đều có một chút không nỡ giết ngươi, nếu không thì ngươi hãy thần phục ta, giúp ta uẩn dưỡng nguyên thai, thấy thế nào?" Vương Khung cười nói.

"Cái gì, ngươi muốn ta nuôi con cho ngươi?" Trần Cung bạo nộ.

Nó đường đường là Chân Vương Đọa Giao nhất tộc, lại nuôi con cho một nhân loại?

Tổ tông nhà hắn!

Trần Cung giận sôi máu, ngũ tạng câu phần.

Bầy yêu thú nghe thế cũng là mặt mũi tràn đầy thần sắc cổ quái.

Một đầu Đọa Giao Chân Vương nếu quả thật nuôi con cho một nhân loại, chỉ sợ rằng từ xưa đến nay cũng đều là một kiện quái sự, như vậy còn không bằng đập đầu chết đi.

Tổ tiên Đọa Giao nhất tộc trên trời có linh, sợ rằng cũng đều sẽ tức giận đến mức xác chết vùng dậy!

Oanh...

Đúng lúc này, không gian tối tăm triệt để nứt vỡ, từng mảnh từng mảnh bóng tối giống như mảnh vỡ bay lơ lửng.

Ánh sáng hiển hiện, hết thảy khôi phục như thường.

Đại địa hoang toàn, như là đống đổ nát, núi non, sông ngòi, rừng rậm...đều đã sớm hóa thành chất dinh dưỡng, bị Đọa Thiên Long Tàng thôn phệ.

Bên trên thổ địa hoang vu thủng trăm ngàn lỗ.

Trần Cung lơ lửng ở giữa không trung, thở hổn hển, lực lượng của nó bị Thiên Sinh Trì suy yếu rất nhiều, đã không thể lại thi triển thiên phú thần thông.

Lúc này, bên trong con ngươi màu đỏ tươi của nó hiện ra mỏi mệt khó

nén, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung biến thành lấp lóe.

"Xem ra ngươi đã đạt đến cực hạn!" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười giết heo làm thịt dê.

Phốc Phốc! Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thanh đao màu đen thấu thể mà ra từ sau lưng Trần Cung, xuyên qua trái tim của nó, đao quang khủng bố như núi lửa dâng lên, nổ tung ở trước ngực nó.

Ảnh Vực!

Năng lực đáng sợ này, tóm lại là có thể vào thời khắc mấu chốt đạt được chiến quả ngoài dự liệu.

Cái bóng quỷ dị kia cầm Hắc Long Đao trong tay chậm rãi rút ra.

Máu thịt bắn tung toé, lân giáp rơi vãi!

Trần Cung khó có thể tin cúi đầu nhìn cái lỗ lớn trước ngực, sinh cơ trong mắt điên cuồng suy yếu.

Oanh...

Nguyên hình Đọa Giao bắt đầu hiển hiện, móng vuốt nổi lên, thân thể to lớn tăng vọt vặn vẹo, sừng thú duỗi ra từ cái trán...

Trần Cung vào thời khắc này đã không thể duy trì thú thể hình người.

Giao Long to lớn giãy dụa ở bên trên đại địa hoang tàn, máu tươi nhuộm đỏ đại địa.

Mỗi một giọt đều ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh của Đọa Giao.

Ông! Vương Khung dùng hai tay kết ấn, thao túng Thiên Sinh Trì.

Một cỗ lực lượng tiếp dẫn rủ xuống, giống như ngân hà đổ ngược, bao phủ Giao Long màu đen.

Ngay sau đó, một viên tinh thể giống như sao trời bay ra.

Viên tinh thể kia phóng thích ra ánh sáng rực rỡ, giống như ánh sáng rực rỡ của mặt trời và mặt trăng, nội tàng càn khôn, mờ mịt sôi trào, mơ hồ có thể trông thấy một đầu Giao Long màu đen thu nhỏ đang ngủ say.

"Vương Khung, ngươi dám cướp đoạt lực lượng huyết mạch của ta." Trần Cung phát ra tiếng gào thét thống khổ nhất.

Viên tinh thể này chính là lực lượng huyết mạch yêu thú, chất chứa mật

mã sinh mệnh và chuỗi mã tiến hoá của bọn chúng, hay còn được gọi là Mệnh Tinh!

Sinh linh cấp bậc phàm huyết là không thể rút ra Mệnh Tinh từ trong cơ thể.

Vì thế đại đa số nhân loại đều không có loại vật chất sinh mệnh này.

Mệnh Tinh cấp bậc linh huyết ảm đạm không có ánh sáng.

Chỉ có chân huyết cấp Mệnh Tinh mới sẽ phóng xuất ra ánh sáng như ngôi sao, đây là chí bảo vô thượng, đặc biệt là đối với Chúa Tể Giả thậm chí là đối với cảnh giới Linh Lô mà nói cũng đều là giá trị vô cùng tận.

"Nói nhảm, mệnh của ngươi bây giờ liền đều là của ta!"

Vương Khung xuất thủ vô tình, lại lấy ra phong phạm lúc mổ heo tại hàng thịt Hắc Nhận năm đó, đã cầm đao trên tay, còn để ý tới tiếng kêu của heo dê sao?

Nghịch Lôi Long Nha phóng lên tận trời, hóa thành một mảnh lôi hải trấn áp đầu Giao Long to lớn không ngừng giãy dụa vặn vẹo kia.

Thiên Sinh Trì như một vầng mặt trời chiếu rọi, thu lấy Mệnh Tinh trong cơ thể của Trần Cung.

Mệnh Tinh nặng nề vô cùng, như ẩn chứa núi lớn, cường giả bình thường đừng nói là rút ra, căn bản không thể di động.

Cũng chỉ có dạng cao thủ như Vương Khung, cảnh giới Dung Khí tầng ba, huyết mạch thuế biến, thân mang Hỏa Chủng màu đen, mới có thể nhúng chàm loại dị bảo này.

Trong truyền thuyết, mỗi một viên Mệnh Tinh đều ẩn chứa tất cả huyền bí sinh mệnh của chủng tộc, đều có thể bồi dưỡng ra một sinh linh mới của chủng tộc này.

Thứ này tương đương với bản nguyên sinh mệnh của Đọa Giao, cũng là linh hồn của nó.

"A a a..." Trần Cung phát ra tiếng gào hét thống khổ, tê tâm liệt phế, phảng phất như ác quỷ tới từ địa ngục.

Chương 933

Một màn trước mặt này nhìn thấy mà giật mình, những cường giả yêu thú kia nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm, biểu tình cũng đều vặn vẹo.

Bọn chúng hoảng sợ nhìn Vương Khung, như đang nhìn một vị Ma Vương.

Phải biết rằng, đó chính là tồn tại cấp bậc Chân Vương a, ở trong tay nhân loại này lại giống như heo dê mặc cho xâu xé vậy.

Bá đạo đến kinh thế hãi tục!

Thủ đoạn như vậy khiến cho người ta giận sôi!

Dạng khí phách này là thiên hạ vô song!

"Chẳng trách nhân loại lại là đại địch của yêu thú nhất tộc chúng ta, cướp đi phiến thiên địa này từ trong tay của chúng ta, nếu như tất cả nhân loại đều là loại quái vật này, sẽ còn đến mức nào?" Côn Đồ khẽ nói.

Trận chiến hôm nay đã tạo ra một hình ảnh sâu sắc cho nó, khiến nhận thức của nó bị lật đổ hoàn toàn.

Chân Vương dường như không còn là cao cao tại thượng, không thể chiến thắng nữa.

Vương Khung xuất hiện đã chôn xuống một hạt giống kỳ dị ở trong nội tâm của đầu yêu thú này.

A a a...

Tiếng gào thét chói tai vang vọng thiên địa, không có bất kỳ yêu thú gì dám cả gan tiến về phía trước, vượt qua lôi trì nửa bước.

Ngay cả chủ nhân của bọn chúng cũng đều ngã gục ở trong tay của nhân loại kia, những kẻ như bọn chúng đi đến còn không phải là đưa đồ ăn hay sao, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Oanh...

Rốt cuộc, một viên Mệnh Tinh bay ra từ trong cơ thể của Trần Cung, rơi vào trong bàn tay của Vương Khung.

Trong suốt sáng long lanh, đan hà dâng lên, quang minh vô lượng nở rộ,

giống như nhật nguyệt tinh hoa đúc thành.

"Đều nói trời sinh vạn vật, theo nhật nguyệt mà sinh, quả nhiên không giả." Vương Khung không nhịn được cảm thán.

Bất kể là nhân loại, yêu thú, hay là hoa cỏ cây cối, đều là sinh sôi theo bốn mùa, dựa vào nhật nguyệt sinh diệt.

Đặc biệt là đến loại tầng thứ sinh mệnh này, bên trong tinh hoa liền ẩn chứa quang huy nhật nguyệt.

Giá trị của viên Mệnh Tinh này là khó mà đánh giá, lơ lửng ở trong tay cũng đều cảm thấy trĩu nặng, phảng phất như kéo theo một gò núi nhỏ.

Lúc này, thân hình của Trần Cung thu nhỏ không ít trong giây lát, khí tức của nó cũng uể oải trong giây lát.

Ông! Nhưng Vương Khung không có ý tứ dừng tay, đầu Đọa Giao này quả thực chính là bảo tàng, không biết có thể rút ra bao nhiêu Mệnh Tinh.

Đây là một cơ hội hiếm có, Vương Khung làm sao có thể bỏ qua.

Chỉ một thoáng, Thiên Sinh Trì bật hết hỏa lực, tham lam nghiền ép huyền bí sinh mệnh ở trong cơ thể của Trần Cung.

"Vương Khung, ngươi không thể chết yên lành..." Đầu lâu dữ tợn nhấc lên ở trên lôi hải, nhìn lên đạo thân ảnh bên trong bầu trời kia, phát ra nguyền rủa ác độc.

"Ta chết hay không chết thì không biết, nhưng mà ngươi thì chết chắc rồi." Vương Khung cười lạnh.

Oanh...

Giao thân to lớn rút nhỏ, một viên Mệnh Tinh hiển hiện.

"Quan Quân Hầu, nhanh cứu ta!" Rốt cuộc, Trần Cung cũng không nhịn được nữa, buông xuống tất cả kiêu ngạo, quát lớn.

Oanh...

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh hiển hiện, lực lượng đáng sợ trực tiếp xé rách lôi hải, chụp vào Giao Long màu đen to lớn.

"Quan Quân Hầu, ta chờ đợi ngươi đã lâu!" Thân hình của Vương Khung lấp lóe, xuất hiện ở trước người nam nhân kia.

"Hôm đó tại Động Vũ Khư ngươi hẳn là kẻ đã xuất thủ cứu đi tiểu tử Quang Minh Điện!" Vương Khung trầm giọng quát.

Hiện nay thực lực của hắn tăng mạnh, xưa đâu bằng nay, trong nháy mắt liền nhận ra khí tức của Quan Quân Hầu.

Trọng yếu nhất là, dùng địa vị của Vương Khung vào giờ phút này, bất kể là Thiên Vũ Vương, hay là Thất Hoàng Tử, lại hoặc là Quang Minh Học Cung, thậm chí là Bổ Thiên Công Hội đều có thể mang cho hắn một lượng lớn tình báo.

Quan Quân Hầu tự cho là ẩn thân trong sương mù, trên thực tế đã sớm không có chỗ che thân ở trước mặt Vương Khung.

Oanh...

Quan Quân Hầu từ chối cho ý kiến, trở tay liền là một quyền.

Một quyền này, thất sát đổi vị, tinh quang băng diệt, khí tức sát phạt ngưng thành một đoàn, như chiến tranh gieo rắc tai nạn và đau khổ, mang đến tận thế cùng với chẳng lành.

Phanh! Vương Khung đưa tay cũng là một quyền, chân nguyên màu đen điên cuồng nổ vang, như Đại Ma khôi phục.

Hai đạo nhân ảnh va chạm ở trên bầu trời, trong ngọn lửa nóng bỏng, lần lượt lui lại.

Thừa dịp khoảng trống này, Quan Quân Hầu dùng một tay ấn xuống, một cánh cửa hiển hiện.

Ở phía trên cánh cửa kia, Hắc Long chiếm cứ, tản mát ra khí tức sinh mệnh cổ lão.

"Đó là...Long Cung! ?" Vương Khung chấn kinh, không khỏi dừng bước.

Oanh...

Trong khoảnh khắc, Quan Quân Hầu liền xách theo Giao Long to lớn đạp vào bên trong cánh cửa thần bí kia.

Vào giây phút cuối cùng, y quay đầu lại nhìn lại, không nhịn được lộ ra một nụ cười.

"Vương Khung, ngươi quả nhiên giống như nam nhân kia nói..."

"Ừm?" Vương Khung nhíu mày, không rõ ràng.

"Bạn cũ của ngươi bảo ta nói cho ngươi, núi xanh còn đó, nước xanh chảy mãi, các ngươi rất nhanh liền sẽ gặp lại, gã rất chờ mong biểu tình của ngươi!"

Dứt lời, Quan Quân Hầu bước ra một bước, mang theo Trần Cung không biết sống chết biến mất không thấy gì nữa.

Chương 934

Trường phong phần phật, vạn lý phiêu dao.

Thương mang đại địa, cảnh hoang tàn khắp nơi.

Một trận chiến này kinh thiên động địa, ánh mắt chiếu tới, toàn bộ đều bị hủy diệt, sông núi nguyên bản cũng bị san thành bình địa.

Cát bụi cuồn cuộn, nóng như lửa đốt.

Vương Khung đứng lơ lửng, nhìn cánh cửa to lớn biến mất, trong nội tâm nổi lên gợn sóng.

Lời nói trước khi đi của Quan Quân Hầu, dường như rất có thâm ý.

"Bạn cũ...rốt cuộc là người nào?" Vương Khung khẽ nói, rơi vào trầm tư.

"Lão đại!" Lúc này, Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên bay tới.

"Thần tượng, ngươi thật sự lợi hại, đó chính là một đầu Chân Vương a!" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Mặc dù cuối cùng đối phương đã trốn thoát, chính trận chiến này vẫn có ý nghĩa rất lớn.

Chân Vương là tồn tại chí cao trong yêu thú, toả sáng chói lọi trong tuế nguyệt, ở trong lịch sử dài dằng dặc của nhân loại cũng đều đóng vai nhân vật Đại Ma Vương.

Một trận chiến này bất đồng so với tiểu đả tiểu nháo phía trước của Vương Khung.

Coi như trận chiến cùng với Thần Miếu, cùng với Quang Minh Điện cũng đều không thể cùng sánh vai.

Những trận chiến kia nhiều nhất chỉ được tính là tranh đấu giữa người cùng thế hệ, có ý nghĩa không lớn.

Nhưng một trận này lại liên quan tới phương diện chủng tộc tranh chấp khí vận.

Thời đại mới vừa mới bắt đầu, lực lượng tuổi trẻ đỉnh cấp của yêu thú cùng với nhân loại va chạm, một khi truyền đi, nhất định sẽ kinh động thiên

hạ, khiến cho các phương chú ý.

"Dùng thực lực của lão đại hiện tại, bên trong thế hệ trẻ tuổi chỉ sợ là không có ai có thể tranh phong." Dương Kỳ không nhịn được nói.

Hiện nay Vương Khung đích xác cường đại đến vượt mức bình thường.

Chi Phối Giả đỉnh phong, cảnh giới Dung Khí tầng ba, tiến thêm một bước, liền có thể đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

Ba đại Viêm Binh, Nghịch Lôi Long Nha, Vô Hạn Đại Pháo, còn có Thiên Sinh Trì thần bí quỷ dị, mỗi một kiện đều uẩn tàng thiên uy, mênh mông vô biên.

Người khác có hai kiện Viêm Binh, đã là cả thế gian hiếm có, mà Vương Khung một mình liền thân mang ba đại Viêm Binh, chuyện này khiến cho thực lực của hắn trực tiếp đột phá hạn chế cảnh giới.

Mặt khác, huyết mạch của hắn cũng đã thoát ly phàm huyết, đạt đến linh huyết, cơ năng nhục thân tiến hóa, có thể so với yêu thú.

Kinh khủng nhất là, Vương Khung là song Hỏa Chủng, một thân chân nguyên màu đen, hùng hồn vô song, cơ hồ vô tận.

Hết thảy mọi thứ, đều khiến cho thực lực của Vương Khung trổ hết tài năng ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, không thể nghi ngờ nằm trong hàng ngũ mạnh nhất.

"Thiên hạ rộng lớn, tàng long ngọa hổ, ba ngàn năm nay, ngoại trừ Lâm La Thiên, người nào dám tự xưng là vô địch thiên hạ?" Vương Khung lắc đầu nói.

Cái thế giới này quá lớn, rất nhiều thế lực cổ lão giấu ở trong chỗ tối, không hiện trong nhân thế, đại thời đại chân chính còn xa mới tới.

Cho đến trước mắt, Vương Khung biết được, người có thể đánh đồng cùng với hắn liền có không ít.

Ví dụ như đệ tử Vong Linh Xi Cửu U, ban đầu ở Bắc Cảnh, nếu như không phải rơi vào bố cục của hắn, dùng tư chất cùng với thực lực của người này làm sao sẽ an tâm quy thuận như vậy?

Ngoài ra, còn có Thánh Nữ Thần Miếu, Diệp Vô Thiên Quang Minh Điện, thậm chí liền ngay cả Quan Quân Hầu, Vương Khung cũng đều có một chút nhìn không thấu.

Mặt khác, Thập Nhị Vương Tọa lừng lẫy trước kia, Vương Khung cũng không tin, vẻn vẹn chỉ có đệ tử của Vong Linh.

Tần Hoàng, y cao cao tại thượng, chẳng lẽ liền không có bồi dưỡng ra một hai vị truyền nhân lợi hại,

Còn có Hắc Ám Giáo Hội, quái vật khổng lồ nấp trong bóng tối, làm cho người đời không biết tới, từ khi sáng lập đến nay chỉ mới hơn ba trăm năm, liền ngay cả Quang Minh Điện cũng đều không thể tiêu diệt.

Phải biết rằng, giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội cùng với Tần Hoàng, còn có Quang Minh Điện chính là ba thế lực mạnh nhất trong thiên hạ.

Tồn tại như thế, nếu như không bồi dưỡng ra được một hai vị đệ tử, như vậy liền thật sự là gặp quỷ.

Theo việc thực lực của Vương Khung càng ngày càng mạnh, địa vị càng ngày càng cao, phương diện hắn tiếp xúc tự nhiên cũng phát sinh biến hóa theo đó.

Toàn cảnh của cái thế giới này chậm rãi hiện ra ở trước mặt.

Ở bên trên con đường tu hành, cái gọi là cường địch, cho tới bây giờ cũng đều không thiếu.

Vô địch tịch mịch, đó là đã chạy tới cuối đường, về phần Vương Khung, đường của hắn còn rất dài.

"Vẫn là không thể buông lỏng!" Vương Khung thản nhiên nói.

Hắn mặc dù bá đạo khinh cuồng, không ai bì nổi, nhưng là tâm lý thủy chung vẫn kéo căng như dây cung.

Cường giả chân chính, cho tới bây giờ đều là coi thường kẻ thù về mặt chiến lược và coi trọng kẻ thù về mặt chiến thuật.

"Tiểu Minh, nhanh chóng truyền tin cho thế tử, nhờ y giúp ta tra một chút, vị Quan Quân Hầu này đến cùng có lai lịch gì, ta luôn thấy kẻ này thần thần bí bí." Vương Khung dặn dò.

Chương 935

Theo lý thuyết, hắn chưa từng gặp mặt cùng với Quan Quân Hầu, càng không có giao hảo, làm sao lại vô duyên vô cớ chạm mặt hai lần?

Chuyện này quá không hợp tình lý.

"Được!" Minh Hạo Nhiên khẽ gật đầu.

Lúc này, tâm tình của y rất tốt.

Một lần này, y cùng với Dương Kỳ đi đến Thập Vạn Đại Sơn, cũng là cơ duyên thâm hậu, thu hoạch to lớn, hiện nay trở về từ cõi chết, càng là vui vẻ đến từ thể xác và tinh thần.

Vương Khung liếc mắt nhìn lại, những cường giả yêu thú kia đã sớm "nhanh như chớp" trốn không thấy bóng dáng, Vương Khung vốn dĩ còn nghĩ muốn thu gặt một đám yêu thú.

Nói cho cùng, yêu thú cảnh giới Dung Khí đều có giá trị liên thành, có thể bán được với giá tiền không nhỏ.

Bất kể là thương xã, hay là viện nghiên cứu cũng đều nguyện ý bỏ nhiều tiền mua, đặc biệt là yêu thú còn sống.

Về phần thả tới bên trên Thiên Võng, càng là sẽ lọt vào tranh đoạt.

Một phương đại tộc, nếu như có thể có một đầu yêu thú cảnh giới Dung Khí hộ tộc truyền đời, có thể bảo toàn ba đời hưng thịnh.

Nói cho cùng, thọ nguyên của yêu thú vốn dĩ liền cao hơn nhân loại rất nhiều, yêu thú cảnh giới Dung Khí càng được tính là chiến lực đỉnh tiêm, so với cường giả nhân loại cùng cảnh giới cũng mạnh hơn rất nhiều.

Loại "hàng hoá" cao cấp một khi được đưa ra, tám đại Vương Thành cũng đều sẽ xuất thủ tranh đoạt.

Vương Khung thậm chí có thể liên hợp cùng với viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình tổ chức một cuộc "đấu giá liên danh", lợi dụng Yêu Thú Cầu của bọn hắn, buộc chặt tiêu thụ.

Đưa ra Yêu Thú Cầu phiên bản tuỳ chỉnh, tặng kèm yêu thú cảnh giới Dung Khí, cung ứng có hạn, người trả giá cao sẽ mua được!

Thứ này tuyệt đối có thể bán đi với giá trên trời!

"Đáng tiếc!" Vương Khung có một chút tiếc nuối, chợt quay người nói: "Đi thôi!"

Một trận chiến này, hắn thu hoạch cực lớn, đoạt được ba viên Mệnh Tinh thứ chín danh sách.

Đối với Vương Khung mà nói, loại bảo bối này có công dụng cực lớn, hắn cần phải tìm một chỗ để chậm rãi tiêu hóa.

Mấu chốt nhất là, Vương Khung cần biết rõ hang ổ của Đọa Long, đây mới là trọng yếu nhất.

"Tiểu tử, chờ ta tiêu hóa xong, liền sẽ dọn hang ổ của ngươi." Vương Khung cười lạnh.

Hắn đã khoá chặt Trần Cung, một con dê béo như vậy, là không thể bỏ qua.

...

Tại chỗ sâu Thập Vạn Đại Sơn.

Đại địa nứt vỡ, hai thân ảnh to lớn chui ra.

Hai đại cường giả yêu thú Côn Đồ cùng với Bành Trạch nhìn về phía sau, nghĩ lại mà phát sợ, nếu như không phải bọn chúng chạy nhanh, hiện tại sợ rằng đã biến thành tù nhân của Vương Khung, bị hầm thuốc cũng đều có khả năng.

"Tên biến thái kia hẳn là không có đuổi theo!" Côn Đồ run giọng nói.

"Hắn hẳn là...chướng mắt dạng tôm tép như chúng ta!" Bành Trạch suy đoán.

Lạo cấp bậc kia cao cao tại thượng, trong mắt chỉ có Chân Vương, làm sao sẽ để dạng yêu thú như bọn chúng vào mắt, có ý đồ với bọn chúng?

"Người điên kia...vậy mà khủng bố như thế, ngay cả chủ nhân cũng đều không phải là đối thủ của hắn, bị đánh đến huyết mạch phân ly!" Côn Đồ không nhịn được nói, nhấc tới Vương Khung, trong mắt nó hiện ra vẻ sợ hãi vô hạn.

Từ lúc chào đời tới nay, nó chưa bao giờ sinh ra sợ hãi vô hạn đối với

nhân loại giống như hôm nay.

Trận chiến này sẽ trở thành bóng ma không thể xoá nhoà trong lòng nó.

Ở bên trong tuế nguyệt dài dằng dặc sau này, thân ảnh của nam nhân kia cũng đều sẽ thành tâm ma của bọn chúng.

"Nhân loại thật đáng sợ! Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm!" Thân thể như bùn nhão của Bành Trạch cuồn cuộn sôi trào, bốc lên bọt khí, dường như đang phóng thích áp lực.

"Ta quyết định, từ hôm nay trở đi sẽ bế quan trăm năm!" Côn Đồ làm ra quyết định trọng yếu nhất trong cuộc đời của yêu thú.

"Trăm năm sau gặp lại!" Dứt lời, nó chấn động hai cánh, phóng lên tận trời, biến mất ở trong trời cao mênh mông.

"Ngủ say trăm năm đi!" Bành Trạch cũng nói.

Thân thể bùn nhão dần dần tan ra, thông qua kẽ đất chui vào sâu trong lòng đất.

Phốc Phốc! Đúng lúc này, vô số xúc tu duỗi ra từ sâu trong lòng đất, quấn quanh thân thể khổng lồ của Bành Trạch.

"Kẻ nào..." Bành Trạch mở to hai mắt nhìn, nghiêm nghị hét lên.

Nhưng mà, trong nháy mắt, thân thể của nó liền lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy khô quắt, một lát sau hoá thành nước đọng.

Bên trong nước đọng, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra.

"Vương Khung, hắn so với thời điểm ở trong Chân Không Gia Hương càng thêm khủng bố, tốc độ tu hành của nam nhân này quả thực bất khả tư nghị." Người đến khẽ nói, vô số xúc tu chậm rãi rút ra, một lần nữa ẩn vào trong cơ thể.

"Hắn xác thực đã trở nên bất đồng, khí vận thao thiên, được trời cao chiếu cố." Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng khác truyền ra từ trong cơ thể người đến.

Chương 936

"Nhân loại lấy đi hoa sen đen giấu ở trong Chân Không Gia Hương..."

"Nhưng, ngươi hiện nay cũng là xưa đâu bằng nay, chỉ cần thôn phệ hắn, trên trời dưới đất, liền không còn ai có thể hạn chế ngươi nữa." Giọng nói lạnh lùng lộ ra mê hoặc thật sâu.

"Ngươi nói không sai!" Người đến khẽ nói, trong con ngươi đen nhánh hiện lên dị sắc sáng tỏ.

Vạn Linh Thông, trước kia y tại Bắc Cảnh, chỉ là một kẻ dựa vào buôn bán tình báo, sống tạm mà thôi.

Chân Không Gia Hương xuất thế, y dựa vào hung danh bắt cóc tống tiền cuồng ma của Vương Khung kiếm một khoản lớn.

Y ỷ vào tình báo lẻ tẻ trong tay, thêu dệt lời hoang đường, bán cho các đại thế lực.

Sau đó, Vương Khung chiến một trận kinh thế, thân phận lộ ra ngoài ánh sáng, tiểu nhân vật này cũng lọt vào sự truy sát vô biên của các đại thế lực.

Ngay vào lúc y rơi vào tuyệt vọng, Vương Linh thông gặp được quái vật trong cơ thể.

Y không chỉ vẻn vẹn thu hoạch được lực lượng trước nay chưa từng có, thậm chí còn chiếm giữ một trong những thần hình truyền thừa chí cao của Thần Miếu—— Thánh Mẫu Bạch Liên.

Hiện nay Vạn Linh Thông có thực lực mạnh mẽ, đã không phải là con buôn tình báo đáng thương trước kia.

"Không sai, thực lực của hắn càng mạnh, chỗ tốt thôn phệ hắn cũng liền càng lớn."

Vạn Linh Thông cười lạnh, y không thèm để ý hình thái hiện nay của chính mình chút nào, chỉ cần có thể thu hoạch được lực lượng cường đại, y có thể bỏ qua hết thảy.

Đã từng có lúc, dạng cường giả tuổi trẻ cấp bậc giống như Vương

Khung kia, y ngay cả ngưỡng mộ cũng đều không có tư cách.

Nhưng hiện nay, Vạn Linh Thông lại có thể xem đối phương như là con mồi.

Suy nghĩ loại chuyện này một chút cũng đều khiến cho hắn hưng phấn đến muốn phát run.

"Vương Khung, mọi thứ của ngươi đều là của ta!" Vạn Linh Thông vươn đầu lưỡi dài liếm khóe miệng, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Vô số xúc tu duỗi ra từ trong cơ thể, chui vào mặt đất, mang theo y biến mất không thấy gì nữa.

...

Phía dưới mặt đất vạn trượng, giống như vực thẳm.

Khí tức âm lãnh bên trong cung điện cổ lão là như vong linh phiêu đãng, những cột đen lốm đốm vết mờ thuyết minh sự vô tình của năm tháng.

Ở phía trên đài cao, một thanh trường kích màu máu cắm ngang trên đĩa kim loại vỡ, vết máu còn nguyên, phát tán ra sự tang thương và bất hủ.

Hống hống Hống! Ở sâu trong cung điện, truyền đến tiếng gào thét tê tâm liệt phế, lộ ra thống khổ thấu xương cùng với cừu hận vô tận, tiếng thét như kinh lôi quanh quẩn, khiến cho cung điện cổ lão cũng đều rung động.

"Chân Vương Đọa Giao nhất tộc a, vậy mà cũng đều bại, nam nhân kia đúng như là ngươi nói, thâm bất khả trắc." Quan Quân Hầu nhìn về chỗ sâu cổ điện, không nhịn được khẽ thở dài.

Y khẽ dời ánh mắt, nhìn về phía trên đài cao kia.

Nơi đó rõ ràng có một thân ảnh đang đứng, dáng người lạnh lùng và độc lập, đặt mình vào phía dưới áo bào đen, khí tức toàn thân không phát ra một tia.

"Trường phong phất phơ, quét vạn dặm, cố nhân mất đi, bắt đầu nói từ đâu! Vương Khung a...thật sự là đối thủ khó tìm!" Nam tử áo bào đen ung dung thở dài.

Thanh âm của gã ngạo mạn, lộ ra vẻ cô đơn, như làn thu thuỷ tan ra,

xâm nhiễm vạn cổ phương hoa, bên trong lời nói không nghe ra vui buồn, giống như hoa nở trên phố, như hoài niệm cố nhân.

"Ngươi muốn xuất thủ sao?" Quan Quân Hầu hơi nheo mắt lại, lộ ra một tia ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Đại thế tịch mịch, còn chưa phải là thời điểm!" Nam tử áo bào đen duỗi tay ra, trên bàn tay trắng nõn lộ ra vết sẹo dữ tợn.

Gã gập ngón tay xuống, sờ thành trường kích màu máu kia.

"Nhưng sớm thôi...Vương Khung, thật đúng là khiến cho người ta hoài niệm!"

Oanh...

Đột nhiên, cung điện cổ lão chấn động, huyết quang khuấy động, lộ ra tai ách cùng với chẳng lành.

Khí đen dày đặt giống như cuồng phong nổ vang.

Ở sâu trong đại điện, ở phần cuối hành lang hẹp dài kia hiện ra một nhãn cầu.

Chính là một nhãn cầu, màu đỏ tươi hung tàn, không ngừng lộn nhào, lóe ra ánh sáng hung tàn lạnh lùng.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức đáng sợ phóng lên tận trời, chấn động toàn bộ đại điện.

Đối mặt với dạng khí tức này, sắc mặt của Quan Quân Hầu ảm đạm, cơ hồ không đứng thẳng được.

"Chân Vương..." Quan Quân Hầu kinh hãi khó hiểu, dạng lực lượng này, ít nhất cũng là thứ bảy danh sách Chân Vương.

"Nhân loại khí vận thao thiên, một đời này lại có yêu nghiệt nghịch thiên sinh ra."

Chủ nhân của nhãn cầu đáng sợ kia phát ra thanh âm "ù ù" mênh mông như ma lôi.

"Tiểu bối, ngươi đã dẫn tới đại địch cho hậu duệ tộc ta." Trong khoảnh khắc, sát cơ đáng sợ phô thiên cái địa ập đến, khóa chặt Quan Quân Hầu.

"Tiền bối, ta..." Trong mắt Quan Quân Hầu lóe lên một vệt bối rối.

Đối mặt với loại cường giả cấp bậc này, coi như là y cũng đều cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

Chương 937

"Giang sơn đời nào cũng sinh ra tài tử, tất cả đều toả sáng mấy trăm năm! Thời đại đã thay đổi, bá chủ yêu thú nhất tộc năm đó ngay cả khí phách tranh hùng cùng với thiên kiêu nhân loại cũng đều không có sao?"

Đúng lúc này, nam tử áo bào đen nói chuyện.

"Tiểu bối, ngươi là người nào?" Nhãn cầu to lớn nhẹ nhàng chuyển động, nhìn về phía nam tử thần bí thanh lãnh kia.

Nam tử áo bào đen cũng không nói chuyện, tay phải của gã đút vào trong áo bào, tìm tòi một phen, chợt mở bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay có một đồng tiền vàng có in hình kỳ dị, giống như một quả cầu lửa, bảy màu chói lọi, ánh lên vẻ kỳ dị.

"Đây là..." Đột nhiên, toàn bộ đại điện chấn động, nhãn cầu to lớn lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Con ngươi lăng lệ bỗng nhiên co lại, nhìn chằm chặp nam tử áo bào đen thần bí.

"Lâm La Thiên..."

Ông! Nam tử áo bào đen khoát tay, đồng tiền vàng bỗng nhiên bắn ra, bay về phía chỗ sâu đại điện.

"Cái thế giới nhàm chán này đã sắp biến đổi." Nam tử áo bào đen khẽ cười nói.

"Đồ điên!" Đôi mắt màu đỏ tươi phi tốc chuyển động, gợn sóng điên cuồng truyền ra từ bên trong đại điện.

"Ha ha ha...Lâm La Thiên, ba ngàn năm...thời gian đã đến..."

Tiếng cười như điên cuồng, phảng phất như vui mừng tới từ địa ngục, truyền ra khỏi cung điện cổ lão, truyền ra khỏi vực thẳm đại địa!

Tại Thập Vạn Đại Sơn.

Vương Khung trực tiếp thôi động Nghịch Lôi Long Nha, móc sạch lõi bên trong một ngọn núi cao, trốn ở bên trong bế quan.

Thiên Sinh Trì đan hà cuồn cuộn, nguyên khí sôi sục, phù văn màu vàng

nhảy nhót không ngừng, truyền lại sự thần kỳ cùng với huyền diệu.

Mệnh Tinh Đọa Giao lơ lửng ở phía trên Thiên Sinh Trì, từng sợi nguyên khí như là xúc tu thăm dò vào trong đó, hấp thu từng chút tinh hoa.

Ở sâu trong Thiên Sinh Trì, dao động sinh mệnh như có như không kia mơ hồ truyền đến sự an tường tĩnh mịch, giống như trẻ con đang ăn.

Thiên sinh nguyên thai, là sinh mệnh nguyên hình dựng dục từ Thiên Sinh Trì.

Vì bồi dưỡng nó, Vương Khung không biết đã đầu nhập vào bao nhiêu bảo vật, Hoàng Thiên Ngọc Đạo, bảo huyết yêu thú, liền ngay cả một số lớn linh dược Bạch gia trộm được từ Quang Minh Học Cung cũng đều ném vào.

Khẩu vị của đồ vật nhỏ này thực sự quá lớn, so với viên thịt trắng còn muốn khủng bố hơn, phảng phất như thời khắc đều ở vào bên trong đói khát.

"Vậy mà dùng Mệnh Tinh Chân Vương làm chất dinh dưỡng, quá bại gia."

Lúc này, Bạch gia dùng đôi mắt đen lúng liếng, nhìn chằm chặp Thiên Sinh Trì, chú ý biến hóa bên trong.

Đối với nó mà nói, nghiên cứu một sinh mệnh thiên sinh địa dưỡng, là kinh nghiệm khó có.

Oanh...

Đúng lúc này, ở sâu trong hang động, ánh lửa màu đen lượn lờ, khí tức trầm trọng truyền ra từ bên trong, Vương Khung cất bước đi ra.

Mái tóc đen của hắn rối tung, cơ thể trong suốt, dưới làn da mơ hồ có lưu quang lấp lóe, thoáng qua tức thì.

"Tiểu tử, lần này ngươi đã nhặt được đại tiện nghi." Bạch gia khẽ liếc nhìn hắn, không nhịn được nói.

Vương Khung luyện hóa một viên Mệnh Tinh, cả người thoát thai hoán cốt, tiêu hao trong cuộc chiến đấu mới vừa rồi kia không chỉ bù đắp trở về toàn bộ, hơn nữa còn cô đọng huyết mạch, tiến thêm một bước.

"Mệnh Tinh Chân Vương, đích xác bổ dưỡng, đối với huyết mạch tiến hóa có được tầng tầng thần diệu." Vương Khung khẽ nói, hắn khoát tay, ánh sáng chung quanh bắt đầu tụ tập vào trong lòng bàn tay của hắn, trong nháy mắt, một mảnh bóng tối hiển hiện, lộ ra băng lãnh cùng với chẳng lành.

Ông! Vương Khung búng ngón tay một cái, đoàn bóng tối kia yên diệt, lực lượng đáng sợ khiến cho ngọn núi cũng đều mơ hồ có một chút lắc lư.

"Ngươi đã thoát khỏi phàm huyết, đạp vào linh huyết, dựa vào dạng nhục thân này, đạp vào hàng ngũ Chúa Tể Giả đó là sự tình ván đã đóng thuyền." Bạch gia trầm giọng nói.

Chênh lệch lớn nhất giữa nhân loại cùng với yêu thú chính là huyết mạch.

Hệ thống tu hành Hỏa Chủng xuất hiện, đã bù đắp phần chênh lệch này.

Nhưng mà, huyết mạch cao thấp vẫn như cũ quyết định con đường tu hành Hỏa Chủng có thể đi bao xa.

Huyết mạch đạp vào cấp bậc linh huyết, cơ hồ có chín thành tỉ lệ có thể đạp vào cấp độ Chúa Tể Giả.

Chưởng Khống Giả phổ thông có được ba thành tỉ lệ cũng đã đầy đủ để cười trộm.

"Cũng không tệ lắm, chờ đến khi tìm được hang ổ của tên tiểu tử kia, đạt được Mệnh Tinh của Chân Vương thứ sáu danh sách, đó mới thực sự là bảo bối." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Thân thể của hắn rất đặc biệt, huyết mạch bị chia tách ra, giống như từng bị một đao chém qua, liền giống như Hỏa Chủng bị phế bỏ trước kia của hắn.

Nếu như đoán không sai, đó hẳn là huyết mạch Vương tộc...

Thần thông truyền thế, Bá Đạo Chân Cương!

Chuyện này giống như một miệng giếng khô cạn, muốn dâng lên nước chảy một lần nữa, ngàn khó vạn hiểm.

Chương 938

Cũng may Vương Khung có Hỏa Chủng màu đen, trước đó hắn đã hấp thu mật mã sinh mệnh của "Hắc Thiên Long Văn", đã hấp thu sự huyền bí của nó, thức tỉnh thần thông, dung nhập vào nhục thân.

Đây chính là vốn liếng nhen nhóm huyết mạch một lần nữa.

Đây là át chủ bài lớn nhất của hắn.

Dùng yêu thú làm chất dinh dưỡng, huyết mạch cùng với Hỏa Chủng hỗ trợ lẫn nhau.

Hai con đường có thể đồng thời đi đến cực hạn.

Vương Khung phát hiện ra, đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Hỏa Chủng màu đen.

Vì thế, đối với hang ổ của Đọa Giao, hắn là nhất định phải tìm được.

"Kiện Viêm Binh này thật sự là chiếm giữ tạo hoá thiên địa, xúc phạm sinh mệnh cấm kỵ, không biết sẽ dựng dục ra thứ gì..." Bạch gia lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn chằm chặp Thiên Sinh Trì.

Dao động sinh mệnh ở trong đó càng ngày càng trở nên hừng hực, cuồn cuộn như lửa vàng, không kiệt giống như tinh hà, to lớn như sông ngòi...

Nó đang dùng tốc độ kinh người trưởng thành.

Phải biết rằng, thiên sinh địa dưỡng, chí tôn chí quý, là hình thái sinh mệnh hoàn mỹ nhất khủng bố trên thế gian.

Từ xưa đến nay, loại tồn tại này một khi hàng thế tất nhiên sẽ chấn động thiên hạ, thần uy che đậy nhân thế, khó gặp đối thủ.

"Ngươi đang lo lắng không khống chế nổi nó?" Vương Khung hỏi.

Kỳ thực mà nói, hắn một chút cũng không cảm thấy lo lắng.

Thiên sinh nguyên thai, đản sinh ở trong Thiên Sinh Trì, kiện Viêm Binh này liền có thể chưởng khống vận mệnh sinh tử của nó.

"Khó mà nói!" Bạch gia lắc đầu nói: "Thiên sinh địa dưỡng, vốn là không thể tính toán theo lẽ thường, đạo lý quy tắc phàm tục là không thích hợp với bọn chúng."

"Ngươi sẽ không bảo ta đánh chết nó đó chứ!" Vương Khung nhếch miệng nói.

"Ta cũng không có nói như vậy, chính ngươi nuôi, hãy tự mình phụ trách." Bạch gia lắc lắc đầu.

"Ta chỉ có thể nói, loại đồ vật này một khi chân chính sinh ra sẽ rất cường đại!"

"Như vậy không phải là vừa vặn?" Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Ta sẽ mang nó tới Phế Thổ, toạ trấn Đồ Thần Công Hội."

Bổ Thiên Công Hội cùng với Đồ Thần Công Hội là lực lượng trọng yếu nhất dưới tay của Vương Khung.

Tổng bộ Bổ Thiên Công Hội thiết lập ở Đế Đô, thu nhận môn đồ, nghề nghiệp chủ yếu là Chữa Trị Sư cùng với Chữa Bệnh Sư, ngoài ra còn liên quan đến các công việc kinh doanh khác.

Bổ Thiên Công Hội giống như quang minh, bày ra ở người trước, sáng lạn mà ấm áp.

Đồ Thần Công Hội thì tương phản.

Nó được thiết lập ở Phế Thổ, nơi đó là chỗ chư pháp tuyệt diệt, trời sinh liền tràn ngập giết chóc cùng với tử vong.

Có thể chân chính trở thành thành viên Đồ Thần Công Hội, tất cả đều là "Tu la" liếm máu trên lưỡi đao, vượt qua lằn ranh sinh tử!

Đồ Thần Công Hội giống như hắc ám, nó ẩn nấp ở trong thế gian, thần bí mà tàn khốc.

Thế nhân chỉ biết Bổ Thiên Công Hội.

Đối với Đồ Thần Công Hội, một mực chỉ cho rằng đó là tổ chức giả lập tồn tại ở trong Thiên Võng, nhưng lại không biết, đó là lực lượng chân chính của Vương Khung.

Bạch gia, gã béo còn có Dương Kỳ khổ tâm kinh doanh tại Phế Thổ, hao phí tâm huyết to lớn.

Có lẽ có một ngày, nó sẽ trở thành lực lượng thủ vững sau cùng của Vương Khung.

"Phế Thổ ngược lại là một chỗ đến tốt đẹp!" Bạch gia khẽ gật đầu.

Nơi đó là chỗ chư pháp tuyệt diệt, đặt thiên sinh nguyên thai ở chỗ đó, thứ nhất là có thể thủ hộ căn cơ của Đồ Thần Công Hội, vạn nhất nó mất đi khống chế, Phế Thổ sẽ chính là lồng giam.

"Nếu như có thể vào trước khi Thiên Khải Bảo Khố xuất thế dựng dục ra thiên sinh nguyên thai, đó chính là một sự giúp đỡ lớn!" Vương Khung không nhịn được nói.

Nắm giữ đòn sát thủ này, vào lúc đối mặt với các phương cường địch tại Thiên Khải Bảo Khố, tuyệt đối có thể thu được hiệu quả không tưởng tượng nổi.

"Thiên sinh địa dưỡng, sinh mệnh cấm kỵ...muốn để cho nó chân chính sinh ra, nhất định kiếp số trùng điệp, nào có dễ dàng như vậy?" Bạch gia liếc mắt nói.

"Chẳng qua nếu thật sự săn giết đầu Chân Vương thứ sáu danh sách kia, ngược lại là có một chút khả năng."

"Hắc hắc, hiện tại chúng ta liền đi tận diệt." Vương Khung nhếch miệng cười.

Hắn khoát tay, Thiên Sinh Trì liền bay vào trong cơ thể hắn.

Ngọn núi nứt ra, Vương Khung phá đất mà lên.

"Lão đại!" Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên bay tới, cảm giác được khí tức của Vương Khung dường như lại mạnh hơn không ít.

Mệnh Tinh Chân Vương, huyền diệu phi phàm, nếu không phải Vương Khung chỉ thu hoạch đến ba viên, tất nhiên là người người đều có phần.

Hiện nay, chính hắn luyện hóa một viên, Thiên Sinh Trì thôn phệ một viên.

Một viên Mệnh Tinh sau cùng thì là để lại cho Bạch gia.

Nó mặc dù đã tỉnh lại, nhưng bản nguyên bị tổn thương, cho đến nay cũng chưa từng khôi phục.

Nói cho cùng trận chiến cùng với vết tích của Vương Giác Thần kia đối với nó mà nói là chịu tổn thương thực sự quá lớn.

Chương 939

Coi như là một viên Mệnh Tinh Chân Vương thứ chín danh sách cũng không thể bù đắp hao tổn.

"Thu hoạch lần này của các ngươi cũng không nhỏ!" Vương Khung nhìn lướt qua, lúc mới chú ý được bất kể là Minh Hạo Nhiên, hay là Dương Kỳ, toàn bộ đều đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Đặc biệt là Minh Hạo Nhiên vậy mà trực tiếp đạt đến cảnh giới Dung Khí tầng hai.

Dạng tốc độ này, mặc dù không sánh kịp hắn, nhưng cũng cực kì khủng bố.

"Thập Vạn Đại Sơn là bảo địa vô thượng, nghe đồn tại thời đại thần thoại, đây là trung tâm của trời và đất, đánh xong một trận định thiên, có một bộ phận tàn dư nền văn minh yêu thú liền rút lui đến đây." Bạch gia đột nhiên nói.

Nói đến cơ duyên, còn có địa phương gì có thể so được với Thập Vạn Đại Sơn.

Bắc Cảnh hung hiểm, hoàn cảnh ác liệt, mặc dù cũng có cơ duyên, nhưng cũng chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Chỗ nào có thể so được với Thập Vạn Đại Sơn, chỉ cần có thể sống sót, sẽ luôn có thu hoạch.

"Chúng ta tìm được một tòa di tích của đại năng, nhưng đã bị người khác tìm ra trước đó." Dương Kỳ cười nói.

"Đại năng! ?" Vương Khung lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vào những năm xa xưa, chỉ có tồn tại siêu việt cảnh giới Linh Lô mới có thể xưng là đại năng.

Vào giờ phút này, hoàn cảnh thiên địa đã không thể sinh ra loại cường giả cấp bậc này.

Di tích của cường giả cấp độ đại năng, coi như đã bị người khác tìm ra trước đó, bảo vật còn sót lại cũng đều được tính là cơ duyên lớn bằng trời.

Liền giống như món Viêm Binh【 Tịnh Thế Đồng 】Minh Hạo Nhiên luyện thành kia, thần diệu thông huyền, ẩn chứa tiềm năng vô biên.

Về phần Dương Kỳ, Viêm Binh y luyện thành chính là 【 Cứu Rỗi Chi Nhận 】.

Đây là khối khoáng thạch kỳ dị lây dính máu tươi cùng với sinh mệnh của muội muội y, từ sau khi bị Vương Khung luyện thành binh khí ở bên trong Phế Thổ, Dương Kỳ vẫn một mực mang theo ở bên người.

Y tuy là 【 Thiên Tứ Thần Binh 】, có thể thân hóa hung binh, lại đặc biệt quý trọng kiện binh khí này.

Đối với Dương Kỳ mà nói, chuôi 【 Cứu Rỗi Chi Nhận】này chính là muội muội luân hồi tái sinh của y.

Vì thế, y hao phí tâm huyết cùng với tài nguyên to lớn, đầu nhập tất cả bảo vật vào bên trên.

Ở trong lần xâm nhập di tích đại năng này, y rốt cuộc đã đạt được ước muốn, dung hợp【 Cứu Rỗi Chi Nhận 】 cùng với Hỏa Chủng, hóa thành Viêm Binh, đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Có thể nói, bất kể là Dương Kỳ hay là Minh Hạo Nhiên, cũng đều đã trưởng thành, đạp vào Chi Phối Giả, liền đại biểu chính thức tiến vào lực lượng trung kiên của cái thế giới này.

Bọn hắn cũng tại cũng không còn là thiếu niên có thể bị người tùy ý nhào nặn trước kia nữa.

Trừ bọn hắn, còn có Diệp Mặc cùng với gã béo cũng đều là cao thủ cấp bậc giống nhau.

Diệp Mặc được viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình huấn luyện, luận thực lực, sợ rằng so với Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ cũng đều mạnh hơn.

Nam nhân trầm mặc ít nói này vẫn luôn là đồng bạn có thiên phú cao nhất, tiềm lực lớn nhất ở bên cạnh Vương Khung.

Về phần gã béo, một mực thần bí, từ một khắc gặp gỡ Vương Khung, gã dường như liền chưa bao giờ triển lộ ra thực lực chân chính.

Nhưng căn cứ theo Bạch gia nói, gã béo hiện nay rất khủng bố, so với bất luận người nào cũng đều muốn khủng bố hơn.

Chuyện này khiến cho Vương Khung hết sức tò mò.

Gã béo, Diệp Mặc, Minh Hạo Nhiên còn có Dương Kỳ đều được tính là đồng bạn đáng tin nhất bên cạnh Vương Khung, cũng là một nhóm có thực lực cường đại nhất, coi như so với những truyền nhân Linh Sơn, đệ tử tông môn ẩn thế kia cũng đều không thua bao nhiêu.

Ngoài ra, tại Bắc Cảnh, Vương Khung còn bổ nhiệm Tội Kiếm Hình cùng với Xi Cửu U. Còn có Tề Tích nuôi dưỡng viên thịt trắng, còn có Hồng Thần đồng dạng xuất thân từ Xích Long Thành, đều được Vương Khung ký thác kỳ vọng.

Hiện nay Vương Khung binh cường mã tráng, cành lá rậm rạp.

Lại càng không cần phải nói hắn còn là Đồ Hầu do triều đình sắc phong, có được bối cảnh của Thất Hoàng Tử cùng với thế tử Thiên Vũ Vương, thậm chí còn được Quang Minh Học Cung trợ lực.

Có thể nói, Vương Khung hiện nay đã có khí tượng hùng chủ một phương.

Cái gọi là Chân Long tương khởi, tất có phong vân tương tùy.

Phía sau hắn đã tụ tập một cỗ lực lượng đáng sợ không thể ngăn cản.

"Lần này nếu như có thể cướp được hang ổ của tên tiểu tử kia, hắn là lại có thể mở rộng lực lượng một lần nữa!" Vương Khung tính toán.

Long Cung của Chân Vương Đọa Giao, không biết rõ ẩn chứa bao nhiêu bảo bối, vẻn vẹn chỉ là Mệnh Tinh Chân Vương thứ sáu danh sách liền khiến cho hắn thèm muốn không thôi.

Chỗ đó cũng không thua kém một tòa di tích cấp độ đại năng.

Chương 940

"Nghe nói yêu thú nhất tộc có một loại bảo bối tên là Bá Vương Chi Noãn, là linh vật Trúc Cơ, không biết rõ ở bên trong toà long sào kia có hay không?" Dương Kỳ không nhịn được nói.

Nếu như có thể thu hoạch được loại bảo vật này, y có thể chọn lựa một nhóm cô nhi từ bên trong Phế Thổ, bồi dưỡng từ nhỏ, hình thành lực lượng vũ trang dòng chính.

Nhân số không cần quá nhiều, nhưng mỗi một người đều là cao thủ tuyệt đỉnh có thể một chọi một ngàn.

Dương Kỳ xuất thân từ Phế Thổ đã sớm có ý nghĩ như vậy.

Lực lượng vũ trang dòng chính này chỉ nhận sự điều động của y cùng với Vương Khung, những người khác ngay cả tư cách biết được cũng đều không có.

"Bá Vương Chi Noãn a..." Vương Khung khẽ nói.

Trước kia vào thời điểm hắn cùng với La Thanh Nguyên thăm dò Long Tượng mộ huyệt ngược lại là đã từng kiến thức qua, đó đích xác là chí bảo vô thượng.

"Chúng ta đi thôi!"

Bạch gia đã sớm thông qua tên tiểu tử kia khóa chặt hang ổ của Đọa Giao, dê béo như vậy, Vương Khung làm sao có thể để cho đối phương chạy.

Xoạt...

Trận pháp to lớn hiển hiện ở dưới chân mọi người, sợi tơ màu vàng đan xen vào nhau, hiện ra tinh quang pha tạp, càng ngày càng trở nên óng ánh, ánh sáng bốc lên trong giây lát liền nuốt mất thân hình của đám người.

...

Tại chỗ sâu Thập Vạn Đại Sơn.

Ở phía dưới vách núi, vực thẳm vạn trượng, tảng đá to lớn như là một hạt châu bị rèn luyện khảm nạm ở phía trên vách đá.

Mấy đạo thân ảnh đứng ở phía trên tảng đá to lớn, nhỏ bé như là con kiến.

"Bên trong này chính là hang ổ của Đọa Giao sao?" Một vị thanh niên nhìn đường vân kỳ dị trên vách đá, thản nhiên nói.

Y mặc áo bào rộng, khá cổ điển, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, chỗ trán có vết máu nhàn nhạt.

"Lần này mấy vị đại lão mưu đồ nơi đây, những tiểu bối chúng ta tuy là mồi nhử, nhưng cũng có thể thu được chỗ tốt to lớn, đặc biệt là Chân Vương thứ sáu danh sách, cả thế gian khó tìm, nếu như có thể phân được một chén canh, lĩnh hội Chúa Tể cũng đều là dễ dàng."

Lúc này, một vị nam tử khác nói chuyện, nụ cười của y như gió xuân, trên tay cầm một viên ngọc bội.

Chân Vương thứ sáu danh sách, so với nhân loại cường giả cảnh giới Linh Lô cũng đều muốn mạnh hơn rất nhiều.

Bởi thế, vì vạn vô nhất thất, Vương Huyền Cương đã mời cường giả cùng cấp bậc, mưu đồ đồ long.

Trong đó liền có ba đại đạo thống Linh Sơn: Thần Hỏa Sơn, Linh Kiếm Sơn cùng với Như Ý Sơn.

Ba đại đạo thống Linh Sơn tự nhiên sẽ chọn lựa ra thiên tài đỉnh tiêm ở bên trong thế hệ trẻ tuổi.

Mặc dù đi làm mồi nhử, nhưng cũng có cơ duyên lớn bằng trời.

Linh Kiếm Sơn Vạn Thiên Trùng, Như Ý Sơn Phong Như Ý, còn có...người quen biết cũ của Vương Khung—— Thần Hỏa Sơn Ngọc Thiên Tâm.

Ngoại trừ ba đại cao thủ này, còn có môn hạ đệ tử hạch tâm cũng đi theo lịch luyện.

Nói cho cùng, đây chính là đại cơ duyên ngàn năm một thuở, đệ tử thiên tài được bồi dưỡng trọng điểm trong môn, thậm chí là người kế tục đời sau, khẳng định sẽ không thể bỏ qua.

Đoàn người này cộng lại liền có hơn hai mươi người, có thể nói là

thanh thế to lớn.

"Chúng ta đi vào đi! !" Đúng lúc này, Vạn Thiên Trùng nói chuyện.

"Chờ một chút, Quang Minh Học Cung Vương Khung còn chưa có đến." Ngọc Thiên Tâm cau lại đôi mi thanh tú, không nhịn được nói.

Từ sau khi trở về từ « Mạt Pháp Kinh Quyển », thực lực của nàng tăng vọt, Thần Hỏa Sơn lần này chính là do nàng dẫn dắt.

"Vương Khung! ? Ta ngược lại là đã nghe qua danh hào của người này, trong núi không có lão hổ hầu tử xưng đại vương, ta cảm thấy không cần thiết phải chờ." Vạn Thiên Trùng cười nói.

"Dù sao cũng là tình báo do Quang Minh Học Cung cung cấp, liền đợi hắn một chút đi, nếu không sẽ bị nói là chúng ta khi dễ đệ tử Quang Minh Học Cung." Phong Như Ý ở bên cạnh cũng cười nói.

Thần Hỏa Sơn, vốn là bắt nguồn từ Bái Hỏa Giáo cổ lão.

Về phần Linh Kiếm Sơn cùng với Như Ý Sơn tại thời đại thượng cổ cũng là tiếng tăm lừng lẫy, sinh ra cường giả cấp độ đại năng.

Trước kia Hoắc Pháp Vương diệt pháp thiên hạ, quét ngang các phương đạo thống, sư tổ của hai đạo thống này dùng đại thần thông di chuyển sơn môn, ẩn cư ở thế ngoại, bảo vệ hương hỏa không tuyệt.

Qua nhiều năm như vậy, cao thủ hai đạo thống này cũng không tuyệt, luận nội tình càng là vượt qua Quang Minh Học Cung một bậc.

Về phần Vạn Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý, càng là nhân tài kiệt xuất bên trong hai đạo thống, tuổi còn trẻ liền tu thành cảnh giới như này, khoảng cách so với Chưởng Khống Giả cũng chỉ là cách nhau một đường.

Bọn hắn tu hành tại thâm sơn, lòng dạ cao tuyệt, bên trong cùng thế hệ đã không có địch thủ, cho tới nay, đều cảm thấy từ sau khi Hoắc Pháp Vương diệt pháp thiên hạ, trình độ tu hành ở ngoại giới đã không chịu nổi, căn bản không cần để ở trong mắt.

Chương 941

Vì thế, bọn hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng chân chính để Quang Minh Học Cung vào mắt.

Ở trong mắt bọn hắn, đạo thống Linh Sơn mới là truyền nhân chính thống của hệ thống tu hành Hỏa Chủng cổ lão.

Ngoài ra, chỉ có Quang Minh Điện mới có thể đánh đồng.

Cho nên, lần hợp tác này tuy là Quang Minh Học Cung đề xuất, nhưng ở trong nội tâm bọn hắn, đây chỉ là kẻ yếu vô năng đang cầu trợ đối với cường giả mà thôi.

Ngọc Thiên Tâm cau lại đôi mi thanh tú, thân là truyền nhân Thần Hỏa Sơn, nàng biết rõ tệ nạn của đạo thống Linh Sơn.

Những đạo thống Linh Sơn này, cảm thấy mình là truyền thừa cổ lão còn sót lại ở dưới sự đại thanh tẩy của Hoắc Pháp Vương, coi ngoại giới là chỗ bị diệt vong và tuyệt chủng, chỉ là được Hoắc Pháp Vương ban ân, giữ lại da lông tu hành Hỏa Chủng mà thôi.

Luận đến tu hành, bọn hắn mới là chính thống.

Dạng cảm giác ưu việt cùng với chính thống này tự nhiên mà đến, theo việc ẩn cư thâm sơn, một đời so một đời càng khắc sâu hơn.

Thậm chí có một số đạo thống Linh Sơn, tự xưng là tiên nhân, coi ngoại giới là thế gian.

Cái gọi là "Long không thông với xà, tiên không giao với người " chính là như vậy.

"Chờ một chút đi!" Phương Thiên Trùng suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu, hiển lộ ra khí độ rộng lớn như tiên nhân của mình.

"Sư huynh, ta ở trong núi nghe nói về Đồ Phu Vương Khung, danh xưng là vô địch trong cùng thế hệ, không biết rõ là nhân vật như thế nào." Một vị đệ tử Linh Kiếm Sơn không nhịn được hỏi.

"Phàm tục thiển cận, chỉ tu được một chút da lông liền cho rằng là vô địch thiên hạ, lại không biết trời cao biển rộng, chỗ mà bọn hắn nhìn thấy,

chỉ là miệng giếng mà thôi." Phương Thiên Trùng lắc đầu nói.

Ngọc Thiên Tâm nghe thế, trầm mặc không nói, cũng không có giải thích.

Tính tình của Phương Thiên Trùng liền giống như kiếm của y, bách chuyển không quay lại, thẳng tiến không lùi, tuyệt đối sẽ không bởi vì một hai câu của người khác liền dao động.

Oanh...

Đúng lúc này, trời cao vỡ ra, Vương Khung mang theo Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ còn có Bạch gia giáng xuống từ trên trời, rơi ở phía trên tảng đá to lớn.

"Nhiều người như vậy?" Ánh mắt của Vương Khung quét qua, lông mày liền nhíu lại.

Trước đó, Vương Huyền Cương đã bắt chuyện với hắn, lần hành động này, sẽ có đệ tử ba đại đạo thống Linh Sơn đi theo hắn cùng nhau tiến vào bên trong.

Nhưng Vương Khung không ngờ được sẽ có nhiều người như vậy.

Mặc dù bọn hắn là mồi nhử, nhưn dù sao ở bên trong cũng ẩn giuấ đại cơ duyên, nhiều người nhiều tay, người nào cũng đều muốn nhận chỗ tốt.

Những người này là đều muốn kiếm một chén canh a!

Lúc này, thần sắc của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ đều không thích hợp.

Chuyện này là do Vương Khung phát hiện ra, Trần Cung cũng là bị hắn đánh trọng thương, hang ổ Đọa Giao cũng là bị hắn khóa chặt...

Nhưng dù vậy, Vương Khung cũng chỉ mang Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ đi mà thôi.

Những người này nhặt đồ có sẵn lại còn mang theo nhiều người đến như vậy, muốn chia cắt bảo vật, vớt chỗ tốt.

"Thật sự không cho mình là ngoại nhân." Trong lòng Dương Kỳ hừ lạnh.

Y là nhân vật bậc nào, tung hoành Phế Thổ, sát phạt quả quyết, thấy

cảnh này, liền vô cùng khó chịu.

"Vương Khung, đã lâu không gặp." Mới vừa đáp xuống, Ngọc Thiên Tâm liền tiến lên đón, chào hỏi.

Hai người cũng coi như là người quen biết cũ, ở thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » đã từng sinh hoạt với nhau một đoạn thời gian.

Lúc này, từng vị đệ tử Thần Hỏa Sơn lộ ra hiếu kì, ánh mắt quét qua trên người Vương Khung.

Bọn hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy vị sư tỷ này nhiệt tình đối với một vị nam tử như vậy.

"Ngươi chính là Vương Khung, đến quá muộn, tuổi không lớn lắm, giá đỡ cũng không nhỏ." Phương Thiên Trùng nhìn lướt qua, thản nhiên nói.

"Dù sao cũng là cao thủ đỉnh tiêm thế hệ trẻ tuổi, tự nhiên là có chút kiểu cách." Phong Như Ý cũng là cười cười, y mở miệng tán dương, nhưng ngữ khí lại làm cho người nghe cảm thấy không thoải mái.

Giống như nhà giàu đi ra từ trong thành lớn, tán dương sơn dã hoang thôn phồn hoa như gấm.

"Con bà nó..." Minh Hạo Nhiên nghe đến mức nổi giận, vừa muốn phát tác, lại bị Vương Khung ngăn cản.

"Xin chào hai vị đạo huynh, đích xác đã tới chậm, xin lỗi!" Vương Khung ôm quyền, cười cười.

"Ừm?" Vương Khung khách khí như thế, ngược lại là khiến cho Ngọc Thiên Tâm sửng sốt.

Đôi mắt đẹp của nàng run rẩy, dường như là có một chút không nhận ra.

Vương Khung là nhân vật bậc nào, vô pháp vô thiên, cho tới bây giờ cũng không chịu thiệt thòi ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » này, bị người ta nói lời khó chịu như vậy mà vẫn dùng khuôn mặt tươi cười tiếp đón?

Lúc này, đừng nói là nàng, liền ngay cả Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Chương 942

Đây là Vương Khung,

Nếu như đổi lại thành trước đó, đã sớm rút Hắc Long Đao ra chém đối phương.

Đạo huynh, đây là lời mà Vương Khung có thể nói sao?

Chuyện gì đang xảy ra?

"Ngược lại là biết điều!" Phương Thiên Trùng khẽ gật đầu.

Đối mặc với khuôn mặt tươi cười của đối phương, y mặc dù tâm cao khí ngạo, nhưng đối với sự thân thiên của vị đạo hữu "có một không hai trong cùng thế hệ" trong truyền thuyết này, y vẫn là vô thức khẽ gật đầu.

"Vương huynh ngược lại là hữu lễ." Phong Như Ý cũng cười nói.

Xem ra trình độ tu hành ngoại giới quả nhiên là một đời không bằng một đời, thanh danh đều là thổi phồng ra a, nhìn thấy những chân phật như bọn hắn liền lập tức sợ!

Nhưng vị Vương Khung này cũng là thông minh, biết rõ không che giấu được, nhanh chóng lấy lòng, cũng coi như tránh để cho mình khó coi.

Dạng người này thực sự khó mà làm cho người ta chán ghét.

"Nếu đã đến, vậy liền cùng đi vào đi, Vương huynh phải đi sát bên cạnh." Phương Thiên Trùng tùy ý nói.

"Làm phiền đạo hữu mở đường!" Vương Khung thành khẩn nói.

Oanh...

Một nhóm đệ tử đạo thống Linh Sơn đều xuất thủ, chân nguyên bàng bạc như sông lớn loạn lưu, tuôn về hướng vách đá.

Đường vân kỳ dị trên vách đá phảng phất như sống lại, như giao long tới lui, đan xen với nhau.

Chỉ một thoáng, một cánh cửa hiển hiện, như là cự giao mở miệng máu, chậm rãi mở ra.

Gió lạnh dâng trào mà tới, lạnh thấu xương.

"Đi!" Phương Thiên Trùng ra lệnh một tiếng, liền dẫn theo đệ tử Linh

Kiếm Sơn cùng nhau chen vào.

Phong Như Ý dẫn dắt đồng môn đuổi sát phía sau.

Ngọc Thiên Tâm liếc nhìn Vương Khung, dường như còn chưa có tỉnh táo lại, ở dưới sự thúc giục của đồng môn, mới di chuyển tiến vào bên trong.

"Không thích hợp, thần tượng, ngươi không thích hợp a." Minh Hạo Nhiên rốt cuộc không nhịn được, đi theo phía sau Vương Khung, vừa vào cung, vừa truyền âm nói.

"Thần tượng, ngươi làm sao thế, ngươi hôm nay làm sao lại khách khí như vậy?"

"Một nhóm đạo hữu vượt đường xa đến đây, tự nhiên là phải dùng lễ đối đãi." Vương Khung trả lời.

"Không thích hợp, thật sự không thích hợp." Dương Kỳ nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt hồ nghi.

"Tiểu tử, dám phách lối ở trước mặt lão tử, giết chết các ngươi...tận diệt các ngươi…lão đại, đây mới là lời ngươi nói a!" Dương Kỳ trầm giọng nói.

Hai mắt của Vương Khung trừng trừng: "Đánh rắm, lão tử sẽ bạo lực như vậy sao?"

"Ta từ trước đến nay đều đối đãi thân thiện với người khác, lấy đức phục người, ta làm qua sự tình tận diệt sao, chuyện này là sự tình người làm sao?"

Dứt lời, Vương Khung hung hăng lườm hai người một cái, bước chân tăng tốc, bám theo đội ngũ.

Hang ổ Đọa Giao to lớn vô cùng, di chuyển ở bên trong cung điện, như là đặt mình vào một tòa đại thành vắng vẻ.

Đọa Long trưởng thành liền có trăm trượng, coi như là giao cũng có hơn mười trượng, nhân loại ở trong nơi này quả thật là nhỏ bé như sâu kiến.

"Đây là con mắt?" Một vị đệ tử chỉ vào nguồn sáng trên mái vòm cung điện, không nhịn được nói.

Bên trong mái vòm khảm nạm từng viên ngọc như là con mắt, tản ra quang mang như ánh trăng.

"Đó là con mắt của Nguyệt Đồng Thú, nghe đồn con mắt của loại yêu thú này là ngưng tụ từ ánh trăng, có thể bảo toàn ngàn năm bất diệt." Ngọc Thiên Tâm nói: "Yêu thú đại tộc đều yêu thích đi săn con mắt của loại yêu thú này để làm nguồn sáng, trang trí sào huyệt của mình."

"Ở giữa yêu thú cũng sẽ săn bắt lẫn nhau sao?" Có người hỏi.

"Tranh đấu đấu đá trong nội bộ yêu thú càng tàn khốc hơn so với nhân loại, chủng tộc cấp thấp không có gì khác so với heo dê." Ngọc Thiên Tâm thở dài.

Ở trong nội bộ Thần Hỏa Sơn, có một lượng lớn cổ tịch ghi chép về nền văn minh yêu thú.

Chỉ có đọc qua mới biết được nền văn minh yêu thú mênh mông, đẳng cấp của chúng nó sâm nghiêm, cường giả vi tôn, rất nhiều chủng tộc kỳ dị thần bí sáng tạo ra văn minh vô cùng xán lạn, thậm chí là kết tinh trí tuệ.

"Thật sự là đồ tốt, loại đồ vật này nếu như lấy một khỏa xuống, bán ra ngoài cũng được không ít tiền." Vương Khung nhìn Nguyệt Đồng Châu trên nóc điện không nhịn được nói.

"Động phủ của ta vừa vặn thiếu một nguồn sáng!" Phương Thiên Trùng cười nói.

Y ra tay, kiếm quang vạn đạo, như ngân hà trào lên, mênh mông vô biên, trực tiếp đánh về phía mái vòm.

"Tinh Hà Lưu Quang Kiếm!" Ngọc Thiên Tâm hô lên.

Kiếm quang mênh mông, phảng phất như lưu tinh đầy trời, phá diệt trường không ngàn dặm.

Chỉ một thoáng, mái vòm vỡ vụn, một khỏa Nguyệt Đồng Châu rơi xuống, bị Phương Thiên Trùng bỏ vào trong túi.

"Người này có một chút thủ đoạn!" Minh Hạo Nhiên lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Muôn hình vạn trạng, đó hẳn là tuyệt học do cao thủ cảnh giới Linh Lô

sáng tạo." Dương Kỳ cũng không nhịn được nói.

Đao kiếm quang vừa rồi kia, chư thiên tinh tượng, tận hóa trong đó, huyền diệu bên trong là không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, nếu quả thật là đối địch, sợ rằng Chi Phối Giả phổ thông còn thật sự không ngăn cản nổi.

Chương 943

"Tổ sư của Linh Kiếm Sơn là cường giả cấp độ đại năng, trước kia Hoắc Pháp Vương diệt pháp thiên hạ, cũng đều có thể giữ lại một tia hương hỏa bất diệt, há lại có thể đơn giản?" Vương Khung thản nhiên nói.

Chỉ bằng vào đạo kiếm quang vừa rồi, sợ rằng Vạn Thiên Trùng đối mặt với Chưởng Khống Giả cũng có thể chiến một trận.

"Bảo bối tốt!" Đúng lúc này, Phong Như Ý cũng xuất thủ.

Ngọc Như Ý trong tay y bay ra, hư không nhiếp vật, một khỏa Nguyệt Đồng Châu trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, Ngọc Như Ý kia bay vào trong tay y một lần nữa, phảng phất như chuyện gì cũng không có xảy ra.

"Đây là thủ đoạn gì?" Dương Kỳ cau mày nói.

"Nghe nói Như Ý Sơn có một môn tuyệt học gọi là 【 Như Ý Tâm Chú 】, có thể thông qua chú ngôn hoá ý muốn trong nội tâm thành khả năng!" Minh Hạo Nhiên trầm giọng nói.

Lúc trước y tại Bắc Cảnh đã từng ngẫu nhiên nghe nói, không ngờ được lại vẫn thực sự có người luyện thành.

"Nhanh cướp!" Đúng lúc này, một vị đệ tử Linh Kiếm Sơn kêu lên.

Đám người lần lượt xuất thủ, mỗi người dựa vào thủ đoạn của mình, đối mặt với bảo vật như vậy, không có ai sẽ lưu thủ.

Cầm một khỏa Nguyệt Đồng Châu ra ngoài, có thể bán được với giá trên trời.

"Lão đại, chúng ta cũng xuất thủ!" Dương Kỳ kích động, vừa muốn động thủ.

Phương Thiên Trùng ném ánh mắt lạnh như băng qua, cười nhạt nói: "Số lượng Nguyệt Đồng Châu có hạn, môn hạ đệ tử của ta có nhân số quá nhiều, mong rằng Vương huynh đừng xuất thủ, tranh đoạt cùng với bọn hắn!"

"Đây là đạo lí gì?" Dương Kỳ giận tím mặt.

Nhân số nhiều không đủ phân, ngược lại là bảo nhân số ít đừng có cướp! ?

"Ngươi thật quá mức!" Lúc này, Ngọc Thiên Tâm cũng đều nghe không vô.

"Thiên Tâm, nếu như ngươi cảm thấy không ổn, đại khái có thể tặng Nguyệt Đồng Châu trong tay ngươi cho Vương huynh." Phong Như Ý cũng cười nói.

"Ngươi..."

"Không cần tranh chấp, một chút bảo vật mà thôi, chỉ là vật ngoài thân, đừng có tổn thương hòa khí." Vương Khung đưa tay, khổ tâm khuyên bảo.

"Liền dựa theo lời nói của đạo hữu."

"Lão đại, ngươi..." Dương Kỳ ngạc nhiên.

"Ha ha ha, vẫn là Vương huynh thức thời!" Phương Thiên Trùng cười to nói.

Một lát sau, mái vòm Nguyệt Đồng Châu bị đệ tử ba đại Linh Sơn chia cắt trống không.

Khí tức của Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ có một chút doạ người, bọn hắn có một chút không thể lý giải được việc Vương Khung nhượng bộ hết lần này đến lần khác.

"Hòa bình mới là chủ đề vĩnh hằng, chém chém giết giết không phải là đạo đãi khách." Vương Khung nói rất thành khẩn, an ủi.

Đám người một đường đi tới, xâm nhập long sào, tìm kiếm bảo vật.

"Nghịch lân Đọa Giao lột ra! Đây chính là chí bảo luyện chế linh giáp! Vậy mà có nhiều như vậy."

"Trong môn ta hiện nay đang luyện chế một kiện cổ giáp vô thượng, ngược lại là cần gấp nghịch lân Đọa Giao, còn mời Vương huynh đừng tranh với bọn ta."

...

"Đại Địa Ngọc Tâm Trụ! Bảo này có thể đề cao nồng độ linh khí chung quanh lên mười lần, thả ở nơi bế quan tu luyện là thích hợp nhất, khoảng

chừng hai trăm cột!"

"Lang Hoàng Ngọc phủ trong môn ta vừa vặn thiếu dạng cột cung điện này, hi vọng Vương huynh có thể bỏ những thứ yêu thích, đừng có tranh!"

...

Một đường đi tới, gặp bảo vô số, nhưng mà Linh Kiếm Sơn, Như Ý Sơn phảng phất như ăn chắc nhóm người Vương Khung, luôn có cớ từ chối, để bọn hắn từ bỏ tranh đoạt.

Nói giống như là thương lượng, kì thực là ẩn giấu sắc bén.

Rất hiển nhiên, bọn hắn cũng không muốn để cho nhóm người Vương Khung kiếm một chén canh.

Ở trong mắt những người này, bọn hắn tập hợp một chỗ cũng không phải là hợp tác, mà là Quang Minh Học Cung có chỗ muốn cầu bọn hắn mà thôi.

Từ lúc vừa mới bắt đầu song phương liền ở vào địa vị không bình đẳng, tự nhiên cũng không có chỗ thương lượng.

Vương Khung dường như cũng khá là lấy đại cục làm trọng, không hề tranh luận, mỗi lần đều nhường, liền ngay cả Ngọc Thiên Tâm cũng đều có một chút nhìn không được, nhiều lần suýt nữa sản sinh xung đột cùng với Vạn Thiên Trùng, Phong Như Ý, đều bị Vương Khung ngăn lại.

"Có một không hai trong cùng thế hệ, chỉ như vậy, thật đúng là có tiếng không có miếng!"

"Trước kia Hoắc Pháp Vương diệt pháp thiên hạ, đuổi tuyệt các phương đạo thống, ngươi cho rằng người bên ngoài có thể mạnh thành dạng gì?"

"Chỉ là trình độ này, đừng nói là Phương sư huynh, phỏng chừng ngay cả ta cũng đều đánh không lại, chẳng trách thức thời như vậy."

Nhóm đệ tử đạo thống Linh Sơn không e dè nghị luận, tâm tình của bọn hắn thật tốt, thu hoạch được nhiều bảo vật, trong ánh mắt nhìn về phía nhóm người Vương Khung, ngược lại là trở nên thương hại.

Hai người Dương Kỳ nghe vậy, tức đến ngứa ngáy hàm răng.

Oanh...

Đúng lúc này, đám người xâm nhập vào một tòa thiên điện.

Khí tức huyết tinh đập vào mặt.

Ở bên trong huyết trì to lớn, một đầu Đọa Giao cả người đều là vết thương ngâm ở bên trong, rơi vào trạng thái ngủ say.

Chương 944

"Hoá ra là trốn ở chỗ này!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Đầu Đọa Giao trước mặt này dĩ nhiên chính là Trần Cung bị hắn trọng thương hôm đó, được Quan Quân Hầu cứu đi.

"Đây là...một đầu Chân Vương! ?" Sắc mặt của Phương Thiên Trùng đại biến, lộ ra vẻ kinh nghi.

Đạo thống Linh Sơn đối với yêu thú Chân Vương có sợ hãi càng thêm chân thực.

Đối mặt với tồn tại như này, coi như là y cũng đều không nhịn được lộ ra kiêng kị thật sâu.

"Nó trọng thương rồi, đến cùng là người nào lại có thể trọng thương một đầu Chân Vương?" Phong Như Ý cũng không nhịn được nói.

"Thật sự là cơ hội trời cho, đầu Chân Vương này đã trọng thương ngã gục, vừa vặn tiện nghi cho mấy người chúng ta." Trong mắt Phương Thiên Trùng bộc phát ra quang mang tham lam.

Giá trị của một đầu Chân Vương, còn lớn hơn so với những bảo vật y lấy được kia.

Nếu như có thể mang đầu Chân Vương này trở về, địa vị trong môn của y liền sẽ càng thêm không thể lay động.

Nghĩ tới đây, Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý, không hẹn mà gặp đều đi về hướng huyết trì.

"Xin lỗi, đầu Đọa Giao này có duyên cùng với ta!" Đúng lúc này, Vương Khung đi ra.

Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý đầu tiên là sững sờ, chợt nhìn nhau cười một tiếng.

"Vương huynh..."

"Vương cái đầu ngươi, ai là huynh đệ với ngươi, lão tử nói, tê tiểu tử là của ta, ngươi điếc sao?" Vương Khung quát to một tiếng, trở mặt vô cùng nhanh chóng, Vô Hạn Đại Pháo bỗng nhiên hiển hiện, ánh vàng lấp lóe, lơ

lửng trong hư không, nhắm vào tất cả mọi người.

"Ngươi..."

Phương Thiên Trùng, Phong Như Ý sửng sốt, Vương Khung trở mặt thực sự quá nhanh, nhanh đến mức thần kinh của bọn hắn cũng đều không kịp phản ứng.

Bọn hắn mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chặp Vương Khung, tràn ngập nghi vấn.

"Trừng con mẹ ngươi, các ngươi muốn làm khổ sai, giúp ta sưu tập bảo vật, ta còn có thể cự tuyệt?" Vương Khung lãnh đạm nói.

Hang ổ Đọa Giao to lớn như thế, hắn vừa vặn thiếu nhân thủ.

"Khổ sai, có...có ý tứ gì?" Tư duy của Phương Thiên Trùng hiển nhiên có một chút không theo kịp.

"Giao toàn bộ bảo vật vơ vét lúc trước ra đây!" Vương Khung cười lạnh nói: "Lão tử muốn dọn sạch! !"

Vô Hạn Đại Pháo như nộ long gào thét, chấn động hư không.

Lưu quang màu vàng nổ vang, từng đạo nhắm vào ba đại đệ tử đạo thống Linh Sơn, dao động hủy diệt cuồn cuộn như thuỷ triều.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức tử vong.

Từng ánh mắt kinh nghi rơi ở trên người Vương Khung, quả thực không thể tin được.

Vừa mới nói hòa bình mới là chủ đề vĩnh hằng, đạo hữu vượt đường xa đi đến, cần phải khiêm nhường đâu?

...

Vương Khung vào thời khắc này so với lúc nãy quả thực tưởng như hai người, nụ cười ôn hòa khiêm tốn không còn.

Vương Khung trước mắt hiển nhiên chính là một tên thổ phỉ, cường đạo, cuồng bá, vô pháp vô thiên.

Ánh mắt phách lối, sát khí lăng lệ kia phảng phất như coi bọn hắn là heo dê đợi làm thịt.

Mấu chốt nhất là, hoa lửa màu vàng bên trong hư không kia tản mát ra

dao động hủy diệt, lực lượng như này quả thực làm cho người ta sợ hãi,

"Hắn...hắn làm sao lại giống như biến thành người khác?"

"Vương Khung, đến cùng kẻ nào mới là hắn?"

"Hắn...vừa mới nói cái gì, dọn sạch, hắn coi chúng ta là khổ sai, trời đất, một đường khổ cực như vậy là đang sưu tập bảo vật cho hắn?"

Đệ tử ba đại đạo thống Linh Sơn quả thực không thể tin được, bọn hắn ẩn cư thâm sơn, bế quan tu luyện, làm sao đã từng nhìn thấy loại thủ đoạn này.

Hôm nay, Vương Khung đã cho bọn họ bài học quý giá nhất trong cuộc sống, dùng giáo huấn đẫm máu để những người này ghi nhớ cái gì gọi là nhân tâm hiểm ác, cái gì gọi là cướp sạch không còn, cái gì gọi là dọn sạch!

Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Tâm lưu chuyển, hai mắt tỏa ánh sáng, từ bên trong kinh ngạc chấn kinh biến thành thanh tỉnh.

Không sai, đây mới là Vương Khung bên trong ấn tượng của nàng.

Chuyện này mới phù hợp với lẽ thường.

"Ừm, Vương Khung, ngươi..." Ngọc Thiên Tâm tỉnh táo lại, vừa muốn khuyên nhủ.

"Thiên Tâm, chúng ta là người quen biết cũ, ngươi có thể giữ một nửa, về phần những người khác, hắc hắc, ngay cả một sợi lông cũng đừng hòng mang đi ra ngoài." Vương Khung lắc lư Vô Hạn Đại Pháo ở trước người.

"Ha ha ha, dọn sạch, không hổ là thần tượng!" Minh Hạo Nhiên cười ha hả, lập tức ưỡn thẳng sống lưng, mở mày mở mặt, sự kiềm nén mới vừa rồi quét sạch sành sanh.

"Đúng là thủ đoạn của lão đại, để cho đám người này làm khổ sai không công." Dương Kỳ cũng cười nói.

Cảnh tượng này nhìn như thế nào cũng đều sảng khoái, so với thời điểm đạp vào Chi Phối Giả còn muốn sảng khoái hơn.

"Vương Khung, ngươi dám ra tay với ta sao?" Phương Thiên Trùng nghiêm nghị quát, trong mắt dâng lên nộ hỏa, như Luyện Ngục rào rạt, thao thiên khó bình.

Chương 945

Oanh...

Vừa dứt lời, tất cả họng pháo Vô Hạn Đại Pháo nhắm ngay vào y, hư không rung động, hỏa lực màu vàng điên cuồng phát ra, điên cuồng bắn phá về phía Phương Thiên Trùng.

"Con mẹ nó, ngươi thì được tính là cái gì, ta làm sao lại không dám ra tay với ngươi, ngu xuẩn!"

Pháo vang ù ù không dứt bên tai, lực lượng hủy diệt bắn ra từ trong hư không, hóa thành đại dương màu vàng óng, trong giây lát liền bao phủ Phương Thiên Trùng.

Vào lúc này, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, cảm thấy vô cùng kinh dị.

Nam nhân này nói động thủ liền động thủ, căn bản không có một chút dấu hiệu, quả thực không có để Linh Kiếm Sơn ở trong mắt.

Không ai bì nổi như Phương Thiên Trùng lúc này cũng đều trở thành bia sống, bao phủ ở bên trong hoả lực đầy trời kia.

Khủng bố như này, bá đạo như này, khiến cho người ta không rét mà run.

"Con bà nó, nam nhân này là ma quỷ sao, hắn làm sao nói xuất thủ liền xuất thủ?"

"Không giữ lại một chút thể diện, cũng không có nói nhảm nửa câu, sát phạt quả quyết, chuyện này...chuyện này cùng với bên trong truyền thuyết giống nhau như đúc a."

"Người nào nói trình độ tu hành ngoại giới lạc hậu, đây gọi là lạc hậu?"

Đệ tử ba đại đạo thống Linh Sơn rụt rụt đầu, một màn trước mắt này đã triệt để phá vỡ nhận biết vừa rồi của bọn hắn đối với Vương Khung.

Đệ tử Quang Minh Học Cung nhìn giống như người vật vô hại này, trên thực tế chính là Ma Vương khoác da người.

Ông! Đúng lúc này, Phong Như Ý xuất thủ.

Như Ý kình thiên, ngang qua trường không mà đến, giống như sao chổi càn quét, vỡ vụn sông núi.

"Ngươi cũng đi xuống cho ta." Vương Khung khoát tay, Thiên Sinh Trì mênh mông vô biên, giống như một tòa đại ấn trực tiếp đập xuống.

Phanh! Ngọc Như Ý và Thiên Sinh Trì va chạm với nhau, vạn đạo hoa lửa, nguyên khí trào lên.

Vương Khung duỗi bàn tay lớn ra, Nghịch Lôi Long Nha trực tiếp chém xuống, lôi hải cuồng bạo nối thành một mảnh cùng với hỏa lực màu vàng, trực tiếp thôn phệ Phong Như Ý.

"Viêm Binh thứ ba!" Phong Như Ý nghẹn ngào quát, trợn cả mắt lên.

Y tại Như Ý Sơn là thiên tài tuyệt đối, yêu nghiệt cái thế, lại cũng chưa từng nghe nói có người có thể thân mang ba đại Viêm Binh, quả thực là trái với lẽ thường, bất khả tư nghị.

Nhưng trước mắt, Vương Khung căn bản cũng không có cho y cơ hội thán phục.

Lôi quang như đao, kim mang như lửa, hai đại Viêm Binh trực tiếp xuất hiện, lực lượng mãnh liệt mang theo hủy diệt cùng với sát phạt.

Đối mặt với dạng lực lượng này, coi như là Chưởng Khống Giả cũng đều phải kiêng kị ba phần.

Càng không nói đến hai tên ngu xuẩn này vẫn chỉ là cấp độ Chi Phối Giả.

"Hắn vậy mà đã trưởng thành đến loại tình trạng này?" Ngọc Thiên Tâm hoa dung thất sắc, trong nội tâm đã sớm nhấc lên sóng to gió lớn.

Từ lúc trở về Thần Hỏa Sơn từ thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », nàng bế quan khổ tu, rốt cuộc cũng đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, khí phách phấn chấn, vốn còn muốn đi đến Đế Đô, tìm kiếm Vương Khung so tài một phen.

Hiện tại xem ra, căn bản không cần so, chênh lệch giữa hai người đã càng lúc càng lớn.

Tốc độ tu hành của tên quái vật này căn bản không phù hợp với lẽ

thường, liền như Tần Hoàng nói, đây tuyệt đối là bật hack.

"Đồ...Đồ Phu...đây quả thật là Đồ Phu, quá hung ác! Đại ma hàng thế cũng không hơn được."

"Trên đời này vậy mà thật sự có loại ngoan nhân này, chúng ta ở trong thâm sơn, không biết đại trạch ẩn giấu Chân Long, núi nói hiểm trở ẩn giấu Liệt Hổ."

"Hắn thật sự chỉ là Chi Phối Giả thôi sao, thực lực như này, lực áp hai đại cao thủ, e rằng cho dù là Chưởng Khống Giả cũng không hơn gì."

Đệ tử ba đại đạo thống Linh Sơn bị thủ đoạn của Vương Khung triệt để trấn trụ.

Đệ tử Thần Hỏa Sơn thì còn tốt một chút, có một chút may mắn vì Ngọc Thiên Tâm có giao tình cùng với Vương Khung, bằng không thì sẽ giống như đệ tử hai đạo thống Linh Sơn kia, lúc này mặt đã không có màu máu.

Phanh phanh Phanh! Đúng lúc này, hoa lửa màu vàng tán diệt, lôi hải mãnh liệt ẩn độn.

Vương Khung khoát tay, Nghịch Lôi Long Nha bay vào trong cơ thể, Vô Hạn Đại Pháo cũng giấu ở trong hư không, chỉ có tầng tầng khói xanh nổi lên.

Bên trong không trung, hai đạo thân ảnh đẫm máu rơi xuống, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra hình người.

Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý chỉ còn lại nửa hơi thở, ánh mắt của bọn hắn tan rã, mơ hồ lộ ra sợ hãi, không còn có kêu gào cùng với cuồng ngạo mới vừa rồi.

Cái này gọi là thiên ngoại hữu thiên, sơn ngoại hữu sơn.

Hôm nay, hai đại tuyệt thế thiên tài này rốt cuộc cũng kiến thức được thiên địa bên ngoài sơn môn, triệt để hiểu được đạo lý của câu nói này.

Chỉ là cái giá phải trả quá mức trầm trọng, sự cường đại cùng với hung tàn của Vương Khung như một thanh đao, để lại vết tích không thể xoá nhoà ở trong nội tâm của bọn hắn, như là ác mộng, ngày đêm dây dưa, đi theo cả đời.

Chương 946

Bất kể là Phương Thiên Trùng, hay là Phong Như Ý, chỉ sợ là đến chết cũng sẽ không quên được mọi chuyện phát sinh hôm nay.

Đối với hai tên ngu xuẩn này, Vương Khung không có nửa phần đồng tình.

Hắn khoát tay, chân nguyên màu đen nổ vang, giống như xúc tu, trực tiếp tách Hỏa Giới trong tay hai người xuống.

Nam nhân thực thụ nói lời giữ lời, nói dọn sạch liền dọn sạch.

Lúc này, hai đại thiên kiêu đã sớm bị Vô Hạn Đại Pháo cùng với Nghịch Lôi Long Nha bắn phá đến mức ngay cả sợi lông cũng đều không còn.

Chân nguyên trong cơ thể của bọn hắn đều bị bốc hơi hầu như không còn, Viêm Binh vỡ vụn, Hỏa Chủng cũng đều hiện ra vết rách.

"Thần tượng không hổ là tấm gương ta hướng tới cả đời này, một lời cửu đỉnh, nói lời giữ lời." Minh Hạo Nhiên nhìn hai chiếc Hỏa Giới trên tay của Vương Khung, không nhịn được tán dương.

Dương Kỳ lộ ra ánh mắt lạnh lùng, chứa đựng một tia mỉa mai, quét qua hai thân ảnh như là chó chết trên mặt đất.

Bọn hắn còn thật sự cho rằng hợp tác là ban ân cùng với bảo hộ,

Trên đời này lại vẫn có người ngu xuẩn như vậy, hết lần này tới lần khác còn tu luyện tới loại cảnh giới này.

Có thể thấy Thiên Đạo mênh mông, cũng không phải là chí công vô tư.

Vương Khung xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người.

Đám đệ tử Linh Kiếm Sơn, Như Ý Sơn không nhịn được giật thót, vô thức lui về phía sau một chút.

"Làm gì thế, còn muốn ta đích thân động thủ?" Vương Khung lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, liền có người trực tiếp cởi Hỏa Giới trong tay, ném tới.

Tên sát tinh này ngay cả dạng cao thủ như Phương Thiên Trùng, Phong Như Ý cũng đều không để vào mắt, một lời không hợp, liền trực tiếp đánh

thành chó chết, huống chi là bọn hắn,

Những người này ở trong mắt Vương Khung ngay cả heo chó cũng không bằng, nhiều nhất được tính là gia cầm.

"Ta...ta cũng cho..."

"Ta nguyện ý giao nạp!"

Lập tức, các đệ tử khác học theo, lần lượt gỡ Hỏa Giới trong tay mình xuống, giao cho Vương Khung.

"Chậc chậc, đều là đạo hữu, như vậy không quá tốt đâu!" Vương Khung nhếch miệng cười, bỏ toàn bộ những Hỏa Giới kia vào trong túi.

"..."

"Nói đùa...đạo hữu nói đùa...có thể tiến vào long sào đã là được thơm lây, một chút hiếu kính này là việc nên làm." Một vị đệ tử Linh Kiếm Sơn ở dưới ánh mắt áp bách của Vương Khung, nặn ra vẻ tươi cười nói.

"Sẽ không quá làm khó dễ các ngươi đó chứ?" Vương Khung đi tới, vỗ vỗ bờ vai của y nói.

"Sao...sao lại thế, ta...chúng ta đều là phát ra từ trong nội tâm..."

"Đạo thống Linh Sơn, không hổ là kế thừa tác phong thượng cổ, khí độ phi phàm, đã như vậy, những bảo vật trên người các ngươi này cũng đừng giữ lại." Vương Khung chỉ vào bảo giáp, binh khí cùng với các bảo vật khác trên người đám người, nói.

"..."

Từng ánh mắt không thể tưởng tượng rơi ở trên người Vương Khung.

Biểu tình ở trên mặt tất cả mọi người đều ngưng kết theo đó, bên trong con ngươi lộ ra kinh ngạc cùng với chấn kinh.

"Hắn...hắn là ma quỷ sao?"

"Xem ra trong nội tâm các ngươi không quá thành thật a!" Vương Khung hừ lạnh.

Đám người run rẩy thân thể, như bị điện giật, vô thức liền bắt đầu cởi đồ, lấy xuống toàn bộ bảo vật tuỳ thân, nói cho cùng so với mạng nhỏ, đây cũng đều là vật ngoài thân.

Vương Khung khoát tay, thu toàn bộ bảo vật vào bên trong Hỏa Giới.

Nụ cười trên mặt hắn dần dần thu liễm, ánh mắt lạnh lùng như đao quét qua.

"Nếu có lần sau nữa, ta thu chính là mạng của các ngươi."

Giọng nói trầm trọng như lôi đình đánh vào tâm linh của mọi người.

Nhóm đệ tử đạo thống Linh Sơn từng người sắc mặt đắng chát, nơm nớp lo sợ.

Còn tưởng rằng lần hợp tác thăm dò hang ổ Đọa Giao này là cơ duyên lớn bằng trời, có thể ôm thắng lợi trở về, thậm chí trong đó có một số người càng là bỏ ra giá cả to lớn mới tranh thủ được một cái danh ngạch.

Ai có thể nghĩ tới vậy mà gặp dạng sát tinh này, không những tay không mà về, liền ngay cả bảo vật nguyên bản thuộc về mình cũng đều bị ném đi.

Nghĩ tới đây, bọn hắn liền cảm thấy trong miệng phát khổ, vô thức nhìn về phía Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý.

Cũng là bởi vì hai tên ngu xuẩn, mắt mù này, trong ngày thường làm mưa làm gió ở trong sơm môn cũng liền thôi, thật sự cho rằng thần thông của chính mình vô địch, không để bất luận người nào vào mắt, nhưng lại không biết đạo lý thiên ngoại hữu thiên.

Một lần này, mới vừa xuất sơn liền đá trúng thiết bản, còn liên lụy đến đồng môn.

"Hai tên ngu xuẩn này, ra oai cũng không nhìn đối tượng một chút, con bà nó tổ tông các ngươi! Bảo bối của ta a..."

"Còn thật sự cho rằng chính mình vô địch, liên lụy đến chúng ta, mẹ kiếp, làm sao không có đánh chết bọn hắn."

"Lại còn tự cho rằng mình là đại sư huynh, ban thưởng cơ duyên cho chúng ta, mẹ kiếp, hiện tại cơ duyên đâu, con bà nó!"

Chương 947

Trong lòng mọi người âm thầm kêu khổ, nhưng cũng không dám phát tác, hiển lộ ra một tơ một hào bất mãn ở trước mặt Vương Khung.

"Hắn vẫn giống như cũ!" Ngọc Thiên Tâm không nhịn được thở dài.

Tác phong của Vương Khung vẫn như cũ là cường ngạnh, bá đạo, không kiêng kị gì, vô pháp vô thiên như vậy, so với lúc ở thế giới bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » giống nhau như đúc.

Hết lần này tới lần khác, hắn có thực lực cùng với vốn liếng để kiêu ngạo như vậy.

Đối mặt với kiểu người như Vương Khung, trừ phi dùng thực lực nghiền ép triệt để trấn áp hắn, nếu không thì chỉ có thể cùng là bạn, bằng không, kết cục liền như Phương Thiên Trùng, Phong Như Ý, sinh tử lưỡng nan, giống như chó chết.

Vương Khung quay người, đi về hướng huyết trì sôi trào "cuồn cuộn", bên trong không biết là loại thể lỏng nào, tản ra mùi gay mũi, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chữa trị thương thế cho Trần Cung.

Máu thịt cháy đen kia lần lượt tróc ra, sinh trưởng ra máu thịt mới.

"Tiểu tử, ngươi đến cùng vẫn là rơi vào trong tay ta." Vương Khung cất bước, đi về hướng huyết trì.

Nhưng vừa đi được mấy bước, hắn đột nhiên ngừng lại, đôi mắt khẽ nhướng lên, nhìn về phía một bên.

Trong góc tối, một nam nhân chậm rãi đi ra, áo bào rộng lưu động, phong thái ngời ngời.

"Quan Quân Hầu!"

"Đồ Hầu từ khi chia tay đến giờ vẫn khoẻ chứ?" Khóe miệng của Quan Quân Hầu chứa đựng một tia ý cười như có như không, thản nhiên nói.

Sự xuất hiện của nam nhân này, khiến cho Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ như lâm đại địch.

Quan Quân Hầu, quá thần bí, y là cho đến tận bây giờ, một kẻ duy nhất

cứu đi đại địch từ trong tay Vương Khung hai lần.

"Ngươi có biết hay không biết, cấu kết với yêu thú là tử tội?" Vương Khung khẽ nói.

"Đồ Hầu, đến loại cảnh giới như ngươi làm sao còn ngây thơ như vậy, quy tắc của cái thế giới này là do cường giả chế định, kẻ yếu mới sẽ gò bó theo khuôn phép." Quan Quân Hầu cười nói.

"Nói như vậy, ngươi tự nhận là chí cường vô song?" Vương Khung mở năm ngón tay ra, rơi ở bên trên Hắc Long Đao bên hông.

"Yêu Đao sao?" Quan Quân Hầu nhìn chằm chằm Vương Khung, áo bào trên người giống như lông vũ bay tán loạn.

"Đồ Hầu, ta kiềm nén đã lâu, đã sớm muốn luận bàn vài chiêu với ngươi." Quan Quân Hầu nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều như kim loại va chạm, chấn động cung điện.

"Hôm nay ta liền kiểm tra cân lượng của ngươi!"

Ông! Lời nói rơi xuống, một tia sáng màu tím bay lên bầu trời, bay lên từ trong cơ thể Quan Quân Hầu.

Chỉ một thoáng, tinh quang rủ xuống, hàng nghìn ngôi sao xuất hiện, giống như dải ngân hà treo ngược, tẩy luyện thương khung.

Khí tím mênh mông cô đọng thành một, hóa thành một thanh trường đao rơi ở trong tay Quan Quân Hầu.

Thanh đao kia, phong mang sắc bén, tinh hà bốc lên, mơ hồ có dị tượng hiển hiện, tinh không đại thương, máu nhuộm thiên địa.

"Thanh đao này..." Vương Khung kinh nghi bất định, hắn từ phía trên thanh đao màu tím kia cảm nhận được khí tức giống với Hắc Long Đao.

Tinh hà mênh mông, như hung thần giáng lâm.

"Đao của Yêu Tượng cả thế gian khó tìm...Đồ Hầu, ngươi có thể thu được một thanh đã là tạo hoá lớn bằng trời, chỉ tiếc là, ngươi căn bản không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó." Giọng nói của Quan Quân Hầu biến thành không tình cảm như Ma Thần.

"Chuôi Tử Dĩnh Đao này cũng là đi ra từ trong tay của Yêu Tượng!"

Giọng nói của Quan Quân Hầu càng trở nên hùng vĩ, giống như thương minh kinh lôi, tràn ngập cung điện.

Vào lúc này, y động!

Đao quang của thanh đao kia hóa thành tinh mang ly hợp, tụ tập hào quang chư thiên, như ngân hà đổ ngược, luyện hóa trường không.

Chỉ một thoáng, cổ điện chấn động, bí phù hiển hóa, trận pháp giấu ở trong lòng đất triệt để kích hoạt, ngăn cản uy năng đáng sợ tản mát ra phía trên đao phong kia.

"Yêu Đao!"

Đám người kinh dị!

Thân thể của Quan Quân Hầu dường như cũng bị tinh mang đồng hóa, trở thành một bộ phận của thanh đao kia.

Người hợp cùng với đao, hóa thân yêu dị.

Đây là Yêu Đao!

Oanh...

Ánh sao đầy trời cuồn cuộn mà tới, giống như sông lớn mênh mông, sinh sôi không ngừng, mỗi một tấc tinh quang đều mang theo sát phạt, muôn hình vạn trạng, tung hoành bất bại.

Ông! Thần sắc của Vương Khung khẽ biến, Hắc Long Đao hướng về phía trước chém ra, đao quang lăng lệ mới vừa chạm vào tinh quang mãnh liệt liền bỗng nhiên vỡ vụn.

Hắc Long Đao gào thét, ngăn cản ở trước người.

Tinh mang giống như hồng lưu nghịch loạn, nghiền ép mà tới từ bốn phương tám hướng, trong giây lát liền bao phủ Vương Khung.

Mỗi một luồng tinh mang đều uẩn tàng ngàn vạn đao nhận, ẩn giấu ý chí của Quan Quân Hầu.

Phanh phanh Phanh! Đột nhiên, Vương Khung tế ra Nghịch Lôi Long Nha, lôi hải hiển hiện, nổ vang ở quanh người hắn, hóa thành một dòng sông lớn, bức lui ánh sao đầy trời.

Chương 948

"Đồ Hầu, ngươi còn chưa thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng của Yêu Đao!"

Tinh tú tỏa ra trên bầu trời, bất kể thời gian và không gian thay đổi, nó đều ở khắp nơi.

Giọng nói của Quan Quân Hầu truyền ra từ bên trong ánh sao đầy trời, lộ ra hàn ý dày đặt.

Y đồng hóa cùng với Yêu Đao, chính là một thể, ngay cả hình thái sinh mệnh cũng đều phát sinh cải biến.

Đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của Yêu Đao.

Trong khoảnh khắc, ánh sao đầy trời phóng lên tận trời, hóa thành một vị cự nhân, hào quang rạng rỡ, như là Ma Thần viễn cổ.

"Pháp thiên tượng địa, tinh không chi vương!" Đám người kinh dị, quả thực không thể tin được.

Đây là thần uy vô thượng ghi lại bên trong đạo thư cổ lão, chiếm giữ thiên địa dị tượng, như Ma Thần phụ thể, nắm giữ tầng tầng lực lượng bất khả tư nghị, di chuyển sông núi, hái nhật nguyệt...

"Tử Dĩnh Đao...cửu thiên kinh đô địa, tử dĩnh hóa tinh không! Nó vậy mà ngay cả hình thái sinh mệnh của Quan Quân Hầu cũng đều cải biến, quả thực chính là Ma Thần cổ lão."

"Yêu Đao...đây mới thực sự là Yêu Đao, pháp thiên tượng địa, xưa nay vô song, đây là thực lực của Quan Quân Hầu sao?"

"Thật bất khả tư nghị, bên trong thế hệ trẻ tuổi vậy mà có dạng quái vật này, loại lực lượng này đủ để chém giết Chưởng Khống Giả, không có một chút hồi hộp nào có thể nói."

"Trung Châu rộng lớn, chiếm cứ khí vận chư thiên, mới có thể đản sinh ra dạng quái thai này a."

Trong mắt tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ kính sợ.

Đặc biệt là đệ tử ba đại đạo thống Linh Sơn, bọn hắn ẩn cư thâm sơn,

bế quan tu hành, vào giờ phút này mới biết được, thiên địa rộng rãi, có thể ẩn nấp Chân Long.

Khổ tu qua nhiều năm như vậy cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Oanh...

Tinh quang cự nhân điểm ra một chỉ, hư không rung động, vạn đạo hoa lửa, vẻn vẹn chỉ là dư ba nhấc lên liền đánh bay đám người ra ngoài.

Lực lượng đáng sợ xé rách lôi hải, Nghịch Lôi Long Nha giống như một đầu Tiểu Long chấn kinh, phát ra tiếng gào thét chói tai.

"Đồ Hầu, ta biết rõ thực lực của ngươi không chỉ có như thế!" Tinh quang cự nhân thờ ơ nói.

Ông! Đột nhiên, bên trong lôi quang tán loạn, một cái móng vuốt màu đen có thể kéo dài vô hạn duỗi ra, chụp vào lôi quang mãnh liệt kia.

Cái móng vuốt màu đen kia giống như Ma Long, đúc thành từ vô số vảy giáp màu đen, hiện ra ánh sáng băng lãnh trong suốt.

"Đó...đó là cái gì?" Ngọc Thiên Tâm rống to một tiếng, đôi mắt đẹp kinh hãi.

Bên trong lôi quang, thân thể của Vương Khung phát ra biến hóa kinh người, Hắc Long Đao dung hợp cùng với cánh tay phải kia, nửa người cũng đều bị từng viên từng viên tinh thể màu đen bao bọc, rót vào máu thịt, dung hợp cùng với xương trắng.

Những tinh thể màu đen như là lân giáp kia trở thành một phần thân thể của hắn.

Oanh...

Hư không rung động, khí tức hung lệ không ngừng đánh thẳng vào cổ điện.

Lúc này Vương Khung so với vừa rồi lại càng thêm khủng bố.

Phanh! Tinh không cự nhân đấm ra một quyền, va chạm cùng với móng vuốt màu đen ở giữa không trung.

Dư ba như tới từ địa ngục, gào thét tàn phá bừa bãi.

Phanh! Móng vuốt màu đen xuyên qua thân thể tinh không cự nhân.

Chỉ một thoáng, lân giáp tạo thành từ tinh thể bắt đầu vỡ vụn.

"Đồ Hầu, ngươi không thể khống chế lực lượng của thanh đao này, hình thái thật là xấu xí!" Tinh không cự nhân phát ra thanh âm lạnh lùng.

Thân thể của nó là hóa thân từ ngàn vạn tinh quang, giống như bầu trời đầy sao, vĩnh hằng bất diệt, thanh âm mênh mông, uẩn tàng thiên uy, chấn cho sắc mặt của mọi người ảm đạm, cơ hồ nói không ra lời.

"Hắc Long Đao của thần tượng không sánh bằng Tử Dĩnh Đao!" Minh Hạo Nhiên nắm chặt song quyền, cắn răng nói.

"Không, độ dung hợp của y quá cao, đã triệt để phát huy ra uy lực của thanh Yêu Đao này, người dung hợp cùng với đao, hóa thân thành tinh không bất diệt." Dương Kỳ trầm giọng nói.

Y là【 Thiên Tứ Thần Binh 】bên trong truyền thuyết, cảm ứng biến hóa đối với Yêu Đao là hiểu rõ ràng nhất.

Trên thực tế, tiềm năng Hắc Long Đao của Vương Khung càng lớn, lực lượng ngủ say sẽ càng thêm đáng sợ, nhưng chính vì vậy, thanh đao này sẽ càng thêm khó khống chế.

Nó giống như một đầu hung thú chưa thức tỉnh, cho dù là Vương Khung cho đến nay cũng đều không thể chân chính thức tỉnh nó.

Tương phản, tư chất của Quan Quân Hầu đủ để chân chính chưởng khống chuôi Tử Dĩnh Đao kia.

Cái gọi là Yêu Đao, chính là ở bên trong mỗi một thanh đao đều ẩn chứa lực lượng độc nhất vô nhị, người dung hợp cùng với đao, hình thái sinh mệnh cũng đều sẽ phát sinh biến hóa, giống như là hóa thân Tinh Không Ma Thần của Quan Quân Hầu.

Lực lượng như này khủng bố doạ người, siêu thoát phàm trần, cũng không phải là nhân loại có thể nắm giữ.

Người tu luyện Yêu Đao có rủi ro cực lớn, thiên tư không tốt, tất nhận phản phệ.

Cho tới nay, lời đồn Yêu Đao phệ chủ cũng đều không đứt đoạn.

Chương 949

"Thật đáng tiếc, tư chất của ngươi không xứng với thanh Yêu Đao này!" Tinh Không Ma Thần hờ hững nói.

Phía sau hắn có vô số ánh sáng nở rộ, mơ hồ hiển hiện dị tượng, chín ngôi sao lớn như vương miệng, vận chuyển không ngừng.

"Bỗng nhiên tìm được sự kỳ diệu của thiên nhân, tương lai tinh không đại Pháp Vương!" Giọng nói của Quan Quân Hầu như cùng đi từ vô tận hư không, tuyên cáo số mệnh sau cùng của Vương Khung.

Cổ điện chấn động, vô lượng tinh quang lấp đầy thiên địa, thôn phệ Vương Khung.

Sinh mệnh nhỏ bé kia dường như táng thân trong tinh không, trở thành một hạt bụi, không còn hiện trên thế gian.

"Đáng chết!" Minh Hạo Nhiên phẫn nộ muốn điên phóng lên tận trời.

Dương Kỳ cũng xuất thủ, vạn đạo thần binh, điên cuồng phát ra.

Phanh phanh Phanh! Tinh quang bất diệt, thân ảnh khủng bố đứng sừng sững trong bầu trời kia chỉ là thoáng nhìn, đao quang đáng sợ rủ xuống, trực tiếp xuyên thủng thân thể của hai người, đính bọn hắn trên mặt đất.

Quan Quân Hầu, nam nhân này cường đại không thể nghịch chuyển.

Y cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu nhín chúng sinh như sâu kiến, ánh mắt hờ hững nhìn về phía tinh quang nổ vang.

"Thật đáng tiếc...ngươi đã không có tư cách đến trước người của gã."

Oanh...

Đúng lúc này, mái vòm nổ tung, vô số xúc tu duỗi tới ra, như là Giao Xà đâm vào tinh quang, tản mát ra khí tức tai nạn.

"Còn có cao thủ?" Ngọc Thiên Tâm hoa dung thất sắc, lấy làm kinh hãi.

"Cái đó là..." Thần sắc của Minh Hạo Nhiên đại biến, cảm thấy một cỗ khí tức quen thuộc.

"Thánh Mẫu Bạch Liên! ?"

Đó là thần hình chí cao bên trong Thần Miếu, cũng là chìa khoá mở ra

Chân Không Gia Hương.

Chân Không Gia Hương sau khi xuất thế, đạo thần hình này liền biến mất không thấy.

Rất hiển nhiên, có người kế thừa đạo thần hình đáng sợ này, luyện thành huyền công, vào thời khắc mấu chốt này, ra tay với Vương Khung, muốn cướp đoạt khí vận của hắn, chia cắt tính mệnh của hắn.

"Đồ vật đáng chết!" Minh Hạo Nhiên nghiêm nghị gào thét.

Y thân chịu trọng thương, hai mắt chảy máu, xương cốt toàn thân đều gãy bảy tám cái.

"Ha ha ha, Đồ Phu bên trong truyền thuyết, hôm nay lại muốn trở thành vốn liếng của ta." Vạn Linh Thông nghiêm nghị cười nói.

Y từ một tiểu nhân vật tại Bắc Cảnh đau khổ giãy dụa đi đến một bước này, quả thực có thể được xưng là nghiêng trời lệch đất, hiện nay ngay cả Đồ Phu bên trong truyền thuyết cũng đều sắp bị y nuốt chửng, trở thành vốn liếng của y.

Tiếng cười của y cuồng ngạo kinh thiên, vô số xúc tu như nghiệt long thức tỉnh, thăm dò vào bên trong tinh không đầy trời, hấp thu chất dinh dưỡng.

"Vương Khung, sinh tử đại hạn của ngươi làm sao có thể không có ta!" Đúng lúc này, một tiếng cười băng lãnh vang vọng cung điện.

Hắc ám nổ vang, lại có một cỗ khí tức đáng sợ hiển hiện, dục niệm tham lam như bão táp càn quét, thổi lất phất tâm linh của mỗi người.

"Tố Huyền Chân!" Tinh Không Ma Thần hừ lạnh một tiếng, nhưng không có động đậy.

"Y, y không phải đã chết ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » rồi sao?"

Trong lòng Ngọc Thiên Tâm, Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ rung động, đôi mắt run lên, có một chút không dám tin tưởng.

Hôm đó ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển », nam nhân này đã sớm chết ở trong tay Vương Khung, làm sao lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Bọn hắn đương nhiên không biết, Tố Huyền Chân hiện nay đã không

phải là đệ tử Quang Minh Điện lúc trước kia, mà là Tham Thú Cách Lỗ.

Ngay vào thời điểm Vương Khung đối mặt với kiếp số, y cũng xuất thủ, bắt lấy cơ hội ngàn năm một thuở này.

Vạn Linh Thông, Tố Huyền Chân, còn có Quan Quân Hầu.

Ba người này đều là thiên kiêu đương thời, thực lực che đậy cùng thế hệ, cơ duyên càng là được thượng thiên ưu đãi.

Ba người xuất thủ vô tình, liền muốn tiêu diệt dị số bên trong tinh quang kia.

Đây có thể nói là tai kiếp lớn nhất mà Vương Khung phải đối mặt từ khi xuất đạo.

Cường địch đều đến, sinh tử đại kiếp!

"Ha ha ha...rốt cuộc cũng cam lòng xuất thủ sao?" Đúng lúc này, bên trong ánh sao đầy trời, một tiếng cười cởi mở truyền ra, bá thiên tuyệt địa, nghiêm nghị hung tàn.

"Hửm?"

Một câu nói đơn giản này như là núi lở trời sập, chấn động tâm linh của mỗi người.

"Lão đại!"

"Thần tượng!"

"Đồ Phu...là Đồ Phu! Hắn vậy mà không có việc gì?"

Lúc này, trong lòng của tất cả mọi người đều nhấc lên sóng to gió lớn.

Ở bên trong tinh quang như lưỡi đao kia, Vương Khung bước ra một bước, ánh mắt như đao, tách ra âm dương.

Hắc Long Đao phóng lên tận trời, như một đầu lệ thú, chém đứt vô số xúc tu.

Cùng lúc đó, Vô Hạn Đại Pháo hiển hiện trong hư không, hỏa lực ù ù, bức lui Tố Huyền Chân ra.

Phanh! Thiên Sinh Trì như pháp ấn Thương Thần, đánh về hướng Tinh Không Ma Thần.

Chỉ một thoáng, vạn đạo hoa lửa, bắn tung tóe bát phương.

"Vương Khung, ngươi vậy mà không có việc gì?" Vạn Linh Thông lộ ra ánh mắt kinh nghi, không thể tin được.

Chương 950

"Không phải tộc ta, Chân Không Gia Hương!" Ánh mắt của Vương Khung sắc bén, trong nháy mắt liền nhìn ra khí chất cực kỳ đặc biệt của Vạn Linh Thông, giống người mà không phải người, giống như yêu mà không phải yêu, ở vào khoảng giữa thần bí.

Rất hiển nhiên, trên người y mang theo đại hung, là quái vật chạy đến từ Chân Không Gia Hương hôm đó.

Về phần Tố Huyền Chân, Vương Khung cũng không phải lần thứ đầu tiên gặp gỡ.

Hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, hôm đó tại « Mạt Pháp Thế Giới », người này đã chết.

Hiện nay Tố Huyền Chân thế nhưng là bị người mượn xác.

"Tham Thú! ?" Vương Khung khẽ nói.

Hai chữ này giống như một thanh đao tử đâm thật sâu vào buồng tim của Tố Huyền Chân, khiến cho sát cơ của y đại thịnh.

Những người này đều là đại địch, bày ra sát cục như này, lại là gậy ông đập lưng ông.

Nhóm người Vương Khung xâm nhập vào long sào, là làm mồi nhử.

Thật tình lại không biết, ba người này cũng dùng Trần Cung trọng thương xem như là mồi nhử, dụ Vương Khung đi vào sát cục.

"Cái gì cũng không cải biến được!" Quan Quân Hầu khẽ nói.

Tinh Không Ma Thần chống trời đạp đất, phù quyết lăng vân, vừa ra tay liền tinh quang phá diệt, táng diệt túc hải, lực lượng vô song ngưng thành một chỉ, đè ép xuống.

"Bạch Liên Thánh Mẫu!" Vạn Linh Thông quát to một tiếng, vô số xúc tu chui ra từ trong người y, dây dưa lẫn nhau, hóa thành một đoá hoa sen màu trắng, chậm rãi nở rộ.

Vô tận quang minh nổ vang, chiếu sáng bỉ ngạn, phổ chiếu hư không, mọi loại pháp môn, tất cả đều quy y.

Hống! Cùng lúc đó, Tố Huyền Chân khoát tay, hư không nứt ra, giống như một cái miệng lớn dính máu, tham lam vô độ, liền muốn thôn tính hết thảy, ở trước miệng nó, cả thế giới đều là vốn liếng của nó.

Ba đại cao thủ đều tới, tinh hà treo ngược, sen trắng nở rộ, tham lam tung hoành...

Đối mặt với sự liên thủ đáng sợ như vậy, mạnh như Chưởng Khống Giả cũng phải nuốt hận.

Lúc này, trái tim của tất cả mọi người đều nhảy đến cổ.

Đây cơ hồ có thể nói là va chạm của thế hệ trẻ tuổi đứng đầu nhất.

Nếu như nói Đồ Phu là một đầu Chân Long.

Như vậy ba đại cao thủ này chính là kẻ đồ long, thân mang sát khí đồ long.

Bọn hắn hôm nay liền muốn đồ long.

"Năng lực!"

"Tứ Thần Tí!"

Đúng lúc này, Vương Khung hét to, phía sau hắn đột nhiên nở rộ huyền quang vô lượng, hai cánh tay mọc ra, như Tí Thần phấp phới, phủ đầy huyền văn.

Ngay sau đó, bí văn vô tận kia lan tràn, ngay cả cánh tay bản thể của hắn cũng đều bị bám vào.

Oanh...

Bốn cánh tay phảng phất như bốc cháy, bị hỏa diễm màu vàng quấn quanh, uy năng đáng sợ như nộ hỏa thượng thiên, nổ vang bát phương, vỡ vụn đại địa.

"Đây là..." Dương Kỳ mở to hai mắt nhìn.

Bốn cánh tay bị lửa vàng quấn quanh, phát ra hung uy khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể của hắn cũng đều cơ hồ không kềm chế được, liền muốn nhảy ra ngoài.

Đó vừa là máu thịt, vừa là thần binh.

Giống như thân thể lại không phải thân thể, mà là thần binh diệu pháp!

Tứ Thần Tí, chính là Vương Khung luyện hóa Mệnh Tinh Đọa Giao, dựa vào Hỏa Chủng màu đen thức tỉnh năng lực mới.

Oanh...

Bốn cánh tay lửa vàng vung ra, một tay cầm Nghịch Lôi Long Nha, một tay cầm Vô Hạn Đại Pháo, một tay cầm Hắc Long Đao,, một tay cầm Thiên Sinh Trì.

Bốn kiện pháp bảo ở dưới sự gia trì của Tí Tứ Thần, uy năng lập tức tăng vọt gấp năm lần không thôi.

"Đây là...không có khả năng..." Vạn Linh Thông rống to một tiếng, toát ra sợ hãi to lớn.

Vô Hạn Đại Pháo điên cuồng phát ra, khoảng chừng hơn vạn đạo hoa lửa bắn phá từ bên trong hư không, trong giây lát liền xuyên thủng sen trắng nở rộ, ngay sau đó, liền ngay cả thân ảnh của Vạn Linh Thông cũng đều bị thôn phệ.

Thiên Sinh Trì như pháp ấn Thần Ma bỗng nhiên đập xuống, hư không phá toái, cái miệng lớn dính máu kia bị không gian loạn lưu bao phủ.

Tố Huyền Chân như diều đứt dây bay ngang ra ngoài.

Thiên Sinh Trì đuổi sát không buông, cánh tay mập mạp duỗi ra từ bên trong, sản sinh tham lam thèm ăn đối với huyết mạch của Tố Huyền Chân.

Cùng lúc đó, Nghịch Lôi Long Nha cùng với Hắc Long Đao dây dưa với nhau, như song long xuất hải xé rách ánh sao đầy trời, trực tiếp phá tan Tinh Không Ma Thần kia thành từng mảnh.

Phanh! Thân ảnh của Quan Quân Hầu bay tứ tung ra ngoài, tách ra cùng với Tử Dĩnh Đao.

Một màn này, núi lở trời sập, rung động tâm linh của mỗi người.

Vương Khung như một đầu Chân Long triệt để thức tỉnh, ngạo nghễ trên chín tầng trời, bao trùm ở giữa chư thần, hung uy cái thế, dùng sức một mình, vậy mà đánh lui ba đại thiên kiêu cái thế kia.

Lúc này, hai đầu lông mày của Quan Quân Hầu dính máu tươi, khí tức hủy diệt tàn phá bừa bãi trên vết thương của y.

Vạn Linh Thông như chó nhà có tang, điên cuồng chạy trốn, khí tức của y không ngừng suy yếu, tu vi cũng đều chịu ảnh hưởng.

Chương 951

Về phần Tố Huyền Chân thì nửa người cũng đều bị đánh nát, trở thành vốn liếng của thiên sinh nguyên thai.

Ba đại cường giả bị đánh bay, trên mặt của bọn hắn đều toát ra vẻ kinh ngạc và kinh nghi.

Không ai ngờ được Vương Khung vào giờ phút này vậy mà hung mãnh như vậy.

"Toàn bộ đều phải chết! ! !" Vương Khung bá đạo vô song, căn bản không có ý tứ dừng tay.

Hung uy giống như biển, rung động thế giới.

Vương Khung vào thời khắc này triển lộ ra bộ mặt đáng sợ chân chính của mình.

Tứ Thần Tí lần đầu tiên xuất hiện ở trước mắt mọi người, thần văn như ánh lửa, lấp lóe áng vàng, ở dưới sự gia trì của loại năng lực này, uy lực của bất luận binh khí pháp bảo nào cũng đều tăng gấp bội, cho dù chỉ là một cọng cỏ cũng có thể xuyên thủng vàng, một giọt nước cũng có thể xuyên thủng xương cốt...

Càng không nói đến bốn đại pháp bảo Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao, Thiên Sinh Trì cùng với Vô Hạn Đại Pháo.

Quan Quân Hầu bị hai đạo đao quang xuyên thủng thân thể, đính ở trên cột cung điện.

Hắc Long Đao như nghiệt long gào thét, Nghịch Lôi Long Nha giống như lôi long gào thét, quấn quanh y.

Tố Huyền Chân bị đánh đến máu thịt phân liệt, phía dưới túi da hiển lộ ra lân giáp dữ tợn, nó bị trọng thương, rốt cuộc không thể duy trì hình người, mắt thấy liền muốn hiển lộ ra hình thái Tham Thú.

Vạn Linh Thông bị Vô Hạn Đại Pháo không ngừng bắn phá, nhục thân triệt để vỡ vụn, kết cấu bên trong thân thể của y đã sớm biến hóa, lục phủ ngũ tạng cũng đã tan chảy, vô số côn trùng như là xúc tu lít nha lít nhít, đan

vào một chỗ, cấu trúc ra hệ thống sinh mệnh mới.

Có thể nói, y đã sớm không thuộc về loài người.

"Hoá ra đã sớm là súc sinh." Vương Khung lạnh lùng, hắn bước ra một bước, bàn tay lớn rơi xuống.

Thiên Sinh Trì như đế ấn trấn áp, đánh về hướng Vạn Linh Thông.

"Vương Khung...ngươi là cố ý giả bộ yếu thế." Vạn Linh Thông nghiêm nghị quát.

Vào giờ phút này, lực lượng Vương Khung triển lộ ra so với lúc nãy quả thực tưởng như hai người, thiên địa kinh dị, quỷ thần khấp huyết, quả thực cường hoành rối tinh rối mù.

Loại lực lượng này coi như ở bên trong Chưởng Khống Giả cũng đều được tính là cao thủ đỉnh tiêm.

Vạn Linh Thông thực sự nghĩ không ra, Vương Khung chỉ mới là Chi Phối Giả đỉnh phong, cảnh giới Dung Khí tầng ba mà thôi, vì sao liền có thể đạt đến tình trạng như thế, quả thực không theo lẽ thường.

"Nói nhảm, nếu không làm sao có thể dẫn những con côn trùng trong bóng tối như các ngươi ra?" Vương Khung cười lạnh nói.

Hắn biết thần thông của mình quá mạnh, cướp đoạt quá nhiều khí vận, tất nhiên sẽ nhận kiếp số trùng điệp, dựng nên đại địch.

Nhất là luyện thành thiên phú thần thông ở bên trong Tuyệt Ngục, phúc họa đồng thời đến, đại địch trốn trong chỗ tối.

Cho nên mới mượn cơ hội này, dẫn toàn bộ bọn hắn đi ra.

Oanh...

Vương Khung đấm ra một quyền, trực tiếp đánh tan thân thể của Vạn Linh Thông.

Vào lúc này, Vạn Linh Thông thân tử đạo tiêu, hết thảy biến thành không có.

Tiểu nhân vật trà trộn tại Bắc Cảnh này cuối cùng vẫn là không có bắt được gợn sóng thời đại, nắm chặt vận mệnh của chính mình, vứt bỏ tính mệnh ở nơi này.

Vô số côn trùng dây dưa cùng một chỗ, như là một đầu cự mãng, phóng lên tận trời, liền muốn trốn khỏi chỗ này.

"Còn muốn chạy, ta ngược lại muốn xem thử ngươi là quái vật gì?"

Vương Khung dùng hai tay kết ấn, Thiên Sinh Trì đằng không mà lên, huyền quang vạn trượng, liền trấn áp vô số côn trùng kia.

Oanh...

Khí thế của Vương Khung càng trở nên khủng bố, dường như mỗi khi hắn chém giết một vị thiên kiêu, khí vận của hắn liền càng trở nên nồng nặc, lực lượng cũng liền càng thêm cường đại.

Hắn xoay người lại, đi về hướng Quan Quân Hầu.

Nam nhân được xưng là đệ nhất nhân bên trong hầu tước này, lúc này cũng như là chó nhà có tang, bị hai đại đao binh đính ở trên cột cung điện, không còn có điên cuồng mới vừa rồi.

"Vương Khung, ngươi quả nhiên là một dị số!" Quan Quân Hầu cắn răng nói.

Hôm đó tại Động Vũ Khư, thực lực của Vương Khung còn không được y để vào trong mắt.

Nhưng Quan Quân Hầu không ngờ được, ở trong một thời gian ngắn như vậy, Vương Khung vậy mà liền trưởng thành đến mức độ này, gần như nghiền ép, trấn áp y.

"Ngươi cũng xứng dùng Yêu Đao?" Vương Khung cười lạnh, hắn ngoắc ngón tay.

Thân thể của Quan Quân Hầu nứt ra, một đạo tinh quang bắn ra, rơi vào trong tay Vương Khung, đương nhiên đó là Tử Dĩnh Đao.

"Vương Khung, ngươi vậy mà cướp đoạt Yêu Đao của ta!" Quan Quân Hầu nghiêm nghị quát.

Đôi mắt của y nở rộ hung mang, biểu tình dữ tợn, không còn có thong dong bình thản trước đó, chưởng khống hết thảy tự tin.

"Cướp đao của ngươi thì tính là cái gì, coi như tính mệnh của ngươi cũng đều là của ta." Vương Khung cười lạnh.

Chương 952

Tử Dĩnh Đao là Yêu Đao, vừa vặn phối hợp với Tứ Thần Tí, đủ để phát huy ra uy năng to lớn.

Hiện nay Vương Khung đã nắm giữ ba đại đao binh Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao và Tử Dĩnh Đao, nếu như lại tìm được thêm một thanh Yêu Đao, vừa vặn góp đủ bốn thanh, kết hợp với Tứ Thần Tí, quả thực là như hổ thêm cánh, chiến lực tăng mạnh.

"Đồ điên, ngươi muốn cướp đoạt bí mật của Yêu Đao để phối hợp với năng lực của ngươi!" Quan Quân Hầu nghiêm nghị quát, nhìn thấu tâm tư của Vương Khung.

Yêu Đao hung lệ, mệnh cách của người bình thường liền ngay cả một thanh cũng đều không thể tiếp nhận.

Lại càng không cần phải nói đến việc Vương Khung muốn góp đủ ba thanh.

"Liên quan gì đến ngươi!" Vương Khung quạt một bàn tay tới, đánh cho Quan Quân Hầu đầu ông ông tác hưởng.

Y lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Khung, có một chút hoảng hốt, có một chút kinh ngạc, càng nhiều là khó có thể tin.

Loại thiên kiêu tranh phong cấp bậc này, vậy mà lại bạt tai?

"Vương Khung, con mẹ ngươi..."

"Nói nhảm!"

Không chờ Quan Quân Hầu nói xong, Vương Khung xoay tròn tay, hai bên trái phải, "bốp bốp bốp", nhắm ngay vào đầu Quan Quân Hầu, quất mười mấy cái tát.

"Tiểu Minh mau quay lại cho ta, trở về liền tung lên Thiên Võng!" Vương Khung cười lạnh.

"Có ngay!" Minh Hạo Nhiên đã sớm lấy ra Quang Ảnh Thạch, ghi chép lại toàn bộ một màn hành hạ này.

Chuyện này nếu như tung lên Thiên Võng thì sẽ dẫn tới bao nhiêu chấn

động cùng với bình luận?

Đường đường là Quan Quân Hầu, đệ nhất hầu gia triều đình, bị người ta quạt liên tiếp mười mấy cái cái tát ở trước mặt người khác, ngaycar chỗ trống phản kháng cũng đều không có, đừng nói là hầu gia, coi như là người bình thường chỉ sợ rằng cũng đều sẽ dẫn tới vô số trào phúng cùng với xem thường.

Từ nay về sau, cái gì Quan Quân Hầu cũng không cần lăn lộn nữa, trực tiếp tử vong ở trong xã hội.

"Thần tượng, nghiêng qua một chút, ta sẽ quay cận cảnh y một chút, đúng đúng đúng...chính là tư thế này..." Minh Hạo Nhiên thay đổi vị trí, không ngừng quay chụp.

Quan Quân Hầu hoảng sợ nhìn Vương Khung cùng với Minh Hạo Nhiên, trong mắt lộ ra kinh hãi cùng với chấn kinh.

Hai người này là ma quỷ sao?

Đây là sự tình mà người làm sao?

Lúc này, đừng nói là Quang Quân Hầu, tất cả mọi người trong sân đều nhìn choáng váng.

Cao thủ so chiêu, còn có thể có dạng thao tác này?

Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, đối với cường giả mà nói, đặc biệt là thiên tài đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, chuyện này còn khó chịu hơn so với giết hắn.

Đừng nhìn Quan Quân Hầu hiện tại nhảy nhót tưng bừng, có thể hô có thể nói, trong mắt mọi người, kết cục của y so với Vạn Linh Thông cũng thê thảm hơn nhiều.

Vạn Linh Thông thân tử đạo tiêu, chết một cách thống khoái.

Nhưng Quan Quân Hầu sống còn muốn thống khổ hơn so với chết, một khi đoạn hình ảnh này được tung ra, y cũng không cần làm người, bất kể y lợi hại bao nhiêu, về sau thành tựu cao bao nhiêu, chỉ cần nhắc tới y, liền có một vết nhơ không đi vòng qua được.

Y bị đóng đinh và bị tát trước mặt mọi người!

Từ xưa đến nay, cường giả cái thế nào sẽ có loại quá khứ như vậy?

"Giết người tru tâm, quá ác! Đây...đây là Đồ Phu sao?"

"Chuyện này...đây quả thực không phải là người...thật đáng sợ...nếu đổi lại là ta, ta sẽ tình nguyện tự bạo!"

"Đồ Phu bên trong truyền thuyết a! Làm sao lại có nam nhân khủng bố như vậy, khiến cho người ta giận sôi!"

Từng ánh mắt hoảng sợ biến thành e ngại, mơ hồ có một chút né tránh.

Nam nhân này không những bá đạo, cường đại, thủ đoạn càng là cực kì tàn nhẫn.

Đột nhiên, một cỗ dao động hủy diệt như gió bão càn quét mà lên từ trong cơ thể của Quan Quân Hầu.

Ngay sau đó, thân thể của y nứt ra, từng sợi hào quang hừng hực lộ ra từ bên trong khe hở.

Oanh...

"Vương Khung, ta không đội trời chung với ngươi!" Quan Quân Hầu giận dữ hét.

Dứt lời, thân thể của Quan Quân Hầu triệt để nổ tung, máu thịt tiêu tán như bụi ở trong ngọn lửa.

"Tự...tự bạo! ?" Đám người nhìn đến mức trợn mắt hốc mồm.

Một màn này, liền ngay cả Vương Khung cũng hơi cảm thấy có một chút kinh ngạc.

Kẻ này cũng quá cương liệt, đường đường là Quan Quân Hầu, lại bị Vương Khung bạt tai đến tự bạo.

"Chuyện này..."

"Lão đại, ngươi đánh chết y rồi!" Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

"Đừng nói mò, mọi người đều nhìn thấy, y là tự bạo, không có quan hệ với ta!" Dứt lời, Vương Khung quay người, nhìn về phía Quang Ảnh Thạch trong tay Minh Hạo Nhiên.

"Cắt đoạn này đi cho ta!"

"Hiểu rõ!" Minh Hạo Nhiên khẽ gật đầu.

Vào lúc này, bên trong đại điện lặng ngắt như tờ, yên tĩnh như chết.

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên người Vương Khung, lộ ra kính sợ thật sâu.

Đối mặt với ba đại thiên kiêu, thực lực của Vương Khung vậy mà cũng đều bày biện ra trạng thái nghiền ép, trực tiếp đánh nổ, không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói.

Chương 953

Vạn Linh Thông thân tử đạo tiêu.

Quan Quân Hầu bị trấn áp tự bạo.

Tất cả những thứ này thực sự quá mộng ảo.

"Ừm, chạy rồi?" Vương Khung nhíu mày.

Thân thể của Tố Huyền Chân nổ tung, tản mát đầy đất, ngoài ra, còn có một bộ túi da, một bộ túi da Tham Thú.

Kim thiền thoát xác, vào thời khắc Vương Khung phân thân, dị loại bên trong Tham Thú nhất tộc này cuối cùng vẫn đã trốn được một kiếp.

Nhưng ở trong trận chiến này, nó nguyên khí đại thương, trong một thời gian ngắn sẽ không thể ngụy trang thành Tố Huyền Chân, trở lại Quang Minh Điện.

"Đáng tiếc, sớm biết vậy nên hạ thủ nhẹ một chút." Vương Khung lắc đầu.

Hắn nguyên bản liền không có muốn giết chết nó, một đầu Tham Thú ngụy trang thành nhân loại lẫn vào bên trong Quang Minh Điện, đây chính là tai hoạ lớn bao nhiêu?

Đối với Vương Khung mà nói, quả thực chính là việc vui.

Hắn ước gì đầu Tham Thú này quấy Quang Minh Điện đến long trời lở đất, tốt nhất là ngay cả Diệp Vô Thiên cũng đều bị nó giết chết mới tốt.

"Chạy quá nhanh, sớm biết như vậy liền để lại cho nó một - hai kiện trang bị." Vương Khung nhếch miệng, có một chút tiếc nuối.

Một lần này, Vương Khung coi như đã kiếm bộn.

Không chỉ thu hoạch được rất nhiều bảo vật trong hang ổ Đọa Giao, còn chém giết Vạn Linh Thông cùng với Quan Quân Hầu, trấn áp quái vật chạy trốn từ Chân Không Gia Hương, thu hoạch được thần hình Thánh Mẫu Bạch Liên cùng với Tử Dĩnh Đao.

Trọng yếu nhất là, hiện nay ngay cả Trần Cung - đầu Đọa Giao bị Vương Khung trọng thương này cũng trở thành vật trong túi của hắn.

"Hiện tại ngay cả cả tòa hang ổ Đọa Giao này cũng đều là của ta." Vương Khung nhếch miệng cười nói

Hai ~ ba kiện bảo vật, hắn căn bản liền chướng mắt, sớm vào trước khi tiến vào long sào hắn liền đã nghĩ tốt, nhất định phải tìm cơ hội dọn cả tòa hang ổ Đọa Giao này, để vào Phế Thổ, làm một bộ phận của Đồ Thần Công Hội.

Kể từ đó, khí vận của hắn sẽ càng thêm nồng đậm, nội tình càng thêm vững chắc.

Nói cho cùng, đây cũng chính là phủ đệ của Chân Vương nhất mạch, giá trị vô cùng tận, so với toàn bộ tài sản của hắn còn muốn quý giá hơn.

Tòa long sào này trải qua sự gia công của các thế hệ Đọa Giao nhất mạch, những Đọa Giao tiền bối kia sau khi tọa hóa, toàn bộ huyết cốt lân giáp của bọn hắn trở thành một bộ phận của tòa long sào này, phòng ngự của nó cực cao, coi như là Chúa Tể Giả cũng đều khó có thể đánh phá.

Tòa long sào này so với tám đại Vương Thành cũng đều muốn kiên cố hơn, vừa vặn làm chỗ căn cứ của Đồ Thần Công Hội.

Oanh...

Vương Khung trực tiếp xuất thủ, thu toàn bộ tòa huyết trì cùng với Đọa Giao Trần Cung bên trong huyết trì vào Thiên Sinh Trì!

"Hắn phát tài rồi...một đầu Đọa Giao cấp bậc Chân Vương, không biết sẽ có bao nhiêu thế lực sẽ đỏ mắt, chuyện này nếu như truyền đi, chỉ sợ rằng các đại thế lực cũng đều sẽ nịnh bợ hắn."

"Đây mới là bảo vật trân quý nhất, Chân Vương Đọa Giao hoàn chỉnh, lại vẫn còn sống sót, nghe nói loại sinh linh này có thể luyện ra long huyết!"

"Đáng tiếc, các loại trọng bảo này chú định đã không thể rơi vào trong tay của Linh Kiếm Sơn chúng ta."

Đám người cảm thán, vô cùng đỏ mắt.

Đọa Giao cấp bậc Chân Vương, vẻn vẹn chỉ đề luyện ra Mệnh Tinh liền đã có giá trị liên thành, lại càng không cần phải nói đến các loại bảo huyết, xương cốt, lân giáp trong cơ thể.

Nhiều bảo bối như vậy, coi như là Tần thị hoàng tộc cũng đều sẽ động tâm.

Nói cho cùng yêu thú cấp bậc Chân Vương vốn là trân quý hiếm có, lại càng không cần phải nói là tóm được một đầu còn sống.

"Lão đại, lần này chúng ta thật sự phát tài." Minh Hạo Nhiên không nhịn được nói.

Đầu Đọa Giao cấp bậc Chân Vương này nếu như hiến cho triều đình, có thể trực tiếp phong vương.

"Không vội!" Vương Khung giơ tay lên nói.

Oanh...

Đột nhiên, cả tòa long sào chấn động kịch liệt, đại địa nứt vỡ, thiên địa lật đổ, trận văn ẩn tàng kích hoạt toàn bộ, khí tức khủng bố vọt lên tận trời.

"Chuyện gì đã phát sinh?" Đám người kinh hô.

Lúc này, núi non nứt vỡ, long sào to như vậy phảng phất như một quả trứng lớn, đằng không mà lên từ bên trong ngọn núi.

"Động thủ rồi?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, vội vàng xông ra khỏi long sào.

Bên ngoài, mây mù nổ vang, hư không nứt ra.

Một thân ảnh to lớn như ẩn như hiện ở bên trong hư không, điều khiển hang ổ Đọa Giao.

Khí tức mà sinh linh kia phát ra, khiến cho nhật nguyệt thất sắc, không trung cũng đều vặn vẹo, toàn bộ sinh linh phía trên đại địa cũng đều phảng phất như nghênh đón tận thế, kinh dị nhìn lên không trung.

Sông núi cuồn cuộn, phong vân biến sắc, lôi đình khủng bố phảng phất như đại xà xen lẫn lan tràn ở trên bầu trời.

"Cái đó là...Chân Vương thứ sáu danh sách! ?" Ngọc Thiên Tâm hoa dung thất sắc, lớn tiếng kêu lên.

Chương 954

Vào lúc này, cao thủ chân chính của Đọa Giao nhất tộc rốt cuộc cũng hiện thân.

Loại tồn tại cấp bậc này, có thể so với cường giả cảnh giới Linh Lô bên trong nhân loại, bình thường mà nói, trốn trong long sào, ẩn vào hư không, cho tới bây giờ cũng không dễ dàng hiện thân.

Hiện nay Vương Khung xông vào long sào, chém giết thiên kiêu, mang Trần Cung đi.

Coi như là Chân Vương thứ sáu danh sách, cũng không thể không hiển lộ chân thân.

"Tiểu quỷ, ngươi thật to gan!"

Bên trong không trung, thân ảnh to lớn kia phát ra một tiếng rống to, như thiên uy hạo đãng.

Trong lòng của mỗi một người đều run rẩy dữ dội, không nhịn được dâng trào máu tươi.

Dạng uy thế này, coi như không phải cố ý nhằm vào, đám người cũng không thể thừa nhận.

Cảm giác sợ hãi cùng với áp bách đến từ sâu trong huyết mạch kia phảng phất như gông xiềng trời sinh, khiến cho bọn hắn không rét mà run, lần lượt lui lại.

"Đây là Chân Vương thứ sáu danh sách!" Vương Khung kinh hãi khó hiểu.

Đây chính là tồn tại sánh vai với nhân loại cảnh giới Linh Lô, thậm chí là càng thêm khủng bố.

Huyết mạch của chúng nó cổ lão, kéo dài đến nay, vẻn vẹn chỉ là lịch sử của bộ tộc này liền so với toàn bộ nhân loại cũng đều muốn dài dằng dặc hơn nhiều.

Tại thời đại thất lạc, thậm chí là tại thời đại thần thoại, bộ tộc này cũng đều là bá thiên tuyệt địa, đã từng là chủ nhân của phiến đại địa này.

"Lá gan không lớn, làm sao lại dám trực tiếp tịch thu nơi ở của ngươi!" Vương Khung hừ lạnh nói.

Đối mặt với Chân Vương thứ sáu danh sách, hắn cũng không sợ, có đầy đủ tự tin.

"Rất tốt!" Bên trong không trung, mây mù tản ra, đầu lâu giao long to lớn hiển hiện, vảy đen dày đặc, có thể so với một tòa núi cao, so với Trần Cung không biết to hơn bao nhiêu lần.

Nó chỉ nói một câu, cặp mắt hờ hững thậm chí không có nhìn thẳng vào Vương Khung.

Trong mắt nó, đây chẳng qua chỉ là một con giun dế mà thôi.

Hắc ám nổ vang, trảo về hướng Vương Khung.

Phanh! Đúng lúc này, một bàn tay duỗi ra từ bên trong hư không, trực tiếp đập tan mảnh hắc ám kia.

"Ha ha ha, lão Giao Long, ngươi rốt cuộc cũng đã lộ diện." Vương Huyền Cương hét dài một tiếng, phóng khoáng dậy sóng, lộ ra vẻ hưng phấn.

Trong nội tâm Vương Khung vui vẻ, hắn biết rõ, vở kịch chính đã bắt đầu!

Thương phong nổi lên, thiên địa thay đổi!

Phong vân nổ vang, hư không rung động, thân ảnh to lớn chậm rãi hiển hiện, giao thân như long, che khuất bầu trời, so với Trần Cung không biết to lớn hơn gấp bao nhiêu lần.

Đầu lâu to lớn kia giống như viễn cổ Ma Thần, hàng lâm nhân gian.

Đôi mắt màu đỏ tươi dâng lên nộ hỏa.

Phía trước, một bàn tay lớn dò tới từ sâu trong hư không, khí diễm khủng bố quấn xung quanh.

"Cao thủ Quang Minh Học Cung!" Lão Giao Long rống to một tiếng, tiếng nói của nó như ma lôi mênh mông, dọc theo hư không truyền ra chung quanh.

Chỉ một thoáng, đại địa nứt vỡ, núi non sụp đổ.

Lực lượng của Chân Vương thứ sáu danh sách có thể xưng là hủy thiên diệt địa, đặc biệt là đối mặt với cường giả cảnh giới Linh Lô, khí thế tăng cao, cho dù tiết lộ ra ngoài một tia cũng đều đủ để kinh động sông núi, nghịch loạn tự nhiên.

Oanh...

Lúc này, Bạch gia đã sớm tế ra trận pháp, ánh vàng nở rộ, như là vỏ trứng, bảo hộ đám người ở trung ương.

"Đây là thực lực của Chân Vương thứ sáu danh sách sao, thực sự rất đáng sợ." Vương Khung lộ ra sắc mặt ngưng trọng, khàn giọng nói.

Loại lực lượng này đã vượt qua phạm trù mà bọn hắn có thể lý giải, tu sĩ cảnh giới Dung Khí ở trước mặt nó quả thực chính là côn trùng, hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

Coi như là nhân loại cường giả cảnh giới Linh Lô, sợ rằng cũng đều phải kém hơn nửa phần.

"Nhân loại, ngươi dám chạm vào nghịch lân của ta!" Thanh âm cuồng nộ vang vọng ở giữa thiên địa.

Nhóm người Vương Khung chợt cảm thấy vô cùng kinh dị, bọn hắn ngẩng đầu nhìn lại, thương khung hỗn mang, kinh lôi lấp lóe.

Hai đại cao thủ đã sớm trốn vào hư không, chỉ có thể mơ hồ thấy thần quang chợt hiện, dị tượng nổ vang.

"Chân Vương không hiện tại thế, đây là quy củ do Lâm La Thiên quyết định năm đó, chính ngươi tự tìm chết, như vậy đừng có trách chúng ta." Vương Huyền Cương cười lạnh.

Vừa dứt lời, trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Trách không được qua nhiều năm như vậy, nhân loại cùng với yêu thú cũng đều bình an vô sự, chưa từng nhấc lên chiến hỏa, hơn nữa cũng không có nghe nói có yêu thú cường đại gì tạo thành uy hiếp đối với nhân loại.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, nhân loại mới dần dần an nhàn, quên đi sự khủng bố của yêu thú.

Thậm chí ở bên trong rất nhiều tiểu thuyết còn xuất hiện trích đoạn tay

xé yêu thú, giẫm đạp yêu thú.

"Hoá ra Lâm La Thiên từ lâu đã ký kết khế ước cùng với yêu thú nhất tộc, Chân Vương không hiện tại thế." Vương Khung âm thầm nói.

Chương 955

Đối với thế giới nhân loại mà nói, yêu thú cấp bậc Chân Vương quả thực chính là tai nạn, bất kể đến chỗ nào cũng đều là hủy thiên diệt địa.

Loại tồn tại này, đích xác không nên đặt chân vào cương vực nhân loại nửa bước.

"Vô tận tuế nguyệt trôi qua, cũng chỉ sinh ra một vị Lâm La Thiên, ngoài ra, các ngươi còn có cái gì?" Lão Giao Long cười lạnh một tiếng.

Hư không rung động, ở trong mơ hồ, cái đuôi lớn kia quét ngang, như là một thanh ma thương, xé rách tinh không, phá diệt nhật nguyệt.

"Chỉ bằng vào ngươi, còn muốn nhúng chàm Chân Vương?" Đọa Giao cuồng ngạo, nó có dạng thực lực cùng với tự tin này.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cường giả cảnh giới Linh Lô cũng đều là đứng vững vàng tại hàng ngũ đứng đầu nhất, trừ Chân Vương thứ sáu danh sách, e rằng cho dù là cường giả cùng cấp bậc cũng không dám buông xuống cuồng ngôn như này.

Đúng lúc này, một tiếng cười cởi mở vang vọng.

Bên trong hư không, một đoàn linh hỏa sáng rực thiêu đốt, thân ảnh cuồng bá đi ra từ bên trong, thần quang vạn trượng, chấn thiên động địa.

"Cao thủ Thần Hỏa Sơn đến rồi!" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên.

Lần săn giết Chân Vương thứ sáu danh sách này, Vương Huyền Cương chính là đã mời không ít cao thủ đến trợ trận.

Bằng không mà nói, chỉ dựa vào một mình y căn bản là không giữ được một đầu Chân Vương thứ sáu danh sách.

"Thần Hỏa Sơn...tiên tổ của tộc ta đã từng có đại địch xuất phát từ môn này!" Lão Giao Long rống to nói.

Hắc ám như vực thẳm, áp về hướng đoàn linh hỏa kia.

Trong những năm xa xưa, Chân Vương tung hoành, tiên tổ Đọa Giao nhất tộc đã từng đại chiến cùng với Thần Hỏa Sơn.

Cừu hận giữa hai bên vẫn giống như cũ, không chết không thôi.

"Đang muốn lĩnh giáo!" Thanh âm của cao thủ Thần Hỏa Sơn truyền đến.

"Đáng tiếc, loại chiến đấu đẳng cấp ngàn năm một thuở này, vậy mà không thể nhìn thấy." Vương Khung vỗ tay một cái, tiếc nuối nói.

Ba đại cường giả, đã sớm trốn vào hư không, nếu không dao động mà trận chiến này đưa tới có thể hủy thiên diệt địa, ảnh hưởng quá lớn.

"Đó là một vị sư thúc của ta, trước đó đã từng tiến vào Đế Đô, có giao tình cùng với Tần Hoàng, một tay Cửu Sắc Ly Thiên Huyền Hỏa danh xưng là Phần Thiên Chử Hải." Ngọc Thiên Tâm lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

Vị sư thúc này của nàng là uy danh ở bên ngoài, những năm gần đây thâm cư không ra ngoài, từ lâu đã không còn động thủ.

Nhân vật đáng sợ như vậy, liên thủ cùng với Vương Huyền Cương vậy mà cũng đều không thể trấn áp một đầu Đọa Giao.

Oanh...

Bên trong không trung nổi lên màu đỏ như máu.

Từng giọt máu tươi rơi xuống, giống như đại tinh tử vong, dấy lên liệt hỏa hừng hực, đạp nát sơn mạch.

"Máu người! ?" Vương Khung hơi biến sắc.

Hắn đến cùng vẫn đã đánh giá thấp sự khủng bố của huyết mạch Chân Vương, hai đại cao thủ cảnh giới Linh Lô liên thủ vây sát, lại vẫn lọt vào trọng thương,

"Huyết mạch Chân Vương, không thể tính toán theo lẽ thường, vào những năm xa xưa, bọn hắn là chủ nhân của phiến đại địa này." Bạch gia khẽ nói.

Vào thời đại nền văn minh yêu thú thống trị thiên hạ, Chân Vương cũng đều là tồn tại tầng cao nhất.

Oanh...

Đúng lúc này, hai cỗ khí tức đáng sợ hiển hiện từ bên trong hư không.

Một cỗ như tiên kiếm phiêu hốt, tung hoành vạn dặm.

Một cỗ giống như thần ấn giáng lâm, áp sập sông núi.

Cường giả cảnh giới Linh Lô của Linh Kiếm Sơn cùng với Như Ý Sơn rốt cuộc cũng xuất thủ.

Bốn đại Linh Lô săn giết Giao Long, một trận chiến kinh thiên như thế này, trăm năm khó gặp, nếu như truyền ra, nhất định sẽ khiến cho thiên hạ chấn động.

"Yêu nghiệt, bốn người chúng ta đồng loạt ra tay, ngươi coi như có chết cũng không tiếc."

Thanh âm của cao thủ Linh Kiếm Sơn truyền đến, lạnh lùng như hàn băng, cùng với đạo kiếm quang kia, không có khủng bố, chỉ có sinh tử.

"Nhân loại quả nhiên vẫn là hèn hạ vô sỉ như trước đây!" Lão Giao Long nghiêm nghị quát.

Cho dù thân là Chân Vương thứ sáu danh sách, nhưng đối mặt với bốn đại cường giả cảnh giới Linh Lô vây sát, nó vẫn như cũ cảm nhận được uy hiếp sinh tử.

"Bản tọa liền không tin, bốn đại Linh Lô xuất thủ cũng đều không thể trấn áp ngươi." Cao thủ Như Ý Sơn cũng là cười lạnh nói.

Y dạt dào chiến ý, tràn ngập tự tin.

Cao thủ cảnh giới Linh Lô vốn là hiếm thấy, mà một lần này, bốn người bọn họ đồng thời xuất thủ, liên thủ với nhau, nếu như còn không trấn áp được đầu Đọa Giao này, như vậy liền thật sự là chuyện cười.

"Ở trên núi của các ngươi vẫn còn có cao thủ nhỉ?" Vương Khung quay đầu, nhìn về phía Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý.

Lúc này, hai người đã khôi phục được chút út, mặc dù vẫn như cũ thân chịu trọng thương, nhưng ý thức đã thanh tỉnh.

Đối mặt với lời "khen ngợi" của Vương Khung, bọn hắn nhếch miệng, cũng không nói gì.

Chương 956

Vào giờ phút này, Phương Thiên Trùng cùng với Phong Như Ý đã triệt để biết được, kẻ trước mặt này căn bản cũng không phải là người.

Tên ma đầu này ngay cả cao thủ như Quan Quân Hầu, Tố Huyền Chân cùng với Vạn Linh Thông cũng đều có thể tùy ý trấn áp chém giết, hơn nữa còn là gần như nghiền ép, không kiêng kỵ gì.

Suy nghĩ một chút sự phách lối ương ngạnh của chính mình phía trước, quả thực chính là quá buồn cười.

Tên ma đầu này từ lúc vừa mới bắt đầu liền coi bọn hắn là trò cười.

Oanh...

Đột nhiên, hư không rung động, từng mảnh vảy giao nhuốm máu rơi xuống.

Vương Khung vui mừng, lão Giao Long kia quả nhiên đã lọt vào trọng thương.

Bốn đại cường giả cảnh giới Linh Lô thiết lập cục diện vây sát, coi như là Chân Vương thứ sáu danh sách cũng phải nuốt hận thất bại.

"A...Chân Vương..."

Nhưng vào đúng lúc này, một tiếng hét thảm vang lên.

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, đó cũng không phải là thanh âm của lão Giao Long.

Sau một khắc, trời cao nứt ra, một đạo nhân ảnh rơi xuống từ hư không, quanh người quấn quanh hắc diễm, không có đầu, sinh cơ đoạn tuyệt, đập vào bên trong sơn mạch, dao động khủng bố xung kích lên trên trời.

"Đó là...cao thủ Như Ý Sơn..."

"Chết rồi? Đó là một vị cường giả cảnh giới Linh Lô a? Làm sao có khả năng?"

Vào lúc này, Vương Khung chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, không thể tin được.

Bốn đại cường giả cảnh giới Linh Lô liên thủ, coi như không giữ được

đầu Lão Giao Long kia, nhưng làm sao sẽ chết?

Hết thảy đều lộ ra sự không chân thực, không thể tưởng tượng được.

"Không có khả năng!" Phong Như Ý trừng mắt muốn nứt, nghiêm nghị quát.

Cường giả cảnh giới Linh Lô, vị cường giả cảnh giới Linh Lô tử vong kia chính là ỷ vào cùng với căn cơ lớn nhất của Như Ý Sơn bọn hắn.

Vậy mà liền tử vong như vậy?

Lúc này, một cỗ sợ hãi trước đó chưa từng có lan truyền như bệnh độc ở trong lòng mọi người.

Cảnh giới Linh Lô cao cao tại thượng, như thần như phật, làm sao sẽ dễ dàng tử vong?

Chuyện này là sự kiện lớn chấn động thế gian!

"Không có đạo lý, tại sao lại có thể như vậy?" Bạch gia mở to hai mắt nhìn.

Bốn đại cảnh giới Linh Lô liên thủ, kết quả xấu nhất cũng chỉ là để cho đầu Giao Long kia đào tẩu mà thôi, sao có khả năng có người tử vong?

Chuyện này quá không hợp hợp lẽ thường.

Oanh...

Hư không vỡ vụn, Giao Long to lớn hiển hiện, thân thể của nó nhận thương tích, máu thịt nứt vỡ, lân giáp phiêu linh, nhưng khí tức sinh mệnh bẫn cường đại như trước.

Ở một bên khác thì trái lại, Vương Huyền Cương, cùng với cao thủ Thần Hỏa Sơn, Linh Kiếm Sơn lần lượt lui ra, trên người bê bết máu, sắc mặt ngưng trọng, bên trong con ngươi lộ ra một tia kinh hãi thật sâu.

"Ha ha ha, nhân loại ngu xuẩn, các ngươi hẳn là không ngờ được!" Lão Giao Long cười to.

Một đồng tiền vàng trôi nổi ở trước người nó, phía trên khắc đồ huy kỳ dị, ngọn lửa bảy màu, giống như ảo mộng.

"Đó là Lâm La Thiên Pháp Chương! ?" Vương Huyền Cương trừng trừng hai mắt, nghẹn ngào quát.

Ông! Đồng tiền vàng thần bí hóa thành lưu quang bảy màu phóng lên tận trời, phá vỡ trời cao, hoa lửa khủng bố xâm chiếm trời cao, phảng phất như trời cũng đều bốc cháy.

Ngay sau đó, sâu trong hư không, một tòa cung điện cổ xưa hiển hiện, rộng lớn nguy nga, tài hoa xuất chúng, phát tán ra khí tức hoang cổ đáng sợ.

Chung quanh toà cung điện cổ lão kia hiển hiện dị tượng, Chân Long hàng thế, Thần Hoàng niết bàn, thương thú rống trên chín tầng trời, Minh Thú đạp trong U Minh...vô số lân giáp, hài cốt, binh khí chồng chất ở chung quanh cung điện, giống như nền tảng.

"Đây là..." Bạch gia mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Chân Vương Điện! ! !

"Các ngươi vậy mà phá hư hiệp định!" Cao thủ Thần Hỏa Sơn nghiêm nghị quát.

"Nhân loại ngu xuẩn, ba ngàn năm trước, tộc ta cùng với Lâm La Thiên đã sớm có hiệp định, La Thiên Pháp Chương thuộc về tộc ta, hiệp định hôm đó liền sẽ chấm dứt, Chân Vương Điện sẽ hiển hiện trong nhân thế!"

Trong cung điện cổ lão truyền ra một tràng thanh âm hờ hững, trầm thấp doạ người, chấn động nhân tâm, lộ ra một cỗ lực lượng không thể trái nghịch.

Oanh...

Thần uy như ngục, cung điện cổ lão như đi ra từ một cái thế giới khác, tản ra khí tức đáng sợ khiến cho ba đại cường giả cảnh giới Linh Lô Vương Huyền Cương cũng đều như lâm đại địch.

Bọn hắn vô thức lui về phía sau một bước.

Lão Giao Long gào thét một tiếng, quanh người nổi lên phù văn kỳ dị, dường như nhận sự gia trì của toà cung điện cổ lão kia, lực lượng hủy diệt trên miệng vết thương tiêu tán trong khoảnh khắc, thương thế lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Chân Vương Điện...thật sự là Chân Vương Điện!" Bạch gia thì thào khẽ nói, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

"Bạch gia, cái gì là Chân Vương Điện?" Vương Khung hỏi.

Chương 957

"Đó là quyền lực tối cao của yêu thú nhất tộc, chỉ có đạp vào Chân Vương mới có tư cách tiến vào Chân Vương Điện, bắt đầu từ thời đại thần thoại, Chân Vương Điện liền một mực tồn tại, đó là chiến lực đỉnh tiêm của nền văn minh yêu thú." Bạch gia cắn răng nói.

Đây chính là kết quả bết bát nhất.

Ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên hoành không xuất thế, dùng thần thông tuyệt cường áp đảo yêu thú nhất tộc, ép buộc bọn chúng ký kết khế ước, Chân Vương Điện rời khỏi thế gian, không cho phép đặt chân đến nhân gian.

Hiện nay ba ngàn năm đã đi qua, bọn chúng rốt cục cũng lại xuất hiện...

Chân Vương Điện hiển hiện trong nhân gian!

Sự uy hiếp của yêu thú là vẫn luôn tồn tại, coi như văn minh chôn vùi, nhưng bọn chúng vẫn cường đại như trước, chỉ là tiền bối nhân loại kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, không biết bao nhiêu cao thủ xả thân liều chết, diệt sát những tai kiếp kia.

Thế nhân thiển cẩn, từ lâu đã quen an nhàn, căn bản không biết rõ sự khủng bố của nhất tộc này.

Thiên địa biến hóa, đã không giống lúc trước, huyết mạch cường đại lại hiển lộ một lần nữa, ưu thế của bọn chúng cũng càng ngày càng mạnh, phảng phất như luân hồi.

"Dùng Linh Lô tế tự, cũng là xứng với vinh quang của tộc ta!" Bên trong Chân Vương Điện, một thanh âm lạnh lùng truyền đến.

Ngay sau đó, thương cánh hiển hiện, như vân thiên chi tráo, che phủ vạn dặm.

Hào quang đầy trời cũng đều bị che đậy.

Phanh phanh Phanh! Ở dưới cỗ áp lực kinh khủng kia, Vương Huyền Cương, cường giả Thần Hỏa Sơn cùng với Linh Kiếm Sơn trực tiếp bay ngang ra ngoài, miệng thổ máu, nện xuyên qua một ngọn núi lại một ngọn

núi.

"Côn Bằng..." Vương Huyền Cương cắn răng quát.

Đó là huyết mạch đỉnh tiêm trong yêu thú nhất tộc, tại thời đại thần thoại, được xưng là thôn thiên diệt nhật, phù diêu tinh không.

Thực lực của nó mạnh hơn lão Đọa Giao quá nhiều.

"Không xong!" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Ba đại cường giả cảnh giới Linh Lô, ở dưới cánh thương kia căn bản không có một tơ một hào lực phản kháng, chênh lệch thực sự quá lớn.

"Chân Vương Điện...đã lâu không thấy!" Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên, cô đơn thâm trầm.

Bên trong hư không, một vị nam nhân chậm rãi đi ra, áo bào phần phật, duỗi tay phải ra, khí lưu thần bí quấn quanh, vậy mà trực tiếp cản lại thương cánh đáng sợ kia.

Oanh...

Va chạm nhấc lên dư ba bão táp gầm thét, áp sập sơn mạch phía dưới.

"Thần Cương!" Bên trong Chân Vương Điện phát ra một tiếng hừ lạnh.

Thập Nhị Vương Tọa, trước kia đã từng ỷ vào hiệp định, xâm nhập Chân Vương Điện.

Nhất mạch này của bọn chúng cùng với Thập Nhị Vương Tọa là không chết không thôi, đã đại chiến vô số lần.

"Côn Ngũ, không ngờ được ngươi cũng có một ngày thoát khốn!" Thần Cương đứng ngạo nghễ ở phía trên trời cao, ngăn ở trước người ba đại cường giả Linh Lô.

Một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, khí thế vô địch bốc lên tận trời.

Đây chính là che đậy nhân thế chân chính.

Đây chính là Thập Nhị Vương Tọa!

"Uy danh của ngươi đã lâu, tu hành không ngừng, đến cảnh giới như vậy còn muốn chôn vùi tính mệnh vì nhân loại sao?" Bên trong Chân Vương Điện truyền ra tiếng cười lạnh.

"Sông núi luôn đổi thay, anh hùng tuổi xế chiều gặp đầu bạc..." Thần Cương khẽ nói: "Nếu mấy người chúng ta vẫn còn, đương nhiên phải dọn dẹp chướng ngại cho hậu bối!"

Dứt lời, y bước ra một bước, Thần Cương vạn trượng, như hỗn nguyên cùng nhau, diễn hóa nhật nguyệt tinh thần, áp về hướng Chân Vương Điện.

Uy thế kinh khủng chấn thiên động địa, Thập Vạn Đại Sơn cũng đều đong đưa.

"Cuồng vọng vĩnh viễn là yếu điểm của nhân loại!"

Tiếng cười lạnh vang vọng, bên trong Chân Vương Điện, một đầu hung cầm phóng lên tận trời, thương cánh phấp phới, có thể nuốt khung thiên, khí tức lăng lệ tách ra âm dương.

Phanh! Hai thân ảnh đụng vào nhau, núi non nát bấy, chỗ mà ánh mắt chiếu tới, đều hoá thành hư vô.

"Con mẹ nó, đây...đây là chiến đấu cấp bậc gì?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, trong nội tâm nhấc lên sóng to gió lớn.

So sánh cùng với thần Cương, trận chiến đấu trước đó quả thực chính là tiểu hài tử chơi đùa, không đáng giá được nhắc tới.

Loại lực lượng này dường như đã đạt đến cực hạn mà thiên địa có khả năng chịu đựng.

"Ha ha ha, Thần Cương, ngươi đơn thương độc mã cũng dám đi tìm cái chết?" Lão Đọa Giao hét dài một tiếng, thân thể khổng lồ bay lên cao, vọt thẳng về hướng ba người Vương Huyền Cương.

"Ngu xuẩn!" Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang vọng, lạnh lùng như vực thẳm vạn trượng.

Hư không vỡ vụn, một thân ảnh xuyên qua mà đến, lực lượng khủng bố trực tiếp xé rách thân thể của lão Đọa Giao, lực lượng khủng bố to lớn phảng phất như nổ tung, lan tràn ra dọc theo thân thể khổng lồ kia.

Trong nháy mắt, giao thân to lớn vỡ vụn ầm ầm, huyết cốt như rơi mưa rào, nhuộm đỏ bầu trời.

Chương 958

Một màn này kinh hãi như thần, chấn động ánh mắt của mỗi một người.

Vương Khung không thể tin tưởng, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở bên trong mưa máu đầy trời, một vị nam nhân đứng ngạo nghễ, trên người y trần trụi, xăm hình Chân Long, phát tán ra khí tức dã man, nguyên thủy, hung lệ, bên trên cánh tay phải gắn lân phiến thần bí.

"Con mẹ nó...trực tiếp xé rách Đọa Giao Chân Vương thứ sáu danh sách, đó...đó là người nào?"

Đám người vô cùng chấn động, không thể tin được.

Oanh...

Vào lúc này, Chân Vương Điện chấn động, Côn Bằng trợn mắt nhìn nam nhân kia, như lâm đại địch, phát ra tiếng rống kinh thiên.

"Long Vương!"

Long Vương!

Một trong Thập Nhị Vương Tọa!

Vương Huyền Cương đã từng nói, huyết mạch của nam nhân này bá đạo kinh thiên, danh xưng là nhất tộc mạnh nhất.

Tuy là thân thể nhân loại, lại như Chân Long.

"Long Vương...y chính là Long Vương bên trong Thập Nhị Vương Tọa..." Vương Khung khàn giọng nói.

Ánh mắt của hắn khẽ run, nhìn chằm chặp thân ảnh khủng bố bên trong không trung kia.

Thập Nhị Vương Tọa, mỗi một người đều rực rỡ, giống như một vầng mặt trời.

Mỗi một người bọn hắn đều là độc nhất vô nhị, nắm giữ khí chất không gì so sánh nổi.

Khí chất của Long Vương hoang vu cổ lão, hung lệ trầm trọng, vừa xuất hiện, không trung cũng đều vặn vẹo, lực lượng đáng sợ trực tiếp xé nát một đầu Chân Vương thứ sáu danh sách.

So với yêu thú, y càng thêm giống một kẻ săn mồi, trấn áp hết thảy, chà đạp tất cả.

Thần Cương đến rồi!

Long Vương cũng đến rồi!

"Con bà nó, thật sự là sống lâu thấy nhiều, vậy mà đồng thời nhìn thấy hai vị Thập Nhị Vương Tọa!"

"Mộng ảo trùng điệp a, đây...đây quả thật là Thập Nhị Vương Tọa?"

"Dạng thực lực này quá khủng bố, trực tiếp xé chết tươi một đầu Chân Vương thứ sáu danh sách! ?"

Biểu hiện ở trên mặt của mọi người không giống nhau, chấn kinh, kính sợ, kích động...cuối cùng toàn bộ đều hóa thành nóng bỏng vô biên, trong nội tâm khuấy động, không thể bình tĩnh.

Cho dù đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, Thập Nhị Vương Tọa cũng đều là một tấm bia to không thể vượt qua, là truyền kỳ không thể khinh nhờn.

Bên trong bọn hắn, mỗi người đều có được thực lực bá thiên tuyệt địa, có được chiến tích chói lọi tuế nguyệt.

Loại tồn tại này, như tiên như thần, chỉ có thể ngưỡng mộ.

Trong ngày thường muốn gặp một người cũng đều muôn vàn khó khăn vô cùng, lại càng không cần phải nói hai đại cường giả cùng nhau đi tới.

Coi như là Vương Khung cũng đều cảm thấy có một chút hoảng hốt.

"Tên gia hoả này cũng đến rồi!" Vương Huyền Cương lộ ra thần sắc ngưng trọng, không nhịn được nói.

So với Thần Cương, Long Vương càng giống như là một con quái vật.

Kẻ này là không thể khống chế!

Bên trong không trung, nam nhân kia tắm rửa máu Giao Long, ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt lạnh như băng quét qua phía dưới, cuối cùng rơi ở trên người Vương Khung.

Ánh mắt của Vương Khung đối mặt với y, thân thể không khỏi rung động.

Cỗ uy áp kia, thực sự khiến cho người ta không rét mà run.

"Hắc Nhận..." Long Vương khẽ nói, như có điều suy nghĩ.

"Long Vương!" Bên trong Chân Vương Điện truyền ra một tiếng rống to.

Chỉ một thoáng, xương trắng ập tới như núi, hóa thành dị tượng khủng bố, giáng lâm nhân gian.

"Bạch Cốt Quân Vương!"

Bên trong Chân Vương Điện, một vị cường giả tuyệt thế đi ra.

Thân thể của nó tạo thành từ từng đống xương trắng, bộ dáng như là nhân loại, áo bào sau lưng phần phật, giống như da người phấp phới, huyết tinh sát phạt, khí thế hung hãn.

Thành tựu vĩnh viễn đều là hao tổn xương cốt, đời này độc nhất quân vương!

Sinh linh khủng bố này không kém Côn Bằng, khí tức đơn thuần thậm chí còn hơn.

"Đó là thứ gì?" Có người kinh hô, chỉ nhìn thoáng qua, liền phát ra tiếng kêu thảm, hai mắt chảy máu, ngất đi.

"Chân Vương Điện ẩn chứa Chân Vương, đây đều là tồn tại đứng đầu nhất yêu thú nhất tộc, từ lâu đã tiến hóa đến cực hạn, không phải là phàm tục có thể nhìn thấy." Bạch gia khẽ nói, lớn tiếng nhắc nhở.

Cao thủ bên trong Chân Vương Điện, độ tiến hoá cực cao, đã coi như là một loại sinh tầng thứ mạng khác, đối với người bình thường mà nói, bọn chúng chính là thần, chính là phật.

Thần linh pháp thể, không thể khinh thị, nếu không ắt gặp thiên khiển.

Trên thực tế, tại thời đại thần thoại, nhân loại man rợ, sống thành từng nhóm bộ lạc, trong đó có rất nhiều chính là xem cường giả bên trong yêu thú là thần linh để cung phụng, tế tự ngày đêm, cung phụng vật sống, để cầu bảo hộ.

Coi như là hiện tại, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, vẫn như cũ có không ít nhân loại coi yêu thú là đồ đằng của bộ lạc, thu hoạch được lực lượng gia trì từ bên trong.

"Long Vương, chúng ta đã có mười mấy năm chưa có giao thủ." Bạch Cốt Quân Vương đạp không mà đến, mỗi một bước đều lay động đất trời, vết rách hư không hiển hóa theo đó.

So với Long Vương, khí thế của nó không thua bao nhiêu.

Chương 959

"Khi đó, ngươi luôn đi cùng với tai tinh..." Bạch Cốt Quân Vương trầm giọng nói, đề cập đến một vị Thập Nhị Vương Tọa khác.

Oanh...

Lời còn chưa dứt, Long Vương động, y đánh nát hư không, lao vọt tới, một quyền hung lệ xuyên thủng sông núi.

"Nộ Long Thiết Quyền!"

Kinh lôi nổi lên, nghiệp hỏa thiêu đốt, một quyền này như cơn thịnh nộ của trời, ẩn chứa nộ long gào thét.

Dị tượng khủng bố quấn quanh ở phía trên quyền phong, xé rách không khí.

"Các ngươi giống như là không thể tách rời, chỉ có mệnh cách của ngươi mới có thể chịu đựng tai ách mà y mang đến!" Bạch Cốt Quân Vương khẽ nói.

Trước người nó, bí văn xen lẫn, như vẽ thiên trận, tinh tú tỏa sáng, diễn hóa hỗn mang!

Phanh! Hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, tiếng long ngâm vang vọng thiên địa.

Trận pháp vỡ vụn, hoa lửa tóe lên giống như đại tinh tử vong, đánh về hướng nhân gian.

Từng ngọn núi sụp đổ theo đó, đại địa trầm luân, sông ngòi gặp nạn.

Bạch Cốt Quân Vương duỗi tay ra, phảng phất như đến từ một mảnh hư không khác, dẫn dắt lực lượng hủy diệt kia vào trong dị thế giới.

"Thật đáng tiếc...y đã chết rồi..." Bạch Cốt Quân Vương cười lạnh nói.

Oanh...

Đột nhiên, hư không nổ tung, quang hoa nhật nguyệt yên diệt theo đó.

Bên trong bóng đêm vô tận, một sinh linh đáng sợ hiển hiện.

"Đó là..."

"Long! ?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin

được.

Đó thật sự là một đầu long, hoàn toàn khác biệt so với Đọa Giao.

Huyết mạch cao quý, lực lượng cổ lão, khí tức bá thiên tuyệt địa làm cho cả thiên địa cũng đều run động.

"Long Vương, ngươi điên rồi!" Trong hư không tối tăm, Bạch Cốt Quân Vương phát ra một tiếng gào thét doạ người.

"Bạch Cốt, ngươi ước chừng đã quên chúng ta là người nào?" Đúng lúc này, Thần Cương hét dài một tiếng, phóng khoáng dậy sóng, y không sợ hãi, như tiên kiếm tung hoành, che đậy hư không.

"Thập Nhị Vương Tọa! ! !" Côn Bằng nghiêm nghị quát.

Phía trên trời cao, Chân Vương Điện cũng đều đang run động, bị cỗ khí tức đáng sợ kia bao phủ.

Thần thông cái thế tám ngàn năm, Thập Nhị Vương Tọa ta là vương!

Cho dù đã tuyệt tích nhân thế mười mấy năm, phong thái của bọn hắn vẫn là tuyệt đại vô địch như cũ.

Dùng thân thể máu thịt nhân loại, độc đấu với Chân Vương Điện.

"Thần Cương, Long Vương, ta không tin chỉ bằng vào hai người các ngươi mà còn có thể lật ra bọt nước gì." Bạch Cốt Quân Vương nghiêm nghị quát.

"Giết ngươi đã đầy đủ!" Long Vương khẽ nói, y nói rất ngắn gọn, nhưng quyền phong lại bá đạo vô song.

"Có giỏi ra thiên ngoại chiến một trận, buông tay chém giết!" Côn Bằng rống to, sợ đánh thủng phiến thiên địa này.

"Sợ ngươi hay sao?" Thần Cương đáp lại nói.

Oanh...

Đột nhiên, không trung nứt ra, hắc ám hỗn mang, chỉ có tinh quang chợt hiện.

Côn Bằng vọt vào trời cao, Bạch Cốt ẩn độn, Thần Cương cùng với Long Vương đuổi sát theo phía sau.

Đến loại cảnh giới như bọn hắn, hoàn toàn có thể phá toái hư không,

ngao du thiên ngoại.

Chỉ có tại kia, bọn hắn mới có thể không cố kỵ gì, toàn lực chiến một trận.

Ông! Hư không loạn lưu nổ vang, như hồng thủy thao thiên bao phủ hết thảy.

Cuối cùng, liền ngay cả Chân Vương Điện cũng dần dần biến mất, không còn ở nhân gian.

"Đi rồi?" Vương Khung hoảng hốt.

Loại cảm giác áp bách khiến cho người ta hít thở không thông kia vẫn như cũ quanh quẩn nơi đây, hắn sững sờ nhìn đại địa hoang tàn khắp nơi, vẫn như cũ có một chút không dám tin tưởng.

Một trận vừa rồi kia đối với hắn mà nói phảng phất như mộng cảnh.

Lúc này, trừ hắn ra, cũng chỉ có Ngọc Thiên Tâm, Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ, Bạch gia cùng với một số ít người duy trì thanh tỉnh, những người khác đã ngất đi từ lâu, có một số còn trực tiếp trọng thương ngã gục.

Loại cường giả cấp bậc này, khí tức áp chế cấp bậc này, chỉ là dư ba tiết lộ ra ngoài liền cũng không phải là thường nhân có thể tiếp nhận.

"Chúng ta đi thôi!" Đúng lúc này, Vương Huyền Cương bay tới.

Y lộ ra sắc mặt ngưng trọng, không có nói lời thừa thãi.

Lần sự kiện này không phải là chuyện đùa, một vị cường giả cảnh giới Linh Lô tử vong, Chân Vương Điện xuất thế, liền ngay cả Thập Nhị Vương Tọa cũng đều có hai vị đến.

Ảnh hưởng của việc này là khó mà tưởng tượng, ai cũng không biết sẽ dẫn tới gợn sóng lớn bao nhiêu.

Nhưng có một điểm, vị đại giáo ti này có thể xác định, Chân Vương Điện xuất thế, từ đây thiên hạ sẽ dậy sóng, nhân loại sẽ không thể sống an ổn như trước kia.

Từ thời đại vinh quang mà Lâm La Thiên mở ra đến nay, nhân loại đích xác đã quá an nhàn.

Hiện nay lớp bình phong sau cùng này đã biến mất.

Khế ước mà yêu thú nhất tộc cùng với Lâm La Thiên ký kết mất đi, bọn chúng cũng không còn cố kỵ điều gì.

"Đại giáo ti, đừng quên nhặt xác!" Vương Khung chặn lại nói.

Thi thể Chân Vương thứ sáu danh sách, giá trị khó có thể tưởng tượng, quả thực chính là một tòa bảo khố thiên nhiên.

Kiệt tác của Long Vương, tự nhiên không thể bỏ qua.

Chương 960

Nhãn tình của Vương Huyền Cương, cường giả Thần Hỏa Sơn còn có cường giả Linh Kiếm Sơn đều sáng lên, bọn hắn đến đây không phải chính là vì săn giết đầu Chân Vương thứ sáu danh sách này hay sao?

Hiện nay, đầu lão Giao Long này trực tiếp bị Long Vương xé xác, tiện nghi lớn như vậy sao có thể không nhặt?

Nghe được lời nhắc nhở của Vương Khung, Vương Huyền Cương lập tức xuất thủ.

Thân thể của y như là hắc động, thôn phệ thi thể Đọa Giao tản mát ở phía trên đại địa.

Lúc này, cường giả cảnh giới Linh Lô Thần Hỏa Sơn và Linh Kiếm Sơn cũng phản ứng lại, lần lượt xuất thủ, cướp đoạt thi thể.

Một khắc trước mọi người vẫn là minh hữu, vào lúc này lại đều trở thành đối thủ cạnh tranh.

Nhưng mọi người cũng không có nói nhảm, cũng không cần vì loại sự tình này mà vạch mặt, mỗi người đều dựa vào thủ đoạn, lúc trước cũng đã thương lượng xong xuôi.

Xui xẻo nhất chính là Như Ý Sơn, không công hao tổn một vị cường giả cảnh giới Linh Lô, lông cũng không có mò được một sợi.

Vương Khung cũng không tin tưởng sau chuyện này, Vương Huyền Cương còn có hai vị cường giả cảnh giới Linh Lô khác sẽ nổi thiện tâm, phân một chút chiến lợi phẩm cho Như Ý Sơn.

Cái thế giới này chính là tàn khốc như vậy, người chết như đèn diệt, tình cảm ở trước mặt lợi ích thực sự quá không đáng nói.

Nhưng loại cơ duyên này, tự nhiên mang theo nguy hiểm to lớn, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Chỉ sợ là vị cường giả Như Ý Sơn kia cũng không ngờ được, một lần xuất thủ này sẽ khiến cho y vứt bỏ tính mệnh.

Nói cho cùng thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, bình thường mà nói

là không có khả năng tử vong.

Cuối cùng Vương Huyền Cương thu hoạch được một nửa giao thân, một đôi sừng Giao Long cùng với ba cái móng Giao Long, cao thủ Thần Hỏa Sơn thì thu hoạch được đầu giao cùng với hai cái móng Giao Long.

Về phần cao thủ Linh Kiếm Sơn thì đạt được nửa giao thân khác cùng với một cái móng Giao Long.

"Vớt sạch sẽ rồi sao?" Vương Khung nhỏ giọng hỏi.

Cường giả cảnh giới Linh Lô ăn thịt, hắn cũng uống được một ngụm canh, những lân phiến, giao huyết, xương vỡ tản mát kia...ba đại cường giả tự nhiên là chướng mắt.

Ngay từ đầu, Vương Khung liền căn dặn Bạch gia động thủ, ngàn vạn lần đừng lãng phí.

Cho nên không lâu sau, vẻn vẹn chỉ là máu Giao Long liền tập hợp được hai ~ ba ngàn cân, về phần giao lân cũng có mấy ngàn miếng.

Đây chính là chí bảo đoán tạo linh giáp, tìm một vị đại sư đoán tạo ra linh giáp sẽ kém hơn Hư Không Khí Thần Khải của Quang Minh Điện.

"Ngay cả cặn bã cũng không sòn sót lại." Hai mắt của Bạch gia tỏa ánh sáng.

Lần thu hoạch này thực sự quá lớn, đừng nhìn đây đều là phế liệu, đó chính là vật liệu bắt nguồn từ một đầu Giao Long thứ sáu danh sách.

Ngoài ra, bên trong Thiên Sinh Trì của Vương Khung còn trấn áp một đầu Chân Vương thứ chín còn sống, lại càng không cần phải nói đến những bảo vật khác.

"Lão tử muốn một nửa!" Bạch gia hung ác nói.

"Con bà nó, ngươi làm sao không đi cướp?" Vương Khung thấp giọng mắng.

"Ta chính là học theo ngươi!" Bạch gia nhếch miệng cười nói.

"Cáo từ!" Vương Huyền Cương lên tiếng chào, cũng không có nói nhảm dư thừa.

Chuyến đi này, y coi như đã kiếm bộn.

Tính toán, y là người lấy được nhiều nhất, một đôi bảo sừng cứng rắn nhất của Đọa Giao đều rơi ở trong tay y, đây chính là chí bảo đoán tạo thần binh lợi khí.

Vẻn vẹn chỉ là đôi bảo sừng này liền khiến cho hai đại cường giả Thần Hỏa Sơn cùng với Linh Kiếm Sơn đỏ mắt không ngớt.

Nhưng bọn hắn cũng không nói thêm gì, khẽ gật đầu, mang theo môn nhân của mình rời đi, chỉ còn lại đệ tử Như Ý Sơn xui xẻo kêu rên không thôi.

Lần săn giao này, bọn hắn ngay cả một ngụm canh cũng đều không uống được, mất cả chì lẫn chài, từ đây khí vận tông môn suy bại, trăm năm sau có giữ được truyền thừa hay không cũng đều là vấn đề.

"Thị phi thành bại quay đầu không, đây chính là lựa chọn của vận mệnh!" Vương Khung khẽ thở dài.

Đối với người Như Ý Sơn hắn không có một chút đồng tình nào, nếu như có một ngày hắn tử vong, vận mệnh của Bổ Thiên Công Hội cùng với Đồ Thần Công Hội sợ rằng sẽ càng thêm thê thảm.

Người thân bạn bè của hắn cũng đều sẽ bị thanh tẩy, liền giống như bên trên Sơ Vương Tế hôm đó, lúc hắn rơi vào Phế Thổ.

"Chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể tiếp tục ở lại thời đại này."

Vương Khung thì thào tự nói, đi theo Vương Huyền Cương đạp vào bên trong trận pháp hư không, biến mất không thấy gì nữa! ! !

...

Thương Sơn như bia, mây trắng kéo dài.

Ở phía dưới cổ tùng, hơi khói lượn lờ, nước sôi lung lay lấy nắp ấm phát ra tiếng vang "cộc cộc".

"Vương Khung quả nhiên còn muốn đáng sợ hơn so với ta tưởng tượng." Quan Quân Hầu đi tới từ chỗ xa, thân hình của y thấp bé hơn một chút, sắc mặt ảm đạm, hình dạng cũng phát sinh biến hóa, dường như đây cũng không phải là thân thể chính của y.

Chương 961

"Ta đã nói với ngươi, hắn là dị số, không có niềm tin tuyệt đối, đứng có động thủ với hắn, nếu không sẽ chỉ tăng thêm khí vận cho hắn." Nam tử áo bào đen thưởng thức trà thơm trước người, thản nhiên nói.

"Hắn hùng bá thiên hạ, hiện nay lại cướp đi Tử Dĩnh Đao của ta, thực lực tăng vọt, về sau chẳng phải là càng thêm khó đối phó?" Quan Quân Hầu lộ ra sắc mặt âm trầm, bên trong con ngươi dâng lên nộ hỏa.

Y tuyệt đối sẽ không quên, tại cổ điện long sào, tràng cảnh y bị Vương Khung đính ở trên cột cung điện bạt tai liên hoàn.

"Chỉ cần là người liền có nhược điểm, coi như là Vương Khung cũng không ngoại lệ." Nam tử áo bào đen làm ra tư thế mời.

Quan Quân Hầu khẽ giật mình, ngồi xuống liền vội vàng hỏi: "Hắn có nhược điểm gì?"

"Vương Khung có hai cái nhược điểm trí mạng." Nam tử áo bào đen thản nhiên nói.

"Một cái trong đó, chính là tại kia." Dứt lời, nam tử áo bào đen chỉ vào trời cao, nói.

"Ngươi đang nói...Quang Minh Điện?" Quan Quân Hầu vô thức nói.

"Không sai, nam nhân Quang Minh Điện kia nhất định là khắc tinh của hắn."

"Diệp Vô Thiên!" Quan Quân Hầu lộ ra thần sắc ngưng trọng, nam nhân này đích xác rất đáng sợ, có thể xưng là vô song trong cùng thế hệ.

Cho đến nay, y cũng đều không hiện sơn thủy, nhưng trong thiên hạ rộng lớn, y lại như một tòa tấm bia to ngăn cản ở trước người thế hệ trẻ tuổi.

So với Vương Khung, y càng thêm thần bí, cũng càng thêm hư vô, khiến người ta nhìn không thấy, đoán không ra.

"Cái còn lại thì sao?" Quan Quân Hầu không nhịn được hỏi.

"Ta!" Nam tử áo bào đen chậm rãi đứng dậy, nhìn biển sương mù mênh

mông trước mặt...

Gió núi thổi qua, hất bay áo bào, dưới cái bóng mờ, ánh mắt kia vô cùng thâm thúy.

"Cố nhân loáng thoáng, giống như chỉ mới hôm qua, ai có thể nghĩ tới lúc trước ngươi cũng chỉ là một thiếu niên mổ heo bán thịt..."

"Vương Khung, chúng ta rất nhanh liền sẽ gặp mặt!"

Gió khẽ thổi, che giấu lời thì thầm kia.

Tại Đế Đô!

Bổ Thiên Công Hội!

"Đại lão, lần này các ngươi đã đâm thủng trời!"

Vương Khung vừa trở về, Cổ Thích Tâm liền lộ ra vẻ mặt u sầu giống như trời sập, trong mắt thậm chí còn có thần sắc oán trách.

"Làm sao vậy, Lão Cổ?" Vương Khung hỏi.

"Chuyện này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng, các ngươi vậy mà chạy đến Thập Vạn Đại Sơn săn giao?" Cổ Thích Tâm trừng trừng hai mắt nói.

"Chuyện này nhanh như vậy liền lộ ra ngoài rồi?"

Vương Khung sửng sốt, bọn hắn chân trước vừa mới trở về, Cổ Thích Tâm thế mà liền thu được phong thanh, không hổ là thế tử Thiên Vũ Vương, năng lực tình báo có thể xưng là khủng bố.

"Nói nhảm, nhãn tuyến của triều đình trải rộng thiên hạ, đừng nói là các vực Trung Châu, coi như là Bắc Cảnh, tứ hải tinh đảo, Thập Vạn Đại Sơn cũng đều nằm ở dưới sự giám thị của triều đình." Cổ Thích Tâm trừng hai mắt nói.

Vào thời điểm y từ chỗ của Thiên Vũ Vương thu hoạch được tin tức này cũng đều là kinh ngạc đến ngây người.

Giao Long là long chủng, cổ yêu nhất mạch, huyết mạch chí cao, có một bộ phận rất lớn đều sinh ra Chân Vương.

Săn giết tồn tại như này, quả thực chính là nghiêng trời lệch đất, gan to bằng trời.

"Năng lực tình báo của triều đình mạnh như vậy?" Vương Khung hơi

nheo mắt lại, hiện lên một tia kiêng dè.

Hắn đã sớm nghe nói, lúc trước sau khi Tần Hoàng lên ngôi ngoại trừ sáng tạo viện nghiên cứu, còn tổ kiến một cơ cấu càng thêm thần bí, tên là Giám Thiên Ti.

Đây là một cỗ lực lượng vũ trang mà chỉ có Tần Hoàng mới có thể trực tiếp điều động.

Mọi thứ liên quan tới Giám Thiên Ti đều cực kỳ thần bí, thậm chí ngoại giới cũng không biết cơ cấu bên trong truyền thuyết này có tồn tại hay không.

Nhưng Vương Khung ngược lại là đã từng nghe Thất Hoàng Tử nói, năng lực tình báo của Giám Thiên Ti có thể xưng là thiên hạ vô song, vũ lực của bọn hắn càng là không thể tưởng tượng, muốn đi vào Giám Thiên Ti, tối thiểu nhất cũng phải là Chi Phối Giả.

Đây vẫn chỉ là yêu cầu cơ bản.

Lúc Vương Khung nghe được điều này, sững sờ nửa ngày cũng không có tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn Thất Hoàng Tử giống như nhìn thấy heo mẹ leo cây.

Cao thủ cảnh giới Dung Khí đã là lực lượng trung kiên của cái thế giới này, có hi vọng vấn đỉnh đỉnh phong.

Muốn tu thành cảnh giới này ngàn khó vạn hiểm, ai không phải là thiên tư hơn người?

Chi Phối Giả đã được tính là hào cường một phương, ở bên trong giới hào môn thậm chí có thể xưng là Đạo Tổ.

Đây vẫn chỉ là yêu cầu cơ bản tiến vào Giám Thiên Ti!

Vẻn vẹn chỉ là một điểm này, Vương Khung liền có thể đại khái suy tính ra cơ cấu thần bí này đến cùng khủng bố đến mức nào.

Cũng chẳng trách ngoại giới không có bất luận tình báo gì liên quan tới nó, so với viện nghiên cứu, nó càng giống như là cái bóng của Tần Hoàng, vĩnh viễn trốn ở bên trong bóng tối.

Thế nhân nhìn thấy chỉ có quang minh.

Một luồng quang minh này chính là viện nghiên cứu.

Chương 962

"Tần Hoàng dù sao cũng là Tần Hoàng, một tay quang minh, một tay hắc ám, như hỗn độn thần linh, nắm chưởng âm dương, quản lý xã tắc."

Đối với chuyện này, Vương Khung cũng không khỏi phát ra lời cảm thán.

"Đến lúc ta có thể nắm giữ dạng lực lượng như này, như vậy mới có thể hoành hành bá đạo." Vương Khung có một chút ao ước.

Nếu như Đồ Thần Công Hội có thể bồi dưỡng ra một cỗ lực lượng vũ trang, tất cả đều là tạo thành từ cảnh giới Dung Khí. Chúa Tể Giả thống lĩnh, Chưởng Khống Giả làm đội trưởng, tất cả Chi Phối Giả đều là binh tốt.

Con bà nó, đó thật sự là có thể hoành hành thiên hạ, bất kỳ thế lực gì cũng đều muốn kiêng kị một hai.

Lực lượng như này, nhân số cũng đều không cần quá nhiều, chỉ cần mấy chục người, liền có thể quét ngang bất luận một tòa đạo thống Linh Sơn nào.

"Có Giám Thiên Ti ở đây, ngươi cho rằng có sự tình gì có thể giấu được triều đình?" Giọng nói của Cổ Thích Tâm kéo Vương Khung lại từ bên trong vọng tưởng.

"Như vậy…ngươi còn biết cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Còn có cái gì?" Cổ Thích Tâm lộ ra vẻ ngờ vực, truy hỏi.

"Ha ha ha...không có, không có!" Vương Khung gượng cười hai tiếng.

Xem ra vị thế tử Thiên Vũ Vương này còn chưa biết sự tình Chân Vương Điện xuất thế.

Đại sự như thế, liên quan đến vận mệnh của tất cả nhân loại, Quang Minh Điện cũng đều không thể không đếm xỉa, một khi truyền ra, thiên hạ náo động, ảnh hưởng quá lớn, cũng chẳng trách không có phong thanh lộ ra.

"Các ngươi đến cùng đã làm gì?" Cổ Thích Tâm hoài nghi nói.

"Săn giết Giao Long!" Vương Khung khoát tay, một chiếc vảy màu đen

lớn chừng bàn tay xuất hiện ở trước người.

Vảy màu đen hiện ra ánh sáng như kim loại, đường vân phía trên giống như kinh mạch nhân loại, lại giống như quỹ tích sao trời vận hành, tản mát ra khí tức hung lệ.

"Giao lân...còn là giao lân cấp bậc Chân Vương!" Mắt của Cổ Thích Tâm sáng rực lên.

Y dù sao cũng là thế tử Thiên Vũ Vương, đã nhìn thấy rất nhiều đồ tốt, giao lân bình thường y cũng đã nhìn qua, nhưng mà những giao kia đều là tạp giao, huyết mạch không thuần.

Đọa Giao lại là thuần huyết, ở bên trong Giao Long nhất mạch cũng đều được coi như là quý tộc, thậm chí cũng đều có một bộ phận phản tổ, sinh ra một tia long huyết.

Lại càng không cần phải nói, đầu Đọa Giao này đã đạp vào danh sách Chân Vương, nhục thân thu hoạch được sự tẩy luyện của huyết mạch tiên tổ, toàn thân đều là bảo, không hề tầm thường.

"Đây là giao lân Chân Vương thứ chín, có thể được xưng là kỳ trân quý hiếm." Vương Khung nói.

Chiếc vảy màu đen này có thể dùng để luyện chế Huyền Binh, thậm chí là dư xài.

"Đồ tốt a, Lão Vương, lần này ngươi ra ngoài tản bộ một vòng, phát tài rồi!" Mắt Cổ Thích Tâm sáng rực lên.

"Còn có hay không?"

"Có ý tứ gì?" Vương Khung ngơ ngác nói.

"Nói nhảm, một chiếc sao đủ chứ, coi ta là ăn mày sao?"

"Ừm?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ.

"Không thích hợp, ngươi không thích hợp!" Vương Khung nhìn Cổ Thích Tâm từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ ngờ vực.

Đường đường là thế tử Thiên Vũ Vương, thần sắc này, động tác này, diễn xuất như thế này nhìn như thế nào cũng đều rất giống hắn?

Không thích hợp!

"Bớt đi, dùng sự hiểu biết của ta đối với ngươi, ngươi hẳn là dọn sạch." Cổ Thích Tâm nhếch miệng nói: "Một chiếc giao lân liền muốn đuổi ta đi?"

"Đánh rắm, ta là loại người kia sao?" Vương Khung vỗ bàn đứng dậy.

Đây là cách mà thanh danh tồi tệ bị truyền đi.

Ngay cả người bên cạnh mình cũng đều sinh ra hiểu lầm quá mức như thế này, chẳng trách người bên ngoài gọi hắn là Đồ Phu, đao phủ, ác quỷ, sát tinh...

Vương Khung liếc mắt nhìn y.

Dương Kỳ mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, bày ra bộ dáng sự tình không liên quan tới mình.

Minh Hạo Nhiên nhìn chén trà trong tay, cũng không biết rõ có phải hay không muốn nhìn ra được một đoá hoa.

Bạch gia lộ ra vẻ khinh bỉ, kéo ra một đoạn khoảng cách cùng với Vương Khung.

"Mẹ kiếp, thanh danh của lão tử chính là bị các ngươi bôi nhọ." Vương Khung gắt một cái nói.

"Ngươi muốn bao nhiêu?"

Thế tử Thiên Vũ Vương dù sao cũng là người của chính mình, từ khi Bổ Thiên Công Hội sáng lập đến nay cũng đích xác đã hao phí không ít tâm huyết, đạt được bảo vật, lấy ra chia sẻ cho mọi người cũng không có gì.

"Cho ba ngàn chiếc trước đi!" Cổ Thích Tâm thuận miệng nói ra một con số, suýt nữa làm cho Vương Khung ngả ngửa.

"Ba ngàn chiếc? Ngươi làm sao không đi cướp? Ngươi cho rằng đó là lông heo sao?"

Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, suýt nữa cho rằng mình nghe lầm.

Mặc dù thân hình Đọa Giao to lớn, nhưng cũng không phải mỗi một chiếc lân phiến đều là kỳ trân chí bảo, có thể dùng để luyện chế Huyền

Binh.

Giống như bộ phận trên cơ thể của mỗi người vậy, cũng có phân chia dài ngắn, có một chút to, có một chút nhỏ, có một chút dài, có một chút ngắn...

Chương 963

Ở bên trong mười chiếc giao lân mới có thể sinh ra một chiếc vảy trân quý như thế này.

"Ngươi đi đoạt, lại phân cho chúng ta không phải cũng giống như vậy sao?" Cổ Thích Tâm nhếch miệng cười nói.

Lúc này, mấy người Dương Kỳ cũng rất là tán đồng gật gật đầu.

"Ngươi muốn giao lân nhiều như vậy để làm gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Nói xong, hắn lấy ra một cái đỉnh từ bên trong Hỏa Giới, bên trong huyết khí sôi trào, ẩn chứa ba ngàn chiếc giao lân.

Đối với người thân và bạn bè, hắn không hề keo kiệt.

"Ngươi có biết hay không biết, viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình tàng trữ một loại phương pháp luyện chế cổ giáp, sau khi người bình thường mặc vào cũng đều có thể có được lực lượng Chi Phối Giả." Cổ Thích Tâm giảm thấp thanh âm nói.

"Cái gì?" Vương Khung nghe thế, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Chuyện này cũng quá vô lý rồi! !

Con đường tu hành, , bắt đầu từ sau khi ngưng tụ Hỏa Chủng, thức tỉnh năng lực, phải trải qua chín tầng cửa ải, mới có thể đạp vào cảnh giới Bổ Nguyên.

Bổ Nguyên chín tầng, đạt đến cực hạn, trải qua sinh tử, lạc ấn thần hình, luyện đúc Viêm Binh, chuyển hóa chân nguyên, lĩnh hội Dung Khí, mới có cơ hội đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả.

Đi đến một bước này, đủ để xưng hùng một phương, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ cũng đều có một chỗ cắm dùi.

Từ xưa đến nay, có không biết bao nhiêu tu sĩ thiên tư tuyệt đại bị ngăn ở phía dưới đạo lạch trời này.

Là dạng cổ giáp gì, sau khi người bình thường mặc vào lại có thể nắm

giữ lực lượng Chi Phối Giả, thực sự quá không theo lẽ thường.

Cho dù là Vương Khung cũng đều cảm thấy khó có thể tin.

"Chỉ là lực lượng đơn thuần có thể so sánh với Chi Phối Giả, còn chưa thể đối kháng cùng với Chi Phối Giả chân chính." Cổ Thích Tâm bổ sung một câu.

Chiến đấu cấp bậc cảnh giới Dung Khí không chỉ vẻn vẹn là dựa vào lực lượng, mà ý chí cá nhân, kinh nghiệm chiến đấu, vận dụng cùng với chưởng khống đối với Viêm Binh, năng lực cũng đều là nhân tố trọng yếu.

Người bình thường coi như nắm giữ lực lượng ngang với Chi Phối Giả, cũng không có khả năng chân chính địch nổi Chi Phối Giả.

Thậm chí có một số cường giả cảnh giới Bổ Nguyên tầng chín lợi hại liền có thể tuỳ tiện chiến thắng kẻ nắm giữ lực lượng ngang với Chi Phối Giả.

Nhưng nếu loại cổ giáp này rơi vào trong tay của người tu luyện thì liền không giống.

Cường giả cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh tiêm một khi mặc vào loại cổ giáp này, hoàn toàn có thể địch nổi Chi Phối Giả.

Hào môn thế gia nếu như nắm giữ loại cổ giáp này, sẽ tương đương với nắm giữ một kiện đại sát khí.

Nói cho cùng, cường giả cảnh giới Dung Khí sinh ra chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, không có khả năng mỗi một thời đại cũng đều có thể xuất hiện.

Nhưng loại cổ giáp này lại có thể truyền thừa đời đời, tương đương với mỗi một thời đại trong tộc cũng đều có Chi Phối Giả thủ hộ.

Giá trị ở bên trong không cần nói cũng biết.

"Thật sự có thứ đồ tốt này?" Vương Khung truy vấn.

Nếu như xuất ra từ trong tay của viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, như vậy thật sự là có khả năng, chỗ kia dù sao vẫn luôn làm ra một số thứ kỳ lạ cổ quái.

Giống như là Tam Hoàng Tử có thể biến thân thành người khổng lồ ánh

sáng.

Loại lực lượng không thể tưởng tượng kia cũng là viện nghiên cứu mò mẫm ra.

"Đương nhiên là có." Cổ Thích Tâm khẽ gật đầu nói: "Nhưng luyện chế loại vật này rất phiền phức, cực kỳ phức tạp, cũng rất hà khắc đối với vật liệu."

Nói đến đây, Cổ Thích Tâm liếc nhìn Vương Khung.

"Ngươi cũng đều đã tu thành cảnh giới Dung Khí, loại cổ giáp này đối ngươi mà nói hẳn là không có giá trị gì."

Phải biết Cổ Thích Tâm cho đến nay cũng chưa có đạp vào cảnh giới Dung Khí.

Dùng thân phận thế tử Thiên Vũ Vương của y, tài nguyên, công pháp, danh sư mọi thứ đều không thiếu, càng có một nhóm người như Vương Khung truyền thụ kinh nghiệm.

Thế nhưng lại cũng chưa thể sờ đến cánh cửa Chi Phối Giả.

Cho nên loại cổ giáp này một khi luyện thành, đối với y mà nói là có được trợ lực thoát thai hoán cốt.

Bất đồng cùng với Cổ Thích Tâm, suy nghĩ của Vương Khung hoàn toàn là một chuyện khác.

Loại cổ giáp này nếu như có thể sản xuất hàng loạt...

"Xem ra cần phải tiếp xúc một chút cùng với viện nghiên cứu."

Vương Khung xoay chuyển suy nghĩ, hiện nay hắn đã được tính là có đầy đủ thẻ đánh bạc cùng với tiền vốn, có thể ngồi xuống cùng với viện nghiên cứu, tán gẫu một phen.

Nhưng trước mắt, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

"Ta cần kiểm kê chiến lợi phẩm lần này một chút, yên tâm, người người cũng đều có phần." Vương Khung căn dặn một câu, liền kéo Bạch gia tiến vào mật thất.

Oanh...

Vương Khung vung tay lên, huyết trì to lớn liền xuất hiện ở bên trong

mật thất.

Chương 964

Khí tức sinh mệnh nồng đậm dập dờn ở bên trong chất lỏng màu đỏ tươi kia, nuôi dưỡng quái vật khổng lồ ngủ say ở bên trong.

Trần Cung, đầu Chân Vương Đọa Giao nhất tộc này, từ sau khi gặp phải Vương Khung, khí vận liền suy bại, hiện nay càng là rơi vào kết cục thê thảm như thế, không chỉ hang ổ bị người cướp, liền ngay cả lão tổ cũng đều bị Long Vương trực tiếp dùng tay không xé xác.

"Tiểu tử, ngươi sẽ không hiện tại liền muốn cạo vảy đó chứ?" Bạch gia không nhịn được hỏi.

Vương Khung từ chối cho ý kiến, nhìn chằm chằm Trần Cung bên trong huyết trì, cười lạnh nói: "Đừng giả vờ, ta biết rõ ngươi nghe được."

Oanh...

Đột nhiên, huyết trì chấn động, vang vọng như tiếng sấm, Đọa Giao ngủ say bỗng nhiên bạo phát, móng vuốt như đao, trảo về hướng Vương Khung.

Vương Khung dùng hai tay kết ấn, Thiên Sinh Trì giáng xuống, trực tiếp đụng đổ Trần Cung, vết thương nguyên bản đã dần dần phục hồi như cũ lập tức nứt ra, lân phiến vỡ vụn rơi đầy trên mặt đất.

"Ngươi vào lúc toàn thịnh cũng đều không phải là đối thủ của ta, hiện nay đã thành chó nhà có tang, còn muốn giao thủ cùng với ta? Ngươi có phải hay không là ngâm nước quá lâu, đầu óc bị nước vào rồi?" Vương Khung cười lạnh nói.

Trần Cung bị gắt gao áp trên mặt đất, đôi mắt màu đỏ tươi lật qua lật lại, lộ ra bi phẫn vô tận.

Nó mặc dù bị Vương Khung trấn áp, nhưng mọi chuyện bên trong Thập Vạn Đại Sơn hôm đó nó đều biết rõ ràng.

Thậm chí một màn lão tổ của nó bị Long Vương xé rách cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Có thể nói, nhất mạch này của bọn nó đã triệt để đoạn tuyệt.

Cũng chỉ còn lại một mình nó.

"Vương Khung, có gan ngươi liền giết ta!" Trần Cung nghiêm nghị quát: "Ta làm quỷ đều sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Bên trong yêu thú, bao nhiêu đời mới có thể sinh ra một đầu Chân Vương chứ, giết đi mà nói là thực sự quá đáng tiếc." Vương Khung đi tới, trực tiếp ngồi xuống ở phía trên đầu giao to lớn, sờ sờ sừng thú vừa to vừa dài kia.

"Ta cho ngươi một cơ hội sống sót, quy thuận ta, làm hộ pháp thần thú của ta, như thế nào, đủ uy phong chứ?"

Trần Cung hơi sửng sốt, ngay sau đó bên trong con ngươi màu đỏ tươi hiện ra một vệt thần sắc xem thường, liếc về hướng Bạch gia cách đó không xa.

"Ừm, ánh mắt đó của ngươi là gì? Nhìn ta làm gì?" Bạch gia phát giác được ác ý thật sâu.

"Ngươi muốn ta giống như con lừa kia? Làm chó giữ nhà của ngươi sao? Ngươi nằm mơ!"

"..."

"Đánh rắm, ngươi mới là chó giữ nhà, cả nhà ngươi đều là chó giữ nhà!" Bạch gia nổi trận lôi đình, chửi ầm lên: "Tiểu tử, bây giờ ngươi liền động thủ, giết chết con cá chạch này cho ta."

Vương Khung cười gượng hai tiếng, giơ lên tay, trấn an Bạch gia.

"Vương Khung, có bản lĩnh bây giờ ngươi liền giết ta, ta không đội trời chung với ngươi." Trần Cung ra sức giãy dụa, khàn giọng quát.

"Muốn chết? Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Đến, ta phổ cập văn hóa tri thức cho ngươi một lần." Vương Khung cười lạnh, đặt mông ngồi ở phía trên đầu giao to lớn, vuốt vuốt cái sừng thú vừa to vừa dài kia.

"Hai ngày trước ta đã đọc lại « Đông Thần Bí Lục », phía trên ghi chép một loại yêu thú rất là thú vị, gọi là cá chép."

"Nghe nói loại yêu thú này cũng là long chủng, trong cơ thể có long huyết, nghe đồn trên đời có một kiện chí bảo, tên là long môn, nếu như bị cá chép tìm được, nhảy qua, liền có thể đăng thiên hóa long, cho nên có câu

chuyện xưa gọi là cá chép vượt long môn."

Vương Khung kể chuyện, Bạch gia lại là nghe đến tai dài xao động.

"Tiểu tử, ngươi nói với nó những thứ này để làm gì?"

Vương Khung đưa tay ra hiệu, bảo Bạch gia an tâm chớ vội.

"Nhưng cá chép bất đồng cùng với Đọa Giao các ngươi, thuộc tính của bọn chúng là chí dương, máu của nó gay gắt như mặt trời."

"Tại thời đại thượng cổ, bên trong đại năng nhân loại có một vị cường giả, y thu thập lực lượng chí dương bên trong cá chép, cùng với lực lượng chí âm của Đọa Giao, dung luyện hai thứ với nhau, vậy mà chắt lọc ra long huyết bên trong, sau khi nhân loại ăn vào, huyết mạch thuế biến, có thể thu hoạch được vĩ lực vô thượng."

Nói đến đây, thân thể cuồng bạo của Trần Cung vậy mà yên tĩnh trở lại một cách kỳ lạ.

Rất hiển nhiên, thân là Đọa Giao nhất mạch, nó cũng đã từng nghe về dạng truyền thuyết này.

"Xem ra ngươi biết rõ." Vương Khung nhếch miệng cười nói: "Phương thức luyện chế của vị đại năng nhân loại kia rất đặc biệt, y tuyệt đối không luyện thành đan dược, mà là kết hợp hoàn mỹ Đọa Giao cùng với cá chép, làm thành một món ăn."

"Ngươi hẳn là biết được, món ăn tiếng tăm lừng lẫy trong truyền thuyết kia..."

"Đọa Giao đầu cá!"

"Ngươi...ngươi…đồ điên..." Trần Cung rốt cuộc cũng không nhịn được, chửi ầm lên! ! !

Đọa Giao đầu cá, thanh danh hiển hách, thiên hạ đều biết.

Tại thời đại thượng cổ, nếu như nhân loại tổ chức đại yến, tất sẽ có món chính này.

Chương 965

Yêu thú chí cường đã từng thống trị thiên địa, ngự trị trong vinh quang, nô dịch nhân loại, coi ngàn vạn nhân loại như là nô lệ cùng với vốn liếng, lại cũng biến thành một món ăn chính trên bàn nhân loại.

Các cường giả chia sẻ và tận hưởng với nhau.

Đối với yêu thú mà nói, đây là một đoạn quá khứ sỉ nhục, nó đại biểu cho vinh quang cùng với uy năng của nhân loại, đồng thời cũng đang nói cho thế nhân biết sự suy vong của yêu thú nhất tộc.

Bởi vậy, món ăn này đối với Đọa Giao mà nói, vừa là cấm kỵ không thể đề cập, cũng vừa là ác mộng không muốn nhớ lại.

Tiền bối của bọn hắn đã từng bá thiên tuyệt địa, cuối cùng lại biến thành món ăn ngon trên bàn ăn của nhân loại, chuyện này so với giết bọn chúng còn khó chịu hơn.

Lúc này, trong đôi mắt màu đỏ tươi của Trần Cung hiện ra một tia sợ hãi cùng với né tránh, nó mơ hồ đoán được người điên này vì sao lại đề cập đến đoạn quá khứ này.

"Nếu như ngươi thực sự không nguyện ý quy thuận ta, như vậy ta ngược lại là muốn nếm thử món ăn chính thời thượng cổ này." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Ta lớn như vậy còn chưa có nếm qua thịt Giao Long đâu!"

Thịt yêu thú thì cũng không ít, ban đầu vào thời điểm ở Quang Minh Học Cung cầu học, Vương Khung liền đã nếm qua không ít.

Thịt yêu thú có thể tẩm bổ gân cốt máu thịt, làm lớn mạnh Hỏa Chủng.

Nhưng thịt Giao Long vẫn như cũ thuộc về trân phẩm, cho dù là tạp giao huyết mạch mỏng manh cũng đều cực kỳ hiếm có, lại càng không cần phải nói đến Đọa Giao cấp bậc Chân Vương.

"Đồ điên..." Trần Cung nghiêm nghị quát.

Lúc này, trong mắt nó tràn ngập sợ hãi cùng với phẫn nộ.

Thân là Chân Vương Đọa Giao nhất mạch, nó cũng không sợ chết,

nhưng nếu quả thật làm nó thành một món ăn, đó thật sự là so với chết còn đáng sợ hơn, đó chính là sỉ nhục của Đọa Giao nhất tộc, sau khi chết cũng đều không thể đối mặt với các đời tiên tổ.

Phải biết rằng, món ăn chính Đọa Giao đầu cá của nhân loại này đã có ba ngàn năm chưa từng hiện thế, trong lần cuối cùng còn phải ngược dòng tìm hiểu đến thời đại của Lâm La Thiên.

Trần Cung cũng không muốn phá vỡ cái kỷ lục này, trở thành tội nhân thứ nhất trở thành nguyên vật liệu làm món ăn Đọa Giao đầu cá trong ba ngàn năm nay.

"Ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi!" Vương Khung cười lạnh nói.

Hắn vung tay lên, Thiên Sinh Trì bỗng nhiên rơi xuống, từng đạo nguyên khí giống như xiềng xích trấn áp Trần Cung, nhốt vào bên trong Thiên Sinh Trì một lần nữa.

Vương Khung cũng không có nóng lòng thu phục Trần Cung, hắn cũng biết, đường đường là Chân Vương sẽ không có khả năng chỉ dựa vào vài ba câu của hắn liền sẽ thật sự quy thuận.

Hắn muốn làm chính là chôn xuống một hạt giống ở trong tâm lý của Trần Cung, một khoả hạt giống sợ hãi, khiến cho nó không dám dễ dàng tự sát, lại không dám quá mức phản kháng.

Cứ thế mãi, Vương Khung sẽ có nhiều thời gian chậm rãi mài mòn tâm lý của nó.

"Ngươi muốn thuần phục một đầu Chân Vương?" Bạch gia giống như có thâm ý nhìn Vương Khung nói: "Coi như là bàn giao hậu sự, trải đường cho hậu thế sao?"

Vương Khung nhún vai nói: "Thiên Khải Bảo Khố sắp mở ra, hết thảy đều là chưa biết, dù sao cũng phải mưu đồ trước."

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, quét ngang chư địch, không kiêng kị gì, trêu ra quá nhiều địch nhân.

Hiện nay Vương Khung vẫn còn, mà còn như là mặt trời ban trưa, Thất Hoàng Tử, Quang Minh Học Cung, Thiên Vũ Vương đều đứng ở sau lưng

hắn.

Nhưng vạn nhất vào một ngày nào đó hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những liên hệ này đều sẽ biến thành yếu ớt, đến thời điểm đó người đứng bên cạnh hắn chắc chắn sẽ lọt vào thanh tẩy, không có lực lượng tuyệt đối thủ hộ, chung quy sẽ khó mà an tâm.

Nói cho cùng, chỉ có lực lượng do chính mình bồi dưỡng mới là hiện thực, những thứ khác đều không thể ỷ lại.

"Phế Thổ chính là bình chướng sau cùng." Vương Khung lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhẹ giọng nói.

Phế Thổ là chỗ chư pháp tuyệt diệt, có trận pháp thành lập từ Linh Sào, hàng thịt số 73 sẽ biến thành tồn tại siêu nhiên đặc biệt, có thể vận dụng rất nhiều thủ đoạn, tại Phế Thổ liền có ưu thế bẩm sinh.

Mặt khác tăng thêm sự kinh doanh của Bạch gia, gã béo còn có Dương Kỳ, hàng thịt số 73 hiện nay đã xưa đâu bằng nay, thậm chí đã vứt bỏ danh hào trước đó, sửa thành Đồ Thần Công Hội.

"Nếu như có một đầu Chân Vương tọa trấn, liền nhiều hơn một phần thủ đoạn." Vương Khung trầm giọng nói.

"Tốt nhất chính là làm cho thiên sinh nguyên thai thành hình, lại thêm Dương Kỳ, Tiểu Minh còn có Tiểu Diệp Tử, Đồ Thần Công Hội muốn tự bảo vệ mình hẳn là không có vấn đề."

Vương Khung từ lâu đã nghĩ kỹ hết thảy.

Chương 966

Binh Vương Dương Kỳ, Tiểu Minh Tôn Minh Hạo Nhiên, Diệp Vương Diệp Mặc, còn có gã béo thần bí khó lường, những người này đều là thiên kiêu đương đại, cường giả đệ nhất bên trong thế hệ trẻ tuổi, thực lực của toàn bộ bọn hắn đều đã đạt đến cảnh giới Dung Khí.

Hợp lực lại cùng một chỗ, trừ phi là cường giả uy tín lâu năm xuất thủ, trong thiên hạ rộng lớn, sẽ khó có người nào có thể lung lay.

Mặt khác, lại thêm Bạch gia cùng với ưu thế bẩm sinh tại Phế Thổ, e rằng cho dù là Quang Minh Điện muốn triệt để đuổi tuyệt bọn hắn cũng phải phí rất nhiều sức lực.

Thiên sinh nguyên thai cùng với huyết mạch Chân Vương là một tầng bảo hộ sau cùng Vương Khung lưu lại cho Đồ Thần Công Hội.

"Ta tuyệt đối sẽ không để chuyện năm đó tái diễn." Ánh mắt của Vương Khung trở nên lạnh lùng.

Trước kia sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, người đứng bên cạnh hắn liền lọt vào sự thanh tẩy của Quang Minh Điện.

Bạn bè ở Quang Minh Học Cung, như bọn người Hoắc Thanh Minh, Minh Thanh Sa, Long Càn, Cốc Dương, Ngư Niệm Nhất đều lọt vào bất trắc, kết cục không phải là rất tốt.

Lúc đó, sau khi Vương Khung trở về từ Phế Thổ, sau khi biết được, phẫn nộ muốn điên.

Vào giờ phút này, hung uy của hắn che đậy nhân thế, đặt chân vào cảnh giới Dung Khí, quét ngang thế hệ trẻ tuổi, đã không còn là tên tiểu tử có thể mặc cho người ta nhào nặn trước kia.

Cho nên, Vương Khung tuyệt đối sẽ không để cho loại thảm kịch này tái diễn.

"Người tốt sống không lâu, người xấu sống ngàn năm, tiểu tử ngươi xem ra là có thể sống vạn năm." Bạch gia nhếch miệng nói.

Tuy là trêu chọc, nhưng trong mắt lại hiện lên một vệt thần sắc quan

tâm.

"Nếu như ngươi chết rồi, gã mập tất nhiên sẽ phát điên, sẽ có rất nhiều người phải chết, chôn cùng với ngươi." Bạch gia đột nhiên nói.

"Gã béo sao? Cũng không biết rõ gã hiện tại như thế nào." Vương Khung cười nói.

Nói đến, hắn đã rất lâu không có nhìn thấy gã béo, cũng không biết rõ tên gia hoả này hiện tại như thế nào?

Sự nghiệp vĩ đại của gã béo đã tiến hành như thế nào tại Phế Thổ?

Có sao nói vậy, thịt muối lão nghĩa mẫu của gã là thật sự không tệ, tại Phế Thổ hắn là có được thị trường to lớn, đây cũng là sự nghiệp mà gã béo tâm tâm niệm niệm.

"Lần sau gặp lại, gã tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi giật nảy cả mình, yên tâm đi, Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, gã sẽ đến trước, giúp ngươi một tay."

Bạch gia tràn đầy tự tin, vào trước khi gặp được Vương Khung, nó chính là đập toàn bộ bảo vật ở trên người của gã béo.

"Ta sẽ rửa mắt mà đợi, nhưng làm nhiều thêm một chút chuẩn bị vẫn tốt hơn." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

Hắn nhìn như rầm rĩ cuồng bá, kì thực tâm tư thâm trầm.

"Ý nghĩ rất tốt, nhưng muốn thật sự thuần phục một đầu Chân Vương thực sự quá khó." Bạch gia lắc đầu nói.

Yêu thú vốn là kiệt ngạo bất tuần, càng không nói đến là một đầu Chân Vương,

Đây chính là quý tộc bên trong nền văn minh yêu thú, tồn tại tầng cao nhất, huyết mạch cao quý, không thể khinh nhờn.

Sự kiêu ngạo của bọn chúng là nhân loại không có cách nào tưởng tượng.

Từ thời đại lưu lạc, hệ thống tu hành Hỏa Chủng sinh ra, liền hiếm khi có tiền lệ Chân Vương bị thuần phục.

Danh sách Chân Vương, thà rằng chiến tử, cũng tuyệt đối không cúi đầu.

"Thời đại lưu lạc, cũng từng có đạo thống thử nghiệm thuần phục Chân Vương, đó là một đầu Đại Địa Hạt Vương, bị khóa ở bên ngoài sơn môn, hung uy dậy sóng, chấn nhiếp mười phương."

"Kết quả đầu Chân Vương kia lại là giả bộ hàng phục, chờ đến thời điểm vị đại năng trong môn kia bế quan, đột nhiên bạo phát, lột xác phá cấm, chém giết toàn bộ môn nhân đạo thống kia, thậm chí là xâm nhập cấm địa, tìm kiếm vị đại năng bế quan kia, lợi dụng lúc y không sẵn sàng, lấy đầu của y." Bạch gia trịnh trọng nhắc nhở.

Từ lúc nhân loại khai chiến cùng với nền văn minh yêu thú, đã có không biết bao nhiêu cao thủ muốn thuần phục Chân Vương, nhưng mà lấy được đều là giáo huấn đẫm máu.

Những quý tộc bên trong yêu thú này, huyết mạch của bọn hắn chí cao chí thượng, ở trong tận đáy lòng đều là sẽ không khuất phục ở trước mặt chủng tộc ti tiện như nhân loại.

"Dựa vào vũ lực cùng với uy hiếp xem ra là không đủ." Vương Khung ngẫm nghỉ, đây cũng là một điểm hắn lo lắng.

"Không biết rõ Yêu Thú Cầu của viện nghiên cứu có thể hay không?"

Yêu Thú Cầu sinh ra vốn là vì để thuần phục yêu thú, thậm chí là một nghề nghiệp thúc đẩy sinh trưởng mới, Thuần Thú Sư.

"Vật kia cũng chỉ có tác dụng đối với yêu thú phổ thông, thực lực mạnh một chút cũng đều không thể thu phục, lại càng không cần phải nói là danh sách Chân Vương." Bạch gia lắc đầu, nhanh chóng phủ định.

Nó đã từng nghiên cứu Yêu Thú Cầu, hiệu quả có hạn, hơn nữa còn có chi phí chế tác cực cao.

Chương 967

Bằng không nếu như ngay cả yêu thú cấp bậc Chân Vương cũng đều có thể thu phục, như vậy thực sự là nghịch thiên, yêu thú nhất tộc sẽ trở nên phát cuồng, coi như vận dụng lực lượng toàn tộc, cũng muốn nhấc lên chiến tranh, tuyệt đối sẽ không để cho loại vật nghịch thiên này xuất hiện trên thế gian.

"Ngược lại là có một loại biện pháp có thể thuần phục Chân Vương." Bạch gia có kiến thức rộng rãi, đột nhiên nói.

"Biện pháp gì?" Nhãn tình của Vương Khung sáng lên, vội vàng hỏi.

"Độ Linh Chú!" Bạch gia run run tai dài, thấp giọng nói.

"Độ Linh Chú, đó là cái gì?" Vương Khung ngạc nhiên nói.

Loại đồ vật này ngay cả ở bên trên « Đông Thần Bí Lục » cũng không có ghi chép, phải biết rằng « Đông Thần Bí Lục » là một bộ kỳ thuật của Quang Minh Điện, danh xưng là thiên địa bách khoa toàn thư, bao quát vạn tượng, ngay cả ở phía trên này cũng không có ghi chép, như vậy có thể biết được là vật không tầm thường.

"Độ Linh Chú là một đoạn linh chú cấm kỵ, được biết đến là có thể độ hóa hết thảy đồ vật có linh trên thế gian, cực kì khủng bố." Bạch gia trầm giọng nói.

"Có thể độ hóa hết thảy sinh linh, thật hay giả?" Vương Khung hồ nghi nói.

"Nói nhảm, là giả ta còn nói làm gì?" Bạch gia liếc mắt nói.

"Chú này rất nghịch thiên, coi như là pháp bảo có một chút linh tính cũng đều có thể độ hóa, sử dụng cho mình."

"Lợi hại như vậy?" Hai mắt của Vương Khung tỏa ánh sáng, liền giống như chồn nhìn thấy gà mái.

"Giữa thiên địa có một kiện bảo vật, là một cái bát cổ, có thể khống chế luân hồi bốn mùa, bát này một khi ra, bất kể thiên địa khí hậu ác liệt bao nhiêu, cũng đều có thể bốn mùa hồi xuân, vạn vật khôi phục, liền ngay cả

loại tuyệt địa như Bắc Cảnh kia cũng đều có thể xuân sắc dạt dào."

"Bảo này tên là Xuân Bát!"

Trong lòng Vương Khung khẽ động, liên quan tới Xuân Bát, « Đông Thần Bí Lục » ngược lại là có một chút ghi chép.

Bảo này nguyên bản nắm giữ ở trong tay một bộ tộc tại Thập Vạn Đại Sơn, được các đời tộc nhân cung phụng, chỉ có đến thời điểm cuối năm, trong tộc mới sẽ mời ra bảo này, để tộc nhân quỳ bái, quan sát lĩnh hội.

Bởi vậy nhìn Xuân Bát đã trở thành tập tục truyền thừa của bộ tộc này.

Nhưng trên « Đông Thần Bí Lục » ghi chép, đại điển cuối năm sẽ được mười hai đầu yêu thú cường đại thủ hộ, mười hai năm một vòng, mỗi năm sẽ do một yêu thú bất đồng chấp chưởng.

Những tồn tại kia đều là cấp bậc Chân Vương, thần uy thao thiên, không thể khinh nhờn.

"Ba ngàn năm trước, đã từng có người xâm nhập vào bộ tộc kia, độ hóa mười hai Chân Vương, đồng thời mang Xuân Bát đi." Bạch gia thản nhiên nói.

Vương Khung ngạc nhiên không ngớt, loại bảo vật Xuân Bát kia, thiên sinh địa dưỡng, chiếm giữ tạo hóa, hợp âm dương, chưởng tứ cấp, chúc phúc vạn dân.

Liền ngay cả loại bảo vật này cũng đều có thể chiếm làm của riêng,

Mấu chốt nhất là thậm chí ngay cả mười hai Chân Vương đều có thể bị độ hóa toàn bộ!

"Người nào mà lợi hại như vậy?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Lâm La Thiên!" Bạch gia tùy ý nói.

"Quả nhiên!" Vương Khung nhếch miệng.

Ba ngàn năm trước, chỉ cần được nhắc tới, sự tình lợi hại trên cơ bản đều không thoát khỏi liên quan cùng với vị đại lão này.

Thiên hạ đệ nhất cao thủ quả nhiên không phải thổi phồng.

"Bạch gia, ngươi có biết Độ Linh Chú hay không?" Vương Khung truy vấn.

Bạch gia lắc đầu: "Nói nhảm, nếu ta biết thứ đồ chơi kia, đầu tiên liền sẽ độ hoá ngươi."

"..."

"Không biết ngươi còn nhắc đến làm gì?" Vương Khung im lặng nói.

"Ta mặc dù không biết Độ Linh Chú, nhưng ta biết rõ tung tích của nó." Bạch gia ngạo nghễ nói.

Vương Khung nghe thế, nhãn tình sáng lên, lập tức sửa lời nói: "Bạch gia, loại bảo bối này ở đâu?"

"Độ Linh Chú được ghi chép ở bên trong « La Thiên Thủ Trát »."

Nhắc đến danh tự này, liền ngay cả trên mặt của Bạch gia cũng đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Nụ cười của Vương Khung cũng dần dần thu liễm, liên quan tới « La Thiên Thủ Trát », đó là một bộ sách cấm kỵ

Trước kia Lâm La Thiên dọc theo Táng Viêm Hà, xuyên qua cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời, sưu tập được rất nhiều cấm thuật, kỳ thuật cùng với thần thông cũng đều được viết vào một cuốn sách, tên là « La Thiên Thủ Trát ».

Nghe đồn, ngày « La Thiên Thủ Trát » thành sách, trời sinh dị tượng, có đại khủng bố đi ra từ cấm khu, thiên huyết vũ, quỷ thần kinh, mười phương sợ hãi, Cửu U kinh hãi.

Từ một khắc thành sách kia trở đi, « La Thiên Thủ Trát » liền thất truyền.

Qua nhiều năm như vậy, truyền thuyết có quan hệ đến « La Thiên Thủ Trát » vẫn chưa từng đoạn tuyệt, thậm chí cũng có lời đồn có người tu được tuyệt học ở bên trên, nhưng là cho tới nay cũng chưa có được chứng thực.

Chương 968

Đến giờ phút này, « La Thiên Thủ Trát » càng giống là một cái truyền thuyết hư vô, về phần nó có tồn tại thật hay không, người nào cũng không thể nào biết.

"Bạch gia, chẳng lẽ ngươi biết rõ tung tích của « La Thiên Thủ Trát »?" Trong lòng Vương Khung cuồng loạn, nếu thật sự là dạng này, như vậy hắn liền thật sự muốn nghịch thiên.

"Không biết, loại đồ vật này ai mà biết được?"

"..."

"Như vậy vì sao...Bạch gia ngươi nếu không có chuyện gì, ngươi hãy đi trước đi, ta rất bận rộn!" Vương Khung triệt để không muốn tán gẫu nữa, trực tiếp hạ lệnh trục khách, bắt đầu bế quan.

Ở trong chuyến đi đến Thập Vạn Đại Sơn lần này, hắn ở trong hang ổ Đọa Giao thu hoạch được rất nhiều bảo vật, đương nhiên phải tiêu hóa một phen.

Giống như các loại Đại Địa Ngọc Tâm Trụ, Nguyệt Đồng, Đại Nhật Kim Ô Gạch vừa vặn dùng để trang trí Bổ Thiên Công Hội, có những bảo vật này, phòng ngự của Bổ Thiên Công Hội sẽ càng thêm khủng bố, độ linh khí nồng đậm sẽ không thua kém long mạch bí cảnh của Tần thị hoàng tộc chút nào.

Tu hành ở bên trong, có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Mặt khác, Vương Huyền Cương còn cố ý tinh luyện bảo huyết của Chân Vương thứ sáu danh sách đưa cho Vương Khung.

Loại đồ vật này trải qua xử lý đặc biệt của cường giả cảnh giới Linh Lô, cho dù là loại cảnh giới như Vương Khung cũng có thể luyện hóa, hấp thu tinh hoa bên trong, lĩnh hội đạo lý cùng với pháp tắc.

Đối với cảnh giới Dung Khí mà nói, đây mới là chí bảo vô thượng.

Oanh...

Bên trong mật thất, dao động vô hình truyền đến, như sấm sét mùa đông,

khắc nghiệt kinh thế, lại như núi lửa dâng lên, cuồng bạo kinh người...

Khí tức của Vương Khung không ngừng biến hóa, rơi vào bên trong khổ tu.

...

Cùng lúc đó, tại Đế Đô.

Trong một toà phủ đệ xa hoa.

Ở hậu hoa viên, trên một đồi núi nhỏ, linh mộc đứng vững, chim hót vang, hương thơm lượn lờ.

Trong đình đài, một vị thanh niên thưởng thức trà thơm trước người.

Đột nhiên, một con chim vàng bay tới, đậu ở trước người, hóa thành một trang giấy, trên đó viết bốn chữ lớn.

"Đồ Phu đã về!"

"Nam nhân kia đã trở lại Đế Đô rồi sao? Xem ra là có thể tiếp xúc một chút." Thanh niên kia vung tay lên, trang giấy bốc lửa, hóa thành tro tàn! ! !

Sau khi Vương Khung trở về liền một mực ở bên trong bế quan.

Nửa tháng trôi qua, nơi bế quan của hắn bị Bạch gia dùng trận pháp phong cấm, đồng thời còn mượn Thiên Vũ Vương Phủ tới một kiện Huyền Binh, tên là Cửu Trọng Tỏa Môn Đinh, gia trì ở phía trên trận pháp, triệt để ngăn trở khí tức của Vương Khung.

Ở trong đoạn thời gian hắn bế quan này, động tĩnh quá lớn, khí tức khủng bố như nghiệt long lật sông, náo động tinh hà.

Ở phía trên Bổ Thiên Công Hội, muôn hình vạn trạng, mỗi ngày đều sẽ dẫn tới một đám người ngừng chân vây xem.

Thậm chí Trấn Long Vệ quản lý trị an Đế Đô cũng đều đi qua điều tra nghe ngóng nhiều lần, nếu như không phải là bởi vì thân phận Đồ Hầu của Vương Khung, lại thêm có thế tử Thiên Vũ Vương tọa trấn, đổi lại thành người bình thường, đã sớm bị niêm phong.

Vì thế, Bạch gia cũng không thể không đích thân xuất thủ, thậm chí mượn tới Cửu Trọng Tỏa Môn Đinh, triệt để phong cấm nơi bế quan của Vương Khung.

"Lão đại đang tu luyện huyền công gì? Động tĩnh quá lớn, đây chính là Đế Đô a." Dương Kỳ không nhịn được nói.

Bốn mươi chín thành Trung Châu đều là bị triều đình giám thị, càng không nói đến đây còn là Đế Đô!

Ở bên trong nơi này rồng rắn lẫn lộn, có không biết bao nhiêu thế lực chiếm cứ ở đây, động tĩnh như này, đã quá mức đáng chú ý.

"Tên tiểu tử này có thu hoạch quá lớn tại hang ổ Đọa Giao, đương nhiên phải tiêu hóa một phen!" Bạch gia đi vào đại điện.

Lúc này, nó đã thoát khỏi bộ dáng chó con, thân hình không chỉ khôi phục như ban đầu, dưới lớp lông trắng muốt còn có thể nhìn thấy lân giáp thần bí, khắc phù lục kỳ dị, lóe ra ánh sáng như là sao trời.

Bạch gia run run thân thể, lông trắng run run, liền bao trùm lân giáp thần bí kia.

Lần này, bọn hắn không chỉ vẻn vẹn càn quét long sào, thu hoạch được rất nhiều bảo vật, còn bắt sống một đầu Chân Vương, thậm chí còn có bảo huyết của Đọa Giao thứ sáu danh sách.

Vương Khung phân một chút cho Bạch gia, bù đắp tổn thất ngày đó nó đối kháng với vết tích của Vương Giác Thần tại tổng bộ Quang Minh Học Cung.

Bởi vì như thế, Bạch gia còn tiến thêm một bước, thu hoạch được lợi ích cực kỳ lớn.

Về phần Vương Khung, tự nhiên cũng đạt được ích lợi không nhỏ, bảo huyết của Chân Vương thứ sáu danh sách từng bước mở ra tiềm năng chân chính của « Nguyên Linh Luyện Cốt Pháp ».

Bản Trúc Cơ Pháp thần bí này có được vô hạn khả năng, ẩn giấu áo nghĩa vô tận.

Một khi nhìn thấy con đường, bất kể là hệ thống tu hành Hỏa Chủng, hay là huyết mạch đề thăng cũng đều sẽ thu hoạch được thành tựu không thể tưởng tượng.

Chương 969

Đây chính là một trong những vốn liếng để Vương Khung tung hoành trong tương lai.

"Thiên địa hiện nay vốn là không thích hợp tu luyện bản Trúc Cơ Pháp này, nhưng chỉ cần có đầy đủ bảo huyết Chân Vương, tên tiểu tử này nhất định có thể tìm hiểu ra huyền bí trong đó." Bạch gia rất có lòng tin.

Theo nó, thiên hạ rộng lớn, không có bất luận người nào so với Vương Khung càng thêm thích hợp tu luyện « Nguyên Linh Luyện Cốt Pháp », cho dù là gã béo cũng không thể so sánh.

Gã béo là đi trên một con đường khác.

Ở trong nửa tháng, Minh Hạo Nhiên cùng với Dương Kỳ cũng không có nhàn rỗi.

Vốn dĩ, bọn hắn ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn cũng đều có cơ duyên, tìm được một tòa di tích cấp độ đại năng.

Sau đó đi đến hang ổ Đọa Giao lại được chia rất nhiều bảo vật, đều là trân tàng của Đọa Giao nhất mạch.

Lại thêm bảo huyết Vương Khung phân cho bọn hắn, làm cho tu vi của hai người có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Hiện nay Minh Hạo Nhiên đã đạt đến cảnh giới Dung Khí tầng ba đỉnh phong, Viêm Binh Tịnh Thế Đồng của y cũng tu luyện tới cực hạn, tiến thêm một bước, triệt để dung hợp cùng với Hỏa Chủng, liền có thể đạp vào cấp độ Chưởng Khống Giả.

Về phần Dương Kỳ, cũng giống như Minh Hạo Nhiên, đồng dạng bước vào cảnh giới Dung Khí tầng ba đỉnh phong, khoảng cách với Chưởng Khống Giả cũng chỉ có nửa bước.

Mặt khác Diệp Mặc khổ tu tại viện nghiên cứu, thực lực cũng là đăng đường nhập thất, liền ngay cả Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên cũng đều nhìn không ra nền tảng của y.

Cho tới nay, thực lực của Diệp Mặc cũng đều là nằm trong hàng đầu,

giống như không cố gắng nhiều, lại thủy chung khiến cho người ta không thể đuổi kịp bước chân của y.

Cũng chỉ có Vương Khung, cùng với gã béo cũng không tu luyện quá nhiều là có thể vượt qua.

Đi đến Thập Vạn Đại Sơn một chuyến, tài sản của Vương Khung tăng mạnh, phân phối xuống rất nhiều tài nguyên, để cho rất nhiều hạt giống nắm giữ tiềm lực to lớn bắt đầu ngoi đầu lên.

Ví dụ như Tề Tích, Hồng Thần trước đó liền được Vương Khung nhìn trúng đều đã tu luyện tới cảnh giới Bổ Nguyên đỉnh phong.

Trong cơ thể của bọn hắn ẩn giấu lực lượng khổng lồ, khuyết thiếu chỉ là lịch luyện mà thôi.

"Săn giết Chân Vương, loại chuyện này về sau có thể mang theo ta hay không? Lúc nào cũng ăn một mình?"

La Thanh Nguyên chạy về từ bên ngoài, níu lấy lỗ tai của Bạch gia liền là lầm bầm một trận, trong đôi mắt đẹp lóe ra dị sắc, vừa có lo lắng đối với Vương Khung, lại vừa có hiếu kì đối với Chân Vương.

Vị tiểu công chúa La Vương Thành này còn có một thân phận khác, chính là truyền nhân Địa Sư, bên trong xương liền có chảy dòng máu liều lĩnh.

Bằng không mà nói, lúc trước, nàng cũng không trở thành chủ quầy gầy yếu gặp được Vương Khung, quen biết tại mộ huyệt đại yêu.

"Mang theo ngươi?" Bạch gia liếc xéo, dường như cực kỳ có thành kiến đối với Địa Sư nhất mạch.

"Ngươi cùng với nam nhân của ngươi đều là người điên, lúc trước đào quá nhiều mộ phần của Quang Minh Điện, đã sớm bị gieo xuống ấn ký, mang theo ngươi còn không phải sẽ bị cả thế giới truy sát?"

Hôm đó sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, Vương Khung rơi vào Phế Thổ, không rõ sống chết, La Thanh Nguyên phẫn nộ muốn điên, dùng thủ đoạn Địa Sư đào không biết bao nhiêu mộ phần của các đời cao thủ Quang Minh Điện, chôn giết vô số đệ tử Quang Minh Điện, đã sớm bị Quang Minh Điện

truy nã.

Ảnh hưởng của nàng cũng ác liệt không kém Vương Khung.

Ở trong mắt ngoại nhân, hai người này đều là cùng hung cực ác, thật đúng là một đôi trời sinh.

"Ta gần đây coi trọng một ngôi mộ lớn, nghi ngờ là vinh quang trước đây, muốn làm cùng nhau hay không?" La Thanh Nguyên xoa xoa tay nhỏ nói.

Bạch gia trừng trừng hai mắt, lộ ra ánh mắt cổ quái nhìn La Thanh Nguyên.

"Không phải người một nhà sẽ không thể tiến vào cửa! Trách không được Vương Khung tiểu tử sẽ coi trọng ngươi..."

"Đồ đồ luôn luôn rất có ánh mắt."

"Đồ đồ! ?" Bạch gia run run lỗ tai, hai mắt trừng trừng.

Xưng hô thế này suýt nữa làm cho nó mắc nghẹn.

Oanh...

Đúng lúc này, Cửu Trọng Tỏa Môn Đinh phóng lên tận trời, hóa thành chín cây đinh dài màu vàng, rơi vào trong tay Cổ Thích Tâm.

Cùng lúc đó, trận pháp lưu động, cửa lớn từ từ mở ra.

Khí tức trầm trọng giống như cuồng phong gào thét thổi tới.

Ánh mắt của La Thanh Nguyên, Bạch gia, Dương Kỳ, Minh Hạo Nhiên đều bị hấp dẫn.

Vương Khung đi ra từ trong bóng tối, hắn mặc áo bào rộng, toàn thân khí tức không phát ra một tia, giống như người bình thường, bên trong con ngươi chứa đựng một tia ánh sáng, vô cùng ôn hòa.

"Làm sao tất cả đều ở đây?"

"Ngươi cuối cùng cũng xuất quan rồi, ở bên trong mân mê cái gì thế, gây ra động tĩnh lớn như vậy?" Cổ Thích Tâm không nhịn được nói.

Chương 970

"Chỉ là luyện chế một thứ." Dứt lời, Vương Khung khoát tay, một quả trứng đen có chiều cao bằng người trưởng thành xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Đây là cái gì?" Dương Kỳ hỏi.

"Món bảo vật này là ta chế tạo thành vào thời điểm bế quan, tên là Nguyên Ương Noãn." Vương Khung giới thiệu.

Nguyên Ương Noãn, dung hợp rất nhiều bảo vật của yêu thú nhất tộc, như Bá Vương Chi Noãn, Đại Địa Ngọc Tâm Trụ, Thiên Tâm Tủy, Tu Di Giới Tinh, Giao Long Vương vảy, bảo huyết Chân Vương thứ sáu, nước Nguyên Khí Trì còn có Linh Sào, vân vân.

Bên trong Nguyên Ương Noãn tự thành không gian, cấu tạo vững chắc, có thể dung nạp mấy trăm người bế quan tu luyện.

Độ linh khí nồng đậm bên trong nội bộ Nguyên Ương Noãn tương đương với ba mươi lần ngoại giới, hơn nữa còn có thể đề thăng ngộ tính của người tu luyện, tăng cường hoạt tính máu thịt, đề thăng độ phù hợp giữa Hỏa Chủng cùng với người tu luyện.

Trong chuyến đi tới Thập Vạn Đại Sơn lần này, Vương Khung thu hoạch nhiều bảo vật như vậy, cũng chỉ chế tạo ra một kiện Nguyên Ương Noãn.

Kiện Nguyên Ương Noãn này được tính là một trong những bảo vật hiếm có trong tay Vương Khung, có thể để cho thành viên hạch tâm tu luyện! !

"Đồ tốt a." Bạch gia không nhịn được nói.

Loại pháp bảo có thể tự thành không gian giống như này, vật liệu hạch tâm nhất chính là Tu Di Giới Tinh.

Bảo này tồn tại ở thiên ngoại, chỉ có cường giả cảnh giới Linh Lô ngao du hư không, mới có thể bất chấp nguy hiểm thu thập.

Ngoài ra, có thể làm cho độ linh khí nồng đậm đề thăng đến ba mươi

lần, cũng chỉ có năng lực Linh Sào của Vương Khung là có thể làm được.

Nhưng Linh Sào dù sao cũng là năng lực, cứ cách mỗi một đoạn thời gian, Vương Khung đều cần phải gia trì, nếu không sẽ khó mà duy trì hiệu quả như vậy.

Đề thăng hoạt tính nhục thân, hiển nhiên là do dung hợp bảo huyết của Chân Vương thứ sáu danh sách vào bên trong Nguyên Ương Noãn.

Ngoài ra, còn có nước Nguyên Khí Trì, Thiên Tâm Tủy, cũng đều rất có ích lợi đối với tu luyện.

"Quang Minh Điện có một kiện chí bảo tu luyện, tên là Trung Ương Hoàng Thiên Giới, hiệu quả có một chút tương tự, nhưng thứ kia càng khoa trương hơn, y hệt một phương đại thế giới, ẩn tàng vô tận huyền diệu, dung hợp dị bảo chư thiên." Bạch gia không nhịn được nói.

"Chính là mô phỏng món bảo vật kia mà chế tạo ra." Vương Khung cười nói.

Bên trong « Đông Thần Bí Lục » có ghi chép quan hệ đến Trung Ương Hoàng Thiên Giới, kiện chí bảo tu luyện này vào lúc thời đại lưu lạc bắt đầu liền xuất hiện hình thức ban đầu, trải qua các đời tổ sư Quang Minh Điện gia trì tế luyện, danh xưng là đệ nhất chí bảo tu luyện thiên địa.

Ở trong nội bộ Quang Minh Điện, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách tiến vào Trung Ương Hoàng Thiên Giới tu hành.

Giống như Diệp Vô Thiên, Tố Huyền Chân đều đã từng tiến vào Trung Ương Hoàng Thiên Giới.

Nghe đồn, trong nội bộ bảo này có một loại khí tức thần bí, có thể cải tạo Hỏa Chủng, làm cho năng lực tiến hóa, liền ngay cả Viêm Binh thả ở trong đó cũng đều có thể thu hoạch được tầng tầng biến hóa bất khả tư nghị.

Cho dù là đối với cường giả cảnh giới Linh Lô, bảo này cũng đều có thần hiệu to lớn.

Mặt khác, thế gian đã sớm có lời đồn, các đời tổ sư Quang Minh Điện trước khi tọa hóa đều sẽ tiến vào Trung Ương Hoàng Thiên Giới, lưu lại cơ

duyên, để cho hậu nhân kế thừa.

Có thể nói, đó không chỉ là một tòa thánh địa tu luyện, còn là một tòa bảo khố không thể tưởng tượng.

Có thể tiến vào Trung Ương Hoàng Thiên Giới, là sự tình mà mỗi một vị đệ tử Quang Minh Điện tha thiết ước mơ, một khi tiến vào thế giới này, liền như một bước lên trời, từ đó hóa long, trổ hết tài năng từ bên trong rất nhiều đệ tử.

Lúc trước, lúc Vương Khung nhìn thấy ghi chép liên quan tới Trung Ương Hoàng Thiên Giới liền thèm muốn không ngớt, hai mắt tỏa ánh sáng.

Loại bảo địa này nếu như để cho hắn có cơ hội đi vào một lần, không nói đến quét sạch, như vậy nhất định cũng sẽ thắng lợi trở về.

Chỉ tiếc là, ân cừu giữa Vương Khung cùng với Quang Minh Điện như biển, không thể xoá bỏ, cho nên hắn mới mô phỏng Trung Ương Hoàng Thiên Giới chế tạo ra Nguyên Ương Noãn, mặc dù không có cách nào so sánh cùng với Trung Ương Hoàng Thiên Giới, nhưng cũng là dị bảo hiếm có, dung hợp rất nhiều trân tài hiếm thấy.

"Kiện Nguyên Ương Noãn này chính là căn cơ để ta đứng thẳng, về sau thành viên hạch tâm của Bổ Thiên Công Hội, còn có Đồ Thần Công Hội cũng đều có thể tiến vào bên trong tu luyện." Vương Khung vuốt ve quả trứng kỳ dị trước người, trong mắt lóe ra dị sắc.

Hiện nay Nguyên Ương Noãn chỉ là hình thức ban đầu, về sau, Vương Khung còn sẽ dung hợp càng nhiều pháp bảo, thậm chí là huyết mạch Chân Vương, để người tu luyện có thể lĩnh hội công pháp cùng với lý lẽ bên trong.

Chương 971

Nếu như có thể, liền ngay cả các loại bảo vật như Nguyên Khí Trì cũng đều có thể ký thác ở bên trong quả trứng này, làm cho nó trở thành thánh địai tu luyện thuộc về Vương Khung, chuyên môn bồi dưỡng thành viên.tâm phúc

Có dạng pháp bảo này tương trợ, bất kể là Bổ Thiên Công Hội hay là Đồ Thần Công Hội cũng đều sẽ lớn mạnh không ngừng, dựng dục ra càng nhiều cao thủ.

Theo thời gian trôi qua, những cao thủ kia đều sẽ trở thành tồn tại đáng sợ có thể một mình đảm đương một phía.

"Lão đại, ta cảm thấy khí tức của Đọa Giao." Cảm giác của Dương Kỳ cực kỳ nhạy bén.

Vương Khung khẽ gật đầu nói: "Không chỉ là Đọa Giao, về sau còn sẽ có càng huyết mạch yêu thú cường đại dung nhập vào bên trong kiện pháp bảo này."

Hệ thống tu hành huyết mạch cùng với hệ thống tu hành Hỏa Chủng bất đồng, hệ thống tu hành huyết mạch chú trọng nhục thân, hệ thống tu hành Hỏa Chủng thì có khuynh hướng nghiêng về Hỏa Chủng.

Nhưng trăm sông đổ về một biển, đó đều là thủ đoạn truy cầu đại đạo, giống như con thuyền vượt qua bờ bên kia, một khi đã tới thì cần phải bỏ đi.

Vương Khung phát hiện ra, hai loại hệ thống bất đồng có chỗ tương tác với nhau, huyết mạch cường đại, có thể thúc đẩy sinh trưởng ra Hỏa Chủng càng thêm đáng sợ.

Sự tồn tại của Hỏa Chủng cũng rất có ích lợi đối với quá trình tiến hóa của huyết mạch.

Cảnh giới Linh Lô chính là bởi vì Hỏa Chủng đã tiến hóa đến loại cực hạn nào đó.

Thân là Linh Lô, dựng dục chân thật.

Đây đã là cảnh giới cực cao.

Lần này luyện đúc Nguyên Ương Noãn, Vương Khung không chỉ vẻn vẹn dung hợp huyết mạch Đọa Giao, còn có Tham Thú.

Hôm đó tại Thập Vạn Đại Sơn, thủ đoạn của hắn như bẻ gãy nghiền nát Tố Huyền Chân, làm cho nó bại lộ bản thể, thu hoạch được rất nhiều máu thịt, rút ra huyết mạch Tham Thú từ bên trong.

So với Đọa Giao, bộ tộc này dường như càng thêm cổ lão, uẩn tàng nhiều bí mật hơn.

Bởi vậy, Vương Khung vẫn còn đang nghiên cứu, cũng không có dùng Hỏa Chủng màu đen để thức tỉnh năng lực.

Ngoài ra, còn có yêu thú thần bí phụ thân ở trên người Vạn Linh Thông.

Đầu yêu thú này là yêu thú cổ lão trốn ra từ bên trong Chân Không Gia Hương.

Bản thể của nó như là côn trùng, mặc dù Vạn Linh Thông đã chết, nhưng loại yêu thú này lại không có triệt để tuyệt diệt, vẫn như cũ có được ý thức độc lập, phảng phất như rơi vào bên trong trạng thái ngủ say.

Hình thức tồn tại kỳ lạ như vậy, khiến co Vương Khung cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Hôm đó tại Tân Hỏa Sơn, sau khi vết tích của Vương Giác Thần tiêu thất, cũng để lại một con côn trùng, đỏ như máu, bị trấn áp ở sâu bên trong Nguyên Khí Trì.

Vương Khung cũng một mực đang nghiên cứu.

Hắn phát hiện ra, vạn sự vạn vật, sinh linh cổ lão, dường như cũng có chỗ giống nhau.

Những huyền bí này đều hóa thành nội tình của hắn, tăng thêm hi vọng vì xung kích Linh Lô tương lai.

"Thu hoạch trong chuyến đi đến Thập Vạn Đại Sơn lần này cũng đã tiêu hóa không sai biệt lắm." Vương Khung để lại Nguyên Ương Noãn, nói: "Các ngươi cũng đều có thể tiến vào bên trong tu luyện."

Thực lực của hắn đã đạt đến bình cảnh, Chi Phối Giả đỉnh phong, cảnh

giới Dung Khí tầng ba, có thể chém giết Chưởng Khống Giả, chỉ cần tìm được tòa đài sen màu đen thứ tư, liền có thể đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

"Tiểu Nguyên, tặng cho ngươi loại bảo bối này." Vương Khung khoát tay, một kiện khải giáp hiển hiện.

Lưu quang óng ánh, tinh quang rạng rỡ, đường vân phía trên giống như hoa lửa xen lẫn, hiện ra dị sắc óng ánh, hư không chung quanh như dòng nước đẩy ra.

"Đây là Hư Không Khí Thần Khải, có một chút bất đồng." Bạch gia không nhịn được nói.

Hư Không Khí Thần Khải là cổ giáp của Quang Minh Điện, phương pháp luyện chế thuộc về tuyệt mật.

Kiện Hư Không Khí Thần Khải này, vẫn là hôm đó Vương Khung đánh bại Dịch Thần Hình tại Tân Hỏa Sơn, tước đoạt mà có.

"Kiện cổ giáp này ta đã luyện chế lại một lần, thân dung nhập trong hư không, có thể thoát đi trong cự ly ngắn, nắm giữ năng lực đào mệnh nhất lưu."

"Dùng thực lực của ngươi mặc vào kiện cổ giáp này, có thể tung hoành bất bại ở bên trong Chi Phối Giả, coi như đối với Chưởng Khống Giả cũng có thể đỡ được mấy chiêu."

Vì luyện chế lại Hư Không Khí Thần Khải một lần, Vương Khung đã hao phí rất nhiều công sức, vẻn vẹn chỉ là nghịch lân Giao Long liền hao phí hơn trăm chiếc.

"Thật là đẹp." La Thanh Nguyên không kịp chờ đợi mặc vào.

Khải giáp óng ánh tôn đường nét của nàng lên càng thêm nóng bỏng động lòng người, lực lượng hư không bàng bạc lan tràn ra xung quanh.

"Sửa tên lại...liền gọi là Đồ Thần Hư Không Giáp!" La Thanh Nguyên nhoẻn miệng cười, cố ý thêm danh hào của Vương Khung vào.

Đây coi như là một phần lễ vật trân quý Vương Khung tặng cho nàng.

Chương 972

"Ngoan ngoãn, bảo vệ tốt chính mình." Vương Khung xoa xoa cái đầu nhỏ của La Thanh Nguyên.

Đối với vị tiểu công chúa này, hắn vẫn là cực kỳ cưng chiều.

Nói xong, Vương Khung lại lấy ra một ít bảo vật, tất cả đều là thu hoạch được từ trong hang ổ Đọa Giao, phân cho đám người.

Những trân tài này đối với hắn mà nói, đã không có công dụng quá lớn.

Sua khi phân phối xong, Vương Khung đi ra khỏi cửa chính tổng bộ Bổ Thiên Công Hội.

Bóng đêm sắp đến, bên trên đường đi, người đi rộn rộn ràng ràng, như dòng sông chảy qua.

Ở một góc xó xỉnh, bên trong một quán trà.

Vương Khung không nhịn được ngừng chân, nhìn sang.

Lúc này, chỗ kia có một vị thanh niên đang ngồi, ăn mặc mộc mạc, vật liệu lại cực kỳ đặc biệt, màu vành rồng mạ vàng, xung quanh là ngọc bội màu xanh lục, bên hông mang theo cái túi thơm màu tím.

Thanh niên thưởng thức trà xanh năm văn tiền một bát, phía sau có một đại hán vạm vỡ đứng yên.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Vương Khung, thanh niên buông bát trà trong tay xuống, giương mắt nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, thanh niên không khỏi lộ ra một nụ cười, ngoắc ngón tay.

Ánh mắt của Vương Khung ngưng lại, đi tới.

Oanh...

Đúng lúc này, sắc trời tối sầm, tiếng sấm trầm muộn vang lên.

"Thiên công chấn nộ, xem ra bầu trời đã sắp thay đổi." Thanh niên cười nói.

"Ngươi biết ta?" Vương Khung hơi nhíu mày, hắn cũng không nhận thức vị thanh niên trước mặt này, chỉ là ở trong biển người mênh mông, hắn lại chú ý tới đối phương trong nháy mắt.

Trực giác của hắn nói cho mình, người này là tới vì hắn.

"Trước đó không nhận thức, bây giờ lại nhận thức." Thanh niên nói khẽ.

"Ngươi là người nào?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

Hắn cảm thấy vị thanh niên trước mặt này có một chút quen mặt, thật giống như đã gặp qua ở nơi nào.

"Ngươi ước chừng là không nhận thức ta." Thanh niên thổi thổi hơi nóng trong chén trà nhẹ khẽ nhấp một miếng, chợt buông bát trà xuống, nhìn Vương Khung, lộ ra một nụ cười.

"Ta họ Tần, tên là Kiếp Vũ, xếp thứ năm trong tộc!"

"Ngũ Hoàng Tử! ?" Vương Khung ngơ ngác!

Đương kim Tần Hoàng có bảy người con trai, đều là dùng chữ【 kiếp 】trong danh tự.

Giống như Thất Hoàng Tử liền gọi là 【 Tần Kiếp Giới 】, Tam Hoàng Tử gọi là 【 Tần Kiếp Quân 】, về phần Ngũ Hoàng Tử liền được ban cho cho một chữ "Vũ", tên là 【 Tần Kiếp Vũ 】.

Ngoại giới đồn rằng, Ngũ Hoàng Tử là người có thiên phú cao nhất bên trong rất nhiều dòng dõi của Tần Hoàng, y cũng là hoàng tử lạc ấn thần hình, đạp vào cảnh giới Dung Khí sớm nhất.

Liền ngay cả Thất Hoàng Tử cũng đều nói, ngũ hoàng huynh có thiên phú cao, liền ngay cả phụ hoàng cũng đều sủng ái có thừa đối với nàng, nhiều lần gọi vào hoàng cung, đích thân chỉ điểm.

Nếu như nói Tam Hoàng Tử có thế lực mạnh nhất, như vậy võ lực của Ngũ Hoàng Tử chính là cao nhất.

"Không ngờ được ngũ điện hạ lại đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa." Vương Khung ôm quyền, thi lễ một cái.

Loại cử động này của hắn, lại là khiến cho đại hán vạm vỡ sau lưng nhíu mày.

Đối mặt với hoàng tử, lại vẫn lãnh đạm như này, ngay cả thân thể đều không tiến về phía trước, quả thực chính là phách lối vô lễ.

Xem thường uy nghiêm hoàng thất, không nhìn huyết mạch hoàng tộc,

nếu đổi lại thành người khác, đã sớm chết một vạn lần.

"Đồ Hầu chính là Đồ Hầu, Đế Đô cửa son khắp nơi, lại cũng khó chứa thân ngạo cốt này." Ngũ Hoàng Tử dường như cũng lơ đễnh, cười nói.

"Ngũ điện hạ thân thể tôn quý, tới đây hẳn không chỉ vẻn vẹn là để khen ta." Vương Khung đi thẳng vào vấn đề.

Kỳ thực mà nói, nước tại Đế Đô rất sâu, như đại hải mênh mông, không thể thấy đáy.

Một cục gạch nện xuống, mười người cũng có chín người đều là hào môn vọng tộc, trong đó rắc rối khó gỡ, khó có thể nhìn hết.

Những thứ này Vương Khung cũng không nhìn vào trong mắt, chỉ có hoàng tộc, mới khiến hắn lòng mang kính sợ.

Đặc biệt là huyết mạch Tần Hoàng, không có một người nào là có thể khinh thường.

Vẻn vẹn chỉ là Tam Hoàng Tử mà Vương Khung đối đầu nhiều nhất, liền đã khiến cho hắn khá là kiêng kị.

Ngoại công của Tam Hoàng Tử là Thiên Hình Vương, mẫu thân là Thánh Nữ Thần Miếu Bắc Cảnh đời trước, cữu cữu càng là cung chủ Đông Thần Cung Quang Minh Điện, thế lực thao thiên, nếu quả thật vận dụng thế lực sau lưng, đúng là không có mấy người có thể chống đỡ được.

Về phần vị Ngũ Hoàng Tử được Tần Hoàng sủng ái nhất trước mặt này, thực lực có một không hai ở trong rất nhiều hoàng tử.

ít nhất ở ngoài mặt, y là người ở bên trong bảy vị hoàng tử, cảnh giới cao nhất, đã từng được Tần Hoàng chỉ điểm.

Phải biết rằng, ở bên trong rất nhiều hoàng tử, cũng chỉ có Ngũ Hoàng Tử từng thu được ân sủng như này.

Chương 973

"Lão thất vẫn là có phúc vận, có thể thu hoạch được sự giúp đỡ của nhân vật như Đồ Hầu, ta nghe nói liền ngay cả Quan Quân Hầu cũng đều bị thiệt lớn ở trong tay ngươi." Ngũ Hoàng Tử đích thân rót một chén trà, đẩy về phía trước người Vương Khung.

Vương Khung tuyệt đối không đi đón, con ngươi trầm thấp.

"Tin tức của ngũ điện hạ thật đúng là linh thông."

Sự tình tại Thập Vạn Đại Sơn cực kỳ bí ẩn, Ngũ Hoàng Tử biết, Vương Khung cũng không kinh ngạc, nói cho cùng thì thế tử Thiên Vũ Vương cũng nhận được tin tức.

Nhưng y thậm chí ngay cả Quan Quân Hầu cuốn vào cũng đều biết, chuyện này quá không bình thường.

"Được phụ hoàng thưởng thức, ta hiện nay cũng kiêm chức tại Giám Thiên Ti." Ý cười trên mặt của Ngũ Hoàng Tử không giảm, trong mắt lại giống như có thâm ý: "Nhân vật giống như Đồ Hầu, nghịch phản quy củ, không kiêng kị gì, bên trong cùng thế hệ, gần như không có địch thủ, cũng cam tâm làm thủ hạ của lão thất sao?"

"Ngũ điện hạ nói đùa, ta cùng với thất điện hạ chỉ là bạn bè." Vương Khung thản nhiên nói.

"Ha ha ha, Đồ Hầu cho rằng chính mình tuyệt đối không cuốn vào cuộc chiến giữa các hoàng tử sao, lão thất cũng không có lòng đoạt đại vị?" Ngũ Hoàng Tử vỗ bàn cười to.

"Ừm?" Vương Khung ngạc nhiên.

Hắn không ngờ được ngôn ngữ của vị hoàng tử này vậy mà cuồng phóng, không kiêng kỵ như thế, lời như vậy mà cũng đều dám nói, hơn nữa còn là ở giữa chợ búa, quả thực chính là gan to bằng trời.

"Vị trí thái tử lơ lửng đã lâu, phụ hoàng như mặt trời ban trưa, dường như cũng không có dự định sắc phong thái tử, bảy người huynh đệ chúng ta, nếu nói người nào không có ý niệm tranh một chuyến, ta chính là người

đầu tiên không tin." Ngũ Hoàng Tử cười nói.

Vị hoàng tử này và Tam Hoàng Tử, Thất Hoàng Tử đều không giống nhau.

Tam Hoàng Tử Tần Kiếp Quân cường thế bá đạo, Thất Hoàng Tử thì nhìn giống như ôn hoà, tâm tư lại thâm trầm bách biến.

Về phần vị Ngũ Hoàng Tử trước mặt này, cách sống sinh ra một chữ "chân", phảng phất như coi trời bằng vung, thiên hạ chỉ có ta, hết thảy tùy tâm, thành thật tự nhiên.

"Liền ngay cả dạng không tranh quyền thế như lão thất, không phải cũng là ẩn náu thủ đoạn sao?" Ngũ Hoàng Tử thản nhiên nói: "Ta dự đoán gã nhất định là đang giấu tài, nhưng gã không tiếc bại lộ át chủ bài, dùng một tay thúc đẩy sự tình phong hầu của ngươi, chuyện này ngược lại nằm ngoài dự kiến của ta."

"Ngũ điện hạ đến cùng muốn nói cái gì?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

"Ngươi không hiếu kỳ lực lượng sau lưng của gã sao?" Nụ cười trên mặt của Ngũ Hoàng Tử dần dần thu liễm, ném ra ngoài một vấn đề.

Vương Khung nghe thế, nhíu mày.

Đích xác, bên người Thất Hoàng Tử cũng không phải chỉ có một mình Vương Khung.

Hôm đó, các đảo hải ngoại tiến cống xưng thần, Cửu Nhung Man Tộc quy thuận Đại Tần, tìm về tàn tích Thủy Long Ngọc Bích, ba chuyện lớn này đã thúc đẩy Vương Khung phong hầu.

Thất Hoàng Tử đều đặt những công lao này ở trên đầu của hắn.

Mới đầu, Vương Khung đã từng hoài nghi, thủ đoạn của Thất Hoàng Tử lăng lệ, núi lở trời sập, nhưng nếu nói sau lưng không có trợ lực, chỉ sợ là cũng khó có thể làm thành ba chuyện lớn này.

Chỉ là Thất Hoàng Tử không có nói, Vương Khung cũng không tiện hỏi nhiều.

Hôm nay, Ngũ Hoàng Tử nhắc lại chuyện xưa, lại làm cho trong lòng Vương Khung dâng lên một chút bất an.

"Nhắc mới nhớ, ngươi cùng với lão thất có lẽ đã lâu rồi không gặp."

Dứt lời, Ngũ Hoàng Tử móc ra một bình pha lê nhỏ từ trong ngực, trong suốt sáng long lanh, bên trong đựng dịch thể màu đỏ tươi, như là ngọc châu lưu ly, óng ánh quang hoa, hiện ra dị sắc.

"Đây là..." Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Bình pha lê nhỏ kia tuy là bịt kín, nhưng hắn vẫn như cũ cảm nhận được khí tức quen thuộc.

"Đây là máu của lão thất." Ngũ Hoàng Tử không hề giấu diễm.

"Ngươi lấy được từ nơi nào?" Vương Khung trầm giọng hỏi.

Ngũ Hoàng Tử nhoẻn miệng cười nói: "Lão thất gần đây tu luyện mặc dù có đại tiến triển, nhưng ở trước mặt ta cũng không được tính là gì."

"Ngươi động thủ với gã?"

"Dùng thực lực của lão thất hiện tại, đừng nói là lấy một chút máu của gã, coi như lấy tính mệnh của gã cũng không được tính là việc khó gì." Ngũ Hoàng Tử nói ra một lời kinh người, lời nói đại nghịch bất đạo như này mà cũng dám nói ra.

Y ngay thẳng như này, ngược lại đã khiến cho Vương Khung có một chút kinh ngạc, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Kỳ quái lắm sao, hoàng vị của phụ hoàng trước kia cũng không phải là đến như vậy sao?"

"Ngũ điện hạ..." Vương Khung nghe không vô.

Loại lời này mà cũng có thể nói lung tung sao?

Đối phương đường đường là hoàng tử, sủng nhi của Tần Hoàng, nói hai câu cũng liền thôi, hắn là một ngoại nhân, cũng là hầu gia đương triều, nghị luận loại chuyện này cùng với hoàng tử, vạn nhất truyền đến tai của Tần Hoàng, đó là tội trạng đủ để khám nhà diệt tộc.

Chương 974

"Tên tiểu tử này hôm nay không phải là cố ý đến hố ta?" Vương Khung thầm mắng trong nội tâm.

Ngũ Hoàng Tử nhìn thấy phản ứng của hắn, chỉ là cười cười, cũng không có nói tiếp, cầm bình pha lê trong tay đưa tới.

Vương Khung nghi hoặc, nhận lấy, mở bình pha lê ra, một luồng hương thơm nhàn nhạt bay ra, phảng phất như đại dược.

"Đay là...huyết mạch cấp Linh! ?" Vương Khung ngơ ngác, trong nội tâm nhất thời nổi lên gợn sóng.

Nhân loại trời sinh phàm huyết, muốn nhảy vọt, tiến hóa ra huyết mạch cấp Linh là khó khăn cỡ nào?

Coi như là hắn, trải qua ngàn khó vạn hiểm, cơ duyên vô số, thôn phệ bảo dược, rèn luyện yêu huyết, cô đọng Hỏa Chủng, Trúc Cơ huyền công, mới có thể tiến hóa ra huyết mạch cấp Linh.

Thất Hoàng Tử không một tiếng động, vậy mà đã đạt đến cảnh giới như này!

Gã là huyết mạch Tần Hoàng, trong cơ thể ẩn giấu thừa số cường giả, nhưng chính vì vậy, ở dưới sự uy áp của phụ thân, huyết mạch của bọn hắn giống như bị cài lên gông xiềng, muốn mở ra, không có đại nghị lực là không thể.

"Làm sao lại nhanh như vậy?" Vương Khung nhíu mày.

"Người sau lưng lão thất thật sự không đơn giản, liền ngay cả tay của Giám Thiên Ti cũng đều với không tới." Ngũ Hoàng Tử thản nhiên nói.

"Giám Thiên Ti cũng đều không tra được?" Vương Khung nghi ngờ nói.

"Gã dù sao cũng là hoàng tử, tự nhiên không thể dùng thủ đoạn tầm thường, nhưng dù vậy, Giám Thiên Ti cũng đã hao tổn không ít cao thủ." Nụ cười trên mặt của Ngũ Hoàng Tử triệt để tiêu tán: "Máu của hắn, Tứ hoàng huynh cũng đã thấy..."

Trong lòng Vương Khung khẽ động, hắn biết rõ Tứ Hoàng Tử từ rất

sớm đã tiến vào viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình, giống như Lý Thuần Phong, cũng là trí giả bên trong.

"Nhìn ra cái gì không?"

"Huyết mạch của lão thất rất hỗn tạp, gã dang dùng chính mình làm một loại thí nghiệm nào đó, mặt khác, gã dường như còn đang tu luyện một loại công pháp cực kỳ bá đạo."

"Công pháp gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp!"

Bên trong « La Thiên Thủ Trát » ghi chép một loại Trúc Cơ Pháp vô thượng, tên là « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp », danh xưng là có thể nghiên cứu áo nghĩa nhân thể, luyện đúc bảo cốt vô thượng, tẩy luyện phàm huyết, thuế biến chân huyết, mở ra khả năng tiến hóa vô hạn.

Từ xưa đến nay, có không biết bao nhiêu thiên kiêu cái thế muốn tại đi ra một con đường tới ở trên pháp môn này.

Cho đến tận nay, bên trong rất nhiều thế lực cổ lão vẫn như cũ có ghi chép lẻ tẻ liên quan tới « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp ».

Nhưng mỗi lần đề cập đến môn Trúc Cơ Pháp vô thượng này, còn có một môn Trúc Cơ Pháp thần bí khác không thể đi vòng qua được.

Đó chính là « Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp », bản pháp môn thần bí này cũng được ghi chép ở bên trong « La Thiên Thủ Trát ».

Nghe đồn, nó cùng với « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » được xưng là một sinh một tử, tạo hóa âm dương, hủy diệt hỗn độn, tương sinh tương khắc, bù đắp lẫn nhau.

« Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » có thể mở ra vô hạn khả năng cho sinh mệnh.

« Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp » lại có thể tước đoạt hết thảy tạo hoá sinh cơ, đoạn tuyệt con đường tiến hoá, mạt sát hết thảy huyết mạch.

Chỉ là, từ sau thời đại thượng cổ, môn pháp môn huyền bí này liền triệt để thất truyền.

Trước kia Đại Tần lập quốc, đã tìm được ghi chép tương quan ở bên

trong bảo khố Đại Hạ hoàng tộc, cùng với tầng tầng biến hóa khi tu luyện « Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp ».

Vương Khung mơ hồ biết vì sao Ngũ Hoàng Tử lại tới tìm hắn.

Rất hiển nhiên, mọi thứ phát sinh trên người của Thất Hoàng Tử khiến cho Giám Thiên Ti cũng đều mơ hồ có một chút bất an, nhưng gã dù sao cũng là hoàng tử, thân phận quá đặc thù, nếu muốn động đến gã, chắc chắn sẽ kinh động đến Tần Hoàng.

Đêm dài.

Đèn đuốc nơi xa ồn ào náo động, lầu các sáng trưng.

Bên trên đường đi, xe cộ không ngừng qua lại, khí tức nhộn nhịp tràn đầy Đế Đô.

Nam Sơn phía xa giống như một đầu thần thú đang ngủ say, thấp thoáng giữa ánh đèn đuốc.

Nam Sơn biệt viện, đây là một trong rất nhiều dinh thự của Thất Hoàng Tử, cũng là tài sản riêng của gã, không phải do triều đình ban tặng.

Đây cũng là chỗ Thất Hoàng Tử thường xuyên ngủ lại.

So với Đế Đô huyên náo, bên trong biệt viện suối ấm trúc xanh lại càng dễ khiến cho người ta an thần tĩnh tâm.

"Một thời gian không đến, quả nhiên có một chút bất đồng."

Mới vừa đạp vào biệt viện, một mũi tên ánh sáng bắn đến, lực lượng xuyên thấu đáng sợ đủ khiến cho Chi Phối Giả luống cuống chân tay.

Vương Khung khoát tay, cơ thịt chấn động, như cuồng phong sấm sét, trực tiếp đánh nát bấy mũi tên ánh sáng kia.

Những tia huỳnh quang rải rác, giống như những vì sao, rơi trên thảm cỏ trong sân.

"Ở phía dưới toà biệt viện này ẩn giấu một kiện pháp bảo cường đại." Bên cạnh Vương Khung có một đạo thân ảnh gầy yếu đi theo, đó đương nhiên là Diệp Mặc đã lâu không có lộ diện.

Chương 975

Vương Khung trở về từ Thập Vạn Đại Sơn, y tự nhiên sẽ hiện thân.

Diệp Mặc được tính là đồng bạn trung thành đáng tin nhất bên cạnh Vương Khung, cũng là đồng bạn có thực lực cường đại nhất.

So với Minh Hạo Nhiên, Dương Kỳ, Diệp Mặc càng thêm thuần túy, trong mắt y chỉ có Vương Khung, ngoài ra, hết thảy đều không tồn tại.

Liền giống như bây giờ, không báo trước, lén xông vào phủ đệ hoàng tử, đây chính là đại tội.

Mặc dù Thất Hoàng Tử cùng với Vương Khung có không ít giao tình, nhưng từ lễ pháp mà nói, là cực kỳ không thích hợp.

Nếu đổi lại thành Minh Hạo Nhiên, tất nhiên là sẽ mở miệng nhắc nhở.

Nhưng Diệp Mặc lại không có bất kỳ cảm giác nào, chỉ cần là Vương Khung làm, liền nhất định là đúng, người nào phản đối, người đó đáng chết.

"Kiện pháp bảo này có một chút môn đạo, hấp thu lực lượng sao trời chu thiên, ẩn núp sát cơ, như nghiệt long chiếm cứ, coi như là Chi Phối Giả cũng đều phải ăn thiệt thòi."Vương Khung hơi nheo mắt lại.

"Đây là Thiên Cương Tinh Đồ của Tinh Hà Môn!" Diệp Mặc bình tĩnh nói.

Y tu hành đã lâu tại viện nghiên cứu, kiến thức cũng trở nên rộng rãi.

Tại thời đại thượng cổ, Tinh Hà Môn tiếng tăm lừng lẫy, nổi danh cùng với Thiên Vương Môn, trong môn sinh ra cường giả cấp độ đại năng.

"Thiên Cương Tinh Đồ! ?" Vương Khung suy nghĩ một chút.

Kiện pháp bảo này, hắn đã từng nhìn thấy trong « Đông Thần Bí Lục », Thiên Cương Tinh Đồ của Tinh Hà Môn là một kiện pháp bảo siêu việt Huyền Binh.

Kiện ở phía dưới biệt viện này mặc dù là hàng nhái, nhưng cũng đạt đến phẩm chất Huyền Binh cao cấp.

"Xem ra người phía sau lão thất đúng là thật sự không đơn giản." Vương Khung thản nhiên nói.

Rất hiển nhiên, lực lượng bên cạnh Thất Hoàng Tử không vẻn vẹn chỉ có Vương Khung.

Hai người quen biết tại Thiên Võng, càng nhiều thời điểm chỉ là xem đối phương là bằng hữu.

Hôm đó, Vương Khung xuất thủ, cứu trợ Cổ Thích Tâm, trợ giúp Thất Hoàng Tử lôi kéo Thiên Vũ Vương.

Sau đó Thất Hoàng Tử cũng không tiếc bại lộ át chủ bài, giúp Vương Khung được sắc phong hầu tước.

Cho tới nay, hai người cũng đều là hai bên cùng ủng hộ, ngầm hiểu lẫn nhau.

Có thời điểm, Vương Khung có thể cảm giác được Thất Hoàng Tử đang cố ý né tránh, dường như không nguyện ý để cho hắn cuốn vào tranh đấu hoàng thất triều đình.

Cho nên, Thất Hoàng Tử tự bồi dưỡng lực lượng của mình, Vương Khung hoàn toàn có thể lý giải.

Chỉ là, lực lượng sau lưng Thất Hoàng Tử dường như đã dẫn tới sự chú ý của Giám Thiên Ti, Vương Khung cảm thấy vẫn nên tìm tòi một chút hư thực.

Lần này hắn đi đến, là với tư cách một người bạn.

Oanh...

Trong nội viện, một cỗ dao động hung lệ truyền đến, như đại long khôi phục, ngẩng đầu nhìn trời.

Như tiếng sấm rền vang trong núi.

Lúc này, chân nguyên quanh người Thất Hoàng Tử nổ vang, thân thể của gã như bị đêm đen xâm nhập, các đại huyệt khiếu sáng ngời như sao trời, dâng lên hào quang.

Lực lượng huyết mạch nổ vang như nước thủy triều, hội tụ ở bên trong huyệt khiếu rồi lập tức tiêu tán.

Thân thể của gã phảng phất như lỗ đen, thôn phệ hết thảy, phá huỷ tất cả.

Nhưng mà, vào sau khi phá hủy hết thảy, khí tức của gã ngược lại là càng trở nên khủng bố.

Phanh phanh Phanh! Từng viên tinh thạch to lớn màu đỏ vỡ vụn, ánh sáng còn lại cũng dần dần dập tắt.

"Thất điện hạ, « Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp » của ngài đã có một chút thành tựu, xem ra không mất bao lâu nữa liền có thể đứng ở phía trên các vị hoàng tử." Một vị thanh niên mặc áo bào trắng cười nói.

Y vung tay lên, những tinh thạch màu đỏ kia liền hóa thành bụi, phiêu tán theo gió.

"Pháp này huyền diệu, cũng chỉ có thất điện hạ mới có thể dùng thân thể máu thịt dung nạp huyết mạch yêu thú, tu luyện huyền công." Một thanh niên mặc áo bào đỏ khác cũng nói.

Khí tức của hai người này như hư vô, giống như những vì sao trên trời, lập lòe bất định, bên trong con ngươi ẩn náu tinh mang, hiển lộ ra sự cường đại.

"Con đường tu hành như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, ta tuy đang tiến bộ, nhưn người khác cũng không đứng tại chỗ." Thất Hoàng Tử thở ra một hơi, khí thế cường đại quanh người tiêu tán trong khoảnh khắc.

"Vân Bạch, Lũng Ngục, các ngươi có công giúp ta tu luyện, trong lòng ta biết rõ."

Hai người nghe thế, nhìn nhau, chợt cười nói: "Có thể phụ tá điện hạ là phúc phận của chúng ta."

"Hiện nay điện hạ phong mang đã lộ, đã không cần phải tiếp tục ẩn núp, triển lộ thực lực ngược lại là có thể chấn nhiếp rất nhiều kẻ đang quan sát."

"Không sai, thiên phú của điện hạ cũng không ở phía dưới Ngũ Hoàng Tử, hiển hiện ra thủ đoạn, tích súc lực lượng, liền không sợ bất luận người nào. Dùng uy vọng của điện hạ, anh tài trong thiên hạ cũng đều có thể thu phục, ví dụ như dạng người kiệt ngạo như Đồ Phu kia, điện hạ vẫn là không thể quá hạ thấp thân phận mới tốt."

Chương 976

Ngôn từ của Vân Bạch, Lũng Ngục bén nhọn, không cố kỵ gì.

Hai người bọn hắn làm cao thủ phụ tá Thất Hoàng Tử, có quyền hạn rất cao trong phủ, nắm giữ quyền lên tiếng cực lớn, coi như ở trước mặt Thất Hoàng Tử cũng không tị hiềm.

"Hắn không giống." Thất Hoàng Tử lắc đầu, dường như cũng không muốn tiếp tục nói về cái đề tài này.

Vân Bạch, Lũng Ngục nhìn nhau, bên trong con ngươi hiện lên một vệt thâm ý, thoáng qua tức thì.

"Lão thất, nhiều ngày không gặp, thần thông của ngươi đã tiến nhanh a." Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên ở trong viện lạc.

Vương Khung như quỷ mị đi tới, ánh mắt như kiếm, quét qua ở trên người hai người Vân Bạch, Lũng Ngục, bên trong con ngươi lộ ra thần sắc không tốt.

Hai tên tiểu tử này vậy mà muốn châm ngòi ly gián, còn bị hắn nghe được!

Như vậy còn có thể cho các ngươi sắc mặt tốt sao?

Trong đêm tối, Vương Khung dạo bước đi tới, bên cạnh là Diệp Mặc yên tĩnh im ắng đi theo.

Hắn lộ ra thần sắc tự nhiên, đi ở trong viện lạc của Thất Hoàng Tử cũng như bình thường.

"Đồ Hầu! ?" Vân Bạch, Lũng Ngục nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia hung lệ.

"Vương Khung, ngươi xuất quan rồi à, làm sao lại không phái người đến báo một tiếng?" Thất Hoàng Tử cười nói.

Toà Nam Sơn biệt viện này, Vương Khung cũng không phải lần đầu tiên tới, tuy là đêm khuya người tĩnh, gã cũng không có nửa điểm dị sắc.

"Làm càn, không thông báo, liền dám lén xông vào phủ đệ của hoàng tử, Vương Khung, ngươi thật to gan." Vân Bạch rống to một tiếng, sát khí như

nước thủy triều.

Lông mày y mở ra, thanh âm như lôi đình mênh mông, dẫn tới hơi nước bên trong không khí cũng đều nhấp nháy như tinh linh.

"Vân Bạch..." Thất Hoàng Tử quát một tiếng, vừa định ngăn cản.

"Điện hạ, người này quá mức kiêu căng, không biết tôn ti, cho dù là hào môn trong đại tộc cũng đều không thể tùy tiện loạn lễ pháp, càng không nói đến việc ngài đại biểu cho hoàng thất." Vân Bạch lắc đầu nói.

Ngôn ngữ của y trầm trọng, có thể nhìn ra được ở trước mặt của Thất Hoàng Tử, địa vị của y là cử trọng nhược khinh.

"Vương Khung, hầu tước Đồ Hầu của ngươi cũng đều là do điện hạ ra tay trợ giúp, không muốn báo ân, còn dám khinh nhờn hoàng ân, làm càn vô lễ?" Ở bên cạnh, Lũng Ngục cũng là cười lạnh nói.

Mặt y lạnh lẽo như sương, sát cơ ẩn động, chính là muốn mượn cơ hội này lập uy, để cho Vương Khung triệt để biết thân phận của chính mình.

Hừ! Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh lùng vang vọng ở bên trong viện lạc.

Vương Khung bình chân như vại, thần sắc không đổi, Diệp Mặc lại là đi ra, khuôn mặt trắng nõn không che giấu chút sát ý nào.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, một đạo hồ quang điện lập lòe, như lôi long lao nhanh, nổ tung ở bên trong viện lạc.

Lực lượng khủng bố như là lồng chim chụp xuống, đè ép về phía hai người kia.

"Làm càn!" Vân Bạch rống to một tiếng.

Tinh quang óng ánh tụ hợp, hóa thành một đoàn mây khí, như tinh vân nhấp nhô, giải nghĩa bầu trời.

Y khoát tay, đoàn mây khí kia liền nghiền ép mà đến, dẫn tới hư không chung quanh rung động.

Phanh! Khí tức tinh vân thôn phệ lôi long hồ quang điện, thiên uy hóa tinh, không thể rung chuyển, đánh về hướng Diệp Mặc.

"Chi Phối Giả đỉnh phong, hảo thủ đoạn." Vương Khung tán thưởng.

Hai người trước mặt này đều đã đạt đến Chi Phối Giả đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

Dạng thực lực này coi như ở trong Đế Đô cũng được xưng tụng là cao thủ tuyệt đỉnh.

Oanh...

Đột nhiên, toàn bộ Nam Sơn biệt viện cũng đều chấn động.

Khí tức tinh vân đáng sợ bỗng nhiên vỡ vụn, không gian chung quanh giống như nứt vỡ, điên cuồng sụp đổ về hướng hai thân ảnh kia.

"Đầu não thiên địa, thao túng vạn vật!" Sắc mặt của Vân Bạch đại biến, nghẹn ngào quát.

Thân là tâm phúc của Thất Hoàng Tử, y tự nhiên đã từng nghe nói đến đại danh Diệp Vương, cũng biết về năng lực đáng sợ kia.

Đầu não thiên địa, có thể đồng bộ dao động với hết thảy tồn tại vật chất, trở thành chủ não của chúng nó, thao túng chúng nó giống như là thân thể của mình vậy.

Lúc này, cả tòa Nam Sơn biệt viện phảng phất như đều biến thành đồ chơi trong tay của Diệp Mặc.

Lực lượng khủng bố gắt gao áp về hướng hai người Vân Bạch, Lũng Ngục.

"Ngươi dám..." Lũng Ngục nghiêm nghị quát.

Thân thể của y thừa nhận áp lực đáng sợ, da thịt trước ngực bong nứt ra, máu tươi rỉ ra, bên trong con ngươi rốt cuộc hiện ra một vệt chấn kinh cùng với kiêng kị.

"Đều đáng chết!" Diệp Mặc lạnh lùng, thần sắc của y không có một chút dao động nào, chỉ có lời nói đơn giản nhất.

Mạo phạm Vương Khung ở trước mặt y, đó chính là không khác so với tìm chết, căn bản không có con đường thứ hai có thể lựa chọn.

"Vương Khung..." Đúng lúc này, Thất Hoàng Tử rốt cuộc cũng nói chuyện.

Ở nơi này dù sao cũng là phủ đệ của gã, hai người này cũng đều là

người của gã.

Chương 977

"Tiểu Diệp Tử, trước tiên ngừng lại." Vương Khung nhẹ giọng nói.

Mặt mũi của lão thất là vẫn phải cấp, huống hồ, hôm nay hắn đến cũng không phải là để lập uy.

Ông! Lời nói của Vương Khung chính là hết thảy.

Khí tức của Diệp Mặc tiêu tán trong giây lát, liền giống như tính tình, tịch diệt im ắng.

Trong khoảnh khắc, cỗ áp lực đáng sợ kia lập tức tiêu tán.

"Ngươi muốn chết!" Đúng lúc này, hai người đã lây lại sức đột nhiên bạo phát, bộc lộ bộ mặt hung ác, không kiêng kị gì.

Chỉ một thoáng, ánh sao đầy trời phóng lên tận trời, ứng với tinh thần chư thiên.

Ở phía dưới Nam Sơn biệt viện, một cỗ khí tức đáng sợ khôi phục.

Đó là một bức tinh đồ cổ lão, vô số đại tinh sắp hàng theo phương vị cực kỳ thần bí, quỹ tích phác hoạ ra như là phù lục thời đại thượng cổ, thần diệu thông thiên, thần uy vô tận.

"Thiên Cương Tinh Đồ!"

Bức tinh đồ cổ lão này ở dưới sự liên thủ thôi động của hai người, thể hiện ra uy năng đáng sợ.

Tinh quang như nộ hải mãnh liệt, sóng lớn càn quét, phá diệt hết thảy, lực lượng đáng sợ khiến cho chúng sinh ở trước mặt nó đều lộ ra không có ý nghĩa.

Bên trong quang huy rực rỡ, vô số đại tinh đang nhấp nháy.

Hai đại cao thủ Chi Phối Giả đỉnh phong cùng nhau thôi động bảo vật này, uy năng của nó đủ khiến cho Chưởng Khống Giả kiêng kị.

Oanh...

Thiên Cương Tinh Đồ giống như bùa đòi mạng, đánh về hướng Diệp Mặc vừa mới dừng tay.

"Muốn chết!"

Đúng lúc này, Vương Khung bạo nộ.

Hắn bước ra một bước, Nghịch Lôi Long Nha phóng lên tận trời, lôi hải mãnh liệt hàng lâm, trực tiếp trùng kích ánh sao đầy trời.

Khí tức khủng bố chấn động đến núi non run rẩy.

Vào lúc này, Vương Khung hiển lộ ra khí tức đáng sợ của hắn, giống như là Ma Thần khôi phục, hung thú hàng thế, uy năng nghịch loạn kia suýt nữa khiến cho Vân Bạch, Lũng Ngục rung rớt tròng mắt.

"Mẹ nó, đây là cái gì...hắn là nhân loại?"

"Loại khí tức này, hoang cổ như thần, đại hung giống như binh, huyết mạch của hắn đến cùng đã xảy ra chuyện gì thế?"

Lúc này, trong nội tâm hai người nhấc lên sóng to gió lớn, trong mắt chỉ có sợ hãi.

Nếu như nói vào lúc đối mặt với Diệp Mặc vừa rồi, bọn hắn chẳng qua là chỉ cảm thấy áp lực to lớn, nhưng trong nội tâm còn ôm theo một tia ý niệm phản kháng.

Nhưng mà đối mặt Vương Khung, bọn ngay cả dũng khí đối kháng cũng không có.

Đây chính là một đầu Ma Vương!

Một đầu Ma Vương Chân Vương, dạng khí tức này căn bản cũng không phải là nhân loại, cho dù bọn hắn đã đạt đến Chi Phối Giả đỉnh phong, lại cũng vô lực đối kháng.

Oanh...

Nghịch Lôi Long Nha giống như móng vuốt lôi thần, trực tiếp xé rách Thiên Cương Tinh Đồ.

Trong khoảnh khắc, ánh sao đầy trời vỡ vụn, hư ảnh từng khỏa đại tinh kia đột ngột tiêu tán thành vô hình.

Bàn tay lớn của Vương Khung rơi xuống, giống như bắt gà con đồng dạng trực tiếp vồ về phía hai người.

"Thủ hạ lưu tình!"

Đúng lúc này, Thất Hoàng Tử hô lớn.

Phanh phanh Phanh! Vương Khung xuất thủ vô tình, lực lượng ngang ngược trực tiếp xé rách thân thể của hai người, xuyên thủng bụng dưới.

Hỏa Chủng của hai người bị hắn kéo ra ngoài, năm ngón tay mở ra, bỗng nhiên bóp lại.

Phanh! Hỏa Chủng nổ tung, chân nguyên hùng hồn như hồng thủy xiêu vẹo, toát ra từ bên trong, như là linh khí, trở về thiên địa.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng truyền ra từ bên trong biệt viện, quanh quẩn ở giữa sơn dã.

Vương Khung hờ hững vô tình, trực tiếp phế bỏ tu vi của hai người.

Cao thủ Chi Phối Giả đỉnh phong liền trở thành phế nhân trong giây lát.

"Ngươi...ngươi dám...phế bỏ chúng ta! ?"

Lúc này, Vân Bạch, Lũng Ngục như là ngựa đực bị thiến, cụp đầu, trong mắt lộ ra kinh sợ.

Bọn hắn đã đánh giá thấp thực lực của Vương Khung, ở dưới một chiêu, liền ngay cả Thiên Cương Tinh Đồ cũng đều trực tiếp bị phế, trở thành một tấm tàn đồ.

Về phần bọn hắn càng là ngay cả lực lượng chống cự cũng không có liền trực tiếp bị đánh thành chó chết.

Thực lực giữa hai bên thực sự là quá mức cách xa.

"Nếu như không phải Thất Hoàng Tử cầu tình cho các ngươi, các ngươi hiện tại đã là người chết." Vương Khung lạnh lùng nói, ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi.

Hắn bảo Diệp Mặc dừng tay, đối phương lại thừa cơ hạ sát thủ, còn là ở trước mặt Thất Hoàng Tử cùng với hắn.

Dạng rác rưởi này, chết một vạn lần cũng đều không chê nhiều.

Nhưng Vương Khung nổi lòng nhân từ, chỉ là bóp nát Hỏa Chủng của bọn hắn, đoạn tứ chi của bọn hắn, đánh vỡ nội tạng của bọn hắn, đánh nát xương cốt của bọn hắn mà thôi.

Vân Bạch, Lũng Ngục nghe lời nói ân đức của Vương Khung, đều đã sắp khóc.

Bọn hắn tu luyện tới Chi Phối Giả đỉnh phong, đó là hao phí bao nhiêu tài nguyên cùng với tâm lực, đạt được bao nhiêu cơ duyên và tạo hoá, mới có dạng thành tựu này.

Hiện nay thần thông mất sạch, như phế nhân, chuyện này còn thống khổ hơn so với giết bọn hắn, quá tàn nhẫn, không thể nào tiếp thu được.

Chương 978

"Vương Khung..." Thất Hoàng Tử đi tới, lộ ra thần sắc phức tạp.

Kỳ thực mà nói, gã cũng là cực kỳ bị động.

Mới vừa rồi Vương Khung nói Diệp Mặc dừng tay, hoàn toàn là nhìn mặt mũi của gã.

Nhưng Thất Hoàng Tử vạn lần không ngờ được, hai người này vậy mà không biết tốt xấu, ở ngay trước mặt gã thế mà còn dám trở tay giết người, hơn nữa còn vận dụng Thiên Cương Tinh Đồ.

Món pháp bảo này bị trấn áp ở phía dưới Nam Sơn biệt viện, vốn là vì thủ hộ chỗ này.

Hai người liên thủ, thôi động bảo này, giáng một đòn cực mạnh, nếu như Vương Khung không ra tay, coi như Diệp Mặc không chết, chỉ sợ cũng không có khả năng toàn thân mà lui.

Nghĩ tới đây, Thất Hoàng Tử cũng đều có một chút nghĩ mà sợ.

Gã biết rõ tầm quan trọng của Diệp Mặc đối với Vương Khung.

Đó là đồng bạn đi theo bên cạnh Vương Khung sớm nhất, cũng là người khăng khăng một mực nhất đối với Vương Khung.

Vạn nhất Diệp Mặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở nơi đây...

Thất Hoàng Tử không dám tưởng tượng dạng về chuyện ngoài ý muốn như vậy.

"Thất điện hạ, người của ngươi thật đúng là không tồi." Vương Khung trầm giọng nói.

Trong lòng Thất Hoàng Tử hơi giật mình một chút, gã đã nghe ra sự bất mãn mãnh liệt cùng với loại cảm giác xa cách kia của Vương Khung.

Phải biết rằng, ở trong ngày thường, Vương Khung đều xưng hô gã là lão thất.

"Ngươi phải biết, đây không phải là bản ý của ta." Thất Hoàng Tử nhắm mắt nói.

Vương Khung nhìn thoáng qua, chợt lắc đầu nói: "Lão thất, lực lượng

sau lưng của ngươi quả thực không đơn giản."

"Thất điện hạ, cứu ta..." Vân Bạch, Lũng Ngục kêu rên nói.

"Ngậm miệng!" Thất Hoàng Tử nhíu mày, nghiêm nghị quát, trực tiếp đánh gãy lời kêu khóc của hai người.

Chính là bởi vì hai tên ngớ ngẩn này, đã khiến cho ở giữa gã cùng với Vương Khung sinh ra khoảng cách, đúng là đáng chết vạn lần.

Coi như Vương Khung bỏ qua cho bọn hắn, gã cũng sẽ không bỏ qua.

Vân Bạch, Lũng Ngục nhìn thấy thần sắc của Thất Hoàng Tử biến ảo, vội vàng im miệng, cố nén đau xót, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì bọn hắn từ trong mắt của Thất Hoàng Tử nhìn thấy một tia sát cơ, là sát cơ không che giấu chút nào.

Vị hoàng tử tầm thường nhất này, tâm cơ cùng với sự tàn nhẫn của gã chính là kế thừa hoàn toàn bộ dáng lúc tuổi còn trẻ của phụ hoàng gã.

Chỉ cần động tâm niệm, sẽ không tiếc sát phạt, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ lòng dạ đàn bà nào.

Đối với hai người đã trở thành phế vật như bọn hắn, Thất Hoàng Tử sẽ không có bất kỳ thương hại nào.

"Ở bên trong rất nhiều hoàng tử, căn cơ của ta cạn nhất, nếu như không có lực lượng bồi dưỡng, căn bản không thành tài được." Thất Hoàng Tử thở dài.

Cái gọi là con dựa vào mẹ, xuất thân của Thất Hoàng Tử không tốt, không có bất luận lực lượng mẫu hệ gì có thể ỷ vào.

Không giống như Tam Hoàng Tử, hoàng thiên quý tộc, ngoại công là một trong bốn đại Thiên Vương, mẫu thân thì là Thánh Nữ Thần Miếu đời trước, cữu cữu càng là cung chủ Đông Thần Cung Quang Minh Điện, mỗi một người đều là quyền cao chức trọng.

Coi như là mẫu thân của các hoàng tử khác, cũng đều là xuất thân bất phàm, sau lưng có được lực lượng cực nặng.

Chỉ có Thất Hoàng Tử là một ngoại lệ.

Bởi vậy, cho tới nay, ã giấu tài, tình nguyện để cho ngoại nhân cảm thấy

gã là một tên hoàn khố, không bao giờ vướng vào những tranh chấp giữa chốn cung đình.

Nhưng mà, ngọn lửa trong lòng gã vẫn chưa bao giờ bị dập tắt.

Gã đã che giấu ngọn lửa bằng sự nhẫn nại mà người thường không thể tưởng tượng được, cho đến khi gã gặp phải Vương Khung.

"Ta chỉ là có một chút hiếu kì mà thôi." Vương Khung đánh giá Thất Hoàng Tử nói: "Công pháp ngươi tu luyện cũng là bọn hắn cho ngươi?"

Thất Hoàng Tử khẽ gật đầu, cũng không có giấu diếm.

"Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp, đây là pháp môn vô thượng ghi chép ở bên trong « La Thiên Thủ Trát », có thể đột phá ràng buộc huyết mạch, khiến cho Hỏa Chủng không ngừng tiến hóa." Thất Hoàng Tử khoát tay nói.

Hỏa Chủng của gã hiện lên ở phía trên bàn tay, ánh lửa nóng rực giống như mặt trời lớn, bên trong trung tâm hiện ra màu vàng kim nhạt.

"Loại công pháp này quá mức bá đạo, luyện yêu huyết vào bản thân, hủy diệt nó, thu hoạch được chất dinh dưỡng..." Vương Khung lộ ra sắc mặt ngưng trọng nói.

Chuyện này giống như một cánh đồng, thiêu huỷ toàn bộ thực vật sinh trưởng ở phía trên, tro tàn sẽ trở thành chất dinh dưỡng và làm cho đất đai trở nên màu mỡ hơn.

Đây là một loại công pháp cực kỳ bá đạo, dùng vạn vật dưỡng bản thân, hơi không cẩn thận, toàn bộ "cánh đồng" cũng đều sẽ bị thiêu rụi.

Tu luyện loại công pháp này, nếu không có đại trí tuệ, đại nghị lực, đại khí vận là không thể, nếu không nhất định sẽ công tán nhân vong.

Chương 979

"Ta đương nhiên biết rõ hung hiểm bên trong, người sau lưng ta...tạm thời xưng là y đi, năng lượng của y rất lớn, có thể giúp ta luyện thành môn công pháp này." Thất Hoàng Tử thần bí nói.

"Hơn nữa, y cũng tuyệt đối sẽ không cho phép ta xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào."

"Vì sao?"

Một người nắm giữ bí pháp « La Thiên Thủ Trát », còn được Thất Hoàng Tử coi trọng như thế này?

Lúc này, trong nội tâm Vương Khung càng thêm hiếu kì.

Ông! Đột nhiên, Thất Hoàng Tử bỗng nhiên xuất thủ, kình phong như tiễn, trực tiếp xuyên thủng trán của Vân Bạch, Lũng Ngục.

Hai người mở to hai mắt nhìn, đến chết vẫn không thể tin nổi, dần dần, sinh cơ của bọn hắn diệt hết, triệt để ngã xuống, trở thành thi thể.

Biến cố nảy sinh, khiến cho Vương Khung cũng đều có một chút trở tay không kịp.

"Bởi vì y muốn thông qua huyết mạch của ta, hiểu rõ bí mật của phụ hoàng." Thất Hoàng Tử khẽ cười nói.

"Cái gì?"

"Ta càng mạnh, lực lượng huyết mạch của phụ hoàng liền sẽ càng rõ ràng, y đương nhiên sẽ tận hết sức lực giúp ta tăng thực lực lên." Thất Hoàng Tử thản nhiên nói.

"Ta đương nhiên biết rõ, y là đang lợi dụng ta, nhưng ta cũng đang lợi dụng y."

"Một điểm này, ta nghĩ rằng y cũng hẳn phải biết rõ."

Con mắt của Vương Khung bắn ra kỳ quang, ý nghĩ thông suốt hơn rất nhiều, không khỏi nhìn kỹ Thất Hoàng Tử một lần nữa.

Lúc này ở trong mắt hắn, Thất Hoàng Tử liền giống như một con bạc, một con bạc gan to bằng trời, đánh cược khí vận cùng với tài sản của mình.

"Ngươi đang chơi với lửa!" Vương Khung trầm giọng nói.

"Vương Khung, từ một khắc ngươi nhận thức ta tại Thiên Võng kia trở đi liền đã biết rõ, ta trời sinh thích mới lạ cùng với mạo hiểm." Thất Hoàng Tử cười nói.

"Đây cũng là một loại tu hành, đấu trí đấu dũng, tôi luyện tâm trí, chẳng phải là rất thú vị?"

"Xem ra ngươi biết rõ chính mình đang làm gì, ta còn tưởng rằng..." Vương Khung nhếch miệng, sự bất an trong lòng lập tức tiêu tán.

"Tưởng rằng cái gì? Cho rằng ta ngu xuẩn bị người ta lợi dụng, bị bán đi còn giúp người khác kiếm tiền?" Thất Hoàng Tử cười nói.

"Ta là tuyệt đối không có khả năng giao vận mệnh của mình vào trong tay của bất luận người nào."

Trong mắt của Thất Hoàng Tử lóe ra hào quang dị dạng, quyết tuyệt, cứng cỏi, so với Đệ Nhất Thiếu Gia bên trong Thiên Võng quả thực tưởng như hai người.

Vương Khung nhẹ nhàng thở dài, có lẽ đây chính là huyết mạch Đại Tần hoàng tộc, bên trong xương trời sinh ẩn giấu uy nghiêm, không thể khinh nhờn.

Dạng tâm tính này đích xác không phải là nhân vật tầm thường có thể so sánh.

"Dòng dõi Tần Hoàng a, không biết rõ về sau sẽ là dạng cục diện gì." Vương Khung lẩm bẩm trong lòng.

Tần Hoàng có bảy người con, ngoại trừ Tam Hoàng Tử có thế lực lớn nhất, cũng là kiêu căng nhất mặt ngoài, có cảm giác mỗi một người đều không đơn giản, ẩn giấu rất sâu.

"Ta còn có một vấn đề cuối cùng." Vương Khung đột nhiên nói.

"Ngươi nói đi." Thất Hoàng Tử đưa tay ra hiệu nói.

"Lực lượng phía sau của ngươi đến cùng có lai lịch gì?"

Thất Hoàng Tử dừng lại một lúc, chợt lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng...ta có thể mang ngươi đi mở mang kiến thức một chút."

"Mở mang kiến thức một chút! ?" Vương Khung sửng sốt, vô thức buột miệng hỏi: "Kiến thức như thế nào?"

"Bọn hắn ở ngay tại Đế Đô." Thất Hoàng Tử thấp giọng, thần bí nói: "Ở bên trong một tòa đạo quan..."

Tại hướng bắc Đế Đô tám trăm dặm, có một tòa đạo quan, tên là Huyền Thiên Quan.

Tòa đạo quan này cũng không đáng chú ý, hương hỏa lại cực kỳ tràn đầy.

Thất Hoàng Tử nói, có không ít quan lại quyền quý, con cháu vương tộc thậm chí là đạo thống Linh Sơn cũng đều có vãng lai cùng với tòa đạo quan này.

Bởi vì tòa đạo quan này có một loại năng lực khó tin.

Cầu được ước thấy!

"Còn có loại địa phương này?" Vương Khung có một chút không tin tưởng.

Cầu được ước thấy, thật sự là lực lượng thần phật, một tòa đạo quan sơn dã, lại có thể có dạng thần thông này?

"Đại ẩn trong thành, Chân Long không hiện sơn thủy, ngươi cũng không nên coi thường tòa đạo quan này." Thất Hoàng Tử lắc đầu nói.

"Liền ngay cả đệ tử Quang Minh Điện cũng đều có không ít lui tới mật thiết cùng với tòa đạo quan này." Nói đến đây, Thất Hoàng Tử nhìn Vương Khung thật sâu.

"Quan Quân Hầu dường như chính là đi ra từ Huyền Thiên Quan."

"Y?" Ánh mắt của Vương Khung hơi trầm xuống: "Người này ngược lại là dị số, hôm đó tại hang ổ Đọa Giao, y tự bạo mà chết, hiện tại hồi tưởng lại, đó cũng là một loại chướng nhãn pháp."

"Quan Quân Hầu luôn luôn thần bí, ta cũng là ở dưới cơ duyên xảo hợp mới biết quan hệ giữa y cùng với Huyền Thiên Quan." Thất Hoàng Tử nói.

Huyền Thiên Quan cực kỳ coi trọng đối với gã, không chỉ vẻn vẹn phái truyền nhân Tinh Hà Môn đến làm thủ hạ của gã, thậm chí còn truyền

huyền công « Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp », càng là ban tặng rất nhiều bảo huyết yêu thú trân quý.

Chương 980

"Ở dưới mí mắt của triều đình, làm sao lại dung nạp được tồn tại như này?" Vương Khung khó hiểu nói.

Đế Đô là mệnh mạch của Đại Tần, trung khu hoàng địa, hết thảy giáo phái đều cần phải thần phục với vương đạo, từ xưa đến nay, bất kỳ giáo phái gì cũng không thể đặt chân tại nơi này.

Cổ lão như Quang Minh Học Cung cũng đều chưa từng thiết lập học phủ tại Đế Đô.

Một tòa đạo quan vậy mà có lực lượng như thế, kết giao quyền quý, điên đảo chúng sinh, đây quả thực là không hợp với lẽ thường.

"Cho nên Ngũ hoàng huynh mới đến tìm ngươi." Thất Hoàng Tử giống như có thâm ý nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, buột miệng hỏi: "Bọn họ đã sớm chú ý tới! ?"

"Ngũ hoàng huynh có quyền cao chức trọng ở bên trong Giám Thiên Ti, bọn họ sao có khả năng không tra được dấu vết để lại của lực lượng đằng sau ta? Bọn họ làm sao có khả năng không biết rõ sự tồn tại của toà đạo quan kia?" Thất Hoàng Tử cười lạnh.

"Cho nên bọn họ mới tới tìm ta, hi vọng thông qua ta, từ chỗ của ngươi mở ra chỗ đột phá." Vương Khung bừng tỉnh.

Như thế mà nói, lời nói của Ngũ Hoàng Tử hôm đó là nửa thật nửa giả.

"Huyền Thiên Quan cực kỳ thần bí, bàn tính của Ngũ hoàng huynh chỉ sợ là đánh không vang." Thất Hoàng Tử lắc đầu nói.

"Ta kết giao với Huyền Thiên Quan nhiều năm như vậy, cũng đều không thể phát hiện ra nền tảng của bọn hắn." Nói đến đây, Thất Hoàng Tử lộ ra thần sắc ngưng trọng nói: "Ta tò mò nhất chính là lai lịch của Huyền Thiên Quan, theo ta biết, Huyền Thiên Quan là có cường giả cảnh giới Linh Lô tọa trấn."

"Linh Lô! ?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Cảnh giới Linh Lô, là đỉnh phong chân chính, cúi đầu ngẩng đầu thế gian, danh xưng không chết.

Có thể dựng dục ra loại cao thủ này, không phải là đại tông cổ lão thì không thể.

"Coi như là ở bên trong điển tịch hoàng thất ta cũng không có phát hiện ra ghi chép có quan hệ đến Huyền Thiên Quan, liền giống như là trống rỗng xuất hiện." Thất Hoàng Tử dường như nhìn xuyên ý nghĩ của Vương Khung, lắc đầu nói.

Những năm này, gã cũng muốn nắm giữ bí mật của Huyền Thiên Quan.

Chỉ tiếc là, rất nhiều thủ đoạn của Thất Hoàng Tử ở trước mặt Huyền Thiên Quan quả thực là không đáng giá được nhắc tới.

Trên thực tế, hiện nay gã được tính là cực kỳ bị động, mơ hồ có xu thế bị đối phương nắm mũi dẫn đi.

"Nếu như có thể mượn lực lượng Giám Thiên Ti để Huyền Thiên Quan lộ ra sơ hở, cũng không tệ." Trong mắt Thất Hoàng Tử lóe ra hào quang giảo hoạt.

Đối với ý nghĩ của Ngũ Hoàng Tử, trong lòng gã biết rõ, dù vậy, gã cũng không có ngăn cản, ngược lại là lợi dụng Ngũ Hoàng Tử.

"Tranh đấu ở giữa hoàng tử...tại chỗ im ắng nghe kinh lôi!" Vương Khung cảm thán.

Hai vị hoàng tử tuy không gặp mặt, nhưng thông qua hắn cũng đã mở rộng giao phong.

Vô thanh vô tức, lại đấu trí đấu dũng, trong lúc vô tình, đã là giao phong mấy hiệp.

Ngũ Hoàng Tử đoán ra Thất Hoàng Tử sẽ tương kế tựu kế.

Thất Hoàng Tử cũng biết ý nghĩ của đối phương.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau, thi triển các loại thủ đoạn, đợi xem kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Ta đoán được ngươi!

Ngươi cũng đoán được ta!

Mọi người đều dựa vào bản sự, nghe theo mệnh trời!

"Dòng dõi Tần Hoàng quả nhiên không có một người nào là đèn đã cạn dầu!" Vương Khung không nhịn được nói.

"Lão Vương, lời này ngươi nói đúng, những huynh đệ kia của ta không có một người nào là đèn đã cạn dầu." Thất Hoàng Tử nhếch miệng cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai của Vương Khung.

"Nghe giống như là ngươi đang tự loại trừ mình ra ngoài." Vương Khung liếc nhìn nói.

Ban đầu vào thời điểm mới quen ở Thiên Võng, Vương Khung liền phát hiện ra tên tiểu tử này không phải là người tốt gì, Đệ Nhất Thiếu Gia, loại người không tiếng động làm toàn bộ sự tình lại không dẫn tới bất luận sự chú ý gì này mới thật sự là bại hoại.

Cùng so sánh, Vương Khung cảm thấy mình quả thực quá thiện lương.

"Mẹ kiếp, ta làm sao đột nhiên cảm thấy ngươi rất nguy hiểm, ngươi không phải là muốn bán ta đi đó chứ?" Vương Khung nói lầm bầm.

"Con mẹ nó còn tự dát vàng lên mặt, ta muốn bán, ai sẽ mua? Có lẽ là có mấy phú bà rất hứng thú?" Thất Hoàng Tử cười nói.

"Ách..." Vương Khung nhếch miệng.

Hắn đã triệt để xóa đi năng lực Lôi Quang Tí, rút ra mật mã sinh mệnh của Hắc Thiên Long Văn, dung hợp vào bên trong huyết mạch của chính mình, thức tỉnh một loại thiên phú thần thông cực kỳ nghịch thiên.

"Ta đây là đang thiện ý nhắc nhở ngươi, về sau gặp phải những huynh đệ kia của ta phải tận lực cẩn thận một chút." Thất Hoàng Tử nói tiếp.

"Coi như là Tam hoàng huynh nhìn giống như kiêu ngạo nhất, ngông cuồng nhất, không có đầu óc nhất cũng đều có bộ mặt mà ngươi không có cách nào tưởng tượng ra."

Chương 981

"Bộ mặt không có cách nào tưởng tượng lộ ra ặt, có ý tứ gì?" Vương Khung khó hiểu nói.

"Đây là một cái bí mật ta đổi được từ Huyền Thiên Quan, chỉ sợ cũng là bí mật lớn nhất của Tam hoàng huynh." Thất Hoàng Tử thấp giọng, lộ ra vẻ vô cùng thần bí.

"Bí mật gì?" Vương Khung hiếu kỳ hỏi.

Hắn giao đấu cùng với Tam Hoàng Tử đã không phải là ngày một ngày hai.

Vị hoàng tử danh xưng tôn quý nhất ỷ vào thế lực phía sau, cuồng ngạo như trời, không ai bì nổi, dục vọng trong nội tâm vô cùng bành trướng, quả thực như ma.

"Tam hoàng huynh mà bản thân chúng ta nhìn thấy trên thực tế chỉ là một cỗ thế thân mà thôi." Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

"Cái gì, thế thân?" Vương Khung trừng trừng hai mắt, có một chút không tin.

"Những gì thế nhân nhìn thấy, đều không phải là thật." Thất Hoàng Tử thở dài.

"Ở Chân Không Gia Hương ngày kia, Tam Hoàng Tử đại chiến cùng với ta cũng là thế thân?" Vương Khung lộ ra thần sắc cổ quái.

Loại lực lượng kia, loại huyết mạch kia, loại thủ đoạn kia...không thể nghi ngờ, đích xác là Tam Hoàng Tử.

Thất Hoàng Tử khẽ gật đầu, khẳng định ý nghĩ của Vương Khung.

"Tam hoàng huynh nhìn giống như cuồng vọng, trên thực tế ẩn giấu so với ai cũng sâu hơn, y biên tạo ra một cái giả tượng lừa gạt thế nhân...không! Đó là chân tướng mà y sáng tạo." Thất Hoàng Tử hờ hững nói.

"Huyền Thiên Quan nói cho ta biết, thế thân của Tam hoàng huynh, liền ngay cả mẫu thân, ngoại công của y cũng đều không biết."

"Chuyện này..." Vương Khung ngơ ngác, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, có một chút hoảng hốt.

Vị Tam Hoàng Tử phách lối bá đạo, không ai bì nổi kia vậy mà giấu sâu như vậy, ngay cả mẫu thân của y, Thánh Nữ Thần Miếu đời trước cùng với Thiên Hình Vương cũng đều không biết?

Y giấu diếm được tất cả người, coi như là giả cũng sẽ biến thành thật.

"Ở bên trong bí mật này còn có một khâu mấu chốt nhất." Thất Hoàng Tử tiếp tục nói.

"Cái gì?" Vương Khung vô thức nói.

"Coi như là cỗ thế thân kia cũng không biết chính mình là giả."

Ông! Một câu nói, liền khiến cho Vương Khung tê cả da đầu.

"Con bà nó!" Hắn không nhịn được nghẹn ngào kêu lên.

Tần Hoàng là nhân vật bậc nào?

Từ khi Lâm La Thiên mở ra thời đại vinh quang, nhân gian tuế nguyệt ba ngàn năm, chỉ có người này là quân vương.

Quang huy của y chói lọi thời gian, đế hoàng xưa nay, coi đây là tôn, như một tấm bia to, sừng sững trên thế gian.

Dòng dõi của y há sẽ tầm thường?

Vương Khung vạn lần không ngờ được Tam Hoàng Tử nhìn giống như phách lối vô não kia, trên người vậy mà ẩn giấu bí mật lớn như vậy, cơ hồ lừa gạt tất cả mọi người.

"Mẹ kiếp, hung ác đến mức ngay cả mình cũng đều gạt." Vương Khung cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm Thất Hoàng Tử: "Trong nhà các ngươi không có một ai đơn giản!"

"Thân ở trong hoàng thất, giáo dục mà chúng ta tiếp nhận cũng không giống nhau." Thất Hoàng Tử lắc đầu nói: "Bảy người huynh đệ chúng ta lúc còn rất nhỏ liền tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc."

"Ừm?" Vương Khung sững sờ, có một chút không rõ.

"Đó là ý tưởng vĩ đại của phụ hoàng, giáo dục theo tố chất, phát triển toàn diện." Thất Hoàng Tử thản nhiên nói.

"Hoá ra là như vậy, trách không được gia đình của ngươi đáng sợ đến không tưởng nổi, hoá ra là tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc." Vương Khung bừng tỉnh.

"Phụ hoàng đối với bảy người huynh đệ chúng ta cũng là cực kỳ rộng rãi, lúc bắt đầu cũng là đối xử như nhau, chỉ là quỹ tích trưởng thành của mỗi người lại bất đồng." Thất Hoàng Tử vuốt vuốt một quả hồ lô màu tím trong tay.

Quả hồ lô màu tím này không phải vàng không phải ngọc, hiện ra hào quang kì dị, mơ hồ truyền ra dao động thần bí.

"Đây là bảo bối gì?"

"Vào thời điểm bảy người huynh đệ chúng ta sinh ra, phụ hoàng cũng đều tặng một quả hồ lô làm ban thưởng, chỉ là có màu sắc khác nhau." Thất Hoàng Tử cười nói.

"Ta nhỏ tuổi nhất, hồ lô lấy được là màu tím..."

"Đại hoàng huynh là màu đỏ, Nhị hoàng huynh là màu cam, Tam hoàng huynh là màu vàng, Tứ hoàng huynh là màu xanh lá cây, Ngũ hoàng huynh là màu xanh lam, Lục hoàng huynh là màu xanh da trời."

Vương Khung nghe thế, lòng sinh dị dạng, hắn lúc còn rất nhỏ liền bị đưa ra khỏi Vương tộc, ngược lại là rất ít nhận dạng yêu mến này.

Hắn thậm chí còn không biết, phụ thân của mình hiện tại như thế nào.

Thông qua ký ức lẻ tẻ, Vương Khung biết rõ, vào thời điểm hắn còn nhỏ, nam nhân kia cũng đã từng là chỗ dựa kiên cố nhất của hắn.

"Tần Hoàng đối với các ngươi thật đúng là yêu mến có thừa." Vương Khung thì thào khẽ nói, bên trong con ngươi lóe ra tình cảm khác.

"Phụ hoàng nói, y có một vị bằng hữu mù lòa, tinh thông đo lường tính toán, người kia đã từng dự phán, những hồ lô này có tác dụng lớn ở trong tương lai." Thất Hoàng Tử vuốt vuốt hồ lô trong tay.

Chương 982

Thế nhân đều nói, vô tình nhất là đế vương gia, nhưng Tần Hoàng đối với các vị hoàng tử ngược lại là đều khá là yêu mến.

Hô...

Cương phong phần phật, sắc như đao.

Khoảng cách tám trăm dặm đối với Chi Phối Giả mà nói, chỉ chớp mắt là tới.

Cách đó không xa, sương mù dần mỏng, một ngọn núi cao xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ngọn núi cao này thường thường không có gì lạ, luận thế, không được tính là hùng tuấn, luận hình, không được tính là mỹ lệ, liền ngay cả linh khí chung quanh cũng đều khá là mỏng manh.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, sẽ có thế lực thiết lập tông môn ở phàm cảnh như này.

"Toà Huyền Thiên Quan này thật sự không đơn giản." Vương Khung nhìn xuống phía dưới, ánh mắt ngưng lại, lộ ra một vệt thâm ý.

"Sao lại nói như thế?"

"Đế Đô long mạch là một đầu tổ mạch phân lưu ra từ Táng Viêm Hà, nhận sự tẩm bổ của khí vận Đại Tần hoàng tộc, dần dần phát triển." Vương Khung chậm rãi nói.

La Thanh Nguyên là truyền nhân Địa Sư, tinh thông bí thuật núi sông tinh tượng.

Hắn mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng học được không ít.

"Trước kia vào thời điểm Đại Tần lập quốc, đều đã san bằng một số cùng sơn tuyệt địa chung quanh Đế Đô."

Cái gọi là cùng sơn tuyệt địa, sẽ dễ dàng dựng dục ra một số cách cục dã long, dã giao thậm chí là hung thú, bất lợi đối với Tổ Long Đế Đô.

Ngày lâu năm dài, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến khí vận hoàng tộc, khiến giang sơn suy tàn, xã tắc không tồn tại.

"Ngọn núi này bình thường, nhưng vừa vặn sinh trưởng phía trên ở long sừng mạch." Vương Khung thản nhiên nói.

"Hiện nay ngọn núi này hương hỏa cường thịnh, liền đã bắt đầu sinh trưởng, đối với long mạch mà nói, giống như cùng một cây gai ngược sinh trưởng vào trong đầu, lâu ngày liền sẽ biến thành nhọt độc." Vương Khung trầm giọng nói.

"Đến thời điểm đó, Đế Đô long mạch nhất định sẽ bị hao tổn!"

"Khí phách thật lớn." Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

Dám nhằm vào Đế Đô long mạch động tay chân, thi triển thủ đoạn thông thiên trộm thiên, chuyện này khiến cho Thất Hoàng Tử lại kiêng kị thêm ba phần đối với Huyền Thiên Quan.

"Đương nhiên, đây cũng chỉ là khả năng, thiên địa tạo hoá, không phải là dễ dàng cải biến như vậy, sông núi dễ biến, nhanh thì trăm năm, cũng không phải là nhân lực có thể đoán được." Vương Khung thở dài.

Sự tình này nói thì dễ, nhưng chân chính làm được, ngàn khó vạn hiểm, kiếp số trùng điệp, còn không biết phải chờ đợi bao nhiêu năm tháng.

Cho nên Địa Sư nhất mạch có một câu tổ huấn, gọi là, người không đấu cùng với thiên, thế không tranh cùng với mệnh!

Nhân lực kém, khó có thể lay động tạo hoá đất trời, thế to như thiên, cũng không thể đối kháng cùng với vận mệnh.

"Đạo hữu diệu ngôn, còn xin cho ý kiến."

Đúng lúc này, một thanh âm cởi mở vang lên ở giữa thiên địa.

Trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, nhìn lại theo nơi phát ra thanh âm.

Phía trên vách núi, một vị thanh niên xếp bằng ở trên tảng đá, gió núi gào thét, thổi tung mái tóc.

"Ngươi nào?" Thất Hoàng Tử ngưng hai mắt lại, vậy mà không nhìn thấu được tu vi của đối phương.

Phải biết rằng, gã hiện nay đã đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, cường giả cảnh giới Dung Khí hàng thật giá thật.

Vương Khung rơi xuống, đi đến trước người thanh niên kia.

"Ngươi là người nào?"

"Thiên địa tạo hoá, nhân lực không thể trái, đạo hữu đã biết lý này, lại vì sao còn muốn nghịch thiên mà đi, không biết mệnh số?" Thanh niên chưa từng hồi đáp, hỏi ngược lại.

"Nghịch thiên mà đi, thiên kia là ai?" Vương Khung cười lạnh nói.

"Vương huynh cảm thấy có thể dựa vào lực lượng một người đối kháng với Quang Minh Điện sao?" Thanh niên thản nhiên nói.

"Hoá ra ngươi là người Quang Minh Điện!" Vương Khung hơi nheo mắt lại, hiện lên một tia sát khí.

Vào thời điểm mới vừa nhìn lần đầu tiên hắn liền cảm thấy không thích hợp, không ngờ được thanh niên trước mặt này vậy mà đến từ Quang Minh Điện.

Hơn nữa, so với tất cả đệ tử Quang Minh Điện Vương Khung gặp qua cũng đều khác biệt.

Khí tức của vị thanh niên trước mặt này rất đặc biệt, phảng phất như hóa thành một thể cùng với núi sông dưới chân.

"Quang Minh Điện cho mình là thiên, chẳng lẽ không sợ bị thiên khiển sao?"

"Vương huynh đã biết thiên khiển, cũng nên biết rõ, thiên công chấn nộ, kiếp số liền đến, trong chúng sinh, không có người nào có thể tránh." Thanh niên lắc đầu thở dài.

"Vương huynh nếu có thể quay đầu là bờ, Quang Minh Điện ngược lại là có thể mở rộng cửa." Thanh niên hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một vệt ý cười.

"Ngươi muốn ta đầu nhập Quang Minh Điện! ?" Vương Khung khẽ giật mình, chợt lộ ra nụ cười lạnh: "Cũng không phải là không được!"

"Vương huynh có điều kiện gì cứ nói đừng ngại." Thanh niên cười nói.

Vương Khung vuốt ve bàn tay, sâu trong con ngươi hiện lên một tia hàn mang: "Chỉ cần nhường vị trí chưởng giáo Quang Minh Điện cho ta, chuyện

sự tình này cũng không phải là không thể thương lượng."

Chương 983

"Ha ha ha, Vương huynh thật là diệu nhân, ngay cả dạng cuồng ngôn này cũng đều nói được, chẳng trách tung hoành thiên hạ, đánh bại toàn bộ người cùng thế hệ, chưởng giáo bảo sư huynh của ta đi đến đây lấy tính mạng của ngươi, liền bằng vào phần cuồng ngạo này của ngươi, cũng đã xứng đáng." Thanh niên đột nhiên lớn tiếng cười nói.

Giọng nói của y to lớn, như kinh lôi nổ vang, quanh quẩn trong sơn dã.

"Sư huynh của ngươi là ai?"

"Diệp Vô Thiên! !" Thanh niên kia khẽ mở khóe môi, phun ra một cái tên.

Diệp Vô Thiên, danh xưng là đệ tử mạnh nhất đời này của Quang Minh Điện.

Thần long ẩn độn, không hiện thế gian, nhưng uy danh liên quan tới y lại kéo dài không dừng.

Liền ngay cả Diệp Thiên ngông cuồng tự cao tự đại lúc trước, cũng chỉ là một bộ phân thân của nam nhân này mà thôi.

Đại sư huynh Quang Minh Học Cung ngày xưa, vận mệnh của gã bị Diệp Vô Thiên gắt gao chưởng khống.

Ở bên trên Sơ Vương Tế, Diệp Thiên đã từng cao ngạo là như một con trùng thảm thương, ở trước mặt nam nhân kia, căn bản không thể khống chế tương lai của mình.

Nếu như không có Vương Khung, có lẽ Diệp Vô Thiên sẽ có thể chân chính kế thừa di sản của Hoắc Pháp Vương, dung hợp Thiên Vương Pháp Thần Thai, bước lên cảnh giới Dung Khí đệ nhất xưa nay, trở thành vị tồn tại vô địch thiên hạ thứ hai sau Lâm La Thiên.

"Diệp Vô Thiên, rốt cuộc cũng muốn lộ diện sao?" Khoé miệng của Vương Khung hơi hơi nâng lên, lộ ra một hàm răng trắng noãn.

Nghe được cái danh tự này, hắn không có bất kỳ lo âu nào, ngược lại là mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn.

Hôm đó ở bên trên Sơ Vương Tế, một chưởng cách không, từ đó lưỡng biệt.

Tuy chưa gặp lại, nhưng hắn lại một mực nhớ kỹ nam nhân này.

Diệp Vô Thiên, đích xác là tồn tại có thể xưng là đại địch.

Ở bên trong người cùng thế hệ mà Vương Khung gặp qua, không có bất luận người nào có thể đánh đồng trên thực lực và khí chất.

Y một mực ẩn độn trong thế gian, cao cao tại thượng, không lộ ra dấu vết.

Đó là một loại tự tin vô địch siêu nhiên.

Đó là cái gọi là tiên không tụ với người, long không giao với xà.

Ở trong mắt Diệp Vô Thiên, y từ đầu cuối đều không để ý đến cái gì gọi là thiên kiêu cùng thế hệ, hai bên cũng không tồn tại bất luận quan hệ cạnh tranh gì.

Bởi vì ở trong nội tâm của y, căn bản cũng không phải là cùng một phương diện.

"Nơi này là ở bên trong Đế Đô, Diệp Vô Thiên cũng dám đến?" Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

Gã biết rõ, ân cừu giữa Vương Khung cùng với Quang Minh Điện như biển, không chết không thôi.

Tại Đế Đô, có Đại Tần hoàng triều ở đây, Quang Minh Điện sẽ không dám quá mức làm càn.

Nhưng nếu như Diệp Vô Thiên thật sự đích thân đến, sợ là cũng sẽ không có người xuất thủ ngăn cản, nói cho đây cũng là tranh đấu trong thế hệ tuổi trẻ.

Từ xưa đến nay, thiên kiêu tranh hùng, đến chết mới thôi, đây là mở màn của thời đại tiếp theo mở ra, nhất định là máu me đầm đìa, tràn ngập huyết cốt.

"Khí phách của Tần Hoàng lấp đầy tứ hải, quảng nạp bách xuyên, cho dù là Đế Đô hoàng địa, cũng không sợ long hổ thiên hạ tương tranh, thất điện hạ lại cần gì phải không phóng khoáng như vậy?" Thanh niên khẽ

cười nói.

Ánh mắt của y sáng ngời, giống như có thâm ý: "Huống hồ, Quang Minh Điện cao cao tại thượng, cho tới bây giờ cũng không phục bất luận vương triều giáo hóa gì."

Một câu đơn giản, lại thể hiện ra địa vị siêu nhiên cùng với bá đạo của Quang Minh Điện.

Từ khi Bái Hỏa Giáo hủy diệt, Quang Minh Điện liền trở thành truyền thừa cổ xưa nhất nhân loại, trải qua tuế nguyệt, cường giả không dừng, cúi đầu ngẩng đầu nhìn thế gian, chứng kiến một thời đại lại một thời đại hưng suy sinh diệt.

Bọn hắn thật sự có dạng tự tin này.

"Quang Minh Điện, hảo khí phách!" Thất Hoàng Tử lạnh lùng nói, sâu trong con ngươi lấp lóe hàn mang.

Đối với bất luận người thống trị nào mà nói, loại tồn tại như Quang Minh Điện cũng đều là cấm kỵ, siêu nhiên vật ngoại, không phục giáo hóa vương đạo.

Chỉ là bởi vì bọn hắn quá cổ xưa, quá cường đại, bởi vậy các đời quân vương cũng đều cực kỳ cẩn thận, không dám xuất thủ đối với bọn hắn.

"Thất điện hạ dường như mang địch ý đối với Quang Minh Điện." Thanh niên khẽ cười nói.

"Nếu như là không có Quang Minh Điện, nhân loại làm sao có thể tồn tại đến nay, Quang Minh Điện là thánh địa của người tu hành, hi vọng duy nhất của nhân loại." Thanh niên chậm rãi nói, bên trong ngữ khí lộ ra ngạo nghễ.

"Hiện nay Quang Minh Điện nào dám nói một chữ Thánh!" Thất Hoàng Tử trầm giọng nói.

"Như thế mà nói, Thất Hoàng Tử là bất mãn đối với Quang Minh Điện?"

Thất Hoàng Tử ánh mắt thâm thúy, nhìn thẳng vào đối phương.

"Nếu có một ngày ta đăng cơ làm đế, tất sẽ tru diệt Quang Minh Điện!"

Chương 984

Gió núi vù vù, quét ngang vạn dặm.

Trời bao la, mây trắng kéo dài.

Lời nói bình tĩnh chậm rãi vang lên ở tổng thâm sơn hoang dã.

Vào lúc này, thanh niên sửng sốt, y không ngờ được Thất Hoàng Tử vậy mà lại thả ra cuồng ngôn như này.

Liền ngay cả Vương Khung cũng là kinh ngạc không ngớt.

Làm đồng đảng của Thất Hoàng Tử, đây là lần đầu tiên hắn từ trong miệng của vị hoàng tử ẩn nhẫn điệu thấp này nghe được dã tâm như vậy.

Khí phách của gã so với Vương Khung tưởng tượng được còn muốn to lớn.

Dạng dã tâm này có thể xưng là cấm kỵ, các đời quân vương cũng đều chưa từng đề cập.

Nhất thời, bất kể là Vương Khung, hay là thanh niên kia cũng đều là im lặng thật lâu, chỉ giữ trầm mặc.

"Thất điện hạ, ngươi cũng thật đúng là dám nói." Sau một lúc lâu, thanh niên nhìn chằm chặp Thất Hoàng Tử, lại nhìn Vương Khung một chút.

Ở bên cạnh người điên này quả nhiên cũng đều là người điên.

Lời như vậy, liền coi như là Tần Hoàng cũng đều chưa từng nói.

Quả nhiên là người không biết không sợ.

Những côn trùng ngu xuẩn này căn bản cũng không biết sự đáng sợ của Quang Minh Điện.

"Hắc hắc, làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên, đây mới thực sự là Đệ Nhất Thiếu Gia." Vương Khung nhếch miệng cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai của Thất Hoàng Tử.

"Ta có thể giúp ngươi!"

"Người điên, các ngươi đều là người điên." Thanh niên cắn răng quát.

Hai người điên này cho rằng mình đang nói cái gì?

Tru diệt Quang Minh Điện, hai người điên này cho rằng đây là mổ heo

sao?

"Ngươi trở về nói cho Diệp Vô Thiên, ta liền chờ y tại Đế Đô, chờ đánh một trận với y." Vương Khung khua tay nói.

Trong mắt hắn dạt dào chiến ý, tràn ngập chờ mong.

"Tốt, cực kì tốt, Đồ Phu, ngươi không hổ là Đồ Phu." Thanh niên nhìn Vương Khung thật sâu, xoay người rời đi.

Vừa đi được mấy bước, thanh niên bỗng nhiên ngừng chân, quay đầu lại nói: "Đồ Phu, ghi nhớ tên của ta, ta gọi là Ngụy Vô Trần."

"Ngươi đi đi, ta không nhớ được!" Vương Khung khua tay nói.

Một câu, suýt nữa làm cho Ngụy Vô Trần tức đến mức thổ huyết.

"Một ngày nào đó, ta sẽ để cho ngươi ghi nhớ ta." Ngụy Vô Trần thấp giọng quát, lộ ra vẻ tức giận.

Lời nói rơi xuống, y phóng lên tận trời, bay vào bên trong trời cao mênh mông.

"Ngươi vậy mà không có đánh chết y." Thất Hoàng Tử thu hồi ánh mắt, không nhịn được nói.

"Ừm?" Vương Khung mặt lộ dị sắc: "Ngươi nói như vậy là không đúng, ta là loại người kia sao?"

"Ngươi đương nhiên là loại người kia." Thất Hoàng Tử khẳng định nói.

"Ở dưới tình huống bình thường, có người phách lối như vậy ở trước mặt ngươi, đã sớm bị ngươi dùng một bàn tay chụp chết rồi."

"Hai quốc giao phong, không chém sứ giả, ta cũng là có điểm mấu chốt." Vương Khung lắc đầu nói.

Trách không được thanh danh ở bên ngoài của hắn không quá tốt, ngay cả người mình cũng đều hiểu lầm như này.

"Bớt đi!" Thất Hoàng Tử nghi ngờ nhìn chằm chằm Vương Khung.

"Được rồi, ta không có thả y đi!" Vương Khung nhếch miệng, chợt lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Ta để lại một chút đồ vật ở trên người tên tiểu tử kia."

"Ta liền biết ngươi sẽ không bỏ qua cho y." Thất Hoàng Tử lộ ra thần

sắc quả là thế, nhìn về phương hướng Ngụy Vô Trần biến thất, không khỏi sinh lòng thương hại.

Thằng nhóc đáng thương, không biết sống chết, vậy mà chạy tới trước mặt Vương Khung hạ chiến thư, đây không phải là nghĩ quẩn sao?

"Thiên địa lương tâm, là chính y tự đưa tới cửa, ta cũng không có ép buộc y." Vương Khung lộ ra vẻ mặt vô tội nói.

Xưng hào Đồ Phu của hắn, cho tới bây giờ đều là mài đao xoèn xoẹt, thường nhân tránh không kịp, người này lại là gan to bằng trời, ỷ vào bối cảnh Quang Minh Điện, liền ngông cuồng tự cao tự đại, vậy mà chạy đến trước mặt hắn trang bức, còn hống hách như này.

Vương Khung muốn thu đao cũng đều không thể.

"Ngươi để lại thứ gì trên người y?" Thất Hoàng Tử hiếu kì hỏi.

"Côn trùng..."

"Một con côn trùng! !" Vương Khung thần bí nói.

Ở dưới Thương Sơn, một luồng khí đen dày đặc xộc lên bầu trời, như là trụ đen.

Ngụy Vô Trần nhìn về phía xa, trên mặt nở nụ cười lạnh.

Y khoát tay, sau lưng liền xuất hiện một đôi cánh vàng, sáng lấp lánh.

Đây chính là Viêm Binh mà y tu luyện, Đại Nhật Lưu Kim Sí.

Thân là cường giả Chi Phối Giả điểm tiêm, kiện Viêm Binh này đã được y tế luyện đến huyền diệu thông thần, dung nhập hơn hai mươi kiện kỳ vật, chỉ kém một tia là liền có thể bước vào cảnh giới Dung Khí tầng bốn, đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

Oanh...

Đại Nhật Lưu Kim Sí bỗng nhiên vỗ, tạo nên lực lượng phong lôi, tuỳ tiện liền xuyên thấu luồng khí đen dày đặc kia.

Ngụy Vô Trần như giẫm trên đất bằng, đi vào thâm sơn.

"Tố Huyền Chân, ngươi quả nhiên ở nơi này." Ngụy Vô Trần nhìn nam nhân trước người, lộ ra thần sắc mỉa mai.

Lúc này Tố Huyền Chân bị khí đen dày đặt bao vây, chung quanh tràn

đầy thi thể, có yêu thú, cũng có nhân loại.

Chương 985

"Thật sự đáng buồn, bằng vào loại bộ dáng này của ngươi cũng muốn tranh phong cùng với Diệp sư huynh, Quả thực là không biết lượng sức." Ngụy Vô Trần cười lạnh nói.

"Ngươi đã gặp Vương Khung chưa?" Sắc mặt của Tố Huyền Chân nghiêm nghị, cắn răng nói.

Hôm đó ở trong Thập Vạn Đại Sơn, nó một trận đánh với Vương Khung, bị trọng thương khó mà tưởng tượng nổi, cho đến hôm nay cũng đều không thể triệt để khôi phục.

Lực lượng của Vương Khung quá mức bá đạo, một mực lưu lại trong cơ thể nó, thôn phệ sinh cơ.

"Tự nhiên đã gặp, cái gọi là Đồ Phu, cũng chỉ có như thế, chỉ là cuồng đồ mà thôi." Ngụy Vô Trần cười lạnh nói.

Trong mắt y, Vương Khung cũng chỉ là may mắn gặp dịp, đạt được cơ duyên liền ngông cuồng tự cao tự đại.

Loại người này, đã chú định là phúc phận có hạn, không thể lâu dài, đại kiếp tiến đến, hết thảy thành không, tất cả quá khứ đều sẽ hóa thành mây khói, buồn cười là tự mình lại không biết.

Ngày lâu năm dài, sẽ không còn người nhớ rõ trên đời này đã từng có nhân vật như vậy.

"Chỉ bằng vào ngươi cũng xứng xem thường hắn?" Tố Huyền Chân cười lạnh nói.

Làm Tham Thú, có thể nói Vương Khung chính là một trong những nhân loại đáng sợ nhất mà nó từng gặp.

Nam nhân này có khí vận thao thiên, thủ đoạn cao cường, cho dù y từng bước tính toán, ỷ vào ngụy trang đệ tử Quang Minh Điện tăng cao thực lực, vẫn như cũ bị buộc đến tuyệt cảnh, suýt nữa mất đi tính mạng.

Loại người này, trừ phi là giết chết hưans, nếu không tất nhiên sẽ bị hắn phản phệ, sinh tử lưỡng nan.

Lúc trước Diệp Thiên như vậy, Tam Hoàng Tử như vậy, Quan Quân Hầu như vậy, nó cũng là như vậy.

"Tố Huyền Chân, ngươi chỉ sợ là còn chưa biết, Diệp sư huynh sẽ đích thân đi lấy tính mệnh của Vương Khung." Ngụy Vô Trần cười lạnh nói.

"Diệp Vô Thiên! ?"

Cái danh tự này phảng phất như ẩn chứa ma lực vô biên, Tố Huyền Chân nắm chặt song quyền, bên trong con ngươi tỏa ra tinh mang doạ người.

Đó là một loại phẫn nộ cùng với dục vọng.

"Vương Khung là của ta, người nào cũng không thể cướp đi!" Tố Huyền Chân cắn răng nói.

"Chó nhà có tang, ngươi cũng xứng?" Ngụy Vô Trần ở trên cao nhìn xuống, nhìn Tố Huyền Chân cả người đều là thương thế, cười lạnh nói.

"Cút đi!" Tố Huyền Chân đột nhiên tỉnh táo lại.

Nó lộ ra thần sắc lạnh lùng, hờ hững là như vực thẳm vạn trượng.

Kinh lịch ở bên trong « Mạt Pháp Kinh Quyển » cho nó biết vào thời điểm yếu thế nên lựa chọn như thế nào.

Tham Thú Cách Lỗ, am hiểu nhất chính là sống sót cùng với tranh đấu ở bên trong hoàn cảnh tàn khốc nhất, cuối cùng đạp nát xương sọ địch nhân, gặm nuốt thân thể của bọn hắn, trở thành vốn liếng để nó đăng lâm ở phía trên tuyệt đỉnh.

Nếu không, nó cũng không có khả năng ở bên trong tộc quần cổ lão kia, từ một phế vật trưởng thành đến hiện tại, trở thành Tham Thú duy nhất thoát ly nguyền rủa trong vô tận tuế nguyệt, đi ra khỏi « Mạt Pháp Kinh Quyển ».

Chỉ cần có thể sống sót, bất kể là Diệp Vô Thiên, hay là Vương Khung cũng đều chính là con mồi của nó, khó mà trốn khỏi bàn tay.

"Cúi đầu là tư thái xấu xí nhất, thật là buồn cười!" Ngụy Vô Trần cười lạnh, thỏa thích thưởng thức trò hề này.

Lúc trước, sau khi Tố Huyền Chân trở về từ « Mạt Pháp Kinh Quyển »,

liền ngông cuồng tự cao tự đại, mời chào cao thủ, thanh thế ở bên trong Quang Minh Điện càng ngày càng tăng, thậm chí có xu thế khiêu chiến Diệp Vô Thiên.

Nhưng hiện nay, tên cuồng đồ này cũng như chó nhà có tang, trốn ở chỗ này liếm láp vết thương, mà con mồi y tâm tâm niệm niệm lại muốn rơi vào trong tay Diệp Vô Thiên.

Loại nộ hỏa cùng với không cam chỉ có thể kiềm nén ở bên trong cỗ thân thể tàn phế kia, vẻn vẹn chỉ nhìn thôi liền đã thấy cảnh đẹp ý vui, khiến cho người ta hưng phấn.

"Ngươi muốn chết?" Tố Huyền Chân ngưng con mắt lại, nổi lên sát cơ.

Ở trong nội tâm của nó, đã sớm coi Ngụy Vô Trần như là người tất phải giết, một khi triệt để hồi phục, nhất định phải thôn phệ tên nhân loại không biết sống chết này.

"Hoá ra là ngươi ở trong này, chậc chậc, mạng thật là lớn." Đúng lúc này, da mặt của Ngụy Vô Trần run run, đột nhiên nói.

"Ừm?" Tố Huyền Chân hơi sửng sốt, chợt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Ngươi đang nói cái gì?"

"Ta nói ngươi thật là buồn cười." Ngụy Vô Trần liếc xéo, hung tàn nói.

Y dường như không có ý thức được sự khác thường mới vừa rồi.

"Ngươi liền trốn ở chỗ này, nhìn cho thật kỹ Diệp sư huynh là chém giết con mồi của ngươi như thế nào đi."

Dứt lời, Ngụy Vô Trần dùng tư thái người thắng, quay người rời đi.

Tố Huyền Chân nhìn bóng lưng y đi xa, ánh mắt run rẩy, trong nội tâm mơ hồ dâng lên bất an cùng với nghi hoặc.

Dạng thần sắc mới vừa rồi kia, dạng tư thái kia, rõ ràng là cực giống một người.

...

Chương 986

Ở bên trên đường núi, Vương Khung cùng với Thất Hoàng Tử dạo bước mà đi, nhàn nhã nhìn phong cảnh chung quanh.

"Đến cùng là côn trùng gì?" Thất Hoàng Tử truy vấn.

Dọc theo con đường này, gã cũng đều vô cùng hiếu kì, Vương Khung đến cùng đã làm cái gì đối với Ngụy Vô Trần, Vương Khung lại vô cùng thần bí, không muốn nói nhiều.

"Về sau ngươi liền có thể biết, ta cũng chỉ là thử nghiệm một phen." Vương Khung cười nói.

Cái gọi là "côn trùng" là năng lực thức tỉnh mới nhất của hắn.

Lúc trước hắn lấy ra được yêu thú kỳ dị từ bên trong thi thể của Vạn Linh Thông, loại yêu thú này là sinh mạng thể trốn ra từ bên trong Chân Không Gia Hương.

Trải qua nhiều năm như vậy, lại vẫn còn sống.

Vương Khung thông qua nghiên cứu phát hiện ra, loại sinh mạng thể này rất là đặc biệt, ý thức của nó là cộng đồng tạo thành từ vô số côn trùng, có thể ký sinh ở bên trong hết thảy sinh mạng máu thịt, giao phó lực lượng mạnh mẽ.

Vạn Linh Thông có thể từ một con buôn tình báo nho nhỏ, trở thành cao thủ cảnh giới Dung Khí chính là bởi vì lực lượng của loại sinh mạng thể quái dị này.

Sinh mệnh đặc biệt như vậy, Vương Khung tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đây cũng là yêu thú thần kỳ nhất mà hắn từng gặp cho đến bây giờ, hắn thông qua Hỏa Chủng màu đen hấp thu tinh, khí, thần của loại sinh mệnh này, thức tỉnh một loại năng lực mới.

Chỉ là loại năng lực này liền giống như loại côn trùng này, cực kỳ không ổn định.

Một lần này, Vương Khung cũng là coi Ngụy Vô Trần là tài liệu thí nghiệm, muốn thông qua y triệt để nắm giữ và khai phá loại năng lực này.

"Đối với ta mà cũng giữ bí mật?" Thất Hoàng Tử nói.

Biểu hiện của Vương Khung càng thần bí, gã sẽ càng cảm thấy hiếu kì.

"Đừng có gấp gáp, ta hội cho ngươi một sự ngạc nhiên." Vương Khung nhếch miệng cười nói.

"Chúng ta đến rồi!"

Đột nhiên, Thất Hoàng Tử chỉ về phía trước.

Ở phần cuối đường núi, sáng tỏ thông suốt.

Phía trên đỉnh núi, một tòa đạo quan xuất hiện ở trong tầm mắt.

Tòa đạo quan này cũng không được tính là lớn, thậm chí còn không thể so với Bổ Thiên Công Hội, nhìn qua cũng là thường thường không có gì lạ, lộ ra cổ phác cổ xưa.

Ở bên ngoài đạo quan, chỉ có một vị đạo sĩ đang quét rác.

Trên tấm bia đá cổ lão bên cạnh có viết ba ký tự lớn: Huyền Thiên Quan!

"Dòng chữ này có một chút lai lịch! !"

Ánh mắt của Vương Khung đột nhiên trầm xuống, nhìn chằm chặp tấm bia đá cổ lão kia, Hỏa Chủng trong cơ thể vậy mà không nhịn được nhảy lên.

Ở bên trên bia đá cổ lão, những vết lốm đốm dường như nói lên thời đại của nó.

Huyền Thiên Quan, cái danh tự này chưa từng hiển hiển ở nhân gian, nhưng vẫn khó che giấu được sự thăng trầm và cổ lão của nó.

"Tấm bia đá này có gì không đúng sao?" Thất Hoàng Tử hỏi.

"Ở bên trên « Đông Thần Bí Lục » có ghi chép, nếu như danh tự ẩn chứa lực lượng cùng với khí vận, tại thời đại thần thoại, nhân loại cung phụng yêu thú, chỉ cần niệm tụng tục danh của nó, liền có thể thu hoạch được lực lượng gia trì..." Vương Khung chậm rãi nói, kể ra một đoạn quá khứ.

Vào thời điểm hệ thống tu hành Hỏa Chủng còn chưa sinh ra, nhân loại xem yêu thú là thần linh, niệm tụng tên của bọn chúng, liền có thể lấy được

vĩ lực.

Thậm chí là khi đối phó với sơn tinh quỷ quái, chỉ cần biết tục danh của đối phương liền có thể khiến cho bọn chúng sợ hãi.

Cho dù là ở bên trong văn minh nhân loại, ý nghĩa của danh tự cũng không tầm thường, khí vận mệnh cách cả đời cũng đều sẽ ẩn giấu trong danh tự.

Vì vậy đối với người có thân phận quý giá, đều muốn tránh đi tục danh, không thể nhắc tới, nếu không sẽ quấy nhiễu thời không mệnh số từ nơi sâu xa.

"Sau khi hệ thống tu hành Hỏa Chủng sinh ra, có đại năng giúp luyện chế linh bi, viết tục danh tông môn, ẩn tàng khí vận ở bên trong, cổ bi lưu truyền, nhất mạch này liền sẽ không đoạn tuyệt." Vương Khung khẽ nói.

Trên thực tế, giống như Thiên Vương Chiếu Hỏa Tượng hắn lấy được trước đó liền thuộc về linh bi của Thiên Vương Môn, tục danh là "Thiên Vương", là chỗ mệnh mạch của tông môn.

Trước kia Hoắc Pháp Vương quét ngang thiên hạ đạo thống, tru diệt Thiên Vương Môn nhất mạch.

Nhưng mà chỉ cần tấm cổ bi này còn tồn tại, sẽ luôn có một ngày, hương hỏa nhất mạch này chắc chắn sẽ lại tiếp tục một lần nữa, một lần nữa hiển hiện trên thế gian.

Còn có Kim Sơn Đạo Chủ lúc trước bị lão bản cách không một đao, trực tiếp diệt sát kia.

Kim Sơn đạo thống mà gã kế thừa chính là sau khi hủy diệt lại một lần nữa truyền thừa.

Kim Sơn đạo thống vốn đã bị Hoắc Pháp Vương tru diệt vào ba ngàn năm trước.

Tổ tiên của Kim Sơn Đạo Chủ đụng đại vận, tìm được Kim Sơn linh bi thất lạc ở hoang sơn, đạt được truyền thừa ở bên trong, mới khiến cho nhất mạch này lại hưng thịnh một lần nữa.

Chương 987

Tấm cổ bi trước mặt này hiển nhiên có lai lịch bất phàm, trải qua tuế nguyệt lâu dài, lại có thể khiến cho Hỏa Chủng trong cơ thể của Vương Khung cũng đều sinh ra phản ứng.

Chuyện này khiến cho hắn vô cùng hiếu kì.

"Tiểu hữu có kiến thức thật rộng!"

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm khen ngợi.

Vương Khung quay người nhìn lại, nhìn thấy một vị nam tử trung niên đi tới, mặt như ngọc, áo bào phần phật, tiên phong đạo cốt, bất phàm, độc lập.

"Chưởng Khống Giả!" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Dạng khí tức này, vị nam tử trung niên ở trước mặt này không thể nghi ngờ là một vị Chưởng Khống Giả.

Dao động sinh mệnh như này tuyệt đối không phải là Chi Phối Giả có thể so sánh.

Đây là một đường ranh giới, Chưởng Khống Giả so sánh cùng với Chi Phối Giả, có cách biệt một trời một vực, Chưởng Khống Giả đã triệt để dung hợp Hỏa Chủng cùng với Viêm Binh, huyền diệu thông thần, như là một bộ phận của thân thể.

Cảnh giới cùng với thực lực cũng đều viễn siêu Chi Phối Giả một mảng lớn.

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, Linh Lô không ra, Chúa Tể Giả bế quan khổ tu, Chưởng Khống Giả cơ hồ là chiến lực đỉnh tiêm, đứng vững vàng ở phía trên mọi người, có tư cách đạp tới phần cuối con đường tu hành.

Loại cao thủ này vô luận là ở nơi nào cũng đều được xưng tụng là cử trọng nhược khinh, không có người cả gan lãnh đạm.

"Dám hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?" Vương Khung khiêm tốn hỏi.

"Bần đạo là Tử Hà Sơn Chủ!" Nam tử trung niên cười nói.

"Đạo thống Linh Sơn!" Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động.

Ba ngàn năm trước, Hoắc Pháp Vương tru diệt các phương đạo thống, đạo thống có thể tồn tại đến bây giờ đều có thủ đoạn khó lường.

Đương nhiên, nửa đường lập ra liền không nằm ở trong đám này, liền giống như Kim Sơn Đạo Chủ bị một đao của lão bản diệt sát trước kia.

Rất hiển nhiên, Tử Hà Sơn thuộc về cái trước.

Nhất mạch này tị thế ba ngàn năm, cơ hồ rất ít đi lại trên nhân thế.

Vương Khung từ chỗ của Quang Minh Học Cung cũng đã từng nghe nói, Tử Hà Sơn cứ cách mỗi ba mươi năm sẽ có cao thủ nhập thế, chọn đồ nhập môn, đưa vào trong núi.

"Xin chào sơn chủ!" Vương Khung thi lễ một cái.

Đạo thống Linh Sơn, hắn cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp.

Giống như là Thần Hỏa Sơn cổ xưa nhất, còn có Linh Kiếm Sơn, Như Ý Sơn thanh danh to lớn...

Nhưng những đạo thống Linh Sơn này, Vương Khung gặp đều là môn nhân đệ tử của bọn họ, cũng rất ít gặp qua chủ nhân của đạo thống Linh Sơn.

Danh khí của Tử Hà Sơn mặc dù không lớn, nhưng có Chưởng Khống Giả tọa trấn cũng được tính là một cỗ thế lực không nhỏ.

Nói cho cùng Chúa Tể Giả cũng không phải là rau cải trắng, không phải là nhà ai cũng đều có.

Về phần cảnh giới Linh Lô thì càng thêm hiếm thấy.

"Trung Châu mênh mông, trình độ tu hành ngược lại là chưa từng lui bước, không ngờ được còn trẻ như này liền có được kiến thức như vậy, thật sự không dễ." Tử Hà Sơn Chủ không nhịn được khen.

Dùng nhãn lực của y tự nhiên có thể nhìn ra được sự bất phàm của Vương Khung.

Tuổi còn trẻ không những có kiến thức uyên bác, hơn nữa còn đã đạt đến Chi Phối Giả đỉnh phong, nhưng mặc dù như thế, khí tức của hắn lại

như tia nước nhỏ, hội tụ nội liễm, tự nhiên mà sinh.

Đây rõ ràng đã là cảnh giới cực cao.

Bởi vậy Tử Hà Sơn Chủ mặc dù thân mang tu vi Chưởng Khống Giả, lại cũng không có lấy ra giá đỡ cao nhân tiền bối.

"Tiền bối quá khen, ta cũng chỉ là nhìn thấy qua ở trên một bản cổ tịch." Vương Khung khiêm tốn nói.

"Đó là cổ tịch nào? Ghi chép liên quan tới linh bi cũng là không nhiều." Tử Hà Sơn Chủ hiếu kỳ nói.

Sự tồn tại của linh bi chỉ có tông môn cổ lão mới có ghi chép, phương pháp luyện chế đã sớm thất truyền, vào giờ phút này, chỉ sợ là người biết vật này cũng đều cực ít.

"Đông Thần Bí Lục!" Vương Khung buột miệng nói.

Đông Thần Bí Lục của Quang Minh Điện đích xác bao hàm toàn diện, ghi chép rất nhiều bí mật mà thế nhân không biết.

Lúc Vương Khung từ đổi vật này từ trong tay của Quang Minh Điện cũng đều được tính là vật siêu giá trị!

"Quang Minh Điện! ?" Ánh mắt của Tử Hà Sơn Chủ trầm xuống, sắc mặt lập tức biến đổi.

Vương Khung thấy thế, trong lòng hơi giật mình một chút.

Đạo thống Linh Sơn cùng với Quang Minh Điện thù sâu như biển, trước kia bị Hoắc Pháp Vương dùng lực lượng một người bức đến như chó nhà có tang, cơ hồ tuyệt diệt trên thế gian.

Liền coi như còn dư lại cũng là lay lắt hơi tàn, ẩn cư ở bên trong thâm sơn đại trạch, sinh hoạt kham khổ.

Coi như ba ngàn năm qua đi, không ít đạo thống Linh Sơn vẫn như cũ ôm địch ý sâu đậm đối với Quang Minh Điện, nghe đến danh tự này cũng đều không chịu được.

Tổ tông khuất nhục liền giống như lạc ấn khắc sâu ở bên trong huyết cốt.

Chương 988

Có một số tông môn cực đoan trực tiếp coi báo thù Quang Minh Điện làm mục tiêu thứ nhất mà tông môn tồn tại.

« Đông Thần Bí Lục » có danh khí quá lớn, cũng chẳng trách sau khi Tử Hà Sơn Chủ nghe đến cái danh tự này sẽ có phản ứng như thế.

"Tiền bối hiểu lầm rồi, ta cũng không phải là đệ tử Quang Minh Điện, quyển cổ tịch này...là đoạt được từ trong tay Quang Minh Điện." Vương Khung cười nói.

Lúc trước hắn dựa vào danh ngạch lĩnh hội « Mạt Pháp Kinh Quyển » trong tay, giở công phu sư tử ngoạm đối với Quang Minh Điện, mượn gió bẻ măng, đạt được quyển « Đông Thần Bí Lục » kia, cũng không có gì khác biệt so với cướp đoạt.

"Đoạt được từ trong tay Quang Minh Điện?" Tử Hà Sơn Chủ nghe thế đầu tiên là sững sờ, hai mắt chợt tỏa ánh sáng, không nhịn được khen ngợi.

"Tiểu hữu quả nhiên không tầm thường, là rồng trong loài người, ha ha ha..." Tử Hà Sơn Chủ cất tiếng cười to, cười đến cực kỳ thoải mái, giống như cao hứng bừng bừng đi đào mộ tổ của Quang Minh Điện vậy.

Y càng nhìn Vương Khung càng cảm thấy thuận mắt, không nhịn được xông tới, vỗ vỗ bả vai của Vương Khung nói: "Nếu như tiểu hữu không chê, có thể xưng ta một tiếng lão ca."

"Ừm?" Ở bên cạnh, Thất Hoàng Tử trừng mắt nhìn.

Chuyện này cũng có thể sao? Cướp đoạt Quang Minh Điện liền nhận thức một vị Linh Sơn đạo chủ?

Đây là quang hoàn nhân vật chính mà phụ hoàng thường nói?

Bật hack bên trong truyền thuyết! ?

Rất nhiều đạo thống Linh Sơn đều có mối thù bất thế cùng với Quang Minh Điện.

Ba ngàn năm qua đi, rất nhiều đạo thống đều hồi phục trở lại, truyền thừa không dứt, oán niệm đối với Quang Minh Điện vẫn không hề bị tiêu

diệt theo thời gian, mà vẫn tiếp tục phát triển và truyền từ đời này sang đời khác.

Trước kia vào thời điểm Hoắc Pháp Vương bá đạo tuyệt luân, quét ngang chư pháp thiên hạ, liền có đại năng đã từng nói, Quang Minh Điện ngang ngược bá đạo, làm điều ngang ngược, kết xuống nhân quả như này, trong tương lai tất nhiên sẽ bị thanh toán.

Chỉ là Quang Minh Điện như mặt trời ban trưa, dùng nội tình cùng với thực lực mạnh mẽ, quả thực là chưa bao giờ gặp nạn.

Nhưng mà, những năm gần đây, cũng thường xuyên có lời đồn đệ tử đạo thống Linh Sơn tranh đấu cùng với đệ tử Quang Minh Điện.

Giống như chủng loại không tranh quyền thế như Tử Hà Sơn, môn nhân đệ tử của đạo thống này cơ hồ không hành tẩu tại nhân thế. Nhưng Vương Khung lại biết, đạo thống này nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh, thuật pháp siêu phàm, tổ tiên cũng đã từng sinh ra đại năng.

Trước kia tổ sư Tử Hà Sơn Nhạc Siêu Quần dùng « Tử Hà Thần Công » uy chấn thiên hạ, là tồn tại siêu việt cảnh giới Linh Lô.

Môn thần công này cũng được Tử Hà Sơn truyền lại đời đời, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách tu luyện.

Nghe nói, tu luyện môn thần công này, năng lực mà Hỏa Chủng thức tỉnh ít nhất cũng là cấp Huyền hạ phẩm, trăm phần trăm có thể đạp vào cảnh giới Dung Khí, Viêm Binh luyện thành cũng có thể so với Huyền Binh.

Hơn nữa Hỏa Chủng còn hiện ra dị tượng sông tím, có thể hộ thể trừ tà, thần diệu vô biên.

Mặt khác, Vương Khung còn từ chỗ của Quang Minh Điện biết được, Tử Hà Sơn trừ ngoại trừ « Tử Hà Thần Công », còn có một môn tuyệt học khác, sau khi luyện thành, có thể tiến hành cải tạo đối với Hoả Chủng, tiến hành hai lần thức tỉnh, tẩy luyện năng lực trước đó.

Khoa trương nhất là, loại tuyệt học này chẳng những có thể cải tạo Hỏa Chủng, ngay cả bản thân cũng đều có thể cải biến, coi như là biến hóa giới tính cũng đều không đáng kể.

Nhưng môn tuyệt học này uy lực tuyệt luân, lại cũng cực kỳ nguy hiểm, cần phải bỏ ra đại giới to lớn cùng với đau đớn mà người thường không thể chịu được.

Bởi vậy bị các đời Sơn Chủ Tử Hà Sơn coi như là cấm kỵ, không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không thể tuỳ tiện tu luyện.

Ngoài trừ tổ sư đầu tiên, cũng chỉ có Hoắc Pháp Vương vào thời điểm diệt pháp thiên hạ lúc trước, một đời Sơn Chủ kia đã từng tu luyện loại tuyệt học cấm kỵ này.

Tử Hà Sơn cũng bởi vậy mà bảo trụ truyền thừa, ẩn cư bên trong Thập Vạn Đại Sơn, một mực kéo dài cho đến hôm nay.

"Tại hạ là Vương Khung, cũng đã nghe qua uy danh của Tử Hà Sơn." Vương Khung khách khí nói một câu, kỳ thực mà nói, hắn cũng chỉ từng nghe nói một lần mà thôi.

"Uy danh là không thể nói được, nếu không trước kia cũng sẽ không bị Quang Minh Điện bức đến tránh cư thế ngoại." Tử Hà Sơn Chủ thản nhiên nói.

Nhắc tới Quang Minh Điện, y lộ ra vẻ mặt lãnh đạm, thậm chí có chút lạnh lùng thoáng hiện trong đôi mắt vốn dĩ rất ôn hòa.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, đối với hắn mà nói, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Trên thực tế, đạo thống Linh Sơn đan xen phức tạp, có được thực lực không tầm thường, nếu như có thể liên hợp, lực lượng như vậy đủ khiến cho bất kỳ thế lực nào trên thế gian cũng phải động dung.

Chương 989

Mấu chốt nhất là truyền thừa của đạo thống Linh Sơn đều cực kỳ dài lâu, nhất là loại đạo thống giống như Thần Hỏa Sơn này, cũng không thua kém Quang Minh Điện.

Nếu như có thể rình mò tuyệt học của bọn hắn, học hỏi những điểm mạnh của bọn hắn, nhất định có thể tăng thêm nội tình cùng với số mệnh của chính mình, đánh phá ràng buộc, thành tựu đạo quả vô cùng tận.

Trước kia Lâm La Thiên cũng là mai danh ẩn tích, tiến vào các phương đạo thống học nghệ, mới có thực lực hùng bá thiên hạ sau đó.

"Quang Minh Điện đã quen bá đạo, lão ca không cần để ý." Vương Khung nói khẽ.

"Không cần nói." Tử Hà Sơn Chủ lắc đầu, chỉ về cổ bi trước đạo quan nói: "Tiểu hữu cũng là đến vì nơi này?"

Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút: "Lão ca tránh cư thế ngoại, vậy mà cũng biết Huyền Thiên Quan?"

Trong nội tâm của hắn kinh ngạc, phải biết rằng Đế Đô cùng với Thập Vạn Đại Sơn cách xa nhau đâu chỉ vạn dặm?

Vương Khung ở Đế Đô đã lâu, cũng là gần đây mới nghe thấy danh hào của Huyền Thiên Quan, tìm được thông qua chỉ dẫn của Thất Hoàng Tử.

Tử Hà Sơn Chủ vậy mà cũng biết!

"Từng nghe mấy vị đạo hữu nói, Huyền Thiên Quan linh nghiệm vô cùng, ước gì được nấy." Trong mắt Tử Hà Sơn Chủ lộ ra chờ mong.

Y bị kẹt tại cảnh giới này đã lâu, dùng tư chất của y nếu như không có cơ duyên, chỉ sợ là khó mà đạt đến cảnh giới càng cao hơn, nhúng chàm lực lượng Chúa Tể Giả.

Bởi vậy, Tử Hà Sơn Chủ vô cùng thầm lặng, vượt qua vạn dặm, đi đến Trung Châu, tìm kiếm sự trợ giúp của Huyền Thiên Quan.

"Vốn là ra ngoài đi dạo, nhưng bây giờ xem ra, chỗ này thật sự bất phàm." Tử Hà Sơn Chủ trịnh trọng nói.

"Lão ca nhìn ra được cái gì rồi sao?"

"Toà linh bi kia có lai lịch bất phàm, là dùng cổ pháp cướp đoạt khí vận , cô đọng mà thành." Tử Hà Sơn Chủ trầm giọng nói.

"Cướp đoạt khí vận ?" Vương Khung không nhịn được động dung, ánh mắt nhìn chằm chặp toà linh bi kia, nhìn chằm chằm ba chữ lớn ở phía trên.

Liền ngay cả Thất Hoàng Tử cũng không nhịn được lộ ra sắc mặt khác thường.

"Ở bên trong cổ tịch của Tử Hà Sơn chúng ta có ghi chép, nghe đồn tại thời đại thượng cổ, có một loại phương pháp luyện chế linh bi cực kỳ bá đạo, có thể tuyệt diệt, hủy truyền thừa, đoạn nhân quả của các tông môn khác, cướp đoạt toàn bộ khí vận của bọn hắn, dung nhập vào bên trong linh bi." Tử Hà Sơn Chủ giảng giải.

Phương pháp luyện chế loại linh bi này cực kỳ hung tàn, đoạn diệt hương hỏa, cướp đoạt khí vận, bá thiên tuyệt địa, vô pháp vô thiên.

Tại thời đại thượng cổ, đã từng có một vương triều cường thịnh, liền dùng phương pháp này luyện linh bi, khắc khắc tên, lưu danh bất hủ.

Vào thời điểm Bất Hủ Vương Triều như mặt trời ban trưa, diện tích lãnh thổ bao trùm thiên địa tứ hải, Thập Vạn Đại Sơn, tuyệt địa Bắc Cảnh cũng đều nằm ở dưới sự thống trị của bọn hắn.

Liên quan tới vương triều thần bí này, Vương Khung cũng từng nhìn thấy ở phía trên « Đông Thần Bí Lục ».

Toàn bộ thời đại thượng cổ cơ hồ đều nằm ở dưới sự thống trị của bọn hắn, nhưng sau đó không biết phát sinh sự kiện thần bí gì, Bất Hủ Vương Triều đột nhiên biến mất vào thời điểm cường thịnh nhất.

"Lão ca đang nói toà linh bi này..."

Tử Hà Sơn Chủ khẽ gật đầu nói: "Phương pháp luyện chế loại linh bi này tên là 【 Đại Nghịch Thiên Vận Pháp 】, nghe đồn pháp này đến từ cấm khu, là vào tuế nguyệt rất xa xưa, người Bất khai sáng Hủ Vương Triều đi dọc theo Táng Viêm Hà, xâm nhập vào cấm khu, mang ra từ bên trong."

"Từ sau khi Bất Hủ Vương Triều tử vong, 【 Đại Nghịch Thiên Vận Pháp 】 liền tuyệt diệt trên nhân gian."

"Thẳng đến ba ngàn năm trước, có người nói Lâm La Thiên thu hoạch được môn bí thuật quỷ dị này, ghi chép nó ở bên trong « La Thiên Thủ Trát »."

"Lại là quyển sách này! ?" Vương Khung nhíu mày.

Quyển « La Thiên Thủ Trát » này tràn ngập ma lực, đại thuật ghi chép ở bên trong đều là cấm kỵ.

Cho dù là【 Độ Linh Chú 】Bạch gia nói tới, hay là Tử Hà Sơn Chủ【 Đại Nghịch Thiên Vận Pháp 】nói tới, đều là lực lượng mà không phải là nhân loại có thể nhúng chàm.

"Tiểu hữu đã từng nghe qua?"

Vương Khung khẽ gật đầu, « La Thiên Thủ Trát » là do Lâm La Thiên viết ra, nhưng không có lưu truyền hậu thế.

Thế nhân đồn rằng, vị cường giả đệ nhất thiên hạ ba ngàn năm nay này coi « La Thiên Thủ Trát » là di sản, đặt ở bên trong Thiên Khải Bảo Khố.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu hấp dẫn thế nhân kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

"La Thiên Thủ Trát, cấm kỵ điềm xấu, nghe đồn đó là một quyển sách bị nguyền rủa." Tử Hà Sơn Chủ lộ ra thần sắc ngưng lại, giảm thấp thanh âm nói.

Chương 990

"Nghe đồn, quyển sách này được viết tại cấm khu, vào ngày sách sắp thành, thiên hàng điềm xấu, kinh động thế gian."

"Điềm xấu, là dạng điềm xấu gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi.

"Lửa đen, vào thời điểm quyển sách này sinh ra, bị một đoàn Hỏa Chủng màu đen bao phủ!" Giọng nói của Tử Hà Sơn Chủ như ác mộng quanh quẩn.

Hỏa Chủng màu đen!

Vương Khung đứng sững sờ tại chỗ, nửa ngày cũng không có tỉnh táo lại.

Loại tin tức này đối với hắn mà nói, quá mức có tính xung kích.

Vào ngày quyển « La Thiên Thủ Trát cấm kỵ này sinh ra, thiên hàng điềm xấu, thân quấn Hỏa Chủng màu đen! ?

"Hỏa Chủng màu đen kia... Hỏa Chủng màu đen kia sẽ không phải là Hỏa Chủng màu đen ở trong cơ thể ta đó chứ?" Vương Khung nuốt nước bọt, lập tức cảm thấy có một chút khó chịu.

Loại cảm giác này thật giống như táo bón trường kỳ, bên trong thân thể nghẹn muốn chết, muốn bài xuất ra lại lực bất tòng tâm.

"Lão Vương..." Giọng nói của Thất Hoàng Tử kéo lại suy nghĩ của Vương Khung.

"Trước đó ngược lại là chưa từng nghe nói về loại bí ẩn này."

Vương Khung gượng cười, lại thỉnh giáo rất nhiều.

Tử Hà Sơn Chủ không chỉ có thực lực cao thâm, kiến thức cũng cực kỳ bất phàm, nói cho cùng truyền thừa của Tử Hà Sơn cũng đều được bảo tồn lại, rất nhiều bí ẩn đều được ghi chép ở trong điển tịch tông môn.

"Lâm La Thiên không có hậu nhân sao?" Vương Khung thuận miệng hỏi một câu.

"Liên quan tới chuyện này là không có ghi chép, nhưng có rất nhiều thuyết pháp." Tử Hà Sơn Chủ nói.

"Có người nói Lâm La Thiên đã từng lưu lại huyết mạch, chỉ là không hiện nhân gian, chưa từng đạp lên con đường tiên tổ, cũng có người nói Lâm La Thiên phạm cấm kỵ, cũng không có dòng dõi...thuyết pháp quá nhiều, thật thật giả giả, ai cũng không biết."

Lời đồn liên quan tới Lâm La Thiên, thực sự quá nhiều, đại bộ phận đều là hậu thế bịa đặt.

Người chân chính biết chân tướng đều đã không còn nhân thế, giống như Vô Sinh Lão Mẫu trước kia.

Nếu nói trên đời này còn có ai hiểu rõ vị cường giả đệ nhất thiên hạ này nhất, chỉ sợ là chỉ có Quang Minh Điện.

Trước kia Hoắc Pháp Vương tranh đấu một phen cùng với nam nhân này, có thể xưng là đại địch.

"Tà dị!" Vương Khung nhếch miệng, cũng không hỏi lại.

Có lẽ đáp án cuối cùng của Lâm La Thiên cũng chỉ có thể tìm được ở bên trong Thiên Khải Bảo Khố.

Ba người đi vào đạo quan.

"Ừm?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Bên ngoài đạo quan, cổ kính đổ nát, bên trong lại là kim bích huy quang, cung điện cao lớn xa hoa hiển lộ khí phái, giống như hoàng cung.

Trên cột cung điện điêu khắc Chân Long, tổng cộng chín đầu, thừa phong hóa mưa, dời sông lấp biển, chuẩn bị lôi điện, xê dịch sơn nhạc, vật đổi sao dời, phun ra nuốt vào sông biển...

"Toà Huyền Thiên Quan này quả nhiên có một chút môn đạo." Tử Hà Sơn Chủ không nhịn được nói.

"Nếu như ta không có nhìn lầm, tòa đại điện này là một món pháp bảo, chín cây cột Chân Long kia càng là vô cùng bất phàm."

Tử Hà Sơn Chủ là nhân vật bậc nào, chỗ lợi hại nhất của y cũng không phải là cảnh giới tu vi, mà là kiến thức của y.

"Đích xác rất lợi hại, tòa đại điện này sợ rằng ngay cả Chúa Tể Giả cũng đều có thể vây khốn." Vương Khung không nhịn được nói.

Nhãn lực của hắn mặc dù không bằng Tử Hà Sơn Chủ, nhưng cũng có thể mơ hồ nhận biết được một tia nguy hiểm cùng với thâm bất khả trắc.

Bên trong đại điện tụ tập không ít người, cảnh giới cao có thấp có, yếu thì chỉ vừa mới ngưng tụ thành Hỏa Chủng, cường đại thì ngay cả Vương Khung cũng đều nhìn không thấu.

Trong không trung nổi lơ lửng rất nhiều bảo bối, bị hào quang sáng chói vây quanh.

Những người này cưỡi ngựa xem hoa, giống như tiến vào phường thị, thỉnh thoảng chỉ trỏ, thỉnh thoảng ngừng chân, có một số người nhìn trúng bảo vật, liền sẽ có đạo đồng tiến tới, dẫn đối phương đến nơi khác.

"Nơi này thật là có ý tứ." Vương Khung không nhịn được nói: "Huyền Binh cũng đều có không ít...những bảo này bối là cầm ra bán sao?"

Thất Hoàng Tử lắc đầu nói: "Người có duyên, không lấy một xu, kẻ vô duyên, thiên kim không bán."

"Ngươi coi như muốn mua cũng phải nhìn cơ duyên."

"Quy củ thật là kỳ quái." Vương Khung hiếu kì, tùy ý nhìn.

Oanh...

Ở bên trong một đoàn quang mang, lôi đình lấp lóe, ở chính giữa là một thanh trọng chùy, chiếu sáng rạng rỡ.

"Lôi Thần Chi Chùy! Huyền Binh cao cấp!" Vương Khung nhìn chằm chằm món pháp bảo này, liền nghĩ đến Lôi Quang Tí trước đó.

Lôi Thần Chi Chùy có thể triệu hoán lôi điện bão tố ở trong phạm vi nhỏ, thậm chí là có thể cải biến thời tiết.

Lúc này, một cô bé với dáng người xinh xắn đang đi vòng quanh thanh Lôi Thần Chi Chùy kia.

Trên trán của nàng có một vết sẹo thiểm điện.

Ông! Quang mang nhúc nhích, một tia lôi điện giống như tiểu xà bay ra từ bên trong, tiến vào trong cơ thể của cô bé.

Chương 991

Ngay sau đó, một vị đạo đồng đi tới, khẽ nói vài câu ở bên tai cô bé, cô bé liền rời đi với đạo đồng.

"Xem ra đây là cơ duyên của nàng!" Thất Hoàng Tử nói.

Lúc trước gã ở trong đại điện này cũng đã từng thu được cơ duyên của mình, đó chính là quyển « Nguyên Linh Diệt Sinh Pháp » kia.

Phải biết rằng, đây chính là bí pháp ghi chép ở bên trong « La Thiên Thủ Trát ».

Người khác không biết sự trân quý của vật này, chỉ có gã là nhìn ra môn công pháp này trong nháy mắt.

Ông! Đột nhiên, một tràng kiếm ngân vang vọng, chấn động bầu trời.

Vương Khung giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bên trong quang mang cách đó không xa lơ lửng một thanh kiếm, kiếm dài ba thước, xanh như làn thu thuỷ, tản mát ra trận trận dao động.

"Vậy mà là Huyền Binh đỉnh cấp!"

Huyền Binh đỉnh cấp cũng không thấy nhiều, cho dù là Chúa Tể Giả cũng đều sẽ đỏ mắt.

"Đó là bảo vật của Tử Hà Sơn chúng ta." Tử Hà Sơn Chủ đột nhiên nói.

Y cũng khó có thể bảo trì bình tĩnh, hai mắt tỏa ra ánh sáng, gần như không thể tự giữ mình.

"Lão ca, đó là đồ vật của Tử Hà Sơn các ngươi?"

Ánh mắt của Tử Hà Sơn Chủ phảng phất như đóng đinh, không nhúc nhích nói: "Không sai, thanh kiếm này có lai lịch lớn, là bội kiếm của tổ sư gia trước kia, tên là..."

"Quân Tử Kiếm!"

Hô hấp của Tử Hà Sơn Chủ dồn dập, không nhịn được xông lên phía trước.

Nhưng mà thanh kiếm kia lại không có một chút động tĩnh nào, ở bên trong quang mang, phảng phất như rơi vào trạng thái ngủ say.

"Người Tử Hà Sơn vậy mà cũng đều không thể khiến cho nó sinh ra phản ứng, không có đạo lý a." Thất Hoàng Tử nói.

"Lúc dời thế dễ, duyên tụ duyên tan, thanh kiếm này đã không còn liên quan với Tử Hà Sơn, về sau nó tất nhiên sẽ có chủ nhân mới." Vương Khung khẽ nói.

Thế gian vạn vật, đều là như vậy, coi như là người với người cũng là như vậy.

Lúc còn duyên phận, bất kể sóng gió biến hóa, cho dù mất cũng sẽ được lại.

Duyên phận không còn, một khi mất đi, cho dù thế nào cũng không thể tìm về.

"Lão đệ nói đúng, là ta đã vọng sinh chấp niệm." Tử Hà Sơn Chủ thở dài một hơi, có một chút không nỡ thu hồi ánh mắt.

Y dù sao cũng là Chưởng Khống Giả, rất nhanh liền bình phục tâm tình, mặc dù trong mắt vẫn như cũ có một chút tiếc nuối, lại cũng không lại nhìn thanh Quân Tử Kiếm kia.

Ba người đi dạo ở bên trong đại điện, tùy ý nhìn.

Trong lúc này, Vương Khung cũng nhìn trúng không ít bảo vật, đặc biệt là một thanh đao.

Thanh đao này tên là 【 Thương Khung Nhận 】, Huyền Binh cao cấp, là dùng Thương Khung Thiên Thạch đoán tạo mà thành, gia nhập chín loại linh kim, ẩn tàng lực lượng phong hỏa, thần diệu phi thường.

Lúc Vương Khung nhìn thấy thanh đao này liền trợn cả mắt lên, hận không thể trực tiếp cướp đi.

Năng lực Tứ Thần Tí của hắn nếu như phối hợp với thanh bảo đao này, liền có thể phát huy ra chiến lực kinh người.

Hiện nay Vương Khung đã nắm giữ Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao và Tử Dĩnh Đao, chỉ còn thiếu một thanh đao.

Nhưng thanh 【 Thương Khung Nhận 】 này lại vô duyên với hắn, không sinh ra bất kỳ phản ứng nào.

"Thật là đáng tiếc." Vương Khung thu hồi ánh mắt, cũng không có cưỡng cầu, thực sự không được, về sau lại đi tìm Thúc què nhờ luyện thêm một thanh Yêu Đao.

Ba người đi tới, đột nhiên, Vương Khung dừng lại bước chân.

Một vị hán tử trung niên, ăn mặc áo vải rách, đi chân trần, chung quanh đầy ắp người.

Trước người hán tử trung niên kia đặt chín chiếc đỉnh đồng, ngã úp ở trên đất, hiện ra hào quang ly hợp.

"Đây là cái gì?"

"Bên trong chín chiếc đỉnh đồng phân biệt ẩn chứa bảo vật bất đồng, mười vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo mở một lần, mở ra được cái gì liền lấy cái đó." Có người thuận miệng phát biểu.

"Như vậy cũng có thể? Bên trong có bảo bối gì?" Vương Khung sinh ra hứng thú.

"Cái gì cũng có, trước đó đã có người mở ra một kiện Huyền Binh đỉnh phong!"

"Huyền Binh đỉnh phong?" Vương Khung không nhịn được động dung.

Loại bảo vật kia, chính là thế gian khó tìm.

Ba đại Viêm Binh của hắn cho đến nay cũng chỉ có trình độ Huyền Binh cao cấp mà thôi.

"Người này ngược lại là biết làm ăn, vậy mà dùng phương pháp mở hộp mù để bán bảo bối."

"Mở hộp mù?" Vương Khung vô thức nói.

Thất Hoàng Tử khẽ gật đầu nói: "Đây là một trò vui phụ hoàng phát minh lúc tuổi còn trẻ, vào thời điểm bán con rối hình người đã từng dùng qua một chiêu này."

"Ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Đối với loại phương pháp mở hộp mù, đoạt bảo bối này, Vương Khung cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Nhưng mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo cũng không phải là số lượng

nhỏ, đủ để mua một kiện Huyền Binh hạ cấp. Giống như Chấn Thiên Bổng Vương Khung lấy được tại Phế Thổ trước đó liền loại Huyền Binh cấp bậc này.

Chương 992

Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo mới có thể mở đỉnh một lần, hơn nữa cũng không biết rõ ở dưới đỉnh sẽ ẩn chứa bảo vật gì.

Nếu như mở được Huyền Binh đỉnh phong, đó chính là kiếm lời lớn, một bước lên trời, giá trị lập tức tăng lên gấp ngàn lần.

Nhưng nếu như không có gì, đó chính là mất cả chì lẫn chài.

Đây cơ hồ chẳng khác gì là đang đánh cược.

Nhưng loại không thể dự báo, cùng với khả năng đạt được hồi báo cao này lại làm cho sự mạo hiểm trong người của mọi người kích phát ra ngoài.

Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, đối với cao thủ chân chính mà nói cũng là không quá nhiều.

Nhưng loại trò chơi này, một khi nghiện liền không thể dừng lại, coi như liều táng gia bại sản cũng đều chẳng có gì lạ, có thể thấy phong hiểm mở hộp mù lớn đến bao nhiêu.

"Bình Dương Hầu đã từng vung tiền như rác ở trên việc này, kết quả quan tài cũng đều bồi đi vào, đến nay vẫn còn thiếu thương xã tám trăm vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo." Thất Hoàng Tử nhỏ giọng nói.

Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Bình Dương Hầu là hầu gia lâu năm tại Đế Đô, mặc dù không được tính là thượng tam phẩm, chưa từng thu hoạch được đất phong, nhưng cũng là cao thủ cấp bậc Chi Phối Giả.

Tích góp nhiều năm của nhân vật như vậy, sẽ có thể có bao nhiêu tài phú? Vậy mà lại bồi đi vào hết rồi?

Trước đó, Vương Khung đã từng nghe được, vị hầu gia này nghèo túng đến mức bị người ngăn ở trước cửa nhà, sau cùng ngay cả nhà cũng bị lấy đi, quả thực là thảm đến không thể nào nói nổi.

Đường đường là Chi Phối Giả, lại giống như chó nhà có tang, nghe nói sau đó lại đi vay mượn, còn bị người lột sạch quay chụp lại, nếu như không trả nợ, liền sẽ truyền ra toàn bộ thế gian, thân bằng hảo hữu, mỗi người

một phần, thậm chí còn muốn truyền lên Thiên Võng.

Lúc trước, Vương Khung không hiểu được, dù sao cũng là hầu gia, làm sao phải đi vay tín dụng đen như vậy.

Hiện tại xem ra, vị Bình Dương Hầu này hẳn là đã triệt để rơi vào, khó có thể tự kềm chế.

"Chín chiếc đỉnh, cho dù mở cả chín chiếc một lần cũng không thua quá nhiều." Vương Khung nói.

"Lão đệ không nhìn ra?" Đúng lúc này, Tử Hà Sơn Chủ cười, y có nhãn lực cỡ nào, trong giây lát liền thấy rõ khớp nối bên trong.

Chín chiếc đỉnh này là pháp bảo không gian, liên thông cùng với một chỗ không gian khác, mỗi khi mở ra một chiếc đỉnh, không gian bên trong những chiếc đỉnh khác liền sẽ sản sinh một lần nhảy lên, bảo vật bên trong cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Bởi vì loại tính ngẫu nhiên cùng với tính không xác định này, sẽ làm cho người ta cho dù mở cả chín chiếc, cũng chưa chắc đã có thể thu hoạch được bảo vật đủ để hồi vốn.

"Như vậy còn có người chơi?" Vương Khung không nhịn được nói.

Rủi ro quá lớn, so với hắn tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

"Rủi ro lớn, hồi báo cũng lớn." Thất Hoàng Tử nói: "Đã từng có người chỉ mở ba chiếc, liền thu hoạch được Huyền Binh đỉnh phong."

Huyền Binh đỉnh phong, giá trị dù thấp như thế nào cũng đáng giá ngàn vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo.

Loại dụ hoặc này đích xác không có bao nhiêu người có thể ngăn cản được.

"Ta đến!" Đúng lúc này, một vị nam tử trung niên người mặc áo bào rộng, tóc mai hai bên hơi bạc đi ra.

Khí tức của y cường đại, áo choàng tinh quang rạng rỡ, vừa nhìn liền biết là vật phi phàm.

"Đây là trưởng lão Như Ý Sơn, Tống Càn!" Tử Hà Sơn Chủ nhận ra người này.

"Như Ý Sơn, Tống Càn! ?" Vương Khung lẩm bẩm.

Như Ý Sơn bọn hắn vừa mới chết một vị cường giả cảnh giới Linh Lô, đối với tông môn mà nói, đây chính là đại sự trời đất sụp đổ, liên quan tới khí vận và truyền thừa.

Vào loại thời điểm này, vị Tống Càn trưởng lão này lại vẫn còn có tâm tư nhàn nhã chạy đến Đế Đô Trung Châu mở hộp mù?

"Mở cả chín chiếc!" Tống Càn trưởng lão cực kỳ xa xỉ.

Thân là trưởng lão Như Ý Sơn, cao thủ cấp bậc Chi Phối Giả, chín mươi vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo đúng là không được tính là gì.

Tống Càn trưởng lão tiện tay ném một túi bảo nang tới, bên trong chính là chín mươi vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo.

Đại hán mặc áo vải cũng không kiểm tra, chỉ là giơ tay lên, làm ra tư thế mời.

Hai mắt của Tống Càn trưởng lão tỏa ánh sáng, chỉ một ngón tay, một chiếc đỉnh đồng lật lên.

"Bảo khí trung cấp, Lưu Ly Ngọc Tinh Trâm!"

"Ha ha! Bảo khí trung cấp, người này cũng quá xui xẻo, mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, sẽ mua được bao nhiêu bảo khí trung cấp?" Có người cười nhạo.

Bảo khí trung cấp, cao nhất cũng chỉ mấy ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo mà thôi.

Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo mua một kiện bảo khí trung cấp, còn là cây trâm của nữ nhân, đồ đần cũng đều không làm được chuyện như vậy.

Tống Càn trưởng lão nghe đám người bàn luận, mặt mo đỏ ửng, cắn răng lại chỉ về hướng một chiếc đỉnh đồng.

Chương 993

Ông! Đỉnh đồng mở ra, ánh vàng óng ánh, một viên đan dược bay ra.

"Thượng cổ kỳ dược, Lục Vị Địa Hoàng Hoàn!"

Đám người kinh hô, loại đan dược này có thể lớn mạnh Hỏa Chủng, tẩm bổ năng lực, là bí phương thượng cổ, nhưng nghe nói gần đây đã bị viện nghiên cứu Tần Hoàng Đình phá giải, ba ngàn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, liền có thể mua một bình.

Ngoại trừ những công hiệu kia, còn có thể tư âm bổ dương, di trị thận hư.

"Con bà nó, ta cười chết mất, người này cũng quá nát, ta còn chưa thấy người nào mở đỉnh mà ra thứ đồ chơi này." Có người không nhịn được, cười ra tiếng.

Liền ngay cả Vương Khung cũng đều lộ ra vẻ mặt quái dị, nhìn chằm chằm vị Tống Càn trưởng lão kia.

"Lại đến!" Tống Càn trưởng lão cắn răng, giống như dân cờ bạc thua tức giận, không ngừng mở đỉnh.

"Bảo khí cao cấp, Long Dương Giác!"

"Bảo khí trung cấp, Dưỡng Sinh Hồ!"

"Thượng cổ bí dược, Phục Phương Bản Thảo Cao!"

...

Cứ như vậy, Tống Càn trưởng lão liền mở đỉnh hai mươi bảy lần, toàn bộ cộng lại phỏng chừng cũng không đến mười vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo, nhưng y lại phải bỏ ra hai trăm bảy mươi vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, quả thực là bồi đến nhà bà ngoại.

"Các ngươi dám xài ám chiêu! ?" Tống Càn thẹn quá hoá giận, chỉ vào vị đại hán trung niên mặc áo vải kia nghiêm nghị quát.

"Người có tam suy sáu vượng, ngươi hiện nay bị vận rủi phủ đầu, nên bị như vậy." Đại hán trung niên mặc áo vải nói một câu, suýt nữa làm cho Tống Càn trưởng lão tức chết.

"Trả Hoàng Thiên Ngọc Đạo cho ta!" Tống Càn trưởng lão nổi giận đùng đùng, vậy mà động thủ, áo bào nổi lên, tinh quang phần phật liền chụp vào phía trước.

Oanh...

Đúng lúc này, đại hán trung niên mặc áo vải không nhúc nhích, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, y chỉ là vung tay lên đầu, quần áo trên người Tống Càn trưởng lão bỗng nhiên vỡ nát, thân thể của y nổ tung, trong nháy mắt liền hóa thành mảnh vụn, văng tứ tung.

"Con bà nó!" Vương Khung kinh nghi nhìn về phía đại hán trung niên kia.

Vẻn vẹn chỉ động một cái liền trực tiếp chém giết một vị Chi Phối Giả,

Dung mạo của vị đại hán này không đáng để ý, cư nhiên lại khủng bố như thế, ít nhất cũng phải là cấp độ Chúa Tể Giả.

"Toà Huyền Thiên Quan này thật sự là tàng long ngọa hổ, quá khủng bố." Trong nội tâm Vương Khung nổi lên gợn sóng, bên trong con ngươi hiện ra vẻ kiêng dè thật sâu.

Dạng thực lực này là không thể tưởng tượng, nếu như ở bên ngoài, tuyệt đối sẽ là bá chủ xưng hùng một phương.

Coi như ở trong Tần Hoàng Đình, cũng đều là tồn tại có thể phong vương.

Đại hán trung niên chậm rãi thu tay lại, ánh mắt quét qua đám người, đột nhiên dừng lại ở trên người Vương Khung ngừng một chút, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn gian hàng của mình, trầm mặc không nói.

"Còn có ai muốn thử không?"

Nhất thời, không khí có một chút tĩnh lặng, đám người mang trầm mặt, ai cũng không nói gì.

"Lão Vương, ngươi thử xem, chọn chiếc ở góc trái trên cùng kia." Đúng lúc này, Thất Hoàng Tử bí mật truyền âm.

"Ừm, góc trái trên cùng?"

"Tin tưởng ta, chuẩn không sai."

Ngữ khí chắc chắn của Thất Hoàng Tử lại làm cho Vương Khung có một chút hồ nghi.

"Ngươi biết được ở bên trong có cái gì?"

"Chúng ta quen biết lâu như vậy, ngươi vẫn còn chưa biết năng lực của ta." Thất Hoàng Tử hơi hơi nâng khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Năng lực của ngươi là gì?" Vương Khung hiếu kì truy hỏi.

"Thấu Thị Nhãn!"

Thấu Thị Nhãn! ?

Vương Khung lộ ra vẻ mặt vẻ cổ quái.

Từ khi hắn quen biết cùng với Thất Hoàng Tử cho đến nay, còn chưa nhìn thấy gã xuất thủ, lại càng không cần phải nói đến nhìn thấy hình thái chân chính năng lực của gã.

Thấu Thị Nhãn, đây là một loại năng lực cực kỳ cổ lão, danh xưng là khám phá hết thảy pháp chướng, đã từng sáng tạo ra uy danh hiển hách vào những năm xa xưa.

"Ngươi vậy mà nắm giữ năng lực nghịch thiên như vậy?" Vương Khung có một chút kinh dị.

Đã từng có người cử hành qua một lần hoạt động bỏ phiếu tại Thiên Võng, bình chọn ra [bảng xếp hạng mười đại năng lực nam nhân khát vọng nhất], Thấu Thị Nhãn dùng 389650 phiếu đứng thứ ba.

Có thể thấy được chút ít độ khát vọng đối với năng lực này.

Nhưng Thấu Thị Nhãn mặc dù cường đại, khiến cho ngàn vạn nam nhân tha thiết ước mơ, nhưng lại bị nữ tử coi như là đầu nguồn tội ác, người nắm giữ năng lực càng là bị tất cả nữ nhân trong thiên hạ coi như là công địch, năng lực ác ôn vân vân.

"Ta không ngờ được ngươi vậy mà là loại người này." Sắc mặt của Vương Khung lập tức biến thành có một chút cổ quái, đây chẳng phải nói là ở trước mặt Thất Hoàng Tử căn bản không có một chút bí ẩn nào có thể nói?

"Nếu như truyền đi, ngươi khẳng định sẽ bị người ta đánh chết."

"Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn mở hay không?" Thất Hoàng Tử truyền âm thầm mắng.

Chương 994

Hai người bất động thần sắc, dùng thần niệm giao lưu.

Từ đầu đến đuôi, ánh mắt của vị đại hán trung niên mặc áo vải kia kia vẫn ở trên người hai người bọn hắn, không có dời đi một chút nào.

"Ta...ta có thể thử không?"

Đúng lúc này, một thanh âm như muỗi kêu vang lên.

Vương Khung nhìn lại theo tiếng kêu, ở phía sau cùng đám người, một thiếu niên đứng chân trần, trên mặt có vết máu, run rẩy giơ tay lên.

Đối mặt với ánh mắt đám người quăng tới, y trông có vẻ hơi nhát gan, vô thức thu lại bàn tay đang duỗi ra của mình.

"Cảnh giới Hỏa Chủng! ?" Vương Khung ngạc nhiên.

Thiếu niên này chỉ có tu vi cảnh giới Hỏa Chủng.

Đã từng có lúc, hắn cũng đã từng phấn đấu ở loại cảnh giới này.

Trước kia cầu học tại Quang Minh Học Cung, hắn chính là bắt đầu từ cảnh giới Hỏa Chủng, hiện nay thời thế thay đổi, loại cảnh giới này ở trước mặt hắn đã trở nên không có ý nghĩa.

Đừng nói là cảnh giới Hỏa Chủng, coi như là cảnh giới Bổ Nguyên, thậm chí là Chi Phối Giả ở trước mặt của Vương Khung, cũng chỉ có đường chết.

Hiện nay Vương Khung là Đồ Hầu cao quý, nắm giữ Bổ Thiên Công Hội, đã trở thành tiểu cự đầu một phương.

Dạng thiếu niên này nếu như là vào ngày thường, hắn cũng sẽ không quá mức để ý.

Nhưng xuất hiện ở trong Huyền Thiên Quan thì lại có một chút bất đồng.

Nơi này vô cùng thần bí, chỉ có người có duyên mới có thể đặt chân đến, coi như chỉ là cảnh giới Hỏa Chủng, chỉ sợ là cũng có chỗ đặc biệt.

"Cảnh giới Hỏa Chủng nho nhỏ cũng đến tham gia náo nhiệt?" Có người cười nhạo.

Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo đối với cường giả cảnh giới Dung Khí có lẽ không được tính là gì, nhưng đối với cảnh giới Hỏa Chủng đó chính là một con số trên trời.

Vào thời điểm Vương Khung tiến vào ba đại viện Quang Minh Học Cung, ban thưởng lấy được cũng chỉ là ba trăm cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo mà thôi.

"Có thể!" Đại hán trung niên mặc áo vải thản nhiên nói.

Thiếu niên chân trần nhút nhát xuyên qua đám người, đi đến trước người đại hán, nhìn Hỏa Giới trên ngón trỏ tay phải, cắn răng một cái cởi Hỏa Giới xuống, đưa tới.

Đại hán trung niên mặc áo vải nhìn lướt qua, thản nhiên nói: "Không đủ!"

"Ta...ta chỉ có tám...tám vạn..." Thiếu niên chân trần hoảng hốt.

Y là được ăn cả ngã về không, đánh cược tất cả tài sản, nếu như có thể một bước lên trời, y liền có hi vọng.

Nếu như mất cả chì lẫn chài, y sẽ định trực tiếp nhảy núi kết thúc tính mệnh của mình.

"Nhóc con, không có tiền liền đừng có học người khác mở hộp mù."

"Chừng này tuổi cũng dám chơi loại trò chơi này? Ở trong nhà không có người lớn sao?"

"Ha ha ha, thật sự thú vị, nghé con mới sinh."

Đám người cười nhạo, sắc mặt của thiếu niên chân trần đỏ bừng, y nắm chặt song quyền, dùng thanh âm mà chính mình mới có thể nghe được, thì thào khẽ nói: "Thêm cả ta."

"Không đủ!" Đại hán trung niên mặc áo vải vẫn như cũ mặt không biểu tình, y phảng phất như không có bất kỳ tâm tình gì.

"Ta sẽ bù cho y!"

Đúng lúc này, Vương Khung đi ra, một cái vạc nhỏ bay vào trong tay đại hán trung niên mặc áo vải, bên trong chứa Hoàng Thiên Ngọc Đạo vàng óng ánh, khoảng chừng một vạn cân.

Một vạn cân Hoàng Thiên Ngọc Đạo đối với Vương Khung mà nói, cũng không được tính là cái gì, hắn thuần túy là bởi vì có một chút hiếu kỳ đối thiếu niên chân trần này.

"Đủ!" Đại hán trung niên mặc áo vải nhàn nhạt nói, quăng ánh mắt về phía thiếu niên chân trần, ra hiệu cho thiếu niên chân trần chọn lựa.

"Ta...ta không nên..." Thiếu niên chân trần không có chọn lựa, ngược lại là nhìn về phía Vương Khung, có một chút co quắp nói.

"Không sao, ngươi chọn đi." Vương Khung cười nói, khá có hảo cảm đối với hành vi này của thiếu niên chân trần.

Thiếu niên chân trần hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Vương Khung, sau đó khẽ gật đầu, quay người nhìn chín chiếc đỉnh đồng trước người, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên chỉ vào chiếc đỉnh đồng góc trái trên cùng kia.

"Chiếc kia."

"Con bà nó!" Thất Hoàng Tử thấy thế, mày nhíu chặt, trong nội tâm thầm mắng.

Gã có thể nhìn thấy được ở bên trong chiếc đỉnh đồng kia ẩn giấu một chiếc chuông, có hoa văn ngôi sao vàng, cổ phác vĩ ngạn.

Chiếc chuông này là một kiện Huyền Binh cao cấp.

Ông! Đúng lúc này, không gian bên trong chín chiếc đỉnh biến hóa, khí lưu hỗn độn tràn ngập, bao phủ toàn bộ bảo vật ban đầu.

"Ngươi...gian lận! ?" Thất Hoàng Tử mở to hai mắt, bỗng nhiên nhìn về phía đại hán trung niên mặc áo vải.

Đại hán trung niên mặc áo vải lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã.

Trong lòng Thất Hoàng Tử hơi giật mình một chút, lập tức nuốt vào lời nói ở bên môi.

Oanh...

Chiếc đỉnh đồng góc trái trên cùng bỗng nhiên bay lên, một đạo quang mang màu vàng dập dờn trong cung điện.

Ánh vàng tiêu tán, một thanh đao cổ lão hiện lên ở trước mắt mọi người.

Chương 995

Thanh đao này không biết dùng loại kim loại nào đúc thành, không có cạnh hay lưỡi, loang lổ vết gỉ, lại được khắc những văn tự kỳ bí và kỳ lạ.

Có dấu [卍] ở trên trên chuôi đao.

Ong ong ong...

Thanh đao thần bí khẽ reo, ở giữa mơ hồ vậy mà có thanh âm tụng niệm kinh văn vang vọng, quanh quẩn ở trong cung điện thật lâu không ngừng.

Nhãn tình của đám người sáng lên, coi như là đồ đần cũng đều nhìn ra được, bề ngoài của thanh đao này mặc dù không tốt, nhưng tuyệt đối là một kiện bảo bối, còn là một kiện Cổ Bảo.

Thiếu niên chân trần có một chút kích động, nhãn lực của y mặc dù không thể so với cao thủ trong sân, nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người cũng biết được chính mình nhặt được bảo.

Thiếu niên chân trần không nghĩ ngợi quá nhiều, liền muốn đi lên phía trước tiếp nhận đao.

Nhưng mà thanh đao kia phảng phất như mọc rễ, vậy mà không di động chút nào.

"Ha ha ha, nhóc con, ngươi quá yếu, căn bản không có tư cách nắm giữ thanh cổ đao này." Đúng lúc này, một tràng tiếng cười cuồng bá vang lên ở trong cung điện.

"Ở bên trong này là mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, mau cầm lấy và rời đi!"

lLời nói rơi xuống, chủ nhân của thanh âm kia đi ra, khí tức của gã trào lên như sông lớn không ngừng, quanh người có tinh quang lưu chuyển, chỗ trán hiển hóa ấn văn to lớn.

"Đại Nhật Sơn Chủ!" Đám người kinh hô, nhận ra người này.

Đại Nhật Sơn, đó là tông môn cực kỳ cổ lão, luận đến tuế nguyệt lâu dài, ở phía trên Tử Hà Sơn xa xa.

Tu vi của Đại Nhật Sơn Chủ cũng vượt xa Tử Hà Sơn Chủ, ở bên trong

Chưởng Khống Giả cũng đều được tính là một vị nhân vật.

Gã đi ra từ trong đám người, trực tiếp ném Hỏa Giới ở trước người thiếu niên chân trần, cũng không chờ y phản ứng, liền trực tiếp chụp vào thanh cổ đao thần bí kia.

"Thật đúng là bá đạo!" Đúng lúc này, Vương Khung hừ lạnh một tiếng, dậm chân mà ra, ngăn ở trước mặt Đại Nhật Sơn Chủ.

Đại Nhật Sơn Chủ, bá đạo bức người, dùng mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo liền muốn đổi lấy thanh đao thần bí kia.

Thiếu niên chân trần run rẩy, đối mặt với khí thế đáng sợ vô địch kia, run lên cầm cập, gần như không thể tự giữ mình.

Đây là cơ duyên của y, lại bởi vì thực lực bản thân nhỏ yếu, không thể thủ hộ.

Một nhân vật hung ác như Đại Nhật Sơn Chủ trực tiếp xuất thủ, trực tiếp trả lại mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo cho y, xem thanh đao thần bí này là cơ duyên của mình, coi như chính mình bỏ tiền mở đỉnh.

Đối mặt với cao thủ như thế, người khác cho dù có tâm tư tranh đoạt, cũng sẽ biết khó mà lui.

Đại Nhật Sơn, thực lực không yếu, huống chi bản thân Đại Nhật Sơn Chủ chính là cao thủ cấp bậc Chưởng Khống Giả.

"Thật đúng là bá đạo!" Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ vang vọng ở trong cung điện.

Vương Khung cất bước đi ra, ngăn ở trước người Đại Nhật Sơn Chủ.

"Ừm?" Đại Nhật Sơn Chủ nhíu mày, ánh mắt như đao quăng tới.

Tiểu gia hỏa tuổi trẻ như vậy cũng dám ngăn đường của gã? Quả thực không biết sống chết.

Bên trong con ngươi của Đại Nhật Sơn Chủ khó nén sát khí, nhưng gã dù sao cũng là người đứng đầu một tông, cũng sẽ không bỏ qua thân phận tùy ý xuất thủ đối với một vãn bối.

Nhưng trong lòng gã, Vương Khung đã là một người chết.

Người mạo phạm gã cho tới bây giờ cũng không có kết cục tốt, nghiền

xương thành tro, tru diệt cả nhà, đây là tối thiểu nhất!

"Ngươi là người nào?" Đại Nhật Sơn Chủ hừ lạnh nói.

"Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo liền muốn lấy đi dạng thanh đao này, ta không nghe lầm chứ?" Vương Khung khoát tay, ngoắc ngón tay, ra hiệu cho thiếu niên chân trần đi qua.

Thiếu niên chân trần tỉnh táo lại, có một chút máy móc đi tới, đứng ở sau lưng Vương Khung.

Một màn này khiến cho ánh mắt của Đại Nhật Sơn Chủ híp lại.

"Tên tiểu tử này chỉ tiêu tốn mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, nhưng y không thể lấy đi, trao đổi đồng giá, rất công bằng." Đại Nhật Sơn Chủ giễu cợt nói.

Mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo, chỉ sợ rằng ngay cả mảnh vỡ của thanh đao thần bí này cũng đều không mua được.

Thiếu niên chân trần dựa vào vận khí đạt được bảo vật, lại bị Đại Nhật Sơn Chủ trộm đổi khái niệm, dùng giá rẻ cướp đoạt, nói một cách mỹ miều là trao đổi đồng giá.

"Đồng giá, Đại Nhật thiếu chủ không phải là mắt chó đui mù, hoặc là không có mang đầu óc, giá trị của loại đồ vật này chỉ đáng giá mười vạn Hoàng Thiên Ngọc Đạo?" Vương Khung cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, toàn trường xôn xao.

Toàn bộ cung điện đột nhiên rơi vào bên trong yên tĩnh như chết.

Từng ánh mắt hoảng sợ rơi ở trên người Vương Khung, quả thực không thể tin được những gì vừa mới nghe.

Một tên tiểu gia hỏa dạng này cũng dám nói chuyện như vậy với Đại Nhật Sơn Chủ ở trước mặt mọi người?

Chương 996

Đó là nhân vật nào, nhân vật đại biểu của đạo thống Linh Sơn, một trong số các đại cao thủ đương thời, tồn tại cấp bậc Chưởng Khống Giả.

Sau lưng gã càng là giao hảo cùng với các tông môn cường đại như Linh Kiếm Sơn, Như Ý Sơn, Cửu Phong Sơn.

Từ khi Đại Nhật Sơn Chủ thành danh đến nay, đã quen phách lối bá đạo, coi như là cao thủ cùng thế hệ cũng đều không dám can đảm nói chuyện như vậy với gã, càng không nói đến một tên tiểu bối.

"Hắn...điên rồi, tên tiểu tử này là người nào? Dám nói chuyện như vậy với Đại Nhật Sơn Chủ?"

"Không muốn mệnh, tiểu gia hỏa hiện tại quả thực không biết rõ trời cao đất rộng, vào thời điểm Đại Nhật Sơn Chủ thành danh hắn vẫn còn đang bú sữa đấy!"

"Vô tri không sợ, tên tiểu tử này xong đời rồi!"

Đám người kinh nghi bất định, không nhịn được nhìn về phía Đại Nhật Sơn Chủ.

Quả nhiên, sắc mặt của Đại Nhật Sơn Chủ thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng lạnh giọng nói: "Tiểu tử, đã rất lâu không người nào dám nói chuyện với ta như vậy."

"Ngươi đang tìm chết!"

Lời nói rơi xuống, khí tức khủng bố phóng lên tận trời từ bên trong cơ thể của Đại Nhật Sơn Chủ, mịt mờ như tinh hà không dứt, chân nguyên nổ vang như đại hà mênh mông, lao nhanh không ngừng, phong cấm không gian xung quanh.

"Quên...quên đi, ta...ta không cần, ta cái gì cũng đều không cần!" Đúng lúc này, thiếu niên chân trần run run rẩy rẩy nói, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Y rất cảm kích Vương Khung đứng ra vì y, nhưng y cũng biết rõ, loại cường giả này không phải là bọn hắn có thể đắc tội.

"Một kẻ nghèo bức, cũng muốn chạy đến nơi này kiếm tiện nghi, ăn nhiều quá bị ngu sao?" Vương Khung giống như ngựa hoang mất cương, căn bản không thu được, mở miệng chửi rủa, liên tục chế nhạo Đại Nhật Sơn Chủ.

Sự liều lĩnh của hắn khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn hắn.

Dám can đảm nhục mạ Đại Nhật Sơn Chủ, đừng nói là sẽ chết không toàn thây, coi như là tổ tông mười tám đời cũng đều sẽ bị đào ra, nghiền xương thành tro, vĩnh viễn không siêu sinh.

"Chết đi cho ta!" Đại Nhật Sơn Chủ bạo nộ, chân nguyên hùng hồn hóa thành một đoàn tinh quang, hừng hực như chân viêm vạn trượng, áp về hướng Vương Khung.

"Không xong!" Trong lòng Thất Hoàng Tử hơi giật mình một chút.

Gã mặc dù vô cùng tự tin đối với thực lực của Vương Khung, nhưng đối phương dù sao cũng là Chưởng Khống Giả, cường giả thành danh đã lâu.

Ông! Đúng lúc này, Tử Hà Sơn Chủ bước ra một bước, y vừa ra tay, tử khí mênh mông tám ngàn dặm, chấn động sông núi nhật nguyệt châu.

Một thân chân nguyên hóa thành khí tím đầy trời, liền muốn ngăn trở đoàn tinh quang hừng hực kia.

"Tử Hà Sơn Chủ, dạng tiểu môn tiểu phái như ngươi mà cũng dám ngăn ta, diệt cả nhà ngươi." Đại Nhật Sơn Chủ bá đạo kinh người.

Đích xác, Tử Hà Sơn ở trước mặt Đại Nhật Sơn thực sự nhỏ yếu không chịu nổi.

Phanh! Khí tím sụp đổ, loạn lưu nổ vang, Tử Hà Sơn Chủ như diều bị đứt dây bay ngang ra ngoài, máu tươi tung toé giữa không trung.

Y nếu như có thể luyện thành tuyệt học « Tử Hà Thần Công » của tổ sư, ngược lại là có thể so sánh hơn thua cùng với Đại Nhật Sơn Chủ.

Nhưng hôm nay y đâu chỉ kém một bậc?

"Tiểu quỷ, hôm nay người nào cũng đều không thể cứu ngươi được, người nào cứu người đó chết!" Trong mắt Đại Nhật Sơn Chủ chứa đầy

thần sắc hung tàn.

Tinh quang không đổi, lưu chuyển không ngừng, tản ra nhiệt độ đáng sợ.

Oanh...

Chỉ một thoáng, thân ảnh của Vương Khung liền bị ánh sao đầy trời kia bao phủ, khí tức hủy diệt mãnh liệt cuồng loạn, khí lãng nóng bỏng vọt lên tận trời.

Tất cả mọi người đều biến sắc, lần lượt lui về phía sau, trong mắt lộ ra một tia kinh nghi cùng với sợ hãi.

"Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm!" Có người khẽ nói, không nhịn được nghẹn ngào quát.

Nghe đồn, đây là một loại công pháp bí truyền đáng sợ của Đại Nhật Sơn, thu thập lực lượng sao trời chư thiên, dung hợp cùng với Hỏa Chủng trong cơ thể, luyện chế ra một loại hỏa diễm đáng sợ ở vào khoảng giữa thần thông cùng với pháp bảo.

Đây chính là Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm.

Nghe đồn các đời Đại Nhật Sơn Chủ đều sẽ luyện chế một loại hỏa diễm kỳ dị.

Một khi luyện chế Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm đại thành, có thể dung nhập vào bên trong Hỏa Chủng, đánh phá ràng buộc sinh mệnh, từ đó đạp vào cảnh giới Linh Lô.

Đây cũng là một loại đường tắt lĩnh hội tầng cảnh giới này.

Chỗ khủng bố chân chính của truyền thừa Linh Sơn, chính là mỗi một tông môn đều có bí pháp tu thành Linh Lô, tuy nói không có khả năng 100% đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết này, nhưng xác suất thành công lại có thể tăng lên rất nhiều.

Liền giống như Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm của Đại Nhật Sơn, còn có môn công pháp kỳ dị có thể cải biến thuộc tính tự thân thậm chí là giới tính của Tử Hà Sơn kia.

Chương 997

"Tên tiểu tử này quá thảm, thiên tuyệt địa diệt, tinh không phần diệt, bị loại hỏa diễm này thôn phệ, ngay cả cặn bã cũng đều sẽ không còn lại."

"Chính hắn tìm chết, chả trách được người nào, cái thế giới này chung quy vẫn là cường giả vi tôn."

Có người khẽ nói, vừa đồng tình lại vừa giễu cợt.

Dạng tiểu gia hỏa này lại dám khiêu khích Đại Nhật Sơn Chủ, nhúng tay vào chuyện của người khác, cũng không cân nhắc một chút phân lượng của mình.

Oanh...

Đột nhiên, ánh sao đầy trời bỗng nhiên run run, một thân ảnh hiển hiện ở trung ương, khí tức lăng lệ chấn động cung điện, ánh vàng toả ra từ trong cơ thể hắn, diễn hóa ngàn vạn huyền diệu.

Dần dần, hỏa diễm khủng bố kia vậy mà bị cơ thể của hắn hút vào.

"Nguyên linh bảo cốt, khí thôn vạn pháp!"

Giọng nói lạnh lùng như kinh lôi mênh mông, vang lên ở bên tai mọi người.

Tinh quang như trường hà mênh mông, thần viêm giống như đại nhật bất diệt.

Bên trong giọng nói lạnh lùng, thân hình của Vương Khung dần hóa thành thật, bảo cốt trong cơ thể hắn rung động, nở rộ tinh mang, phù văn thần bí lấp lóe không ngừng, khí tức đáng sợ vô cùng sống động, phảng phất như có một cỗ hư ảnh thần bí vô cùng sống động.

"Đây là..." Đám người kinh dị, nhìn chằm chặp cảnh tượng trước mắt.

Viêm quang khủng bố giống như chất dinh dưỡng bị Vương Khung há miệng hút vào, rót vào trong cơ thể, phù văn óng ánh không ngừng phân tách, mỗi khi nhiều ra thêm một đạo, khí tức của Vương Khung liền cường đại thêm một phần.

Trong nháy mắt, Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm liền bị Vương Khung

thôn phệ.

Một màn này núi lở trời sập, không chỉ là đám người trong sân, liền ngay cả Đại Nhật Sơn Chủ cũng đều lộ ra dị sắc.

Gã dù sao cũng là tông chủ một tông, lúc này làm sao còn không nhìn ra được Vương Khung cũng không phải là người trẻ tuổi bình thường.

Có thể dùng nhục thân ngạnh kháng Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm, thôn phệ luyện cốt, loại thủ đoạn này gần như là yêu ma.

"Cổ pháp truyền thừa!" Đại Nhật Sơn Chủ tỉnh táo lại.

Ánh mắt gã như điện, bước ra một bước, tay phải rơi xuống, vạn đạo viêm quang bắn mạnh, như đại nhật nứt ra, trấn áp thế gian.

Ông! Vương Khung xuất thủ, Vô Hạn Đại Pháo phóng lên tận trời, hư không lưu động, diễn hóa ra từng tầng gợn sóng màu vàng.

Vạn pháo cùng vang lên, hỏa lực màu vàng bay tán loạn xuyên thủng mà tới, đánh về phía vạn đạo viêm quang đang rơi xuống.

Oanh...

Hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, dư ba hủy diệt xé rách hư không, không gian loạn lưu, như cuồng triều nổ vang.

Đám người kinh hãi, có một chút không dám tin tưởng nhìn về phía người trẻ tuổi trước mặt này.

Đại Nhật Sơn Chủ chính là Chưởng Khống Giả, người trẻ tuổi này vậy mà có thể ngạnh kháng một kích không chết?

"Người trẻ tuổi này đến cùng là xuất hiện từ nơi nào? Hung mãnh như vậy?"

"Tuổi trẻ như này có thể đặt chân vào hàng ngũ Chi Phối Giả đã là không dễ, huống chi là tránh khỏi sát chiêu ở dưới tay của Đại Nhật Sơn Chủ! ? Tiểu gia hỏa này tuyệt đối có lai lịch ghê gớm, không phải là hạng người vô danh."

"Đồ Hầu, hắn là Đồ Phu Vương Khung!" Đúng lúc này, có người lên tiếng kinh hô.

Trẻ tuổi như vậy liền đạp vào hàng ngũ Chi Phối Giả, phóng nhãn ra

toàn bộ thiên hạ cũng đều là tồn tại phượng mao lân giác, huống chi nơi này chính là Đế Đô, chỗ Trung Châu hoàng tộc, các phương hội tụ, lại sao có khả năng không có ai nhận ra thế hệ trẻ tuổi nổi tiếng nhất thiên hạ đương thời?

"Vương Khung, hắn vậy mà đã đạt đến loại cảnh giới này, có thể địch nổi Chưởng Khống Giả rồi, hắn mới bao nhiêu tuổi?" Có người kinh hô, không thể tin được.

Người có tên, cây có bóng.

Bên trong thế hệ trẻ tuổi, danh tự của Vương Khung tuyệt đối là một tấm bia to không thể đi vòng qua.

Đã từng có lúc, hắn đại náo La Vương Thành, đại chiến Sơ Vương Tế.

Thời điểm kia, hắn vẫn chỉ là một tiểu gia hỏa không đáng chú ý, cho dù phong mang sơ lộ, cũng chưa thể khiến cho những cường giả cao cao tại thượng kia quá mức chú ý.

Nhưng mà, không ai ngờ được, tiểu gia hỏa này ở trong bất tri bất giác đã trở thành quái vật khổng lồ không thể khinh thị, đủ để chống lại dạng tiểu cự đầu như Chưởng Khống Giả.

"Thuỷ triều thời đại mới sao?" Đại Nhật Sơn Chủ cười lạnh nói.

Gã ẩn cư trong Thập Vạn Đại Sơn, là đạo thống Linh Sơn cao quý, tiểu cự đầu đương thời, tự nhiên chưa từng nghe nói đến danh hào Vương Khung.

Nhưng ở trong mỗi một thời đại, sẽ luôn có nhân tài mới nổi, lực lượng mới xuất hiện, khiêu chiến quyền uy của thế hệ trước, gã cũng là người từng trải, đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Giang sơn đời nào cũng có người tài, rất hiển nhiên, người trẻ tuổi trước mắt này chính là thuỷ triều thời đại mới.

Oanh...

Đại Nhật Sơn Chủ có khí phách kinh người, gã thân như mặt trời, nở rộ quang minh vô lượng, nhiệt độ đáng sợ, dường như muốn hòa tan toàn bộ cung điện.

Chương 998

Từng tiếng kêu rên vang lên...

Đối mặt với quang minh hừng hực như này, coi như là Chi Phối Giả cũng khó có thể tiếp nhận, rất nhiều kẻ yếu đều hóa thành tro tàn ở trong giây lát.

"Quang Minh Vô Lượng Công, Đại Nhật Lưu Ly Lô!" Tử Hà Sơn Chủ ở nơi xa nghẹn ngào quát.

Đại Nhật Sơn có lai lịch khó lường, tổ tiên đã từng học nghệ tại Quang Minh Điện, ở chỗ võ đạo cực diễm, sáng tạo ra Quang Minh Vô Lượng Công.

Nghe đồn một khi luyện thành môn công pháp này, có thể đề thăng nhiệt độ Hỏa Chủng của bản thân đến cực hạn, thân như đại nhật, phóng thích ra quang minh vô lượng.

Mặt khác, Đại Nhật Lưu Ly Lô càng là bí khí tổ truyền của Đại Nhật Sơn, là Viêm Binh vô thượng, phối hợp với Quang Minh Vô Lượng Công, thần uy như ngục, có thể xưng kinh thế.

Oanh...

Đại Nhật Lưu Ly Lô giống như một quả cầu lửa hàng lâm, như biển lửa sụp đổ, tràn ra bốn phía, phảng phất như muốn thiêu đốt tất cả.

"Tứ Thần Tí!" Vương Khung vận chuyển năng lực, tứ chi giống như cánh tay cổ thần duỗi ra, hư không truyền ra tầng tầng dao động.

Ông! Tứ Thần Tí quán thông hư không, cướp lại cổ huyết, tái tạo máu thịt, nắm giữ vĩ lực vô thượng, phối hợp với bốn đại sát khí có thể đề thăng chiến lực của bản thân lên không chỉ gấp mười lần.

Chỉ một thoáng, ba đại đao binh Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao, Tử Dĩnh Đao phóng lên tận trời.

Vương Khung huy động Tứ Thần Tí, thao túng ba đại đao binh, chém về phía Đại Nhật Lưu Ly Lô.

Oanh...

Tiếng nổ chấn thiên, kinh lôi lấp lóe, vạch phá bầu trời.

Hắc Long Đao gào thét, ánh đao màu đen bắn ra tung toé như mưa rào.

Nghịch Lôi Long Nha lấp lóe không ngừng, giống như một đầu lôi long khôi phục, triển lộ sự dữ tợn.

Tử Dĩnh Đao suy diễn ngàn vạn tinh quang, ngưng thành thân ảnh to lớn, phảng phất như viễn cổ Ma Thần áp sập thế gian.

Ba thanh đao phóng xuất ra uy năng đáng sợ, như hung thú thức tỉnh.

"Yêu Đao, loại lực lượng này, hắn vậy mà có thể đồng thời khống chế ba thanh?" Đám người kinh dị, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Phải biết rằng, Hắc Long Đao cùng với Tử Dĩnh Đao cùng thuộc về Yêu Đao, về phần Nghịch Lôi Long Nha càng là bởi vì Hỏa Chủng màu đen thức tỉnh, dung hợp với đài sen màu đen thần bí, luận phẩm chất uy lực cũng đều không kém Yêu Đao, thậm chí là còn hơn.

Vương Khung dùng thân thể nhân loại khống chế ba đại đao binh, quả thực nghe rợn cả người.

Phanh! Đáng sợ đao quang phóng lên tận trời, va chạm với Đại Nhật Lưu Ly Lô.

Hoa lửa hừng hực như là mưa lửa hàng lâm.

Dư ba khủng bố dường như muốn thôn phệ cả tòa Huyền Thiên Quan.

"Tiểu quỷ, ngươi còn chưa có đủ tư cách." Đại Nhật Sơn Chủ trầm giọng nói.

Nhiệt độ thân thể của gã lại đề thăng một lần nữa, phảng phất như một luồng ánh sáng dung hợp cùng với hư không chung quanh.

Đại Nhật Lưu Ly Lô chấn động không ngừng, tản mát ra uy năng hủy diệt, mắt thấy liền muốn hòa tan đao quang đầy trời kia.

Ông! Đúng lúc này, ánh vàng sáng chói, thần thánh hùng vĩ, thanh âm tụng niệm kinh văn truyền khắp thiên địa.

Ở bên trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thanh đao không cạnh không lưỡi nguyên bản thường thường không có gì lạ kia bỗng nhiên bay lên, rơi vào trong cánh tay thứ tư.

Chỉ một thoáng, bảo quang trùng thiên, pháp tướng như thần, một vị cự nhân màu vàng hiển hiện ở chung quanh thanh đao kia.

"Như Lai Hóa Thân, Di Đà Chi Nhận!"

Một cỗ ý niệm huyền diệu xông vào trong đầu óc của Vương Khung.

Hắn hô to danh hào của thanh đao thần bí này.

Di Đà Nhận!

Oanh...

Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao, Tử Dĩnh Đao, Di Đà Nhận hô ứng lẫn nhau, quang mang cộng minh mà sinh, sản sinh ra liên hệ cực kỳ huyền diệu.

Bốn đại đao binh phảng phất như hòa làm một thể cùng với Tứ Thần Tí.

Lực lượng của Vương Khung lại tăng vọt một lần nữa, cả người hắn đều giống như một đạo đao quang, phá diệt hết thảy, cứng rắn xé rách hỏa diễm đầy trời.

Đại Nhật Lưu Ly Lô gào thét một tiếng, vậy mà bay ngang ra ngoài.

Cùng lúc đó, Vương Khung bước ra một bước, liền đi tới trước người Đại Nhật Sơn Chủ.

"Lão khọm, dám ra oai ở trước mặt ta!" Vương Khung hung ác phi thường, Di Đà Nhận bỗng nhiên chém xuống, trực tiếp xuyên thủng trái tim của Đại Nhật Sơn Chủ.

Di Đà Nhận xuyên thủng trái tim của Đại Nhật Sơn Chủ, một màn này đơn giản là như núi lở trời sập, chấn động tâm thần của tất cả mọi người.

Phải biết rằng, đó chính là Chưởng Khống Giả, một trong số các truyền nhân của đạo thống Linh Sơn, tiểu cự đầu uy danh hiển hách, vậy mà ngã xuống ở trong tay một vị tiểu bối.

"Tiểu quỷ, ngươi dám..." Đại Nhật Sơn Chủ giống như một con sư tử bạo nộ, hai mắt trừng trừng, cơ hồ ngưng ra máu.

Ông! Đúng lúc này, chữ [卐] trên Di Đà Nhận nở rộ ánh sáng màu vàng óng, một tia kim mang trôi nổi, theo thân đao chui vào trong cơ thể của Đại

Nhật Sơn Chủ.

Chương 999

Chỉ một thoáng, phật quang đầy trời phổ chiếu, rủ xuống ở trên người Đại Nhật Sơn Chủ.

Phạn âm vang lên, vang vọng thiên địa, trong lúc mê man, một cỗ thần thánh khí tức thật lớn như sóng lớn càn quét, dập dờn nhân gian.

"Nhân gian như khổ hải, quy y đúng lúc..."

Đột nhiên, thân thể của Đại Nhật Sơn Chủ chấn động, con ngươi nguyên bản hung lệ dần dần mê ly, thay vào đó là một vệt thành kính cùng với tín ngưỡng.

"Xin chào chủ nhân!" Đại Nhật Sơn Chủ cung kính nói với Vương Khung.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều nhìn choáng váng.

"Đây là tình huống gì, đầu óc của Đại Nhật Sơn Chủ động kinh rồi?"

"Không…không thích hợp, đây là như thế nào, Đại Nhật Sơn Chủ nhận Vương Khung làm chủ?"

"Con mẹ nó, hắn đã làm gì, đây là đã bị độ hoá?"

Sau khi tĩnh mịch một lát, toàn bộ cung điện sôi trào, từng ánh mắt khó có thể tin rơi ở trên người Vương Khung.

Lúc này, liền ngay cả chính Vương Khung cũng đều lộ ra vẻ mặt ngẩn người.

Hắn làm sao cũng nghĩ không ra, ở dưới một đao này, Đại Nhật Sơn Chủ vậy mà nhận hắn làm chủ.

"Thanh đao này có gì đó quái lạ! ?" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, chỉ cảm thấy thanh đao trong tay này lộ ra vô cùng yêu dị, càng thêm tà dị so với Yêu Đao bên trong truyền thuyết.

"Độ Linh Chú, đây là Độ Linh Chú bên trong truyền thuyết! ?" Có người kinh hô, hô to.

Trong truyền thuyết, ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên đã từng đi vào cấm khu, mang ra một loại thần thông cực kỳ nghịch thiên, tên là Độ Linh

Chú, danh xưng là có thể độ hóa hết thảy sinh linh, vĩnh viễn làm nô, không thể siêu thoát.

Y ghi lại môn thần thông này ở bên trong « La Thiên Thủ Trát », từ đó cũng không còn ai nhìn thấy môn thần thông này.

Lúc này, Vương Khung trong lúc lật tay liền khiến cho đường đường là Đại Nhật Sơn Chủ cúi đầu xưng thần, tự nhiên khiến cho mọi người nghĩ đến Độ Linh Chú.

Nhất thời, từng ánh mắt rơi trên người của Vương Khung kia biến thành vô cùng tham lam.

Độ Linh Chú có giá trị khó có thể tưởng tượng, đó là cấm thuật đáng sợ mà Lâm La Thiên để lại, e rằng cho dù là dạng quái vật khổng lồ như Quang Minh Điện cũng không thể thờ ơ.

Oanh...

Đúng lúc này, một bàn tay lớn phá toái hư không, chụp vào Vương Khung, viêm quang nóng bỏng giống như núi lửa dâng lên, bao phủ thế gian.

"Cửu Diễm Sơn Chủ!" Có người kinh hô, nhận ra được.

Cửu Diễm Sơn Chủ, tồn tại đỉnh tiêm bên trong Chưởng Khống Giả, cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng sáu, khoảng cách so với Chúa Tể Giả cũng chỉ có một bước ngắn.

Thực lực cùng với uy danh của gã thậm chí còn ở phía trên Đại Nhật Sơn Chủ.

Không ai ngờ được, vị tiểu cự đầu hùng bá một phương này liền trốn ở bên trong đám người, trốn ở bên trong toà Huyền Thiên Quan này.

Rất hiển nhiên, Độ Linh Chú khiến cho Cửu Diễm Sơn Chủ cũng đều ngồi không yên, đối mặt với dụ hoặc cực lớn này, gã cũng không để ý thân phận, xuất thủ đối với Vương Khung.

Ông! Thần sắc của Vương Khung trầm xuống, thôi động Tứ Thần Tí, khống chế bốn đại đao binh, chém về phía bàn tay lớn kia.

"Cửu Đại Thần Quang!"

Cửu sắc thần quang ngút trời mà lên, như là vương miện đế vương quân lâm, trực tiếp ép cho đao quang đầy trời nát bấy.

Vị cường giả vô thượng này bá đạo kinh thiên, luận thực lực là vượt xa Đại Nhật Sơn Chủ, vừa ra tay liền thi triển sát phạt, muốn trấn áp Vương Khung.

"Cửu Đại Thần Quang, vạn hóa linh diễm, đây là cổ đại thuật, do cường giả cấp độ đại năng để lại." Đám người lộ ra sắc mặt ngưng trọng, dù cho lòng sinh tham lam, cũng không dám đối cứng với phong mang của Cửu Diễm Sơn Chủ.

Thiên hạ có ngàn vạn pháp môn, chỉ có pháp môn do cường giả cấp độ đại năng sáng tạo mới có thể gánh được một chữ 【 đại 】, được xưng là 【 đại thuật 】.

Giống như【 Quang Minh Vô Lượng Công 】của Đại Nhật Sơn Chủ, 【 Cửu Đại Thần Quang 】của Cửu Diễm Sơn Chủ đều là đại thuật, chỉ là 【 Quang Minh Vô Lượng Công 】chỉ thuộc về đại thuật hạ phẩm.

Về phần Cửu Đại Thần Quang cũng đã bước lên hàng ngũ trung phẩm.

"Cửu Đại Thần Quang là đại thuật mà Cửu Diễm Sơn truyền lại đời đời, có tổng cộng chín loại phương pháp luyện chế linh viêm, mỗi khi luyện thành một loại, uy năng sẽ tăng lên gấp trăm lần, dung hợp ba loại linh viêm liền có thể so với đại thuật hạ phẩm." Đám người lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Tử Hà Sơn Chủ ở nơi xa lộ ra sắc mặt khó coi, thân là đạo thống Linh Sơn, y tự nhiên nghe đã từng nói đến Cửu Đại Thần Quang.

Thậm chí y đã từng nhìn thấy Cửu Diễm Sơn Chủ dùng đại thuật này trực tiếp diệt đi ba đại Chưởng Khống Giả, hung uy bá đạo, không thể ngăn cản.

"Vương Khung!" Thần sắc của Thất Hoàng Tử đại biến, thân thể không nhịn được trở nên rung động, đối mặt với loại lực lượng này, liền ngay cả lòng tin của gã cũng đều bắt đầu dao động.

Chương 1000

So sánh cùng với loại tiểu cự đầu này, Vương Khung thực sự quá non.

Oanh...

Đúng lúc này, ở dưới sự áp bách của thần quang đầy trời, hư không bắt đầu biến hoá.

Một lỗ đen kỳ dị nổi lên, tối tăm tĩnh mịch, phảng phất như huyền minh hỗn độn.

"Ừm, đó là cái gì?" Đám người kinh dị, cảm giác được một luồng khí tức đáng sợ đang dần dần khôi phục ở bên trong lỗ đen kia.

"Thật sự không muốn dùng một chiêu này!" Một thanh âm nhẹ nhàng vang vọng ở giữa thiên địa.

Vương Khung đi tới từ trong hư không, cửu đại thần diễm vỡ vụn ở trước người hắn.

Lỗ đen huyền diệu kia dường như liền đến từ hư không thần bí nào đó trong cơ thể của hắn, liên thông cùng với thân thể của hắn.

Không gian chung quanh không ngừng sụp đổ hóa thành loạn lưu tràn vào bên trong lỗ đen kia.

Dần dần, lỗ đen kia như là trái tim bắt đầu đập, cắt chém không gian chung quanh.

Vùng hư không kia phảng phất như trở thành thân thể độc lập, dùng lỗ đen làm trung tâm dần dần hóa thành một hình người.

"Đó...đó là cái gì?" Vào lúc này, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được những gì mình nhìn thấy.

Ở trong mắt bọn hắn, vùng hư không kia vậy mà diễn hóa thành một sinh linh hình người, như pháp tướng Thần Ma, tương liên cùng với máu thịt, ngồi xếp bằng ở bên trong hư không, diễn hóa sự huyền diệu của thiên địa, xương sống của hắn là như Chân Long chập trùng, huyệt khiếu quanh người dâng lên nguyên khí, quanh người hỗn mang một mảnh, suy diễn hắc ám.

"Thiên phú thần thông, Đại Hắc Thiên Ma Chủ!"

Nửa người trên của Vương Khung bị viêm văn màu đen bao bọc, giống như đồ đằng cổ lão.

Cỗ pháp tướng hư không vô cùng thần bí kia đứng ở trước người, nó như là không gian bên ngoài độc lập với phiến thiên địa này, hết thảy chung quanh đều đang sụp đổ vào bên trong.

Liền ngay cả cửu đại thần diễm kia cũng đều bị nó dây dưa, nuốt chửng từng tia vào trong cơ thể, sau đó luyện hoá.

Trong nháy mắt, từng tia hoả diễm kia tiến vào cỗ pháp tướng hư không kia, biến mất không thấy gì nữa.

Đám người có thể cảm thấy được rõ ràng, khí tức của cỗ pháp tướng hư không kia lớn mạnh thêm một phần, dao động hư không càng trở nên mãnh liệt.

"Đây...đây rốt cuộc là thứ gì? Là năng lực sao? Vì sao ta không cảm giác được lực lượng Hỏa Chủng?" Có người kinh hô, trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

Loại tồn tại kỳ dị trước mặt này đã vượt qua nhận biết của bọn hắn.

Ở trong sân, chỉ có một ít cường giả có một chút kinh nghi bất định, loại đồ vật này thực sự rất giống so với một loại tồn tại được ghi chép ở bên trong cổ thư.

Vào lúc này, Cửu Diễm Sơn Chủ nhìn chằm chặp hư không không ngừng sụp đổ, cùng với Vương Khung tản ra khí tức thần bí, bên trong con ngươi băng lãnh lộ ra ngưng trọng cùng với chấn kinh, qua nửa ngày mới phun ra tám chữ.

"Huyết mạch thức tỉnh, thiên phú thần thông! ?"

Nhân loại dựa vào năng lực mà Hỏa Chủng thức tỉnh, thu hoạch được lực lượng.

Nhưng có đại thần thông giả đào móc tiềm năng bản thân, dùng huyết mạch ti tiện nhất đạp lên con đường tiến hoá, không mượn vật ngoài, thức tỉnh lực lượng nguyên thủy nhất.

Đây chính là sự huyền bí của huyết mạch, cũng là căn nguyên sự cường đại của yêu thú.

Nếu như nói Hỏa Chủng là một chiếc thuyền, cường giả cảnh giới Linh Lô chính là dựa vào thuyền đi đến bờ bên kia, đến dạng cảnh giới này, bọn hắn sẽ bắt đầu phá giải mật mã sinh mệnh, lĩnh hội lực lượng chân lý ở bên trong bảo tàng nhục thân.

Ở trên đời này, ngoại trừ nhất tộc chí cao kia, không có ai có thể vào trước khi đạp vào cảnh giới Linh Lô liền nhúng chàm sinh mệnh huyền bí, huyết mạch thức tỉnh, thiên phú thần thông.

Vào giờ phút này, trong nội tâm của Cửu Diễm Sơn Chủ tràn ngập rung động, thậm chí mơ hồ có một tia kiêng kị.

Đó là cảnh giới mà gã vẫn luôn khát vọng, nếu như tìm hiểu ra loại cảnh giới này, đừng nói là đạp vào Chúa Tể Giả, coi như là cảnh giới Linh Lô, gã cũng đều có hi vọng.

Nhưng mà, hiện nay loại cảnh giới này lại xuất hiện ở trên người một tên tiểu quỷ.

Luận thực lực, luận thiên phú, luận nội tình, luận uy danh...gã có chỗ nào không bằng tên tiểu quỷ này?

Oanh...

Pháp tướng hư không thần bí ngồi xếp bằng như thần, hư không chung quanh không ngừng sụp đổ, dung nhập vào trong lỗ đen trung ương kia.

Cửu đại linh diễm đều bị lực lượng không gian khủng bố đánh nát bấy thôn phệ.

Vào lúc này, tất cả mọi người sinh lòng sợ hãi, có một chút khó tin nhìn tồn tại như là thần tiên kia.

"Thiên phú thần thông! Đó là lực lượng của yêu thú nhất tộc, hắn làm sao lại biết?"

"Đến cùng vẫn đã đánh giá thấp hắn...đại thế đã thành, lại cũng không thể ngăn hắn trở thành thuỷ triều thời đại mới!"

"Đồ Phu đến cùng vẫn là Đồ Phu, hắn sẽ vẫn luôn mang đến kinh hỉ cho

thế gian!"

Chương 1001

"Đây quả thật là thiên phú thần thông sao? Bên trong cổ tịch phàm là người thức tỉnh loại lực lượng này đều bị coi như là dị loại, Đồ Phu hắn đến cùng đã đạp lên một con đường như thế nào?"

Từng ánh mắt kinh nghi rơi trên người Vương Khung, dần dần biến thành kính sợ.

Người trẻ tuổi này đã nắm giữ thực lực tương đương với tiểu cự đầu, hơn nữa tương lai của hắn lại càng thêm quang minh xán lạn.

Dị loại như này, chỉ cần không nửa đường chết yểu, nhất định sẽ là tồn tại đỉnh phong trong mỗi một thời đại, đủ để so sánh với Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

Giang sơn đời nào cũng có người tài, nếu như nói trước đó Vương Khung còn bị coi như là người trẻ tuổi nổi bật trong thế hệ, thuỷ triều thời đại mới.

Một trận chiến hôm nay, hắn đã có vốn liếng so với cường giả thế hệ trước.

Đặc biệt là vào thời điểm hắn thi triển ra thiên phú thần thông.

Đại Hắc Thiên Ma Chủ, là Vương Khung dựa vào Hỏa Chủng màu đen, chiếm giữ mật mã sinh mệnh của【 Hắc Thiên Long Văn 】, dùng 【 Nguyên Linh Luyện Cốt Pháp 】 làm cơ sở, dung hợp với huyết mạch bản thân để thức tỉnh thiên phú thần thông.

So với Bá Đạo Chân Cương, đây là một cỗ lực lượng hoàn toàn thuộc về hắn.

"Tên gia hoả này, luôn là như vậy, không ngừng tung ra át chủ bài." Thất Hoàng Tử nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Vương Khung, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

Thiếu niên chân trần run rẩy, y mặc dù không biết rõ đã phát sinh chuyện gì, nhưng có một điểm có thể xác định, nam nhân trước mắt này rất cường đại, cường đại đến mức khiến cho đạo thống Linh Sơn bên trong

truyền thuyết cũng đều kinh thán không thôi.

Nghĩ tới đây, thiếu niên chân trần nắm chặt song quyền, không nhịn được trở nên rung động.

Y biết cơ duyên của mình đã đến.

So sánh cùng với Di Đà Nhận, đây mới là cơ duyên lớn nhất của y.

"Tiểu quỷ!" Cửu Diễm Sơn Chủ cắn răng nói.

Gã dù sao cũng là Chưởng Khống Giả, tiểu cự đầu đương thời, dù cho biểu hiện của Vương Khung kinh diễm như thế nào, cũng không có khả năng thối lui như vậy.

Oanh...

Trong ngọn lửa đầy trời, một đạo kiếm mang phóng lên tận trời, nổi lên ly hợp cửu nhận, chém về phía hư không.

Cửu Linh Phân Quang Kiếm, đây chính là Viêm Binh của Cửu Diễm Sơn Chủ, có thể so với Huyền Binh đỉnh cấp, là thu thập chín loại tinh mỏ chí dương thiên ngoại luyện chế mà thành, bên trong khắc phù lục, bên ngoài luyện bí pháp.

Ông! Cửu Linh Phân Quang Kiếm nở rộ vô tận kiếm khí, giống như mưa lửa, đập xuống nhân gian.

Thân thể của Đại Hắc Thiên Ma Chủ chấn động, lỗ đen sụp đổ, thôn phệ kiếm khí đầy trời.

Khí tức hủy diệt không ngừng xung kích, tạo nên tầng tầng gợn sóng, lại không thể tổn thương nó mảy may.

Hắc Thiên Long Văn là một trong những yêu thú cổ xưa nhất, vốn là am hiểu không gian chi đạo, nghe đồn, nó có thể thôn phệ thiên địa vạn vật, luyện vào bản thân.

Bởi vì nắm giữ huyết mạch bá đạo như vậy, yêu thú loại muỗi sẽ rất khó kế thừa và thức tỉnh thiên phú cường đại như này.

Ông! Tất cả kiếm khí khủng bố đều vỡ nát, bị Đại Hắc Thiên Ma Chủ thôn phệ.

Dao động thần bí truyền lại từ hư không, phảng phất như không có cực

hạn, thậm chí là tản mát ra dục vọng tham lam.

"Con mẹ nó...loại đồ vật này còn có thể trưởng thành?" Có người kinh dị, quả thực không thể tin được.

Vùng hư không kia sau khi thôn phệ kiếm khí, linh diễm, lại vẫn truyền ra dao động, hơn nữa khí tức còn không ngừng lớn mạnh.

"Đây là thiên phú thần thông gì, lại quỷ dị như vậy?"

"Đồ Phu đã đi ra một con đường khác, hắn là dị loại bên trong dị loại!"

"Bất khả tư nghị, thiên hạ rộng lớn, ngoại trừ Diệp Vô Thiên, chỉ sợ là không có người nào có thể trấn áp hắn."

Có người khẽ nói, kể ra bí mật.

Diệp Vô Thiên dường như cũng đã đạp lên một con đường không tầm thường.

"Cửu Diễm Sơn Chủ, ngươi cho rằng ta là tiểu nhân vật có thể tùy ý nhào nặn?" Vương Khung quát to một tiếng.

Hắn thôi động Tứ Thần Tí, cầm bốn đại binh đao trong tay, chém về phía Cửu Diễm Sơn Chủ.

Cửu Diễm Sơn Chủ hai mắt trừng trừng, khống chế Cửu Linh Phân Quang Kiếm ngăn cản.

Cùng lúc đó, Đại Hắc Thiên Ma Chủ tản mát ra dao động đáng sợ, không gian phá toái, loạn lưu nổ vang, liền muốn kéo kiếm khí đầy trời kia vào trong lỗ đen hỗn mang.

"Đại uyên như ngục, Hắc Thiên Ma Chủ...tthần thông của Đồ Phu hung lệ như vậy! ?" Một vị Sơn Chủ rống to.

Phải biết rằng, Vương Khung chỉ mới là Chi Phối Giả đỉnh phong, cảnh giới Dung Khí tầng ba mà thôi, vậy mà có thể đối đầu với Cửu Diễm Sơn Chủ,

Cửu Diễm Sơn Chủ chính là tồn tại đỉnh tiêm bên trong Chưởng Khống Giả, cao thủ cảnh giới Dung Khí tầng sáu, hai bên chênh lệch ba tiểu cảnh giới.

Phanh! Hai thân ảnh đụng vào nhau.

Đại Hắc Thiên Ma Chủ ngồi xếp bằng trong hư không, không gian chung quanh biến thành mơ hồ.

Chương 1002

Đao quang bắn tung toé, kiếm khí trùng thiên.

"Nội tình của ngươi quá yếu, nếu cho ngươi thêm mười năm có lẽ là có thể thắng được ta!" Cửu Diễm Sơn Chủ nghiêm nghị nói.

Đột nhiên, trán của gã nứt ra, máu tươi chảy ra, một con mắt dọc hiển hiện, lửa đỏ bắn thẳng về hướng Vương Khung.

"Như thị ngã văn, thế tôn tọa da la giang thượng, kiến chân như bất chuyển, diệu pháp kết đế, tín thủ nhi chí, môn đồ giai vãng..."

Đúng lúc này, một tràng thanh âm tụng kinh vang vọng, Di Đà Nhận nở rộ ánh vàng vô cùng tận, chiếu rọi thiên địa, thần thánh hùng vĩ, không thể miêu tả.

Ở dưới sự chiếu rọi của cổ quang này, hết thảy tồn tại dường như cũng biến mất.

Cửu Diễm Sơn Chủ, Thất Hoàng Tử, thiếu niên chân trần...thậm chí là Huyền Thiên Quan.

"Đây là..."

Vương Khung mở to hai mắt nhìn, nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn dường như bị kéo tới một phương thế giới khác.

Vùng đất trước mặt cằn cỗi và hoang tàn, ở trung tâm của những xác chết chất đống bởi hàng ngàn sinh vật là một bông sen vàng nhuốm máu, ở phía trên có một cỗ kim thân mục nát ngồi xếp bằng.

Oanh...

Kinh lôi lấp lóe, xé rách trường không.

Một cái bóng chậm rãi kéo dài, đi tới từ chỗ xa.

"Ngươi rốt cuộc cũng đến rồi!"

"Phật Chủ, ngươi còn chưa tịch diệt sao?" Ở dưới lôi quang, đạo thân ảnh kia chậm rãi nói.

"Ta đang chờ ngươi...sau bao năm tháng thăng trầm, ngươi rốt cuộc cũng đến..." Kim thân mục nát truyền ra dao động.

"Lâm La Thiên!"

Trong thiên địa hoang vu, một mảnh huyết tinh sát phạt.

Thi thể trải đầy đất, máu chảy thành sông, khắp nơi đều là tường đổ, đao binh phá toái cắm ở phía trên đại địa.

Bên trong đống đổ nát, vô số thi thể chồng chất ở trên núi nhỏ, kim thân mục nát ngồi xếp bằng kia động.

Kim thân mặc dù mục nát, giống như tịch diệt, nhưng lúc này lại chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía trước.

Bên trong hư không, một vị nam tử đi tới, quần áo bê bết máu.

"Lâm La Thiên, ngươi cuối cùng vẫn tới rồi." Kim thân mục nát kia nói.

"Ta đến tiễn biệt ngươi!" Lâm La Thiên khẽ nói.

"Tuế nguyệt ung dung, chung quy vẫn sẽ đi đến một bước này." Phật Chủ khẽ thở dài.

"Ta cũng đã từng chinh chiến vì cái thế giới này..."

"Vạn pháp tịch diệt, thiên hạ trống rỗng, chỉ còn lại một mình ngươi, dạng thế giới này còn có ý nghĩa gì?" Kim thân mục nát thản nhiên nói.

Trong mắt Lâm La Thiên hiện ra một tia mệt mỏi, nhưng thần sắc lại càng trở nên kiên định.

"Con đường của ta vẫn chưa kết thúc, một thế này vẫn chưa tận, sẽ luôn có kẻ đến sau."

"Ta còn chưa thể ngã xuống!"

Dứt lời, Lâm La Thiên đi lên phía trước, phía sau y có quang minh vô lượng lấp lóe, chiếu rọi chư thiên vạn giới.

Mọi thứ trước mắt đều tan thành tro bụi dưới quang minh.

Kim thân mục nát dần dần bị quang minh bao phủ, vết tích pha tạp bắt đầu tróc ra, thương thế trầm trọng cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, tiêu vong theo cỗ thân thể kia.

"Lâm La Thiên, ngươi lựa chọn một con đường gian nan nhất, vô địch thiên hạ, cũng là nguyền rủa vĩnh viễn." Kim thân mục nát nở rộ quang huy rực rỡ.

Một khắc cuối cùng, y chung quy cũng đi về hướng tịch diệt, không bao giờ trở lại thế gian.

Oanh...

Đột nhiên, đại địa nứt vỡ, từng sợi xiềng xích duỗi ra từ sâu trong lòng đất, trảo về hướng thi thể Phật Chủ.

Xiềng xích khủng bố kia lộ ra tai ách cùng với không rõ thật sâu, vừa mới xuất hiện, thiên địa thảm thiết, như gặp phải tận thế, không trung cũng đều nứt ra, từng đạo thần lôi rơi xuống, giống như đang gào thét.

"Liền chờ các ngươi!" Lâm La Thiên lộ ra thần sắc lạnh lùng, y tiến tới một bước, bàn tay rơi xuống, Hỗn Độn chi khí lưu chuyển, trong lòng bàn tay phảng phất như ẩn chứa từng tòa thế giới, đang dựng dục, đang hủy diệt...

"Đây là lực lượng gì?"

Vương Khung giống một khán giả, lộ ra thần sắc kinh dị.

Lực lượng của Lâm La Thiên siêu việt phạm trù nhận biết của hắn, giống như là sâu kiến đang dò xét thần linh, vẻn vẹn chỉ là khí tức đáng sợ kia liền khiến cho hắn không rét mà run, đại não nổ vang, cơ hồ liền muốn nứt ra.

Xiềng xích trầm trọng tản mát ra khí tức màu đen, bỗng nhiên đụng vào bàn tay của Lâm La Thiên.

Mảnh vỡ thế giới đập xuống phiến thiên địa này.

Chỉ một thoáng, chung quanh hiện ra tinh không, nhật nguyệt đồng thiên, vô số quỹ tích xen lẫn, dường như muốn suy diễn ra một vùng trời mới.

Oanh...

Đúng lúc này, một dòng sông cuồn cuộn mà tới từ phần cuối bầu trời, phảng phất như thần linh, tản mát ra khí tức hằng cổ như một.

"Đó là...Táng Viêm Hà! ?" Vương Khung sợ hãi.

Đây là dòng sông cổ xưa nhất giữa thiên địa, danh xưng là tổ hà vạn linh, vào trước khi yêu thú thống trị thế giới, con sông này liền đã tồn tại.

Táng Viêm Hà đi ngang qua thế giới, xuyên qua cấm khu, một mực đi

đến phần cuối bầu trời.

Chương 1003

Oanh...

Đột nhiên, nước sông chấn động, từng sợi xiềng xích duỗi ra từ bên trong Táng Viêm Hà, cùng lúc đó, một bàn tay lớn cũng duỗi ra dưới xiềng xích.

Bàn tay lớn kia to lớn vô cùng, phảng phất như có thể che khuất trời xanh, cầm vầng trăng sáng.

Hoa văn bàn tay to giống như hoa văn khắc trên trời đất, ẩn chứa ý nghĩa Phật pháp cao siêu.

Phía trên vấy máu, hòa với nướcTáng Viêm Hà, không biết đến từ bao nhiêu sinh linh.

Một màn này làm cho nội tâm của Vương Khung rung động, hắn chỉ cảm thấy tê cả da đầu, rùng mình.

Ở phía dưới Táng Viêm Hà vậy mà ẩn giấu tồn tại khủng bố như thế?

"Lâm La Thiên, ngươi đã vượt qua ranh giới!" Một giọng nói khủng bố phát ra từ bên trong Táng Viêm Hà.

Bàn tay lớn kia phá tan bầu trời đầy sao chụp vào Lâm La Thiên.

Lâm La Thiên bước ra một bước, khí tức hỗn độn tràn ngập, điểm ra một chỉ, kiếm khí vọt lên, như sinh không tu, trực tiếp đụng vào bàn tay to lớn kia.

Oanh...

Vạn đạo hoa lửa, như nghiệp hỏa diệt thế, thiêu rụi một khỏa lại một khỏa sao trời.

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, xiềng xích quất tới, rơi lên trên người của Lâm La Thiên.

Lâm La Thiên rên lên một tiếng, khí tức hỗn độn hóa thành thần lôi lan tràn dọc theo xiềng xích.

Xuy xuy xuy...

Xiềng xích thần bí chấn động, khí đen dày đặt xông ra từ phía trên.

"Thân làm kiến hôi, không thể rung chuyển được gì, làm như vậy thì có ý nghĩa gì?" Giọng nói khủng bố lại vang vọng một lần nữa, lộ ra một tia khinh miệt cùng với đùa cợt.

"ít nhất ta biết được, phía trước có đại địch!" Lâm La Thiên rống to, chấn động cả thế giới.

Đột nhiên, y như là Hỏa Chủng, toát ra ánh sáng vô lượng.

Dạng ánh sáng này như một vị thần bất hủ, không thể tịch diệt, chiếu rọi thiên địa, xuyên qua tuế nguyệt.

Ở dưới sự chiếu rọi của ánh sáng bất hủ này, hết thảy tồn tại đều phảng phất như bị thông phệ.

Bàn tay lớn khủng bố, xiềng xích thần bí, Táng Viêm Hà cổ lão cũng đều không thấy...

Liền ngay cả suy nghĩ của Vương Khung dường như cũng bị ánh sáng bất hủ kia phong ấn vào giây phút cuối cùng.

Ông! Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh sáng tán đi.

Vẫn như cũ là vùng thế giới kia, đống đổ nát không còn, chỉ còn lại đại địa hoang vu thê lương.

Vô số thi thể cũng đều tan thành mây khói.

Lâm La Thiên đứng ở nơi đó, trên người bê bết máu, cũng không biết là của mình hay là của địch nhân.

Thân thể của Phật Chủ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu vỡ vụn, hóa thành điểm điểm huỳnh quang màu vàng, tiêu tán trong thiên địa.

Trời sinh vạn vật, tự có sinh diệt, cho dù là cường giả cái thế cũng sẽ có một ngày tịch diệt!

Vương Khung có một chút thổn thức nhìn cảnh này, hắn có thể cảm thấy được rõ ràng, Di Đà Nhận hắn lấy được cùng với vị kim thân Phật Chủ trước mặt này có khí tức giống nhau.

Có lẽ Di Đà Nhận chính là do vị đại năng cổ lão này đoán tạo.

Y điểm ra một chỉ, một vệt ánh vàng bị kéo ra ngoài từ bên trong thân

thể tàn phế của Phật Chủ.

Vệt ánh vàng vàng này được tạo thành từ vô số phù văn, tản ra trận trận thanh âm tụng kinh.

Lâm La Thiên dùng hai tay kết ấn, một trang sách bay ra.

Trang sách kia cũng không biết dùng chất liệu gì chế thành, ở phía trên có đường vân đại địa núi sông, nhưng lại là trống không, không có một chữ.

Ở dưới sự dẫn dắt của Lâm La Thiên, vô số phù văn màu vàng giống như tinh linh nhấp nháy, lần lượt bay về phía trang sách kia, in lên trên.

Ngay sau đó, Lâm La Thiên suy nghĩ một chút, viết xuống ba chữ to ở bên trên trang sách kia:

Độ Linh Chú!

"Con bà nó!" Vương Khung trừng to mắt nghẹn ngào hô.

Độ Linh Chú bên trong truyền thuyết hoá ra là đến như thế này, danh xưng độ hóa vạn linh, từ đây quy y.

Không thể nghi ngờ, trang sách kia chính là một bộ phận của « La Thiên Thủ Trát ».

Lâm La Thiên đi khắp thiên hạ, tìm kiếm tầng tầng bí pháp cấm kỵ, dùng đại thần thông lưu trong cổ quyển, đó chính là « La Thiên Thủ Trát ».

Quyển sách cấm kỵ này khiến cho thế nhân đều thèm muốn khát khao, liền ngay cả Quang Minh Điện cũng đều ngấp nghé đã lâu.

Trong suốt nhiều thời đại, mọi người đều tin rằng Lâm La Thiên đã đặt quyển sách cấm kỵ này ở trong Thiên Khải Bảo Khố.

Vương Khung không ngờ được, hắn vậy mà có thể nhìn thấy một phần bí mật chế tác « La Thiên Thủ Trát », chỉ là quá quỷ dị.

Ông! Thân thể của Phật Chủ triệt để tiêu tán, ở địa phương ngồi xếp bằng nguyên bản, một thân ảnh khó mà nhận ra chui ra, không ngừng nhúc nhích.

"Đó là..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, lại phát hiện ra, đó là một con côn trùng...

Một con côn trùng vàng óng!

"Côn trùng! ?" Vương Khung kinh hãi thất thần.

Sau khi Phật Chủ tịch diệt, kim thân mục nát hóa thành hạt bụi, vậy mà từ bên trong dựng dục ra một con côn trùng, một con côn trùng màu vàng.

Chương 1004

Hôm đó, quái vật trốn ra từ Chân Không Gia Hương kia sau khi chết cũng lưu lại sinh mạng thể côn trùng tương tự.

Thậm chí, tại tổng bộ Quang Minh Học Cung ngày đó, trên Tân Hoả Sơn, vết tích Vương Giác Thần lưu ở giữa thiên địa hiển hóa, thần uy mênh mông, sau khi hóa diệt, cũng lưu lại một con côn trùng màu đỏ, bị Vương Khung trấn áp ở bên trong Thiên Sinh Trì!

Phật Chủ tịch diệt, cũng lưu lại một con côn trùng!

"Đây đến cùng là đồ vật quỷ quái gì?" Vương Khung nhíu mày, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nếu như nói đây chỉ là trùng hợp, chỉ sợ chính hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Oanh...

Lâm La Thiên cũng không nhiều lời, nhục thân của y nổ vang, nở rộ quang minh vô lượng, mỗi một khối bảo cốt đều đang rung động, hiển hiện phù văn huyền diệu.

"Đó là...Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp! ?" Vương Khung kinh nghi bất định.

Dạng khí tức này không thể nghi ngờ, chính là « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp » hắn tu luyện, chỉ là môn công pháp này ở trong tay Lâm La Thiên quả thực là diễn hóa vạn tượng, thiên địa cộng minh.

Uy năng khủng bố khiến cho thời không chung quanh cũng đều phảng phất như ngưng kết.

Con côn trùng màu vàng kia vừa muốn chui vào hư không bỏ chạy, liền bị khí tức phát tán ra từ thân thể của Lâm La Thiên giam cầm.

Nhục thân của Lâm La Thiên nổ vang, hút con côn trùng màu vàng kia vào trong cơ thể, vậy mà dùng một đạo phù văn phong cấm, giam cầm ở bên trong một khối xương!

"Chuyện này...chuyện này..." Hai mắt của Vương Khung trợn tròn, chỉ

cảm thấy không thể tưởng tượng.

Nhìn như vậy, thân thể của Lâm La Thiên quả thực liền giống như là một toà lồng giam.

"Con bà nó, chẳng lẽ đây mới là công dụng chân chính của « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp »?" Vương Khung nhìn mà líu lưỡi, trong nội tâm nhấc lên gợn sóng, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Từ khi hắn tu luyện môn công pháp này đến nay, vẫn cảm thấy bên trong rất có kỳ quặc, ẩn chứa huyền bí khó có thể hiểu thấu đáo, hiện nay nhìn thấy Lâm La Thiên thi triển công pháp, hắn chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

"Bạch gia là không biết đối với môn công pháp này, hay là cố tình giấu diếm?" Trong nội tâm Vương Khung không khỏi nói thầm.

Quang ảnh biến hóa, Lâm La Thiên rời khỏi vùng đất hoang vu kia.

Y hành tẩu thế gian, xuyên qua hoang mạc di tích, bơi qua Thập Vạn Đại Sơn, xâm nhập tuyệt địa Bắc Cảnh, thăm dò tứ hải đại dương mênh mông.

Lâm La Thiên là như một người khách qua đường, ngắm nhìn nhân thế thay đổi, nhìn hoa nở hoa tàn, y không hệ can dự, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Tâm thần của Vương Khung cũng đi theo bước chân của Lâm La Thiên, không ngừng di chuyển.

Một ngày, Lâm La Thiên ở trong Đông Hải gặp phải một đầu yêu thú đáng sợ.

Đó là một đầu Chân Vương, thân khoác khải giáp thủy tinh, sau lưng có một cái đuôi to lớn, trên đỉnh đầu có một đôi sừng thú, phát ra khí tức đáng sợ làm cho cả Đông Hải cũng đều chập chờn lăn lộn.

"Đây là yêu thú gì?" Vương Khung kinh hãi, mặc dù chỉ là một đoạn quang ảnh ngắn ngủi, nhưng khí tức đầu yêu thú kia phát ra lại chân thực đáng sợ, coi như là tồn tại cường đại bên trong Chân Vương Điện hôm đó cũng đều không thể sánh bằng.

Phong vân biến sắc, lôi quang nổ vang, đầu Chân Vương đáng sợ kia cũng không nhiều lời, trực tiếp xuất thủ, diệu pháp thông thần, chấn thiên động địa, địa phong thuỷ hỏa dâng lên, bao phủ một phương.

Lâm La Thiên không hổ là thiên hạ đệ nhất cao thủ ba ngàn năm nay, quanh người y nở rộ quang minh vô lượng, như là thần linh khôi phục, trực tiếp xé rách hư không, xuất hiện ở trước người đầu Chân Vương kia!

"Lâm La Thiên, đối chọi với thiên, ngươi đang tìm chết!" Đầu Chân Vương kia cảm nhận được nguy cơ vô tận, nghiêm nghị quát.

Oanh...

Một quyền mang theo thần viêm trực tiếp xuyên thủng thân thể của đầu Chân Vương kia, dao động hủy diệt truyền ra khắp thiên địa, kiếp số dâng trào, tai nạn hàng lâm...

"Lâm La Thiên, ngươi tất nhiên sẽ bị vận mệnh nguyền rủa, ta chờ ngươi tại địa ngục!" Đầu Chân Vương đáng sợ kia phát ra thanh âm oán độc sau cùng.

Thân thể của nó bỗng nhiên nổ tung, hóa thành tro tàn bên trong kiếp số.

Ông! Nước biển sôi trào, giống như bị đun sôi một nửa.

Phong vân tán diệt, hết thảy dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Ở phía dưới sóng biếc, một con côn trùng như là tinh thể chui ra, liền muốn chui vào đáy biển.

Bàn tay lớn của Lâm La Thiên rơi xuống, như là lao ngục giam cầm nó, bảo cốt trong cơ thể y toát ra ánh sáng màu vàng óng, phong ấn con côn trùng màu xanh kia, hòa làm một thể cùng với một đạo phù văn cuối cùng, trấn áp ở trong cơ thể.

"Y đến cùng tại làm gì? Những con côn trùng kia đến cùng là thứ gì?" Trong nội tâm Vương Khung tràn ngập nghi hoặc.

Hắn có thể nhìn ra được, lúc này thần thông của Lâm La Thiên đã đại thành, đối mặt với dạng tồn tại kia cũng chỉ là một kích tất sát, quả thực kinh khủng đến mức không giống như nhân loại.

Chương 1005

Thiên hạ đệ nhất cao thủ, danh xứng với thực.

Cứ như vậy, Lâm La Thiên hành tẩu thiên hạ, không ngừng tìm kiếm tồn tại tương tự.

Y đã từng ở bên trong một ngọn núi cổ mây mù mờ mịt tìm được một đầu lôi long, dùng đại thần thông chém giết nó, thu hoạch được một con côn trùng màu tím.

Y đã từng tìm thấy một bộ xương không có đầu ở một toà cổ thành đã bị mai một từ lâu, nó ngồi trên vương vị, thưởng thức tuế nguyệt trôi qua.

Cuối cùng, bộ xương kia chết ở trong tay Lâm La Thiên, hóa thành một con côn trùng màu trắng sữa.

Y cũng từng ở trong cổ miếu hoang mạc gặp được một vị cường giả tượng bùn quỷ dị, cuối cùng dùng ba chiêu chém giết đối phương, thu hoạch được một con côn trùng màu vàng đất.

Y còn ở bên trong núi lửa cổ lão ngủ say tìm được một vị cự nhân hỏa diễm sắp xuất thủ, dùng thủ đoạn tuyệt cường trấn áp đối phương, sau khi chém giết thu hoạch được một con côn trùng giống như hỏa diễm.

Lâm La Thiên phong ấn toàn bộ đám côn trùng này ở trong cơ thể của chính mình, có một số dần dần khô héo chết đi, có một số vẫn tiếp tục sống.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm La Thiên rốt cuộc cũng dừng bước, y không ngừng xuyên qua hư không, phong ấn giam giữ những con côn trùng kia tại địa phương khác biệt.

Một con côn trùng màu tím trong đó bị trấn áp ở bên trong một hang động cổ xưa, mái vòm chạm rỗng, lôi điện lấp lóe, dùng vô tận xiềng xích vây khốn.

"Ừm?" Vương Khung nhíu mày, cảm thấy có một chút không thích hợp.

Cứ cách một đoạn thời gian, Lâm La Thiên đều sẽ hàng lâm, tra xét sự biến hóa của đám côn trùng này.

Dần dần, con côn trùng màu tím kia không những còn sống, ngược lại

còn bắt đầu sinh trưởng, càng lúc càng lớn, cuối cùng nhả tơ thành kén, cuối cùng một sinh linh mới phá kén mà ra.

Đó là một nhân loại, thân thể gầy yếu, da bọc xương, quanh người dựng dục ra lôi đình màu đen đáng sợ.

"Con bà nó!" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt này.

Thân ảnh này, tràng cảnh này, loại lực lượng này, hắn quá quen thuộc.

"Tại...tại sao có thể như vậy?" Vương Khung hơi giật mình, trong nội tâm nhấc lên sóng to gió lớn.

Chân tướng thế giới đang dần dần triển lộ ở trước mặt hắn.

Rốt cuộc, qua một hồi lâu, Lâm La Thiên lại đi đến chỗ này một lần nữa.

"Đây cũng là một lần cuối cùng ta đến!" Lâm La Thiên khẽ nói.

"Thả ta ra ngoài!" Nhân loại gầy yếu kia nghiêm nghị gào thét, lôi đình màu đen bên trong không trung nổ vang, như là đại ma, phảng phất như muốn thôn phệ nhân gian.

"Nghĩ xằng nghĩ bậy!" Lâm La Thiên khoát tay, toàn bộ hang động cũng đều rung động, lực lượng trung tâm dần dần tụ lại, hóa hình ở trong bàn tay y, biến thành một miếng sắt, loang lổ vết rỉ, thần bí khó hiểu.

"Một ngày nào đó, các ngươi sẽ phát huy ra tác dụng!" Lâm La Thiên khẽ nói.

Y điểm ra một chỉ, khắc một con số lên miếng sắt gỉ: 73!

Miếng sắt số 73! ?

Lúc này, Vương Khung rốt cuộc cũng biết được, miếng sắt như là lồng giam kia đến cùng có lai lịch ra sao.

Những côn trùng thần bí kia trải qua biến dị, hóa thành một loại sinh linh khác, có hình thái khác nhau, bị Lâm La Thiên trấn áp tại các chỗ trong thiên địa, có tổng cộng chín mươi chín tòa, danh xưng là Cổ Ngục Đình.

"Đám côn trùng này đến cùng có lai lịch ra sao?" Trong nội tâm Vương Khung sinh ra vô hạn nghi hoặc.

Mạnh như Lâm La Thiên cũng đều không tiếc hao phí thời gian, đi khắp chư thiên, truy tìm dấu chân của bọn hắn, đồng thời dùng đại thần thông phong ấn bọn hắn, trấn áp tại các chỗ trong thiên địa, quan sát sự biến hóa cùng với trưởng thành của bọn hắn.

Đồng thời, ba ngàn năm qua đi, những sinh linh này vậy mà còn chưa chết hết!

Oanh...

Quang ảnh lại biến hóa một lần nữa.

Lần này, xuất hiện ở trước mắt là một tòa cung điện cổ xưa, hoang tàn nham nhở.

Phía trên nhất cung điện có một biểu tượng ngọn lửa.

Bái Hỏa!

trong lòng Vương Khung khẽ nhúc nhích, kể từ khi hắn xuất đạo, đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy biểu tượng này.

Nó đại biểu cho khởi nguyên nhân loại, Hỏa Chủng bắt đầu, cùng với thời điểm huy hoàng nhất của nhân loại.

Mạnh như Quang Minh Điện cũng đều xuất thân từ nó.

"Cuối cùng thì ngươi cũng đến được đây." Giọng nói già nua vang lên ở bên trong cung điện, lại không nhìn thấy bất luận thân ảnh nào.

"Còn quá nhiều việc phía sau, cho nên ta phải làm từng việc một." Lâm La Thiên đi tới từ bên ngoài điện, ngồi xuống.

"Khí phách của ngươi quá lớn, muốn một lần mưu vạn thế." Giọng nói già nua vang lên một lần nữa.

"Ài, thật không muốn để lại phiền phức cho hậu bối." Lâm La Thiên lắc đầu nói.

"Nhưng không sao, dạng thế giới này mới đặc sắc."

Dứt lời, Lâm La Thiên vung tay lên, toàn bộ cung điện cũng đều chấn động.

Chương 1006

Oanh...

Tiếng vang đáng sợ như là lôi minh.

Đại địa nứt ra, hai bên cung điện bỗng nhiên hiện ra từng cỗ hư ảnh.

"Cái đó là..." Hai mắt của Vương Khung trừng trừng, thân thể như bị điện giật.

Ở hai bên cung điện hiện ra từng chiếc vương tọa cổ lão, pha tạp cũ kỹ, tản ra khí tức thần bí hoang cổ.

"Vương tọa..."

Vào lúc này, Vương Khung chỉ cảm thấy tê cả da đầu, bởi vì đếm kỹ những vương tọa trước mặt này vừa đúng có mười hai toà.

Thập Nhị Vương Tọa!

Hắn cũng không tin tưởng chuyện này là trùng hợp!

Vương Khung bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Lâm La Thiên.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, vị thiên hạ đệ nhất cao thủ ba ngàn năm nay này so với hắn tưởng tượng còn muốn thâm bất khả trắc hơn.

So với Hoắc Pháp Vương tính toán như thiên, nam nhân này đã âm thầm làm quá nhiều sự tình mà người đời không biết tới, nhân quả mà những sự tình này tác động, ảnh hưởng đến hậu thế hơn ba ngàn năm.

Kinh khủng nhất là, loại ảnh hưởng này vẫn còn đang tiếp tục, thậm chí còn chưa chân chính triển lộ.

"Thập Nhị Vương Tọa...tại thời đại Lâm La Thiên liền tồn tại vương tọa?" Vương Khung kinh nghi bất định.

"Còn thật sự bị ngươi tìm được...vật cũ từ thời đại thần thoại..." Lâm La Thiên thì thào khẽ nói.

Một câu nói này triệt để lật đổ suy đoán của Vương Khung, phá vỡ nhận biết của hắn.

"Loại đồ vật này cực kỳ trọng yếu, gánh chịu vận mệnh trọng yếu...thật đáng tiếc..." Giọng nói già nua thở dài nói: "Vương tọa đã mục nát..."

"Không sao cả!" Lâm La Thiên lắc đầu nói.

Hắn dùng hai tay kết ấn, thi triển bí pháp, một bộ cổ thư hiển hiện.

Bộ cổ thư này cực kỳ quỷ dị, như là một sinh linh ngủ say, tản ra dao động sinh mệnh.

"La Thiên Thủ Trát!" Vương Khung nghẹn ngào kêu lên.

"Ngươi thật sự là người điên, vậy mà thật sự sáng tạo ra bộ cổ thư này!" Giọng nói già nua biến thành ngưng trọng dị thường, cả tòa cung điện cũng đều đang rung động.

"Đây chỉ là hình chiếu của nó mà thôi, loại đồ vật này còn chưa thể hiện ở thế gian, nếu không sẽ gây ra nhiễu loạn lớn." Lâm La Thiên thản nhiên nói.

"Đây cũng là bố cục của ngươi?"

"Một bước rất trọng yếu, một ngày nào đó, sẽ có người đến sau lấy đi bộ cổ thư này, gánh chịu vận mệnh của nó."

Dứt lời, quanh người Lâm La Thiên nổi lên gợn sóng màu vàng, một trang sách từ bên trong « La Thiên Thủ Trát » bay ra, mang theo vô số văn tự cổ lão huyền diệu, bay về phía mười hai chiếc vương tọa.

"Ngươi dùng mười hai thiên bí pháp cấm kỵ uẩn dưỡng vương tọa, nhân quả quá lớn..." Giọng nói già nua lộ ra kinh nghi.

"Quỹ tích vận mệnh sẽ phát sinh thay đổi!"

"Sau thịnh thế, nhân kiệt tàn lụi, nhưng thời đại vĩ đại sẽ luôn tiến đến, vào một ngày nào đó, sẽ có người đến sau đủ để gánh chịu những vương tọa này..." Lâm La Thiên vô cùng chắc chắn nói.

"Vinh quang nhân loại..." Giọng nói già nua dần dần rơi xuống, lộ ra cô đơn thâm trầm.

"Tuế nguyệt yên lặng đến nay, cũng chỉ ra một Lâm La Thiên mà thôi, một ngày kia, không biết phải chờ đến khi nào." Giọng nói già nua chậm rãi tiêu tán.

"Đương nhiên là sẽ có một ngày kia, ít nhất là ngươi có thể chờ được." Lâm La Thiên mỉm cười, ánh mắt y nhu hòa, quét qua từng chiếc vương toạ

cổ lão kia, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

"Lão bằng hữu, có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt." Lâm La Thiên quay người rời đi.

Đúng lúc này, cả tòa cung điện chấn động, một cỗ cảm xúc nhàn nhạt như mây khói tản ra, lộ ra một chút bi thương.

"Gặp lại, Thiên Khải!"

Lời nói rơi xuống, cung điện cổ lão chậm rãi đóng lại đại môn.

"Hãy chờ đợi năm tháng đi!"

Oanh...

Quang ảnh tán diệt, Vương Khung phảng phất như trở về từ một cái thế giới khác.

Trước mặt vẫn như cũ là ở bên trong Huyền Thiên Quan.

Chỉ là Cửu Diễm Sơn Chủ, hộp mù, đỉnh đồng, thiếu niên chân trần...toàn bộ đều không thấy.

Tiếng nấu nước trà kéo lại suy nghĩ của Vương Khung, mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi, hơi nước lượn lờ, tản ra ở trong phòng.

Vương Khung kinh nghi bất định, trong nội tâm vẫn như cũ không thể bình tĩnh.

Một màn mới vừa rồi kia đối với hắn mà nói, lượng tin tức thực sự quá lớn, coi như là hắn, nhất thời cũng đều không thể tỉnh táo lại.

"Ngươi đã tỉnh..." Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

Vương Khung vô thức nhìn qua, nói chuyện vậy mà là vị đại hán trung niên mặc áo vải kia.

Lúc này, trước người y không còn đỉnh đồng gì, chỉ có một bộ trà thơm, tản mát ra mùi hương nhàn nhạt, nắp trà sôi trào phát ra âm thanh "lách cách".

"Mới vừa rồi..." Vương Khung mở miệng, nhưng lại không biết nên hỏi cái gì.

Hắn đã có một chút không phân rõ, đến cùng cái nào mới là chân thực, cái nào mới là mộng cảnh, hoặc đều là mộng cảnh.

Thất Hoàng Tử, Cửu Diễm Sơn Chủ, Đại Nhật Sơn Chủ, thiếu niên chân trần...bọn hắn toàn bộ đều không thấy.

Chương 1007

"Không đúng!" Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút.

Thanh Di Đà Nhận kia vẫn lặng lẽ nằm ở bên trong Hỏa Giới.

"Có rất ít người có thể nhìn thấy những hình ảnh kia...trừ phi đạt đến cảnh giới nào đó, lại hoặc là huyết mạch của Lâm La Thiên..." Đại hán trung niên mặc áo vải thuận miệng nói.

"Huyết mạch của Lâm La Thiên! ?" Vương Khung thấp giọng nói.

Thế gian đồn rằng, vị cường giả đệ nhất thiên hạ ba ngàn năm nay này dường như không có để lại truyền thừa cùng với dòng dõi.

Ngay cả cái chết của y cũng tràn đầy sắc thái thần bí.

Mà bây giờ đại hán trung niên mặc áo vải lại nói y vẫn có dòng dõi?

"Nam nhân kia đã làm rất nhiều, y lưu lại rất nhiều vết tích ở cái thế giới này...thật sự là một nam nhân ấm áp..." Đại hán trung niên mặc áo vải nói.

"Nhưng vết tích y lưu lại trừ phi là đạt đến cảnh giới nào đó, ví dụ như là Linh Lô, lại hoặc là huyết mạch của y mới có thể nhìn thấy!"

"Chỉ tiếc, huyết mạch của y lọt vào nguyền rủa cùng với giam cầm! Ừm, ngươi có lẽ đã từng gặp..."

"Ngươi đang nói..." Trong lòng Vương Khung giật thót một cái, rất nhiều manh mối được xâu chuỗi lại với nhau.

Đối với hắn mà nói, lượng tin tức tiếp nhận trong ngày này thực sự quá lớn.

Thập Nhị Vương Tọa, không chỉ vẻn vẹn là một tổ chức, nó còn là trọng khí tuyên cổ bất hủ, đủ để ngược dòng tìm hiểu đến thời đại thần thoại.

Ba ngàn năm trước, Lâm La Thiên tìm nó về, khắc lên mười hai thiên bí pháp cấm kỵ.

Nam nhân vô địch thiên hạ này dường như đã sớm nhìn thấy một góc tương lai.

Tại thời không tiết điểm nào đó, đại thế tiến đến, nhất định có nhân kiệt hội tụ trăm ngàn đời tạo hoá đủ để gánh chịu vương tọa chí cao vô thượng kia.

Vương Khung nhìn thấy đoạn quá khứ phủ bụi này, nhưng lại không biết nó đại biểu cho cái gì.

"Vận mệnh rất kỳ diệu, người nào cũng không thể nhìn thấy phần cuối của nó, chỉ có Lâm La Thiên là một dị số, y đã nhín thấy vô số khả năng." Đại hán trung niên mặc áo vải thản nhiên nói.

"Thập Nhị Vương Tọa, cực kỳ trọng yếu ở bên trong đoạn vận mệnh này, y tìm nó về, để lại cho hậu bối...quả nhiên, như y suy đoán, mấy chục năm trước, cái thế giới này rốt cuộc cũng xuất hiện người đủ để gánh chịu vương tọa..."

Hơi nước lượn lờ, hương trà bốn phía, Vương Khung nghe đại hán trung niên mặc áo vải kể chuyện.

"Đây là số mệnh của bọn hắn, ngồi trên vương vị, bao phủ chúng sinh, gánh chịu nhân quả của cái thế giới này...những gì bản thân bọn hắn nhìn thấy mới là chân tướng vận mệnh..."

"Ta nghe không hiểu." Vương Khung nhíu mày, lắc đầu nói.

"Lâm La Thiên lưu lại rất nhiều vết tích, đại bộ phận đều khắc ở phía trên Thập Nhị Vương Tọa."

"Ngươi đang nói mười hai thiên bí pháp cấm kỵ kia?" Vương Khung buột miệng.

"Đó là mười hai thiên bí pháp cấm kỵ trọng yếu nhất bên trong « La Thiên Thủ Trát », là do y mang ra từ bên trong cấm khu."

"Loại đồ vật này có thể tìm được đại địch phía trước!"

Ông! Vương Khung nhíu mày, phía trước có đại địch, Lâm La Thiên cũng không chỉ nhắc qua một lần.

Đại địch khiến cho Lâm La Thiên cũng đều kiêng dè không thôi,

"Diệt Hỏa Vương Tử sao?" Vương Khung thất thanh nói.

Sự điên cuồng sau cùng của nền văn minh yêu thú, bọn chúng lợi dụng

đồ vật cấm kỵ bên trong cấm khu, sáng tạo ra sinh linh đáng sợ, nó có thể dập tắt tất cả Hỏa Chủng trên thế gian.

Đại hán trung niên mặc áo vải nghe thế, có một chút dừng lại, giương mắt nhìn Vương Khung thật sâu.

"Ngươi đã tiếp xúc đến chân tướng thế giới, nhưng cũng chỉ là một góc của băng sơn mà thôi."

"Sinh linh đáng sợ mà nền văn minh yêu thú sáng tạo kia, chính là dựng dục ra ở trên cơ sở đại địch của Lâm La Thiên...nói theo một ý nghĩa nào đó, Diệt Hỏa Vương Tử là một sự tái sinh thay thế của thứ đó..."

Những gì đại hán trung niên mặc áo vải nói hoàn toàn nằm ngoài nhận biết của Vương Khung.

"Sinh linh đó đã hoàn toàn đi chệch quỹ đạo ban đầu và đạp lên một con đường tiến hóa khác, bởi vậy coi như là Lâm La Thiên cũng không thể giết chết nó." Đại hán trung niên mặc áo vải trầm giọng nói.

"Vật kia quả nhiên còn sống!" Trong lòng Vương Khung giật thót một cái.

Diệt Hỏa Vương Tử, đó có thể xưng là vũ khí mạnh nhất của nền văn minh yêu thú, là ác mộng của hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Nó hàng lâm, có thể coi như là diệt pháp tiến đến.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, trong thời đại hiện nay, nếu như Diệt Hỏa Vương Tử tái hiện thế gian, còn có ai có thể ngăn cản được bước chân của nó.

Nhưng...hiện nay xem ra, chân chính khiến cho Lâm La Thiên kiêng kị, thậm chí mưu đồ cho hậu thế dường như cũng không phải là Diệt Hỏa Vương Tử.

Mà là đại địch phía trước mà y nói.

Thập Nhị Vương Tọa khắc lên mười hai thiên bí pháp cấm kỵ, đây cũng là đường dẫn đến 【 đại địch 】.

Chương 1008

"Thập Nhị Vương Tọa...đã từng tìm hiểu huyền bí trong đó, dạng huyền bí đó chỉ có mười hai người kia biết, bọn hắn mở ra...chiếc hộp Pandora..." Đại hán trung niên mặc áo vải suy tư, nói ra một từ ngữ xa lạ đối với Vương Khung.

(*) Chiếc hộp Pandora ám chỉ một hành động nhỏ bé nhưng có thể gây ra tác hại rất lớn, hay chỉ những thứ hấp dẫn con người ta nhưng ẩn chứa những điều không tốt lành bên trong.

"Đó là thuyết pháp của Tần Hoàng, ý là cấm kỵ tai nạn, vô cùng vô tận..."

Đại hán trung niên mặc áo vải mặt không biểu tình nói, trà thơm trước người y càng trở nên nồng đậm, hơi nước tràn ngập.

"Bọn hắn nhìn thấy cái gì?" Vương Khung không nhịn được hỏi

"Mọi thứ Lâm La Thiên kiêng kỵ!"

Bắt đầu từ ngày đó, Thập Nhị Vương Tọa triệt để tuyệt tích nhân gian.

Vương toạ cổ lão đã mục nát, vốn dĩ không nên tụ hợp cùng một chỗ.

Nhưng bên trong bọn hắn xuất hiện một kẻ khác loại, dựa vào sức một mình hiểu rõ sự huyền bí của Lâm La Thiên, rình mò ra lực lượng của vương tọa, y không cần các vương tọa khác, liền có thể lại một lần nữa tìm được thông đạo kia.

"Ngươi đang nói..." Trong lòng Vương Khung hơi giật mình một chút, trong giây lát liền đoán ra cái gì.

"Tần Đạp Thiên, nam nhân này là một dị số, ngàn vạn năm chung linh dục tú, y là tồn tại càng thêm khác loại so với Lâm La Thiên..."

Đề cập đến cái danh tự này, trong mắt của đại hán trung niên mặc áo vải rốt cuộc cũng hiện ra một tia chấn động.

"Tần Hoàng bệ hạ!" Vương Khung lộ ra thần sắc quả là thế.

Trên trời dưới đất, chỉ sợ không có người nào càng thêm thần bí, càng thêm đặc biệt hơn so với nam nhân này.

"Nếu như sinh ra sớm ba ngàn năm, y nhất định có thể tranh phong cùng với Lâm La Thiên...chỉ tiếc, y sinh sai thời đại." Đại hán trung niên mặc áo vải lắc đầu thở dài.

"Dù vậy, y vẫn như cũ đánh phá bố cục của Lâm La Thiên, dựa vào sức một mình, tiếp xúc đến tồn tại đáng sợ kia..."

"Tần Đạp Thiên quá bá đạo, quá cường thế, y phong ấn vương tọa, không cho phép thế gian nhúng chàm, muốn một người độc hưởng đại bí mật..." Mặt của đại hán trung niên mặc áo vải giống như chụp lên sương lạnh, lộ ra vẻ hờ hững.

"Cho nên các ngươi mới đánh chủ ý vào lão thất, muốn từ trên người y chiếm giữ sự huyền bí của huyết mạch Tần Hoàng." Vương Khung trầm giọng nói.

Hắn có thể kết luận, Huyền Thiên Quan có lai lịch phi phàm khó lường, nếu không sẽ không có khả năng biết nhiều bí mật như vậy.

"Y chỉ là một bước trong đó mà thôi, ngươi mới là trọng yếu nhất..." Đại hán trung niên mặc áo vải đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt chợt hiện tinh mang, như bao hàm nhật nguyệt.

Toàn thân lông tơ của Vương Khung dựng đứng, không nhịn được lui về phía sau một bước, vô thức hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì ngươi họ Vương, càng là bởi vì ngươi tu luyện « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp »..."

"Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp! ?" Vương Khung nghi ngờ nói.

"Xem ra ngươi còn không biết, môn công pháp này còn có một cái tên khác, gọi là..." Đại hán trung niên mặc áo vải lạnh lùng nói.

"Ngươi đã nói quá nhiều!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên, từ xa đến gần, giống như thiên lôi mênh mông, cuồn cuộn mà tới.

"Đây là..." Trong lòng Vương Khung khẽ động.

Thanh âm này hắn quá quen thuộc.

Đại hán trung niên mặc áo vải ngừng nói, y dừng lại động tác trong tay, ánh mắt biến thành hoảng hốt.

"Bao nhiêu năm, không ngờ được vẫn còn có một ngày gặp lại, tuế nguyệt quả nhiên mới là đại địch của nhân gian." Đại hán trung niên mặc áo vải than khẽ.

Y lấy ra hai chiếc chén ngọc, cầm ấm trà lên, rót hai chén trà xanh.

Hương trà bốn phía, lượn lờ như mây khói, huyễn hóa ra tầng tầng dị tượng.

Vương Khung nhìn thấy thế, khẽ hít vào, liền cảm thấy máu trong cơ thể nóng bỏng, Hỏa Chủng màu đen bùng lên mạnh mẽ, lại có xu thế tiến hóa.

Không thể nghi ngờ, đây cũng không phải là trà phổ thông, là trân phẩm nhân gian, hiếm có khó tìm.

Oanh...

Bên trong không trung, sấm vang như rồng gầm không ngớt, uy áp đáng sợ càng ngày càng gần, mặt đất cũng đều đang rung động.

Cỗ khí tức quen thuộc kia phảng phất như gần trong gang tấc.

Phanh! Đột nhiên, mái vòm nổ tung, bên trong không trung, một vị nam tử trung niên phá toái hư không mà đến, thần uy bá đạo, khí phách kinh thiên.

Thần Cương, người hộ đạo Quang Minh Học Cung, một trong Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa xuất hiện ở phía trên toà Huyền Thiên Quan này.

Ánh mắt y như điện, khẽ đảo qua Vương Khung, cuối cùng rơi ở trên người đại hán trung niên mặc áo vải.

"Đã lâu không gặp..."

"Hung Thiết! ! !"

Sông núi đã xa, giang hồ cố nhân.

Thần Cương đạp không mà đến, hờ hững nhìn qua đại hán trung niên mặc áo vải.

Hung Thiết, một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Là cao thủ cái thế nổi danh cùng với Hắc Nhận, Thần Cương, Thiên Nha, Vong Linh, Đại Kiếm, người đốn củi.

Chương 1009

Nội tâm của Vương Khung dập dờn, hắn không ngờ được ở phía sau Huyền Thiên Quan lại có một vị Thập Nhị Vương Tọa, chiến hữu của Tần Hoàng ngày xưa.

Liên quan tới Hung Thiết, Vương Khung đã từng nghe qua.

Vị đại lão này được biết đến là lực lượng đệ nhất bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Thể chất của y cực kỳ đặc biệt, như mắt biển hố trời, có thể thôn diệt vạn vật, dung hợp chư pháp, hóa thành chất dinh dưỡng của chính mình, không ngừng trưởng thành.

Nghe nói, tài nguyên tiêu hao từ khi y tu luyện đến nay có thể chế tạo ra 100 vị cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng đều dư xài.

Thậm chí, trước kia y vì đột phá cảnh giới, tìm kiếm di tích hoàng lăng Đại Hạ, xâm nhập vào bên trong, dùng thủ đoạn bá thiên tuyệt địa mạnh mẽ bắt lấy bảo vật trong đó.

Thậm chí, y đã từng dọc theo Táng Viêm Hà, đặt chân đến cấm khu, tìm kiếm tài nguyên, chỉ vì thỏa mãn nhu cầu của thân thể, lấp đầy cảm giác đói bụng không giờ khắc nào không đang lôi kéo y kia.

"Ta còn tưởng người đến sẽ là Cửu Đỉnh, không ngờ được lại là ngươi." Hung Thiết khẽ nói.

【 Cửu Đỉnh 】y nói tới, chính là danh hiệu của Tần Hoàng ở bên trong Thập Nhị Vương Tọa năm đó.

"Y hùng bá thiên hạ, thần thông đại thành, tự nhiên sẽ không dễ dàng xuất thủ." Thần Cương lắc đầu, khí tức khủng bố như thủy triều tự ý, lao nhanh không ngừng, bao phủ trọn ngọn núi cao.

"Nhật nguyệt chiếu đến, đều là sông núi, như trước kia y nói, hùng bá thiên hạ, leo lên đại vị chí cao..." Hung Thiết thì thào khẽ nói: "Y quả nhiên là kẻ đặc biệt nhất bên trong chúng ta."

Oanh...

Lời nói rơi xuống, Hung Thiết chậm rãi đứng dậy.

Chỉ một thoáng, khí tức khủng bố như núi biển từ trong cơ thể y bạo phát đi ra, thiên địa sợ hãi, phong vân biến sắc, liền ngay cả núi sông dưới chân cũng đều run rẩy, phảng phất như tùy thời cũng đều sẽ sụp đổ.

Vương Khung kinh nghi bất định.

Cao thủ cấp bậc Thập Nhị Vương Tọa thực sự quá khủng bố, loại lực lượng này có thể xưng là hủy thiên diệt địa.

"Ngươi đến cùng vẫn đã lựa chọn một con đường khác!" Thần Cương trầm giọng nói.

"Đường của Cửu Đỉnh là tuyệt lộ, ngươi lựa chọn y, chẳng khác gì là từ bỏ tất cả hi vọng."

Phanh! Hai thân ảnh va chạm ở bên trong hư không, dư ba khủng bố trực tiếp trùng kích núi sông dưới chân.

Ông! Đúng lúc này, một gợn sóng màu vàng truyền ra từ bên trong hư không, trấn trụ núi sông.

"Người nào?" Trong lòng Vương Khung khẽ động, nhìn về phía đầu nguồn gợn sóng màu vàng.

Sâu trong hư không, còn có một thân ảnh ngồi xếp bằng, vô cùng thần bí.

Dùng cảnh giới của hắn lại là không nhìn thể ra đến cùng là người nào.

"Sau lưng của ngươi còn có ai?" Thần Cương rống to.

Bá Đạo Chân Cương hóa thành một thanh Bất Hủ Chi Kiếm, phá toái hư không, chém về phía trước.

Hung Thiết lạnh lùng, nhục thân nổ vang, như là hắc động, thôn diệt hết thảy, y khoát tay, lực lượng khủng bố vặn vẹo hư không, trực tiếp đụng vào Bất Hủ Chi Kiếm.

Nghiệp hỏa như thiên hàng, phần diệt trong nhân thế.

Khí tức của hai thân ảnh cường đại nghịch chuyển thiên địa.

Vương Khung sợ hãi, chỉ cảm thấy chỗ kia hoàn toàn mơ hồ, phảng phất như bị hỗn độn bao phủ.

"Giao vương toạ ra đi!" Giọng nói của Hung Thiết truyền ra.

"Tai Tinh vương tọa cũng đã rơi vào trong tay của ngươi?" Thần Cương xuất thủ một lần nữa, Bá Đạo Chân Cương hóa thành một đạo phù lục to lớn, che khuất bầu trời, phong ấn thương khung.

Oanh...

Hung Thiết như là thần thú thái cổ, cánh tay giống như trường thương duỗi ra, lực lượng đáng sợ trực tiếp đánh nát bấy đạo phù lục kia.

Ánh sao lấp lánh, Chân Cương vạn hóa, trực tiếp ngưng tụ thành một ngôi sao lớn, đập tới.

"Con đường kia của Cửu Đỉnh căn bản là không đi được, ngươi hẳn phải biết rằng, đại kiếp của y đã sắp đến, không còn sống được bao lâu." Hung Thiết nghiêm nghị quát.

Đột nhiên, hư không phá toái, một đạo thân ảnh khủng bố hiển hiện phía sau y, giáp đỏ trải rộng quanh người, miệng lớn thôn thiên, phảng phất như muốn ăn tươi toàn bộ thế giới.

"Đi!" Thần Cương đấm ra một quyền, Bá Đạo Chân Cương hóa thành một đạo quyền ấn to lớn, trực tiếp xé rách thương khung.

Hai thân ảnh trực tiếp nhảy vào.

Cao thủ cấp bậc Thập Nhị Vương Tọa, một khi toàn lực chém giết, thậm chí sẽ lan đến gần Đế Đô.

Gợn sóng màu vàng dập dờn, dù cho có cao thủ âm thầm bảo hộ, núi sông dưới chân cũng đã bị xé rách, địa hình triệt để sụp đổ.

Chỗ sơn phong nguyên bản của Huyền Thiên Quan cũng bị san bằng một nửa.

"Quá lợi hại!" Vương Khung líu lưỡi.

Dùng lực lượng hiện tại của hắn cũng được tính là cao thủ, đủ để đối kháng với Chưởng Khống Giả, chém giết tiểu cự đầu, nhưng so sánh với dạng cao thủ như Thần Cương, Hung Thiết, quả thực có thể không cần nói.

"Lão bản cũng là loại cao thủ cấp bậc này!" Vương Khung nắm chặt song quyền, trong nội tâm sinh ra khát vọng đối với lực lượng.

Chương 1010

Đối với hắn mà nói, một mực tu luyện tới Chúa Tể Giả hắn là không có vấn đề.

Cảnh giới Dung Khí tầng chín như Vương Khung ở bên trong chuyện này căn bản không được tính tới, việc hắn cần làm chính là không ngừng dung hợp hoa sen đen, kích hoạt Hỏa Chủng, hóa năng lực thành Viêm Binh.

Chín đại Viêm Binh, liền có thể đăng lâm cảnh giới Dung Khí tầng chín, đạp vào Chúa Tể Giả đỉnh phong.

Đến lúc đó, Vương Khung mới sẽ gặp phải cửa ải lớn nhất trong đời hắn.

Có thể lĩnh hội Linh Lô, đặt chân đến cảnh giới chí cao kia hay không, chuyện này cho dù là ai cũng không biết.

Ông! Gợn sóng màu vàng khuếch tán, thân ảnh ẩn nấp trong hư không kia điểm ra một chỉ.

Vương Khung ngã xuống đống đổ nát trên núi.

Chờ đến khi hắn ngẩng đầu lại nhìn, đạo thân ảnh kia đã tiêu tán không thấy, hư không cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Huyền Thiên Quan to như vậy hóa thành hư không ở trong khoảnh khắc, cung điện huy hoàng cũng không còn sót lại chút gì.

Những khách hành hương kia cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Vương Khung không biết rõ bọn hắn là bị chuyển ra ngoài, hay là trực tiếp chết ở trong dư âm vừa rồi.

Dạng uy lực kia, chỉ sợ là Chúa Tể Giả cũng không thể chống đỡ.

"Lão Vương..." Đúng lúc này, giọng nói của Thất Hoàng Tử truyền tới.

Vương Khung ngẩng đầu nhìn lại, Thất Hoàng Tử, Đại Nhật Sơn Chủ còn có thiếu niên chân trần đều đi tới.

"Các ngươi không có việc gì sao?"

"Có thể có sự tình gì?" Thất Hoàng Tử biểu thị khó hiểu.

Mới vừa rồi bọn hắn còn ở trong cung điện, nhìn Vương Khung cùng

với Cửu Diễm Sơn Chủ chiến đấu, nhưng một giây sau, cung điện liền biến mất, trước mặt biến thành một đống đổ nát, quả thực liền giống như là mộng cảnh vậy.

"Tòa Huyền Thiên Quan này thật bất phàm, thủ đoạn thông thiên, lẫn lộn thời không!" Vương Khung càng nghĩ càng càng sợ, chính mình vậy mà cùng với Thất Hoàng Tử đơn thương độc mã tới chỗ như thế.

May mắn mà có Thần Cương hàng lâm, nếu không hậu quả sẽ khó mà lường được.

Hắn đến cùng vẫn đã đánh giá cao thực lực của chính mình.

Cái thế giới này so với hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

"Lão Vương, đi thôi." Thất Hoàng Tử hô.

"Đi đâu?"

"Ta phát hiện ra một tòa cung điện dưới đất!" Thất Hoàng Tử vô cùng thần bí nói.

"Cung điện dưới đất! ?"

Bên trong đống đổ nát, một biểu tượng cực lớn hiển hiện trước mặt.

Trong lòng Vương Khung khẽ động, nhận ra được, đây là biểu tượng của Bái Hỏa Giáo.

Hắn vận chuyển chân nguyên, đánh bay bức tường đổ, lộ ra cánh cửa đồng tròn khảm nạm trên mặt đất.

"Thật sự có cung điện dưới đất!" Vương Khung hơi chần chờ, quỷ thần xui khiến vận chuyển « Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp », phù văn màu vàng lấp lóe, nổi lên ở trong bàn tay hắn.

Vương Khung khẽ nhấn một cái, vừa chạm vào biểu tượng cổ lão, cánh cửa đồng tròn từ từ mở ra.

"Mở rồi! ?" Nhãn tình của đám người sáng lên.

Thân hình của Vương Khung khẽ động, đi vào.

Cung điện dưới đất như là động phủ cổ lão, thâm thúy không thể thấy đáy, đi đến phần cuối, là một đại sảnh hình tròn có mái vòm, rộng rãi vô cùng, phảng phất như chỗ ở của cự nhân.

Phía trên nhất vẫn như cũ có biểu tượng Bái Hỏa Giáo.

Tế đàn cổ lão lại là thờ phụng một trang sách.

"La Thiên Thủ Trát! ?" Trong lòng Vương Khung chấn động, cỗ khí tức này cùng với cỗ khí tức hắn cảm nhận được ở bên trong dòng sông thời gian không có sai biệt.

Nhưng đây còn chưa phải là chuyện làm cho hắn kinh nghi nhất.

Ở chung quanh trang sách thần bí kia có dao động không gian, chỗ sâu nhất có một bóng đen hiển hiện, hoa lửa sáng rực, cổ lão khó lường.

"Đài sen màu đen! ?"

Đài sen màu đen thứ tư, chỉ cần dung hợp nó, hắn liền có thể ngưng luyện ra kiện Viêm Binh thứ tư, đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

Chuyện này chính là một bước lên trời, thoát ly hàng ngũ Chi Phối Giả, bước vào hàng ngũ tiểu cự đầu, từ đây bất đồng.

Vương Khung không ngờ được ở dưới Huyền Thiên Quan lại ẩn giấu cơ duyên như này.

Càng trọng yếu hơn là, trang sách đến từ « La Thiên Thủ Trát » kia, dùng để trấn áp hoa sen đen.

Chỉ là không biết rõ ở phía trên trang sách này ghi lại bí thuật cấm kỵ cỡ nào.

"Điềm xấu..." Đại Nhật Sơn Chủ lộ ra sắc mặt nặng nề, thất thanh nói.

"Đây là trang sách cấm kỵ, khởi nguồn của tai ách, hắc ám của Lâm La Thiên, không nên xuất hiện tại thế gian!" Bên trong con ngươi của Đại Nhật Sơn Chủ chứa đựng vẻ kiêng dè nồng đậm, vô thức lui về phía sau một bước.

Đạo thống Linh Sơn, truyền thừa lâu dài, trong cổ tịch ghi chép rất nhiều bí mật, trong đó liền có quan hệ với « La Thiên Thủ Trát ».

Từ xưa đến nay, « La Thiên Thủ Trát » đều bị coi như là điềm xấu, bộ cổ thư này bị cho rằng là chiếm giữ bí mật của thần linh, lọt vào nguyền rủa, danh xưng là【hắc ám của Lâm La Thiên】.

Chương 1011

Ở bên trong các đại đạo thống Linh Sơn, đều có ghi chép liên quan đến bộ cổ thư cấm kỵ này.

Lâm La Thiên nghịch loạn tạo hoá, đưa những bí thuật không nên xuất hiện trên đời này đến nhân gian.

Đúng lúc này, Vương Khung bước ra một bước, đi về hướng tế đàn cổ lão.

Quang huy thần bí lấp lóe kia náo động tâm thần của hắn, hoa sen đen như ẩn như hiện khiến cho hắn không thể chống đỡ.

"Lão Vương..." Thần sắc của Thất Hoàng Tử khẽ biến, không nhịn được nghẹn ngào kêu lên.

Đây cũng không phải là bí thuật cấm kỵ truyền miệng, mà là đến từ trang sách « La Thiên Thủ Trát » chân chính, bản thân nó liền là một kiện vũ khí cấm kỵ, ẩn giấu tai ách.

Bên trong tàng thư của Tần Hoàng Đình có ghi chép.

Bên trong Thập Vạn Đại Sơn đã từng có một tiểu quốc, quốc chủ yếu đuối, bị thúc phụ cướp đi hoàng vị, ngay cả mẫu thân của y cũng đều bị chiếm lấy.

Y trở về từ cõi chết, lưu lạc ở bên ngoài, tìm được một trang sách ở bên trong một tòa thâm sơn.

Trang sách kia liền tới từ « La Thiên Thủ Trát », phía trên ghi chép một loại bí thuật cấm kỵ cực kỳ đáng sợ, tên là Bất Tử Thuật.

Quốc chủ thiếu niên đạt được bí thuật cấm kỵ này, ẩn núp mười năm, thần thông đại thành, sau khi về nước...tiểu quốc cùng với vị quốc chủ thiếu niên kia liền biến mất từ đó.

Thẳng đến nhiều năm sau, có người đi lạc ở trong núi, nhìn thấy một quốc đô thất lạc.

Chỗ đó là một nơi không hồn, xương trắng như núi, máu chảy thành sông, mỗi người đều như là khôi lỗi, toàn thân tản ra khí tức mục nát.

Ở trung ương hoàng cung, vị quốc chủ kia ngồi ở trên vương vị, phảng phất như chưa chết, hờ hững nhìn quốc gia của mình.

Người kia đi về từ cõi chết, kể ra sự tình này.

Nhưng hậu nhân tìm kiếm dọc theo lộ tuyến y trở về, lại không thể tìm được quốc đô thất lạc kia.

Liên quan tới truyền thuyết tương tự còn có rất nhiều.

Loại vật này chính là không thể tuỳ tiện tiếp xúc.

"Không sao cả!" Vương Khung lắc đầu nói.

Hắn bước ra một bước, leo lên tế đàn, trang sách kia gần trong gang tấc, văn tự phía trên kỳ dị như long xà vặn vẹo, phảng phất như phù lục cổ lão, tản ra khí tức thần bí.

Vương Khung nhind như si như say, bảo cốt trong cơ thể hắn nổ vang, phù văn lấp lóe, vậy mà không có sai biệt cùng với văn tự trên trang sách kia.

"Ngươi cuối cùng cũng đã đến!" Đúng lúc này, bên trong trang sách truyền ra một cơn chấn động, vô cùng thân thiết.

Hỏa diễm màu đen phóng lên tận trời, bao trùm Vương Khung.

"Lão Vương..." Sắc mặt của Thất Hoàng Tử đại biến, liền muốn vượt qua tiến đến.

"Đừng gấp, hắn đang thuế biến!" Đại Nhật Sơn Chủ lộ ra thần sắc ngưng trọng, ngăn cản Thất Hoàng Tử.

Cảnh giới của gã cao hơn, có thể cảm thấy được dao động sinh mệnh của Vương Khung vẫn cường đại như trước, hắn dường như đang giao hòa cùng với trang sách kia, truyền lại tin tức cho nhau.

Đây là một loại dung hợp, một loại tương tác!

"Phương thức tiến hóa khác loại...đây là phương pháp tu luyện gì?" Đại Nhật Sơn Chủ mở to hai mắt nhìn, dù cho thân là Chưởng Khống Giả, đối với biến hóa trước mắt của Vương Khung, gã cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

"Đây là thời khắc mấu chốt của chủ nhân, tuyệt đối không nên quấy rầy

hắn." Đại Nhật Sơn Chủ nhắc nhở.

Gã có thể cảm nhận được nhục thân, Hỏa Chủng thậm chí là tinh thần của Vương Khung đều đang thuế biến.

Đây là biến hóa trước nay chưa từng có, từ Chi Phối Giả bước vào Chưởng Khống Giả, là sinh mệnh nhảy vọt.

Biểu hiện của chuyện này ở trên người của Vương Khung lại càng thêm đặc biệt.

Cái gọi là mười tháng hoài thai, một buổi sinh nở, quá trình biến hóa của Vương Khung trước mắt còn muốn phức tạp hơn nhiều so với dựng dục hài nhi.

"Lão thất, ngươi ngược lại là kết giao được với một nhân tài." Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ vang lên ở bên trong cung điện dưới lòng đất.

Thất Hoàng Tử đột nhiên biến sắc, bỗng nhiên quay người nhìn lại.

Bên trong bóng tối, một vị thanh niên chậm rãi đi ra, mãng bào mạ vàng, khí thế như long.

"Ngũ hoàng huynh! ?" Thất Hoàng Tử hơi biến sắc.

Gã không ngờ được, Tần Kiếp Vũ vậy mà lại xuất hiện vào lúc này.

Đây là tồn tại có thiên phú mạnh nhất ở bên trong các hoàng tử, liền ngay cả Tam Hoàng Tử cũng đều kiêng dè không thôi đối với y.

Y xuất hiện lập tức khiến cho trái tìm của Thất Hoàng Tử trầm xuống.

"La Thiên Thủ Trát, thật sự là đồ tốt, toà Huyền Thiên Quan này thật sự có một chút lai lịch, vậy mà ẩn giấu loại đồ vật cấm kỵ này." Ngũ Hoàng Tử thản nhiên nói.

Y từng bước ép sát, lộ ra thần sắc vui mừng.

"Phía trên vương tọa của phụ hoàng cũng khắc một phần bí thuật cấm kỵ, đáng tiếc là chúng ta không thể nhìn thấy." Ngũ Hoàng Tử nhìn tế đàn cổ lão, bên trong con ngươi nở rộ tinh mang.

Chương 1012

Dứt lời, Ngũ Hoàng Tử bước ra một bước, nhắm vào trang sách cổ lão kia.

"Ngũ hoàng huynh, ngươi..." Sắc mặt của Thất Hoàng Tử đại biến, động thân ngăn ở trước người Tần Kiếp Vũ.

Hiện nay Vương Khung đã đến thời khắc mấu chốt, gã không thể để bất luận người nào quấy rầy.

"Lão thất, ngươi dám ngăn cản ta?"

Ngũ Hoàng Tử hừ lạnh một tiếng, khí tức bá đạo phóng lên tận trời, cương phong nổi lến, trực tiếp phá vỡ chân nguyên của Thất Hoàng Tử, chấn bay gã.

Ở bên trong những người con của Tần Hoàng, Ngũ Hoàng Tử có thiên phú cao nhất.

Tu vi của y thâm bất khả trắc, đã đạt đến cảnh giới Dung Khí tầng sáu, Chưởng Khống Giả đỉnh phong, khoảng cách so với Chúa Tể Giả cũng chỉ cách một bước ngắn mà thôi.

Ông! Hỏa diễm hừng hực phóng lên tận trời, lấp đầy cổ động.

Đại Nhật Lưu Ly Lô như là thiên thạch vũ trụ phá không mà tới, Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm như bóng với hình, nhiệt độ đáng sợ đủ để nung chảy núi non.

Vào lúc này, Đại Nhật Sơn Chủ xuất thủ.

Sau khi bị Di Đà Nhận độ hóa, gã trung thành một trăm phần trăm đối với Vương Khung.

Di Đà Nhận vốn là đồ vật của Phật Chủ, bên trong nắm giữ lực lượng Độ Linh Chú.

Phải biết rằng, thế giới không có bất luận một loại lực lượng nào có thể giống như Độ Linh Chú, khiến cho một vị Chưởng Khống Giả triệt để quy y thần phục.

"Không biết sống chết!"

Ngũ Hoàng Tử duỗi tay phải ra, che khuất bầu trời, hư không chung quanh phá toái, lực lượng đáng sợ trực tiếp chấn vỡ Thiên Tuyệt Tinh Không Diễm, cùng lúc đó, y bỗng nhiên nắm tay lại, trực tiếp bóp nát Đại Nhật Lưu Ly Lô.

Phốc! Đại Nhật Sơn Chủ thổ huyết, cả người bay ngang ra ngoài.

Gã lộ ra sắc mặt kinh khủng, quả thực không thể tin được, lực lượng của Ngũ Hoàng Tử quá ngang ngược bá đạo, vậy mà chỉ dựa vào nhục thân liền đánh nổ Đại Nhật Lưu Ly Lô, không có bất kỳ hồi hộp gì có thể nói.

"Lão ngũ, ngươi dám!" Thất Hoàng Tử giận dữ hét.

Ngũ Hoàng Tử liếc xéo, lộ ra thần sắc hờ hững, y bước ra một bước, leo lên tế đàn.

Dùng thực lực của y, căn bản là không ai có thể ngăn cản.

"La Thiên Thủ Trát..." Ngũ Hoàng Tử khẽ nói, trong mắt hiện ra dị sắc, y duỗi tay đến, liền muốn lấy đi trang sách kia.

"Lão Vương, ta đến cứu ngươi đây..."

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng vang vọng.

Hư không lưu động, trước người Vương Khung đột nhiên xuất hiện một thân ảnh to béo! !

Hư không vỡ nát, thân ảnh to béo xuyên qua không gian loạn lưu, xuất hiện ở bên trong cung điện dưới lòng đất, ngăn ở trước người Vương Khung.

Khuôn mặt đầy thịt run run, khóe môi nhếch lên một nụ cười không có hảo ý.

"Gã...gã béo..." Thất Hoàng Tử nghẹn ngào quát.

Gã không ngờ được, vào thời khắc mấu chốt này, gã béo vậy mà lại xuất hiện.

Từ sau khi Sơ Vương Tế kết thúc, gã béo đi theo Vương Khung, tuyệt tích nhân gian, liền coi như sau khi Vương Khung trở về, cũng chưa từng nhìn thấy tung tích của gã.

"Lão Vương, ngươi nợ ta một lần."

La béo bước ra một bước, trận văn quanh người lưu động, giống như quỹ tích tinh thần.

Gã đấm ra một quyền, thiên địa biến sắc, hư không vỡ vụn theo đó, lực lượng khủng bố như sông biển bốc lên, đánh về phía trước.

Ngũ Hoàng Tử hơi biến sắc, cảm nhận được áp lực vô tận.

Dung mạo của gã béo trước mặt này không đáng để ý, nhưng lực lượng bùng nổ lại không kém hơn y.

"Lão thất, ta cũng không tin ngươi có thể tụ tập hết thảy anh tài trong thiên hạ."

Ngũ Hoàng Tử hống to một tiếng, huyết dịch trong cơ thể phảng phất như bốc cháy lên, huyết khí màu đỏ phóng lên tận trời, huy hoàng sừng sững, như mặt trời dâng lên.

Mỗi một sợi huyết khí đều vô cùng nặng nề, đủ để áp sập hư không.

Dị tượng hiển hóa, vô số thân ảnh đang lấp lóe nhấp nháy, diễn hóa võ học tinh diệu.

"Tinh Khí Võ Đạo..." Thất Hoàng Tử động dung.

Cái gọi là võ đạo, là nghiên cứu huyền bí nhân thể, mỗi chiêu mỗi chiêu, hóa thành máu thịt, in dấu sao trời, hợp với địa thế, kích phát tiềm năng, thu hoạch được thần thông vô thượng.

Chỉ là con đường này vạn người không được một, cũng không phải là người người đều có thể lựa chọn, một khi đại thành, huyết khí trong cơ thể như bảo, hóa thành Tinh Khí Võ Đạo, liền như Vũ Vô Cực - đệ tử của Thiên Thu Kiếp Chủ trước kia.

Chỉ là Tinh Khí Võ Đạo Ngũ Hoàng Tử sinh ra hiện nay càng thêm nồng đậm thuần túy so với Vũ Vô Cực.

Y đi đến độ cao trước đó chưa từng có ở trên con đường này, thiên hạ võ học, dung luyện một đường.

Oanh...

Ngũ Hoàng Tử giống như thái cổ thần ma, quanh người bị Tinh Khí Võ Đạo quấn quanh, y đấm ra một quyền, hư không nứt vỡ...

Gió đất nổi lên, lửa trời giáng xuống, kiếp số đáng sợ theo một quyền kia, đánh về hướng gã béo.

"Thật khó lường, huyết mạch Tần Hoàng, quả thật rất đáng sợ, một đường võ đạo vậy mà tới mức độ này, dẫn động thiên địa kiếp số." Đại Nhật Sơn Chủ kinh dị nói.

Chương 1013

Vào những năm xa xưa, cũng từng có người khổ hạnh, chuyên tu võ đạo.

Nhưng mà, con đường này vô cùng gian nan, như là một sợi dây trên vách đá vạn trượng, người có thể đi đến sau cùng là lác đác không có mấy.

Thiên phú của Ngũ Hoàng Tử quả thực đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng, tuổi còn trẻ, liền có khí tượng như này, một khi đạp vào cảnh giới Linh Lô, nhất định sẽ bước vào hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh đương thời.

"Chẳng trách phụ hoàng cũng đều tán dương thiên phú của y dị bẩm." Thất Hoàng Tử nắm chặt song quyền.

Mặc dù cùng là huyết mạch Tần Hoàng, nhưng bên trên phương diện tu luyện, gã căn bản không thể đánh đồng cùng với Ngũ Hoàng Tử.

Đừng nói là hắn, coi như là Tam Hoàng Tử cũng không thể với tới.

Ngũ Hoàng Tử chính là hoàng tử duy nhất thu hoạch được sự chỉ điểm của Tần Hoàng.

Oanh...

Đột nhiên, trận văn hiển hiện quanh người gã béo, quần áo nổ tung, thân thể mập mạp bắt đầu trở nên gầy gò, hơi nóng bốc lên, lượn lờ như mây khói.

Mồ hôi của gã cấp tốc bốc hơi ở dưới nhiệt độ cao.

Trong thoáng chốc, gã béo liền giống như là biến thành người khác.

Thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, đường nét khuôn mặt rắn rỏi, tuấn tú.

Cùng lúc đó, trên người gã béo hiện ra đường vân đáng sợ, giống như đồ đằng hung thú.

"Vạn Thú Thân!" Gã béo rống to, lực lượng trong cơ thể rốt cuộc cũng bạo phát đi ra.

Chân nguyên cuồn cuộn, giống như sông biển gào thét, bên trong thân

thể khủng bố kia phảng phất như có vạn thú gào thét, sau lưng gã càng là có dị tượng hiển hóa.

Đó là một tòa cung điện cổ xưa, rộng lớn nguy nga, thần bí khó lường, có vô số hư ảnh yêu thú đang nhấp nháy.

"Chân Vương Điện...đó là cung điện chí cao của nền văn minh yêu thú...lực lượng của tên tiểu tử này..." Đại Nhật Sơn Chủ chấn kinh.

Thân là truyền nhân của đạo thống Linh Sơn, gã so với bất luận người nào trong sân cũng đều biết được ý nghĩa của toà cung điện này.

Chiến lực cao nhất của nền văn minh yêu thú, là thành lũy cuối cùng đại chiến cùng với nhân loại.

Chỉ có yêu thú lĩnh hội danh sách Chân Vương mới có thể đặt chân vào toà cung điện này.

Lực lượng của gã béo triệt để khôi phục, phía sau gã có cái bóng của Chân Vương Điện.

Phanh! Hai thân ảnh va chạm ở chỗ sâu cung điện dưới lòng đất, Tinh Khí Võ Đạo phóng lên tận trời, đủ để bao phủ nhật nguyệt ánh sáng.

Vạn Thú Thân gào thét, hung uy che đậy sông lớn.

Bất kể là Ngũ Hoàng Tử hay là gã béo cũng đều đã đạt đến chiến lực Chưởng Khống Giả đỉnh phong, bọn hắn giống như hung thú hình người, không ngừng va chạm, gợn sóng đáng sợ xé rách hư không, áp sập bát phương.

"Gã béo vậy mà đã tu luyện tới mức độ này?" Thất Hoàng Tử chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Phải biết rằng Ngũ Hoàng Tử chính là huyết mạch Tần Hoàng, thiên tư cao tuyệt, đã từng vào thâm cung tu hành, có dạng thực lực này thì cũng thôi.

La béo không hiển sơn không lộ thủy, mất tích một đoạn thời gian vậy mà cũng đạt đến cảnh giới như này, có thể cân sức ngang tài cùng với Ngũ Hoàng Tử!

"Tốt, bên trong cùng thế hệ có thể kịch chiến với ta như thế này, ngươi

chính là người thứ ba." Ngũ Hoàng Tử hét dài một tiếng.

Y khoát tay, một cánh cửa cổ xưa hàng lâm.

Sừng sững thần bí, đứng ở phía trên chư thiên, khí tức võ đạo dâng lên như nước thủy triều, chúng sinh dường như cũng đang cúng bái niệm hát, suy diễn huyền bí võ đạo.

"Đây là..."

"Thiên hạ tương lai, chính là võ đạo...tuế nguyệt bất hủ, thời đại thay đổi, văn minh tu hành Hỏa Chủng luôn có một ngày táng diệt, võ đạo sắp đến, thiên hạ bố võ..." Thân hình của Ngũ Hoàng Tử phảng phất như hòa làm một thể cùng với cánh cửa võ đạo cổ lão kia.

Vào lúc này, thiên địa phảng phất như rơi vào bên trong quang minh vô tận, ở bên trong tương lai vô hạn khả năng, liền có một ngày như vậy.

Hỏa Chủng không tồn tại, văn minh tu hành võ đạo quật khởi mạnh mẽ.

Ngũ Hoàng Tử chính là đầu nguồn của võ đạo, là tổ tiên của hết thảy tu hành.

"Y bắt được một góc tương lai!" Sắc mặt của Thất Hoàng Tử đại biến.

Tần Hoàng thần thông cái thế, đã từng nhìn thấy tương lai vô tận, trong đó liền có một màn này.

Nhưng mà tương lai là không ngừng biến hóa, Ngũ Hoàng Tử mở ra lối riêng, y là dọc theo quỹ tích này đi tới, nếu như thật sự bước ra một bước kia, liền có khả năng hóa dạng tương lai này thành hiện thực.

Y chính là tiên tổ võ đạo, mở ra văn minh tu hành mới.

Cánh cửa võ đạo cỗ lão này, chiếm hết khí vận, là tổ khí của tiên tổ vạn đạo.

"Đây là dòng dõi Tần Hoàng sao?" Ánh mắt của Đại Nhật Sơn Chủ rung động.

Tuổi còn trẻ, vậy mà đã đạp lên dạng con đường này, có lẽ thời đại mới đã thật sự tiến đến.

Oanh...

Cánh cửa võ đạo hàng lâm, ở trong đó liền ẩn giấu tương lai chí cao vô

thượng.

Chương 1014

Từ nơi sâu xa, nó chiếm cứ khí vận chư thiên, Ngũ Hoàng Tử chính là nhân vật chính trong tương lai.

Ở dưới sự trấn áp của cỗ lực lượng đáng sợ này, trận văn quanh người gã béo vỡ nát, bên trên thân thể đáng sợ hiện ra từng vết rách, giống như đại địa khô cạn.

Hung uy bạo loạn đang rò rỉ, đang suy bại.

"Gã béo..." Thất Hoàng Tử cắn răng, nghiêm nghị quát.

"Ài!" Đúng lúc này, gã béo thở dài một tiếng, Tinh Khí Võ Đạo hỗn mang bỗng nhiên vỡ nát.

Gã béo tắm rửa máu tươi, đạp ra ngoài, trên người gã hiện ra văn tự kỳ dị, tản ra cấm kỵ cùng với điềm xấu.

"Đây là...La Thiên Thủ Trát! ?" Sắc mặt của Ngũ Hoàng Tử đại biến, nghẹn ngào quát.

"Trang sách cuối cùng, thiên chương sau cùng của La Thiên Thủ Trát!" Gã béo lộ ra thần sắc hờ hững.

Lời nói của gã như là nguyền rủa cổ lão, quanh quẩn ở chỗ sâu cung điện dưới lòng đất, tạo nên sầu bi vạn cổ tuế nguyệt.

Trang sách cuối cùng, đó là thiên chương sau cùng của « La Thiên Thủ Trát », là chung kết của cấm kỵ, điểm cuối của vạn vật, kết thúc của hết thảy.

Trên trời dưới đất, không có bất luận vật chất gì có thể gánh chịu thiên chương này.

Chỉ có gã béo, thân thể của gã phảng phất như là vật dẫn hoàn mỹ nhất, ghi chép trang sách cuối cùng.

Vào thời khắc này gã béo biến thành vô cùng thần bí, ánh mắt trống rỗng, hờ hững nhân gian, giống như thần linh cao cao tại thượng, không nhiễm phàm tục.

"Ngươi cũng muốn tự xưng là Đạo Tổ! ?" Giọng nói của gã béo to lớn,

giống như pháp chỉ thần linh, chấn động cung điện dưới đất.

Phù văn thần bí lấp lóe, tản mát ra uy năng đáng sợ.

Ở phía dưới cỗ uy năng này, liền ngay cả cánh cửa võ đạo cũng đều run rẩy, có thể nứt vỡ vào bất cứ lúc nào.

"Đây là lực lượng gì?" Sắc mặt của Ngũ Hoàng Tử đại biến, trong lòng kinh hãi.

Y có thể cảm giác được khí tức sinh mệnh của gã béo hoàn toàn biến mất, gã lúc này đã không phải là gã.

Thân này không phải của ta, kiếp đến làm bất hủ.

"Gã béo...đây là lực lượng của gã béo...đây chính là hình thái chân chính của gã..." Ánh mắt của Thất Hoàng Tử chấn động, quả thực không thể tin được.

Vào thời khắc này gã béo không còn có vui cười giận mắng, bất cần đời.

Khí chất của gã trở nên độc lập, không dính bụi trần, phảng phất như là Ma Thần viễn cổ ngủ say.

Vào lúc này, gã triệt để tỉnh lại.

Oanh...

Gã béo đấm ra một quyền, thiên địa dị tượng nổ vang, phù văn phía trên trang sách cuối cùng giống như sinh linh nhảy ra, áp sập cánh cửa võ đạo.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, cánh cửa võ đạo bỗng nhiên vỡ nát, Tinh Khí Võ Đạo như loạn lưu nhấp nhô, cuồng loạn không ngừng.

"Thật đáng sợ...bên trong Chưởng Khống Giả cũng đều được tính là đỉnh tiêm nhất lưu." Đại Nhật Sơn Chủ hơi biến sắc.

Gã thân là truyền nhân đạo thống Linh Sơn, cũng là cao thủ cấp bậc Chưởng Khống Giả, biết rõ thật sâu, gã béo vào thời khắc này là gần như vô địch tại cảnh giới này.

Lực lượng của gã béo đã nhúng chàm vào lĩnh vực cấm kỵ, tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường có thể đối kháng.

Phốc Phốc! Ngũ Hoàng Tử bỗng nhiên lui lại, phun ra một ngụm máu

tươi.

Hư không chấn động, gã béo bước tới, lại là một quyền hạ xuống.

Lúc này, gã phảng phất như chính là trang sách cuối cùng, trang sách cuối cùng chính là gã.

Phù văn cổ lão thần bí kia hóa vào máu thịt, ở phía trên mái vòm, có quang minh vô lượng nở rộ.

Trong mê man, đám người chỉ cảm thấy thời gian trước mắt phi tốc vận chuyển, giống như dòng sông thời gian, lao nhanh không ngừng, khiến bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị.

Xương trắng như núi, ở phía trên vô tận thi thể, có một thân ảnh ngồi xếp bằng, giống như thần linh ném đi nhân thế, thờ ơ nhìn thế gian tràn đầy kiếp số.

"Gã béo..." Thần sắc của Thất Hoàng Tử đại biến.

"Huyết mạch Tần Hoàng, cũng phải hao tổn tại đây." Gã béo rống to, gã giết đỏ cả mắt, căn bản không cố kỵ gì, đấm ra một quyền, trực tiếp xé rách bụng dưới của Ngũ Hoàng Tử.

Máu tươi màu đỏ tươi bắn tung toé.

Thần sắc của Thất Hoàng Tử khẽ biến, vừa định nói chuyện, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

"Đồ Phu, ngươi thật sự là dị số kia, bên cạnh hội tụ long hổ, nghiệt long bàn sát!" Ngũ Hoàng Tử quát to một tiếng.

Vào sớm trước đó, vị quốc sư bên trong Tần Hoàng Đình kia liền đã từng suy tính qua.

Ở bên trong thuỷ triều thời đại mới, có dị số hàng lâm, danh xưng là vương giả một đời này, hắn sẽ đạp lên trên máu tươi cùng với thi thể của tất cả mọi người, đăng lâm tuyệt đỉnh, đi tới con đường trước kia của Lâm La Thiên, miệt thị hoàng quyền, bá đạo chư thiên, vô địch khắp thiên hạ.

Lúc này, Ngũ Hoàng Tử đã xem Vương Khung là đối tượng hoài nghi, còn là đối tượng có khả năng cực lớn.

Hắn quật khởi quá mức hung mãnh, tung hoành bất bại trong cùng thế

hệ.

Chương 1015

Mấu chốt nhất là, bên người Vương Khung tập hợp quá nhiều tồn tại đáng sợ.

Ngoại trừ dạng quý tộc như Thất Hoàng Tử, thế tử Thiên Vũ Vương giao hảo với hắn. Còn có Diệp Vương Diệp Mặc, Binh Vương Dương Kỳ, Tiểu Minh Tôn Minh Hạo Nhiên cũng đều đi theo ở bên người Vương Khung, hiện nay lại nhiều một gã béo.

Ở trong mắt Ngũ Hoàng Tử, uy hiếp của gã béo càng lớn hơn, bởi vì gã nắm giữ huyền bí của « La Thiên Thủ Trát », nhúng chàm lĩnh vực cấm kỵ.

Dạng người này, bên cạnh có nhiều yêu nghiệt đi theo như thế, một khi trưởng thành, chỉ sợ là có thể giống như Thập Nhị Vương Tọa trước kia, náo động thế gian, ảnh hưởng sâu xa.

"Không thể để cho ngươi sống nữa!" Ngũ Hoàng Tử quát to một tiếng.

Chỉ một thoáng, hư không vỡ vụn, một bóng đen như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng gã béo.

"Không xong!" Trong lòng Thất Hoàng Tử giật thót một cái, gã không ngờ được Ngũ Hoàng Tử cũng không phải đơn độc mà đến, lại vẫn có giúp đỡ núp trong bóng tối.

Dạng cao thủ giống như Ngũ Hoàng Tử, không chỉ có thực lực cường đại, tâm tư vậy mà cũng cẩn thận như thế.

Phốc Phốc! Trường thương màu đen như đại long gào thét, đâm xuyên hư không, ập đến phía sau gã béo.

Lực lượng thôn phệ đáng sợ tuôn ra, dường như muốn chiếm mọi thứ của gã béo làm của riêng.

"Vương Khung, thù mới nợ cũ, hôm nay đồng thời thanh toán." Người đến nghiêm nghị cười to, lại là Tố Huyền Chân.

Tồn tại như côn trùng, năm lần bảy lượt đều có thể trốn qua tuyệt sát này, trọng sinh ở trong tuyệt cảnh.

Bởi vì bản thể của nó là Tham Thú Cách Lỗ, ở trong tuế nguyệt vô tận,

là biến số lớn nhất trong Tham Thú nhất mạch.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, nó giống như Vương Khung, đều là dị số làm chệch hướng quỹ tích vận mệnh.

"Tìm chết!" Gã béo rống to, Vạn Thú Thân gào thét, trang sách cuối cùng hiển hóa thế gian.

Tay phải của gã duỗi ra, như hung thú hoang cổ, chụp vào trường thương màu đen, tay trái ngược lại là đánh một quyền về phía Ngũ Hoàng Tử.

Ba đại cao thủ đụng vào nhau, nghiệp hỏa ngút trời, dị tượng khủng bố hiển hóa theo đó.

Sắc mặt của Thất Hoàng Tử có một chút khó coi, loại chiến đấu cấp bậc này chung quy không phải là gã có thể nhúng tay.

Gã béo mặc dù mạnh mẽ, nhưng lấy một địch hai, lại còn phải bảo vệ Vương Khung, thực sự là quá mức hung hiểm, hơi không cẩn thận, chính là vạn kiếp bất phục.

"Ha ha ha, Vương Khung, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, ra tay đi!" Đúng lúc này, Tố Huyền Chân hét dài một tiếng.

Sắc mặt của gã béo, Thất Hoàng Tử cùng với Đại Nhật Sơn Chủ bỗng nhiên đại biến.

Ngoại trừ Ngũ Hoàng Tử Tần Kiếp Vũ, cùng với Tố Huyền Chân, lại vẫn có cao thủ!

Phanh phanh Phanh! Hư không phá toái, phía trên tế đàn, một thân ảnh đi ra.

Người kia có mái tóc đen dài rối tung, trên người trần trụi, cơ thể rắn chắc mạnh mẽ bại lộ ở trong không trung, có từng vết thương dữ tợn.

Tròng mắt của y đen và lạnh lẽo, giống như đại dương mênh mông mãnh liệt tàn phá bừa bãi, chỗ trán có lấy một vết tích nhàn nhạt, phảng phất như lân phiến.

Hình xăm nghiệt long màu đen tràn đầy thân thể.

"Đây là..." Sắc mặt của Thất Hoàng Tử run lên bần bật, trái tim chìm

đến đáy cốc trong giây lát.

Khuôn mặt này, gã quá quen thuộc, đã từng nhìn thấy ở trong thâm cung.

Nhất tộc mạnh nhất, Long Vương Sát Kiếm.

Nam nhân này tên là Long Kình Thiên, là con trai của Long Vương một trong Thập Nhị Vương Tọa, y thân mang đại tội, bị Giám Thiên Ti trấn áp ở bên trong Tuyệt Ngục.

Hôm đó Ngục Chủ náo động, Tuyệt Ngục vỡ tan, Long Kình Thiên chạy thoát.

Thất Hoàng Tử không ngờ được, nam nhân này vậy mà lại xuất hiện ở đây.

"Xong rồi!" Trong lòng Thất Hoàng Tử giật thót một cái.

Huyết mạch Long Vương cực kỳ đặc thù, nhất tộc này chỉ có ba người, lại tự xưng là mạnh nhất.

Lúc trước, liền ngay cả Tần Hoàng cũng đều tán thưởng không ngừng đối với Long Kình Thiên.

Nam nhân này đứng đầu cùng thế hệ, căn bản chính là người điên.

"Ha ha ha..." Tố Huyền Chân cười to, triển khai toàn bộ thực lực, ngăn ở trước người gã béo.

"Cút ngay!" Gã béo vung vẩy song quyền, nhục thân chấn động hư không, cánh tay lướt về hướng tế đàn.

"Ở lại!" Ngũ Hoàng Tử xuất thủ vô tình, như một ngọn núi hoành không, áp về hướng gã béo.

Ông! Phía trên tế đàn, Long Kình Thiên lộ ra thần sắc hờ hững, nhìn Vương Khung bị phù văn mờ mịt bao phủ, cánh tay của y như là một thanh đại kiếm, xuyên thủng hư không, chém tới.

"Chậc chậc, may mắn mà đuổi kịp!" Đột nhiên, một bàn tay duỗi ra từ bên trong phù văn đầy trời, chụp vào cánh tay hung lệ kia.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức thao thiên phóng lên tận trời, mịt mờ như tinh hà không ngớt, nhật nguyệt đồng thiên, rung chuyển tinh không.

"Đây là...khí tức Chưởng Khống Giả..." Thất Hoàng Tử mở to hai mắt

nhìn, thân thể cũng đều không nhịn được trở nên rung động.

Chương 1016

Phù văn đáng sợ bỗng nhiên sụp đổ, bên trong hư không loạn lưu, Vương Khung bước ra một bước.

Thân hình hắn vĩ ngạn, mái tóc đen suôn dài như thác nước, bên trong con ngươi lạnh lùng tỏa ra dị sắc nóng bỏng.

Khí tức khủng bố phóng lên tận trời, chấn động cung điện dưới đất.

Chân nguyên màu đen như sông biển gào thét, sinh sôi không ngừng.

Vào lúc này, Ngũ Hoàng Tử, Tố Huyền Chân, gã béo thậm chí là Long Kình Thiên cũng đều ngừng lại toàn bộ.

Từng ánh mắt kinh nghi lần lượt quăng tới, rơi ở trên người Vương Khung.

"Chưởng Khống Giả...hắn đã đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả." Ngũ Hoàng Tử kinh hãi khó hiểu.

Ở trước mắt sống chết, Vương Khung vậy mà đột phá.

Y vạn lần không ngờ được, khí vận của Đồ Phu vậy mà hung hăng ngang ngược đến vậy, trong một giây lát sinh tử, tình thế liền nghịch chuyển.

Phải biết rằng, Vương Khung vào thời điểm vẫn là Chi Phối Giả liền có thể chém giết Chưởng Khống Giả, ngay cả dạng tiểu cự đầu như Cửu Diễm Sơn Chủ cũng đều có thể đối kháng, hiện nay hắn đạp vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả, thực lực lại tiến thêm một bước.

"Lão Vương, ngươi quả nhiên mệnh lớn!" Gã béo cười vang nói.

Vạn Thú Thân không ngừng nổ vang, chấn bay Ngũ Hoàng Tử cùng với Tố Huyền Chân.

"Huyết mạch Long Vương..." Vương Khung ngẩng đầu, hờ hững nhìn Long Kình Thiên.

Cái danh tự này hắn chưa từng nghe thấy, nhưng khí tức toát ra trên người đối phương lại làm cho hắn hiểu rõ.

Hôm đó lúc Chân Vương Điện xuất thế, Thần Cương cùng với Long

Vương cùng nhau đi tới, đối chiến với cao thủ tuyệt đỉnh trong yêu thú nhất tộc.

Dao động sinh mệnh của thanh niên trước mặt này gần như tương tự với Long Vương.

Đồng dạng bá đạo nguyên thủy, hung tàn ngang ngược, phảng phất như thật là một đầu nghiệt long, hóa thành nhân hình, ẩn núp phàm trần.

"Con mồi tốt!" Nhãn tình của Long Kình Thiên sáng lên, cánh tay rung động, lại có tiếng long ngâm.

Một luồng thần mang lộ ra từ trong cơ thể y, phảng phất như thần linh cổ lão khôi phục.

Y đánh một quyền tới, hư không phá toái, long khiếu không ngừng vang lên bên tai, giống như thương lôi cuồn cuộn, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một đầu long ảnh to lớn bốc lên từ bên trong biển rộng vô tận.

"Long Quyền!"

Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động, đưa tay cũng là một quyền.

Nguyên Linh Đoán Cốt Pháp hiển lộ uy năng, máu trong cơ thể nổ vang, mỗi một khối bảo cốt đều nở rộ quang huy màu vàng, phù văn thần bí hóa vào bên trong huyết cốt.

Phanh! Hai cỗ quyền phong đụng vào nhau, giống như thời đại viễn cổ, hai đầu hung thú chiến ở trên đại địa hoang nguyên, máu me đầm đìa, hung lệ trùng thiên.

"Chân Long Thân!" Nhục thân của Long Kình Thiên chấn động, vảy rồng hiển hiện, cơ hồ bao trùm nửa người.

Quang huy màu vàng cuồn cuộn mà tới, lại không thể thương tổn chút nào.

Vảy rồng dữ tợn đáng sợ có được năng lực phòng ngự cực mạnh, cùng lúc đó, lực lượng của Long Kình Thiên lại tăng vọt một lần nữa.

"Nhất mạch này được xưng là mạnh nhất, tổ tiên đã từng uống qua Chân Long Huyết, đồng thời dung nhập loại lực lượng này vào bên trong

huyết mạch, truyền lại đời đời." Thất Hoàng Tử cắn răng nói.

Bộ tộc Long Vương kia mỗi một người đều là quái thai, thân thể phàm nhân có thể so với yêu thú đỉnh tiêm, một khi thức tỉnh, thần thông quảng đại, thậm chí không cần ỷ vào pháp bảo Viêm Binh.

Bởi vì bản thân bọn hắn đã chính là binh khí mạnh nhất.

Oanh...

Long Kình Thiên bước ra một bước, trực tiếp xé rách ánh vàng, xuất hiện ở trước người Vương Khung.

Y đấm ra một quyền, lực lượng cường đại hơn mấy lần so với vừa rồi, hư không sụp đổ, dùng y làm trung tâm, điên cuồng nổ vang.

"Tốt, hôm nay ta liền áp đảo toàn bộ các ngươi." Vương Khung quát to một tiếng, chân nguyên màu đen phóng lên tận trời, che đậy cung điện dưới đất, khí tức khủng bố trực tiếp đẩy lui Long Kình Thiên.

Lúc này, sau lưng Vương Khung mơ hồ có một đoàn hỏa diễm màu đen đang thiêu đốt, như là hoa sen, bốn cánh đã mở.

"Đây...đây là cái gì?" Đám người kinh dị, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Khung vào thời khắc này, khí tức bỗng nhiên biến hóa, phảng phất như không giống như là sinh linh.

"Gã béo, ngươi lui ra!" Vương Khung nghiêm nghị quát.

Vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên không đúng, liền ngay cả Thất Hoàng Tử cũng đều có một chút kinh nghi.

Vương Khung đạp vào Chưởng Khống Giả, thực lực tăng nhiều, nhưng hắn lại muốn dùng một địch ba?

Đây không phải là tự tin, mà là cuồng vọng.

Phải biết rằng, bất kể là Ngũ Hoàng Tử hay là Tố Huyền Chân đều là con cưng của thiên địa, yêu nghiệt vô thượng.

Thực lực của bọn hắn đứng đầu cùng thế hệ, lại càng không cần phải nói còn có một vị Long Kình Thiên càng thêm biến thái.

Đối mặt với đội hình như này, hắn vậy mà muốn đẩy gã béo ra, muốn dùng một địch ba?

"Cuồng vọng!" Ngũ Hoàng Tử nghiêm nghị hét to.

Trong mắt Tố Huyền Chân lóe ra vẻ âm trầm, giảo hoạt cùng với tàn nhẫn.

Chương 1017

Về phần Long Kình Thiên thì trầm mặc không nói, chân mày hơi nhíu lại.

Oanh...

Chân nguyên màu đen gào thét, quang mang màu vàng nổi lên quanh người Vương Khung.

Huyết khí của hắn như biển, thần uy như núi, khoát tay, một bộ đồ đằng cổ lão hiển hiện.

Hắc Sơn Bạch Thủy, suy diễn thiên địa, vận chuyển tinh thần, đại trụ hồng hoang.

"Thiên Bản Đồ Đằng!"

Nó chính là kiện Viêm Binh thứ tư của hắn, là năng lực 【 Hắc Sơn Bạch Thủy 】 dung hợp với đài sen màu đen luyện đúc thành Viêm Binh.

Chính là kiện Viêm Binh này đã trợ giúp Vương Khung đạp vào cảnh giới Dung Khí tầng bốn, chính thức bước vào hàng ngũ Chưởng Khống Giả.

Hắc Sơn Bạch Thủy, có thể khiến cho năng lực thực thể hoá, từ hư hóa thực.

Thiên Bản Đồ Đằng, càng là vô cùng bất phàm.

"Ta là chúa tể thế gian, muôn loài tôn thờ ta!"

Ông! Thiên Bản Đồ Đằng, lâm không phấp phới, thương thiên như màn, đại địa vô ngân, tinh thần vận chuyển, nhật nguyệt đồng huy...

Hết thảy hài hòa tự nhiên, giống như thật.

"Đây là..." Sắc mặt của Ngũ Hoàng Tử đại biến, y cảm nhận được Hỏa Chủng trong cơ thể mơ hồ nhấp nháy, năng lực của y vậy mà đang từng bước biến mất.

Đây cũng không phải là tạm thời, mà là biến mất vĩnh cửu.

Một khi mất đi, liền không thể nghịch chuyển, lại không còn khả năng khôi phục.

Tuy nói một khi đạp vào cảnh giới Dung Khí, ỷ vào càng nhiều chính là Viêm Binh, nhưng lực lượng Viêm Binh là được xây dựng ở bên trên cơ sở năng lực Hoả Chủng, có quan hệ tiến dần lên với nhau.

Nếu như năng lực có thay đổi, Hỏa Chủng chắc chắn sẽ lọt vào ảnh hưởng, uy năng của Viêm Binh sẽ giảm bớt đi nhiều, thậm chí là tu vi đảo ngược, thân tử đạo tiêu.

"Vương Khung, ngươi đang làm gì?" Ngũ Hoàng Tử nghiêm nghị quát.

Y không ngờ được Vương Khung vậy mà thân mang lực lượng đáng sợ như vậy, giống như nguyền rủa.

"Trong những năm xa xưa, nhân loại cúng bái thần linh, sáng tạo đồ đằng, đây là biểu tượng của thần linh, đốt hương tế tự, lực lượng sinh tử, có thể lấy có thể đoạt, hiện nay, các ngươi ở phía dưới Thiên Bản Đồ Đằng của ta, ta tự nhiên có thể cướp đoạt năng lực của các ngươi!"

"Hắn vậy mà thức tỉnh lực lượng đáng sợ như vậy! ?" Thất Hoàng Tử biến sắc, quả thực không thể tin được.

Đây mới thực sự là cướp đoạt năng lực, dập tắt quang huy Hỏa Chủng, quả thực cực giống với Diệt Hỏa Vương Tử trong truyền thuyết.

Oanh...

Vào lúc mọi người đang chấn kinh, Vương Khung bước ra một bước, đi đến trước mặt Ngũ Hoàng Tử.

"Ngươi còn dám chống lại ta?" Vương Khung khoát tay, vạn đạo nguyên khí, trực tiếp phong ấn Ngũ Hoàng Tử, ném vào bên trong Thiên Sinh Trì.

Ngay sau đó, hắn quay người lại, liền xuất hiện ở trước người Tố Huyền Chân.

"Ngươi đã có thể chết!" Vương Khung đấm ra một quyền, chân nguyên màu đen gào thét, nguyên linh bảo cốt nở rộ huyền mang.

Lực lượng khủng bố như núi lớn sụp đổ, che đậy nhân gian.

"Vương Khung, ngươi..." Tố Huyền Chân nghiêm nghị gào thét, hiện ra diện mục thật sự.

Tham Thú Cách Lỗ mở ra miệng lớn dính máu, muốn thôn phệ lực lượng thao thiên kia.

Thần sắc của Vương Khung không thay đổi, một cước rơi xuống, trực tiếp giẫm nát đầu của nó, Nghịch Lôi Long Nha chém xuống, trực tiếp xoắn đầu của nó đến nát bấy.

Tố Huyền Chân...không…Tham Thú Cách Lỗ liền triệt để tịch diệt như vậy, thân tử đạo tiêu, ngay cả cặn bã cũng đều không còn sót lại.

Vương Khung sát phạt vô tận, hiển thị rõ tư thái vô địch.

Ở bên trong cung điện dưới đất, tĩnh mịch không âm thanh, liền ngay cả trên mặt của Thất Hoàng Tử cũng đều toát ra vẻ sợ hãi.

Vương Khung hiện nay thực sự quá mạnh, cường đại đến mức không thể tưởng tượng, thậm chí có thể trấn áp tiểu cự đầu, không có một chút hồi hộp nào có thể nói.

"Đến phiên ngươi!" Vương Khung xoay người lại, nhìn về phía Long Kình Thiên.

Oanh...

Chân Long Thân nổ vang không ngớt, Long Vương nhất mạch cũng không dựa dẫm vào năng lực Viêm Binh, thân thể của bọn hắn chính là binh khí mạnh nhất, bởi vậy nhận ảnh hưởng của Thiên Bản Đồ Đằng cực nhỏ.

Nhưng, trong mắt Long Kình Thiên vẫn như cũ chứa đầy vẻ kiêng dè.

Lực lượng của Vương Khung vượt qua tưởng tượng của y, bên trong Chưởng Khống Giả, cơ hồ là vô địch.

"Hôm nay tới đây là thôi!" Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ yếu ớt truyền đến.

Hư không phá toái, một bàn tay trắng nõn duỗi ra, ngăn lại Long Kình Thiên nóng lòng muốn động.

"Vương Khung, rốt cuộc cũng gặp mặt."

Bên trong hư không, người kia bước ra một bước, áo xanh lưu động, biểu hiện phong thái vô song, khí thế thần bí tràn ngập thế gian, không hề kém Vương Khung.

"Diệp Vô Thiên!" Vương Khung dừng lại bước chân, phun ra một cái tên.

Diệp Vô Thiên.

Nam nhân này được biết đến là đệ tử mạnh nhất Quang Minh Điện đương thời, liền ngay cả Diệp Thiên năm đó cũng chỉ là một quân cờ trong tay y mà thôi.

Cho tới nay, y tung tích không hiện, uy danh lại dậy sóng.

Chương 1018

Bất kể là người nào, nói đến cái danh tự này, cũng chỉ có kính sợ cùng với kiêng kị.

Đây là một tấm bia to không thể vượt qua trong thời đại mới.

Trước kia, ở bên trên Sơ Vương Tế, Vương Khung đã từng cách không tương giao cùng với y, biết rõ thật sâu sự khủng bố của người này.

Hắn ngược lại là không ngờ được, Diệp Vô Thiên sẽ xuất hiện vào lúc này.

"Vương Khung, chúng ta rốt cuộc cũng gặp mặt." Diệp Vô Thiên nhẹ giọng nói.

Thần sắc của y đạm nhiên, không sợ hãi, không có một tia khí tức trần thế, bên trong con ngươi thâm thúy cũng không thấy tức giận.

Trên người Diệp Vô Thiên không có sát phạt, một hơi thở nhất niệm, quên hết tất cả.

Dường như liền ngay cả thân ảnh Vương Khung ở trong mắt y cũng chỉ là vội vàng mà qua, như làn nước trôi qua.

"Ngươi muốn xuất thủ sao?" Vương Khung hờ hững nói.

"Vẫn chưa tới lúc." Diệp Vô Thiên nhìn Vương Khung, trong mắt dâng lên một vệt mừng rỡ: "Ở giữa chúng ta, tất có một trận chiến, nhưng lại không phải là hiện tại."

"Đánh rắm, tìm chết còn phải chọn thời gian sao?" Đúng lúc này, gã béo quát to.

Gã đứng ở sau lưng Vương Khung, không có sợ hãi.

"Trong hai tháng, Thiên Khải Bảo Khố liền sẽ xuất thế." Diệp Vô Thiên khẽ nói.

Vừa dứt lời, tâm thần của Vương Khung dâng lên gợn sóng.

Đó là di sản của Lâm La Thiên, cũng là thịnh thế mà thiên hạ chú mục, coi như là cao thủ cảnh giới Linh Lô cũng đều không có khả năng ngồi yên không lý đến.

Thiên Khải Bảo Khố, một khi xuất thế, chỗ đó sẽ là sân khấu lớn nhất, cũng là thịnh sự đỉnh cao nhất của mỗi một cái thời đại.

Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng, không biết sẽ có bao nhiêu người xưng vương, bao nhiêu người tử vong.

"Tốt! Thiên Khải Bảo Khố, vừa phân thắng bại, vừa quyết sinh tử!" Trong mắt Vương Khung nở rộ tinh mang.

Hắn đã rất lâu không có nhiệt huyết sôi trào giống như hiện nay, bên trong cùng thế hệ, người có thể làm cho hắn có chiến ý như này đã là không nhiều, Diệp Vô Thiên tuyệt đối được tính là một người.

"Chúng ta đi thôi!" Diệp Vô Thiên khẽ nói.

Long Kình Thiên quay người, nhìn Vương Khung thật sâu.

Một trận chiến này, y chưa có tận hứng.

"Làm sao, không phục, ta liền đánh với ngươi một trận?" Gã béo đứng ở sau lưng Vương Khung, không có sợ hãi nói.

"Đợi đến ngày Thiên Khải Bảo Khố mở ra..." Long Kình Thiên cũng không nhiều lời, bước ra một bước, đi theo Diệp Vô Thiên, đi vào bên trong hư không.

"Lão Vương..."

"Thiên Khải Bảo Khố sắp xuất thế, không qua bao lâu, cái thiên hạ này tất sẽ loạn..." Vương Khung thì thào khẽ nói, bên trong con ngươi chứa đựng một vệt ngưng trọng.

Thiên Khải Bảo Khố một khi xuất thế, cảnh giới Hỏa Chủng, cảnh giới Bổ Nguyên chỉ là con tôm nhỏ, coi như là Chi Phối Giả, Chưởng Khống Giả cũng chỉ là cá nhỏ, chân chính tranh đoạt là Chúa Tể Giả.

Đứng ở phía sau màn thì là tồn tại vô thượng cảnh giới Linh Lô.

"Chúng ta đi thôi, sớm chuẩn bị mưu đồ." Vương Khung vạch tay phải, hư không nứt ra.

Gã béo, Thất Hoàng Tử, Đại Nhật Sơn Chủ cùng với thiếu niên chân trần kia theo sát phía sau, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Gợn sóng không gian khuếch tán về bốn phía, dần dần bình phục.

Cung điện dưới đất to như vậy rơi vào bên trong bóng đêm vô tận.

"Dị số a, Thiên Khải sẽ mở, Tần Hoàng, Đạo Vô Nhất, còn có Khí Phàm Trần...ba người trẻ tuổi mạnh nhất đương thời cũng đều sẽ lộ diện..."

"Thiên hạ rối loạn, thuỷ triều thời đại mới chung quy sẽ tiến đến, không biết có bao nhiêu cường giả cái thế sẽ chết ở trong cuộc thịnh yến này."

Bên trong bóng tối, hai thanh âm khàn khàn vang lên.

Đạo Vô Nhất, là người mạnh nhất Quang Minh Điện, trước kia đã từng tranh hùng cùng với Thập Nhị Vương Tọa, sát phạt không ngớt, ngay cả Tần Hoàng cũng đều khá là kiêng kị đối với y.

Về phần Khí Phàm Trần thì là giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội.

Lại thêm một vị Tần Hoàng, ba người này chính là ba người mạnh nhất trên thế gian hiện nay.

"Thời đại mới cuối cùng cũng sẽ tiến đến...thiếu niên Vương gia không đơn giản a...hắn ném đi Bá Đạo Chân Cương, đi ra con đường của mình...trên người hắn có vết tích của Lâm La Thiên..."

Bên trong bóng tối, thanh âm khàn khàn vang lên một lần nữa, biểu hiện ra hứng thú nồng hậu đối với Vương Khung.

"Kẻ này khí vận hung hăng ngang ngược, Thập Nhị Vương Tọa, còn có Yêu Tượng cũng đều hao phí tâm huyết to lớn ở trên người hắn, đây là hi vọng của bọn hắn..."

"Năm đó ở Tam Dương Trấn ta cũng đã nói, kẻ này bất phàm, thật đáng tiếc, chúng ta phủ bụi ở phía dưới mặt đất, không thể ôm hắn vào trong tay..."

"Ngươi đừng có quên, trước người hắn còn có đại địch, cũng không nhất định có thể đi đến sau cùng." Một thanh âm khàn khàn khác lạnh lùng nói.

"Vị thiếu niên Quang Minh Điện kia, trên người y có mùi của Hoắc Pháp Vương, vẫn là làm cho người ta chán ghét như trước kia."

"Tiểu gia hỏa kia tên là Diệp Vô Thiên, khẩu khí rất lớn, điểm này ngược lại là cũng giống nhau như đúc cùng với Hoắc Pháp Vương, luôn

cảm thấy ở giữa bọn hắn có một chút quan hệ khó hiểu."

"Nam nhân kia quá thần bí, cho dù là mấy người chúng ta cũng đoán không ra, nhưng có một điểm có thể xác định, tên tiểu tử này sẽ là đại địch của thiếu niên Vương gia kia..."

Bên trong bóng tối, thanh âm khàn khàn kia đột nhiên nhe răng cười, lộ ra vẻ hưng phấn.

"Ha ha ha, thuỷ triều thời đại mới sẽ càng trở nên đặc sắc, ngươi đại khái đã quên mất, túc địch của dị số kia vẫn còn chưa diệt, trốn ở trong bóng tối..."

"Đúng như thế, huyết mạch của Lâm La Thiên...gọi là cái gì nhỉ..."

"Đúng, gã tên là..."

"Lâm Huyền! ! !"

Oanh...

Đại địa rung động, cự thạch sụp đổ, hư không bỗng nhiên phá toái, loạn lưu cuồn cuộn, bao phủ mảnh tàn tích này.

m thanh to lớn che dấu âm thanh khàn khàn trò chuyện.

Hết thảy trở về bình tĩnh, dường như cái gì cũng không có xảy ra.

...

Chương 1019

Quang Minh Điện cổ lão đứng sừng sững.

Đây là Tiên Điện rộng lớn đứng vững vàng ở phía trên trời cao, giống như thần linh cao cao tại thượng, nhìn xuống phàm nhân phụ thuộc vào đại địa.

Bên trong không gian thần bí, có một viên tinh cầu màu xanh.

Bên trong này là cấm địa của Quang Minh Điện, chỉ có một ít người thu hoạch được sự cho phép mới có thể đặt chân đến chỗ này.

Hư không như rèm xốc lên, Diệp Vô Thiên vừa sải bước ra, liền xuất hiện ở trong bầu trời tinh cầu.

Y tung người một cái, xuất hiện ở phía trên tinh cầu, đạp lên ngọn núi cao nhất.

Gió tuyết như hung thú rống to, tàn phá bừa bãi ở phía trên tấm bia to lớn.

Trên đỉnh núi, một thân ảnh ngồi xếp bằng, như là khổ hạnh tăng không nhúc nhích, mặc cho gió tuyết thổi qua.

"Lão sư, ta đã trở về!" Diệp Vô Thiên khẽ nói.

Y vô thức giương mắt, nhìn đạo thân ảnh trong gió tuyết kia.

Đạo Vô Nhất, vị nam nhân thanh danh không hiển hách này, người biết được sự tồn tại của y cũng không nhiều.

Nhưng Diệp Vô Thiên rõ ràng, đây là một trong những người mạnh nhất đương thời, túc địch bất thế của Tần Hoàng.

"Đã mang huyết mạch Long Vương về rồi?" Trong gió tuyết, nam nhân kia nói chuyện.

"Ừm, ta gặp được Vương Khung." Diệp Vô Thiên đột nhiên nói.

"Huyết mạch Vương gia...chờ đợi đi, vào ngày Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, nhất định phải cần máu của hắn..." Đạo Vô Nhất khẽ nói: "Trước đó, ngươi có thể đi xem Pháp Vương Thiên Thư!"

"Cái gì?" Thần sắc của Diệp Vô Thiên khẽ biến.

« Pháp Vương Thiên Thư », đó là di vật Hoắc Pháp Vương lưu lại, từ xưa đến nay cũng chưa có vị đệ tử nào nhìn thấy.

Đây chính là thiết luật.

"Thời cơ đã đến." Đạo Vô Nhất khua tay nói.

Diệp Vô Thiên cũng không nhiều lời, quay người rời đi.

Trong gió tuyết, Đạo Vô Nhất chậm rãi đứng dậy, đi vào động phủ sau lưng.

Bên trong bóng tối, mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt, trong mơ hồ, có bóng người lắc lư.

"Nhắc mới nhớ, chúng ta đã lâu không gặp nhau..."

"Hắc Nhận! ! !"

Đại Tần, năm thứ hai mươi chín của thiên mệnh lịch!

Mùa xuân là vô biên, tơ liễu bay tán loạn.

Trường An Phố đã sớm mở chợ xuân, thương nhân vãng lai không ngớt, vô cùng náo nhiệt.

Nước sông Long Nghiễn Hà cũng dần dần ấm lên, vịt béo bay lượn.

Trên sông, hoa thuyền bơi lội, mời chào không ít văn nhân công tử.

Bổ Thiên Công Hội!

Ở dưới kinh nghiệm của Thất Hoàng Tử cùng với thế tử Thiên Vũ Vương, Bổ Thiên Công Hội đã xưa đâu bằng nay, môn nhân đạt đến hàng vạn, bộ hạ càng là nhân tài như mây.

Ngoại trừ dạng chiến lực đỉnh tiêm cao thủ cảnh giới Dung Khí như Diệp Mặc, gã béo, Dương Kỳ cùng với Minh Hạo Nhiên. Còn có dạng nhân tài mới nổi ưu tú như Tề Tích, Hồng Thần. Hai người này đều là do Vương Khung khám phá ra, hiện nay đã sắp đột phá cảnh giới, lĩnh hội cảnh giới Dung Khí.

Có thể nói, Bổ Thiên Công Hội hiện nay đã thoát thai hoán cốt, nhất lưu thế lực thì không đủ trình độ, nhưng ở bên trong nhị lưu thế lực lại được tính là đỉnh tiêm.

Một ngày nào đó, Vương Khung đột phá cảnh giới, đạp vào hàng ngũ

Chúa Tể Giả, Bổ Thiên Công Hội tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, bước vào nhất lưu thế lực.

"Nhập hội, đốt hương, tế bái!" Thanh âm cao vút vang lên trên luyện võ tràng.

Rất nhiều thiếu niên cúi người quỳ bái.

Bên trên tế đàn, đặt một đồ đằng cổ lão, phía trên sông núi lượn lờ, nhật nguyệt tranh huy, suy diễn thiên địa, lộ ra khí tức thần bí.

"Nghe nói đây chính là dị bảo của Bổ Thiên Công Hội, là do môn chủ đích thân luyện chế, có thể làm cho người bình thường thức tỉnh năng lực, ngưng tụ Hỏa Chủng."

"Không tồi, cho dù là cường giả cảnh giới Hỏa Chủng, ở dưới sự tẩy lễ của Thiên Bản Đồ Đằng, cũng có thể khiến cho năng lực tiến hóa, sản sinh ra tầng tầng lực lượng bất khả tư nghị."

"Thật muốn bái nhập Bổ Thiên Công Hội a."

"Vậy ngươi liền cầu thần bái phật đi, chỉ có thông qua tầng tầng khảo hạch, mới có tư cách tiến vào Bổ Thiên Công Hội, thu hoạch được sự tẩy lễ của Thiên Bản Đồ Đằng."

Một nhóm thiếu niên chen vào bên trong đám người, khe khẽ bàn luận, trong mắt lộ ra thần sắc hướng tới.

Bổ Thiên Công Hội hiện nay, gia đại nghiệp đại, đương nhiên phải bồi dưỡng lực lượng của mình, còn là bồi dưỡng từ nhỏ, liền giống như Quang Minh Học Cung.

Vì thế, thế tử Thiên Vũ Vương đã tốn hao tâm lực to lớn, điều động cao thủ, đi tới các thành, chọn lựa hạt giống tốt, trải qua tuyển bạt, liền có thể đi đến Đế Đô, cuối cùng trải qua tầng tầng khảo hạch, liền có thể chân chính gia nhập Bổ Thiên Công Hội, trở thành đệ tử hạch tâm.

Về phần những người không được chọn, cũng có thể trở lại các thành trì lớn, tiến vào phân hội Bổ Thiên Công Hội, cố gắng thông qua tu luyện, cũng có cơ hội lại một lần nữa tiến vào tổng bộ.

Đệ tử hạch tâm, thì có thể ở lại thu hoạch các loại tài nguyên và bồi

dưỡng.

Chương 1020

Cũng ví dụ như Thiên Bản Đồ Đằng, kiện Viêm Binh này có thể tước đoạt năng lực Hoả Chủng, tự nhiên cũng có thể ban tặng năng lực, thức tỉnh Hỏa Chủng.

Vương Khung để kiện Viêm Binh này tại Bổ Thiên Công Hội, làm cơ duyên để bồi dưỡng đệ tử kế tục.

Tất cả đệ tử hạch tâm, nhập môn liền có thể thu hoạch được sự tẩy lễ của Thiên Bản Đồ Đằng.

Mặt khác, Vương Khung còn bố trí Nguyên Khí Cung, để Thiên Sinh Trì vào trong đó.

Đệ tử hạch tâm mỗi ba cái tháng tiến hành khảo hạch, người ưu tú liền có thể tiến vào Nguyên Khí Cung, thu hoạch được sự gia trì của Thiên Sinh Trì, bế quan tu luyện ở bên trong.

Ngoài ra, Vương Khung còn để lại Vô Hạn Đại Pháo, làm trọng khí phòng ngự của Bổ Thiên Công Hội.

Ba đại Viêm Binh này, chính là vốn liếng nương thân của Bổ Thiên Công Hội.

Về phần Vương Khung, thân mang bốn đại bảo đao Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao, Tử Dĩnh Đao cùng với Di Đà Nhận, còn có thiên phú thần thông Đại Hắc Thiên Ma Chủ, thực lực mạnh mẽ, có thể tung hoành trong Chưởng Khống Giả, ba đại Viêm Binh để ở Bổ Thiên Công Hội sẽ có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Nói cho cùng, Thiên Khải Bảo Khố cũng đã sắp xuất thế, hắn cần phải an bài tốt hết thảy, triệt để không còn nỗi lo lắng về sau nào.

...

Vào một ngày, Vương Khung xuất quan, vẫy vẫy tay.

"Đường Ngũ, ngươi đi qua đây." Một vị thiếu niên đi tới.

Y chính là thiếu niên chân trần chọn trúng 【 Di Đà Nhận 】tại Huyền Thiên Quan hôm đó.

Vương Khung thấy y có khí vận bất phàm, khá là có duyên phận với mình, liền dẫn đến Bổ Thiên Công Hội, dàn xếp cho y ở đây, tĩnh tâm tu luyện.

Trong ngày thường, vào thời điểm Vương Khung nhàn rỗi vô sự, cũng sẽ chỉ điểm y tu hành.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, y được tính là đệ tử của Vương Khung.

"Môn chủ!" Đường Năm cung kính nói.

Vương Khung đối với y mà nói là có ân tình tái tạo, hoàn toàn thay đổi vận mệnh của y.

Bởi vậy Đường Ngũ cực kỳ cung kính đối với hắn, cơ hồ còn coi trọng hơn so với tính mệnh của mình, y rất muốn bái Vương Khung làm vi sư, nhưng Vương Khung không mở miệng, y cũng không dám hi vọng xa vời, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

"Nghe nói ngươi gần đây tu luyện không tệ, mấy tên tiểu tử mới nhập môn kia đều bị ngươi trấn áp." Vương Khung cười nói.

Hai ngày trước hắn liền nghe nói, bên trong nhóm đệ tử mới của Bổ Thiên Công Hội ngược lại là có mấy hạt giống không tồi, đều là giành được từ trong tay Quang Minh Học Cung.

Vào thời điểm mới vào công hội, tâm cao khí ngạo, ngông cuồng tự cao tự đại, nhưng tất cả đều bị Đường Ngũ đánh gục.

Nghe nói kẻ thảm nhất cho đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại, một mực ở trong hôn mê.

"Ta..." Trong mắt Đường Ngũ lóe lên vẻ bối rối, sợ Vương Khung bất mãn.

"Lão Vương, người đệ tử này của ngươi rất lợi hại, hiện nay đã là hung danh truyền khắp công hội, liền giống như ngươi tại Quang Minh Học Cung trước kia." Đúng lúc này, một tiếng cười cởi mở vang lên.

Gã béo, Minh Hạo Nhiên đi tới.

Trước kia, bọn hắn cùng với Vương Khung đồng thời cầu học tại Quang Minh Học Cung, vui cười giận mắng, cuồng dã thiếu niên.

Hiện nay, toàn bộ đều đã trở thành cao thủ vang danh thiên hạ.

Sau khi gã béo trở về, cũng một mực giúp đỡ Vương Khung quản lý Bổ Thiên Công Hội.

"Môn chủ, ta..." Đường Ngũ khẩn trương, vừa định giải thích.

"Không cần giải thích, cũng không có gì." Vương Khung khoát tay, trấn an nói.

Tiểu gia hỏa này cái gì cũng tốt, chỉ là vào thời điểm đối mặt với hắn quá khẩn trương.

"Cái gì mà môn chủ, đều đã như vậy, còn chưa bái sư sao?" Gã béo đi tới, cười nói.

Khoé miệng của Vương Khung nâng lên, nhìn Đường Ngũ, không có tỏ thái độ.

Kỳ thực mà nói, hắn đối với Đường Ngũ cũng là rất hài lòng, chỉ là tuổi tác của Vương Khung cũng không lớn bao nhiêu, chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà thôi, căn bản không có muốn thu đồ sớm như vậy.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngươi có phải là đồ ngốc hay không?" Gã béo đá một cước tới.

Đường Ngũ ngây ngốc một chút, ánh mắt chợt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, bỗng nhiên cúi người, liên tục dập đầu mấy cái.

"Bái kiến lão sư!"

"Đứng lên đi!" Vương Khung khoát tay, lập tức nói: "Ở trong môn ta, ngươi được tính là người nhập môn đầu tiên, là đại sư huynh."

Dứt lời, Vương Khung điểm ra một chỉ.

Thân thể của Đường Ngũ run rẩy, Hỏa Chủng của y hiển hiện ra.

Bất đồng cùng với người khác, Hỏa Chủng của Đường Ngũ giống như một đoàn sương mù hư huyễn, đang không ngừng biến hóa.

Nguyên bản, Hỏa Chủng của y cũng không phải là như vậy, sau khi trải qua sự tẩy lễ của Thiên Bản Đồ Đằng, lại biến thành dạng bộ dáng này.

"Ừm, ngọn Hỏa Chủng này có một chút ý tứ." Nhãn tình của gã béo sáng lên, tinh thần tỉnh táo.

"Hoả Chủng của ngươi rất đặc biệt." Vương Khung thản nhiên nói.

Chương 1021

Đường Ngũ khẽ gật đầu: "Đệ tử cảm giác, nó cũng không phải tu luyện ra, mà là bản thân liền tồn tại ở bên trong máu thịt của đệ tử, chỉ là bây giờ mới bị đánh thức."

Gã béo cùng với Minh Hạo Nhiên nhìn nhau, đều lộ ra nét mặt cổ quái.

Hỏa Chủng là do sau này tu luyện mà thành, thức tỉnh năng lực, cũng không phải người người đều có thể đạt đến, đây là lực lượng trời ban.

Ông! Đúng lúc này, Đường Ngũ điểm ra một chỉ, đoàn Hỏa Chủng kỳ dị kia bắt đầu biến hóa.

Hóa thành một đoàn hỏa diễm, nhiệt độ chung quanh liền đề cao lên theo.

Hóa thành một thanh trọng chùy, lực lượng thân thể bỗng nhiên đề thăng.

Hóa thành một khối hàn băng, nước trong không khí cũng đều bắt đầu ngưng kết.

...

Theo việc Hỏa Chủng biến hóa, năng lực của y cũng đang biến hóa.

Hỏa Chủng của Đường Ngũ, có thể thực thể hoá thành các loại hình thái vật chất.

"Thật sự là Hỏa Chủng kỳ dị..."

"Nó giống như là đệ tử, lạc ấn ở bên trong cốt nhục, một khi thức tỉnh, liền có thể nắm giữ vũ lực tuyệt cường, nắm giữ thiên phú tương ứng."

Sắc mặt của Đường Ngũ bình thản, nhưng mà trong ánh mắt nhìn về phía Vương Khung lại lộ ra một tia chờ mong, phảng phất như là muốn được khích lệ.

"Thiên phú không tầm thường, có lẽ loại lực lượng này đã thoát ly khỏi phạm trù Hỏa Chủng, đây là một loại lực lượng hoàn toàn mới..."

"Một ngày kia, nói không chừng y có thể phát triển ra một loại hệ thống tu hành mới, phá vỡ hệ thống tu hành Hỏa Chủng..." Vương Khung cười

nói, trong mắt lại giống như có thâm ý: "Nó không nên gọi là Hỏa Chủng..."

"Hồn ấn cốt nhục, thức tỉnh vũ lực..."Vương Khung thì thào khẽ nói, đột nhiên nói.

"Liền gọi là Võ Hồn đi!"

Võ Hồn, lực lượng kỳ dị đản sinh ra ở bên trong loại Hỏa Chủng này, không ngừng biến hóa ở trong tay của Đường Ngũ.

Y phảng phất như có được vô hạn khả năng.

Hoặc là nói, nó đại biểu cho một loại tương lai không thể tưởng tượng.

"Lão Vương, không có ai khen đồ đệ như vậy cả." Gã béo cười.

Một ngày kia, phát triển ra một loại hệ thống tu hành mới, phá vỡ hệ thống tu hành Hỏa Chủng! ?

Dạng khoác lác này cho dù là Lâm La Thiên cũng không dám nói.

Phải biết rằng, nhân loại có thể sinh sôi đến nay, chính là dựa vào hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

Từ lúc Hỏa Chủng sinh ra đến nay, không biết đã dựng dục ra bao nhiêu cường giả.

Tất cả các thế lực, cường giả, văn minh…hiện tại đều được xây dựng trên hệ thống tu hành Hỏa Chủng.

"Tương lai là không ngừng biến hóa!" Vương Khung khoát tay nói.

Một trang giấy cổ lão hiển hiện ở trước mặt, đó đương nhiên là tàn trang « La Thiên Thủ Trát » trấn áp đài sen màu đen ở bên trong cung điện dưới lòng đấthôm đó.

"Đây là..." Thần sắc của gã béo khẽ biến.

Dùng cảnh giới hiện nay của gã, có thể cảm nhận được bên trong trang sách này uẩn tàng lực lượng cường đại, thời không đang không ngừng xen lẫn biến hóa, nhân quả cũng đang nát bấy gây dựng lại, mỗi một cái hô hấp dường như cũng có ngàn vạn loại biến hóa, khó mà đếm hết.

"Đây là Tương Lai Thư, là trang sách ghi chép một phần bí thuật cấm kỵ bên trong « La Thiên Thủ Trát »." Vương Khung hờ hững nói.

Bộ cổ thư cấm kỵ « La Thiên Thủ Trát » này, căn bản liền không nên

xuất hiện trên thế gian.

Thuật pháp ghi lại ở trong đó quấy nhiễu quỷ thần, phá hư quy tắc, không nhìn nhân quả, hỗn loạn thời không, trời sinh điềm xấu, ắt gặp tai kiếp.

Tương Lai Thư, có thể hiểu rõ nhân quả vô cùng tận, ở bên trong dòng sông thời không, hiểu rõ các loại khả năng trong tương lai vô hạn.

Nhưng tu luyện thuật này, cực kỳ hao tổn tâm thần, hơn nữa tương lai là không ngừng biến hóa, liền coi như có thể hiểu rõ vô tận khả năng, cũng chưa chắc đã có thể chân chính nắm giữ tất cả.

Ông! Vương Khung điểm ra một chỉ, rơi vào chỗ trán của Đường Ngũ.

Vô tận thời gian huyễn diệt, không gian chung quanh phảng phất như ngưng kết.

Ánh mắt của Đường Ngũ biến thành trống rỗng, phảng phất như mất đi hồn phách, vô số quang ảnh giống như gợn sóng trong nước sông nổi lên ở trước mặt mọi người.

Oanh...

Trong không trung lóe ra kinh lôi, hết cái này đến cái khác, giống như đại mãng tới lui ở bên trong trời cao.

Ở phía trên tế đàn cổ lão là một pho tượng đá khổng lồ, từ đỉnh núi đến chân núi, vô số thân ảnh đang quỳ bái.

Pho tượng đá kia giống như thần linh, cao cao tại thượng, nó không có ngũ quan, khuôn mặt không được tạo hình, dường như bất luận kỹ thuật tinh diệu gì trong nhân gian cũng khó có thể bày ra thiên nhan.

"Bái Võ Tổ!" Một thanh âm cao vút vang lên, chúng sinh cúng bái, đốt hương tế tự.

Bên trong hương khói lượn lờ, pho tượng đá kia càng lộ ra sự thần bí mênh mông.

"Ta nhất định phải bái nhập thánh địa, thức tỉnh Võ Hồn! Liền giống như Võ Tổ!" Bên trong đám người, một vị tiểu gia hỏa nắm chặt song quyền, ánh mắt vô cùng kiên định.

Chương 1022

"Võ Tổ sáng tạo cái thế giới này, truyền cho thiên hạ phương pháp tu hành, công tích của y vượt qua thiên địa...chỉ bằng vào ngươi cũng xứng?"

"Nghe đồn Võ Tổ là cường giả cái thế sống sót trong tuế nguyệt thất lạc, y một đời long đong, lại vô cùng thần bí, lưu lại hệ thống tu hành Võ Hồn."

"Không sai, là Võ Tổ đã khiến cho người người trong thiên hạ cũng đều có hi vọng tu hành."

"Một ngày nào đó, chúng ta có thể truy tìm bước chân của Võ Tổ, đặt chân đến Táng Viêm Hà, xuyên qua cấm khu."

Một nhóm tiểu gia hỏa vô cùng hưng phấn, đối với bọn hắn mà nói, hôm nay là buổi lễ lớn trong đời, tiến vào thánh địa, tham gia nghi thức thức tỉnh, bọn hắn liền có thể thức tỉnh Võ Hồn trốn ở bên trong máu thịt linh hồn.

"Đây là..."

Mấy người gã béo không ngừng kinh dị, bọn hắn khó có thể tin, phảng phất như nhìn thấy một thế giới khác, một cái cố sự khác.

Tại đó, văn minh Hỏa Chủng đã sớm táng diệt, thay vào đó là Võ Hồn.

Oanh...

Thần sắc của Vương Khung hờ hững, giống như một quần chúng du tẩu ở bên trong thời gian tuế nguyệt.

Hắn điểm ra một chỉ, nhân quả gây dựng lại, vô số quang ảnh lại biến hóa một lần nữa.

Oanh...

Thần lôi xen lẫn, nghiệp hỏa phần thiên.

Cái thế giới này giống như nghênh đón tận thế, khắp nơi đều tràn ngập tuyệt vọng cùng với khủng bố.

Nhân gian hóa thành luyện ngục.

"Lui ra đi, ngươi không ngăn được!" Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ bên trong hư không, móng vuốt sắc bén xé rách hư không, thò ra.

Trận văn hiển hiện, hiện ra kim mang óng ánh.

Một con lừa màu trắng đang đau khổ chèo chống.

Nó thực sự quá già, gần đất xa trời, bộ lông ảm đạm, con mắt cũng không có hào quang ngày xưa, một cái móng sớm đã bị đứt, dùng móng giả thay thế.

Con lừa màu trắng kia giống như lão giả sắp chui xuống lỗ, kéo theo thân thể tàn phế, đang tranh mệnh cùng với trời.

"Cố hữu đều đã chết, thiên địa rộng lớn, bên cạnh ngươi còn có ai?" Giọng nói lạnh lùng truyền khắp thiên địa, lộ ra đùa cợt vô tình.

"Chiến đến sau cùng, cũng chỉ còn lại một mình ngươi mà thôi, hôm nay đồng thời diệt sát!"

Thần lôi mênh mông, giống như diệt thế, áp bách tứ phía thiên địa.

"Có lẽ...ta thật sự không được!" Con lừa màu trắng lắc đầu thở dài, trong đôi mắt đục ngầu toát ra một tia vô lực.

Nó quay đầu lại nhìn ngọn núi to lớn, chung quy cũng đã sắp dầu hết đèn tắt.

Trận pháp cổ lão bắt đầu buông lỏng, bị móng vuốt sắc bén ép tới vỡ nát.

"Ngươi dám động, liền phải chết!" Đúng lúc này, một tiếng hét truyền đến từ chỗ xa, hư không vỡ nát.

Cuối trời, một thân ảnh đáng sợ đạp thần quang mà đến, khí tức của y cường đại, vượt qua thiên địa, kinh động cổ kim, lực lượng khủng bố trực tiếp chấn bay móng vuốt sắc bén kia.

Con lừa màu trắng nhìn người đến, trong mắt hiện ra một vệt chấn kinh cùng với chờ mong.

"Võ Tổ...ngươi vậy mà trở về..." Tiếng gầm thét vang vọng thiên địa, lộ ra không cam thật sâu.

"Đây là nơi sư trưởng của ta an nghỉ, các ngươi cũng dám động thủ, toàn bộ đều phải chết!"

Người đến nộ hỏa thao thiên, bước ra một bước, một vệt thần quang

phóng lên tận trời, mênh mông như vạn cổ trường hà, bất hủ giống như thiên địa đạo tâm, diễn hóa thần hồn, vạn võ quy tông.

"Loại lực lượng này...ngươi rốt cuộc cũng đã bước ra một bước kia, muốn khai sáng thời đại mới sao?" Thanh âm sâm nghiêm hơi hơi rung động.

Oanh...

Người đến trầm mặc không nói, chỉ có sát phạt trả lời.

Trận chiến kia, trời đổ mưa máu, quỷ khốc thần sầu.

Thi thể to lớn rơi xuống từ trên bầu trời, đập vào đại địa, giống như Ma Thần.

Nam tử kia tắm rửa máu tươi, đạp hư không trở về, hiển thị rõ tư thái vô địch.

"Không ngờ được ngươi vậy mà chưa chết!" Con lừa màu trắng khẽ nói.

"Một trận chiến thay mặt sư phụ, quét ngang chư thiên, trảm diệt hết thảy địch!" Nam tử hờ hững, tự tin dạt dào bất diệt.

"Nam nhân kia trước kia cũng chưa từng nói như vậy!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang vọng thiên địa.

Toàn bộ thế giới giống như lồng giam, bắt đầu sụp đổ.

Nam tử chấn kinh, y vừa muốn động thủ, một cây trường mâu phá không mà đến, đóng đinh y ở phía trên đại địa, không thể động đậy.

"Đáng tiếc, ngươi đã chết rồi, hết thảy vết tích đều không nên lưu lại."

Bên trong không trung, một bàn tay cực kỳ lớn rơi xuống, trắng nõn như tuyết, giống như là nhân loại.

Bàn tay chậm rãi rơi xuống, liền muốn huỷ diệt núi non, tiêu trừ toàn bộ vết tích.

Con lừa màu trắng tuyệt vọng, nó biết rõ, tương lai này đã chấm dứt.

Oanh...

Đột nhiên, đại địa rung động, núi non sụp đổ.

Một đạo hào quang phóng lên tận trời, chiếu sáng thế giới như luyện

ngục này.

"Đó là..." Con lừa màu trắng mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

Giữa thiên địa, quang minh vô lượng lấp lóe.

Đó là một đoàn Hỏa Chủng.

Hỏa Chủng màu đen!

Chương 1023

Đoàn Hỏa Chủng màu đen kia giống như một vầng mặt trời đến từ vực thẳm, chiếu rọi ra tương lai đáng sợ.

Chỉ một thoáng, huyền quang vạn đạo, hết thảy cảnh tượng đều bốc hơi hầu như không còn.

Đám người trở về bên trong hiện thực, lộ ra vẻ mặt hoảng hốt.

"Lão Vương, mới vừa rồi là..." Gã béo nghĩ lại mà sợ.

Tương lai mà gã nhìn thấy gần như tuyệt vọng, đại địch phía trước bất diệt, cố hữu bên cạnh suy tàn, cảnh tượng tận thế, không có hi vọng.

"Tương lai là không ngừng biến hóa, nắm chắc hiện tại mới có vô hạn khả năng." Vương Khung thản nhiên nói.

Trong nội tâm của hắn không hề có gợn sóng.

Vận mệnh như là một dòng sông, xuyên qua thời gian không gian, nó có vô số dòng chảy, trùng trùng điệp điệp, tiến về phía trước, bất kỳ một gợn sóng gì cũng đều có thể cải biến hướng đi của vận mệnh.

Thay vì si mê tương lai, không bằng nắm chắc hiện tại.

"Lão Vương, ngươi càng lúc càng giống như thần côn." Gã béo không nhịn được nói.

"Ngươi cũng có tiềm chất làm thần côn." Vương Khung cười nói.

Ở bên trong vô số tương lai mà hắn nhìn thấy, liền có khả năng như vậy.

Gã béo trở thành thần côn duy nhất trên cái thế giới này, gã hưởng thụ cô tịch cùng với vinh quang, được thế nhân quỳ bái, truyền thừa vạn thế.

Gã liền biến thành thần duy nhất trên thế gian này.

Ngoài ra, còn có một tương lai khác.

Gã béo vẫn như cũ là thần, nhưng là một vị ác thần, liền ngay cả Bạch gia cũng đều bị gã nướng.

Tương lai, rất kỳ diệu, nó không ngừng biến hóa, mỗi một cái ý niệm, mỗi một cái huyễn tượng, mỗi một cái khả năng cũng đều sẽ trở thành hiện

thực tại một dòng chảy nào đó.

Đây chính là chỗ thần kỳ nhất của « Tương Lai Thư ».

Rất nhiều người bị loại năng lực này mê hoặc, rơi vào trong đó, vạn kiếp bất phục, nhìn thấy tương lai, lại bỏ qua hiện tại.

Lực lượng cấm kỵ luôn am hiểu trong việc khuếch đại vô hạn những ham muốn của con người, sau đó kéo vào bên trong vực thẳm vô tận.

"Đường Ngũ, ngươi đi đi." Vương Khung phất phất tay.

Đối với vị đại đệ tử này, hắn vẫn là đặt vào rất nhiều kỳ vọng.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể tiến vào Nguyên Khí Cung tu luyện." Vương Khung nói thẳng.

Đã là đệ tử của hắn, đương nhiên phải cấp cho điều kiện tu luyện tốt nhất, nói cho cùng thì tương lai của Bổ Thiên Công Hội cũng đều phải dựa vào người kế tục.

"Tuân lệnh lão sư!" Đường Năm cung kính nói, sau đó lui xuống.

"Tương Lai Thư rất có ý tứ." Đột nhiên, một giọng nói thờ ơ vang lên, như gió xuân se lạnh.

Gã béo, Minh Hạo Nhiên hơi biến sắc, nhìn lại theo tiếng nói.

Hư không vậy mà không có một tơ một hào dao động, một vị nam tử đi ra, hình dạng của y tuấn tú, làn da trắng nõn, hai bên thái dương lấm tấm sương giá, đôi mắt trong suốt vô cùng, khoác áo bào rộng.

Y đứng ở nơi đó, phảng phất như hòa làm một thể cùng với thiên địa, tự nhiên hài hòa, trong lúc mê man, dường như lại cũng không có tồn tại.

"Ngươi...ngươi là ai?"

"Có lẽ Diệp Mặc đã từng nhắc tới..." Người đến khẽ nói.

Vương Khung nhíu mày, trong mắt lóe lên dị sắc: "Ngươi là viện chủ viện nghiên cứu! ?"

Vừa dứt lời, sắc mặt của đám người đều biến đổi.

Viện nghiên cứu, là một trong những cơ cấu trọng yếu nhất của Tần Hoàng Đình, cải cách thiên hạ, dẫn dắt trào lưu, sáng tạo thịnh thế.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, việc sáng lập viện nghiên cứu đã cải biến

cách cục thiên hạ, càng là đẩy Tần Hoàng triều về hướng đỉnh phong.

Tần Hoàng cũng bởi vậy mà được xưng là vạn cổ quân vương.

Nam nhân trước mắt này vậy mà là viện chủ viện nghiên cứu!

Gã béo, Minh Hạo Nhiên nhìn nhau, trong lòng hơi giật mình một chút.

"Xin ra mắt tiền bối." Hai người lần lượt hành lễ, không dám thất lễ.

Thế gian có lời đồn, viện chủ viện nghiên cứu có lai lịch phi phàm, là vào thời điểm Tần Hoàng nghèo túng, lưu lạc ở tuyệt địa Bắc Cảnh gặp được người này.

Y đối với Tần Hoàng, giống như là Diệp Mặc đối với Vương Khung.

"Không biết tiền bối đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa." Vương Khung tiến lên trước hành lễ.

Luận thực lực, viện chủ vượt xa hắn, luận bối phận, y là sư trưởng của Diệp Mặc, càng là người cùng thế hệ với mấy người Hắc Nhận.

Về tình về lý, Vương Khung đều không thể lãnh đạm.

"Tương Lai Thư, ghi chép bí thuật cấm kỵ ở bên trong « La Thiên Thủ Trát », ngươi lại đạt được, trong một thời gian ngắn như vậy liền học được da lông." Viện chủ khẽ nói, trên mặt lại không có quá nhiều dao động.

Đến loại cảnh giới này như y, dường như ngay cả loại kỳ thuật như « Tương Lai Thư » này cũng đều không thể khiến cho trong lòng y nổi gợn sóng.

"Tiền bối đã từng nghe thấy?" Vương Khung thật lòng thỉnh giáo.

"Loại bí thuật này so với bí thuật Thiên Cơ lấy được trước đây có tác dụng tương tự nhau." Viện chủ khẽ nói.

Chương 1024

Khuôn mặt của Vương Khung có một chút động.

Hắn biết rõ lão già mù tại Tam Dương Trấn kia chính là Thiên Cơ một trong Thập Nhị Vương Tọa.

Thập Nhị Vương Tọa, mỗi người đều thu hoạch được một phần bí thuật cấm kỵ.

Trước kia Lâm La Thiên thi triển thần thông cái thế, khắc bí thuật cấm kỵ ở phía trên mỗi một chiếc vương tọa.

"Thiên Cơ thu hoạch được chính là luật nhân quả."

Gặp nhân biết quả, loại bí thuật cấm kỵ đáng sợ này, có thể dựa vào nhân quả cải biến quỹ tích vận mệnh, từ đó ảnh hưởng đến tương lai.

Cái gọi là Thiên Cơ, kì thực chính là chiếm giữ tạo hoá, chưởng khống nhân quả, ảnh hưởng đến tầng tầng biến hoá trong tương lai.

So với Tương Lai Thư của Vương Khung, loại bí thuật này càng thêm bá đạo, quả thực khiến trời kiêng kỵ.

"Loại bí thuật này cũng không phải dễ dàng tu luyện như vậy, xưa nay có vố số thiên tài vô song, nhưng có thể luyện thành Nhân Quả Luật, cũng chỉ có thể đếm trên ngón tay." Viện chủ lắc đầu nói.

"Tương Lai Thư của ngươi vẫn còn rất nông cạn, thế gian vạn tượng, thật thật giả giả, hư thực bất định, hằng như khó lưu, chư pháp như một, tương lai nhìn thấy, chưa chắc đã là thật." Lời nói của viện chủ huyền diệu, vô cùng huyền bí.

So với Nhân Quả Luật bá đạo tuyệt luân, Tương Lai Thư của Vương Khung chỉ có thể được tính là chỉ mới hiểu một chút.

"Tương lai như thế nào, ta cũng không muốn thấy, nắm chắc hiện tại, mới có tương lai." Vương Khung thản nhiên nói.

Vừa dứt lời, trong mắt viện chủ dâng lên hào quang.

"Tốt, chỉ bằng vào câu nói này, thành tựu của ngươi sẽ bất khả hạn lượng."

Nói đến đây, viện chủ có một chút dừng lại: "Giao người cho ta đi."

Y đột nhiên xoay chuyển lời nói, làm cho tất cả mọi người cũng đều sững sờ, chỉ có Vương Khung là trầm giọng nói: "Tiền bối là đến vì Ngũ Hoàng Tử?"

"Huyết mạch Tần Hoàng, không thể biến thành tù nhân."

"Lấy thực lực cyar tiền bối, ta đích xác không ép được." Vương Khung lắc đầu nói.

Dòng dõi Tần Hoàng, hắn không có khả năng giết, càng không có khả năng một mực trấn áp.

Còn tưởng rằng Tần Hoàng sẽ hạ xuống một đạo thánh chỉ, để cho Thiên Vũ Vương ra mặt hòa giải.

Nhưng Vương Khung như thế nào cũng không ngờ được viện chủ viện nghiên cứu sẽ đích thân ra mặt.

"Ta đã đến đây, tự nhiên sẽ không lấy thế đè người, nói điều kiện của ngươi." Viện chủ khẽ nói.

Ý tứ của y rất rõ ràng, sẽ không để cho Vương Khung giao ra Ngũ Hoàng Tử không công, tất nhiên sẽ cấp cho đền bù.

Viện chủ viện nghiên cứu đích thân ra mặt, liền đại biểu cho hạn mức bồi thường sẽ là cao nhất.

Đây có lẽ là thiện ý của Tần Hoàng bệ hạ.

Y không hề để tâm đến việc tranh đấu ở giữa những người trẻ tuổi, xích mích cùng với hoàng tộc.

"Tiền bối có lòng." Vương Khung thi lễ một cái.

Hắn biết cân lượng của mình, có thể làm cho dạng nhân vật cái thế như viện chủ viện nghiên cứu đích thân ra mặt, không phải là bởi vì chính mình có bao nhiêu lợi hại, một phương diện là đối phương nhìn trúng tương lai của mình, một phương diện khác là thật sự coi hắn là hậu bối.

"Ta muốn đầu long mạch mà Đại Hạ hoàng tộc vứt bỏ kia!" Vương Khung đi thẳng vào vấn đề.

Sau khi Đại Tần lập quốc, phong thuỷ đại biến, giang sơn cách đỉnh,

đầu long mạch vốn xuyên thủng đại địa kia cũng đã bị vứt bỏ.

Vùng thế giới kia thì bị Đại Tần hoàng tộc trấn áp, di chuyển ra khỏi phiến thiên địa này.

Chỗ đó lưu giữ bí mật cổ lão, cùng với các đời cổ huyết của Đại Hạ hoàng tộc.

Trọng yếu hơn là, tòa đài sen màu đen thứ năm liền giấu ở chỗ đó.

Vương Khung thông qua « Tương Lai Thư » rình mò được bí mật này.

"Được!" Viện chủ lộ ra thần sắc hờ hững, không có một chút dao động nào.

Đại Hạ long mạch, là một phiến thiên địa hoang vu bị vứt bỏ.

Núi non sông ngòi, long khí tận tiết, Đại Tần hoàng tộc dùng thần thông vô thượng di chuyển mật tàng vào bên trong hư không.

"Đại Hạ hoàng tộc, là huyết mạch cổ nhân loại, cũng là hậu duệ của đám người thức tỉnh Hỏa Chủng sớm nhất kia." Vương Khung xuất hiện ở bên trong phiến bị thiên địa vứt bỏ này.

Hắn nhìn cảnh sắc dưới chân, so với thiên địa bên ngoài cũng không có dị dạng.

Chỉ là linh khí ở chỗ này mỏng manh, áp lực thân thể nhận phải mạnh hơn.

"Đại Hạ hoàng tộc chiếm cứ đại địa, trở thành chủ nhân thiên hạ trong vô tận tuế nguyệt, chung quy vẫn thua ở trong tay Tần Hoàng Đình." Gã béo khẽ nói.

Gã đi theo Vương Khung cùng nhau tới đây.

Đối với hoàng triều thất lạc này, gã cũng vô cùng hiếu kỳ.

Nghe đồn, Đại Hạ hoàng tộc, cực thịnh mà suy, cực kỳ kỳ quặc.

Ở trong lịch sử Đại Tần thái tổ khai quốc, dường như đối với đoạn sự tình này cũng không có miêu tả tường tận, chỉ nói một câu hời hợt là Đại Hạ chạm thiên nộ, phạm cấm, không cho phép tồn tại trên đời, bị thái tổ tiêu diệt.

Chương 1025

"Bọn hắn giống như Quang Minh Điện, có sứ mệnh của chính mình." Vương Khung thản nhiên nói.

Lần trước, tại Huyền Thiên Quan, hắn nhìn thấy rất nhiều, liên quan tới Lâm La Thiên, liên quan tới chân tướng của cái thế giới này.

Phía trước có đại địch.

Đại địch này mới là căn nguyên của tai nạn.

Quang Minh Điện không nhập thế, Đại Hạ hoàng tộc thủ hộ phiến thiên địa này vô tận tuế nguyệt, bọn hắn đều đang đợi, đợi đại địch xuất hiện.

Chỉ là, Đại Hạ hoàng tộc phạm cấm kỵ, bọn hắn quá mức liều lĩnh, dẫn đến tai hoạ ngập đầu.

"Đi thôi, chính là chỗ kia!" Vương Khung bước ra một bước, vượt ngang hư không.

Dùng thực lực của hắn hiện tại, khoảng cách ngàn dặm, cũng chỉ là ở trong khoảnh khắc.

Rất nhanh, một ngọn núi cao hiển hiện trước mặt, bàng bạc như trụ trời, hùng kỳ như chân long.

Nghe đồn, đây là ngọn núi cao nhất bên trong Đại Hạ long mạch năm đó.

Ngọn núi này là thi thể của một đầu chân long hoá thành, trải qua sự tẩy lễ của vô tận tuế nguyệt, dung hợp với núi đá mới hình thành bộ dáng như này.

"Đại Hạ hoàng tộc đã từng tế thiên ở nơi này." Vương Khung đáp xuống đỉnh núi.

Gió lạnh phần phật, thấu xương bức nhân, mỗi một cơn gió đều như đao.

"Hắn là ở ngay chỗ này." Vương Khung thầm nghĩ.

Thông qua « Tương Lai Thư », hắn suy tính ra đài sen màu đen thứ năm liền ẩn giấu ở chỗ này.

Vương Khung biết rõ, chín đài sen màu đen đối với hắn mà nói là cực kỳ

mấu chốt, là chìa khoá mở ra Hỏa Chủng màu đen.

"Tìm kiếm một chút đi!"

Ở trên ngọn núi cao nhất này, ẩn giấu vô số hang động cổ xưa, mỗi một tòa hang động đều có chín quẹo mười tám khúc rẽ, thậm chí còn kết nối với tầng tầng không gian, nếu như không cẩn thận tiến vào trong đó, sẽ không biết sẽ tiến đến địa phương nào.

Dùng tu vi thần thức cường đại của Vương Khung cũng đều không thể dò xét ngọn núi cao này, chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm.

Điều duy nhất hắn có thể xác định chính là, đài sen màu đen thứ năm, nhất định ẩn giấu ở chỗ này.

...

Lúc này, ở một góc nào đó trên đỉnh cao nhất.

Hai thân thể nhỏ tuổi, bọc trong áo lông thú nặng nề, gian nan đi tới ở bên trong cuồng phong gào thét.

"Ca ca, thật sự có thể tìm được thần tích sao?" Giọng nói trẻ con vang lên.

"Nhất định có thể!" Thiếu niên đi ở phía trước vô cùng kiên định nói.

Chỗ trán của y có một đạo huyết ngân nhàn nhạt, giống như một con mắt khép kín.

Thiếu niên nhìn núi non bao la và gió tuyết gào thét, trong mắt không có mê mang, tràn ngập cứng cỏi.

Căn cứ theo ghi chép bên trong bộ lạc, tiên tổ của bọn hắn đã từng là chủ nhân thiên địa, thân mang đại thần thông, nắm giữ lực lượng cái thế.

Cửu thiên cúng bái, thập đại cung phụng.

Nhưng mà, có một ngày, đại kiếp hàng lâm, cơ hồ diệt tộc, quyền hành chí cao cũng bị tước đoạt.

Bọn hắn dường như bị thượng thiên vứt bỏ, lưu lạc tại đây.

Trong bộ lạc, một mực có dạng truyền thuyết này, vinh quang tiên tổ ẩn giấu ở bên trong ngọn núi lớn này.

Chỉ có hậu thế dòng dõi của bọn hắn mới có thể tìm được, tái hiện khí

phách vô địch năm đó.

Ngàn năm qua, có không biết bao nhiêu anh hùng bên trong bộ lạc đi vào ngọn núi cao này, nhưng bọn hắn cũng không có trở lại nữa.

Lão nhân bên trong bộ lạc nói, ở trong núi, ẩn giấu vinh quang tiên tổ, cũng có đại ma đáng sợ bị phong ấn.

Hi vọng đã sớm đoạn tuyệt, huyết mạch của bọn hắn bị thượng thiên nguyền rủa, chỉ có thể lay lắt hơi tàn ở chỗ này.

"Ca ca, chúng ta vẫn nên trở về đi." Bé trai có một chút sợ hãi, tay chân nó lạnh cóng, bờ môi cũng đều cóng đến phát tím.

So với truyền thuyết hư vô mờ mịt, nó càng nhớ giường ấm trong nhà hơn.

"Trở về làm gì? Làm thức ăn trong bụng những yêu thú kia? Hay là để tiếp tục bị người ta bắt nạt?" Thiếu niên cắn răng nói.

Dựa vào man lực, căn bản không ngăn cản nổi răng nanh của yêu thú.

Thần thông tiên tổ đã sớm đoạn tuyệt, trở thành truyền thuyết, bọn hắn chỉ có thể dựa vào rìu đá gậy sắc chém giết cùng với những yêu thú kia, hàng năm đều sẽ có một lượng lớn tộc nhân chết ở trong miệng đám yêu thú kia.

Nhưng đám súc sinh này cũng không có đuổi tận giết tuyệt, xem bọn hắn như là khẩu phần lương thực, để cho bọn hắn sinh sôi nảy nở, cứ cách một đoạn thời gian lại đến thu hoạch.

Phụ thân mẫu thân, còn có gia gia, đại bá của bọn hắn...toàn bộ đều chết ở trong bụng yêu thú.

Cô đơn, không có người thân che chở, tự nhiên chịu đủ ức hiếp.

"Ta nhất định phải tìm được thần tích, ca ca sẽ không bao giờ để cho ngươi bị khi dễ nữa." Thiếu niên cắn răng nói.

Y đánh cược hết thảy, nếu như có thể đạt thành mong muốn, y liền có thể bảo hộ người thân còn lại duy nhất này của mình sống bình yên cả đời.

Nếu như thất bại, y cũng không nguyện ý để cho em trai của mình sống một mình trên đời này.

Chương 1026

Cho nên, thiếu niên mang theo em trai còn nhỏ tuổi, đồng thời đạp lên con đường gần như tuyệt vọng này.

Hưu hưu hưu...

Gió tuyết càng lúc càng lớn, càng lên cao, áp lực càng mạnh.

Liền ngay cả thiếu niên cũng đều cảm thấy phí sức, y ngẩng đầu lên nhìn, đỉnh núi xa xa khó vời, phảng phất như thiên địa cách biệt.

Bé trai rốt cuộc không chịu được, ý thức dần dần mơ hồ, tay chân đều đông cứng.

Mặc dù có áo lông thật dày, cũng khó có thể chống đỡ giá rét thấu xương này.

"Ca ca, em mệt qua!" Bé trai thì thào khẽ nói.

"Đừng sợ, có ca ca ở đây, không được ngủ!" Thiếu niên cắn răng nói, ôm bé trai, giãy dụa đi tới.

Đột nhiên, một cái cửa hang đập vào mi mắt.

Thiếu niên giống như nhìn thấy hi vọng, ôm bé trai đi vào.

Tránh né gió tuyết, dựa vào áo lông thật dày, luôn có thể ngăn cản nhiệt độ cơ thể trôi đi.

Hang động rất lớn, ở chỗ sâu nhất có lấy một trụ băng to lớn, đâm thẳng tới mái vòm, chung quanh còn có vô số hài cốt.

Thiếu niên nhìn thoáng qua, liền ngây người.

Y không ngờ được ở bên trong ngọn núi lại còn có một nơi như vậy, thi cốt lởm chởm, khủng bố như địa ngục.

Thiếu niên buông bé trai xuống, cởi áo lông ra, đắp lên trên người bé trai, mới cẩn thận từng li từng tí đi về hướng thi thể đầy đất.

"Chỗ này đã từng phát sinh...chuyện gì?" Thiếu niên kinh dị.

Những thi thể kia không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, đã sớm bị đóng băng vĩnh viễn ở đây, hòa làm một thể cùng với núi đá.

Những lưỡi đao kiếm đứt gãy cắm vào mặt đất, có thể nhìn thấy ở khắp

mọi nơi.

"Chậc chậc...đã bao nhiêu năm...Huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc rốt cuộc cũng lại đặt chân đến chỗ này...ha ha ha ha..."

Đúng lúc này, một tràng âm thanh cuồng tiếu vang vọng ở bên trong hang cổ.

Thiếu niên kinh dị, bỗng nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy, bên trong trụ băng to lớn, một đạo thân ảnh to lớn chậm rãi hiển hiện.

Bên trong trụ băng to lớn, phong ấn một cái đầu to lớn, chín con mắt như yêu, hiển lộ sự dữ tợn.

Thiếu niên lộ ra vẻ sợ hãi.

Đối với người bình thường mà nói, cảnh tượng trước mặt này quả thực khủng bố.

Đổi lại thành người khác, đã sớm bị doạ đến ngất đi.

Nhưng thiếu niên từ nhỏ đã quen nhìn yêu thú ăn người, cũng không có quá mức không chịu nổi, lui lại hai bước, hoảng sợ nhìn trụ băng.

"Không hổ là hậu duệ của Đại Hạ hoàng tộc, quả nhiên có một chút can đảm." Đầu lâu bên trong trụ băng cười lạnh nói.

"Ngươi...ngươi là ai?" Thiếu niên hoảng sợ nói.

"Bản tọa là Cửu Mục Thiên Vương, bị Đại Hạ hoàng tộc phong ấn tại đây." Đầu lâu to lớn lên tiếng nói.

Nó không hề giấu diếm lai lịch của mình, đối với dạng cường giả như nó mà nói, còn khinh thường giấu diếm thân phận ở trước mặt một tên tiểu bối.

"Ngươi là đại ma! ?" Thiếu niên nghẹn ngào kêu lên.

Y từ nhỏ đã nghe câu chuyện về tổ tiên phong ấn đại ma, không ngờ được đại ma bên trong truyền thuyết liền ở ngay trước mặt.

Thiếu niên sinh lòng cảnh giác, lui về phía sau hai bước.

"Thật là buồn cười, ngươi không có thực lực của tiền bối Đại Hạ hoàng tộc, lại có tâm tư của bọn hắn, ngươi đến đây không phải là vì tìm kiếm lực lượng sao?" Đầu lâu to lớn cười lạnh nói.

"Thả ta ra ngoài, ngươi tự nhiên có thể đạt được mong muốn."

Thiếu niên hơi giật mình một chút, y mặc dù cực kỳ khát vọng lực lượng, nhưng cái đầu lâu trước mặt này chính là đại mà mà tiên tổ phong ấn, sao có thể tuỳ tiện thả ra?

"Ngu xuẩn, vào thời điểm ngươi cúi đầu trước vận mệnh, cầu xin nhân phẩm cùng với sự sống, cái gọi là tiên tổ đã từng che chở ngươi sao?"Đầu lâu to lớn lên tiếng cười nói.

"Trên đời không có phật cũng không có ma, có thể sống tuỳ theo ý mình, đó mới là chân thật, mới là tự tại, mới là siêu thoát..."

Thanh âm của Cửu Mục Thiên Vương như thần chung cổ mộ, đánh thẳng vào tâm thần của thiếu niên.

Những quá khứ khuất nhục kia...

Những sinh hoạt khủng bố kia...

Những ánh mắt lạnh lùng cùng với đùa cợt kia...

Cơ hồ xuyên thủng sinh mệnh của huynh đệ bọn hắn, tất cả những điều này chỉ là bởi vì nhỏ yếu.

Bởi vì nhỏ yếu, bọn hắn thậm chí không thể nhận được một chút thương hại.

Cái gọi là vinh quang tiên tổ đã sớm mất đi, để lại cho bọn hắn chỉ có nguyền rủa, lay lắt hơi tàn như chó, bị những yêu thú kia nuôi nhốt, xem là thức ăn.

Cái gì mà chính tà đúng sai, ở trước mặt sinh tồn đều là không đáng một đồng.

"Ta nên làm như thế nào?" Thiếu niên quay đầu lại nhìn thoáng qua em trai đang ngủ say, ánh mắt biến thành kiên định.

"Ta cần dùng máu của ngươi để tế tự." Cửu Mục Thiên Vương lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Xoạt...

Thiếu niên không hề chần chờ, y rút cốt đao ra, đây là di vật duy nhất của cha y.

Cốt đao vạch xuống, máu tươi chảy xuống ròng ròng, màu đỏ tươi chói mắt.

Thiếu niên giơ cánh tay đầy máu tươi, đi về hướng trụ băng.

Chương 1027

"Như vậy là không được."

Đúng vào lúc này, một giọng nói thờ vang lên ơ ở bên trong hang động.

Thiếu niên bừng tỉnh, nhìn thấy một vị thanh niên như quỷ mị xuất hiện ở trước người, bắt lấy cánh tay gầy yếu của y, ngăn ở phía trước.

"Ngươi...ngươi là..." Thiếu niên kinh nghi bất định.

"Thả nó ra sẽ rất phiền phức." Vương Khung thản nhiên nói, nhìn từ trên xuống dưới đầu lâu bên trong trụ băng.

"Cửu Mục Thiên Vương, ngươi là cao thủ Chân Vương Điện, bị Đại Hạ hoàng tộc phong ấn đến nay vậy mà cũng đều không có chết đi, xem ra ngọn núi này xác thực bất phàm." Vương Khung khẽ nói, nói ra lai lịch của đầu lâu to lớn.

Trên thực tế, trước khi đi đến Đại Hạ long mạch, hắn liền từ chỗ của viện chủ viện nghiên cứu thu hoạch được rất nhiều tình báo.

Trước kia Đại Hạ hoàng tộc khai chiến cùng với Chân Vương Điện, săn giết không ít huyết mạch cổ lão.

Trong đó liền có Cửu Mục Thiên Vương, bản thể của đầu yêu thú này là một đầu cự thú chín mắt.

Nghe đồn, vàp lúc đại địa mới vừa hình thành, ở sâu trong mặt đất sinh ra chín con mắt.

Sau đps, một vị tồn tại vô thượng đi ngang qua chỗ này, để lại tinh huyết trong cơ thể, bị mặt đất kia thu nhận.

Ngày lâu năm dài, mảnh đất trống kia dần dần hóa hình, biến thành một đầu cự thú chín mắt.

Đây chính là lai lịch của thuỷ tổ Cửu Mục Thiên Vương.

Nhất mạch này, trời sinh liền được đại địa chiếu cố, nghe nói chỉ cần không rời khỏi mặt đất, bọn chúng liền sẽ không tử vong.

Bởi vậy Đại Hạ hoàng tộc trước kia chém đầu lâu của nó xuống, phong ấn tại xương sống long mạch, cũng chính là ở bên trong ngọn núi này, dùng

để trấn áp khí vận bản tộc.

"Tiểu quỷ, trên người ngươi có khí tức Quang Minh Điện..." Cửu Mục Thiên Vương híp mắt lên tiếng nói.

Vương Khung có nguồn gốc cực sâu cùng với Quang Minh Điện, đừng nói những cái khác, vẻn vẹn chỉ là Thiên Vương Pháp Thần Thai hắn hấp thu liền chính là một trong những thủ bút lớn nhất của Hoắc Pháp Vương.

"Tiểu quỷ?" Vương Khung cười lạnh nói: "Xưa đâu bằng nay, thời đại của ngươi đã sớm qua đi."

Lời nói rơi xuống, Vương Khung đấm ra một quyền, quyền phong chấn động, xé rách hư không, ở giữa mơ hồ có một cỗ pháp tướng hiển hiện, xen vào ở giữa hư thực, ngồi ở bên trên hư không.

Lực lượng khủng bố dọc theo trụ băng lan tràn về phía dưới.

Sắc mặt của thiếu niên đại biến, phảng phất như nghênh đón tận thế.

Y không ngờ được thanh niên thường thường không có gì lạ trước mặt này vậy mà lại thân mang thần thông như thế, đối với y mà nói, có thể so với thần linh.

Sắc mặt của Cửu Mục Thiên Vương cũng biến đổi, nhân loại này trẻ tuổi như vậy thế mà đã đạt đến cảnh giới Chưởng Khống Giả.

Thiên phú như vậy, thực lực như này, ở bên trong nhân loại cũng đều được tính là tồn tại phượng mao lân giác.

"Tiểu quỷ, ngươi là truyền nhân đời này của Quang Minh Điện sao?" Cửu Mục Thiên Vương trầm giọng quát.

Dạng quang huy này, đủ để gánh vác danh hào truyền nhân Quang Minh Điện.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi!" Vương Khung lắc đầu nói, cũng không có để ý tới đầu Chân Vương bị phong ấn này.

Hỏa Chủng màu đen trong cơ thể của hắn nở rộ quang mang, bốn cỗ hư ảnh đài sen màu đen hiển hóa.

Ông! Liền vào lúc này, sâu trong lòng đất truyền đến dao động.

Cả ngọn núi cũng đều chấn động, dường như có một cỗ lực lượng nào

đó bị kích hoạt.

Cửu Mục Thiên Vương cũng là chấn động, chín con mắt điên cuồng chuyển động, thần niệm duỗi ra, chìm vào chỗ sâu.

Nó bị trấn áp lâu như vậy, vậy mà không có phát hiện ra, bên trong ngọn núi thế mà còn ẩn giấu đồ vật.

Oanh...

Đột nhiên, thần quang vạn trượng, phảng phất như một vầng mặt trời vọt ra từ bên trong lòng đất.

Ngọn lửa đáng sợ như thương, khiến cho cả ngọn núi cũng đều khôi phục.

Ánh sáng màu đen tràn đầy mỗi một góc hang động.

Thiếu niên, Cửu Mục Thiên Vương, còn có gã béo đều mở to hai mắt nhìn, không nhịn được lần theo đầu nguồn ánh sáng mà nhìn.

Chỗ đó, một tòa đài sen màu đen hiển hiện, tràn đầy ẩn số cùng với thần bí.

Đài sen màu đen thứ năm!

Toà đài sen màu đen thứ năm mà Vương Khung cần quả nhiên trốn ở chỗ này, Lâm La Thiên đã từng tới đây.

Y đã làm rất nhiều sự tình trong những ngày cuối đời, một kiện trọng yếu nhất trong đó chính là an bài chín đài sen màu đen.

Loại đồ vật này cực kỳ trọng yếu, coi như là Vương Khung cũng chỉ mơ hồ cảm giác được công dụng của nó.

Chỉ có chín đài sen màu đen hợp lại làm một, Vương Khung mới có thể chân chính mở ra Hỏa Chủng màu đen.

"Cuối cùng cũng tìm được." Vương Khung bước ra một bước, liền muốn lấy đi đài sen màu đen thứ năm.

Ông! Liền vào lúc này, vô tận ánh vàng sinh diệt, bên cạnh đài sen màu đen thứ năm hiện ra một đạo nhân ảnh.

Người kia thần thánh trang nghiêm, giống như chủ nhân thiên địa, kim bào phần phật, giống như Chân Long hiển hoá.

Chương 1028

Người này vừa xuất hiện, cả ngọn núi đều phát ra thanh âm, lộ ra vô tận vui thích cùng với hưng phấn, dường như chủ nhân của nó đã trở về.

"Đại Hạ Hoàng Chủ! ?" Thân hình của Vương Khung dừng lại, ánh mắt biến thành vô cùng ngưng trọng! !

Đại Hạ Hoàng Chủ.

Đây là lạc ấn cổ lão, thức tỉnh ở phía trên thiên trụ, lực lượng thần bí như sóng lớn phấp phới.

Thân ảnh đáng sợ bước ra một bước, chấn động thiên địa.

Gã béo hơi biến sắc, tuế nguyệt thay đổi, vậy mà cũng đều chưa thể xoá bỏ lạc ấn này.

Liền giống như lạc ấn của lão tổ Vương gia Vương Giác Thần ở bên trên Tân Hỏa Sơn hôm đó.

Chỉ là vị cự đầu này càng thêm cổ lão, phong thái của y trải qua thời gian, cũng chưa từng ảm đạm.

"Thiên địa biến đổi, cho dù là vinh quang Đại Hạ cũng đều ẩn dật." Đại Hạ Hoàng Chủ khẽ nói, y nhìn thiếu niên đang co rút ở trong góc.

Đó là hậu bối của y, trên người chảy xuôi huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc chí cao.

Đã từng có lúc, bọn hắn là chủ nhân thiên địa, nhất tộc vang danh thập phương, hưởng thụ sự cúng bái và cung phụng của khắp thiên hạ.

Nhưng mà, ở giữa thiên địa này không có truyền thừa vĩnh hằng bất bại.

Mạnh như Lâm La Thiên cũng đều có một ngày tịch diệt.

Đại Hạ hoàng tộc triệt để không còn!

Đến hiện nay, chỉ có thể co đầu rút cổ ở chỗ vứt bỏ này, biến thành lương thực yêu thú nuôi nhốt, lay lắt hơi tàn, sinh tồn giống như sâu kiến.

Điều này thật sự đáng buồn!

Vương Khung cảnh giác nhìn chằm chằm đạo lạc ấn trước mặt này.

Đại Hạ Hoàng Chủ, uy danh hiển hách, y sáng tạo ra Đại Hạ hoàng triều

cổ lão, công tích của y không ở phía dưới Đại Tần thái tổ.

"Huyết mạch Vương gia..." Đại Hạ Hoàng Chủ nhìn Vương Khung, trong nháy mắt liền nhìn thấu, dường như hiểu rõ hết thảy.

"Xin ra mắt tiền bối." Vương Khung khẽ nói.

"Bộ tộc này bất kính thiên địa, không phụng quỷ thần, thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn, ngươi ngược lại là khác loại." Đại Hạ Hoàng Chủ ngạc nhiên nói.

Vương gia, danh xưng là bộ tộc thiên nhân, thiên thượng tiên nhân, không giống phàm tục.

Bọn hắn chí cao vô thượng, vô cùng thần bí, thậm chí không đi lại trong nhân thế, người biết đến sự tồn tại của bọn hắn cũng cực ít.

"Ta hiểu rồi, ngươi là người chém đứt vận mệnh, phía trước không có con đường nào, chỉ có thể tự mình mở đường." Đại Hạ Hoàng Chủ nhìn chằm chằm Vương Khung.

Trong nháy mắt, y đã nhìn thấy rất nhiều.

Trái tim của Vương Khung khẽ nhúc nhích, hắn biết rõ, huyết mạch của chính mình đã từng bị chém, rửa đi truyền thừa Bá Đạo Chân Cương.

Bắt đầu từ ngày đó, ràng buộc giữa hắn cùng với Vương gia liền đã đoạn tuyệt.

Phía trên hương án không còn chỗ nào.

"Tiền bối, có thể nói cho ta biết tại sao bộ tộc đó lại đặc biệt như vậy không?"

Khí tức của Đại Hạ Hoàng Chủ tuy mạnh, nhưng lại cực kỳ nội liễm, biểu hiện khá là ôn hòa.

Chuyện này khiến cho Vương Khung thả lỏng một chút, không muốn bỏ lỡ cơ hội này, ném nghi vấn trong lòng ra ngoài.

Lão ngoan đồng giống như thế này, không biết nắm giữ bao nhiêu bí mật, trên thực tế đối phương là Đại Hạ hoàng tộc, đã từng nắm giữ quyền hành thiên hạ, những bí mật cổ đại đều nằm trong đầu y.

Đại Hạ Hoàng Chủ trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn về phía thiếu

niên co quắp trong góc, ôm em trai của mình.

"Ngươi tên là gì?" Đại Hạ Hoàng Chủ hỏi.

Thiếu niên nơm nớp lo sợ, đối mặt với vị tồn tại như là thần tiên trước mặt này, y hồi đáp theo bản năng: "Vu Nhất."

"Vu Nhất?" Ánh mắt của Đại Hạ Hoàng Chủ ngưng lại.

"Ta sẽ đổi tên cho ngươi, từ nay về sau, ngươi liền gọi là Vạn Tượng, thiên địa vạn tượng, tận về thân ngươi..." Thanh âm của Đại Hạ Hoàng Chủ giống như pháp chỉ Thần Vương, mênh mông trong thiên địa, quay lại tại sơn trạch.

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức vô danh hàng lâm ở trên người Vu Nhất, không, ở trên người Vu Vạn Tượng.

Vương Khung không nhịn được động dung, từ xưa đến nay, cố nhân xem họ tên là chỗ ký thác vận mệnh, là mối quan tâm cho tương lai và là sợi dây may mắn.

Hiện nay, Đại Hạ Hoàng Chủ đích thân sửa tên cho thiếu niên này, từ nơi sâu xa là cải mệnh cho y, nghịch thiên mà đi, khí vận trôi qua ngàn năm của Đại Hạ hoàng tộc, tất cả đều rơi ở trên người y.

"Lão Vương, ta làm sao cảm thấy có một chút không đúng..." Gã béo mơ hồ có một chút run rẩy.

Gã gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên kia, rõ ràng không có bất luận lực lượng gì, thậm chí là chưa từng ngưng tụ Hỏa Chủng.

Nhưng iwr trong mắt gã béo, vị thiếu niên này lại biến thành có một chút nguy hiểm.

"Tương lai chợt hiện, khí tức truyền lại, gã béo, cảm giác của ngươi đã trở nên nhạy bén." Vương Khung khẽ nói, hắn tu luyện Tương Lai Thư. Vo lúc này, liền nhìn thấy vận mệnh của Vu Vạn Tượng phát sinh cải biến, quỹ tích vận mệnh của y triệt để chuyển dời đến một quỹ tích khác, quang minh xán lạn, không thể đo lường.

Chương 1029

"Tương lai của y sẽ rất đáng sợ..." Vương Khung khẽ nói.

"Trời sinh vạn vật, tự nhiên sẽ có một chút hi vọng sống, Đại Hạ hoàng tộc chúng ta từng gánh chịu vinh quang chư thiên, hiện nay khốn ở nơi này, chịu kiếp nạn ngàn năm, sự tình trong quá khứ, tất cả đều tiêu tán như mây khói..." Thanh âm của Đại Hạ Hoàng Chủ như kinh lôi mênh mông, truyền ra khắp toàn bộ Đại Hạ long mạch.

"Trên đời này lại cũng không còn Đại Hạ hoàng tộc...từ nay về sau, các ngươi tự thành nhất mạch..."

"Vu tộc!"

Cái danh tự này phảng phất như ẩn chứa thiên cơ vô biên, chỉ một thoáng, hư không rung động, kiếp lôi cuồn cuộn, dường như muốn thần hình câu diệt Đại Hạ Hoàng Chủ.

"Lão tổ!" Vu Vạn Tượng bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, song quyền nắm thật chặt.

Đến lúc này, y làm sao còn không biết đạo thân ảnh ở trước mặt này đến cùng là người nào,

Đại Hạ Hoàng Chủ, đó là tiên tổ của nhất tộc bọn ắn, trăm ngàn năm sau, vinh quang tiên tổ tái hiện thế gian, chưa bao giờ bỏ rơi những hậu duệ bị giam cầm nguyền rủa này.

Y dùng đại thần thông đoạt đến tương lai cùng với hi vọng cho bọn hắn.

...

Lúc này, tại Tân Hỏa Sơn, trong Quang Minh Học Cung.

Vu Thiên Ngân đứng dậy, đi tới phía dưới thương tùng cổ mộc, nhìn biển mây phun ra nuốt vào, mặt trời mọc lên ở phương đông trước mặt, khóe mắt của y ẩm ướt.

Thân là cung chủ Quang Minh Học Cung, nhiều năm qua, ý chí của y như núi, bất di bất dịch như thần, không thể rung chuyển.

Nhưng vào giờ phút này, một cỗ cảm động đến từ sâu trong huyết mạch

khiến cho y gần như không thể là chính mình.

"Vu tộc...từ nay về sau, không còn là Đại Hạ..." Vu Thiên Ngân thì thào khẽ nói.

Y hướng về phía nam, bái ba bái.

...

Oanh...

Thiên lôi mênh mông, không ngừng rủ xuống, oanh kích Đại Hạ Hoàng Chủ, thân hình của y càng trở nên mơ hồ, phảng phất như sẽ tiêu tán vào bất cứ lúc nào.

Vương Khung biết rõ, nghịch thiên cải mệnh, đoạt được khí vận, liền phải gánh chịu nhân quả vạn kiếp bất phục này.

Khẳng khái bi ca, thật là đáng tiếc.

Cho dù thân là cường giả cái thế, sau khi chết vẫn có chấp niệm, ban cho con cháu, đánh phá nguyền rủa, kéo dài phúc phận.

"Tiền bối thật đáng kính." Vương Khung khẽ thở dài.

"Tiểu hữu có thể kết một thiện duyên không?" Đại Hạ Hoàng Chủ hỏi.

"Tiền bối cứ nói đừng ngại."

"Tiểu gia hỏa này, còn xin trông nom đôi chút."

"Duyên phận đã đến, lẽ ra nên như vậy." Vương Khung khẽ gật đầu, không hề thoái thác.

Đại Hạ Hoàng Chủ khẽ gật đầu, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười hiểu ý, không giống như nhân gian điên cuồng, không giống như phàm tục vui vẻ, mà là một loại siêu thoát đại tự tại.

Y quay đầu lại trông lại, nhìn cố thổ Trung Châu, chỗ kia đã từng là chỗ Đại Hạ hoàng tộc sinh sống, cũng là chỗ huy hoàng nhất của Đại Hạ hoàng tộc.

Vương đồ bá nghiệp, cuối cùng cũng có lúc tận.

Thời đại của y, đã triệt để kết thúc.

Trăm ngàn năm sau, hồng trần cuồn cuộn này, sẽ không còn ai nhớ rõ y đã từng tới.

"Vương gia, thiên tộc thần linh...bọn hắn là khởi nguyên của Hỏa Chủng..." Đại Hạ hoàng tộc đột nhiên nói.

Oanh...

Thần lôi cuồn cuộn, càng trở nên khủng bố, phảng phất như muốn huỷ diệt phiến thiên địa này.

Tâm thần của Vương Khung đại động, hắn điểm ra một chỉ, kiếm quang vạn đạo, chống đỡ kiếp lôi.

"Tiền bối, ngươi nói cái gì?"

"Vị nhân loại đầu tiên thức tỉnh Hỏa Chủng giữa thiên địa, chính là họ Vương!"

Vị nhân loại đầu tiên thức tỉnh Hỏa Chủng giữa thiên địa, chính là tổ tiên Vương gia.

Y sáng tạo hệ thống tu hành Hỏa Chủng, mở ra thời đại nhân loại tu hành, thậm chí là dẫn dắt nhân loại lật đổ sự thống trị tàn khốc trong vô tận tuế nguyệt của yêu thú, đuổi bọn chúng ra khỏi phiến thiên địa này, trở thành chủ nhân mới.

"Hoá ra là như vậy..." Vương Khung trầm mặc không nói.

Mặc dù hắn đối với Vương gia đã có suy đoán nhất định, nhưng vào thời điểm nghe được tin tức này từ trong miệng của Đại Hạ Hoàng Chủ, trong nội tâm vẫn như cũ nổi lên gợn sóng khó có thể ức chế.

Vương gia có lai lịch quá khủng bố, có thể truy tố đến đầu nguồn văn minh tu hành nhân loại.

Tiên tổ của bộ tộc này sáng tạo Hỏa Chủng, thậm chí là sáng lập Bái Hỏa Giáo.

Vào giờ phút này, Quang Minh Điện hùng bá thiên hạ, truyền thừa giáo hóa, nhưng luận nguồn gốc, bọn hắn chỉ là một nhánh của Bái Hỏa Giáo mà thôi.

"Người trẻ tuổi, ngươi là dị số Vương gia, thời đại thay đổi, bỏ cũ lập mới liền vào hôm nay." Thanh âm của Đại Hạ Hoàng Chủ biến thành thần bí.

"Còn xin tiền bối chỉ giáo!" Vương Khung thật lòng thỉnh giáo.

Đại Hạ hoàng tộc thống trị thiên hạ vô tận tuế nguyệt, bọn hắn biết chân tướng của thế giới, nếu bàn về nội tình, cho dù là Đại Tần hoàng tộc cũng không thể cùng đánh đồng.

"Từ sau khi văn minh yêu thú hủy diệt, Vương gia cao cao tại thượng, giống như thiên nhân, tuế nguyệt trôi qua, có không biết bao nhiêu anh hùng lên xuống, trong đó chỉ có Lâm La Thiên nhìn thấy một góc tương lai, vận mệnh nhân loại sẽ nghênh đón lần chuyển hướng thứ hai."

Chương 1030

Lâm La Thiên, nam nhân này có thể nói là dị số lớn nhất trong nhân lại từ sau tiên tổ Vương gia.

Tu vi của y thông thiên triệt địa, đạt đến cảnh giới của tiên tổ Vương gia, vượt qua cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời.

"Lần chuyển hướng thứ hai, ta không biết rõ..." Vương Khung thì thào khẽ nói.

"Ở phía trước mấy người chúng ta còn có Đại Đế!" Đại Hạ Hoàng Chủ trầm giọng nói.

Lời nói rơi xuống, bên trong không trung lóe lên thần lôi, không ngừng đan xen, phảng phất như muốn hủy diệt thôn phệ phiến long mạch bỏ hoang này.

Trong nội tâm Vương Khung giật thót một cái, hắn đã từng ở bên trong đoạn ngắn tuế nguyệt nghe Lâm La Thiên đề cập qua.

"Diệt Hỏa Vương Tử sao?" Trong nội tâm Vương Khung khẽ động.

Đây là lực lượng cuối cùng của nền văn minh yêu thú, dùng vật chất thần bí tại cấm khu sáng tạo sinh linh, cơ hồ có thể nói là ác mộng của văn minh tu hành Hỏa Chủng.

Nó có thể diệt tuyệt Hỏa Chủng.

Bên trong không trung, thần lôi mênh mông, giống như Ma Thần viễn cổ khôi phục, vô tình nhìn qua nhân gian.

Đại Hạ Hoàng Chủ lắc đầu nói: "Lâm La Thiên đã để lại hết thảy ở trong Thiên Khải Bảo Khố, đó là di sản lớn nhất của y."

Nói đến đây, Đại Hạ Hoàng Chủ nhìn về phía Vương Khung nói: "Ngươi là dị số Vương gia, có lẽ là có cơ hội đi đến sau cùng nhất...nói cho cùng, bộ tộc kia cũng là khởi nguyên cổ xưa nhất...nếu như chấm dứt, nhân quả cũng nên rơi ở trên người của tộc nhân bộ tộc này!"

Trong mắt Đại Hạ Hoàng Chủ lóe ra dị sắc, đây mặc dù vẻn vẹn chỉ là suy đoán của y, nhưng lại rất có khả năng.

Ngàn vạn năm sau, thiếu niên Vương gia đặt chân đến chỗ này, trên người lại có ấn ký cùng với khí tức của Lâm La Thiên...

Tất cả những chuyện này là quá quá xảo hợp, đây có lẽ chính là hạt giống gánh chịu vận mệnh kia.

Tất cả mọi thứ để lại cho hắn đều ở bên trong Thiên Khải Bảo Khố.

"Xem ra chỉ có tiến vào chỗ kia." Vương Khung nắm chặt song quyền.

Thiên Khải Bảo Khố một khi xuất thế, hắn gặp phải chính là cao thủ khắp thiên hạ, Quang Minh Điện, Đại Tần hoàng tộc, đạo thống Linh Sơn, thậm chí còn có yêu thú Chân Vương Điện.

Ngoại trừ Chưởng Khống Giả, Chúa Tể Giả, cường giả cảnh giới Linh Lô ẩn tàng trong thế gian cũng sẽ ra tay.

Thậm chí ba đại tồn tại kinh khủng nhất cũng sắp xuất hiện.

Tần Hoàng một trong Thập Nhị Vương Tọa ngày xưa!

Đạo Vô Nhất người mạnh nhất Quang Minh Điện!

Khí Phàm Trần giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội!

Đây là ba vị cao thủ mạnh nhất đương thời, Thiên Khải Bảo Khố một khi xuất thế, ba người này tất nhiên sẽ hiện thân, long hổ tương tranh, thiên băng địa liệt, như cuộc chiến giữa các vị thần.

Đến lúc đó, Vương Khung chỉ sợ cũng khó có thể bảo toàn bản thân.

"Ta ngược lại là có thể giúp ngươi tiến vào Thiên Khải Bảo Khố."

Lời nói của Đại Hạ Hoàng Chủ không khỏi làm cho người ta chấn kinh.

Lời nói này khiến cho Vương Khung cũng đều sửng sốt.

"Tiền...tiền bối đang nói đùa sao?" Vương Khung không nhịn được nói.

Đại Hạ Hoàng Chủ lộ ra thần sắc trịnh trọng, lắc đầu nói: "Đại Hạ hoàng tộc đã truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt, lúc đó cũng đã từng đứng ở bên trong Bái Hỏa Giáo, đi theo vị đại nhân kia...cho dù mệnh số biến hóa, vinh quang của ngày xưa đã táng diệt, nhưng mà ở phía dưới tuyết đọng, vẫn còn hơi ấm..."

"Vào thời điểm Lâm La Thiên lưu lại Thiên Khải Bảo Khố, Đại Hạ hoàng tộc vẫn cường thịnh như cũ, nghiên cứu của chúng ta đối với nơi đó

cũng không kém Quang Minh Điện."

Nói đến đây, Đại Hạ Hoàng Chủ nhìn Vương Khung thật sâu, nói: "Huống hồ, trước khi Lâm La Thiên tọa hóa, đã từng đi đến đế cung Đại Hạ..."

"Cái gì?" Trong nội tâm Vương Khung khẽ nhúc nhích, không cần quá nhiều ngôn ngữ, vẻn vẹn chỉ câu nói này hắn liền có thể liên tưởng đến rất nhiều.

Lâm La Thiên không hổ là từ sau thuỷ tổ Vương gia, nhân vật tuyệt thế xuất sắc nhất trong nhân loại, y nhìn thấy tầng tầng biến hóa trong tương lai, lưu lại hi vọng Hỏa Chủng.

"Tiền bối thật sự có thể giúp ta?" Vương Khung không nhịn được có một chút trở nên kích động.

Bây giờ vẫn còn một khoảng thời gian trước khi Thiên Khải Bảo Khố xuất thế, nếu như hắn có thể tiến vào sớm, liền có thể chiếm được tiên cơ, thậm chí là nhìn thấy bí mật chân chính của Thiên Khải Bảo Khố.

Đến lúc đó, cho dù cao thủ trong thiên hạ tụ tập, cũng đã muộn.

Nghĩ tới đây, Vương Khung liền không thể kềm chế cảm xúc chập trùng.

"Ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một việc." Đại Hạ Hoàng Chủ đưa ra điều kiện.

"Việc gì?" Vương Khung hỏi.

Hắn biết rõ, thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, tạo hoá kinh thiên như này làm sao có khả năng tự nhiên rơi vào trong tay?

"Ta chỉ cần một cái hứa hẹn của ngươi, từ nay về sau, thiên thu vạn thế, huyết mạch Đại Hạ nhất tộc tuyệt đối không thể biến thành cát bụi, đời đời kiếp kiếp, đều sẽ được ngươi phù hộ." Đại Hạ Hoàng Chủ nói từng chữ một, như kinh lôi mênh mông, cuồn cuộn vang vọng.

Chương 1031

Vương Khung nghe điều kiện như vậy, có một chút hoảng hốt, thậm chí là không thể lý giải.

Đời đời kiếp kiếp, bảo hộ huyết mạch Đại Hạ hoàng tộc,

Chuyện này cũng quá coi trọng hắn rồi, ở trong thiên hạ, hắn cũng chỉ là vừa mới triển lộ phong mang mà thôi, làm sao có thể gánh chịu đời đời kiếp kiếp,

"Ngươi đã quá coi thường chính mình, có thể đến nơi đây, liền biểu thị ngươi rất có khả năng chính là người mà Lâm La Thiên muốn chờ kia." Đại Hạ Hoàng Chủ trầm giọng nói: "Nếu như ngươi thật sự có thể đi ra từ bên trong Thiên Khải Bảo Khố, ngươi sẽ trở thành nhân loại thứ ba đặt chân đến phần cuối bầu trời."

Oanh...

Bên trong không trung, thần lôi vang vọng, cuồn cuộn mà tới.

Di huấn cổ lão của Đại Hạ nhất tộc đã sớm táng diệt, chỉ có lạc ấn của vị hoàng chủ này là còn nhớ mang máng.

Lúc đó Lâm La Thiên đã từng đích thân đi tới đế cung Đại Hạ, nam nhân kia nói chính mình nhìn thấy ba cái tương lai có khả năng nhất.

Ba cái tương lai kia đại biểu cho vận mệnh hướng đi không giống nhau, phân biệt sẽ có người bất đồng kế thừa di sản của y.

Ở trong mắt của Đại Hạ Hoàng Chủ, Vương Khung rất có khả năng chính là một người trong số đó.

Cho nên y muốn cược một lần, vì huyết mạch đã sớm trầm luân này đánh cược một lần.

Nếu như thắng, vinh quang Đại Hạ hoàng tộc có lẽ sẽ còn có thể tái hiện thế gian.

"Được, ta đáp ứng ngài." Vương Khung không do dự chút nào.

"Dòng chảy vận mệnh, chung quy cũng đến nơi này."

Đại Hạ Hoàng Chủ dùng hai tay tiếp dẫn, thân thể của y bỗng nhiên tán

diệt, giống như vô tận tinh quang, dung nhập vào bên trong thiên địa.

Chỉ một thoáng, mảnh thế giới này phảng phất như sống lại, long mạch của thế giới cũ lại một lần nữa phát ra tiếng gầm kinh thiên, đây này là sinh cơ ẩn núp sau cùng của y.

"Đại Hạ hoàng tộc suy tàn, là do Lâm La Thiên chiếm cỗ lực lượng long mạch này, luyện nó thành một cánh cửa sau, nếu không, nhất tộc chúng ta còn có thể hưng thịnh vạn năm..." Thanh âm của Đại Hạ Hoàng Chủ quanh quẩn ở bên tai Vương Khung.

Vương Khung nghe thế, không nhịn được líu lưỡi.

Lâm La Thiên, không hổ là cường giả đệ nhất thiên hạ, lại có thể cướp khí vận hoàng tộc, cưỡng ép thôi động hướng đi của vận mệnh.

Oanh...

Thiên địa đại biến, trời cao nứt ra, đại địa phân liệt, từng ngọn núi sụp đổ ầm ầm.

Mảnh thế giới bỏ hoang này dường như đã ở vào bên rìa sụp đổ.

"Đã phát sinh chuyện gì?" Gã béo kinh hô, bảo hộ ở trước người thiếu niên Vu Vạn Tượng.

Vị thiếu niên này chính là gánh chịu tương lai vận mệnh của Đại Hạ hoàng tộc...không, là tương lai vận mệnh của Vu tộc.

"Gã béo, dẫn bọn hắn đi trước đi, nhanh một chút." Giọng nói của Vương Khung truyền đến.

"Chúng ta còn có tộc nhân..." Vu Vạn Tượng vội vàng nói.

"Lão Vương, ngươi..." Gã béo khẩn trương, gã nhìn ra được, phiến thiên địa này đã không còn kiên trì được lâu nữa.

"Ta không có việc gì, mau đi đi."

"Đi theo ta." Gã béo cắn răng, mang theo huynh đệ Vu Vạn Tượng rời khỏi chỗ này.

Oanh...

Trung Châu long mạch cổ lão thiêu đốt hết một tia lực lượng sau cùng, khí tức thiên địa tụ thành một đoàn, phảng phất như Hỏa Chủng sáng rực

thiêu đốt.

Đột nhiên, bên trong đoàn Hỏa Chủng kia hiện ra một cánh cửa, phía trên phảng phất như có vô số côn trùng đang nhúc nhích, rất giống với một góc mà Vương Khung đã từng nhìn thấy trong quá khứ.

"Thiên Khải Bảo Khố?" Vương Khung kinh hãi, cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc.

Loại khí tức này cực kỳ tương tự cùng với chìa khoá hắn lấy được tại Thiên Vương Sơn hôm đó.

"Chỉ dựa vào một chút lực lượng này còn chưa đủ để mở ra cánh cửa này..." Thanh âm của Đại Hạ Hoàng Chủ lại một vang lên lần nữa.

"Hắc Thiên Ma Chủ, pháp ấn tương lai, mở cho ta!" Vương Khung hống lên một tiếng, huyết mạch của hắn thông thiên triệt địa, hiện ra pháp tướng thần bí tung hoành bát hoang lục hợp.

Thông đạo hư không mở rộng, bên trong Phế Thổ, một đạo pháp ấn cổ lão xông phá ràng buộc, lực lượng vô tận giáng lâm nơi đây.

Oanh...

Ngay một khắc này, cánh cửa kia từ từ mở ra, phạn thiên dài dằng dặc, dị tượng biến hóa.

"Đi!" Vương Khung cắn răng một cái, thiêu đốt Hỏa Chủng, đạp vào cánh cửa cổ lão kia.

Oanh...

Cơ hồ trong cùng thời khắc đó, thiên hạ chấn động, đều cảm giác được sự biến hóa phi phàm này.

Bên trong Phế Thổ, Tận Thế Thành Lũy cao cao tại thượng hiển hiện trên thế gian.

"Thiên Khải Bảo Khố xuất hiện dị động, chuyện này không khớp với tiên đoán của Vương gia."

Ý chí của Tận Thế Thành Lũy phát ra tiếng gào thét kinh thiên.

Phế Thổ, là chỗ trận chiến cấm kỵ diễn ra ngày xưa, thuỷ tổ Vương gia chém giết đại địch phía trước, mang theo huyết mạch Vương gia rời khỏi

phiến thiên địa này.

Từ đó về sau, tiên đoán của Vương gia liền lưu truyền ra ngoài.

Chủ nhân chân chính của Phế Thổ sẽ nắm giữ vận mệnh, nắm giữ tương lai.

Chương 1032

Thế là, Phế Thổ nghênh đón đời chủ nhân thứ nhất của mình, Tai Nạn Vương Đình.

Thời gian thay đổi, sau khi Tai Nạn Vương Đình hủy diệt, Tận Thế Thành Lũy xuất hiện.

Y là người may mắn còn sống trong trận đại chiến năm đó, khôi phục ở bên trong thời gian, chính là chờ đợi chiếm giữ vận mệnh của Tai Nạn Vương Đình, trở thành chủ nhân của phiến Phế Thổ này.

Nhưng mà, sau tai nạn, chính là tận thế!

Phía sau tận thế, sẽ nghênh đón cứu rỗi!

Vào thời điểm Dương Kỳ gặp phải Vương Khung, luyện thành 【 Cứu Rỗi Chi Nhận 】, bánh xe vận mệnh lại một lần nữa lăn về phía trước, người nào cũng không thể nào đoán trước được hướng đi của vận mệnh.

"Thuỷ tổ, ngươi đã gạt mấy người chúng ta."

Tận Thế Thành Lũy phát ra tiếng rống khủng bố, toàn bộ Phế Thổ phảng phất như nghênh đón tận thế, vô số lôi quang lóe lên, chôn vùi vô số sinh linh.

...

"Ngày này đã đến sớm sao?"

Phía trên trời cao, cung điện cổ lão hiển lộ trong thế gian sau vô tận năm tháng.

Nó giống như một vị thần ánh sáng trên cao, tiếp nhận sự ngưỡng mộ và cúng bái của phàm trần.

Quang Minh Điện, quái vật khổng lồ ẩn tàng ở bên trong thời gian này, rốt cuộc lại hàng lâm một lần nữa.

Từng cỗ khí tức đáng sợ chui ra từ bên trong, đi về hướng Phế Thổ.

Bọn hắn đã cảm giác được có người nhanh chân đến trước, nhúng chàm Thiên Khải Bảo Khố.

Đây là chuyện mà Quang Minh Điện không thể dễ dàng tha thứ.

...

"Cung chủ?"

Bên trên Tân Hỏa Sơn, trong nội tâm của đại giáo ti Vương Huyền Cương rung động, thân là cường giả cảnh giới Linh Lô, y cảm giác được rõ ràng thiên địa đang trải qua biến hóa trước đó chưa từng có.

Loại biến hóa này kinh động tâm phách, ảnh hưởng sâu xa.

Cho dù đang ở trong Quang Minh Học Cung, y cũng đều cảm thấy bất an mãnh liệt.

"Một ngày này, rốt cuộc cũng đến." Vu Thiên Ngân thì thào khẽ nói.

Vị cung chủ Quang Minh Học Cung này, bước ra một bước, rời khỏi Tân Hỏa Sơn.

...

"Đợi lâu như vậy, Lâm La Thiên, hôm nay ngươi có thể tiếp tục trấn áp số mệnh của nhân loại không?"

Hư không phá toái, Chân Vương Điện hiển hóa ở phía trên Thập Vạn Đại Sơn.

Đây là lực lượng cuối cùng của nền văn minh yêu thú.

Huyết mạch cổ lão còn sót lại hội tụ ở đây, rốt cuộc cũng khôi phục toàn bộ, đi thẳng về hướng Phế Thổ.

Bọn chúng muốn thanh toán hết thảy, cướp đoạt di sản của Lâm La Thiên.

...

Vào ngày này, thiên hạ chấn động.

Đế Đô vang lên tiếng kiếm reo, có long tướng hiển hóa, trong hoàng cung, ánh vàng trùng thiên, giống như mặt trời bất diệt.

Từng cỗ khí tức khủng bố đi ra từ bên trong, đi vào sâu trong hư không.

Cùng lúc đó, có người nhìn thấy, một vị nam nhân đi ra từ bên trong, uy lâm thiên hạ, tung hoành bất hủ.

Tần Hoàng...y rốt cuộc cũng xuất thủ.

Thiên Khải Bảo Khố, là bí mật lớn nhất Lâm La Thiên để lại, không có

ai có thể không đếm xỉa đến, mạnh như Tần Hoàng cũng không thể.

Thiên hạ nhao nhao, loạn chiến sắp nổi.

Tất cả các thế lực đều đổ về hướng Phế Thổ.

Ngày này cũng sẽ được ghi vào biên niên sử của nhân loại và sẽ không bao giờ bị xoá nhoà.

...

Vương Khung không biết mình đã gây ra những biến cố nào tại ngoại giới khi mình bước vào Thiên Khải Bảo Khố trước thời hạn.

Lúc này, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động.

Ở bên trong Thiên Khải Bảo Khố giống như một tòa mê cung, phía trên vách tường có từng đạo ấn ký.

Những ấn ký này cổ lão thần bí, ghi chép từng li từng tí bên trong tuế nguyệt.

Kể từ khi nền văn minh Hoả Chủng ra đời, mọi thứ đều được ghi lại ở trên những ấn ký này , vô số ấn ký, liền đại biểu cho vô số thời đại, vô số vận mệnh của nhân loại.

Ở phía trên này có người bình thường, một ngày kiếm ba bữa ăn, từ khi sinh ra, trưởng thành và chết đi.

Cũng có cường giả tuyệt đại tu vi cái thế, bọn hắn kinh diễm tuế nguyệt, trấn áp mỗi một cái thời đại, cuối cùng vẫn như cũ không thể chịu được sức mạnh của thời gian, đi về hướng phần cuối của sinh mệnh.

Đó là khởi đầu, quá khứ, tương lai và kết thúc...

Đối với nhân loại mà nói, những thứ này chính là hết thảy, cũng chính là 【 Thiên Khải 】.

"Thật là phong phú, vẻn vẹn chỉ lĩnh hội những ấn ký tuế nguyệt này, cho dù là đối với cường giả cảnh giới Linh Lô cũng đều có lực hấp dẫn lớn lao." Vương Khung khẽ nói.

Thiên Khải Bảo Khố vượt qua tưởng tượng của hắn, những ấn ký này tươi sống như thật, thậm chí có thể dung nhập vào trong đó, lĩnh hội vết tích tuế nguyệt.

Đương nhiên, đây vừa là cơ duyên, cũng ẩn chứa phong hiểm to lớn.

Dung nhập vào bất kỳ một thời đại gì, cũng đều có thể đối mặt với nguy cơ bị xóa sổ, nhưng hồi báo cũng cực kỳ kinh người.

"Chẳng trách các đời Thiên Khải Bảo Khố mở ra, người có thể đi ra đều có thể tu vi bạo tăng, đột nhiên tăng mạnh, đứng vững vàng trên đỉnh cao của thời đại kia."

Chương 1033

Vương Khung đi ở bên trong Thiên Khải Bảo Khố giống như mê cung, quan sát từng đạo ấn ký.

"Dạng người nào mới có thể đi đến phần cuối?" Vương Khung rốt cuộc cũng biết vì sao không có ai có thể tìm được di sản chân chính của Lâm La Thiên.

Tòa mê cung này giống như lịch sử nhân loại, thay đổi vạn tượng, như dòng sông vận mệnh, người nào cũng có thể thấy rõ hết thảy, đi đến phần cuối!

Nhưng muốn tìm được con đường duy nhất, đi đến di sản còn sót lại sau cùng của Lâm La Thiên căn bản là không có khả năng.

"Đại lão đang đùa giỡn với hậu thế sao?" Vương Khung không biết nói gì.

Ông! Đúng vào lúc này, trong cơ thể hắn truyền ra một cỗ dao động kỳ dị, Hỏa Chủng màu đen tự chủ hiển hóa, giống như một ngọn đèn sáng, chiếu sáng con đường phía trước.

"Đây là..." Trong nội tâm Vương Khung cuồng loạn.

Hỏa Chủng màu đen là ánh sáng dẫn đến chỗ cuối cùng của Thiên Khải Bảo Khố! ?

Oanh...

Hỏa Chủng màu đen như u linh bay về phía chỗ sâu Thiên Khải Bảo Khố, Vương Khung không chút do dự, thân hình lóe lên, đi theo.

Hỏa Chủng màu đen như ngọn hải đăng giữa đại dương vô tận, soi đường cho Vương Khung đi tới.

Khi hắn bước ra khỏi mê cung gần như vô tận, một cánh cửa bằng đồng khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

"Đây chính là chỗ cuối cùng của Thiên Khải Bảo Khố?"

Trong nội tâm Vương Khung cuồng loạn, hắn chậm rãi đẩy ra cánh cửa bằng đồng khổng lồ.

Đập vào mắt là một bức tranh khổng lồ, phía trên vẽ một đoàn Hỏa Chủng...

Hỏa Chủng màu đen!

"Đây là..." Ánh mắt của Vương Khung rung động.

Trong cung điện có tổng cộng chín bệ đá, phía trên trống rỗng, lại có ấn ký hoa sen màu đen, đã có năm ấn ký sáng ngời.

"Đài sen màu đen...chỗ cuối cùng của Thiên Khải Bảo Khố vậy mà là đài sen màu đen?" Vương Khung mở to hai mắt nhìn, có một chút khó có thể tin.

Hiện nay hắn vừa vặn tập hợp năm tòa đài sen màu đen trong đó.

"Làm sao lại như vậy?"

Vương Khung hoảng hốt, đi đến phía trước một bệ đá trống rỗng, đặt tay ở bên trên, khẽ phất qua.

Đột nhiên, ấn ký hoa sen đen kia vậy mà nổi lên quang hoa yếu ớt, cùng lúc đó, một cỗ khí tức thần bí mà quen thuộc bỗng nhiên hiển hiện, cách nhau vạn dặm thời không, dường như đang đi đến gần hắn.

"Con bà nó, loại đồ vật này có thể gọi hoa sen đen trở về?" Trong nội tâm Vương Khung cuồng loạn.

Đây chẳng phải là nói, hắn có thể tập hợp chín đài sen màu đen ở chỗ này, dung hợp làm một, từ đó đạp vào cảnh giới chí cao kia?

"Hỏa Chủng màu đen, đến cùng là cái gì?" Vương Khung thì thào khẽ nói.

Ba ngàn năm trước, sau khi Lâm La Thiên vô địch thiên hạ, liền bắt đầu bố cục, y để lại Thiên Khải Bảo Khố, ảnh hưởng hậu thế hơn ba ngàn năm, chỗ cuối cùng vậy mà ẩn giấu đồ vật có quan hệ cùng với Hỏa Chủng màu đen?

Vương Khung thực sự khó có thể tưởng tượng, ngước mắt nhìn những bức tranh xung quanh cung điện, lộ ra sắc mặt khác thường.

"Đây là...Táng Viêm Hà?"

Bên trên bức tranh vẽ một con sông dài, một sinh vật giống như rắn nhỏ

trôi trên dòng sông, vậy mà xuyên qua cấm khu, đi đến phần cuối bầu trời.

Phần cuối bầu trời bị bao trùm bởi một màn sương mờ ảo, không thể nhìn thấy cái gì ở đó.

Đột nhiên, hình ảnh biến hóa, một con côn trùng màu vàng chui ra từ trong màn sương mờ ảo, chui vào trong cơ thể rắn nhỏ.

Ngay sau đó, con rắn nhỏ kia phát sinh biến hóa, hóa thành thân thể vạn trượng, khí diễm khủng bố làm cho hư không vỡ nát.

Tồn tại đáng sợ kia trở về từ phần cuối bầu trời, tương giao cùng với vạn thú, truyền bá huyết mạch.

Dòng dõi của nó đều nắm giữ lực lượng huyết mạch cực kỳ cường đại, mà bọn chúng thì được xưng là yêu thú!

"Vạn Yêu Chi Tổ! ?" Trong nội tâm Vương Khung chấn kinh.

Cuối cùng hắn cũng biết những gì được vẽ trên bức tranh này.

Đây là nguồn gốc của yêu thú, Vạn Yêu Chi Tổ, vốn chỉ là một con rắn nhỏ thường thường không có gì lạ mà thôi, nó được vận mệnh chiếu cố, dung hợp cùng với con côn trùng màu vàng kia, vậy mà sáng tạo ra hệ thống yêu thú truyền thừa huyết mạch.

"Côn trùng..." Vương Khung mở to hai mắt nhìn, hắn đã từng ở bên trong « La Thiên Thủ Trát » nhìn thấy tồn tại tương tự.

Sau khi Lâm La Thiên vô địch thiên hạ, hành tẩu thế gian, không ngừng tìm kiếm những con côn trùng này.

Bọn chúng ký túc ở trong cơ thể của các cường giả chủng tộc khác biệt, sau khi những cường giả kia chết, đám côn trùng này cấp tốc thuế biến, hóa thành tồn tại vô địch đáng sợ.

Lâm La Thiên bắt từng con côn trùng này, phong ấn ở các chỗ trong hư không, dùng miếng sắt làm dấu, gọi là 【 Cổ Ngục Đình 】.

Giống như miếng sắt số 73 Vương Khung lấy được chính là một cái trong số đó.

Chỉ là con côn trùng trong bức tranh không phải là bình thường, đó là một con côn trùng màu vàng, trên đỉnh đầu thậm chí còn có vương miện

bằng thịt tượng trưng cho vương quyền.

Chương 1034

"Đám côn trùng này đến cùng là cái gì?" Vương Khung hiếu kì, tiếp tục xem.

Bên trên bức tranh, yêu thú thống trị thế gian, vạn tộc đều thần phục.

Huyết mạch của bọn chúng vô địch thiên hạ, không có bất kỳ lực lượng gì có thể chống lại.

Thẳng cho đến một ngày, phần cuối bầu trời, một khối vẫn thạch bay ra, rơi xuống trước mặt một vị thiếu niên nô lệ.

Vị thiếu niên kia hiếu kỳ chạm vào khối vẫn thạch kia, vẫn thạch nứt ra, một con côn trùng màu vàng thoát ra từ bên trong, chui vào trong cơ thể thiếu niên, dung hợp với thiếu niên.

Vào thời khắc này, trong cơ thể thiếu niên thức tỉnh một loại sức mạnh cực kỳ đặc biệt, ấm áp và mạnh mẽ, khác hẳn với huyết mạch yêu thú.

Thiếu niên không ngừng thử nghiệm, rốt cuộc cũng tụ hợp cỗ lực lượng kia, hóa thành một đoàn...Hỏa Chủng! ?

"Nguồn gốc của Hỏa Chủng! ?" Vương Khung lại chấn kinh một lần nữa.

Hắn biết rõ, thiếu niên bên trên bức tranh chính là thuỷ tổ Vương gia, nhân loại sáng tạo ra hệ thống tu luyện Hỏa Chủng.

Vương Khung nằm mơ cũng không ngờ được, đầu nguồn lực lượng của nhân loại vậy mà là con côn trùng màu vàng thần bí kia.

Nói một cách khác, lực lượng của nhân loại cùng với yêu thú có cùng nguồn gốc.

"Con côn trùng này đến cùng là đồ vật quỷ quái gì?" Vương Khung thì thào khẽ nói.

Oanh...

Đúng vào lúc này, Thiên Khải Bảo Khố bỗng nhiên chấn động, vết rách hư không hiển hiện, lực lượng khủng bố tiêu tán ra từ bên trong.

Vương Khung ngước mắt nhìn, chỉ thấy ở bên ngoài Thiên Khải Bảo

Khố, khí tức đáng sợ giáng lâm Phế Thổ, nghiền ép mà tới.

"Tận Thế Thành Lũy! ?"

"Người nào cũng không thể nhúng chàm Thiên Khải Bảo Khố!"

Ý chí Tận Thế Thành Lũy phát ra tiếng rống kinh thiên, nó cũng không còn cố kỵ điều gì, phóng xuất ra toàn bộ lực lượng.

"Thật là ngu xuẩn, năm đó ngươi chỉ là pháp bảo thiên nhân tìm hiểu ngược dòng mà thôi, cũng muốn nhúng chàm di sản Lâm La Thiên?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang vọng thiên địa.

Chỉ một thoáng, quang minh vô lượng lóe lên, khiến hư không sợ hãi, một tòa cung điện to lớn nguy nga hiển hiện, giống như chỗ ở của thần linh, tiên vương.

"Quang Minh Điện!" Tận Thế Thành Lũy gầm lên kinh ngạc.

"Ngu xuẩn, lúc đó Hoắc Pháp Vương đích thân tới Phế Thổ, cũng đã chú định kết cục của ngươi."

Quang Minh Điện giống như một cỗ chiến xa trực tiếp va về phía Tận Thế Thành Lũy, phù văn thần bí như mặt trời óng ánh, bộc phát ra hào quang chân hỏa.

Oanh...

Trời cao giống như sụp đổ, Tận Thế Thành Lũy bỗng nhiên vỡ nát, lực lượng khủng bố cuốn lên hư không phong bạo, dường như muốn thôn phệ phiến thiên địa này.

"Hiến tế!" Quang Minh Điện truyền ra giọng nói lạnh lùng, dường như đã sớm tính toán kỹ hết thảy.

Tồn tại mạnh mẽ nhất giữa thiên địa này vừa xuất hiện, liền thể hiện ra thực lực tung hoành vô địch của mình, trực tiếp đánh nổ đệ nhất thế lực tại Phế Thổ.

Ông! Lực lượng của Tận Thế Thành Lũy giống như hỏa diễm thiêu đốt, rót vào bên trong Phế Thổ.

Giữa thiên địa, một đạo pháp ấn hiển hiện, đó đương nhiên là chìa khoá mở ra Thiên Khải Bảo Khố, Vị Lai Ấn.

"Mở ra cho ta."

Vị Lai Ấn mượn nhờ lực lượng hiến tế của Tận Thế Thành Lũy, rốt cuộc cũng vào trước thời hạn, xé mở ra một cái lỗ hổng tiến vào Thiên Khải Bảo Khố.

Đúng vào lúc này, một thân ảnh dọc theo lỗ hổng kia tiến vào Thiên Khải Bảo Khố, trực tiếp hàng lâm ở trước người Vương Khung.

"Ngươi..." Thần sắc của Vương Khung khẽ biến.

Hắn không ngờ được thủ đoạn của Quang Minh Điện lại cường hoành như vậy, trực tiếp hàng lâm Phế Thổ, hiến tế Tận Thế Thành Lũy, thậm chí là triệu hoán Vị Lai Ấn, mở ra lỗ hổng, đưa người tiến vào.

Vương Khung trở nên cảnh giác, nhìn đạo thân ảnh ở bên trong hào quang vô tận kia, lộ ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Đạo thân ảnh loa, hắn quá quen thuộc.

"Diệp Vô Thiên!"

"Rốt cuộc cũng gặp mặt." Diệp Vô Thiên lộ ra thần sắc bình tĩnh, hờ hững nhìn về phía Vương Khung: "Ngươi quả nhiên chính là dị số ,à Hoắc Pháp Vương nói tới, thật may là khi đó ngươi lấy đi Vị Lai Ấn."

Vương Khung nghe thế trong nội tâm hơi giật mình một chút, tính toán của Quang Minh Điện so với hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn.

Bọn hắn đã sớm dự liệu được cục diện hôm nay, lần theo khí tức cùng với liên hệ của hắn, không cần tốn nhiều sức liền tìm được phần cuối của Thiên Khải Bảo Khố.

"Vương Khung, từ đầu tới đuôi, ngươi chỉ là một con cờ mà thôi, gọi là dị số cũng chỉ là đá đặt chân để thời đại biến đổi mà thôi." Diệp Vô Thiên khẽ nói, y nhìn về phía chỗ sâu cung điện.

Chỗ kia mới là chỗ chân chính của di sản Lâm La Thiên, bây giờ, y sẽ thu hoạch được hết thảy, trở thành một trong những tồn tại vĩ đại nhất Quang Minh Điện, thậm chí là một trong những tồn tại vĩ đại nhất ở bên trong lịch sử nhân loại.

"Đường của ngươi đã kết thúc."

Chương 1035

Diệp Vô Thiên bước ra một bước, bộc phát ra lực lượng đáng sợ, khí tức của y như nghiệt long lật sông, khiến cho thế gian sợ hãi.

"Cảnh giới Dung Khí tầng chín, Chúa Tể Giả đỉnh phong! ?"

Trong nội tâm của Vương Khung hơi giật mình một chút, thực lực của Diệp Vô Thiên vượt qua hắn quá nhiều, đã sờ đến cánh cửa cảnh giới Linh Lô.

"Vương Khung, chênh lệch giữa ngươi và ta là lạch trời không thể vượt qua, từ đầu đến cuối ta cũng đều không có xem ngươi là địch nhân." Giọng nói của Diệp Vô Thiên lạnh lùng như sương, cao cao tại thượng giống như Thần Vương.

Oanh...

Hư không rung động, khí tức của Diệp Vô Thiên tràn ngập cả tòa cung điện, lực lượng khủng bố trực tiếp áp về hướng Vương Khung.

"Tứ Thần Tí!" Vương Khung gầm nhẹ một tiếng, thi triển ra năng lực mạnh nhất, Nghịch Lôi Long Nha, Hắc Long Đao, Di Đà Nhận, Tử Dĩnh Đao đồng thời xuất hiện.

Chỉ một thoáng, đao quang nổ tung như tinh không, càn quét bát phương, liền muốn xé rách khí tức của Diệp Vô Thiên.

"Năng lực buồn cười..." Diệp Vô Thiên hờ hững nói.

Y khoát tay, vỗ tay phát ra tiếng, đao quang đầy trời bỗng nhiên tán diệt, không biết tới từ đâu, cũng không biết đi đâu, không không hư huyễn, thật giả trong chốc lát.

"Đây là..."

"Hoắc Pháp Vương là cường giả kinh diễm nhất trong lịch sử Quang Minh Điện, năng lực của y là Ngôn Xuất Pháp Tùy, mà ta..." Trong mắt Diệp Vô Thiên nở rộ tinh mang, dạt dào tự tin.

"Năng lực của ta tên là Vi Nhân Quả Luật."

Năng lực của Diệp Vô Thiên cực kỳ nghịch thiên, y có thể mạt sát nhân

quả, mặc dù còn chưa cường đại đến mức ảnh hưởng pháp tắc, nhưng dựa vào loại năng lực này, y có thể tuỳ tiện xóa đi hết thảy nhân tố gây bất lợi cho y.

"Đại Hắc Thiên Ma Chủ!"

Nhục thân của Vương Khung chấn động, lực lượng hư không nổ vang, hóa thành pháp tướng cổ lão, vận chuyển thiên địa, càn khôn na di.

Đây là năng lực mạnh nhất của hắn, thiên phú thần thông thức tỉnh ở bên trong huyết mạch, đứng vững vàng trong hư không, tung hoành bất bại.

"Châu chấu đá xe!" Diệp Vô Thiên cười lạnh, y bước ra một bước, vậy mà trực tiếp xuyên qua kết giới hư không do Đại Hắc Thiên Ma Chủ bày ra, đảo mắt liền đi đến trước mặt Vương Khung, bàn tay trắng noãn, rơi trên lồng ngực của hắn.

"Từ đây về sau, cái thiên hạ này cũng không còn cái danh tự Vương Khung này." Diệp Vô Thiên giống như Thần Vương cao cao tại thượng, tuyên bố vận mệnh của Vương Khung.

Ông! Theo bàn tay của Diệp Vô Thiên rơi xuống, thân hình của Vương Khung bỗng nhiên tán diệt, như mây khói không còn tung tích gì nữa.

"Kết thúc..." Diệp Vô Thiên khẽ nói, quay người đi về hướng chỗ sâu cung điện.

Oanh...

Đúng vào lúc này, hư không chấn động, một cỗ khí tức quen thuộc lại bốc lên một lần nữa.

Sắc mặt của Diệp Vô Thiên đại biến, bỗng nhiên quay người, trên gương mặt vốn bình tĩnh hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Diệp Vô Thiên, ngươi thật sự cho rằng ta cái gì cũng không có chuẩn bị liền dám xông vào Thiên Khải Bảo Khố sao?" Giọng nói của Vương Khung truyền ra từ bên trong hư không.

"Ha ha ha, Lão Vương, nói với y nhiều như vậy để làm gì, chơi chết y!" Giọng nói của gã béo vang lên.

"Tiểu tử, chúng ta kinh doanh tại Phế Thổ lâu như vậy, ngươi thật sự

cho rằng chúng ta trồng hoa màu ở đây sao?" Bạch gia hí lên một tiếng, duỗi đầu ra từ bên trong khe hở hư không.

"Cứu rỗi, cứu rỗi, ta cảm nhận được phiến Phế Thổ này đang triệu hoán ta." Giọng nói của Dương Kỳ cũng truyền ra.

"Trong tương lai, ngươi có lẽ sẽ có thể thật sự trở thành chủ nhân của mảnh đất này, thiên mệnh sở quy, khí vận đang không ngừng ngưng kết." Vương Khung khẽ nói, hắn một bước bước ra, lại một lần nữa xuất hiện ở trước người Diệp Vô Thiên.

Gã béo, Bạch gia, Dương Kỳ, Minh Hạo Nhiên, Diệp Mặc theo sát phía sau.

Bên người Đồ Phu từ trước đến nay đều không phải là lẻ loi trơ trọi một người.

Từ khi bắt đầu xuất đạo, hắn liền không phải là một người đang chiến đấu.

Ở bên người Vương Khung, đại tinh óng ánh, đủ để khiến cho thiên hạ động dung, đây mới là lực lượng chân chính của hắn, nguồn suối bất bại không dứt.

"Ta kế thừa Tương Lai Thư của Lâm La Thiên, ngươi cho rằng ta không rình mò được sinh tử đại kiếp?" Giọng nói của Vương Khung biến thành biến ảo thần bí.

"Hôm nay đại sát tứ phương." Gã béo hống to một tiếng, quanh người lóe lên phù văn.

Trên người gã gánh chịu trang sách cuối cùng.

"Giết!" Diệp Mặc, Dương Kỳ, Bạch gia, Minh Hạo Nhiên đồng thời lao về hướng Diệp Vô Thiên.

Đối mặt với cường địch như thế, bọn hắn không dám khinh thường, không khoa trương một chút nào, Diệp Vô Thiên cơ hồ có thể tính là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi.

"Chỉ bằng vào các ngươi?" Diệp Vô Thiên cười lạnh, y khoát tay, dao động thần bí hiển hiện, cùng lúc đó, trong bàn tay nhiều thêm một miếng

sắt, con số ở phía trên bất ngờ là số "1".

Chương 1036

"Cổ Ngục Đình! ?" Vương Khung hơi nheo mắt lại.

Cổ Ngục Đình bên trong truyền thuyết trấn áp một trăm sinh linh khủng bố nhất giữa thiên địa, "1" ở trong đó đại biểu cho sinh linh mạnh nhất.

"Hãy tranh thủ thời gian cho ta." Vương Khung quát một tiếng, hắn ngồi xếp bằng ở phía trước chín bệ đá, vận chuyển Hỏa Chủng màu đen.

Chỉ một thoáng, toàn bộ chín bệ đá đều phát sáng, đồng thời, ở các nơi trong thiên địa, đài sen màu đen còn lại hiển hiện, không hẹn mà gặp, đều bay về phương hướng Thiên Khải Bảo Khố.

...

Tại Phế Thổ, Quang Minh Điện đứng vững vàng ở phía trên trời cao.

"Tên tiểu tử kia quả nhiên là dị số, cứu rỗi thức tỉnh, chấm dứt đã đến, liền ngay cả vận khí của Lâm La Thiên cũng đều đứng ở phía của hắn." Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ bên trong Quang Minh Điện.

"Giết!" Một tiếng rơi xuống, Quang Minh Điện giống như Thiên Cung rơi xuống, áp về hướng Thiên Khải Bảo Khố.

Ông! Đúng vào lúc này, một ánh đao màu đen rơi xuống từ trên trời, tách ra âm dương, đoạn diệt càn khôn, đao ý hủy diệt giống như chân thần bất hủ.

"Hắc Nhận!" Bên trong Quang Minh Điện truyền ra tiếng rống hung lệ.

"Chậc chậc, đệ tử của ta, sao có thể cho các ngươi hạ thủ?" Lão bản đi chân trần đến, cầm một thanh đao màu đen gãy trong tay.

"Cục diện hôm nay, ngươi cho rằng còn có thể bảo hộ được hắn sao?" Quanh người Quang Minh Điện lóe lên thần lôi màu đỏ, gào thét như Chân Long khôi phục, đánh về phía lão bản.

Ông! Lại là một đạo đao quang, toàn bộ Phế Thổ cũng đều đang rung động.

Nhưng mà, đạo đao quang đáng sợ kia lại bị thần lôi màu đỏ nuốt mất.

Quang Minh Điện từ thời đại thần thoại liền đã tồn tại, cứng như Thiên

Cung, há lại có thể rung chuyển.

"Ta đến giúp ngươi!" Đúng vào lúc này, một vị đại hán thô kệch đi tới, y há mồm, liền nuốt thần lôi màu đỏ vào trong bụng.

Thủ đoạn khủng bố như này, khiến cho nhóm cường giả trốn ở trong hư không kinh hãi.

"Hung Thiết...y...y đã đến..." Có người kinh hô, thanh âm cũng đều trở nên run rẩy.

Nhưng mà, còn chưa có đợi đám người tỉnh táo lại, một đạo kiếm quang rạch nát trời cao, chém ở bên trên Quang Minh Điện, kiếm khí khủng bố tràn ngập thiên địa, như thể sắp xuyên thủng toàn bộ Phế Thổ.

Quang Minh Điện giống như một chiếc thuyền độc mộc bên trong sóng lớn, bỗng nhiên bị hất bay.

"Người nào?"

Đám người cảm thấy kinh khủng, kiếm ý đáng sợ cỡ nào, mới có thể rung chuyển Quang Minh Điện?

Thiên địa rộng lớn, có thể nắm giữ kiếm pháp như này, căn bản không có người thứ hai.

"Đại Kiếm, y cũng đã đến rồi!"

"Hắc hắc, Đại Kiếm, ngươi đến quá chậm." Lão bản nhếch miệng cười nói.

Bên trong hư không, một vị nam tử thanh lãnh đi tới, sau lưng đeo một thanh đại kiếm màu đỏ có cùng độ cao với y.

"Ngươi không thể nhanh hơn ta." Đại Kiếm lạnh lùng nói, ánh mắt lại không có dời đi nửa phần từ trên người Quang Minh Điện.

"Giang sơn vẫn như cũ, cố nhân không xa, các ngươi đều đã đến." Đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng ung dung vang lên.

Bên trong quang minh vô lượng, một vị nam nhân chậm rãi đi ra, khí tức của y bình thản, như đạo pháp tự nhiên, không tan một tia, lại làm cho người nhìn sinh ra sợ hãi.

"Đạo Vô Nhất!" Lão bản lộ ra thần sắc ngưng trọng, như lâm đại địch.

Vị đệ nhất cao thủ Quang Minh Điện này cơ hồ đã đi đến cực hạn của thời đại này, cho dù là ba người bọn họ liên thủ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của y.

"Chỉ bằng vào ba người các ngươi, chỉ sợ là sẽ khó sống qua hôm nay." Đạo Vô Nhất khẽ nói, ánh mắt y biến ảo, dường như trong tầm mắt, không có vật gì, không có để bất kỳ người nào ở trong mắt.

Thiên hạ rộng lớn, dám nói lời như vậy ở trước mặt Thập Nhị Vương Tọa, trừ y, chỉ sợ là cũng không có người thứ hai.

"n oán ngày xưa, hôm nay giải quyết." Tại nơi xa, Thần Cương cùng với Long Vương cùng nhau đi tới.

Phế Thổ nổ tung, tất cả mọi người đều chấn kinh, mấy cỗ khí tức ẩn tàng ở bên trong hư không đều biến thành hoảng sợ.

Không ai ngờ được lần này Thiên Khải Bảo Khố xuất thế sẽ dẫn ra chiến trận như này, Đạo Vô Nhất lại đến nhân gian, liền ngay cả Thập Nhị Vương Tọa cũng đều có năm vị đến.

"Rất tốt, ta đã rất lâu không có động thủ." Lời nói rơi xuống, như thu thuỷ phương hoa, thân hình của Đạo Vô Nhất đột nhiên tiêu tán.

Oanh...

Sau một khắc, trước người năm vị Thập Nhị Vương Tọa hiện ra năm thân ảnh, vậy mà giống nhau như đúc với bản thân.

"Con người, khó chiến thắng nhất chính là bản thân." Giọng nói của Đạo Vô Nhất lại vang vọng một lần nữa.

Ngay sau đó, năm thân ảnh kia lần lượt đánh thẳng về hướng năm vị Thập Nhị Vương Tọa, lực lượng chiêu thức sử dụng vậy mà không có sai biệt so với bản tôn.

Chương 1037

"Đạo Vô Nhất, không lẽ y đã thật sự dung hoà với Thiên Đạo, có thể đùa bỡn nhân tâm, hoá sinh hư thực?" Trong lòng lão bản giật mình, y khoát tay, ánh đao màu đen như muốn chia cắt bầu trời đầy sao.

Nhưng mà hồi ứng y nghênh đón cũng là một đạo đao quang, bá đạo hung tàn, va chạm với y.

"Khó lường, Đạo Vô Nhất không hổ là đệ nhất cường giả Quang Minh Điện, dùng một đối năm, đạo pháp thông thần."

Bên trong hư không, rất nhiều cường giả nguyên bản còn đánh chủ ý vào Thiên Khải Bảo Khố lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Quang Minh Điện, hoặc là nói Đạo Vô Nhất thực sự quá đáng sợ, y không hiển lộ thân hình, tá giả tu chân, liền ngăn cản năm vị Thập Nhị Vương Tọa, quả thực kinh khủng đến mức bất khả tư nghị.

"Đạo Vô Nhất, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn ưa thích giả thần giả quỷ như thế này."

Đúng vào lúc này, một đạo phủ quang bổ tới, tinh không như nứt vỡ, năm đại hư ảnh chấn động, lực lượng phách tuyệt ngăn trở thế công của đối phương.

"Người đốn củi..."

Người đốn củi một trong Thập Nhị Vương Tọa!

Bên trong hư không, người đốn củi mặc áo vải, tay cầm phủ, đằng đằng sát khí, đặt chân vào Phế Thổ.

Lực lượng của y hung thần cái thế, vừa mới xuất hiện, liền khiến cho năm đại hư ảnh sản sinh ra dao động.

"Chỉ có ngươi thôi sao?" Ánh mắt của Đạo Vô Nhất hơi trầm xuống, ngón tay giật giật.

Hư không trầm tĩnh, lại cũng không có nổi lên nửa phần gợn sóng.

"Còn có ta." Ở bên người người đốn củi, một vị nam tử cao gầy đi ra, y xuất quỷ nhập thần như bóng với hình!

"Vong Linh! ?"

"Con mẹ nó, Thập Nhị Vương Tọa cơ hồ đều đến đủ, chuyện này...chuyện này là sự tình đã bao nhiêu năm không thấy?"

Phế Thổ chấn động, quả thực không thể tin được.

Từ sau khi Thập Nhị Vương Tọa tiêu thất biệt tích, không biết đã trải qua bao nhiêu năm!

Hồng trần cuồn cuộn, có thể gặp được một vị trong đó cũng đều là cơ duyên lớn lao, càng không cần nói đến Thập Nhị Vương Tọa tề tụ, tái hiện phong thái năm đó.

Hắc Nhận, Đại Kiếm, người đốn củi, Vong Linh, Hung Thiết, Thần Cương, Long Vương...

Bảy đại Thập Nhị Vương Tọa đồng thời xuất hiện, tràng diện này quả thực quá rung động.

"Lợi hại, quá lợi hại." Bên trong hư không, một vị Chúa Tể Giả kích động không thôi.

Đối với rất nhiều người mà nói, Thập Nhị Vương Tọa là truyền kỳ không thể vượt qua, là tấm bia to đứng sừng sững giữa thiên địa, là ấn ký của cái thời đại này.

"Giết!"

Bảy đại Thập Nhị Vương Tọa như thần tiên khôi phục, khí tức khủng bố chống trời đạp đất.

Hư không phá toái, trong mê man, mọi người chỉ nhìn thấy bảy đạo thân ảnh sừng sững cao ngất áp về hướng Đạo Vô Nhất.

Cường đại như y, vậy mà cũng lui một bước, lựa chọn tránh né mũi nhọn.

"Thật đáng tiếc, Thập Nhị Vương Tọa, cũng khó có thể tập hợp toàn bộ." Đạo Vô Nhất lắc đầu, y khoát tay, Quang Minh Điện lại giáng lâm một lần nữa.

Tòa cung điện thần bí cổ xưa này nở rộ quang minh vô lượng, cứng rắn ngăn trở thân ảnh của bảy đại Thập Nhị Vương Tọa, kiếp số hàng lâm, lôi

quang diệt thế gào thét, đánh bay bảy đạo thân ảnh kia.

"Lạc ấn thời đại thần thoại?" Thần Cương khẽ nói, làm người hộ đạo Quang Minh Học Cung, y biết rất rõ, Quang Minh Điện trên thực tế là pháp bảo mạnh nhất thiên hạ.

"Vương Tọa của các ngươi đâu?" Đạo Vô Nhất thản nhiên nói.

Ở trên đời này, nếu nói có pháp bảo gì có thể đối cứng cùng với Quang Minh Điện, chỉ sợ cũng chỉ có mười hai chiếc Vương Tọa.

Bởi vì mười hai chiếc Vương Tọa kia cũng là lưu truyền từ thời đại thần thoại tới nay, đã từng được đặt ở bên trong tổng điện Bái Hỏa Giáo.

"Đạo Vô Nhất, như ngươi mong muốn."

Bão cát mênh mông, hư không vô ngân, một lão mù lòa chậm rãi đi tới, bên cạnh lão còn còn có một nam nhân mặc áo đen đi theo.

"Thiên Cơ!"

"Thiên Nha!"

"Con mẹ nó, thật...thật sự là quần tinh hội tụ, đều là nhân vật đứng đầu nhất thời đại này."

Các nơi chấn động, kinh hãi đến tột đỉnh.

"Thiên Cơ..."

Ánh mắt của Đạo Vô Nhất ngưng lại, bên trong Thập Nhị Vương Tọa, ngoại trừ Tần Hoàng, cũng chỉ có lão mù lòa này khiến cho y hơi có một chút cố kỵ.

"Mù lòa, ngươi đến quá muộn." Lão bản thấp giọng quát nói.

Oanh...

Thiên Cơ không nói lời nào, lão khoát tay, từng khỏa đại tinh bay ra từ trong tay áo lão, sắp xếp trên bầu trời, đó đương nhiên là mười hai chiếc Vương Tọa.

Mỗi một chiếc Vương Tọa đối ứng với một vị cường giả.

Chín chiếc trong đó chiếu sáng rạng rỡ, óng ánh không thể nhìn gần, chỉ có ba chiếc ảm đạm vô quang.

Tai Tinh đã chết, lúc đó chính là chết ở trong tay Đạo Vô Nhất.

Mối thù này sâu như sông, không chết không thôi.

"Quang Minh cũng đi rồi sao, cuối cùng y vẫn là không có đợi được." Đạo Vô Nhất lộ ra thần sắc cô đơn, nhìn về phía Thiên Nha.

"Thì ra ngươi biết!" Thiên Nha cắn răng, trong mắt ẩn giấu sát ý thật sâu.

Chương 1038

Đây là bí mật lớn nhất bên trong Thập Nhị Vương Tọa.

Giáo chủ Hắc Ám Giáo Hội Khí Phàm Trần, là nam nhân đã từng tham gia Sơ Vương Tế, rời bỏ Quang Minh Học Cung, y đi về hướng hắc ám ở bên trong quang minh, sáng lập Hắc Ám Giáo Hội.

Dần dần, y đăng lâm tuyệt đỉnh, tu vi thông thiên triệt địa.

Sau đó, nam nhân kia tìm được mười một vị đồng bạn tại thế gian, sáng lập Thập Nhị Vương Tọa, mà y thì tự xưng là Quang Minh.

Khí Phàm Trần, thực lực của y quỷ khốc thần sầu.

Đáng tiếc, y quá già, thuỷ triều thời đại cuồn cuộn mà qua, chung quy vẫn không thể đợi đến ngày hôm nay.

"Thập Nhị Vương Tọa thiếu ba vị, thật đáng tiếc."

Đạo Vô Nhất bấm tay gảy nhẹ, Quang Minh Điện hung hăng đụng tới.

Lão bản quát to một tiếng, mười hai chiếc Vương Tọa giống như một thể, giống như vẫn thạch thiên ngoại, nghênh đón chính diện.

Oanh...

Hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, ánh sáng chói lọi xuyên vào mắt, mây lửa sinh ra thiêu đốt đất cát hầu như không còn, hư không vỡ vụn, toàn bộ Phế Thổ đều bị đánh xuyên.

Lực lượng khủng bố không ngừng khuếch tán ra bốn phía, cao thủ ẩn tàng ở bên trong hư không điên cuồng chạy trốn.

Không ai ngờ được, hai đại thần khí va chạm vậy mà khủng bố như vậy.

Oanh...

Cơn bão năng lượng gào thét tàn phá bừa bãi, toàn bộ Phế Thổ cũng đều biến mất một nửa.

Cũng không biết qua bao lâu, hết thảy trở về bình thường.

Bên trong hư không, chỉ có một ít cường giả may mắn còn sống, bọn hắn thân chịu trọng thương, hoảng sợ nhìn về phía Phế Thổ.

Quang Minh Điện cao cao tại thượng, chỉ là hào quang ảm đạm mấy phần, về phần mười hai chiếc Vương Tọa, rơi rải rác ở phía trên đại địa, từng chiếc nứt vỡ.

Lão bản, Thiên Cơ, Đại Kiếm đều ngã xuống, nôn ra máu.

Ở trước mặt Quang Minh Điện, bọn hắn cuối cùng vẫn là kém một bậc.

"Nguyện vọng của các đời tiền bối, hôm nay rốt cuộc cũng có thể thực hiện." Đạo Vô Nhất khẽ nói.

Hôm nay, y liền sẽ mở ra Thiên Khải Bảo Khố, thu hoạch di sản của Lâm La Thiên, nhìn thấy chân tướng của phần cuối bầu trời.

"Đi thôi."

Đạo Vô Nhất lộ ra thần sắc hờ hững, nhìn về phía chín vị Thập Nhị Vương Tọa ngã xuống, y vô tình đi tới, liền muốn diệt sát bọn hắn.

"Hôm nay thật là náo nhiệt." Đúng vào lúc này, một thanh âm ung dung vang lên ở bên trên đại địa hoang vu.

Ở dưới tràng cảnh này, tất cả mọi người đều ngừng hít thở, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Trên đường chân trời, một vị nam nhân chậm rãi đi tới, y mặc áo tay ngắn, xỏ trắng giày, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp.

"Tần Hoàng!"

"Mẹ kiếp, tên khốn này rốt cuộc cũng đến rồi!" Lão bản nhìn thấy người tới, không nhịn được mắng, trong mắt lại hiển hiện ý cười.

Tần Hoàng, một trong những người mạnh nhất đương thời, y ẩn sâu trong cung đình, hôm nay, rốt cuộc cũng hiển hiện trên thế gian.

"Ngươi làm sao bây giờ mới đến?" Người đốn củi chửi ầm lên.

Tần Hoàng nhếch miệng cười một tiếng: "Nhân vật chính đương nhiên phải ra sân sau cùng."

Dứt lời, Tần Hoàng quay đầu, nhìn về phía Đạo Vô Nhất nói: "Tới đi, để cho ta nhìn thấy tiến bộ trong những năm này của ngươi."

Đạo Vô Nhất nhíu mày.

Ngữ khí của Tần Hoàng nhẹ nhõm đến mức khiến cho y cảm thấy

không thoải mái theo bản năng.

"Tần Đạp Thiên, ta chỉ có một chiêu, nếu như ngươi tiếp được, liền coi như ta thua." Thân thể của Đạo Vô Nhất đột nhiên biến mất.

Có tiếng "ầm ầm" rơi xuống từ trên trời, giống như sấm sét lập lòe, nổ vang không dứt.

Đại địa nứt vỡ, hội tụ về phía trung tâm.

Toàn bộ thiên địa đều đang sụp đổ, áp lực kinh khủng càng ngày càng mạnh, bên trong hư không lại là một mảnh tiếng kêu rên.

"Đây là tình huống gì, dạng lực lượng này căn bản không thể ngăn cản."

Có người kinh khủng hét to, căn bản không biết rõ chuyện gì đã phát sinh, người nào cũng không hiểu được ý tứ trong một chiêu này của Đạo Vô Nhất.

"Nam nhân này quả thật quá đáng sợ, thân dung thiên địa, như đạo vĩnh tồn." Thiên Cơ thở dài một tiếng, nhìn ra mấu chốt.

Đạo Vô Nhất bỏ qua nhục thân, hoà vào thiên địa, mặc dù ngắn ngủi, lại như Thiên Đạo mênh mông, chúa tể hết thảy.

Phiến thiên địa này đang thực sự trở về trạng thái nguyên thủy nhất, vạn vật sẽ quy về hư vô.

"Coi như có một chút ý tứ." Tần Hoàng khẽ nói, vẻ mặt lãnh đạm như trước, khoát tay, thiên địa rúng động.

Ở phía sau y bỗng nhiên hiện ra một đạo thân ảnh to lớn.

Đó là một vị cự nhân, đầu đội trời, chân đạp đất, thiên địa ở dưới sự chống đỡ của cự nhân không ngừng biến lớn.

"Đây là..." Đám người kinh hãi, liền ngay cả Thập Nhị Vương Tọa cũng đều không có nhìn thấy dạng tư thái này của Tần Hoàng.

"Bàn Cổ nguyên thần, khai thiên tịch địa!"

Tần Hoàng bước ra một bước, ánh mắt thăng hoa như mặt trời và mặt trăng, rực rỡ bất diệt.

Chương 1039

Lòng bàn tay của y nhẹ nhàng rơi xuống, giống như một chiếc rìu khổng lồ, cự nhân kia cũng chém xuống theo sự điều khiển của y.

Chỉ một thoáng, càn khôn phân liệt, thiên địa băng diệt, một phương thế giới mới bỗng nhiên hình thành.

Thiên địa ban đầu lại bị tách ra.

Đạo Vô Nhất bại, y thua ở trong tay Tần Đạp Thiên, không có bất kỳ hồi hộp gì.

"Ngươi thắng..." Hư ảnh của Đạo Vô Nhất hiện lên trong không trung, trở nên rất yếu ớt.

Tần Hoàng hờ hững nhìn y, trong mắt không vui không buồn.

Đây là túc địch cả đời của y, tranh đấu đến nay, lại sắp chết ở trước mặt.

"Trên đời này có Đạo Vô Nhất, vì sao lại còn có Tần Đạp Thiên..." Đạo Vô Nhất thì thào khẽ nói, trong mắt hiện lên đau thương nhàn nhạt, ngay sau đó, cỗ đau thương này chậm rãi tán đi, biến thành nhẹ nhõm thoải mái.

"Nếu như có kiếp sau, ta ngược lại là hi vọng, có thể không còn là địch."

Lời nói sau cùng dần dần tán đi, Đạo Vô Nhất triệt để tiêu tán, rời khỏi cái thế giới này.

Vị đệ nhất cao thủ Quang Minh Điện này liền tử vong như vậy, chết ở trong tay Tần Hoàng.

"Đạo Vô Nhất chết rồi..."

Đám người hoảng hốt, vẫn như cũ không thể tin được.

Nhưng rất nhanh, từng đạo ánh mắt kinh nghi liền rơi ở trên người Tần Hoàng.

Một trận chiến này, triệt để đặt vững danh hào thiên hạ đệ nhất cao thủ của Tần Hoàng, chân chính danh xứng với thực.

"Không nghĩ ra sẽ là kết cục như vậy, Quang Minh Điệ, từ nay không còn vinh quang."

Có người thổn thức cảm thán, Tần Hoàng hùng bá thiên hạ, là hùng chủ cổ kim khó gặp, hiện nay chém giết Đạo Vô Nhất, triệt để đặt vững uy danh, làm sao còn cho phép ở dưới sự thống trị của y có loại tồn tại như Quang Minh Điện?

"Tần Đạp Thiên...ngươi là biến số ở bên ngoài biến số..."

Đột nhiên, Quang Minh Điện yên lặng truyền ra một giọng nói thanh lãnh.

Tần Hoàng nhíu mày, nhìn lại theo tiếng nói, liền thấy một thân ảnh bay lên từ chỗ sâu Quang Minh Điện.

Lông mày của nam nhân này cô đơn lạnh lùng, trong mắt hiện lên tia quang mang trí tuệ.

Diện mạo của người trước mặt này giống hệt như bức chân dung mà Tần Hoàng đã từng nhìn thấy trong Trân Bảo Các ngày xưa.

"Hoắc Pháp Vương! ?"

Vừa dứt lời, mọi người đều kinh hãi.

Hoắc Pháp Vương là cao thủ cái thế ba ngàn năm trước, nổi danh cùng với Lâm La Thiên, sao có khả năng sống đến bây giờ,

"Ngươi đã hòa chính mình thành một thể cùng với Quang Minh Điện?" Tần Hoàng lộ ra thần sắc cổ quái nói.

"Ngươi rất thông minh."

"Ngươi thật sự là một người điên." Tần Hoàng lắc đầu, sống như thế này đến bây giờ thì có ý tứ gì? Đã sớm không phải là chính mình.

"Chỉ vì để chứng kiến ngày hôm nay." Hoắc Pháp Vương khẽ nói: "Ngươi rất mạnh, cường đại đến mức có thể chém giết người mạnh nhất Quang Minh Điện đời này."

"Nhưng trên người ngươi có một nhược điểm trí mạng."

"Nhược điểm gì?" Tần Hoàng nhíu mày, vô thức hỏi.

"Ngươi không thuộc về phiến thiên địa này." Hoắc Pháp Vương mặt không biểu tình, y khoát tay, Quang Minh Điện bỗng nhiên vỡ nát, tất cả đệ tử cùng với cao thủ vậy mà đồng thời bị hiến tế theo tòa cung điện cổ xưa

này.

"Y...y điên rồi?" Đám người kinh dị, quả thực không thể tin được.

Quang Minh Điện truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt vậy mà liền biến mất như thế này? Chôn vùi ở trong tay truyền nhân Quang Minh Điện ưu tú nhất cường đại nhất.

Oanh...

Cùng lúc đó, thiên địa xuất hiện một khe hở.

Đây cũng không phải là khe hở hư không, mà là đến từ một không gian khác, một cỗ khí tức không thuộc về cái thế giới này xuyên qua, làm cho tất cả mọi người cảm thấy không thích hợp và kinh dị.

Xuyên thấu qua khe hở, loáng thoáng có thể nhìn thấy một hành tinh màu xanh trong bầu trời đầy sao vô tận.

Tần Hoàng thấy thế, thân thể cũng đều không nhịn được run rẩy.

Ông! Nhưng mà, còn chưa có đợi y tỉnh táo lại, một cỗ lực lượng tuyệt cường trực tiếp đẩy y vào.

"Mẹ kiếp..." Tần Hoàng quay người, nhìn về phía Hoắc Pháp Vương, y còn chưa kịp lên tiếng, cả người liền đã bị khe hở nuốt vào.

Sau một khắc, cái khe hở kia liền khép lại một lần nữa.

"Ừm?"

Đám người choáng váng, quả thực không thể tin được.

Tần Hoàng mới vừa ngồi lên bảo toạ thiên hạ đệ nhất cường giả liền biến mất như vậy?

"Ngươi..." Sắc mặt của lão bản đại biến, nhấc đao trong tay lên, lao thẳng về phía hư ảnh Hoắc Pháp Vương.

"An tâm chớ vội." Hoắc Pháp Vương khẽ nói, thân thể của lão bản lập tức không thể động đậy.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ra, trạng thái hiện nay của Hoắc Pháp Vương cực kỳ đặc biệt, y dường như đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, giống như là thần linh.

Oanh...

Đột nhiên, hư không nứt ra, một tòa cung điện cự đại hiện ra ở trước mặt thế nhân.

Thiên Khải Bảo Khố, tòa di sản Lâm La Thiên lưu lại này rốt cuộc cũng xuất thế.

Chương 1040

Cửa lớn cổ lão từ từ mở ra, một thân ảnh đi ra từ bên trong, đó đương nhiên là Vương Khung, hắn cầm trong tay một cái đầu người.

"Diệp Vô Thiên...y...y chết ở trong tay Đồ Phu?"

Bên trong hư không, thanh âm thốt lên vang lên, đối với dạng kết quả này, rất nhiều người đều biểu thị không thể tin được.

Cuộc chiến giữa thế hệ trẻ tuổi mạnh nhất vậy mà đột nhiên kết thúc quỷ dị như thế.

"Hoắc Pháp Vương! ?" Vương Khung nhìn lên thân ảnh bên trong bầu trời, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Xem ra ngươi đã đạt được vật mà y để lại." Hoắc Pháp Vương khẽ nói.

Lời còn chưa dứt, Hoắc Pháp Vương liền xuất hiện ở trước người Vương Khung.

"Tiểu Quỷ..." Sắc mặt của lão bản đại biến, nghẹn ngào quát.

Hoắc Pháp Vương điểm ra một chỉ, rơi ở trước ngực Vương Khung, bên trong hư không nổi lên từng cơn sóng gợn.

Vương Khung đứng thẳng bất động, lại không hề bị tổn thương chút nào.

"Ừm?" Một màn này, đơn giản như là núi lở trời sập, làm cho tất cả mọi người đều rơi vào đến bên trong nghi hoặc thật sâu.

Vương Khung đi ra từ bên trong Thiên Khải Bảo Khố dường như biến thành không giống.

"Ngươi quả nhiên đã ném đi hệ thống tu hành Hỏa Chủng, đi ra đường của chính mình."

"Hỏa Chủng sao?" Vương Khung cười nói.

Hắn khoát tay, một đoàn Hỏa Chủng hiển hiện trong bàn tay, đó là Hỏa Chủng thuộc về chính hắn.

Ông! Vương Khung khẽ nâng bàn tay lên, Hỏa Chủng liền tự do tán

diệt, quy về giữa thiên địa.

"Chuyện này..." Đám người kinh hô, biểu thị khó hiểu đối với cảnh giới hiện nay của Vương Khung.

"Ngươi đi ra dạng đường như thế nào?" Hoắc Pháp Vương hỏi.

"Khác với ngươi." Vương Khung lắc đầu nói: "Ngươi muốn tiêu diệt toàn bộ người tu hành trong thiên hạ, tiến vào thời đại mạt pháp?"

Vừa dứt lời, các phương đều kinh hãi, từng ánh mắt hoảng sợ rơi ở trên người Hoắc Pháp Vương.

Người này...người này quả thực chính là người điên!

Mục đích của việc này là gì?

"Đây chính là biện pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất." Hoắc Pháp Vương nói một cách đơn giản.

Vương Khung trầm mặc không nói, hắn biết rõ ý tứ của Hoắc Pháp Vương.

Bất kể là hệ thống tu hành huyết mạch của yêu thú, hay là hệ thống tu hành Hỏa Chủng của nhân loại, căn nguyên đều là do dung hợp cùng với con côn trùng màu vàng thần bí kia mà đản sinh ra.

Lực lượng của loại côn trùng này cắm rễ ở bên trong truyền thừa tu hành chủng tộc, theo tuế nguyệt chuyển dời, bọn chúng sẽ chậm rãi từng bước xâm chiếm khí vận cùng với lực lượng của chủng tộc, thẳng đến khi chủng tộc tiêu vong, mà thay vào đó chính là sinh linh mới.

Liền giống như những tồn tại đáng sợ giam giữ ở bên trong miếng sắt kia.

Yêu thú suy thoái, cũng không phải là do nhân loại quật khởi, mà là bọn chúng đã chạy tới phần cuối.

Một ngày nào đó, nhân loại tu luyện Hỏa Chủng sẽ bước vào vết xe đổ của bọn chúng.

Hoắc Pháp Vương muốn tiếp diễn hương hoả của nhân loại, biện pháp hữu hiệu nhất chính là tiêu diệt hết thảy nhân loại tu luyện Hỏa Chủng, tiến vào thời đại mạt pháp, loại bỏ hoàn toàn đám côn trùng ngoại lai kia.

"Ngươi nhìn thấy một góc tương lai, cho nên ngay từ đầu liền tiến hành quan sát ta?" Vương Khung hỏi.

Hoắc Pháp Vương không nói gì, y lắc mình biến hoá, hóa thành một khuôn mặt quen thuộc.

"Lâm Huyền..."

"Đây chỉ là hóa thân của ta, gã chỉ là gã, không có ý thức của ta, hồng trần cuồn cuộn, mặc cho phát triển..." Hoắc Pháp Vương khẽ nói.

"Ta vốn cho rằng gã có thể sẽ tìm được đường ra, sau đó ta phát hiện ra gã đã đi chệch hướng kiểm soát, cho nên ta đã xoá bỏ gã."

Vương Khung khẽ gật đầu: "Đi theo ta, ta mang ngươi đến nhìn đường của ta."

Dứt lời, hắn quay người tiến vào bên trong Thiên Khải Bảo Khố.

Hoắc Pháp Vương không có một chút do dự nào, cũng đi vào theo.

"Bọn hắn..." Lão bản thấy thế, lộ ra vẻ lo lắng.

"Không cần phải lo lắng, không lẽ ngươi còn không nhìn ra, tên tiểu quỷ này đã biến thành không giống, hắn cũng không còn là thiếu niên bán thịt tại hàng thịt Hắc Nhận kia." Thiên Cơ lắc đầu, lộ ra một nụ cười vui mừng.

Ở chỗ sâu nhất Thiên Khải Bảo Khố, có một tòa cung điện giống như lao ngục, vô số phù văn lóe lên, triệt để cách ly chỗ này cùng với ngoại giới.

Tại chỗ sâu nhất kia, trấn áp một con côn trùng màu vàng, trên đầu có vương miện bằng thịt.

"Đây là..." Hoắc Pháp Vương không nhịn được động dung.

Lúc trước huyết mạch yêu thú cùng với Hỏa Chủng nhân loại sinh ra chính là do dung hợp với loại côn trùng màu vàng này.

Y không ngờ được, trong Thiên Khải Bảo Khố vậy mà cũng phong ấn một con.

Con côn trùng màu vàng này có khả năng thúc đẩy sinh trưởng ra văn minh tu hành mới.

Hiện tại xem ra, cái thế giới này liền giống như trại chăn nuôi của bọn chúng, giao phó lực lượng, huỷ diệt chủng tộc, tiếp đó giao phó cho chủng

tộc mới, lực lượng mới, vòng đi vòng lại, không ngừng lặp đi lặp lại.

Chương 1041

"Con côn trùng màu vàng này là do Lâm La Thiên mang về từ chân trời." Vương Khung khẽ nói.

"Chân trời...nơi đó có cái gì?" Hoắc Pháp Vương hỏi.

Vương Khung lắc đầu nói: "Không biết, nhưng...chúng ta có thể nhìn."

Dứt lời, Vương Khung khoát tay, Hỏa Chủng màu đen hiện lên ở trong tay, sau khi dung hợp chín đài sen màu đen, Hỏa Chủng màu đen rốt cuộc cũng thể hiện ra hình thái chân chính của nó, giống như linh hồn.

Vương Khung thao túng Hỏa Chủng màu đen, bỗng nhiên đè xuống.

Lập tức, côn trùng màu vàng phát ra âm thanh gào thét thảm thiết, ngay sau đó biến thành tro bụi ở phía dưới Hỏa Chủng màu đen.

"Đây...đây là cái gì?" Hoắc Pháp Vương không nhịn được hỏi.

"Là hi vọng Lâm La Thiên để lại cho nhân loại, là kháng thể y rút ra từ trong cơ thể của y cùng với nhân loại, loại kháng thể này có thể miễn dịch dạng côn trùng này, đồng thời lợi dụng loại kháng thể này sáng tạo ra một loại Hỏa Chủng đặc thù..."

Vương Khung cười, lúc này, hắn đã nắm giữ chân tướng cùng với đạo lý của thế gian.

Hỏa Chủng mà Lâm La Thiên để lại chỉ là một cái dấu hiệu, một hi vọng, chân chính khiến cho nó đơm hoa kết trái, lại là Vương Khung.

Suốt chặng đường, hắn rốt cuộc cũng dựng dục ra Hỏa Chủng màu đen chân chính.

Dựa vào cỗ lực lượng này, hắn có thể hoàn toàn khắc chế dạng côn trùng quỷ dị kia, đồng thời có thể chúa tể hết thảy nhân loại tu luyện Hỏa Chủng.

Nói một cách khác, đối với nhân loại tu luyện Hỏa Chủng mà nói, hiện nay Vương Khung chính là thần.

"Đây chính là đường y...không…là đường các ngươi tìm được sao?" Hoắc Pháp Vương khẽ nói, thân hình của y biến thành hư vô, trong mắt ẩn

giấu một tia nhẹ nhõm cùng với thoải mái.

"Đây chính là đường của chúng ta." Vương Khung cười, hắn khoát tay, Hỏa Chủng màu đen đột nhiên tản ra, hóa thành hạt tròn như khí lưu, lưu loát, tản mát ra Phế Thổ, tản mát ở giữa mỗi một góc thiên địa.

Từ nay về sau, hệ thống tu hành Hỏa Chủng sẽ trở thành lịch sử, hấp thu khí tức Hỏa Chủng màu đen, Hỏa Chủng trong cơ thể của nhân loại sẽ sẽ dần dần tiêu tán, tiêu diệt côn trùng ẩn thân trong đó.

Lực lượng nguyên bản sẽ hóa thành khí lưu, phân tán trong tứ chi, kỳ kinh bát mạch.

Từ nay về sau, bất kể là người nào, cũng đều có thể dựa vào hấp thu khí tức Hỏa Chủng màu đen ở giữa thiên địa, đạp lên con đường tu hành, đồng thời cũng không còn bất kỳ tai họa ngầm nào.

"Văn minh luyện khí sắp bắt đầu...có lẽ có một ngày, người người cũng đều sẽ là luyện khí sĩ..." Vương Khung cười.

Hoắc Pháp Vương cũng cười.

Thân hình của y tiêu tán, triệt để trở về thiên địa.

Vương Khung đi ra khỏi Thiên Khải Bảo Khố, nhìn bầu trời quang đãng sáng ngời.

"Thế giới mới, tương lai mới..."

Ngày này là một ngày mang tính bước ngoặt đối với nhân loại.

Thập Nhị Vương Tọa tập hợp tại Phế Thổ, cùng nhau mở ra Thiên Khải Bảo Khố.

Quang Minh Điện truyền thừa trong vô tận tuế nguyệt sụp đổ, triệt để trở thành lịch sử.

Tần Hoàng hùng bá thiên hạ biến mất ở giữa thiên địa mênh mông, ai cũng không biết y đã đi đâu.

Đồ Phu như thần linh thông báo với thế nhân, thời đại mới đang đến gần.

Ngày này, được nhân loại xem như là ngày thứ nhất của Thiên Khải Lịch.

...

Thiên Khải lịch ba mươi ba năm.

Đại Tần thiên hạ, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

Tại Tam Dương Trấn.

Ở phía trước hàng thịt Hắc Nhận, lão bản ngậm điếu thuốc, đọc tờ báo trong tay, thỉnh thoảng nhìn thiếu niên chặt thịt ở trước tấm thớt.

"Tiểu quỷ, biểu tình của ngươi như vậy là sao? Ngươi có biết có thể làm ở chỗ của ta là phúc phận của ngươi?"

"Ta cảm ơn cả nhà ngươi." Thiếu niên lộ ra vẻ mặt khinh thường, nếu như không phải bị cuộc sống bức bách, y mới không thèm mổ heo bán thịt ở đây.

"Tiểu quỷ, ngươi có biết năm đó chặt thịt ở đây là ai hay không?" Lão bản trừng mắt liếc, trầm giọng nói.

"Là người nào? Chẳng lẽ còn có thể là trưởng trấn?" Thiếu niên nhếch miệng nói.

Lão bản vừa muốn nói chuyện, chợt lắc đầu.

"Lão Quỷ, nhanh một chút, hôm nay lão mù lòa mời uống rượu."

Đúng vào lúc này, một tiếng la dồn dập truyền đến.

Thiếu niên quay đầu nói: "Lão bản, Thúc què lại tới tìm ngươi."

"Biết rồi, không có điếc đâu!" Lão bản đặt tờ báo xuống, lắc lư bước ra khỏi hàng thịt Hắc Nhận.

...

Chương 1042

Tại Thập Vạn Đại Sơn, một vị thanh niên ngồi xếp bằng ở trước miếu cổ, chung quanh đều là đồng bạn của y, có nam có nữ, khí tức cường đại.

Đột nhiên, thanh niên ngẩng đầu nhìn về phương hướng Đế Đô, khóe miệng hơi hơi nâng lên, lộ ra một nụ cười hiểu ý.

"Sao thế?"

"Không có việc gì, chỉ cảm thấy có người quen trở về."

"Đúng vậy, đều đã hơn ba mươi năm, ngươi còn chưa có nói cho ta tại sao lại chọn cái tên kỳ cục Xuyên Việt Giả này?" Thiếu nữ tóc đỏ kéo cánh tay của thanh niên nói.

"Có người mơ một giấc mộng, y nói Xuyên Việt Giả hẳn là có nhân sinh không đồng dạng..." Thanh niên nhìn về phương hướng Đế Đô, cười nói.

"Cho nên ta đi khắp thiên hạ, tìm kiếm đồng bạn."

"Đối với ta mà nói, mạo hiểm cùng với các ngươi, đó là nhân sinh thuộc về ta."

Nói đến đây, ánh mắt của thanh niên lướt qua khuôn mặt của từng người bạn đồng hành.

"Nghe không hiểu, người mà ngươi nói kia đến cùng là người nào? Còn sống không?" Thiếu nữ tóc đỏ cảnh giác nói.

"Là một tên vô lại, sống rất khá." Thanh niên cười to, đạp lên một cuộc hành trình mới.

...

Tại Đế Đô, trong Bổ Thiên Công Hội.

"Nhập hội, đốt hương, tế bái!"

Thanh âm cao vút vang lên trên quảng trường.

Rất nhiều thiếu niên cúi người quỳ bái.

Bên trên tế đàn, thờ phụng một bức chân dung cổ lão, phía trên vẽ một vị nam tử, bên hông dắt thanh đao màu đen, mày nở, sau lưng chính là một ngọn lửa màu đen.

"Đây chính là tổ sư gia của Bổ Thiên Công Hội chúng ta sao?"

"Đây không chỉ là tổ sư gia, càng là người khai sáng Luyện Khí Thuật, nghe nói hơn ba mươi năm trước, mọi người phía trên đại lục vẫnlà tu luyện Hỏa Chủng."

"Hỏa Chủng, đó là cái gì?"

"Hẳn là một loại phương pháp tu hành lạc hậu."

Mấy vị thiếu niên nói nhỏ, khi ánh mắt lăng lệ của sư trưởng quét qua, bọn hắn vội vàng ngậm miệng.

"Nghe nói hôm nay trong cung xảy ra một chút động tĩnh, lão thất phong cung môn, bất kỳ người nào cũng không được đi vào, gã tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian biệt viện một mình, nghe nói còn có tiếng khóc truyền ra."

Trên nhà cao tầng, gã béo nhìn xuống quảng trường, ba mươi ba năm trôi qua, thân hình của gã càng béo phì to lớn.

"Thật hay giả?" Minh Hạo Nhiên không nhịn được hỏi.

Thất Hoàng Tử năm đó đã là đương kim bệ hạ cao quý, về phần Thiên Thượng Nhân Gian biệt viện chính là chỗ ở của Tần Hoàng năm đó.

"Ai biết là thật hay giả, liên quan cái rắm đến ta, gã còn thiếu nợ ta một vò Thần Tiên Tửu!" Gã béo nhếch miệng nói.

"Cũng đúng, liên quan cái rắm đến ta, vẫn nên quản Bổ Thiên Công Hội đi, dù sao cũng là do hắn để lại." Minh Hạo Nhiên nhẹ giọng thở dài.

"Bổ Thiên Công Hội, hiện nay đã là đại thế lực đệ nhất thiên hạ, giống như Quang Minh Điện lúc trước..." Gã béo khẽ nói.

"Cho dù là Quang Minh Điện cũng không thể đánh đồng cùng với Bổ Thiên Công Hội hiện nay." Minh Hạo Nhiên lắc đầu nói.

Hiện nay, y chính là hội chủ Bổ Thiên Công Hội.

"Cũng không biết hiện tại tên gia hỏa kia đang ở đâu? Thật sự không biết sinh thời, còn có thể gặp lại hắn hay không?" Minh Hạo Nhiên thổn thức nói.

Tính toán kỹ, Vương Khung cũng đã đi ròng rã mười năm.

"Yên tâm đi, một ngày nào đó, hắn sẽ trở về." Gã béo nhìn xuân quang sáng rỡ ngoài cửa sổ, vô cùng tin tưởng nói.

...

Táng Viêm Hà hùng dũng như một con rồng dài, chảy ngang qua đại địa.

Một bóng dáng đáng sợ trực tiếp xuyên qua thiên địa.

"Khung Khung, ở bên trong cấm địa mới vừa rồi là cái gì?" La Thanh Nguyên rúc vào trong ngực Vương Khung, trong mắt vẫn còn nỗi sợ hãi kéo dài.

"Đó là những sinh linh đã biến đổi sau khi bị côn trùng xâm chiếm từng bước." Vương Khung khẽ nói.

Sinh linh bên trong cấm khu, liền giống như tồn tại bị Lâm La Thiên trấn áp ở bên trong miếng sắt vậy.

Chỉ là bọn hắn không thuộc về thời đại này, càng thêm cổ lão hơn so với nhân loại và yêu thú.

"Phía trước chính là chân trời, có sợ hay không?" Vương Khung ôm thật chặt La Thanh Nguyên, đạp hư không, không ngừng đi tới.

"Không sợ, phu quân của ta là đệ nhất thiên hạ, có ngươi bảo hộ ta, đến chỗ nào cũng không sợ."

La Thanh Nguyên ôm Vương Khung, mặt nhỏ đỏ hồng, có một chút do dự, lại có một chút không yên lòng hỏi: "Chân trời có cái gì?"

"Không biết, có lẽ sẽ có thể tìm được Vương gia tại đó..." Vương Khung khẽ nói, hắn tìm khắp thiên địa, cũng không có tìm được chỗ ở của Vương gia, khả năng lớn nhất chính là bộ tộc này liền trốn ở chân trời.

"Cũng có khả năng, đó chính là chỗ nối liền với cố hương của Tần Hoàng..."

"Cố hương của Tần Hoàng?" La Thanh Nguyên ngẩng đầu, nháy mắt, lộ ra vẻ khó hiểu.

"Ha ha ha, mặc kệ có cái gì, khẳng định sẽ là một phen đặc sắc khác." Vương Khung ôm chặt La Thanh Nguyên vào trong ngực: "Thanh Nguyên, ngươi có muốn mạo hiểm đi theo ta hay không?"

"Trên trời dưới đất, ngươi đến chỗ nào, ta liền đến chỗ đó." La Thanh Nguyên nhìn Vương Khung với ánh mắt dịu dàng.

"Tốt!"

Vương Khung hét dài một tiếng, thần uy mênh mông, hóa thành thần lôi bất hủ, xuyên thủng hàng rào thiên địa.

Hắn tung người nhảy một cái, nhảy vào trong đó, biến mất trong một đám mây ánh sáng.

Ở đó, có một thế giới mới.

Phấn khích mới!